

Giới thiệu Chuyện Xấu Nhiều Ma

Tác phẩm Chuyện Xấu Nhiều Ma của tác giả Na Chích Hồ Ly thuộc thể loại ngôn tình, nói về một thiếu nữ chân chó, văn không hay võ chẳng giỏi, chỉ một lòng muốn làm chuyện xấu, dưới một số tình huống bất ngờ gặp được đám người qua đường X do sai sót mà ngẫu nhiên trở thành một thể hệ nhân tài võ lâm kiệt xuất.

Ta là một nữ nhân, ta viết võ hiệp, bởi vậy đây là võ hiệp ba xu. Ta là một người qua đường, ta viết võ hiệp, bởi vậy đây là võ hiệp của người qua đường. Ta là một tục nhân, ta viết võ hiệp, bởi vậy đây kỳ thực là võ hiệp thô thiển.

Ta là một kẻ đi buôn, ta viết võ hiệp, bởi vậy đây là võ hiệp tràn đầy âm mưu quỷ kế. Ta là người tốt, ta viết võ hiệp, bởi vậy đây là võ hiệp tỷ lệ tử vong cực thấp. Ta là một kẻ không bình thường, ngẫu nhiên viết võ hiệp, bởi vậy đây không phải võ hiệp bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhất niệm chi sai (Một ý nghĩ sai)

Hai canh giờ sau, Tiểu Tiểu bắt đầu oán giận quyển sách trong tay. Từ căn nhà nàng ở, đi về phía dưới núi, cứ một trăm bước lại có người chạy đến, giương nanh múa vuốt nói: Nha đầu, sư phụ ngươi nợ ta tiền, đến giờ vẫn chưa trả. Hơn nữa cộng thêm tiền lãi, hiện tại là...

Mỗi lần như vậy, Tiểu Tiểu đều mang một vè mặt mờ mịt, sau đó dờ dẩn xoa người nhìn sổ sách. Cuối cùng nhất định là mang một vè mặt bất đắc dĩ đem tiền dâng lên bằng cả hai tay.

Lúc trước sư phụ thiếu người ta tổng cộng là bao nhiêu tiền, Tiểu Tiểu cũng không biết. Chỉ là, số tiền ba đồng bạc vụn và hai mươi sáu văn tiền, giờ biến thành ba văn tiền, nàng rốt cục cũng ý thức được, chuyện “Cha nợ con trả, không hề có thiên lý”... Chỉ là, sư phụ nợ nần phạm vi cực lớn, từ tiểu phụ vác đá đến thương nhân buôn bán nhỏ, đủ loại người ai cũng có phần. Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy lo lắng, sợ là bản thân dù có đi đến chỗ nào cũng đều có người đột nhiên nhảy ra, nói: Nha đầu, ngươi nợ ta tiền.

Tiểu Tiểu nhìn ba văn tiền còn lại trong tay mình, ngửa mặt lên trời rơi lệ. Ba văn tiền thì có thể làm cái gì chứ? Hạ sơn (xuống núi) cần dùng nhất là bánh bao, cũng phải một văn tiền mới được hai cái bánh bao. Ba văn tiền, sáu cái bánh bao? Trụ nổi mấy ngày? Hóa ra Tiểu Tiểu nàng, năm nay vừa mới mười sáu, hiển nhiên sẽ bị chết đói như vậy hay sao?

“Hèn gì sư phụ lại nói đừng có làm người tốt... Nợ tiền không phải là bước làm người xấu đầu tiên hay sao a...” Nàng hít hít cái mũi, than thở.

Nói đến làm người xấu, Tiểu Tiểu lập tức liên nghĩ ra. Sư phụ họ Tả, danh Hoài Nhân, nói là đã từng gặp được cao nhân, chỉ điểm cho hắn “Lòng dạ từ bi, cứu tế thiên hạ”, tuy nhiên, tên này dịch ra cũng chính là “Tả Hoài Nhơn”, Thật sự là nghe kiểu gì cũng thấy kỳ quái. Cao nhân kia chắc là nhất thời nảy ra ý này, bản thân cũng chưa từng nghĩ tên này ý tứ như vậy. Nếu đã gọi là “Làm người xấu”, ngày sau có trở thành đại hiệp cứu tế thiên hạ, cũng rất đáng cười a.

(“Tả Hoài Nhơn” và “Làm người xấu” có cách đọc khá giống nhau. Tả Hoài Nhân đọc là zuǒhuáirén, còn làm người xấu đọc là zuòhuáirén)

Từ nhỏ nàng đã đi theo sư phụ chạy khắp thiên hạ, sư phụ cũng không từng làm qua cái chuyện gì gọi là “Cứu tế thiên hạ”. Trên giang hồ hỗn loạn, để có cơm ăn, chuyện gì sư phụ cũng có thể làm ra. Làm xiếc, truyền tin, tìm người... Đây cũng coi như, thế đạo gian nan, hại người, lừa gạt, nợ tiền, ăn cắp, có cái gì chưa từng làm qua? Nói cho cùng mấy bản “Thịnh đường hậu cung đồ” kia, rõ ràng trộm từ trong cung nhưng sư phụ vẫn coi như của mình đấy thôi.

Sư phụ nói: Trước hết ta muốn ăn no.

Đúng, muốn ăn no! Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, Tả Tiểu Tiểu... Đi ăn trộm ư? Nàng lại nhìn ba văn tiền trong tay.

Quả nhiên, nghĩ sâu xa thì tất cả đều có thiên ý. Nếu cái tên đã có ý tứ này, làm người tốt, thì phải nghịch thiên mà đi. Di ngôn lúc lâm chung của sư phụ quả nhiên là có con mắt nhìn xa trông rộng, hàm nghĩa sâu xa. Nhìn xem trăm năm giang hồ, có ma giáo giáo chủ nào, kẻ tà đạo kiêu hùng nào... Chết đói không?

Tiểu Tiểu rót chút nước mát, thầm hạ quyết tâm, thứ gọi là “Người tốt chết sớm, tai họa sống ngàn năm”, Tả Tiểu Tiểu nàng tuy rằng công phu mèo cào, học thức cũng chỉ đủ để xem sổ sách, nhưng mà, chỉ cần có tâm, không chừng một ngày nào đó có thể trở thành yêu nữ lưu danh thiên cổ, độc hại võ lâm a!

Ba văn tiền! Ba văn tiền này, nói thế nào cũng không thể giữ lại!

Nàng vừa lập lời thề, bụng liền kêu lên. Tia sáng mặt trời mỏng manh buổi hoàng hôn, trên đường núi chỉ còn lại một mình nàng. Tiếng động xung quanh trở nên vô cùng rõ ràng, tiếng sột soạt, tiếng nước chảy róc rách cứ quanh quẩn bên tai nàng.

Tiểu Tiểu nén nước mắt, sờ sờ cái bụng mình. Từ đường núi này đi xuống, ít nhất cũng phải mất một canh giờ nữa mới tới trấn trên. Bên người ngoại trừ túi mơ muối kia, một chút thức ăn cũng không có. Tuy tăng sư phụ lúc còn sống, ngày nào cũng rất túng quẫn nhưng mà chưa từng để Tiểu Tiểu bị đói bao giờ. Loại chuyện ngày ba bữa không đủ no này vẫn là chuyện lần đầu tiên nàng gặp phải.

Nàng nhìn vầng thái dương dần dần hạ xuống, nghe tiếng gào thét thê thảm từ bụng mình. Nếu không phải do vướng vào mấy khoản nợ nần, nàng đã ở dưới chân núi ăn bánh bao rồi. Quả nhiên, không thể làm người tốt a...

Nàng cảm thấy rất là thê lương, một trận gió thổi qua chỗ trúc mọc trên núi, tạo ra âm thanh soàn soạt. Chim bay về tổ, vốn là yên tĩnh, lại đột nhiên biến thành ồn ào.

Tiểu Tiểu bắt đầu đi, đành phải chịu đựng cơn đói, tiếp tục đi. Phía trước là con dốc nhỏ trên núi, nếu đi nhanh, dùng khinh công nhiều nhất cũng chỉ mất một khắc là qua. Tiểu Tiểu tốt xấu gì cũng đã từng học được chút khinh công, liền tính toán trực tiếp bay qua. Vừa mới leo lên đỉnh dốc, nàng thoáng lia mắt nhìn xuống dưới, liền thấy một thân ảnh.

Dưới sườn dốc là một đường núi gấp ghe, hai bên trúc mọc dày đặc. Một thân ảnh bé nhỏ cũng đang chậm chậm đi trên con đường này. Trên ngọn núi này, đường núi uốn lượn phức tạp, lúc nàng vừa mới tới, cũng phải mất ba ngày trời mới không bị lạc đường nữa. Sắc trời đã gần tối, lại còn ở trên núi, chẳng lẽ là bị lạc đường?

Tiểu Tiểu không khỏi tính toán, nếu mình đi lên dẫn đường, có thể nhận được bao nhiêu thù lao đây?

Tiểu Tiểu lập tức vứt ngay cái ý nghĩ trong đầu này đi, con đường người nợ đi, là con đường duy nhất có thể xuống núi, hiển nhiên là không phải bị lạc đường. Chắc, đầu năm nay, muốn kiếm ít tiền cũng không phải là việc dễ dàng a.

Vừa nghĩ xong bụng lại kêu lên.

Tiểu Tiểu thở dài, vừa định chạy tiếp, có một thứ gì đó hơi hơi lóe lên khiến nàng phải cúi đầu xuống nhìn.

Dưới ánh tịch dương ban chiều, thứ lóe sáng kia, rõ ràng là châu báu! Tiểu Tiểu lập tức nằm xuống, cẩn thận quan sát.

Người đi đường cũng chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, nhờ ánh tịch dương ban chiều nên nhìn cũng khá rõ ràng. Một thân váy màu phi thủy (xanh biếc) đậm nhạt, bộ dáng như đang bay trong gió không phải lụa cũng là sa (sa: một loại vải khá quý). Mặc dù không phải là người bình thường có thể mặc nhưng cũng không quá quý giá. Tuy nhiên từ đầu đến chân nàng khắp nơi đều mang châu báu, khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trời. Kiểu tóc, búi song kê đơn giản, hai bên cắm trâm vàng nạm ngọc. Trâm kia, khắc trên đó là ngọc trai to tròn. Hoa tai là trâm châu khảm bạc. Trên cổ đeo một chuỗi ngọc, cổ tay mang một chiếc vòng thạch anh. Lục từng, đôi môi khảm trên đai lưng, bướm bướm bằng bạch ngọc thì rủ trên làn váy. Ấn tượng nhất là đôi hài dưới chân, mũi hài điểm ngọc trai cùng với viên ngọc trên chiếc trâm cài đầu kia rõ ràng là cùng một bộ.

Trang sức và quần áo từ trên xuống dưới, ít nhất cũng phải đến trăm lượng bạc trắng!

Tiểu Tiểu nhìn ba văn tiền trên tay mà hung hăng thở dài. Thiên địa bất nhân a, có người thì lo lắng ngày mai không đủ ăn, có người lại mặc vàng đeo bạc, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết nàng có tiền. Đây là cái thế đạo quái đản gì vậy chứ?! Dựa vào cái gì mà ở nơi thâm sơn cùng cốc này nàng lại thấy một kẻ có nhiều tiền như vậy... Không, một tiểu cô nương có tiền như vậy!

Gió thổi qua núi, đám trúc vang lên xào xạc, giống như là cảm xúc phập phồng trong lúc này của Tiểu Tiểu.

Tiểu cô nương dường như không có việc gì, nhàn tản vui vẻ chậm rãi thông thả bước về hướng dưới núi. Tiểu Tiểu trừng đỏ cả mắt. Đột nhiên, một ý nghĩ ác độc nảy ra trong đầu nàng.

Nàng quyết chí làm người xấu. Vậy thì chặn đường cướp bóc, nhìn kiểu gì cũng là kỹ xảo tất yếu mà người xấu phải làm. Hướng chỉ đường núi này hẻo lánh, sắc trời tối, kia lại chỉ có một tiểu nha đầu đơn độc, bản thân mình võ công không tệ, có thể cướp được trân châu chứ nhỉ? Nói đi thì một viên trân châu cũng đủ để nàng ăn cơm no đủ.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng. Nhưng mà, chuyện cướp bóc này có vẻ quá mức hung hãn. Hay là đổi sang làm trộm nhỉ? À! Người làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết! Lại nói, làm trộm phải tinh tế linh hoạt, so với chuyện đi ăn cướp khó hơn nhiều. Chắc, cơm ăn còn chẳng đủ no, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Mà trên giang hồ, danh hào “Thần trộm” tính ra kém tính tà ác vang vọng hơn nhiều so với “Đạo tặc”. Lại nói tiếp, năm nay nhân vật làm mưa làm gió trên giang hồ cũng là đạo tặc vào nhà cướp của, danh hào “Ngân Kiều”. Đó mới là người xấu đúng nghĩa a!

Tà Tiểu Tiểu trái suy phải nghĩ, sau đó cúi đầu nhìn thì tiểu cô nương kia đã sớm đi tới trước mặt.

À! Thiên thời địa lợi nhân hòa, lúc này không cướp còn đợi đến khi nào?! Tiểu Tiểu cắn răng một cái, quyết định, từ trên sườn dốc lao vọt xuống dưới. Lão đạo vài cái mới đứng vững được.

Nàng vươn tay chỉ, hướng về phía bóng lưng của tiểu cô nương hô: “Không được đi... Cướp!”

Lần đầu ăn cướp, không có kinh nghiệm gì, thanh âm của Tiểu Tiểu run rẩy kinh khủng.

Tiểu cô nương kia chậm rãi xoay người, có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng tiểu cô nương kia đã sớm xinh đẹp động lòng người. Khuôn mặt trần nổi mềm mại hơi ửng hồng, cái mũi cao cao, mang theo vài phần giáo hoạt. Đôi mắt ngập nước to tròn lóe lên một tia nghiền ngẫm.

Nữ hài kia cư nhiên không hề sợ hãi, ngược lại lại thành Tiểu Tiểu ngây dại. Gió núi thổi qua, đám trúc bên đường sạt rung động, càng khiến cho một khắc kia yên tĩnh phi thường.

“Ừ...” Tiểu Tiểu hít lấy hơi, cắn răng nói lại lần nữa, “Cướp...”

Lời nàng còn chưa dứt, trên mặt tiểu cô nương đã lộ ra ý cười, “Lệ bá bá, vị cô nương này hình như nói, “Cướp”...”

Tiểu Tiểu cứng người lại. Nàng nhìn ánh mắt tiểu cô nương kia, sau đó, cứng ngắc quay người.

Lúc này nàng mới phát hiện, phía sau mình mười trượng đứng là có một đội bảo tiêu. Nam tử đi đầu cười ngửa vượt qua, tay cầm trường đao, tư thế tràn đầy sát khí, thật sự không giận mà uy, quyết đoán mười phần.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Nàng đứng là bị châu báu che kín đầu óc mới mơ đông tưởng tây (suy nghĩ linh tinh), cân nhắc lâu như vậy, cũng không đến mức không phát hiện ra một đám người to lớn phía sau như vậy chứ?

“Cô nương nói, cướp?” Nam tử chừng bốn mươi tuổi dẫn đầu kia, làn da ngăm đen, cằm có đê râu, ánh mắt sắc bén khí phách, thanh âm thâm trầm hùng hậu.

Cả người Tiểu Tiểu cứng lại, chỉ có hai tròng mắt chuyển động. Phía sau nam tử kia, có bốn chiếc xe tiêu và mười năm tiêu sư. Rất là phô trương. Điềm chết người là, trên chiếc xe tiêu kia, khảm trên cờ là hoa văn màu đỏ rực, chữ như rồng bay phượng múa: Hành Phong.

Hành Phong tiêu cục. Tiểu Tiểu dịu dịu con mắt quay lại nhìn nam tử. Tiêu cục này ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, từ ngày đại hiệp Nghiêm Hành Phong sáng lập ra đến nay, chưa bao giờ thất tiêu. Danh tiếng tự nhiên cũng không cần phải nói, “Thiên Hành đạo pháp” của Lệ gia càng ngày càng nổi danh bên ngoài. Tuy rằng người tiêu cục là người làm ăn, không thể trở thành nhân sĩ trong giang hồ, nhưng uy danh tiêu cục Hành Phong, người trong giang hồ ai ai cũng phải kiêng kị vài phần. Mà hiện tại, đại đương gia của tiêu cục Hành Phong là cháu bốn đời của đại hiệp Nghiêm Hành Phong, Lệ Chính Hải. Lệ Chính Hải này có tiếng là ghét ác như cừu (căm ghét cái ác), mà ăn cướp, tất nhiên cũng tính là ác...

Tiểu Tiểu rung rung, ước lượng khả năng của bản thân. Thật sự chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến, còn chưa đủ để làm đệm lót cho đại hiệp người ta a. Đáng thương cho cái thân nàng, lần đầu tiên làm chuyện xấu, đã bị trời phạt rồi sao?

“Cô nương?”

Lúc Tiểu Tiểu đang mãi miên man suy nghĩ, Lệ Chính Hải xuống ngựa, cầm theo trường đao bước đến gần.

Tiểu Tiểu kinh sợ thối lui vài bước, gấu gối nhũn ra.

“Cô nương...” Lệ Chính Hải hơi hơi nhíu mày, lập tức liền thu hồi trường đao, đổi lại khuôn mặt tươi cười, “Cô nương chớ sợ. Tại hạ là tổng tiêu đầu tiêu cục Hành Phong, Lệ Chính Hải. Cô nương vừa rồi nói chuyện có nhắc tới cướp, có thể nói lại rõ ràng cho tại hạ biết hay không?”

Lúc này Tiểu Tiểu không hiểu gì cả. Nàng nhìn Lệ Chính Hải tươi cười hiền lành, lại nhìn đám tiêu sư phía sau hắn, người nào cũng lẳng lẳng nhìn nàng, bình khí đều dễ dàng nguyên trên xe.

“Cô nương, cô nói “cướp” rốt cuộc là có ý gì a?” Lúc này, tiểu cô nương kia mở miệng cười cười, nói.

Tiểu Tiểu ngược mắt lên nhìn thấy nàng liền trốn tránh.

“Chẳng lẽ...” Mắt tiểu cô nương kia mở to, ý nghiền ngẫm trong mắt càng đậm, “Cô muốn cướp đồ của ta?”

Tiểu Tiểu lập tức xua tay, “Làm sao có thể, làm sao có thể, ta nào có lá gan đó chứ, ha ha...”

Tiểu cô nương kia bước tới, đi vòng xung quanh Tiểu Tiểu một vòng.

“Lưng đeo hành lý, đeo tam huyền cầm, tay không tác sát, lại là nữ tử mảnh mai... Thật sự là không giống cướp...” Tiểu cô nương kia chậm rãi nói, “Tuy nhiên, câu nói kia “Không được đi, cướp” là có ý gì đây? Hử?”

Tiểu Tiểu đầu tiên cả kinh sau đó giật mình hiểu ra. Không sai a, nàng muốn cướp là ý định nhất thời nảy ra, cho nên công cụ cũng không có, vẫn là lưng đeo hành lý và tam huyền cầm, vội vã lao xuống. Cướp mà hành động như vậy, hoàn toàn coi là thất bại. Cũng chẳng trách, Lệ Chính Hải và đám tiêu sư kia không tra hỏi nàng, ngay cả bình khí cũng không thêm động tới.

Hiểu được điểm này, Tiểu tiểu nhẹ nhàng thở ra, “Ách... Không, ta chỉ là muốn nói cô nương ngài dừng lại... Đây...” Nàng lập tức bịa chuyện, “Phía trước có người chặn đường, chuyên môn cướp đồ của người đi qua, ta chỉ muốn nói cho tiểu thư biết mà tránh thôi...”

“Nga?” Tiểu cô nương kia nhíu mày cười giáo hoạt.

“Phía trước có người chặn đường? Lời này của cô nương là thật?” Lệ Chính Hải nhíu mày, hỏi.

“Thật sự!” Tiểu Tiểu kiên định, nghiêm túc nói, “Ta vốn là đi từ phía đó về. Đại hiệp, các người cũng đừng đi lối này nữa, vòng đường khác đi!” Nàng khom người ôm quyền, “Lời muốn nói ta đều đã nói xong, không cần phải cảm tạ, như vậy nhé, sau này còn gặp lại a ~”

Nàng nói xong, đang muốn chạy đi, lại nghe thấy tiểu cô nương kia nói: “Cô nương xin dừng bước.”

Tiểu Tiểu ngừng lại một chút, run giọng hỏi: “Tiểu thư còn có gì cần dặn?”

“Hành Phong tiểu cục đi trên giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào dám có ý nghĩ cướp tiểu. Hôm nay, lại có người dám mai phục đánh lên. Ta rất muốn xem, cuối cùng là cường đạo phương nào lại dám lớn mật như thế.” Tiểu cô nương kia cười nói, “Đường núi này chúng ta cũng không rõ lắm. Nhìn bộ dáng cô nương, xem ra là người quen thuộc địa hình. Không bằng, cô nương dẫn đường, chúng ta cùng đi xem mặt đám cường đồ này?”

“Không phải chứ?” Tiểu Tiểu khiếp sợ.

“Nhạc Nhi nói cũng có lý...” Lệ Chính Hải mở miệng, “Ta cũng muốn nhìn xem, cái gì gọi là “mai phục”.”

Biết rõ trong núi có hổ còn muốn đi lên*. Nhưng núi kia, liệu có so được với tình trạng hiện tại đám lao phải theo lao của Tiểu Tiểu hay không?

(*: Biết nguy hiểm mà còn lao đầu vào)

Mặt trời lặn hẳn, trăng non nhú lên, con đường núi càng thêm tiêu điều.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nước mắt tràn dâng, nhìn trăng kia, không tiếng động ai oán nói: ... Sự phụ... Làm người xấu cũng không dễ chút nào a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một trận mai phục

TĐHS: đảm tam huyền là kiều như vậy nè >.

Tiểu Tiểu bắt cháp, tay cầm đèn lồng, đi phía trước tiểu đội dẫn đường.

Bóng đêm phủ trên đường núi có chút âm u, ánh sáng từ đèn lồng hắt ra cũng chỉ đủ để nhìn thấy hai chân mình. Tiểu Tiểu cúi đầu, thỉnh thoảng thở dài. Nơi hẻo lánh này, ngoại trừ cái kẻ bụng đói đến nỗi bí quá hóa liều như nàng lấy đầu ra người mai phục ăn cướp a. Thật sự không biết, đi hết cái núi này, nếu một tên cướp cũng không có, chuyện hôm nay cuối cùng sẽ có hậu quả gì đây a.

Tiểu Tiểu cẩn thận quay đầu, liếc liếc cái người phía sau. Ày, vừa rồi có ánh trời chiều, nhìn cái tiểu cô nương trang phục đẹp đẽ này còn cảm thấy trắng trẻo non mềm đáng yêu, hiện giờ nhìn coi, sâu trong cặp mắt long lanh ngập nước kia toàn là tâm cơ sâu nặng a. Tuy rằng còn chưa tới tuổi cập kê, nhưng đã bắt đầu có dáng vẻ chín chắn. Làm vậy rồi a... Tã Tiểu Tiểu nâng lần đầu tiên làm chuyện xấu, cướp của ai không cướp lại cổ tình đến cướp nàng ta chứ? Thảm nhất là, còn chưa cướp được cái gì...

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng thương tâm, không khỏi dừng bước, lau nước mắt. Nàng vừa dừng lại, cả tiểu đội phía sau cũng dừng lại theo.

Tiểu Tiểu vội vàng quay đầu, miệng mới mở được một nửa, còn chưa kịp lên tiếng. Đột nhiên, mấy tảng đá lớn từ hai bên sườn núi lăn xuống, tảng gần nhất cách Tiểu Tiểu không quá một thước.

“Có mai phục!” Lệ Chính Hải hét lớn một tiếng.

Mọi người trong tiểu đội nghe thấy thanh âm quát lớn này, vội ào ào rút binh khí, lập trận địa sẵn sàng đón địch.

Tiểu Tiểu sửng sốt. Nàng chậm rãi quay đầu, trong lòng không khỏi thấy lạnh. Vừa rồi nếu nàng đi nhiều thêm vài bước, hiện tại chỉ sợ đã là vong hồn dưới đá này rồi. Nàng vỗ vỗ ngực, rung rung cảm khái.

Lúc này, có người nhảy ra từ hai bên đường núi. Ước chừng có khoảng hơn hai mươi người, đều là hắc y che mặt, tay cầm binh khí.

“Đề xe hàng lại, sẽ đề mạng lại cho các người!” Trong đám hắc y nhân, có người hô.

Tiểu Tiểu nghe xong liền choáng váng. Mai phục? ... Cái loại thâm sơn cùng cốc này mà cũng có cường đạo? Đây là cái thế đạo gì thế hả?

Phía sau nàng, Lệ Chính Hải ôm quyền nói: “Hành Phong xuất tiêu, chư vị đều là bằng hữu trên đường, có thể bỏ qua cho nhau không?”

Hắc y nhân cũng không nói tiếp, đồng loạt tấn công.

Đứng đầu là Tiểu Tiểu lập tức lên ra phía sau Lệ Chính Hải.

“Đại... Đại hiệp,” Nàng run rẩy nói, “Ta có thể đi rồi chứ?”

Lệ Chính Hải nào có dư hơi mà để ý đến nàng, tay cầm trường đao, nghênh đón. Tổng tiêu đầu vừa đánh, hai mươi lăm tiêu sư kia cũng bắt đầu vọt lên. Trên con đường núi lúc này đã thành một mảnh hỗn loạn.

Tiểu Tiểu ôm đầu, trốn sau xe chõ tiêu, khóc không ra nước mắt.

Giang hồ hiểm ác a. Chả trách sư phụ lại nói, muốn xem đánh nhau thì đứng xa một chút. Đao kiếm không có mắt, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì không hay... Xùy xùy xùy... Dù sao, đến lúc đó, nàng tìm ai mà đòi chút công đạo đây?

Nàng dè dặt cẩn trọng đứng lên, dè dặt cẩn trọng nhìn chiến cuộc cách đó không xa. Lúc này không đi còn đợi đến lúc nào? Nàng cong thân mình đứng lên, nhắc chân, lén lút chạy từng bước nhỏ.

Nàng còn chưa đi được mấy bước, liền dừng chân lại, quay đầu, nhìn chiếc xe chõ tiêu kia.

Chắc, loại thời điểm này, không thừa dịp trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi sao mà làm người xấu được? Nàng nhìn đám tiêu sư cứng đăm hắc ý nhân, song phương (hai bên) đánh nhau tụi bụi xem ra không có người nào rảnh để quản nàng. Nàng nhìn xe chõ tiêu, cái loại thâm sơn cùng cốc này mà cũng có người hao tổn tâm cơ mai phục đánh cướp, đồ trong xe nhất định là có chứa huyền cơ gì đó. Xem tiêu cô nương kia người đầy châu báu, hay là... Trong xe này cũng toàn là vàng bạc châu báu?

Ánh mắt của Tiểu Tiểu bỗng chốc sáng rực lên. Tiền a ~

Nàng lập tức nhảy lên trên chiếc xe chõ tiêu, toàn tâm toàn ý ôm lấy cái hòm. Đột nhiên sau lưng bị một cổ kinh phong đánh úp lại. Tiểu Tiểu cả kinh, dòn sức xoay người, lại quên trong tay đang cầm cái hòm. Cái hòm liền bay lên không trung đập vào sau lưng người kia, đánh hấn ngã xuống đất ngay tại chỗ.

“Ặc...” Tiểu Tiểu nhìn tên hắc y che mặt đang nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất kia, không nói được câu gì.

Lúc này, lại một hắc y nhân nữa bay đến. Tiểu Tiểu lui lại mấy bước, ôm chặt cái hòm trong tay.

Hắc y nhân cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm đao chém tới.

Tiểu Tiểu kinh hãi kêu lên một tiếng, cuống quýt chạy trốn. Mắt thấy đao phong lạnh lẽo lúc ẩn lúc hiện trước mặt, Tiểu Tiểu kêu khổ không ngừng. Sớm biết rằng có ngày hôm nay, năm đó khi phải luyện võ đã chăm chỉ học hành rồi. Giờ thì tốt rồi, muốn chạy cũng chạy không được.

Tiểu Tiểu đột nhiên ý thức được một điều. Nàng chạy không được, không phải vì võ công của nàng không tốt, mà hoàn toàn là vì cái hòm trong tay nàng. Mệnh còn không giữ nổi còn cần tiền làm cái gì?! Nàng cắn răng một cái, ném cái thùng ra ngoài.

Hắc y nhân không dự đoán được một chiều này của nàng, dưới tình thế cấp bách, liền cầm đao bỏ về phía cái hòm kia.

Hòm kia làm từ gỗ, bị chẻ ra như vậy lập tức vỡ vụn, vụn gỗ rơi hết xuống đất.

Tiểu Tiểu không khỏi kinh ngạc, trong rương kia căn bản không có vật gì. Chả trách, cuộc chiến xảy ra, bên chiếc tiêu xe này ngay cả một tiêu sư cũng không có. Hóa ra, vốn đã là xe trống.

Hắc y nhân kia cũng kinh ngạc không thôi. Hắn trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu, trong mắt tràn đầy sát khí.

“Không liên quan đến ta a!” Tiểu Tiểu hét lớn.

Hắc y nhân nghe thấy câu này, liền tiếp tục khua đao công kích.

Tiểu Tiểu vừa chạy vòng quanh xe chõ tiêu vừa kêu cứu, trái trốn phải tránh.

Hắc y nhân chiêu chiêu vô tình, mắt thấy mũi đao gần chạm đến mắt. Tiểu Tiểu theo bản năng ôm đầu ngồi xổm xuống, nhắm tịt mắt lại.

Nhưng mà, cái gì cũng không xảy ra.

Nàng cẩn thận đứng lên, chỉ thấy đao của hắc y nhân kia vướng vào thanh gỗ trên xe chõ tiêu. Bị vướng ở đó không thể rút ra. Trời cũng giúp ta! Tiểu Tiểu lập tức chạy đi.

Hắc y nhân kia thấy thế, liền buông đao trong tay, tay không đuổi theo. Tay hắn túm được đàn tam huyền trên lưng Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cả kinh, liền lập tức xoay người bắt lấy cổ tay hắn, chân phải dùng hết sức đá mạnh vào bụng người nọ.

Hắc y nhân cuống quýt buông tay, tránh đi.

Tiểu Tiểu đem đàn tam huyền ôm lấy, biểu tình tràn ngập tức giận. Nhưng ngay sau đó, nàng lại có rúm lại, mở miệng, “Đại hiệp, ta và mấy người này thật sự không liên quan... Đừng giết ta a...”

Trong mắt hắc y nhân tràn ngập khó hiểu. Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, lại tiếp tục tấn công.

Tiểu Tiểu hóa giải chiêu thức của hắn, nhảy đến bên xe chờ tiêu.

“Đại hiệp, có gì từ từ nói!” Tiểu Tiểu cuống quýt nói.

Hắc y nhân có chút kinh ngạc, hắn xoay người, tiếp tục công kích.

Tiểu Tiểu nhảy lên xe, nhắc chân đá một cái hòm qua.

Hắc y nhân thoải mái tránh cái hòm, đang muốn nhảy lên trên xe, đột nhiên có ánh đao tiếp cận, đâm vào vai trái của hắn. Hắn vội vàng lui bước, kinh ngạc nhìn thanh đao kia. Kia rõ ràng chính là bội đao của hắn, vừa rồi còn bị vướng lại ở tấm gỗ trên xe.

“Ặc... Đá... Đá sai rồi...” Chân Tiểu Tiểu còn đang dừng giữa không trung, lúng túng nói.

Hắc y nhân cảm tức nhìn nàng, lại bất đắc dĩ bị vết thương làm cho đau đớn, không cách nào phát tác.

Mà lúc này, tiêu cục Hành Phong đã đem thế cục khống chế hoàn toàn. Hai mươi mấy hắc y nhân kia không chết cũng bị thương, đã không thể làm được gì nữa.

Hắc y nhân kia thấy thế, liền xoay người rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Tiểu Tiểu thả lỏng người, lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng thở ra.

“Cô nương, cô không sao chứ?” Lệ Chính Hải xách đao đi tới trước xe chờ tiêu, hỏi.

Tiểu Tiểu từ trên xe nhảy xuống, liên tục lắc đầu, “Không có việc gì, không có việc gì.”

Lệ Chính Hải đột nhiên ôm quyền nói, “Đa tạ cô nương.”

(Đây chính là chó ngáp phải ruồi trong truyền thuyết)

Tiểu Tiểu đeo lại đàn tam huyền lên trên lưng, không hiểu nhìn hắn.

“Nếu không có cô nương chỉ điểm, chúng ta đã gặp trận phục kích bằng đá kia.” Lệ Chính Hải nhìn đám hắc y nhân trên mặt đất, “Cô nương trọng nghĩa giúp đỡ, Lệ mạo cảm kích vô cùng.”

Tiểu Tiểu ngăn người. Có trời mới biết, nàng chỉ là sai sót ngẫu nhiên dừng chân lại, đâu có chỉ điểm cái quái gì đâu a. Còn có cái gì mà trọng nghĩa, nàng đây còn nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của dù chưa thực hiện được. Tuy nhiên, lúc này cũng không thể nói thật a...

Nàng đã quyết, ôm quyền nói, “Đại hiệp không cần khách khí, đây là điều ta nên làm... Vậy, hiện tại ta có thể đi rồi chứ?” Nàng nói xong, đang muốn nhắc chân, lại bị người gọi lại.

“Cô nương.” Tiểu cô nương người đầy châu báu kia đi tới, trên mặt vẫn như cũ tràn đầy nghiến ngấm.

Trực giác của Tiểu Tiểu nói rằng không ổn. Tiểu cô nương này mở miệng, tuyệt đối không có chuyện tốt đẹp gì.

“Vừa rồi mọi hành động của cô nương ta đều nhìn thấy hết. Cô nương quả nhiên là chân thực nhiệt tình, lòng đầy nghĩa hiệp.” Tiểu cô nương kia cười nói, “Tuy rằng ta tuổi còn nhỏ, cũng hiểu được đạo lý tri ân báo đáp (nhận ơn nghĩa của người ta phải báo đáp). Hiện giờ sắc trời đã tối, nơi này lại là chỗ núi rừng hoang vắng, sao lại để cô nương rời đi một mình được. Chỉ bằng, cô nương cùng đi với chúng ta, tối trên trên, ta cũng có thể chuẩn bị tốt yến tiệc tạ ơn.”

“Nhạc Nhi nói có lý. Cô nương đừng từ chối.” Lệ Chính Hải cũng cười nói.

Tiểu Tiểu nhìn tiểu cô nương kia, trên lưng lạnh run từng đợt. Từng hành động vừa rồi của nàng, nha đầu này đều nhìn thấy hết? Vậy cũng có nghĩa là chuyện nàng trộm hòm, nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của cũng đều thấy. Nếu thật sự thấy, hiện tại muốn mời nàng đi cùng đường, nhất định là không có ý gì tốt... Tiểu nha đầu này, quả nhiên là không dễ chọc.

“Đúng rồi, ta tên là Thạch Nhạc Nhi, không biết vị tỷ tỷ này xưng hô thế nào?” Tiểu cô nương kia cười đến thiên chân vô tài. (aka cười vô hại)

“Ta? Không đáng nhắc đến.” Tiểu Tiểu trả lời.

“Sao vậy, tỷ tỷ ghét bỏ ta sao?” Tiểu cô nương nhú mày nói.

“Không dám, không dám.” Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu.

“Như vậy tỷ tỷ tên là?” Thạch Nhạc Nhi cười, hỏi lại lần nữa.

Tiểu Tiểu nhìn Thạch Nhạc Nhi, lại nhìn Lê Chính Hải, suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: “Tà Tiểu Tiểu.”

“Tà?” Thạch Nhạc Nhi cúi đầu trầm tư.

Tiểu Tiểu thở dài. Sư phụ và nàng tuy hay ra giang hồ, nhưng mà không môn không phái lại chưa từng làm chuyện gì kinh thiên động địa, cho nên cũng chỉ là một tiểu nhân vật vô danh tiểu tốt. Dù cho nàng nghĩ tới nát óc cũng không phỉ ra được cái gì.

“Vậy ta gọi tỷ là Tiểu Tiểu tỷ tỷ nhé, được không?” Thạch nhi ngẩng mặt lên, cười hỏi.

“Được. Tiểu thư nói cái gì thì là cái đó.” Tiểu Tiểu sáng khoái gật đầu.

“Tỷ tỷ quê quán ở đâu? Trong nhà còn người nào không?” Thạch Nhạc Nhi kéo tay nàng, tiếp tục hỏi.

“Không nơi không chốn, trong nhà không còn ai.” Tiểu Tiểu trả lời.

“Tỷ tỷ thân thủ bất phàm, không biết là học từ môn phái nào?” Thạch Nhạc Nhi lại tiếp tục hỏi.

Thân thủ bất phàm? Trợn mắt nói dối quá đi. Mấy chiêu vừa rồi của nàng, chỉ là quơ bậy đánh bạ. Tuy nhiên, tiểu nha đầu này hỏi kỹ càng như vậy, nhất định là muốn tra lai lịch của nàng đây mà. Cũng chả sao, Tà Tiểu Tiểu nàng vốn là không của không cái, tra cũng vô dụng. Về phần học võ công ở đâu, võ công của sư phụ rất lung tung, cũng không có môn phái nào cố định nào cả.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Ta là đệ tử của phái ‘Phá Phong Lưu’.”

“Phá Phong Lưu...” Thạch Nhạc Nhi khẽ nhú mày.

Sư phụ đã từng nói, tương lai nếu có người nào hỏi thăm về lai lịch võ công của nàng, liền nói là mình là môn hạ của “Phá Phong Lưu”. “Phá Phong Lưu” là môn phái võ công mới nổi lên mấy năm gần đây, môn hạ đệ tử trải khắp thiên hạ. Nhưng mà, chưa đủ để đáp ứng việc trở thành một môn phái trong giang hồ, cũng không có nơi tập trung cố định. Nói chung là có tiếng mà không có miếng, hữu danh vô thực. Mà sách dạy võ công cũng vô cùng kỳ quặc, không hề có cách thức riêng nào cả. Nếu nói bản thân là đệ tử “Phá Phong Lưu”, vậy thì đúng là chết không đối chứng.

Thạch Nhạc Nhi cũng biết đạo lý này, nói bản thân là môn hạ “Phá Phong Lưu”, tuy là trả lời nhưng cũng chẳng khác không trả lời là mấy.

Nàng đang muốn hỏi tiếp, bụng Tiểu Tiểu lại đột nhiên kêu lên, thanh âm cũng quá lớn đi.

Lê Chính Hải lúc này cười nói, “Nhạc Nhi, có chuyện gì đợi xuống núi xong rồi hãy nói đi.”

Thạch Nhạc Nhi quay đầu, cười cười, gật đầu.

Tiểu tiểu mặt mày ủy khuất vượt vượt cái bụng. Không thể trách nàng a. Nàng đến bây giờ cũng chưa ăn gì, vừa rồi còn trốn đến trốn đi lâu như vậy... Nàng nhìn Lê Chính Hải và Thạch Nhạc Nhi, trong lòng cảm khái vạn lần. Đi theo hai người này, chung quy vẫn cảm thấy sẽ gặp gặp phải chuyện không hay. Nếu sư phụ còn sống, không biết sẽ làm thế nào nhỉ?

Nhưng mà, nàng còn chưa nghĩ được bao lâu, bụng lại kêu lên. Chắc, nghĩ nhiều như vậy cũng có ích gì! Đi cùng thì đi cùng, nàng không có cái gì để mất, sợ cái quái gì? Tốn nhiều thể lực như vậy, ít nhất cũng nên ăn của bọn họ một chút chứ. Không sai. Ăn no bụng, mới là đại sự lớn nhất đời người!

Lúc này Tiểu Tiểu quyết định. Nàng trung ra khuôn mặt tươi cười, lòng tràn đầy vui vẻ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một lần chuẩn êm

Lúc đoàn người tới được trấn trên, đã là giờ Tuất (19h-21h). Người trong trấn đã tắt đèn đi ngủ, trên đường không hề có bóng người. Tiêu cục Hành Phong áp tiêu đã nhiều năm, đối với trấn nhỏ này cũng khá quen thuộc. Chỉ một lát sau, tiêu sư đã tìm được khách điểm quen biết, dàn xếp mọi chuyện xong xuôi.

Chỉ là, canh giờ này, khách điểm đã không còn chút đồ ăn nào để mang lên. Tiểu nhị tốt bụng, nấu ít mì, bung chút com và bánh bao ban chiều lên tiếp đón mọi người.

Tiểu Tiểu không kiên nhẫn, mà lại đói bụng đã lâu, liền không khách khí bắt mì lên, cầm chiếc bánh bao, ngồi vào một góc ăn uống.

Nàng vừa định cắn bánh bao, đã thấy Thạch Nhạc Nhi kia bụng đói đồ ăn đến đi đến trước mình.

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, chỉ ăn mỗi mì và bánh bao thì rất chán a.” Thạch Nhạc Nhi đem chỗ đồ ăn sáng kia để trước mặt Tiểu Tiểu.

Miệng Tiểu Tiểu vừa há được một nửa, nhờ một màn vừa rồi liền cứng lại.

Vô sự hiển ẩn tình, phi gian tức đạo! (đại khái là: Không có chuyện gì mà ân cần thì không phải trộm cũng là cướp) Tiểu Tiểu ôm chặt bát mì sợi, cầm bánh bao, mặt mũi hoảng sợ nhìn Thạch Nhạc Nhi.

Thạch Nhạc Nhi cười cười, nhếch miệng, nói: “Tỷ tỷ sợ cái gì? Chẳng lẽ ta lại đi hạ độc tỷ hay sao?”

Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu cùng với cười cười làm lành, “Không có không có, người như tiểu thư sao lại có thể hạ độc ta chứ? Ha ha...” Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng ăn một miếng, nhanh chóng nuốt xuống, lại cầm mấy miếng bánh bao, nỗ lực ăn.

Thạch Nhạc Nhi vừa lòng gật đầu, dùng ngón tay nghịch nghịch lọn tóc.

“Tỷ tỷ...” Thạch Nhạc Nhi đề thấp thanh âm, mở miệng nói, “Người không phải là người tốt đúng không nhỉ?”

Tiểu Tiểu nuốt chút nữa sặc cả miếng bánh bao trong miệng.

“Ban đầu là muốn cướp đồ của ta, mà sau đó, chuyện mai phục là sai sót ngẫu nhiên...” Thạch Nhạc Nhi nhìn Tiểu Tiểu, nói từng chữ từng chữ, “Về chuyện sau đó trọng nghĩa giúp đỡ, chỉ sợ cũng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của nhỉ?”

Lúc này Tiểu Tiểu đã bị ghen hoàn toàn, nàng vỗ vỗ ngực mình, thống khổ không kể xiết.

“Người không cần kích động, chuyện tới nước này, ta cũng không muốn đem sự thật ra nói với Lệ bá bá.” Thạch Nhạc Nhi đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Tiểu Tiểu, “Kỳ thực, người cũng đã thấy đấy, mấy chiếc hòm trong xe đều không có gì. Biết tại sao không?”

Tiểu Tiểu thật vất vả mới thở ra hơi, liền mở to hai mắt, nhìn Thạch Nhạc Nhi, nói như đinh đóng cột: “Tiểu thư, ngài đừng... Ta không muốn biết...”

Thạch Nhạc Nhi nhú mày, “Người không muốn biết?”

Tiểu Tiểu gật đầu như giả vờ. Sự phụ từng nói, trên thế giới này, có một số việc, một khi đã biết liền khó mà trách khỏi họa sát thân. Bởi vậy, không biết so với biết còn tốt hơn. Nếu như có người hỏi con, có muốn biết hay không, nhất định phải nói, không muốn.

Thạch Nhạc Nhi cười cười, “Người cũng thông minh đấy.”

Tiểu Tiểu hít hít cái mũi, “Tiểu thư... Không nữ hiệp, người tha cho ta đi. Ta chỉ là nhất thời hồ đồ, từ nay về sau nhất định hối cải để làm người mới, sống thật tốt, chớ thấy việc thiện nhỏ mà không làm, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm tới...”

Thạch Nhạc Nhi không kiên nhẫn cắt ngang lời nàng: “Ai nói ta sẽ hại người?”

Tiểu Tiểu thu hồi nước mắt, bung bát mì sợi, ai oán nhìn Thạch Nhạc Nhi.

(vẫn không quên bát mì >.

“Người đã thấy được chuyện xảy ra với xe chở tiêu, tất nhiên là người cùng một thuyền với ta. Sau này, chúng ta đi nơi nào, người cũng phải đi nơi ấy, hiểu không?” Thạch Nhạc Nhi cười uy hiếp.

Tiểu Tiểu lập tức gật đầu, “Hiểu, hiểu. Đều nghe theo ý ngài!”

Thạch Nhạc Nhi cười đắc ý, “Tỷ tỷ cứ ăn từ từ, ta đi ngủ trước, đừng đi đâu lung tung nha.”

Tiểu Tiểu tiếp tục nỗ lực giả vờ.

Thạch Nhạc Nhi đứng dậy bước đi, Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.

Tại sao lại xui xẻo như vậy a. Nàng cầm bánh bao trong tay, hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch, tám phần mọi chuyện đều xui xẻo... Chỉ một chữ THÂM to đùng.

“Ta cô nương.” Tiểu Tiểu đang ai oán, Lệ Chính Hải từ một bên đi tới, lại thả thêm chút điểm tâm lên bàn nàng, “Đói bụng rồi nhỉ. Ăn nhiều một chút.”

Tiểu Tiểu cảm kích ngẩng đầu, ngưỡng vọng nhìn Lê Chính Hải. Tuy rằng chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng Tiểu Tiểu biết, Lê Chính Hải này là người tốt. Tuy rằng cái tật ghét ác như cừu (cả ghét cái ác) làm hỏng mất một chút, nhưng tuyệt đối là người đáng tin.

Lê Chính Hải cười, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện, trong đại sảnh khách điểm này, chỉ còn lại một mình nàng. Ánh nến le lói, tăng thêm vẻ cô đơn và thê lương cho chiếc bóng. Nàng dừng ăn, cúi đầu lặng im.

Đột nhiên, tiếng đập cửa dồn dập vang lên. Tiểu nhị vội vàng từ trong bếp vọt ra, mở cửa.

“Tiểu nhị, còn phòng trống không?” Một giọng nam trong trẻo từ cửa truyền vào.

“Còn, công tử, mời vào bên trong.” Tiểu nhị hô.

Tiểu Tiểu cắn bánh bao vừa quay đầu, đã nhìn thấy một nam tử khoảng hai mươi tuổi từ cửa đi vào. Một thân áo vải xanh đen, cũng không có thêu hoa văn gì. Nhìn cước bộ của hắn xem ra là người có công phu. Tiểu Tiểu hí mắt, cẩn thận đánh giá hắn một phen, mặt mày thanh tú, phong thần tuấn lãng, nếu không phải y phục trên người chỉ là áo vải bình thường, trông kiểu gì cũng giống một công tử tao nhã. Tuy nhiên, công tử tao nhã đại khái sẽ không giống hắn mang theo nhiều binh khí như vậy.

Sau lưng hắn là một cây cung chạm trổ tinh mỹ màu đỏ sẫm, một cái hộp tên, chỗ thắt lưng còn đeo một thanh đoản đao.

Lúc Tiểu Tiểu nhìn thấy cái hộp tên kia, không khỏi sùng sốt. Một nửa khảm vàng một nửa khảm bạc, những mũi tên trong hộp bị ánh vàng và ánh bạc chia ra làm hai mặt âm dương, hoa văn phức tạp khắc lên, tinh mỹ bất phàm.

“Uyên ương tiền hạp...” Tiểu Tiểu nhỏ giọng mở miệng, “Thần tiền Liêm gia?”

(Tiền hạp: hộp đựng tên)

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng đại sảnh không có bóng người, cho nên lời này của nàng bị nghe rõ mồn một.

Nam tử kia dừng cước bộ, chậm rãi xoay người, nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lập tức bụng bát mì lên, chăm chú ăn.

Nam tử kia cười nhẹ, nhìn nàng gật gật đầu, coi như chào hỏi, sau đó, thản nhiên xoay người đi theo tiểu nhị lên lầu.

Tiểu Tiểu miệng đầy mì sợi, mặt mũi hơi hẩn. Lạnh mồm lạnh miệng a! Thấy bản thân trên chộc chưa đủ phiền phức hay sao a! Nàng cắn giận nhai mì, tự rửa chính mình. Nghe nói Thần tiền Liêm gia, cũng như tên gọi của nó, tiền pháp rất cao. Trên giang hồ còn có lời đồn, “Thần tiền Liêm gia chính là thiện xạ, một kích trúng ngay, chưa từng ngoại lệ.” Còn đồn, Liêm gia này ba đời làm quan, được triều đình trọng dụng, đều là nhờ vào thần khí và kỹ năng tiền pháp này. Nhưng mà cũng bởi vậy, bị đồng đạo trên giang hồ khinh thường. Triều đình và giang hồ luôn luôn tồn tại tranh chấp. Dù sao, Liêm gia cũng không tính là người trong giang hồ, nhưng mà trên giang hồ lại luôn lưu tâm đến “Thần tiền” nhỏ nhoi này. Mà “Uyên Ương tiền hạp” kia lại là một trong những dấu hiệu của Liêm gia, có thể mang trên lưng hộp tên này, nam tử kia chỉ sợ cũng là công tử Liêm gia.

Tiểu Tiểu thờ dài cảm thán. Nhìn đi, một Thạch Nhạc Nhi không biết lai lịch, toàn thân mang đầy trang sức, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết nàng có tiền. Mà Liêm gia công tử này, rõ ràng là một thân phú quý, lại cố tình chỉ mặc áo vải bình thường. Ài, thế đạo này...

Tiểu Tiểu thờ dài, hung hăng cắn bánh bao trong tay. Quên đi, xét cho cùng, người quan trọng nhất vẫn chính là mình a...

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Tiểu liền trở về phòng. Tiêu cục Hành Phong tiền tài thừa thãi, thuê trọ đều là phòng tốt nhất trong khách điểm. Tiểu Tiểu ôm gối đầu, lăn đi lăn lại trên giường, bỗng thấy thật hạnh phúc. Một ngày đi đường núi, cơm ăn no, lại có giường êm để ngủ, theo lý thuyết đáng nhẽ phải rất mệt mỏi mới phải, nhưng tinh thần của Tiểu Tiểu lại rất tốt, một chút buồn ngủ cũng không có. Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh màn.

Một canh giờ sau, nàng xoay người đứng lên, mở cửa sổ. Đám xe chờ tiêu để gọn dưới lầu, vài tiêu sư gác đêm đứng bên cạnh. Tiểu Tiểu nhú mày, trèo lên song cửa sổ, phi thân nhảy lên nóc nhà.

Tiểu Tiểu đứng trên nóc nhà, gió đêm đầu xuân có hơi lạnh, hai tay nàng chống hông, không tiếng động cười to. Không cho nàng đi, nàng sẽ không đi sao? Vớ vẩn?

Tiểu Tiểu điểm mũi chân, nhẹ nhàng cất bước. Ân ~ hiện tại thật sự là canh giờ tốt để làm ăn trộm, chỉ bằng đi dạo trên trần, xem có cái gì có thể mang đi là tốt nhất ~ nghĩ đến đây, nàng dùng chân lại trên mái che nắng, nhìn xung quanh.

“Cô nương, người cũng không ngủ được sao?”

Đột nhiên, sau lưng có tiếng người truyền đến. Tiểu Tiểu cả kinh giật nảy mình, xoay người.

Đó là một người đeo mặt nạ lông chim, nghe thanh âm, là một nam tử. Hắn mặc một thân ngân y (y phục màu bạc), tay áo bay bay trong gió, tựa như ánh trăng lưu chuyển.

“Ngân... Ngân Kiều!!!” Tiểu Tiểu cá kinh nói.

“A? Cô nương biết danh hào của ta sao?” Thanh âm của nam tử kia vang lên, mang theo ý cười.

“Ách, Ngân...” Tiểu Tiểu vừa định nói đại hiệp, nhưng trực giác nói Ngân Kiều là vào nhà người ta cướp đồ, chỉ sợ không ổn, liền cứng rắn thay đổi, “Ngân đại gia... Danh hào của ngài như sấm truyền bên tai, ai mà không biết a. Đêm nay trăng đẹp như vậy, đại gia cũng đi tản bộ sao? Vậy ta đây không quấy rầy, cáo từ trước nha...”

Tiểu Tiểu chấp tay, chuẩn bị chuồn đi.

“Cô nương...”

Chỉ một cái chớp mắt, Ngân Kiều đã vòng đến trước mặt Tiểu Tiểu, ngăn cản đường đi của nàng.

“Đã có duyên gặp mặt, nhân dịp ánh trăng đẹp như vậy, chi bằng chúng ta cùng nhau tâm sự đi ~” Ngân Kiều chấp hai tay ra sau lưng, nói.

Tiểu Tiểu cứng ngắc. Kinh công Ngân Kiều ở trên giang hồ thuộc đứng số một số hai, so với loại gả mờ như nàng hoàn toàn không giống. Nếu thực sự muốn chạy, điều chắc chắn là nàng chạy không nổi. Còn về võ công, Ngân Kiều dù gì cũng là đạo tặc, vang danh khắp giang hồ, ngấm lại mình cũng không phải đối thủ của hắn.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, tại sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ, tùy tiện đi trên nóc nhà, cũng gặp phải cái loại chuyện chết người như thế này chứ, trời cao đồ kỵ anh tài a...

“Chúng ta... Chúng ta có cái gì để mà tán gẫu a?” Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, sợ hãi nói.

“Đương nhiên là có chuyện để tán gẫu a.” Ngân Kiều đi thong thả vài bước, mở miệng, “Cô nương một đường đồng hành với tiểu cục Hành Phong, nhất định là biết rất nhiều chuyện đúng không? Ví dụ như trong đồng xe chở tiêu kia, có một chiếc là...”

“Ta không biết.” Tiểu Tiểu không đợi hắn nói xong, tập tức phui tay rũ sạch quan hệ, “Thật sự, thật sự, ta hoàn toàn không biết...”

“Không biết?” Khẩu khí của Ngân Kiều không tốt.

“Ngân đại gia... Ta thật sự không biết a...” Tiểu Tiểu đáng thương hề hề nói, “Ta và bọn họ không thân cũng chẳng quen, làm sao bọn họ lại nói với ta a. Ta chỉ là tiện đường mà thôi... Ta cái gì cũng không biết a, đại gia, người tha cho ta đi ~”

Ngân Kiều cao thấp đánh giá Tiểu Tiểu một phen, “Nói như vậy, cô nương không phải là người của tiểu cục Hành Phong?”

“Không phải, không phải. Ta là đệ tử của “Phá Phong Lưu”, chỉ đơn giản là đi ngang qua thôi a.” Tiểu Tiểu nghiêm cẩn (nghiêm trọng, cẩn thận) nói.

Ngân Kiều lại thong thả đi vài bước, “Vậy cô nương cũng nhất định không biết lần này tiểu cục Hành Phong áp tải cái gì?”

“Đương nhiên không biết.” Tiểu Tiểu nói chắc như đinh đóng cột, nàng lại nghĩ nghĩ, bổ sung thêm, “Cũng hoàn toàn không muốn biết!”

Ngân Kiều ngẩn người, “Người cũng khá thú vị đấy. Người trong thiên hạ, ai ai cũng mơ ước bảo vật, vậy mà người lại không muốn biết.”

Tiểu Tiểu che lại hai tay, “Thật sự không muốn biết.”

Ngân Kiều lúc này nở nụ cười, “Ha ha ha... Giới cho một đệ tử “Phá Phong Lưu”! Xem ra không cho người nếm đau khổ, người sẽ không nói thật.”

Hắn nói xong, ra tay tóm lấy, đánh thẳng vào cổ họng Tiểu Tiểu.

(Nếu anh là nam chính thì anh cũng quá dã man đi! >.

Tiểu Tiểu cuống quýt tránh đi, kêu to như heo bị chọc tiết, “Có cường đạo a!!! Cứu mạng a!!! Phi lễ...” Ngang đột nhiên thấy không đúng, dừng một chút, “Giết người a!!!”

Một tiếng kêu này của Tiểu Tiểu, không chỉ làm kinh động đám tiêu sư gác đêm, còn có vài hộ trên trấn bật đèn lên.

Ngân Kiều vốn tưởng rằng đối phó với tiểu nha đầu này tất nhiên là dễ như trở bàn tay, ai ngờ nàng lại tránh được trong gang tấc, lòng liền không vui, “Xem ra ta đã quá coi nhẹ đệ tử “Phá Phong Lưu” rồi”. Ngân Kiều thay đổi, từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, hạ sát chiêu.

Tiểu Tiểu hoảng sợ không thôi, “Đừng mà, đại gia!!! Tha...”

Nàng còn chưa nói xong từ “Mạng”, dưới chân liền hẫng. Mái ngóc trên nóc nhà bị thủng, chân nàng đều đang bị mắc kẹt trong chỗ hổng.

Tiểu Tiểu ngẩn người. Ai xây dựng cái phòng này a, đây là! Chớp mắt tiếp theo, Ngân Kiều huy kiếm, xẹt qua vai trái của nàng. Tiểu Tiểu theo bản năng lui xuống, cũng không ngờ toàn bộ thân mình đều rơi xuống.

“A ——” Tiểu Tiểu kêu thảm thiết, lưng đập xuống đất. Nàng mặt xám mày tro bò lên, đầu đến nhe răng nhếch miệng. Vừa ngẩng đầu, đã thấy Thần tiên Liêm gia công tử.

Chắc là vừa rồi nghe thấy tiếng hét của Tiểu Tiểu, hấn vừa từ giường đứng dậy, quần áo mới mặc được một nửa, hơi hơi run rẩy nhìn Tiểu Tiểu.

“Đại hiệp!” Tiểu Tiểu lập tức chạy đến bên cạnh hấn, vừa xoa xoa cái lưng của bản thân, vừa khóc đến lê hoa đái vũ, “Đại hiệp, cứu mạng a ~~~”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nhất thời nhanh miệng

“Đại hiệp!” Tiểu Tiểu lập tức chạy đến bên cạnh hấn, vừa xoa xoa cái lưng của mình, vừa khóc đến lê hoa đái vũ, “Đại hiệp, cứu mạng a ~~~”

Trong lúc Liêm gia công tử kia còn chưa hiểu, đã thấy Ngân Kiều thả người rơi xuống tiến vào. Nhuyễn kiếm trong tay vẫn như cũ chỉ thẳng vào Tiểu Tiểu.

“Cứu mạng a _____” Tiểu Tiểu nhắm chặt hai mắt lại, kinh hô.

Liêm gia công tử nhanh nhẹn cầm lấy cây cung trên đầu giường, chặn lại nhuyễn kiếm.

“Xen vào việc của người khác!” Ngân Kiều giận dữ quát một tiếng, kiếm phong dâng lên, tấn công vào cổ họng đối phương.

Liêm gia công tử đẩy cung về phía trước, người hơi ngã ra sau, thoải mái né được.

Hai người lúc này bắt đầu giằng co.

Tiểu Tiểu trốn ở mép giường, ôm đầu, nhìn cuộc chiến.

Thần tiên Liêm gia, tên pháp tự nhiên là rất nổi tiếng. Chỉ là trận này cận chiến, sợ rằng không ổn. Hôm nay nhìn được cảnh này, không chỉ riêng Tiểu Tiểu, mà có lẽ người trên giang hồ đều sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà, Tiểu Tiểu càng nhìn, liền tròn tròn mắt. Rõ ràng là dùng cung, lại dùng phương pháp mà Tiểu Tiểu không hề nghĩ đến. Nào là, cuốn, áp sát hay đâm, mấy chiêu kia rõ ràng là bộ dáng của kiếm sĩ.

Sư phụ từng nói, cao thủ hàng đầu, căn bản sẽ không câu nệ binh khí trong tay. Không nghĩ tới, Liêm gia công tử này tuổi còn nhỏ như vậy, mà có loại tu vi cao đến thế.

Mấy chiêu sau, Ngân Kiều cũng dần dần cảm thấy không ổn.

“Thần tiên Liêm gia?” Hấn ngừng công kích, mở miệng.

Liêm gia công tử mỉm cười, “Ngân Kiều?”

Hĩa người trầm mặc, sát khí nhàn nhạt lan tràn, khiến cho lưng Tiểu Tiểu đỏ từng đợt mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, cửa bỗng chốc bị đá mở, người tới là đám người tiêu cực Hành Phong.

“Tà cô nương, cô không sao chứ?” Lệ Chính Hải xông vào phòng, mở miệng nói. Lập tức, hấn liền thấy Ngân Kiều, “Ngân Kiều?!”

Ngân Kiều lập tức xoay người, đánh úp về phía Lệ Chính Hải.

Lệ Chính Hải quen dùng trường đao, chỗ này nhỏ hẹp tự nhiên là khó lòng thi triển, vừa ra tay đã rơi vào thế hạ phong. Hai người ở trước cửa triển đấu, đám tiêu sư còn lại không cách nào vào bên trong, chỉ có thể đứng nhìn.

Liêm gia công tử kia cau mày, cầm lấy bội đao, cũng gia nhập cuộc chiến.

Tiểu Tiểu nhìn đến choáng váng. Không nghĩ tới, tổng tiêu đầu tiêu cực Hành Phong danh chấn thiên hạ và Thần tiên Liêm gia công tử cũng chỉ có thể cùng với Ngân Kiều bất phân thắng bại. Xem ra, nếu Lệ Chính Hải không đến, thêm mười chiêu nữa, Liêm gia công tử nhất định rơi vào thế hạ phong. Giang hồ thực hiểm ác a. Tiểu Tiểu rung rung, nếu bản thân không rơi xuống đây, chỉ sợ cũng đã thành oan hồn dưới kiếm Ngân Kiều.

Tiểu Tiểu nhìn Ngân Kiều, thờ dài. Quả nhiên, đây mới chân chính là người xấu. Một thân võ công bá đạo sắc bén, tính cách âm hiểm khó lường, còn có... hơi một chút liền muốn giết người. Quả nhiên, nàng còn cách người xấu chân chính rất xa rất xa a...

Lúc này, Ngân Kiều vung lên một kích với hai người kia, lui lại mấy bước, nâng tay.

“Tôi tuyệt ngân mang*!” Tiểu Tiểu liếc mắt một cái liền nhận ra ám khí trong tay hắn, hô to một tiếng.

(Tôi tuyệt ngân mang: ám khí bạc tôi luyện trong tuyết)

Mấy mảnh ngân châm thật nhỏ bắn ra, nhưng nhờ một tiếng hô kia của Tiểu Tiểu mọi người đều có phòng bị, kịp thời tránh đi, không hề tổn thương.

Ngân Kiều liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu, ngay sau đó, nhảy phắt lên, phá tan nóc nhà.

Tiểu Tiểu bị cái liếc mắt kia làm cho tay chân toàn thân đều lạnh như băng. Hoàn toàn là sát ý, thậm chí, là mỉm cười mà dâng lên sát ý. Nhanh mồm nhanh miệng cho lăm vào a!!! Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đánh vào miệng bản thân mấy cái. Nhìn thấy cái gì liền to mồm kêu tên cái đó. Thói quen khó bỏ này thật sự hại chết người. Mới vừa rồi nhìn thấy Uyên Ương tiền hạp cũng thế, mà hiện tại thấy Tôi Tuyệt Ngân Mang này cũng thế... Im lặng một chút thì chết à! Sư phụ thường nói: Im lặng là vàng. Tại sao nàng không nhớ được a a a a a...

“Nguy rồi! Xe tiêu!” Lê Chính Hải nhìn Ngân Kiều rời đi, rống to một tiếng, lập tức đuổi theo.

Đám tiêu sư lập tức xoay người xuống lầu, đi hộ tiêu (bảo vệ đồ áp tải).

Liên gia công tử kia cầm lấy hộp đựng tên, định đuổi theo, lại nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu.

“Cô nương, cô không sao chứ?”

Tiểu Tiểu đang ai oán, liền rung rung gật đầu.

Liên gia công tử kia cũng không hỏi nhiều. Hắn vận khinh công, theo cái lỗ hổng trên nóc nhà nhảy ra ngoài.

Tiểu Tiểu lau lau nước mắt, cẩn thận đứng dậy, mới vừa đi đến dưới chỗ nóc nhà bị phá, liền nghe thấy tiếng người ồn ào và tiếng binh khí va chạm, khiến cho người ta sợ hãi.

Có phải vừa rồi nàng la to, làm tỉnh toàn bộ người trong khách điểm. Không phải vì vậy mà xe tiêu không có người trông coi chứ? Ông trời ơi... Nếu chính vì như vậy, mà mất tiêu, vậy thì Thạch Nhạc Nhi kia nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Tiểu Tiểu không khỏi rung mình một cái.

Phải rồi thừa dịp lúc này chạy! Tiểu Tiểu hạ quyết định, chạy trốn thôi. Vừa ra khỏi hành lang, đã thấy một đám người đang tụ lại với nhau, đi vào trong viện. Trong đó, tất nhiên cũng bao gồm cả Thạch Nhạc Nhi. Tiểu Tiểu liền phát hoảng, lùi về chỗ rẽ.

Đường này không đi được rồi a. Tiểu Tiểu nhú mày, nghĩ nghĩ. Lập tức chạy trở lại gian phòng vừa rồi, nương theo cái lỗ trên nóc nhà mà nhảy ra ngoài.

Trên nóc nhà, Tiểu Tiểu vừa định chạy đi, liền thấy Liên gia công tử đứng trên mái hiên. Ngay sau đó, nàng liền choáng váng.

Nàng luôn cho rằng, chỉ có trong tranh mới có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Nam tử tuấn lãng kia thẳng người kéo cung, tên đã lên dây, vận sức chờ phát động. Xích cung, ngân tiễn, thanh y, ánh trắng mờng lung lăm nền, người trước mặt tựa như thần thánh. Nhưng mà, khiến cho Tiểu Tiểu rung động chính là ánh mắt hắn. Chuyên chú không hề có chút tạo niệm, phảng phất như đem hết thấy tập trung đặt lên trên cánh cung trong tay, tất cả cảm xúc đều ngưng lại, chỉ đợi khoảnh khắc tên rời cung mà phát ra.

Mà giờ phút này, dưới lầu, sự ồn ào trong viện hoàn toàn ngưng lại, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

“Liên công tử, việc hôm nay, chính là ân oán cá nhân. Ngươi tội gì nhúng tay vào?” Ngân Kiều ngẩng đầu, nhìn nam tử trên nóc nhà kia, cao giọng nói.

“Ngân Kiều, ngươi làm nhiều việc ác, người người muốn giết. Thần tiễn Liên gia ta, tự nhiên không thể ngồi không mà nhìn ngươi làm việc ác được.

“Được. Giỏi cho một kẻ ra vẻ ăn nói đạo mạo.” Ngân Kiều cười nói, “Đáng tiếc, tên của ngươi có nhanh đến mấy cũng không bằng Tôi Tuyệt Ngân Mang của ta.”

“Ngươi cứ thử xem” Liên gia công tử bình tĩnh trả lời.

Ngân Kiều nở nụ cười, “Liên công tử, biết chúng ta khách nhau lớn nhất ở điểm nào không?” Hắn vẫy tay thật mạnh, vài đạo ngân quang lập tức đánh úp về phía đám người vây xem.

Đám người kia liền xôn xao.

Liên gia công tử lập tức thay đổi mục tiêu, tên rời cung, giống như tia chớp, cắt ngang ngân quang kia.

Nhưng mà, bị tên bắn rơi, chỉ là một khối bạc vụn.

Giấy tiếp theo, Ngân Kiều lại ra tay một lần nữa, ngân quang lại hiện.

Tên đã rời cung, vươn tay lấy thêm tên cài vào căn bản không kịp. Lúc này, Lệ Chính Hải thả người tung đao, ngăn chặn ngân quang kia.

Mà nhân cơ hội có kẽ hở này, Ngân Kiều liền tung người nhảy lên, xông khỏi vòng vây, dừng lại trên nóc nhà. Hắn tao nhã đứng trước mặt Liêm gia công tử, mỉm cười mở miệng, “Liêm công tử, giang hồ, không phải là nơi người có thể chơi đùa.”

Trong mắt Liêm gia công tử nổi lên tức giận.

Ngân Kiều cười, thả người rời đi.

Tiểu Tiểu chỉ đứng nhìn mà mồ hôi cũng đầm đìa. Nếu Ngân Kiều kia thật sự muốn động thủ, vừa rời Liêm gia công tử kia hẳn là chết không thể nghi ngờ. Sợ gây thương tổn cho người vô tội chính là điểm khác nhau lớn nhất giữa hai người bọn họ. Quả nhiên, người tốt luôn thua người xấu ở điểm này.

Nàng ngược mắt nhìn nam tử trước mặt. Hắn còn đang nhìn theo hướng bỏ đi của Ngân Kiều, sau đó hồi lâu mới nhẹ nhàng thở dài.

Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra, mục đích của nàng là chuẩn đi cơ mà, sao lại ở chỗ này ngây ngốc lâu như vậy. Nàng bắt đầu nhìn trời, ngay sau đó, phi thân rời đi.

“Cô nương!” Liêm gia công tử đột nhiên hô.

Tiểu Tiểu vừa nghe có người gọi nàng như vậy liền khò sở. Tám phần là chuyện không tốt! Không đáng để ý tới! Nàng đầu cũng không quay, tiếp tục rời đi.

Nhưng mà, dưới chân nàng đột nhiên trượt một cái, cả người và mấy viên ngói liền đồng loạt ngã về phía ngã tư đường.

“_____ cẩn thận!”

Nàng có thể nghe thấy được, đây là nửa câu sau của câu “Cô nương” kia. Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, lời nói quan trọng như vậy, sao không kêu nhanh một chút a!!!

Đột nhiên, có người nhảy lên, một phen đỡ được nàng.

Tiểu Tiểu ngược mắt, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú nhưng vẫn còn mang theo nét trẻ con. Đỡ được nàng chỉ là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, nhìn biểu cảm vừa rồi, thật là thoải mái.

(Nhân vật nam xuất hiện dồn dập, chả biết ai là nam chính nữa! T.T)

“Cô nương, cô không sao chứ?” Thiếu niên kia nhẹ nhàng tiếp đất, mở miệng hỏi.

Tiểu Tiểu cứng ngắc gật gật đầu.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi từ trong khách điểm đi ra, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng ngạo khí bức người.

Nàng nhìn Tiểu Tiểu và thiếu niên kia, rồi mở miệng nói, “Tiểu Giang, sao đến trễ như vậy?”

Thiếu niên kia buông Tiểu Tiểu, thần sắc tràn đầy hoảng sợ, “Ách... Trên đường gặp chút phiền toái.”

Thạch Nhạc Nhi híp mắt, không truy vấn nữa.

Tiểu Tiểu nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng xem ra thiếu niên này đối với Thạch Nhạc Nhi là bộ dáng cung kính, cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Tiểu nha đầu này tiền cũng có, giả dối cũng có, sao lại cảm thấy quyền thế tỏa ra từ nàng? Ông trời ơi...

Nàng thở dài, nhìn bốn phía càng ngày càng nhiều người tụ tập. Ngay sau đó, hoàn toàn bị đám người phía sau làm cho chần chừ (chấn động, kinh ngạc).

Đó là một tiêu đội. Năm chiếc xe, mười mấy tiêu sư, mà lá cờ trên mấy cái xe kia vẫn như cũ là “Hành Phong”.

Hai đội “Hành Phong”? Nghe khẩu khí vừa rồi của Thạch Nhạc Nhi, có vẻ là đang đợi đội tiêu xe này. Chẳng lẽ, là cùng một chuyến tiêu? Vốn bốn chiếc tiêu xe đã là hù hù thực thực khó lòng phân biệt, hiện tại lại có thêm một tiêu đội nữa... Chuyện này, thật phức tạp a.

Lệ Chính Hải cũng từ khách điểm đi ra, nhìn thấy thiếu niên kia, trên mặt liền lộ ra ý cười, “Nhạc thiếu hiệp, vất vả rồi.” Hắn ôm quyền, hô.

Thiếu niên kia cũng ôm quyền, đáp lễ, “Tiền bối khách khí rồi.”

“Nhạc thiếu hiệp, vào nhà nói chuyện đi.” Lệ Chính Hải nghiêng người tránh ra, nói.

Thiếu niên kia hơi vuốt cằm, căn dặn tiêu đội vài câu, liền vào phòng.

Tiểu Tiểu không hiểu đứng ngoài cửa. Lê Chính Hải gọi thiếu niên kia là “Thiếu hiệp”? Mà thiếu niên kia nói chuyện với Thạch Nhạc Nhi cũng không dám lớn tiếng? Thạch Nhạc Nhi gọi Lê Chính Hải là “Bá bá”?... Chẳng lẽ, đúng như nàng đoán, Thạch Nhạc Nhi này thật sự có lai lịch.

Ông trời ơi! Nàng chỉ là muốn có cơm ăn mà thôi! Ông nở lòng nào xấu xa như vậy, làm cho nàng gặp phải Thạch Nhạc Nhi chứ? Bây giờ thì hay rồi, cướp không cướp được, đại tiệc cũng chưa được ăn, chuồn êm cũng không thành, vừa rồi còn chọc phải một tên “Ngân Kiều”... Thật sự quá thảm mà!!! Nếu cứ như vậy mà tiếp tục, không sớm thì muộn nàng cũng đi gặp mặt sư phục thôi a.

“Sư phụ...” Tiểu Tiểu rung rung nhìn trời.

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, mau vào a ~” Thanh âm của Thạch Nhạc Nhi đột nhiên vang lên.

Tiểu Tiểu vội hoàn hồn, đã thấy Thạch Nhạc Nhi vẫn như cũ đứng ở trước cửa, một tay ôm má, cười đến thiên chân vô tà.

Một cổ hàn khí, cứ như vậy lan tỏa khắp người Tiểu Tiểu.

Nhìn nàng cứng ngắc bất động, Thạch Nhạc Nhi liền đi tới, kéo tay nàng, “Vào đi thôi, đứng bên ngoài sẽ cảm lạnh a ~” Thạch Nhạc Nhi lại dè dặt thanh âm, nói, “Ta nghĩ cần hỏi thăm một chút a, tỷ tỷ người tại sao lại trèo lên nóc nhà vậy...”

Tiểu Tiểu hoàn toàn cứng ngắc, mặc kệ Thạch Nhạc Nhi lôi kéo nàng vào khách sạn.

Tiểu Tiểu nước mắt lưng tròng, quay đầu nhìn trời. So với Thạch Nhạc Nhi này, Ngân Kiều có tính là gì a?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Một cái nhân tình

Sau khi mọi người vào trong, cả khách sạn nhiều náo loạn cả lên.

Tiểu nhị chạy đi kêu đầu bếp dậy, xào lại đồ ăn, hâm nóng mấy bình rượu. Vừa rồi lăn qua lăn lại, mọi người đã không còn buồn ngủ, thân thiết nói chuyện.

Lê Chính Hải vỗ vai “Nhạc thiếu hiệp”, cười lớn, nói đơn giản vài câu: Thiếu niên anh hùng, tiền đồ vô lượng. Sau đó hẩn liền nhìn về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cả kinh, theo bản năng lùi lại mấy bước. Lúc này, Lê Chính Hải chấp tay ôm quyền, mở miệng nói: “Cô nương hai lần ra tay tương trợ, Lê mỗ cảm kích vô cùng.”

Tiểu Tiểu nháy nháy con mắt, khó hiểu nhìn hẩn, “Nếu không phải nhờ cô nương cảnh báo, tối nay, Ngân Kiều kia nói không chừng đã dắc thủ rồi...” Lê Chính Hải nghiêm túc nói.

Tiểu Tiểu sững sốt, chẳng lẽ là cái lúc nàng ở trên nóc nhà kêu như heo bị chọc tiết? Cảnh báo?

“...Mà Tô Tuyết Ngân Mang kia cũng là cô nương liếc mắt một cái liền nhận ra...” Lê Chính Hải tiếp tục nghiêm túc nói.

Tiểu Tiểu rung rung. Sai lầm đó, nàng hối hận đến bây giờ a...

“Cô nương hành hiệp trọng nghĩa, Lê mỗ bội phục!” Lê Chính Hải nghiêm túc tổng kết.

Tiểu Tiểu cứng ngắc ôm quyền, đáp lễ. Phía sau Lê Chính Hải, Thạch Nhạc Nhi cười sâu xa khó hiểu, cười đến mức khiến lưng nàng lạnh toát.

“Đến đây, Tà cô nương, Lê mỗ kính cô nương một ly!” Lê Chính Hải cầm lấy cái bát trên bàn, nhét vào trong tay Tiểu Tiểu.

Lê Chính Hải vừa nói xong, người chung quanh liền bắt đầu ồn ào.

Tiểu Tiểu biết uống rượu, nhưng nhìn tình hình này, sợ là khó mà toàn thân trở ra. Nàng nhìn bát rượu tràn đầy kia, trong lòng sợ hãi.

Lúc này, chung quanh đột nhiên im lặng.

Tiểu Tiểu ngược mắt, liền thấy Liêm gia công tử kia chậm rãi đi xuống thang lầu. Một thân áo vải màu xanh đen dính đầy tro bụi, có vẻ có chút cũ nát. Nhìn mấy người trong phòng, hẩn hơi vuốt cằm, sau đó thản nhiên trầm mặc xuyên qua đám người, đi tới trước mặt tiểu nhị.

(Anh làm sao mà từ nóc nhà lại đi vào trong rồi xuống lầu vậy? Hồng lẽ lại nhảy vô cái lỗ trên nóc nhà? >.

Tiểu nhị áy náy liên tục cúi đầu, “Công tử, xin lỗi ngài. Chúng tôi lập tức đổi phòng khác cho ngài.”

“Không cần. Tiểu nhị, phiền người mang cho ta một thùng nước ấm lên.” Hần mở miệng, thanh âm từ tốn.

(Không cần??? Anh tắm khi trên nhà thùng một lỗ? Không sợ...)

Tiểu nhị lập tức gật đầu, “Tiểu nhân lập tức chuẩn bị.”

Liêm gia công tử gật gật đầu, yên lặng xoay người, chuẩn bị lên lầu.

Tiểu Tiểu nhìn cảnh tượng này, không khỏi thở dài. Giang hồ chính là giang hồ, mặc dù Thần tiễn Liêm gia ra tay tương trợ, nhưng e ngại quan hệ với triều đình, cũng không có mấy người nguyện ý chủ động kết giao. Sur phụ thường cười chế nhạo: Cho dù là chó săn cũng không cần phải tránh như vậy chứ? Chúng ta cũng đâu phải là chó.

Nghĩ đến đây, nàng nở nụ cười. Cười được một nửa, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng. Không nói tới mấy chuyện chó săn hay chó. Nàng còn thiếu Liêm gia công tử này một cái nhân tình. Vừa rồi, nếu hần không ra tay, con chó nhỏ là nàng đã sớm bị “Ngân Kiều” kia nướng cho cháy rụi rồi.

Sur phụ từng nói: Nợ cái gì cũng được, chỉ là không được để nợ nhân tình. Bằng không cả đời cũng không thể thoải mái.

Lúc này Tiểu Tiểu vội đưa tay, đẩy bát rượu của Lệ Chính Hải ra, cười cười nói, “Đại hiệp, ngài chờ ta một chút a.”

Nàng đầy đặn người ra, hô, “Liêm đại hiệp.”

Liêm gia công tử quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Tiểu Tiểu mang về mặt cảm kích, ánh mắt lóe sáng, nàng dùng thanh âm kích động vô cùng của mình, mở miệng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của đại hiệp! Đại ân đại đức không cách nào báo đáp! Tiểu nữ nguyện lấy thân...”

Nàng thuận miệng nói, suýt chút nữa lỡ lời. Nàng cứng rắn bảo mình ngậm miệng, xấu hổ nhìn Liêm gia công tử kia.

Về mặt của hần tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu nữ nguyện cả đời này nhớ ơn ân tình đại hiệp!” Tiểu Tiểu nghiêm cẩn nói xong.

Hần ngẩn người, ngay sau đó nở nụ cười, “Không cần!”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói, “Không biết tôn tính đại danh đại hiệp là gì?”

Hần cười nhẹ, trả lời, “Liêm Chiêu.”

(Triển Chiêu!!! *Mắt lóe sáng*)

“Nga! Tiểu nữ nhất định ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không quên!” Tiểu Tiểu trả lời.

Liêm Chiêu lắc đầu, “Không cần!”

Tiểu Tiểu đang muốn nói thêm mấy câu bùi tai, Lệ Chính Hải đã đi đến, ôm quyền nói: “Liêm công tử, tại hạ là Lệ Chính Hải của tiêu cục Hành Phong. Hôm nay nhờ công tử ra tay tương trợ, đánh lui Ngân Kiều, Lệ mỗ tại đây xin đa tạ.”

Liêm Chiêu đáp lễ, nói, “Tiền bối khách khí rồi.”

“Nếu Liêm công tử đã đến, không bằng cùng nhau uống vài chén, cùng nhau kết làm bằng hữu.” Người nói, là Thạch Nhạc Nhi.

Tiểu Tiểu liền phát hoảng. Khẩu khí của Thạch Nhạc Nhi kia, hoàn toàn không giống với lúc nói chuyện với nàng, giả dối âm hiểm. Hoàn toàn đối lập, chính là mười phần ôn nhu, trăm phần thành ý. Mà biểu cảm của Thạch Nhạc Nhi kia, hoàn toàn thiên chân vô tà, đơn thuần đáng yêu. Hai gò má còn ửng hồng, rất động lòng người.

Tiểu Tiểu không khỏi rung mình một cái. Nàng ngẩng đầu nhìn, nhóm tiểu sư nghe xong câu nói kia của Thạch Nhạc Nhi, đều sững sốt hồi lâu. Nhưng sau đó, cả đám đều mở miệng phụ họa. Sớm đã quên đi ân oán giữa triều đình và giang hồ.

Chung quanh bỗng chốc liền náo động cả lên. Tiểu Tiểu tự động tự giác lui về một góc. Tuy là góc, nhưng trên bàn cũng bày đầy đủ các món ăn khuya và rượu ấm. Trong lòng nàng liền vui vẻ, cầm lấy chiếc đĩa chộc một lỗ lên quả trứng.

Nhưng mà, trong chớp mắt đó, một chiếc đĩa khác cũng chộc vào quả trứng này.

Tiểu Tiểu nhủ mày, ngẩng đầu. Nhìn lên, là cái kẻ bị Thạch Nhạc Nhi gọi là “Tiểu Giang”, bị Lê Chính Hải gọi là “Nhạc thiếu hiệp”, thân phận dường như rất có lai lịch, là thiếu niên đã cứu nàng một lần.

“Ách...” Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức mở miệng, “Đại hiệp! Đa tạ ân cứu mạng của đại hiệp! Đại ân đại đức không cách nào báo đáp! Tiểu nữ nguyện cả đời nhớ ơn ân tình của đại hiệp!”

Thiếu niên kia nhìn nàng, gật gật đầu, “Nga. Vậy ngươi có thể cho ta quả trứng này hay không?”

Tiểu Tiểu ngây người một chút. Nhưng sau đó nàng liền rung rung, rút chiếc đĩa ra, “Đại hiệp, mời...”

Không trách sư phụ nói, đừng bao giờ thiếu ân tình người khác. Thế nhưng ngay cả một quả trứng cũng ăn không được a...

Thiếu niên kia cười cười gật đầu, “Cám ơn.”

Hắn nói xong, liền cầm đầu vào ăn như chết đói. Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng, ai không biết, còn tưởng hắn vài ngày chưa được ăn cơm a...

“Đại, đại hiệp... Cẩn thận kéo nghen...” Nàng dè dặt cẩn trọng nhắc nhở.

Thiếu niên nâng tay trái lên xùy xùy, ý bảo bản thân không có việc gì, rồi lại tiếp tục cầm đầu ăn.

Hai tay Tiểu Tiểu cầm đôi đĩa, cúi thấp đầu, “Vị đại hiệp này, xưng hô thế nào?”

Thiếu niên nuốt đồ ăn trong miệng, mở miệng nói: “Ta không phải đại hiệp gì đó đâu. Ta tên là Nhạc Hoài Giang. Gọi ta Tiểu Giang là được rồi.”

“Nhạc Hoài Giang?” Tiểu Tiểu lặp lại một lần, ngay sau đó, hồ nghi ngẩng đầu, “Nhạc Lam Kiếm phái, tên tự là Hoài?”

Thiếu niên bỗng chốc dừng ăn, trầm trọng gật đầu.

Tiểu Tiểu choáng váng.

Nhạc Lam Kiếm phái, ở trên giang hồ, là danh gia dùng kiếm. Tổ sư Nhạc Lam tự mình nghĩ ra một bộ “Lam kiếm mười bảy thức”, kiếm pháp nhẹ nhàng mau lẹ, như gió bay qua núi, khó lòng phòng bị. Trên giang hồ ít có địch thủ. Trong Nhạc Lam Kiếm phái, dù cho là Nhạc gia sau này, đệ tử nhập môn đều do trưởng môn tự mình đặt tên, dựa vào tên tự mà xem bói phận. Thế hệ những người trẻ tuổi hiện nay, đa số tên tự là “Hoài”. Mà đệ tử thông thường, tuyệt đối không dám dùng “Nhạc” làm họ... Nói cách khác, thiếu niên hôm nay ngồi trước mặt Tiểu Tiểu, chính là thiếu gia chính thống của Nhạc gia?

“Đại... Đại hiệp...” Tiểu Tiểu lắp bắp ngay tại trận.

“Đừng gọi ta là đại hiệp.” Nhạc Hoài Giang lắc đầu, nhìn Thạch Nhạc Nhi bên cạnh, “Tiểu Giang là được rồi...”

Tiểu Tiểu cũng nhìn Thạch Nhạc Nhi, nhỏ giọng mở miệng, “Đại... Tiểu Giang, ta mạo muội hỏi một câu nhé. Cái kia... Có phải ngài thiếu nợ Thạch cô nương rất nhiều tiền không?” Ngoại trừ lý do này, Tiểu Tiểu thật sự không nghĩ ra vì cái gì mà đường đường là thiếu gia của Nhạc Lam Kiếm phái lại phải giải thích lý do với một tiểu cô nương.

Nhạc Hoài Giang mở to hai mắt nhìn, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Ta thuận tiện nói thôi...” Tiểu Tiểu vội vàng nói.

Nhạc Hoài Giang đột nhiên buông chiếc đĩa xuống, ngẩng đầu, khóe mắt thấp thoáng ánh lệ.

“Thật sự nợ?” Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Nhạc Hoài Giang nhìn nàng, gật đầu.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, “Bao nhiêu?”

Nhạc Hoài Giang vươn ba ngón tay, thờ dài, nói: “Ba ngàn lượng...”

Ba ngàn... Tiểu Tiểu thiếu chút nữa là hôn mê luôn rồi. Ông trời ơi! Ba ngàn lượng! Cho nàng nhìn một lần, chết cũng đáng.

“Ngươi... Cả đời này ngươi có thể trả hết hay sao?” Thanh âm của Tiểu Tiểu run run.

Nhạc Hoài Giang lại thờ dài một hơi, “Cha ta nói... dù chỉ còn một người, cũng phải trả...”

Tiểu Tiểu há hốc mồm, có thể nhét vừa một quả trứng gà. Cha hắn? Cha hắn chẳng lẽ là trưởng môn Nhạc Lam Kiếm phái? Thiếu nợ Thạch Nhạc Nhi ba ngàn lượng??? Đây là cái thế đạo gì vậy hả!

Nhạc Hoài Giang cầm lấy chiếc đĩa, nhìn thức ăn trên bàn, “Nhân dịp bữa cơm này ăn không mất tiền, ăn nhiều một chút. Ngày mai còn phải tiếp tục trả

nợ a.”

(Đáng tiếc cho một thế hệ anh tài bị tiền bạc quán thân!!!)

Tiểu Tiểu nghe được câu này không khỏi cảm động theo, đột nhiên sinh ra cảm giác đồng mệnh tương liên. Vốn nghĩ chỉ có mình nàng là nghèo khổ, vì trả nợ mà còn có ba xu lẻ. Hơn nữa, nàng còn vì vậy mà bí quá hóa liều... Nợ nần a...

“Đúng rồi, cô nương, có phải cô mắc tội với Nhạc Nhi không?” Nhạc Hoài Giang ngẩng đầu, hỏi.

Tiểu Tiểu cả kinh, bất đắc dĩ gật đầu.

Nhạc Hoài Giang đứng dậy, đưa tay vỗ vỗ bờ vai nàng. Về mặt bất lực, “Không sao đâu. Thời gian trôi qua, cũng quen thôi...”

Nghe xong câu này, Tiểu Tiểu hóa đá ngay tại chỗ. Hoàn toàn hóa đá.

Tiểu Tiểu cứng ngắc mãi cho đến khi nàng trở về phòng, cũng không hết.

Nàng đứng trong phòng, ngơ ngác nhìn ánh nến trên bàn. Một lúc lâu sau, nàng dường như nghĩ thông suốt chuyện gì đó, thò tay vào túi hành lý lấy ra sổ nợ.

Nàng đi đến trước bàn, nương theo ánh nến, cẩn thận lật xem.

Trên quyển sổ, viết chi chít nhiều thứ. Ngón tay Tiểu Tiểu chậm rãi lật giở, đột nhiên, dừng lại ở trên một hàng chữ.

『Thiệu Hưng tháng sáu năm thứ mười bốn, thê tử của thiên tông Nhạc Lam Kiểm phái Nhạc Ân Phong sinh hạ long phượng thai danh Hoài Giang, Hoài Khê + thiếu nợ tiền biểu là bốn đồng hai mươi tám xu』Tiểu Tiểu nhíu mày, cầm cuốn sổ lật lại vài tờ phía trước.

『Sùng Ninh mừng một tháng tám năm thứ hai tông chủ Nhạc Lam kiểm pháp Nhạc Ân Phong rời khỏi giang hồ ẩn cư tại thành Thái Bình. Nhạc Lam Kiểm phái xóa tên “Thiên tông” này + tiền nợ là tám xu.』Tiểu Tiểu sờ sờ cằm, suy nghĩ. Tông chủ đương nhiệm của Nhạc Lam Kiểm phái hiện giờ là Nhạc Ân Hắc, nghe tên cũng biết, là huynh đệ với Nhạc Ân Phong kia. “Thiên tông” này có lẽ là sĩ nhục của Nhạc Lam Kiểm phái, ít thấy có người nói đến. Mà Nhạc Ân Phong luôn luôn ẩn cư ở thành Thái Bình, Nhạc Hoài Giang mặc dù đi theo người trong tộc nhận tên tự “Hoài”, nhưng có lẽ hai người này cũng không từng gặp nhau. Hắn vừa rồi còn nói, bản thân thiếu Thạch Nhạc Nhi rất nhiều tiền... Chẳng lẽ...

Tiểu Tiểu lập tức giở lại sổ sách.

『Thiệu Hưng ngày hai mươi mốt tháng chính năm thứ hai mươi, thành chủ thành Thái Bình Thạch Tích chết bệnh, con trai Thạch Tuyên và thê tử (thê tử của con trai) dạo chơi thiên hạ để cho tôn nữ (cháu gái) là Thạch Duyệt kế vị + thiếu tiền ăn năm xu』Thiệu Hưng năm thứ hai mươi? Tiểu Tiểu tính toán, nói cách khác, thành chủ kia năm nay mười ba tuổi? Thạch Duyệt, Thạch Nhạc Nhi? Chẳng lẽ... Nhạc Nhi kia là tên thân mật? Nàng là thành chủ thành Thái Bình????!!

Quyển sổ nhỏ trên tay lúc này rơi xuống đất, thành Thái Bình...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nhất thời vô ý

Đột nhiên, tiếng đập cửa vang lên. Nàng cuống quýt nhặt quyển sổ trên đất lên, nhét vào trong lòng. Xoay người mở cửa.

“Thật chậm a ~ tỷ tỷ lại đang làm chuyện tốt gì vậy?” Thạch Nhạc Nhi cười, vừa nói vừa tiến vào.

Tiểu Tiểu cứng ngắc cười cười, “Không... Ta nào dám a.”

“Không dám?” Thạch Nhạc Nhi chấp tay sau lưng, “Không dám, không phải ngươi dám nhảy lên nóc nhà. Nếu không phải xui xẻo đụng trúng Ngân Kiều, hiện tại ngươi chỉ sợ đã cao chạy xa bay rồi phải không, Tà cô nương?”

Tiểu Tiểu một đầu mồ hôi lạnh, “Thạch thành chủ, ngài tha cho ta đi. Ta biết ta sai rồi...”

Thạch Nhạc Nhi hơi hơi sững sốt, “Ngươi quả nhiên không phải đệ tử bình thường của “Phá Phong Lưu”.” Nàng đi đến bên giường, ngồi xuống, “Được, chúng ta là người thẳng thắn, không nói tiếng lòng...”

Tiểu Tiểu không đợi nàng nói xong, đột nhiên quỳ xuống, xõng đến, “Thành chủ ~ ngài buông tha cho ta đi. Ta định làm chuyện xấu, nhưng mà đến bây giờ cũng chưa thành công a... Kể cả quan phủ cũng không thể phán xét ta. Huống chi, thành Thái Bình không thể giết người, như vậy thì để ta đi đi...”

“Người đang uy hiếp ta?” Hai tay Thạch Nhạc Nhi khoanh trước ngực, nhún mày nói.

“Ta nào có lá gan này a...” Tiểu Tiểu khóc lóc cầu xin nói.

“Ta thấy lá gan của người cũng không nhỏ đâu. Đêm hôm khuya khoắt gấp gờ Ngân Khiêu, đã giao thủ với hắc mà lại lông tóc vô thương, còn có thể làm cách nào đó mà khéo léo rơi được vào trong phòng Liêm công tử. Sau đó lại nhận ra Tội Tuyệt Ngân Mang, cứu mọi người khỏi nguy hiểm... Tiểu Tiểu tỷ tỷ, vận khí của người cũng không khỏi quá tốt nhỉ?” Thạch Nhạc Nhi cười nói.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, nước mắt dừng lại trên má, sống chết không nói được gì.

“Tỷ tỷ, người nói không sai, trong thành Thái Bình của chúng ta, không thể tùy tiện giết người. Mà ta... Kỳ thực cũng không có võ công.” Thạch Nhạc Nhi cười đến thiên chân vô tà, “Ta chỉ là muốn nhờ tỷ tỷ giúp một việc.”

“Ngài cứ nói, ngài cứ nói ~” Tiểu Tiểu lập tức gật đầu.

Thạch Nhạc Nhi vươn tay, từ trong lòng lấy ra một đoản kiếm, “Người nhìn xem, đây là kiếm gì?”

Đoản kiếm dài chừng một thước (1 thước = 33,33 cm), vỏ kiếm cực kỳ mộc mạc, không hề khắc hoa văn gì.

Tiểu Tiểu nhận lấy, rút thanh đoản kiếm ra, đao quang lóe ra một đạo hàn quang, chiếu thẳng vào hai mắt. Tiểu Tiểu lập tức thu kiếm vào vỏ, bình ổn lại tinh thần.

“Phi...” Tiểu Tiểu mở miệng, trong thanh âm có chút khiếp ý.

Thạch Nhạc Nhi vỗ tay cười, “Được lắm. Quả nhiên là không khác so với ta đoán! Hay là, danh binh (Binh khí danh tiếng) Thích thị trong thiên hạ này người đều nhận ra được?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt. Thích thị là gia tộc về binh khí vang danh thiên hạ, xuất hiện từ cuối nhà Thương, hưng thịnh vào thời Ngụy Tấn. Trên giang hồ cũng nói, “Danh binh thiên hạ đều thuộc Thích thị”. Cho đến hôm nay, Thích thị mặc dù đã không còn, nhưng mỗi kiện binh khí của Thích thị vẫn như cũ là bảo vật khiến người trong giang hồ tha thiết ước mơ.

Chẳng lẽ... Tiểu Tiểu nhìn Thạch Nhạc Nhi. Trong mắt Thạch Nhạc Nhi kia lóe ra ánh sáng, loại ánh nhìn này, vô cùng quen thuộc. Đó là hưng phấn khi nhìn thấy vàng bạc, kích động khi sờ vào ngân phiếu.

Tiểu Tiểu không khỏi thối lui một bước. Hồi nhỏ, khi nàng ôm đồng tranh ảnh vẽ binh khí Thích thị nhìn xem, sư phụ đứng một bên cười cười lắc đầu, nói: Tiểu Tiểu a, nếu con có thể nhận mặt hết đám bảo vật này, chính con cũng trở thành bảo vật.

Khi đó nàng tất nhiên là không rõ ý tứ trong lời nói của sư phụ. Nhưng hiện tại, nhìn ánh mắt Thạch Nhạc Nhi. Quá rõ ràng, đã coi nàng trở thành bảo vật rồi...

Thạch Nhạc Nhi đứng dậy, lấy lại đoản kiếm trong tay nàng, bỏ vào trong lòng, “Tỷ tỷ, xem ra Nhạc Nhi còn rất nhiều chuyện có thể học từ tỷ a. Sáng mai, chúng ta cùng nhau lên đường, hảo hảo mà tâm sự a ~”

Tiểu Tiểu rung rung, nhìn theo bóng Thạch Nhạc Nhi rời đi.

“Đúng rồi, tỷ tỷ. Thành Thái Bình chính xác là không thể giết người, nhưng mà, tiêu cục Hành Phong lại không hề giống như thế a ~” Thạch Nhạc Nhi đi được vài bước, quay đầu lại, cười nói.

Trên lưng Tiểu Tiểu lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Cửa phòng từ từ khép lại. Tiểu Tiểu đột nhiên ghé vào mép giường, vùi đầu nức nở. Sư phụ, Tiểu Tiểu không muốn làm bảo vật...

Tiểu Tiểu thức trắng đêm không ngủ, trần trọc không yên. Sớm biết như vậy thì đã không xem sổ sách rồi. Có một số việc, đã biết ngược lại còn thâm hơn. Ai, hiện tại ngẫm lại, chỉ có duy nhất một chuyện cao hứng, chính là mấy dòng phía sau đều đã dùng bút đỏ gạch đi, trách nhiệm của nàng đã hết. Bàng không, bốn đồng bạc trắng hai mươi mốt xu kia, nàng làm thế nào mà trả nổi?

Tiểu Tiểu cứ như vậy buồn rầu đến hừng đông.

Vội vàng com nước xong xuôi, tiểu đội lập tức tiếp tục lên đường. Tiểu Tiểu đi ở cuối cùng, cúi đầu, bước cao bước thấp đi theo. Muốn chạy trốn là không có khả năng, cho dù Thạch Nhạc Nhi không biết võ công, thì Lệ Chính Hải và Nhạc Hoài Giang cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. Hơn nữa, hiện giờ nàng đã biết quá nhiều, sợ là đã không thể toàn thân trở ra rồi.

Huống chi, thành Thái Bình lại lịch quá lớn, Tà Tiểu Tiểu nàng căn bản không thể trêu vào.

Trên giang hồ, có ba thánh địa lớn, tạo thành thế chân vạc. Anh Hùng Bảo ở Giang Lăng, thành Thái Bình ở Tĩnh Giang, Thần Nông thế gia ở Quảng

Lăng. Chỉ cần là người có kinh nghiệm sơ lược trong giang hồ, đều biết được, muốn đòi công đạo thì tới Anh Hùng Bảo, muốn tránh cừu nhân thì tới thành Thái Bình, nếu mà bị bệnh khó trị thì tới Thần Nông thế gia.

Thành Thái Bình lúc cường thịnh, có ruộng tốt ngàn khoảnh, thực khách ba ngàn, trước thành Thái Bình, có một tấm bia, trên đó khắc bốn chữ: Không được động võ. Ngụ ý là muốn đi vào địa bàn trong thành Thái Bình, thì không thể tranh đấu. Cho dù là ai, cho dù đắc tội với ai, chỉ cần bước vào thành Thái Bình, là có thể bảo toàn tính mạng.

Tuy nhiên, Tiểu Tiểu cũng từng nghe sư phụ nói. Cứ là người trên thân mang tội nghiệt, một khi tiến vào thành Thái Bình, mặc dù không khổ sở vì bị báo thù, nhưng cả đời không được bước ra khỏi thành Thái Bình một bước. Sư phụ từng chế nhạo nói: Thành Thái Bình tuy là có ngàn khoảnh đất, phong cảnh đẹp đẽ tuyệt vời, cái gì cũng có, nhưng chung quy cũng không bằng với trời cao biển rộng, tự do tự tại. Nếu cho hần chọn, hần thà rằng mỗi ngày đều bị người ta đuổi giết.

Nghĩ đến đây, tiểu Tiểu không khỏi nở nụ cười. Đứng vậy, trời cao biển rộng, tự do tự tại nha.

Chỉ là, cho đến bây giờ, nàng hoàn toàn không có quyền lựa chọn. Bình khí Thích thị, quả nhiên là hại không ít người. Không, nói tóm lại, là nàng làm người xấu không đủ kiên định! Đêm hôm qua, cùng Thạch Nhạc Nhi nói chuyện trong một phòng, chỉ cần quyết tâm giết chết nàng, bản thân mình lại chuẩn đi thì tốt rồi? Tiểu Tiểu lúc này hối hận không thôi.

Chắc, tâm ngoan thủ lạt, thật sự là không dễ học a!

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Thạch Nhạc Nhi đang đi ở phía trước. Cách chỉ có ba bước, chỉ cần một chưởng, không tin nàng không chết. Tiểu Tiểu nhìn cảnh vật xung quanh, lại nhìn về phía trước, bên đường là một rừng cây, đến lúc đó, nàng liền trốn vào rừng cây. Tính ra bọn họ cũng không thể bỏ cả xe tiêu mà đi truy bắt nàng, chỉ cần ngay lúc đó không bị bắt, sau này trời cao biển rộng, nàng lại tiêu dao rồi ~ hắc hắc, Tả Tiểu Tiểu nàng mới bước chân vào giang hồ, còn chưa từng giết ai a. Đây chính là chuyện cảm kỳ nhất khi đi trên giang hồ. Hiện tại thời điểm không tồi, liền tiến công đi.

Tiểu Tiểu nâng tay lên, cười quý dị. Nàng đang định xuất chưởng, lại dừng lại. Bản thân mình không có nội lực, một chưởng chỉ sợ không giải quyết xong vấn đề. Vũ khí? Ần! Có lý! Nàng lập tức nhìn khắp nơi. Dùng đá tảng đập? Không, động tác quá mạnh, sẽ dễ dàng tránh được... Dao? Cái này đều ở trên người đám tiêu sư, không dễ trộm a... Vậy... Tiểu Tiểu đột nhiên thấy được một vật vừa ý nàng.

Nàng không tiếng động cười gian, nhẫn nại chờ tiêu đội đi tới rừng cây.

Nàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thả người nhảy lên, rút lấy cán cờ, ngay sau đó, vội vàng nhắm mắt, đâm thẳng về hướng Thạch Nhạc Nhi.

Trong khoảng khắc đó, tất cả mọi người đều không hề phát hiện.

Tiểu Tiểu cảm thấy gian kế của mình thực hiện được, cũng không thêm để ý một cỗ kinh khí bức tới, ngăn lại cột cờ của nàng. Nàng tập trung nhìn vào, trên cột cờ cắm một loạt đoản tên, ngăn trở thế tấn công của nàng.

Trong lòng nàng cả kinh, biết rõ không ổn.

“Có mai phục!” Lệ Chính Hải la lớn.

Lời hần còn chưa dứt, một lượng lớn đoản tên lại bắn về phía mọi người.

Tiểu Tiểu lập tức giơ tiêu kỳ lên, trái phải vung, loại bỏ đoản tên này.

“Liên Phát Cơ Nô, mọi người cẩn thận!” Lệ Chính Hải vung trường đao, lại kêu.

Lúc này, một đám hắc y nhân ừ trong rừng vọt ra, không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, đành phải tiếp tục vung tiêu kỳ, kiên trì nghênh chiến.

“Tiểu Giang.” Một bên, Thạch Nhạc Nhi bình tĩnh mở miệng.

Nhạc Hoài Giang tuân lệnh, lập tức xuất kiếm. Kiếm phong sắc bén, lặng yên quét qua. Thân pháp của hần cực nhanh, chiêu thức lại nhẹ nhàng, Tiểu Tiểu chỉ thấy được ngân quang rạng rỡ của trường kiếm, lại nhìn không rõ chiêu thức. “Lam Kiếm mười bảy thức”, cần chú ý nhất, chính là một chữ “Nhanh”. Mà cái loại tốc độ này, làm cho người ta ghen hống nhìn trân trối.

Mắt thấy hắc y nhân dần dần rơi vào thế hạ phong, trong rừng lại có một loạt đoản tên bắn ra, đánh thẳng về phía mọi người.

Tiểu Tiểu lập tức ôm đầu gối xồm xuống, nhắm chặt hai mắt.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh từ phía sau bay tới, ngay trong tích tắc đỡ được đoản tên này.

“Liêm ca ca?” Thạch Nhạc Nhi hưng phấn kêu lên.

Tiểu Tiểu đứng lên, nhìn người vừa tiến đến. Người tới, tất nhiên là Thần tiễn Liêm gia Liêm công tử.

Chỉ chốc lát sau, hắc y nhân nhận thấy mình không địch lại, hốt hoảng chạy trốn.

Thạch Nhạc Nhi bỗng nhiên quán lấy Liêm Chiêu.

“Liêm ca ca, huynh tới cứu Nhạc Nhi sao. Nhạc Nhi rất vui rất vui a ~” Thạch Nhạc Nhi kéo tay Liêm Chiêu, xấu hổ nói.

Liêm Chiêu cười cười, nói, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Tiểu Tiểu nhìn mà mồ hôi lạnh tứa ra. Biểu hiện của Thạch Nhạc Nhi cũng quá khoa trương đi... Nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhân dịp hiện tại không ai chú ý, nhanh chạy trốn thôi! Nếu lúc này có người muốn truy cứu ý đồ sát hại Thạch Nhạc Nhi của nàng, nàng có mấy cái mạng cũng không đủ dùng a!

Nàng rung mình một cái, kiễng mũi chân, di động.

“Tà cô nương!” Thanh âm trầm trầm hùng hậu của Lê Chính Hải vang lên, cứ như vậy, ngăn lại việc bỏ trốn của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu quay đầu, rung rung nói: “Chuyện gì a? Đại hiệp?”

Lê Chính Hải đi vài bước đến trước mặt nàng, cười lớn chụp lấy bả vai nàng, “Tà cô nương, đây là lần thứ ba!”

“A?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Nếu không nhờ cô nương vung cò, chặn đứng đợt tên đầu tiên, chỉ sợ, chúng ta đã bị ám toán. Đây xem như là lần thứ ba cô nương ra tay cứu giúp rồi!” Lê Chính Hải cười nói.

Tiểu Tiểu ngây ngốc, nửa ngày không nói nổi câu nào.

“Cô nương là bằng hữu, Lê mỗ giao định rồi (định sẵn là kết giao)! Sau này chuyện của cô nương chính là chuyện của tiêu cục Hành Phong chúng ta!” Lê Chính Hải nghiêm túc nói.

Tiểu Tiểu càng ngây ngẩn.

Cả đám tiêu sư phía sau ào ào đáp ứng theo.

Thạch Nhạc Nhi mị mị ánh mắt, buông tay đang lôi kéo tay Liêm Chiêu ra, đi tới bên người Tiểu Tiểu, cười nói, “Cám ơn tỷ tỷ đã cứu Nhạc Nhi một mạng.” Nàng chỉ chỉ tiêu kỳ ở bên cạnh, trên cột cờ còn cắm vô số đoản tên.

Tiểu Tiểu lập tức lui lại một bước, không hề do việc Thạch Nhạc Nhi khiêm tốn có lẽ khiến nàng thụ sủng nhược kinh, mà là, trong ánh mắt nàng mang nặng hàn khí, khiến Tiểu Tiểu nhìn thấy mà hết hồn.

Thạch Nhạc Nhi cười cười, lại xoay người, cuốn lấy cánh tay của Liêm Chiêu, “Lê bá bá, Liêm ca ca và chúng ta cùng đường nè ~ Chi bằng chúng nhau đi đi ~”

Lê Chính Hải tuy có chút không tình nguyện, nhưng cũng không có phản đối.

Mọi người tiếp tục đi, Tiểu Tiểu tiếp tục bắt đắc đi.

Đi khoảng một canh giờ, phía trước lại xuất hiện thêm một tiêu đội. Bốn chiếc xe chở tiêu, hai mươi tiêu sư, tiêu kỳ vẫn là của “Hành Phong”. Dẫn đầu là một nữ tử ước chừng hai mươi tuổi, một thân quần áo màu đen, ấn tượng nhất là ánh mắt lãnh liệt của nàng. Bên hông nàng là một cái roi dài, thân roi đen tuyền, mũi roi lại đỏ thẫm như máu.

Tiểu Tiểu thờ dài, là Thích thị danh binh: Giáng Mặc. Tại sao một đường này của nàng gặp gỡ đều là binh khí Thích thị a?

Mặc y nữ tử (nữ tử mặc đồ đen) nhìn thấy bọn họ, liền xuống ngựa, tiến lên, ôm quyền hành lễ, “Lê tổng tiêu đầu.”

Lê Chính Hải cũng xuống ngựa, “Hạ nữ hiệp.”

Nàng kia tiện đà đi tới trước mặt Thạch Nhạc Nhi, khom người nói, “Hạ Vân, ra mắt thành chủ.”

Thạch Nhạc Nhi gật gật đầu, “Tiểu Hạ, sự tình đều làm thỏa đáng rồi chứ?”

Hạ Vân gật đầu, vron tay vẩy vẩy. Lập tức có người chạy đến một bên, kéo ra một chiếc xe ngựa.

Tiểu Tiểu nhìn thấy xe ngựa kia, không khỏi kinh ngạc. Hai con ngựa kéo xe, đều là ngựa trắng không chút tỳ vết, đồ trang trí bằng vàng. Mà xe ngựa kia, bốn trụ cột chính đều là dùng cẩm thạch chế thành. Bốn vách tường và cang xe cũng đều là hắc đàn. Màn che là dùng tơ vàng thêu lên. Loại cảm giác phô trương xa hoa này, cùng với toàn thân đầy châu báu của Thạch Nhạc Nhi hoàn toàn tương xứng...

Chỉ thấy Thạch Nhạc Nhi vừa lòng gật đầu, mở miệng nói: “Àn, nếu có mã não điểm thêm vào, sẽ càng thêu hoa trên gấm (đẹp+còn có nghĩa là: đã phú còn quý, sang càng thêm sang). Tuy nhiên, thời gian hữu hạn, thôi.”

Còn nữa nào?! Tiểu Tiểu nắm chặt tay, rung rung. Kê có tiền nói chuyện quả nhiên không giống với a a a a...

Thạch Nhạc Nhi lại mở miệng nói: “Lê bá bá, phía trước chính là địa bàn của Anh Hùng Bảo. Cho nên mấy kê kia cũng không còn dám lỗ mãng nữa. Nhạc Nhi liền đi trước một bước ~”

Lê Chính hải gật đầu, “Được. Nhạc Nhi, đi đường cẩn thận.”

“Ân.” Thạch Nhạc Nhi gật gật đầu, nhìn Liêm Chiêu, “Liêm ca ca, huynh cũng đi Anh Hùng Bảo phải không? Chúng ta cùng đi đi ~”

Liêm Chiêu nhìn mấy thứ phô trương này, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi thanh âm xin cầu của Thạch Nhạc Nhi, gật đầu.

Thạch Nhạc Nhi lúi cúi lên xe ngựa. Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân thấy vậy, liền nói lời tạm biệt với Lê Chính Hải, lên ngựa, chia ra đứng hai bên trái phải.

Tình huống bất ngờ, Tiểu Tiểu chỉ đứng sững sờ một chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi từ trong xe ngựa thò đầu ra, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, mau tới đây a ~”

Tiểu Tiểu chấn động toàn thân, đành phải kiên trì, đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Một lần mở mang tầm mắt

Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngựa, mới biết bản thân là người mang vận mệnh nghèo hèn. Xe ngựa này trắng lè, thậm chí trong xe đều được trải một lớp lông chồn bạch lam ra, mềm mại tựa mây. Nhưng Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy như đang ngồi trên đồng gai, toàn thân không có một chỗ nào thoải mái.

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Thạch Nhạc Nhi. Thạch Nhạc Nhi thì đang hứng trí dạt dào quán quýt lấy Liêm Chiêu.

Tiểu Tiểu thờ dài. Vật đổi sao dời, lòng người dễ đổi a. Đừng tưởng Thạch Nhạc Nhi này mới mấy tuổi đầu, nhưng mà đã biết quán quýt lấy có tiền... Không, công tử có quyền. Đây là cái thế đạo gì?

Ai...

Đột nhiên, Tiểu Tiểu lại nảy ra một ý nghĩ. Đúng vậy! Sao nàng lại không nghĩ tới chứ! Câu dẫn nam nhân có quyền thế, sau đó lợi dụng hắn gây tai họa cho thiên hạ, đây không phải là đường tắt nhanh nhất hay sao?! Nghĩ xem Đắc Kỷ, Bao Tự... Có người nào không làm như thế? Tà Tiểu Tiểu nàng, một võ nghệ không thông, hai gia tài không hiển hách, muốn làm người xấu, nói dễ hơn làm? Chẳng thả... Nàng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Liêm Chiêu. Ách, người này tuy rằng có quyền có thế, nhưng mà, người của Thạch Nhạc Nhi thì không thể trêu vào a.

Đúng. Tuy rằng hiện tại chưa chọn được người thích hợp, nhưng trên giang hồ nhiều thiếu niên đại hiệp như vậy, nhất định sẽ có cơ hội a ~~~

Nghĩ đến đây, nàng gãi gãi đầu, ngáy ngơ cười.

Thạch Nhạc Nhi thấy nàng cười, khẽ hừ một tiếng.

Lúc này, ở bên ngoài vang lên thanh âm của Hạ Vân, “Thành chủ, đã thấy Anh Hùng Bảo.”

Thạch Nhạc Nhi đứng dậy, đẩy màn xe ra. Không xa phía trước, chính là một tòa thành. Ngựa xe như nước, rộn ràng nhộn nhạo. Trên cửa thành là một đèn thờ đá, ba chữ “Anh Hùng Bảo” khắc nổi phía trên, mạnh mẽ nguy nga.

Tiểu Tiểu nhìn đèn thờ kia. Năm gian, sáu cột, mười một lầu, rất phô trương, quả nhiên là tác phong của một trong ba đại gia trong thiên hạ a. Anh Hùng Bảo dựng đèn thờ này để thể hiện tài phú, thành Thái Bình vàng bạc chất đồng chắc cũng chỉ giàu có đến mức này thôi. So với mình a, bản thân quả nhiên quá nghèo mà...

Thạch Nhạc Nhi hơi có chút khinh thường nhìn thoáng qua đèn thờ kia, buông màn. Nhẹ giọng nói thầm một câu, “Mua danh chuộc tiếng.” (mua chuộc danh tiếng)

Tiểu Tiểu nghe thấy câu này không khỏi có chút kinh ngạc. Anh Hùng Bảo và thành Thái Bình đã giao hảo nhiều năm, nhưng nghe lời này của Thạch Nhạc Nhi, rõ ràng là chất chứa bất mãn a. Trong chuyện này nhất định là có khúc mắc gì rồi... Đúng vậy, không nên hỏi vẫn tốt hơn...

Đi thẳng đường lớn trong thành sẽ đến được trước phủ Anh Hùng Bảo. Đại môn son son cao hơn một trượng (3,33 m), hai bên cột trụ son đỏ, Toan Nghê* bằng đá, tất nhiên là khí khái bất phàm. Không hề giống với đám nhà giàu mới phát, mà tăng thêm vài phần khí thế con nhà võ.

Xe ngựa còn chưa ngừng lại hoàn toàn, đã có người đi tới, chấp tay nói: “Chư vị là người tới tham gia Kỳ Hóa hội (lễ hội mua bán, trao đổi, thăm quan bảo vật) sao? Xin đưa ra thiệp mời?”

Kỳ Hóa hội? Tiểu Tiểu chấn động. Hàng năm Anh Hùng Bảo đều cử hành tổ chức Kỳ Hóa hội. Trên danh nghĩa là đem bảo vật của các môn phái đến cho nhau đánh giá, nhưng thực chất là hiệu lệnh nhân sĩ giang hồ đến bãi kiến võ lâm đệ nhất gia mà thôi. Tuy là như thế, nhưng Kỳ Hóa hội vẫn rất được nhân sĩ giang hồ tôn sùng. Bởi trong Kỳ Hóa hội, sẽ có rất nhiều châu báu, bí tịch thất truyền, chim chóc quý hiếm đã tuyệt tích... Chỉ cần hai bên vừa ý thì có thể tự do mua bán. Về phần giao dịch bằng tiền hay là dùng võ luận bàn, đều tùy vào ý của người bán.

Tuy nhiên, sư phụ từng nói, Anh Hùng Bảo làm như vậy chỉ có một mục đích duy nhất. Đó là xác nhận lại đại vị của bản thân trong võ lâm, ngoài ra còn để nghiên cứu thực lực các môn phái trong giang hồ. Tục ngữ nói, có tài phải giấu, nhưng trong Kỳ Hóa hội, tất sẽ không tránh được việc ganh đua nhau. Mà khi đã dùng võ để luận bàn, tất nhiên sẽ dùng hết sức lực. Cứ như vậy, Anh Hùng Bảo có thể biết khái quát hết thực lực của các phái. Nếu không thì vì sao mà Anh Hùng Bảo lại hao phí tiền tài nhân lực để chuẩn bị Kỳ Hóa hội chứ. Đương nhiên, cũng có những môn phái không tới... Chỉ là, phải nhìn lại xem mình có phải hay không đã đắc tội lớn với Anh Hùng Bảo.

Tiểu Tiểu nghe xong mấy câu này, liền cảm thấy Anh Hùng Bảo ti bi không chịu được. Nhưng sư phụ cũng nói, giang hồ chính là như vậy. Đều là dựa theo tâm niệm của người mà đưa ra yêu cầu. Người đạt được trân bảo hiếm có, người liền có được tuyệt thế thần công. Nếu không có gì để trao đổi, thì tuyệt đối không được đặt chân vào giang hồ. Bằng không chỉ có thể lấy mạng ra để đổi...

Lúc Tiểu Tiểu suy nghĩ đến mức dần cả người, Thạch Nhạc Nhi đã vén rèm xuống xe, đi đến trước cửa. Toàn thân nàng ta dính đầy châu báu, tư thế kia, không ngoài sự liệu là làm chấn động đám thủ vệ ở cửa. Nàng phát phát tay, Nhạc Hoài Giang lập tức tiến lên, dâng lên thiệp mời.

Thủ vệ tiếp nhận thiệp mời, vừa mở ra nhìn một chút, sắc mặt đều thay đổi, “Hóa ra là thành chủ thành Thái Bình đại giá quang lâm, xin mời vào bên trong.”

Thạch Nhạc Nhi ngửa đầu, hai tay chấp sau lưng, không thèm coi ai ra gì, đi vào bên trong.

Tiểu Tiểu đi theo phía sau, thở dài. Xem ra, nghi lễ còn lâu lắm...

Mọi người vừa định đi vào trong, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng hát của tiểu hài tử.

“Trong thành Thái Bình không yên ổn, Anh Hùng Bảo trung dũng không còn. Thần Nông thế gia bách thảo linh (đại khái: núi đầy thuốc), hàng đêm quỷ khóc đến bình minh.”

Khoảng năm sau tiểu hài tử đứng vây quanh cửa Anh Hùng Bảo, vừa hát vừa nhảy, nội dung bản nhạc hết sức châm biếm. Nhưng tiểu hài tử thiên chân vô tà, chắc là không biết được thâm ý này.

Tiểu Tiểu không khỏi bật cười, quả nhiên bản nhạc thiếu nhi này gài đúng chỗ ngựa a. Lão thành chủ thành Thái Bình qua đời, kế vị lại là một tiểu oa nhi chưa đến tuổi cập kê, thanh thế tất nhiên là không được tốt bằng trước kia. Mà bảo chủ nhiệm của Anh Hùng Bảo đã mất hai mươi năm về trước, mấy đứa con nối dòng lục đục với nhau, đến nay vẫn chưa quyết định được vị trí bảo chủ. Còn về Thần Nông thế gia, nghe nói năm năm trước từng xảy ra một trận ác chiến, từ đó về sau. Thần Nông thế gia đóng cửa, không hề chữa bệnh rộng rãi nữa.

Đây tuy là chuyện tình mà ai ai cũng biết, nhưng cũng không có ai dám ở trước mặt tam đại thế gia mà nhắc tới. Thật không biết là ai dạy đám tiểu hài tử này tới nơi này hát ca.

Thạch Nhạc Nhi nghe thấy, tất nhiên là không vui, nàng nhún mày quay đầu nói, “Đây là đạo đãi khách (cách tiếp đón khách) của Anh Hùng Bảo ?”

Thủ vệ ở cửa lập tức nhận lỗi, tiến lên xua đuổi đám tiểu hài tử.

“Đi đi đi, oa nhi nhà ai, mau về nhà đi!”

Tiểu hài tử vui cười, chạy tán ra bốn phía, nhưng không hề bỏ đi. Miệng vẫn không ngừng hát bài vừa rồi.

“Đường đường là Anh Hùng Bảo, vậy mà lại dung túng cho tiểu oa nhi nhạo báng. Thật sự là khiến ta mở mang tầm mắt.” Thạch Nhạc Nhi mang về mặt thiên chân vô tà châm chọc.

Thủ vệ nghe thấy, lòng liền bối rối. Ào ào rút kiếm, đe dọa mấy đứa nhỏ.

“Rút kiếm với tiểu hài tử? A, Anh Hùng Bảo quả nhiên là không tầm thường.” Thạch Nhạc Nhi tiếp tục châm chọc.

Tiểu Tiểu cảm thấy thật hết chỗ nói. Thạch Nhạc Nhi này quả nhiên là không dễ chọc a không dễ chọc a. Nhìn bộ dạng sứt đầu mẻ trán của đám thủ vệ này xem, chặc chặc, đáng thương, đáng thương.

“Đừng dọa chúng”

Một giọng nam trong trẻo từ phía sau bọn họ truyền đến.

Tiểu Tiểu quay đầu, liền thấy một nam tử tuổi nhũn. Ước chừng khoảng hai mươi tuổi, đôi mày ẩn giấu ánh khí, còn ánh mắt thì lại ngả ngớn. Hắn mặc một bộ y phục bằng lụa màu xanh ngọc, nhìn qua thì là một phú gia công tử (công tử nhà giàu). Mà nghe khẩu khí của hắn, xem ra là có quan hệ sâu xa với Anh Hùng Bảo. Ánh mắt Tiểu Tiểu bỗng dưng lóe sáng, quả nhiên, thanh niên tài tuấn vẫn rất có mị lực a ~

Nam tử kia chậm rãi đi xuống bậc thềm, ra hiệu cho thủ vệ thu hồi binh khí. Hắn đi đến trước mặt đám tiểu hài tử kia, ngồi xổm xuống, lấy từ trong lòng ra mấy viên kẹo.

“Hát rất hay đó.” Hắn đưa tay, sờ sờ đầu một tiểu nam hài, cười nói, “Hôm nay không thể chơi cùng các nhóc. Ngày mai lại đến, chào nhé, kẹo cho mấy nhóc.”

Tiểu hài tử cầm kẹo, liền kêu lên vui sướng chạy đi.

Nam tử đứng dậy, mở miệng nói, “Trở lại nói cho đại bảo chủ, ta có việc phải xuất môn, trước giờ Sứu sẽ không trở lại.” Nói xong, hắn nhanh chóng rời đi.

Thủ vệ hai mặt nhìn nhau, nhưng không hề có ai ngăn trở.

“Chắc... Không coi ai ra gì.” Thạch Nhạc Nhi khoanh tay trước ngực, khinh thường nói.

Tiểu Tiểu bắt đầu đi. Người không coi ai ra gì ở đây là Thạch Nhạc Nhi người mới đứng đó.

Thạch Nhạc Nhi hất cằm, thẳng lưng, vào cửa.

Vừa đi tới tiền viện, Tiểu Tiểu liền tròn tròn mắt. Chỗ này giảng đèn kết hoa, bộ dáng người đến người đi, rõ ràng giống như đi ăn tết. Mà đám người đang đi tới đi lui kia, đều là nhân vật có danh dự uy tín trên giang hồ. Chỉ cần là môn phái có chút danh tiếng, đều có thể nhìn thấy ở đây. Có lẽ, cho dù là tụ tập để đi tiêu diệt ma giáo, cũng không có thanh thế lớn đến như thế này.

“Thạch thành chủ.”

Bọn họ vừa vào viện, lập tức có người đi lên đón.

Người tới, là một nam tử hơn bốn mươi tuổi. Dáng người gầy yếu, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn chấp tay, nói: “Thạch thành chủ đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa.”

Thạch Nhạc Nhi cười ngọt ngào, “Phượng bá bá hảo ~”

Nam tử kia cũng nở nụ cười, “Ài, không dám nhận không dám nhận. Một đường đi tới đây chắc mệt lắm hả? Đến đây, vào trong này uống chén trà thơm ~”

Nam tử kia sau khi thấy Liêm Chiêu, thần sắc có chút thay đổi. Mở miệng nói, “Đây không phải công tử của Thần Tiễn Liêm gia hay sao! Lúc trước Bì bảo chủ còn lo lắng ngại không đến đó, đến đây, mời vào bên trong.”

Liêm Chiêu khẽ gật đầu, hầu như không nói chút gì.

Tiểu Tiểu biết bản thân hoàn toàn bị bỏ qua, cũng không khó chịu. Nàng vui vẻ nhìn mọi nơi xung quanh. Bên trái trên hành lang, có phải là đặt huyết san hô không, cao chừng ba thước lận kìa! Bên phải, thứ thị nữ kia đang bế, chắc là bạch ngọc như ý?... Oa ~~~ Kỳ Hóa hội a, bảo vật toàn thiên hạ đều tụ tập hết về đây, oa ha ha, tiện tay vợ một thứ, còn sợ mình không có tiền hay sao?

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, xúc động không thôi.

“Thật nhiều bảo vật...” Bên cạnh, có người mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy...” Tiểu Tiểu trả lời.

“Tiện tay vợ lấy một thứ, cũng đều là giá trị xa xỉ.”

“Không sai không sai...”

“Rất muốn trộm...”

“Đúng...” Tiểu Tiểu bỗng dưng dừng lại, ngẩng đầu, liền thấy Nhạc Hoài Giang cũng nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm đám bảo bối.

Tiểu Tiểu bỗng thấy rung rung, “Tiểu Giang, chúng ta cần nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Nhạc Hoài Giang gật đầu, “Đúng. Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ trả hết nợ!”

Hai người cùng nắm tay nhau cảm thán.

“Khụ khụ khụ...” Hạ Vân ở bên cạnh hai người bọn họ khụ mạnh một phen, đem tâm hồn bọn họ kéo trở về.

Tiểu Tiểu lau nước mắt nơi khóe mắt, hít hít cái mũi.

Vào đại sảnh, bên trong đã có đầy người.

Đám thị nữ thấy Thạch Nhạc Nhi và Liêm Chiêu tiến vào, biết là khách quý, liền dẫn nàng tới chỗ ngồi cho thượng khách, dâng trà thơm và điểm tâm. Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân theo phép tắc khoanh tay, đứng sau hai người bọn họ.

Tiểu Tiểu khinh thường cái loại tư thế này, không biết bản thân nên đứng chỗ nào cho tốt. Nàng lặng lẽ nhìn quanh một chút, lui vào một góc, thuận tay lấy một khối điểm tâm ăn. Ăn, bánh đậu xanh, ăn ngon thật.

(Ec! Ta ghét nhất bánh đậu xanh)

Hầu hết các môn phái có chút thành tựu ở trên giang hồ, trang phục đều có chút khác biệt. Tiểu Tiểu tuy rằng kinh nghiệm trên giang hồ còn ít, nhưng đại khái cũng nhận ra được ai với ai. Mà trong đại sảnh này, ngoại trừ nhân sĩ giang hồ bên ngoài, còn có không ít danh thương cự giả (người buôn bán có danh tiếng), chắc là muốn tìm kiếm cái lạ mà đến.

Tiểu Tiểu vừa cắn điểm tâm, vừa hí mắt suy nghĩ. Ăn, nếu không trộm được bảo vật nào, lại câu dẫn không được công tử phú gia nào, trên đường về tùy tiện kiếm một con dê béo cướp chút đồ cũng tốt a. Đây là một đám người có tiền ~~~ Nhìn chỗ này nàng có chút hiểu được, vì sao Thạch Nhạc Nhi lại trang trí cho mình toàn thân đầy châu báu —— hoàn toàn là vì muốn phù hợp với phong cách của Kỳ Hóa hội.

Nàng vươn tay, cầm lấy một miếng điểm tâm nữa, cắn một miếng. Ăn, Phù Dung cao, ăn ngon thật.

Lúc này, một thị nữ đi vào trong đại sảnh, thi lễ xong liền mở miệng nói, “Bỉ bảo chủ mở thiết yến ở Dược Hương đài để các vị anh hùng đón gió mời các vị anh hùng dời bước.”

Mọi người đang định đứng dậy, lại nghe một tiếng hát truyền đến.

“Nam hôn, nữ gả, nữ nhi Diêm Vương nay mười tám tuổi, da trắng như tuyết sánh ngang với hoa. Hôm nay, từ trong nhân gian lựa chọn tân lang, không biết hoa này rơi xuống nhà ai.”

Tiếng hát này nhu nhuận nhẹ nhàng, ngọt ngào như mật, Tiểu Tiểu cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà.

Đám đệ tử Anh Hùng Bảo ào ào đề phòng, trong phòng mọi người cũng nâng cao cảnh giác.

Chợt thấy một bóng người màu đỏ xẹt qua viện, trong nháy mắt, đã dừng lại giữa đại sảnh, mùi đàn hương nồng đậm lan tỏa khắp nơi, tràn ngập trong toàn đại sảnh.

Tiểu Tiểu cắn phù dung cao, tập trung nhìn. Người tới, cũng chỉ là một nữ tử mới mười bảy mười tám tuổi. Hai mắt sáng như nước, da trắng như tuyết. Khóe miệng khẽ nhếch lên cười, đuôi lông mày mang tiểu ý (ý cười), tất nhiên là một tiểu nữ nhân phong tình vạn chủng. Nàng mặc một bộ y phục đỏ rực như lửa, hai bên cổ áo, tay áo, viền váy đều dùng tơ vàng thêu hoa mẫu đơn. Trên tay nàng là một chiếc quạt đàn hương, mỉm cười nhìn mọi người trong sảnh.

Nam tử vừa nãy tiếp đón Thạch Nhạc Nhi ở trong viện đi ra, ôm quyền nói: “Hóa ra là Quỷ Mối (mối trong mai mối) đại giá quang lâm, thất lễ thất lễ.”

Hồng y nữ tử kia nhẹ nhàng mở quạt đàn hương, cười quyến rũ, “Phượng hoàng chủ không cần khách khí, ta tới không phải để tham dự Kỳ Hóa hội ~”

Phượng hoàng chủ kia khẽ nhún mày. “Vây...”

“Ha ha, ta là bà mối, đương nhiên là tới làm mối ~” Hồng y nữ tử mỉm cười như tơ, nhẹ nhàng đảo qua mọi người trong phòng.

Tiểu Tiểu nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, lại cầm một miếng nữa lên ăn. Ăn, mứt táo cao, ăn ngon thật.

Hồng y nữ tử trước mắt này, sợ rằng chính là “Quỷ mối” mà giang hồ đồn thổi. Nghe tên cũng biết là tà ma ngoại đạo, cũng dám vô lễ chính thống này thủy hỏa bất dung (không đội trời chung – kẻ thù). Truyền thuyết kể rằng, “Quỷ mối” này chuyên làm mối cho Diêm Vương, người bị lựa chọn, đương nhiên chỉ có một con đường chết. Năm gần đây, người chết dưới tay “Quỷ mối” này, không phải một trăm cũng là chín mươi. Vừa rồi, khi nàng vào cửa có hát, “Hôm nay từ trong nhân gian lựa chọn tân lang”, hiển nhiên là muốn giết nam nhân. Vậy cho nên hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng ~ Tuy nhiên, dám chạy đến Anh Hùng Bảo mà “làm mối”, “Quỷ mối” này quả nhiên kiêu ngạo.

Không ngoài dự đoán, về mặt Phượng hoàng chủ không vui.

“Quỷ mối, ta niệm tình ngươi là khách, đối với ngươi nhượng lễ ba phần. Nơi này là Anh Hùng Bảo, không đến lượt ngươi giương oai diễu võ!”

Quỷ mối giờ chiếc quạt đàn hương lên, che miệng, ý cười trong mắt càng tăng lên. “A a ~~~ Nơi này không phải thành Thái Bình chứ? Ta không hề nhớ là Anh Hùng Bảo cũng có quy tắc không được động sát khí nha ~”

“Làm càn!” Phương đường chủ cả giận nói.

Quý mỗi khép lại cây quạt, mày liễu nhướng lên, “Hôm nay ta chính là muốn làm càn đó ~ Xin khuyên Phương đường chủ một câu, đừng phá nhân duyên, miễn cho bị trời phạt!”

Tiếng nàng vừa dứt, trong phòng liền xoạt xoạt vang lên tiếng đao kiếm rút khỏi vỏ.

Tiểu Tiểu cắn miếng mứt táo cao còn một nửa, biểu cảm có chút bất đắc dĩ, sớm biết như vậy, nên lấy cho mình một chén trà a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một hồi tranh đấu

Tiểu Tiểu nhìn chung quanh tìm trà, chỉ thấy vài đệ tử của Anh Hùng Bảo đã huy kiếm tấn công lên.

Quý mỗi cười cười, không nhanh không chậm cất quạt đàn hương vào trong lòng, ngay sau đó, gặp người đến thất lưng, vung tay. Mấy thanh kiếm sáng loáng kia bị giữ chế trụ lại, cách trán của nàng chỉ có mấy tấc. Mà thứ chế trụ mấy chuôi kiếm kia, thế nhưng lại là một sợi tơ hồng tinh tế.

Quý mỗi hơi dùng sức, hai tay xòe ra, dây tơ hồng rung lên, trường kiếm bị đánh văng ào ào. Nàng cũng không thừa thế xông lên, ngược lại ngồi xổm xuống, một chiêu quệt chân, đánh bại cả đám đệ tử. Nàng thân nhiên đứng lên, tay phải đột nhiên vung ra, gạt một đường, sợi tơ hồng kia như có sinh mệnh, xuyên qua đám người, cuốn lấy một người.

Kẻ bị cuốn lấy trong đám người kia, là một nam tử trắng kiện lưng hùm vai gấu, cổ họng bị sợi tơ hồng cuốn chặt, biểu cảm vặn vẹo, dữ tợn không chịu nổi.

“Tìm được người rồi, tân lang ~” Quý mỗi mỉm cười, mở miệng nói.

Lời nàng còn chưa dứt, đã có người nâng đao chém về phía sợi tơ hồng tinh tế kia, trong miệng hô to, “Buông đại ca của ta ra!”

Chỉ nghe “Keng” một tiếng, đao thép kia bị cắt làm hai đoạn, dây tơ hồng lại không hao tổn chút gì.

Tay trái Quý mỗi lại dâng lên, dây tơ hồng từ một chỗ khác đánh thẳng về phía tên nam tử kia.

Ngay trong lúc đó, Phương đường chủ kia chủ động phi thân tiến lên, đánh gạt sợi dây tơ hồng ra, chắn trước mặt hai gã nam tử.

Quý mỗi cười khế, ngón tay vừa động, nam tử bị sợi dây tơ hồng cuốn cổ kia không kịp hừ một tiếng, mất hơi thở.

“Người ——” Phương đường chủ vừa sợ vừa giận, biểu cảm rất là khó coi.

Quý mỗi thu hồi dây tơ hồng, cười quyến rũ nói, “Làm hiền tể (con rể) của Diêm Vương, tất nhiên là phải xuống âm phủ để đi thành hôn rồi ~~~” Nàng ngược mắt, nhìn nam tử vừa lao tới kia, “Hắc hắc, đại ca của người đi làm cô gia của địa phủ rồi, người làm đệ đệ như người, không bằng cũng cùng đi uống chén rượu mừng chứ ~~~”

Tiếng nàng vừa dứt, đã thấy sợi dây tơ hồng kia chia làm bốn phía, đánh thẳng về phía nam tử kia.

Lúc này, Phương đường chủ liền cùng nàng triển đấu.

Tiểu Tiểu nhìn mà sùng sốt, vũ khí trong tay Quý mỗi tuy rằng chỉ có một sợi tơ hồng thật nhỏ, nhưng lại thay đổi thất thường, chiêu thức kỳ lạ quý quyết. Trong khoảng thời gian ngắn, Phương đường chủ kia liền vô pháp tìm ra cách phá giải, đành phải rơi xuống thế hạ phong.

“Tơ hồng Diêm La, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Thạch Nhạ Nhi uống một ngụm trà, thân nhiên nói.

Tiểu Tiểu thờ dài. Không hổ là thành chủ thành Thái Bình a, loại chuyện này, còn có thể vừa uống trà vừa nói mát. Nhưng mà nàng vừa nhắc đầu, liền phát hiện ra một sự tình còn bất đắc dĩ hơn. Không chỉ có Thạch Nhạ Nhi, nhân sĩ giang hồ trong phòng, đều mang một bộ mặt nghiền ngẫm nhìn trận tranh đấu kia.

Anh Hùng Bảo hùng cứ (chiếm giữ + hùng mạnh) mấy trăm năm qua, hiệu lệnh quần hùng, có thể nói là vô lâm chí tôn. Mà cho tới bây giờ, một “Quý mỗi” nho nhỏ, ở trên giang hồ cũng chỉ có một chút danh khí, vậy mà lại dám một mình một ngựa xông vào Anh Hùng bảo giết người. Nói đến chuyện này cũng đáng châm chọc, trên giang hồ có rất nhiều người muốn thừa cơ hội này làm suy yếu thực lực của Anh Hùng Bảo, nhưng chẳng ai lại vội vàng

xuất đầu ra trận. Mà lúc này, “Quý mới” tà đạo ra tay, tất nhiên là thời cơ cực tốt để thử Anh Hùng Bảo.

Đạo lý này, Tiểu Tiểu cũng biết. Giang hồ hiểm ác a. Nhưng mà, con rết trăm chân, khó mà chặt đứt hết được. Anh Hùng Bảo này thực lực to lớn, không thể khinh thường. Chỉ là, nếu hôm nay ngay cả một Quý mới “nhỏ nhỏ” này mà cũng không đấu lại được, nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tiểu Tiểu thờ dài, nghĩ rằng, quả nhiên a, danh dự hại thân, cứ áo vải giấy rom thôi, vui vẻ tiêu dao tự tại.

Tiểu Tiểu gật gật đầu, đang định lấy thêm một khối điểm tâm nữa, lại phát hiện ra rằng cái đĩa trong tay đã không còn cái nào cả. Nàng ngước mắt liền thấy, một chỗ cách mình không xa, có một mâm tràn đầy. Ai, không ăn thì thật có tội ~ tiện thể gói lại mấy cái, đỡ cho ngày sau phải chịu đói. Nàng dè dặt cẩn trọng đi chuyển đến gần cái bàn kia, lén lút đưa tay, cầm lấy một khối đường trắng cao, cắn một miếng thật lớn.

Đột nhiên, sau lưng có người đẩy mạnh nàng một cái. Nàng đang vội vàng ăn bánh, không hề có chút tâm lý đề phòng nào cả, liền lao đảo, chân đá vào cái ghế dựa, ngay tức khắc, chiếc bàn nghiêng theo cái ghế, nàng thì miệng cắn đường trắng cao, ngã vào vòng đánh nhau của Phương đường chủ với Quý mới.

Phương đường chủ cả kinh, nhưng lo ngại Quý mới, cũng không có ra tay giúp đỡ, chỉ đành tránh ra một chỗ trống khác, nhường chỗ cho nàng ngã.

Quý mới cũng cả kinh, nhưng chiêu thức trong tay đã đánh ra, vốn là đánh tạt hồng Diêm La về phía Phương đường chủ, giờ lại chuyển thành đánh thẳng về phía người Tiểu Tiểu.

“...” Tiểu Tiểu thét chói tai, nhưng vướng khối đường trắng cao kia nên chỉ có thể hừ hừ. Nàng đứng chưa vững, luống cuống tay chân, lại trong gang tấc tránh được một kích kia

Quý mới nhú mày, quát: “Cút ngay!”

“...(ta cũng muốn a)” Tiểu Tiểu cắn điểm tâm, rung rung né tránh.

Phương đường chủ vài lần định huy kiếm, nhưng lo ngại Tiểu Tiểu chắn ở bên trong, chỉ đành đánh hư chiêu (chiêu thức không sử dụng công lực). Mà Quý mới cũng như vậy.

Tiểu Tiểu bị kẹt lại giữa chiêu thức hai người, tiến lùi không được.

Thạch Nhạc Nhi cau mày, nhìn nơi Tiểu Tiểu đứng lúc vừa rồi. Đứng ở nơi đó có vài tỷ nữ của Anh Hùng Bảo, đều là vẻ mặt hoảng sợ. Mà xem ra cái người có thân phận khá cao kia, toàn thân lại căng run rẩy hơn, co rúm lại một bên. Thạch Nhạc Nhi quay lại nhìn Tiểu Tiểu, mày nhú chặt lại.

Tiểu Tiểu tiếp tục né tránh, đường trắng cao trong miệng đã không còn tư vị gì nữa. Trong lòng nàng không ngừng kêu khổ, Tiểu Tiểu nàng tại sao lại xui xẻo như vậy chứ? Tại sao chỉ có mỗi cái việc ăn vụng điểm tâm cũng không thuận lợi như vậy hả?

Nàng đang nghĩ ngợi, lại thấy trường kiếm sáng chói và tạt hồng Diêm La đỏ rực trái phải tấn công về phía nàng. Nàng bất chấp đường trắng cao trong miệng, hét to một tiếng, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Nàng nhắm mắt lại, yên lặng đợi một lát, nhưng cái gì cũng chưa phát sinh, chỉ nghe thấy vài tiếng kinh thán vang lên trong đám người.

Nàng cẩn thận tròn mắt nhìn lên, người này, là Nhạc Hoài Giang.

Tay trái của hắn quần lấy Diêm La tạt hồng, che lại chiêu thức của Quý mới; Tay phải nắm kiếm, chặn lại kiếm thế của Phương đường chủ.

“Hừ, tiểu tử, ai cho ngươi xen vào việc của người khác?!” Quý mới cả giận nói.

Nhạc Hoài Giang cười cười, cúi đầu, “Tiểu Tiểu, ngươi không sao chứ?”

Tiểu Tiểu cảm động không thôi, rung rung nhìn Nhạc Hoài Giang, “Ta... Ta không sao...”

Đột nhiên, một cổ sát khí bức tới. Đạo phong lạnh lẽo, đánh thẳng vào Quý mới.

Nhưng mà, ngay lúc đó, một sợi roi màu đen đột nhiên đánh tới, đánh roi thanh đao kia.

Mọi người nhìn, người vừa có ý đồ tập kích kia chính là đệ đệ của người đã chết lúc nãy. Mà người đánh ra roi kia, tất nhiên là Hạ Văn.

“Đừng có ngăn ta, ta muốn báo thù thay cho đại ca!” Nam tử kia kêu gào nói. Hắn nhặt bộ đao roi trên đất, đang định tấn công, lại nghe thấy có người mở miệng.

“Thấy Thần Vô lệnh, như thấy Vô Linh Bì.” (đại khái giống câu thấy thánh chỉ như thấy hoàng thượng >.

“Thần Vô lệnh? Thành Thái Bình?!” Quý mới kinh ngạc.

Nam tử kia cũng ngây ngẩn cả người, do dự mãi, cuối cùng cũng buông thanh đao trong tay xuống.

“Trước Võ Linh bìa buông hạ đao kiếm”, đây là đạo lý mà ai ai trên giang hồ cũng biết. Mà Thần Võ lệnh kia, là tín vật thành Thái Bình, hễ nhìn thấy nó thì đều không thể tiếp tục tranh đấu. Nếu như cố ý giết hại, tức là muốn trở thành kẻ địch của thành Thái Bình.

Quý mồi nhìn Thần Võ lệnh kia, khẽ thở dài. Thu hồi tơ hồng Diêm La.

Thạch Nhạc Nhi cười cười, thu hồi Thần Võ lệnh. “Vốn nghe giang hồ đồn thổi là “Quý mồi” Lí Tì xinh đẹp như hoa, võ công cao cường. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Quý mồi lại đưa quạt đàn hương ra, nhẹ nhàng quạt vài cái, nói, “Không dám nhận. Vốn nghe nói thành chủ mới của thành Thái Bình, anh hùng xuất thiếu niên, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên nghe tiếng không bằng gặp mặt.”

Tiểu Tiểu đang thất thần, Nhạc Hoài Giang vươn tay, kéo nàng sang một bên. Trong trung tâm đại sảnh, chỉ còn lại Thạch Nhạc Nhi, Quý mồi, Phương đường chủ và nam tử kia.

“Quá khen.” Thạch Nhạc Nhi cười ngậy thơ, “Nhạc Nhi bất tài, còn nghe nói, Quý mồi mặc dù làm việc tàn nhẫn, giết người như ma, nhưng lại không hề lạm sát người vô tội. Việc hôm nay, chắc có nguyên do sâu xa.”

Quý mồi nhú mày, nhìn Thạch Nhạc Nhi, còn chưa mở miệng. Chợt nghe nam tử kia hô: “Nói bậy! Ta và đại ca ta hành hiệp trượng nghĩa, rõ ràng là yêu nữ này tự dưng gây hấn.”

Phương đường chủ cũng mở miệng nói, “Thạch thành chủ. Du Phi Hùng này và Du Phi Bì là hai huynh đệ ở bên ngoài vốn có tiếng là hiệp nghĩa, tại sao lại nói là có nguyên nhân sâu xa?”

Thạch Nhạc Nhi ngược mắt, cười nói: “Anh Hùng Bảo xưa nay phán đoán sáng suốt, xử sự công bằng. Trên giang hồ cũng nói ‘Trước Võ Linh bìa buông hạ đao kiếm, bên trong công đường không nói bừa’. Chỉ bằng, mọi người nhân cơ hội này, tới ‘công đường’ của quý bảo đi, có oan giải oan, có lý thì nói lý.”

Tất cả mọi người trong phòng đều cùng nhau đồng ý.

Du Phi Bì nghe thấy, liên tục gật đầu, “Không sai! Đi công đường! Giết người phải đền mạng, xem con yêu nữ này còn gì để nói.”

Quý mồi thản nhiên cười, nói: “Không cần.” Nàng ngẩng đầu, nhìn bốn phía, “Ta nghĩ, Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo là việc trọng đại trong giang hồ, mọi, đều phải là anh hùng hảo hán mới đứng, cũng không biết...” Nàng liếc mắt nhìn Du Phi Bì một cái, tràn đầy khinh miệt, “Anh Hùng Bảo cũng không hơn gì cái dạng người này. Công đường kia, không đi cũng được.”

“Hừ! Rõ ràng là yêu nữ nguoi đuối lý!” Du Phi Phi quát.

Quý mồi cũng không tức giận, nàng nhẹ nhàng khép lại cây quạt, nói, “hôm nay ta không giết người, coi như là vì mặt mũi của Thạch lão thành chủ thành Thái Bình. Du đại hiệp, nhân duyên trời định, trốn cũng trốn không thoát a ~”

Nàng nói xong, mỉm cười xoay người, thản nhiên rời đi.

E ngại Thần Võ lệnh, cho nên dám dè từ Anh Hùng Bảo tuy có phần nộ, cũng không dám vội vàng truy kích, chỉ đành nhìn theo nàng nghênh ngang bỏ đi.

Tiểu Tiểu hít mạnh một hơi, cảm ơn trời đất. Đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì, người vừa rời ở sau lưng nàng đẩy một cái, hiển nhiên là cố tình. Nhưng mà, đến tận cùng là loại người nào, tại sao phải làm như vậy? Nàng cố gắng suy nghĩ một lát, khóe mắt thoáng nhìn thấy một nửa khối đường trắng cao trên mặt đất. Lúc này nàng lại rung rung, đáng tiếc a...

Trò khôi hài kết thúc, Phương đường chủ lập tức dặn dò đám thủ hạ và đệ tử xử lý thi thể, sau đó ôm quyền, nói: “Để cho các vị võ lâm đồng đạo chê cười rồi!”

(võ lâm đồng đạo: người cùng trong võ lâm)

“Phương đường chủ không cần để ý, Quý mồi kia thủ đoạn âm ngoan, cũng không phải là người lương thiện gì. Việc hôm nay nhất định là cố ý đến khiêu khích, nếu không phải vương Thần Võ lệnh, làm sao có thể tha cho nàng toàn thân trở ra!” Lập tức có người mở miệng, lớn tiếng nói.

“Đúng vậy. Chuyện của Anh Hùng Bảo, ta thấy giang hồ chính đạo tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn, nhất định sẽ tìm Quý mồi kia đòi lại món nợ máu.”

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của quần chúng phần nộ, tất cả mọi người đều ăn nói hùng hồn đầy lý lẽ, lòng đầy căm phẫn.

Tiểu Tiểu nhìn mà chỉ cảm thấy trái tim băng giá. Nếu lúc đó nàng chết dưới tay Quý mồi, có lẽ lại biến thành “Vì muốn giữ gìn võ lâm chính đạo, thiếu nữ vô danh đã anh dũng hy sinh thân mình.” Ai, chẳng trách trước kia sư phụ thường nói: Mình phải tự cứu mình trước khi trời cứu. Công phu không tốt cũng không sai, chỉ cần một chiêu thức để tự bảo vệ mình cũng không được quên!

Mọi người trong phòng vẫn từ từ nói, Tiểu Tiểu thì vẫn nhìn đường trắng cao mà cảm thán. Mà lúc này, Thạch Nhạc Nhi mở miệng, ngậy thơ hỏi: “Phương bá bá, ta đã đến đây lâu như vậy, sao vẫn không thấy Văn Hi ca ca vậy?”

Phuong đường chủ khẽ nhủ mày.

“Được, ta tự đi tìm hấn là được rồi ~” Thạch Nhạc Nhi cười xoay người, tự mình bước đi.

Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân lập tức đuổi theo.

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, tỷ cũng đi thôi ~ Ta mang tỷ đi gặp Văn Hi ca ca ~~~” Thạch Nhạc Nhi thấy Tiểu Tiểu còn đứng sững sờ tại chỗ, liền vươn tay kéo nàng theo.

Tiểu Tiểu thật sự không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn để nàng lôi đi. Nàng không tự chủ quay đầu nhìn thoáng qua Liêm Chiêu. Thạch Nhạc Nhi này thay lòng thật nhanh a. Vừa rồi còn sông chết quần lấy Liêm Chiêu, lúc này đã biến thành cái gì mà Văn Hi ca ca... Ai, đúng là không hiểu nổi a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vừa có trò hay

Tiểu Tiểu đi theo Thạch Nhạc Nhi vào trong viện, xuyên qua hành lang gấp khúc, vòng đến phía sau hoa viên, sau đó đứng trong một cái đình hoáng mát. Dọc theo đường đi, Tiểu Tiểu hết nhìn đông lại nhìn tây, cảm thấy thật sự kinh sợ. Dù sao cũng là giang hồ đại môn phái, viện này so với căn nhà nơi nàng ở trước kia lớn hơn gấp ba lần. Huống hồ đám kỳ hoa dị thảo kia, hòn giả sơn kia, đều khiến Tiểu Tiểu cảm thấy kinh thán (kinh ngạc + thán phục) không thôi

Tuy nhiên, hiếm lạ thì hiếm lạ, nhưng chỗ này cũng chỉ là nơi người ở, xây dựng lớn và phô trương như vậy không sợ lạc đường hay sao a. Mà cái khiến Tiểu Tiểu càng tò mò hơn, là cái người gọi là “Văn Hi ca ca” kia, Thạch Nhạc Nhi gọi nam tử đó là ca ca, nhất định cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, nghe khẩu khí của Thạch Nhạc Nhi, đến tám phần hấn là người trong Anh Hùng Bảo. Oa, thanh niên tài俊! Gian kế trong lòng Tiểu Tiểu lại nổi lên, tất nhiên là vô cùng chờ mong có thể gặt hái từ “Văn Hi ca ca” kia.

Chỉ là, nàng nhìn chung quanh, ngoại trừ vài đệ tử cùng tỷ nữ của bảo (bảo đây là Anh Hùng Bảo) ở đây, người nào cũng không có. Chẳng lẽ, “Văn Hi ca ca” kia chính là một tên đệ tử nào đó?

Thạch Nhạc Nhi ở trong đình hóng mát ngồi xuống, vẻ mặt có chút không vui. Nàng mở miệng, hỏi: “Có nhìn thấy là ai làm không?”

Nhạc Hoài Giang bắt đầu đi lác đác.

Hạ Vân mở miệng, nói: “Lúc đó tình thế hỗn loạn, sợ là không có ai chú ý tới.”

Thạch Nhạc Nhi càng thêm không vui, nàng hạ mi mắt, “Trong Anh Hùng Bảo, thế nhưng cũng có người có loại lá gan này...”

Tiểu Tiểu không hiểu rõ lắm, nàng nháy nháy mắt, nhỏ giọng hỏi Nhạc Hoài Giang, “Thạch thành chủ không đi tìm ‘Văn Hi ca ca’ sao?”

Nhạc Hoài Giang khẽ thở dài, “‘Văn Hi ca ca’ chính là nam nhân đã gặp ở cửa vừa rồi đó, nói ‘trước giờ sủu sẽ không trở lại’ đó...”

Tiểu Tiểu lập tức nhớ đến cái người công tử mặc áo lụa màu xanh, còn cho đám tiểu hài tử ăn kẹo đường kia. Nàng kinh ngạc nhìn về phía Thạch Nhạc Nhi, biết rõ hấn không ở trong này, còn nói với Phuong đường chủ là muốn đi tìm hấn?

Thạch Nhạc Nhi đương nhiên là nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, nàng nhướn mày, nói: “Hừ! Tìm hấn? Hấn là cái gì, cũng chỉ là một tên xa hoa dâm dật ăn chơi trác táng thôi. Nếu không phải vì muốn thoát thân, ta cũng chẳng thèm để ý đến hấn.”

Tiểu Tiểu không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Xem ra thù hận rất lớn nha...

Nhạc Hoài Giang nhỏ giọng nói: “Nói cho ngươi biết, ‘Văn Hi’ kia là tam công tử của Anh Hùng Bảo, tên là Ngụy Đình, là người được chỉ phúc vì hôn với Nhạc Nhi...”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn.

Thạch Nhạc Nhi tất nhiên là nghe thấy, nàng hất mặt khinh thường, “Hừ! Chuyện cũ lâu năm, không đề cập tới cũng được.” Nàng nhìn Tiểu Tiểu, nói, “Nhưng cái ta tương đối quan tâm là người đã đẩy ngươi.”

“Ta?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Đẩy người ngã vào trong vòng đánh nhau, ép ta ra tay. Người dám làm như vậy, lá gan cũng khá lớn đó.” Thạch Nhạc Nhi nói.

“Ách...” Tiểu Tiểu đành phải cười làm lành. Nhưng nàng cũng nghĩ đến một mặt khác của chuyện này. Tính toán đẩy nàng vào trong vòng đánh nhau, là vì muốn ép thành Thái Bình ra tay, chỉ bằng giao tình giữa nàng và Thạch Nhạc Nhi, có khả năng sẽ không ra tay cứu. Không phải chứ, chỉ bởi vì nàng có thể nhận ra binh khí Thích thị, cho nên hiện tại thật sự biến thành bảo vật rồi?

Thạch Nhạc Nhi lắng lắng ngồi, cúi đầu trầm tư. “Nói ngắn gọn lại, chuyện này nhất định là người trong Anh Hùng bảo gây nên, mục đích, ta cũng có thể đoán được bảy tám phần. Sau này mọi người cần phải thận trọng làm việc, cẩn thận là trên hết.”

“Dạ, thành chủ.” Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân hành lễ nói.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, cất lực gật đầu.

Lúc này, một tỷ nữ đi tới, hành lễ, nói: “Thạch thành chủ, đường chủ mời ngài đến đình Dược Hương dự tiệc.”

Thạch Nhạc Nhi đổi sang vẻ mặt tươi cười hồn nhiên ngây thơ, “Được, ta cũng đói bụng rồi.” Nàng đi được vài bước, lại nhú mi, ngẩng đầu hỏi, “Vị tỷ này, Văn Hi ca ca đến tới cùng là đi đâu vậy a. Ta tìm lâu như vậy cũng không có thấy nữa.”

Tỷ nữ kia cười yếu ớt, nói, “Tam công tử tới ngân hàng tư nhân tra sổ sách, tới bữa tối sẽ quay lại, đến lúc đó nô tỷ nhất định sẽ tới thông tri cho Thạch thành chủ.”

“Dạ! Cảm ơn tỷ tỷ!” Thạch Nhạc Nhi cười cực kỳ vui vẻ, sôi nổi rời đi.

Đi được một đoạn không xa, nàng cúi đầu nhú mi, hừ lạnh một tiếng, “Trường ta gốc à...”

Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy trái tim lạnh giá. Ách, Anh Hùng Bảo và thành Thái Bình này, đến cuối cùng là muốn diễn cái gì a...

Nhưng mà, không lâu sau, Tiểu Tiểu liền nhìn thấy một màn diễn khác.

Đình Dược Hương là một thủy đài trong Anh Hùng Bảo, bốn phía trồng hoa sen. Trong đình trên bảng hiệu viết bốn chữ “Lí dược hương sen”, bởi vậy mới gọi là “đình Dược Hương”. Anh Hùng Bảo mời mọi người tới Kỳ Hóa hội, đình Dược Hương liền trở thành nơi mở yến tiệc, chiêu đãi nhân sĩ khắp nơi tiến đến.

Thạch Nhạc Nhi là thành chủ thành Thái Bình, tất nhiên là ngồi ở bàn chủ tọa. Tuy nhiên Thạch Nhạc Nhi lại cố tình không ngồi chỗ đó mà chạy tới ngồi cùng Liêm Chiêu. E ngại địa vị của thành Thái Bình, một cái bàn kia, cuối cùng cũng chỉ có Thạch Nhạc Nhi, nhạc Hoài Giang, Hạ Vân, Liêm Chiêu và Tiểu Tiểu.

Đồ ngon trước mặt, Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, tâm như nở hoa. Nàng cầm lấy chiếc đũa, nhìn món ngon đầy bàn, cảm động đến rơi nước mắt.

Thạch Nhạc Nhi vội vàng giúp Liêm Chiêu gấp đồ ăn, bận bịu kinh lắm. Tiểu Tiểu thấy vậy, biết không cần hỏi khi nào mới có thể động đũa. Nàng nhìn một cái chân gà, dứt hoát hạ đũa.

Nhưng mà, ngay sau đó, một đôi đũa khác cũng đề lên cái chân gà này.

Tiểu Tiểu ngược mắt, liền chống lại ánh mắt của Nhạc Hoài Giang.

Tiểu Tiểu làm vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, nói: “Ta trước...”

Nhạc Hoài Giang cũng làm một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, nói, “Vừa rồi là ta cứu người a.”

Tiểu Tiểu nháy mắt cứng họng. Nhân tình a, lại là một cái nhân tình. Nàng rung rung thu lại đôi đũa của mình.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi liền hạ đũa xuống, chặt chẽ gấp lấy cái chân gà, sau đó đem bỏ vào trong bát Liêm Chiêu.

Nhạc Hoài Giang phần nộ thu tay, nhìn món khác.

Có nợ... Quả nhiên thống khổ. Tiểu Tiểu than thở. Chỉ là, chân gà... Tiểu Tiểu u oán nhìn chân gà trong bát Liêm Chiêu, nhẹ nhàng thở dài.

Liêm Chiêu nhìn nàng một cái, liền lấy chân gà trong bát đưa qua, nhẹ cười.

Tiểu Tiểu liền cảm động.

“Liêm ca ca, huynh không thích ăn chân gà?” Thạch Nhạc Nhi mở miệng hỏi.

Liêm Chiêu cười lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy...” Thạch Nhạc Nhi nhú mày nhìn Tiểu Tiểu, trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Tiểu Tiểu hít vào một ngụm lãnh khí, rung rung nói, “Liêm đại hiệp, kỳ thực, ta không thích ăn chân gà...”

Liêm Chiêu có chút không hiểu, quay đầu nhìn Thạch Nhạc Nhi.

Thạch Nhạc Nhi lập tức thay một bộ mặt mỉm cười, gấp lấy một cái cánh gà. “Đây, tỷ tỷ nhất định là thích ăn cánh gà! Cho tỷ ~”

Tiểu Tiểu thụ sùng nhược kinh, lập tức nhận lấy cánh gà, cắn một miếng, liều mạng gật đầu. Nàng đã hiểu rõ ràng ý của Thạch Nhạc Nhi: Đừng có tranh thứ nàng chọn, còn lại thì tùy mình.

Vấn đề là, Thạch Nhạc Nhi không phải đã đính hôn cùng với “Văn Hi ca ca” kia rồi sao? Sao còn trêu chọc Thần Tiên Liêm Gia công tử? Sư phụ nói: Bất cá hai tay là không đúng. Thạch Nhạc Nhi này tuổi còn nhỏ, không khỏi cũng... Nhưng mà, chuyện này cũng không phải chuyện nàng có thể quản, vẫn là tập trung ăn cánh gà thôi.

Tiểu Tiểu cúi đầu, vừa cắn cánh gà vừa nhìn Thạch Nhạc Nhi ân cần chăm sóc. Nàng cắn cắn, đột nhiên ngửi thấy một mùi nướng nồng đậm. Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy một phụ nhân đi tới trước bàn bọn họ. Phụ nhân kia xinh đẹp như hoa, nhìn qua đáng vẻ bên ngoài, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Nàng mặc y phục mây lục, trên thêu phù dung dẫn điệp, càng tỏa ra nét ung dung. Bên người phụ nhân kia có vài tỷ nữ hầu hạ, hiển nhiên là người của Anh Hùng Bảo. Mà trùng hợp là, tỷ nữ kia chính là người vừa rồi gặp trong đình hóng mát.

“Nhạc Nhi, sao không tới bàn chủ tọa ngồi?” Phụ nhân mỉm cười, ngồi xuống bên người Thạch Nhạc Nhi, hỏi.

“Phụ nhân!” Thạch Nhạc Nhi cười ngọt ngào, dán người vào.

Phụ nhân kia cười ôn nhu, “Nhạc Nhi, sao vậy, đồ ăn vừa miệng chứ?”

Thạch Nhạc Nhi gật đầu, “Vâng!” Nàng cười đáp, sau đó, lại hơi hơi nhú mồm, “Chỉ là, không có Văn Hi ca ca ở đây, Nhạc Nhi có chút tịch mịch a...” Nàng chợt cười nói, “Nhưng mà, trên đường Nhạc Nhi có gặp được Liêm ca ca, Liêm ca ca còn cứu Nhạc Nhi một mạng đó! Cho nên, Nhạc Nhi và Liêm ca ca ngồi cùng một chỗ ~”

Phụ nhân kia nghe xong câu này, sắc mặt khẽ biến, “Nhạc Nhi, con cũng sắp cập kê rồi. Nói mấy chuyện này, có thể khiến người khác hiểu nhầm...” Nàng nói xong, liền liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái.

“Tại sao lại hiểu lầm?” Thạch Nhạc Nhi cười ngây thơ, “Ta rất thích Liêm ca ca a!”

Tiểu Tiểu nghe được câu này liền đỏ mặt, không khỏi lườm liếc Nhạc Hoài Giang và Hạ vân bên cạnh. Hai người kia một người thì cúi đầu dùng bữa, một người im lặng uống rượu, không nhìn mấy chuyện phát sinh trước mặt này. Tiểu Tiểu lập tức hiểu ra, tiếp tục chuyên tâm cắn cánh gà trong tay.

Liêm Chiêu có chút không hiểu, “Nhạc Nhi?”

Thạch Nhạc Nhi liền ôm lấy cánh tay Liêm Chiêu, “Nhạc Nhi không có nói lung tung a. Liêm ca ca rất ôn nhu, không giống như Văn Hi ca ca, đều không thêm để ý đến người ta...”

“Nhạc Nhi, chuyện Văn Hi, ta sẽ nói với hã. Con buông Liêm công tử ra trước đi.” Phụ nhân kia có chút khẩn trương mở miệng nói.

Thạch Nhạc Nhi không tình nguyện nói tay, “VẬY, phụ nhân, Văn Hi ca ca khi nào mới về ạ?”

Phụ nhân quay đầu nhìn tỷ nữ bên người.

Tỷ nữ kia lập tức mở miệng, “Tam thiếu gia nói, bữa tối sẽ trở lại.”

Thạch Nhạc Nhi nhú mồm, “Lâu như vậy... Liêm ca ca, chúng ta ăn cơm xong, đi hóng mát một chút đi, được không?”

Liêm Chiêu càng lúc càng không hiểu, hẩn nhìn thoáng qua phụ nhân kia, có chút vô tội.

Phụ nhân khẽ cau mày, mở miệng nói: “Nhan nhi, tìm tam thiếu gia về.”

Tỷ nữ gật đầu, “Dạ, phụ nhân.”

“Nhạc Nhi, Văn Hi ca ca của con có rất nhiều chuyện chính sự phải làm, con phải thông cảm cho nó mới được.” Phụ nhân cười, nói với Thạch Nhạc Nhi.

“Phụ nhân...” Thạch Nhạc Nhi nhe răng, ngây thơ cười, “Sau khi chỉ phúc vi hôn (đính ước), Nhạc Nhi không thể thích người khác sao?”

“Này...” Vị phụ nhân kia không khỏi nghẹn lời.

Thạch Nhạc Nhi ai oán cúi đầu, nói, “Gia gia có nói với ta, ta được định thân với công tử của Anh Hùng Bảo. Nhưng mà, cho đến nay, ta chỉ nhìn thấy mỗi Văn Hi ca ca. Anh Dương ca ca và Mạc Doãn ca ca đều chỉ nghe qua người khác nói. Mà Văn Hi ca ca cho tới giờ vẫn chưa từng để ý đến Nhạc Nhi... Nhạc Nhi rất thương tâm a...” Nói xong, hốc mắt nàng ửng đỏ, đã chã chực khóc.

Phụ nhân càng thêm khẩn trương, “Nhạc Nhi! Anh Dương ca ca của con hàng năm đều ở nơi khác, tất nhiên là không thể gặp con. Mà, Mạc Doãn... Đã không còn là người của Anh Hùng Bảo nữa. Văn Hi tuổi còn trẻ, đối với con có chút sơ sót, nhưng mà, sau khi thành thân sẽ tốt thôi.”

Thạch Nhạc Nhi quyết miệng, “Nhưng mà, hiện tại, ta rất muốn gả cho Liêm ca ca a.”

Lúc này, Hạ Vân bị sắc rượu, Nhạc Hoài Giang ho ra cơm, Tiểu Tiểu thì cắn phải xương gà, Còn Liêm Chiêu thì cả người cứng ngắc, không thể động đậy. Phụ nhân xinh đẹp thì bị kinh ngạc đến vận vẹo mặt mũi, rất là khó coi.

Thạch Nhạc Nhi mặt mũi nghiêm túc, ánh mắt thuần khiết vô cùng.

“Nhạc... Nhạc Nhi, không thể nói vậy...” Thanh âm của phụ nhân run run.

Thạch Nhạc Nhi ôm lấy cánh tay Liêm Chiêu, “Nhạc Nhi không có nói vậy đâu.”

Lúc này, phụ nhân cứng họng, hàn huyên thêm vài câu liền nhanh chóng rời đi.

Trong ánh mắt Thạch Nhạc Nhi tràn đầy giao hoạt, nhưng lập tức lại đổi sang chế độ tươi cười ngây thơ trong sáng, giúp Liêm Chiêu gấp đồ ăn.

Liêm Chiêu có chút cứng ngắc, mở miệng nói: “Nhạc Nhi, lời nói vừa rồi...”

“Nhạc Nhi đương nhiên là nói thật!” Thạch Nhạc Nhi nghiêm túc nói.

Liêm Chiêu cũng cứng họng, hần xầu hổ cúi đầu, ăn cơm.

Tiểu Tiểu thờ dài, chắc, bữa cơm này, không biết có bao nhiêu người thật sự có thể nuốt được cơm đây.

Thật vất vả chịu đựng đến khi yến tiệc kết thúc, Liêm Chiêu lập tức đi theo tỷ nữ đến phòng khách nghỉ ngơi, hoàn toàn là tư thế lui binh nhượng bộ. Mà Thạch Nhạc Nhi cũng không dây dưa, nhân nhả thông thả đi tới chỗ đình trong Bảo hóng mát. Xác nhận bốn phía đều vắng lặng, nàng lúc này mới đắc ý nở nụ cười.

“Hạnh hạnh hạnh... Nhìn thấy biểu tình của Tịch phụ nhân không?” Thạch Nhạc Nhi cười nói, “Thật sự là một nửa hoảng sợ với một nửa lo lắng a, có thể nói là tuyệt nhất thiên hạ!”

Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân đồng thời gật đầu, Tiểu Tiểu xem xét tình huống, lập tức cũng gật đầu.

“Hừ! Muốn ta gả cho con nàng, nằm mơ!” Thạch Nhạc Nhi nhướn mày, khinh thường nói.

“Thành chủ, thuộc hạ lo rằng, nơi này dù sao cũng là Anh Hùng Bảo, nếu ngài làm quá mức, chi sợ...” Hạ Vân mở miệng, nói.

“Yên tâm, ta biết nên làm như thế nào, bọn họ cũng chỉ cho rằng ta còn nhỏ không hiểu chuyện. Tuy nhiên, có thể mượn cơ hội này để thúc đẩy cửa hôn sự này, tất nhiên là tốt nhất.” Thạch Nhạc Nhi cười cười.

“Thần Tiên Liêm gia kia?” Hạ Vân vẫn lo lắng.

“Không cần lo lắng. Liêm gia công tử phẩm tính (tính cách) ôn hòa hiền hậu, sẽ không trách ta. Ta chưa cập kê, nếu thật sự muốn thành hôn với Liêm Chiêu, cũng không phải bây giờ, còn có thể xoay chuyển mọi chuyện.” Thạch Nhạc Nhi gian tà cười, nói, “Cũng tính rằng nếu đùa quá hóa thật, gả vào Thần Tiên Liêm gia, ta cũng không chịu thiệt!”

Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân lập tức ôm quyền, nói, “Thành chủ anh minh.”

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng, hóa ra từ đầu đến cuối, Thạch Nhạc Nhi chỉ lợi dụng Liêm Chiêu để đối phó với “Văn Hi ca ca”? Ách... Thạch Nhạc Nhi không khỏi cũng quá... Đợi chút, đây mới là người xấu a! Tiểu Tiểu nhìn Thạch Nhạc Nhi, lợi dụng ưu thế tuổi nhỏ ngây thơ, đùa giỡn cho đám người lớn vào tròng, lại còn giao thiệp với hai thiếu hiệp quyền thế, so sánh với bản thân mình, đây là loại người có thiên phú kinh người và hành động quyết đoán đến mức nào a! Tầm gương a...

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng bội phục, nhưng mà sau đó lại cảm thấy kỳ quái. Nói cho cùng thì tam công tử của Anh Hùng Bảo là người có khả năng nhất làm người thừa kế còn ở lại trong Bảo, nắm chắc chức bảo chủ. Luận gia thất và địa vị giang hồ, Thạch Nhạc Nhi và hần tất nhiên là môn đăng hộ đối, huống chi là chỉ phúc vi hôn, đây cũng chính là lệnh của cha mẹ a. Nhưng mà, Thạch Nhạc Nhi lại muốn tung ra ám chiêu, trăm phương nghìn kế muốn phá hư hôn ước này. Nếu nói hai người không có tình cảm, vậy thì Thạch Nhạc Nhi và Liêm Chiêu cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, đáng nhẽ phải càng không thân mới đúng. Mà xem khẩu khí của Thạch Nhạc Nhi, cho dù thật sự gả đi cũng không sập? Sự khác biệt này rốt cuộc có nguyên nhân xấu xa gì? Chẳng lẽ, thật sự là từng có khúc mắc gì sao?

Tiểu Tiểu lúc này mới phát giác ra sự tình khác thường. Thạch Nhạc Nhi và tam công tử có hôn ước. Hôm nay trong đại sảnh, Quý mồi gây chuyện, có người đẩy nàng một cái, ép Thạch Nhạc Nhi phải ra tay. Mà sau đó, Thạch Nhạc Nhi lại không tiếc mượn Liêm Chiêu để phá hư hôn sự... Mấy việc này cộng lại, giống như là có âm mưu gì đó.

Không phải đâu... Tà Tiểu Tiểu nàng chẳng qua chỉ muốn làm người xấu thôi, tại sao lại khó khăn như vậy chứ. Không chỉ có xuất sư bất lợi, mà còn trêu chọc đến mấy chuyện phức tạp này. Nàng ngẩng đầu, thờ dài. Lúc nào thì nàng mới thành tài để làm ra được một chuyện xấu xa đây?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Một khúc thanh ca

Lúc Tiểu Tiểu đang cảm thán thế sự vô thường (đường đời khó đoán), trời hại anh tài, thì tỷ nữ tên là “Nhan nhi” kia đi đến. Hành lễ, mở miệng nói với Thạch Nhạc Nhi: “Thạch thành chủ, tam thiếu gia đã trở lại, có cần nô tỳ đi mời ngài ấy đến đây không ạ?”

Trong mắt Thạch Nhạc Nhi thoáng hiện lên một tia tối tăm, nhưng ngay sau đó liền chuyển thành tươi cười ngây thơ rạng rỡ. Nàng đứng dậy, cao hứng nói: “Ta tự đi tìm huynh ấy.” Nàng lại quay đầu, nhìn Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân, “Các người không cần đi theo.”

Nói xong, nàng vui vẻ chạy đi.

Để lại ba người đồng thời thở dài.

Tỷ nữ kia thấy thế, mở miệng nói: “Các vị mệt rồi, mời đi cùng nô tỳ đến phòng khách nghỉ ngơi ạ.”

Tiểu Tiểu vừa ăn no, lại phí đầu óc nghĩ rất nhiều chuyện, đã cảm thấy khá là mệt mỏi, lúc này lại có người nhắc tới chuyện nghỉ ngơi, nàng không khỏi cảm thấy tâm như hoa nở, liên tục gật đầu, nói: “Được a! Được a!”

Nhạc Hoài Giang cười nói, “Hạ tỷ, Nhạc Nhi chắc trong vòng nửa khắc nữa cũng chưa về được, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Hạ Vân gật đầu, “Cũng được.” Nàng xoay người nhìn Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, Anh Hùng Bảo long xà hỗn tạp (người tốt kẻ xấu hỗn loạn), không có việc gì thì đừng chạy loạn.”

“Ta biết!” Tiểu Tiểu lập tức mở miệng đáp ứng.

Đương nhiên, ngụ ý trong câu “Ta biết” này, chỉ sợ chỉ có bản thân Tiểu Tiểu mới hiểu.

Vào phòng khách, Tiểu Tiểu lập tức chạy vội tới trước giường, nằm chổng vó xuống giường. Quả nhiên, gối cao, sa trướng, chăn gấm mềm mại. Tiểu Tiểu lớn như vậy, cũng chưa từng được ngủ trên cái giường nào tốt như vậy. Nàng kéo chăn, ngủ ngủ. Mặt trên còn vương chút mùi đàn hương nhàn nhạt, hiển nhiên là đã được xông hương. Người nhà giàu a, ngay cả một cái chăn trên giường cũng phải chú ý như vậy.

Nàng xoay người đứng lên, ngồi ở trên giường. Nàng vươn tay, lấy từ trong lòng ra một túi mơ muối, cầm lấy một viên, cẩn thận cắn một miếng nhỏ.

Chưa xốt cay đắng đan xen, ở trong miệng nàng chậm rãi lan tràn. Tiểu Tiểu nhú mày, chậm rãi ăn. Thật sự không hiểu, sao sư phụ lại có thể thích ăn cái thứ này... Đây không phải là thứ chỉ có người mang thai mới ăn hay sao?

Nàng nuốt hạt mơ muối trong tay, đem chỗ còn thừa cất lại vào trong túi, bỏ vào lòng.

Tuy rằng khó ăn, nhưng tác dụng làm giảm buồn ngủ cũng khá được. Nàng đứng dậy, xoay xoay cánh tay. Hừ hừ, hiện tại trong Anh Hùng Bảo nhiều bảo vật như vậy, tùy tiện vớ một cái cũng đều là vô giá. Tuy rằng việc ăn trộm phải thực hiện lúc trời tối mới tốt, nhưng mà đi tìm hiểu chút địa hình thì nên làm ban ngày a. Giống như Hạ Vân đã nói, trong Anh Hùng Bảo này long xà hỗn tạp. Đây đúng là thời điểm hỗn loạn, hiện tại rất thích hợp để đi dò đường a, nhưng mà...

Tiểu Tiểu hạ quyết tâm xong liền mở cửa đi ra ngoài, giả vờ thành bộ dạng đi ngắm phong cảnh, đi dạo chung quanh. Đám đệ tử tỷ nữ của Anh Hùng Bảo biết nàng là người của thành Thái Bình đều lấy lễ đối đãi, không hề nghi ngờ gì cả. Chỉ là, nơi này dù sao cũng là Anh Hùng Bảo, có rất nhiều nơi không cho người ngoài đi vào. Tiểu Tiểu rất biết quy củ, liền cười ha ha, nói dối là bản thân bị lạc đường, tùy ý tránh đi. Luật lệ giang hồ, càng là chỗ phòng bị nghiêm ngặt thì thứ đồ bên trong càng quý giá. Tiểu Tiểu tất nhiên là hiểu được đạo lý này, tuy nhiên, chỉ bằng khả năng của nàng, có lẽ cũng không lên vào mấy chỗ đó được. Chắc, ai, năng lực không bằng người ta, đánh lấy đại cái gì đó vậy, có thể chôm được thì chôm đi. Nàng đi được một đoạn, thấy bốn bề vắng lặng, liền lấy ra một khối đá trắng, lưu lại dấu hiệu ở ven đường.

Tiểu Tiểu đi tới đi lui, bắt tri bắt giác đã đi tới phía sau hoa viên. Chỗ hoa viên này, nàng cũng chỉ được Thạch Nhạc Nhi dẫn qua một lần, lúc đó cười ngửa xem hoa, căn bản là không có cẩn thận quan sát. Phía sau hoa viên của Anh Hùng Bảo, trên giang hồ có bao nhiêu người có phúc nhìn thấy a? Không nhìn thì lần sau cũng không có cơ hội! Nàng lập tức cất viên đá trắng đi, đi ngoặt vào.

Hiện giờ là tháng ba, trăm hoa đua nở, trong làn gió có lẫn hương hoa, điệp múa, phong cảnh hợp ý người. Tiểu Tiểu chậm rãi bước đi, thoải mái cười. Trên giàn hoa giữa vườn, lẳng tiều* vươn dài bám lấy, lá xanh non, thật là đáng yêu. Tiểu Tiểu vươn tay, nhẹ nhàng vuốt về những chiếc lá xanh non này. Nhớ đến sư phụ từng nói, sau này nếu thật sự không muốn lẫn lộn trên giang hồ nữa, tìm một chỗ phong cảnh thanh nhả mà ở. Trước cửa trồng hoa, phía sau trồng rau, trên hàng rào lẳng tiều quần đầy. Khi đó, nghe đến đoạn này, nàng hưng phấn không thôi, liền năn nỉ sư phụ trồng thêm cây đào, để sau

này có quả đào ăn. Sư phụ luôn cười. Nhưng mà, giấc mộng này mãi mãi không thể thực hiện...

(* Lãng Tiêu)

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiêu cười thực bất đắc dĩ. Không biết, lúc nàng còn sống, có thể tìm được một chỗ như vậy hay không, thanh thanh thân thân mà trải qua nửa đời còn lại?

Nàng còi đàn tam huyền trên lưng xuống, ngồi trên chiếu. Nàng đưa tay kiểm tra dây đàn, thử vài âm. Lập tức, chỉnh lại dây đàn xuống lên: “Tiên gia kia ngồi bên cây cầu cạnh suối, nấu nước làm rượu, dưới ánh trăng nghe tiếng tiêu. Cửa sổ nhìn ra núi xa, phi yến đậu trên xà nhà, hàng rào lãng tiêu. Ngàn vàng tan đi, phàm trần lúc trước, hợp lại danh lợi biến tan, chỉ như một ly này. Duyên phận là gì? Không màng đời người cố gắng, chỉ cần một sáng này.”

Nàng vừa xuống xong, liền nghe thấy tiếng người vỗ tay.

Nàng cả kinh, lập tức quay đầu, lúc nhìn thấy người nọ, cả người đều cứng ngắc. Người tới là ai không tới, lại cố tình là tam công tử của Anh Hùng Bảo, Ngụy Đình kia, cũng chính là người mà Thạch Nhạ Nhi cứ treo ngoài miệng, “Văn Hi ca ca”.

Tiểu Tiêu “Xoẹt” một cái, nhảy dựng lên, ôm đàn tam huyền, xấu hổ cười cười, “Ách... Tam công tử...”

Ngụy Đình cười cười, nói: “Xướng thật tốt. ‘Không màng đời người cố gắng, chỉ cần một sáng này’. Người có thể xuống ra khúc này, nhất định không phải là loại phàm phu tục tử.”

Tiểu Tiêu lúng túng nói: “Ách... Công tử quá khen, ta... Ta chỉ là một kẻ hát rong trên giang hồ, đoạn vừa rồi cũng là nghe người ta hát mà học được...”

Ngụy Đình cười cười, nói: “Cô nương cũng tới tham gia Kỳ Hóa hội?”

Tiểu Tiêu đeo lại đàn tam huyền lên lưng, ôm quyền, nói: “Ta... Ta cùng với người trong thành Thái Bình tới...”

Nghe thấy ba chữ thành Thái Bình, Ngụy Đình nhíu mày lại, vẻ mặt có chút không vui.

Tiểu Tiêu cũng cảm thấy kỳ quái. Theo lý thuyết, Ngụy tam công tử này không phải bị người trong nhà tìm về, đang đi gặp Thạch Nhạ Nhi hay sao, ngược lại tại sao lúc này lại ở phía sau hoa viên? Nhưng mà, bằng thân phận của nàng, cũng không có tư cách để thắc mắc nhiều.

“Vây, tam công tử, không còn chuyện gì nữa, ta cáo từ trước.” Tiểu Tiêu nghĩ nghĩ, chuẩn bị chạy lấy người.

“Cô nương, người đã là người hát rong trên giang hồ, chỉ bằng xuống thêm một khúc đi?” Ngụy Đình khoanh chân ngồi xuống đất, mở miệng nói.

Tiểu Tiêu ngần người, sau đó, sợ hãi xòe ra năm ngón tay, “Một khúc năm văn tiền.”

Ngụy Đình lúc này nở nụ cười, “Vây, khúc lúc trước có tính không?”

Tiểu Tiêu cũng ngồi xuống, cười nói: “Khúc kia coi như tặng ngài.”

“Được.” Ngụy Đình gật đầu.

Tiểu Tiêu lấy đàn tam huyền, hỏi, “Tam công tử muốn nghe cái gì? Tình ca, dân ca hay là văn thơ?”

“Tùy, dựa theo sở trường của ngài đi.” Ngụy Đình nói.

“Ngạ.” Tiểu Tiêu cúi đầu, sờ trường à... Từ nhỏ nàng nghe sư phụ xuống, hay dùng nhất một bài, nàng gảy dây đàn, cao giọng xuống: “Cảm thán nghìn đời nay phong vân biến hóa, chiến tranh khắp bốn biển, máu nhuộm đỏ chiến giáp. Mưu đồ bá nghiệp, đặc ý một lúc, chớp mắt tóc đã bạc. Mọi tính toán cũng không ngăn nổi thành bại trong phút chốc, cảm thán một đời cũng chỉ như khói hoa. Tình rượu mộng cũng đã tàn, nửa đời chìm nổi, hỏi ai vương vãn.”

“Hay cho điệu nhạc thể lương...” Ngụy Đình nghe xong, mở miệng nói.

“Àn...” Tiểu Tiêu dè dặt cẩn trọng mở miệng, “Công tử, có phải ta hát sai khúc rồi không, phá hỏng hứng trí của ngài?”

Ngụy Đình lắc đầu, “Thật là kỳ quái. Người xuống một khúc hoàn toàn không hợp với người. Ta đoán, người viết ra khúc này phải là một người đã trải qua một đời phong sương bão táp, nhìn thấu thế sự. Tuổi người còn trẻ, còn chưa xuống được hết cái bi thương trong khúc này?”

Tiểu Tiêu lập tức nở nụ cười, “Khúc này là khúc mà sư phụ ta lúc còn sinh thời yêu thích nhất. Nếu lão nhân gia người còn trên đời, gặp được tri âm như công tử, nhất định sẽ rất cao hứng.”

Ngụy Đình cũng cười, “Vây cũng thật sự là đáng tiếc...”

“Tam thiếu gia.” Đột nhiên, một thanh âm ôn nhu khiêm tốn vang lên.

Tiểu Tiêu ngẩng đầu, liền thấy tỷ nữ gọi là “Nhan nhi” kia. Nàng đã đi tới, gật đầu hành lễ. “Tam thiếu gia, Thạch thành chủ đi tìm ngài mãi, phu nhân gọi

ngài trở về phòng.”

“Ta đã quay về Anh Hùng Bảo, bà ấy còn muốn ta làm như thế nào nữa?” Trong giọng nói của Ngụy Đình mang theo chút bất mãn.

“Phu nhân muốn thiếu gia làm gì, trong lòng thiếu gia tự hiểu rõ, cần gì phải hỏi nô tỳ nữa?” Tỳ nữ kia khéo léo đưa đẩy, nhẹ nhàng trả lời.

“Người hiểu bà ấy nhất, là người mới đúng.” Ngụy Đình thông thả bước đi, mở miệng nói.

“Nô tỳ không rõ tam thiếu gia đang nói cái gì.” Tỳ nữ kia trả lời.

“Triệu Nhan, ta coi thường người rồi.” Ngụy Đình mở miệng, nói một câu không đầu không đuôi.

Tỳ nữ kia vẫn khiêm nhường như cũ nói, “Nô tỳ không hiểu tam thiếu gia đang nói cái gì.” Nàng dừng lại một chút, ngược mắt nhìn Ngụy Đình, “Nhưng mà, nô tỳ biết, hôn sự của tam thiếu gia và Thạch thành chủ là chuyện trọng đại, không chỉ có phu nhân, toàn gia hũ cũng đều coi trọng. Mong tam thiếu gia tự biết nặng nhẹ...”

Tiểu Tiểu ở bên cạnh nghe được mà mồ hôi lạnh ứa ra. Tỳ nữ này không bình thường a, khẩu khí nói chuyện vừa rồi của nàng, rõ ràng là uy hiếp. Anh Hùng Bảo này là nơi thế nào vậy? Tỳ nữ vậy mà lại có thể uy hiếp thiếu gia?

“Ta luôn luôn biết cân nhắc nặng nhẹ.” Ngụy Đình nói xong, vươn tay nắm lấy tay Tiểu Tiểu kéo đi, “Chúng ta đi.”

Tiểu Tiểu đông đá toàn tập.

Chỉ thấy, trong ánh mắt của tỳ nữ kia, khiêm nhường và ôn nhu hoàn toàn biến mất, sắc lạnh đâm thẳng vào lòng người.

Trong lòng Tiểu Tiểu chợt lạnh, ngay lập tức hiểu được một chuyện: Cô nương này, không dễ chọc.

“Văn Hi ca ca!”

Lúc này, thanh âm của Thạch Nhạc Nhi từ cách đó không xa truyền đến. Chỉ thấy mặt nàng đỏ bừng, trong mắt có chút uất giận, ba bước thu lại thành hai bước chạy tới.

Thạch Nhạc Nhi nhìn hai người trước mặt, vươn tay chỉ vào cánh tay đang giữ chặt Tiểu Tiểu của Ngụy Đình, bi phẫn nói: “Văn Hi ca ca! Ta đi tìm huynh mãi, huynh lại đi lôi kéo cô nương khác! Ta không thêm đề ý đến huynh nữa!” Nàng nói xong, khóc lóc xoay người chạy đi.

Tiểu Tiểu lập tức thu tay mình lại, lui ra sau vài bước.

Nàng nhìn Ngụy Đình, lại nhìn vị tỳ nữ đứng cách đó không xa, sợ hãi nói: “Ách... Ta, ta cũng phải đi rồi...”

Nói xong, nàng nhanh như chớp chạy đi. Nàng vừa chạy vừa cảm thấy trái tim băng giá. Vừa rồi Thạch Nhạc Nhi rung rung, bi phẫn chạy đi. Tuy rằng vị hôn phu này Thạch Nhạc Nhi không thêm, nhưng mà, không chắc...

Xong rồi, xong rồi, nàng có mấy cái mạng cũng không đủ để Thạch Nhạc Nhi chơi đùa a!

Tiểu Tiểu không dám đi loạn khắp nơi nữa, ngoan ngoãn trở về phòng. Vừa mới bước vào cửa, liền thấy Thạch Nhạc Nhi ngồi trước bàn, đứng sau là Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân. Thạch Nhạc Nhi ngẩng đầu, khuôn mặt tràn đầy ý cười sâu xa, nhìn chằm chằm nàng.

Tiểu Tiểu liền lui lại hai bước, khó khăn lắm mới đứng vững, đã thấy Thạch Nhạc Nhi cười cười vẫy tay gọi nàng. Tiểu Tiểu kiên trì đi vào, cười cứng ngắc.

Thạch Nhạc Nhi đứng dậy, nhón chân lên, vỗ vỗ bả vai Tiểu Tiểu, “Không nhìn ra đó, Tiểu Tiểu tỳ nữ cũng rất có mị lực đó!”

Chân Tiểu Tiểu nhũn ra, “Thạch... Thạch thành chủ... Vừa... Vừa rồi hoàn toàn là ngoài ý muốn... Ta tuyệt đối không dám mơ ước tam công tử...”

Thạch Nhạc Nhi cười đến ngây thơ, “Ha ha, mơ ước thì có sao?” Nàng ngồi vào trước bàn, “Kỳ thật, Văn Hi ca ca luận võ công hay nhân phẩm, đều là một lựa chọn tốt, tướng mạo hay tài học cũng là vạn người có một...”

Mồ hôi lạnh của Tiểu Tiểu toát ra.

“... Lại là bảo chủ đời sau của Anh Hùng Bảo, tiền đồ vô lượng a.” Thạch Nhạc Nhi càng nói càng hưng phấn.

“Thạch thành chủ, thân phận ta hèn mọn, không dám trèo cao...” Tiểu tiểu mở miệng.

“Ai, nữ nhân giang hồ, đừng câu nệ tiểu tiết.” Thạch Nhạc Nhi nghiêm túc nói, “Chỉ cần song phương tâm đầu ý hợp, gia thế hay thân phận có là gì. Huống hồ, hiện tại người là người của thành Thái Bình ta, ta tất nhiên là sẽ giúp người ~”

Thạch Nhạc Nhi nói xong, nhẹ nhàng vỗ tay.

Sáu tỳ nữ lên tiếng trả lời, đi tới.

“Đến đây, giúp Tà cô nương trang điểm cho tốt nào.” Thạch Nhạc Nhi phân phó.

“Dạ.” Sáu tỳ nữ kia lập tức tiến lên túm lấy Tiểu Tiểu, kéo đến bên bàn trang điểm.

“Thành chủ... Tiểu Tiểu biết sai rồi! Người tha cho ta đi ~~~” Tiếng la thê lương của Tiểu Tiểu vang lên.

Nhạc Hoài Giang nhìn mà kinh hãi, run rẩy mở miệng nói: “Nhạc... Nhạc Nhi... Làm vậy được sao?”

Thạch Nhạc Nhi cầm lấy chén trà trước mặt, nhẹ uống một ngụm, âm trầm cười, “Hừ hừ, ta đang giúp người ta hoàn thành ước vọng mà. Nếu Văn Hi ca ca thích người khác, ta cũng có cơ để hủy đi hôn sự này. Hắc hắc hắc... Đây chính là do hấn chọn, đừng trách ta ~”

Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân đồng thời cảm thấy rét lạnh, nhưng lại đồng thời ôm quyền, nói, “Thành chủ anh minh.”

Những lời này, tất nhiên là Tiểu Tiểu nghe được nhất thanh nhị sở. Quả nhiên, nàng khóc không ra nước mắt. Đúng là nàng muốn câu dẫn công tử có quyền có thế, để sớm ngày hoàn thành nghiệp lớn làm chuyện xấu, nhưng mà, tình huống hiện giờ, hoàn toàn không đúng a.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tài năng chột ló

Tiểu Tiểu bị ép buộc một canh giờ, Thạch Nhạc Nhi mới vừa lòng thu tay lại, tính toán bước đi tiếp theo. Tiểu Tiểu đáng thương, trên đầu cấm đầy châu ngọc, đến mức quay đầu cũng khó khăn. Thạch Nhạc Nhi lúc gần đi còn nói, người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang (tương tự câu người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân). Châu ngọc này tuyệt đối không được tháo xuống, dù thế nào cũng không thể để bọn Anh Hùng Bảo ham hố hư vinh xem thường.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Thạch Nhạc Nhi này là thành chủ thành Thái Bình giàu có, tại sao lại có thể câu nệ chuyện tài lực vậy chứ? Còn nữa, đầu đầy châu ngọc thì giống người có tiền lắm sao? Cái này á, giống đám người bán châu báu hơn thì có... Hơn nữa, cứ như vậy mà đi ra ngoài, không phải là mời người ta tới cướp đoạt hay sao?

Nàng thở dài, vươn tay sờ lên ngọc trám trên đầu. Mã nào a... Nếu bán có thể lấy được bao nhiêu tiền a? Đáng thương cho một kẻ nghèo hèn như nàng, trên đầu cấm nhiều thứ quý giá như vậy, không phải là tra tấn nàng hay sao. Ai! Nhưng mà, nàng mà dám có tính toán gì với đám châu báu này, Thạch Nhạc Nhi nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Đây là số mệnh a, số mệnh của nàng, nhất định chỉ có thể làm người nghèo khổ.

Nàng từ trên ghế cứng ngắc đứng lên, vẩy lụa mỏng kéo dài, khiến cho nàng đi đứng khó khăn. Nàng vươn tay lau son trên mặt, trang điểm dày như vậy, dọa chết người a.

Đến lúc hoàng hôn, nàng cũng đã đói bụng. Tuy rằng Anh Hùng Bảo thiết yến khoản đãi tân khách, nhưng mà với cái bộ dạng này của nàng, nếu mà đi đến đình Dược Hương, chỉ sợ ngay cả cô cũng gây luôn rồi. Khó lắm mới có dịp ở trong nhà người giàu, nên hưởng thụ một phen mới phải, gọi một tỳ nữ mang cơm cho nàng là được rồi.

Nàng vừa mở cửa, liền đối diện với một đôi mắt xinh đẹp.

“Tà cô nương.” Người đến, là tỳ nữ “Triệu Nhan” kia. Nàng cười ôn nhã, thanh âm mềm mại êm tai. Quả là xứng với diện mạo thanh tú động lòng người, thật khiến cho người khác yêu thích. Tuy nhiên, ánh mắt tràn đầy ẩn ý nguy hiểm kia của nàng thật sự khiến cho người ta kinh hãi.

Tiểu Tiểu cứng ngắc gật đầu.

Triệu Nhan cười nói: “Cô nương muốn xuất môn?”

“Không...” Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, “Vị tỳ tử này, ta... Ta chỉ muốn hỏi một chút, có thể mang cơm đến phòng ta hay không...”

Triệu Nhan gật đầu, “Nô tỳ lập tức cho người đưa tới.”

“Cám ơn...” Tiểu Tiểu nói xong, đang định đóng cửa. Cũng không ngờ, Triệu Nhan vươn tay chặn lại cửa phòng.

“Tà cô nương...” Triệu Nhan cười cười mở miệng, nói.

“Còn có... Chuyện gì?” Tiểu Tiểu sợ hãi hỏi.

“Ta cô nương...” Triệu Nhan hơi nhíu mày, “Chắc ngài cũng biết, Anh Hùng Bảo chính là môn phái lớn trên giang hồ, thân phận cao quý...”

Tiểu Tiểu nghe còn chưa hết, đã trực tiếp tiếp lời, “Biết biết! Ta chỉ là một kẻ hát rong trên giang hồ, thân phận đê tiện, tướng mạo bình thường, người như ta mà muốn trèo cao tam công tử, chắc chắn sẽ bị sét đánh chết! Ta tuyệt đối không dám dây dưa với tam công tử! Từ hôm nay trở đi, ta nhất định nhượng bộ lui binh, làm như không thấy, gặp trên giang hồ cũng như không quen biết! Tỳ tỳ cứ yên tâm đi!” Tiểu Tiểu chính nghĩa nói, chắc chắn như đinh đóng cột.

Triệu Nhan cười cười, “Cô nương có thể hiểu được là tốt rồi.”

“Hiểu được hiểu được.” Tiểu Tiểu nhanh chóng đáp lời.

“Cô nương là người của thành Thái Bình?” Triệu Nhan lại hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu, ngẩng lên thấy không đúng, lại gật đầu, “Bây giờ thì phải.”

“...”

Triệu Nhan còn định hỏi lại, đã thấy Nhạc Hoài Giang từ trên hành lang chạy tới, kéo lấy Tiểu Tiểu đi, “Cùng ta đi tới đại sảnh.”

Tiểu Tiểu không hiểu gì, bất đắc dĩ bị lôi đi.

Triệu Nhan nhìn nhìn, bước đi theo.

Trong đại sảnh đã có rất nhiều người ngồi. Mà trong phòng có một nam tử thô kệch, lỗ năng, tay cầm trường kiếm, nghiêm nghị đứng thẳng. Nhưng khiến cho mọi người ngạc nhiên là, xung quanh chân hắn đầy những mảnh vỡ của binh khí.

Thấy Tiểu Tiểu đi vào, nam tử kia khinh thường nói: “Hừ! Bao nhiêu binh khí của chư vị đều gãy dưới kiếm của ta, vậy mà còn không tin đây là Thích thị danh binh? Bây giờ còn gọi một con đàn bà ông ọ đến để phân biệt? Quả thật đáng chê cười.”

Tiểu Tiểu nghe thấy lời này, liền đoán được sự tình trong đó. Chắc, Thích thị danh binh, nổi tiếng thiên hạ. Danh tiếng đồn ra, khó tránh khỏi có đồ dỏm. Nghĩ lại, Thạch Nhạc Nhi này liệu chết lời kéo mình, hóa ra là dùng để giám định bảo vật a...

“Binh khí trong tay ngươi tuy rằng chém kim đoạn thạch, chém sắt như chém bùn, nhưng danh binh trong thiên hạ tuy nhiều, cũng không thể nói bừa là binh khí Thích thị. Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo, há lại có thể dung tha cho ngươi giả mạo.” Mờ miệng là Thạch Nhạc Nhi, nàng thần nhiên nói xong, “Vừa đúng lúc, trong thành Thái Bình của ta có một vị giám sư (người giám định bảo vật) về binh khí Thích thị, là thật hay giả, vừa thấy liền biết.” Nàng quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, “Tỳ tỳ, giao cho ngươi.”

Trong lòng Tiểu Tiểu chán nản thờ dài. Nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, thôi xong. Ngồi hai bên, đều là những môn phái có danh tiếng uy tín trên giang hồ. Mà ngồi chính giữa phía trên, không chỉ có các đường chủ, còn có tam công tử Ngụy Đình của Anh Hùng Bảo. Loại thời điểm này, cuối cùng là nên giám định được mới tốt hay không giám định được mới tốt đây? Chắc... Đam lao phải theo lao...

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, kiên trì đi đến bên cạnh mãnh hán kia, sợ hãi vươn tay, “Đại... Đại hiệp, ngươi cho ta mượn binh khí nhìn qua một chút?”

Mãnh hán kia hừ một tiếng, khinh thường nâng kiếm đưa cho nàng.

Tiểu Tiểu cẩn thận tiếp nhận, ước lượng trọng lượng. Sau đó lại tỉ mỉ giờ kiếm nhìn thêm một lần, trên thân kiếm có khắc một chữ nhỏ: Thích.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, mờ miệng: “Ách... Đây không phải là binh khí Thích thị.”

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều kinh ngạc. Mãnh hán kia càng phẫn nộ, đoạt lấy trường kiếm, nói: “Con quỷ nhỏ không có kiến thức! Trở về phòng mà thêu hoa đi!”

Thạch Nhạc Nhi lại nở nụ cười, “Tỳ tỳ, không được vu khống. Tỳ nói đó không phải là binh khí Thích thị, có căn cứ hay không?”

Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt như muốn giết người của mãnh hán kia, chân đã nhũn ra, nhưng Thạch Nhạc Nhi đã mờ miệng, nàng đành phải cố gắng run rẩy nói: “Ách... Tới năm Huy Tông, Thích thị danh binh tổng cộng có một ngàn ba trăm bảy mươi hai cái. Thích thị từ trước đều trọng đao khinh kiếm, kiếm khí đúc ra, chỉ có năm cái. Trong đó trường kiếm ‘Phong Ngâm’ ẩn trong Nhạc Lam Kiếm phái, song kiếm ‘Bì Dực’ do phụ thân Khương thị trên giang hồ sở hữu, trọng kiếm ‘Bách Luyện’ rơi trong Thái Hồ, ‘Thương Thân’ đã thành bảo vật của hoàng thất, chỉ còn lại đoản kiếm ‘Phi’... Hiện giờ là thành Thái Bình đoạt được...” Tiểu Tiểu nói một hơi xong, “Đại hiệp, kiếm trong tay ngươi, chắc không phải là một trong năm thanh kiếm đó chứ?”

Về mặt mãnh hán kia lộ vẻ hoang mang. Hắn nhìn trường kiếm trong tay, mờ miệng nói: “Chính ngươi cũng đã nói, từ năm Huy Tông, truyền nhân của Thích thị vẫn còn trên nhân thế, làm sao ngươi biết hắn không đúc thêm kiếm?”

“Ngài đừng tức giận a...” Tiểu Tiểu cười làm lành, “Thích thị chính xác là có truyền nhân. Mà chữ khắc trên thân kiếm, cũng là đặc quyền riêng của tông chủ... Tuy nhiên, Thích thị này có một tông chủ họ Thích danh Hàm, nghe đồn tính tình hắn cổ quái, từng chiêu cáo thiên hạ, chỉ đúc đao... Đại hiệp chưa từng nghe qua tin tức này sao?”

Sắc mặt mãnh hán kia nhất thời trắng bệch. Hắn nhìn trường kiếm trong tay, đột nhiên bật cười, “Ha ha ha, còn có một khả năng nữa a... kiếm trong tay ta chính là một trong các ‘Cửu Hoàng thần khí’!”

Người trong phòng vì những lời này mà lập tức bắt đầu xôn xao.

Tiểu Tiểu cũng phát hoảng. “Cửu Hoàng thần khí” là chín binh khí đứng hàng cao nhất của Thích thị, cũng có người nói trong chín kiện binh khí đó ẩn chứa thần lực của trời đất. “Người có Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ” cũng là câu nói mà cả phụ nữ và trẻ em trên giang hồ đều biết. Năm đó, khi Huy Tông còn tại vị, cũng từng phái người đi tìm kiếm “Cửu Hoàng thần khí” này, nhưng cũng chỉ công cốc mà trở về. “Cửu Hoàng thần khí” cuối cùng cũng chỉ là truyền thuyết trên phố, không đủ độ tin tưởng. Nhưng mà, cho đến ngày nay, trên giang hồ, vẫn có những người chấp nhất như thế.

Tiểu Tiểu nhìn thanh kiếm kia, hơi hơi nhú mày. Sư phụ đã từng dùng khẩu khí thê lương nói: Cửu Hoàng thần khí tuyệt đối không thể một lần nữa tá hiệp trên giang hồ.

Tuy rằng nàng không hiểu được thâm ý trong đó, nhưng lời sư phụ nói, tuyệt đối không bao giờ sai.

Mi tâm (điểm giữa hai lông mày) của tiểu Tiểu căng thẳng, xoay người nhìn Thạch Nhạc Nhi.

Thạch Nhạc Nhi ngược mắt nhìn nàng, có chút không hiểu.

“Thành chủ, xin người cho ta mượn đoản kiếm dùng một chút.” Tiểu Tiểu vươn tay, rút đoản kiếm trong lòng Thạch Nhạc Nhi ra.

Thạch Nhạc Nhi cả kinh, sững sờ tại chỗ.

Tiểu Tiểu dùng sức, rút kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm phong chợt lóe, giống như ánh trắng ngày rằm, quang hoa lưu chuyển*. Tiểu Tiểu không chút do dự, chém về phía trường kiếm kia của mãnh hán.

(*: Ánh sáng rực rỡ chung quanh)

Mãnh hán kia nào biết Tiểu Tiểu sẽ ra nước cờ này, bất ngờ không kịp đề phòng. Chỉ nghe “Đình” một tiếng, trường kiếm kia liền im hơi lặng tiếng mà gãy.

Mãnh hán nắm nửa thanh kiếm trong tay, kinh ngạc không thôi.

Ngân quang bỗng nhiên biến mất, Tiểu Tiểu thu kiếm vào vỏ, trong mắt tràn đầy ý cười. Nhưng ý cười này chỉ trong nháy mắt liền biến mất, biểu cảm của Tiểu Tiểu lại trở nên sợ sệt kinh hãi. Nàng mở miệng nói: “Đại hiệp... Ngươi cũng nhìn thấy. Nếu là Cửu Hoàng thần khí chân chính sẽ không dễ dàng bị chặt đứt như vậy...”

Mãnh hán kia tới lúc này mới hồi phục tinh thần, hắn cầm thanh kiếm gãy, phần nộ đến mức toàn thân run rẩy.

“Ngươi——” Ánh mắt của mãnh hán kia dừng lại trên đoản kiếm trong tay nàng, “Đây là yêu khí gì?!”

Về mặt Tiểu Tiểu vô tội, “Thích thị ngũ kiếm ‘Phí’ a... Đại hiệp...” Tiểu Tiểu nhìn nửa thanh kiếm trên đất, mở miệng nói, “Kỳ thật, thanh kiếm này của ngài coi như cũng xứng với cái danh thần binh lợi khí, việc gì phải chấp nhất cái danh hào “Thích thị” chứ?

Mãnh hán kia tròn tròn mắt, cả giận nói: “Thúi lắm! Ngươi chém gãy binh khí của ta, ta muốn ngươi đền mạng!”

Lời còn chưa dứt, mãnh hán kia liền ra chiêu tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều dùng hết sức, sát khí tỏa ra bốn phía.

Tiểu Tiểu lập tức tránh đi, thanh kiếm gãy kia nguy hiểm chém qua sát tay áo nàng, người xem kinh hãi. Tiểu Tiểu vừa tránh vừa kêu to: “Cứu mạng a!!! Giết người!!!!”

Nhạc Hoài Giang đang định ra tay, Thạch Nhạc Nhi lại vươn tay ngăn cản hắn.

Mãnh hán tấn công mấy chiêu, liền thấy khác thường. Tuy Tiểu Tiểu tránh né rất ngu ngốc, nhưng lần nào kiếm phong của hắn cũng chỉ có thể quét qua tay áo nàng. Từ đầu đến cuối, một cọng tóc của nàng cũng chưa bị đứt.

Tiểu Tiểu tránh tới tránh lui, trong lòng liên tục kêu khổ. Không có tình người a! Nàng kêu thê lương như vậy, tại sao không có ai ra giúp chứ! Đây là cái thế đạo gì a! Uống cho noí này là Anh Hùng Bảo, chả an toàn chút nào!

Nàng đang trốn tránh, lại không ngờ vạt váy quá dài, chân không tiện di chuyển, lao đảo một cái, sắp ngã xuống đến nơi.

Đột nhiên, một cổ kinh phong chợt tới. Ngay sau đó, nàng được một người ôm vào trong lòng.

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn người đến, đúng là tam công tử Ngụy Đình của Anh Hùng Bảo.

Tay trái hắn ôm lấy Tả Tiểu Tiểu, tay phải tung chuông, đánh rơi trường kiếm trong tay mãnh hán.

“Ở trong Anh Hùng Bảo của ta lấy đồ giả gây chuyện, còn dám động thủ đánh người, lá gan lớn quá đấy.” Ngụy Đình mở miệng, “Người đâu, đuổi hắn ra ngoài!”

Phương đường chủ lập tức đứng dậy, “Tam thiếu gia, người này mạo phạm Anh Hùng Bảo, không thể buông tha dễ dàng như thế...”

“Ta nói đuổi hắn ra ngoài.” Ngụy Đình lặp lại một lần nữa, ngữ điệu lạnh như băng.

Phương đường chủ không dám nói thêm điều gì, sai đám đệ tử làm theo.

Ngụy Đình buông tay, nhìn Tiểu Tiểu, cười nói, “Không ngờ, người ngoại trừ biết xướng khúc, còn có khả năng đánh giá binh khí.”

Tiểu Tiểu cười gượng gật đầu.

“Văn Hi ca ca!” Thạch Nhạc Nhi đột nhiên hô lên, “Trước mặt ta huynh ôm cô nương khác?!”

Mọi người trong sảnh đều kinh hãi. Tiểu Tiểu thì đồng đá ngay tại chỗ, nửa ngày cũng không có cách nào nhúc nhích.

Thạch Nhạc Nhi chạy nhanh lại, tách Tiểu Tiểu và Ngụy Đình ra, rung rung dặm chân, hô: “Người có còn là vị hôn phu của ta nữa hay không a?! Ngụy Văn Hi, đời này kiếp này của ta, không muốn nhìn thấy người nữa!”

(Diễn hơi quá bé Thạch a!)

Kêu xong, nàng khóc, tông cửa chạy đi. Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân lập tức đuổi theo.

Ngụy Đình hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, biết rõ là không ổn. Nàng vừa mới nhắc đầu, liền nhìn thấy tỷ nữ Triệu Nhan kia, ánh mắt vẫn giống như cũ, sắc như đao, mà ánh nhìn lạnh lẽo kia, so với “Phỉ” trong tay Tiểu Tiểu chỉ có hơn chứ không có kém.

Tiểu Tiểu lập tức thối lui ra xa khỏi Ngụy Đình, run giọng mở miệng, “Ân cứu mạng của tam công tử, Tiểu Tiểu vô cùng khắc ghi! Xin phép đi trước!”

Nàng nói xong, chạy như bay ra khỏi đại sảnh.

Nàng không thèm để ý đến trang sức đè nặng trên đầu, cũng như vạt váy ngăn trở bước chân, chạy tới khách phòng, đã thấy Thạch Nhạc Nhi đứng ở trước cửa, mỉm cười nhìn nàng.

Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức đưa tay hai tay dâng kiếm, dè dặt cẩn trọng nói: “Thành... Thành chủ... Kiếm của ngài...”

Thạch Nhạc Nhi chấp hai tay sau lưng cười vô cùng ngây thơ. Nàng thông thả đi vài bước, mở miệng nói, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ... Dường như ta đã coi thường người rồi.”

Tiểu Tiểu cười cứng ngắc, nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Một lần ám toán

Thạch Nhạc Nhi vươn tay, cầm lấy đoản kiếm của mình, mở miệng nói, “Yên tâm, Tiểu Tiểu tỷ tỷ, ta sẽ không vặn hỏi mọi điều về người. Người trong giang hồ, có ai không có bí mật không muốn cho người khác biết.”

Tiểu Tiểu nhìn nàng, cười gượng.

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, người cũng biết. Trên giang hồ, người có thể nhận biết được binh khí Thích thị ít ỏi không có được mấy người. Chuyện người gây ra trong đại sảnh hôm nay, đủ để người trong thiên hạ mơ ước. Mà có thể che chở cho người, cũng chỉ có duy nhất thành Thái Bình ta.” Thạch Nhạc Nhi nói xong, từ trong lòng lấy ra một cái bàn tính, hoàng kim vi can, ngọc thạch vi châu (xung quanh làm bằng vàng, ngọc thạch làm viên tính). Nàng gầy gầy bàn tính, nói, “Đương nhiên, nếu như người muốn chạy, ta cũng không thể ngăn cản. Tuy nhiên, trước khi đi, người đem tất cả nợ nần thanh toán cho hết đi. Bữa tối và bữa ăn khuya trên đường đi, tiền thuê phòng trọ, tiền xe ngựa, tiền thuê quần áo, trang sức, vừa rồi dùng kiếm của ta để chém đồ cũng cần tính tiền, vài thứ vặt vãnh khác cộng lại, tổng cộng tám đồng là ba mươi mốt văn tiền, nể tình người và ta quen biết một hồi, ta tính người tám đồng ba mươi văn tiền.”

Thạch Nhạc Nhi đưa bàn tính ra, cười nói: “Để tiền lại, còn sau đó tỷ tỷ muốn đi đâu, Nhạc Nhi nhất định không ngăn cản. Người thấy sao?”

Tiểu Tiểu ngây ngốc, nàng nhìn cái bàn tính ánh vàng rực rỡ kia, nuốt nuốt nước miếng. Phía sau Thạch Nhạc Nhi, Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân đều mang vẻ mặt đồng tình.

“Ân? Trả được không?” Thạch Nhạc Nhi nhíu mày, “Được rồi, không cần vội, cứ từ từ trả cũng được ~”

Nói xong, nàng cười cực kỳ ngây thơ thánh thiện, ngược nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu hoàn toàn hết chỗ nói. Nàng đang cân nhắc, nên cò kè mặc cả như thế nào. Thạch Nhạc Nhi đột nhiên thu hồi bàn tính, hưng phấn kêu to: “Liêm ca ca!”

Tiểu Tiểu kinh hãi, quay đầu liền nhìn thấy Liêm Chiêu. Hắn nhìn thấy đám người Thạch Nhạc Nhi sắc mặt liền thay đổi. Nhưng mà không có rời đi, mà đứng lại, mở miệng nói: “Nhạc Nhi”

Thạch Nhạc Nhi vội vàng chạy qua, ôm lấy cánh tay hắn, “Liêm ca ca, huynh tới đình Địch Hương dùng bữa tối sao?”

Liêm Chiêu nhẹ nhàng rút cánh tay mình ra, gật gật đầu.

Thạch Nhạc Nhi nhất quyết không buông tay hắn, nói: “Ta cũng đi, chúng ta cùng đi thôi!”

Ánh mắt Liêm Chiêu cực kỳ vô tội, nhưng lại không biết nên làm như thế nào cho phải.

Thạch Nhạc Nhi thấy hắn không phản kháng, lòng mày nướng lên vui vẻ. Nàng kéo hắn, chạy chậm đi, “Đi thôi đi thôi, Nhạc Nhi đói bụng rồi!”

Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân đuổi theo như thường lệ. Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, đang định cất bước đi theo, lại nghe thấy có người gọi nàng.

“Tà cô nương.”

Tiểu Tiểu quay đầu, đã thấy Triệu Nhan bưng bữa tối, đi đến. Tiểu Tiểu nhớ vậy mới nhớ ra bản thân vừa rồi có nói tới chuyện đưa cơm tối. Nàng bước lên phía trước, nhận lấy.

“Cám ơn. Ta sẽ trở về phòng ăn cơm.” Nàng nâng bữa tối, nhanh chóng đi vào phòng, đóng cửa. Nàng thở phào một cái, vỗ vỗ ngực. Sau đó, cúi đầu nhìn chỗ đồ ăn.

Một chén cơm trắng, ba đĩa rau, món ăn chính là cá hấp và thịt kho tàu cắt hình vuông, một chén canh gà sừng hươu, còn có một bình Trúc Diệp Thanh.

Tiểu Tiểu bị đẩy dọa cả một ngày, đã đói meo. Tuy nhiên, nhớ lại ánh mắt của Triệu Nhan, nàng lại không có lá gan mà ăn cơm.

Nàng để bữa tối lên trên bàn, ở bên cạnh bàn thông thả bước nửa ngày trời. Hơn nửa ngày, nàng mới nghĩ ra một thứ, ngân châm thử độc? Được, ý kiến hay. Nhưng mà trên người nàng từ đầu đến chân làm gì có thứ gì quý giá như vậy. Tiểu Tiểu phiền não, lại đột nhiên nhớ ra. Thạch Nhạc Nhi cầm trên đầu nàng bao nhiêu là vàng bạc châu báu ngân trầm a, tất nhiên là có!

Lúc này, nàng nở nụ cười, rút mấy cái trâm trên đầu xuống, chọn lấy trâm bạc, lấy khăn tay lau lau. Tuy rằng dùng trâm cài đầu thử độc quá ghê tởm, nhưng mà sự tình bức bách thì đành vậy. Nàng hít sâu một hơi, cầm lấy trâm bạc, trên mỗi món ăn đều đâm một cái, sau đó kiểm tra thêm cả rượu và cơm, trâm bạc vẫn là trâm bạc như cũ. Nàng nhẹ nhàng thở ra. Nghĩ lại ánh mắt của Triệu Nhan kia tuy có hơi đáng sợ, nhưng nơi này dù sao cũng là Anh Hùng Bảo, có cho nàng tiền cũng không dám hạ độc. Huống hồ Tà Tiểu Tiểu nàng và nàng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, nhất định là bản thân suy nghĩ nhiều rồi.

Tiểu Tiểu mỉm cười ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa, há mồm ăn cơm.

Nàng đang cắn một miếng rau, đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Nàng biến sắc, không ngừng kêu khổ. Đúng rồi, sư phụ đã từng nói gì nhỉ? Hình như là: Nha đầu ngốc, nói bữa người cũng tưởng thật sao? Ngân châm có thể thử độc không phải là giả. Nhưng mà, không phải tất cả đều là độc. Thuốc mê và thuốc xô thì sao...

Không nghe lời sư phụ, chịu thiệt ở trước mắt... Tiểu Tiểu rung rung, sau đó, dần dần mất đi ý thức.

.....

Lúc Tiểu Tiểu tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau không chịu được, trong đầu một mảnh ong ong. Nàng khó khăn mở mắt, trời đã sáng hẳn. Nàng sớm xuyên qua cửa sổ, khiến nàng hoa mắt. Nàng vươn tay, dụi dụi mắt, nghiêng người. Ngay sau đó, nàng nhanh chóng bưng kín miệng mình, đem tiếng thét chói tai kia nuốt trở lại trong họng.

Ông trời ơi! Có cô nương nào buổi sáng phát hiện bên người mình có một nam tử mà còn có thể trấn tĩnh tự nhiên?!

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, tay trái che kín miệng mình. Nàng nhìn người bên cạnh, thật sự muốn chết. Là ai không phải, tại sao lại cứ là Liêm gia công tử chứ? Hay rồi, đồng giường cộng chăn. Nếu Thạch Nhạc Nhi nhìn thấy, không đem nàng chặt nàng mấy khúc cho cá ăn mới là lạ!

Nàng cố gắng nhớ lại, trong bữa tối ngày hôm qua, nhất định có hạ thuốc. Nàng nhìn bốn phía, đây rõ ràng không phải phòng nàng. Nói cách khác, đây là ám toán?! Giỏi... Giỏi cho một chiêu ám toán thiếu đạo đức...

Tiểu Tiểu nhìn Liêm Chiêu. Hắn ngủ an ổn, không thấy dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, buông tay che miệng xuống, cẩn thận di chuyển. Đứng muốn chết cũng không xong a, nàng nằm bên trong, nếu muốn đi ra, bắt buộc phải “Bay qua” người Liêm Chiêu. Tiểu Tiểu vừa động, vừa cầu trời phật phù hộ. Nếu hấn mà tỉnh, nàng coi như xong.

Nhưng mà, nàng vừa mới hơi nhòm người dậy, lông mày và lông mi của Liêm Chiêu liền khẽ nhúc nhích. Nàng cả kinh, cứng người. Ngay sau đó, nàng liền đối mặt với tầm mắt của Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu giật mình kinh ngạc, gò má ửng đỏ, vừa định lên tiếng. Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt, ngay lập tức bưng kín miệng hắn.

Tiểu Tiểu đè thấp thanh âm, nói: “Đại hiệp, trấn định! Ta biết ngươi chưa làm bất cứ cái gì với ta.”

Liêm Chiêu cứng ngắc gật gật đầu.

Lúc này, có tiếng ồn ào từ ngoài cửa vọng vào, dần dần tiến lại gần.

Tiểu Tiểu khăn trương mở miệng, “Đại hiệp, ngươi có bị điểm huyết hay không?”

Liêm Chiêu cau mày, lắc lắc đầu.

“Chắc...” Tiểu Tiểu nghe tiếng người càng lúc càng gần, “Được rồi, ta sẽ...”

Nàng vươn tay, điểm huyết Liêm Chiêu. Sau đó, nằm lại trong chăn, điểm huyết bản thân.

Nàng vừa nhắm mắt lại, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Một đám nữ quyến của Anh Hùng Bảo đi thẳng về phía giường. Cầm đầu là Tịch phu nhân. Sắc mặt nàng tràn đầy uất giận, vừa thấy đã biết không phải là người tốt. Thạch Nhạc Nhi đi theo sau, lông mày nhăn lại.

“Hừ, quả nhiên không ngoài dự liệu! Không ngờ, truyền nhân của Thần Tiễn Liêm gia lại không biết liêm si như vậy!” Tịch phu nhân nhìn hai người trên giường, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

“Người đâu, đánh thức bọn họ!” Tịch phu nhân mở miệng gầm lên. Đám tỷ nữ phía sau lập tức đi lên, chỉ là, mặc cho hai người bọn họ kêu như thế nào, hai người kia vẫn đều bất tỉnh.

Lông mày Thạch Nhạc Nhi hơi hơi buông lỏng, mở miệng nói: “Tiểu Hạ, gọi bọn họ dậy.”

Hạ Vân tuân lệnh, lập tức tiến lên, vươn tay đẩy đẩy hai người. Chỉ chốc lát sau, nàng xoay người đi trở lại, nói: “Thành chủ, bọn họ bị người khác điểm huyết.”

Trong nháy mắt Thạch Nhạc Nhi chợt kloe lên tia giảo hoạt, “Hừ! Ta đã nói mà, Liêm ca ca không đời nào là cái loại người hạ lưu ti bỉ như thế! Nhất định là có người ám toán! Phu nhân, người cần phải giúp Liêm ca ca tra xét rõ ràng, không thể oan uổng huynh ấy nha!”

Tịch phu nhân cả kinh, sau đó không nói nên lời.

“Tiểu Hạ, mau giải huyết cho bọn họ!” Thạch Nhạc Nhi hô.

Hạ Vân lập tức tiến lên, giải khai huyết đạo cho hai người.

Tiểu Tiểu đột nhiên mở to hai mắt, lập tức hét ầm lên, thanh âm thê lương xuyên thấu trời xanh. Nàng ôm lấy chân, lui đến chân giường, khóc lóc thê thảm, “Ngươi... Ngươi... Ti bỉ! Vô sỉ! Hạ lưu! Cầm thú!” Tiểu Tiểu vừa khóc, vừa nâng tay chỉ vào Liêm Chiêu hô lớn.

Liêm Chiêu kinh ngạc cứng ngắc tại chỗ, nói không nên lời.

Tiểu Tiểu tiếp tục khóc hô, mọi người chung quanh không biết an ủi như thế nào, tay chân luống cuống. Tiểu Tiểu khóc khóc, đột nhiên kêu to một tiếng: “Ta không muốn sống nữa!”

Kêu xong, nàng liền đập đầu vào cột giường.

Thạch Nhạc Nhi đột nhiên xông đến, nhảy lên giường, kéo Tiểu Tiểu lại.

“Không cho ngươi chết!” Thạch Nhạc Nhi hô, “Nhất định là ngươi ám hại Liêm ca ca, phá hủy trong sạch của hắn! Ngươi nói rõ ràng cho ta!”

Tiểu Tiểu rung rung, “Thành chủ, ngài để cho ta chết đi!”

“Không cho không cho! Ngươi câu dẫn Văn Hi ca ca không tính, hiện tại cả Liêm ca ca cũng... Ngươi còn muốn chết hả? Ta không cho ta không cho!” Thạch Nhạc Nhi cũng khóc lên.

Trong lòng Tiểu Tiểu dâng lên một trận lạnh lẽo, này... Cho dù nói như thế nào, nàng mới là người bị hại chứ? Tại sao lại giống như Liêm Chiêu mới là người chịu thiệt a. Quên đi, còn chưa diễn xong đâu. Nàng bình ổn lại cảm xúc, tiếp tục khóc kêu, “Ta không muốn sống...”

Thạch Nhạc Nhi cũng tiếp tục khóc kêu, “Không cho ngươi chết! Đem trong sạch của Liêm ca ca trả lại cho ta!!!”

Tất cả mọi người chung quanh đứng ngây ra, chân tay càng thêm luống cuống.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi quăng một ánh mắt cho Hạ Vân. Hạ Vân hiểu ý, lập tức đi lên, kéo hai người ra, mở miệng nói, “Thành chủ, ngài bình tĩnh một chút. Tả cô nương cũng bị điểm huyết, chuyện này nhất định là không liên quan đến nàng. Ngài làm như vậy chẳng phải là để phạm nhân chân chính nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật hay sao?”

Thạch Nhạc Nhi ngừng lại, nhìn Hạ Vân, “Ngươi nói rất đúng...” Nàng lại ngược mắt nhìn Tịch phu nhân, “Phu nhân, ngươi nhất định phải chủ trì công đạo...”

Tịch phu nhân cứng ngắc gật gật đầu.

“Ta không muốn sống nữa...” Tiểu Tiểu tiếp tục giả bộ đập đầu vào cột giường.

Hạ Vân tiến lên, ngăn cản nàng, “Tả cô nương, con kiến còn muốn sống, ngươi làm sao phải khổ như vậy. Nếu muốn chứng minh bản thân mình trong sạch, ngươi càng phải cố gắng mà sống cho tốt a.”

Tiểu Tiểu lệ rơi đầy mặt, đột nhiên ôm lấy Hạ Vân, “Hạ tỷ...”

“Được rồi được rồi... Không có việc gì. Mau mặc quần áo vào, theo ta trở về phòng đi.” Hạ Vân vỗ vỗ lưng nàng.

Tiểu Tiểu nghẹn ngào gật gật đầu.

Trận khôi hài này, có thể tính đến đây là kết thúc.

Thạch Nhạc Nhi, Hạ Vân và Tiểu Tiểu về đến khách phòng, ba người đều không hẹn trước mà trầm mặc. Sau đó, Thạch Nhạc Nhi bật cười, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, kỹ thuật diễn quá đạt!”

Tiểu Tiểu cũng cười cười, “Đâu có đâu có.”

Thạch Nhạc Nhi xoay người, ngồi xuống, mở miệng nói, “Huyết đạo là ai điểm?”

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, “Ách... Ta...”

Thạch Nhạc Nhi cười rũ rượi khoái trá, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, ngươi quả nhiên là nhanh trí. Chiêu này của Tịch phu nhân là một hòn đá ném hai con chim. Hiện tại thì coi như tự mình vả vào mặt mình. Ta muốn nhìn xem, nàng làm thế nào để tra rõ được phạm nhân đây.”

“Tịch phu nhân?” Tiểu Tiểu lặp lại một lần.

Thạch Nhạc Nhi nói, “Trừ nàng ra, ta không nghĩ ra, làm như vậy thì hữu ích với ai. Huống hồ, loại chiêu thức hạ đẳng này, cũng chỉ có nữ nhân mới nghĩ ra.”

Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới bữa cơm tối bị hạ dược kia... Triệu Nhan, là tỷ nữ bên người của Tịch phu nhân, người đưa cơm lại là nàng, lại nhớ đến ánh mắt như dao của nàng ta khi đó, cũng không khó mà đoán được thâm ý trong đó.

Ai, quả nhiên, thiên hạ chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi a. Đường đường là bên trong Anh Hùng Bảo, thế nhưng lại lục đục với nhau như vậy. Đáng sợ nhất là còn liên lụy đến nàng a...

“Tuy rằng mưu kế của Tịch phu nhân chưa thành, nhưng danh tiết của nữ tử là chuyện hệ trọng. Tả cô nương, ngươi...” Hạ Vân mở miệng, trong giọng nói có chút sầu lo.

Tiểu Tiểu cười cười, “Không sao. Người trong giang hồ, không cần cảm kỳ mấy chuyện này.”

Thạch Nhạc Nhi cúi đầu, nghĩ nghĩ, “Tỷ tỷ quả nhiên là khác xa các vớ vẩn nữ tử khác...” Nàng đứng dậy, đi lại vài bước, “Tuy nhiên, Tiểu Hạ nói đúng, danh tiết của nữ tử là chuyện hệ trọng. Một chiêu này của Tịch phu nhân dù cho thất bại, cũng đủ để phá hư chuyện của ngươi và Văn Hi ca ca...”

Tiểu Tiểu thở dài, “Thành chủ... Có phải ngài hiểu lầm cái gì không? Ta và tam công tử, cái gì cũng không có a.”

Thạch Nhạc Nhi nhìn nàng, “Ngươi không thích Văn Hi?”

“Tại sao ta lại thích Văn Hi?” Tiểu Tiểu không hiểu.

Chỉ thấy, đột nhiên mắt Thạch Nhạc Nhi sáng rọi, nàng vươn tay, nắm chắc lấy tay Tiểu Tiểu, “Thiên hạ to lớn, cuối cùng cũng có người nói được lời này với ta! Không sai, Ngụy Văn Hi có cái gì hay, tại sao tất cả mọi người đều cho rằng ta nên thích hắn?”

Tiểu Tiểu ngẩn người, sau đó gật đầu.

“Nữ tử thích nam tử, đương nhiên không nhìn vào bề ngoài, tư thái, hay gia thế địa vị.” Thạch Nhạc Nhi nghiêm túc nói, “Chuyện ái mộ, căn bản là không đơn giản như vậy, đúng không?”

Tiểu Tiểu tiếp tục ngây ngốc, tiếp tục gật đầu.

“Chỉ phúc vì hôn, vốn là vô lý. Cưới ta thì có thể ổn định vị trí bảo chủ Anh Hùng Bảo. Dùng nguyên nhân như vậy để cưới ta, ta sao có thể can tâm!” Trong mắt Thạch Nhạc Nhi tràn đầy quyết cường, “Ta nhất định phải hủy đi cửa hôn nhân này. Tịch phu nhân cũng được, Cha mẹ không hiểu ra sao cũng được, ai cũng không thể cản trở được ta.”

Tiểu Tiểu sợ hãi mở miệng, “Thành chủ... Ngươi đừng kích động a...”

Thạch Nhạc Nhi ngược mắt, nhìn Tiểu Tiểu, “Ngươi nguyện ý giúp ta chứ?”

Tiểu Tiểu do dự.

Thạch Nhạc Nhi nắm chặt tay Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ?”

“Ách... Nha...” Tiểu Tiểu sau một lúc lâu mới gật đầu.

Thạch Nhạc Nhi ngay lập tức nở nụ cười, “Tỷ tỷ, ta biết ngươi là người tốt mà. Vì muốn tỏ ra có chút thành ý, ngươi nợ ta tám đồng ba mươi văn tiền, nay chỉ tính ngươi sáu đồng thôi.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, vui vẻ như ong mề, “Thật sao?”

“Đúng! Tỷ tỷ, khuất nhục hôm nay chúng ta phải chịu nhất định phải đòi bọn chúng trả lại!” Thạch Nhạc Nhi chính nghĩa nói.

Tiểu Tiểu nghĩ, không mất hai đồng ba mươi văn tiền kia kia, trong lòng liền cảm động không thôi, rung rung gật đầu. Chỉ là, khi liếc mắt nhìn Hạ Văn. Trong ánh mắt Hạ Văn, chỉ có duy nhất một loại thần sắc: Đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Một kiện bảo vật

Cùng Thạch Nhạc Nhi xả giận nửa ngày, Tiểu Tiểu mới hiểu được đại khái giữa Anh Hùng Bảo và thành Thái Bình đã từng xảy ra chuyện gì. Mười mấy năm về trước, bảo chủ Anh Hùng Bảo là Ngụy Chí đến thành Thái Bình làm khách, cùng lão thành chủ là Thạch Tích trò chuyện rất vui vẻ. Hai người nói đến nói đi, liền nhắc tới chuyện chung thân đại sự của nữ nhi. Bảo chủ Anh Hùng Bảo có ý kết thân, lão thành chủ thành Thái Bình cũng mở miệng nói một câu: “Tương lai, ai làm bảo chủ của Anh Hùng Bảo chính là vị hôn phu của cháu gái ta.”

Đương nhiên, lúc đó, Thạch lão thành chủ chỉ nói cho có lệ. Bảo chủ Anh Hùng Bảo có ba con trai, đợi đến lúc chúng nó kế vị, thời gian đã trôi qua lâu, nói không chừng lúc đó đã sớm cưới vợ sinh con, cộc hôn sự này cũng chẳng để làm gì. Nhưng thế sự vô thường, ai mà ngờ, bảo chủ Anh Hùng Bảo chết sớm, trong Bảo lập tức chia năm sẻ bảy. Thế cục liền biến thành, ai có thể cưới Thạch Nhạc Nhi làm vợ chẳng khác nào chiếm được trợ lực của thành Thái Bình, chuyện kế vị là chuyện tự nhiên nằm chắc.

Mà Tịch phu nhân kia, xuất thân của nàng ta vốn là một ca cơ, sau khi hoàn lương thì trở thành thiếp thất của bảo chủ Anh Hùng Bảo. Sinh được một người con trai duy nhất, chính là tam công tử. Nghe người ngoài đồn đại, nàng ta rất thủ đoạn, vừa vào cửa không lâu, liền làm cho chính thất bị hạ vị. Mà trưởng tử, thứ tử của Anh Hùng Bảo đều vì chính thất bị hạ vị, mà tự nhiên cũng chịu chèn ép. Trưởng tử Ngụy Khải, cũng chính là “Anh Dương ca ca” trong miệng Thạch Nhạc Nhi, bị đẩy đến quản lý phân đà ở Tương Dương. Còn thứ tử Ngụy Thừa, cũng chính là “Mạc Doãn ca ca”, lại càng thê thảm hơn, từ mười năm trước đã bị trục xuất khỏi Anh Hùng Bảo, đến nay bật vô âm tín.

Cho đến bây giờ, người có tư cách cưới Thạch Nhạc Nhi làm vợ cũng chỉ có Ngụy Đình. Mà Ngụy Đình nếu cưới được Thạch Nhạc Nhi, vị trí bảo chủ càng thêm củng cố.

Nói ngắn gọn, chuyện này, nghe tới nghe lui, cũng chỉ là chuyện phụ nhân tranh quyền mà thôi, không có chút liên quan nào với ân oán giang hồ. Chỉ là, sự tàn khốc trong tranh đoạt của phụ nhân, so với ân oán giang hồ, thua kém bao nhiêu đây?

Tiểu Tiểu thở dài. Hiện tại, trong Anh Hùng Bảo không biết còn muốn diễn tiếp trò hay gì đây. Tuy nhiên, nàng đã mang cái danh “Danh tiết khó giữ”, có lẽ Tịch phụ nhân cũng sẽ không xuống tay với nàng nữa. Chỉ là, nếu cứ tiếp tục, không biết còn gặp phải cái loại chuyện gì nữa đây.

Thạch Nhạc nhi hàn huyên nửa ngày, tính toán cũng đã đến giờ, liền đứng dậy cáo từ.

“Tiểu Tiểu tỷ tỷ, hôm nay là ngày ‘Triển lãm’ của Kỳ Hóa hội. Tất cả mọi người tham dự hội nghị đều sẽ mang bảo bối mình đặc ý nhất ra. Có lẽ sẽ xuất hiện binh khí Thích thị chân chính không chừng. Đến lúc đó đành nhờ tỷ tỷ vậy.” Thạch Nhạc Nhi cười cười, “Chúng ta đi trước. Tỷ tỷ người chuẩn bị một chút rồi hãy đến nhé.”

Tiểu Tiểu gật đầu, nhìn Thạch Nhạc Nhi rời đi, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng nặng. Tuy nhiên, bản chất Tiểu Tiểu lười nhác, cũng không muốn nghĩ nhiều. Nàng thay đồng quần áo lung tung đang mặc trên người xuống, thay trang phục ngày thường, sau đó ngồi xuống trước bàn, mài mực. Nàng mở sổ sách ra, đề bút viết: Thiệu Hưng, mừng năm tháng ba năm thứ hai mươi ba, tại Kỳ Hóa hội ở Anh Hùng Bảo, thành chủ thành Thái Bình Thạch Nhạc Nhi một lòng muốn cự tuyệt hôn sự, dùng công tử Liêm Chiêu của Thần Tiễn Liêm gia làm lá chắn, lại bị phụ nhân Tịch thị của Anh Hùng Bảo ám toán, tuy nhiên thất bại trong gang tấc + nợ tiền sáu đồng bạc trắng. Tiểu Tiểu vừa viết xong chữ cuối cùng này, liền nghe thấy tiếng đập cửa. Nàng vội vàng đứng dậy, tay cầm bút viết, mở cửa. Sau đó, cứng ngắc tại cửa.

“Tà cô nương...” Người tới, là Liêm Chiêu. Vẻ mặt hần quần bách, hai gò má đỏ ửng, trong thanh âm có chút khiếp ý.

Tiểu Tiểu cứng ngắc mở miệng, “Liêm... Liêm đại hiệp... Có, có việc gì thế?”

Liêm Chiêu cúi thấp đầu, hít sâu một hơi, ngược mắt nói: “Tà cô nương, việc hôm nay, tuy rằng cả người và ta đều là bị ám toán. Nhưng danh tiết của nữ tử...” Hần dừng lại một chút, “Việc đã đến nước này, Liêm Chiêu nguyện ý cưới cô nương làm vợ...”

Lúc Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, liền ngoác to miệng ra, đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà. Nàng cuống quýt ôm quyền, nghiêm túc nói: “Đại hiệp, nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết. Đại hiệp không cần phải như thế.”

Liêm Chiêu ngẩn người, “Cô nương yên tâm. Liêm Chiêu này làm gì cũng không bao giờ do người khác bức bách, mà đều là cam tâm tình nguyện. Liêm Chiêu có thể cam đoan, sau khi cô nương gả cho ta, quyết không để cô nương chịu một tia ủy khuất...”

(Oa! Oa! Oa! Đồng ý đi! Đồng ý đi! >.

Miệng Tiểu mở to hơn nữa. Quả không hổ là Thẩm Tiễn Liêm gia, gia giáo như vậy cũng khiến người ta cảm thấy đủ rồi a. Tuy nhiên, Thẩm Tiễn Liêm gia a... Nàng nào có lá gan đi vào. Huống hồ, Tà Tiểu Tiểu nàng năm nay mới có mười sáu tuổi, vừa mới bước chân ra giang hồ a, một chuyện xấu cũng còn chưa có làm a.

Nàng ngược mắt nhìn Liêm Chiêu, suy nghĩ một chút, trong lòng liền nảy ra một kế. Nàng vươn tay, kéo tay áo của mình lên, kịch liệt đau thương nói: “Liêm đại hiệp, chắc ngài cũng thấy được, trên người ta không còn thủ cung sa. Thật không dám giấu diếm, ta từ nhỏ đi trong giang hồ, đã sớm không còn tâm thân xử nữ. Liêm đại hiệp cần gì phải...”

Liêm Chiêu cả kinh, “Thủ cung sa của cô nương, không phải là do Liêm Chiêu mới...”

Tiểu Tiểu không nói gì. Cũng không phải cô nương nào cũng điểm thủ cung sa, thế mà hần cũng tường thật. Hơn nữa, rốt cục hần có biết việc nam nữ hay không... Ai, sớm biết như vậy đã không đem “Thịnh Đường hậu cung đồ” của sư phụ đốt rồi, lưu lại mấy bản nháp đưa cho Liêm công tử này để học thêm chút kiến thức cũng tốt a.

“Đương nhiên không phải.” Tiểu Tiểu thở dài, tiếp tục nói, “Cho nên, Liêm đại hiệp ngài cũng không cần phải để ý đến Tiểu Tiểu. Chúng ta coi như cái gì cũng chưa phát sinh, được không?”

Liêm Chiêu nghĩ nghĩ, ngược mắt, “Cô nương. Dù vậy, chuyện Liêm Chiêu cùng cô nương đồng giường cộng chằm vẫn là sự thật. Liêm Chiêu tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết hôn nhân đại sự không thể lấy ra làm trò đùa. Cô nương, danh tiết nữ tử là chuyện hệ trọng, cho dù trước kia đã xảy ra chuyện gì, việc hôm nay, Liêm Chiêu nhất định phải phụ trách.”

Tiểu Tiểu đã cứng ngắc không thể động dậy. Trên thế gian này, nam tử gặp phải chuyện này, không phải đều là vội vã phui mông quét sạch quan hệ hay sao? Huống hồ nàng lại rộng lượng như vậy, đã nói là không so đo, ngay cả chiêu tự hủy trong sạch cũng đã dùng tới, vậy mà tại sao Liêm gia công tử này lại nhất quyết không buông tha vậy? Chẳng lẽ là muốn nhân cơ hội này tỏ rõ cho thiên hạ thấy Thẩm Tiễn Liêm gia bọn họ có tình có ý? Không cần thiết đâu...

Liêm Chiêu nhìn vẻ mặt lo sợ nghi hoặc của nàng, mở miệng nói: “Cô nương. Liêm Chiêu biết, để cô nương ngay lập tức phải chấp nhận sự thật này sẽ có chút miễn cưỡng. Liêm Chiêu còn chưa quan lễ*, chuyện thành thân còn cần một chút thời gian. Cô nương không cần quá mức lo lắng.”

(*: Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.)

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Thời gian không phải là vấn đề a. Sư phụ nói: Cho dù như thế nào, cũng không thể gả bản thân cho người mình không thích. Bằng không, sau này hối hận, bị tổn thương chính là cả hai người.

Lời sư phụ nói, không bao giờ sai. Tà Tiểu Tiểu nàng, tuy rằng lập chí câu dẫn công tử nhà lành, sau đó độc hại thiên hạ. Nhưng mà, câu dẫn với thành thân, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau a. Nhìn bộ dáng của Liêm Chiêu có thể đoán được Thần Tiễn Liêm gia là nơi như thế nào. Nếu nàng bước chân vào cánh cửa kia, nhất định đừng bao giờ hy vọng làm chuyện xấu nữa!

Tiểu Tiểu đang nghĩ có nên quỳ xuống cầu xin Liêm Chiêu tha cho nàng một con đường sống hay không, đã thấy người ở khách phòng hai bên ào ào xuất môn, đi về phía đại sảnh. Nàng lập tức nhớ đến, hôm nay là ngày “Triển lãm”, mọi trần bảo trong thiên hạ tập trung ở một nơi. Thạch Nhạc Nhi đã dặn nàng tới đại sảnh a. Lấy cớ thoát thân a!

Nàng lập tức nghiêm túc mở miệng nói, “Liêm đại hiệp, ta vừa nhớ ra thành chủ có bảo ta tới đại sảnh. Có chuyện gì thì đề từ từ nói sau nha. Đi trước vậy!”

Nàng nói xong, chân như mọc cánh, lủi ngay đi, chạy thẳng đến đại sảnh.

Trong đại sảnh náo nhiệt kinh người. Tân khách đã sớm an ổn chỗ ngồi. Tiểu Tiểu một đường vọt thẳng vào chính giữa đại sảnh, hết sức đột ngột. Trong tay nàng còn cầm một cây bút lông chưa khô, lại càng làm tăng thêm vẻ kỳ quái. Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng. Tiểu Tiểu cảm thấy xấu hổ không thôi, chỉ đành cười gượng hai tiếng, chạy như bay tới đứng phía sau Thạch Nhạc Nhi.

“Ta còn cho rằng ngươi không đến.” Thạch Nhạc Nhi mở miệng, cười nói, “Cầm bút làm cái gì?”

Tiểu Tiểu tiếp tục cười gượng, “Ách... Tệ tay...”

Thạch Nhạc Nhi cười cười, không hỏi nhiều. Mà lúc này, Nhạc Hoài Giang mang vẻ mặt đồng tình bước đến, mở miệng nói, “Tiểu Tiểu, ta nghe nói, ngươi... Và Liêm gia công tử... Ách... Chính là...”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, đau thương kịch liệt gật đầu.

“Vậy hắn nói như thế nào? Phụ trách sao?” Nhạc Hoài Giang hỏi dồn.

Tiểu Tiểu rung rung.

“Không phụ trách?!” Nhạc Hoài Giang lòng đầy căm phẫn, lúc này quát to, “Đường đường là Thần Tiễn Liêm gia, thế nhưng như vậy...”

Tiểu Tiểu lập tức vrun tay, che cái miệng của hắn. “Hừ, không đúng không đúng. Hắn nói sẽ phụ trách!”

Nhạc Hoài Giang nháy nháy mắt, hát tay Tiểu Tiểu ra, “Vậy ngươi khóc cái gì?”

Tiểu Tiểu cũng nháy nháy mắt, “Một lời khó nói hết.”

Nhạc Hoài Giang đang không hiểu, đã thấy Tịch phu nhân cùng Ngụy Đình đi vào đại sảnh, Phương đường chủ theo sát phía sau. Đội mấy người đó ngồi xuống, Phương đường chủ mới cao giọng mở miệng, “Rất hân hạnh được tiếp đón chư vị bằng hữu giang hồ, đã đến Anh Hùng Bảo tham gia Kỳ Hóa đại hội. Quy củ Kỳ Hóa hội ở Anh Hùng Bảo, chư vị nhất định đã rõ ràng, Phương mỗ sẽ không nhắc lại nữa. Hiện tại, mời các vị bằng hữu theo thứ tự đem đồ ra triển lãm.”

Phương đường chủ vừa dứt lời, đã thấy vài tỷ nữ nâng một mặt tú bình thêu đi ra. Chiều rộng của tú bình kia lớn bằng một chiếc bàn, bên trên thêu là tiêu tương dạ vũ (đêm mưa trên sông Tiêu Tương), chấm pháp tinh mịn, màu sắc được thiết kế sắc tinh diệu, có thể nói hàng thêu thượng phẩm. Cái tuyệt nhất là, tú bình kia được thêu cả hai mặt. Mặt kia thêu là giang thiên mộ tuyết (Tuyết rơi trên mặt sông buổi hoàng hôn). Song mặt song tú (hai mặt đều thêu), kỳ xảo tuyệt luân.

Mọi người ở đây đều lên tiếng tán thưởng.

“Không hổ là Tiêm Ti tú trang thêu bức tranh này, quả nhiên là vô cùng khéo léo.” Tịch phu nhân mở miệng khen ngợi.

Chỉ thấy trong đám tân khách có người đứng dậy, cười đáp: “Đa tạ phu nhân tán thưởng.”

Mở miệng, là một nữ tử khoảng chừng mười tám tuổi, nàng mặc một bộ lụa mỏng màu xanh nhạt, bên trên thêu đồ văn hình con tò vò màu xanh đậm, thanh lịch phi thường. Nàng mặt mày thanh lệ, trắng trong thuần khiết khiến người nhìn cảm thấy thoải mái. Nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất thanh nhã. Nàng tiến lên, chạm tay vào bình phong kia, cười nói, “Tuy nhiên, phu nhân chỉ biết một, mà không biết hai.” Nàng cuốn bình phong, chỉ thấy những sợi tơ thêu trên đó theo ánh sáng biến ảo khôn lường. Giấy lát sau, màu sắc bức tranh biến đổi, trở thành một hình ảnh khác.

“Son thị tình lam*?!” Tịch phu nhân cả kinh nói.

(*: Sương mù trên chợ núi)

Nàng kia mở miệng, “Phu nhân nói không sai, trên tú bình này thêu tám cảnh ở Tiêu Tương.”

Tịch phu nhân đứng dậy, đi tới trước bức tranh, “Tiêu tương dạ vũ, son thị tình lam, xa phổ về phàm, yên tự trỉ chung, làng chài tịch chiếu, động đình thu nguyệt, bình sa lạc nhạt, giang thiên mộ tuyết... Chỉ một bức tranh bé nhỏ, lại có thể mượn ánh sáng mặt trời tạo nên từng này biến hóa, không hổ là bốn

người thù giết nhất thiên hạ, được xưng là kỳ tú đệ nhất gia Tiêm Ti tú trang.”

(Ta ngại địch mấy cái cảnh kia quá, mọi người tự đoán nhé! >.

“Phu nhân quá khen.” Nàng kia cười hạ thấp người, “Hi Viễn cũng chỉ biết chút kỹ năng thù thù thôi.”

“Tiêu tương bát cảnh thật là kỹ thuật thần kỳ, tiêm chủ không cần khiêm tốn.” Tịch phu nhân cười đáp.

“Ha ha, thế đạo này quả nhiên thay đổi, Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo vậy mà lại biến thành chỗ để đám nữ nhân đàm luận chuyện thù thù. Quả thật làm cho người ta tiếc hận a.” Đột nhiên, có người mở miệng, đánh vỡ một khúc hài hòa kia.

Tiêm chủ Hi Viễn mỉm cười quay đầu, nhìn người đột nhiên mở miệng kia.

Đó là một nam tử khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy khẩu khí nói chuyện của hắn rất quen thuộc, năng cắn cán bút, cố gắng nhớ lại, nhưng mà trong óc một mảnh mơ hồ, không có biện pháp nào tìm được manh mối.

“Vị công tử này, vì lý do gì nói ra lời ấy?” Tịch phu nhân mở miệng, ngữ khí tuy rằng vẫn vững vàng, nhưng lại ẩn chứa tức giận.

“Anh Hùng Bảo khi nào thì đến lượt nữ quyền làm chủ sự? Hay là tại hạ hiểu biết nông cạn?” Nam tử kia khoanh hai tay trước ngực, cười nói.

Phượng đường chủ thấy thế, tiến lên mở miệng, “Xin hỏi tôn tính đại danh và môn phái của vị thiếu hiệp này?”

Nam tử kia mở miệng nói, “Thế nào, không môn không phái thì không thể tới tham dự Kỳ Hóa hội?” Hắn thông thả đi vài bước, cười đến vân đạm phong khinh, “Năm đó, khi lão bảo chủ Anh Hùng Bảo còn tại vị, Kỳ Hóa hội hàng năm, người trong thiên hạ bất luận giàu nghèo đều có thể đi vào. Thật sự có thể nói là việc trọng đại trong thiên hạ. Mà hiện thời, Kỳ Hóa hội chỉ mời có đám phú gia trong thiên hạ, nhân vật nổi tiếng trên giang hồ. Thật sự là làm cho người ta cảm thấy hổ thẹn.”

Lời này nói ra, khiến cho sắc mặt mọi người ở đây đều trở nên khó coi.

Tiểu Tiểu tiếp tục cắn cán bút, thờ dãi. Anh Hùng Bảo thật đúng là nhiều tai họa, hôm qua mới tiến bước “Quý Mối”, hôm nay liền có thêm một công tử vô danh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thanh danh của Anh Hùng Bảo có thể đem đi quét rác được rồi, khó mà lấy lại được uy danh ngày xưa.

“Hi Viễn bất tài, vậy thì theo ý kiến của công tử, thế nào mới xứng là Kỳ Hóa hội đây?” Tiêm chủ Hi Viễn mở miệng, đem câu hỏi đánh tròn về.

“Ta nghe nói Tiêm Ti tú trang có một thứ gọi là ‘Tiêm Tú Bách La’. Mềm nhẹ như lụa, đao thương bất nhập. Đây mới là kỳ vật chân chính, tiêm chủ sao không lấy ra, để cho mọi người mở mang tầm mắt.” Nam tử kia nói.

Tiêm chủ Hi Viễn thân nhiên cười, nói, “Công tử đã có nhã hứng này, Hi Viễn tự nhiên phụng bồi.”

Nàng vươn tay, ý bảo tỳ nữ phía sau. Tỳ nữ lập tức xoay người rời đi, không lâu sau liền nâng một hộp gấm đến.

Hi Viễn tiếp nhận hộp gấm, nhẹ nhàng mở nắp, cầm lấy y phục bên trong, bày ra. Đó chỉ là một chiếc áo lót màu bạc không có tay, ngoại trừ cả chiếc áo đều màu bạc trắng, bên ngoài thù thù tỉ mỉ, cũng không thấy có chỗ nào khác biệt.

“Tiêm Tú Bách La dùng trăm loại bí dược Miêu Cương ngày ngày tắm vào tơ nhện, luyện chế mà thành, kiên cố mềm nhẹ, thiên hạ vô song. Cũng có khả năng đao thương bất nhập.” Hi Viễn nâng chiếc áo, chậm rãi thông thả bước, năng ngược mắt liền thấy Tiểu Tiểu cắn cán bút, “Cô nương, người cho ta mượn bút dùng một chút...”

Tiểu Tiểu ngây ra một chút, lập tức đem bút đưa tới.

Hi Viễn tiếp nhận, vung bút lên chiếc áo, viết xuống một chữ “Tiêm”. Chỉ thấy chữ kia kia, từ trên áo tăn ra, hóa thành một giọt, nương theo góc áo chảy xuống.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn. Đây là y phục mặc không dính trong truyền thuyết? Quả nhiên là bảo vật...

Hi Viễn mỉm cười thu bút, “Công tử, ngài thấy thế nào?”

“Quả nhiên danh bất hư truyền...” Nam tử kia lại mở miệng, “Chỉ là không biết nếu gặp phải Thích thị danh binh, thì cuối cùng là ai thắng ai thua đây?”

Ý cười của Hi Viễn bị ngừng lại, nàng đem Tiêm Tú Bách La vắt lại vào trong hộp gấm, lại cười nói: “Hi Viễn không phải nhân sĩ trong giang hồ, Tiêm Ti tú trang cũng không phải môn phái võ lâm. Chuyện tranh quyền đoạt lợi trên giang hồ, vốn không có liên quan đến ta. Về phần Thích thị danh binh kia, Hi Viễn chưa từng thấy qua, tự nhiên là không thể định luận.”

Nam tử kia cười, nói, “Ha ha, tiêm chủ quá khiêm tốn rồi. Tuy nhiên, Thích thị danh binh quả thật đúng là chí bảo, Cửu Hoàng thần khí kia, lại càng là thứ có một không hai trong thiên hạ. Nếu có thể nhìn thấy, cũng coi như không uổng một đời này.”

“Vị thiếu hiệp này, rốt cục là người...” Phương đường chủ có chút không vui, mở miệng cất lời, nói.

Nam tử kia vẫn cười như cũ, không nhanh không chậm nói, “Tại hạ từ ven đường đến đây, nghe được một tin tức. Tổng chủ đương nhiệm Thích thị Thích Hàm, mấy tháng trước có nhờ ‘Hành Phong tiêu cục’ chờ tiêu. Lúc đó, hắn nói một câu ‘Đây là Thích thị tuyệt khí’...”

Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới Lệ Chính Hải và tiêu đội, hóa ra, lúc đó áp tiêu, là Thích thị danh binh? Tuyệt khí?

“Ồ trong đám binh khí Thích thị, có thể xứng được với hai chữ tuyệt khí, cũng chỉ có Cửu Hoàng thần khí mà thôi.”

Nam tử kia nói tới đây, mọi người trong phòng liền ồ lên.

Có Cửu Hoàng khí có được thiên hạ, vật như vậy, ai không muốn. Chả trách cả một đường đi, đoàn người áp tiêu phân ra làm ba đội, còn có nhiều người muốn đánh cướp như vậy. Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, không khỏi sợ, oa, năng tùy tiện đi ăn cướp, liền trúng ngay Cửu Hoàng thần khí. Nói như thế nào nhỉ? Có duyên phận với binh khí Thích thị?

“Công tử nói những lời này, rốt cục là muốn gì?” Phương đường chủ mở miệng, nghiêm túc nói.

Nam tử kia nhìn về phía chủ trì là Tịch phu nhân cùng Ngụy Đình, mở miệng nói, “Tại hạ còn biết, Hành Phong tiêu cục hôm qua đã đến địa giới của Anh Hùng Bảo. Nói vậy, Cửu Hoàng thần khí kia, hiện tại đang ở ngay trong Anh Hùng Bảo nhỉ? Phu nhân, ngài làm gì phải che che giấu giấu, lấy ra để mọi người chiêm ngưỡng có thêm kiến thức đi nào!”

Tịch phu nhân giận dữ, “Công tử hiểu lầm, Anh Hùng Bảo ta chưa từng nhận tiêu của Hành Phong tiêu cục. Huống chi lại là Cửu Hoàng thần khí?”

“Nga? Vậy thì quá kỳ quái rồi, Hành Phong tiêu cục chở một chuyến tiêu lớn như vậy ngoại trừ đưa cho Anh Hùng Bảo, còn có thể đưa cho ai?” Ánh mắt của nam tử kia cũng không có thiện ý, khẩu khí nói chuyện hoàn toàn lộ vẻ châm chọc.

“Ha ha ha! Ai nói chỉ có Anh Hùng Bảo mới xứng tiếp tiêu của Hành Phong ta?!” Lúc này, một thanh âm hào sảng từ cửa truyền đến. Lệ Chính Hải mang theo trường đao, đi nhanh vào.

“Lệ tổng tiêu đầu.” Phương đường chủ lập tức tiến lên, ôm quyền nghênh đón, nói.

“Phương đường chủ!” Lệ Chính Hải cũng ôm quyền, hắn nhìn về phía chủ trì, nói, “Tịch phu nhân, tam công tử, Lệ mỗ chỉ là một người thô lỗ, quấy nhiễu rồi!”

“Lệ tổng tiêu đầu khách khí rồi.” Tịch phu nhân cười nói.

“Lệ bá bá.” Thạch Nhạc Nhi đứng dậy, đi tới bên người Lệ Chính Hải, “Lệ bá bá, cuối cùng người cũng đến.”

“Nhạc Nhi, nhìn dáng vẻ của người, có vẻ chơi rất vui vẻ a.” Lệ Chính Hải cười, mở miệng nói.

“Ha ha... Bá bá, mọi người vừa rồi đều đang nói đến chuyến tiêu của người. Rốt cục là người áp tải cho ai?” Thạch Nhạc Nhi tò mò hỏi.

Lệ Chính Hải cười không đáp, hắn nghiêng người, nhìn về phía cửa.

Tầm mắt của mọi người đều nhìn theo hắn, cùng dừng lại ở trên một thân ảnh.

Đó là một nam tử hơn hai mươi tuổi, làn da rám nắng, áo vải giấy rom. Nhìn qua không khác gì một nam tử nhà nông thông thường. Nhưng mà, mặt mày hắn tuấn lãng, thần sắc bình thản, không hề có chút khí chất thô bỉ nào. Hắn chậm rãi đi đến, mang theo một loại khí chất cao ngạo coi thường tất cả, giống như tất cả mọi thứ trong sảnh này đều là hư vô. Hắn dừng chân lại, ngược mắt nhìn về phía người chủ trì.

Sắc mặt Tịch phu nhân đột nhiên trở nên tái nhợt, rất là khó coi.

“Mạc Doãn...” Nàng run run, nói ra tên này.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Một hồi tranh chấp

Mạc Doãn? Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đó không phải là nhị công tử đã bị trục xuất khỏi gia môn kia sao? Nàng cẩn thận xem xét nam tử kia. Từ nhỏ theo sư phụ vào Nam ra Bắc, tất nhiên là đã luyện được con mắt nhìn người. Có tiền hay không có tiền, liếc mắt một cái là biết ngay. Mạc

Doãn công tử này tuy giày rom áo vải, bộ dạng trông thật đáng thất vọng, nhưng nhìn thân hình và tướng mạo của hắn, cũng biết là chưa từng bị đói bao giờ. Ai, người nghèo chân chính chỉ có một mình nàng mà thôi.

Chỉ thấy trong tay hắn nâng một hộp gỗ, nói vậy, kia chính là “Cửu Hoàng thần khí” trong miệng mọi người. Thích thị danh binh, ngàn vàng khó cầu. Kiện Cửu Hoàng thần khí này, sợ là vô giá. Chỉ là, giờ này ngày này, cầm một thứ đồ như vậy, không khác nào tự rước lấy họa.

Tiểu Tiểu đang thờ dài, chợt nghe Tịch phu nhân quát, “Hỗn trướng! Ngươi đã không còn là người của Anh Hùng Bảo, thế mà còn dám quay về!”

Bên người nàng, vẻ mặt Ngụy Đình phức tạp. Hắn lẳng lặng nhìn Mạc Doãn, không nói một câu.

Mạc Doãn chậm rãi mở miệng, “Phu nhân không cần tức giận, ta không lấy thân phận ‘Ngụy Thừa’ để quay về...” Hắn thoáng nhìn qua hộp gỗ trong tay, mở miệng nói, “Ta đến để tìm người.”

Tịch phu nhân nhíu mày, “Tìm người?”

Mạc Doãn gật đầu, “Chỉ cần tìm được người kia, Mạc Doãn sẽ rời đi ngay.”

“Được.” Tịch phu nhân bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống, “Ngươi muốn tìm ai?”

Mạc Doãn nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói, “Người ta muốn tìm, là đứa bé mồ côi mà Tịch phu nhân đã thu dưỡng ở vùng Giang Hoài tám năm về trước...”

Ánh mắt Tịch phu nhân hơi chuyển, “Bé gái mồ côi? Tám năm trước, Giang Hoài bị lũ lụt gây thảm họa, cô nhi có tới trăm ngàn người. Anh Hùng Bảo một lòng nhân nghĩa cứu tế nạn dân. Lúc đó lấy danh nghĩa của ta thu dưỡng rất nhiều bé gái mồ côi. Mạc Doãn công tử, xin hỏi người ngươi muốn tìm, là ai?”

Mạc Doãn nhíu mày, “Nếu phu nhân không chịu chỉ rõ, ta chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm ra nàng.”

“Hừ! Muốn tìm người, sao lại cố tình phải tìm lúc mở Kỳ Hóa hội?” Tịch phu nhân lạnh lùng nói, “Ta thấy ngươi rõ ràng là mượn cớ tìm người, đi khiêu khích mới đúng! Người đâu, tiễn khách.”

Tiếng nàng vừa dứt, đệ tử ở hai bên lập tức tiến lên, vây quanh Mạc Doãn.

Mạc Doãn ngược mắt, “Phu nhân, Mạc Doãn vô tình mạo phạm. Chỉ là phụng mệnh gia sư, nhất định phải tìm được người này. Mong phu nhân giúp đỡ cho.”

“Không cần lấy cớ. Ta nói, trong Anh Hùng Bảo không có người như vậy. Tiễn khách!” Tịch phu nhân vẫy tay, lạnh lùng nói.

Đám đệ tử nghe được câu này, lập tức tấn công. Tay phải Mạc Doãn nâng hộp, tay kia ứng chiến. Chỉ thấy thân pháp của hắn mau lẹ, bộ pháp nhẹ nhàng. Chỉ trong vài chiêu đã chặn lại được thế công của đám đệ tử.

Tiểu Tiểu nhíu mày. Công phu của Mạc Doãn vô cùng hỗn độn, nói dùng bộ pháp Tông Thiếu Âm Lưu, thì thứ võ công thi triển trên tay trái kia lại là Võ Di Bắc Lộ – công phu gia truyền của Tổng thị. Nhiều công phu giao tạp như vậy khiến cho người ta không thể nhận ra hắn thuộc môn phái nào. Nhưng mà, có thể đem nhiều loại công phu của nhiều môn phái khác nhau trộn lại nhuần nhuyễn như vậy, khả năng của Mạc Doãn công tử này cũng coi như có một không hai.

Tiểu Tiểu suy nghĩ chưa được bao lâu, Mạc Doãn đã xông ra khỏi vòng vây, tung người một cái, đã dừng lại ở trước mặt Tịch phu nhân.

Tịch phu nhân quá sợ hãi, cuống quýt đứng dậy.

Ngụy Đình lúc này mới ra tay, tấn công về phía Mạc Doãn. Mạc Doãn cũng chỉ né tránh, chứ không tấn công lại. Nhưng qua mấy chiêu, trong hai người, ai mạnh ai yếu, tất cả người xem đều nhìn ra được.

Ngụy Đình tất nhiên cũng phát hiện ra điều này, thu tay, dừng chân lại.

“...Nhị ca.” Hắn do dự một lát, mở miệng nói.

Mạc Doãn cúi mắt, “Không dám nhận.”

Trong ánh mắt của Ngụy Đình có chút đau thương, nhưng ngay sau đó liền biến mất vô tung. Hắn vươn tay, ngăn ý muốn tấn công của đám đệ tử lại, mở miệng nói, “Người huynh muốn tìm, có bộ dáng như thế nào?”

Mạc Doãn nhìn hắn, lắc đầu.

“Vậy, có tin vật không?”

Mạc Doãn vẫn lắc đầu như cũ. Hắn nhìn thần sắc e ngại còn chưa biến mất của Tịch phu nhân, mở miệng nói, “Gia sư chỉ nói, bát tự của nữ tử kia là: Bính Thân Bính Thân Ất Dậu Nhâm Ngọ.”

Nguyệt Đình nghe xong, xoay người, “Nương, có người này không?”

Sắc mặt Tịch phu nhân đành lại, “Nữ quyến của Anh Hùng Bảo đông như vậy, chỉ dựa vào bát tự, sao có thể biết được.”

“Là không thể biết được, hay là phu nhân không chịu giao người.” Mạc Doãn mở miệng, trong thanh âm chất chứa lạnh lùng.

“Giao người? Mạc Doãn công tử, người tới để tìm người hay là bắt người vậy.” Tịch phu nhân nhìn hần, nói, “Cho dù thiếp thân* có giao ra người này, cũng chưa chắc nàng đã muốn đi theo người a.”

(Thiếp thân: Cách xưng hô khiếm tốn của phụ nữ)

Mạc Doãn nhún mày, “Ta chẳng muốn dẫn nàng đi. Chỉ là phục mệnh gia sư, đem hộp gỗ này giao lại cho nàng. Đương nhiên...” Hần từ bên hông rút ra bội đao, “Gia sư có mệnh, nếu như nàng thiếu ân tình của Anh Hùng Bảo, bội đao ‘Mẫn Yên’ này xem như vì nàng chuộc thân. Thỉnh phu nhân giúp đỡ cho.”

Mọi người trong sảnh ồ lên.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn. “Mẫn Yên”, là Thích thị danh binh đời thứ nhất. Theo truyền thuyết, chính là thứ mà người cả đời chỉ đúc đao kia – Đường gia đương nhiệm của Thích thị – Thích Hàm làm cảm thấy đặc ý nhất. Ba thước năm tấc, đứng đầu trong năm mươi cương đao, vô luận là tính dẻo hay sắc bén, trong thiên hạ không có đao của người nào so sánh nổi.

Dùng một thanh tuyệt thế hảo đao như vậy đổi lấy một nữ tử? Xem ra lai lịch của nàng kia cũng không nhỏ đâu. Huống hồ, tất cả mọi người nơi này đều biết, hộp gỗ trong tay Mạc Doãn kia, tám chín phần là hàng mà Hành Phong tiêu cục nhận chuyển, là Thích Hàm tự mình ký thác, vô cùng có khả năng là “Cửu Hoàng thần khí”. Mà hộp gỗ này cũng là muốn giao cho nàng kia, hiển nhiên, nàng và Thích thị có quan hệ rất sâu xa. Tiểu Tiểu vươn ngón tay tính toán, Bình Thần Bình Thân Ất Dậu Nhâm Ngọ, nàng kia cũng chỉ mới mười bảy tuổi, rốt cục là có quan hệ gì với Thích Hàm đây?

“Ha ha ha...” Tịch phu nhân nở nụ cười, “Xem ra, sự phụ người chính là Thích Hàm?”

“Đúng vậy.” Mạc Doãn trả lời

“Tôn sư thật sự cho rằng ‘Bình khí Thích thị’ có thể đổi được tất cả mọi thứ trong thiên hạ này sao?” Khẩu khí của Tịch phu nhân trở nên nghiêm túc, “Mạc Doãn công tử, thiếp thân vốn không phải là người trong giang hồ, bình khí trong mắt thiếp thân, chỉ như tú hoa châm trong mắt của các vị. Thứ cho thiếp thân ngu dốt, nhưng đao của người, ở trong mắt thiếp thân, cái gì cũng không đổi được.”

Lúc Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, đột nhiên cảm thấy Tịch phu nhân là người tốt. Loại ý niệm này quái dị kinh người, nhưng không hiểu sao nàng lại cứ nghĩ như vậy.

Người trong thiên hạ đều biết, Thích Hàm, truyền nhân cuối cùng của Thích thị, tính cách quái dị. Nghe đồn, ngoại trừ định ra cái quy tắc chỉ đúc đao thôi, hần còn định ra cả một quy tắc bất thành văn nữa đó là, cứ hễ là bình khí do hần luyện ra, đều không bán, mà chỉ có thể dùng một thứ khác để trao đổi. Mười mấy năm trước, trên giang hồ còn có câu “Thích thị danh binh, ngàn vàng khó cầu. Lấy vật đổi vật, phương pháp tối ưu”. Theo truyền thuyết, tâm tính của Thích Hàm thay đổi thất thường, muốn đổi cái gì, đều tùy theo tâm tình của hần. Bí tịch võ công thất truyền, đình viện Giang Nam thanh tú đẹp đẽ, ngọc khí châu báu, tranh chữ, đồ cổ... Chỉ cần hần thích, bất luận quý giá hay ti tiện, hần đều nguyện ý dùng bình khí để trao đổi. Mà trong đó, nổi tiếng nhất chính là, hần từng lấy đoàn đao, “Dạ Linh” để đổi lấy thiếp thân của thiếu trang chủ Tê Vũ sơn trang, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Diễm Cơ.

Thiên hạ có rất nhiều người, coi chuyện này như giải thoại tài tử giải nhân để tán dương. Nhưng mà, sự phụ lại từng thờ dài, cười nói: Không phải cái gì cũng có thể dùng vật để đổi. Thích thị danh binh, dù thế nào cũng chỉ là bình khí thôi, sao có thể so sánh với con người được.

Khi đó, Tiểu Tiểu còn nhỏ, liền miên man suy nghĩ, chạy tới hỏi sự phụ: Nếu có một ngày, Thích Hàm dùng bình khí đổi lấy Tiểu Tiểu, sự phụ có đồng ý hay không? Sự phụ lúc đó liền nở nụ cười, hần vuốt đầu Tiểu Tiểu, nói: Nếu là Cửu Hoàng thần khí kia, có lẽ sự phụ sẽ suy nghĩ một chút.

Nghe xong câu này, Tiểu Tiểu lập tức ngoác miệng khóc lớn. Dù cho sự phụ dỗ lâu thật lâu cũng không chịu ngừng. Mà hiện tại, Tiểu Tiểu nhớ lại, trong lòng lại cảm thấy ảm áp. Có Cửu Hoàng thần khí có được thiên hạ. Ở trong lòng sự phụ, nàng chẳng khác nào toàn bộ thiên hạ... Ý tứ hồi đó của sự phụ, chắc là như vậy nhỉ.

Nghĩ đến đây, nàng liền cúi đầu mỉm cười.

Nghe được mấy lời kia của Tịch phu nhân, Mạc Doãn cũng có chút kinh ngạc. Hần nhìn “Mẫn Yên” trong tay, khẽ nhún mày. Hần dừng lại một chút, cất cao giọng nói, “Một khi đã như vậy, Mạc Doãn chỉ có thể đổi cách khác để làm.” Hần nhìn nhân sĩ võ lâm bốn phía, nói, “Chư vị ở đây, ai có thể tìm ra tên của nữ tử kia, Mạc Doãn ta liền đem ‘Mẫn Yên’ tặng cho người đó.”

Trong phòng bỗng chốc ồn ào lên.

Sắc mặt Tịch phu nhân xanh mét, “Mạc Doãn! Người coi Anh Hùng Bảo là chỗ nào?!”

Mạc Doãn nhỏ giọng nói, “Phu nhân, quy củ của Anh Hùng Bảo ta không hiểu. Nhưng quy củ của Kỳ Hóa hội, ta hiểu rất rõ. Chỉ cần hai bên đồng ý, người bán có thể tùy ý ra điều kiện.” Hần giờ bội đao trong tay lên, “Ta muốn bán chính là chuôi đao ‘Mẫn Yên’ này.”

Toàn thân Tịch phu nhân run rẩy, tức giận hiện hết lên trên mặt.

Đột nhiên, Triệu Nhan đứng bên cạnh nàng vươn tay ra đỡ nàng, “Phu nhân? Phu nhân người không sao chứ? Người đâu, phu nhân ngất xỉu rồi!”

Tỳ nữ hai bên lập tức đi lên, bao vây xung quanh Tịch phu nhân.

Mạc Doãn nhú mày nhìn hiện trường hỗn loạn kia.

Triệu Nhan vẫn khần trương như cũ, hô lớn, “Mau đưa phu nhân về phòng!”

Nhóm tỳ nữ lập tức đỡ lấy Tịch phu nhân, lui xuống. Triệu Nhan đi sau cùng, lúc đi qua bên người Mạc Doãn, liếc hán một cái. Đó là một ánh mắt tràn đầy oán độc, thù hận sâu sắc ẩn bên trong đôi mắt nàng, khiến lòng người lạnh ngắt.

Mạc Doãn cả kinh, không hiểu vì sao nàng lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy. Hắn không khỏi quay đầu, nhìn các nàng rời đi.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi từ trên ghế đứng lên, đi nhanh tới bên cạnh Mạc Doãn, kêu, “Mạc Doãn ca ca!”

Về không hiểu của Mạc Doãn hiện hết lên trên mặt.

“Mạc Doãn ca ca, huynh không nhớ ta sao?” Thạch Nhạc Nhi vươn tay, ôm lấy cánh tay Mạc Doãn, cường sáng lạn như hoa, “Ta là thành chủ thành Thái Bình, là người được chỉ phúc vì hôn với Anh Hùng Bảo, Thạch Nhạc Nhi nha!”

Mạc Doãn lắc lắc đầu, “Ta không nhớ rõ...”

Thạch Nhạc Nhi cười cứng ngắc, “Không nhớ rõ cũng không sao, Nhạc Nhi nhớ là được rồi. Mạc Doãn ca ca, cuối cùng huynh đã về rồi, Nhạc Nhi rất muốn gặp huynh.”

Trong lòng Tiểu Tiểu không khỏi lạnh lẽo. Nhị công tử Mạc Doãn của Anh Hùng Bảo, mười năm trước bị trục xuất khỏi gia môn. Khi đó, Thạch Nhạc Nhi cũng chỉ mới ba tuổi. Câu “Ta nhớ là được rồi”, “Rất muốn gặp huynh” kia, căn bản là nói hươu nói vượn... Xem ra, kể sau Liêm Chiêu, lần này là đến phiên Mạc Doãn? Ách... Ý định không muốn gả cho Ngụy Đình của Thạch Nhạc Nhi coi về rất là quyết liệt a...

“Mạc Doãn ca ca, huynh yên tâm, Tịch phu nhân không giúp huynh, ta nhất định sẽ giúp huynh. Người huynh muốn tìm, Nhạc Nhi nhất định sẽ giúp huynh tìm được.” Thạch Nhạc Nhi quay đầu nhìn Ngụy Đình, “Huynh xem ta nói có đúng không, Văn Hi ca ca?”

Ngụy Đình nhìn mạc Doãn, gật gật đầu.

Mạc Doãn tránh đi ánh mắt hắn, trầm mặc.

Thạch Nhạc Nhi tất nhiên cũng nhận thấy là không khí không tốt, nàng mở miệng cười, “Mạc Doãn ca ca, huynh lạc lối đường xa, nhất định mệt mỏi rồi. Nhạc Nhi bảo người chuẩn bị rượu và thức ăn, giúp huynh tẩy trần.” Nàng kéo tay Mạc Doãn, “Đến đây ~”

Mạc Doãn có chút kinh ngạc, lại không biết cự tuyệt như thế nào. Liền bị nàng lôi kéo đi.

Hạ Vân và Nhạc Hoài Giang yên lặng đuổi theo.

Tiểu Tiểu tự mình hiểu lấy, cũng đứng lên đi theo. Chỉ là, nàng luôn luôn không thể quên được một điều, trong thời khắc đó, ánh mắt mọi người trong phòng đều giống nhau, tập trung tại một vật, đó là một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ, bên trong có thể là đang cất chứa Cửu Hoàng thần khí kinh động thiên hạ kia.

Lời sư phụ nói, vẫn vang lên rõ ràng trong đầu nàng.

Cửu hoàng thần khí, tuyệt đối không thể tái hiện trên thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Một chuyện bí mật

Tiểu Tiểu nỗ lực chịu đựng thái độ kỳ quái của Thạch Nhạc Nhi trong buổi tiệc, sau đó vội vàng trở về phòng. Nàng dựa lưng vào cửa, cau mày. Trên bàn, sổ sách của nàng vẫn im lặng nằm ở đó.

Cửu Hoàng thần khí. Loại đồ vật này cho dù là xuất hiện ở nơi nào, đều dẫn tới phân tranh. Lúc này Anh Hùng Bảo là nơi không nên lưu lại. Nhưng

mà... Cửu Hoàng thân khí xuất hiện nhiều lần trong miệng sư phụ, rốt cục là cái thứ gì. Tại sao lại không thể tái hiện thiên hạ? Nếu biết được điều này, có phải sẽ biết ngay được là ai đã giết sư phụ hay không?

Nàng chậm rãi đi đến trước bàn, nhẹ nhàng vỗ về sổ sách trên bàn. Sau đó, nhẹ nở nụ cười.

“Sư phụ...” Nàng thấp giọng tự nói, “Người luôn không mong muốn con đi tìm hung thủ có phải không?... Tiểu Tiểu hiểu rõ, Tiểu Tiểu nhất định sẽ không làm người lo lắng.”

Nàng hít sâu một hơi, khép lại hết sổ nợ trên bàn. Sau đó, bước đến bên giường, nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Sư phụ từng nói, lúc nào không nghĩ ra được chuyện gì, thì đi ngủ đi. Ngủ dậy, nhất định sẽ có đáp án.

Dần dần, trong lòng bình tĩnh lại. Nàng chậm rãi ngủ, lúc vừa ngủ dậy, sắc trời đã tối. Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào trước giường. Tiểu Tiểu nhắm mắt, chậm rãi đứng dậy. Ngủ một giấc, khát nước không chịu nổi. Nhưng mà, ngay sau đó, nàng liền phun hết cả trà ra. Trên bàn, rõ ràng có đặt đồ ăn. Nàng lập tức lao tới cửa, hồng бет! Tại sao nàng lại quên khóa cửa a a a a...

Nàng lập tức đẩy cửa ra, sau đó, đứng hình luôn.

Liêm Chiêu an vị ngồi trên hành lang gấp khúc trước cửa phòng nàng, thấy nàng đi ra, hơi giật mình, vội vàng đứng lên.

“Tà cô nương.” Hắn mở miệng, nói.

Tiểu Tiểu cứng ngắc nói: “Liêm... Liêm đại hiệp... Ngươi, ngươi, ngươi làm gì ở đây?”

Liêm Chiêu có chút xấu hổ, nói, “Không có gì... Tà cô nương, nơi này tuy là Anh Hùng Bảo, nhưng cô nương vẫn chỉ là một nữ tử độc thân, nên cẩn thận thì hơn.” Hắn cười cười, “Giờ đã không còn sớm, đi nghỉ ngơi sớm đi. Cáo từ.”

Nghỉ ngơi sớm đi? Nàng vừa mới tỉnh ngủ a... Tiểu Tiểu nhìn hắn bước đi, thờ dài. Đột nhiên, nàng nghĩ đến cái gì. Câu “Cẩn thận thì hơn” kia chẳng lẽ là nói nàng quên không đóng cửa? Mà hắn thì vì thế mà ở bên ngoài trông giữ thay nàng? Thật hay giả?... Nàng không khỏi nở nụ cười, đầu năm nay, còn có người tốt như vậy?

Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc nghĩ xem ai tốt ai xấu. Tiểu Tiểu nhìn bóng đêm, chính xác, thời gian đã không còn sớm. Nàng ngủ một giấc, đầu óc đã thật sự thanh tỉnh, mọi nghi ngờ chất chứa lúc trước cũng tan thành mây khói. Nàng xoay người trở về phòng, lấy sổ sách trên bàn bỏ vào trong lòng. Cảm thấy bực bội và đần tam huyền. Trước khi đi lại lấy mấy khối đồ ăn trên bàn, cho vào miệng.

Quân tử phải biết tránh chỗ hiểm, đi! Nàng đi ra cửa, nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người nào, mới nhẹ chân nhẹ tay đóng lại cửa phòng, chuẩn bị rời đi.

Nàng đi chưa được mấy bước, liền thấy dấu hiệu vẽ bằng đá trắng mình vẽ bữa trước. Vốn là định thuận tay trộm cái gì đó mang đi, ai ngờ, trời không thuận theo lòng người a. Chuyện tới nước này, nàng cũng chỉ đành nhịn đau bỏ đi thứ mình yêu thích, an toàn là trên hết.

Nàng vừa định cất bước, đột nhiên có tiếng người truyền đến.

“Cô nương. Chúng ta thực sự có duyên.”

Tiểu Tiểu cả kinh, vội quay đầu, liền thấy tên nam tử đã gây hấn với Hi Viễn tiếm chủ trong đại sảnh hôm nay. Tiểu Tiểu đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nói, “Đại, đại hiệp, chúng ta quen nhau sao?”

Khóe miệng nam tử kia hơi gọi lên một chút tươi cười giảo hoạt, “Nhớ lần đầu tiên gặp mặt cô nương, cũng là ánh trăng như vậy. Cô nương, ngươi lại không ngủ được sao?”

Tiểu Tiểu lập tức nhận ra, khó trách lại cảm thấy khẩu khí nói chuyện của hắn vô cùng quen thuộc, hóa ra, hắn là...

“Ngân Kiều?!” Tiểu Tiểu kinh hãi lui lại mấy bước.

Thanh âm của nàng còn chưa hạ xuống, đã thấy vài đạo bạch quang đánh úp lại, tốc độ cực nhanh, khó lòng phòng bị. Tiểu Tiểu ngây ngốc nhìn mấy đạo ngân quang kia bay sát qua người, cả người đều cứng ngắc.

Tôi Tuyết Ngân Mang. Châm cắm vào người, huyết mạch bị phong tỏa, máu trong cơ thể ngưng lại, vài ngày sau sẽ chết. Thiếu chút nữa, mệnh nàng vong (chết) dưới châm này rồi... Thật... Thật đáng sợ...

Lúc này nàng “Bùm” một tiếng quỳ xuống, khóc nói, “Ngân đại gia, ngài đừng làm như vậy a. Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới còn phải nuôi con nhỏ tám tháng, còn có con gái chưa xuất giá...” Tiểu Tiểu nói được một nửa, liền tự vả vào miệng mình. Ông trời a, cứ cho là sư phụ quen dùng lời kịch này thì cũng không thể tùy tiện mà mượn dùng a. Mẹ già con nhỏ không nói, nhưng con gái chưa xuất giá, nàng làm sao có thể có a?!

Ngân Kiều lạnh lùng nhìn nàng, nhìn khiến nàng cảm thấy trái tim lạnh giá.

“Ngân đại gia, ngài đại nhân đại lượng, ngài tha cho ta đi...” Tiểu Tiểu vừa khóc vừa nói, đáng thương vô cùng.

Ngân Kiều cười cười, “Ngươi yên tâm, nếu thật sự muốn giết ngươi, Tội Tuyệt Ngân Mang vừa rồi nhất định không bắn trật.” Hắn đi vòng một vòng quanh Tiểu Tiểu, “Lấy thân thù của ngươi, quý xuống cầu xin ta tha thứ có phải quá sớm hay không?”

Tiểu Tiểu vừa gạt nước mắt, vừa nức nở nói, “Ngân đại gia, ngài võ công cái thế, tiểu nhân nào dám so với ngài a. Đại gia, ngài tha cho ta đi...”

“Được, chỉ cần ngươi trả lời ta vài việc, ta nhất định sẽ tha ngươi đi.” Ngân Kiều ngồi xuống, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu lập tức gạt đầu, “Được được, đại gia muốn hỏi cái gì?”

Ánh mắt Ngân Kiều khiến người ta rùng mình, “Làm sao ngươi có thể phân biệt được Thích thị danh binh?”

Tiểu Tiểu vừa thu nước mắt lại, ngược mắt nhìn hắn.

“Không chỉ có Tội Tuyệt Ngân Mang, binh khí thuộc sở hữu của Thích thị, ngươi đều có thể biết được tên. Rốt cục thân phận của ngươi là gì?” Ngân Kiều hỏi.

“Ta? Ta là môn hạ của “Phá Phong Lưu”... Vô danh tiểu tốt...” Tiểu Tiểu rung rung nói.

Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, Ngân Kiều liền lấy ra mấy cây ngân châm sáng như tuyết.

Tiểu Tiểu cứng đờ, “Đại... Đại gia... Tha mạng...”

“Còn không nói thật?” Ngân Kiều cười một chút, hỏi.

Tiểu Tiểu cắn môi, tính toán nên trả lời thế nào cho phải.

“Thích Hàm có quan hệ gì với ngươi?” Ngân Kiều chất vấn nói.

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không có quan hệ gì...”

“...” Ngân Kiều đánh giá nàng một từ trên xuống dưới, “Chẳng lẽ, ngươi chính là người nhị công tử kia muốn tìm?!”

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, “Đại gia, oan uổng a... Tiểu nhân năm nay mới mười sáu, tuyệt đối không phải là người nhị công tử muốn tìm. Tiểu nhân có thể nhận biết đám binh khí này, chẳng qua là hồi nhỏ cơ duyên xảo hợp từng nhìn qua tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh thôi... Đại gia, điều nên nói tiểu nhân đều đã nói, ngài tha cho tiểu nhân đi...”

Ngân Kiều nhìn Tiểu Tiểu, vẻ mặt nàng tràn đầy sợ hãi, bộ dáng nói chuyện đáng thương vô cùng, thấy thế nào cũng không giống như là đang nói dối.

“Thật sự?” Hắn hỏi.

“Thật sự thật sự.” Tiểu Tiểu luôn miệng trả lời.

“Vậy ngươi làm thế nào có ‘cơ duyên xảo hợp’ nhìn thấy tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh?” Ngân Kiều lại hỏi.

Tiểu Tiểu lúc này mới biết tập tranh ảnh tư liệu mà nàng từng xem qua kia có bao nhiêu quý giá. Tuy nhiên, sự phụ làm thế nào mà lại có tập tranh ảnh tư liệu kia? Trong chuyện đó, rốt cục là ẩn giấu cái gì?

Nàng còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào. Ngân Kiều đã có chút không kiên nhẫn, “Xem ra, ngươi chỉ trả lời cho có lệ với ta?”

Tiểu Tiểu kinh hãi, “Tiểu nhân nào dám? Ngân đại gia, tiểu nhân thật sự chỉ là người đi ngang qua. Ngài tha cho tiểu nhân đi...”

“Không dám? Xem qua tập tranh ảnh tư liệu còn chưa tính, ngươi còn nhớ rành mạch được hình ảnh của từng món binh khí, chẳng lẽ, ngươi còn muốn với ta, đây là ngươi thiên tư thông minh, đã gặp qua là không thể nào quên được?” Ngân Kiều nói, “Ngươi không chỉ xem qua tập tranh ảnh tư liệu kia, mà là đã từng có được, đúng không?”

Tiểu Tiểu sợ hãi nhìn hắn, không nói chuyện.

“Tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh, chính là vật gia truyền của Thích thị. Người ngoài căn bản không thể động tay vào. Ngươi không có quan hệ với Thích thị, làm sao có thể có được?” Ngân Kiều đứng lên, nhìn xuống Tà Tiểu Tiểu, “Trên suốt dọc đường, ngươi đi theo tiêu đội của Hành Phong tiêu cục, sau đó lại dựa vào thành Thái Bình tiến vào Anh Hùng Bảo, hiện tại vào canh giờ này lại đi lại chung quanh Bảo. Hiển nhiên là có mưu đồ bất chính. Cửu Hoàng thần khí, thử hỏi trong thiên hạ có ai không muốn. Mục tiêu của chúng ta, xem ra là giống nhau rồi.”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. Ông trời a, không cần đem mấy chuyện không hay ho nàng gặp đều nói thành nàng một tay an bày chứ? Về chuyện, Cửu Hoàng thần khí là chí bảo thiên hạ, nhưng mà, coi như người trong thiên hạ ai cũng muốn, cũng không thể nói là nàng cũng muốn chứ? Tà Tiểu Tiểu nàng còn chưa ngóc đến mức đi treu chọc loại chuyện nóng phồng tay này đâu.

“Ngân đại gia... Ta không...” Tiểu Tiểu vừa định giải thích, đã thấy mấy bóng đen xẹt qua trên mái hiên.

Ngân Kiều xoay người, nhú mày. Hấn vươn tay, nhanh chóng điểm huyết vài huyết đạo của Tiểu Tiểu, nói, “Chờ ta trở lại, lại hỏi ngươi.”

Nói xong, hấn tung người nhảy lên, đuổi theo mấy hắc y nhân kia.

Tiểu Tiểu quỳ gối tại chỗ, nhìn Ngân Kiều đi xa, sau đó, nàng chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ đám bụi trên người. Nàng vươn tay, kéo vạt áo ra, nhìn miếng vải mềm lót bên trong, cười cười. Huyết đạo quan trọng, đâu có dễ điểm như vậy! Sư phụ nói: Đi trong giang hồ, quan trọng nhất là phải chuẩn bị vẹn toàn. Huyết đạo quan trọng trên người, phải bảo vệ cẩn thận.

Tiểu Tiểu xoa xoa bả vai, thở dài. Tuy nhiên, nàng cũng quá xui xẻo đi. Xem ra để tránh xui xẻo, phải chăm chỉ đi miếu cúng bái một chút mới được.

Nhìn canh giờ cũng không còn sớm, nàng không nghĩ nhiều nữa, xoay người nhảy lên nóc nhà. Nàng áp sát người xuống, dè dặt cẩn trọng bò sát trên nóc nhà. Nghỉ lại, mấy hắc y nhân vừa rồi, vì cái gì mà lại đến? Cũng là vì Cửu Hoàng thần khí sao? Nơi này là Anh Hùng Bảo đồ nha, lá gan của bọn họ cũng quá lớn đó...

Nàng đang miên man suy nghĩ, thỉnh linh chạm vào làm rớt mất một miếng ngói. Nàng lập tức kêu meo meo vài tiếng, lẳng lặng nằm im, bất động.

“Là mèo hoang...”

Lúc này, từ khe hở của mái ngói, truyền ra tiếng nói chuyện.

Tiểu Tiểu neho mắt lại, nhìn về phía khe hở kia, thấy là Tịch phu nhân và Triệu Nhan.

Tịch phu nhân ngồi ở bên cạnh bàn, nói, “Không ngờ, Mạc Doãn lại trở thành môn hạ của hấn. Còn dùng cả “Mẫn Yên” để kích động đám nhân sĩ giang hồ, ta sợ...”

“Phu nhân yên tâm, Nhan nhi nhất định sẽ không để hấn được như ý.” Triệu Nhan nói.

Tịch phu nhân thở dài, “Nhan nhi, hấn muốn tìm ngươi, bị ta ngăn trở như vậy, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

“Phu nhân, Nhan nhi phải tạ ơn ngài mới đúng.” Ngữ khí Triệu Nhan lạnh như băng, “Triệu Nhan ta, không phải chỉ dùng một kiện binh khí Thích thị là có thể đối được. Hấn xem thường người trong thiên hạ, cho rằng mọi chuyện đều có thể giống như hấn nghĩ, quả thực là đáng chê cười!”

“Nhan nhi, hấn dù sao cũng là cha ngươi, chẳng lẽ ngươi...”

“Phu nhân. Ta họ Triệu.” Thanh âm Triệu Nhan lạnh như băng.

Tiểu Tiểu nghe được mà ngây ngốc. Cha? “Hấn” trong miệng các nàng kia, chẳng lẽ là chỉ Thích Hàm? Triệu Nhan là nữ nhi Thích Hàm?

Trên giang hồ chính xác từng có lời đồn, năm đó, Thích Hàm sau khi đối được mỹ nhân Diễm Cơ, hai người thực sự có quan hệ vợ chồng. Mà không lâu sau, Diễm Cơ sinh ra một đứa trẻ. Nhưng mà, mười hai năm trước, Diễm Cơ cùng đứa nhỏ kia đột nhiên mất tích, từ đó tới nay không có tung tích. Có người nói, là Thích Hàm chán ghét Diễm Cơ, từ bỏ bọn họ. Cũng có người nói, là Diễm Cơ thủy tính dương hoa, chạy theo nam nhân khác. Lại có người nói, Diễm Cơ bị Thích Hàm tặng cho người khác, đứa nhỏ kia đã sớm vứt bỏ lâu rồi.

Nếu là như thế này, Thích Hàm biết ngày sinh tháng đẻ của Triệu Nhan tuyệt đối không hề kỳ quái. Mà Mạc Doãn, thân là đệ tử của Thích Hàm, dùng Thích thị binh khí để tìm được Triệu Nhan, cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Trời ạ, đây, đây lại là cái tình huống gì ạ? Không, loại chuyện này, biết càng ít càng tốt. Càng biết nhiều bí mật, càng dễ chết sớm.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu sợ run cả người, rón ra rón rén đi. Nàng còn chưa đi xa, đã thấy trong Anh Hùng Bảo đèn đuốc sang trưng, tiếng người ồn ào. Có vài đệ tử chạy tới, gõ cửa.

Tịch phu nhân và Triệu Nhan đi ra.

Đệ tử cuồng quất nói, “Phu nhân. Trong Bảo có người xâm nhập, phu nhân không có việc gì chứ?”

Tịch phu nhân lắc đầu, “Không có việc gì. Phương đường chủ và tam công tử đâu?”

“Đã phái người đi báo rồi ạ.”

“Ta và các ngươi đi xem sao.” Tịch phu nhân nói xong, liền dẫn Triệu Nhan, mang theo vài đệ tử cùng nhau rời đi.

Tiểu Tiểu nhú mày. Chẳng lẽ là đám hắc y nhân vừa rồi và Ngân Kiều? Nhanh như vậy đã bị phát hiện, hiển nhiên là công phu luyện không tới nơi tới chốn a. Quên đi, không liên quan đến nàng, nhanh chuồn thôi.

Nàng đang định rời đi, vừa ngược mắt lên liền thấy Nhạc Hoài Giang.

“Tiểu Tiểu?!” Nhạc Hoài Giang kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Giang...” Tiểu Tiểu cứng ngắc cười cười, “Ngươi đang làm gì vậy?”

Nhạc Hoài Giang ngồi xổm xuống, “Ta đi hỗ trợ điều tra đám nhân sĩ khả nghi. Sao ngươi lại nằm sấp ở chỗ này?”

“Ta... Hóng gió...” Tiểu Tiểu cứng ngắc nói.

“Hóng gió?” Nhạc Hoài Giang nghĩ nghĩ, “Nơi này rất nguy hiểm, đến đây, chúng ta tới đại sảnh thôi.”

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Xem ra, nàng vẫn không thể trốn đi được a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Một chuyện đại sự

Tiểu Tiểu bị Nhạc Hoài Giang lôi kéo, tâm không cam tình không nguyện đi theo. Còn chưa tới đại sảnh, đã nghe thấy tiếng người kinh hô.

Nhạc Hoài Giang nhú mảy bước nhanh chen vào đám người. Trên đất, có hai cỗ thi thể, nhìn quần áo, là đệ tử trong Anh Hùng Bảo.

Nhạc Hoài Giang lập tức tiến lên, ngồi xuống. Hắn nhìn thi thể trên đất, thở dài, “Thủ pháp quá ngoan độc...”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn vết thương trên người hai người kia, không khỏi kinh ngạc.

Xem ra là vết thương do bị cắt. Miệng vết thương nhỏ như sợi tóc, không thấy máu chảy ra. Nhưng dưới da lại có vết máu xanh tím, dần dần chuyển thành màu đen. Nàng từng nghe sư phụ nói, Miệng vết thương kiểu này, chỉ có binh khí của Thích thị mới có khả năng tạo thành.

Lúc này, Tịch phu nhân, Phương đường chủ xếp thành một hàng đi đến. Nhìn thấy thi thể, Tịch phu nhân hơi nghiêng đầu. Sắc mặt nàng tái nhợt, hiển nhiên là bị thi thể dọa, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

Phương đường chủ tiến lên, xem xét thi thể một chút. Nhú mảy mở miệng, “Phu nhân, bọn họ chết do Thích thị danh binh.”

“Thích thị danh binh...” Tịch phu nhân cả kinh nói.

Quả nhiên... Tiểu Tiểu nhú mảy. Chẳng lẽ, là Ngân Kiều? Nhưng mà, miệng vết thương tạo bởi Tội Tuyệt Ngân Mang đáng ra không phải như thế mới đúng. Xem ra, là do đao kiếm rồi. Đao kiếm Thích thị trong Anh Hùng Bảo, chỉ có hai cái mà thôi. Một là đoản kiếm “Phỉ” trong tay Thạch Nhạc Nhi, cái còn lại chính là cương đao “Mẫn yên” trong tay Ngụy nhị công tử Mạc Doãn. Nhưng mà, hai người kia, có khả năng sao?

“Đây không phải chuyện nhỏ, phu nhân, xin người lập tức truyền thư triệu (gọi) Tam Anh hồi Bảo.” Phương đường chủ nói.

Về mặt Tịch phu nhân biến đổi.

Tam Anh? Tiểu Tiểu cũng đã từng nghe sư phụ nói, chung quanh Anh Hùng Bảo có thiết lập ba Anh Ti (ba tổ chức mũi nhọn), mỗi ti có một trưởng lão, liền gọi là Tam Anh. Ngày thường, Tam Anh phụ trách thủ vệ an toàn cho Anh Hùng Bảo. Mà nếu có chuyện lớn xảy ra, bảo chủ Anh Hùng Bảo sẽ truyền lệnh triệu Tam Anh về để cùng thương nghị.

Trong sổ sách của sư phụ, lần Tam Anh tụ hội gần nhất, cũng là chuyện của mười mấy năm về trước. Không đoán được, Kỳ Hóa hội lần này lại có thể nháo đến mức phải triệu tập Tam Anh.

Tịch phu nhân vẫn có chút do dự như cũ. Phương đường chủ mở miệng nói, “Phu nhân, Cửu Hoàng thần khí vang danh thiên hạ, hiện giờ lại xuất hiện trong Anh Hùng Bảo. Việc hôm nay, nhất định là điềm báo trước. Thuộc hạ lo rằng, cơ nghiệp Anh Hùng Bảo...”

“Không cần ngươi nói.” Tịch phu nhân mở miệng, “Truyền thư triệu Tam Anh.”

“Dạ.” Phương đường chủ sau khi hành lễ, vội vàng lui xuống.

Tịch phu nhân nhìn quanh bốn phía, quay đầu hỏi, “Công tử đâu?”

Triệu Nhan tiến lên một bước, nhỏ giọng nói, “Nô tỳ không tìm thấy công tử...”

Sắc mặt Tịch phu nhân khẽ biến. Nàng gượng dửng xoay người, rời đi.

Tiểu Tiểu nhìn nàng rời đi, biểu cảm có chút mờ mịt.

Nhạc Hoài Giang đứng lên, đi đến bên cạnh nàng, mở miệng nói, “Tiểu Tiểu, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái?”

Tiểu Tiểu cười cười, “Ách... Có chút...”

Nhạc Hoài Giang đánh giá nàng một vòng, nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy thi thể?”

Tất nhiên đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Tiểu nhìn thấy thi thể. Nhớ hồi nhỏ, cùng sư phụ đi trên giang hồ, buổi tối không có chỗ ở, ngủ lại trong nghĩa trang cũng là chuyện thường ngày. Sư phụ nói, người chết không đáng sợ, đáng sợ, chính là trong lòng có quỷ. Dần dà, nàng cũng thành thói quen.

Nhưng hiện tại Nhạc Hoài Giang hỏi, nàng cũng chỉ đành gật đầu.

“Vậy ngươi trở về phòng nghỉ ngơi trước đi. Ta còn phải tới chỗ Nhạc Nhi chút đã.” Nhạc Hoài Giang nói.

Tiểu Tiểu gật đầu như trước, xoay người trở về phòng.

Nàng vừa đi, vừa cúi đầu suy nghĩ. Vừa rồi, có hắc y nhân bay qua, sau đó, Ngân Kiều đuổi theo. Tiếp theo, trong Anh Hùng Bảo có đệ tử tử vong. Việc này, rốt cục có quan hệ gì với nhau? Mà hung khí là Thích thị danh bình, lại càng không thể tưởng tượng được. Nếu hung thủ không phải là Thạch Nhạc Nhi hay Mạc Doãn, vậy nhất định là, trong Anh Hùng Bảo này, còn có Thích thị danh bình thứ ba?

Ai... Xem ra, Anh Hùng Bảo chắc chắn không tránh được một hồi phân tranh rồi. Hôm nay nàng không rời đi được, chỉ sợ về sau...

“Tà cô nương.” Thanh âm của Liêm Chiêu đột nhiên vang lên, dọa nàng nhảy dựng.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền thấy Liêm Chiêu đứng ở trước cửa phòng nàng, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Liêm Chiêu đi vài bước tới bên người Tiểu Tiểu, thân thiết nói, “Tà cô nương, cô không ở trong phòng, ta còn lo rằng...”

(Anh chưa cưới con gái nhà người ta mà đã suốt ngày đứng canh thế à!)

“Ách... Liêm đại hiệp lo lắng rồi. Ta không sao.” Tiểu Tiểu lui lại mấy bước, nói.

Liêm Chiêu nhìn nàng, mở miệng nói, “Tà cô nương, đồ đạc trên người cô...”

Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ tới, nàng mang toàn bộ gia sản của mình trên người. Cái bộ dạng này tuyệt đối là quỷ dị a. Nhưng vừa rồi tại sao Nhạc Hoài Giang lại không nghĩ ngờ nhỉ? Được rồi, Tiểu Tiểu hấn đơn thuần... Chỉ là, hiện tại nàng phải bịa ra cái chuyện gì đây?

Đột nhiên, Tiểu Tiểu chợt nảy ra một ý. Liêm Chiêu công tử đang đứng trước mặt nàng này, coi về thật sự hạ quyết tâm muốn kết hôn với nàng. Mặc dù có chút xin lỗi hấn, nhưng mà, hiện giờ dưới tình huống như vậy, lợi dụng một chút, cũng không xem như lừa gạt tình cảm chứ nhỉ? Không sai không sai, bọn họ chỉ là bèo nước gặp gỡ, lấy đầu ra tình cảm. Hơn nữa, vốn nàng đã hạ quyết tâm muốn làm người xấu, lương gia công tử có quyền có thế, ả, không lừa hấn thì lừa ai?

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu cúi thấp đầu, mở miệng nói, “Liêm... Liêm đại hiệp, ta đang muốn đi tìm người.”

Liêm Chiêu có chút không hiểu, “Tìm ta?”

“Àn...” Tiểu Tiểu nỗ lực tìm từ, “Tiểu Tiểu suy nghĩ thật lâu, Liêm đại hiệp đã nguyên ý nói như vậy, Tiểu Tiểu nguyên ý nhận. Nhưng mà, hôn nhân đại sự, luôn cần cha mẹ gật đầu. Tiểu Tiểu là cô nhi, nhưng Liêm đại hiệp ngại lại là người xuất thân danh môn... Cho nên, ít nhất muốn gặp một lần... Ách...”

Liêm Chiêu nghe xong, hơi hơi đỏ mặt, “Tà cô nương, chuyện này cô nương không cần lo lắng. Gia phụ gia mẫu đều là người thấu tình đạt lý (hiểu lý lẽ)... Tuy nhiên, cô nương nói cũng có lý. Hôn nhân đại sự, nên do cha mẹ định đoạt.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, “Vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi gặp cha mẹ người đi!”

Liêm Chiêu ngăn người, “Bây giờ?”

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, cười gượng vài tiếng, “Ngày mai thì sao...”

Liêm Chiêu sáng khoái gật đầu, “Được. Vậy sáng mai, chúng ta sẽ rời khỏi Anh Hùng Bảo.”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu liền thấy cảm động không thôi. Quả nhiên, sớm biết như thế, nàng cũng không cần bỏ phí công sức lớn như vậy. Chỉ cần có Liêm Chiêu bên người, Thạch Nhạc Nhi cũng được, Ngân Kiều cũng được, rốt cuộc cũng chẳng có người nào có thể ngăn cản nàng. Về phần cha mẹ Liêm Chiêu á... Thần Tiên Liêm gia có cái thân phận gì, là mệnh quan triều đình nha, nàng chỉ là một bé gái mồ côi đi trên giang hồ, đồng ý cưới nàng qua cửa mới là lạ. Đến lúc đó, không cần chính nàng cự tuyệt, cha mẹ Liêm Chiêu nhất định sẽ không đáp ứng. Hắc hắc, một mũi tên hạ hai con chim a.

Nhìn nàng cười vui vẻ, Liêm Chiêu cũng cười. “Tà cô nương, vậy cô nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai ta sẽ tới tìm cô.”

“A? Nga! Cảm ơn người, Liêm đại hiệp!” Tiểu Tiêu đáp.

Liêm Chiêu lắc lắc đầu, “Gọi ta là Liêm Chiêu được rồi.”

Tiểu Tiêu chớp chớp mắt, nhìn hắn, “Liêm... Liêm Chiêu...”

Liêm Chiêu cười, mở miệng nói, “Vậy ta gọi cô nương là Tiểu Tiêu?”

“Được.” Tiểu Tiêu gật đầu.

“Ta đi trước, Tiểu Tiêu.” Liêm Chiêu cười ôn nhu, xoay người rời đi.

Tiểu Tiêu đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái. Muốn làm người xấu như thế nào cũng được, chỉ là, lợi dụng người khác, cuối cùng vẫn thấy không thoải mái.

“Ta làm như vậy, cũng không xem như là hại hắn nhỉ...” Nàng thấp giọng tự nói.

Nàng thở dài, đẩy cửa vào nhà, ngay sau đó lại bị một người túm lấy, che kín miệng.

“Ngô ngô ngô...” Tiểu Tiêu kinh ngạc không thôi.

“Đừng lên tiếng.”

Thanh âm rất quen thuộc, Tiểu Tiêu nghe thấy liền biết là Ngân Kiều. Nàng lập tức liếc mắt gật đầu.

Ngân Kiều buông tay, thả nàng ra.

Tiểu Tiêu thấp giọng khóc nói, “Ngân đại gia, người đừng giết ta a...”

“Ai muốn giết ngươi...” Ngân Kiều liếc mắt trừng nàng, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Tiểu Tiêu ngược mắt nhìn hắn. Sắc mặt hắn tái nhợt, hô hấp gấp gấp, không giống bình thường.

“Ngân, Ngân đại gia... Ngài, ngài bị thương?” Tiểu Tiêu sợ hãi hỏi.

Ngân Kiều khinh thường liếc nàng một cái, “Yên tâm, cho dù ta có bị thương, muốn giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay.”

“Vừa rồi ngài đã nói là không giết ta...” Tiểu Tiêu rung rung.

“Ta là giang dương đại đạo (đại khái cướp giật trộm cắp gì gì đó), người nói chuyện chữ tín với ta? Chết cười...” Ngân Kiều trào phúng nói. Hắn nói được một nửa, hơi thở bắt đầu không ổn định. Hắn không thể không ngừng lại, vận công điều tức.

Nội thương a... Tiểu Tiêu hiểu rõ. Từ nhỏ nàng đã không tu luyện nội lực, cũng không giúp được cái gì. Hơn nữa, sư phụ từng nói, nội lực trong thiên hạ phân thành Đạo tông và Thích tông. Nội lực Thích tông đều là phật môn chính tông, chỉ có đệ tử bề quan mới tu luyện được. Bởi vậy, người trong thiên hạ phần lớn đều tu luyện nội lực theo Đạo tông. Mà trong Đạo tông lại chia thành bốn trường phái là thái dương, thái âm, thiếu dương và thiếu âm. Hễ là người tu luyện nội lực, nếu là nội tức bị hao tổn, sẽ dựa theo tâm pháp trường phái đối địch mà tiến hành điều tức. Nếu không biết đối phương tu luyện nội lực theo trường phái nào, nhất định không thể tùy ý truyền công lực, bằng không chỉ trăm hại mà không một lợi.

(Ặc! Ta chả hiểu mấy cái tông tông này lắm! >.

Vì thế, Tiểu Tiêu liền ngoan ngoãn đứng ở một bên, nhìn hắn vận công.

Một nén hương sau, Ngân Kiều mở mắt, mở miệng nói, “Tại sao không đi tìm người bắt ta?”

“A?” Tiểu Tiêu ngẩn người, “Ngân đại gia, ta đâu có lá gan đó a...”

“Gan người lớn hay nhỏ, ta cũng không biết đâu...” Hắn nhìn Tiểu Tiêu, “Làm thế nào người giải được huyệt đạo?”

Tiểu Tiêu cứng đờ, “A? Có người đi ngang qua giải giúp ta!”

Ngân Kiều không hỏi nhiều, chỉ cười.

Tiểu Tiêu bị hắn cười đến mức cảm thấy trái tim có chút lạnh lẽo. Nàng nghĩ nghĩ, sợ hãi nói, “Ngân... Ngân đại gia, có muốn ta đưa ngài về phòng không?”

Ngân Kiều trừng nàng, “Có thể trở về phòng, ta còn trốn ở nơi này của người làm cái gì?!”

“Nha...”

“Vừa rồi, thân phận của ta đã bị đám hắc y nhân đó nhận ra, tạm thời không thể lộ diện.” Ngân Kiều nhú mày.

“A? Bọn họ lợi hại như vậy sao?” Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi.

“Hừ. Bọn chúng cũng chỉ là đánh thương ta được một chưởng. Ta liền tặng lại Tội Tuyệt Ngân Mang cho hai người bọn chúng, không quá ba ngày, nhất định sẽ biết hung thủ là ai.” Ngân Kiều rót một chén trà, uống một ngụm, “Còn nữa, có một người bị thương trên vai trái, chỉ cần cẩn thận điều tra, không khó sa lưới.”

Tiểu Tiểu nghe xong nửa ngày, lại cảm thấy có chút kỳ quái. Theo lý thuyết, Ngân Kiều này là đạo tặc vào nhà cướp của, không ăn trộm cái gì thì thôi. Tại sao lúc này lại còn nhiệt tâm hỗ trợ truy tìm hung thủ như vậy? Kỳ quái a kỳ quái...

Ngân Kiều phát hiện vẻ mặt hồ nghi của nàng, cũng đoán được vài phần, mở miệng nói, “Ta cũng chỉ là muốn trừ bỏ ít người muốn tranh cướp Cửu Hoàng thần khí với ta thôi, kỳ quái cái gì.”

“Tiểu nhân hiểu rồi! Ngân đại gia ngài suy nghĩ sâu xa, tâm tư kín đáo, văn võ song toàn! Tiểu nhân bội phục bội phục!” Tiểu Tiểu lập tức cười làm lành nói.

Ngân Kiều khinh miệt hừ một tiếng, “Được rồi được rồi. Vô mông ngựa lâu như vậy, người không phiền à? Ta không giết người là được.”

“Đa tạ ân tình không giết của Ngân đại gia...” Tiểu Tiểu rung rung cảm kích nói.

Ngân Kiều thở dài, tiếp tục uống trà. Hắn lờ mờ liếc Tiểu Tiểu, ánh mắt dừng lại ở cây đàn tam huyền trên lưng nàng. Hắn buông chén trà, nhú mày suy nghĩ.

“Cứ cảm thấy, cái đàn tam huyền này của người nhìn thật quen mắt... Từng nhìn thấy ở nơi nào rồi...” Hắn chậm rãi mở miệng, nói.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Ngân đại gia, ngài cất nhắc ta quá. Đi hát rong trên giang hồ, đàn tam huyền nào chả giống nhau.”

Ngân Kiều cúi đầu, “Phải không...”

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ. Đàn tam huyền. Trên đời, làm sao có thể có hai cây đàn tam huyền giống nhau như đúc chứ...

Không... Hiện tại, đàn tam huyền không phải là vấn đề. Vấn đề là, tình huống này, ngày mai nàng có thể rời đi được sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một cây ngân châm

Đêm hôm đó, Tiểu Tiểu nằm sấp trên bàn mà ngủ. Sáng sớm, lúc thức dậy, cả cánh tay phải đều tê rần, cổ cũng cứng lại không thể ngo ngoáy. Nàng nâng tay xoa xoa cổ, lại dùng tay trái nắm bóp cho tay phải, giảm bớt cái cảm giác chết lặng kia.

Nàng ngước mắt, nhìn thoáng qua Ngân Kiều đang ngủ trên giường, khe khẽ thở dài.

Quả nhiên, nàng không có mệnh ngủ trên giường êm a...

Nàng đứng lên, chuẩn bị rửa mặt.

“Đi đâu?” Ngân Kiều đột nhiên mở miệng, dọa nàng phát hoảng.

Tiểu Tiểu lập tức dừng chân lại, khom lưng cười nói, “Bẩm Ngân đại gia, rửa mặt.”

Ngân Kiều ngồi dậy, nói, “Qua đây.”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ đi qua. Ngân Kiều vươn tay, giữ chặt tay nàng, thăm dò mạch đập của nàng.

“Người không có nội lực.” Ngân Kiều ngước mắt, hỏi.

Tiểu Tiểu cảm thấy có chút không ổn, nhưng vẫn gật đầu.

Khỏe miệng Ngân Kiều nhếch lên, hần nâng tay phải lên, nhẹ nhàng điểm nhẹ một cái lên cổ tay Tiểu Tiểu.

Đau đớn khiến Tiểu Tiểu gật mạnh tay lại. Nàng cả kinh lui lại mấy bước, nhìn cổ tay mình. Ẩn dưới lớp da ở cổ tay, có một cây ngân châm màu bạc.

“Tôi Tuyết Ngân Mang...” Lúc này Tiểu Tiểu rung rung quỳ xuống, “Ngân đại gia... Tại sao ngài lại đối xử với ta như vậy a... Ngài nói không giết ta mà...”

Ngân Kiều nằm xuống, “Người yên tâm, không chết đâu. Ngân Châm đi trong mạch, ít nhất cũng phải mười ngày mới chết được.” Hần nâng tay, điểm huyệt Thiên Tuyên trên cánh tay Tiểu Tiểu, “Khi nào châm đi chuyển đến chỗ này lại đến cầu ta cũng không muộn.”

Tiểu Tiểu nhìn cổ tay mình, cực kỳ bi thương. Chả trách vì sao hần lại hỏi nàng có nội lực hay không, không có nội lực thì không có cách nào bức ngân châm này ra khỏi mạch được... Quá thâm độc a...

Ngân Kiều cười cười, tiếp tục nói, “Như vậy, buổi tối người sẽ không nhảy lên nóc nhà chơi nữa chứ?”

Tiểu Tiểu kéo tay áo, che lại cổ tay của mình, ngược mắt nhìn Ngân Kiều, “Người muốn ta giúp người làm gì?”

Ngân Kiều nghe thấy câu này, đuôi lông mày hơi động. Hần cười, “Người không ngu ngốc.”

Tiểu Tiểu lau nước mắt, không trả lời.

“Cửu Hoàng thần khí...” Ngân Kiều vừa nói ra bốn chữ này, đã thấy Tiểu Tiểu kinh hoảng lui lại mấy bước, hần lắc đầu, “Yên tâm, ta sẽ không bắt người đi tìm Cửu Hoàng thần khí. Chỉ là nhờ người đi điều tra cái hộp gỗ kia của Ngụy nhị công tử một chút mà thôi.”

Tiểu Tiểu nhú nhú đầu mày, “Nga. Tiểu nhân nhất định sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

Ngân Kiều thấy nàng mau lẹ đáp lại, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng mà không rõ có chỗ nào không ổn. Hần thở dài, “Tốt lắm. Đi rửa mặt đi. Nhớ rõ, giờ tý mỗi ngày đến gặp ta, ngân châm trong mạch, khổ không nói nổi. Trên đời này ngoại trừ ta ra, không có người nào có thể giúp người hoãn châm. Nếu đến giờ tý người còn chưa trở lại, thì là tự chuốc khổ vào mình đấy.”

Tiểu Tiểu lập tức gật đầu, “Tiểu nhân biết rồi!”

Ngân Kiều nhìn nàng một cái, nằm xuống một lần nữa. “Tự giải quyết cho tốt.”

Mặt mũi Tiểu Tiểu vô tội khịt khịt mũi, xám xịt xoay người đi rửa mặt. Nàng nhẹ tay nhẹ chân lau rửa xong, đang định xuất môn. Lại nghĩ dù sao thì cũng có người lạ trong phòng, liền cẩn thận cầm lấy gia sản đáng giá của bản thân, sau đó mới yên tâm đẩy cửa đi ra ngoài.

Điều tra hộp gỗ kia của Mạc Doãn, trừ phi là đầu nàng có vấn đề mới làm như vậy. Cửu Hoàng thần khí, thứ đồ này, chạm vào một chút liền xui xẻo. Nàng quay đầu nhìn phòng mình, lại nhìn cổ tay.

Nàng ngược mắt, giờ là sáng sớm, bốn phía cũng không người đi lại. Nàng ngồi lên hành lang gấp khúc, nhìn Tội Tuyết Ngân Mang nằm trong kinh mạch. Ngân châm đi chuyển, sau đó đâm thủng màng tim, Tiểu Tiểu tí mỉ nhìn một lúc. Nâng tay, điểm ba huyệt Nội Quan, Gian Sứ, Khúc Trạch*, sau đó điểm thêm huyệt Thần Môn và huyệt Thái Uyên. Nháy mắt, nàng cảm thấy cả cánh tay trái chết lạng không còn cảm giác, cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Chỉ là, mũi ngân châm kia đã bị chặn đứng lại, không cách nào di chuyển.

(*: Ba huyệt đạo trên người thôi. Ta cũng không biết rõ lắm >.

Ai nói không có nội lực thì không thể đối phó được với chuyện ngân châm di chuyển trong mạch? Tiểu Tiểu nở nụ cười nhẹ. Hiện tại, cái Tội Tuyết Ngân Mang này muốn di chuyển tới huyệt Thiên Tuyên, ít nhất cũng phải mất nửa năm. Nửa năm a, trời cao biển rộng.

Nàng nhớ tới tình cảnh lúc bản thân khóc lóc cầu xin Ngân Kiều tha thứ, bắt đắc dĩ cười cười. Còn nhớ lúc nhỏ, sư phụ cũng giống như vậy, mặc kệ là gặp phải đối thủ mạnh hay yếu, đầu tiên nhất định phải là cầu xin tha thứ. Lúc đó nàng còn nhỏ, không hiểu. Sư phụ cười nói: Tiểu Tiểu, biết không. Lửa mạnh, dân sợ, cố gắng dập nó. Nước yếu, dân chơi đùa, khó có thể chết. Giang hồ cũng như thế. Con yếu thế, đối phương liền khinh thường con. Khinh thường con, sẽ không để ý đến con nữa, khi giao chiến, cũng không dốc hết toàn lực. Mà như vậy con sẽ dành được thắng lợi dễ dàng.

Sau đó, sư phụ vừa cười, vừa thay đổi ngữ khí, nói: Do vậy, cho dù là gặp phải chuyện gì, nếu có thể dùng việc quỳ xuống hay cầu xin để giải quyết, thì nên sáng khoái mà quỳ đi.

Sáng khoái quỳ xuống... Không sai, đây là nhân sinh của nàng a.

Tiểu Tiểu cười cười, vừa đứng lên, liền thấy Liêm Chiêu.

Nhìn thấy Tiểu Tiểu, Liêm Chiêu mỉm cười, “Sớm.”

Tiểu Tiểu lập tức cũng cười, “Sớm.”

“Đồ đạc thu thập xong rồi chứ ?” Liêm Chiêu hỏi.

Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới mưu kế của mình tối hôm qua. May mắn lúc này xuất môn, những thứ cần mang nàng đều mang theo. “Àn. Chúng ta đi thôi!”

Liêm Chiêu gật gù đầu, đi phía sau nàng, không nhanh không chậm bước đi.

Tiểu Tiểu tránh được phòng của Thạch Nhạc Nhi, liền cảm thán rốt cục cũng có thể thoát ly bề khổ. Đã thấy ở đại môn của Anh Hùng Bảo tụ tập một đám người, ồn ào lạ thường.

Từ xa đã nghe thấy có người quát lớn, “Các vị an tâm một chút, chớ nóng nảy, trước khi tìm ra hung thủ, mời mọi người vào trong Bảo nghỉ ngơi...”

Tiểu Tiểu lập tức hiểu ra. Chuyện đêm qua náo nhiệt như vậy, hôm nay Anh Hùng Bảo nhất định có đặt ra lệnh giới nghiêm a. Nàng bắt đầu đi thờ dài... Tại sao nàng lại gặp phải chuyện này chứ... Ai...

“Xem ra không đi được rồi...” Nàng nhẹ nhàng tự nói.

Liêm Chiêu thấy nàng lặng đi, nhẹ nở nụ cười. Hắn vươn tay, khẽ đẩy Tiểu Tiểu, “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng vẫn bước đi tới phía cửa.

Kỳ quái là, đám đệ tử Anh Hùng Bảo vốn đang nỗ lực ngăn đón tân khách, tự giác nhường đường. Tiểu Tiểu tiếp tục đi mà chả hiểu gì, mà Liêm Chiêu đi theo phía sau nàng, bộ pháp vẫn không nhanh không chậm như cũ. Loại tình huống này, khiến cho Tiểu Tiểu nhớ tới câu “Cáo mượn oai hùm”...

Thần Tể Liêm gia là mệnh quan triều đình, cho dù là Anh Hùng Bảo muốn tìm ra hung thủ, nhưng nếu dám ngăn Liêm gia công tử, phỏng chừng cũng không phải là ý kiến hay ho. Quả nhiên là nàng tóm được bảo bối rồi.

Thấy mình sắp bước ra khỏi cửa, Tiểu Tiểu liền cảm thấy tâm như hoa nở. Đột nhiên, có thứ gì đó từ phía đối diện bay tới, Tiểu Tiểu sững sờ, còn chưa kịp phản ứng. Liêm Chiêu đã vươn tay, ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng tránh ra.

Tiểu Tiểu vất vả mới phục hồi được tinh thần, tập trung nhìn kỹ. Thứ vừa rồi bay về phía nàng, là hai cỗ thi thể.

Trong đám người lập tức có người kinh hô.

Thi thể vẫn giống như hôm qua, là đệ tử của Anh Hùng Bảo, chỉ là, đều thiếu mất tay chân. Thủ đoạn thực hiện tàn nhẫn, khiến cho người ta ghê sợ. Mà miệng vết thương không thấy máu kia, vẫn như cũ tuyên bố rằng, đây là do Thích thị danh binh gây nên.

Liêm Chiêu buông tay, đứng chắn ở trước người Tiểu Tiểu, tay phải nắm lấy đoản đao bên hông.

Vài tên đệ tử tiến lên, kiểm tra thi thể. Đột nhiên, trong đó một người kinh hô: “Quý... Quý Sư...”

Nghe thấy câu này, bình tĩnh của Liêm Chiêu biến mất trong nháy mắt. Hắn ngồi xuống, từ trên người thi thể lấy ra một tờ giấy.

“Thần khí hiện thế, thiên hạ quy về một mối.” Hắn mặc niệm, lại nhìn lạc khoản*, “Quý Sư...”

(Lạc khoản: Là chỗ để ký dưới bức thư)

Quý Sư? ! Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi. “Quý Sư” này từ khi còn bé nàng đã nghe thấy rất nhiều lần. Nghe nói, năm đó, hắc đầu quân vào cánh quân bên trái của Nhạc Phi tướng quân. Mà danh xưng “Quý Sư” này, chính là nói về cách dùng binh gian xảo quỷ quyệt, mưu trí vô song của hắn. Không chỉ có như thế, thân thủ của hắn cũng rất cao. Tuy là trí tướng (tướng chuyên về trí tuệ mưu kế), nhưng cũng đã từng chặt đứt thủ cấp của tướng quân đối địch. Đương nhiên, nếu chỉ có như thế, “Quý Sư” cũng không nổi danh như vậy. Quan trọng nhất là, nghe giang hồ đồn, “Quý Sư” này là người duy nhất biết Cửu Hoàng thần khí ở đâu.

Năm đó, “Quý Sư” phụ tá của Nhạc Phi tướng quân, cũng coi như là có một đoạn giai thoại. Cũng vì nguyên nhân này, sau khi biết Nhạc tướng quân bị hàm oan mà chết, hắn liền mai danh ẩn tích. Mười mấy năm qua, không có người nào từng nhìn thấy bóng dáng của “Quý Sư”. Không ngờ, hiện tại, hắn lại xuất hiện ở Anh Hùng Bảo, hơn nữa, còn mang cả thi thể ra để chào hỏi.

Tiểu Tiểu nhíu mày. Chẳng lẽ, trong hộp gỗ của Mạc Doãn, quả thật là có chứa Cửu Hoàng thần khí? Cho nên, “Quý Sư” mới xuất hiện, bảo hộ thần khí, thống nhất thiên hạ? Không phải chứ, nghiêm trọng như vậy?

Tiểu Tiểu còn đang suy tư, ngược mắt, đã thấy vẻ mặt của Liêm Chiêu rất phức tạp, trong ánh mắt chất chứa rất nhiều cảm xúc khác thường.

“Liêm đại hiệp, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Tiểu hỏi.

Liêm Chiêu phục hồi lại tinh thần, nhìn nàng, “Tiểu Tiểu... Chúng ta hoàn lại một chút được không?” Hắn nhìn tờ giấy trong tay, “Ta muốn tìm hung thủ.”

Hung thủ? Quý Sư? Tiểu Tiểu kinh ngạc. Chẳng lẽ “Quý Sư” này và Thần Tể Liêm gia cũng có quan hệ sâu xa? Cũng đúng a, làm quan cùng một triều, quen biết cũng không phải là chuyện kỳ quái. Nhưng nhìn ánh mắt Liêm Chiêu, tại sao lại kỳ lạ như vậy a?

Sự tình đang lúc phức tạp, đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập từ xa lại gần. Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền thấy mấy người đang cưỡi ngựa phi tới. Đi đầu là ba người, Tiểu Tiểu đã nghe nói qua. Là Tam Anh đại danh鼎鼎 của Anh Hùng Bảo. Nam tử hơn năm mươi mặc đạo bào kìa, là Trương Kế Viễn của Liệt Anh Ti; khoảng bốn mươi, tay cầm đại đao, là La Vô của Kỳ Anh Ti; mà nam tử có vẻ cùng tuổi đi bên cạnh hắn, trên cằm có râu, phong phạm nho nhã, là Chính Anh Ti Khương Tích. Long mây ba người kia đều chau lại, mang theo sát khí mà đến. Quả thực khiến cho Tiểu Tiểu cảm thấy có chút không ổn.

Tam Anh xuống ngựa, lập tức có đệ tử tiến lên tiếp đón.

“Tam Anh đại nhân, phu nhân và Phương đường chủ đã chờ ở trong phòng.” Đệ tử dẫn ngựa, nói.

Tam Anh nhìn hai cô thi thê đang nằm trên đất kìa, thần sắc ngưng trọng. Trương Kế Viễn thở dài, đang định cất bước, lại thấy tờ giấy trong tay Liêm Chiêu.

“Tiểu huynh đệ.” Trương Kế Viễn mở miệng.

Liêm Chiêu lập tức hiểu ý, đưa tờ giấy qua.

“Quý Sư...” Sắc mặt Trương Kế Viễn lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng. Bàn tay cầm tờ giấy, hiện lên gân xanh.

Tiểu Tiểu thấy thế, càng cảm thấy kỳ quái. “Quý Sư” này hình như kết cừ hận với rất nhiều người a. Người nào nhìn thấy hắn cũng đều mang một bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đại ca. Chẳng lẽ thật sự là do ‘Quý Sư’ gây nên?” La Vô tiến lên, mở miệng nói.

Trương Kế Viễn thu hồi tờ giấy, “Không bằng không chứng, không được vọng đoán (đoán bừa). Chúng ta đi vào trước đã...”

Nói xong, Trương Kế Viễn cùng hai người bước nhanh vào đại sảnh. Tam Anh vừa đến, đám tân khách đang muốn rời đi lập tức bình tĩnh lại, tốp năm tốp ba tản ra.

Thần sắc Liêm Chiêu vẫn ngưng trọng như cũ, hắn do dự một chút, mở miệng nói: “Chúng ta cũng tới đại sảnh đi.”

Tiểu Tiểu không nói gì, nàng quay đầu nhìn đám đệ tử đứng canh ở cửa. Biết bằng công phu của bản thân, không có khả năng đi ra ngoài. Bất đắc dĩ, nàng bỏ ý định, đi theo Liêm Chiêu tới đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Một vũng nước bẩn

Tiểu Tiểu đi theo Liêm Chiêu vào đại sảnh, bên trong đã chật kín người ngồi. Trong Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo phát sinh án mạng, hiện tại toàn Bảo ban lệnh giới nghiêm, hạn chế xâm nhập. Tam Anh vừa đến, coi như là trả lại cho mọi người một cái công đạo.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn người ngồi ở phía chủ tọa. Ngụy Dĩnh đang vô cùng không kiên nhẫn ngồi ở trên ghế, ngón tay khẽ gõ nhẹ lên tay cầm.

Không phải chứ. Tối hôm qua lúc phát sinh án mạng, Ngụy Dĩnh thân là tam công tử của Anh Hùng Bảo bỏ chạy không thấy tăm hơi. Hôm nay vất vả lắm mới xuất hiện, sao lại là cái bộ dạng cà lơ phát phờ như vậy? Dù sao cũng là người được tuyển chọn cho chức bảo chủ sắp tới, cứ như vậy có được hay không a?

Tiểu Tiểu thở dài, cuối cùng cũng hiểu được lý do mà Thạch Nhạc Nhi muốn hủy bỏ hôn sự.

Trương Kế Viễn nhìn xung quanh, mở miệng nói, “Chư vị võ lâm đồng đạo, trong Kỳ Hóa hội phát sinh chuyện này, Anh Hùng Bảo ta thật sự đáng trách. Hồ thẹn.”

“Trương đại hiệp không cần tự trách...” Mở miệng, là Hi Viễn tiêm chủ, “Hi Viễn chỉ lo lắng, nếu việc này thật sự là do ‘Quý sư’ gây nên, Anh Hùng Bảo phải ứng phó như thế nào đây?”

Trương Kế Viễn còn chưa mở miệng, chợt nghe thấy thanh âm có chút tức giận của Thạch Nhạc Nhi, nói: “Tiêm chủ, chỉ bằng một tờ giấy, liền kết luận hung thủ là ‘Quý sư’, có hơi qua loa đó!”

Hi Viễn khẽ cười, “Thà tin là có, cũng còn hơn không tin. ‘Quý sư’ lợi hại, không cần ta phải nói nhiều nữa. Năm đó, nhân sĩ võ lâm chết dưới độc thủ của hắn, nhiều không kể xiết. Nếu ta nhớ không nhầm, hắn cũng từng đi qua thành Thái Bình phải không? Hơn nữa, cũng là người duy nhất có thể mang

theo binh khí mà đi qua ‘Vô Linh Bì’.”

Thạch Nhạc Nhi cau mày lại, “Tiêm chủ, đừng có cố tình đẩy hết hoài nghi cho hấn. Chúng ta đang ở đây để nói về chuyện hung thủ. ‘Quý sư’ biệt tích giang hồ mười mấy năm, đột nhiên hiện thân, nhất định là có kỳ quái.”

“Thế nào cũng được. Hi Viễn không phải người trong giang hồ, chỉ là kẻ làm buôn bán.” Hi Viễn ngược mắt, nhìn Tịch phu nhân và Ngụy Đình, “Ta chỉ hy vọng, lúc này đây, không bị thua lỗ mất tiền mua bán mà thôi.”

“Tiêm chủ quá lo lắng rồi.” Tịch phu nhân mở miệng, “Nếu thật sự là ‘Quý sư’, trong Anh Hùng Bảo ta, đệ tử có tới hàng trăm, cũng có Tam Anh trấn giữ, nhất định sẽ không để mọi người có sơ suất gì.”

“Như vậy là tốt rồi.” Hi Viễn cười, trả lời.

Gò má Thạch Nhạc Nhi phồng lên, đỏ bừng, vẫn không vui như cũ.

“Thạch thành chủ nói, cũng không phải không có lý.” Trương Kế Viễn mở miệng, nói, “Hiện giờ, ‘Quý sư’ sống hay chết, trên giang hồ không có cách nào biết được. Chỉ dựa vào một tờ giấy, không thể chứng minh được cái gì.”

Thạch Nhạc Nhi lập tức nói tiếp, “Không sai! ‘Quý sư’ nhất định sẽ không làm mấy chuyện này!”

Tiểu Tiểu nghe mấy người kia tranh đến tranh đi, khế thờ dài. Lúc này, tranh cãi mấy chuyện này có ý nghĩa gì? Tuy nhiên, nghe khẩu khí của Thạch Nhạc Nhi, hình như là có quen biết ‘Quý sư’ a. Thật sự là kỳ quái, theo lý thuyết, ‘Quý sư’ mang binh khí xông vào thành Thái Bình, chắc là có cừu oán chứ nhỉ. Nhìn bộ dáng này của Thạch Nhạc Nhi, thấy thế nào cũng giống như có giao tình vô cùng tốt với ‘Quý sư’ á?

Nàng vừa nghĩ vừa ngẩng đầu, nhìn sang Liêm Chiêu. Thần sắc Liêm Chiêu lạnh lùng, trong ánh mắt cảm xúc phức tạp khó phân. Xem ra, bên này có quan hệ rất kém với ‘Quý sư’. Hơn nữa, không chỉ có như thế, bộ dạng của Tam Anh và Hi Viễn tiêm chủ cũng rất kỳ quái, cái này nhất định là không thoát khỏi quan hệ với ‘Quý sư’.

Thần khí hiện thế, thiên hạ thống nhất.

Dựa theo những lời này, mục đích của ‘Quý sư’ chính là Cừu Hoàng thần khí... Trong Anh Hùng Bảo thứ duy nhất có khả năng có quan hệ với Cừu Hoàng thần khí, chính là hộp gỗ trong tay nhị công tử Mạc Doãn.

Tiểu Tiểu đang cố gắng suy nghĩ, chợt nghe thấy Trương Kế Viễn mở miệng, “Xin chư vị vô lâm đồng đạo yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đem hết khả năng của mình, mau chóng tìm ra hung thủ. Mấy ngày này, xin ủy khuất mọi người ở lại trong Anh Hùng Bảo.

Mọi người ào ào đồng ý, lý do rất đơn giản: Tam Anh đã mở miệng, chờ thì chờ vậy.

Tiểu Tiểu bắt đầu mở miệng, đây là chỗ không nên ở, nhưng làm cách nào để rời đi đây. Lúc này, Thạch Nhạc Nhi vội vàng tách ra khỏi đám người, Nhạc Hoài Giang và Hạ Vân đi theo phía sau nàng, về mặt có chút khản trương.

Thạch Nhạc Nhi cau mày, nhanh chóng bước đi. Lúc đi ngang qua Tiểu Tiểu, không thấy có phản ứng gì. Việc này khiến Tiểu Tiểu cảm thấy khó hiểu. Nàng vốn tưởng rằng, Thạch Nhạc Nhi mà thấy nàng nhất định sẽ truy cứu chuyện nàng nhảy lên nóc nhà a. Nhưng sau đó, Nhạc Hoài Giang liếc mắt, thấy Tiểu Tiểu ngăn người, lập tức kéo nàng đi.

“Tiểu Tiểu, người cũng tới rồi. Nhạc Nhi tức giận, người đừng chạy loạn bên ngoài, tránh để nàng lại trút giận lên người người. Đi thôi, chúng ta về phòng đi.” Nhạc Hoài Giang giảng giải hợp lý, Tiểu Tiểu đành gật đầu.

“Tiểu Tiểu?” Liêm Chiêu nhìn bọn họ, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu lập tức cười lạnh, “Liêm đại hiệp, chuyện về nhà để bàn sau nhé. Ta về chỗ thành chủ cũng được rồi.”

Liêm Chiêu nghe xong, gật đầu.

Nhạc Hoài Giang ôm quyền, nói, “Liêm công tử, ta đưa nàng đi đây.”

Nói xong, hấn kéo tay trái Tiểu Tiểu, chạy như bay rời đi.

Mới đi đến hành lang gấp khúc, Nhạc Hoài Giang đột nhiên nhận ra cái gì, hấn ngừng lại, buông tay, hỏi: “Tay trái của người sao vậy?”

Tiểu Tiểu ngăn người, lập tức cười nói, “Không có gì. Dáng ngủ không tốt, đè lên, hơi tê thôi.”

Nhạc Hoài Giang nhìn nàng, “Thật sao?”

“Àn. Còn có thể làm sao chứ?” Tiểu Tiểu nghi hoặc.

Nhạc Hoài Giang nghe xong liền nở nụ cười, “May quá. Ta nắm cổ tay của người, không cảm thấy có khí mạch, còn tưởng là tay trái của người bị phệ rồi chứ.”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt. Chính xác là khi nàng che vài huyết đạo kia lại, tay trái gần như là bị phế đi. Tuy nhiên, có một số việc, để cho người ta biết cũng không có ý nghĩa gì.

“Tiểu Giang, ngươi đừng làm ta sợ.” Tiểu Tiểu oán giận nói.

Nhạc Hoài Giang lắc đầu, “Không. Tuy nhiên, nhắc đến cũng thấy kỳ quái, gần đây tay trái của mọi người sao lại đều khó cử động vậy?”

Tiểu Tiểu nhú mày, “Mọi người?”

Nhạc Hoài Giang gật đầu, “Đúng vậy. Đêm qua, lúc ta và Phương đường chủ truy kích đám hắc y nhân kia, tay trái của hắc y nhân cũng bị thương.”

Phương đường chủ? Tay trái bị thương? Tiểu Tiểu nắm nắm tóc, thật là khéo a. Quả nhiên năm nay là năm hạn a.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt, nàng liền nghĩ tới một mặt khác của chuyện này. Ngân Kiều đã từng nói, đêm hôm đó trong đám hắc y nhân, có người bị thương vai trái. Chẳng lẽ... Không có khả năng a, Phương đường chủ là nhân vật có uy tín danh dự trong Anh Hùng Bảo, làm sao có thể làm ra loại chuyện như thế chứ.

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, Ngân Kiều cũng từng nói, trong đám hắc y nhân kia có hai người trúng Tội Tuyệt Ngân Mạng của hắc y nhân, ba ngày sau sẽ chết, như vậy nhất định có thể biết được thân phận của bọn họ. Hôm nay ở cửa kia hai cái đệ tử, tay chân mất hết. Không hề giống với hai thi thể đêm hôm trước. Làm như vậy, mục đích, chỉ sợ là vì muốn che giấu điều gì đó...

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Nhạc Hoài Giang thấy nàng ngần ngừ, cười nói: “Sao vậy? Lo cho tay trái của mình à?”

Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu, “Không có không có.”

“Vậy thì đi thôi.” Nhạc Hoài Giang tiện đà kéo nàng, đi về hướng phòng của Thạch Nhạc Nhi.

Còn chưa tới cửa, đã nghe thấy tiếng la tức giận của Thạch Nhạc Nhi, “Buồn cười! Dám đem loại chuyện này đổ hết lên đầu ‘Quý Sư’, đúng là không thể hiểu nổi! Quả nhiên Anh Hùng Bảo thế hệ sau không bằng thế hệ trước! Hừ!”

Hạ Vân khiêm tốn nói, “Thành chủ. Xin ngài nói nhỏ thôi, nơi này là Anh Hùng Bảo a...”

“Hừ! Ta việc gì phải sợ? ! Nếu bọn họ dám cố ý đổ tội cho ‘Quý Sư’, ta nhất định sẽ cho bọn họ biết, ta, thành chủ thành Thái Bình Thạch Nhạc Nhi cũng không phải đến đây chỉ để làm cảnh!” Thạch Nhạc Nhi sinh khí nói.

Nhạc Hoài Giang và Tiểu Tiểu không hẹn mà cùng thở dài một hơi, đẩy cửa đi vào.

Thạch Nhạc Nhi thấy bọn họ tiến vào, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Tiểu một cái, “Tối hôm qua ngươi làm cái gì?”

Tiểu Tiểu cả kinh, “Ta... Ta ở trong phòng...”

“Ta nói cho ngươi biết, tốt nhất là ngươi đừng chạy loạn khắp nơi. Hiện tại trong Anh Hùng Bảo loạn thành một đồng, ngươi cẩn thận biến thành kẻ chết thay, chết như thế nào cũng không biết!” Thạch Nhạc Nhi tức giận rống.

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, “Biết... Đã biết...”

“Nhạc Nhi, ngươi đừng tức giận như vậy. Vừa rồi Trương đại hiệp không phải đã nói rồi sao, có khả năng không phải do ‘Quý Sư’ gây nên...” Nhạc Hoài Giang mở miệng, nói.

“Nếu không phải như vậy, vừa rồi ở trong phòng ta nhất định đã cho bọn họ đẹp mặt.” Thạch Nhạc Nhi cắn răng.

“Thạch thành chủ...” Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng mở miệng, “Có phải ngài và ‘Quý Sư’ có quan hệ sâu xa gì đó không?”

Thạch Nhạc Nhi nhú mày, “Ngươi cũng nghe thấy, hắc y nhân từng thương độc mã xông vào Thái Bình thành của ta. Là người duy nhất có thể mang kiếm đi vào trong thành Thái Bình.” Nàng lấy đoản kiếm từ trong lòng ra, “Đoản kiếm ‘Phỉ’ này chính là binh khí tùy thân của hắc y nhân đó...”

Tiểu Tiểu nhìn đoản kiếm kia, không khỏi có chút kính phục. Mặc kệ “Quý sư” là chính hay tà, có thể mang binh khí xông vào thành Thái Bình, võ công của hắc y nhân nhất định là sâu không lường được.

“Chỉ tiếc, cuối cùng hắc y nhân lại bại dưới ‘Võ Linh bá đạo’ của ông nội ta.” Thạch Nhạc Nhi nhìn đoản kiếm trong tay, khẽ thở dài, “. . . Nếu hắc y nhân ý ở lại trong thành Thái Bình, hôm nay cũng không cần phải chịu cảnh bị người ta nghi ngờ.”

Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. “Quý Sư” ở trên giang hồ mai danh ẩn tích đã mười mấy năm, lúc hắc y nhân xông vào thành Thái Bình, Thạch Nhạc Nhi căn bản chưa sinh ra, tại sao nghe khẩu khí của Thạch Nhạc Nhi, lại giống như có quen biết vậy. Hay là, “Quý Sư” kia và lão thành chủ thành Thái Bình có quen biết?

“Sao đột nhiên ngươi lại hỏi mấy chuyện này?” Thạch Nhạc Nhi ngược mắt, nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lập tức cười nói, “Không. Ta chỉ cảm thấy, “Quý Sư” này quả nhiên là một nhân vật lớn, tùy tiện hỏi thôi...”

Thạch Nhạc Nhi nở nụ cười, “Ngươi rất tinh mắt đó.” Nàng đứng lên, nhìn đoàn kiếm trong tay, “Văn thao vũ lược, thiên hạ vô song. Người như thế, ai chả khâm phục.”

Tiểu Tiểu nghe xong một câu này, hoàn toàn ngây ngốc.

Thạch Nhạc Nhi nhìn nàng ngây người, khinh thường nói: “Sao hả, ta ngưỡng mộ hân, không được sao? !”

Tiểu Tiểu liên tục xua tay, “Được chứ, được chứ.”

“Hừ.” Thạch Nhạc Nhi thu hồi đoàn kiếm, nói, “Nam tử đương thời, đều là đám người nông cạn. Không sợ nói cho ngươi biết, ta vốn không muốn tham gia cái thứ “Kỳ Hóa hội” này, tuy nhiên, nếu Cửu Hoàng thần khí xuất hiện, có lẽ hân cũng sẽ xuất hiện. Nếu không, ta làm gì phải giúp Hành Phong áp tiêu, cần gì phải ở lại Anh Hùng Bảo này bồi đám thiếu gia kia chơi đùa uống rượu.”

Tiểu Tiểu nhìn nàng, nói không nên cảm xúc một khắc kia của mình.

“Nhưng mà, hân không chỉ không xuất hiện, còn bị người khác đổ oan...” Thạch Nhạc Nhi lòng đầy căm phẫn, “Nếu không thể thay hân cải cho ra ngô ra khoai, Thạch Nhạc Nhi ta thì không bỏ qua! Tiểu Giang, Tiểu Hạ, lập tức truyền thư về Thái Bình thành, điều phối nhân mã gần nhất, đi tới Anh Hùng Bảo.”

Hạ Vân và Nhạc Hoài Giang lập tức ôm quyền, “Dạ.”

Tâm tình của Thạch Nhạc Nhi nhờ thế mới chuyển biến tốt lên một chút. Nàng ngồi xuống, uống một ngụm trà, “Ta cũng không tin không bắt được tên hung thủ kia...” Nàng lại nhìn Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, gần đây ngươi và Liêm ca ca có vẻ thân nhau nhỉ?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta còn nghe thấy bọn họ nói phải về nhà đi gặp cha mẹ nữa đấy.” Không đợi Tiểu Tiểu trả lời, Nhạc Hoài Giang liền mở miệng nói trước, trêu chọc nàng.

Tiểu Tiểu nhìn Nhạc Hoài Giang, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Thạch Nhạc Nhi buông chén trà, “Hiện giờ chính là thời buổi rối loạn của Anh Hùng Bảo, chuyện của của ngươi và Liêm ca ca, chi sợ cũng không người nào tra xét hộ. Ngươi nên nhân cơ hội này tóm lấy một lang quân như ý. Liêm ca ca mặc dù không có bản lĩnh siêu phàm thoát tục như ‘Quý Sư’, nhưng cũng coi như là thiếu niên anh hùng, tiền đồ vô lượng. Đương nhiên, tỷ tỷ ngươi đừng quên, cái ngươi nợ ta, nhất định phải trả nha.”

(Bé Nhi nhà ta bị bệnh luyến... Luyến gì ý nhỉ???? A a a a... Không nghĩ ra)

Tiểu Tiểu xấu hổ cười nói, “Đại ân đại đức của thành chủ, Tiểu Tiểu tuyệt đối không dám quên...”

“Coi như ngươi thức thời!” Thạch Nhạc Nhi cười vui vẻ, “Được rồi, ngươi mau quay lại gây dựng tốt quan hệ với Liêm ca ca đi. Đừng để miếng thịt đến miệng rồi còn rơi mất.”

(Ôi bé Nhi ơi, bé có phải là đứa trẻ 13 tuổi không đấy! Tư tưởng thật là...>.

“Nga.” Tiểu Tiểu bất đắc dĩ đáp lời, xoay người đi ra ngoài.

Nhiều chuyện đúng là không thể tưởng tượng được. Vốn nàng cảm thấy nhân sinh vô vọng, nhưng mà vừa nghe Thạch Nhạc Nhi giảng giải một hồi, nàng cũng cảm thấy có chút vui vẻ. Không nghĩ tới, gian trá tư lợi như Thạch Nhạc Nhi, cũng có lúc một mực khăng khăng che chở cho một người. Quả nhiên, nàng vẫn còn là một tiểu cô nương a, không biết đó có tính là si tình không đây?

Nghĩ đến đây, nàng nở nụ cười. Cười được một nửa, nàng lại nhủ mày. Tuy nhiên, Thạch Nhạc Nhi đúng là đồ tư lợi a, ngay cả Liêm Chiêu nàng cũng tính toán. Ai, thật không biết, người cười phải nàng, sau này sẽ nhận được kết cục như thế nào.

Nàng đang bước đi, lại thấy trên hành lang gấp khúc, có một đám đệ tử của Anh Hùng Bảo tụ tập.

“Nhị công tử, xin đừng làm chúng ta khó xử...” Một tên đệ tử mở miệng nói.

“Ta không phải nhị công tử của các ngươi.” Người nói chuyện, là Mạc Doãn. Thần sắc của hân lạnh lùng, ngữ khí cũng không thân thiện chút nào.

“Nhị công tử thứ lỗi. Hiện giờ, ‘Quý sư’ đến đây. Để dẫn dụ địch nhân, xin ngài đưa Cửu Hoàng thần khí cho chúng ta bảo quản.” Chỉ thấy, Tịch phu nhân từ một bên đi tới, mở miệng nói.

Mạc Doãn nhìn nàng một cái, “Đồ của bản thân ta, ta tự mình bảo quản. Không cần phiền phụ nhân lo lắng.”

“Chuyện liên quan đến Cửu Hoàng thần khí là chuyện trọng đại, chỉ bằng một mình ngươi, sợ là không đủ lực.” Tịch phu nhân nói.

“Nếu là ‘Quý sư’ chân chính, Mạc Doãn tất nhiên là không địch lại. Về phần những người khác, Mạc Doãn vẫn có thể ứng phó...” Mạc Doãn lạnh lùng

nói.

Tịch phu nhân nhìn hần một cái, cười nói, “Nhị công tử, nếu thiếp thân nhớ không nhầm, hộp gỗ trên tay ngươi phải giao cho một người nhĩ?”

Nghe thấy câu này, vẻ mặt của Mạc Doãn lập tức thay đổi.

“Thiếp thân đã tra ra nằng là ai, chỉ cần nhị công tử khẳng khái giao hộp gỗ cho Anh Hùng Bảo chúng ta bảo quản, thiếp thân tự nhiên sẽ nói cho công tử biết.” Tịch phu nhân chậm rãi nói.

Mạc Doãn khẽ nhủ mày. Hần lẳng lặng suy nghĩ một lát, “Những lời này của phu nhân là thật?”

“Thiếp thân tuy là hạng nữ lưu, nhưng lời đã nói ra, nhất định không nói bừa.” Tịch phu nhân mỉm cười, nói.

“Được.” Mạc Doãn đưa hộp gỗ qua.

Tịch phu nhân tiếp nhận, sau khi hành lễ xong liền rời đi.

Tiểu Tiểu cẩn thận tránh khỏi đám đệ tử này. Anh Hùng Bảo lấy Cửu Hoàng thần khí, là muốn bắt hung thủ. Tuy nhiên, mục đích của hung thủ có thật là cái hộp gỗ kia không? Ai, sao lại có nhiều chuyện phiền toái xảy ra như vậy? Sớm biết như thế, dù chỉ một bước cũng không bước vào Anh Hùng Bảo mới đúng a...”

Chờ đám đệ tử rời đi hết, nằng mới bước trở lại phòng. Trước cửa phòng, nằng phần nộ thở dài, vươn tay giải huyệt đạo trên cổ tay trái. Huyệt đạo vừa giải, cổ tay trái liền đau đớn một trận. Nằng nhíu mày, đẩy cửa vào nhà.

“Ngươi đã về rồi.” Ngân Kiều ngồi bên cạnh bàn, thản nhiên nhìn nằng.

“Ngân đại gia...” Tiểu Tiểu hữu khí vô lực nói.

“Điều tra thế nào?” Ngân Kiều hỏi.

Tiểu Tiểu đem mọi chuyện nằng nhìn thấy kể lại từ đầu đến cuối cho hần biết

Ngân Kiều nghe xong, vẻ mặt trở nên nghiêm túc dị thường: “Quý sư...”

“Ân? Ngân đại gia ngài biết ‘Quý Sư’?” Tiểu Tiểu hỏi.

Ngân Kiều đứng dậy, “Làm sao có thể, lúc hần danh chấn giang hồ, ta cũng chỉ là một đứa trẻ. Tuy nhiên, việc này, nếu thật sự là do hần gây nên, chỉ sợ đến cả Anh Hùng Bảo cũng không ứng phó nổi.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, lại hỏi, “Đúng rồi, Ngân đại gia, lần trước ngươi nói cho ta biết có hai hắc y nhân trúng Tội Tuyệt Ngân Mang, rốt cục là bị thương chỗ nào?”

Ngân Kiều nhìn nằng một cái, “Huyệt Cự Cốt trên tay phải, huyệt Hoàn Khiếu trên chân trái. Sao vậy?”

Quả nhiên là cánh tay và cẳng chân. Xem ra, nằng đoán được không sai, hai cổ thi thể kia bị chặt đứt tay chân nhất định là vì muốn che giấu thân phận. Mà nghe nhiều người nói như vậy, có thể thấy võ công của “Quý sư” sâu không lường được, nếu hắc y nhân đêm đó là hần, thì cho dù là Ngân Kiều, cũng tuyệt đối không có khả năng chỉ chịu một chương nhẹ nhàng như vậy. Nhất định là có người vu oan giá họa, che giấu thân phận.

Lúc này, Ngân Kiều vươn tay, gõ lên đầu nằng một cái, “Ngẩn người cái gì, ta hỏi ngươi đó.”

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, liên tục nói, “Không có gì không có gì, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“Có cho ngươi tiền ngươi cũng không dám giờ trò gian trá...” Ngân Kiều nhìn thoáng qua cổ tay trái của nằng, nói, “Ngươi tiếp tục đi điều tra hộp gỗ kia, có vấn đề gì thì ngay lập tức báo cho ta biết.”

“Nga...” Tiểu Tiểu thở dài.

Chả trách sư phụ thường nói, giao du với kẻ xấu cũng không sao, sợ nhất là càng ngấm càng bản.

Hiện tại, nằng đứng là càng lúc càng đen a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nhất thời phỏng đoán

Tiểu Tiểu ngồi ở bên cạnh bàn, nâng đầu, thở dài. Ngân Kiều ngồi xuống giường, dùng thuốc lưu thông khí huyết.

Tiểu Tiểu nhìn hần ngồi xuống, lại nhìn ngân châm trên cổ tay, bắt đắc dĩ không thôi. Nội lực ấy mà, vốn có nguồn gốc từ việc tu luyện nội đan của Đạo gia. Cứ hễ là cao thủ trong thiên hạ, thì đều tu luyện theo phương pháp này. Truyền thuyết nói, nếu mà tu luyện nội lực đúng cách, còn có thể trường sinh bất lão, phi thăng đắc đạo. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Hiện giờ trên giang hồ, tu luyện nội lực, có hai tác dụng, một là tăng công lực, hai là cường kiện thân thể. Lúc nàng còn nhỏ cũng từng khát khao tu luyện nội lực, nhưng sư phụ lại lắc đầu. Nói: Mấy thứ nội lực này, hại người hại mình. Tiểu Tiểu, nhớ kỹ, không theo văn, không tập võ, cứ bình thường mà sống, mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Loại đạo lý này, tất nhiên là Tiểu Tiểu không hiểu. Quyền pháp, khinh công và điểm huyết, sư phụ đều thoải mái dạy cho nàng, nói là để cường thân kiện thể, phòng ngừa tai nạn xảy ra. Nhưng nội lực, làm cách nào sư phụ cũng không chịu truyền thụ.

Tuổi lớn dần, Tiểu Tiểu cũng hiểu được một chút. Người trong thiên hạ tu luyện nội lực theo Đạo tông, thì một là theo trường phái Thái Dương, hai là theo phái Thái Âm, một cái kịch liệt cương mãnh, một cái hàn sát âm nhu (một bên nóng, một bên lạnh). Tu luyện hai loại nội lực này, chỉ cần ba năm, nhất định có chút thành tựu. Nhưng muốn làm chuyện lớn, khi tu luyện nhất định là phải nhận phản phệ rất lớn, thường thường đã thương địch thủ được một trăm, tự tổn hại mình cũng ba mươi. Mà nội lực theo trường phái Thiếu Dương và Thiếu Âm, so với hai cái trên thì ôn hòa hơn nhiều, chỉ là nếu muốn tu luyện, không đến hai ba mươi năm, tuyệt đối không thấy kết quả.

Lúc đó Tiểu Tiểu mới hiểu được sư phụ dụng tâm lương khổ như thế nào. Nếu mà bị phản phệ, tất nhiên là sư phụ không đành lòng. Mà ba mươi năm trời kia, đối với nữ hài tử mà nói, trần quý tới cỡ nào a. Sư phụ vô tình khiến nàng phải giao thiệp với giang hồ, nên cũng chỉ hy vọng, nàng có thể giống như những nữ tử bình thường có được một cuộc sống hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu cười thở dài. Chỉ tiếc, cuối cùng nàng vẫn không thể giống như những nữ tử bình thường khác a...

Nàng sờ sờ cổ tay của mình, nếu nàng có nội lực, có thể bức cái ngân châm này ra, sau đó, cao chạy xa bay, tự do tự tại, trời cao biển rộng... nhưng bây giờ chỉ sợ là có chút khó khăn...

Hiện giờ, cũng chỉ có thể trông cậy vào Anh Hùng Bảo sớm tìm ra hung thủ, mở cửa thả người thôi.

Nàng không khỏi nhớ tới cái người “Văn thao vũ lược, thiên hạ vô song” “Quý Sư” kia. Sư phụ nợ nhiều tiền như vậy, có khi cũng có liên quan đến “Quý Sư” cũng nên... Như vậy trong sổ nợ nhất định phải có manh mối mới phải.

Nàng lập tức lấy sổ sách trong lòng ra, cẩn thận tìm kiếm. Nhưng mà, trên sổ sách của sư phụ, vậy mà lại hoàn toàn không có hai chữ “Quý Sư”.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, nắm nắm tóc. Không phải chứ, đôi khi nàng thật sự hoài nghi, sư phụ ngay cả tiền của hoàng đế lão tử cũng dám nợ. Tại sao chỉ duy nhất “Quý Sư” danh chấn một thời này lại không có? Hơn nữa, không những không thiếu tiền hần, mà ngay cả một chút tin tức viết về hần cũng không có, hoàn toàn không giống phong cách của sư phụ nhà. Hay là, “Quý sư” quá lợi hại, ngay cả sư phụ thấy hần cũng phải nhượng bộ lui binh?

Chắc là không phải đâu. Sở trường giỏi nhất của sư phụ chính là quỳ xuống cầu xin tha thứ. Cho dù “Quý sư” có lợi hại, cũng không đến mức phải chạy trốn chứ?

Nàng nhú mày, nâng sổ sách ngửa đầu, suy tư.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên. Ngân Kiều mở choàng mắt, đứng dậy xuống giường, nhảy lên trên xà nhà.

Tiểu Tiểu hiểu ý, coi như không có việc gì đứng dậy, mở cửa.

Đứng ở cửa, là đệ tử của Anh Hùng Bảo, thấy nàng mở cửa, mấy người lễ độ nói, “Cô nương, chúng ta tới quét dọn phòng ở.”

Quét dọn? Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Tiểu đã hiểu được đại khái chuyện gì đang xảy ra. Vậy là muốn lục soát phòng sao. Dựa theo sự tình đêm qua, hung thủ thật sự có thể là người trong Anh Hùng Bảo, tình huống kiểu này, là muốn tìm kẻ chết thay đây.

“A? Nga, vào đi!” Tiểu Tiểu nở nụ cười, dẫn bọn họ vào nhà.

“Thật ra a, ta luôn luôn cảm thấy, trong phòng ta hình như có chuột thì phải. Cứ đến đêm, là lại vô cùng âm ỹ, các vị đại ca để ý giúp ta một chút nhé...” Nàng còn chưa nói xong, liền vương chân vào ghế. Nàng vươn tay tóm lấy cái bàn, nhưng lực ngã này quá lớn, cái bàn cũng nghiêng theo. Ấm trà chén trà trên bàn tất nhiên cũng theo đó mà rơi xuống, nước văng tung tóe.

Tiểu Tiểu té lăn trên đất, chặt vật không chịu nổi.

“Ách... Thực xin lỗi thực xin lỗi. Tiền bộ ấm chén này, ta sẽ bồi thường...” Tiểu Tiểu vội vàng nói.

Hai gã đệ tử kia tuy là phụng mệnh đến âm thầm điều tra, nhưng tình huống trước mắt lộn xộn như vậy, bộ dáng của Tiểu Tiểu lại quá đáng thương. Hai người liền chạy đến giúp nàng thu dọn.

Tiểu Tiểu đứng lên, ngược mắt nhìn thoáng qua Ngân Kiều. Ngay sau đó, nàng dẫm lên mấy mảnh chén nhỏ trên đất, lão đảo vài cái, liền ngã lên bàn trang điểm. Bên cạnh bàn trang điểm có một chậu nước, cũng theo đó mà đổ theo, tiếng lách cách loảng xoảng vang lên không dứt.

Hai gã đệ tử kia lập tức đứng dậy, nâng Tiểu Tiểu đang ngã chổng vó dậy.

Nhân dịp này, Ngân Kiều linh hoạt hạ xuống, thoát cái đã ra khỏi cửa.

Tiểu Tiểu thấy Ngân Kiều thuận lợi thoát thân, liền nhẹ nhàng thở ra. Hết lòng quan tâm giúp đỡ cũng chỉ như vậy thôi. Về phần hấn đi ra ngoài có bị bắt hay không, thì đành phải dựa vào vận khí của hấn thôi.

Nàng xấu hổ cười lạnh, đứng lên khỏi đất. “Xin lỗi a, nhị vị đại ca, chân bị trượt chút...” Nàng đang nói, lại cảm thấy trên mu bàn tay phải có chút đau nhức. Nàng cúi đầu thì thấy, trên mu bàn tay phải đã bị mấy mảnh vỡ trên đất cắt vào, máu đang bắt đầu chảy ra.

A? Chảy máu? Xong rồi... Hôm nay nhất định là một ngày xui xẻo cho coi... Tiểu Tiểu rung rung nghĩ.

Đột nhiên, có người chạy tới bên người nàng, nâng tay nàng lên.

Tiểu Tiểu cả kinh, sau đó, liền nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Liêm Chiêu.

“Tại sao lại bị thương vậy?” Hấn mở miệng.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng ở nơi đó, không thể động dậy.

Liêm Chiêu cẩn thận nhìn miệng vết thương trên mu bàn tay nàng, khẽ nhíu mày.

Tiểu Tiểu đột nhiên rút tay mình về, xấu hổ cười cười, “Không có việc gì, không đau chút nào... Ha...”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nhẹ cười, “Cũng nên băng bó một chút chứ?” Hấn nhìn đồng lộn xộn trong phòng, mở miệng, “Đến phòng ta đi.”

“A?” Tiểu Tiểu khiếp sợ.

Liêm Chiêu có chút không hiểu, “Sao vậy?”

“Liêm đại hiệp, nam nữ thủ thụ bất thân, cùng vào một phòng...” Tiểu Tiểu nói lời chính nghĩa.

“Ngươi không phải là thê tử chưa qua cửa của Liêm Chiêu ta hay sao?” Liêm Chiêu cười, nghiêm túc nói.

Tiểu Tiểu cứng lại rồi.

Liêm Chiêu vươn tay, đỡ nàng, “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu không nói gì, đành phải ngây ngốc đi theo hấn.

Khách phòng trong Anh Hùng Bảo đều giống nhau. Gian phòng của Liêm Chiêu so với của Tiểu Tiểu chỉ khác có mỗi vị trí cửa sổ mà thôi.

Tiểu Tiểu ngồi ở trước bàn, ánh mắt không biết nên để chỗ nào cho tốt, cuối cùng đành nhìn chằm chằm cái cửa sổ có vị trí khác với nhà mình đó, liêu mạng mà nhìn.

“Tiểu Tiểu, không phải ngươi giận ta đó chứ?” Liêm Chiêu vừa giúp Tiểu Tiểu băng bó miệng vết thương, vừa mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu thu hồi tầm mắt của bản thân, “A? Ta? Làm sao có thể?”

Liêm Chiêu ngược mắt, cười cười, nói, “Ta đột nhiên muốn ở lại, cũng không thương lượng trước với ngươi... Ta còn lo lắng, có phải làm đã ngươi mất hứng rồi hay không?”

Lúc Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, đột nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ. Công tử của Thần Tiễn Liêm gia này, sao có thể như vậy chứ... Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không tìm thấy từ nào để hình dung hấn. Rõ ràng đó chỉ là một vụ âm mưu, cho dù hấn thật sự muốn phụ trách, nhưng quan tâm và săn sóc như bây giờ, rốt cục là để làm gì? Là bản tính của hấn, hay là... Có mưu đồ khác?

Nhưng mà, rốt cục là hấn có ý đồ gì đây? Tài mạo của nàng không xuất chúng, gia thế cũng nghèo rớt mùng tơi, cho dù có thể nhận biết vài món binh khí Thích thị, nhưng nhìn thái độ hai ngày qua của Liêm Chiêu, cũng không giống kiểu người có hứng thú với binh khí Thích thị. Vậy thì chẳng lẽ, đây không phải là hấn giả bộ ôn nhu? Hiện tại, hấn, thật sự coi nàng như là thê tử chưa qua cửa? Hơn nữa, còn nỗ lực thử làm trượng phu tốt?

Tiểu Tiểu ngây dại, nàng ngây ngốc nhìn hấn, nói không ra lời.

Liêm Chiêu bị nàng nhìn có chút không tự nhiên, “Sao vậy?”

Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu, dôi tầm mắt, “Không...”

Liêm Chiêu cũng không hỏi nhiều, hần băng bó xong. Vươn tay, giúp Tiểu Tiểu rót một chén trà.

“Chỉ cần tìm thấy ‘Quý Sư’, chúng ta lập tức rời đi...” Hần đưa trà qua, nói.

Tiểu Tiểu nhận lấy, uống mấy ngụm, nói: “Liêm đại hiệp... Vạn nhất, ta nói là vạn nhất a, chuyện này không có quan hệ gì với ‘Quý sư’, chỉ là có người mạo danh, vậy chẳng phải là người phí công rồi sao?”

Liêm Chiêu nói: “Có lẽ...” Lúc hần nói chuyện, cảm hận và lạnh lẽo trong ánh mắt, khiến cho người nhìn như Tiểu Tiểu cảm thấy trái tim băng giá.

“Ách... Ta lăm miệng hỏi một câu nga, có phải Thần Tiễn Liêm gia và ‘Quý Sư’ có ân oán gì đó hay không?” Tiểu Tiểu nâng chén trà, hỏi.

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, nói: “Nói cho người biết cũng không sao. Mười bảy năm trước, Quý Sư từng xâm nhập Liêm gia. Khi đó, vì ngăn cản hần, chết rất nhiều người. Dượng ta cũng bởi vậy mà mù cả hai mắt...” Hần nhìn Tiểu Tiểu, “Liêm gia là mệnh quan triều đình, nếu bị gièm pha như vậy, sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của ‘Thần Tiễn’, cho nên, cho tới nay chưa từng kể chuyện này với người ngoài. Tuy rằng lúc đó ta còn nhỏ tuổi, cũng không có ấn tượng gì, nhưng món nợ này, ta nhất định phải đòi ‘Quý Sư’ trả lại.”

Tiểu Tiểu nghe thấy mà ngẩn người. Quả nhiên là giấu kín a. Trên giang hồ căn bản chưa từng có lời nào đồn thổi về chuyện “Quý Sư xông vào Thần Tiễn Liêm gia”... Lại nói tiếp, chuyện “Quý Sư xông vào thành Thái Bình” hôm nay cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy. “Quý Sư” này thật thích xông bậy a, hơn nữa toàn xông vào mấy chỗ có danh dự uy tín lớn.

Tiểu Tiểu đang cảm thán, chợt nhớ tới biểu cảm khi nghe thấy “Quý sư” của Tam Anh. Chớ không phải là, ngay cả Anh Hùng Bảo “Quý Sư” cũng xông vào rồi?

Chuyện “Quý Sư” xông vào Thái Bình thành, trên thiên hạ có người biết, chỉ sợ là bởi vì cuối cùng hần bại dưới đao của Thạch Tích lão thành chủ. Mà mấy chuyện còn lại, không có người nào nói đến, khả năng lớn nhất chính là sợ mất mặt mũi. Nói cách khác, “Quý sư” đã xâm nhập thành công, hơn nữa cũng không có ai có thể cản trở.

Tuy nhiên, cuối cùng là vì lý do gì mà lại muốn xông vào mấy chỗ đó chứ? Thân là quân sư dưới trướng của Nhạc Phi tướng quân, làm mấy chuyện này không phải là vi phạm quân kỷ (kỷ luật quân đội) rồi hay sao? Chẳng lẽ... Trong đầu Tiểu Tiểu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ lớn mật. “Quý Sư” là người duy nhất trong thiên hạ biết “Cửu Hoàng thần khí” do ai nắm giữ, mà mục đích của hần khả năng chính là “Thần khí hiện thế, thiên hạ thống nhất”. Hần xông vào ba nơi đó, nếu có một khả năng, thì nhất định chỉ là, một trong mấy chỗ đó có “Cửu Hoàng thần khí”?

Tiểu Tiểu vừa nghĩ xong, lập tức lắc đầu loại bỏ đi ý niệm này. Nếu nàng thực sự đoán đúng, thì nửa đời sau của nàng nhất định sẽ càng không an bình a.

Tuy nhiên, nói cho cùng, nếu “Quý Sư” thực sự từng xông vào Anh Hùng Bảo, thì đó cũng là chuyện của mười mấy năm về trước. Mạc Doãn và hộp gỗ kia gần đây mới đi vào Anh Hùng Bảo, vậy thì trong cái hộp kia căn bản là không hề có cái gọi là “Cửu hoàng thần khí”. “Cửu Hoàng thần khí” chân chính vẫn luôn nằm ở một nơi nào đó trong Anh Hùng Bảo.

Như vậy xem ra, “Quý Sư” này nhất định là có người giả mạo. Bằng không, chỉ có thể là nàng đoán sai...

Ách, vậy cứ đoán sai là tốt nhất.

Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ thờ dài, sau đó, nghĩ tới một chuyện khác. Vừa rồi Liêm Chiêu hình như có nói: Nếu bị gièm pha như vậy, sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của “Thần Tiễn”, cho nên, cho tới nay chưa từng kể chuyện này với người ngoài.

Nói cách khác, nàng không phải là người ngoài?

Nàng ngược mắt nhìn Liêm Chiêu, có chút khiếp ý. Sớm biết hần có chấp như vậy, nàng nên cự tuyệt thẳng thừng a. Nếu cứ như thế này, nhân tình càng nợ càng to a, nhất định là chết chắc rồi...

Liêm Chiêu thấy nàng thương cảm nhìn bản thân, thì cho rằng nàng bị chuyện cũ kia chấn động, liền mở miệng xoa dịu, nói: “Thật ra, cũng chỉ là chút chuyện cũ lâu năm rồi, người không cần để ở trong lòng.”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Àn.”

Liêm Chiêu cười cười, đứng dậy, “Hiện giờ trong Anh Hùng Bảo nguy cơ tứ phía, người cứ ở tạm chỗ này của ta đi. Cho dù tạm thời có xảy ra chuyện gì, bảo hộ thể tử của mình, Liêm Chiêu vẫn còn làm được.”

Tay nâng chén trà của Tiểu Tiểu không tự giác bóp chặt lại, “Ta...”

“Ta đi tìm Tam Anh nói chuyện ‘Quý Sư’ một chút, trước bữa tối sẽ trở lại. Người ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.” Liêm Chiêu ản nhẹ bờ vai nàng, nói xong. Ngay sau đó liền xoay người đi ra cửa.

“Ta...” Lời muốn nói của Tiểu Tiểu nghẹn lại ở trong cổ họng. Nàng nhìn chén trà trong tay, thấp giọng tự nói, “Ta không muốn giả, được không...”

(Không được!!!!!!)

Tiểu Tiểu thờ dài, buông chén trà xuống, đứng dậy đi lại chung quanh. Lập tức, ánh mắt nàng bị điều cung trên giường hấp dẫn.

Đây là bình khí tùy thân của Liêm Chiêu. Cung màu đỏ đậm, đoạt lấy ánh mắt của người nhìn. Tiểu Tiểu nhớ tới hồi nhỏ từng được nghe, ngày trước mỗi khi cung thủ xuất chinh, đều lấy máu chim khách vẽ loạn lên cung, để lấy may mắn. Mà điều cung này màu đỏ đậm, không thể nghi ngờ là do lí do này. Nàng cẩn thận xem xét điều cung, lập tức, thấy trên thân cung có hai chữ nhỏ. Chữ được viết theo kiểu chữ triện, lực bút vừa đủ, Tiểu Tiểu miễn cưỡng nhìn ra được, hai chữ kia, là “Hà Minh”.

Hồi nhỏ, sư phụ cũng từng đem sự tích của Thần Tiễn Liêm gia chuyển thành chuyện xưa kể cho nàng nghe. Thần Tiễn Liêm gia, từ lúc tiền triều đã danh chấn thiên hạ. Truyền thuyết kể rằng, lúc đó thị lang Lệnh Hồ trong triều cũng từng viết thi từ: “Cánh cung Hà Minh kiếm chiếu sương, gió thu cười ngựa tới Hàm Dương. Chưa thu thiên tử hà hoàng địa, không nghĩ quay đầu vọng cố hương.” Chính là để nói về đệ tử của Thần Tiễn Liêm gia. Hai chữ “Hà Minh” đại khái chính là lấy theo điển tích này.

(Cung kiếm sáng ngời trong khói sương,

Gió thu phi ngựa khỏi Hàm Dương.

Hà, Hoàng chưa lấy dâng lên chúa,

Chẳng nghĩ quay đầu ngóng cố hương.

“Theo bản dịch của Nguyễn Phước Hậu”)

Tiểu Tiểu vươn tay, kéo dây cung. Bằng khí lực của nàng, dây cung không chút di động chút nào. Điều cung này, ít nhất cũng cần tới hai thạch lực đạo (1 thạch = 120 cân = 60kg). Thật sự là vàng danh, lợi hại lợi hại...

Nàng đang nâng điều cung quan sát, cũng không ngờ có một đạo ngân quang phá cửa sổ bay vào, trực tiếp cắm ở trên trụ giường trước mặt nàng.

Tiểu Tiểu cả kinh, nhìn kỹ, đó là một cái ngân châm, ánh quang mờ mờ. Tội Tuyệt Ngân Mang?... Tội Tuyệt Ngân Mang dù sao cũng là do Thích thị đức, giá trị xa xỉ. Ngân Kiêu này mỗi ngày ném đến ném đi nhiều như vậy không thấy đau lòng à. Nàng thờ dài, chú ý tới phía dưới ngân châm, còn cắm một tờ giấy.

Tiểu Tiểu bắt tờ giấy, sau khi xem xong, liền rung rung đứng ở tại chỗ.

“Tội nay. Giờ sừ. Hậu hoa viên“

Tiểu Tiểu vo tròn tờ giấy, bỏ vào trong lòng. Sau đó, nhìn ngân châm nằm trong kinh mạch trên cổ tay trái của mình

“Đại gia... Buông tha ta đi... Ai...”

Tác giả có chuyện muốn nói: Trong truyện, tuy rằng có viết một bài thơ cổ, nhưng mà ngẫu tuyệt đối là vì muốn biểu đạt sự kính ngưỡng của ngẫu nên mới dùng trong truyện. Tuyệt đối không phải là đạo văn nga, ngẫu có đánh dấu ngoặc kép, còn có ghi chú rõ tác giả nga...

Nhiều người tức giận: Cút! Nhanh viết chương mới đi! Nhiều lời vô nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Một cái bẫy

Khoảng một canh giờ sau, Liêm Chiêu trở về phòng. Vừa vào tới cửa, đã thấy Tiểu Tiểu nằm bò trên bàn, ngủ mất rồi.

Hắn bắt đầu đi nhíu mày, đi qua, vươn tay vỗ nhẹ vào vai Tiểu Tiểu, gọi: “Tiểu Tiểu...”

Tiểu Tiểu vòng vo quay đầu, lâu bầu nói một câu, “Ngủ thêm một chút nữa thôi...”

Liêm Chiêu không khỏi mỉm cười, “Tiểu Tiểu, nằm ở đây sẽ cảm lạnh đấy, lên giường rồi ngủ tiếp.”

Tiểu Tiểu miễn cưỡng ngẩng đầu, mơ hồ không hiểu mở miệng, “Nha, sư phụ...” Mà sau đó, nàng mở to mắt, nhìn thấy người trước mặt, liền “Tạch” một cái, nhảy dựng lên, lập tức, vướng chân vào ghế dựa phía sau. Nàng kinh hoàng kêu lên một tiếng, ngồi xổm xuống, xoa xoa xẳng chân bị vấp đau.

Liêm Chiêu nhìn tình cảnh trước mặt, không tự giác bật cười. Hăm ngồi xuống, mở miệng nói, “Dạ người à?”

Tiểu Tiểu dùng sức lắc đầu, “Không...”

Liêm Chiêu vươn tay, nâng nàng dậy, “Vội vàng làm gì chứ?”

“Ách, không có việc gì không có việc gì.” Tiểu Tiểu cúi đầu, trả lời.

“Nếu buồn ngủ, lên trên giường ngủ đi.” Liêm Chiêu lại xoay người, nhắc cái ghế dựa lên, “Một chút nữa, ta bảo người đưa bữa tối đến.”

Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu, “Không cần, không cần, ta tỉnh hẳn rồi. Vả lại, sao ta lại không biết xấu hổ mà ngủ trên giường của Liêm đại hiệp chứ, ha ha...” Nàng cười gượng vài tiếng, “A, giờ ta nên về phòng rồi.”

Liêm Chiêu đi đến trước cửa sổ, cầm lấy cung tiễn, mở miệng nói, “Không sao, ta có chuyện cần làm, chắc là phải sáng mai mới có khả năng quay lại. Người cứ coi nơi này như phòng của mình mà dùng là được rồi.”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu. Anh Hùng Bảo đang thi hành lệnh giới nghiêm. Giờ phút này, Liêm Chiêu có thể có chuyện gì để làm? Tuy nhiên, cũng tốt, nếu mà hán ở trong phòng, ngay cả nàng cũng không biết tối nay, giờ sưa mình có thể đi được hay không nữa.

“Ta đi rồi, người nên tự mình cẩn thận một chút.” Liêm Chiêu cười nói xong, xoay người ra cửa.

Tiểu Tiểu nhìn hán rời đi, khề thờ dài. Vừa rồi, tự nhiên lại nghĩ đến sự phụ... Nàng bấm ngón tay, sự phụ còn chưa mất được bảy ngày, cho nên, nàng vẫn theo thói quen a.

“Sự phụ, Tiểu Tiểu thật sự thê thảm a. Không chỉ làm người xấu không được, còn bị người ta cầm ngân châm, mệnh chỉ còn có vài ngày a...” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn vào một mảnh hư vô mở miệng.

Nàng vừa nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì. Ngân châm? Nàng nhìn cổ tay trái của mình. Ngân Kiều từng nói không chỉ một lần, trước giờ tý, nàng phải trở lại bên cạnh hán. Bằng không ngân châm chạy vào mạch, nàng sống không bằng chết. Một khi đã như vậy, tại sao hán lại hèn nàng gấp mặt vào giờ Sưa?

Tiểu Tiểu nhú mày, hiển nhiên, kẻ hèn nàng căn bản không phải Ngân Kiều, nếu không phải Ngân Kiều, thì là ai?

Xong rồi, xong rồi, đây rõ ràng là bấy a. Vô duyên vô cớ, rốt cục sẽ là ai đây? Nàng không nhớ rõ là mình đã từng kết thù oán với ai a, sao lại muốn thiết kế cạm bẫy để hăm hại nàng. Đến tận bây giờ, nàng cũng chỉ thiếu mỗi Thạch Nhạc nhi tiền mà thôi a. Nàng lấy Tội Tuyệt Ngân Mang từ trong lòng ra. Xem đi, mấy thứ quan trọng không thể tùy tiện ném lung tung a. Hiện giờ thì hay rồi, bị người khác mạo danh. May mà nàng thông minh, đổi thành người khác, có lẽ đã mắc mưu rồi.

Nàng nhìn cây ngân châm kia. Sự phụ từng nói, trong các cách dùng binh khí, sử dụng ám khí là khó khăn nhất. Một ngân châm nhỏ nhỏ như vậy, nếu muốn dùng lực thích hợp để bắn ra, không có ít nhất tám năm mười năm luyện tập tuyệt đối không làm được. Vừa rồi, ngân châm này có thể xuyên qua giấy dán cửa sổ bay vào, người bắn ngân châm tuyệt đối là một cao thủ. Anh Hùng Bảo luôn có tiếng là danh môn chính phái trên giang hồ, mấy thứ ám khí kiểu này, tất nhiên là không lọt được vào mắt của họ. Kỳ Hóa hội hội tụ nhiều loại nhân sĩ giang hồ, cao thủ có thể sử dụng ám khí khó mà xác định.

Tiểu Tiểu xoa xoa đầu, cau mày thờ dài. Nàng căn bản là không quen biết mấy cao thủ dùng châm a, sao có thể trêu chọc đến họ vậy?

Nàng cầm ngân châm trong tay đi dạo. Thứ châm này, ném đến ném đi quá là nguy hiểm, cứ dùng làm kim khâu hoa vẫn tốt hơn a.

Thêu hoa? Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ tới cái gì. Trong Anh Hùng Bảo, sử dụng châm pháp nổi tiếng trên giang hồ, cũng chỉ có tiêm chủ của Tiêm Tỉ tú trang – Hi Viễn. Tuy rằng Hi Viễn luôn tự xưng bản thân là người làm ăn, nhưng người trên giang hồ ai ai cũng biết, tổ truyền của Tiêm Tỉ tú trang là một bộ Bách Tú châm pháp, vốn là các đời trước dùng để ám sát. Thân là tiêm chủ, Hi Viễn không có khả năng chỉ là một nữ tử yếu nhược. Nếu thật sự muốn tìm một cao nhân sử dụng châm, khả năng lớn chính là nàng.

Hi Viễn tiêm chủ... Chẳng lẽ thật sự là nàng?

Làm sao bây giờ? Tiểu Tiểu đứng lên, thông thả bước vào trong phòng mình. Định trong tối, ta ngoài sáng. Nếu thực sự người đó coi nàng là địch nhân, chỉ bằng một kẻ vô danh tiểu tốt như nàng, làm sao có thể đấu lại Tiêm Tỉ tú trang a? Nàng đau khổ suy nghĩ nửa buổi, đột nhiên nhớ ra, đúng rồi, sự phụ đã từng nói gì nhỉ? Tiên hạ thủ vi cường, ai ra tay sau thì tự chịu thiệt. Đặc biệt, nàng quyết chí muốn làm người xấu, sao có thể ở thời điểm mấu chốt bị người khác hăm hại, mà không phải là nàng đi hăm hại người khác a?

Tiểu Tiểu hạ quyết tâm trong nháy mắt. Người xấu chỉ có thể hại người khác, không thể bị người khác hại! Tuy rằng lúc trước nàng thua dưới tay Ngạn Kiều, bị hán ám toán, nhưng hiện giờ nhất định phải rửa sạch nhục nhã!

Nàng lập tức đi tới bên giường, xoay người mở ra ngăn kéo dưới giường, lấy hỏa chiết(chức năng hình như tương tự cái bật lửa), lại lấy thêm ngòi lửa. Sau đó đi đến trước bàn, châm đèn lên. Nàng nhìn khắp mọi nơi, lấy cái hộp nhỏ đựng đèn hương trên bàn trang điểm, đổ hết đèn hương đi, đổ dầu vào. Sau đó lấy một tờ giấy, cẩn thận bọc cái hộp nhỏ lại, bỏ vào trong lòng.

Hỏa chiết:

Nàng nhìn sắc trời, hình như là giờ Dậu một khắc. Bây giờ cách giờ Sửu còn khá sớm, lúc này, phần lớn người trong Bảo đang tới đình Dược Hương dùng bữa tối. Hừ, ai nói làm chuyện xấu phải đợi đến lúc nguyệt hắc phong cao? Bây giờ chính là canh giờ tốt để làm a.

Nàng xoay người mở cửa đi ra ngoài. Tiêm chủ là kẻ có tiền, lại là người mang bảo vật tới, tất nhiên là khách quý của Anh Hùng Bảo, nghỉ ngơi tại sương phòng u tĩnh, lịch sự, tao nhã phía Đông (gọi tắt là đông sương). Một ngày trước, mấy chỗ ẩn nấp ở trong Bảo nàng đều dùng đá trắng đánh dấu, để có thể biết rõ đường đi lối lại. Sương phòng phía Đông tất nhiên là chỗ nàng biết rõ. Nàng làm như không có việc gì, đi trên hành lang gấp khúc, còn vừa đi vừa ngắm cảnh. Tiểu Tiểu chuẩn bị sẵn tất cả, nếu có người hỏi nàng sao lại tới sương phòng phía Đông, nàng chỉ việc nói mình muốn đi đến đình Dược Hương thì bị lạc đường. Lời giải thích tuy trắng trợn táo bạo nhưng lại không khiến người ta hoài nghi.

Nàng thoải mái đi tới sương phòng. Quả nhiên đúng như nàng dự đoán, tân khách ở nơi này hầu hết đã đến đình Dược Hương dùng bữa. Nàng chỉ là một tiểu nhân vật, cũng chả có ai thèm để ý tới nàng. Thân phận tiêm chủ cao như vậy, nhất định không thể không nể mặt Anh Hùng Bảo. Nàng hé miệng cười, linh hoạt lên vào trong. Đi một vòng quanh khu vực đông sương, thấy có vài đệ tử Anh Hùng Bảo đứng gác. Tiểu Tiểu quét qua một vòng, đã thấy phía trước một gian sương phòng, có một tờ y nữ tử đang đứng, nhìn cách thêu may tinh xảo trên quần áo, không cong nghi ngờ gì nữa, chính là người của Tiêm Ti tú trang. Cửa sổ sương phòng để mở, có thể lơ mơ nhìn thấy, còn có một tỷ nữ nữa ở trong phòng. Xem ra Hi Viên tiêm chủ kia là một người khá là cẩn thận.

Tiểu Tiểu lấy từ ngòai châm lửa, hòa chiết và dầu thấp trong ngực ra, sau đó nhặt một viên đá. Nàng mở tờ giấy bọc hộp dầu thấp, bỏ ngòai châm lửa vào, đổ dầu thấp lên, sau đó lại thả viên đá vào, vo tròn giấy lại. Nàng cố ý để một đoạn giấy lòi ra, xoắn lại thành một ngòai đốt dài chừng một tấc. Chuẩn bị thỏa đáng, nàng lấy hòa chiết ra, vặn nút lọ, thổi lửa. Vì đang trốn và khẩn trương nên nàng phải thổi đến lần thứ năm thứ sáu, lửa mới cháy lên. Nàng đốt ngòai lửa trên bao giấy. Nàng tay ném bao giấy về phía gian sương phòng, lần người một vòng, vọt đến phía sau hòn non bộ.

Lực ném của tiểu Tiểu mặc dù không lớn, nhưng mục tiêu nhắm vào là giấy dán cửa sổ. Bao giấy kia đụng vào cửa sổ, liền vỡ tung ra. Dầu thấp và ngòai lửa nhất thời tán ra, lửa liền cháy mạnh. Giấy cửa sổ chỉ trong chót lát liền bén lửa.

Đám đệ tử đứng canh thấy lửa cháy, đều kinh hãi. Có người hô cứu hỏa, có người lại trốn vào chỗ vừa rồi tiểu Tiểu ngòai. Nhưng thế lửa mạnh mẽ, đám đệ tử ồ ào chữa cháy, cô gấp dập lửa. Mà phòng của tiêm chủ, cách chỗ đang cháy rất gần, tỷ nữ kia không khỏi có chút hốt hoảng.

Tiểu Tiểu thừa dịp này, linh hoạt đứng dậy, tung người nhảy vài cái, liền nhảy vào phòng từ cái cửa sổ đang hé ra kia. Trong phòng, tỷ nữ kia đang trải đệm chăn, Tiểu Tiểu không nói hai lời, ở sau lưng điểm huyết nàng. Tỷ nữ kia còn chưa kịp phản ứng lại đã mất ý thức, chậm rãi ngã xuống nơi Tiểu Tiểu đang đứng. Hai tay chống hông, Tiểu Tiểu không tiếng động cười to vài tiếng. Ông trời có mắt a, đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện xấu thành công a! Quả nhiên, phóng hỏa là bước đi đầu tiên phải làm trên con đường làm người xấu a!

Nàng nhìn khắp mọi nơi, bố trí đồ đạc trong phòng so với sương phòng nàng đang ở cũng không hơn kém mấy, chỉ là có thêm vài bức tranh chữ đề trang trí. Trong phòng có đặt một tủ bình, chính là cái lần trước đem ra “Triển lãm” với nội dung là “Tám cảnh Tiểu Tương”. Quả nhiên là phòng của Hi Viên tiêm chủ. Cho dù tiêm chủ kia cẩn thận như vậy, nhất định cũng sẽ không thiết kế cạm bẫy trong phòng. Nhưng nếu nàng muốn tìm chắc cũng không tìm được cái gì. Thôi được, tiện thể lấy trộm vài thứ dứt túi, sau đó về phòng đi ngủ. Chỉ cần giờ Sửu nàng không đi đến cuộc hẹn, xem nàng ta có thể làm gì mình. Về phần mấy thứ đồ đáng giá... Tiểu Tương bát cảnh? Quên đi, vật như vậy, mang đi rất khó, lấy được cũng không bán được. Nàng nhẹ nhàng đi chuyển trong phòng, liền nhìn thấy một cái hộp gấm.

“Tiêm Tú Bách La”? Tiểu Tiểu đi qua, mở ra, quả nhiên là y phục không thấm nước, được gọi là “Tiêm Tú Bách La” đao thương bất nhập kia. Nàng suy nghĩ một chút, so với Tiểu Tương bát cảnh kia, cái áo này tất nhiên là quý giá hơn gấp trăm lần. Chưa tính đến giá trị, còn có thể phòng hộ thân thể, vô cùng thực dụng.

Hắc hắc, không bán, để bản thân mặc cũng được a! Lúc này nàng cầm lấy cái áo “Tiêm Tú Bách La” kia, bỏ vào trong lòng, sau đó khép hộp gấm lại, âm hiểm cười cười.

Thừa dịp hỗn loạn kết thúc công việc. Nàng hạ quyết tâm, nên rời đi thôi, cũng không ngờ, ngay lúc xoay người, “Tiêm Tú Bách La” nhét trong người bị gò lên, va đập vào cái bình hoa bên cạnh.

Tiểu Tiểu kinh hãi, vội vàng lấy tay đỡ lấy. Trong lúc vội vàng, khuỷu tay lại đập vào bình phong. Nàng nhanh tay lẹ mắt, giơ chân giữ lại, giữ cho bình phong không đổ xuống.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Hiện tại, nàng, hai tay ôm bình hoa, chân trái chặn bình phong, chân phải để trống. Tư thế này, vô cùng gian nan, hoàn toàn không thể động đậy. Trời ạ, nàng không muốn để mãi như thế này đâu, chờ tiêm chủ quay lại, cả người lẫn tang vật đều bị tóm mất?

Nàng quay đầu nhìn xung quanh. Bên trái cách đó không xa, có một cái tủ khắc hoa. Nàng để bình hoa sang tay trái, cố gắng di thân về phía cái tủ. Vất vả lắm mới túm được, nhờ nó ổn định thân mình, nàng mới có thể nhẹ nhàng thờ ra. Nàng vừa định đặt bình hoa xuống, lại nghe “Cạch” một tiếng, vách tường bên giường, đột nhiên chậm rãi tách ra, lộ ra một đường hầm.

Tiểu Tiểu ngây người, nàng nhìn cái tủ kia, lại nhìn cái tay đang túm lấy cái tủ. Chẳng lẽ, nàng không cẩn thận khởi động cơ quan rồi.

Tiểu Tiểu thờ dài thườn thọt. Vào cái thời điểm này, sao lại còn nhảy ra mấy thứ linh tinh như vậy? Nàng ngây người trong chốc lát, sau đó cẩn thận đặt bình hoa xuống, xoay người ổn định bình phong. Làm như cái gì cũng chưa từng thấy, nhanh chạy thôi.

Nàng vừa định nhảy qua cửa sổ rồi đi, lại thấy bên ngoài có tiếng người sôi sục.

“Sao đột nhiên lại xảy ra hỏa hoạn! Các người phòng vệ kiểu gì vậy? Mau thông báo cho tân khách, xem xét trong phòng có mất mát gì không!”

Thanh âm kia vô cùng quen thuộc, đúng là của Phương đường chủ quản lý nội vụ trong Anh Hùng Bảo. Tiểu Tiểu hơi hốt hoảng, hiện giờ nếu muốn thoát thân, chỉ sợ không dễ a. Ai, phỏng hóa quá lớn, sau này cần cẩn thận hơn a! Kế sách hiện giờ, chỉ có...

Nàng nhìn cái mật đạo kia, tiếng người vang lên bên tai càng gần. Nàng cất ngang suy nghĩ, lách mình đi vào. Nàng nhìn lướt qua vách tường bốn phía, ẩn tất cả mọi chỗ gồ lên trông như cơ quan. Cửa phòng vừa mở ra, cửa mật đạo đã kịp thời đóng lại. Tiểu Tiểu dựa lưng vào vách tường, nhẹ nhàng thở ra. Nàng cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nhưng lại chẳng nghe thấy gì. Xem ra, có vẻ vách tường này là hàng thật giá thật, hàng chính hiệu a.

Nàng ngược mắt, đang định bước tiếp, lại phát hiện trước mặt mình tối đen, vươn tay không nhìn thấy năm ngón. Nàng kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy yên tâm. Bên trong có gió thổi, xem ra không phải là mật thất.

Nàng lấy hỏa chiết trong lòng ra, thổi lửa, chiếu sáng con đường phía trước. Tuy nhiên, bậc thang làm từ đá phiến, đi thẳng xuống dưới, cũng không nhìn ra là đường thông tới nơi nào. Nàng cảm thấy có hơi khiếp đảm, nhưng vừa nghĩ bản thân muốn làm người xấu, liền cố lấy dũng khí, đi nhanh xuống dưới. Nhưng mà, dưới chân nàng đột nhiên trơn trượt, thấy mình sắp ngã xuống, nàng lập tức vận khí người lại, ổn định lại thân mình. Nhưng bậc thang này ảm thấp trơn trượt, thân hình nàng vẫn không vững như cũ, cứ như vậy, một đường lao đảo lao xuống bậc thềm.

Vật và mãi mới đến được bậc thang cuối cùng, nàng lại không đứng vững được, dưới chân trượt một cái, bỗng chốc ngã văng ra ngoài.

Chả trách, sư phụ thường nói, muốn xài khinh công cũng phải nhìn địa hình a. Hiện tại nàng hoàn toàn không dùng nổi khinh công nữa. Nàng mất hết hy vọng, lăn tròn vài vòng, rồi ngã chổng vó trên mặt đất.

Cái gì vậy trời, khắp nơi đều là nước đọng, ẩm ướt trơn trượt, ai mà muốn đi vào đây a. Nàng nhìn hỏa chiết bị gãy làm hai đoạn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nàng cất hỏa chiết đi, xoa xoa thất lưng đứng dậy. Cái góc phía trước, còn có chút ánh sáng lơ mơ.

Hay là có người? Nàng cẩn thận đi qua, dựa lưng vào tường, cẩn thận lắng nghe. Xác định không thấy tiếng người, nàng mới dè dặt cẩn trọng nhìn chăm chú vào cái góc đó. Lập tức, ngây người.

Đó cũng chỉ là một cái góc phòng nhỏ, chẳng qua, người nằm trên đất kia, nàng biết.

Tiểu Tiểu bước tới, nhẹ giọng kêu: “Ngân đại gia?”

Tuy nhiên, Ngân Kiều có vẻ đang hôn mê.

Tiểu Tiểu cẩn thận đánh giá hần, hô hấp ổn định, chắc chỉ là hôn mê thôi. Nhưng ngay lập tức nàng liền nhận ra có điều bất thường. Trên người Ngân Kiều bị cắm rất nhiều châm châm. Đây không phải là Tội Tuyệt Ngân Mang mà hần hay dùng. Châm này to hơn một chút. Tiểu Tiểu nhận ra loại châm này, đây rõ ràng là Phong Mạch châm mang ác danh trên giang hồ, chuyên môn phong tỏa tâm mạch, đoạn tuyệt chân khí. Mà Phong Mạch châm này tuyệt đối không thể tùy tiện nhổ bậy, sai lầm một chút, ngược lại có thể dẫn đến chết người.

Tiểu Tiểu xem xét mấy vị trí cắm châm. Mạch bị phong tỏa là Kỳ Kinh Bát Mạch, tuy rằng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nhất định là không thể hoạt động được. Hiện tại nên làm gì bây giờ? Tiểu Tiểu cúi đầu suy nghĩ. Bây giờ đến chính bản thân nàng cũng khó bảo toàn, huống chi, nàng cũng không dám tùy tiện rút mấy cái châm này ra. Chắc, thấy chết mà không cứu, cũng là bài học nhập môn trong việc làm người xấu a.

Tiểu Tiểu chấp tay thành chữ thập, nhỏ giọng mở miệng nói, “Ngân đại gia, không phải Tiểu Tiểu không muốn cứu ngươi. Mà thật sự là có tâm nhưng không có lực a. Ngươi đừng hận ta a.”

Nàng nói xong, đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Nhưng mà, một khắc kia, khóe mắt nàng liếc thấy, lớp da thịt dưới vạt áo buông lỏng của Ngân Kiều. Nàng vô cùng kinh hãi, một lần nữa ngồi xuống. Nàng thoáng do dự một chút, sau đó vẫn đưa tay vạch vạt áo của hần ra. Đó rõ ràng là một đường ấn màu xanh, kinh mạch chung quanh đã hơi chuyển sang màu xanh đen, vùng da phía trên đường ấn sưng phồng lên.

Tiểu Tiểu run run, đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn. Sư phụ bị một đường của người ta chặt đứt toàn bộ kinh mạch, không trị được mà chết. Lúc đó, những gì nhìn thấy, cả đời này của nàng cũng không quên được. Không sai, chính là loại đường pháp này. Sư phụ chính xác là chết dưới loại đường pháp này.

Trong khoảng thời gian ngắn nàng không cách nào ngăn được xúc động. Nàng luôn luôn biết, sư phụ không hề muốn nàng đi báo thù. Nhưng mà, nhiều cảm xúc kịch liệt bỗng chốc đảo loạn trong lòng. Sư phụ luôn nói, đối với việc chết luôn luôn coi nhẹ, cũng dạy Tiểu Tiểu như vậy. Nhưng mà thuận theo tự nhiên như vậy, thuận theo tự nhiên như vậy, nàng không làm được. Đúng, nàng không đi tìm manh mối, cũng không truy tìm hung thủ. Nhưng mà, giờ khắc này, manh mối hiện ra ngay trước mắt nàng, chẳng lẽ, muốn nàng làm như không thấy.

Nàng ngồi trên đất, cố gắng bình ổn tâm tình bản thân. Nàng nhìn Ngân Kiều, lại đưa tay tạo thành hình chữ thập một lần nữa, “Ngân đại gia, nếu ta rút sai châm, hại chết ngươi, ngươi ngàn vạn lần cũng đừng hận ta a.”

Nàng hít sau một hơi, nâng tay, rút theo thứ tự từng cái, mạch Y Đốc, mạch Nhâm, mạch Xung, mạch Mang, mạch Âm Khiếu, mạch Dương Khiếu, nhanh chóng rút châm.

Ngân Kiều vốn đang mê man, ho mạnh một hơi, chậm rãi mở mắt.

Hai tay Tiểu Tiểu cầm đầy Phong Mạch châm, vẻ mặt kích động nhìn hần, “Ngân đại gia, ngài tỉnh?”

Ngân Kiều nhìn thấy nàng, rõ ràng rất kinh ngạc. Hần chậm rãi đứng dậy, khó tin nhìn nàng, “Là người đã cứu ta?”

Tiểu Tiểu ném châm trong tay đi, “Coi như là thế...”

Ngân Kiều nhẹ giọng ho, nói, “Làm thế nào nguoi lại mò được tới đây.”

Vì thế Tiểu Tiểu liền đen chuyện nhận được thư ra kể lại từ đầu đến đuôi.

“Kỳ thực, ta cũng chỉ may mắn bước nhầm vào đây. Nguyên nhân chủ yếu trong này, vẫn là ngài có cát nhân thiên tướng, có thần linh phù trợ...” Tiểu Tiểu còn thêm một đoạn tổng kết nữa, coi như vuốt mông ngựa.

“Làm sao nguoi có thể rút được Phong Mạch châm?” Ngân Kiều cũng không thêm để ý mắt câu nịnh nọt kia, mở miệng hỏi.

Tiểu Tiểu sững sốt, “A? Phong Mạch châm? Ta không biết a, ta chỉ rút bừa thôi.”

Ngân Kiều nhú mày, kéo lấy tay trái của nàng, nhìn ngân châm mà hấn đã cài trong đó, “Nguoi đã từng ngăn huyết đạo... Ngân châm di chuyển chậm một tắc.”

Cái này mà cũng có thể nhìn ra? Tiểu Tiểu hỏi hận không thôi.

“Phương pháp điểm huyết ngăn huyết lại rất ít người tu luyện, căn bản là không phải học qua loa là có thể làm được. Mà Phong Mạch châm này, lại vô cùng nguy hiểm, rút bậy, ngược lại có thể nguy hiểm đến tính mạng. Vận khí của nguoi, có vẻ tốt quá đấy...”

Tiểu Tiểu không nói gì. Vừa rồi nhìn hấn háp hổi còn thấy hiền lành, ai, nhìn hiện tại mà xem, quả nhiên là người tốt không bao giờ được báo đáp mà.

“Ngân... Ngân đại gia, ta biết nguoi có rất nhiều điều muốn hỏi... Nhưng mà, chúng ta đi ra ngoài trước đã, được không?” Tiểu Tiểu vừa cười làm lành, vừa nói.

Ngân Kiều không buông tay, “Rốt cục nguoi là loại người nào?”

Lúc này Tiểu Tiểu rung rung, “Ngân đại gia, ngài đừng vậy a...”

Trong ánh mắt của Ngân Kiều hiện lên tia hồ nghi, nhưng lực tay lại dần dần thả lỏng. Hấn nghiêng đầu nói, “... Ta sẽ không giết nguoi. Đạo lý có ơn phải báo, ta vẫn biết.”

Tiểu Tiểu cảm động không thôi, “Cám ơn, Ngân đại gia!”

Ngân Kiều điều tức một chút, sau đó đứng lên, trong ánh mắt, tràn đầy sát khí. Hấn bước đi, mở miệng nói, “Đi thôi...”

Tiểu Tiểu biết sát khí kia không phải hướng về mình. Nàng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một gian mật thất

Tiểu Tiểu đi theo Ngân kiều được một đoạn đường, nghi vấn trong lòng cứ cuộn lấy nàng, khiến nàng vô cùng khó chịu. Vài lần nàng muốn mở miệng, lại không biết tìm từ ngữ nào để nói. Nàng vừa đi vừa cúi đầu đau khổ suy nghĩ.

Lúc này, thân hình Ngân Kiều đột nhiên nghiêng một cái. Tiểu Tiểu lập tức tiến lên, vươn tay đỡ lấy hấn.

“Ngân đại gia, nguoi không sao chứ?” Nàng vội vàng mở miệng nói.

Ngân Kiều bình phục hô hấp, lắc đầu.

Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ ra, mượn cơ hội hỏi: “Ngân đại gia, ngài có võ công cái thế, tiem chủ Hi Viễn kia làm thế nào mà đả thương ngài thành như vậy?”

Ngân kiều liếc mắt trừng nàng một cái, nói: “Tay chân của ta chỉ không linh hoạt một chút thôi. Con mắt nào của nguoi nhìn thấy ta bị thương nặng? Thương thế đêm hôm trước, đã gần khỏi rồi, chỉ là tiểu tiện nhân kia dùng Phong mạch châm chặt đứt chân khí của ta mà thôi.”

“A? Nhưng mà, ta thấy thương thế của ngài...” Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng chỉ chỉ ngực hấn.

Ngân Kiều dùng chân lại, trầm mặc một lát, “Ngươi biết chương pháp này?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, “Không biết, nhưng coi vẻ rất lợi hại.”

Ngân Kiều cười cười, nói: “Là vô cùng lợi hại đấy. Nếu chương này dùng đủ mười thành công lực, ta đã chết rồi.”

“Ngân đại gia, ngươi quả nhiên là cát nhân thiên tướng, có thần linh phù trợ!” Tiểu Tiểu kinh thán nói, “Nhưng mà, một chương chí mạng, thiên hạ thực sự có chương pháp lợi hại như vậy sao?”

Ngân Kiều lơ đãng tiếp tục cất bước, “Mấy trăm năm trước, trên giang hồ có một loại nội lực tuyệt đỉnh, từng nghe qua chưa?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Thái Nhất Tâm Quyết”

“Ngươi cũng có chút kiến thức đó.” Ngân Kiều tiếp tục nói, “Năm đó ‘Thái Nhất Tâm Quyết’ xưng bá thiên hạ, không người nào địch nổi. Nhưng sau này dần dần thất truyền, phân hóa thành hai phái, hiện tại cũng chính là ‘Viêm Thần Giác Thiên’ của Thái Dương nội lực và ‘Huyền Nguyệt Tâm Kinh’ của Thái Âm nội lực. Năm đó, chương môn Đạo tông Thần Tiêu phái là Xung Hòa Tử đồng thời tu luyện hai loại nội công tâm pháp này, hi vọng đạt được con đường đầu tiên tới ‘Thái Nhất Tâm Quyết’. Nhưng cuối cùng vẫn thất bại, tuy nhiên nhờ vậy lại cho hắn có cơ duyên xảo hợp sáng chế một loại chương pháp bá đạo âm ngoan. Bộ chương pháp này không chú trọng chiêu thức, mà chú trọng chương lực âm hàn, người trúng phải chương này, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, nhất định chết không thể cứu. Thế gian gọi nó là ‘Minh Lôi chương’.”

Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi. “Minh Lôi chương”, tên này tất nhiên là như sấm nổ bên tai, nhưng từ đầu đến cuối lại mang theo cảm giác không thật. Thần Tiêu phái Xung Hòa Tử từng được vua Huy Tông phong làm “Xung Hư Diệu Đạo tiên sinh”, năm đó, được dị nhân truyền cho một loại đạo pháp, gọi là Phong Lôi thuật. Đó là một nhân vật tựa như thần tiên. Chỉ là, nghe đồn năm đó Xung Hòa Tử xung đột chính kiếm với Huy Tông, cho nên phát tay áo rồi đi, đến nay không rõ tung tích. Ách, chẳng lẽ sư phụ thật sự là chết dưới loại chương pháp thần kỳ này? Vậy là có liên quan đến Thần Tiêu phái?

“Nếu thật sự là chết dưới ‘Minh Lôi chương’ dưới, cũng không oan uổng.” Ngân Kiều thần nhiên nói, “Chỉ tiếc, xem thân thủ và công lực người nọ, sợ chỉ là một tiểu nhân vật không chính tông, đến chỗ nào đó học trộm được một chút da lông của chương pháp này mà thôi.”

Tiểu Tiểu nhìn Ngân Kiều, hiểu rõ một chuyện. Mặc dù nàng chưa từng thấy sư phụ toàn lực đối chiến với người khác, nhưng có thể cảm thấy, công phu của sư phụ so với Ngân Kiều nhất định hơn xa. Nói cách khác, có thể một chương giết chết sư phụ, căn bản là không phải là người đã đã thương Ngân Kiều. Thần Tiêu phái, là Đạo tông đại phái, chỉ bằng một tiểu nha đầu như nàng, căn bản không có khả năng tìm được hung thủ...

“Sao vậy, sợ Minh lôi chương này sao?” Ngân Kiều xoay người, khinh miệt nói.

“Sợ... Đương nhiên sợ...” Tiểu Tiểu mảnh liệt gật đầu.

“Sợ ta chết rồi không có người giúp ngươi hoãn chậm?” Khóe miệng Ngân Kiều hơi nhếch, hỏi.

Tiểu Tiểu ngẩn người, “Ách, đúng... A, không đúng. Ta đối Ngân đại gia một mảnh trung tâm, làm sao có thể là vì ngân châm...”

“Được rồi được rồi. Nha đầu ngươi a, thật không hiểu câu nào của ngươi là thật câu nào là giả.” Ngân Kiều không kiên nhẫn vẩy vẩy tay, “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu lập tức cầm miệng, đuổi kịp.

Ước chừng đi mất khoảng thời gian uống một chén trà, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy dưới chân càng ngày càng ẩm, đỉnh đầu cũng bị mấy giọt nước tí tách rơi xuống. Giọt nước lạnh như băng, chảy xuống cổ, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, vô cùng khó chịu. Nàng suy nghĩ một chút, liền lấy “Tiêm Tử Bách La” kia ra khoác tạm trên người, phòng ngừa vạn nhất.

Ngân Kiều không hề để ý đến người phía sau, trái lại, tự mình bước tiếp. Nhưng mà, phía trước đã không còn đường, hắn dừng lại, nhieu mày.

Tiểu Tiểu ngoái đầu nhìn, “A? Không còn đường?”

“Không cần ngươi nói.” Ngân Kiều bình thần trả lời.

“Ách... Ngân đại gia, ngươi không biết đường ra ngoài à?” Tiểu Tiểu hỏi.

“Vô nghĩa.” Ngân Kiều nhìn chung quanh, “Lúc ta tỉnh lại đã nhìn thấy ngươi, ngươi cho là ta biết cái gì?”

Tiểu Tiểu không nói gì. Vừa rồi, thấy hắn đi phẳng phẳng như vậy, còn tưởng rằng hắn biết đường ra a. Ai... Chả trách sư phụ lại nói, đường phải do tự mình đi.

“Có sự lưu chuyển không khí, nhất định sẽ có cơ quan tồn tại...” Ngân Kiều vươn tay xoa vách tường, sau đó, mở miệng nói, “Nha đầu ngốc, đứng đực ra đó làm gì, tìm đi!”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ tiến lên một bước, đột nhiên, chân phải hơi trơn một cái. Nàng lão đảo cổ định lại thân mình, vỗ vỗ ngực. Cúi đầu, nhìn thấy một thứ, nàng mở miệng nói, “Ngân đại gia, có phải cái này không?”

Ngân Kiều ngồi xuống, nhìn xuống cái hố bị dẫm thụt xuống kia, bên trong có một cái xích sắt. Ngân Kiều vươn tay, cố gắng lôi ra. Vách tường phía trước đột nhiên nâng lên.

Sau khi vách tường hoàn toàn dâng lên, Tiểu Tiểu và Ngân Kiều đều bị cảnh sắc trước mắt làm cho ngây người.

Đó là một gian phòng hoàn toàn dùng thủy tinh chế thành, bốn vách tường vuông vức, dùng dạ minh châu làm đèn. Thủy tinh kia chế tác tinh xảo, lóe lên thủy quang trong vắt, khiến cho căn phòng lóe lên tùy sắc diễm lệ, màu sắc tuyệt vời, đẹp đến phi thường, càng làm nổi bật lên nét xa hoa hư ảo và không thật.

“Oa, thủy tinh cung?” Tiểu Tiểu kinh thán. Mà sau đó, ánh mắt nàng lại bị một thứ đồ trong phòng hấp dẫn. Trong phòng có một cái án rất đặc biệt, phía trên có một cái giá bằng gỗ lim, trên giá đặt một lưìi Phương Thiên Họa Kích. Họa kích kia, dài hơn sáu thước, sáng rực trong trẻo, uy phong lẫm lẫm. Tiểu Tiểu hít một hơi, tán thưởng một hồi. Tuy rằng không có trong Thích thị danh binh đồ* (bản vẽ), nhưng thấy một họa kích như vậy, nhìn ánh sáng lóe ra từ nó, cũng biết đây là một binh khí hảo hạng.

“Hóa ra là ở nơi này!” Thanh âm Ngân Kiều đột nhiên vang lên.

Tiểu Tiểu cả kinh, quay đầu nhìn về phía Ngân Kiều. Theo ánh mắt của hắn, nàng thấy được một thứ đồ khiến nàng ngây người. Đó là một cái hộp gỗ vô cùng đơn giản, đoan đoan chính chính đặt ở bên cạnh họa kích trên án.

Tiểu Tiểu nhớ rằng, hộp gỗ này là do Tịch phu nhân lấy từ trong tay của nhị công tử Mạc Doãn, nói là bảo quản giúp hắn. Không ngờ, lại giấu trong cái chỗ bí ẩn này. Nhưng mà, bí đạo này rõ ràng là ở bên trong khách phòng đông sương. Chẳng lẽ, Tịch phu nhân và tiêm chủ có quan hệ sâu xa? Chắc, quá loạn.

Nàng đang đau khổ suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng Ngân Kiều cười.

“Ha ha ha, rốt cuộc ta cũng biết, vì sao tiểu tiện nhân kia không giết ta.” Hắn nhìn cái hộp gỗ kia, cười phở phơ.

Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy lo lắng. Nàng tiến lên một bước, mở miệng, “Ngân đại gia, ngài không sao chứ?”

“Đứng yên đó, đừng nhúc nhích.” Ngân Kiều đột nhiên mở miệng quát bảo.

Tiểu Tiểu liền đứng nguyên, một bước cũng không dám động dấy.

Ngân Kiều lấy từ trong lòng ra một bình sứ, mở nắp bình, hít lên đất. Bột phấn màu bạc là tả rơi xuống, khiến cho không gian bằng thủy tinh này tăng thêm mấy phần hấp dẫn.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng ngay sau khi bột phấn rơi xuống trước mắt, nàng hoàn toàn ngây người. Nàng luôn luôn cho rằng, trong cái phòng này, ngoại trừ họa kích và hộp gỗ kia, không có bất kỳ vật nào. Nhưng giờ phút này, nơi nào bột phấn màu bạc đi qua, đều có mấy sợi tơ ẩn ẩn xuất hiện. Đợi bột rắc hết, Tiểu Tiểu đã thấy rõ, những sợi tơ mảnh như sợi tóc giăng kín khắp phòng, giống như mạng nhện. Mấy sợi tơ kia nàng biết, là Thích thị danh binh “Ế Sát”, chuyên dùng để mai phục. Nhìn bằng mắt thường thì “Ế Sát” vô ảnh vô hình, tuy rất nhỏ, nhưng lại vô cùng sắc bén. Nếu vừa rồi nàng có ý định đi về phía trước, bây giờ đã là đầu cổ hai nơi.

Thật quá nguy hiểm a a a... Tiểu Tiểu lập tức lui lại mấy bước, trong lòng kinh hãi.

Ngân Kiều lại dường như không hề có phản ứng gì, đứng ở nơi đó. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào sợi tơ như ẩn như hiện kia. Ngón tay hắn nháy mắt bị cắt đứt, máu đỏ sẫm dọc theo sợi tơ, chậm rãi chảy xuống.

“Ngân đại gia, nguy hiểm a...” Tiểu Tiểu sợ hãi nhắc nhở.

“Yên tâm.” Ngân Kiều quay đầu, “Người trong thiên hạ biết cách phá “Ế Sát” có thể đếm trên đầu ngón tay, mà may mắn ta lại đúng là một trong số đó. Tiệp nhân kia muốn lợi dụng ta lấy hộp gỗ, nằm mơ! Cửu Hoàng thần khí là con mồi của ta, ai cũng đừng hòng nhòm ngó!”

Ngân Kiều nói xong, đi về phía trước vài bước. Bên người hắn, tơ mảnh giăng kín, chỉ sợ sảy một chút chính là đi vào con đường chết. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lấy Tội Tuyệt Ngân Mang ra. Ngân châm nhỏ bé trong căn phòng thủy quang liễm diễm này, lóe lên ánh sáng hoa mỹ, chiếu vào đồng tử trong mắt hắn, rạng rỡ tuyệt đẹp.

Tiểu Tiểu cho rằng, Ngân Kiều định dùng “Tội Tuyệt Ngân Mang” bắn đứt tơ “Ế Sát”, nhưng sự tình lại phát triển theo một hướng hoàn toàn khác. Ngón tay hắn hơi dùng sức, ngân châm mạnh mẽ bắn ra. Tơ “Ế Sát” vốn vô cùng nhỏ, nhưng ngân châm không hề bắn lệch một chút nào, sợi tơ không đứt, nhưng bị ngân châm tác động vào, bắn mạnh về phía vách tường đối diện. Sợi tơ vừa động, tất cả những sợi còn lại trong phòng đều phát sinh biến hóa. Chỉ thấy Ngân Kiều nhanh chóng điều chỉnh dáng người, không để cho tơ kia làm thương tổn đến bản thân. Nhưng dù vậy, quần áo trên người hắn cũng bị cắt đứt vài chỗ, may mà còn chưa bị thương đến da thịt. Sợi tơ bị ngân châm ấn vào vách tường thủy tinh đối diện, Ngân Kiều liền tung thêm một châm nữa. Hai châm giao nhau, tạo thành hình chữ thập, cố định lại sợi dây ở chỗ đó. Ngân Kiều cúi người, tránh một sợi tơ đang đánh tới. Trán của hắn hơi nhăn lại. Hắn nhìn đám tơ bên người, lẳng lặng suy tư. Mà ngay sau đó, hắn lại đứng dậy một lần nữa, bắn châm, giống như lần trước.

Tiểu Tiểu đứng nhìn mà cảm thấy sợ hãi, thở cũng không dám thở mạnh. Nàng rốt cuộc cũng hiểu được tại sao không có mấy người trên giang hồ có thể phá được “Ế Sát”. Ngoại trừ sử dụng binh khí ngang hàng với binh khí Thích thị, còn phải nhanh mắt và ra tay chuẩn xác nữa mới được. Mà để có được lực tấn công thích hợp, không có được mười mấy năm tu luyện thì tuyệt đối không làm được. Phán đoán được cách sắp xếp sợi tơ còn cần thêm cả trí

thông minh. Điểm quan trọng nhất là: Không sợ chết. Ở trong trận “Ế Sát”, một giây sai lầm cũng dẫn tới cái chết. Nàng lau mồ hôi lạnh trên đầu. Ngân Kiều này, phải gọi là “Kẻ tài cao gan cũng lớn” chứ nhỉ?

Ước chừng khoảng một khắc trôi qua, Ngân Kiều ổn định lại thân hình, sắc mặt hần có chút tái nhợt, nhẹ nhàng thở hỗn hển. Mà trước mặt hần, to “Ế Sát” cũng không còn dày đặc nữa, miễn cưỡng cũng đã tách thành một con đường nhỏ để đi.

Tiểu Tiểu kìm lòng không được định chạy tới, “Ngân đại gia, ngài quả nhiên là thần thông cái thế...”

Ngân Kiều trừng mắt liếc nàng một cái, “Tránh sang một bên.”

Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ngân Kiều lấy lại bình tĩnh, cẩn thận đi tới bên cạnh hộp gỗ, vươn tay cầm lấy nó. Hần đặc ý cười cười, nhưng tươi cười này trong chốc lát liền biến mất. Hộp gỗ trong tay tuy rằng mộc mạc đơn giản, nhưng căn bản không có cách nào mở nó ra. Ngân Kiều nhíu mày, tay hơi dùng sức, nhưng hộp gỗ vẫn không chút sứt mẻ như cũ. Trong lòng hần thấy không đúng, liền cẩn thận cầm lấy hộp gỗ xem xét.

“Không hổ là Thích thị...” Hần mở miệng, lẩm bẩm.

Lúc này, một cái ngân châm trên tường đột nhiên buông lỏng, một sợi tơ ngay lập tức bắn lại. Ngân Kiều cả kinh, lập tức nghiêng thân mình, tránh đi. Nhưng mà đám tơ ào ào bắn về, Ngân Kiều không cần nghĩ ngợi, nắm sát xuống đất, lăn ra ngoài trận “Ế Sát”.

Tiểu Tiểu chạy qua, kêu, “Ngân đại gia...”

Ngân Kiều ôm hộp gỗ, đứng lên. Tiểu Tiểu nhìn mặt hần bị sợi tơ cắt qua, tóc phía bên trái bị cắt mất một nửa. Chỉ là, hần vẫn tươi cười như cũ không hề kiêng nể gì.

“Hiện tại ngươi có thể tán thưởng ta võ công cái thế rồi.” Hần cười, một tay nâng hộp gỗ, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu không khỏi bật cười, “Đúng vậy, đúng vậy, Ngân đại gia, ngươi thật lợi hại nha!”

Ngân Kiều cười, lại có chút bất đắc dĩ nhìn hộp gỗ trong tay, “Chi tiếc... Hộp gỗ này, ta không mở được.”

“A?” Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nàng ngẩng đầu, nhìn cái hộp gỗ kia, ngay sau đó sắc mặt thay đổi. Thật sự thì nhìn xa sẽ tưởng nó chỉ là một cái hộp gỗ bình thường, lại gần mới biết. Vốn tưởng chỉ là một cái hộp gỗ thôi, hóa ra, nó cũng là Thích thị danh binh đời thứ nhất. “Hàm Vũ”, chuyên môn dùng để cất chứa đồ vật. Nói nó là binh khí tuy có chút miễn cưỡng, nhưng nó là hàng thật giá thật, do chính Thích thị đúc. Bề ngoài mặc dù trông như một cái hộp gỗ bình thường, nhưng bên trong là thép cứng đã được tinh luyện cẩn thận, đao kiếm không thủng, nước lửa không xâm. Hơn nữa, trên hộp còn lắp thêm khóa bảo mật, ngoại trừ người trong Thích thị, không ai có thể mở được. Theo truyền thuyết, thứ này năm đó được dùng để truyền tin hàm cơ mật.

Chắc, chả trách Mạc Doãn kia không thèm cò kè mặc cả, liền đưa hộp gỗ này giao cho Tịch phu nhân. Nói đi nói lại, lấy được cái hộp này cũng chả có ích lợi gì, mở không được cũng chỉ như công dã tràng.

Ngân Kiều và Tiểu Tiểu đang nhìn cái hộp phát sầu, lại nghe thấy một tiếng nổ, tường thủy tinh phía đông đột nhiên nâng lên. Ngân Kiều vút hộp gỗ cho Tiểu Tiểu, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, nhìn người đang đi ra từ bên trong cơ quan kia.

Tiểu Tiểu ôm hộp gỗ, dò xét thăm dò, lúc nhìn thấy người kia, liền kinh ngạc không thôi.

“Hoá ra là Mạc Doãn công tử.” Ngân Kiều nhợt nhạt cười, nói.

Lúc Mạc Doãn nhìn thấy hai người, cũng có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức, ánh mắt hần dừng lại ở hộp gỗ trên tay Tiểu Tiểu. Trong mắt hần vội hiện sát khí, “Mẫn Yên” bên hông rút ra khỏi vỏ, hàn quang mãnh liệt. Hần không nói hai lời, vung đao tấn công, đánh thẳng về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu rung rung, ông trời ơi, tại sao nàng lại ôm cái hộp gỗ này a? Về sau chẳng phải là ngày nào cũng bị Mạc Doãn đuổi giết hay sao?

Ngân Kiều xuất kiếm, chặn lại thế công của Mạc Doãn. Hai người lúc này cuốn lấy nhau.

Tiểu Tiểu ôm hộp gỗ, trái trớn phải tránh, cố gắng không để bản thân bị cuốn vào trong trận đánh.

Ngân Kiều quen dùng nhuyễn kiếm, chiêu thức nhẹ nhàng hay thay đổi, mà đao pháp của Mạc Doãn, bá đạo trực tiếp, không có chút hư chiêu ảo cảnh nào. So về nội lực và kinh nghiệm chiến đấu, Ngân Kiều tất nhiên là hơn Mạc Doãn mấy lần, nhưng trên người hần có thương tích, lại còn bị phong mạch châm đã thương, chân khí không thuận. Sau hơn mười chiêu, liền rơi xuống thế hạ phong.

Chỉ thấy đao phong Mạc Doãn hơi đổi, đánh văng thế kiếm của Ngân Kiều, nhân dịp đang bay lên, tung người đi tới trước mặt Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu hoảng sợ vô cùng, không hề nghĩ ngợi liền đem hộp gỗ trong tay ném ra ngoài.

Mạc Doãn thấy thế, thu đao thế, vươn tay đón được cái hộp.

Tuy nhiên ngay sau đó cũng chỉ một cái chớp mắt, Ngân Kiều lại không chút do dự đâm một kiếm về phía Mạc Doãn. Đó là sát chiêu vô cùng mạnh mẽ

đứt khoát. Khi gần như đâm trúng ngực Mạc Doãn, lại không ngờ cái kẻ vừa rồi ném hộp né tránh là Tiểu Tiểu, trượt chân, trực tiếp ngã về phía Ngân Kiều. Tuy rằng chỉ là nhẹ đụng vào, nhưng kiếm phong lại trật mắt mấy phân, vốn là một kích trí mạng cuối cùng cũng chỉ tạo được một chút thương tích bên hông cho Mạc Doãn.

Ngân Kiều nhú mày, định tấn công tiếp, lại thấy ngực chột đau. Hắn liền lui lại mấy bước, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Tiểu Tiểu vất vả lắm mới đứng vững được thân mình, còn chưa kịp thở ra, đã thấy Mạc Doãn vung đao tấn công, đánh thẳng vào Ngân Kiều.

Nàng chạy lên, che trước người Ngân Kiều, “Bùm” một tiếng liền quỵ xuống, than thở khóc lóc, nói: “Mạc Doãn công tử, không nên a... Ta trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn con nhỏ tám tháng, còn có...”

Mạc Doãn ngừng điệu âm lãnh, thế công không giảm, nói một câu, “Hãy bớt sàm ngôn đi!”

Mắt thấy đao phong của hắn gần chạm tới, Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, hô lớn: “Ta biết người ngươi muốn tìm là ai!”

Đao phong của Mạc Doãn ngay lập tức dừng lại, cách lông mày và lông mi Tiểu Tiểu cũng chỉ có một tấc.

Tiểu Tiểu nghe thấy đao phong dừng lại, sợ hãi mở mắt.

“Ngươi nói cái gì?” Mạc Doãn thu đao, hỏi.

“Ách... Ta biết nữ tử mà công tử muốn tìm là ai.” Tiểu Tiểu trả lời vô cùng thành khẩn.

Về mặt của Mạc Doãn rõ ràng không tin. Hắn nắm chặt chuôi đao trong tay, hồ hững nói: “Tịch phu nhân đã nhận lời, nhất định sẽ đem thân phận của người nọ nói cho ta biết, ngươi đừng nhiều lời nói sáo.”

Tiểu Tiểu còn chưa mở miệng giải thích, đã nghe Ngân Kiều nở nụ cười. “Ngụy nhị công tử, ngươi bao nhiêu tuổi rồi a. Lời Tịch phu nhân nói, ngươi cũng tin? Nếu như nàng thật sự có lòng nói cho ngươi biết nơi ở của người nọ, làm gì phải kéo dài đến tận bây giờ?”

Ánh mắt Mạc Doãn bỗng nhiên chột lóe, khinh miệt nói: “... Chẳng lẽ, ta nên tin ngươi?”

“Hiện giờ ngươi muốn giết chúng ta, dễ như trở bàn tay. Chẳng lẽ, còn sợ chúng ta lừa ngươi?” Ngân Kiều ổn định hơi thở, mở miệng cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ cần ngài không giết chúng ta, ta nhất định thành thành thật thật nói cho ngài!” Tiểu Tiểu vội vàng nói.

Mạc Doãn nhìn Tiểu Tiểu, thấy vẻ mặt nàng tràn ngập sợ hãi, thanh âm bi thương, không giống như là đang tính toán lừa hắn. “Được... Ta không giết các ngươi. Nàng ở đâu?”

Tiểu Tiểu cảm động không thôi, nàng đứng dậy, tiến lên một bước, đang định nói đáp án ra, lại bị Ngân Kiều giữ lại.

“Mạc Doãn công tử, ngươi có thể đi vào, tất nhiên cũng có thể mang chúng ta đi ra ngoài chứ. Yêu cầu này, ngươi thấy sao?” Ngân Kiều cười nói.

Mạc Doãn nhìn Ngân Kiều, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Vừa rồi Ngân Kiều ra sát chiêu, tự nhiên là khiến cho Mạc Doãn có chút cảnh giác. Hắn suy nghĩ một chút, bình tĩnh mở miệng nói: “Đi theo ta.”

Nói xong, Mạc Doãn xoay người, đi về phía đường hầm kia.

Ngân Kiều kéo Tiểu Tiểu, đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một lần bỏ chạy

Tiểu Tiểu đi theo Mạc Doãn và Ngân Kiều ra ngoài, nhưng nghĩ ngò trong lòng lại càng lúc càng tăng thêm. Vào thời điểm như thế này, vì sao Mạc Doãn lại tới bí thất này? Cứ cho là hắn là nhị thiếu gia của Anh Hùng Bảo, biết rõ địa hình nơi này, nhưng nhìn quan hệ hiện giờ của hắn với Anh Hùng Bảo, hành động như vậy không phải quá phò trương sao? Nếu để Tịch phu nhân biết, nhất định sẽ nổi giận.

Hơn nữa, rốt cục vì lý do gì mà hắn lại muốn tới bí thất này? Chẳng lẽ vì muốn lấy lại hộp gỗ của mình? Nhưng mà, trong bí thất này còn có “Ế Sát”, muốn lấy hộp gỗ, nói dễ hơn làm.

Đầu tiên là tiêm chủ Hi Viễn mạo danh Ngân Kiều tìm nàng, sau đó là trong phòng Hi Viễn có mặt đạo thần bí, sau đó nữa là Ngân Kiều bị ghim Phong Mạch chằm ở trong mặt đạo, lại sau đó là có một mặt thất bằng thủy tinh bên trong chứa hộp gỗ, cuối cùng là Mạc Doãn xuất hiện... Mấy việc này hợp lại, nghĩ kiểu gì cũng thấy kì quái. Tiêm chủ Hi Viễn kia là ngoại nhân (người ngoài), mặt đạo trong phòng không có khả năng là do nàng tạo ra. Rõ ràng là trong Anh Hùng Bảo có người thông đồng với nàng, chẳng lẽ, người kia chính là Mạc Doãn?

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng đau đầu, liền lắc lắc đầu. Chuyện này vốn không liên quan đến nàng, nàng suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Tiểu Tiểu lắc đầu, tiếp tục đi, đột nhiên, trên cổ tay trái truyền đến một trận đau đớn, từ tay chảy thẳng đến tim, đau đớn lạnh lẽo thấu xương, khiến cho nàng phải cuộn tròn thân mình, thấp giọng rên rỉ kêu lên.

Ngân Kiều xoay người, ngồi xổm xuống, kéo tay trái nàng.

“Ngân đại gia, đến giờ tỵ?” Tiểu Tiểu cắn răng nhịn đau nói.

“Giờ tỵ canh ba.” Mạc Doãn mở miệng.

Ngân Kiều nhíu mày, mở miệng, “Người điểm huyết ngăn lại, hoãn thời gian di chuyển của châm. Cũng được, ta giúp người lấy châm ra.”

“Thật sự?” Tiểu Tiểu nghi hoặc.

“Được người cứu hai lần, đương nhiên.” Ngân Kiều khoanh chân ngồi xuống, nhìn thoáng qua Mạc Doãn.

Mạc Doãn gật đầu, yên lặng đứng nhìn.

Ngân Kiều vận nội lực, ngón tay đặt trên huyết Khúc Trạch của Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trong kinh mạch có một luồng chân khí chậm rãi chảy vào, khí lạnh kia tan hết, ngân châm bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng, người tốt cuối cùng cũng nhận được báo đáp.

Đang lúc ngân châm chuẩn bị rời khỏi cơ thể, đột nhiên trong động có tiếng ồn ào, ánh lửa lay động, tiếng người đi đến.

(Số chị quá nhỏ!>.

Tiểu Tiểu kinh hãi, vừa định quay đầu, lại nghe Ngân Kiều quát, “Không được phân tâm!”

Tiểu Tiểu lập tức ngoan ngoãn trở lại vị trí cũ, cho động cũng không dám động.

Nhưng mà, thanh âm mấy người đó vô cùng ồn ào. Tiểu Tiểu mơ hồ có thể nghe thấy mấy chữ “Cấm địa”, “Tự tiện xông vào”, “Thích thị bình khí”, mà mấy chữ này đều hàm chứa sát khí khiến lòng người lạnh lẽo.

Lúc này, một bóng đen phi về phía bọn họ, không nói hai lời, liền hạ sát chiêu.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, không biết làm thế nào cho phải. Đã thấy Mạc Doãn rút đao, nghênh đón.

Hắc y nhân kia tay không xuất chiêu, tại nơi địa hình hẹp dùng chiêu thức này tất nhiên là chiếm ưu thế. Mà trường đao của Mạc Doãn lại di chuyển khó khăn, rơi xuống thế hạ phong. Hắc y nhân kia tìm kẽ hở, dùng toàn lực tấn công, đối tượng tập kích dĩ nhiên là Tiểu Tiểu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Tiểu không biết làm thế nào cho phải.

Ngân Kiều thu tay, chặt đứt chân khí, kéo Tiểu Tiểu ra. Vách tường phía sau nàng liền thay nàng chịu một chiêu.

Trên vách tường nháy mắt xuất hiện chướng án.

“Minh Lôi chướng?!” Ngân Kiều cả kinh nói.

Hắc y nhân kia thất thủ một lần, lập tức vận công một lần nữa, tiếp tục đánh úp lại.

Ngân Kiều buông Tiểu Tiểu ra, nói: “Phong mạch, ổn định chân khí.”

Nói xong, hất tung người, cùng hắc y nhân kia triển đấu.

Tiểu Tiểu khổ sở cực kỳ. Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Khó khăn lắm Ngân Kiều này mới tỏ ra chút lương tâm, giúp nàng loại bỏ châm, thế nhưng từ đâu lại nhảy ra một tên hắc y nhân... Hơn nữa, kỳ quái nhất, mục tiêu lại chính là nàng. Chẳng lẽ là gần đây nàng làm chuyện tốt quá nhiều? Họa sát thân ừn ừn kéo tới... May mà đau đớn trên cổ tay đã giảm bớt, bằng không chính là họa vô đơn chí a. Tiểu Tiểu đứng một bên điểm lại huyết đạo, nhìn hai người kia đánh nhau. Nhưng mà, càng nhìn nàng lại càng cảm thấy kỳ quái. Hắc y nhân kia dùng tay đánh Minh Lôi chướng, nhưng bộ pháp và dáng người lại vô cùng quen thuộc. Tuy rằng hấn cố gắng che giấu, nhưng mà vẫn lộ ra chút manh mối.

“Yến Hành Bộ...” Sớm hơn nàng một bước, Mạc Doãn đã hô lên tên này.

Yến Hành Bộ là bộ pháp đặc biệt chỉ có trong Anh Hùng Bảo, dùng thân pháp mau lẹ linh hoạt làm sở trường. Hắc y nhân này sử dụng bộ pháp giống hệt, khả năng duy nhất chính là, hắn là người của Anh Hùng Bảo!

Mạc Doãn tất nhiên là cũng nghĩ tới điểm này. Hắn nâng đao gia nhập cuộc chiến của hai người kia, chiêu nào chiêu nấy đều đánh về phía hắc y nhân kia.

Tránh bị cuốn vào, Tiểu Tiểu lui lại vài bước. Nhưng vào lúc này, cả đám đệ tử Anh Hùng Bảo tay cầm cây đuốc đột nhiên xông tới. Tiểu Tiểu quá sợ hãi, vào thời điểm trọng yếu này, nếu diện mạo của nàng bị nhìn thấy, vậy thì coi như xong rồi. Nàng lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống, tránh ở một bên.

Đám đệ tử chen chúc xông vào, Ngân Kiều và Mạc Doãn đều sững sốt, chiêu thức chậm lại. Mà hắc y nhân kia không chút do dự, thừa dịp có khe hở, đánh một chưởng về phía “Mẫn Yên” trong tay Mạc Doãn. Mạc Doãn không dự đoán được chưởng lực bất ngờ này, đao liền rời tay. Hắc y nhân kia đón lấy thanh đao, cũng không tiếp tục tấn công mà đánh úp về phía đám đệ tử vừa xông vào. Chỉ thấy đao phong lạnh lẽo thấu xương, hơn mười đệ tử kia bất ngờ không kịp đề phòng, đều bị chém trúng.

Mạc Doãn thấy vậy, lập tức tiến lên. Hắc y nhân kia không hề ham chiến, bỏ “Mẫn Yên” trong tay xuống, lui vào trong mật đạo.

Mạc Doãn và Ngân Kiều đang định đuổi theo, lại nghe thấy một tiếng động trầm đục.

“Cửa đá đóng lại rồi.” Ngân Kiều nhú mày.

Mạc Doãn lập tức xoay người, nhìn đám đệ tử bị chém.

“Không, không cần nhìn... Hắn, bọn họ đều chết rồi...” Tiểu Tiểu ôm đầu, run rẩy nói.

Về mặt Mạc Doãn có chút cứng ngắc.

“Thù đoạn quá ngoạn độc.” Ngân Kiều khoanh hai tay trước ngực, mở miệng nói, “Tuy ta là giang dương đại đạo (cường đạo nổi danh), cũng cảm thấy không bằng a.”

Hắn nói còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn, dường như là có rất rất nhiều người tới.

Tiểu Tiểu đứng lên, sợ hãi nói, “Ta, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?”

Ngân Kiều không cho là đúng cười cười, “Chỉ còn một cách.” Hắn liếc mắt nhìn Mạc Doãn một cái, “Ngươi nói đi, công tử?”

Mạc Doãn nắm chặt thanh đao trong tay, hồ hững nói: “Đi ra ngoài đi.”

Trong lòng Tiểu Tiểu liên tục kêu khổ, nghe tiếng động là biết, hiện giờ ở bên ngoài nhiều người như vậy, bọn họ vừa đi ra chính là cái bia cho mọi người ngắm bắn. Quả thực chính là liều mạng đó!

“Nha đầu.” Ngân Kiều mở miệng, “Thế này nhé, ta bảo ngươi làm như thế nào thì làm như thế ấy. Hiểu không?”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, cố gắng gật đầu.

“Đi.” Ngân Kiều nói xong, kéo Tiểu Tiểu, dùng khinh công chạy ra bên ngoài.

Còn chưa ra đến nơi, đã có thể mơ hồ nhìn thấy, bên ngoài tụ tập một đám người, ánh lửa chiếu rọi, sáng như ban ngày. Ngân Kiều lấy từ trong lòng ra mấy cây Tỏi Tuyết Ngân Mang, nâng tay bắn ra. Mà mục tiêu, không phải người, chính là cây đuốc.

Nháy mắt, đám đuốc vụt tắt hàng loạt, ánh lửa biến mất, ánh sáng bỗng chốc không còn, đám người lập tức xôn xao lên.

“Ngươi vận công nhanh. Chạy!” Ngân Kiều vận công đẩy mạnh một cái từ sau lưng Tiểu Tiểu, ném một phát ra bên ngoài.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy thân mình bay lên, không hề tổn sức phi qua đám người. Hai chân nàng vừa chạm đất, cũng không thèm quay đầu lại, dùng hết sức chạy. Đột nhiên, nàng nghe thấy thanh âm xé gió sau lưng. Nàng trốn tránh không kịp, chỉ cảm thấy vai trái trầm xuống, bước chân lệch đi, liền ngã xuống đất.

Nàng giãy dụa đứng dậy, ngoại trừ cảm giác hơi đau ngoài da, cũng không có cảm giác bị thương tới xương cốt. May mắn trước đó nàng đã khoác “Tiêm Tử Bách La”, quả nhiên đao thương bất nhập a! Phúc lớn mệnh lớn! Nàng nghe thấy có người đuổi theo, liền không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục chạy trốn.

Lúc này, Ngân Kiều cũng thừa dịp loạn thả người bay lên, khinh công của hắn vốn là số một số hai ở trên giang hồ, lần này dưới tình trạng này, tất nhiên là không người nào có thể ngăn trở.

Nhưng mà, cũng giống như Tiểu Tiểu, hắn lập tức liền nghe thấy thanh âm xé gió kia. Hắn lập tức xoay người, tiếp được mũi tên kia trong tay. Hắn điểm chân vào núi đá, vọt người bay lên không, cười vang nói, “Liêm công tử, thụ giáo!”

Người bắn tên, tất nhiên là Liêm Chiêu, hắn nhú mày, lạnh lùng mở miệng: “Ngân Kiều?”

“Ngân Kiều? !” Người chung quanh ào ào kinh ngạc.

“Đừng để cho hắn chạy! Truy!” Mỏ miệng hạ lệnh, là Tam Anh La Võ. Đám đệ tử lập tức đuổi theo truy kích.

Liêm Chiêu nắm chặt điều cung trong tay, trong ánh mắt có chút hận ý.

“La Võ đại nhân, chúng ta không tìm thấy người bị bắn trúng vừa rồi.” Một đệ tử tuần tra bước nhanh đến, mỏ miệng nói.

La Võ nhíu mày, nhìn Liêm Chiêu.

“Bị tên của ta bắn trúng nhất quyết không thể không bị thương, chỉ cần điều tra cẩn thận, không khó sa lưới.” Liêm Chiêu nói xong, xoay người đuổi theo hướng Tiểu Tiểu đảo tầu.

“Nhanh đi theo.” La Võ vẫy tay.

Đệ tử lên tiếng, cũng đuổi theo.

Đang lúc mọi người vô cùng hỗn loạn, chỉ thấy Mạc Doãn từ trong mật thất kia chậm rãi đi ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trầm mặc .

“Tại sao huynh lại ở đây!” Trong đám người, đột nhiên có người cả kinh nói. Ngụy Đình nhanh chóng đi tới, vẻ mặt vội vàng.

Mạc Doãn nhìn hắn một cái, thần sắc bình tĩnh, cũng không trả lời cái gì.

Mà lúc này, ánh mắt mọi người đã chú ý tới hộp gỗ trong tay hắn.

“Lớn mật!” Tịch phu nhân đứng dậy, “Người dám đột nhập vào “Tinh Thất”!”

Mạc Doãn nhíu mày, nhìn nàng, “Phu nhân, nếu tại hạ nhớ không nhầm, là ngài bảo tại hạ đến.”

Tịch phu nhân cả giận nói: “Vô liêm sỉ, ta là nữ nhân, sao có thể nửa đêm nửa hôm chạy đến tìm người. Người đừng có ngậm máu phun người!”

Mạc Doãn chậm rãi thu đao vào vỏ, “Phu nhân, chính là tỷ nữ bên người ngài đi truyền lời, ngài không ngài có thể tự hỏi một chút.”

Hắn vừa nói xong, đã thấy Triệu Nhan hoảng sợ vô cùng đi đến bên người Tịch phu nhân. Nàng “Bùm” một tiếng quỳ xuống, khóc nói: “Phu, phu nhân, nô tỳ oan uổng!”

Tịch phu nhân nhìn nàng, thần sắc ngưng trọng.

Triệu Nhan khóc lê hoa đài vùi, “Phu nhân, hôm nay nô tỳ đều ở trong phòng bếp nấu súp cho phu nhân, chỉ có lúc tối mới rời đi đến đình Dược Hương. Sau đó đều ở cùng với phu nhân. Nếu phu nhân không tin có thể hỏi Lưu bá trong phòng bếp. Phu nhân minh giám, nô tỳ oan uổng a...” Nàng dần dần khóc không thành tiếng, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Mạc Doãn nhìn nàng, thần sắc không còn giữ được nét bình tĩnh.

“Mạc Doãn! Uống công ta đối đãi với người như khách quý, người ba lần bốn lượt khiêu khích không thành, hôm nay còn tự tiện đi vào cấm địa của Anh Hùng Bảo, lại còn dám vu oan cho tỷ nữ của ta, người có rắp tâm gì!” Tịch phu nhân càng nói càng phần nộ.

Mạc Doãn nhìn nàng, không nói thêm điều gì.

Lúc này, đám đệ tử đi vào mật thất điều tra vội vàng chạy tới, nói, “Phu nhân, Tam Anh đại nhân, mấy huynh đệ đi vào trong đều đã chết!” Hắn nhìn nhìn Mạc Doãn, bị phần nói, “Là do binh khí Thích thị gây nên!”

“Cái gì?!” Tam Anh Trương Kế Viễn cũng thiếu kiên nhẫn, mang vẻ mặt đau thương tột độ nhìn Mạc Doãn, “Chẳng lẽ người thật sự...”

Về mặt Mạc Doãn đang nặng nề lại trở về vẻ hờ hững, hắn mở miệng, “Ta lặp lại lần nữa, không phải là ta.”

“Nói sáo!” Tịch phu nhân tức giận đến mức toàn thân run rẩy, “Rõ ràng là người cấu kết với người ngoài, mưu đồ gây rối!”

Mạc Doãn xoay đầu, không thèm giải thích.

“Không có chứng cứ, lấy cái gì mà quyết định!” Người phản bác, đúng là Ngụy Đình, “Nhị ca... Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?”

Mạc Doãn nhìn hắn, “Nên nói ta đều đã nói, tin hay không tùy người.”

Ngụy Đình nhanh cau mày, xoay người, nhìn người quỳ trên mặt đất, khóc rống không thôi, Triệu Nhan.

“Không cần bàn cãi nữa, trong chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, trước khi tìm được hai kẻ đồng phạm kia, không ai được phép nói bừa.” Trương Kế Viễn đi tới bên người Mạc Doãn, vươn tay đặt lên bờ vai của hắn, “Nếu như ngươi trong sạch, ta tự nhiên sẽ trả lại công đạo cho ngươi.”

Mạc Doãn cũng không đáp ứng, chỉ nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, nói, “Ta nói là ta không tự đi vào đó, muốn tra xét thế nào thì tùy các ngươi.”

Nói xong, hắn liền rời đi.

Đám môn hạ đệ tử của Anh Hùng Bảo biết thân phận hắn, không ai dám can hắn lại.

“Vô liêm sỉ!” Tịch phu nhân gắt gao nắm tay, thấp giọng mắng.

Trương Kế Viễn nhìn nàng một cái, “Phu nhân. Không cần tức giận, Trương mỗ này, tuyệt đối sẽ tra xét chuyện này minh bạch! Ai cũng đừng hòng oan uổng cho ai...”

Tịch phu nhân nhú mày, “Cứ làm thế đi. Nhan nhi, chúng ta đi.”

Triệu Nhan khóc đứng dậy, đuổi theo.

Phía bên này, Anh Hùng Bảo vì chuyện bí thất sút đầu mồ trán. Phía bên kia, Tiểu Tiểu mệt mỏi, sức cùng lực kiệt. Đau đớn trên bờ vai càng ngày càng mạnh, coi như đao thương bất nhập, cũng nhất định sẽ để lại một vết bầm lớn. Nàng thật sự là mệnh khổ a, sao lại xui xẻo như vậy chứ?

Kinh công của nàng tuy rằng không bằng Ngân Kiều, nhưng cũng không tính là quá kém. Nàng tránh được đám đệ tử truy đuổi, ngoặt vào hành lang gấp khúc, lên vào phòng Liêm Chiêu. Vừa đóng cửa lại, nàng liền nghe thấy tiếng la cách đó không xa của đám đệ tử.

“Mỗi gian phòng đều phải tra xét, tìm được cái kẻ bị thương do tên bắn kia!”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, âm thầm kêu khổ. Hóa ra là trùng tên... Nàng quay đầu, trên vai trái quả nhiên cảm một mũi tên, tên dù chưa đâm vào xương cốt, nhưng xuyên thủng quần áo, vướng vào quần áo nàng. Tiểu Tiểu vươn tay, nắm lấy mũi tên kia, dưới ánh trăng mỏng manh, nàng tinh tường nhìn thấy, mũi tên kia chia làm ba cạnh sắc, lợi hại vô cùng, không giống bình thường. Thần Tiễn Liêm gia gì đó? Chẳng lẽ người bắn tên là Liêm Chiêu? Ai, đây là cái nghiệt duyên gì a! Xong rồi xong rồi, nếu bọn chúng vào trong phòng tra xét, nàng mang theo mũi tên này, chẳng phải là không đánh đã khai?

Lúc này, nàng lại đột nhiên nghĩ ra. Nếu như người bắn tên thật sự là Liêm Chiêu, nơi này là phòng hắn, có tên của hắn cũng không đáng ngờ chút nào. Lúc này Tiểu Tiểu bật cười. May mắn vừa rồi nàng chạy vào gian phòng này! Nàng đang cảm khái trời không tuyệt đường người, đã thấy tiếng bước chân tới gần. Nàng cuống quýt cời hải, ôm mũi tên kia nhảy lên giường, đắp chăn xong, nghiêng đầu giả bộ ngủ.

Nàng vừa chuẩn bị xong, chợt nghe có người đẩy cửa tiến vào. Nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, ổn định lại hô hấp hỗn loạn của bản thân, nằm yên không nhúc nhích.

Người tới càng lúc càng gần, tim Tiểu Tiểu đập cũng càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, có người cao giọng mở miệng, “Khoan đã.”

Người nói chuyện, là Liêm Chiêu. Về mặt hắn lạnh lùng, nhìn đám đệ tử đang xông vào phòng. “Nơi này là phòng ta, không cần điều tra.”

Các đệ tử có chút lúng túng, “Liêm thiếu hiệp, cái này...”

Tiểu Tiểu ở trong ổ chăn thờ dài, tình huống như vậy, nếu nàng còn không tỉnh, sẽ càng đáng nghi a. Vì thế, nàng nghiêng đầu, vươn tay, nhẹ dụi mắt, có chút buồn ngủ nói: “Sao vậy? Ôn quá...”

Liêm Chiêu đi đến bên giường, cười khê, “Không có việc gì, điều tra thôi. Ngươi không thấy người nào khả nghi chứ?”

Tiểu Tiểu mờ mịt lắc đầu, “Không a, ta vẫn ngủ...”

“Ân. Không ầm ĩ người nữa, tiếp tục ngủ đi.” Liêm Chiêu ôn nhu nói. Hắn nói xong, xoay người nhìn đám đệ tử, “Đi nơi khác kiểm tra.”

Đám đệ tử thấy thanh âm Tiểu Tiểu bình thường, không giống người bị thương, liền bồi lễ, xoay người rời đi. Liêm Chiêu cũng không nói thêm cái gì đi theo.

Tiểu Tiểu nắm mũi tên trong tay phải, giấu trong chăn. Lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi, tim nàng đập vẫn dồn dập như cũ, không cách nào bình tĩnh.

Đột nhiên, Liêm Chiêu ngừng lại.

Tiểu Tiểu kinh hãi, khẩn trương nhìn Liêm Chiêu chậm rãi quay lại. Hắn đứng ở trước giường, nhìn Tiểu Tiểu, mở miệng nói: “Ngươi...”

Tiểu Tiểu vô cùng khẩn trương, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên.

“Ngươi lại không khóa cửa.” Liêm Chiêu thờ dài, nói xong.

Tiểu Tiểu cứng ngắc, nằng mở to hai mắt nhìn Liêm Chiêu.

“Cẩn thận một chút a.” Liêm Chiêu bắt đầu dĩ cười cười, “Ngủ đi.” Nói xong, hắn cất bước rời đi, lúc gần đi, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, cả người đều xụi lơ. Đại nạn không chết a, tất có hạnh phúc cuối đời! Thế đạo này, quả nhiên không nên làm người tốt a! Ai...

Người tốt a... Nàng lấy mũi tên ra, tinh tế tỉ mỉ xem xét. Nếu Liêm Chiêu biết, người hắn bắn trúng vừa rồi là mình, hắn sẽ nghĩ như thế nào nhỉ? Rốt cục, hắn thật sự coi nàng là thê tử chưa qua cửa che chờ trong tay, hay là, có ý đồ khác?

Trong đầu nàng, lảng lảng nhớ tới lời sư phụ từng nói: Đừng bao giờ đi đoán tâm ý của người khác đối với mình là thật tâm hay là giả ý. Chỉ cần lúc ở cùng nhau, không phải vật vờ là tốt rồi.

Nàng nhột nhột nở nụ cười, đúng vậy, đoán nó làm cái gì. Dù sao, tính đến bây giờ, nàng cũng chưa từng nhận thiệt thòi gì từ hắn. Cứ như vậy, là tốt rồi...

Nàng cứ cười như vậy, dần dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Một điểm đáng ngờ

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tiểu vì đau mà tỉnh. Trên cánh tay trái giống như bị lửa thiêu đốt, đau đớn từ trên cổ tay lan tới bả vai, lại từ bả vai chạy ngược lại đến cổ tay. Mô hôi lạnh chảy đầy đầu, nàng nâng tay trái lên. Ngăn châm nằm trong kinh mạch có chút thâm đen, màu đen trong kinh mạch như ẩn như hiện. Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ nâng tay, ngăn mạch lại một lần nữa, có thể mới khiến cho đau đớn giảm đi một chút.

Tiểu Tiểu ai oán nhìn kinh mạch xanh đen trên cổ tay. Cái ngăn châm này sẽ không gây ra vấn đề gì chứ? Ông trời a, hiện giờ Ngân Kiều không biết chạy tới nơi nào. Nàng cũng không muốn cứ không mình bạch như vậy mà chết đâu a.

Nàng thở dài, đứng dậy xuống giường. Thôi cũng chẳng sao, mặc kệ thế nào, ngày rồi cũng sẽ qua a. Nàng sờ sờ bụng, ép buộc cả đêm, nàng cũng chưa ăn được miếng nào. Thương thay cho một thiếu nữ còn thanh xuân như nàng, đôi một bữa như vậy, biết bồi bổ như thế nào đây.

Hai chân Tiểu Tiểu vừa hạ xuống, liền thấy Liêm Chiêu. Nàng đầu tiên là cả kinh, lập tức bình tĩnh lại. Hắn ngồi ở bên cạnh bàn, chống tay ngủ. Nàng không tiếng động thở dài, Liêm gia công tử này thật đúng là không phòng bị a. Nếu nàng muốn xuống tay hại hắn, quả thực dễ như trở bàn tay. Nàng bắt đầu dĩ cười cười. Không hổ là công tử con quan, giang hồ hiểm ác này, sợ là hắn hoàn toàn không biết gì cả...

Nàng đang nghĩ linh tinh, khóe mắt đột nhiên liếc đến Uyên Ương tiến hạp bên người Liêm Chiêu. Đúng rồi, vũ tên! Nàng lúc này nghĩ tới chính sự. Nàng lấy tên từ trong chân xuất ra, rón ra rón rén đi đến bên người Liêm Chiêu. Chuẩn bị nhét mũi tên trở lại.

Chỉ là, một lát sau, nàng mờ mịt. Kia Uyên Ương tiến hạp kia đúng như tên gọi của nó, hạp phân làm hai ngăn. Nhìn từ bên ngoài, tên đặt bên trong đều giống hệt nhau. Chết toi, mũi tên trong tay nàng này là của bên nào?

Nàng đang cảm tên, trầm tư suy nghĩ. Liêm Chiêu tỉnh lại, nhìn thấy nàng đứng ở bên người mình, hơi kinh hãi. “Người làm gì...”

Tiểu Tiểu cứng ngắc, không tự giác nhìn mũi tên trong tay mình.

Liêm Chiêu tất nhiên cũng thấy. “Người lấy tên làm cái gì?” Hắn đứng dậy, hỏi.

Tiểu Tiểu lập tức đáp: “Nha, ta thấy tiến hạp này rất đẹp, liền nhìn không được... Ta đang muốn trả về, chỉ là, quên mất mình vừa lấy từ bên nào...”

Liêm Chiêu cười cười, lấy lại mũi tên kia, nói: “Uyên Ương tiến hạp là âm dương song hạp, tên trong âm hạp dùng thiếc chế thành, chỉ dùng để trừng phạt. Mà tên trong dương hạp lại dùng thép nguyên chất luyện thành, không chết cũng bị thương.” Hắn nói xong, đem vũ tên cắm vào trong dương hạp.

Tiểu Tiểu vốn lo lắng, nếu như Liêm Chiêu kiểm tra số lượng mũi tên, nhất định sẽ phát hiện kỳ quái trong đó. Nhưng hắn lại không hoài nghi chút nào.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra. Mà sau đó liền cảm thấy có chút xấu hổ.

Liêm Chiêu cũng có chút không được tự nhiên, hắn mở miệng nói, “Ách... Ta sáng nay mới trở về, sợ đánh thức người cho nên không lên tiếng.” Hắn tự giễu cười cười, “Không nghĩ tới, cứ như vậy ngủ quên mất...”

Tiểu Tiểu nghe lời này của hắn, cũng cảm thấy xấu hổ. Từ ngày đầu tiên nhìn thấy hắn, nhất cử nhất động của hắn, đều không có khí chất tự phụ nào, bình thản khiến cho người ta khiếp sợ. Hắn đường đường là công tử của Thần Tiễn Liêm gia, tất nhiên là sống trong an nhàn sung sướng. Ôn lương trung hậu như vậy, đến cùng là làm như thế nào có thể dưỡng thành ?

Sinh ra phú quý, tướng mạo thượng thừa, võ nghệ cao cường... Tả Tiểu Tiểu nàng nếu gả cho loại nam nhân này, vậy thì quả thực chính là trời đất không dung, về sau nhất định sẽ bị sét đánh chết! “Môn đăng hộ đối” lời này cũng không phải là nói dối a!

“Sao vậy?” Nhìn về mặt bị phần của Tiểu Tiểu, Liêm Chiêu liền hỏi.

“A?” Tiểu Tiểu sùng sốt, thay đổi chủ đề, nói, “A, ta còn chưa rửa mặt.”

Liêm Chiêu cười cười, “Đi a.”

Tiểu Tiểu lập tức chạy về phía bồn rửa mặt chải đầu.

Liêm Chiêu vừa định ngồi xuống, lại trong lúc vô tình nhìn thấy vai trái Tiểu Tiểu. Quần áo trên vai trái của nàng bị rách một lỗ, ần ần lộ ra áo trong màu trắng. Hắn nhủ thầm, đi vài bước qua, nghiêm túc nói: “Tiểu Tiểu, vai trái người...”

Mới nghe xong nửa câu, thân mình Tiểu Tiểu liền hoàn toàn cứng lại. Nguy rồi, ngủ một đêm, nàng thế nhưng lại quên mất quần áo của mình bị rách một lỗ. Chẳng lẽ hắn... Nàng thờ cũng không dám thờ mạnh, mở to hai mắt chờ Liêm Chiêu nói nốt nửa câu còn lại.

Liêm Chiêu lại chậm chạp không có nói, gò má hắn ửng đỏ, không tự giác tránh đi ánh mắt nàng. Hắn nghĩ mãi, mới lại mở miệng, “Người... Có mấy bộ quần áo?”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, cứng ngắc trả lời: “Một... Một bộ...”

Liêm Chiêu càng thêm xấu hổ: “Khiến thể tử phải mặc quần áo cũ, là Liêm Chiêu vô năng.”

“A?” Cầm Tiểu Tiểu liền rút xuống.

Về mặt Liêm Chiêu chân thành, không giống như là nói đùa. Hắn tiếp tục nói: “Đêm qua cũng vậy, là sơ sẩy của ta, khiến cho người chịu ủy khuất.”

“Ta không...” Tiểu Tiểu không biết nên nói gì cho tốt.

“Hiện tại trong Anh Hùng Bảo nguy cơ tứ phía, nếu không phải là do ta ngày đó cố ý muốn ở lại, người cũng sẽ không phải gặp những việc này.” Hắn nghiêm cẩn nói xong, “Ta cam đoan, tuyệt đối không có lần sau.”

“...” Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy, bản thân đại khái thật sự bị sét đánh chết.

Liêm Chiêu cúi đầu, từ trong lòng lấy ra ba, bốn đồng bạc vụn, đưa cho nàng. “Ta cũng không biết nữ hài tử thích cái gì, tiền này người cầm lấy, nghĩ muốn cái gì, bảo tỷ nữ đi mua là được.”

Tiểu Tiểu thế nào cũng không dám đưa tay ra nhận lấy. Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ sờ qua tiền đồng. Đột nhiên có người cho nàng bạc, nàng thật sự không thể thích ứng. Tam đồng bạc đó! Có thể mua được bao nhiêu cái bánh bao a? !

Liêm Chiêu thấy nàng không tiếp, mở miệng nói, “Ta xuất môn cũng không mang nhiều tiền lắm, này...”

“Không đâu!” Tiểu Tiểu lập tức hô, “Nhiều như vậy, ta không thể cầm...”

Liêm Chiêu bật cười, “Tiểu Tiểu, người là thể tử của ta, của ta cũng là của người. Chỗ tiền này có tính là gì?” Hắn đem bạc đặt ở trước mặt nàng, lại lấy ra một cái nhẫn gài cung làm từ cốt, đưa cho nàng.

Chiếc nhẫn này, vốn là thứ đồ dùng để gài dây cung, không quá quý hiếm. Nhưng từ trong tay Liêm Chiêu lấy ra, lại là một chuyện hoàn toàn khác. Nhẫn cốt của Thần Tiễn Liêm gia, làm từ ngà voi, đại bàng tung cánh phá mây bay về hướng mặt trời. Cho tới nay, đều là tín vật chỉ truyền trong nội bộ. Chỉ có người thuộc trực hệ trong Liêm gia, mới có thể có được.

Tiểu Tiểu nhìn nhẫn cốt kia, nói không ra lời.

“Đây là tín vật nhà họ Liêm, giang hồ ta không dám nói, nhưng nếu là người trong quan phủ nhìn thấy cái nhẫn này, sẽ không làm khó dễ người.” Hắn nói xong, đem chiếc nhẫn bỏ vào trong tay Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cái thứ trong tay kia nặng nề vô cùng. Vì sao hắn hoàn toàn không nghi ngờ chứ? Nàng cảm mũi tên kia, trên quần áo có lỗ thủng, còn có để lại dấu vết, chẳng lẽ không đủ để cho hắn hoài nghi sao? Nhưng hắn không chỉ che chở nàng, mà còn đưa cho nàng tín vật Liêm gia... Như vậy thiện ý tốt đẹp như vậy, đủ để chết người.

“Sao vậy?” Liêm Chiêu nhìn nàng ngẩn người, cười hỏi.

Tiểu Tiểu ngước mắt, nhìn hắn, sau đó cố gắng nói, “Ách, ta đói bụng.”

Liêm Chiêu ngăn ra, “Ta quên mất việc này... Thật có lỗi, đi thôi, đi ăn cái gì đó.”

Tiểu Tiểu gật đầu, xuất môn.

Lúc đi trên hành lang gấp khúc, Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới chút chuyện. Nghĩ lại, đêm qua nàng vội vàng chạy thoát. Sau đó bí thất xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không biết gì cả. Nếu Liêm Chiêu này thật sự không nghi ngờ nàng, hỏi hẩn, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

“Đúng rồi, đêm qua xảy ra chuyện gì vậy? Àm ĩ như vậy?” Nàng tùy ý mở miệng, hỏi.

Sắc mặt Liêm Chiêu lập tức trở nên nghiêm túc, “Đêm qua, có ba người xông vào cấm địa Tinh Thất của Anh Hùng Bảo, Tam Anh triệu tập võ lâm nhân sĩ trong Bảo, cùng truy kích và tiêu diệt.”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Hóa ra, ngày hôm qua bảo ta là phải đi ra ngoài làm việc, là do chuyện này a.”

Liêm Chiêu gật đầu, “Một nửa thôi. Tam Anh cũng không dự đoán được tối hôm qua những người đó thật sự sẽ xuất hiện.”

“Nga. Rốt cục là loại người nào, gan lớn như vậy a?” Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi.

“Trong đó có một người là đạo tặc nổi danh trên giang hồ Ngân Kiều, khinh công của hẩn rất cao, dễ hẩn chạy thoát. Một người khác, thừa dịp đèn đuốc tối tăm trốn vào trong Bảo, cũng không biết là ai. Tuy nhiên, hẩn trùng một tên của ta, hẩn là không khó tìm ra.” Liêm Chiêu nói, “Người cuối cùng, là Mạc Doãn. Đêm qua hẩn cầm hộp gỗ, từ trong cấm địa ra. Còn giết rất nhiều đệ tử, hiện tại mọi người đang hoài nghi hẩn chính là người khởi xướng tất cả.”

“Mạc Doãn?” Tiểu Tiểu kinh hãi. Lúc đó tình huống hỗn loạn, Mạc Doãn kia vậy mà lại không đảo tẩu? Còn nghênh ngang xuất hiện? Trời ạ, hẩn không sợ chết cũng phải có điểm dừng thôi chứ. Nguy rồi, nếu hẩn khai nàng ra, vậy thì chỉ còn đường chết a a a a a...

Liêm Chiêu vẫn chưa phát hiện biểu cảm của Tiểu Tiểu, hẩn tiếp tục nói, “Nhưng theo như lời Mạc Doãn nói, thì là do tù nữ bên người của Tịch phu nhân bảo hẩn tới hậu hoa viên. Tuy nhiên, Tịch phu nhân thế thốt phủ nhận.”

“Phức tạp như vậy a?” Tiểu Tiểu đáp, “Nhưng mà, ta nghe nói, Tịch phu nhân và Mạc Doãn cho tới nay đều có hiềm khích, lời của nàng, không quá đáng tin đi?”

“Bí mật nơi này, ta cũng không rõ lắm” Liêm Chiêu xem nàng, nói, “Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện đều là phát sinh sau khi Mạc Doãn đến Anh Hùng Bảo, mà vũ khí giết người lại là binh khí do Thích thị chế tác. Không chỉ có như thế, đêm qua ở trong bí thất, còn phát hiện ra chương án của ‘Minh Lôi chương’”. ‘Minh Lôi chương’ kia là công phu độc môn của Thần Tiêu phái, mà năm đó, Thích Hàm từng dùng binh khí đối được ba chiêu đầu của ‘Minh Lôi chương’. Hơn nữa, cuối cùng, ‘Quý Sư’... ‘Quý Sư’ và Thích thị luôn luôn có quan hệ cá nhân khó nói. Đủ loại nguyên nhân như vậy, Mạc Doãn chính xác là hiềm nghi lớn nhất.” Hẩn nói xong, cười cười, “Nhưng cho dù như thế nào, việc này, cuối cùng vẫn là gia vụ của Anh Hùng Bảo, Tam Anh đã hạ lệnh điều tra truy bắt, hẩn là rất nhanh sẽ có giải thích.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu. Cũng đúng a, Liêm Chiêu này vốn không có gì hứng thú đối với sự vụ của Anh Hùng, Kỳ Hóa hội cũng chỉ đến xem, chưa từng tham gia. Mục tiêu của hẩn chỉ có một, “Quý Sư”... Tuy nhiên, xét theo tình hình hiện tại, chuyện này là do “Quý Sư” gây nên tỷ lệ vô cùng nhỏ. Ai, chuyện vốn đã vô cùng phức tạp, bây giờ lại còn có thêm ân oán cá nhân của Tịch phu nhân và Mạc Doãn, chính xác là loạn càng thêm loạn a.

Nhưng mà... Tiểu Tiểu nhíu mày. Truyền nhân cuối cùng Thích thị là Thích Hàm, có được bí tịch ba chiêu đầu của ‘Minh Lôi chương’. Mà ‘Quý Sư’ lại cùng Thích thị có quan hệ sâu xa. Trong sổ sách của sư phụ lại chưa bao giờ đề cập đến sự tích của ‘Quý Sư’, chẳng lẽ, sư phụ tử và ‘Quý Sư’ có liên quan? Nếu là cái người kinh động thiên hạ ‘Quý Sư’ kia, thì chuyện có thể một chương giết chết sư phụ cũng không phải là không có khả năng.

Nàng đang nghĩ đến nhập thần, cũng không để ý Nhạc Hoài Giang từ đâu chạy tới, kéo lấy nàng.

“Cuối cùng cũng tìm được người!” Nhạc Hoài Giang cao hứng nói, “A, Liêm công tử, thật có lỗi.” Hẩn hướng Liêm Chiêu hành lễ một cái, kéo Tiểu Tiểu đi luôn.

Tiểu Tiểu không hiểu gì cả, bị kéo đi, lúc hoàn hồn lại, đã đến trước phòng Thạch Nhạc Nhi.

Tiểu Tiểu trong lòng kêu to không ổn, nàng sớm đã quên còn có Thạch Nhạc Nhi này nữa, thật không biết hiện tại nha đầu kia lại có cái ý tưởng bịp bợm gì trong đầu nữa.

Thạch Nhạc Nhi ở trong phòng, vẻ mặt nghiêm túc trầm tư.

“Nhạc Nhi, ta mang Tiểu Tiểu đến rồi.” Nhạc Hoài Giang mở miệng, nói.

Thạch Nhạc Nhi ngẩng đầu, “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, người cũng thật lợi hại, mới có vài ngày, đã có thể đổi được phòng rồi.”

Tiểu Tiểu cười gượng vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Thạch Nhạc Nhi từ bên bàn đứng lên, mở miệng nói, “Ta muốn nhờ tỷ tỷ giúp một việc...” Nàng đang nói, khéo mắt lại liếc đến cái lỗ trên vai trái của Tiểu Tiểu.

Ánh mắt Thạch Nhạc Nhi biến đổi, khóe miệng khẽ nhếch, “Hóa ra, ngày hôm qua người đi đông sương phóng hỏa là ngươi.”

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, vội vàng lắc đầu, “Oan uổng a! Ta nào có lá gan này a! ! !”

Thạch Nhạc Nhi trừng nòng liếc mắt một cái, đi đến bên người nàng, “Vây “Tiêm Tú Bách La” trên người ngươi là từ đâu mà có?”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. Quần áo bị rách, chính xác là có thể nhìn thấy màu trắng của Tiêm Tú Bách La bên trong. Nàng lập tức lấy tay che khuất cái lỗ, vẻ mặt kinh sợ. Nguy rồi... Chuyện đến nước này, chỉ có tránh nặng tìm nhẹ, khai thật để được khoan dung. Tiểu Tiểu bỗng chốc quỳ xuống, rưng rưng nói: “Thành chủ, người tha thứ cho ta đi. Ta chỉ là nhất thời lòng tham. Ta từ nhỏ sống khổ sở, ba bữa không đủ ăn, nhìn thấy bảo vật kia, liền sinh ra tạp niệm...”

“Ba bữa không đủ ăn?” Thạch Nhạc Nhi hừ lạnh một tiếng. “Trước kia ta tin. Hiện tại ngươi là thiếu phu nhân chưa qua cửa của Thần Tiễn Liêm gia, chẳng lẽ Liêm Chiêu còn có thể bạc đãi ngươi sao? Lá gan của ngươi cũng đủ lớn đó, dám ở trong Anh Hùng Bảo sinh sự.”

Tiểu Tiểu đáng thương hề hề nhìn nàng, “Thành chủ... Lần sau ta không dám nữa...”

Thạch Nhạc Nhi dùng ngón tay quần quần tóc, “Thôi được. Dù sao ta với cái Anh Hùng Bảo này và tiêm chủ kia cũng không có giao tình gì. Tuy nhiên...”

Tiểu Tiểu lập tức gật đầu, nói, “Thành chủ có cái gì phân phó, Tiểu Tiểu lên núi đao, xuống biển lửa, cúc cung tận tụy, chết cũng không từ nan...”

“Tốt lắm tốt lắm” Thạch Nhạc Nhi nhìn nàng, “Ta cũng chỉ muốn ngươi liệt kê hết đám binh khí Thích thị có trong Bảo ra mà thôi.”

“A?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Mấy ngày nay, mấy người chết đều là chết dưới binh khí Thích thị. Chỉ cần tìm được binh khí, là có thể biết được hung thủ là ai. Có thể làm được chuyện này, cũng chỉ có tỷ đây mà thôi!” Thạch Nhạc Nhi nói xong.

Tiểu Tiểu bừng tỉnh đại ngộ, “Thành chủ anh minh!”

Thạch Nhạc Nhi cười cười, lại ngồi xuống bên cạnh bàn, “Thật không biết giữa Tịch phu nhân và Mạc Doãn đến cùng là có thâm cừu đại hận gì, đến mức ba lần bảy lượt muốn dùng thủ đoạn như vậy vu oan hãm hại lẫn.”

“A? Làm sao thành chủ biết là vu oan hãm hại?” Tiểu Tiểu hỏi

Thạch Nhạc Nhi cười cười, “Ta không biết a. Chỉ là, không muốn Tịch phu nhân đạt được như ý nguyện.”

“A?” Tiểu Tiểu ngẩn người.

“Cho dù nàng muốn làm cái gì, đều đơn giản là vì muốn giữ vị trí bảo chủ cho con mình. Trong vòng ba ngày, nếu như không tìm được hung thủ chân chính, ngay cả Tam Anh cũng không bảo vệ được hãn (hãn ở đây là Mạc Doãn). Cứ như vậy, chẳng phải dù ta có làm cái gì cũng đều phải gả cho Ngụy Văn Hi hay sao? Buồn cười!” Thạch Nhạc Nhi trả lời.

Tiểu Tiểu vô cùng kinh ngạc. Không phải sự thật đó chứ. Hiện giờ, tình thế hỗn loạn, tất cả mọi người đều vì chuyện hung thủ mà hoảng hốt. Thạch Nhạc Nhi lại chỉ có lo chuyện hôn ước kia? Hiện tại, chính xác thì Mạc Doãn không phải hung thủ nên không ngại, nhưng nhờ vận nhất là hãn thì sao, vậy chẳng phải là vẽ đường cho hươu chạy, trợ Trụ vi ngược (giúp người xấu làm chuyện ác) hay sao?... Quả nhiên đúng như lời sư phụ nói, công lý chính nghĩa có tính là gì, bất cứ lúc nào, mỗi người cũng đều chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân mình mà thôi.

“Nói tóm lại, nhất định phải tìm được chứng cứ chứng minh Mạc Doãn trong sạch. Chuyện này giao cho ngươi và Tiểu Giang. Đừng làm ta thất vọng a, Tiểu Tiểu tỷ tỷ.” Mắt Thạch Nhạc Nhi lóe sáng, khẩu khí nói chuyện vô cùng lạnh lẽo.

“Dạ!” Tiểu Tiểu trả lời không cần nghĩ ngợi.

Nhạc Hoài Giang vô vô lúng Tiểu Tiểu, “Việc này không nên chậm trễ, đầu tiên chúng ta đi xem thi thể trước đi.”

“Thi thể?!” Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn.

Thạch Nhạc Nhi cau mày, mắt lạnh nói, “Có vấn đề gì sao?”

“Không...” Tiểu Tiểu rưng rưng.

“Đổi quần áo, lập tức đi đi!” Thạch Nhạc Nhi cười, hạ lệnh.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ gật đầu, làm theo.

Mấy ngày này, trong Anh Hùng Bảo chết khá nhiều đệ tử, liền lấy sương phòng phía nam dùng làm chỗ để thi thể. Đám đệ tử canh cửa biết bọn họ là người của thành Thái Bình, cũng không ngăn cản gì, cho bọn họ vào.

Chỗ này cũng chỉ là một căn phòng trống có bốn bức tường, bên trong bày đầy những tấm phản cứng, thi thể được đặt ngay ngắn chỉnh tề lên trên. Thời tiết tháng ba còn khá lạnh, qua mấy ngày cũng chưa có mùi hôi gì. Chỉ là trong phòng vô cùng âm u lạnh lẽo. Hơn nữa, mùi hương đốt, khiến cho người ta cảm thấy trái tim băng giá.

Tiểu Tiểu tâm không cam tình không nguyện tiến vào. Nhạc Hoài Giang tay cầm bánh bao, vừa cắn vừa mơ hồ nói: “Đêm qua, đã khám nghiệm tử thi rồi...” Hắn nhìn Tiểu Tiểu, lại lấy ra một cái bánh bao khác, “Người muốn không?”

Tiểu Tiểu nhìn thi thể khắp phòng, khoe miệng co rúm nói: “Không cần... Cảm ơn...”

Nhạc Hoài Giang đi tới trước một cỗ thi thể, “Khám nghiệm tử thi đã chứng thực, miệng vết thương trên thi thể này là do “Mẫn Yên” tạo thành. Tuy rằng Nhạc Nhi muốn chúng ta đi tìm chứng cứ, nhưng mà ta thấy, Mạc Doãn công tử kia thật sự là lành ít dữ nhiều.”

“Không thể nào, hần dù sao cùng là nhị công tử của Anh Hùng Bảo, Tam Anh sẽ không đối xử với hần như vậy chứ?” Tiểu Tiểu nói.

“Khó nói nha.” Nhạc Hoài Giang cầm một miếng bánh bao, “Nhân chứng vật chứng đều có, Anh Hùng Bảo luôn luôn nổi tiếng là công chính liêm minh, chỉ sợ... Huống hồ, hiện tại Mạc Doãn công tử kia đã bị giam lỏng, làm thế nào mà thoát thân được. Chắc, ta thấy Nhạc Nhi vẫn nên chết tâm đi, ngoan ngoãn gả cho Văn Hi công tử thôi...”

Giam lỏng?! Tiểu Tiểu sững sốt. Ông trời ơi, dựa theo sách vở võ thuật bình thường, thì sau đó sẽ là nghiêm hình tra tấn. Đến lúc đó, Mạc Doãn nhất định sẽ nói ra chuyện Ngân Kiều và nàng. Oa, vậy thì sau này nàng khó mà chạy thoát. Hiện giờ, nhất định phải tìm cho ra chứng cứ chứng minh hần trong sạch!

Nghĩ đến đây, Tiểu tiểu lập tức chạy đến bên cạnh thi thể, cẩn thận lật nhìn. Miệng vết thương rất nhỏ, dưới da có tụ máu, chính xác là do binh khí Thích thị gây nên. Mà vết thương như vậy, nhất định là do đao kiếm tạo thành. Trong Anh Hùng Bảo, binh khí Thích thị chỉ có “Phỉ” và “Mẫn Yên”... Ai, vậy không phải là vô cùng rõ ràng sao?

Nàng thở dài, tiếp tục nhìn một cỗ thi thể khác.

“Cái đó không phải.” Nhạc Hoài Giang nói.

Tiểu Tiểu hơi sững sốt, cúi đầu nhìn cỗ thi thể. Nàng cố gắng nghĩ, mới nhớ ra người này. Vào ngày đầu tiên mở Kỳ Hóa hội, quý mới đến sinh sự, đây chính là kẻ được chọn làm hiền tế (con rồ) Diêm Vương, Du Phi Hùng đại hiệp. Chắc, Anh Hùng Bảo này cũng thật là, nhiều ngày như vậy, cũng không để người ta được xuống mồ an nghỉ a. Coi về là bận rộn quá đây a... Hai tay Tiểu Tiểu chấp lại thành hình chữ thập, bái lạy vài cái. Đột nhiên nàng chú ý tới vết thương trên cổ Du Phi Hùng. Tuy rằng không phải do binh khí Thích thị tạo thành nhưng cũng giống nhau là đều rất mảnh, cắt sâu vào xương cốt. Du Phi Hùng là chết dưới “Tơ hồng Diêm La”...

Chẳng lẽ, bọn họ đều đi sai hướng rồi, hung thủ chân chính không hề sử dụng đao kiếm?

Tiểu Tiểu lập tức đi tới nhìn thi thể bên cạnh. Quả nhiên, tính cả mấy đệ tử chết lúc đầu, còn có đệ tử bị chặt đứt tay chân, miệng vết thương trên người đều như vậy. Mà sau này, đám đệ tử bị “Mẫn Yên” giết chết, miệng vết thương tuy cũng rất nhỏ, nhưng hai đầu đều rộng hơn. Hung khí mà hung thủ chân chính sử dụng nhất định là một sợi dây, hơn nữa là một sợi dây rất nhỏ...

Trong Anh Hùng Bảo, Thích thị có rèn thứ dây nào mảnh không?... Tiểu Tiểu khổ sở suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra, “Ế Sát”?

“Tiểu Giang, ta biết rồi.” Tiểu tiểu lập tức mở miệng, “Thứ hung thủ dùng, không phải là đao kiếm, mà là sợi tơ mảnh “Ế Sát”!”

“Ế Sát? Oa, chưa từng nghe qua.” Nhạc Hoài Giang đi qua.

Tiểu Tiểu liền đem miệng vết thương phân tích tỉ mỉ lại lần nữa. Nhạc Hoài Giang nghe xong, lúc này nhú mày, nói: “Đã là miệng vết thương bất đồng, lúc khám nghiệm tử thi không có lý gì mà không phát hiện ra. Trừ khi...”

“Trừ khi, có người cố gắng giấu diếm.” Tiểu Tiểu nói.

“Không sai. Hung thủ có khả năng là người trong Anh Hùng Bảo, hơn nữa, còn là người nắm quyền lực trong tay!” Nhạc Hoài Giang vỗ tay hoan nghênh nói.

“Đúng vật đúng vậy.” Tiểu Tiểu vô cùng cao hứng.

“Tuy nhiên, người xác định cái kia chính là “Ế Sát” có ở trong Anh Hùng Bảo?” Nhạc Hoài Giang hỏi.

“Ta...” Tiểu Tiểu vừa định nói hết ra, lập tức ngừng lại. Suýt chút nữa, nhanh mồm nhanh miệng, chưa đánh đã khai a. “Ta cũng không biết...” Nàng lập tức sửa lời nói.

““Ế Sát” chính xác là có trong Anh Hùng Bảo.” Lúc này, từ cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

Tiểu tiểu quay đầu, người đến là Ngụy Đình.

Ngụy Đình đi đến, nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, nói: “Lời người vừa nói là thật?”

Tiểu Tiểu gật đầu.

Ngụy Đình nhìn đám thi thể, “Ta nhất định phải tìm cho được hung thủ.” Nói xong, hắn nhanh chóng rời đi.

Nhạc Hoài Giang khoanh hai tay trước ngực, đi tới bên người Tiểu Tiểu.

“Oa. Thật không nghĩ tới a, Tịch phu nhân coi Mạc Doãn kia như cái đinh trong mắt, còn Văn Hi công tử này lại cứ muốn giúp nhị ca thoát tội. Quả nhiên là huynh đệ tình thân.” Hắn thở dài, tiếp tục nói, “Tuy nhiên... Cứ cho là chứng thực được lúc trước giết người không phải là Mạc Doãn, vậy chuyện đêm qua thì tính thế nào? Nhiều ánh mắt thấy hắn đi từ trong cấm địa ra như vậy. Huống hồ, đám đệ tử kia cũng quả thật là chết dưới “Mãn Yên” a...”

Tiểu Tiểu cúi đầu. Không sai, cứ cho là có thể chứng minh chuyện lúc trước không phải do Mạc Doãn gây nên, vậy thì chuyện trong cấm địa kia giải thích như thế nào. Cơ quan, bí thất, hắc y nhân... Mấy chuyện này làm sao nói rõ ràng cho được, huống hồ, nàng sao có thể nói đây?!

Bảo toàn lợi ích của bản thân. Đây mới là chuyện cấp bách.

Nếu Mạc Doãn không thoát được tội, như vậy, làm người xấu, còn có một chiêu: Giết người diệt khẩu.

(Chị nói thì hay lắm, nhưng chị làm được không mới là vấn đề a)

Chú thích: Nhấn gài dây cung

Dây Cung được giương bằng ngón tay cái có đeo Nhẫn Cung-Thủ (Chi-Cơ), gài khóa bởi ngón tay trỏ, lăm khi trợ giúp bằng ngón tay giữa và ngón tay áp út. Lối nắm dây Cung này giúp giương được những cây Cung ngắn và mạnh hơn rất nhiều.

Chắc cái của Liêm Chiêu giống cái này

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Một cái danh tự (một cái tên)

Truyện Ngôn Tình » Chuyện xấu nhiều ma » Chuyện xấu nhiều ma | Q.1 – Chương 24

« Xem Chương Cũ Hơn

Xem Chương Mới Hơn »

Chuyện xấu nhiều ma | Q.1 – Chương 24

June 22nd, 2015 ctv 11

Chương 24: Một cái danh tự (một cái tên) (一个名字)

Sau khi kiểm tra xong thi thể, Tiểu Tiểu và Nhạc Hoài Giang liền rời khỏi phòng chứa thi thể. Nhạc Hoài Giang đi tìm người khám nghiệm thi thể lúc trước, còn Tiểu Tiểu thì quay trở lại phòng nghỉ ngơi.

Lúc này đây, Tiểu Tiểu trở lại phòng của chính mình. Một mảnh hỗn loạn lúc trước trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ. Tiểu Tiểu bước nhanh vài bước tới bên giường, tam huyền cảm đang nằm yên ngay ngắn trên giường. Nàng vươn tay, ôm tam huyền cảm vào trong ngực, ngồi ở đầu giường, yên tĩnh suy nghĩ.

Loại người xấu dù mới bắt đầu làm như nàng đều biết phải giết người diệt khẩu, vậy thì hung thủ chân chính kia sao lại không biết. Chỉ sợ người khám nghiệm tử thi kia đã sớm lãnh ít dữ nhiều. Kết quả là ai, làm chuyện như vậy, mục đích là gì? Tuy nhiên, có một điểm, Tiểu Tiểu có thể khẳng định. Hung thủ chân chính kia, chỉ sợ không phải là một cao thủ nhất đẳng. Cứ sợ bóng sợ gió như vậy, nhưng lại thật sự giống như lời Ngân Kiều nói, chỉ là một tiểu nhân vật tầm thường?

Chậm đã, việc này rốt cục có liên quan gì đến nàng chứ? Tiểu Tiểu cau mày, oán giận. Nàng rõ ràng chỉ là người đi ngang qua, tại sao lại có người thiết

đặt cạm bẫy muốn hạ sát nàng. Tại sao mục tiêu công kích của hắc y nhân kia lại là nàng? Tuy rằng, nàng một lòng muốn làm chuyện xấu, nhưng mà còn chưa từng thành công nha, không đến mức kết thù với ai chứ?

Tiểu Tiểu nghĩ đến mức đầu phát đau, liền ngã người nằm xuống giường. “Cửu Hoàng thần khải”, “Quý sư”, “Minh Lôi chuông”... Tại sao, nàng cảm thấy mấy thứ này sẽ dẫn đến một đại sự chứ?

Nếu là đại sự, kết quả sẽ gây ra bao nhiêu bão táp đây?

Nghĩ đến “Đại”, nàng đột nhiên nhớ tới hồi nhỏ. Khi đó, nàng và sư phụ đang lưu lạc thiên nhai. Có khi sẽ ở lại trong thôn, kiếm chỗ nào đó ở lại. So với đám nhỏ trong thôn, nàng không giống, không được đi học, những chữ biết được đều do sư phụ dạy. Vì thế, những ngày đó, nàng liền trở thành đối tượng bị đám nhỏ khi dễ.

Nàng còn nhớ rõ, năm bản thân bảy tuổi kia, bị vài nam hài tử ném cho toàn thân đầy bùn, khóc lem hết cả mặt.

Sư phụ hỏi nguyên nhân. Nàng ngen ngào nói: “Bọn họ cười tên con quái dị, Nói con là Tà Tiểu Tiểu, Hữu Đại Đại...”

Lúc đó, sư phụ “Phốc xí” bật cười ra tiếng.

Lúc đó còn nhỏ, nàng liền cất tiếng khóc lớn.

Sư phụ nỗ lực kiềm lại nụ cười, vội vàng dỗ dành.

Nàng vừa khóc vừa oán giận sư phụ tại sao lại đặt cho nàng cái tên như vậy.

Sư phụ vô tội trả lời: “Bởi vì, năm đó, lúc ta nhặt được con, con còn nhỏ xíu, cho nên, liền gọi...”

Nàng còn chưa nghe hết câu, khóc càng lớn hơn.

Sư phụ nhíu mày, cúi đầu suy nghĩ, nghiêm túc mở miệng, nói: “Tiểu Tiểu. Kỳ thực, tên của con có nguyên nhân đó!” Sư phụ chỉ vào bầu trời, nói, “Thiên địa to lớn, vạn vật nhỏ bé. Sư phụ đặt cho con tên này, là muốn khuyên con rằng, sống trên đời, cần phải đề tâm thanh tĩnh. Không cần đấu với trời, tranh với người. Có ít dùng ít, tích tiểu thành đại. Cho nên, con mới gọi là Tiểu Tiểu!”

Luận điệu này, khi đó nàng căn bản nghe không hiểu, nhưng cũng vì vậy mà dừng nước mắt. Một đoạn thời gian rất dài sau đó, nàng đều mang mấy lời kia ra nói cho mấy kẻ cười nhạo nàng nghe. Mà hiện giờ, nàng nhớ tới, chỉ cảm thấy buồn cười.

Có ít dùng ít, tích tiểu thành đại.

Ý tứ trong câu này, nàng hiện tại cũng đã hiểu. Nói trắng ra là, nếu người làm cho bản thân trở thành cỏ dại trên đất, thì người cũng sẽ không thêm để ý người khác dẫm lên người người một hai cái. Sư phụ chính là sư phụ a, lúc đó chỉ ngăn người một cái chớp mắt, đã có thể nói ra lời dạy có ý nghĩa như vậy.

Tiểu Tiểu cười, trong lòng lại bắt đầu đau xót. Ôm tam huyền cầm trong tay, dần dần xiết chặt. Đề tâm thanh tĩnh... Bị thương to lớn và thù hận kia, so với thiên địa này, cũng chỉ là hạt bụi mịt mờ. Đã là bụi, thì không nên để lại trong lòng. Nhưng mà, cái tâm tình rộng rãi như của sư phụ, nàng còn chưa học được.

Nàng nghĩ nghĩ, không tự giác ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên. Tiểu Tiểu mở choàng mắt, bỗng chốc vọt đứng lên, vọt tới cửa, mở cửa.

Nhạc Hoài Giang đứng nơi đó, sắc mặt có chút ngưng trọng, “Tiểu Tiểu... Người khám nghiệm tử thi đã chết.” Hắn mở miệng, nói.

Tiểu Tiểu ngẩn ra, thật sự đứng như nàng dự liệu, là giết người diệt khẩu? Nàng sợ hãi hỏi, “Làm sao có thể...”

“Là chết dưới Minh Lôi chuông” Nhạc Hoài Giang nhíu mày nói.

“Minh Lôi chuông...” Trái tim Tiểu Tiểu co rúm lại.

“Mạc Doãn luôn bị giam lỏng ở bắc uyển (khu vườn phía bắc), không có khả năng là do hắn gây ra. Sợ là tên đồng đảng kia của Ngân Kiều...” Nhạc Hoài Giang nói xong.

Tiểu Tiểu không nói gì. Không cần đoán, tên đồng đảng đó chính là nàng. Đừng nói là “Minh Lôi chuông”, ngay cả “Hầm chân vịt” nàng cũng không biết a.

“A. Manh mới lại bị chặt đứt. Thạch Nhạc Nhi bảo ta tới nói với người một tiếng. Người ngấm lại, “É sát” kia có thể ở nơi nào.” Nhạc Hoài Giang thờ dài, “Ta còn muốn đi tìm Hạ tỷ, người tự mình cẩn thận.”

Tiểu Tiểu gật đầu, nhìn theo hắn rồi đi.

Quả nhiên... Giết người diệt khẩu, là thủ đoạn tất yếu khi làm người xấu. Hiện giờ, tất cả mọi người đều nhận định là do đồng đảng của Mạc Doãn làm. Tiếp sau đó, nhất định là tra hỏi Mạc Doãn. Nhất định trước khi hắn nói ra tên của mình, ngăn cản hắn.

Tuy nhiên, bằng võ công của nàng thì không thể là đối thủ của Mạc Doãn. Vạn nhất, giết người không thành, lại bị người giết, chẳng phải thiệt sao? Nàng ôm tam huyền cầm, trầm tư suy nghĩ. Lúc này, đột nhiên nàng hiểu ra. Nàng vuron tay, lấy ra một cái ngân châm ở trong lòng. “Tôi Tuyệt Ngân Mang”, đây vốn là đạo cụ mà người ta cố ý thiết kế cạm bẫy hãm hại nàng. Hừ hừ, Hiện tại sao lại không lấy ra dùng một chút chứ?

Tiểu Tiểu nhìn ngân châm trong tay mình, cười đến gian trá. Chỉ cần nàng có thể nhìn thấy Mạc Doãn, thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị, dùng “Tôi Tuyệt Ngân Mang” này đánh vào tử huyệt của hắn. Hắn nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa, sau này có thể đem hết thầy đồ lên đầu Ngân Kiều.

Ha ha ha, đúng rồi, cái này gọi là gì nhỉ. Mượn đao giết người? Ân! Nàng quả nhiên có thiên phú làm người xấu.

Tiểu Tiểu đắc ý một lát, buông tam huyền cầm trong tay ra, Vừa rồi Nhạc Hoài Giang có từng đề cập qua, Mạc Doãn công tử kia hiện tại bị giam lỏng ở bắc uyển.

Tiểu Tiểu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, gần giờ mùi, trời cao trong vắt. Vốn nên đợi đến buổi tối hãy hành động, nhưng mà chuyện “Giết người diệt khẩu” là chuyện không nên chậm trễ. Tiểu Tiểu buông tam huyền cầm, đẩy cửa đi ra ngoài, hướng về bắc uyển mà đi.

Bắc uyển kia vốn là nơi chính thất của Anh Hùng Bảo ở. Sau này chính thất thất thế, liền biến thành “Lãnh cung”. Sau này, chính thất buồn bực mà chết, cũng không có người chuyển vào. Hiện giờ, dùng để giam lỏng Mạc Doãn, cũng là thích hợp.

Tiểu Tiểu còn chưa đi tới cửa bắc uyển đã thấy một đám người đi ra. Cầm đầu là Tịch phu nhân, theo sau nàng là tỷ nữ Triệu Nhan, còn có cả tổng quản nội vụ Phương đường chủ. Sắc mặt mấy người này rất khó coi, chắc là đã tới gặp Mạc Doãn.

Trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, hay là, Mạc Doãn đã đem thân phận của mình nói ra? Chắc... Cuối cùng vẫn chậm mất sao?

Cẩn thận vẫn hơn, nên đi một lần cho an tâm.

Đứng ở cửa bắc uyển có hai vị đệ tử đang canh gác. Tuy rằng là ban ngày ban mặt, nhưng mà hai đệ tử cũng quá ít đi? Lấy công phu của Mạc Doãn, thoát thân rồi đi, quá là đơn giản, Tuy nhiên. Tam Anh nghĩ như thế nào, nàng không biết. Nhưng Tịch phu nhân này, hiển nhiên chính là biết Mạc Doãn tâm cao khí ngạo, nhận định việc mình trong sạch vô tội, tất nhiên sẽ không bỏ trốn.

Tiểu Tiểu vòng quanh bắc uyển một vòng. Trèo tường, ban ngày ban mặt cũng quá phô trương rồi. Tiểu Tiểu đang vuốt cằm suy nghĩ, khước mắt liền nhìn thấy một cái lỗ chó có đại mộc tùm lùm. Tiểu Tiểu thấy bốn bề vắng lặng, liền đi tới bên cạnh lỗ chó, cúi hạ thất lưng, dò xét thám thính. Thân hình nàng khá nhỏ, có thể miễn cưỡng chui qua. Quả nhiên trời không tuyệt đường người. Nàng cười, bò vài cái đi vào.

Nàng dè dặt cẩn trọng đứng lên, dò xét tình thế. Trong bắc uyển, có đại sinh trưởng, rất hỗn độn. Hơn nữa, ngoại trừ có đệ tử đứng canh cửa, trong uyển căn bản không có người. Oa, đừng nói là chạy trốn, đây không phải rõ ràng là cho người ta cơ hội giết người diệt khẩu hay sao?

Ai, thế đạo này, chính là người tốt thì bị bắt nạt a! Chả trách sư phụ nói, đừng làm người tốt. Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu không khỏi nắm chặt hai tay, cảm thán sư phụ của mình anh minh thần võ.

Nàng còn chưa kịp để cảm xúc chìm xuống, chợt nghe thấy có người mở miệng.

“Là ngươi.”

Tiểu Tiểu giật mình cả kinh, quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mạc Doãn đứng ở cửa phòng, lạnh lùng nhìn nàng.

Tiểu Tiểu lúc này cười lạnh, “Mạc... Mạc Doãn công tử.”

“Ngươi tới chỗ này làm gì?” Mạc Doãn nhìn nàng, hỏi.

Tiểu Tiểu cười trả lời, “Đương nhiên là tới cứu ngài a!” Nàng chân chó chạy qua, nói, “Mạc Doãn công tử, hiện nay Anh Hùng Bảo nguy cơ tứ phía, ngài lại ở chỗ này, sẽ có nguy hiểm! Tiểu nhân tự mình tới cứu ngài ra ngoài!”

Về mặt Mạc Doãn vẫn lạnh lùng như cũ. Hắn xoay người vào nhà, không thêm để ý đến Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu đi theo phía sau hắn, tiếp tục nói, “Mạc Doãn công tử a, không phải tiểu nhân nói chuyện giật gân đâu. Tam Anh đã bị Tịch phu nhân lừa cho chàng vắng đầu óc rồi, không có cách nào chứng minh trong sạch cho ngài đâu. Ngài vẫn nên đi nhanh đi!”

Mạc Doãn đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, lạnh lùng mở miệng, “Yên tâm, ta sẽ không nói ra ngươi đâu.”

Tiểu Tiểu sửng sốt một chút, “Ngài nói cái gì vậy a! Tiểu nhân tuy rằng chỉ là một người con gái, nhưng cũng biết hiểu được chữ “nghĩa”! Loại chuyện này, tiểu nhân tuyệt đối không để ở trong lòng. Đây là tiểu nhân lo lắng cho an nguy của ngài a!”

“Bớt nói khoác đi.” Mạc Doãn ngược mắt nhìn nàng một cái, “Nếu ngươi đã tới đây, thì nói cho ta biết. Người mà ta tìm, rốt cục là ai?”

Tiểu Tiểu dừng lại, không nói chuyện.

Mạc Doãn khinh thường cười cười, “Ngươi và Tịch phu nhân có gì khác nhau sao?”

Đương nhiên là có khác nhau. Tiểu Tiểu oán giận trong lòng: Không nói cho ngươi, là vì muốn tốt cho ngươi. Việc Tịch phu nhân làm, Triệu Nhan nhất định có phần...

“Ngươi đi đi.” Mạc Doãn không hề để ý tới nàng, cầm lấy chiếc đĩa trên bàn, chuẩn bị ăn cái gì đó.

Tiểu Tiểu lúc này mới để ý, trên bàn đặt một chén cơm trắng, bốn đĩa thức ăn nhỏ, còn có cả mấy món điểm tâm đủ màu sắc như bánh đậu xanh, đường trắng cao, phù dung cao. Không hổ là nhị công tử của Anh Hùng Bảo, bị giam lỏng mà đãi ngộ còn tốt như vậy. Thật sự là, không nhìn thì thôi, nhìn thấy liền đói. Cả buổi sáng lẫn lộn, nàng cũng chưa được ăn cái gì a.

Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ thử dài, lại đột nhiên nghĩ tới chính sự. Không sai, nếu như hắn không chịu rời đi, nàng cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu. Tuy rằng hắn nói hắn sẽ không khai ra nàng, nhưng lòng người khó đoán, ai có thể cam đoan?

Tiểu Tiểu lén lút lấy “Tội Tuyệt Ngân Mang” ra. Mạc Doãn đang quay lưng về phía nàng. Nàng xác định huyết Bách Hội của hắn, chuẩn bị hạ châm.

“Còn chưa đi?” Mạc Doãn đột nhiên quay đầu.

Động tác của Tiểu Tiểu lập tức đổi thành phui bụi trên vai cho hắn. “Mạc Doãn công tử, ngài nên lo lắng một chút chứ!”

Mạc Doãn không kiên nhẫn đẩy tay nàng ra, xoay người, cầm đĩa.

Tiểu Tiểu lại giờ ngân châm lên một lần nữa.

Mạc Doãn đột nhiên lại quay đầu.

Động tác của Tiểu Tiểu lại biến thành động tác múa ngón tay, “Mạc Doãn công tử, ta múa cho ngài xem một khúc nhé?”

Mạc Doãn trừng mắt liếc nàng một cái, “Bụng ngươi vừa kêu...”

Tiểu Tiểu cứng người một lát, “A? Ngài nghe lầm thôi?”

Mạc Doãn không hề để ý đến nàng, lại xoay người một lần nữa, đang định và cơm vào trong miệng.

Hai lần thất bại, Tiểu Tiểu có chút nóng vội. Nàng cắn răng, giờ châm lên lần thứ ba, bất chấp tất cả, dùng hết toàn bộ khí lực đâm tới. Nhưng mà, nàng dùng sức quá mạnh, thân thể không tự giác nghiêng về phía trước, đầu gối bỗng chốc đập vào ghế dựa. Nàng bị va đau, kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người ngã về phía chiếc bàn. Phương hướng ngân châm trong tay thay đổi quá lớn, trực tiếp đâm về phía thức ăn.

Mạc Doãn cả kinh, nhăn mày lại.

Tiểu Tiểu bị dọa ngây người. Xong rồi! Bị hắn thấy Tội Tuyệt Ngân Mang, chẳng lẽ...

Không đợi Tiểu Tiểu ngây người xong, Mạc Doãn liền kéo nàng lên, đoạt lấy ngân châm trong tay nàng.

Tiểu Tiểu nhìn theo ánh mắt hắn, phát hiện ra cái “Tội Tuyệt Ngân Mang” kia đã hoàn toàn đen lại. Nàng lập tức nhìn về phía đồ ăn, “Có... Có độc...”

Mạc Doãn ngược mắt nhìn nàng, “Ngươi...”

Tiểu Tiểu ổn định lại tâm trí, nghiêm túc nói: “Ngài xem, ta đã nói rồi, trong bảo này có người muốn đưa ngài vào chỗ chết! Ngài vẫn nên rời đi đi.”

Một nháy mắt kia, ánh mắt của Mạc Doãn liền nhu hòa lại. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, thanh âm không hề lạnh lùng, “Đa tạ... Nhưng mà, ta không thể đi.”

“...” Tiểu Tiểu nhìn hắn, nói không nên lời.

“Nhị ca!” Đột nhiên, Ngụy Đình vô cùng khẩn trương vọt vào, nhìn chỗ đồ ăn trên bàn, sắc mặt đại biến, “Nhị ca, huynh chưa ăn chứ?!”

Mạc Doãn buông đĩa, lắc đầu.

Ngụy Đình nhị nhàng thở ra, liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, cũng không hỏi gì. Hắn vươn tay, kéo lấy Mạc Doãn, “Theo đệ đi.”

Mạc Doãn rút tay về, hơi hờ hững mở miệng, “Tam công tử, chú ý thân phận của ngươi.”

Ngụy Đình có chút giận dữ, quát, “Thân phận cái gì?! Huynh là ca ca của ta! Ta không muốn nhìn thấy huynh chết!”

Mạc Doãn nhìn hắn, “Ta không phải họ Ngụy, ngươi đừng cất nhắc ta.”

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh, nhìn mà thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng lại lo lắng đại cục, nàng vẫn sợ hãi mở miệng, xen mồm vào nói, “Mạc Doãn công tử, bây giờ không phải là lúc thích hợp để so đo. Vẫn nên nhanh rời đi thôi.”

Mạc Doãn xoay người, nhìn hộp gỗ trên bàn, “Ta đã nói rất nhiều lần, tìm được người kia, giao lại hộp gỗ cho nàng, ta sẽ đi.”

“Nhị ca...” Ngụy Đình muốn nói cái gì, nhưng lập tức bị người khác chặn ngang.

“Được! Ta nói cho người!” Tiểu Tiểu nhú mày cắn răng, thống khổ đấu tranh một hồi. Nàng hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Mạc Doãn, “Người người muốn tìm, là Triệu Nhan.”

Trong nháy mắt đó, không gian liền yên tĩnh lại, phảng phất như thời gian cũng theo đó mà đọng lại.

Một đoạn thời gian rất dài sau này, lúc Tiểu Tiểu nhớ lại đoạn thời gian yên tĩnh này đều vô cùng hối hận. Hối hận nếu nàng không nói ra cái tên này, cũng có thể miễn đi bao nhiêu khúc chiết cùng vất vả ngày sau. Mà tất cả đều không thể tránh, cũng chính là cái gọi là “Thiên ý trên người”...

Tác giả có lời muốn nói: Ân, vì sao mọi người đều hoài nghi Liêm Chiêu có mưu đồ chứ?

Được, sau đây chính là giải thích vì sao Liêm Chiêu không có khả năng hoài nghi Tiểu Tiểu.

1, Đầu tiên, Liêm Chiêu không phải người trong giang hồ, mà là con cháu nhà quan lại, rất ít đi trong giang hồ. Bởi vậy, đối với học thuyết giang hồ hiểm ác, chỉ có nghe thấy, không có tự mình trải qua. Mà Thân Tiên Liêm gia là gia đình nhà võ tướng, cũng rất ít tham dự chuyện triều đình lục đục (sau này nói sau), cho nên, đối với chuyện người lừa ta gạt này, Liêm Chiêu thật sự không hề tinh thông...

2, Tiểu Tiểu chủ động yêu cầu cùng Liêm Chiêu rời khỏi Anh Hùng Bảo, sau này vì Liêm Chiêu cố ý lưu lại mới không đi nữa. Cho nên, đứng dưới góc độ của Liêm Chiêu mà nhìn thì Tiểu Tiểu không có khả năng có động cơ thực hiện mấy chuyện sau đó. Bởi vậy, hẳn dù có hoài nghi ai cũng nhất định không hoài nghi Tiểu Tiểu.

3, Liêm Chiêu không hề tham gia ngày triển lãm đó của Anh Hùng Bảo, cho nên, cũng không biết “Tiêm Tú Bách La”. Mà hẳn chỉ biết một điều, tên của hắn chính xác đã bắn trúng mục tiêu. Bằng lực tên bắn ra, người trúng tên nhất định sẽ bị thương. Tiểu Tiểu không bị thương, chỉ có quần áo bị tổn hại, Cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không nảy sinh hoài nghi.

4, =.= Điểm này tuy không có gì hay để nói nhưng... Bởi vì Liêm Chiêu là người tốt, là nam nhân vật chính ta dùng cả tấm lòng quyết định, chỉ có tiếp tục tô cho hắn tỏa sáng, sao có thể bôi đen hắn được? Ta thật chính trực ~~~ Ta thích nam nhân chính phái ~~~~ Cái lý luận nam nhân không xấu phụ nữ không thương kia mau tan biến thành tro bụi đi ~~~~ Muốn ngược nam nhân của nữ chính cũng đừng mơ ~~~ Nơi này chỉ có nam nhân tốt nhất thiên hạ ~~~ ta là mẹ ruột ~~~ oa ha ha ha ha...

Nhiều người tức giận: Nhanh viết chương mới! Nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy làm gì!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Một đoạn chuyện cũ

Tiểu Tiểu bị không khí yên tĩnh kia làm cho không được tự nhiên. Nàng nhìn Mạc Doãn, lại nhìn Ngụy Đình. Trên mặt hai người kia đều là một mảnh lạnh lùng cùng một chút khiếp sợ, mà trong ánh mắt lại rõ ràng là không tin.

“Ách... Nhị vị coi như ta cái gì cũng chưa nói...”

Ngụy Đình lại mở miệng, nói với Mạc Doãn, “Triệu Nhan đúng thật là mười bảy tuổi.”

Lời này vừa thốt ra, Mạc Doãn không nói hai lời, bước ra ngoài.

Ngụy Đình cũng đi theo.

Tiểu Tiểu vô cùng bất đắc dĩ. Hai vị đại ca này quả nhiên không coi ai ra gì a. Biết rõ ở cửa uyển có đệ tử canh giữ, đi ra ngoài như vậy cũng không sợ gây nên náo loạn a? Với cái tình hình này mà đi ra ngoài, không những mất công đi lại, hơn nữa lại còn khiến cho kẻ khác hoài nghi? Đáng thương nhất là thảo dân như nàng, đi theo hai quý công tử này, nhất định chịu thiệt. Không được, phải làm cái gì đó!

Tiểu Tiểu chạy vài bước vọt lên trước, ngăn lại hai người kia.

“Nhị vị công tử, hãy nghe ta nói!” Tiểu Tiểu thành khẩn nói, “Các người có đi ra ngoài như vậy, căn bản là không có tác dụng gì a.”

“Ai dám ngăn cản ta.” Trong giọng nói của Ngụy Đình tràn ngập khinh thường.

“Ta biết ngài là thiếu gia của Anh Hùng Bảo, nhưng mà, Mạc Doãn công tử hiện giờ là người đang bị giam lỏng, thủ vệ ở cửa sao có thể dễ cho hắn dễ dàng rời đi như vậy?” Tiểu Tiểu lại nhìn thoáng qua Mạc Doãn, nói, “Cứ cho là hai vị dùng vũ lực để thoát thân, tìm được Triệu Nhan, cũng khó đảm bảo nàng sẽ chối không nhận chuyện này. Ách... Không phải ta nói vậy a, tính tình của Triệu Nhan cô nương, nhị vị biết rõ mà?”

Nàng dè dặt cẩn trọng liếc nhìn hai người kia, “Cho nên a, chúng ta vụng trộm chuồn đi là được?”

“Người cũng đã nói, bắc uyển có đệ tử canh gác, làm sao có thể đi ra ngoài được?” Ngụy Đình hoài nghi nói.

Tiểu Tiểu vỗ vỗ ngực, “Không phải ta đã vào được đây rồi sao! Nhị vị nếu không ghét bỏ, kỳ thật có lỗi chỗ...”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị hai ánh mắt lạnh như băng dọa sợ.

“Coi... Coi như ta cái gì cũng chưa nói...” Tiểu Tiểu cứng ngắc cười nói.

Mạc Doãn cúi đầu thoáng suy nghĩ một chút, nói, “Cứ làm như vậy đi.”

Tiểu Tiểu kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Mạc Doãn.

“Nhị ca?” Ngụy Đình cũng kinh ngạc không kém Tiểu Tiểu.

Khóe miệng Mạc Doãn hơi nhướn lên, trong mắt cười mang theo vài phần ôn nhu. Hắn quay đầu nhìn Ngụy Đình, nói, “Cái động chúng ta làm kia, hóa ra vẫn còn a...”

Biểu cảm của Ngụy Đình đột nhiên thay đổi, mắt hắn sáng lên, ý cười thân thiết tràn đầy, “Àn...”

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh không khỏi tự giác nở nụ cười. Nàng đã nghĩ tại sao, trên tường bắc uyển này, tại sao lại có một cái lỗ chó chứ. Trùng hợp như vậy, chính là duyên phận nhĩ. Bất luận tình đời lạnh lẽo như thế nào, máu vẫn như cũ ấm hơn nước.

Giờ mùi một khắc, lúc này, trong phòng bếp của Anh Hùng Bảo yên tĩnh vô cùng. Ngọ thiện (bữa trưa) đã qua, mấy đầu bếp đều đã nghỉ ngơi.

Bên cạnh chảo dầu* có một cái bếp lò nhỏ, trên bếp ninh một nồi chè hạt sen nhân sâm. Triệu Nhan đứng bên cạnh lò, tay cầm cây quạt, nhẹ nhàng quạt lửa.

Tảo đãi:

Lúc này, có người đến.

Triệu Nhan quay đầu, nhìn, lập tức mỉm cười phúc thân hành lễ, ôn nhu nói, “Tam thiếu gia.”

Ngụy Đình khinh miệt rời tầm mắt, “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

Triệu Nhan cười như cũ, “Thiếu gia có gì cần dặn?”

Ánh mắt Ngụy Đình lạnh lẽo, “Tại sao muốn hại nhị ca ta?”

“Nhị ca?” Triệu Nhan nhíu mày suy tư, “A, ngài đang nói Mạc Doãn thiếu hiệp sao? Ha ha, hắn đã bị trục xuất khỏi Anh Hùng Bảo, đã không còn là nhị ca của ngài rồi.”

“Bớt nói nhảm đi, ta hỏi người vì sao muốn hại hắn?” Trong thanh âm của Ngụy Đình hàm chứa tức giận.

Triệu Nhan không hề sợ hãi. Nàng xoay người, tiếp tục khuấy nồi cháo trên bếp, không nhanh không chậm nói, “Thiếu gia, ngài nghe ai nói vậy? Nô tỳ sao có lá gan hại người chứ.”

“Khỏi diễn trò trước mặt ta! Ta còn không biết bộ mặt thật của người sao!” Ngụy Đình tóm lấy tay nàng, “Nói, đêm đó có phải là người bảo nhị ca ta tới mật đạo ở hậu hoa viên.”

Triệu Nhan bị đau, cố gắng giằng khỏi tay Ngụy Đình, “Thiếu gia, nô tỳ đã nói rồi. Nô tỳ chưa từng một mình đi gặp Mạc Doãn thiếu hiệp.”

Ngụy Đình cắn răng, nói, “Người cho là người và nương ta bày trò, ta không biết?... Nhị ca đã bị trục xuất khỏi gia môn, tại sao các người vẫn muốn đẩy hắn vào chỗ chết?”

Trong ý cười của Triệu Nhan mang theo một tia khinh miệt, “Thiếu gia, ngài đang nói cái gì a?”

“Được, coi như người không có một mình đi gặp nhị ca. Vậy người nói cho ta biết, độc trong ngọc thiện hôm nay, là ai hạ?!” Ngụy Đình cá giận nói.

Đuôi lông mày của Triệu Nhan hơi nhếch lên, không trả lời điều gì.

“Bao thạch tín này là tìm được trong phòng ngươì. Ngươì còn cái gì để nói?!” Ngự Dĩnh lấy từ trong lòng ra một gói giấy nhỏ, ném vào trước mặt nàng.

Triệu Nhan nhẹ thở dài một hơi, ngược mắt cười nói, “Xem ra, hần không ăn rồi. Thực đáng tiếc...”

“Ngươi...” Nghe thấy câu trả lời như vậy, trong ánh mắt Ngự Dĩnh hiện lên sát khí.

“Thiếu gia, ngài không muốn đem chuyện này ra nói cho mọi người chứ?” Triệu Nhan cười nói, “Chuyện ta làm, phu nhân sẽ không thoát khỏi quan hệ đầu.” Triệu Nhan buông cây quạt trong tay, về mặt vô cùng thoải mái, “Đúng. Là ta bảo hần tới hậu hoa viên, độc cũng là do ta hạ. Thì sao?”

Ngự Dĩnh không trả lời.

“Ta làm như vậy, tất cả đều vì ngài a.” Triệu Nhan cười đến quỵên rũ.

“Nói bậy!” Ngự Dĩnh quát.

“Ha ha, sao lại là nói bậy chứ?” Triệu Nhan cười cười, nói, “Nô tì luôn trung thành tận tâm với ngài. Hễ có người gây trở ngại tới con đường làm bảo chủ của ngài, ta đều sẽ diệt trừ vì ngài. Ta vì ngài như vậy, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm trách phạt ta sao?”

“Hễ có người gây trở ngại cho ta...” Ngự Dĩnh ngược mắt, “Ngày đó ‘quý mồi’ tới gây sự, là ngươi đẩy Tả cô nương, bức Thái Bình thành ra tay?”

Triệu Nhan gật đầu, “Nếu Anh Hùng Bảo ngay cả một ‘quý mồi’ cũng lo không xong, về sau làm sao có thể sống yên ổn trên giang hồ. Thái Bình thành và Anh Hùng Bảo có quan hệ thông gia, giúp đỡ một chút như vậy cũng coi như là đúng. Thiếu gia, ngài oán giận gì chứ. Nếu như ngày đó ngài ở đó, ta cũng không cần phải ra hạ sách này.”

“Người lập kế hại Liêm Chiêu và Tả cô nương, cũng là ngươi?”

Triệu Nhan lắc đầu, “Hại? Thế nhưng ta lại cảm thấy, ta thành toàn cho một đoạn nhân duyên mỹ mãn nha. Thiếu gia tốt của ta, hôn sự với thành Thái Bình, không thể bị hủy a.”

“Được. Mấy thủ đoạn ti bỉ xấu xa này của ngươi, ta tạm thời không quản.” Ngự Dĩnh giận dữ, cố nén bình tĩnh, mở miệng, “Nhị ca ta có thù hận gì với ngươi, mà ngươi phải làm đến nông nổi này!”

“Nông nổi này?” Triệu Nhan hừ lạnh một tiếng, “Hần lén vào mật đạo, chém giết đệ tử. Đây cũng không phải do ta hãm hại. Ta chỉ bảo hần tới hậu hoa viên thôi, chuyện sau đó, là do hần tự mình gây ra... Lúc này, ta cũng chỉ là thấy Tam Anh bao che cho kẻ ác, sợ mấy huynh đệ kia ở trên trời có linh thiêng không thể ngủ yên, cho nên mới thay trời hành đạo mà thôi.”

“Hoang đường!” Ngự Dĩnh phản bác.

Triệu Nhan cười một cái, xoay người bắc nồi cháo lên, để lên khay, bưng lên, “Tam thiếu gia, nô tì đã nói hết. Nếu như ngài không niệm tình mẫu tử, có thể tới gặp Tam Anh tố cáo.” Nàng hơi hạ thân, cười đi ra ngoài.

“Chậm đã...” Ngự Dĩnh mở miệng, gọi nàng lại, “Ngươi làm như vậy với nhị ca, chẳng lẽ không sợ hần giết ngươi?”

Triệu Nhan dừng chân lại, cười đến quỵên rũ, “Tam thiếu gia lo lắng nhiều rồi.”

Ngự Dĩnh nhẹ nhàng nói, “Ngươi tự tin như vậy?... Chẳng lẽ, ngươi chính là người hần muốn tìm?”

Triệu Nhan khinh thường khẽ hé môi, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường, “Đúng, vậy thì sao?”

Ngự Dĩnh kinh ngạc không thôi, “Ngươi, vì sao...”

Triệu Nhan hừ nhẹ một tiếng, “Không vì cái gì cả... Thiếu gia chỉ cần nhớ kỹ. Ta, ngươi và phu nhân đều cùng đứng trên một con thuyền. Diệt trừ Mạc Doãn, sẽ không còn người tranh chức vị bảo chủ với ngươi. Yên tâm, nô tì nhất định sẽ dốc hết toàn lực, ngài không cần phải làm dơ tay mình.”

Triệu Nhan nói xong lời muốn nói, bưng cháo đi ra ngoài. Lúc cửa vừa được đẩy ra, nàng liền thấy Tiểu Tiểu và Mạc Doãn.

Tiểu Tiểu luôn luôn liều mạng che tai lại, cố gắng nói mình không có quan hệ gì với chuyện gì, nhưng vẫn nghe được rành mạch từ đầu tới cuối. Nàng ngẩng đầu, cẩn thận nhìn thoáng qua Mạc Doãn. Ngay từ đầu, bọn họ đã đứng ở ngoài cửa phòng bếp, chờ câu nói đó. Nhưng đáp án cuối cùng kia, tàn khốc khiến cho người ta kinh hãi.

Thần sắc Mạc Doãn thật bình tĩnh. Tiểu Tiểu vốn tưởng rằng, hần sẽ lập tức xông lên, một đao giết chết Triệu Nhan. Ít nhất, ngay từ lúc đầu, trong ánh mắt hần thật sự có sát khí như vậy. Nhưng mà, đợi đến khi nàng ta nói xong câu nói đó, sát khí của hần hoàn toàn biến mất. Nhấn nhục được như vậy, đúng là bình tĩnh sâu không lường được.

Triệu Nhan nhìn thấy bọn họ, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền quay đầu, nhìn Ngự Dĩnh.

“Tam thiếu gia, ngài có ý gì?” Triệu Nhan mở miệng.

Ngụy Đình cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Nhị ca... Huynh đều nghe thấy chứ...”

Mạc Doãn gật đầu, đi tới trước mặt Triệu Nhan.

Triệu Nhan lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn hắn.

“Ngươi muốn giết ta, không cần phải khổ tâm như thế đâu.” Thanh âm của Mạc Doãn vô cùng bình tĩnh.

Bàn tay cầm khay của Triệu Nhan trắng bệch, hiển nhiên là vô cùng khẩn trương.

Mạc Doãn trầm mặc một lát, mở miệng nói, “Tuy rằng sư phụ chỉ bảo ta giao hộp gỗ cho ngươi, nhưng mà, ta vẫn hi vọng ngươi có thể quay về gặp hắn một lần. Nhiều năm như vậy, hắn luôn luôn đi tìm ngươi...”

Triệu Nhan nghiêng đầu, vẻ mặt không vui.

Mạc Doãn không nói gì nữa, lấy hộp gỗ ra, đưa cho nàng.

Triệu Nhan ngay cả nhìn cũng không nhìn, vung tay lên, hất hộp gỗ kia xuống đất, “Trở về nói với hắn, vật như vậy, ta không cần.”

Mạc Doãn nhìn hộp gỗ rơi xuống đất, bình tĩnh hỏi, “Sư phụ nói, đây là của hồi môn của ngươi.”

“Của hồi môn?” Triệu Nhan khinh miệt nói, “Nói hắn yên tâm, ta nhất định sẽ gả đi.”

Hai người bọn họ một câu lại một câu. Khẩu khí của Mạc Doãn nhu hòa khiêm tốn, còn Triệu Nhan lại càng ngày càng khí thế ép người. Tiểu Tiểu nhìn hai người bọn họ, trong lòng không ngừng thờ dãi. Đây coi là cái gì đây? Mạc Doãn ngày thường lạnh lùng cao ngạo, không ai bì nổi, hiện tại biết được thân phận của Triệu Nhan, lại biến thành ăn nói khép nép như vậy. Mà trước đó, Triệu Nhan còn từng mấy lần hăm hại hắn, vừa rồi còn hạ độc vào đồ ăn. Tiểu Tiểu cào cào tóc, đoán rằng Thích Hàm kia đối với đệ tử nhất định vô cùng khắc nghiệt.

Nàng đang nghĩ tới chuyện này có thành được hay không, thì lại có người tiến vào phòng bếp.

“Nhan nhi...” Tịch phu nhân đứng ở cửa, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Mọi người trong phòng bếp đều cả kinh.

Sắc mặt Tịch phu nhân trắng bệch, run giọng nói, “Ngươi... Tại sao ngươi lại ở trong này?!”

Tiểu Tiểu biết nàng không hỏi mình mà là Mạc Doãn, nhưng nàng vẫn lập tức mở miệng, giải thích, “Phu nhân, ta cái gì cũng không biết a. Ta đói bụng nên tới nơi này tìm đồ ăn.”

Tiếng nàng vừa dứt, Mạc Doãn, Ngụy Đình và Triệu Nhan đều trừng mắt liếc nàng một cái.

Tiểu Tiểu lập tức cầm miệng, lui sang một bên, giả vờ vô tội.

Mạc Doãn nhìn Tịch phu nhân, không nói một lời. Mà lúc này, Triệu Nhan chạy vài bước vọt tới bên người Tịch phu nhân, kinh hoàng nói, “Phu nhân, phu nhân cứu mạng, hắn... Hắn muốn giết nô tì...”

Tịch phu nhân lúc này mới xoay người, gọi người đến, “Người...”

“Nương!” Ngụy Đình tiến lên, kéo Tịch phu nhân lại, “Nương, đừng nghe nàng nói bậy.”

Tịch phu nhân ngược mắt nhìn Ngụy Đình, “Văn Hi, con nói cái gì?”

Ngụy Đình liếc mắt nhìn Triệu Nhan, “Nương, nàng đang lừa người đó. Chẳng lẽ nương đều không nhận ra sao?”

Tịch phu nhân trầm mặc một lát, “Nàng gạt ta thì sao? Ít nhất nàng đều một lòng vì ta, tốt hơn con cháu kết với người ngoài.”

Ngụy Đình nhú mày, “Nương, người đã là chính thất của Ngụy gia. Đại ca đã đi xa tới tận Tương Dương, nhị ca bị trục xuất khỏi gia môn, đại phu nhân cũng... Vì sao nương vẫn không dừng tay! Chẳng lẽ, trong mắt người, chỉ có quyền vị, hoàn toàn không có nhân tình?!”

Trong biểu tình của Tịch phu nhân có chứa tức giận. Nàng đẩy Ngụy Đình ra, hung hăng nhìn chăm chăm Mạc Doãn, “Mạc Doãn, rốt cục ngươi muốn thế nào?”

Mạc Doãn cúi người xuống, nhặt hộp gỗ lên, “... Ta muốn mang nàng đi.”

“Nàng...” Tịch phu nhân quay đầu, nhìn Triệu Nhan. Triệu Nhan nhú mày, lắc đầu. Tịch phu nhân kéo tay nàng, nói, “Mơ tưởng! Có ta ở đây, ai cũng

đừng nghĩ tới chuyện động tới Nhan nhi!”

“Nương, người tinh táo lại chút đi. Kẻ người nuôi không phải là mèo con, mà là sói bạc a!” Ngự Đình vội la lên.

Nghe thấy câu này, Triệu Nhan đột nhiên nở nụ cười, “Ta? Sói bạc? Tam thiếu gia, ngươi có tư cách nói ta như vậy sao?” trên mặt nàng hiện lên nét cười, nhưng sâu trong ánh mắt tràn đầy khí sắc lãnh lẽo thấu xương, “Ngươi cho là cả ta và phu nhân đều không biết hay sao? Cho tới nay ngươi đều cố tình làm ra vẻ không đảng hoàng làm việc, là vì muốn cho Anh Hùng Bảo có lí do để triệu hồi hai ca ca ngươi. Quả thực chê cười! Nhiều năm như vậy, những việc phu nhân làm đều vì muốn củng cố địa vị cho ngươi, tổn mất bao nhiêu tâm huyết, nhưng ngươi lại hời hợt lại cho người như vậy. Ngươi nói cho ta xem, trong này, ai mới là sói bạc, ai mới thật sự là sói bạc đây!”

“Việc trong Ngự gia ta, không tới lượt ngươi xen mồm!” Ngự Đình nổi giận nói.

“Được! Ta đây liền giảng cho ngươi về cái gọi là việc nhà!” Triệu Nhan không yếu thế chút nào.

Tịch phu nhân giữ nàng lại, “Nhan nhi!”

“Phu nhân, ngài còn muốn giấu diếm đến bao giờ?” Triệu Nhan kéo tay Tịch phu nhân ra, nói với Ngự Đình, “Không phải ngươi oán hận ta đã hạ độc với nhị ca của ngươi hay sao? Ha ha, lại nói tiếp, đây vẫn là ta học từ hần đấy.” Nàng tàn khốc cười cười, nói, “Đại phu nhân lúc sinh thời, vô cùng yêu thích đỗ quỳên*. Bên trong bắc uyển, trồng hơn trăm loại. Đỗ quỳên là loài, phần lớn đều có độc. Đặc biệt là Chiêu sơn bạch* và đỗ quỳên vàng. Năm đó nhị công tử chính là dùng hai vị được này nhĩ?”

Đỗ quỳên:

Đỗ quỳên có nhiều tên gọi khác nhau như sơn thạch lựu, báo xuân hoa, sơn trà hoa, đỗ quỳên là loại cây bụi tuyệt đẹp với những chùm hoa rực rỡ sắc màu, được trồng rất phổ biến ở vùng Tây Bắc Thái Bình Dương và còn là loài hoa biểu trưng của bang Washington. Tất cả các bộ phận trên cây đều có thể gây chết người, trầm cảm, dẫn đến buồn nôn, tê liệt toàn thân hay hôn mê sâu.

Chiêu sơn bạch:

Triệu Nhan nói xong, nhìn sang Mạc Doãn.

“Rốt cục ngươi muốn nói cái gì?” Ngự Đình không hiểu.

“Ta nói, năm đó Mạc Doãn hạ độc nương ngươi, giết chết đệ muội còn chưa ra đời của ngươi. Đã nghe rõ chưa? Ngươi cho rằng vì sao phu nhân mỗi ngày đều phải dùng thuốc bồi bổ? Ngươi cũng biết độc kia khiến cho phu nhân thông khô bao lâu?” Triệu Nhan mỉm cười, “Cho tới nay, ngươi đều nghĩ là nương ngươi dùng thủ đoạn hại chết đại phu nhân, đuổi nhị ca ngươi đi. Đáng tiếc a, đó là trùng phạt đúng tội với hần, chẳng oán hận ai được!” Triệu Nhan hừ lạnh một tiếng, “Ngươi còn dám đàm luận tình thân với phu nhân? Thử hỏi hần xem, nợ nần mười năm trước tính như thế nào!”

Ngự Đình quay đầu nhìn Mạc Doãn, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Mạc Doãn bình tĩnh mở miệng, “Đúng, là ta hạ độc...”

Ngự Đình giật mình ngây người tại chỗ. Năm đó tuổi hần còn nhỏ, nguyên nhân Mạc Doãn bị trục xuất khỏi gia môn cũng không có người nào nói với hần. Hần chỉ nhớ rõ, mẫu thân đột nhiên bệnh nặng, để mất thai nhi. Nhưng mà, hôm nay nghe lại chân tướng khủng khiếp đó, sao có thể không khiếp sợ.

Đứng ở một bên, Tiểu Tiểu cũng vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên, nàng còn nghĩ đến một việc. Lúc trước nàng bị người khác hạ độc ám toán, thì ép hoa đỗ quỳên vàng lấy nước rồi hòa vào rượu, chính là Mộng Hân được (Thuốc mê) a. Xem ra, lời Triệu Nhan nói, chính xác là sự thật.

Triệu Nhan cười, đi tới trước mặt Mạc Doãn.

“Nhị công tử, nếu mà hạ độc với ngài mà dùng chiêu sơn bạch và đỗ quỳên vàng thì chính là múa rù qua mắt thợ rồi. Cho nên, nô tì đổi thành thạch tín, mong ngài thứ lỗi a.” Nàng cười nói.

Trong biểu tình của Mạc Doãn không nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Nhan nhi... Chúng ta đi...” Tịch phu nhân mở miệng, vô lực nói.

Triệu Nhan không nói thêm nữa, theo Tịch phu nhân rời đi.

“Cứ cho là như vậy...” Ngự Đình đột nhiên mở miệng, thanh âm của hần có chút run run, “Cứ cho là như vậy, nhưng chuyện trong Anh Hùng Bảo hôm nay, cũng không phải do huynh ấy gây nên. Hãm hại như vậy, không phải là để hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật hay sao...”

Triệu Nhan quay đầu, cười quyến rũ, “Triệu Nha cũng chỉ là một tỷ nữ nhỏ nhoi, ai là hung thủ, có quan hệ gì với ta đâu. Tam thiếu gia, ngài rảnh rồi muốn chơi trò tình thân, sao không đuổi theo truy lùng hung thủ đi, miễn cho ta oan uổng ‘nhị ca’ ngài.”

Đội hai người kia rời đi, trong phòng bếp vẫn trầm mặc như cũ. Tiểu Tiểu có chút phiền muộn, vẫn tưởng rằng hai huynh đệ này tình cảm tay chân gần bó, cũng không nghĩ tới, chuyện cũ mười năm trước lại khúc chiết như vậy. Ai, hiện giờ chỉ có thể mong hai người bọn họ đừng có huynh đệ tương tàn...

Đột nhiên, bên ngoài phòng bếp đột nhiên huyền não cả lên, rất nhiều đệ tử tiếp cận. Tiểu Tiểu thở dài, biết là Triệu Nhan kia sẽ không dễ dàng buông tha cho Mặc Doãn như vậy. Thật là hận ý đáng sợ a...

Nàng nhìn hai người không chút sứt mẻ phản ứng kia, nhỏ giọng nói, “Ách, nhị vị, ta đi trước, không có ý kiến gì chứ?”

Hai người vẫn trầm mặc như cũ, không ai trả lời.

Tiểu Tiểu coi như đây là ngầm đồng ý, thả người bay qua cửa sổ ra ngoài, chạy nhanh như chớp. Tránh khỏi đám người, nàng lại khôi phục bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì, chậm rãi đi trên hành lang gấp khúc.

Nàng cúi đầu, nghĩ lại chuyện vừa rồi. Vừa rồi, nghe từ đầu tới cuối, có thể thấy, Triệu Nhan và Tịch phu nhân hiển nhiên là không có quan hệ gì với chuyện phát sinh trong Anh Hùng Bảo. Nói như vậy, hắc y nhân lúc đó, còn cả mặt đạo và tiêm chủ Hi Viên kia nữa, các nàng có lẽ cũng không biết. Tuy nhiên, hành động của các nàng, giống như đang dung túng hung thủ... Kê có thể dùng cả bộ pháp độc môn của Anh Hùng Bảo, đối với địa hình trong bảo rõ như lòng bàn tay, còn có thể mua chuộc được người khám nghiệm tử thi, rốt cục là ai?

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, liền chạy tới trước cửa phòng mình. Khiến nàng kinh hãi là, Liêm Chiêu đang an vị trong phòng, trong tay, cầm một mũi tên.

Tiểu Tiểu đang định tránh đi, Liêm Chiêu lại đã thấy được nàng. Hắn đứng dậy, bước vài bước tới, giữ nàng lại.

“Liêm, Liêm công tử, có, có việc?” Tiểu Tiểu hoảng sợ nói.

Thần sắc của Liêm Chiêu vô cùng nghiêm túc, “Tiểu Tiểu, sao ngươi biết Ngân Kiều?”

Tìm Tiểu Tiểu bỗng chốc đập nhanh hơn. Không sai, Liêm Chiêu này không phải tên ngốc. Số tên trong hộp chỉ cần để ý một chút là có thể phát hiện ra có sự thay đổi. Không nghĩ tới a, nàng dĩ nhiên lại tự đưa chứng cứ lên tay người này. Không hiện tại còn quá sớm để buông tay. Su phụ đã nói: làm chuyện xấu, nếu như bị người khác biết được, trừ phi tang chứng vật chứng đầy đủ, bằng không không bao giờ được nòng vọt thừa nhận. Cố gắng tính toán lại một chút, biết đâu còn có huyền cơ.(ý là biết đâu còn có thể thay đổi được.)

Trong mắt của Tiểu Tiểu chợt động, nhớ tới chuyện ngày đầu tiên nhìn thấy Liêm chiêu là đang bị Ngân Kiều đuổi giết, lọt vào trong phòng hắn. Lúc này, nàng làm vẻ mặt bị phần, nói, “Hắn muốn giết ta...”

Liêm Chiêu cau mày, “Cái này ta biết. Nhưng là trong lúc đó, ngươi và hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tiểu có chút ngây ngốc. Nghe qua, có vẻ không giống như là đang khởi bình vãn tội a. Nàng bắt đầu cảm thấy may mà mình không lập tức nhận tội. Nàng bình ổn lại tinh thần, ngăn ngăn nước mắt nói, “Cha ta vốn là thương nhân. Nhân Kiều kia mơ ước bảo vật nhà ta, cho nên trong một buổi tối mây hắc phòng cao... Hắn... Hắn vì muốn lấy bảo vật, giết hại cả nhà ta. May mà sư phụ ta đi ngang qua, cứu được ta, Không nghĩ tới, hắn không chịu buông tha cho ta, một đường đuổi giết. Liêm công tử... Ngày đó nếu không có ngươi ở đó, ta liền thật sự...” Nàng còn chưa nói xong đã khóc không thành tiếng.

Liêm Chiêu buông lỏng tay ra, khuyên giải an ủi nói, “Tiểu Tiểu... Ta không biết ngươi đã từng phải trải qua chuyện đáng sợ như vậy. Ta không có ý nhắc tới...”

Tiểu Tiểu vừa nức nở khóc, vừa trả lời, “Chuyện không liên quan đến ngươi... Là Tiểu Tiểu vô năng, không báo được thù, thực xin lỗi cha mẹ trên trời có linh thiêng...”

Liêm Chiêu thấy nàng khóc lóc thương tâm, không khỏi luống cuống chân tay.

“Tiểu Tiểu, đừng khóc, thù hận của ngươi, ta nhất định sẽ giúp ngươi báo...” Liêm chiêu vươn tay, giúp nàng lau nước mắt.

“Ngươi... Tại sao đột nhiên ngươi lại nhắc đến chuyện này?” Tiểu Tiểu tự đưa tay lau nước mắt, hỏi.

Liêm Chiêu nhíu mày, “Trong hộp tên của ta, có nhiều hơn một mũi tên...” Hắn nói, “Đêm đó, ta bắn hai tên. Hiện tại một tên đã trở lại, ta sợ là Ngân Kiều...”

“Sao ngươi biết đó là Ngân Kiều?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Mũi tên tự trở về, không khác nào bộc lộ thân phận. Hung thủ nào có ngốc như vậy.” Liêm Chiêu nghiêm túc nói, “ta sợ, là do trong lòng Ngân Kiều kia nảy sinh khó chịu, cố ý khiêu khích. Hiện giờ chỉ sợ hắn cũng đang ở trong Anh Hùng Bảo... Ngươi từng bị hắn đuổi giết, hắn nhất định sẽ nhận ra ngươi. Hiện nay, hắn lại kết thù oán với ta. Ta sợ ngươi nếu ở bên cạnh ta, càng không an toàn.”

Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn hắn, không biết nói gì cho phải.

“Tinh thế cấp bách, ta chỉ muốn biết vì sao hắn muốn đuổi giết ngươi. Hối lỗi chăng... Thật có lỗi.” Trong thanh âm của Liêm Chiêu tràn đầy sự hối lỗi.

Tiểu Tiểu không tự giác tránh đi ánh mắt hắn, cúi đầu. Nàng không nhận được nghĩ tới, nếu có một ngày, Liêm Chiêu nhận ra tất cả lời nàng nói đều là lừa dối, thì sẽ thế nào đây?

Lúc này, đột nhiên vài đạo ngân quang từ ngoài cửa phóng tới. Liêm Chiêu ôm lấy Tiểu Tiểu, xoay người tránh đi. Mấy ngân châm kia liền cắm tại chỗ

bọn họ vừa đứng lúc này.

“Tôi Tuyết Ngân Mang! Quả nhiên là hắn!” Liêm Liêu kinh hãi nói. Hắn buông Tiểu Tiểu ra, đuổi theo.

Tiểu Tiểu thở hắt ra, vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật nguy hiểm thật. Nàng nhìn Tôi Tuyết Ngân Mang trên đất, gãi gãi đầu.

“Nha đầu chết tiệt kia!”

Nàng nghe thấy thanh âm kia, còn chưa kịp ngẩng đầu, đầu đã bị gõ cho một cái.

“Ngân... Ngân đại gia...” Tiểu Tiểu đáng thương hề hề mở miệng.

Ngân Kiều ngồi xổm xuống đất, rút mấy ngân châm trên đất ra, cười âm u nói, “Tại sao ta lại không nhớ rõ là mình có giết cả nhà ngươi, nhỉ?”

Tiểu Tiểu rung rung, “Đại gia, ta... Ta cũng là bắt đắc dĩ...”

Ngân Kiều vuốt ngân châm trong tay, “Nha đầu chết tiệt, đừng hy vọng ta rút châm cho ngươi!”

“Đừng mà, Ngân đại gia...” Tiểu Tiểu cầu xin.

“Ê ê, chừng nào thì ngươi lại sợ bị người ta oan uổng vậy?” Thanh âm kiều mị dễ nghe vang lên sau lưng Ngân Kiều.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, ngây người kinh ngạc. Một thân hồng y, tay cầm đàn hương phiến kia, rõ ràng là “quý mồi” Lí Ti.

“Ai nói ta sợ bị người ta oan uổng?” Ngân Kiều đứng dậy, bất mãn nói, “Làm mồi, ngươi đừng nói bậy.”

Lí Ti xòe cây quạt, che miệng, “A, sao ta lại nói bậy? Ta rõ ràng thấy ngươi uy hiếp vị cô nương này...”

“Ta uy hiếp nàng?” Ngân Kiều hừ lạnh một tiếng, “Không phải Ngân Kiều ta nói ngoa, nhưng ta đối với nàng, xem như cũng là có chút tình cảm a.”

“Ha ha, đáng cười chưa này, một kẻ chuyên vào nhà cướp của như ngươi, cũng có tình cảm?”

“Còn hơn ngươi. Nhớ kỹ, làm mồi cho người ta mãi, rồi cả bản thân cũng gả không được.”

Tiểu Tiểu thấy hai người đấu võ mồm, càng đấu càng hăng, cũng không tiện mở miệng. Xem tình thế, Ngân Kiều và quý mồi, là bạn không phải địch, hơn nữa giao tình cũng khá tốt. Tuy nhiên, nghề ngang tiên vào như vậy, cũng không sợ bị người ta nhìn thấy... Đáng thương cho người ngoài cuộc như nàng, hiện giờ coi như càng lúc càng xóa càng đen, rốt cục cũng không bứt ra được.

Lúc đang nghĩ như vậy, cổ tay đột nhiên lại bắt đầu đau nhức. Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ thở dài, ai... Năm tháng đau khổ a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Một lần giá họa

Tiểu Tiểu nghe bọn hắn đấu võ mồm nửa ngày, cũng đại khái biết được hai người này đến có mục đích.

Đêm đó sau khi Ngân Kiều đào thoát, tất nhiên là bị đám đệ tử của Anh Hùng Bảo truy kích. Khinh công của hắn rất cao, miễn cưỡng thoát thân được. Lúc này gặp gỡ quý mồi Lí Ti đang ở bên ngoài Anh Hùng Bảo chờ thời cơ. Hai người vốn có giao tình, sau vài câu nói, liền liên thủ trở về trong bảo. Ngân Kiều tất nhiên là muốn đi tìm tiêm chủ và hắc y nhân kia giải hận, mà Lí Ti lại muốn gặp cái người có thể đánh ra Minh Lôi chương kia.

Tiểu Tiểu không khỏi thờ dài. Thủ vệ trong Anh Hùng Bảo cũng thật là, mấy ngày nay sợ chỉ đề phòng người trong bảo đi ra ngoài, còn người nào muốn vào thì bọn họ mặc kệ hay sao? Ai, còn nữa, hai người này trả thù thì cứ trả thù, tại sao lại muốn tới tìm nàng a?

“Trở lại chuyện chính.” Ngân Kiều đột nhiên nói một câu nghiêm túc, “Nha đầu, có phải ngươi có việc gì gạt ta không?”

Tiểu Tiểu ngây người một lát, không hiểu, “Ta? Ta có thể gạt ngài chuyện gì?”

“Ngày đó, ngươi cứu ta trong mật đạo, ta liền hoài nghi. Hi Viên tiêm chủ thiết kế dụ ngươi ra hậu hoa viên. Nàng và ngươi chính xác chỉ là bèo nước gặp nhau, tại sao phải hại ngươi?” Ngân Kiều cau mày, hỏi.

Về mặt Tiểu Tiểu đau khổ, lắc đầu. “Ta cũng không biết a...”

Lí Ti cười cười, “Đạo tặc này, không phải ngươi đã từng nói sao. Có thể trong chuyện này, tiếm chủ Hi Viễn nhất định có cấu kết với người trong Anh Hùng Bảo. Có lẽ tên đồng đảng kia có cù oán với cô nương này.”

Ngân Kiều nhìn Tiểu Tiểu, “Là tên hắc y nhân kia... Vợ vả muốn giết người diệt khẩu như vậy, hiển nhiên, hẳn biết ngươi nhận ra hắn.”

“Nhận ra?” Tiểu Tiểu tựa cằm vào tay, nỗ lực suy nghĩ, “Người trong Anh Hùng Bảo, Một người ta cũng không biết a...”

Ngân Kiều thờ dãi, “Cẩn thận nghĩ lại xem. Trên suốt đường đi, đã gặp những ai, làm những chuyện gì, ai là người muốn đẩy ngươi vào chỗ chết...”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Ngân Kiều một cái, sợ hãi nói, “Ngài...”

Ngân Kiều lúc này nổi giận, hất hung hăng gõ lên đầu Tiểu Tiểu một cái, “Nha đầu chết tiệt kia, ai cho ngươi nói bậy!”

Tiểu Tiểu ôm đầu, vội vàng nhận sai.

“Được rồi được rồi.” Lí Ti không quan tâm ngắt lời, “Nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện, dừng trì hoãn quá lâu. Để cô nương này cẩn thận nghĩ lại là được.”

Ngân Kiều lúc này mới thu tay, trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu, “Đêm nay ta lại đến tìm ngươi. Nha đầu chết tiệt kia, thức thời một chút cho ta.”

Tiểu Tiểu liên tục nói dạ.

Lí Ti gấp quạt lại, mím môi mỉm cười, Xoay người chuẩn bị rời đi. Lúc này, khoe mắt nàng liếc đến cây đàn tam huyền đặt trên giường. Đuôi lông mày nàng hơi nhếch một cái, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia kinh hãi. Nàng lại nhìn Tiểu tiểu, ý cười trên mặt đã biến mất không còn.

“Làm mới, còn thất thần làm cái gì?” Ngân Kiều không kiên nhẫn nói.

Lí Ti hồi phục tinh thần, bước vài bước tới. Lại cười nói, “Đạo tặc a, sợ là ngươi gặp phải người không nên dây vào rồi.”

Ngân Kiều không hiểu lắm. Lí Ti cũng không nói thêm nữa, thả người dùng khinh công rời đi.

Tiểu Tiểu ở trong phòng, vừa xoa xoa đầu mình, vừa ngây ngốc cười. Nàng nào có nói sai chút nào đâu. Trên suốt dọc đường đi này, người một lòng muốn giết nàng, rõ ràng chỉ có một mình Ngân Kiều.

Nàng dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu cẩn thận suy xét. Trên suốt dọc đường, gặp qua những ai, làm những chuyện gì. Trên suốt dọc đường sao... đầu tiên là mấy người trên núi đến đòi nợ nàng, coi vẻ không phải. Sau đó, nàng gặp Thạch Nhạc Nhi, lòng đầy vui mừng muốn cướp của. Nhưng không ngờ gặp phải tiêu cực Hành Phong, thất bại trong gang tấc. Sau đó nữa, lại bị bắt đi theo tiêu đội. Cuối cùng là tới Anh Hùng Bảo.

Nghĩ lại thì, cũng chỉ có một lần bị Ngân Kiều tập kích trong đêm, coi như là đáng sợ, còn có lần nào nữa đâu?

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, cả người đều cứng lại. Không, không chỉ một lần. Trước đó, còn có hai lần suýt chết nữa. Rõ ràng là chỗ cách không xa Anh Hùng Bảo, vốn không thể tưởng tượng lại có đạo tặc liêu lĩnh như vậy. Hơn nữa, cái kiểu kế hoạch hành động chu đáo như vậy, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước. Chẳng lẽ, Hắc y nhân trong Anh Hùng Bảo chính là hắc y nhân khi đó.

Tiểu Tiểu tiếp tục cố gắng nghĩ lại. Hắc y nhân này, rốt cục là ai, nàng có thể nhận ra không? Trong đầu nàng bắt đầu hiện ra tình trạng ngày hôm đó. Vốn nàng đang trốn phía sau tiêu xe, chuẩn bị nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, không may sau đó, lại bị một tên hắc y nhân tập kích. Nàng ngẫu nhiên may mắn, trong nguy hiểm mà đánh lui được hắc y nhân kia. Hơn nữa còn đá bội đao trúng vào người hắn, làm hắn bị thương vai trái. Nếu thực sự có người có thể bị nàng nhận ra, cũng chỉ có người này...

Vai trái bị thương? Nàng đang nghĩ đến đây, trong đầu như sáng lên, manh mối lập tức nổi lên.

Ngân Kiều từng nói cho nàng: Hừ. Bọn họ cũng chỉ là đánh thương ta được một chưởng. Ta liền tặng lại Tội Tuyệt Ngân Mang cho hai người bọn chúng không quá ba ngày, nhất định sẽ biết hung thủ là ai. Còn có một người vai trái có thương tích, chỉ cần cẩn thận điều tra, không khó sa lưới.”

Nhạc Hoài Giang kéo tay trái nàng, từng nói: Nhắc đến cũng thấy kỳ quái, gần đây tay trái của mọi người sao lại đều bị khó cử động vậy?... Đêm qua, lúc ta và Phương đường chủ truy kích đám hắc y nhân kia, tay trái của hắn cũng bị thương.

Tiểu Tiểu không khỏi kinh sợ hít lấy một ngụm khí lạnh. Nàng bình tĩnh ổn định lại tâm trí, tiếp tục suy nghĩ.

Ngày ấy, nàng phóng hỏa ở đông sương, sau đó ngoài ý muốn mở ra mật đạo. Khi đó, người đầu tiên đến hiện trường...

Không sai, là Phương đường chủ.

Nói cách khác, ngày đó, hắn đi tới trước. Thấy tình hình không ổn, liền xông vào trong phòng điều tra. Sau đó, điều động đám đệ tử, tự mình đi vào trong mật đạo để giết nàng?

Không phải sự thật chứ? Tiểu Tiểu luống cuống đi lại. Nếu đúng là Phương đường chủ, vậy mục đích là gì? Hắn và tiem chủ Hi Viễn cấu kết, xây dựng mật đạo, tiến thẳng vào khu vực cấm tình thất (căn phòng làm bằng thủy tinh) kia. Vì cái gì?

Hộp gỗ trong tay Mạc Doãn? Không, không có khả năng. Nghĩ xem, muốn đào một căn hầm cần bao nhiêu thời gian. Sao hắn có thể dự đoán được Mạc Doãn sẽ tới Anh Hùng Bảo, còn gây nên án mạng, cuối cùng đem hộp gỗ cất vào trong tình thất? Tạm thời không bàn đến Phương đường chủ, nhưng mục đích của tiem chủ kia, nhất định không phải là hộp gỗ.

Nàng lập tức nghĩ tới mấy thứ đồ khác trong tình thất. Phương Thiên Họa Kích? Chẳng lẽ, đây mới là mục đích của tiem chủ? Phương Thiên Họa Kích thông thường, tuyệt đối không cần thiết phải dùng tình thất để bảo vệ, huống chi còn bày trận “Ế Sát”... Chậm đã, lúc trước, nếu đúng như nàng đoán là đám đệ tử chết dưới “Ế Sát”, thì nói chính xác, ngày trước trong tình thất không hề có “Ế Sát”? Đến tận cùng trong gian phòng đó có bí mật gì?

Đầu Tiểu Tiểu nghĩ đến phát đau. Nàng xoa xoa huyết thái dương, thờ dài một hơi. Không nghĩ nữa! Biết Phương đường chủ có vấn đề, sau này đề phòng là được. Mấy âm mưu khác, có quan hệ gì với nàng chứ?

Nàng tự gạt đầu coi như là đứng lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác. Nàng cúi đầu, nhìn trên mặt đất, khóc không ra nước mắt. Ngân Kiều a Ngân Kiều, trong cái lúc này, sao lại tự dung biết quý trọng “Tội Tuyệt Ngân Mang” vậy. Đợi đến lúc Liêm Chiêu quay lại, thấy trên đất không còn ngân châm, nhất định có thể đoán được là Ngân Kiều đã tới. Đến lúc đó, nàng lông tóc vô thương đứng trong phòng, biết giải thích thế nào đây?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức xác định “Nơi này không nên ở lâu”. Nàng thăm dò, ngó ra ngoài cửa nhìn xung quanh một chút. Thấy bốn bề vắng lặng, liền cẩn thận một cái, ở trong phòng phá hoại một hồi. Đá ngã cái bàn, đánh nát đồ dùng, sau một hồi xoay xở, lại một lần nữa biến cái phòng trở lại hỗn loạn như trước. Nàng nhìn đàn tam huyền trên giường, vì đề diễn trò cho thật, tất nhiên không thể mang đi. Nàng thờ dài, sau đó phá cửa sổ mà ra.

Hai chân vừa chạm đất, nàng liền không tự giác quay đầu. Nhìn thấy tình hình này, Liêm Chiêu nhất định sẽ lo lắng... Nhưng mà, cho dù bắt đầu bằng cách nào, cuối cùng đều không có khả năng. Nàng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng chạy đi.

Cách ban đêm còn khá sớm, nàng xem xét tìm một chỗ trốn đi. Đất trong Anh Hùng Bảo tuy rộng, nhưng muốn tìm chỗ trốn cho một người cũng không đơn giản. Nàng cố gắng suy nghĩ một hồi, đột nhiên có cái ý niệm lớn mật.

Tiểu Tiểu dễ dặt cẩn trọng tránh đi tai mắt của mọi người, đi tới ngoài tường Bắc Uyển, tìm cái lỗ chó kia, chui vào. Tiểu Tiểu từ trong lỗ chó chui ra, vỗ vỗ bùn đất và cò dại trên người, đắc ý cười cười.

Trong Bắc Uyển, không có một bóng người. Mạc Doãn bỏ trốn, trong Anh Hùng Bảo tự nhiên sẽ vô cùng hỗn loạn. Vừa rồi đã có rất nhiều đệ tử tới trước phòng bếp trốn nã hắn. Canh giờ này còn chưa trở về, chỉ có hai loại khả năng. Một là, công phu của Mạc Doãn rất tốt, đám đệ tử này không bắt nổi. Hai là, Mạc Doãn đưa tay chịu trói, bây giờ địa điểm giam lỏng bị thay đổi. Tiểu Tiểu nghĩ kiểu gì, cũng thấy khả năng phía sau dễ xảy ra hơn. Hiện giờ, hắn đã biết thân phận của Triệu Nhan, lại chưa giao lại được hộp gỗ, tất nhiên sẽ ở lại trong bảo.

Ha ha, bất luận như thế nào, bắc uyển, hiện giờ đúng là nơi duy nhất an toàn trong Anh Hùng Bảo.

Nàng cúi đầu, nhìn cỏ cây trong uyển. Quả nhiên, trong đám cỏ cây hỗn độn, có cả chiếu sơn bạch và đồ quỳen vàng. Tuy rằng đều đã khô héo, nhưng gân lá còn xanh. Mà trên cây, đã có nụ hoa, đang dần hé nở. Nàng có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt nụ hoa kia.

Lúc này, nàng có cảm giác sau lưng có người. Nàng giật mình nhảy dựng lên, đề phòng. Ngoài dự kiến của nàng, người đến, là Ngụy Đình.

“Tại sao ngươi lại ở trong này?” Trên mặt Ngụy Đình đã không còn thần thái lúc trước, hơi có chút suy sụp tinh thần. Mặc dù hắn mở miệng hỏi, nhưng có vẻ không cần nghe đáp án, ánh mắt cũng rơi xuống trên đám cỏ cây.

Tiểu Tiểu ngoại trừ thấy hắn trong này, cũng không thấy có người khác đến. Biết mục đích của hắn có lẽ chính là muốn xác nhận lời Triệu Nhan nói là thật hay giả, không khỏi cảm thấy có chút thê lương.

“Ngươi và nhị ca ta có quan hệ gì?” Ngụy Đình mở miệng, hỏi một vấn đề khác.

“A?” Tiểu Tiểu giả vờ vô tội.

“Lúc trước, ngươi tới nơi này là vì muốn cứu huynh ấy...” Ngụy Đình nhìn nàng, “Hiện giờ lại tới nơi này, cũng là vì huynh ấy?”

“Ách...” Tròn mắt Tiểu Tiểu chuyển động, mở miệng nói, “Tam công tử, chuyện là như vậy. Ta phụng mệnh của thành chủ thành Thái Bình, đi vào trong này tìm kiếm chứng cứ giúp Mạc Doãn công tử thoát tội. Lúc trước không phải muốn giúp hắn bỏ trốn, mà là muốn hỏi hắn về chuyện binh khí Thích thị mà thôi.”

Ngụy Đình cười thờ dài, “Thạch Nhạc Nhi a... Nàng cũng biết sao. Chuyện mười năm trước?”

“Cái này ta cũng không rõ... Tuy nhiên, ta đoán là, Mạc Doãn công tử nhất định có nỗi khổ riêng.” Tiểu Tiểu nói.

“Nỗi khổ...” Ngụy Đình yên lặng lặp lại.

Ngoài miệng thì Tiểu Tiểu nói như vậy, trong lòng lại nghĩ hoàn toàn khác. Sự phụ tùng nói, trên đời này lấy đâu ra nhiều nỗi khổ như vậy chứ? Tiểu Tiểu a, ngươi nhớ kỹ, làm chính là làm, sai lầm rồi thì chính là sai lầm rồi. Nỗi khổ gì đó, vĩnh viễn chính là an ủi đối trá mà thôi.

Không sai. Người làm chuyện xấu, đâu có cái nổi khổ gì chứ!

Tuy nhiên... Đối với Ngụy Đình thiếu gia này mà nói, có vẫn hơn không nhỉ.

“...” Ngụy Đình trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi Tiểu Tiểu, “Có phải người cũng cảm thấy ta là người bất hiếu bất nghĩa, là một kẻ ăn chơi trác táng?”

Tiểu Tiểu ngây người một chút, lắc đầu. “Đâu có, đâu có, tam công tử ngài anh minh thần võ, thiếu niên anh hùng...”

“Này...” Ngụy Đình bất mãn cắt ngang lời nàng.

Tiểu Tiểu nhìn hấn, thu hồi lại vẻ mặt tươi cười chân chó* (ý là vẻ mặt lấy lòng ý) của mình, “Ách... Ta nói thật mà... Ngày đó, trong hậu hoa viên, ta không phải đã xướng hai khúc cho ngài nghe sao. Ngài còn nói ta xướng thể lương mà.”

Ngụy Đình gật đầu, không hiểu vì sao nàng lại nói mấy lời này.

“Bất hiếu bất nghĩa, ăn chơi trác táng, làm sao có thể nghe ra sự thể lương trong ca khúc chứ? Khi đó ta đã nghĩ, tam công tử ngài nhất định không phải vật trong ao*.” Tiểu Tiểu cười khẽ.

Vật trong ao: Ý chỉ anh là người không tầm thường.

Trên mặt Ngụy Đình hiện lên ý cười nhàn nhạt mang theo một chút phiền muộn.

“Tam công tử, sự tình mười năm trước, ai đúng ai sai, đã không thể nào nhìn rõ nữa. Kỳ thực, Triệu Nhan cô nương kia nói cũng không sai. Chuyện cho tới bây giờ, không bằng ngài đi tra rõ hung thủ. Không chỉ có thể trả lại trong sạch cho công tử Mạc Doãn, mà còn có thể củng cố lại địa vị của ngài ở trong Anh Hùng Bảo. Như vậy không phải hiếu nghĩa song toàn rồi sao?” Tiểu Tiểu nói liền một mạch.

Ngụy Đình nghe xong, thờ dãi lắc đầu, “Muốn tìm hung thủ, nói dễ hơn làm.”

Nghe đến đó, Tiểu Tiểu không khỏi nảy ra một kế. Người xấu như nàng, nhất định phải ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng. Lần trước tới chỗ tiệm chủ kia đốt phòng trộm đồ, hiện giờ biết Phương đường chủ có vấn đề, sao có thể không làm cái gì để hấn thành thoi vậy chứ?

Nàng lập tức làm vẻ mặt nghiêm túc, có chút suy nghĩ nói, “Ta phụng mệnh thành chủ tra xét, hiện tại cảm thấy, hung thủ kia hành động bừa bãi, sơ hở ngày càng nhiều.”

“Người nói ‘Ế Sát’?”

“Àn. Tuy rằng ta không thể xác định, nhưng tam công tử dường như đã từng nói, trong bảo chính xác có ‘Ế Sát’.” Tiểu Tiểu biết rõ còn có giả vờ.

Ngụy Đình suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Ế Sát” luôn do chuyên gia bảo quản, không có khả năng bị lấy đi để làm hung khí giết người.”

“Tam công tử, lúc trước ta có hỏi qua Mạc Doãn công tử. Hấn nói lúc gặp tên hung thủ kia, là tên hung thủ đó đã đoạt lấy ‘Mẫn Yên’ của hấn để chém chết đệ tử trong bảo. Cái khó hiểu nhất là, tên hung thủ đó lại sử dụng bộ pháp độc môn của bảo là ‘Yên Hành Bộ’.” Tiểu Tiểu nói.

Nàng nói xong, chỉ thấy lông mày Ngụy Đình nhú lại càng chặt. “Bóng sát” là do ai bảo quản, hấn thân là tam công tử không có khả năng không biết, chỉ sợ, hiện giờ ở trong lòng hấn, cũng đã biết hung thủ là ai rồi. Nàng chỉ cần cho thêm chút dầu mỡ mà thôi.

“A, đúng rồi. Ta còn nghe nói, lúc đó có một kẻ chui ra từ trong mật đạo đã bị Thần Tiễn Liêm gia công tử bắn trúng vai trái. Anh Hùng Bảo đã ta xét mấy ngày trong bảo, lại không thu hoạch được gì. Theo lý thuyết, vai trái bị thương, nhất định không thể giấu được. Ta đoán, hung thủ kia nhất định là người trong Anh Hùng Bảo, hơn nữa địa vị khá cao! Cho nên, các đệ tử mới không kiểm tra hấn.” Tiểu Tiểu càng nói càng thuận miệng, rõ ràng là đổ nước bẩn của mình lên lưng người khác.

Ngụy Đình nghe xong, mày buông lỏng ra, “Không sai, chỉ cần biết người đó có bị thương vai trái hay không, liền có thể chứng minh hoài nghi của chúng ta.”

“Nga! Xem ra tam công tử đã có kết quả. Ta phải đi nói cho thành chủ ngay thôi!” Tiểu Tiểu kích động nói.

“Chậm đã. Đừng đã tháo kính xà, để lại chuyện này đi, ta muốn tự mình làm.” Ngụy Đình nhìn Tiểu Tiểu, “Đa tạ manh mối của người.”

“Đâu có, đâu có, nên như vậy, nên như vậy.” Tiểu Tiểu ôm quyền, nói.

Ngụy Đình xoay người, đánh định bước đi, lại có chút hoài nghi quay đầu lại, “Sao người không đi?”

“Ta?” Tiểu Tiểu nghiêm túc nói, “Ta muốn tìm xem còn manh mối nào khác hay không!”

“...” Ngụy Đình không nói thêm nữa, rời đi.

Tiểu Tiểu lau mồ hôi trên trán, ngửa mặt lên trời cười một cái. Cảm giác vu oan giá họa, quả nhiên rất được. Không, nghiêm túc mà nói, đó cũng không tính là vu oan giá họa. Tuy nhiên, mặc kệ nói như thế nào, hiềm nghi về nàng hoàn toàn xóa sạch. Thật đáng mừng! Ha ha.

Ách... Lại nói tiếp, rất đói a... Còn chưa ăn cơm a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lọt vào hang hổ

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng thấy đói. Nàng thở dài, nhìn thoáng qua trong phòng. Trên bàn, đồ ăn vẫn bày đẹp đẽ như cũ. Nếu không hạ độc thì tốt biết bao nhiêu... Nàng bắt đầu nghĩ.

Nàng hết hi vọng quay đầu, ngồi trên cửa, ngẩng đầu nhìn trời. Mây trên trời chậm rãi chậm rãi di chuyển, nàng nhìn mây, ánh mắt nheo lại. Cứ trôi đi, đến cuối cùng sẽ trôi về nơi đâu? Ân ân oán oán nơi này, khi nào thì nàng mới có thể rũ bỏ sạch sẽ được đây?

Nàng nghĩ nghĩ, cứ như vậy mà ngủ mất.

Chờ tới lúc nàng tỉnh lại, trời đã tối đen. Nàng đứng lên, ngẩn người. Sau đó, nàng đột nhiên tỉnh táo lại. Nguy rồi! Quên mất tiêu, buổi tối Ngân Kiều muốn đến tìm nàng! Nếu hấn đi vào trong phòng, chỉ sợ cũng...

Nàng đang chuẩn bị rời đi. Nhưng trong nháy mắt, cổ tay trái của nàng đột nhiên đau nhức. Nàng túm lấy cổ tay, ngồi xuống. Nàng một đầu mồ hôi lạnh nhìn xuống cổ tay trái của mình. Ngân châm kia lại đen thêm không ít, hơn nữa còn đang chậm rãi di chuyển dọc theo cánh tay.

Không có đạo lý a... Rõ ràng nàng đã phong mạch rồi mà. Nàng bắt đầu nghĩ đến việc ngăn lại một lần nữa, mới có thể khiến cho đau đớn giảm bớt. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, cứ cho là ngân châm di chuyển thì bây giờ cũng chưa tới giờ mà. Rốt cục là tại sao? Nếu mà nhìn thấy Ngân Kiều, nhất định phải cầu xin hấn lấy châm ra.

Nàng xoa xoa cổ tay mình, từ lỗ chó chui ra, theo đường cũ rời đi.

Nàng đi chưa được vài bước, liền cảm thấy có chút không thích hợp. Trong Anh Hùng Bảo yên tĩnh quá mức dị thường. Đệ tử tuần tra ban đêm đâu? Tỷ nữ đâu? Nàng nghi hoặc không thôi, không khỏi cẩn thận một chút. Ngay sau đó, nàng liền thấy được một màn khiến nàng kinh hãi.

Dưới ánh trăng, nàng nhìn thấy rõ, trong Anh Hùng Bảo, đệ tử cũng được, tỷ nữ cũng được, thậm chí cả đám tân khách, đều ngồi ngang tề trên mặt đất.

Độc. Nàng dường như ngay lập tức nghĩ đến chữ này.

Sân Anh Hùng Bảo thoáng đãng, không có khả năng sử dụng mê hương gì đó. Trong khoảng thời gian ngắn có thể khiến nhiều người trúng độc như vậy, chẳng lẽ là hạ độc trong thức ăn?! Một khắc kia, cảm giác đói khát trong bụng, khiến nàng đột nhiên nảy sinh cảm thụ “Tái ông mất ngựa, sao biết không tốt.”

Chỉ là, nàng còn chưa may mắn được lâu, liền nghĩ tới một chuyện khác. Có thể hạ độc như vậy, nhất định là người trong Anh Hùng Bảo. Chẳng lẽ, là Phương đường chủ? Nguy rồi, đây rõ ràng là đại âm mưu a. Nàng đã không trúng độc, đứng ở trong này chính là muốn chết a!

Chạy là thượng sách!

Chậm đã, hành lý và đàn tam huyền còn ở trong sương phòng, cần lấy trước khi chuồn a. Nàng không chút do dự vận khinh công, chạy về phía phòng mình.

Người gặp dọc đường, đều đã bất tỉnh nhân sự hết. Tiểu Tiểu cau mày, không ngừng nói với bản thân, “Thấy chết không cứu” đúng là quy tắc chuẩn để làm người xấu. Tai vạ đến nơi, vẫn là tự cứu lấy mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Nàng vừa mới đến được cửa phòng, liền nhìn thấy một màn kinh hãi.

Ngân Kiều và Lí Ti đứng trước cửa phòng nàng, thoạt nhìn hai người đều không có tình trạng gì lạ. Mà đối thủ của bọn họ, là Liêm Chiêu.

Sắc mặt Liêm Chiêu tái nhợt, hồ hấp cũng có chút dồn dập, thân hình lại càng bất ổn. Chỉ là, sắc mặt của hấn vô cùng lạnh lẽo, sâu trong ánh mắt, tất cả đều sát khí.

“Liêm công tử, người đã trúng thuốc cốt tẩn, căn bản không phải đối thủ của chúng ta, lại miễn cưỡng vận dụng chân khí, là tự hại mình đó nha.” Lí Ti thân nhiên xòe quạt đàn hương, mỉm cười nhắc nhở.

“Các người... Đưa Tiểu Tiểu đi đâu?” Liêm Chiêu mở miệng, hỏi.

Lúc nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu liền ngậy người lại.

Ngân Kiều hừ lạnh một tiếng, nhuyển kiếm trong tay run lên, tung ra sát chiêu.

Liên Chiêu miễn cưỡng tránh đi. Bộ pháp cũng không còn vững vàng như trước, hơn nữa điều cung dù sao cũng không bằng trường kiếm, đấu cận chiến với hấn mà nói là hoàn toàn bất lợi.

“Rốt cục ngươi muốn làm gì?” Liên Chiêu chống đỡ nhuyển kiếm của Ngân Kiều, chất vấn.

Lúc này, Lí Ti tung người bay lên, tơ hồng Diêm La trong tay vung ra, quấn lấy hai tay Liên Chiêu.

“Vậy cũng muốn hỏi? Chúng ta là người xấu, tất nhiên là muốn làm chuyện xấu!” Lí Ti cười quỵến rũ, nói trêu tức.

“...” Liên Chiêu nhú mày, tránh khỏi tơ hồng, quay đầu tấn công về phía Lí Ti.

Tiểu Tiểu càng thêm khẩn trương. Võ công của Liên Chiêu vốn kém hơn Ngân Kiều, mà hiện tại, thân trúng nhuyển cốt tán, lại là lấy một địch hai, căn bản là không có đường thắng? Đã không thắng được, tại sao lại còn cứng rắn muốn đánh a?! Ánh mắt của thiếu gia Liên gia sao mà kém vậy chứ?!

“Các ngươi làm gì trên giang hồ, ta mặc kệ... Thả nàng! Ngươi đã hại nàng tan cửa nát nhà, còn muốn như thế nào nữa?!” Liên Chiêu dùng hết khí lực, nhìn Ngân Kiều quát.

Tim Tiểu Tiểu nháy mắt đập nhanh hơn. Chẳng lẽ hấn vì nàng mới cố gắng tới tận bây giờ?... Bị kịch tan cửa nát nhà kia, vốn là nàng ăn bữa nói bữa. Nhưng mà, nhìn lại tình hình lúc đó, hình như thật sự đáng tin. Hiểu lầm như vậy, quả nhiên là quá mức trầm trọng rồi.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một tia chớp, tiếng sấm mùa xuân vang lên. Tiểu Tiểu cả kinh. Đúng vậy, nếu hôm nay Liên Chiêu xảy ra chuyện gì, nàng nhất định sẽ bị sét đánh chết. Sư phụ đã từng nói, mặc dù là người xấu, cũng phải hiểu được thiếu nợ phải trả tiền. Thiếu nhân tình của hấn, ngay tại hôm nay, thanh toán luôn một lần đi!

Nghĩ đến đây, nàng không thềm nghĩ ngợi, liền xông vào, chạy về phía Ngân Kiều, hô lớn: “Gian tặc! Nạp mệnh đi!!!”

Ngân Kiều vốn định xuất kiếm công kích, nhưng đột nhiên nhận ra có người tới, liền cứng rắn thu lại thế kiếm. Hấn nhú mày, nâng tay tóm lấy. Chỉ là một chớp mắt, Tiểu Tiểu đã bị tóm lấy hai tay, cổ họng bị bóp chặt.

Tiểu Tiểu nhân dịp đó nháy mắt một cái, nhỏ giọng nói mong muốn của bản thân.

“Đừng đã thương hấn.”

Đáy mắt Ngân Kiều xẹt qua một chút ý cười.

“Không nghĩ tới, nha đầu ngươi có thể trốn ra được...” Ngân Kiều cười gian vài tiếng, nói, “Được, vậy thì cho các ngươi làm đôi uyên ương đồng mệnh!” Hấn dứt lời, lấy tay ném Tiểu Tiểu ngã xuống đất, “Ngươi đã trúng ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’ của ta, ngoan ngoãn chờ chết đi, ha ha ha...”

Nhìn Ngân Kiều và Lí Ti gian tà cười vang, tiêu sái rời đi. Tiểu Tiểu không tự chủ được muốn thở dài, nhưng mà, nàng vẫn nên nhẫn xuống thì hơn.

“Tiểu Tiểu...” Liên Chiêu đi vài bước tới, hạ mình ngồi xuống, “Ngươi không sao chứ?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không, nhưng còn ngươi, không có việc gì chứ?”

Liên Chiêu không trả lời, ánh mắt dừng lại trên cổ tay trái Tiểu Tiểu, “Quả nhiên là Tội Tuyệt Ngân Mang...”

Sâu trong câu nói tràn đầy hối hận cùng ảo não, khiến Tiểu Tiểu có chút chột dạ. Nàng nâng cánh tay của mình lên, cười nói, “Không có việc gì. Ta điểm huyết một chút, ngăn mạch lại là được. Ngân châm này căn bản không động đậy được.”

Liên Chiêu lẳng lặng nhìn nàng, làm như muốn tìm sự thật trong lời nói của nàng. Đột nhiên, hấn bỗng ngã xuống.

Tiểu Tiểu khẩn trương không thôi, nàng vuron tay, nâng hấn dậy.

“Chỉ là nhuyển cốt tán... Không có việc gì...” Liên Chiêu suy yếu cười cười, nói.

Chỉ là? Trời ạ, thứ nhuyển cốt tán này, tuy rằng đến giờ sẽ tự động tiêu biến, nhưng vừa rồi hấn có vận chân khí, có trời mới biết có để lại di chứng gì không?

“Đừng nói chuyện, ta giúp ngươi phong mạch.” Tiểu Tiểu nâng tay lên, nghiêm túc nói.

Nhưng mà, một lát sau, nàng cứng ngắc. Nàng có chút xấu hổ nhìn Liên Chiêu, nhỏ giọng nói, “Cái kia... Cái kia, Liên Công tử... Ta...”

Liên Chiêu không hiểu.

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, đỏ mặt, lắp bắp nói, “Ngươi... Mặc quần áo... Ta, ta không tìm thấy huyết đạo...”

Sắc mặt Liêm Chiêu lúc này mới thay đổi. Hắn dời tầm mắt, hai má cũng đỏ ửng lên.

Tiểu Tiểu thật bất đắc dĩ. Nàng mặt dày nói, “Liêm công tử... Cái kia... Sống chết quan trọng...”

Liêm Chiêu không trả lời, nhưng mà, lại bắt đầu động thủ cởi vạt áo của mình.

Tuy rằng phi lễ chó nhìn, nhưng không nhìn, làm sao có thể tìm thấy huyết đạo chứ? Tiểu Tiểu xấu hổ vạn phần nhìn hắn cởi áo, nghĩ rằng may mà từ nhỏ sư phụ giáo dục đúng cách, bằng không đôi lại là nữ tử nhà khác, sau này còn không phải đi tự sát hay sao. Nàng ổn định lại tinh thần, chuẩn bị điểm huyết.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu mở miệng, thanh âm phát ra có chút suy yếu vô lực, “Vì sao... Ngươi không trúng độc...”

Tiểu Tiểu cười, điểm huyết đạo, “Bởi vì ta còn chưa ăn cơm nha.”

Tiếng nói vừa dứt, Liêm Chiêu đã mất đi ý thức, ngã vào trong lòng nàng.

“Thực xin lỗi...” Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói.

Tiểu Tiểu thở ra, vươn tay giúp hắn ngăn lại mười hai điểm chân khí. Làm xong hết thấy, nàng nỗ lực đỡ Liêm Chiêu vào phòng, đặt lên giường, giúp hắn đắp chăn lên.

Nàng cảm lấy hành lý và đàn tam huyền trên giường, nhìn Liêm Chiêu, xoay người rời đi.

Vừa đóng lại cửa phòng xong, trên bầu trời, lại vang lên một tiếng sấm nữa.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn lên trời. Mưa bụi bay bay, tiếng sấm tan đi, tạo nên chút lạnh lẽo. Nàng vực dậy tinh thần, cười cười.

Chỉ là, nàng còn chưa cười được bao lâu, liền nghe thấy một thanh âm kiêu mị.

“A, phí nhiều khí lực như vậy để cứu người, còn không tranh thủ mà chiếm lấy?”

Nói chuyện đúng là Lí Ti, nàng phe phẩy quạt đàn hương, cười trêu tức.

Khóe miệng Tiểu Tiểu co rúm lại, “Nhị vị chưa đi a...”

“Vô nghĩa, chúng ta vốn là đến để tìm ngươi.” Ngân Kiều mở miệng, tức giận nói.

Tiểu Tiểu ngẩn người, “Tìm ta? Ta... Có chuyện gì muốn tiểu nhân công hiến sức lực sao?”

Lí Ti cười nói, “Việc nhỏ thôi, chỉ cần ngươi mở lại mật đạo trong phòng tiêm chủ Hi Viễn là được.”

Tiểu Tiểu hết chỗ nói luôn. Đến lúc này rồi, còn muốn đi trêu chọc tiêm chủ, trừ khi nàng chán sống... Nhưng mà, hai người kia, cũng không phải thiện nam tín nữ gì a. Mạng của nàng, sao lại khổ như vậy chứ?

Tiểu Tiểu ngân ngân lệ, đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng nói, “Ngân đại gia, cửa vào tinh thất không phải có hai cái hay sao? Hiện giờ tất cả người trong bảo đều trúng độc, tại sao không đi theo hướng kia để vào trong?”

Ngân Kiều trừng mắt liếc nàng một cái, “Lần trước náo loạn như vậy, cái bí đạo kia đã bị Tam Anh thiết lập thêm mấy cơ quan rồi, căn bản không có cách đi vào.”

“Nga...” Tiểu Tiểu lại nghĩ đến cái gì, “Ngân đại gia, cái hộp gỗ kia đã không còn ở trong tinh thất...”

Ngân Kiều còn chưa trả lời, Lí Ti liền mở miệng nói, “Hộp gỗ kia có chứa Cửu Hoàng thần khí hay không, không có cách nào biết được. Huống hồ bí đạo kia xây dựng đã lâu, chắc chắn thứ đặt trong tinh thất, mới là bảo vật chân chính.”

Cách nói như vậy, giống hệt với suy nghĩ lúc trước của Tiểu Tiểu. Nàng không khỏi có chút kinh ngạc.

Lí Ti khép lại cây quạt, cười nhìn Tiểu Tiểu, “Kỳ thực, năm đó ‘Quý Sư’ là môn hạ của ‘Thần Tiêu phái’, phụng mệnh tra xét nơi ‘Cửu Hoàng thần khí’ thất lạc. Mười bảy năm trước, hắn từng xông qua chín môn phái. Tuy nhiên, loại chuyện vô cùng nhọc nhằn này, các môn phái đều không hề đề cập tới. Giang hồ truyền lại, cũng chỉ có một đoạn ‘Quý Sư xông vào Thái Bình thành’ này. Tiểu Tiểu cô nương, ngươi bằng tuyệt thông minh, hẳn là đoán được, vì sao Quý Sư này lại muốn xông vào chín môn phái chứ?”

“Cửu Hoàng thần khí...” Tiểu Tiểu trả lời.

“Không sai.” Lí Ti gật đầu, “Mà Anh Hùng Bảo này, chính là một trong số đó.” Ánh mắt Tiểu Tiểu của nàng, có chút khác thường, “Thế nào, ngươi

không biết?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, lại cảm thấy kỳ quái, bật thốt lên nói: “Ta làm sao có thể biết?” Hỏi xong, nàng liền hỏi hận. Loại chuyện này, có vẻ là chuyện bí mật cấp độ cao. Nàng không biết thì tốt, giờ biết, sau này không tránh khỏi phiền toái. Ai... Tuy nhiên, hiện tại xem như nàng hiểu rõ vì sao khi Tam Anh nhắc tới Quý Sư, đều là bộ dáng tràn ngập thâm cừu đại hận.

Lí Ti đánh giá nàng một phen, cười nói: “Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ha ha.” Nàng chuyển chủ đề, nhìn Ngân Kiều, nói, “Tên đạo tặc ngu ngốc nhà ngươi, vì một thứ không biết là Cửu Hoàng thần khí thật hay giả mà chọc ra một đống phiền toái, quả nhiên là cười chết ta.”

“Bà mới chết tiết, ngươi đã biết, tại sao không nói cho ta.” Ngân Kiều bất mãn.

Trong ánh mắt của Lí Ti, thoáng chốc sáng lên, “Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất... Gia sư có lệnh, thiên hạ này, hễ có người muốn thu thập ‘Cửu Hoàng thần khí’, giết không tha... Đạo tặc, ngươi chán sống rồi sao?”

Ngân Kiều thở dài, “Cũng vậy thôi... Tuy nhiên, quen ngươi nhiều năm như vậy, hóa ra còn có nhiều chuyện mà ta không biết...”

Lí Ti cười yếu ớt, “Nữ nhi ấy mà, tất nhiên phải có chút bí mật chứ.”

Tiểu Tiểu thấy bọn họ nói chuyện thân thiện, không tiện xem nòm, cũng chỉ ngoan ngoãn đứng nhìn. Mà giờ phút này, tiếng sấm mùa xuân càng lúc càng nhiều, mưa cũng càng lúc càng lớn.

“Độc phát đến bây giờ, cũng không còn nhiều thời gian. Không đi nữa, sẽ muộn đó.” Lí Ti mở miệng, nâng bước rồi đi.

Ngân Kiều không nói thêm câu nào, xoay người đuổi theo.

Tiểu Tiểu cũng đành phải đi theo, lấy hết can đảm đi về hướng đông sương.

Bóng đêm cộng với mưa xuân, trong sân đông sương, sương mù nhạt nhòa. Ba người vừa mới dừng lại trước cửa phòng tiêm chủ, Ngân Kiều đã tiến lên, vươn tay định đẩy cửa vào phòng. Lập tức có hai tỷ nữ vọt ra, rút kiếm đánh úp về phía hấn.

Lí Ti nghiêm túc, nháy mắt ra tay, thay Ngân Kiều đỡ lấy công kích. Võ công của hai tỷ nữ kia cũng không quá cao cường, chỉ một lát, đã chết dưới tơ hồng Diêm La của Lí Ti.

Tiểu Tiểu kinh hồn táng đảm nhìn hai cỗ thi thể, sợ hãi theo hai người vào phòng.

“Xem ra, nàng ta đã đi vào trong tình thất. Nha đầu, khởi động cơ quan.” Ngân Kiều nói.

Tiểu Tiểu đành phải kiên trì tiến lên, ấn xuống cơ quan trên cái tủ khắc hoa. Vách tường không tiếng động mở ra, bí đạo u ám liền lộ ra trước mặt ba người.

Tiểu Tiểu quay đầu, cười lạnh nói, “Hiện tại, tiểu nhân có thể đi rồi chứ?”

“Tà cô nương, bí đạo này ngươi đã đi qua một lần, vậy thì giúp ta tìm đường đi.” Lí Ti kéo nàng, đi vào bên trong, “Huống hồ, ngươi và tiêm chủ kia cũng có thù hận, sao không cùng chúng ta đi xả giận chứ?”

Tiểu Tiểu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, “Không... Không cần...”

“Ha ha, Tà cô nương không cần khách khí. Ta giúp ngươi động thủ là được.” Lí Ti không để ý tới nàng, nhanh chóng bước đi.

Vì thế, Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Trong bóng đêm, càng đi càng xa.

Lúc ba người vào tới tình thất, quả nhiên thấy được Hi Viễn tiêm chủ và Phương đường chủ. Hai người kia đang cùng với một đám hắc y nhân đứng bên trong, ý đồ muốn cời bỏ trận pháp ‘Ế Sát’. Nhìn thấy có người tiến vào, Hi Viễn quay đầu, khẽ cười nói, “Phương đường chủ, xem ra, còn có cá lọt lưới a...”

“Ha ha, ta đã nghĩ, ai có thể đào bí đạo trong Anh Hùng Bảo, lại còn có thể hạ độc trong đồ ăn. Hóa ra, là Phương đường chủ ngài a.” Lí Ti cười quyền rũ.

Phương đường chủ nhú mày, không nói chuyện.

Hi Viễn đi lên vài bước, nhìn hai người, cười nói, “Nhị vị không có giao tình gì với Anh Hùng Bảo, việc gì phải nhảy vào vùng nước bẩn này chứ? Ta khuyên hai vị, sớm rút chân ra mới phải.”

Ngân Kiều rút nhuyển kiếm bên hông xuống, nói, “Đúng là không có giao tình. Hôm nay ta tới chủ yếu là để tìm ngươi.”

“Tìm ta có chuyện gì?” Hi Viễn cười hỏi.

“Trả thù!” Ngân Kiều nói xong, tấn công tới.

Đám hắc y nhân phía sau Hi Viễn lập tức rút binh khí, nghênh chiến.

Hi Viễn nhìn về phía Lí Ti, cười nói, “Lí cô nương, chẳng lẽ, ngươi cũng tới tìm ta?”

Lí Ti nhẹ nhàng phe phẩy quạt đàn hương, thản nhiên nói, “Không phải như thế. Ta chỉ muốn đến xem nào nhiệt thôi. Thuận tiện... Gặp mặt ‘Minh Lôi chương’ trong truyền thuyết.”

Nghe thấy ba chữ ‘Minh Lôi chương’, ý cười trên mặt Hi Viễn nháy mắt biến mất.

“‘Minh Lôi chương’ chính là thần kỹ của ‘Thần Tiêu phái’ năm đó. Ta chỉ là một tú nữ, làm sao mà biết được?” Hi Viễn nói.

Lí Ti thu hồi quạt đàn hương, từ trong tay áo nhẹ nhàng lấy ra một đoạn dây tơ hồng mảnh mai, “Tiêm chủ a, ngươi có thể lừa gạt được Anh Hùng Bảo, cũng không có khả năng lừa được ta. Tiêm Ti tú trang của các ngươi, từ ba mươi năm trước đã quy thuận ‘Thần Tiêu phái’ rồi mà?”

Trong ánh mắt tiêm chủ ẩn chứa sát khí. Nàng lấy Phong Mạch châm từ trong lòng ra, nói, “Quý mồi, ngươi cũng là môn hạ của ‘Thần Tiêu phái’, là truyền nhân của ‘Huyền Linh Đạo’. Tính ra, chúng ta cũng coi như đồng môn mà.”

“Đúng vậy.” Lí Ti cười quyến rũ, “Đáng tiếc, gia sư luyện tiếu nhân duyên hồng trần, đã vứt bỏ đạo hạnh. Hôm nay, chúng ta ai cũng đừng khách khí với ai!” Nàng kéo nhanh tơ hồng, bắt ngờ đánh lên.

Tiêm chủ lập tức dùng châm phòng vệ.

Trong lúc nhất thời, mấy người đánh nhau túi bụi.

Tiểu Tiểu thấy thế, thành thành thật thật ôm đầu, ngồi xổm ở một góc.

Không đoán được a, Hi Viễn, Lí Ti, Quý Sư, thế nhưng lại đều là người của “Thần Tiêu phái”. Năm đó, “Thần Tiêu phái” lấy được thánh ân của vua Huy Tông, đệ tử trải khắp thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó không nên. “Thần Tiêu phái”, “Cửu Hoàng thần khí”, còn cả “Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất”... Lại nói tiếp, năm đó chương môn Xung Hòa Từ đạo nhân có chính kiến khác với vua Huy Tông, mới phát tay áo bỏ đi. Hay là, có liên quan tới “Cửu Hoàng thần khí”? Mà sau đó. “Quý sư” phụ tá Nhạc Phi tướng quân, đồng thời đã tìm ra “Cửu Hoàng thần khí”. Mà đương kim hoàng thượng vừa đăng cơ, liền cho mời Xung Hòa Từ đạo nhân trở về triều... Ông trời a, nếu đúng là như vậy, thì chẳng phải đây là chuyện quốc gia đại sự hay sao?

Tiểu Tiểu rung rung, chuyện giang hồ lại còn dính dáng tới triều đình, có mấy cái mệnh cũng không đủ dùng a! Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Việc này, nếu như nàng không biết thì thật tốt... Không, phải nói là, nếu không thể nghĩ ra thì thật tốt. Chả trách sư phụ thường nói: Nghĩ nhiều, nhanh chết.

Lúc này Tiểu Tiểu nâng tay phải lên, nhìn vào đường chỉ tay trong lòng bàn tay. Bản thân không giống như là người có tướng đoán mệnh a...

Nàng còn chưa nghiên cứu xong, liền thấy có một ánh mắt lạnh lẽo chằm chằm chiếu thẳng vào mình. Nàng vừa ngước mắt lên, liền chống lại ánh mắt của Phương đường chủ. Đó là ánh mắt lạnh lẽo vô tình, mang theo sát khí, thẳng tắp, xuyên qua đám người đang đánh nhau, dừng lại ở trên người nàng.

Tiểu Tiểu không khỏi hít lấy một ngụm khí lạnh. Xem ra, ngày này giờ này, nếu Lí Ti và Ngân Kiều thua trận, nàng nhất định sẽ chết dưới tay Phương đường chủ. Quả nhiên, vẫn là tướng đoán mệnh sao?

Lúc này, chỉ thấy trong tay Ngân Kiều, ngân châm bắn ra, đám hắc y nhân đều ngã xuống đất. Hắn bứt ra, tấn công về phía Hi Viễn.

Hai đánh một! Quá tuyệt, như vậy có thể nắm chắc mười phần!

Nhưng mà, Tiểu Tiểu chỉ cao hứng được một lát, liền nhận ra điều khác thường. Không đúng, từ đầu đến cuối, Phương đường chủ ngay cả động cũng chưa hề động. Đã là đồng đảng cầu kết, tại sao có thể lạnh lùng như vậy. Chẳng lẽ? Nàng không đoán ra được điểm đáng ngờ này, nguyên nhân chính là ở đâu?

Nàng cảm thấy có chút không ổn, lúc này đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn.

Đột nhiên, chung quanh xuất hiện một loại thanh âm lạnh lẽo xẹt qua. Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy “Ế Sát” kia đã bị dỡ xuống. Mà người làm được điều này, chính là Phương đường chủ! Hắn cầm “Ế Sát” trong tay, đột nhiên gạt mạnh, đánh thẳng về phía Ngân Kiều và Lí Ti. Tất cả phát sinh quá nhanh, Tiểu Tiểu không kịp cảnh báo. Ngân Kiều và Lí Ti chuyên tâm đối phó với Hi Viễn, tự nhiên bỏ quên mất Phương đường chủ. Hai người miễn cưỡng phòng thủ, nhưng vẫn bị “Ế Sát” gây thương tích, lui thân lại. Hi Viễn nhân dịp đó không kích, đem phong mạch châm đánh vào trong cơ thể hai người.

Tiểu Tiểu kinh hãi đứng ngây tại chỗ, khó có thể tin được tình hình phát triển trước mắt.

Hi Viễn nhú mày, mở miệng nói, “Phương đường chủ, cảm ơn ngươi đã giải vây cho ta. Tuy nhiên, có vẻ cho tới bây giờ ngươi cũng chưa từng nói với ta là ngươi có thể hạ được ‘Ế Sát’.”

Phương đường chủ thu hồi “Ế Sát”, cười nói, “Thực không dám giấu diếm, cho tới nay, ‘Ế Sát’ đều do thuộc hạ bảo quản.”

Biểu cảm của Hi Viễn liền ngưng trọng, “Ngươi có ý tứ gì?”

Phương đường chủ cười, “Tiêm chủ đợi một chút, đừng sốt ruột, nghe thuộc hạ giải thích...” Hắn cười vô cùng thành ý, nhưng mà, ngay trong chớp mắt đó, hần tung chưởng, tấn công về phía Hi Viễn.

Hi Viễn phản ứng cực nhanh, xuất chưởng ứng chiến. Nhưng hai chưởng chạm nhau, Hi Viễn liền ói ra một ngụm máu tươi, bị đánh văng ra.

“Minh Lôi chưởng!” Hi Viễn cắn răng, cả kinh nói.

Phương đường chủ cười, thu chưởng, “Không sai. Minh Lôi chưởng...” Hắn nhìn thoáng qua ba người bị thương, sau đó dời tầm mắt, cười nhìn Tiểu Tiểu, “Cô nương, hạnh ngộ.”

Một khắc kia, một loại run rẩy lạnh lẽo như băng truyền từ đầu đến chân Tiểu Tiểu. Nàng run rẩy, nói, “Ách... Phương đường chủ... Có chuyện gì từ từ nói...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một hồi âm ưu

Nàng run rẩy, nói, “Ách... Phương đường chủ... Có chuyện gì từ từ nói...”

Phương đường chủ nhìn nàng, từng bước một đến gần. Tiểu Tiểu tự biết mình không địch lại, liền “Bùm” một tiếng quỳ xuống, “Phương đường chủ, ngài đừng làm vậy a! Ta chỉ là, chỉ là một con kiến, giết ta ô uế tay ngài a! Chỉ cần ngài không giết ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài a!”

Về mặt của Phương đường chủ vô cùng bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sát khí. Hắn chậm rãi mở miệng, nói, “Bằng thân thù của cô nương, hiện tại cầu xin tha thứ, có phải quá sớm hay không?”

Tiểu Tiểu nghe thấy những lời này có chút quen tai. Ngàn Kiều hình như cũng từng nói như vậy. Tuy nhiên, bọn họ thật sự đánh giá quá cao võ công của nàng a. Nàng cũng chỉ là chạy trốn tương đối nhanh hơn người khác một chút, một số thời điểm nhanh nhạy hơn người khác một chút mà thôi. Võ thuật căn bản cũng chưa từng học qua, cũng không có nội lực, gấp phải địch nhân chân chính, có thể không quỳ hay sao?

Nàng nước mắt lưng tròng mở miệng nói, “Phương đường chủ, ta chỉ có vài ba chiêu thức mèo cào, làm sao dám dùng. Ngài mới là nhân tài võ lâm kiệt xuất chân chính a!”

“Nhân tài võ lâm kiệt xuất?” Phương đường chủ hơi hơi nhún mày, lặp lại nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Tiểu tiếp tục vồ mông ngựa, “Minh Lôi chưởng kia của ngài uy lực thật sự có một không hai trong thiên hạ, độc bộ giang hồ. Qua một thời gian nữa, ngài nhất định sẽ trở thành bá chủ giang hồ, nhất đại tông sư...”

“Ha ha ha...” Phương đường chủ đột nhiên nở nụ cười, “Bá chủ thiên hạ, nhất đại tông sư... Ha ha ha...”

Tiểu Tiểu nghe tiếng hắn cười, chỉ biết câu tục ngữ kia nửa phần cũng không sai: Ngàn lần vạn lần, cần vượt mông ngựa thì cũng nên vượt. Nàng phải không ngừng cố gắng mới được.

Tiểu Tiểu vừa định soạn thêm một đoạn lời kịch tăng bốc nữa, còn chưa kịp nói ra, đã nghe thấy Hi Viễn khinh thường mở miệng, “Cũng chỉ là một con chó của Thần Tiêu phái, lại dám vọng tưởng ngôi vị bá chủ giang hồ, quả thực chê cười.”

Phương đường chủ biến sắc, chậm rãi đi tới trước mặt Hi Viễn, “Tiêm chủ, chết đến nơi rồi, còn có khí lực nói mấy lời này?”

“Hừ. Ngươi học trộm ‘Minh Lôi chưởng’, phản bội Thần Tiêu phái, chỉ có một con đường chết!” Chân khí của Hi Viễn chậm rãi tiêu tán, nhưng vẫn cố gắng lớn tiếng nói.

“Phản bội ‘Thần Tiêu phái’?” Phương đường chủ nở nụ cười, “Thật sự là đáng cười, ta phản bội ‘Thần Tiêu phái’ khi nào?”

Hi Viễn không hiểu.

“Ta luôn luôn trung thành tận tâm đối với thiên sư, một lòng vì ‘Thần Tiêu phái’ mưu tầm ‘Cửu Hoàng thần khí’. Ai, đáng tiếc a, tiêm chủ cùng ta cộng tác nhiều năm không may chết dưới tay ‘Quý Sư’...” Phương đường chủ chậm rãi nói.

“Ngươi...” Hi Viễn kinh ngạc.

“Xem ra, ngay từ đầu, kẻ giết người, còn mạo danh ‘Quý Sư’, đều là người...” Ngân Kiều mở miệng.

Phương đường chủ khinh thường nhìn hắn, “Nếu không phải người xuất hiện, phá hư toàn bộ kế hoạch của ta, ta cũng không cần phải làm như thế.”

“Hừ, kế hoạch? Ta thấy thật buồn cười. Người một lòng muốn đoạt lấy hộp gỗ trong tay Mạc Doãn. Chỉ tiếc, đó căn bản không phải là ‘Cửu Hoàng thần khí’...” Ngân Kiều cười nhạo nói.

Sắc mặt Phương đường chủ không hề thay đổi, “Ta đương nhiên biết đó không phải là ‘Cửu Hoàng thần khí’. Chuyện tới nước này, ta liền để các người chết mình bạch một chút...”

Tiểu Tiểu không hề nghĩ ngợi, che kín hai tai. Loại chuyện này nếu nghe thấy, nhất định là chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà, ba người kia hoàn toàn không có suy nghĩ như vậy.

Phương đường chủ nhìn Hi Viễn, nói, “Người nói không sai, ta luôn luôn chỉ là một con chó. Ở Anh Hùng Bảo này hai mươi năm, vào ‘Thần Tiêu phái’ cũng là...” Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, sắc như đao phong, “Luận nhân phẩm, luận võ công, ta nào có thua kém người khác. Nhưng trên giang hồ này, có ai nhớ đến một nhân vật như ta? Ta phí bao nhiêu tâm huyết, vì ‘Thần Tiêu phái’ truy tìm ‘Cửu Hoàng thần khí’, nhưng thiên hạ này nào có phải của ta. Ta không cam lòng. Không sai, hộp gỗ trong tay Mạc Doãn, có phải ‘Cửu Hoàng thần khí’ hay không, căn bản không người nào biết. Nhưng mà, ai mà biết bên trong đó có gì chứ? Hành vi của Thích thị quái dị, bên trong hộp gỗ, nhất định có chứa huyền cơ.”

“To mồm như vậy, nhưng không phải người vẫn chưa chiếm được hay sao?” Ngân Kiều nói.

Phương đường chủ khẽ thở dài, “Đúng... Kế hoạch của ta bị cản trở nhiều lần, cuối cùng không có cách nào lấy được hộp gỗ. Nhưng mà, cũng bởi vậy, ta lại nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu, một mũi tên trúng hai đích. Chỉ cần ta lấy hộp gỗ làm mồi nhử, giả trang ‘Quý Sư’, Tam Anh tất nhiên sẽ lo sợ. Khi đó, nhất định sẽ đem hộp gỗ đặt vào trong tình thất. Sau đó, việc lấy nó với ta mà nói, dễ như trở bàn tay.”

“Vậy tại sao lại phải bày ra ‘Ế Sát’?” Ngân Kiều hỏi.

Phương đường chủ nhìn thoáng qua Hi Viễn, “Ta phụng mệnh đào bí đạo thông với tình thất, cùng tiện nhân này nội ứng ngoại hợp, cướp lấy ‘Tur Thần’ họa kích. Tiện nhân kia một khi đắc thủ, tất nhiên sẽ rời khỏi Anh Hùng Bảo, toàn bộ kế hoạch của ta sẽ thất bại. Bày ra ‘Ế Sát’, với ta mà nói, không hề bất lợi, chỉ là khiến cho người kia muốn lấy cả họa kích và hộp gỗ liền khó như lên trời... Lúc này, hắn quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, “Nếu không phải trên đường có kẻ đâm ngang, ta cũng không cần vội vàng làm việc...”

Về mặt Tiểu Tiểu vô tội. Oan uổng a... Không sai, nàng thật sự đi nhầm vào bí đạo, cứu Ngân Kiều, tiện tay lấy hộp gỗ về cho Mạc Doãn. Tuy nhiên, tình huống khi đó, Triệu Nhan cũng có dẫn Mạc Doãn vào bí đạo khiến sự tình càng thêm hỗn loạn mà. Tại sao lại chỉ tính sổ lên nỗi đau nàng. Huống chi, Phương đường chủ cũng không phải hoàn toàn không có lợi a. Nhờ vậy hắn mới có thể giả họa cho Mạc Doãn, ngư ông đắc lợi mà? Chỉ là, đi một vòng luẩn quẩn như vậy, chính xác chuyện mà hắn muốn làm, rốt cục là cái gì?”

“Người trăm phương ngàn kế muốn giết ta, tại sao không hạ độc với ta, còn phí công mang ta tới tình thất?” Hi Viễn hỏi.

Phương đường chủ lắc đầu, “Người đặt bản thân mình quá cao.” Hắn đi đến bên cạnh tường, vươn tay ấn xuống cơ quan, chỉ thấy trên bức tường phía tây của tình thất, mở ra một gian mật thất, mà người bị giam trong đó, khiến cho tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nguy Đình, Tịch phu nhân, Triệu Nhan, còn cả... Thạch Nhạc Nhi?! Tiểu Tiểu hoàn toàn ngây ngốc, vẫn không nhúc nhích nhìn tình huống trước mắt.

“Người nói xem, ‘Hi Viễn’ tiên chủ chính là môn hạ của Thần Tiêu phái, cấu kết với Ngân Kiều, mưu đồ gây rối trong Kỳ Hóa hội. Không chỉ hạ độc, còn đột nhập tình thất của Anh Hùng Bảo, lấy trộm bảo vật trong bảo. Không nghĩ tới gặp phải phu nhân và thiếu bảo chủ, song phương chiến đấu, lưỡng bại câu thương, chết trên chiến trường. Mà Phương đường chủ vì bảo hộ Anh Hùng Bảo, cũng bị thương nặng.”. Nếu mọi chuyện diễn ra như thế, có phần khích không?”

Hi Viễn lúc này mới hiểu được, “Người... Người muốn chức vị bảo chủ của Anh Hùng Bảo!”

“Không sai.” Phương đường chủ không hề phủ nhận, “Sở dĩ ta không hạ độc mạnh, mà dùng nhuyễn cốt tán, chính là vì giờ khắc này. Ta sẽ chỉ giết người cần giết, khiến cho mọi chuyện càng thêm thật...”

Tiểu Tiểu đã kinh ngạc nói không nên lời. Phương đường chủ trăm phương ngàn kế, là vì muốn diễn vở kịch cần diễn trước mặt đám anh hùng hào kiệt trong thiên hạ kia. Tịch phu nhân, Nguy Đình và Mạc Doãn tất nhiên là phải chết không thể nghi ngờ. Nói không chừng, Tam Anh cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Sau đó, hắn có thể nắm giữ thực quyền trong Anh Hùng Bảo... Vừa là đường chủ nội vụ trong Anh Hùng Bảo, vừa là nội ứng của Thần Tiêu phái, mang hai thân phận quan trọng, lại có dã tâm như vậy. Trời ạ! Làm sao nàng lại trêu chọc vào loại người như thế chứ!

“Người thật to gan, mau thả chúng ta ra...” Lúc này, Thạch Nhạc Nhi suy yếu mở miệng, cả giận nói.

Phương đường chủ nhíu đầu mày, “Xem ra, hiệu lực của nhuyễn cốt tán đã bắt đầu suy giảm. Nhạc Nhi, ta vốn không định giết người, muốn trách thì trách tại sao người lại ở trong phòng Văn Hi. Tam thiếu gia, người thật là thông minh, nhưng mà, người xem nhẹ ta rồi, vậy mà lại đơn phương độc mã tới tìm ta đối chất...”

Trong ánh mắt của Nguy Đình, phần nộ hòa với đau lòng, “Phương thúc thúc... Vì sao...”

Về mặt Phương đường chủ lạnh như băng, “Không vì sao. Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, trong lòng liền nhảy lên. Phương đường chủ luôn luôn nói, bản thân phải vội vàng động thủ. Nguy rồi, chẳng lẽ là, bởi vì lúc trước nàng vu oan giá họa, Ngụy Dĩnh liền đi tìm Phương đường chủ đối chất... Nói như vậy, chính là do nàng bức hung thủ đến con đường không thể không hành động?

Tiểu Tiểu hỏi hận không thôi. Vu oan giá họa, quả nhiên không nên tùy tiện làm a. Bởi vậy, chẳng phải nàng đã biến thành đầu sỏ gây nên chuyện này rồi hay sao?

“Tà cô nương, có phải vừa rồi ngươi nói, ngươi sẽ làm trâu làm ngựa vì ta?” Lúc này, Phương đường chủ mở miệng, nói một câu như vậy.

Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, tiểu nhân nguyện vì ngài lên núi đao xuống biển lửa, không dám từ nan!”

“Được.” Phương đường chủ nhấc chân, hất một thanh đao đến trước mặt Tiểu Tiểu, “Giết bọn họ, ta tạm tha cho ngươi một mạng.”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. Nàng nhìn những người đó, tim không tự giác mà đập mạnh. Cho đến lúc này, dù nàng có thật sự động thủ, chỉ sợ Phương đường chủ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Lúc này nàng liền khóc nói, “Phương đường chủ, ta sao có lá gan giết người chứ! Ngài tha cho ta đi!”

Phương đường chủ nhìn nàng, cười cười, “Tà cô nương, kỳ thật, ngươi và ta rất giống nhau...”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Phương đường chủ nhìn Thạc Nhạc Nhi, lại nhìn Ngân Kiều, “Giống nhau đều phải dựa vào người khác, giống nhau đều bị các thế lực khác chi phối. Phương pháp thoát thân duy nhất, chính là làm một con chó.” Trong ánh mắt hắn hiện lên sát ý, “Mà ta cũng biết. Chó, cũng có thể cắn chủ...”

Tiểu Tiểu càng nghe lại càng cảm thấy không ổn.

Phương đường chủ chậm rãi vung chưởng, không nhanh không chậm nói, “Vì nguyên nhân này, ta tự nhủ với bản thân, tuyệt đối không nuôi chó!”

Nói xong, hắn hung hăng tung chưởng, chiêu ra, là sát chiêu.

Tiểu Tiểu thấy vậy, xoay người một cái, tránh đi.

Trên mặt Phương đường chủ lại hiện lên nét cười vô ý, tung chưởng định đuổi theo.

Đột nhiên, một trận tiếng cười truyền đến.

“Ha ha ha ha ha...” Bật cười, là Lí Ti. Nàng nhìn thế cục trước mắt, cười đến châm chọc.

“Tiện nhân, không cho phép!” Phương đường chủ gầm lên.

Lí Ti nhìn con đầu đón do chân khí không thuận trong cơ thể xuống, cười nói, “Phương đường chủ, ngươi ngàn tính, vạn tính, chỉ tiếc, đi nhầm một bước.”

Phương đường chủ nhíu mày, “Chết đến nơi rồi, còn muốn mở miệng nói bậy ư?”

“Muốn ta nói cho ngươi biết, ngươi sai ở đâu không?” Lí Ti nhẹ nói không chút e ngại, “Mạo danh ‘Quý Sư’, dời sự chú ý của mọi người sang hướng khác. Không sai, ngươi làm rất tốt. Chỉ là, hình như ngươi không nghĩ tới một điều, ‘Quý Sư’ đang ở ngay trong lòng Anh Hùng Bảo!”

Phương đường chủ cả kinh, nhưng lập tức bình ổn lại tinh thần, “Ngươi cho là nói vậy có thể dọa được ta sao?”

“Dọa ngươi?” Lí Ti cười cười, “Quay đầu nhìn kĩ lại vị cô nương kia đi...”

Tuy rằng Phương đường chủ không tin nhưng vẫn quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu.

“Ngươi quả nhiên chỉ là một con chó của ‘Thần Tiêu phái’. Bằng thân phận cở này của ngươi, căn bản là không có kiến thức gì về ‘Quý Sư’. ‘Tuyệt Âm Tam Biến’, tất nhiên chắc cũng không biết được chiếc cằm kia...” Lí Ti nói.

Phương đường chủ còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt Ngân Kiều đã đại biến, “Quý Sư... Chả trách ta thấy đàn tam huyền đó quen mắt như vậy, hóa ra...”

Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc. Đàn tam huyền? Quý Sư? Lời Lí Ti nói, cuối cùng là do tình thế cấp bách nên nói bậy lừa người, hay chính là sự thật? Đàn này là sự phụ truyền cho nàng. Nếu lời Lí Ti nói đúng là sự thật, như vậy, sự phụ nàng, là “Quý Sư”?!

Ý niệm này, chỉ hiện lên trong đầu nàng trong chớp mắt. Đối đầu với kẻ địch mạnh, đây không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện này. Lí Ti đã mở ra con đường này, đây có lẽ là phương pháp giải vây duy nhất có thể cứu được mọi người lúc này.

Lúc này, Tiểu Tiểu đứng thẳng lại thân mình, nở nụ cười, con ngươi như nước loang loáng rực rỡ.

“Quý mồi Lí Tỉ, quả nhiên tinh mắt! Không sai, ta chính là đệ tử của ‘Quý Sư’.” Nàng mở miệng, trong thanh âm đã không còn run rẩy.

Mặc dù Phuong đường chủ không biết chuyện này là thật hay giả, nhưng bất thành linh bị khí thế của Tiểu Tiểu hù dọa, sắc mặt hần trầm xuống, mở miệng, “Ngươi cho là có thể gạt được ta hay sao? Nếu như ngươi thật sự là đệ tử của Quý Sư, vừa rồi đâu có quý xuống xin ta tha thứ.”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Nếu như ta không làm như vậy, sao có thể nghe được một đoạn tự bạch phản kích như vậy chứ?”

Sắc mặt Phuong đường chủ trở nên có chút quái dị.

Trong lòng Tiểu Tiểu sợ muốn chết, nhưng nàng biết, chỉ cần động thủ, lời nói dối của nàng liền bị phát hiện, nhất định là chết không thể nghi ngờ. Hiện giờ, chỉ có thể thuận theo dòng nước. Sư phụ nói: Phò trương thanh thế, cũng là chiêu thức thiết yếu khi lưu lạc giang hồ. Đối đầu với kẻ địch mạnh, không thể đánh cũng có thể hù.

Vì thế, Tiểu Tiểu ra vẻ trấn tĩnh bước về phía Phuong đường chủ, mở miệng nói, “Phuong đường chủ, tâm tư tinh tế như ngài, chẳng lẽ lại không nhận ra sao?” Nàng cười, chậm rãi mở miệng, “Ngươi từng cùng với đám hắc y nhân hai lần đánh lén tiêu xe của Hành Phong tiêu cục, nhưng đều phí công, ngươi nói, là vì sao?”

Lông mày Phuong đường chủ nhanh chóng cau lại, “Ngươi...”

“Ha ha, chẳng lẽ Phuong đường chủ cho rằng đó chỉ là trùng hợp thôi sao?” Tiểu Tiểu vuốt ve sợi tóc. “Lúc đó, chúng ta cũng coi như là có gặp mặt một lần. Không phải là ngươi cũng biết đến điểm này, mới mấy lần muốn giết ta diệt khẩu hay sao?”

Lúc Tiểu Tiểu nói chuyện, bốn phía lặng ngắt như tờ. Nàng thấy Phuong đường chủ chậm chạp không động thủ, tất nhiên là biết hắn bị nàng dọa cho sợ đến chết đứng. Liền càng thêm hăng say, thối phồng lên, “Tuy nhiên, muốn giết ta, đâu có dễ dàng như vậy. Ta vốn không định dây dưa với loại chuột bỏ vô danh như ngươi, nhưng không nghĩ tới, người như ngươi mà lại dám mạo danh sư phụ ta. Quả thật là không biết sống chết!”

Tiểu Tiểu cố gắng làm ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn về phía Phuong đường chủ, “Nói thật cho ngươi biết, mọi chi tiết phát sinh này, đều do ta tận lực an bày. Ngươi có biết vì sao tam công tử Ngụy Đình lại biết ngươi là hung thủ, tìm ngươi đối chất hay không?” Nàng mỉm cười, “Là do ta nói cho hắn đó.”

Sắc mặt Phuong đường chủ càng lúc càng khó coi. Tiểu Tiểu càng nói càng hăng, Từ nhỏ đến lớn, cái khác nàng không giỏi, nhưng riêng chuyện mở miệng nói bậy, công phu nói dối ba hoa, nàng đã học không thiếu chút nào từ sư phụ... Sư phụ... Trong sổ sách của sư phụ, duy chỉ có thông tin về ‘Quý Sư’ là không ghi lại. Lí Tỉ nói đàn tam huyền của nàng là thuộc sở hữu của ‘Quý Sư’, mà lúc trước, Ngân Kiều cũng từng nói đàn này nhìn rất quen mắt. Quan trọng nhất là, sư phụ không chỉ nói có một lần chuyện “Cửu Hoàng thần khí, tuyệt đối không thể tái xuất thiên hạ”, mà Lí Tỉ cũng nói giống hệt như vậy... Chẳng lẽ, đó không phải là nói dối? Nhiều năm như vậy, cho tới tận lúc mất, sư phụ cũng chưa từng đề cập đến quá khứ của bản thân... Rốt cục...

“Hừ, cứ cho rằng ngươi thật sự là đệ tử của ‘Quý Sư’, bằng thân thủ của ngươi, cũng không phải là đối thủ của ta. Hôm nay, ngươi liền thành thành thật thật chịu chết đi!” Phuong đường chủ lớn tiếng nói.

Tiểu Tiểu giật mình hồi phục lại tinh thần. Nhìn thấy Phuong đường chủ muốn động thủ, nàng cười đàn tam huyền xuống, nói, “Hừ, chết chính là ngươi, cho ngươi biết thế nào là ‘Tuyệt Âm Tam Biến’!”

Chưởng thế của Phuong đường chủ hạ xuống.

Tiểu Tiểu biết, bằng cá tính của Phuong đường chủ, biết nàng có khả năng có tuyệt kỹ trong người, nhất định sẽ không dám mạo hiểm ra tay. Tuy nhiên, nàng không biết mình có thể hù hấn được bao lâu a... Ông trời ơi, nhanh cho nàng chết thống khoái một chút đi...

“Ngươi gạt ta...” Phuong đường chủ đột nhiên nở nụ cười, mở miệng nói, “Ngươi căn bản không có loại võ công này. Cố làm ra vẻ huyền bí, đáng cười.”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Ha ha ha, Phuong đường chủ, ngươi mới thật đáng cười. Lúc trước cướp tiêu, ngươi từng bị ta mạo danh kỳ diệu đã thương. Lúc đó ta đã nghĩ, bằng thân thủ của ngươi, không có khả năng vô dụng như vậy. Tuy nhiên, ta rất nhanh liền hiểu. Ngươi không thể để lộ ra công phu thật sự, là vì ngươi sợ người khác nhận ra thân phận của mình... Ngươi có thể làm như vậy, chẳng lẽ ta lại không?” Nàng thờ dài, nói, “Có trách thì trách lão nhân gia sư phụ ta, tuổi trẻ khí thịnh, kết không ít oán. Thái Bình thành, Anh Hùng Bảo, Thần Tiên Liêm gia, có cái nào không từng kết thù kết oán với sư phụ ta? Nếu ta để lộ thân phận ra cho người ngoài biết, vậy thì làm sao có thể chơi đùa với ngươi được?”

Tiểu Tiểu lấy cái lí do này ra thoái thác, lại một lần nữa dọa Phuong đường chủ sợ sùng người. Không chỉ như thế, ngay cả sắc mặt mọi người cũng thay đổi hết.

Nói dóc quá chân thật a, ngay cả bản thân mình còn muốn tin... Trong lòng bàn tay Tiểu Tiểu, mồ hôi lạnh ứa ra, bắt đầu rỉ rỉ.

Phuong đường chủ nắm chặt hai tay lại thành quyền, sát khí trong mắt ngày càng tăng lên. “Ta khổ tâm lập kế hoạch bao năm, tuyệt đối không để bị hủy trên tay một tiểu nha đầu như ngươi! Hôm nay, ta thấy phạt sát phạt, thấy quý sát quý! Cho ta thấy chút kiến thức về ‘Tuyệt Âm Tam Biến’ của ngươi đi!”

Hắn đang định tấn công lên, lại nghe thấy trong bí đạo có tiếng người truyền đến. Hắn hơi kinh hãi, hoãn chương lại.

Tiểu Tiểu thấy khe hở, nhanh chóng chạy đến bên người Ngân Kiều và Lí Ti, vươn tay muốn nhỏ Phong Mạch châm. Vừa rồi, Hi Viễn hạ châm trong lúc đánh nhau, nên huyết đạo bị phong khá đơn giản. Nhưng mà, rút châm vẫn có chút phiêu lưu. Tiểu Tiểu không khỏi có chút do dự.

Một chút do dự này, Phương đường chủ liền kịp phản ứng lại, đứng dậy truy kích, chương phong tiến đến, ngay sát bên tai.

Mặc kệ, chết thì chết đi! Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, cắn răng, nhanh chóng đâm vào huyết đạo lớn trên người Ngân Kiều, chân khí đối nhau, Phong mạch châm kia liền bị đẩy ra. Châm rơi xuống đất, thanh âm vô cùng thanh thúy.

Chương phong dừng lại, Tiểu Tiểu chợt nghe thấy thanh âm của Ngân Kiều, có chút tà nịnh.

“Họ phương, ân oán của chúng ta, nên cẩn thận tính toán đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một kẻ tiểu tốt

“Họ phương kia, ân oán của chúng ta, nên cẩn thận tính toán đi.”

Ngân Kiều và Phương đường chủ lúc này bắt đầu động thủ. Tiểu Tiểu thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, lại duỗi tay rút Phong Mạch châm trên người Lí Ti ra.

“Người rất cơ trí đó.” Lí Ti tán thưởng xong, đứng dậy gia nhập cuộc chiến.

Tiểu Tiểu còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, nhưng với tình thế trước mắt, nàng cũng không thể kéo người đang đánh nhau về hỏi được. Nàng chỉ đành áp chế nghi hoặc của bản thân, tính toán bước đi tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này, tay áo nàng bị người khác nắm chặt khiến nàng phát hoảng. Nàng cúi đầu, đã thấy Thạch Nhạc Nhi run rẩy đứng bên người nàng, kéo tay áo nàng.

“Thành... Thành chủ?” Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức vươn tay đỡ lấy Thạch Nhạc Nhi đang đứng không vững.

“Người... Người thật sự là đệ tử của ‘Quý Sư’?” Thanh âm của Thạch Nhạc Nhi suy yếu, nhưng giọng điệu lại vô cùng bức thiết, vô cùng rõ ràng.

Tiểu Tiểu sững sốt. Đúng, hoặc cũng có thể không đúng. Hiện giờ đến ngay cả bản thân nàng cũng không biết. Nàng chỉ do dự một chút, liền vươn tay gỡ gỡ đầu, ngậy ngó cười nói, “Làm sao có thể, ta bịa chuyện...”

Thạch Nhạc Nhi cầm lấy ống tay áo nàng, vẫn không buông ra như cũ. Nàng cứ như vậy nhìn chăm chăm Tiểu Tiểu, phỏng đoán tính chân thật trong lời nói.

Cái nhìn như vậy, khiến cho Tiểu Tiểu có chút khó chịu. Cái người sư phụ cả lợ phát phơ, nợ tiền khắp nơi, võ công không biết sâu hay cạn, lịch duyệt phi phàm kia, thật sự chính là “Quý Sư” trong truyền thuyết mà mọi người vẫn nhắc tới kia sao? Hoàn toàn chả thấy chút liên quan nào cả a! Nếu là thật, nàng làm sao có thể mở miệng nói với Thạch Nhạc Nhi, người mà nàng ấy ngưỡng mộ từ nhỏ kia, là người sẽ gác chân lên ghế, vừa ăn bánh nướng, vừa nhìn đông cung đồ cười gian sao... Chuyện này đối với tâm hồn bé bỏng của Thạch Nhạc Nhi, không thể nghi ngờ chính là đả kích vô cùng vĩ đại!... Không đúng, hiện giờ không phải là lúc nghĩ mấy thứ này. Mấu chốt là, nếu nàng thật sự là đệ tử của “Quý Sư”, sau này nhất định sẽ bị chính đạo trên toàn giang hồ đuổi giết đó. Ông trời ơi, còn có thiên lý hay không?

Đợi chút, nàng đã thề sẽ làm người xấu. Nếu sư phụ nàng chính là “Quý Sư”, vậy chẳng phải tổ tiên trồng cây, hậu nhân thừa hưởng hay sao? Nàng “Nữ thừa phụ nghiệp*”, càng dễ dàng tỏa sáng mạnh mẽ hơn hay sao? Không sai a, như vậy có thể nói, nàng dù không làm cái gì, cũng lập tức có quan hệ với hai chữ “Yêu nữ”. Nha, một bước lên trời a!

(* Nữ thừa phụ nghiệp: Đại khái là con kế nghiệp cha. ở đây là Tiểu Tiểu thừa kế danh hào xấu xa của sư phụ)

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, liền cảm thấy bản thân thật hết chỗ nói. Loại chuyện không chút tốt đẹp này, không nhanh chối bỏ cho sạch thì thôi, nàng còn có thể nghĩ nhiều như vậy, tuyệt đối là bị đốn đến điên rồi.

Mà lúc này, Ngân Kiều và Lí Ti cùng Phương đường chủ giao thủ cũng dần dần lộ ra dấu hiệu thua cuộc. Không nói lúc trước hai người kia bị Phong Mạch châm gây ra thương tích khiến chân khí chưa khôi phục. Hiện giờ, Phương đường chủ, tay cầm “Ế Sát”, chiêu thức kì dị, hơn nữa “Yến Hành Bộ” và “Minh Lôi chương” lại càng không thể coi thường.

Tiểu Tiểu thấy vậy, không khỏi hết hồn. Nếu hai người này thất bại, nàng nhất định phải chết. Xem ra, chỉ còn cách tung tuyệt chiêu ra thôi!

Tiểu Tiểu cau mày, nghiêm túc gật đầu. Không sai, lấy nhiều đánh ít, ở trên giang hồ, chính là việc mà những kẻ hạ lưu mới thực hiện. Mà thừa dịp đánh lén lại càng ti bi hơn. Tuy nhiên, nàng quyết chí làm người xấu, như vậy không phải quá là hợp hay sao! Nàng lập tức nhìn về phía Thạch Nhạc Nhi, mở miệng nói, “Thành chủ, cho ta mượn đoàn kiếm dùng một chút nha.”

Thạch Nhạc Nhi có chút mờ mịt, nhưng vẫn đưa đoàn kiếm qua.

Tiểu Tiểu nhận lấy đoàn kiếm, đang nghĩ gia nhập cuộc chiến như thế nào để có thể dễ dàng đánh lén. Bức trường phía đông tỉnh thất đột nhiên mở ra, một đám người chạy vọt vào.

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc. Hóa ra tiếng động vừa rồi, là những người này sao? Tuy nhiên, theo lý thuyết, hiện tại toàn bộ người trong Anh Hùng Bảo đều đã trúng nhuyễn cốt tán. Những người này rốt cục là ai?

Thấy có người xâm nhập, cuộc chiến giữa Phương đường chủ, Ngân Kiều và Lí Tỉ cũng ngừng lại.

Trong đám người kia, có người tiến lên một bước, mở miệng nói, “Thành chủ, thuộc hạ đến chậm, xin ngài thứ tội.”

Tiểu Tiểu nghe xong, liền hiểu ra. Không sai, mấy ngày trước, Thạch Nhạc Nhi chính xác có hạ lệnh, muốn thành Thái Bình điều động một đội binh mã gần nhất đến Anh Hùng Bảo, điều tra chuyện “Quý Sư”. Không ngờ, khéo như vậy lại đến đúng hôm nay! Tiểu Tiểu cảm động không thôi, ông trời có mắt a! Lần này, Phương đường chủ nhất định không còn đất diễn!”

Biểu tình của Thạch Nhạc Nhi cũng trầm tĩnh lại. Nàng vươn tay chỉ vào Phương đường chủ, nói, “Bắt hãm lại cho ta...”

“Dạ.” Người tới lập tức lĩnh mệnh, tung người công kích Phương đường chủ.

Ngay trong lúc đó, Phương đường chủ vung “É Sắt” trong tay lên. Sợi tơ sắc bén vũ động, mọi người đều bị bức lui, không có cách nào tới gần. Sau đó, hãm tung người nhảy tới trước mặt Thạch Nhạc Nhi, vươn tay chế trụ cổ họng nàng.

“Ai dám tiến lên một bước, ta sẽ giết chết nàng!” Phương đường chủ hô.

Quả nhiên, thế công của mọi người ngừng ngay lại.

“Người dám động đến một cọng lông tơ của thành chủ, nhất định người sẽ không được chết tử tế!” Người nọ lạnh lùng nói.

“Hừ! Phô trương thanh thế!” Lực đạo trên ngón tay của Phương đường chủ tăng thêm một phần.

Thạch Nhạc Nhi không khỏi có chút rên rĩ.

Trong tình thế hoàn toàn yên tĩnh.

Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Vốn cho rằng đã nắm chắc thắng lợi, tại sao lại còn phát sinh loại biến cố này a! Nàng đang cảm thán người xấu quả nhiên có mệnh sống lâu, đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ.

Ổng tay áo bên phải của nàng đang bị túm chặt, mà người túm đó, chính là Thạch Nhạc Nhi.

Khóe miệng của Tiểu Tiểu co rúm lại. Nàng nhẹ nhàng giật lấy tay áo của bản thân, ý định tránh đi. Nhưng xui xẻo là, Thạch Nhạc Nhi túm quá chặt, căn bản không có cách kéo ra được. Vì thế, nàng đứng thẳng ở đó, vô cùng xấu hổ đứng bên trái của Phương đường chủ và Thạch Nhạc Nhi.

Phương đường chủ tất nhiên cũng chú ý tới nàng. Hắn lửa giận công tâm, tay phải chế trụ Thạch Nhạc Nhi, tay trái vung chưởng, chém thẳng về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhanh chóng ngồi xổm xuống, tránh thoát một chưởng kia. Nàng khóc không ra nước mắt. Thạch Nhạc Nhi này cũng thật quá đáng, đến lúc này còn muốn kéo theo một cái đẽm lưng.

Không được, bằng công phu của nàng, không có khả năng thắng được Phương đường chủ. Chuyện tới nước này, chỉ có kéo dài khoảng cách, khiến hắn không thể công kích bản thân.

Tay trái Tiểu Tiểu rút đoàn kiếm ra khỏi vỏ, thuận tay chém về phía bụng của Phương đường chủ.

Chiêu thức âm ngoan độc ác như vậy, tất nhiên là khiến cho Phương đường chủ chỉ sợ mình tránh không kịp. Hắn vội kéo Thạch Nhạc Nhi, xoay người sang một bên.

Tiểu Tiểu vốn tưởng rằng như vậy là có thể thoát thân, cũng không biết rằng Thạch Nhạc Nhi vẫn nắm chặt tay áo của nàng như cũ. Thân hình nàng nghiêng ngả một cái, trực tiếp ngã về phía Phương đường chủ.

Tuy là Phương đường chủ kinh nghiệm giang hồ đầy mình, nhưng quỷ đạo công kích kỳ lạ như vậy, căn bản khó lòng phòng bị. Hắn kinh ngạc một cái, đoàn kiếm trong tay Tiểu Tiểu liền đâm về phía ngực hắn.

Hắn miễn cưỡng nghiêng người né tránh, nhưng vẫn như cũ bị đoản kiếm đâm một nhát vào tay trái. Cổ tay hắn buông lỏng, Thạch Nhạc Nhi liền thoát thân.

Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng túm lấy Thạch Nhạc Nhi, vọt sang một bên.

Mọi người thấy vậy, lập tức tấn công lên.

Phượng hoàng chủ nhỏ đoản kiếm trên tay xuống, giậm giữ nghênh chiến.

Tiểu Tiểu nhẹ nhõm thở ra một hơi. Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời a.

Thạch Nhạc Nhi vẫn túm lấy tay áo của nàng như cũ, nhìn nàng, “Ngươi lại cứu ta một lần nữa...”

Tiểu Tiểu sửng sốt, “A?”

Ông trời chứng giám! Nếu không phải nha đầu này sống chết túm lấy tay áo nàng, nàng mới không đứng ở nơi nguy hiểm như vậy đâu nha... May mà nàng phúc to mệnh lớn, bằng không, với cục diện vừa rồi, có mấy cái mệnh cũng không đủ để nàng chết. Chỉ là, hiện tại, nàng có thể nói sao? Tất cả đều là hiểu lầm?

Tính tính, vẫn là đâm lao phải theo lao thôi... Ai...

Lúc Tiểu Tiểu đang bất đắc dĩ cảm thán, bên kia, Phượng hoàng chủ đã dần dần bị đánh xuống thế hạ phong. Dưới trướng thành chủ thành Thái Bình, phần lớn đều là kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, võ công tất nhiên cũng không thể nói chơi. Huống chi, lúc trước Phượng hoàng chủ đã hao tổn thể lực, lại cộng thêm thương tích do đoản kiếm “Phỉ” gây ra, căn bản không thể đối phó với nhiều người như vậy.

Phượng hoàng chủ lui lại mấy bước, thở phì phò, tự biết không có phần thắng. Hắn đột nhiên nở nụ cười, “Hai mươi năm... Ta khổ sở lập kế hoạch suốt hai mươi năm! Thế nhưng đến bước cuối cùng lại thất bại trong gang tấc!” Hắn quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, “Ta thế mà lại bại trên tay ngươi...”

Tiểu Tiểu vô tội kinh khủng, có trời mới biết, từ lúc bắt đầu đến giờ, nàng cũng chưa từng nghĩ muốn phá hư “Kế hoạch hoàn mỹ” của hắn...

Phượng hoàng chủ xoay người, đi vào trong tinh thất, lấy Phượng Thiên họa kích kia lên.

“Tur Thần... Còn có chút nữa, còn có một chút nữa, ta có thể có được ngươi. Ta có thể lên làm bảo chủ Anh Hùng Bảo. Ta không bao giờ phải làm một kẻ tiểu bối vô danh nữa. Ta muốn thống nhất thiên hạ, xưng bá vô lâm!... Chỉ còn có một chút nữa thôi...” Thanh âm của hắn tràn ngập thể lương và không cam lòng.

Mà lúc này, Ngân Kiều tấn công lên, một chương đánh mấy chiếc “Tối Tuyệt Ngân Mang” vào trong cơ thể của Phượng hoàng chủ.

Ngân Kiều thối lui vài bước, lạnh lẽo cười, “Xuống đất mà mơ cái xuân thu đại mộng xưng bá vô lâm đó của ngươi đi!”

Phượng hoàng chủ chịu đựng đau đớn kịch liệt kia, vẫn như cũ nở nụ cười, cứ cười như vậy, cầm “Tur Thần”, mà tắt thở.

Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy có chút thể lương.

Cửu Hoàng thần khí... Cứ cho là chiếm được Cửu Hoàng thần khí, chiếm được thiên hạ, thì được cái gì đây? Vì mấy thứ đó, phản bội mọi người, đến cuối cùng, ngay cả mạng cũng không còn. Đáng giá sao? Nhất thống thiên hạ, xưng bá vô lâm. Giấc mộng như vậy, rốt cục, có cái gì tốt chứ?

Nàng đi tới trước thi thể của Phượng hoàng chủ, lạnh lùng nhìn. Sau đó, nàng nghĩ tới một chuyện. Từ ngày đầu tiên tới Anh Hùng Bảo, nàng chỉ biết người này là “Phượng hoàng chủ”. Cái này tất nhiên không phải tên hắn.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Ngân Kiều, nhỏ giọng hỏi, “Phượng hoàng chủ này, tên gọi là gì nhỉ?”

Ngân Kiều nhíu mày, “Vô danh tiểu tốt, ai mà nhớ được tên hắn...”

Tiểu Tiểu nhớ đến lúc trước, lúc nàng cố gắng vỗ mông ngựa Phượng hoàng chủ. Hắn từng có một khắc đặc ý vênh váo ngất ngời. Không sai, hắn là kẻ vô danh tiểu tốt. Ở trên giang hồ, người có thể gọi tên hắn, đã ít lại càng ít. Cho nên “Nhân tài kiệt xuất vô lâm”, “Nhất đại tông sư”, “Bá chủ giang hồ”... Mấy từ đó, mới là thứ mà hắn muốn truy tìm.

Giang hồ, người vô danh muốn trở nên nổi tiếng. Người nổi tiếng, lại liều mạng muốn mai danh ẩn tích.

Sư phụ từng nói: Đặt mình trong thiên hạ, phóng tầm mắt ra bốn biển, có ai không phải tiểu tốt đâu?

Người trên giang hồ muốn “Sống sót”, nên toàn tâm toàn ý mà một kẻ tiểu tốt. Đây cũng chính là một môn công phu a. Ân, mấu chốt là là, phải làm một tên tiểu tốt sung sướng an nhàn.

Tiểu Tiểu thoải mái cười. Lúc này, cổ tay nàng đột nhiên đau lên, cái loại đau đớn vô cùng kịch liệt này. Nàng lúc này mới nhớ, hiện tại đã là giờ Tý. Nàng ngồi xuống đất, không nhin nổi mà rên rĩ.

Ngân Kiều đi vài bước tới bên người nàng, kéo lấy tay trái của nàng.

“Ta giúp ngươi rút châm.” Hấn mở miệng, nói.

Sắc mặt Tiểu Tiểu tái nhợt, gật đầu. Nhưng mà, đau đớn này đột nhiên tăng lên. Đầu óc nàng trống rỗng, trước mặt bỗng tối sầm, rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Một trận thành danh

Tiểu Tiểu không biết bản thân đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn thấy một thân ảnh bé nhỏ.

Tiểu Tiểu ngồi dậy, lúc này mới nhìn rõ, Thạch Nhạc Nhi đang đứng bên giường, tay cầm cuốn sổ.

Nàng lập tức xuống giường, mở miệng nói, “Thành chủ.”

“Ngươi tỉnh. . .” Thạch Nhạc Nhi nghiêng người qua, “Hóa ra, ngươi thật sự là đệ tử của hấn. . .”

Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức trả lời, “Ta không phải. Không phải ta đã nói rồi sao, đó là lừa. . .”

“Ta đã xem qua cuốn sổ của ngươi.” Thạch Nhạc Nhi nói, “Hấn đã từng, tự mình đến trả ta năm văn tiền. . .”

Tiểu Tiểu lập tức nghĩ đến, trên cuốn sổ kia, có viết: 『Thiệu Hưng ngày hai mươi một tháng chín năm cao tông thứ hai mươi, thành chủ thành Thái Bình Thạch Tích chết bệnh, con trai Thạch Tuyên và thê tử đạo chơi thiên hạ để cho tôn nữ (cháu gái) là Thạch Duyệt kế vị + thiếu tiền ăn năm văn tiền』đúng vậy, nếu là chủ nợ, tự nhiên biết người nợ mình là ai. . .

Thạch Nhạc Nhi nhìn nàng, “Ta biết ngươi giấu diếm thân phận là vì muốn tránh cừu gia (người hận mình). Nhưng mà, ngươi có thể nói với ta a? Biết ngươi là đệ tử của hấn, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy a!”

Tiểu Tiểu có chút xấu hổ, “Cái đó. . . Thành chủ. . . Kỳ thực, ta cũng mới biết lúc ở trong tỉnh thất. . .”

Trong ánh mắt của Thạch Nhạc Nhi, có chút bi thương, “Hiện tại, hấn đang ở nơi nào?”

Tiểu Tiểu trầm mặc một chút, thành thật trả lời, “Đã chết. . .”

Thạch Nhạc Nhi giật mình tại chỗ, “Không có khả năng!”

“Thật sự. Lúc đầu tháng ba. . .” Tiểu Tiểu nói.

Trong hốc mắt Thạch Nhạc Nhi dâng lên nước mắt, “Không có khả năng. Võ công của hấn cao cường như vậy, không có khả năng sẽ chết!”

Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ, không biết nên trả lời như thế nào.

Hồi lâu sau, Thạch Nhạc Nhi mới bình tĩnh lại, “. . . Hấn. . . Hấn chôn ở nơi nào?”

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, trả lời, “Thiếu.”

Thạch Nhạc Nhi nổi giận, “Ngươi nói cái gì!”

Tiểu Tiểu che tai lại, đáng thương hề hề nhìn nàng.

Thạch Nhạc Nhi ném sổ sách, kéo tay Tiểu Tiểu, “Hấn là sư phụ của ngươi! Ngươi lại thiếu hấn?!”

Tiểu Tiểu trầm mặc, không trả lời.

Rất lâu trước kia, sư phụ từng nói: Người đã chết, nếu chôn xuống đất, sẽ hóa thành cỏ cây hoa lá. Nếu thiêu trong hỏa diễm, liền biến thành gió thoảng mây trôi.

Khi đó, tuổi nàng còn nhỏ, mở to hai mắt ngây thơ, nói: Vậy khi sư phụ mất, Tiểu Tiểu nhất định sẽ thiêu sư phụ!

Sư phụ nghe xong, không biết nên khóc hay cười, nhưng vẫn nhún vai hỏi nàng: Vì sao?

Nàng nghiêm túc trả lời: Bởi vì cỏ cây hoa lá đều không thể đi a. Gió a mây a, nơi nào cũng có thể tới. Như vậy, Tiểu Tiểu có thể luôn luôn ở cùng sư phụ rồi.

Sư phụ nghe xong, vuốt đầu nàng, cười mãi. Sau đó, gạt đầu, đáp ứng nàng.

Hiện giờ, nàng vẫn giống như đứa nhỏ không hiểu chuyện năm đó, mong được sư phụ yêu thương. Nhìn như buông tay “Vô táng*”, cũng còn hơn là lúc nào cũng nhớ đến lưu luyến sâu nặng kia.

(* Vô táng: Không an táng)

Thạch Nhạc Nhi náo loạn một lát, dần bình tĩnh lại. Nàng nhìn Tiểu Tiểu cảm thấy có chút ghen tị. Nhưng mà, nàng vẫn buông tay, không nói câu nào, xoay người chạy khỏi phòng.

Tiểu Tiểu đứng trong phòng, có chút cô đơn.

Lúc này, đột nhiên có người từ cửa sổ nhảy vào.

Tiểu Tiểu liền phát hoảng, lập tức thấy Ngân Kiều và Lí Ti đứng trước mặt nàng.

“Nha đầu, ngươi có khỏe không?” Ngân Kiều mở miệng, thân thiết nói.

Tiểu Tiểu còn chưa hiểu gì, Lí Ti đã bước đến cạnh nàng, nghiêm túc mở miệng, “Ta cô nương, ngươi yên tâm, ta sẽ bảo tên đạo tặc này phụ trách...”

Phụ trách? Tiểu Tiểu không hiểu, “Ách, phụ trách cái gì a?”

Lí Ti lập tức trừng mắt nhìn về phía Ngân Kiều.

Ngân Kiều bắt đầu dĩ mở miệng, “Nha đầu... Châm trên cổ tay ngươi...”

“Sao? Như thế nào?” Tiểu Tiểu có chút dự cảm không ổn.

“Ta rút không ra...” Ngân Kiều trả lời.

“Hà?!” Tiểu Tiểu thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thiên lý có còn tồn tại không a! Rút không ra, vậy không phải nàng chết chắc rồi sao!!! Không thể không có trách nhiệm như vậy chứ!!! Lúc này, nàng rung rung, “Ngân đại gia, ngài cứu ta đi a...”

Ngân Kiều thở dài, “Không phải là ta không muốn cứu a. Lúc trước, ta giúp ngươi bức ngân châm ra, lại bị họ Phụng kia quấy nhiễu. Lúc đó, vị trí của ngân châm tuy có chút biến hóa, nhưng cũng không gây trở ngại. Nhưng sau đó, ngươi chịu một tên của Liêm Chiêu, tuy có Tiêm Tử Bách La hộ thể, nhưng nội kinh đánh vào kinh mạch, gây rối loạn vị trí của ngân châm. Hiện tại, nó đã nằm trên đường kinh mạch đi vào tim, chính là huyết mạch...”

“Vậy là không cứu được?” Tiểu Tiểu thương tâm không thôi.

“Ách, cũng không hẳn...” Ngân Kiều bắt đầu dĩ, “Ta đã giúp ngươi ngăn sự di chuyển của nó lại. Trong vòng một năm rưỡi nữa, cũng không xảy ra chuyện gì. Chỉ là, giờ tý mỗi ngày, có chút đau đớn thôi...”

“Vậy sau một năm rưỡi nữa thì sao?” Tiểu Tiểu hỏi.

“Này...” Ngân Kiều cầm miệng.

Lí Ti thấy vậy, mở miệng nói, “Cô nương yên tâm, châm này tất nhiên là vẫn có cách lấy ra.” Nàng cười nói, “Thần Nông thế gia tinh thông y thuật, chắc chắn có phương pháp cứu trị.”

“Bọn họ không phải đã đóng cửa, không tiếp tục hành nghề nữa sao?” Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.

“Trời không tuyệt đường người, Thần Nông thế gia môn hạ đông đúc, luôn có người nguyện ý ra tay.” Lí Ti an ủi nói, “Huống hồ, chuyện của cô nương, hai ta tất nhiên sẽ dùng hết sức tương trợ.”

Tiểu Tiểu thở dài. Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ?... Cẩn thận giấu lại, gây nên tình trạng này cho nàng không chỉ có Ngân Kiều, mà cả Liêm Chiêu cũng có phần a! Nàng và hắn, có phải bất hợp hay không a?

Nàng đang mất hết tinh thần suy nghĩ, Ngân Kiều đã tiến lên một bước, chân thành nói, “Nha đầu, coi như ta nợ ngươi. Sau này, cho dù ngươi có việc gì cần nhờ đến ta, ta đều giúp ngươi.” Hắn lấy từ trong lòng ra một cái Linh Vũ (lông chim) bằng bạc, đẩy tới, “Mai Vũ Lệnh này, coi như bằng chứng.”

Tiểu Tiểu nhận lấy Linh Vũ bằng bạc kia, không khỏi càng thêm bất đắc dĩ.

Lúc này, Lí Tì lại thay đổi đề tài, nói, “Đúng rồi, cô nương, lúc trước trong tình thất, nhất thời tình thế cấp bách, vì muốn đối phó với Phương đường chủ, ta đã nói dối bảo ngươi là đệ tử của ‘Quý Sư’. Ta đã giải thích rõ với Tịch phu nhân. Lời nói trong tình thất, ngươi quên đi là được.”

Tiểu Tiểu nghe có chút không hiểu. Nàng nhìn Lí Tì, mở miệng. Lí Tì không phải nhận ra đàn tam huyền mới biết được nàng là đồ đệ của “Quý Sư” hay sao? Tạo sao hiện giờ lại nói ngược lại?

Người hỏi thay nàng, là Ngân Kiều, “Bà mối, rốt cục ngươi muốn nói cái gì vậy? Đàn tam huyền kia thật sự thuộc về ‘Quý Sư’. Hiện tại, ngươi gạt nàng làm cái gì?”

Lí Tì trừng mắt liếc hắt một cái, lập tức thở dài, “Đàn tam huyền... Thật sự là của Quý Sư...” Nàng nhìn Tiểu Tiểu, có chút không tình nguyện mở miệng, “Ta nhận ra đàn tam huyền, mới biết được ngươi có quan hệ sâu xa với ‘Quý Sư’. Chỉ là, lời nói trong tình thất, không chỉ vì muốn đối phó với Phương đường chủ, cũng là vì muốn thử ngươi... Kỳ thật, trong thiên hạ căn bản không có cái loại võ công ‘Tuyệt Âm Tam Biến’ này...”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, “A?”

Lí Tì cười cười, “Ta thấy ngươi làm thật, liền biết, ngươi chỉ là cơ duyên xảo hợp có được đàn tam huyền này. Hoặc là, chính là tôn sư muốn che giấu thân phận.” Nàng kéo tay Tiểu Tiểu, nói, “Nếu là cái phía trước, cũng chẳng sao. Nếu là lí do sau... Tôn sư gây thù hằn với rất nhiều người trên giang hồ, chắc là không muốn liên lụy đến ngươi. Nếu đã như vậy, để ngươi biết chân tướng, đối với ngươi cũng không tốt. Lời ta đã nói, ngươi vẫn nên quên đi thì hơn.”

Tiểu Tiểu đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện. Vì sao cho tới tận lúc mất, sư phụ cũng chưa từng đề cập đến quá khứ của bản thân, vì sao trước lúc chết, cũng không nói ra hung thủ... Rất nhiều chuyện, nàng căn bản không thừa nhận nổi.

“Nha đầu, ‘Quý Sư’ tuy là nhân vật vang danh thiên hạ, nhưng sau này, vẫn nên ít nhắc tới thôi.” Ngân Kiều thở dài, nhắc nhở.

“Ta... Ta đã biết...” Tiểu Tiểu gật đầu, trả lời.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Ngân Kiều và Lí Tì nhìn nhau, nhanh chóng nhảy qua cửa rồi đi.

Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi. Đang yên đang lành, việc gì phải nhảy cửa sổ? Không phải có cửa chính để đi đó sao? Nàng thở dài, đi tới trước cửa, vờn tay mở ra.

Người đứng trước mặt nàng, là Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu nhìn thấy nàng, lập tức lại xấu hổ, “Ngươi tỉnh rồi?”

Tiểu Tiểu cũng xấu hổ. Nàng cứng ngắc gật gật đầu. Đêm qua nàng điểm huyết ngủ của hắc. Hiện tại, không phải hắc đến khởi binh vấn tội đó chứ?

Liêm Chiêu do dự một lát, mở miệng nói: “Tiểu Tiểu... Liêm Chiêu vô năng, để ngươi chịu khổ...”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, “Chịu khổ? Ta? Không có a...”

Liêm Chiêu cúi đầu, “Ngân châm trên tay ngươi... Chỉ sợ...”

Tiểu Tiểu nghe thấy thế, không tự chủ thở dài.

“Gián tặc Ngân Kiều kia, đêm qua thoát khỏi Anh Hùng Bảo, hiện tại đi nơi nào không rõ! Thật đáng giận, lúc đó ta bị trúng nhuyễn cốt tán, bằng không, nhất định phải tìm hắc đòi lại công đạo.” Liêm Chiêu căm giận nói.

Tiểu Tiểu nhìn cảnh này liền hiểu vì sao hai người kia không đi cửa chính, lại nhảy cửa sổ. Tuy rằng hai người bọn họ cũng đã giúp đỡ vài phần trong việc hạ sát Phương đường chủ, nhưng mà Ngân Kiều và Lí Tì dù sao cũng là người trong hắc đạo. Huống chi, lúc trước, Ngân Kiều cũng từng xông vào tình thất, khúc chiết trong đó, khó mà giải thích. Nếu Anh Hùng Bảo có truy cứu, cũng không thể nào nói rõ ra được. Rồi đi, mới là thượng sách.

“Tiểu Tiểu, người đừng lo lắng. Cho dù phải tìm khắp thiên hạ, ta cũng nhất định sẽ tìm ra biện pháp cứu ngươi.” Liêm Chiêu mở miệng, trong thanh âm đều là ôn nhu cùng chân thành.

Tiểu Tiểu khôi phục tinh thần lại, cứng ngắc gật đầu, “Cám ơn...”

Liêm Chiêu nở nụ cười, “Cái này không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Đâu có đương nhiên... Ai...

Tiểu Tiểu nhìn hắc, cứng ngắc cười.

Mà lúc này, một tỷ nữ đi tới trước cửa, “Tả cô nương, Liêm công tử.” Tỷ nữ cung kính hành lễ, mở miệng nói, “Cô nương, ngài có thể đi được chứ?”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Ân.”

“Tam Anh và phu nhân đang ở đại đường, nếu như ngài thấy thuận tiện, làm ơn đi tới đó.” Tỷ nữ nói.

Lần này lại là cái tình huống gì nữa đây? Nhiều người tìm nàng như vậy? Tiểu Tiểu thở dài, “Nga, ta đã biết...”

Liêm Chiêu đột nhiên nở nụ cười, “Đi thôi, Tiểu Tiểu, ta đưa ngươi đi.”

Tiểu tiểu nhìn hần cười, cảm thấy có chút cổ quái, nhưng mà, lại không nói lên lời, cũng không tiện hỏi nữa, đành phải đi theo.

Trong đại đường, đã tụ tập một đoàn võ lâm nhân sĩ. Tiểu Tiểu vừa bước vào một bước, liền cảm thấy ánh mắt sáng quắc của mọi người chiếu thẳng trên người nàng.

Tiểu Tiểu giật mình ngẩng người ngay tại chính giữa đại đường, không cách nào nhúc nhích.

“Tà cô nương,” Tịch phu nhân mỉm cười mở miệng, “Mời ngồi.”

Tiểu Tiểu ngây ngốc đề tỷ nữ dẫn tới đường thượng* ngồi xuống. Đường thượng?! Tiểu Tiểu lập tức cảm thấy như bị kim châm mông. Ách... Sao vậy, đây là?

(* Đường thượng: Vị trí ngồi phía trên mọi người. Mấy người chủ trong gia đình hay ngồi đó)

Nàng còn chưa nghĩ thông suốt, đã thấy Trương Kế Viễn trong Tam Anh đi tới giữa sảnh, bắt đầu nói đến tình hình chiến đấu hôm qua.

Lúc này Tiểu Tiểu mới biết. Đêm qua, khi nhân mã thành Thái Bình tới nơi, thấy người trong Anh Hùng đều trúng độc, biết có chuyện phát sinh, liền lập tức đi tìm Tam Anh. Tam Anh mặc dù không biết là ai hạ độc, nhưng nghĩ rằng, nhất định có liên quan đến Cửu Hoàng thần khí. Tuy rằng, tình thế là cấm địa, nhưng tình huống khẩn cấp, thành Thái Bình lại là đồng minh đáng tin cậy. Tam Anh liền nói phương pháp đi vào bí đạo cho mọi người. Nhân mã trong thành Thái Bình lập tức chia làm hai đội. Một đội giải độc cho người trong bảo, một đội tiến vào tình thế điều tra. Mà cứ như vậy, mới kịp thời giải vây, chính tay đâm phản đồ.

Đương nhiên, cái này cũng không tính là gì, làm cho mọi người cảm thán, chính là ở trong tình thế, có một thiếu nữ. Nàng không chỉ vạch trần âm mưu của Phương đường chủ, bảo hộ mọi người bị nhốt trong tình thế, mà vào thời điểm mấu chốt, cứu được thành chủ thành Thái Bình đang bị bắt làm con tin. Vị này cơ trí hơn người, có dũng có mưu, gặp nguy không loạn, võ nghệ cao cường, vững vàng an tĩnh... Hiệp nữ, chính là: Tà Tiểu Tiểu.

Tiểu tiểu hoàn toàn ngây ngẩn.

Nàng kinh ngạc không thôi nghe mọi người ca ngợi, ngay cả việc mở miệng muốn tìm chút khe hở để giải thích cũng không có. Mà trong tình huống này, Lê Chính Hải của tiêu cục Hành Phong lại đem chuyện lúc trước nói ra, đem Tiểu Tiểu thổi phồng đến mức trên trời có, dưới đất không có. Quả thực chính là một thế hệ võ lâm nhân tài kiệt xuất trí dũng song toàn. Đám tân tu trên giang hồ kia, căn bản không có cách nào sánh bằng.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Nàng không hy vọng xa vời gì, chỉ mong làm người xấu, làm thế nào mà sai sót ngẫu nhiên biến thành tình hình như thế này chứ?... Làm người xấu, thật không dễ dàng a...

Vất vả lắm mới chờ được mọi người thổi phồng khích lệ xong, Tịch phu nhân mở miệng, “Lần này, nếu không nhờ sự cơ trí của Tà cô nương, Anh Hùng Bảo chỉ sợ khó tránh khỏi một kiếp.” Nàng phát tay. Triệu Nhan đứng phía sau nâng một cái khay đi tới bên cạnh Tiểu Tiểu.

Tay chân Tiểu Tiểu có chút luống cuống. Nàng nhìn cái khay kia, liếc mắt một cái, sau đó liền ngây ngẩn cả người.

Nếu nàng nhớ không lầm, cái này dùng đồng đúc thành, phía trên có khắc chữ triện, là “Thiên Anh Lệnh” của Anh Hùng Bảo. Chỉ bằng khối lệnh bài này, có thể tùy ý sai bảo đệ tử của Anh Hùng Bảo. Hơn nữa, dưới danh nghĩa của Anh Hùng bảo thì tiêu cục, tửu quán, ngân hàng tư nhân... chỉ cần nhìn thấy lệnh bài này, giống như gặp bảo chủ...

“Cô nương hiệp can nghĩa đảm, khối ‘Thiên Anh Lệnh’ này là một chút hảo ý của Anh Hùng Bảo chúng ta. Mong cô nương nhận lấy.” Tịch phu nhân nói.

Tiểu Tiểu rối loạn. Nàng nhìn Tam Anh, trong mắt Tam Anh, là khen ngợi. Nàng lại nhìn Ngụy Đình, trong biểu tình của Ngụy Đình rõ ràng tràn đầy cảm kích. Lại nhìn khắp sảnh đường, hay rồi, tất cả mọi người đều mang ánh mắt kính ngưỡng nhìn nàng...

Nha... Đây... Cái này là sao đây?

“Nhận lấy đi, Tà cô nương.” Thấy nàng không nhận, Tam Anh cũng ào ào khuyên nhủ.

Đâm lao phải theo lao, chính là tình huống này nhỉ. Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, run run, cầm lấy khối lệnh bài kia.

Một chớp mắt kia, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, tiếng reo hò cao thấp nổi lên.

Tiểu Tiểu cứng ngắc cười, vươn tay, xùy xùy.

“Chư vị võ lâm đồng đạo, trong Bảo đã làm tiệc thiết đãi, mong chư vị cùng nhau chúc mừng Tả cô nương.” Tịch phu nhân cười, đứng dậy nói.

Vì thế, tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên như sấm dậy.

Tiểu Tiểu bị mọi người vây quanh, thân bất do kỷ đi tới buổi tiệc nước sôi nửa bóng kia...

.....

Cái gì gọi là vô phúc tiêu thụ, Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu. Ông trời chứng giám, tất cả đều là hiểu lầm a. Nếu một ngày nào đó chân tướng rõ ràng, nàng chết như thế nào cũng không biết nha. Vẫn nên chạy là thượng sách.

Trong bữa tiệc, nàng tùy tiện tìm một lí do đi ra ngoài, cảm hành lý, đi thẳng về phía đại môn của Anh Hùng Bảo. Hôm nay có việc vui, đệ tử canh phòng tất nhiên cũng lơ lửng. Tiểu Tiểu không tốn chút công sức, liền bước ra khỏi đại môn.

“Khoan đã!”

Tiểu Tiểu vừa định roi nước mắt cảm động sự tự do, lại nghe thấy một thanh âm non nớt vang lên sau lưng.

Nàng đau khổ vạn phần quay đầu, liền thấy Thạch Nhạc Nhi, Hạ Vân và Nhạc Hoài Giang.

“Thành chủ...” Tiểu Tiểu rung rung, “Ngài buông tha...”

“Ai muốn cản ngươi?!” Thạch Nhạc Nhi không kiên nhẫn cắt ngang lời nàng, cau mày, đi tới trước mặt nàng, sau đó, đem đoản kiếm “Phỉ” đưa cho nàng, “Cái này vốn chính là của ngươi, ngoan ngoan cầm lấy.”

Tiểu Tiểu nhận lấy, tim có chút loạn nhịp đập mạnh.

Hai mắt Thạch Nhạc Nhi vẫn sưng đỏ, nàng nghiêng đầu, nói, “Quên không nói cho ngươi, đêm qua, tiêm chủ cũng đã bị người khác cứu đi. Tuy rằng nội tình sự việc không có nhiều người biết, Lí Ti cũng đã che đậy lại, nhưng mà, khó bảo đảm sau này trên giang hồ, có người vì sự phụ ngươi mà tìm ngươi gây phiền toái...” Nàng nói xong, lấy từ trong lòng ra một thứ, “Khởi ‘Thần Võ Lệnh’ này, ngươi cầm lấy phòng thân.”

Tiểu Tiểu lại ngây ngẩn người một lần nữa. Ngay sau “Thiên Anh Lệnh”, là “Thần Võ Lệnh” của thành Thái Bình? Thấy “Thần Võ Lệnh” như thấy “Võ Linh Bùa”, khởi lệnh bài này, chính là kim bài miễn tử a!

“Thành chủ... Rất quý giá đó?” Tiểu Tiểu sợ hãi nói.

“Cho ngươi thì ngươi cứ lấy, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì!” Thạch Nhạc Nhi cá giận nói, “Ban đầu, ta cũng không định cho ngươi, người ta muốn đưa, là hấn...” Nàng đặt lệnh bài vào trong tay nàng, tiếp tục giận giữ, nói, “Ngươi nghe đây ‘Thần Võ Lệnh’ chỉ có thể chế ngự được quân tử, không chế ngự được tiểu nhân. Ngươi tự mình cầu phúc đi!”

Tiểu Tiểu cầm lệnh bài, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thạch Nhạc Nhi đột nhiên cất cao giọng nói, “Nghe cho rõ! Khởi Thần Võ Lệnh này, không phải cho không ngươi, mà là cho ngươi thuê. Tiền thuê, mỗi tháng năm văn tiền! Trả tiền mỗi tháng, quá hạn thì tăng lãi suất!”

“A?!” Tiểu Tiểu khiếp sợ không thôi.

“Sao hà, không vừa lòng? Vậy, sáu văn tiền?” Thạch Nhạc Nhi nhún mày nói.

“Năm, năm văn tiền, năm văn tiền là được rồi...” Tiểu Tiểu vô cùng bất đắc dĩ.

“Hiểu được là tốt rồi!” Thạch Nhạc Nhi ngẩng đầu lên, “Tiểu Hạ, Tiểu Giang, chúng ta đi.”

Nói xong, đoàn người liền đi vào trong Bảo. Để lại một mình Tiểu Tiểu còn đang đứng ngây tại chỗ.

Nhạc Hoài Giang đi theo sau Thạch Nhạc Nhi, có chút nghi hoặc mở miệng hỏi, “Nhạc Nhi, ngươi đã biết nàng là đệ tử của ‘Quý Sư’, còn muốn đòi tiền thuê của nàng, không phải có chút...”

Thạch Nhạc Nhi cười cười. Nhớ tới chiều ngày mùa thu đó, lá cây bạch quả phủ kín mặt đất, trong không khí, gió nhẹ thổi. Nàng cắn kẹo hồ lô, ngồi trên Bùa Võ Linh, nhìn người qua đường đi lại...

Một khắc kia, có một nam tử đi tới bên người nàng. Thoạt nhìn, đó cũng chỉ là một nam tử khoảng ba năm ba sáu tuổi. Quần áo trên người mộc mạc, sau lưng có đàn tam huyền. Một bộ dạng của người đi trên giang hồ.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy khuôn mặt hấn, lần đầu tiên nàng biết, hóa ra trên thế giới này, lại có người có ánh mắt đẹp như vậy. Sạch sẽ, rõ ràng chiếu lên khuôn mặt nàng. Cái loại cảm giác đó, thật giống như soi mình vào làn nước hồ thu trong vắt vậy.

Hấn cười, mở miệng, “Ngươi là Nhạc Nhi phải không?”

Nàng cao ngạo gật đầu, nghiêng người nhìn hấn, không hề khách khí, hỏi, “Ngươi là ai?”

Nam tử kia cười cười, “Ta là Hàn Khanh, đây là năm văn tiền ta nợ ngươi. Hôm nay trả lại cho ngươi.” Hấn nói xong, lấy ra năm văn tiền, bỏ vào trong lòng bàn tay nàng.

Năm văn tiền kia, còn mang theo chút nhiệt độ cơ thể. Thứ duy nhất nàng có khả năng nghĩ đến, cũng chỉ có một từ “Nghèo kiết xác”.

Sau này, lúc nàng biết thân phận của người nợ, lại không cách nào bình tĩnh được.

“Quý Sư” Hàn Khanh.

Là cái người đơn thương độc mã xông vào thành Thái Bình kia, là cái kẻ danh chấn giang hồ, “Quý Sư” thiên hạ đều biết. Nàng luôn cho rằng, người kia hung thần ác sát. Nhưng mà, cảm giác khi nàng biết được, lại hoàn toàn khác hẳn. Hấn giống như bội kiếm “Phỉ” kia, trắng ló khỏi mây, thanh tịnh sáng sủa.

Nàng thường nghĩ, nếu không có năm văn tiền này, nàng có cơ duyên gặp được hấn hay không?

“Biết không, Tiểu Giang.” Thạch Nhạc Nhi nở nụ cười, nói, “Để cho người khác thiếu nợ ngươi, có rất nhiều điều tốt đó!”

.....

Tiểu Tiểu sững sốt thật lâu, mới bắt đầu chậm rãi tiếp tục đi trên con đường của mình. Nàng nhìn lệnh bài trong tay, có chút bất đắc dĩ. Một tháng năm văn tiền, đắt muốn chết. Thạch Nhạc Nhi thực độc a...

Một lát sau, nàng nở nụ cười. Nhớ rõ, ngày nhỏ thấy sư phụ nợ nần, nàng đều bĩu môi, oán giận.

Sư phụ lại cười trả lời: Biết không, Tiểu Tiểu, còn tiền, là còn lí do để gặp lại.

Còn tiền, là còn lí do để gặp lại...

Tiểu Tiểu dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn trời. Mây trắng mỏng manh, nương theo gió xuân, nhẹ nhàng trôi.

Nàng cứ như vậy mà cười, mãi đến khi có tiếng vó ngựa vang lên sau lưng nàng.

“Tiểu Tiểu!”

Thanh âm của Liêm Chiêu vô cùng sột rột.

Tiểu Tiểu sững sốt, quay đầu nhìn hấn.

Liêm Chiêu xuống ngựa, chạy vài bước tới bên người Tiểu Tiểu, “Tại sao ngươi lại đột nhiên đi như vậy, ta còn tưởng rằng...”

Tiểu Tiểu cúi đầu thờ dãi. Liêm Chiêu công tử này, đúng là âm hồn bất tán a... Chẳng lẽ nàng không có cách nào thoát khỏi? Khoan đã, lại nói tiếp, việc cấp bách bây giờ là phải tới “Thần Nông thế gia” rút châm. Nàng chỉ là một dân nữ nhỏ nhoi, nào có khả năng mời được người trong “Thần Nông”. Dù sao, Liêm công tử này tự đưa đến cửa, chỉ bằng, lợi dụng một chút? Hắc hắc, nàng là người xấu mà ~

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu làm vẻ mặt buồn thương mở miệng, “Liêm công tử, không đối gạt ngươi. Ta trúng phải ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’ đã không còn cách cứu... Ta không muốn làm liên lụy tới ngươi...”

Liêm Chiêu nghe xong, lập tức nhú mày, “Ngươi nói bậy bạ gì đó. Ta nhất định sẽ tìm được phương pháp cứu ngươi...”

Tiểu Tiểu thờ dãi, “Thiên hạ to lớn, cũng chỉ có ‘Thần Nông’ mới có sức mạnh lớn lao... Nhưng mà...”

“Vậy chúng ta tới Thần Nông thế gia!” Liêm Chiêu kéo tay Tiểu Tiểu, “Cho dù bằng cách nào, ta cũng sẽ không để ngươi xảy ra chuyện.”

Tiểu Tiểu cảm động gật đầu. Chuyện xấu lần này, nhất định nên thành công chứ?

Trên bầu trời xanh thẳm, gió vẫn thổi mây, chậm rãi trôi. Chỉ là, không ai biết được, chúng sẽ trôi tới phương nào...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hàn thực* tháng ba

(* Hàn thực: Tết Hàn Thực là một ngày tết vào ngày mùng 3 tháng 3 Âm lịch. Ngày này người ta đồ đồ xanh, làm bánh trôi, bánh chay, nấu xôi chè lễ Phật và cúng gia tiên)

Ra khỏi phủ Giang Lăng, đi vài dặm về hướng đông, liền gặp một trấn nhỏ. Trấn nhỏ tuy nhỏ, nhưng có xây dựng trạm thủy dịch*, là nơi thương nhân thường xuyên lui tới. Khách sạn, từ lâu đều đầy đủ, tiểu thương khắp nơi tụ tập, cũng khá là náo nhiệt.

(* Trạm thủy dịch: Giống như bến cảng đó)

Ở cửa phía nam trấn, có một bến tàu. Lúc hoàng hôn buông xuống, con thuyền cuối cùng của thủy dịch đang chuẩn bị xuất phát. Lúc này, chỉ thấy có một đôi nam nữ nhanh chóng chạy tới cầu tàu. Bàn đạp lên thuyền đã thu lại, mà thuyền cũng đã chạy xa được mấy trượng. Người trên thuyền đều nghỉ, hai người này cho dù làm cách nào cũng không lên được.

Lúc này, chỉ thấy nam tử kia hạ người xuống, lấy dây thừng dưới chân. Hắn cởi điều cung sau lưng xuống, lấy một mũi tên ra khỏi hộp, buộc dây thừng lên, giương cung mà bắn. Tên phá không, kinh lực phi phạm, nháy mắt cắm vào cột buồm chính trên thuyền. Nam tử một tay kéo dây thừng, một tay ôm lấy nữ tử bên cạnh, nhảy lên. Thân pháp nhẹ nhàng, hơn nữa nhờ dây thừng trợ lực, chỉ trong nháy mắt, hai người này đã đứng ở trên sàn tàu.

Hành khách trên thuyền không khỏi ào ào trầm trồ khen ngợi, vỗ tay.

Nam tử có chút xấu hổ cười cười, nhỏ mũi tên xuống, cởi dây thừng, thả tên lại vào trong hộp. Lúc này nhóm hành khách mới nhìn rõ, nam tử này khoảng chừng hai mươi tuổi, thân hình cao ráo, diện mạo tuấn lãng, một thân áo vải xanh đen, vô cùng mộc mạc. Nhưng điều cung và hộp tên trong tay, hiển nhiên không phải vật bình thường.

Nữ tử đi theo, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặt mày thanh tú, dáng người bé nhỏ. Quần áo trên người rõ ràng là đã giặt quá nhiều lần mà trở nên phai màu, không còn nhìn ra được màu sắc vốn có. Sau lưng nàng có một bọc hành lý và đàn tam huyền, một bộ dạng người đi trong giang hồ.

Nếu không phải nhìn thấy một màn công phu vừa rồi, bọn họ nhìn qua giống như đôi vợ chồng trẻ, hoặc huynh muội đồng hành.

Không cần phải nói, hai người kia, tất nhiên chính là Tiểu Tiểu và Liêm Chiêu.

Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ gãi gãi đầu, nhìn hành khách vây xem cười gượng.

Liêm Chiêu cũng có chút ngượng ngùng. Hắn vốn không muốn gây náo động, nhưng thủy dịch nơi này, ba ngày mới có một thuyền chở khách chạy, lỡ mất thì chỉ có thể hối tiếc.

Tuy nhiên, hai người bọn họ dùng loại phương thức này lên thuyền, tất nhiên sẽ bị thủy phu (người làm việc thuyền) tiến đến hỏi.

Liêm gia là gia đình quan lại, trên người tất nhiên là mang theo dịch khoán (Vé, phiếu giấy dùng để đi qua các trạm). Thủy phu thấy dịch khoán, liền cung kính, mời hai người đi vào trong khoang thuyền. Hành khách thấy không còn náo nhiệt để nhìn nữa, liền tản ra bốn phía.

Tiểu Tiểu vào trong phòng mình, lập tức ngồi phịch xuống trên giường. Ngoan ngoãn chạy đi cùng Liêm gia công tử, thật đúng là một chuyện tốn sức. Công tử con quan quả nhiên khó hầu hạ, nàng không biết nên nói cái gì nữa. Quảng Lăng này, to ít nhất cũng cỡ ngàn dặm, một đường này, nàng không thể để mình nghẹn chết được. Nhưng mà, nếu không dựa vào thanh danh của Liêm gia, Thần Nông sao có thể chịu xuống tay cứu giúp. Nàng lại thở dài một hơi, những ngày khổ cực này của nàng khi nào mới kết thúc đây a?

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Tiểu Tiểu vẫn chưa khóa cửa, liền lên tiếng, “Vào đi...”

Nhưng mà, khi nhìn thấy người đến, nàng vô cùng hối hận. Người đến, không phải ai khác, đường đường chính chính là Liêm gia công tử.

Tiểu Tiểu lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, hoảng hốt nói không lên lời.

Chết thật. Sớm biết vậy nàng đã đứng lên mở cửa rồi, khẩu khí vừa rồi, không phải coi hắn chỉ là thủy phu thôi sao.

Liêm Chiêu nhìn bộ dạng Tiểu Tiểu, có chút không hiểu.

“Sao vậy?” Hắn mở miệng, cười hỏi.

“...” Tiểu Tiểu xấu hổ cười cười, không biết nên nói cái gì.

Liêm Chiêu cũng không hỏi nhiều, đi tới bên cạnh bàn, đặt mấy đĩa điểm tâm xuống, “Trên suốt dọc đường, ngươi chưa ăn cái gì. Trên thuyền đơn sơ, cũng không có gì ngon để ăn. Ta mang điểm tâm đến cho ngươi.”

Tiểu Tiểu nhìn mấy đĩa điểm tâm kia, kinh ngạc không thôi, “Liêm công tử, loại chuyện này, ngươi không cần tự mình...”

Liêm Chiêu nở nụ cười, “Thủy phu đều bận làm việc cả. Loại chuyện nhỏ này, không cần phiền toái bọn họ.”

Tiểu Tiểu nói không ra lời.

Thấy nàng trầm mặc, Liêm Chiêu có chút không tự nhiên.

“Tiểu Tiểu...” Hắn đi lên một bước, mở miệng.

Tiểu Tiểu khôi phục tinh thần, kinh sợ thối lui một bước, thốt ra, “Liêm công tử có việc gì cần phân phó?”

Liêm Chiêu hơi nhíu mày lại. Hắn do dự một chút, có chút bất an mở miệng nói, “Tiểu Tiểu, Liêm Chiêu tuổi tác còn nhỏ, nếu có chỗ nào mạo phạm, người nhất định phải nói với ta.”

“Không có không có! Không hề mạo phạm!” Tiểu Tiểu vội vàng trả lời.

“Nhưng mà...” Liêm Chiêu vẫn cau mày như cũ, “Người có vẻ, không vui cho lắm...”

Tiểu Tiểu chợt ngẩn ra, cố gắng tìm lí do thoái thác.

Liêm Chiêu cũng tự cảm thấy không khí kia có chút xấu hổ, hắn cười cười, “Không có việc gì thì nghỉ ngơi sớm đi.” Hắn xoay người rời đi. Đi chưa được mấy bước, hắn ngừng lại, quay đầu nói, “Đứng rồi, nhớ khóa cửa lại.”

Tiểu Tiểu sững sờ tại chỗ, nhìn hắn đóng cửa rồi đi.

Liêm gia thật đúng là kỳ quái. Đường đường là quan viên triều đình, rốt cục là dạy dỗ thiếu gia kiểu gì vậy? Đây rốt cuộc là hắn thật tình hay là có mưu đồ khác?... Chỉ là, nếu có mưu đồ, thì hắn muốn cái gì?

Nàng không tiền không thế, diện mạo bình thường. Điều duy nhất là có quan hệ với đại nhân vật trong giang hồ, chính là người làm sư phụ của nàng, “Quý Sư” kia. Trước đây Liêm gia và “Quý Sư” có cừu oán, chẳng lẽ, hắn muốn báo thù, cho nên?

Không, không có khả năng. Chuyện nàng là đệ tử của “Quý Sư”, chỉ có người ở trong “Tĩnh thất” ngày đó mới biết được. Mà những người này cũng đã bị Lí Ti lấy cớ qua loa tặc trách nói dối cho qua, vẫn chưa đem việc này thông báo ra. Huống chi, lúc đó Liêm Chiêu bị nàng điểm huyết, dù thế nào cũng không có khả năng biết được chuyện đó.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, ngồi xuống bên bàn, cầm lấy một khối điểm tâm, cắn một miếng.

Hương vị ngọt ngào thanh nhã, là bánh táo...

Nàng chậm rãi ăn, trong lòng có chút không thoải mái... Cần thận tính toán, đây không phải là tình ý nhi. Ngày đó, cho dù cô nương trên giường hắn là ai, hôm nay đều có thể nhận được quan tâm và che chở như vậy. Cho nên, hiện giờ tất cả mọi chuyện hắn làm, không phải xuất phát từ chân tâm, mà chỉ là trách nhiệm thôi. Như vậy, nàng cũng không tính là nợ tình cảm của hắn...

Đợi đến lúc lấy được ngân châm ra là được.

Nàng hạ quyết tâm. Cho dù là ai nợ ai, chỉ cần lấy được ngân châm ra, nên làm một cái kết thúc cho tốt.

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, cảm thấy thoải mái không ít. Nàng cười cười, cắn một miếng bánh táo to.

Ấn. Ấn ngon thật! Nàng đang thỏa mãn ăn, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Bánh táo? Tháng ba?... Chẳng lẽ, đã tới hàn thực?

Tiểu Tiểu vươn tay, bấm ngón tay, tính toán. Không sai, ngày mai chính là hàn thực! Nếu nàng nhớ không lầm, hàn thực, chính là bảy ngày đầu sau khi sư phụ mất a...

Tiểu Tiểu tuy rằng không có thân nhân, nhưng mấy việc bảy ngày này vẫn biết. Ngày đó, cần chuẩn bị tốt một bữa tiệc rượu và thức ăn, chờ linh hồn người đã mất trở về.

Rượu và thức ăn? Tiểu Tiểu bắt đầu nghĩ. Ngày hàn thực này, nàng chuẩn bị rượu và thức ăn bằng cách nào a? Sư phụ thích ăn thịt nhất, nhưng trên này không thể đốt lửa, chẳng lẽ lại cúng thịt tươi? Chắc... Sớm biết vậy, mấy ngày trước đã chuẩn bị tốt thịt muối rồi. Ai...

Chuyện tới nước này, chỉ còn cách tới phòng bếp hỏi một chút, hiện giờ còn có những đồ ăn gì. Cách lúc mặt trời mọc còn khá nhiều thời gian, hiện tại thu xếp một chút, chắc vẫn kịp.

Nàng nuốt bánh táo xuống, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi bấy đi bạ cũng tìm được phòng bếp, Tiểu Tiểu vừa sai bước đi vào, đã thấy đầu bếp đổ nước tắt lửa. Lòng nàng nhất thời cũng như ngọn lửa kia, lạnh rồi. Nàng thờ dãi, rời khỏi phòng bếp.

Lửa đã tắt, hiện tại trời cũng đã tối, bây giờ nên làm gì mới được đây? Nàng khổ sở suy nghĩ một phen, đột nhiên nở nụ cười.

Sư phụ quan trọng, hay hàn thực quan trọng? Tất nhiên là sư phụ quan trọng! Nàng và Giới Tử Thôi* kia không quen không biết, đắc tội một chút thì làm sao?

(* Giới Tử Thôi: Đời Xuân Thu, vua Tấn Văn Công nước Tấn, gặp loạn phải bỏ nước lưu vong, nay trú nước Tề, mai trú nước Sở. Bấy giờ có một người hiền sĩ tên là Giới Tử Thôi, theo vua giúp đỡ mưu kế. Một hôm, trên đường lánh nạn, lương thực cạn, Giới Tử Thôi phải lén cắt một miếng thịt đùi mình nấu lên dâng vua. Vua ăn xong hỏi ra mới biết, đem lòng cảm kích vô cùng. Giới Tử Thôi theo phò Tấn Văn Công trong mười chín năm trời, cùng nhau trải nếm bao nhiêu gian truân nguy hiểm. Về sau, Tấn Văn Công giành lại được ngôi báu trở về làm vua nước Tấn, phong thưởng rất hậu cho những người có công trong khi tòng vong, nhưng lại quên mất công lao của Giới Tử Thôi. Giới Tử Thôi cũng không oán giận gì, nghĩ mình làm được việc gì, cũng là cái nghĩa vụ của mình, chớ không có công lao gì đáng nói. Vì vậy về nhà đưa mẹ vào núi Điền Sơn ở ẩn. Tấn Văn Công về sau nhớ ra, cho người đi tìm. Giới Tử Thôi không chịu rời Điền Sơn ra lĩnh thưởng. Tấn Văn Công hạ lệnh đốt rừng, ý muốn thúc ép Giới Tử Thôi phải ra, nhưng ông nhất định không chịu tuân mệnh, rốt cục cả hai mẹ con ông đều chết cháy. Vua thương xót, lập miếu thờ và hạ lệnh trong dân gian phải kiêng đốt lửa ba ngày, chỉ ăn đồ ăn nguội đã nấu sẵn để tưởng niệm (khoảng từ mùng 3 tháng 3 đến mùng 5 tháng 3 Âm lịch hàng năm).)

Hắc hắc, nàng vốn là người xấu mà. Đâu có người xấu nào tuân thủ quy tắc?

Đợi đến khi đêm xuống yên tĩnh, nàng vụng trộm đi nướng vài món thức ăn, hiểu kính sư phụ! Nghĩ như vậy, nàng vui vẻ trở lại phòng. Lại ăn thêm mấy khối bánh táo, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi.

.....

Giờ tý, Tiểu Tiểu rón ra rón rén đi vào trong khoang thuyền. Quả nhiên, loại canh giờ này, người không ngủ trên thuyền chỉ có thủy phu. Nàng dè dặt cẩn trọng mò mẫm đi vào phòng bếp, dựa theo ánh trăng mỏng manh, cẩn thận tìm chút tư liệu sống để sử dụng.

Tiểu Tiểu đang nhấc một bắp cải trắng lên, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhỏ truyền đến.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, nhìn khắp mọi nơi. Thanh âm kia là từ phía sau phòng bếp truyền tới, dường đi nơi đó, là đi thẳng xuống kho hàng nhĩ. Chẳng lẽ, nửa đêm kiểm tra bếp núc? Tiểu Tiểu lúc này vô cùng kinh hoàng. Tuy rằng nhóm lửa vào hàn thực cũng không phải tội gì lớn, nhưng lén lút như thế nào, luôn rất khó giải thích. Nàng nhìn khắp nơi, liền để bắp cải trắng lên đầu, trốn ở phía sau vại gạo.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, có thân ảnh của ba người đi ra.

“Kho hàng cái quái gì, ghen chết người!” Một người nhẹ giọng mở miệng, oán giận nói.

Tên còn lại mồm miệng thô tục, nói to, “Tên kia đúng là ân hôn bất tán! Lão từ đường đường là một nam nhân, nhưng lại phải lén lút như vậy!”

“Suyt, nhỏ tiếng chút.” Người thứ ba ngăn cản nói, “Đừng nói nữa, nhanh đi làm việc đi! Đại ca còn chờ chúng ta tiếp ứng đó.”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ nhìn cây bắp cải trắng trên đầu. Ai, sao nàng lại xui xẻo như vậy, đến chỗ nào cũng gặp phải mấy chuyện như thế này? Hai người này tám phần là trốn lên thuyền. Hơn nữa nghe bọn hán nói chuyện, sợ là bị quan phủ truy nã gì đó. Nếu như nàng bị phát hiện, lại tránh không được việc “Giết người diệt khẩu” rồi.

Nàng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, một bóng đen đi lướt qua người nàng.

Tiểu Tiểu giật mình cả kinh, bắp cải trắng trên đầu lập tức rơi xuống.

Hai người đang nói chuyện kia lập tức ngừng lại.

Tiểu Tiểu cứng người, lúc này mới nhìn rõ bóng đen kia, chỉ là một con chuột. Tiểu Tiểu không sợ chuột, nếu không phải con chuột này đột nhiên xuất hiện, nàng căn bản sẽ không bị dọa sợ. Chỉ là, bây giờ nên làm sao đây?

“Người nào?” Trong hai người kia, có người nhẹ giọng nói.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.

Chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần. Tiểu Tiểu kinh hoàng cũng càng ngày càng mạnh. Lúc này, không còn lựa chọn! Chạy a!

Tiểu Tiểu cầm lấy bắp cải trắng bên người, hung hăng ném về phía ba người kia.

Trong bóng tối, đánh bất ngờ như vậy, tất nhiên khiến cho hai người kia bất ngờ không kịp đề phòng. Tiểu Tiểu nhân dịp này, nhảy lên chạy ra ngoài.

“Cứu mạng a! Giết người...” Nàng vừa chạy khỏi phòng bếp, liền kêu lên giống như heo bị chọc tiết. Chỉ là, câu kia của nàng mới nói được một nửa, đã bị nghẹn lại trong cổ họng.

Bốn năm kẻ đẳng đẳng sát khí đứng ở trước mặt nàng, trên tay đều là đao nhọn dính máu, dưới chân bọn họ, là thi thể mấy người thủy phu.

Lúc này, từ trong phòng bếp có ba người đuổi tới. Nhìn thất tình hình này, có người sung sướng mở miệng, “Đại ca, huynh đến.”

“Ân.” Một nam tử khôi ngô ước chừng ba mươi tuổi mở miệng đáp, “Hai người các ngươi đang làm cái gì. Không phải các ngươi nói giết người cướp thuyền sao? Tại sao lại để đến tận bây giờ?!”

“Đại ca, chúng ta đang định động thủ... Lại gặp nha đầu kia...” Một người đi tới trả lời.

“Hừ.” Nam tử kia âm trầm cười, “Hôm nay, trên dịch thuyền này, một người sống cũng không lưu lại! Giết!”

Tiểu Tiểu vô cùng sợ hãi. Không phải chứ?! Giết người cướp thuyền? Đây chính là thuyền quan gia đó! Đây là cái thể đạo gì!

Nàng còn chưa kịp kinh ngạc xong, đã thấy mấy thanh đao nhọn kia chém về phía mình. Nàng thuận thế ngồi xuống, tránh đi nhát chém. Sau đó lăn một vòng, chạy khỏi vòng vây.

“Cứu mạng a!!! Giết người!!! Mọi người mau tới a!!!” Tiểu Tiểu cất cao giọng, vừa chạy vừa kêu.

Đám người trên thuyền đều bị tiếng kêu này làm cho tỉnh giấc, khoang thuyền đang yên tĩnh, truyền đến tiếng xôn xao.

Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, một đường chạy suốt, bất giác đã ra khỏi khoang thuyền, lên trên sàn tàu. Phía trước chính là đầu thuyền, không còn chỗ để trốn.

“Hừ, xem ngươi chạy đi đâu!” Nam tử kia hung ác đuổi tới, cả giận nói, “Dám làm hư chuyện tốt của đại gia!”

Dưới ánh trăng, đao nhọn lóe lên, vô cùng đáng sợ. Tiểu Tiểu liên suy nghĩ, giờ phút này có phải nên quỳ xuống không nhỉ? Lúc này, một trận gió nhẹ lướt qua, có người nhanh nhẹn giáng xuống, chắn trước mặt Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn, nam tử hung thần ác sát ban nãy, sắc mặt đều đã thay đổi. Vốn định tung sát chiêu, lại cố gắng dừng lại.

Nhìn bóng lưng, người tới kia hẳn là một nam tử. Dưới ánh trăng, y phục nhạt màu của hắn nhìn không ra màu gốc. Trong tay trái hắn nắm một cây đao. Thanh đao dài hơn một thước, rộng chừng hai tấc, thân đao hơi cong. Tư thế cầm đao của hắn thật nhân từ, ngón tay nhẹ nhàng buông lỏng. Nhưng kỳ quái là, không hiểu sao Tiểu Tiểu lại biết, đao của người này, tuyệt đối không dễ đoạt. Xem ra, là cao thủ...

“Ngươi... Ngươi vậy mà có thể tìm tới nơi này!” Tên nam tử cầm đầu kia kinh sợ không thôi, thanh âm run rẩy.

“Đám ô hợp, cả đám cũng không có lấy một người xương cốt rắn chắc.” Người đó mở miệng, thanh âm của hắn không hề sợ hãi, bình tĩnh lại có chút lạnh nhạt. Cái loại thanh âm trầm thấp từ tính này, thật dễ nghe.

“Hừ! Hôm nay lão tử liều mạng với ngươi!” Sau khi ngoạn độc nói, nam tử hung ác tấn công.

Chỉ thấy, người nọ thoải mái nghiêng người, tránh khỏi đao phong, thuận tay vung đao. Nam tử kiêu ngạo kia cứ như vậy mà bị chém thương.

Từ tận đáy lòng Tiểu Tiểu không khỏi cảm thán. Tư thế lưu loát trôi chảy, đẹp đến mức khiến cho người ta phải chặc lưỡi.

Mà lúc người nọ đứng vững lại thân hình, Tiểu Tiểu rốt cục cũng nhìn thấy mặt hắn.

Hồ hấp của nàng cơ hồ đình chỉ trong nháy mắt, huyết mạch toàn thân đều sôi trào. Nàng run run, gọi, “Sur phụ?!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tính danh thứ hai được bật mở ~~~

Liên Chiêu ~~~

Liên:

1, “Liên” trong liên chính, ngay thẳng, phẩm hạnh ngay ngắn.

2, Là sao thứ 7 trong 12 sao thuộc vòng sao Bắc Đẩu theo thứ tự: Bắc Đẩu, Lực Sĩ, Thanh Long, Tiểu Hào, Tướng Quân, Tẩu Thụ, Phi Liên, Hỷ Thần, Bệnh Phù, Đại Hào, Phục Bình, Quan Phủ. Và là một con vật trong là thần thoại trung quốc, phụ trách gió.

3, Liên là một dòng họ vô cùng cao quý và cổ xưa ở Trung Quốc, nơi đầu tiên xuất hiện có thể ngược dòng đến 4000 năm lịch sử. Căn cứ theo bách khoa toàn thư về họ, họ Liên được ghi lại: “Con cháu Chuyên Húc (một vị vua trong truyền thuyết Trung Quốc) sau này có liên (trong sạch), lấy tính cách của vua làm tên, Triệu (nước Triệu) có Liên Pha.” Nói cách khác, dòng họ xa xưa này chính là hậu duệ của hoàng đế thống nhất Trung Hoa —— cái này là vì có qua hệ với Cửu Hoàng thần khí.

Chiêu (钊): 1, Do hai chữ “Kim(钅)” và “Đạo(刂)” tạo thành. Có kim có đao, không cảm thấy rất sắc bén hay sao? Mò hời...

2, Ý nghĩa trong chữ: Có dũng khí, tinh thần, hi vọng cổ vũ [Người nào đó], cố gắng —— thật hiển nhiên, đây là mong ước tốt đẹp của Liên ba ba đối con trai [Được rồi, kỳ thực liên là yêu thích cá nhân của ta...]

3, Âm điệu: vì khi đọc, âm cuối là “ao” phải phát âm theo kiểu mở to miệng, tiện la lên...

(* Liêm Chiêu: đọc là LiánZhao)

4, Sự thật: Lúc đặt tên, muốn tìm cái tên oanh tạc một chút, sau đó nhìn thấy “Lí Đại Chiêu” gia gia...

(* Lí Đại Chiêu: là nhà văn, nhà lý luận và nhà hoạt động chính trị Trung Quốc, đồng thời là người đồng thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc cùng với Trần Độc Tú. Ngoài ra Lí Đại Chiêu còn là một trong những người đầu tiên truyền bá chủ nghĩa Mac – Lenin vào Trung Quốc sớm nhất, mở đầu việc nghiên cứu duy vật lịch sử ở Trung Quốc)

Cuối cùng, tính danh Liêm Chiêu theo tính toán đạt được 92 cát.

Mệnh hóa: ám chỉ mặt trời mọc lên từ hướng đông, tráng lệ, đồ sộ, quyền uy tràn đầy, công danh vinh hiển.

Là người nhiệt tình, có lòng phục vụ người khác, cá tính quật cường cố chấp, thích cãi chày cãi cối, nội tâm có khuynh hướng rảnh rỗi thì khó chịu.

Cuộc đời khỏe mạnh, cuộc sống thuận lợi, vận khí hưng thịnh, giúp người hay làm công sự cho ai đều thuận buồm xuôi gió, nền tảng vững chắc mà yên ổn, thân thể toàn vẹn, sống lâu hưởng vinh hoa.

Kết luận: Làm việc cố chấp, chủ động tích cực, dễ dàng đạt được mục đích, phát triển thành công, do ngây thơ mà bị vướng vào chuyện tai ương liên quan đến tình dục. Cả đời thành công. ——[chú ý câu tai ương tình dục kia... Ta thề, lúc ta biết đến cái này, liền quyết định làm ra chuyện kia luôn...]. Tính cách nhanh nhẹn không đa nghi, giỏi đối nhân xử thế, thích xã giao, vui vẻ giúp đỡ người khác, tâm tình lạc quan hào sảng, nhưng nội tâm lại có chút vụng về, vất vả.

Sự nghiệp: Được nhiều người giúp đỡ, sự nghiệp tiến triển thuận lợi, còn trẻ đã đạt được thành tựu ——[không là ta nói cái gì, tuy rằng chỉ là nhân vật hư cấu, nhưng mà rất chuẩn...]

Cuối cùng là, vì sao hồ ly cho hắn làm nam chủ. Lý do chỉ nhất: Liêm Chiêu, bút họa cùng Ngũ Hành phân biệt: 13(mộc) 10(kim)

Tà Tiểu Tiểu, bút họa cùng Ngũ Hành phân biệt: 5(hỏa) 3(kim) 3(kim)

Quan hệ hai người: Yêu thương gia tăng, thoải mái tôn trọng lẫn nhau.

Sự thật chính là như vậy....

Lời muốn nói cuối cùng: Giải trí mà thôi, cũng đừng tưởng thật. Tin tưởng khoa học ha...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ba người tranh luận

“Sư phụ?!”

Nam tử kia nghe thấy cách gọi đó, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái.

Ánh mắt thanh lãnh bình thản, cứ như vậy đảo qua Tiểu Tiểu, sau đó, không chút lưu luyến rời đi.

Tìm Tiểu Tiểu đột nhiên ngừng lại, nhưng ngay lập tức, nàng bắt đầu dĩ nễ nụ cười. Nàng thật khờ mà, sư phụ là tự tay nàng thiêu... Bấy ngày đầu sau khi mất hồn quay về dương thế, chẳng qua chỉ là câu nói mà thôi, sao có thể nhìn thấy chứ? Huống chi, nam tử trước mắt này, cũng chỉ hai bảy hai tám, làm sao có thể là sư phụ của nàng được?

Nàng cúi đầu, lệ không tự giác dâng lên trong mắt. Xem nhẹ sinh tử, nói dễ hơn làm a...

Trong lúc nàng không thể kiềm chế, cứ mãi nghĩ về chuyện cũ thì người kia chỉ hơi dừng lại, liền tiếp tục giao chiến.

Dưới sự huyền ảo này, hành khách trên thuyền đều đã tỉnh lại. Trên sàn tàu, thấy một màn như vậy, ai ai cũng khiếp sợ không thôi.

Tiểu Tiểu phảng phất như quên mất bên người mình đang có đánh nhau, nàng ngơ ngác đứng đó, vẻ mặt mờ mịt.

Đám người hung thần ác sát kia, tuy khí thế kiêu ngạo nhưng công phu thực sự quả nhiên cũng không có bao nhiêu. Huống hồ, thủ lĩnh bọn chúng lại đang bị thương, ý chí chiến đấu cũng yếu đi không ít. Trong đó, có một người bị đao thế của nam tử kia bức lui, ngã về phía đầu thuyền.

Hắn đứng dậy, đang định công kích tiếp, lại thấy Tiểu Tiểu đang ngây ngốc đứng đó. Lúc này, hắn bật ra ý nghĩ xấu, binh khí trong tay nhắm thẳng trên người Tiểu Tiểu đánh tới.

Tiểu Tiểu nhờ vậy mà hoàn hồn. Nàng vô cùng kinh sợ, đành định tránh né.

Đột nhiên, một đạo hàn quang bay tới, người nọ bỗng chốc ngã quy xuống.

Trên đùi người nọ, cắm một mũi tên. Người bắn tên hiển nhiên là dùng hết toàn lực. Mũi tên kia xuyên thấu cơ bắp, đầu tên hình tam giác lạnh lẽo, rõ ràng có thể nhìn thấy.

Liên Chiêu?

Tiểu Tiểu ngược mắt, chỉ thấy Liên Chiêu tay trái cầm cung, tay phải vừa rời dây cung. Hắn thu cung, nhảy đến trước mặt Tiểu Tiểu.

“Không sao chứ?” Hắn vội vàng hỏi.

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu.

Liên Chiêu nhìn thoáng qua người té trên mặt đất, vẻ không vui trên mặt, rõ ràng có thể thấy được. Hắn chau mày, gia nhập cuộc chiến.

Tiểu Tiểu liền đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn. Lòng nàng chưa bình tĩnh lại, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm gì mới tốt.

Chiếc thuyền này, chỉ dùng để đón khách, thủy phu trên thuyền phần lớn đều không có võ công. Đám người nhập cư trái phép kia vốn nhắm vào điểm này, mới nổi lên ý tưởng giết người cướp thuyền. Nhưng hiện giờ tình thế thay đổi quá lớn, không nói tới nam tử mặc đạm y (quần áo nhạt màu) không rõ lai lịch kia, chỉ bằng thân thủ của Liên Chiêu, muốn ngăn mấy người này lại, cũng dư dả.

Trận khô hạn này không tốn quá nhiều thời gian, đã dừng lại.

Trên thuyền thủy phu thấy có thể đi ra, liền liên tục cảm ơn.

Liên Chiêu thu cung, mở miệng nói, “Sự tình chưa rõ. Trước đem bọn họ trói lại đã, đợi lên bờ giao cho quan phủ điều tra sau.”

Liên Chiêu vừa dứt lời, nam tử mặc đạm y kia liền cười. Hắn xoay người, vung đao. Đám người kia vốn không còn sức phản kháng, cứ như vậy mà chết.

Liên Chiêu chợt ngăn ra, nói không ra lời.

“Tại hạ là vì thanh lý môn hộ mà đến. Chút việc nhỏ ấy, không cần làm phiền quan phủ.” Đạm y nam tử mở miệng, trong giọng nói mang chút khinh thường.

Tiểu Tiểu lúc này mới hiểu được, nàng vừa rồi nhận nhầm người này là sư phụ, là một việc buồn cười cỡ nào. Cái loại vẻ mặt tươi cười này, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trên mặt sư phụ. Nàng nhớ rất rõ a, sư phụ lúc cười lộ lên, ấm áp hiền hòa như gió xuân. Huống hồ, người sư phụ gặp địch liền quý kia của nàng, sẽ không bao giờ hạ thủ độc ác như vậy.

Người giống người trong hiện hạ đây rồi, có gì đáng kinh ngạc chứ?

Tâm tình Tiểu Tiểu hoàn toàn bình ổn lại, mà cảm xúc của Liên Chiêu thì lại hoàn toàn bị khơi mào.

“Thanh lý môn hộ? ! Đây chính là mạng người!” Liên Chiêu tiến lên trước một bước, hơi tức giận, nói.

Nam tử kia thu đao vào vỏ, hờ hững đáp: “Các hạ chắc là thiếu gia của Thần Tiễn Liên gia. Chuyện trên giang hồ, các hạ không nên nhúng tay vào là tốt nhất.”

“Giang hồ thì sao? Giang hồ thì có thể coi mạng người như cỏ rác hay sao?” Liên Chiêu cả giận nói, “Làm như thế, luật pháp triều đình đặt ở đâu? !”

Tay nam tử kia vẫn dừng trên chuôi đao, “Các hạ muốn thế nào?”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi sợ hãi thay Liên Chiêu. Đây chính là ông nói gà bà nói vịt mà, cứ tiếp tục tranh chấp như vậy, nếu đánh thật thì làm sao bây giờ? Tiểu Tiểu lập tức đi vài bước tới, kéo lấy cánh tay Liên Chiêu.

“Liên Chiêu, giang hồ có quy tắc của giang hồ, mặc kệ đi.” Tiểu Tiểu mở miệng, khuyên nhủ.

Liên Chiêu liếc nhìn nàng một cái, “Nhưng hắn...”

Trông mặt Tiểu Tiểu chuyển động, thân mình mềm nhũn, hữu khí vô lực nói: “Đau quá... Ngăn chân...”

Liên Chiêu vươn tay đỡ nàng, lo lắng nói: “Ngăn chân di chuyển?”

Tiểu Tiểu nhanh chóng cau mày, gật đầu.

“Ta đi ngủ về phòng.” Liêm Chiêu lúc này từ bỏ tranh chấp.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn để hắn đi. Lúc đến cửa khoang thuyền, nàng không nhịn được quay đầu, liếc mắt nhìn nam tử kia một cái.

Ấn... Nhìn kỹ thì, thật sự cũng không giống lắm đâu...

.....

Trở lại trong phòng, Tiểu Tiểu tiếp tục giả bệnh, nằm lên giường. Liêm Chiêu bưng chén trà, đi tới trước giường.

“Tiểu Tiểu, uống chút nước đi.” Hắn ngồi bên mép giường, đem trà đưa qua.

Tiểu Tiểu nhận lấy, cúi đầu uống.

“Tốt hơn rồi chứ?” Thanh âm của hắn ôn nhu, dò hỏi.

Tiểu Tiểu nâng trà, điếm đầu.

Liêm Chiêu nhẹ nhàng thở ra, lại nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: “Loại canh giờ này, sao ngươi lại chạy tới đầu thuyền?”

Tiểu Tiểu cứng người lại, nàng nháy nháy mắt, nói: “A, ta không ngủ được, muốn tới đầu thuyền hít thở không khí. Nghe thủy phu nói, đoạn đường thủy này, là chỗ năm đó Tào Tháo tấn công Xích Bích, ta liền muốn nhìn một chút...”

Liêm Chiêu nghe xong, cúi mắt. “Vậy à...”

“Ách, ta nói đều là sự thật, ta chỉ ra xem thôi, không có gì khác.” Tiểu Tiểu giải thích.

Liêm Chiêu ngược mắt, “Ta không nói là không tin a.” Hắn cười cười, nói thêm một câu, “... Tiểu Tiểu, chuyện ngân châm, ngươi không cần lo lắng, hiểu chứ?”

Tiểu Tiểu chột ngẩn ra. Nàng còn tưởng rằng hắn sẽ hoài nghi cái gì, hóa ra là nghĩ nàng vì “Tội Tuyệt Ngân Mang” mà mất ngủ. Nàng không khỏi bật cười.

Liêm Chiêu có chút lo lắng. “Cười gì vậy?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không có gì, Liêm công tử...”

“...” Liêm Chiêu cũng cười, “Không phải ta đã nói là gọi tên ta là được rồi sao?”

“A, làm sao có thể chứ?” Tiểu Tiểu lắc đầu nguầy nguậy.

“Không phải vừa rồi ngươi đã gọi được hay sao?” Liêm Chiêu hơi nhíu mày, nở nụ cười.

Tiểu Tiểu có thể này mới nhớ tới, vừa rồi lúc vội vàng kéo hắn, lại bật thốt lên một câu: Liêm Chiêu... Ách, dĩ hạ phạm thượng a, lá gan của nàng bất tri bất giác lại lớn như vậy? ! Nàng mở to ánh mắt vô tội, nuốt nuốt nước miếng.

Liêm Chiêu nâng tay, sờ sờ vành tai mình, cười nói: “Kỳ thực, ta không quen ngươi gọi ta là công tử... Vẫn cảm thấy, ngươi có vẻ hơi miễn cưỡng.”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, trong lòng có một tia ám áp. Hắn hành động, không hề có một chút kiêu ngạo, hoàn toàn là hành động theo bản năng. Người như vậy, làm sao có thể đùa bỡn âm mưu chứ?

Chắc là được thôi, trực tiếp kêu tên của hắn...

“Liêm Chiêu...” Nàng cố lấy dũng khí, mở miệng, “Ta không sao, cảm ơn.”

Liêm Chiêu cười gật đầu, “Đừng khách khí. Giờ không còn sớm nữa, ngươi nghỉ ngơi đi. Ta trở về phòng.”

“Ấn.” Tiểu Tiểu đáp, “Ngươi cũng đi ngủ sớm đi.”

Liêm Chiêu gật đầu, đứng dậy rời đi.

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng hắn, yên lặng cười. Trên đời, vậy mà còn có người như vậy. Sạch sẽ như vậy, khiến nàng lại một lần nữa cảm thấy, nàng sẽ bị sét đánh...

Đúng lúc này, nàng nhớ lại mục đích chân chính khi ra khỏi phòng lúc nửa đêm của bản thân.

Hiện tại đã gần giờ sừu (1h – 3h tối), nàng cũng chưa chuẩn bị được một món đồ ăn nào nha, bây giờ đầu của sư phụ, mà lại thể lương như vậy sao?

Tiểu Tiểu buông chén trà, hai tay tạo thành chữ thập, giương mắt nhìn trần nhà. “Sư phụ, không phải lỗi của Tiểu Tiểu a. Muốn trách thì người hãy trách đám đạo tặc đó!” Nàng vội phủi sạch quan hệ, “... Đúng rồi, sư phụ, nếu ngài trên trời có linh thiêng, nhất định phải phù hộ Tiểu Tiểu, ngàn vạn lần đừng để sét đến đánh con.” Nàng lẩm bẩm, tâm ý thành kính.

Trong đầu, đột nhiên hiện ra khuôn mặt của nam tử kia.

Oa tự dừng lại đi gọi một tiếng “Sư phụ”, bị chiếm tiện nghi lớn rồi. Ai...

Tiểu Tiểu bắt đầu đi một hồi lâu, cuối cùng vẫn là không chống nổi cơn buồn ngủ kéo tới, rơi vào mộng đẹp.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Tiểu liền rời khỏi giường. Nàng lấy mấy khối táo bánh, chạy tới đầu thuyền. Nàng đem táo bánh đặt ngay ngắn xuống, quỳ xuống, bái lạy.

“Sư phụ, lời nói tối hôm qua của con, người đừng quên a.” Tiểu Tiểu nói xong, đứng dậy, cầm lấy một khối táo bánh. Cắn, ngồi lên trên mạn thuyền.

Tuy rằng tối qua, nàng nói mình muốn xem Xích Bích, là vì giải thích cho có lệ với Liêm Chiêu. Nhưng tính ra cũng không phải hoàn toàn là nói dối. Nàng nghiêng đầu, nhìn nước sông cuộn cuộn, đổ về hướng đông. Nhớ tới trước kia sư phụ giảng cho nàng về Xích Bích.

Khi đó, Tào Tháo lĩnh quân đông hạ, trên chiến thuyền, rót rượu xuống lòng sông, múa đao ngâm thơ. Hào khí cỡ nào, tiêu sái cỡ nào. Sư phụ từng nói, cho dù Tào Tháo là gian tặc, những chỉ bằng một phen khí độ kia, đã là kẻ có một không hai trong thiên hạ, không người theo kịp.

Không sai, có một không hai trong thiên hạ, không người theo kịp. Muốn làm người như vậy, phải làm người xấu a!

Nàng ngẩng đầu, nhìn lên trời, miệng cắn nửa khối táo bánh. Làm người xấu, tại sao lại khó như vậy chứ? Nếu không, hay là nàng đi làm người tốt nhỉ?

Nàng nuốt khối táo bánh kia vào, đang muốn lấy thêm một khối. Liền nghe thấy tiếng bước chân đi tới gần.

Nàng quay đầu, liền thấy được nam tử đêm qua.

Lúc này mới nhìn rõ, hắc mạc trên người, là xiêm y màu nguyệt bạch, khiến cho dung mạo hắc sắc bừng hắc lên. Về mặt hắc bình thân, đang từ từ đi về phía đầu thuyền.

Tiểu Tiểu nhân cơ hội này, trừng lớn mắt, nhìn một cách cẩn thận. Ân, diện mạo tuy rằng xấp xỉ, nhưng như nhìn kỹ từng nét, vẫn có rất nhiều điểm bất đồng. Cầm hắc hơi nhon, so với sư phụ, nhiều hơn vài phần âm nhu. Thân mình cũng thấp hơn một chút, không cao bằng sư phụ. Ân... Cái gì chứ, căn bản là không giống! Tối qua, hoàn toàn là do ánh trăng mờ ảo, mới có thể nhìn lầm!

Tiểu Tiểu vừa ăn táo bánh, vừa gật đầu. Bất giác, kia nam tử đã đi tới trước mặt nàng.

“Cô nương.” Nam tử kia mở miệng, thanh âm trầm thấp chậm rãi như cũ.

Tiểu Tiểu dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, nam tử này đúng là đến tìm nàng. Nàng liền bị táo bánh làm cho sặc, ho khò khè.

“Đại... Đại hiệp, có chuyện gì?” Nàng thật vất vả và áp chế ho khan, sợ hãi mở miệng nói.

Về mặt nam tử kia không chút gọn sóng, nói, “Cô nương, nếu tại hạ không có nhớ lầm, tối hôm qua ngài, kêu tại hạ một tiếng ‘Sư phụ’...”

Tiểu Tiểu ngây người, sau đó vô tội trả lời, “Sư phụ? Đại hiệp, ngài nghe lầm thôi. Ta không quen biết ngài, tối hôm qua, ta kêu là ngài ‘Thủy phu*’, ha ha...”

(*: Cách đọc của sư phụ và thủy phu trong tiếng hán khá giống nhau: Sư phụ là “shǐfū”, thủy phu là “shuǐfū”.)

“Tại hạ không hề nghe lầm...” Nam tử kia trả lời, không chút do dự.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, tránh đi ánh mắt hắc. Đòi mạng, người này, giống như muốn hù mình. Bất quá, hiện tại lúc này, nói là nhất định phải nói đến cùng.

“A, ngài nghe lầm! ‘Sư phụ’ và ‘Thủy phu’, đọc nhanh, cũng khó mà nghe rõ ràng. Ta lúc đó chính là kêu ‘Thủy phu’!” Tiểu Tiểu thành khẩn đáp.

Nam tử kia cũng không cùng nàng tranh cãi, mở miệng nói, “Sư phụ của ngài là ‘Quý sư’?”

Tiểu Tiểu cứng ngắc sững sờ ở tại chỗ, sợ hãi nói, “‘Quý Sư’? Ta chưa từng nghe đến...”

“Ta cũng không có ác ý, chỉ là muốn biết được thông tin về gia huy nh thôi.”

Ngữ khí nói chuyện của nam tử kia thực vô cùng bình tĩnh, nhưng Tiểu Tiểu lại bị dọa cho ngây người.

Gia huynh? ! Hắn là đệ đệ của sư phụ? Không có khả năng! Sư phụ cho tới bây giờ cũng chưa từng nhắc tới... Nhưng mà, sư phụ cho tới bây giờ cũng không chưa từng nói về chuyện bản thân. Người này lại khá giống sư phụ, nếu dùng cách giải thích cùng chung một mẹ, cũng thấy đúng a... Ông trời ơi, nếu là như thế thật, vậy hắn không phải là sư thúc sao?

Tiểu Tiểu nhìn hắn, suy nghĩ. Chính là, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp như vậy. Nàng cũng mấy ngày trước mới biết được sư phụ của mình là “Quý Sư”, nhanh như vậy liền nhảy ra một người sư thúc, trong đó nhất định có trá! Hơn nữa, nếu đúng như lời hắn nói, hắn là đệ đệ của sư phụ, đêm qua lúc nàng gọi là hắn “Sư phụ”, tại sao hắn lại lạnh lùng như vậy?

Giả bộ! Nhân tâm khó dò, cẩn thận vẫn hơn!

Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn hắn, “Đại hiệp, ngài nói gì ta hoàn toàn nghe không hiểu... Ngài đây là tới tìm người thân sao? Nhưng mà, ta không biết ‘Quý Sư’ a.”

Nam tử kia hơi nhíu mày, “Cô nương, nói thật, đối với cả ngươi và ta đều có lợi.”

“Ta... Ta tuyệt nói dối nửa câu... Đại hiệp, rốt cục ngài muốn thế nào?” Tiểu Tiểu ai oán trả lời.

“Được, ta hỏi ngươi, sư phụ ngươi có phải họ Hàn danh Khanh, bốn mươi một tuổi, sở trường dùng đàn tam huyền không?” Nam tử kia hỏi.

Tiểu Tiểu giả ngu, “A? Đại ca họ Hàn a? Là người hát rong?”

Nàng vừa nói xong, liền cảm thấy trên vai trầm xuống. Ngón tay của nam tử kia hơi hơi dùng sức, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy bả vai đau đớn một trận.

“Đại... Đại hiệp, có chuyện gì từ từ hãy nói...” Tiểu Tiểu vội vàng cầu xin.

“Chỉ cần ngươi nói thật, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.” Khẩu khí của hắn vẫn lạnh lùng như cũ.

“Ta... Ta nói thật mà...” Tiểu Tiểu rung rung.

Lời nàng còn chưa dứt, đau đớn trên vai lại tăng thêm vài phần.

Tiểu Tiểu đau lòng không thôi. Kỳ quái! Sao có người không biết phải trái vậy chứ! Nàng lại không gọi hắn không trêu chọc hắn, không phải chỉ gọi sai thôi sao, cần phải đối xử như vậy sao? Chưa nói bộ dạng hắn cô quái, không đáng tin, cứ cho rằng hắn thật sự là sư thúc, nàng có chết cũng không thêm nhận đâu!

Tiểu Tiểu đang nghĩ làm cách nào thoát khỏi người kia, chỉ thấy một mũi tên vọt bắn đến. Nam tử kia cảnh giác, buông tay xoay người, tiếp được tên kia.

“Liên Chiêu.” Tiểu Tiểu thấy cứu tinh, hết sức kích động. Nàng nhảy xuống mạn thuyền, chạy tới bên người Liên Chiêu.

Liên Chiêu kéo nàng ra sau lưng, nắm cung nhìn nam tử kia. “Đêm qua giết người không đủ, hôm nay lại còn khi dễ tiểu nữ tử. Cái quy tắc giang hồ ngươi gọi, chính là vô si như vậy sao?”

Nam tử kia ném mũi tên trong tay đi, mở miệng, “Các hạ hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn hỏi nàng mấy vấn đề thôi.”

“Ngươi hỏi, nàng phải trả lời sao.” Liên Chiêu không cam lòng yếu thế.

Tiểu Tiểu đứng ở phía sau Liên Chiêu liên tục gật đầu. Đúng vậy, ai nói bị người khác hỏi thì nhất định phải đáp chứ? !

“Nàng là sư đệ của tại hạ, theo tôn ti trật tự, ta hỏi, nàng tất nhiên phải đáp.” Nam tử kia đương nhiên nói.

Tiểu Tiểu vừa nghe thiếu chút liền nhảy dựng lên, “Ta... Ta không biết hắn!”

Một câu này của nàng, không khí liền lập tức biến thành giương cung bạt kiếm.

Tiểu Tiểu không khỏi có chút hối hận, sao nàng cứ xui xẻo như vậy chứ? Họa là từ miệng mà ra, tuyệt không sai! Nàng đang khóc không ra nước mắt, đã lại thấy trên sông xuất hiện mấy chiếc diệp khoái thuyền (thuyền lá tốc độ cao), đi thẳng về hướng thuyền này.

Lúc tới gần mạn thuyền, mấy người đó phi thân nhảy lên sàn tàu. Nhìn thấy nam tử kia liền ào ào khom mình hành lễ.

Tiểu Tiểu nhận ra trang phục của mấy người đó. Quần áo sắc xanh, trên thêu hoa văn mây trắng. Cổ tay cuộn dây thép, trên lưng vác trường đao. Trang phục như vậy, trong thiên hạ chỉ có một...

“Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo...”

Tiểu Tiểu thốt ra xong, liền muốn đánh vào miệng mình.

Nam tử kia nhột nhột cười, ôm quyền.

“Tại hạ là môn hạ của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Ôn Túc, hạnh ngộ.”

Tiểu Tiểu ngay lập tức muốn ngửa mặt lên trời thở dài... Được rồi, lại là một nhân vật không dễ chọc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ba phần nói đối

Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.

Chỉ cần là người sống ven bờ Đông Hải, không có người nào không biết môn phái này. Nghĩa như tên gọi, chính là do bảy mươi hai đảo trên biển Đông Hải tạo thành. Ban đầu, chỉ là cùng nhau họp lại để ngăn ngừa cướp biển. Sau này, các đảo cùng nhau dạy và học võ thuật, dần dần hình thành bang phái. Năm đó Thần Tiêu phái lớn mạnh, chư đảo Đông Hải (ý là các đảo Đông Hải) cũng quy thuận Thần Tiêu phái. Theo truyền thuyết, chương môn Xung Hòa Tử của Thần Tiêu phái đối với các chư đảo Đông Hải này coi trọng vô cùng, đem thái âm nội lực “Huyền Nguyệt Tâm Kinh” ra truyền thụ. Sau đó, thanh danh của chư đảo Đông Hải càng trở nên vang dội trên giang hồ, có hàng ngàn đệ tử, chiến thuyền trăm chiếc. Có thể nói là hùng bá Đông Hải, xưng vương một vùng. Cho tới bây giờ, thế lực Đông Hải to lớn, thậm chí còn vươn tay với thủy vận (Vận chuyển bằng đường thủy) trên sông.

Tiểu Tiểu bắt đầu nhìn cái người nam tử có thể là “Sur thúc” của mình kia, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Sao lại xui xẻo vậy chứ? Lúc trước là Thái Bình thành cùng Anh Hùng Bảo, hiện tại là Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo. Nàng có cái mệnh quái quỷ gì vậy? Thật đúng là muốn trêu chọc hết tất cả các môn phái có uy tín danh dự trên giang hồ sao?

“Sur huynh.” Trong hàng đệ tử Đông Hải, có người tiến lên một bước, mở miệng nói. Nhìn trang phục của người nọ, có vẻ khác so với đám đệ tử còn lại, binh khí cũng không phải trường đao mà là song kiếm. Vẻ mặt hắn có chút khiếp đảm, khẩu khí nói chuyện kính cẩn vô cùng.

Ôn Túc nhìn hắn một cái, trong biểu tình tràn ngập lạnh lùng.

“Ách, thế nước sông Trường Giang, đệ tử còn chưa quen thuộc, cho nên...” Người nọ vội vàng giải thích.

“Không cần giải thích.” Ôn Túc nhẹ nhàng nâng tay, “Thi thể những người đó đặt ở sau khoang, chuyển về phục mệnh đi.”

“Dạ...” Người nọ bắt đầu dĩ trả lời.

Các đệ tử như gặp đại xá, người sau nối tiếp người trước đi về phía sau khoang.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, ngay lập tức đã hiểu một chuyện. Nam nhân này tuyệt đối không phải là một “Sur thúc” tốt đẹp gì. Chuyện tới nước này, tốt nhất là nên phui sạch quan hệ, tránh xa nguy hiểm thôi!

Tiểu Tiểu lúc này kéo Liêm Chiêu, “Chúng ta cũng đi thôi.”

Liêm Chiêu có chút không hiểu, nhưng vẫn để nàng lôi kéo đi.

Nhưng mà, thân hình Ôn Túc vừa chuyển, chắn ngay trước mặt hai người.

Liêm Chiêu thấy thế, nhủ mảy, mở miệng nói: “Nàng đã nói là không biết người, người còn có chuyện gì?”

Thần sắc Ôn Túc bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: “Tại hạ và đại ca thất lạc nhiều năm, nàng nhất thời nhận không ra, cũng không có gì kỳ quái.”

Liêm Chiêu nhìn hắn, nói, “Nói như vậy, chính là nàng và người không quen không biết? Làm sao người có thể nhận định?”

Ôn Túc nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, mở miệng nói: “Tại hạ chỉ cần hỏi lại nàng mấy vấn đề, có thể xác thực được sự phụ nàng có phải Hàn...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, lúc này chạy vụt qua, hô to gọi nhỏ nói: “Sur thúc! !! Ngài thật sự là sur thúc của ta a! !! Ta cuối cùng cũng tìm được ngài! !!”

Nàng kéo ống tay áo Ôn Túc, vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt. Ông trời ơi, vạn nhất này Ôn Túc đem chuyện sự phụ nàng là “Quý Sur” nói ra, cho dù là thật hay giả, dựa vào ân oán của sự phụ và Liêm gia, Liêm Chiêu không nghi ngờ nàng mới là lạ. Nàng thật vất vả mới lừa được một lương gia công tử, chẳng lẽ thất bại trong gang tấc?... Ai, hiện tại cũng chỉ có nhận tội, tạm thời cứ nhận “Sur thúc” này đã!

Ôn Túc bỏ tay nài ra, biểu cảm vẫn lạnh lùng như cũ.

“Sư thúc, con tìm người rất khó cực a... Vừa rồi vậy mà lại không nhận ra là người, người đừng giận con a...” Tiểu Tiểu đáng thương hề hề nhận.

Ôn Túc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt có chút khinh bỉ.

Tiểu Tiểu tự nhiên phát hiện ra tia khinh bỉ kia, tuy nhiên, nàng cũng chẳng quan tâm. Nàng kích động quay đầu, nói với Liêm Chiêu: “Hắn thật là sư thúc của ta, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi. Ta có rất nhiều lời muốn nói với sư thúc, đợi lát nữa sẽ tới tìm người!”

Tiểu Tiểu nói xong câu này, thành ý mui phần nhìn về phía Ôn Túc, “Sư thúc, chúng ta trở về phòng tán gẫu đi?”

Ôn Túc cười khẽ một chút, gật đầu.

.....

Hai người vào khoang thuyền, vừa vào phòng, Tiểu Tiểu liền đóng cửa phòng lại.

Ôn Túc thấy thế, trên mặt vẫn mang theo ý cười khinh thường như cũ. Hắn ngồi xuống bên cạnh bàn, tự rót cho mình một chén trà, mở miệng nói: “Người có lời gì muốn nói?”

Tiểu Tiểu mặt mày nghiêm túc xoay người, từng bước một đi đến trước mặt Ôn Túc. Ngay sau đó, “Bùm” một tiếng, quỳ xuống.

“Đại —— hiệp ——” Tiểu Tiểu than thở khóc lóc.

Ôn Túc liền phát hoảng, nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có tay bưng chén trà khẽ run một chút.

“Đại hiệp, ta với người không thù không oán, người buông tha ta đi... Ta chỉ là một người hát rong trên giang hồ, đánh không nổi Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo a...” Tiểu Tiểu câu câu thật tình, tự bị tự phần.

Ôn Túc buông chén trà, lạnh lùng mở miệng, “Người không phải đã thừa nhận là sư đệ của ta sao, nói cái gì mà muốn ta buông tha cho người, chẳng phải buồn cười?”

Tiểu Tiểu mở to ánh mắt vô tội, “Ta... Vừa rồi...”

“Không muốn để Liêm gia công tử biết người là đệ tử ‘Quý Sư’ chứ gì.” Ôn Túc bình thản nói xong.

Tiểu Tiểu rung rung nhìn hắn, chẳng lẽ, hắn cố ý ở trước mặt Liêm Chiêu nhắc tới việc này? Trời ạ, quả nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt.

“Người quả nhiên là đệ tử của đại ca.” Ôn Túc nhìn nàng, nói, “Một khi đã như vậy, lúc ban đầu, tại sao còn muốn trốn tránh?”

Ai, nhanh như vậy đã dùng khẩu khí của trưởng bối để hỏi...

Tiểu Tiểu chớp ánh mắt, khiếp sợ trả lời, “Giang hồ hiểm ác... Ta... Ta làm sao mà biết, ngài không phải gạt ta...”

“Ta lừa người thì được cái gì?” Ôn Túc liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Không được cái gì.” Tiểu Tiểu thành thật trả lời.

Sáng khoái trả lời như vậy, khiến Ôn Túc có chút giật giữ, hắn nhíu mày quát, “Đứng lên rồi nói!”

Tiểu Tiểu kinh hãi, lập tức đứng lên. Nàng rót cực cũng hiểu được một chút, vì sao vừa rồi dám đệ tử Đông Hải lại có bộ dạng nom nóp lo sợ như vậy. Ôn Túc này, không dễ hầu hạ chút nào a.

“Biết ta lừa người không được cái gì, tại sao lại hoài nghi?” Ôn Túc bắt mắt, hỏi.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Ách... Sư phụ ta, không phải họ Ôn...” Nàng nhỏ giọng nói.

Ôn Túc ngược mắt, bình tĩnh nói, “Ta và đại ca đều là cô nhi, không tên không tuổi, may mà được Thần Tiêu phái thu dưỡng. Đại ca vào làm môn hạ chính tông của Thần Tiêu phái chính tông, mà ta, đi theo Đông Hải. Dòng họ đều đặt theo sư phụ. Nên là như vậy.”

Tiểu Tiểu nghe xong, cảm thấy cũng có chút đạo lý, liền gật đầu.

“Tốt lắm. Chuyện lúc trước, ta cũng không truy cứu nữa.” Khẩu khí của Ôn Túc mềm xuống vài phần, “Đại ca đang ở nơi nào?”

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Tiểu Tiểu không khỏi lại có chút do dự. Nhưng mà, suy nghĩ một hồi, nàng thật sự nghĩ không ra trong lúc này nói và không nói có cái gì khác biệt. Nếu như Ôn Túc này thật sự là bảo đệ của sư phụ, một chút giấu diếm cũng không thể giấu. Nàng nghĩ đến đây, mở miệng đáp: “Thưa sư thúc... Sư phụ, đã qua đời...”

Ôn Túc trầm mặc một lát, lạnh lùng hỏi, “Chết như thế nào?”

Tiểu Tiểu lại thành thành thật thật đem chuyện sư phụ chết nói ra hết.

Sắc mặt Ôn Túc lạnh lẽo, ánh mắt sâu không lường được.

“Minh Lôi chuông...” Hắn yên lặng lặp lại tên môn võ công kia, cau mày. Hồi lâu, hắn bình tĩnh mở miệng, “Một khi đã như vậy, ngươi đi theo ta về Đông Hải đi.”

Tiểu Tiểu ngậy người tại chỗ, “A? !”

Ôn Túc xem trong ánh mắt nàng có tức giận, “Thế nào, muốn ta lặp lại lần nữa?”

Tiểu Tiểu lắc đầu nguầy nguậy, “Không dám. Ta... Ta chỉ muốn nói, này... Này không tốt lắm đâu...” Tròng mắt Tiểu Tiểu vừa chuyển, cắn răng nói, “Ta, ta còn muốn đi tìm hung thủ sát hại sư phụ...”

Ôn Túc nâng trà lên, “Bằng công phu của ngươi, tìm được hung thủ thì thế nào. Ngươi chỉ là một nữ hải tử, lại dám đi lại trên giang hồ, đại ca trên trời có linh, sao có thể yên tâm. Cừu hận của đại ca, ta tự nhiên sẽ báo. Ngươi theo ta về Đông Hải, ngoan ngoãn tập võ.”

Tập võ?! Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Tập võ, vất vả lắm đó? Năm đó lúc sư phụ chỉ dạy võ công, đều là tùy vào hứng khởi của nàng, ba ngày đánh cá, hai ngày phơi võng, vừa học vừa chơi. Nếu mà là tu luyện thật sự, nàng chịu thể nào được?

“Sư thúc... Ta...” Tiểu Tiểu còn định nói thêm vài câu, nhưng bị Ôn Túc vô tình cắt ngang.

“Không cần nhiều lời, cứ làm như vậy đi.” Ôn Túc nói xong, đứng dậy, rời đi.

Tiểu Tiểu cứng lại rồi, hơn nửa ngày cũng chưa hồi phục tinh thần.

Thiên lý còn tồn tại hay không a?! Đây là cái kiểu sư thúc gì vậy?!

Nàng rung rung ngẩng đầu, lẩm bẩm “Huynh đệ cái gì chứ, một chút cũng không giống...”

Nàng bắt đầu đi một lát, bỗng nhiên nhớ tới, vừa rồi đem Liêm Chiêu đá ra, nếu không giải thích cho tốt, chỉ sợ...

Lúc này, nàng xuất môn, tìm người khắp nơi.

Liêm Chiêu vẫn chưa rời khỏi đầu thuyền, hắn ngồi ở trên mạn thuyền, yên tĩnh nhìn phong cảnh.

Không biết vì sao, Tiểu Tiểu cảm thấy rất áy náy, nàng chậm rãi đi qua, nhẹ giọng mở miệng, “Liêm Chiêu...”

Liêm Chiêu quay đầu, cười cười, “Nói xong rồi?”

“Àn...” Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Hắn...” Liêm Chiêu do dự một lát, mở miệng, “Hắn thật là sư thúc của ngươi?”

Tiểu Tiểu trầm mặc một lát, tiếp tục gật đầu.

“Hóa ra, ngươi là môn hạ Đông Hải...” Vẻ mặt Liêm Chiêu có chút trầm trọng.

Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ tới, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo thống lĩnh hải vực, những chàm thủy vận. Tiên đế lúc tại vị, nhờ việc ý vào danh hào Thần Tiêu phái, cũng coi như không sao. Chỉ là, hiện tại, nó căn bản chính là cái gai trong mắt triều đình. Danh hiệu trong giới quan lại cũng là “Hải tặc giặc cỏ”... Ách, sư thúc nàng là người Đông Hải, nói cách khác, nàng và Liêm Chiêu, là đối địch song phương gián tiếp?

“Ta... Ta vừa cùng sư thúc nhận thức lẫn nhau, ta cũng không biết hắn là người Đông Hải...” Nàng thốt ra, giải thích như vậy.

Liêm Chiêu nhìn nàng, ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái thôi. Lúc trước nghe Nhạc Nhi từng nói, ngươi là đệ tử của Phá Phong Lưu...”

“A, sư phụ ta là đệ tử Phá Phong Lưu. Sư thúc cùng sư phụ cũng thất lạc nhiều năm, bằng không, vừa rồi ta cũng sẽ không nhận ra như vậy...” Tiểu Tiểu giải thích nói.

Liêm Chiêu cười cười, “Ta không có ý ép hỏi ngươi. Ngươi là Phá Phong Lưu cũng được, là Đông Hải cũng thế. Cuối cùng vẫn là thê tử chưa qua cửa của ta. Ta chỉ cảm thấy, càng ở chung với ngươi, điều không biết, ngược lại càng nhiều...”

Lúc Tiểu nghe thấy câu này, xin lỗi càng sâu. Nàng cứng ngắc cười, trả lời: “Chúng ta... Chúng ta vừa mới biết nhau không lâu mà...”

“Nói cũng đúng...” Liêm Chiêu cười, trả lời.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu thì cười, nhưng tâm tình vô cùng trầm trọng. Riêng lúc vừa rồi, sợ hãi của nàng nhiều đến mức nàng sợ thay cho chính mình. Nhưng người trước mặt này, lại vẫn lựa chọn tin tưởng nàng như trước. Thậm chí, ngay cả lúc hỏi, vẫn dùng cách nói ôn nhu nhất. So sánh với thái độ vừa rồi của Ôn Túc, ai tốt ai xấu, ở trong lòng nàng đã sớm rõ ràng. Nhưng mà, hấn càng như thế này, nàng lại càng không được tự nhiên.

Liên Chiêu nói, càng ở chung với nàng, điều không biết ngược lại càng nhiều. Làm sao nàng không có cảm thụ như vậy chứ. Càng ở chung với hấn, nàng lại càng cảm thấy không thật. Gia thế, nhân phẩm, võ công, cho dù là điểm nào, đều không thể soi mói. Trên đời, thật sự có nam tử tốt đẹp như vậy? Hơn nữa, Tà Tiểu Tiểu nàng còn có cơ hội gặp gỡ?... Nhìn kiểu gì cũng thấy tất cả giống như chỉ là hư ảo. Chỉ cần nàng bước gần chút nữa, mộng ảo đó sẽ tan ra mãi mãi.

“Tiểu Tiểu?”

Nàng miên man suy nghĩ lại bị thanh âm của Liên Chiêu cắt ngang. Nàng khôi phục tinh thần, xấu hổ cười cười, “A, khung cảnh đẹp quá a!” Nàng ngược mắt, đổi đề tài.

Liên Chiêu nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức cười, “Nơi này chính là nơi diễn ra trận Xích Bích tam quốc năm đó, không phải ngươi luôn muốn nhìn sao?”

Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, quả nhiên không giống bình thường!”

Liên Chiêu không nói thêm điều gì, yên lặng cười. Lúc này, hấn chú ý tới cây đàn tam huyền phía sau lưng Tiểu Tiểu. Đi hát rong trên giang hồ, đây là giới thiệu nàng thường xuyên dùng nhất.

Hấn nghĩ nghĩ, mở miệng, “Tiểu Tiểu...”

Tiểu Tiểu cười quay đầu, “A?”

Gò má Liên Chiêu ửng đỏ, hấn nâng tay, nhẹ nhàng xoa xoa vành tai mình, nói: “Ta... Ta chưa từng nghe người đánh đàn tam huyền...”

Tiểu Tiểu nhìn hấn, có chút kinh ngạc. Hóa ra, lúc hấn thẹn thùng, sẽ sờ vành tai. Nàng nở nụ cười, “Cái này rất đơn giản a, ta hiện tại liền đàn cho ngươi nghe!”

Nàng còi đàn tam huyền xuống, ngồi xuống mạn thuyền. Nàng nhìn khung cảnh trước mắt, gảy đàn hát lên: “Quyết biệt thi, Đông Pha tử, vung đao một khúc rượu mà say. Bụi trần gian không nhút chí anh hùng, gió đông nhuộm đỏ nước sông trường. Ai tranh được thiên hạ cho riêng mình, ai tranh được cái gọi là lưu danh sử sách, ai tranh muôn đời thờ phụng. Công danh cũng chỉ là hư ảo, thiên cô hào kiệt, thành bại nhất thời, tóc đen hóa bạc.”

Liên Chiêu nghe xong, không khỏi nở nụ cười, “Cái này có vẻ không giống khúc hát rong đầu đường.”

“Hắc hắc, nhờ cảm xúc mà phát ra đó.” Tiểu Tiểu ôm đàn tam huyền, “Nếu như ngươi muốn nghe phong nguyệt dân ca, ta lại hát khúc nữa là được.”

“Không cần đâu.” Liên Chiêu vội vàng ngăn cản.

Tiểu Tiểu cũng cười, còn được vô ưu vô lự như vậy là tốt nhất...

Nàng không cười được bao lâu, chợt nghe có người kêu to lên.

“Có người đục thuyền!”

Tiểu Tiểu lúc này ngây ngẩn cả người, nhảy thuyền? Nơi này là trên sông đó a! Nàng quay đầu nhìn nước sông cuộn cuộn, khóc không ra nước mắt. Ông trời ơi, không thể để cho nàng một ngày an ổn hay sao? Ai...

Tác giả có chuyện muốn nói: ==

Tính danh cần giải thích: Ôn Túc (温宿)

Ôn:

1, Ôn hòa... [tính cách tương phản với người]

2, Có bộ thủy (氵) trong tên... [có quan hệ với Đông Hải]

Túc: Lớn tuổi; kinh nghiệm phong phú...

Phía dưới là phân tích danh tính: tính tình dễ nóng nảy, mặt ngoài lại cực bình tĩnh, giống như lửa đốt gỗ ẩm, mặc dù khói mù mịt nhưng lại không thể cháy thành lửa lớn, thường tự ức chế tình cảm, không được đối trả, là người phức tạp. Duyên mỏng với người nhà, tóm lại gia đình bất hạnh. Tính tình dịu ngoan có trí có mưu, dễ phát tài, quyền lợi danh dự ngang với may mắn.

Về phần vì sao quyết định Liên Chiêu là nam chủ, mà hấn bị PK... Nguyên nhân là...

Tà Tiểu Tiểu, bút họa cùng Ngũ Hành phân biệt: 5(hòa) 3(kim) 3(kim)

Ôn Túc, bút họa cùng Ngũ Hành phân biệt: 13(thổ) 11(kim)

Quan hệ hai người: Ở chung hòa hợp, trời sinh là đồng bọn tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tam tai ngũ nạn

“Có người đọc thuyền!”

Tiểu Tiểu còn đang cảm khái xui xẻo của bản thân, vậy mà chưa kịp có chút thời gian an bình nào, đã thấy đám đệ tử Đông Hải vừa rời mới vào khoang thuyền đồng thời vọt ra. Vài người thân thủ nhanh nhẹn, không chút do dự nhảy xuống sông.

Đệ tử Đông Hải tất nhiên là am hiểu sâu về kỹ năng bơi, vừa vào lòng sông, liền như cá gặp nước, thân pháp nhanh đến mức không thể nhìn thấy. Mà lúc này, thân thuyền lại bắt đầu lay động một cách bất ổn. Khoang thuyền bị thủng.

Chẳng lẽ, người đọc thuyền là đệ tử bên ngoài? Tiểu Tiểu đứng bên mạn thuyền, tự nhiên cúi đầu nhìn xuống.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái liền thấy trên mặt sông máu đỏ loang ra. Trên người vài người đệ tử nhảy xuống đã có thương tích.

Tiểu Tiểu kinh sợ thối lui một bước. Xem ra, người đọc thuyền kia, nhất định cũng là một cao thủ sông nước. Chẳng lẽ, là người cùng trong Đông Hải?

Nàng đang nghĩ như vậy, lại thấy từ trong nước có người nhô đầu lên, lớn tiếng cười nói, “Họ Ôn! Ngươi giết huynh đệ của ta, ta muốn ngươi chôn cùng!”

Lúc này, Ôn Túc bước lên sàn tàu, lúc nghe thấy câu nói kia, mày nhăn lại, đi tới bên cạnh mạn thuyền.

Nam tử trên lưng có song kiếm lập tức tiến lên, mở miệng nói, “Sư huynh, sợ là đám thủy khấu trên sông (cướp sông). Các huynh đệ không quen thủy thế, rơi xuống thế hạ phong.”

Ôn túc nghe xong, hàn ý trong mắt càng sâu. Hắn rút đao, nhảy lên mạn thuyền, ngay sau đó, thả người rơi xuống.

Tiểu Tiểu bơi không giỏi, nhìn thấy thân thủ kiểu này, tự nhiên là vô cùng tán thưởng. Mà lúc này, Liêm Chiêu bên người nàng cũng nhảy lên mạn thuyền, nâng cung chấp tên. Tập trung tư tưởng nhìn dòng nước chảy xiết trên sông.

Tiểu Tiểu hơi nghiêng đầu, ngẩng đầu nhìn hán. Nam tử vừa rời còn mang theo biểu cảm thẹn thùng, hiện tại đã là một thân cứng cỏi, chiến ý sắc bén từ trên đầu tên tràn ngập, bao phủ toàn thân.

Giống hệt như lần đầu tiên nàng thấy hán giương cung, bóng dáng đẹp như vậy, khiến người khác không thể rời tầm mắt. Nàng nhìn đến nhập thần, không đề phòng thuyền đang rung lên. Cầm nàng trực tiếp đập vào mạn thuyền.

Tiểu Tiểu bị đau, lúc này ôm cầm ngồi xuống. Nàng rung rung, không phải chỉ nhìn thôi sao, như vậy cũng gặp xui được à? Chẳng lẽ, cái này đúng là bát tự không hợp hạng nhất?

“Thuyền sắp chìm.” Nam tử trên lưng mang song kiếm mở miệng. Hắn xoay người, quát đám đệ tử, “Thả thuyền nhỏ xuống, chờ lữ khách rời đi.” Hắn lại nhìn Tiểu Tiểu, “Tiểu sư đệ, đi theo ta.”

Tiểu Tiểu sững sốt một chút, ngẩng đầu, vẻ mặt không hiểu.

“Ngươi không phải là sư đệ thất lạc nhiều năm của sư huynh hay sao? Ta là đệ tử của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Lâm Chấp.” Nam tử kia cười nói, “Cũng coi như sư thúc một nửa của ngươi.” Theo ta đi thôi, khoang thuyền bị vỡ rồi, thuyền này không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu.”

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Liêm Chiêu.

“Ách...”

Nàng còn chưa kịp nói cái gì, lại nghe Liêm Chiêu mở miệng, nói, “Lâm thiếu hiệp, làm phiền.”

Lâm Cháp ôm quyền, cười nói, “Nên như vậy.” Hắn nhìn Tiểu Tiểu, “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu chỉ còn cách gật đầu, đuổi kịp.

Đám đệ tử Đông Hải lúc trước khi lên thuyền thì để thuyền nhỏ sát lại bên cạnh mạn thuyền. Chỉ thấy trên sàn tàu, đệ tử Đông Hải ào ào cời dây thép cuốn trên tay xuống, vòng quanh thuyền nhỏ, sau đó cời dây thừng ra. Dựa vào lực thả, từ từ buông thuyền nhỏ vào trong nước.

Tiểu Tiểu ngồi trên thuyền nhỏ, vừa ngồi vào chỗ mình, liền ngửa đầu nhìn Liêm Chiêu.

“Tiểu sư diệt, người và Liêm Gia công tử rất thân?” Lâm Cháp đứng ở đầu thuyền nhỏ, hỏi.

Tiểu Tiểu cả kinh, không biết nên trả lời thế nào. Nàng nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói, “Ta nợ hắn vài thứ.”

“Nga.” Lâm Cháp gật gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Tiểu Tiểu dời đi tầm mắt của bản thân, ngược lại nhìn xuống mặt sông. Nàng bơi không giỏi, nếu mà rơi xuống nước, chính là một xác chết trôi. Cũng không biết Liêm Chiêu thế nào. Công tử của Liêm Gia, chắc là ứng phó được với con sông lớn này nhỉ?

Lâm Cháp thấy nàng nhìn nước sông ngẩn người, liền mở miệng nói, “Sư diệt lo lắng cho Ôn sư huynh sao? Ha ha, yên tâm đi. Khả năng bơi của sư huynh là số một số hai, huống hồ, chỉ là đối phó với một đám thủy tặc hạng ba, không sao đâu không sao đâu.”

Tiểu Tiểu nghe hắn nói, chỉ thấy buồn cười. Lo lắng cho Ôn Túc? Nói giỡn hả? Chỉ bằng cái công phu nguy hiểm sắc bén kia của hắn, cộng thêm với khả năng bơi được luyện trong Đông Hải, có bị thiệt cũng chỉ có người khác phải chịu. Nàng an toàn thì mới có thể đi lo lắng cho hắn. Không nghĩ thì thôi, nghĩ thì lại thấy mình thật xui xẻo. Ai... Ngay cả sư thúc cũng gặp phải loại thượng hạng này...

Nàng đang bắt đầu dĩ, chợt nghe thấy nhóm lũ khách trên thuyền nhỏ vỗ tay ào ào, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tiểu Tiểu ngược mắt, chỉ thấy tên bay nhanh như điện xẹt, bắn vào trong nước sông. Nháy mắt, nước sông đỏ lên, có người từ trong lòng sông nổi lên.

“Không hổ là Thần Tiễn Liêm gia...” Lâm Cháp không khỏi tán thưởng.

Liêm Chiêu lại lấp tên, tỉ mỉ nhìn động tĩnh dưới sông.

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Không sai, thân thủ của hắn quả thật có kém hơn so với Ngân Kiều và Ôn Túc. Nhưng mà, đó là do sở học của hắn đều không phải là kỹ năng chiến đấu. Dòng dõi Liêm gia đều là võ tướng, coi trọng phương pháp ra trận giết địch. Tuy nhiên, không nói mấy chuyện này, hiện tại chỉ bằng vị trí đứng và binh khí của Liêm Chiêu, đám thủy tặc trong lòng sông này, căn bản không phải đối thủ của hắn.

Mỗi lần tên rời cung, đều có người bị thương trôi lên mặt sông. Mà đồng thời, Ôn Túc dưới nước cũng vô cùng nghiêm túc. Đám thủy tặc này đã bị thương đến hơn nửa, không còn làm nên trò trống gì nữa.

Chỉ là, thuyền lớn không ngừng chìm xuống, thấy nước sông đã dâng tới gần mạn thuyền. Liêm Chiêu tự biết không thể ở lâu, dưới chân điểm một cái, vận khinh công, vọt người bay lên.

Đột nhiên, trong nước có một đạo ngân quang lao ra, là một phi tiêu nhỏ đánh thẳng về phía Liêm Chiêu.

Mọi người đều hô lên.

Liêm Chiêu nghiêng người, tránh thoát mũi tiêu, ngay lập tức bắn một mũi tên.

Tên vừa bắn vào lòng sông, chỉ thấy Ôn Túc như cá vọt lên, bước lên thuyền nhỏ, trong miệng, đang cắn mũi tên tia. Mà đồng thời, Liêm Chiêu do bị phi tiêu vừa rồi làm nhiễu loạn thân thủ, rơi vào trong nước.

Tiểu Tiểu kinh hãi, vội vàng thò đầu xem xét, cũng không nghĩ, thuyền nhỏ lay động, thân mình nàng nghiêng một cái, sắp rơi xuống nước.

Trong lúc nguy cấp, Ôn Túc túm được cổ áo của nàng. Hắn ném mũi tên kia đi, bất mãn nói, “Ngồi yên.”

Tiểu Tiểu kinh hoàng quay đầu, chỉ vào mặt sông, lắp bắp nói, “Kia... Kia...”

“Dưới nước đã không còn người sống, hắn không chết được.” Ôn Túc buông nàng ra, hờ hững nói.

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, đánh cảm miệng. Mà lúc này, từ trên mặt sông, Liêm Chiêu thò đầu lên, hít sâu một hơi.

Tiếng hoan hô của đám lũ khách ào ào vang lên.

Liêm Chiêu bơi tới bên cạnh thuyền nhỏ, vươn tay túm lấy mạn thuyền. Mọi người thấy thế, hợp lực kéo hắn lên thuyền nhỏ.

Cả người Liêm Chiêu ướt đẫm, bộ dạng có chút mệt mỏi, còn không ngừng ho. Tiểu Tiểu không hề nghĩ ngợi, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn.

Liêm Chiêu ngược mắt, cười với nàng. Sau đó, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ôn Túc.

Ôn Túc ôm quyền, nói, “Đa tạ các hạ ban thưởng tên.”

Liêm Chiêu không nói chuyện, chỉ khẽ cau mày, trong mắt hàm chứa bất mãn.

“Người vừa rồi đánh lên các hạ, đã bị ta đánh chết trong nước, các hạ có thể yên tâm.” Trên mặt Ôn Túc mang theo ý cười, nhưng khẩu khí lại vô cùng ngạo mạn.

Tiểu Tiểu vừa vặn ngồi giữa hai người, cảm thấy có chút không ổn. Hai người này tuy rằng lập trường bất đồng, nhưng cũng không có thâm cừu đại hận gì mà? Nhìn xem, rõ ràng là toàn thân ướt đầm, làm sao có thể tạo ra cái cảm giác lửa cháy ngùn ngụt này chứ a?

“Sư huynh...” Lâm Chấp thức thời mở miệng, “Thuyền nhỏ không chở nổi nhiều người, dòng nước lại chảy xiết, sợ là không đến được bờ.”

Ôn Túc nghe xong, xoay người chỉ huy đám đệ tử.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, nhìn Liêm Chiêu. Tóc hắn còn nhỏ nước, thời tiết lạnh lẽo, gió trên sông khá lớn. Tiểu Tiểu tinh tường thấy, thân mình của hắn run lên nhè nhẹ.

“Lạnh sao?” Tiểu Tiểu do dự mở miệng hỏi.

Liêm Chiêu cười, “Ta điều tức một chút là được rồi, không cần lo lắng.”

Hắn đáp như vậy, Tiểu Tiểu chỉ đành gật đầu.

Mà lúc này, trên thuyền nhỏ lại bắt đầu hoảng loạn. Nơi này là chỗ nước chảy xiết nhất, lũ khách trên dịch thuyền khá đông, thuyền nhỏ Đông Hải có thể mang được nhiều người như vậy có chút khó khăn. Huống hồ, hai bên bờ sông đều là vách núi bằng đá đen, muốn lên bờ an toàn, nói dễ hơn làm?

“Ghép thuyền!” Chỉ thấy Ôn Túc mở miệng, hô.

Đệ tử Đông Hải tuân lệnh, lại cời dây thép trên cổ tay xuống, cột mấy thuyền nhỏ lại cũng một chỗ. Nơi theo chiến thuật năm đó của Tào Tháo.

“Kêu thủy phu trên dịch thuyền đến chỉ đường.” Về mặt Ôn Túc lãnh khốc, ánh mắt đảo qua mọi người trên thuyền, nói, “Nếu bất buộc, tại hạ sẽ vát vài người xuống nước, các vị tự giải quyết cho tốt.”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, ném người ta xuống nước á?! Loại chuyện xấu này mà hắn cũng làm ra được? Không, người không vì mình trời tru đất diệt. Tình hình hiện tại, trong lúc nguy cấp, ném người xuống nước cũng không thể chậm trễ. Quan trọng nhất, chỉ cần không ném nàng xuống nước là được rồi. Ân, Ôn Túc dù sao cũng là “Sư thúc” của nàng, chắc là sẽ không ném nàng đâu...

Tiểu Tiểu lại nghĩ, đến lúc nguy cấp, ai còn quản được nhiều chuyện như vậy a. Cứ cho là Ôn Túc không ném nàng, vậy nhờ người khác ném thì sao? Tà Tiểu Tiểu nàng võ công chả bằng ai, kỹ năng bơi kém cỏi, chỉ còn đường chết a...

Lúc nàng đang than thở, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy một lão nhân khá tiều tụy. Tiểu Tiểu nghĩ một chút, người già, phụ nữ, trẻ em, không phải là đối tượng đầu tiên mà người xấu muốn giết hại sao? Ài, so với nàng, lão gia gia này càng bị nguy hiểm hơn a.

Nàng nhìn chăm chăm vào lão nhân, suy nghĩ trong lòng bay xa vạn dặm. Không sai, giang hồ này, chính là cá lớn nuốt cá bé. Nếu nàng là người xấu thì tốt rồi, tâm ngoan thủ lạt, võ nghệ cao cường, vậy thì trên suốt đường đi, cũng không cần phải chịu mấy cảnh khổ sở này.

Lúc này, cạnh thuyền bị sóng đánh nghiêng một cái, thân thuyền xóc nảy. Tiểu Tiểu lập tức vươn tay, tùy tiện túm chặt lấy thứ gì đó bên người, ổn định lại tư thế.

Đột nhiên, cổ tay, nàng bị nắm chặt mạch môn bị ấn, không thể động đậy. Tiểu Tiểu quá sợ hãi, lúc này mới phát hiện, tay mình đang túm lấy lão nhân khô gầy tiều tụy kia. Tiểu Tiểu vô cùng sợ hãi, cũng không dám tùy tiện nói câu nào.

Lão nhân cười hiền lành, nói, “Cô nương, cẩn thận a, ngồi yên nào...”

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt nhìn hắn, liều mạng gật đầu.

Lực đạo trên tay lão nhân không giảm. Hắn chậm rãi mở miệng, đề thấp thanh âm nói, “Cô nương, ‘Thần Vô Lệnh’ trên người ngươi, có thể cho lão nhân mượn dùng một chút hay không?”

Tiểu Tiểu cứng người lại. Thần Vô Lệnh?! Biết nàng đang giữ Thần Vô Lệnh, ngoại trừ mấy người Thạch Nhạc Nhi thì không còn ai cả. Lão nhân này làm sao mà biết được? Chẳng lẽ, một khắc kia, ngay khi rời khỏi Anh Hùng Bảo nàng đã bị theo dõi rồi?

Tiểu Tiểu bị phẫn. Giang hồ hiểm ác a!

Tác giả có chuyện muốn nói: Giải thích tên đây a ~~~

Ba vị công tử Ngụy gia.

Đầu tiên: Ngụy: Nhắc tới anh hùng, tự nhiên nghĩ đến tam quốc chí. Nghĩ đến tam quốc chí, liền nghĩ đến đại bá Tào Tháo ta sùng bái nhất. Phủ Giang Lăng là nơi xảy ra trận chiến Xích Bích của Tào Tháo. Anh Hùng Bảo nằm ở phủ Giang Lăng. Như vậy, tất nhiên sẽ nghĩ đến “Ngụy” ~~~ Hắc hắc ~~~

Trưởng tử: Ngụy Khải (tự là Anh Dương)

Khải: Ý nghĩa là mở ra cục diện mới, trọng trấn uy danh anh hùng.

Tính cách theo sổ sách: Túc trí đa mưu, tài lực tập trung, tên vang khắp chốn, nghiệp lớn đạt thành.

Cá tính thông minh, tính tình thần nhiên, làm việc nỗ lực nhẫn nại, có tài vận nếu phối hợp với trí giả trung niên thì đạt được cả danh và lợi, nếu tài vận phối hợp không tốt thì cả đời chỉ có thể sống bình thường, đại vận bị khắc sẽ phản lại.

Thứ tử: Ngụy Thừa (Tự là Mạc Doãn)

Tên tự này, thực sự mà nói không phải là tên tự của hắn. Căn cứ vào truyền thống nam tử cổ đại hai mươi tuổi mới có thể có tên tự, Mạc Doãn rời nhà năm mười tuổi, còn chưa được đặt tên tự này. “Mạc Doãn” này là do chính thất của Anh Hùng Bảo bất mãn với việc trọng phụ nạp thiếp mà đặt cho đứa nhỏ. Cho nên, có nghĩa là “Không muốn đồng ý”...

Mặt khác, trưởng tử đặt là Khải, thứ tử đặt là Thừa. Rất có trình tự...

Tính cách theo sổ sách: Trở nên khó hiểu, anh hùng hào kiệt, bốn ba khắp nơi, đạt được công lớn.

Cá tính cố chấp nhưng tâm địa thiện lương. Có quan hệ tốt với bên ngoài, việc người khác cũng có thể tận lực hỗ trợ, có thể ẩn nhẫn để đạt được nguyện vọng, nếu làm thương nhân có thể một bước lên mây, nhưng tài vận hoặc đại vận bị khắc sẽ bị giảm phúc, trong quá trình phấn đấu cũng suy sụp khá nhiều lần.

Thân thể khỏe mạnh, cuộc sống thường không thuận lợi vì: chí tiến thủ không có, nhiều khó khăn trướng ngại, nền móng bất ổn, có nhiều tai họa đột ngột.

Nói chung: Trải qua rất nhiều gian khổ, bị suy sụp ngoài ý muốn, gặp nhiều tai nạn, nhưng nếu có thể tránh khỏi, sau này có cơ hội phát triển, đường danh lợi tốt. Tuổi già tài vận phong phú.

Tam tử: Ngụy Đình (tự là Văn Hi). Tên tự có nghĩa là thông minh.

Hi: Quang minh —— Văn Hi: Tên này nói lên, ba ba Ngụy gia bất công. Rõ ràng là nói Văn Hi so với hai vị ca ca, càng thêm xuất chúng...

Theo sổ nhân cách: là người phá gia, kiến thức giang hồ hạn hẹp, gặp nhiều vất vả, tai họa rất nguy hiểm.

Tính cách: Có khuynh hướng u buồn, lý tưởng cao lại bị trở ngại quá nhiều. Cá tính bên trong rất mạnh mẽ, ý thức cường đại, thích làm theo ý mình.

Thân thể khỏe mạnh, cuộc sống thường không thuận lợi vì: Ngũ hành tương khắc, thành công hay bị đè nén, không dễ thành công, nền tảng bất ổn.

Nói chung: Cả đời gặp phải nhiều tai họa cùng đã kích ngoài ý muốn, hao hết tâm lực mà khó có được thành công, làm việc nhẫn nại, trung niên có cơ hội phát triển, về già gặp phải tai ương. Cá tính hay xao động, ý thức chủ quan cứng rắn, dễ rơi vào tình trạng khur khur cố chấp, gặp phải thất bại là bị đã kích. Khi gặp biến, dễ dàng vì phán đoán sai lầm của mình mà gây nên nhiều tổn thất.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tam hồn chưa định (thượng)

Giang hồ hiểm ác a!

Tiểu Tiểu bị phẫn. Chỉ là, mạch môn bị nắm, tuy rằng nàng không xác định được lão nhân này có nội lực không, nhưng dám ấn mạch môn người khác, nhất định có chút tài năng. Nếu mà hắn dùng sức một cái, tay nàng nhất định bị phế không thể nghi ngờ. Đường chết a!

Chuyện tới nước này, ngay cả kêu cứu cũng không được.

Tiểu Tiểu đành phải cười làm lành, đè thấp thanh âm, mở miệng: “Thần, Thần Vô Lệnh chứ gì? Ta, ta cho ngài là được!”

Lão nhân vừa lòng gật gật đầu, cười vô cùng hiền lành.

Tiểu Tiểu bắt đầu dõng tay vào ngực, vừa đụng đến kia khối lạnh bài kia, đột nhiên, trên sông lại có động tĩnh. Dưới con sóng lớn, có cái gì rục rịch, chỉ thấy trên thuyền có người kinh sợ hét lên: “Xác chết vùng đây a!”

Tiểu Tiểu cả kinh, tập trung nhìn vào, trồi lên trên mặt nước kia, đúng là đám người mới bị giết vừa rồi. Chỉ thấy, sắc mặt bọn họ xanh mét, hai mắt vô thần, diện mạo dữ tợn. Toàn thân không có một tia sinh khí. Chỉ là từng người từng người mạnh mẽ động đậy, tư thế trôi nổi trong nước vô cùng mau lẹ.

Xác chết vùng đây? ! Bàn tay sờ lạnh bài của Tiểu Tiểu dừng lại. Đây giữa ban ngày ban mặt, làm sao có thể có xác chết vùng đây?

Ôn Túc rút đao, bước trên mạn thuyền, nhanh chóng cau mày.

“Sư huynh, này...” Lâm Chấp cũng tiến lên, mở miệng nói.

“Ta tuyệt đối không để lại người sống...” khẩu khí Ôn Túc lạnh như băng, “Chuyện này quá tà môn, cần thận ứng phó.”

Hắn vừa dứt lời, thi thể này liền nhảy vọt ra khỏi nước, đánh úp về phía...

Tiểu Tiểu kinh hãi đến mức nói năng lộn xộn, vì sao lại đánh về phía nàng a!... Không, không phải là nàng. Tiểu Tiểu tỉnh táo lại, là lão nhân kia!

Nhưng là, ngay trong lúc đó, lão nhân kia bên ngoài thì kinh hô liên tục, sau đó lại ngậm giờ thủ đoạn, Tiểu Tiểu liền chặn phía trước hắn.

Mượn đao giết người a! Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt.

Ôn Túc và Liêm Chiêu thấy thế, ào ào tiến lên, đao phong đánh tới, tên phá không, thi thể này nhảy mất bị bức lui. Nhưng khiến mọi người kinh ngạc là, thương tích này căn bản không có chút tác dụng. Đám thi thể lại trồi lên từ trong nước, bắt đầu tiến về hướng thuyền.

Tiểu Tiểu rung rung, nỗ lực dùng chân đá mấy thi thể này xuống nước. Mà lúc này, lão nhân kia co rúm lại ở phía sau Tiểu Tiểu, hoảng sợ vạn phần. Đang lúc rối ren sợ hãi, đột nhiên có cái gì đó bị nhét vào trong tay Tiểu Tiểu.

Nàng kinh ngạc quay đầu, lão nhân kia túm lấy tay nàng, bỏ vào đó một gói giấy nhỏ.

“Bỏ cái này vào trong nước...” Lão nhân kia nhẹ giọng dặn.

Tình thế cấp bách, không còn thời gian để Tiểu Tiểu do dự. Nàng cầm lấy gói giấy, mở ra, không nói hai lời, đổ vào trong lòng sông.

Chỉ thấy bột phấn màu vàng kia chỉ cần dính vào thi thể, đám thi thể liền kinh hoàng gào lên, ào ào lui lại.

Tiếng kêu kia thê lương vô cùng, Tiểu Tiểu ôm lỗ tai, kinh hồn không kịp nhìn tình hình tiếp theo. Một lát sau, đám thi thể này cũng không động đậy nữa, nổi lên trên mặt sông. Tiểu Tiểu mất tinh, liền thấy một con tiểu trùng màu trắng chui ra từ tai, từ mũi và miệng bọn họ. Tiểu trùng này dài chừng nửa tấc, trạng như mì sợi, trôi nổi trên mặt sông. Sau đó, đám tiểu trùng dần dần co rút lại, cuộn lại, vụn vụn, tan vào trong nước.

Cảnh tượng như vậy, dù là nam nhi bảy thước cũng không nhìn được kinh hãi, huống chi Tiểu Tiểu vẫn chỉ là một tiểu cô nương. Toàn thân nàng đều cứng ngắc, sợ hãi quay đầu, nhìn lão nhân kia.

Lão nhân vẫn run run như cũ, kinh sợ vô cùng, nhưng trong ánh mắt hắn, rõ ràng không có chút nào sợ hãi, ẩn ẩn lóe tinh quang.

Tiểu Tiểu nâng tay mình lên, ngửi ngửi. Hùng hoàng*... Đối với dược lý mặc dù nàng không nghiên cứu, nhưng từ nhỏ đi theo sư phụ, cũng biết dùng được vật một chút. Mà hùng hoàng này, Đoan Ngọ hàng năm đều uống rượu hùng hoàng, nàng còn xuất khẩu thành thơ. Hùng hoàng trừ tà khí, giết trăm trùng, hôm nay nàng xem như tin.

(* Hùng hoàng: Thuốc giải độc, sát trùng, trị tà khí, đuổi rắn. Có độc.)

Đây là... Người trên thuyền đột nhiên hoan hô.

Tiểu Tiểu hoàn hồn, liền thấy mọi người đều nhìn nàng ngưỡng mộ. Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, xấu hổ. Lúc này, lão nhân kia quỳ thân mình xuống, run giọng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của cô nương, đa tạ ân cứu mạng của cô nương!”

Tiểu Tiểu ngây người tại chỗ, không biết trả lời như thế nào. Nàng ngước mắt, nhìn nhìn Liêm Chiêu. Trên mặt Liêm Chiêu cũng tràn đầy ý cười, trong ánh mắt hoàn toàn là khen ngợi. Nàng đành phải quay đầu, nhìn nhìn Ôn Túc. Ôn Túc vẫn cau mày như cũ, biểu cảm lạnh lùng.

Tiểu Tiểu chỉ đành cười khổ: Ông trời a, ông buông tha cho ta đi...

.....

Sau nhiều khó khăn, mọi người rốt cục cũng lên được bờ. Dịch thuyền vừa gặp nạn, thuyền nhỏ không chịu nổi sóng gió, vội vàng chọn một chỗ nước cạn. Nơi này không có dịch khẩu, người ở rất thưa thớt. Thủy phu trên thuyền biết rõ địa hình, liền đi trước dẫn đường. Tiểu Tiểu sau khi rời thuyền liền đi sát bên người Liêm Chiêu. Nàng biết, Ôn Túc cũng được, lão nhân kia cũng được, đều không phải là người mà Tả Tiểu Tiểu nàng có thể dây vào.

Nàng hiện tại chỉ có thể trông cậy vào duy nhất một người, chính là Liêm Chiêu đơn thuần ôn lương này. Chỉ là, lão nhân này có liên quan đến đám thi thể, chuyện này, nàng luôn luôn do dự mà không cách nào mở miệng.

Ước chừng đi được hai canh giờ, rốt cục mọi người cũng đến được một cái thôn nhỏ. Tiểu Tiểu thấy thể mới yên tâm, thấy ngày đã sắp tàn, nếu giờ là ban đêm, nơi này hoang vắng, đi lại trong núi, không biết đáng sợ biết bao nhiêu a. Hơn nữa vừa rồi cái đám “Xác chết vùng dậy” kia và còn mấy con tiểu trùng màu trắng... Ặc, ngẫm lại đều thấy sợ nổi da gà...

Thôn nhỏ này giống như tên gọi, trong thôn cũng chỉ có mấy hộ gia đình ít ỏi, căn bản không có chỗ cho nhiều lữ khách như vậy. Đám đệ tử Đông Hải là người trong giang hồ, liền kiếm chỗ ngủ ngoài trời.

Tiểu Tiểu chỉ đành nhận mình xui xẻo, đi theo, kiếm chỗ ngủ ngoài trời.

Lúc này, lão nhân kia đột nhiên kéo Tiểu Tiểu lại, nói: “Cô nương, nhà lão hủ cách nơi này không xa. Ngài mới vừa rồi cứu lão hủ một mạng, mời ngài đến nhà lão nghỉ ngơi đi!”

Tiểu Tiểu nghe xong, hoảng sợ vô cùng, liên tục lắc đầu.

Lão nhân kia cười đến hiền lành, “Cô nương ghét bỏ hàn xá đơn sơ sao?”

“Không dám không dám...” Tiểu Tiểu vội vàng lắc đầu.

“Vậy mong ngài đừng từ chối,” Lão nhân nhìn thoáng qua Liêm Chiêu, nói, “Quần áo của vị công tử này nên thay ra thôi...”

Lúc trước Liêm Chiêu rơi xuống nước, trên người ướt đẫm, thời tiết tháng ba lạnh lẽo, quần áo cuối cùng khô một nửa ẩm một nửa, dính ở trên người.

Trong lòng Tiểu Tiểu kêu to không ổn, tuy rằng hắn là người tập võ, nhưng dù sao cũng là công tử quan lại, khổ cực như vậy, nhớ đâu bị bệnh, vậy không phải là do Tà Tiểu Tiểu nàng... Nhưng mà, lời nói của lão nhân này, lại không thể nghe theo. Làm thế nào đây?

“Nếu lão nhân này có tâm, chúng ta liền cung kính không bằng tuân mệnh...”

Người nói chuyện là Ôn Túc.

Tiểu Tiểu kinh ngạc, không rõ trong hồ lô của hắn bán là thuốc gì. (ý là không rõ Ôn Túc nghĩ gì)

Ôn Túc mỉm cười, đi lên vài bước, nói: “Ta cũng phải thay chỗ quần áo ướt này mới được.”

Sư thúc đã mở miệng, đó là giải quyết dứt khoát. Tiểu Tiểu chỉ đành để gai ốc nổi đầy đầu đi theo. Đám rồng a, hang hổ a, dù sao, trời sắp xuống thì để sư thúc gánh đi.

....

Lão giả sống trên núi nhỏ phía bắc thôn, Khi Tiểu Tiểu nhìn thấy phòng ở, chợt ngẩn ra. Đơn giản, chỉ là một cái tiểu viện làm từ trúc, rào tre bao quanh, trước cửa trồng hoa đào. Sắc trời đã lặn, trăng sáng vừa lên, hoa đào nở nộ, đẹp không sao tả xiết.

Tiểu Tiểu còn nhớ rõ, nếu như sư phụ còn sống, nàng có lẽ cũng sẽ sống ở một chỗ như vậy...

“A công*, người đã về rồi!” Lúc này, một thiếu nữ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy lão nhân kia, nhưống mi cười nói.

(A công: Cách gọi người lớn tuổi. Bé này là người giúp việc)

Thiếu nữ kia, cũng chỉ khoảng mười bảy tuổi, quần áo làm bằng vải thô, rất là khó coi. Nhưng khuôn mặt nàng như trăng tròn, mắt sáng như sao, cả người đều lộ ra linh khí, cũng không giống một nha đầu son đã.

Thiếu nữ nhìn thấy mọi người, hơi hơi nhú mi, quần bách nói: “A công, hôm nay sao nhiều người như vậy nha? Con chỉ thôi có chút cơm...”

“Ai, đừng làm trò trước mặt khách, không cần dọa người ta a.” Lão giả vội vàng tiến lên, kéo tay thiếu nữ, “Đi giết con gà, hảo hảo chiêu đãi cứu mạng ân nhân của ta.”

Thiếu nữ kia lập tức gật đầu, “Vâng, con đi ngay!”

Nàng vừa định xoay người, lão nhân lại giữ nàng lại, “Ai, bảo thiếu gia cứ ở trong phòng, biết chưa.”

“Dạ.” Thiếu nữ đáp.

Lão giả phân phó xong, lại xoay người đi tới trước mặt Tiểu Tiểu, mở miệng nói: “Xin lỗi a, các vị ân nhân, trong nhà không có gì ngon để chiêu đãi.”

“Không cần khách khí.” Nói tiếp, vẫn như cũ là Ôn Túc, “Lão nhân, vừa rồi theo lời ngài nói, công tử trong nhà có cái gì không tiện sao?”

Lão nhân cười, nói, “Ai, khuyến tử tử nhỏ bị Thất Tâm Phong, không thể gặp ngoại nhân. Mong ân nhân đừng để ý.”

Ôn Túc gật gù đầu, “Nha...”

Tiểu Tiểu không biết có phải là bản thân suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng mà, Ngay lúc Ôn Túc nói cái từ “Nha” kia, nàng liền cảm thấy nhất định có hàm ý sâu xa gì đó. Nàng ngắm nhìn mọi nơi, được rồi, nơi trời hoang đất dã này, lão nhân này mang theo một đứa con bị điên, một cái tiểu cô nương, không muốn ở trong thôn, lại muốn chui vào núi sống. Huống chi, nào có chuyện trùng hợp như thế, thuyền nhỏ cập bờ, nhà hắt lại cách đó không xa? Nhìn kiểu gì cũng thấy đây là kế hoạch a! Hơn nữa vừa rồi trên sông trải qua đủ loại chuyện, lão nhân này và đám thi thể tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ...

Hôm nay thật tà môn, giống như trứng tà a! Mừng mười tháng ba... Không phải ngày xấu mà? Tiểu Tiểu bắt đầu miên man suy nghĩ. Cây đào? Không sai, cây đào trần tà a? ! A a a a... Nàng có nên đi đánh yêu quái không nhỉ? A phi, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!

Nàng không tự giác nhớ tới những chuyện ma quỷ mình từng xem, mà không nghĩ thì thôi, nghĩ rồi liền thấy quả nhiên là kinh hồn táng đảm. Gió đêm thổi qua, nàng chỉ cảm thấy trên lưng mình rét run.

“Tiểu Tiểu? Ngươi lạnh hả?” Liêm Chiêu đột nhiên mở miệng, thân thiết nói.

Tiểu Tiểu ngược mắt nhìn hắt, hiện tại kéo hắt cùng nhau chạy trốn, còn kịp không?

“Cô nương, mau vào đi, bên ngoài lạnh đó!” Lão nhân đi vài bước tới bên người Tiểu Tiểu, thân thiết lôi kéo tay nàng, kéo nàng vào phòng.

Vào phòng, lão nhân dẫn Liêm Chiêu và Ôn Túc đi thay quần áo, Tiểu Tiểu sợ hãi ngồi yên, đánh giá qua gian phòng. Đồ đạc trong phòng đều làm từ trúc, chỗ này có vẻ là phòng khách, có một chiếc bàn vuông, bốn cái ghế đơn, hai ghế dựa, một bàn trà, một ngăn tủ. Không có bài trí gì dư thừa, tuy rằng phòng ốc sơ sài, nhưng khá sạch sẽ.

Không bao lâu sau, Liêm Chiêu đi ra.

Tiểu Tiểu nhìn thấy hắt, nhất thời không phản ứng được gì, sững sờ ngồi trên ghế tựa. Hắt đổi, hiển nhiên là quần áo của gia đình này. Rõ ràng không hợp với thân thể kia! Ông tay áo quá dài, vạt áo trước cũng quá rộng, mà ống quần lại quá ngắn... Nhìn kiểu gì cũng thấy không vừa mắt.

Liêm Chiêu tất nhiên cũng phát hiện hàm ý trong ánh mắt nàng. Hắt hơi hơi cúi đầu, kéo kéo tay áo. “Chỉ tạm thời mặc một lúc thôi...” Hắt thấp giọng nói.

“Không! Ta tuyệt đối không cảm thấy khó coi!” Tiểu Tiểu lập tức đứng lên, chính nghĩa nói.

Liêm Chiêu liền phát hoảng, nhưng lập tức liền nở nụ cười.

Nguy rồi! Nói nhanh hơn nghĩ rồi! Cái tật xấu này! Về mặt Tiểu Tiểu vô tội, đáng thương hề hề nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu đi đến bên người nàng, ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, “Thực sự khó coi như vậy?”

Tiểu Tiểu nắm nắm tóc, “Không hắt... Chủ yếu là Liêm công tử ngại phong thần tuần lẫm, khí thế bất phàm, cho dù có mặc vỏ cây, cũng là nhân trung long phượng, ngạo nghễ trác tuyệt...”

Liêm Chiêu kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, nói không ra lời.

“Ách...” Tiểu Tiểu nói không nổi nữa, sợ hãi nhìn hắt.

Liêm Chiêu cúi đầu nở nụ cười, “Ngươi thật đúng là giỏi nịnh hót.”

“Ha ha, quá khen quá khen.” Tiểu Tiểu cũng cười.

Sau đó, hai người đều trầm mặc. Không khí có chút xấu hổ, Tiểu Tiểu lập tức kiếm đề tài, nói, “Đúng rồi, sư thúc ta đâu?”

Nghe thấy nàng hỏi như vậy, trên mặt ý cười Liêm Chiêu dần biến mất, “Hắt cùng với lão nhân kia đi về phía sau viện...”

“Nga.” Tiểu Tiểu gật đầu, một lần nữa ngồi lại trên ghế tựa.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu có chút do dự nói, “Có chút chuyện, ta nói, ngại đừng nóng giận.”

“A?” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt.

Thần sắc Liêm Chiêu nghiêm túc, “Sư thúc ngại, chỉ sợ không phải người tốt...”

Tiểu Tiểu thờ dài. Không sai, nàng cũng cảm thấy như vậy. Chỉ là, từ miệng Liêm Chiêu nói ra chuyện này, có chút kỳ quái a.

“Hắt là người trong giang hồ, ra tay đúng là có chút độc ác...” Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Không phải ta nói cái này.” Liêm Chiêu nhìn nàng, “Ta muốn nói, hắn có lẽ sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. “A? Hắn gây bất lợi cho ta?”

“Ân.” Ánh mắt Liêm Chiêu dao động, có chút muốn nói lại thôi, “... Tóm lại, ngươi cẩn thận hắn là được.”

Tiểu Tiểu không rõ. Liêm Chiêu và Ôn Túc, là bè nước gặp nhau, hơn nữa, lấy tính tình Liêm Chiêu, làm sao có thể vô duyên vô cớ nói nói bậy về người khác? Chẳng lẽ là thật sự? Nhưng mà, Ôn Túc là sư thúc của nàng, đáng nhẽ không nên hại nàng mới phải... Không, giang hồ hiểm ác, nhân tâm khó dò, Liêm Chiêu nói không sai, nàng thật sự nên đề phòng!

Nàng vừa nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên có cái gì đó bị khơi gọi lên. Nàng ngẩng đầu, nhìn Liêm Chiêu, mở miệng nói: “Ngươi nhắc nhở ta phải đề phòng người khác, vậy còn ngươi? ... Có bao giờ ngươi nghĩ tới, ta cũng có khả năng không phải là người tốt?”

Liêm Chiêu cười lắc lắc đầu, “Nếu ngươi có chút tâm muốn hại ta, lúc ở Anh Hùng Bảo, ta đã chết rồi.”

“Nếu không phải là muốn mạng thì sao?” Tiểu Tiểu nói, “Có lẽ là lừa tài lừa...” Chữ cái cuối cùng kia, Tiểu Tiểu thế nào cũng không nói ra được.

Liêm Chiêu vẫn như cũ cười, “Là do tự ta muốn đuổi theo phụ trách mà.”

“Đây là ta dùng lạt mềm buộc chặt thì sao?” Tiểu Tiểu tiếp tục nói.

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Có rất nhiều việc về ngươi, ta thật sự hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng hôn nhân đại sự, không phải là trò đùa. Ta đã nhận định ngươi, sẽ tin ngươi. Nếu ngay cả điều này ta cũng không làm được, làm sao có thể bạc đầu giai lão?”

Tiểu Tiểu nói không ra lời.

Liêm Chiêu nói xong, cười yếu ớt tránh khỏi tầm mắt của nàng. Hắn cũng phát hiện không khí có chút cổ quái, liền đổi đề tài, “Đúng rồi, Tiểu Tiểu, sao ngươi lại mang theo hùng hoàng?”

Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần, “A?”

“Chúng ta ở trên sông gặp phải Hành Thi, không phải chính ngươi đã dùng hùng hoàng giết cỏ trùng sao.” Liêm Chiêu nhắc nhở, “Ta còn tưởng rằng ‘Thao Thi Cỗ’ chỉ là truyền thuyết thôi, không nghĩ tới, thực sự có chuyện đó...”

“Thao Thi Cỗ?” Tiểu Tiểu lúc này mới có chút có ấn tượng. Tình huống vừa rồi hỗn loạn, cho nên nàng không nhớ ra. Không sai, sư phụ đã từng nói về nó. “Cỗ” là tà vật bạc nhất, nếu mà nhìn thấy, nhất định phải trốn xa một chút. Năm đó lúc Thần Nông thế gia còn chưa đóng cửa, trong đó có một phái là “Cỗ Độc Lưu”. Chính là cho đám đệ tử thực hành chế tạo cỗ. Theo truyền thuyết, cỗ ngoài việc có thể sử dụng để chữa bệnh, còn có thể làm cho tử thi động đậy. Tên là “Thao Thi Cỗ”... Tuy nhiên, phe phái này quá mức tà môn, dần dần bị đồng môn xa lánh, dần dần xuống dốc. Chẳng lẽ, chuyện hôm nay, có liên quan đến Thần Nông thế gia?

“Ta... Ta lúc đó cũng chỉ là do tình thế cấp bách, tùy tiện lấy thứ gì đó ném ra thôi...” Tiểu Tiểu mở miệng, từ chối nói.

“Cho dù như thế nào, chuyện ngươi cứu mọi người, cũng là thật.” Liêm Chiêu trả lời, “Tuy nhiên, ta cảm thấy lão nhân kia, có chút khả nghi...”

“A?” Tiểu Tiểu cảm thấy kinh ngạc. Liêm Chiêu này thế nhưng trong vòng một ngày cảm thấy có đến hai người khả nghi?

(Chỉ làm như ảnh ngu lắm ý. >.

Liêm Chiêu khẽ nhủ mảy, nói, “Sư thúc của ngươi sợ là cũng phát hiện ra điểm khác thường này, mới cố ý ngủ lại ở trong này... Đêm nay, cần phải cẩn thận.”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, nghiêm túc gật đầu. Nàng rốt cục đã biết một điều, hắn nếu đã không hoài nghi thì thôi, mà một khi đã nhận định, liền lựa chọn tin tưởng... Chính là, mình như thế này, có gì đáng để tin tưởng sao?

Tác giả có lời muốn nói: Giải thích cách lấy tên của Nhạc Lam kiếm phái.

Đầu tiên: Nhạc (đọc là “yue”): Được rồi, chỉ là do ta thích phát âm này thôi...

Tự bối của Nhạc Lam kiếm phái: Hoài

Trong tác phẩm này, phương pháp đặt tên cho các phái là: Tình cảnh liên tưởng...

Nhạc Hoài Giang: Tên mang nghĩ nhớ thương, trong lòng đàn son một dòng lưu thủy...

Nhạc Hoài Khê: Tên như ý nghĩa, trong lòng đàn son một dòng suối nhỏ...

Nhạc Hoài X: Tên như ý nghĩa, chỉ cần có thể kết hợp cảnh sắc, liền thuận lợi trúng cử.

Ba ba Tiểu Giang Nhạc Ân Phong: Tên như ý nghĩa, đàn sơn lồng lộng che giấu núi non...

Thúc thúc Tiểu Giang Nhạc Ân Hác: Tên như ý nghĩa, đàn sơn lồng lộng không thấy vết nứt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tam hồn chưa định (Trung)

Lúc ăn cơm, Ôn Túc và lão nhân kia đều đã trở lại. Năm người cùng nhau ngồi trước bàn ăn cơm, không khí có chút xấu hổ.

Mà thiếu nữ kia dường như không cảm thấy cái gì, nàng đặc ý nhìn đồ ăn trên bàn, vui vẻ nói, “Ăn thôi!”

Tiểu Tiểu cầm chiếc đĩa, cơm này có thể ăn sao? Tiểu Tiểu lại nghĩ đến chuyện “Thao Thi Cô”, thật sự hạ không nổi đĩa. Nàng nhìn Liêm Chiêu ngồi bên cạnh, lại nhìn người ngồi đối diện nàng Ôn Túc. Hai người này ngay cả đĩa cũng chưa động... Quả nhiên, không thể ăn sao?

Lúc này, chỉ thấy thiếu nữ kia nhanh chóng gấp một ít đồ ăn, nhanh chóng nuốt vào, vẻ mặt phấn khích nhai nuốt.

Lão nhân nhíu nhíu đầu mày, mở miệng, “Xin lỗi, các vị, nha đầu này không biết quy củ gì.”

“Cô nương hồn nhiên không hề có kỵ, không phải là khuyết điểm gì cả.” Ôn Túc bình tĩnh đáp lời, cầm lấy chiếc đĩa.

Tiểu Tiểu thấy thế, biết trong chỗ thức ăn này hẳn là không có người động tay động chân vào, liền yên tâm, bắt đầu cầm đĩa ăn.

Hôm nay là hàn thực, từ tối hôm qua đến giờ nàng cũng chỉ có ăn chút táo bánh, nhìn thấy đồ mặn tự nhiên kích động. Lão nhân này không để ý gì đến hàn thực, xem ra cũng là người cổ quái. Nàng nỗ lực nhai cơm, vừa ăn vừa nghĩ.

“Ta đã quét dọn khách phòng gọn gàng, mấy vị ân nhân ăn cơm xong, có thể đi nghỉ ngơi.” Lão giả nhìn nhìn Tiểu Tiểu nói, “Chỉ là, nhà hơi nhỏ một chút, đành ủy khuất cô nương, ngủ cùng nha đầu nhà ta một đêm...”

Lão giả nói còn chưa nói xong, Tiểu Tiểu liền cứng người lại rồi. Hang hồ a! Nếu hôm nay nàng tách ra, nhất định phải chết!

“Không được!” “Không được!”

Nàng còn chưa kịp tìm lấy cơ thoái thác, chợt nghe thấy hai thanh âm bất đồng vang lên, đồng thời phủ quyết. Nàng ngẩng đầu, nhìn Liêm Chiêu và Ôn Túc đang nhìn nhau tràn ngập địch ý.

Thiếu nữ không hiểu, “Vì sao không được? Chẳng lẽ để nàng ngủ cùng một phòng với các người?”

Liêm Chiêu mở miệng, “Nàng là thê tử của ta, xuất môn ở ngoài, ở cùng nhau là đúng rồi.”

Tiểu Tiểu ngẩn người, có phải hẳn quên mất ba chữ “Chưa qua cửa” rồi không?

Ôn Túc nhìn Liêm Chiêu, có chút kinh ngạc. Nhưng lập tức khinh thường mở miệng, “Tại hạ là sư thúc của nàng, ban đêm muốn truyền cho nàng nội lực của bốn môn.”

(Lí do quá... đi)

Tiểu Tiểu càng thêm ngại ngùng, buổi tối còn luyện công? Lấy cái cơ này cũng quá...

“Oa, ta không muốn ở cùng một gian phòng với các người a.” Thiếu nữ nghe xong, liên tục lắc đầu.

Lão nhân mở miệng, “Nhị vị ân công, nữ hài tử ở một gian phòng, cũng là tiện nhất...”

“Không được!”

Lại là một lần trăm miệng một lời.

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi nói, “Ách, kỳ thực, ta ngủ nơi này cũng được...”

Nàng còn chưa nói xong, Ôn Túc liền lạnh lùng liếc mắt trừng nàng. Nàng đánh phải cằm miệng, ăn com.

“Ta ở cùng ngươi.” Mà một khắc kia, Liêm Chiêu lại mở miệng, nói những lời này.

Chiếc đĩa bới com của Tiểu Tiểu dừng lại, nàng ngước mắt, nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu cười yếu ớt một chút, sau đó, quay đầu tiếp tục ăn com.

“Được rồi, ta cũng ở đó để truyền nội lực cho ngươi...” Ôn Túc trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu run lên một chút. Không, không phải chứ? Cùng hai người này ngây ngốc một buổi tối? Thật xấu hổ a!

Chỉ là, ai oán của nàng không có chút tác dụng nào cả. Lão nhân không cách nào lay động được hai người kia, đành phải thôi. Mà thiếu nữ kia lại không nhìn được luôn luôn cười, cười đến hàm ý sâu xa.

Com nước xong, Tiểu Tiểu tự giác đem hai thanh ghế dựa tặng cho Ôn Túc và Liêm Chiêu, bản thân liền ngoan ngoãn ngồi ở trên cửa, giả vờ thưởng thức hoa đào dưới trăng. Nàng ôm đầu gối bản thân, sầu mi khổ kiếm. Không nghĩ tới a, ở chỗ này, cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được dịch ý của hai người kia. Rốt cục là thâm cừu đại hận gì? Cứ cho là triều đình và Đông Hải như nước với lửa, hai người này cũng không đến mức có khúc mắc lớn như vậy chứ? Đáng thương cho người đứng ở giữa như nàng a...

Chuyện giang hồ có phức tạp, cũng không bằng đạo lý đối nhân xử thế a. Đúng rồi, nói đến chuyện giang hồ, lão nhân này rốt cục muốn cái gì đây? Vốn đang uy hiếp nàng giao ra Thần Võ Lệnh, sau khi gặp phải Hành Thi, đột nhiên lại thay đổi thái độ. Vốn cho rằng hắn đưa mình vào trong nhà là vì muốn cướp lấy Thần Võ Lệnh, nhưng mà, hắn lại mời cả Liêm Chiêu và Ôn Túc đến. Hôn nữa vừa rồi lúc nàng không muốn ở cùng một phòng với thiếu nữ kia, hắn cũng không có miễn cưỡng. Nhìn kiểu gì, cũng cảm thấy hắn có mục đích khác a.

Nàng lấy Thần Võ Lệnh từ trong lòng ra, cẩn thận ngắm nhìn. Mảnh ngọc hình bán nguyệt dùng thanh ngọc tốt nhất chế thành, hai đầu đều chạm khắc Huyền Vũ, bên trên mảnh ngọc khắc bốn chữ. Giang hồ quy củ, thấy vậy làm giả, phải giải kiếm chỉ qua.

Hay là, lão nhân kia muốn dùng Thần Võ Lệnh này để làm bùa hộ mạng? Lúc trước đối tượng tấn công của Hành Thi là hắn, cũng không phải không có khả năng này. Tuy nhiên, Thạch Nhạc Nhi cũng đã nói, Thần Võ Lệnh, chế được quân tử không chế được tiểu nhân. Huống chi, Hành Thi này căn bản cái gì cũng không hiểu. Cho dù có bày Thần Võ Lệnh này ra thì có lợi ích gì chứ? Cái gì mà lệnh bài hộ mệnh chứ... Còn phải tùy người mới có thể dùng, vậy mà một tháng còn thu những năm văn tiền, thật sự là không đáng a!

Lúc này, Tiểu Tiểu đột nhiên ngộ ra cái gì. Giang hồ đều biết, Thái Bình thành còn có một quy củ là không được giết người. Nếu thấy Thần Võ Lệnh vẫn cổ giết người, thành Thái Bình nhất định không từ cách thức nào để truy bắt... Chẳng lẽ, lão nhân kia không muốn dùng Thần Võ Lệnh để ngăn chặn lại việc giết người, mà là muốn dùng khối lệnh bài này, bức thành Thái Bình ra tay. Nói cách khác, nơi này có người của thành Thái Bình?! Chẳng lẽ, chính là cái tên thiếu gia bị “Thất Tâm Phong” kia? Hóa ra, lão nhân kia để bọn họ ở lại nơi này, căn bản chính là muốn lợi dụng bọn họ ngăn cản đám giết người kia a! Xem ra, không lâu nữa, nơi này nhất định sẽ xảy ra một trận ác chiến!

“Tiểu Tiểu, ngươi làm sao vậy?” Liêm Chiêu thấy nàng đột nhiên đứng lên, tiến lên dò hỏi.

Tiểu Tiểu nắm Thần Võ Lệnh, đột nhiên xoay người, kéo hắn, “Chúng ta phải rời khỏi nơi này!”

Liêm Chiêu không hiểu, “Ngươi nói cái gì?”

“Rời khỏi nơi này trước đã, ta sẽ giải thích với ngươi sau!” Tiểu Tiểu nghiêm túc nói, “Sư thúc, ngài cũng cùng chúng ta đi thôi!”

Ôn Túc khí định thần nhân uống trà, mở miệng, “Đã đến, việc gì phải đi.”

Nói vậy bằng không nói a! Cứ cho là sư thúc này là kẻ tài cao gan lớn, nhưng đối thủ có thể là Thần Nông thế gia đó. Cái loại môn phái tinh thông cổ độc này, không phải là người bình thường có thể đối phó?!

Tiểu Tiểu đang nghĩ có nên nói hết mấy suy đoán của mình ra, tránh thoát một kiếp không thì Ôn Túc và Liêm Chiêu đều đột nhiên yên tĩnh lại.

Chỉ thấy, một nam tử từ trong phòng đi ra. Nam tử kia thoạt nhìn khoảng mười bảy mười tám, mặc dù dung mạo tuấn tú, nhưng sắc mặt tái nhợt, trong mắt hoàn toàn không có sinh khí. Tư thế đi lại cũng rất kỳ quái, cái loại đi đứng lảo đảo và chết lặng này, giống như lão già sắp chết a.

Không phải Hành Thi đấy chứ?! Tiểu Tiểu vô cùng kinh hãi.

Liêm Chiêu kéo Tiểu Tiểu ra bảo hộ sau người, tay đặt trên chuôi đao ở thắt lưng. Ôn Túc buông chén trà trong tay, tay nhẹ chạm lên bội đao. Không khí vô cùng khẩn trương.

Lúc này, thiếu nữ kia vọt ra, hô, “Thiếu gia, người đừng chạy loạn a!” Nàng chạy tới, kéo tay nam tử kia, “Nhanh theo ta về thôi, a công mà nhìn thấy sẽ mất ta đó!”

Thiếu gia? Tiểu Tiểu sững sốt một chút, đây là con trai của lão nhân kia? Không phải chứ, lão nhân kia nhìn qua cũng phải bảy tám mươi tuổi, con hắn có vẻ trẻ tuổi quá đó?!

“Nhanh trở về phòng đi được không? Một tháng hai lượng bạc, ta kiếm cũng không dễ a, ngại như vậy, ta rất khó xử!” Thiếu nữ gắt gao lôi kéo tay nam tử kia, bắt đầu dĩ oán hận.

Nhưng nam tử này không chút để ý đến, vẫn nỗ lực đi ra ngoài như cũ.

Liêm Chiêu và Ôn Túc đều thả lỏng đề phòng, xem tình hình phía trước tiến triển.

“Các ngại đừng có chỉ đứng nhìn thế a, giúp ta giữ chặt hần!” Thiếu nữ mở miệng, nói với mọi người.

Lúc này, Liêm Chiêu vươn tay, chặn lại đường đi của nam tử kia.

Chỉ là, nam tử kia vẫn chết lặng đi về phía trước như cũ, không chút để ý đến chuyện đang phát sinh xung quanh.

“Ngăn hần lại!” Thanh âm của lão nhân kia vang lên. Ông lão bước nhanh đến, điểm vài huyết đạo của nam tử kia. Sau đó, vội vàng đóng lại cửa lớn.

Ôn Túc yếu ớt cười, mở miệng, “Lão nhân gia, thân thủ của ngại không tồi a.”

Lão nhân nghe thấy câu này, cười cười, “Ha ha, không dám bêu xấu trước mặt các vị đại hiệp.”

“Rốt cục ngại là loại người nào?” Ôn Túc lạnh lùng hỏi.

Lão nhân tự biết không còn cách nào giấu diếm, đang định nói. Ngoài cửa đột nhiên vang lên mấy tiếng hô thê lương âm trầm.

Liêm Chiêu đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Dưới cây đào, một đám người đang đứng, dáng người nghiêng lệch, thét lên đáng sợ, hiển nhiên không còn là người sống.

“Là Hành Thi...” Liêm Chiêu lấy cung tiễn xuống, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Quá nhiên đúng như nàng dự liệu a... Nơi trời hoang đất dã này, một đám Hành Thi... Đây là cái chuyện xưa quái quỷ gì a?!

“Ta đã hạ hùng hoàng ở bên ngoài phòng, đám Hành Thi kia tạm thời không thể xông vào trong phòng này.” Lão nhân chậm rãi mở miệng, “Chư vị, hiện tại chúng ta đã là người đi trên cùng một con thuyền. Nên đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn, không phải sao?”

Ôn Túc từ ghế dựa đứng lên, rút bội đao, “Không hần. Tại hạ có thể lựa chọn giết người, tự mình phá vòng vây.”

Lão nhân kia cười hiền lành, “Ân công, võ công của ngại tuy rằng không kém, nhưng muốn địch lại Thần Nông thế gia, còn quá sớm.”

“Thần Nông thế gia?” Liêm Chiêu kinh ngạc.

“Hừ, quả nhiên là ‘Cổ Độc Lưu’ của Thần Nông thế gia... Hôm ở trên sông, cũng là ngại mượn tay sư diệt của tại hạ phá hủy Hành Thi.” Ôn Túc nói.

“Ân công nếu đã biết, sao lại còn tới hàn xá vậy?” Lão nhân cười nói.

“Tại hạ cũng chỉ muốn nhìn một chút, dám đánh chủ ý lên người Đông hải Thất Thập Nhị Đảo, kết quả là thần thánh phương nào.” Ánh mắt Ôn Túc lạnh lẽo, “Đã là môn hạ của Thần nông thế gia, ngại hãy mau xưng tên ra, ta để cho ngại toàn thân.”

Lão nhân cười cười, “Lão phu tuy rằng võ công không tốt, nhưng cũng không dễ dàng chết dưới tay ngại như vậy.”

Ôn Túc cười một chút, “Xem ngại mạnh miệng đến khi nào!”

Hần đang muốn tấn công lên. Lại nghe lão nhân kia hô to một tiếng, “Thấy Thần Võ Lệnh như thấy Bì Võ Linh, còn không ngừng tay? !”

Tiểu Tiểu lắp bắp kinh hãi, lúc này mới chú ý tới, trong tay mình đang gắt gao nắm Thần Võ Lệnh kia. Không phải chứ, cái nào mới là lệnh bài thật?

Ôn Túc dừng một chút, nhưng lập tức tiếp tục ra chiêu, “Hãy bớt sàm ngôn đi!”

Chuyện phát sinh tiếp theo, khiến cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy, Thiếu nữ về mặt tràn đầy bất đắc dĩ kia đột nhiên hạ thấp thân mình, tấn công về phía Ôn Túc. Thân pháp kia quá nhanh, không có cách nào để nhìn rõ.

Tay nắm đao của Ôn Túc bị ngăn lại, đao phong kia chỉ cách cổ họng của lão nhân kia đúng một tấc.

Thiếu nữ kia cau mày, ngừng đầu nói, “Làm càn! Thấy Thần Võ Lệnh, còn không hạ kiếm?!”

“Ngươi là người của thành Thái Bình?!” Ôn Túc kinh ngạc.

Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc không thôi, Hóa ra là nàng... Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển sâu không thấy đáy a!

Trong ánh mắt thiếu nữ kia mang theo khí phách凛冽, “Lui ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

“Nhóc con, muốn mạnh mẽ, còn quá sớm!” Ôn Túc nhủ mảy, thay đổi chiêu thức, tấn công về phía thiếu nữ kia.

Thiếu nữ nhanh nhẹn tránh đi, cảm lấy cái chổi bên cạnh, ứng chiến

Vũ khí hai người tuy rằng khác nhau một trời một vực, nhưng mà thiếu nữ này có vẻ vô cùng thành thạo, không chút nào lâm vào yếu thế.

Sau mấy chiêu, Ôn Túc phát hiện khác thường, thối lui thân mình, “Lam Kiếm Mười Bảy Thức?! Ngươi là người của Nhạc Lam Kiếm phái?!”

Thiếu nữ kia đứng vững thân mình, cười khẽ, “Thì sao?”

Ôn Túc nhủ mảy. Lam Kiếm mười bảy thức, chú trọng thân pháp và tốc độ, chiêu thức mau lẹ nhẹ nhàng, khó lòng phòng bị. Cho dù không có nội lực tu vi, chỉ bằng chiêu thức linh hoạt cũng có thể chiếm thế thượng phong. Mà thiếu nữ này thân hình bé nhỏ, hành động nhanh nhẹn, mỗi một chiêu thức đều vô cùng nghiêm túc, đem bộ kiếm pháp này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu hắn muốn thắng nàng, chỉ sợ không dễ.

Nhạc Lam Kiếm phái a... Tiểu Tiểu đứng bên cạnh cũng kinh ngạc vô cùng. Nhìn qua thì thiếu nữ này cũng chỉ khoảng mười sáu bảy tuổi, nếu là môn hạ của Nhạc Lam Kiếm phái, chẳng lẽ có quan hệ với Tiểu Giang? Nếu nàng nhớ không lầm, Nhạc Hoài Giang còn có một muội muội sinh đôi, Nhạc Hoài Khê, chẳng lẽ, chính là nàng?

Nhưng mà, Liêm Chiêu bên cạnh không hề đem việc này để ở trong lòng. Hắn lập tức đi tới trước mặt lão nhân kia, mở miệng nói, “Lão nhân gia, trên người ngươi, hắn là còn hùng hoàng chứ?”

Lão nhân ngược mắt, nhìn hắn, sau đó, lấy ra một bao hùng hoàng, đưa cho hắn.

Liêm Chiêu nhận lấy hùng hoàng, đi tới bên người Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, nơi đây không nên ở lâu. Ta sẽ mở đường cho ngươi, ngươi cùng lão nhân gia này chạy nhanh rồi đi đi.”

“A?” Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

Liêm Chiêu lấy tên ra khỏi hộp, bôi lên trên đầu tên một ít hùng hoàng. “Lão nhân gia nói không sai, nghĩ biện pháp phá vây mới là quan trọng nhất.”

“Vị thiếu hiệp này quả nhiên là người đại nghĩa.” Lão nhân cười, tán dương.

“Không cần.” Trong giọng nói Liêm Chiêu có chút bất mãn, “Số sách cần tính toán, để sau đi.”

Hắn nói xong, đi tới bên cửa sổ, kéo cung, dùng lực bắn tên. Chỉ nghe một tiếng phập vang lên, ngay sau đó là thanh âm thê lương ai oán. Một Hành Thi ngã xuống đất, không còn cử động.

Tiểu Tiểu đứng ở một chỗ không xa, lẳng lặng nhìn. Rõ ràng là bị người lợi dụng, hắn cũng không oán giận gì, chỉ làm việc bản thân cần làm. Cảm giác như vậy, khiến nàng có chút hồ thẹn. Nàng luôn luôn chỉ nghĩ đến những ý nghĩ ích kỷ, nỗ lực bảo toàn bản thân... Nếu ngay từ lúc ban đầu, nàng đem tất cả sự thật đều nói hết hắn, có lẽ chuyện tối nay sẽ không xảy ra...

Nhìn đến tình cảnh này, Ôn Túc và thiếu nữ kia cũng dừng tranh đấu.

Lão nhân khẽ thở dài, mở miệng nói: “Lão phu cũng thật sự là bất đắc dĩ thôi. Làm xong chuyện này, lão phu giúp vị cô nương này lấy ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’ trên người ra...”

“Ài?” Tiểu Tiểu ngẩn người. Lão nhân này là làm sao mà biết trên người nàng có “Tội tuyệt ngân mang”?

Lão nhân không nhanh không chậm nói, “Lúc trên sông lão phu đã từng sờ qua mạch môn của cô nương. Lúc đó liền cảm thấy có một cỗ âm khí lạnh lẽo ẩn trong mạch đập của cô nương, mà hàn khí kia đã nhập vào kinh mạch, sợ là sau một năm rưỡi nữa, nhất định sẽ chết.”

Tiểu Tiểu nghe thấy mà ngây ngẩn cả người, không hổ danh là Thần Nông thế gia a. Như vậy cũng có thể bắt mạch xem bệnh?

“Lão phu chỉ cầu có thể bình an thoát hiểm. Nếu như các vị nguyện ý tương trợ, lão phu vô cùng cảm kích.” Lão nhân nói, ngữ khí vô cùng thành khẩn.

Ôn Túc nhủ mảy, “Cũng được, thoát ra được sẽ tính toán với ngươi sau!” Hắn xoay người, đi tới trước mặt Tiểu Tiểu, trong ánh mắt mang theo trách cứ, “Tại sao không nói với ta ngươi bị trúng ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’?”

Tiểu Tiểu vô tội nhìn hắn, “Ngài chưa từng cho ta cơ hội nói a, sư thúc...” Nàng lại nghĩ đến cái gì, mở miệng nói, “...Ngài... Không phải ngay cả tên ta cũng chưa từng hỏi sao?”

Ôn Túc sững sờ một chút, không nói lên lời.

“Tên dùng hữu hạn, mọi người đừng lãng phí thời gian.” Liêm Chiêu mở miệng, đánh vỡ một khúc trầm mặc kia. Liêm Chiêu đã bắn hết một nửa số tên trong hộp, Hành Thi ngoài cửa cũng ít đi một nửa. Mọi người thấy thế, mở cửa.

Ngoài cửa, ánh trăng sáng tỏ, chiếu vào từng bông hoa đào, trông thật rạng rỡ. Đám Hành Thi này bị cây đào ngăn trở, lại bị mũi tên có chứa hùng hoàng đánh cho tan tác, đây đúng là thời điểm trọng yếu nhất, nếu muốn phá vỡ, chỉ có lúc này.

Mọi người đồng loạt mở cửa phòng, đám Hành Thi lập tức xông vào, bắt đầu chuyển động, tiếng hô không ngừng bên tai. Liêm Chiêu nghiêm túc, ba mũi tên liền lúc rời cung, bắn ngã ba người. Chỉ thấy, cứ một thi thể bị đánh hùng hoàng, con tiểu trùng màu trắng kia ngay lập tức liền chui ra, cuộn tròn co rút lại trên mặt đất.

Tiểu Tiểu gan to nổi lên, rút đoản kiếm ra khỏi vỏ: Phi, tạm thời dùng để hộ thân. Ôn Túc đi bên cạnh nàng, vẫn cầm bội đao như cũ. Lão nhân và thiếu nữ hợp lực đỡ thiếu niên tái nhợt chết lặng kia, đi theo sau bọn họ. Mà Liêm Chiêu, đi ở cuối cùng, che cho mọi người.

“Không hổ là một trong bảy Thượng Thất quân, không chỉ biết nhược điểm của Hành Thi, còn tìm được mấy kẻ lợi hại như vậy để giúp đỡ a...” Một thanh âm u lãnh quý dị đột nhiên vang lên, khiến Tiểu Tiểu phát hoảng.

Chỉ thấy, có người chậm rãi đi ra từ trong đám Hành Thi, vượt qua phòng tuyến hùng hoàng kia, đứng ở trước mặt mọi người. Nghe thanh âm, nhìn thân hình, có vẻ là một nam tử. Dưới ánh trăng, Tiểu Tiểu thấy, trên mặt nam tử kia có một mảng vân lớn, từ gò má trái kéo dài tới dưới mắt phải, hoàn toàn che kín dung mạo vốn có của hắn, dưới tình huống hiện tại, càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Liêm Chiêu không hề do dự, một tên bắn tới. Chỉ thấy, kia nam tử xoay người tránh đi, thuận thế tiếp được mũi tên kia.

“Hùng hoàng... Chỉ hữu hiệu với Hành Thi, còn với người sống không chút tác dụng. Ta nói không sai chứ, Lăng Du sư phụ?” Nam tử mở miệng, nói với lão nhân kia.

Về mặt lão nhân ác liệt, run giọng nói: “Quả nhiên là ngươi... Quý Cữu...”

Tác giả có chuyện muốn nói” Sau đây là phương pháp đặt tên đặc sắc của Thần Nông thế gia ~~~

Người trong Thần Nông đều dùng thảo dược, tên thuốc đặt tên. Đầu tiên là giải thích một chút về chế độ cấp bậc của thần nông thế gia.

Thượng phẩm: Thảo dược một trăm hai mươi loại, dùng cho người có mệnh quân chủ, không độc, nhanh phục hồi, không ảnh hưởng đến thân thể, tăng cường nội công, giữ nhan...

Trung phẩm: Thảo dược một trăm hai mươi loại, dùng cho người có mệnh là thần (trong quân – thần – dân), ít độc, tùy bệnh mà dùng, bổ khí huyết...

Hạ phẩm: Kê đơn một trăm hai mươi lăm loại, dùng cho người làm, nhiều độc, lâu phục hồi, trừ nóng lạnh, tà khí,

Phân chia cụ thể:

Lăng Du: Tức là long đàm (mật rồng).

Long đàm, vị đắng, hàn. Trị sốt rét, trừ tà khí, sát cỏ độc, trị chứng hay quên...

Long Đàm ở Thần nông thế gia đứng ở vị trí thượng phẩm

Quý Cữu: vị đắng, nóng, đứng đầu cỏ độc, tăng cường tà khí...

Quý Cữu ở Thần Nông thế gia thuộc loại hạ phẩm

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tam hồn chưa định (hạ)

“Quả nhiên là ngươi... Quý Cữu...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, cũng coi như hiểu được một chút. Nàng từng nghe sư phụ nói qua, cấp bậc trong Thần Nông thế gia rất nghiêm khắc, số lượng đệ tử trong tông có hạn là ba trăm sáu mươi lăm người, ý chỉ số lượng thảo mộc trong Thần Nông là ba trăm sáu mươi vị dược liệu. Mà tên của đệ tử, đều lấy dùng dược vật để gọi. Căn cứ theo sự phân chi cấp bậc thảo mộc trong Thần Nông thì “Thượng phẩm dùng cho quân, trung phẩm dùng cho thần, hạ phẩm dùng cho kẻ dưới”, đệ tử cũng theo đó mà chia ra quý tiện.

Mà trong danh mục “Thượng phẩm”, có bảy đệ tử là người quản lý Thần Nông thế gia, thường được gọi là “Thượng Thất Quân”, Mà “Thượng Thất Quân” y thuật cũng đứng hàng tốt nhất, có thể đảm nhiệm chức vị tông chủ của Thần Nông thế gia.

Nghe đoạn đối thoại vừa rồi của hai người, vị lão nhân này, tự nhiên chính là “Lăng Du” một trong bảy “Thượng Thất Quân”. Mà nam tử thao túng Hành Thi kia, là “Quý Cữu”... Tuy nhiên, “Quý Cữu” cuối cùng là được vật loại nào, thượng, trung hay hạ, Tiểu Tiểu thật sự cũng không biết. Nhưng mà, nhìn trạng thế này của bọn chúng, “Quý Cữu” này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Tiểu Tiểu đang nghĩ ngợi, đã thấy thiếu niên hôn mê vì bị điểm huyết kia đột nhiên tỉnh lại, đẩy người bên cạnh ra, đi thẳng về phía Quý Cữu.

Lăng Du thấy thế, lập tức kéo lại thiếu niên kia.

Quý Cữu đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười hết sức trào phúng.

“Song cổ trống mái hấp dẫn lẫn nhau, ta vốn tưởng chỉ là lời nói vô căn cứ, hóa ra là thực... Cũng tốt, tránh cho ta chút phiền toái.” Quý Cữu cười nói, “Đi tới đây nào, tiểu thiếu gia.”

Lăng Du liếc mạng giữ chặt con mình, cả giận nói, “Ngươi thế mà lại dùng thân nuôi cớ!”

Quý Cữu cười yếu ớt, “Cũng tốt hơn cớ thi thể bên cạnh ngươi.”

Nghe xong những lời này, người ở đó đều cảm thấy sợ hãi. Tiểu Tiểu vốn cảm thấy, “Thiếu gia” này chết lặng quá mức, không giống người sống, hóa ra, thật sự là Hành Thi a!

“Hừ, dùng thân dưỡng cớ, ngày sau ngươi sẽ chết vô vùng khó coi!” Lăng Du châm chọc nói.

Quý Cữu lơ đãng, ngược lại nói với đoàn người Tiểu Tiểu: “Chư vị, Lăng Du chính là phản đồ của Thần Nông thế gia ta, tại hạ phụng mệnh lùng bắt. Mong chư vị không cần xen vào việc của người khác, hiện tại rời đi, tại hạ cam đoan không đã thương các vị.”

Tiểu Tiểu vui mừng quá đỗi, đang định gật đầu, lại nghe Ôn Túc nói: “Đáng cười, lúc trước ở trên sông, ngươi tổn hại tánh mạng nhiều người như vậy, thao túng Hành Thi tập kích. Hiện thời, lại nói muốn thả cho chúng ta một con ngựa... Ngươi cho chúng ta là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“...” Quý Cữu cười cười, “Không hổ là đệ tử cấp cao của Đông Hải. Không sai, ta vốn không để cho các ngươi còn sống trở về!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, liền thấy mặt đất đột nhiên nứt ra, mấy Hành Thi từ trong đất nhảy ra.

Tiểu Tiểu lấp bấp kinh hãi, kinh sợ lui lại mấy bước. Dưới đất đột nhiên vươn lên một bàn tay, bắt được mắt cá chân của nàng.

“A ——” Tiểu Tiểu kêu to lên.

Liêm Chiêu quay người lại, rút đao nơi thắt lưng ra, nháy mắt chặt đứt cái tay kia.

Tiểu Tiểu nhảy sang một bên, tránh ở phía sau hắn, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu tán. Hóa ra vừa rồi Quý Cữu nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, là vì muốn để Hành Thi có cơ hội đào đất lên vào. Chẳng lẽ, hôm nay, mệnh trời đã định nàng sẽ chết như thế này sao?

“Xem ra ngươi ngoại trừ thao túng Hành Thi cũng không có công phu gì khác!” Ôn Túc cười khế, nâng đao tấn công.

Quý Cữu tránh khỏi đao phong của hắn, tay phải âm thầm dùng sức, cơ quan trong tay áo mở ra, trào sát lập tức xuất hiện. Quý Cữu lập tức sửa thế thủ thành thế công, chống đỡ đao phong của Ôn Túc. Ôn Túc không chút do dự, lúc này đem bội đao rút về, một cước đá thẳng vào ngực Quý Cữu. Quý Cữu dùng trào sát bảo vệ ngực, tung chưởng đánh tới. Lúc này Ôn Túc thu lại thế chân, đao phong vừa chuyển, đổi thành chém qua.

Chiêu thức biến hóa mau lẹ sắc bén, Quý Cữu trốn tránh không kịp, đao phong chém vào vai phải của hắn, kéo tới tận ngực. Một khắc kia, máu tươi đầm đìa, nhìn thấy ghê người.

Ôn Túc thu đao cười, “Năng lực như vậy, cũng dám ra đây lùng bắt phản đồ?”

Quý Cữu ôm miệng vết thương, liên tục lui lại vài bước. Lúc này, hành động của đám Hành Thi đều ngừng lại.

Ôn Túc đang định thừa thắng xông lên, đã thấy Quý Cữu chậm rãi đứng thẳng thân mình. Quần áo của hắn bị lưỡi dao cắt qua, chậm rãi tuột xuống. Ánh trăng, chiếu lên miệng vết thương của hắn. Nhưng mà, một lát sau, tất cả mọi người kinh ngạc. Chỉ thấy, dưới ánh trăng, máu tươi ngừng chảy, miệng vết thương của hắn dùng tốc độ quỷ dị nhanh chóng khép lại...

“Thực đáng tiếc...” Quý Cữu mỉm cười mở miệng, “Chỉ bằng ngươi, không giết nổi ta...”

“Trường sinh cớ?” Tiểu Tiểu kinh ngạc thốt ra.

Tiểu Tiểu đã từng được sư phụ kể cho về một chuyện xưa quỷ quái. Nói, có một đại phu, tinh thông y lý, cứu người vô số. Nhưng hắn lại không cách nào cứu được đứa con nhỏ tuổi của mình, tro mắt nhìn đứa con bị bệnh mà chết. Đại phu thương tâm muốn chết, liền đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp khỏi tử hồi sinh. Cuối cùng, ở Miêu Cương nơi Tây Vực nghe nói một loại cỏ độc, tên là “Trường sinh cớ”, có thể khiến người chết hồi sinh. Hắn khổ tâm nghiên cứu hơn mười năm, tìm khắp thiên hạ, rốt cục cũng tìm được cái loại cỏ trùng này. Vì thế, hắn lập tức dùng lên trên người đứa con nay đã hóa thành bộ xương khô kia. Quả nhiên y như truyền thuyết, con hắn phục sinh. Chính là, xương trắng không sinh ra nổi cơ thịt. Con hắn biến thành một bộ

xương khô di động, đại phu lúc này điên rồi. Mà con hán, liền dùng cái loại tư thái này mà sống cả đời, đến nay vẫn còn đang lay lắt sống trên đời...

Khi đó Tiểu Tiểu vẫn còn là một đứa trẻ nghe xong chuyện xưa này, sợ tới mức khóc ầm lên. Mấy buổi tối sau đó, đều mơ về xương khô di động. Vì thế, sư phụ mỗi đêm đều chạy đến an ủi nàng khóc lóc. Sau đó, nói cho nàng, chuyện xưa kia chỉ là gạt người. “Trường sinh cô” chân chính, là thuộc Thần Nông thế gia, loại cô này chẳng qua chỉ khiến cho vết thương nhanh khép lại hơn mà thôi, cũng không thể làm người chết phục sinh... Hiện giờ xem ra, lời sư phụ nói, ít nhất có một nửa là thật a!

Nàng càng nghĩ càng sợ, liền thấy Quý Cửu nhìn chăm chăm vào nàng. Bộ mặt hán vốn xấu xí, hơn nữa trong ánh mắt lại còn có sát khí, đáng sợ đến cực điểm.

“Đã biết đến ‘Trường sinh cô’, thì càng không thể để các người sống trên đời!” Quý Cửu lạnh lùng nói.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, vô cùng hối hận bản thân tại sao không phải là một người cảm động.

“Quý Cửu! Người còn không rõ sao? Ta khổ tâm nghiên cứu ‘Trường sinh cô’, lại cũng chỉ làm ra một khối Hành Thi... Khởi từ hồi sinh, là làm trái lệnh trời, căn bản là không có khả năng!” Lăng Du nói.

“Đó là bởi vì người chỉ có hùng cô*...” Quý Cửu chậm rãi nói.

(* Hùng cô: Cô là con đực)

“Ha ha ha...” Lăng Du cười nói, “Vậy người cũng biết, lúc thụ cô* dưỡng thành, cũng chính là ngày người chết!”

(* Thụ cô: Cô là con mái)

“Hừ, cứ cho là ta sẽ chết, cũng sẽ đem hùng cô đang tặng cho tông chủ trước!” Ánh mắt của Quý Cửu lạnh lẽo tỏa sáng, giống như sao trời.

“Giới cho một tên trung khuyển...” Ôn Túc thu đao vào vỏ, cười khẩy nói.

“Xem ra người định vứt đao đầu hàng.” Quý Cửu cũng cười, bên người hán Hành Thi dần dần tụ lại, chuẩn bị lại công kích một lần nữa.

Biểu cảm của Ôn Túc lạnh lùng, hán lấy từ trong lòng ra một ống trúc nhỏ, mở nắp ra, ném lên không trung. Ống trúc nổ mạnh, tỏa sáng rực rỡ.

Đạn tín hiệu?

Trong nháy mắt, hàn trăm cây đuốc cháy lên, bốn phía sáng như ban ngày. Chỉ thấy đệ tử Đông Hải người người võ trang đầy đủ, vây quanh phòng ở này. Hỏa tiễn đồng thời bắn ra, Hành Thi ào ào ngã xuống đất. “Thao thi cô” màu trắng bị sức nóng của hỏa tiễn ép phải bỏ ra, co rút gãy dựa trên mặt đất.

Quý Cửu tránh khỏi hỏa tiễn, trên mặt biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

“Tuy người có ‘Trường sinh cô’ hộ thể, cũng không trụ nổi dưới nhiều hỏa tiễn như vậy đâu.” Ngữ khí của Ôn Túc không có chút sợ hãi.

Quý Cửu nhìn hán, “Hóa ra, người đã sớm cài người mai phục...”

Ôn Túc bình tĩnh gật gù đầu, không trả lời.

Tiểu Tiểu lúc này thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự thúc giục này cũng thật là, có chuẩn bị mà không nói sớm a. Hại nàng lo lắng hãi hùng lâu như vậy...

“Không nghĩ tới bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau...” Quý Cửu cười khổ, “Người và lão nhân kia chỉ là bèo nước gặp nhau, thế nhưng lại lo lắng như thế bày bố cục cứu hán...”

Cổ tay Ôn Túc vẫn thoải mái đặt trên chuôi đao như cũ, hán có chút hồ hững mở miệng, nói: “Đều không phải là tại hạ muốn cứu hán... Tại hạ chỉ muốn hỏi một chuyện.” Hán quay đầu, nhìn Lăng Du, “Hai tháng trước, trong môn hạ Đông Hải ta có một đám đệ tử bất tài, trộm bảo vật bốn phái là ‘Tam Thi Thần Châm’, ý đồ mang tới ‘Kỳ Hóa hôi’ để chào hàng. Tại hạ mặc dù kịp thời chặn được, nhưng thần châm đã không biết bị mang đi nơi nào. Có tin tức nói, chuyện này có liên quan tới ‘Thần Nông thế gia’, không biết, nhị vị có biết hay không?”

Quý Cửu và Lăng Du trầm mặc, không nói một câu.

Tam Thi Thần Châm? ... Oa, hôm nay là ngày mấy, đầu tiên là “Trường sinh cô”, sau đó là “Tam Thi Thần Châm”? Chuyện về “Trường sinh cô”, Tiểu Tiểu chỉ nghe từ chuyện xưa quý quái ngày bé. Nhưng mà “Tam Thi Thần Châm” này nàng lại biết rõ ràng. Đó là bộ châm do Thích thị chế tác. Ứng với bảy trăm hai mươi huyết vị trên cơ thể người, làm ra bảy trăm hai mươi cái châm. Nghe đồn, bộ châm này, dùng thiên ngoại huyền thiếp chế tác, có thể cứu người, cũng có thể giết người. Nhưng trải qua trăm năm lưu truyền, hiện thời rốt cuộc cũng không còn đủ hoàn chỉnh bảy trăm hai mươi chiếc. Chẳng lẽ, hôm nay nàng vận khí tốt, còn có duyên nhìn thấy loại thần châm truyền lại đời sau này? ... Ách, loại này vận khí không cần cũng được.

“Hừ, lão phu rốt cục cũng hiểu!” Lăng Du nở nụ cười, “Chuyện tiểu tiện nhân Thạch Mật kia muốn làm, quả nhiên là muốn nghịch lại mệnh trời, quả thực không biết lượng sức!”

“Làm càn!” Quý Cữu cả giận nói.

“Làm càn?” Lăng Du phản bác, “Làm càn, là ngươi và tiểu tiện nhân Thạch Mật kia! Năm đó lão phu một mình nghiên cứu ‘Trường sinh cổ’, phạm vào tội kỵ, bị tông chủ tiên nhiệm phế bỏ võ công, trục xuất khỏi Thần Nông thế gia... Mà hiện tại, tiểu tiện nhân kia thân là tông chủ, đã biết rõ lại còn cố phạm, coi lệnh cấm của Thần Nông thế gia ta là cái gì!”

“Im miệng! Còn dám chửi bới tông chủ một câu, ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!” Trong mắt Quý Cữu, sát khí càng đậm.

“Việc nhà của Thần Nông thế gia, tại hạ không có hứng thú...” Ôn Túc lạnh lùng cắt ngang hai người, “Nếu như nhị vị không nói xuất nơi thân châm đang ở, tại hạ chỉ có cách đắc tội.”

“Trong Thần Nông thế gia, ngoại trừ tông chủ Thạch Mật, còn có người nào có thể đem uy lực của thân châm phát huy được. Ngươi nói, châm này hiện tại ở trong tay ai?” Lăng Du chậm rãi nói xong.

Quý Cữu nhanh chóng cau mày, cũng không phản bác, phảng phất giống như cam chịu.

“Thì ra là thế.” Ôn Túc gật gật đầu, “Nhị vị, nếu tại hạ dùng ‘Trường sinh cổ’ cùng tông chủ quý phái trao đổi ‘Tam Thi Thần Châm’ của bốn môn, có được hay không?”

Nghe xong những lời này, Tiểu Tiểu cảm thấy trái tim có chút băng giá. Vốn tưởng rằng vị “Sur thúc” này muốn đi cùng với nàng tới nhà Lăng Du tìm chỗ ngủ lại, là vì điều tra điểm đáng ngờ. Nhưng hiện tại xem ra, hẳn rõ ràng là đã sớm biết thân phận Lăng Du. Cố ý thiết đặt mai phục, đem những người này một lưới bắt hết. Vì sao hẳn tuổi còn trẻ đã có thể ngồi lên vị trí đệ tử cao cấp của Đông Hải, Tiểu Tiểu coi như rõ ràng. Nhưng mà nàng vẫn cảm thấy đáng sợ. Tuy rằng, nàng cũng không trông cậy vào chuyện sẽ được hẳn cứu, nhưng nếu hẳn đã sớm biết, cũng không tiến hành ngăn cản. Tâm cơ trùng trùng như vậy, tuyệt đối không khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

“Không nghĩ tới, lão phu vốn định lợi dụng các ngươi giúp ta ngăn cản truy binh, lại bị hậu sinh như ngươi lợi dụng lại.” Lăng Du thờ dãi, bắt đầu nói.

Ôn Túc cũng không đáp lời, vươn tay ý bảo môn hạ đệ tử động thủ.

Chỉ thấy, một đệ tử đi đến bên người Lăng Du, đang định trói lại. Vốn hẳn đang thúc thủ chịu trói, đột nhiên giương tay, trong nháy mắt, Hành Thi nằm trên mặt đất đều đứng lên, đánh về phía người đệ tử này.

Tiếng kêu thảm thiết chọt vang lên. Tiểu Tiểu nhìn thấy rõ ràng, Hành Thi hung hăng cắn đệ tử này, tình hình vô cùng khủng bố.

“Bắn tên!” Ôn Túc lúc này hạ lệnh.

Hỏa tiễn cùng lúc bắn tới, nhắm thẳng vào đích. Nhưng đám Hành Thi này cũng không hề ngã xuống, trên người mặc dù cắm đầy hỏa tiễn, lại vẫn vô cùng hùng mãnh như cũ.

“Ngươi cho là, lão phu dùng ‘Thao thi cổ’ cũng vô dụng như vậy sao?” Lăng Du cười nhạo nói, lập tức, hẳn nhẹ huyệt sáo cái.

Hành Thi tuân lệnh, lập tức đứng dậy, tấn công về phía mọi người.

Thiệt hay giả?! Sự việc này cũng biến hóa quá nhanh đi thôi?! Quả nhiên là bộ ngựa bất ve, chim sẻ rình sau, thợ săn, lại ở phía sau... Nàng không muốn làm ve, cũng không muốn làm chim sẻ a! Tiểu Tiểu cảm đoán kiếm che ở trước người, than thở không thôi.

Lúc này, Lăng Du lại không vội rời đi. Hẳn kéo “Con” mình, vươn tay điểm vài cái huyệt đạo của hẳn. Chỉ thấy, cách đó không xa Quý Cữu đột nhiên cứng người lại một chút, sau đó đi thẳng về phía bọn họ Lăng Du.

“Ngươi cho là chỉ có thư cổ mới có khả năng hấp dẫn hùng cổ sao?” Nhìn Quý Cữu đến gần, Lăng Du mỉm cười mở miệng.

“Ngươi...” Quý Cữu muốn mở miệng, nhưng thanh âm không thể phát ra. Ngay sau đó, hẳn quỳ xuống, không thể động đậy.

“Ta đã sớm biết rằng ngươi dùng thân dưỡng thư cổ, mới đặc biệt áp chế hùng cổ, cho ngươi hiểu lầm. Ha ha, thật sự không tốn chút công phu.” Lăng Du lấy mấy cây châm đen kịt từ trong lòng ra, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Ngươi tiếp tục ngoan ngoãn dưỡng thư cổ cho ta, đợi đến song cổ hợp nhất, con ta phục sinh, ngươi tự nhiên có thể giải thoát rồi.”

Hắn nói xong, nâng tay, đang định hạ châm.

Ôn Túc thả người đi đến trước mặt hẳn, vung đao, bức hẳn dừng tay hạ châm lại. “Tam Thi Thần Châm, hóa ra lại ở tay ngươi!”

Lăng Du thôi lui, Hành Thi nhảy lên, ngăn trở thế tấn công của Ôn Túc.

Lăng Du nheo mắt lại, cười, “Hiện tại mới biết, quá muộn rồi. Ngươi là người thông minh, chỉ suýt chút nữa, kế hoạch của lão phu bị phá hủy. Chỉ là, xem ra, vẫn là nước cờ của lão phu cao nhất.” Hẳn nhìn nhìn mọi người, “Hôm nay bí mật về ‘Trường sinh cổ’ đã bị các ngươi biết, các ngươi liền chết hết đi!”

Hành Thi võ công không cao, nhưng mạnh ở điểm là không có cảm giác đau, cũng sẽ không chết. Như vậy sức lực dần dần tiêu hao, cho dù võ công

cao tới đầu, cũng khó có thể lực để chống đỡ. Mọi người đang thức thủ vô sách, lại đột nhiên ngửi thấy một trận hương khí.

Tiểu Tiểu hít sâu mấy hơi, hương khí kia thanh mát, mùi thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan, không giống hương thơm của hoa đào. Mà một khác kia, động tác của Hành Thi, đột nhiên ngừng lại.

Sắc mặt Lăng Du lúc này thay đổi.

Chỉ thấy, cái đèn nhỏ chứa một ngọn lửa bay đến. Một nữ đồng mười tuổi, thân mặc cung trang, tay cầm một chiếc đèn cung đình, nhanh nhẹn giáng xuống. Trong chiếc đèn cung đình không biết đốt bằng cái gì, hương khí kia từ trong đó mà đến.

“Bỉ Từ!” Lăng Du cả kinh nói.

Nữ đồng mỉm cười, nói: “Cung nghênh tông chủ thánh giá.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tam phương giao dịch*

(* Giao dịch ba bên)

Nữ đồng mỉm cười, nói, “Cung nghênh tông chủ thánh giá.”

Tông chủ?! Chẳng lẽ là tông chủ đương nhiệm của Thần Nông thế gia?! Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi.

Chính là cái vị năm năm trước đóng cửa không chữa bệnh của Thần nông thế gia. Các đời tông chủ đều là thần long kiến thủ bất kiến vĩ*, thần bí vô cùng. Căn bản không có người nào từng nhìn thấy. Tiểu Tiểu mở to hai mắt, nhìn người đang chậm rãi đi tới cách đó không xa.

(Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng thần chỉ thấy được đầu không thấy được đuôi. Ý chỉ là người tài giỏi tài giỏi ẩn)

Rất lâu sau này, Tiểu Tiểu vẫn không thể nào quên được cảnh tượng ngày hôm ấy. Dưới ánh trăng thanh lệ, hoa đào rực rỡ bung tỏa, nữ tử một thân cung trang chậm rãi đi tới. Dung mạo của nàng không tính là khuynh thành tuyệt sắc, nhưng loại cảm giác thanh lãnh cao thượng này, khiến cho người nào đã gặp qua là không thể quên được. Ánh mắt nàng bình thản thâm thúy, quanh thân tràn ngập không khí uy nghi xuất trần. Khi nàng chậm rãi bước đến gần, Hành Thi dữ tợn, người người đỏ máu, lại càng tôn lên nét tiên tử trên con người nàng.

Bốn phía thế nhưng lại không có ai dám động thủ.

Nàng kia không hề để ý đến mọi người xung quanh, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Du.

“Quả nhiên ngươi đến, Thạch Mật...” Bộ dáng Lăng Du vô cùng khản trương, trong thanh âm hoàn toàn không còn chút vẻ nắm chắc thắng lợi vừa rồi.

Thạch Mật hơi vuốt cằm, chậm rãi đến gần.

Lăng Du đột nhiên nâng tay, thần châm trong tay nhanh chóng bắn ra.

Một chiêu ngoan độc này, ra tay vô cùng mau lẹ. Thạch Mật căn bản không kịp né tránh. Thấy thần châm sẽ đánh trúng, nhưng ngay sau đó, Thạch Mật nâng tay, tay nhẹ xoay một cái, chỉ thấy chiếc châm đen đặc kia chui vào trong tay nàng. Nàng phất tay một cái, Hành Thi bên cạnh ào ào trúng châm. Hành Thi vốn hành động chậm chạp, sau khi trúng châm toàn bộ đều cứng lại, không hề nhúc nhích.

“Hi hi, ở trước mặt tông chủ mà dám dùng châm, quả thực là múa rù qua mắt thợ.” Nữ đồng cầm đèn cười khẩy nói.

Lăng Du thấy vậy, kéo con mình, cấp tốc lui lại mấy bước.

Biểu cảm của thạch Mật vẫn lạnh lùng như cũ. Nàng bước lên vài bước, lấy mấy chiếc châm màu đen giống hệt như chiếc vừa rồi từ trong lòng ra, nhanh chóng hạ lên trên người quý cữu. Quý cữu đột nhiên khôi phục lại tự nhiên, cúi đầu cung kính nói, “Tông chủ.”

Thạch Mật ý bảo hần đứng dậy, mở miệng nói với mọi người chung quanh, “Lăng Du chính là phản đồ của Thần Nông thế gia ta, hi vọng chư vị đừng nhúng tay vào. Sự tình lúc trước, bốn tọa không truy cứu, chư vị xin cứ tự nhiên.”

Tiểu Tiểu cũng không thêm để ý đến nội dung lời nàng nói, chỉ cảm thấy thanh âm này giống như một làn nước lạnh, mang theo cảm giác mát mẻ rót vào toàn thân, rất đáng hưởng thụ.

“Muốn chúng ta không nhúng tay, có thể. Xin tông chủ trả lại cho Đông Hải chúng ta một trăm lẻ tám chiếc ‘Tam Thi Thần Châm’!” Ôn Túc nắm đao, lạnh lùng mở miệng.

“Lớn mật!” Nữ đồng gia mở miệng, “Đâu đến lượt các ngươi nói điều kiện với tông chủ?”

“Bỉ Từ, không cần nhiều lời.” Ánh mắt Thạch Mật vẫn nhìn Lăng Du như cũ, có chút không thèm để mọi người vào mắt. “Lăng Du, ngươi và ‘Trường sinh cô’ phản bội Thần Nông thế gia, lại lừa bôn tọa lấy trộm ‘Tam Thi Thần Châm’ của người khác... Hôm nay, bôn tọa giết ngươi, ngươi còn gì oán hận không?”

Toàn thân Lăng Du run run, quỳ xuống, “Tông chủ... Ngươi để cho phụ tử ta một con đường sống đi...”

Biến hóa như vậy, thực khiến cho người ta kinh ngạc.

Ngữ khí của Lăng Du tràn ngập bi thương, “Người chết không thể sống lại, tông chủ cũng từng trải qua đau đớn như vậy. Thiên hạ này, chỉ có tông chủ người có thể hiểu rõ nhất cái khổ của ta... Ta nuôi dưỡng thu cô, chỉ vì muốn hân có thể mở miệng gọi ta một tiếng cha... Người thấy mà, ta không còn nhiều thời gian, buông tha cho ta đi...”

Thạch Mật ngược mắt nhìn thiếu niên bên người Lăng Du, ánh mắt hân chết lạnh, toàn thân không có một tia sinh khí, cử chỉ cũng vô cùng cứng ngắt. Trong mắt nặng nề hiện lên một tia sâu khổ, nhưng lập tức lại biến mất vô tung.

“Tông chủ... Ta đã bị phế mất võ công, trục xuất khỏi Thần Nông thế gia, ngài tội gì phải đuổi cùng giết tuyệt...” Lăng Du lão lệ rơi đầy, vô cùng thê thảm.

Tiểu Tiểu chớp mắt, không hiểu lắm, lão nhân này vừa rồi còn mang bộ dạng gian tà đầy mình, khẩu khí nói chuyện cũng lớn như vậy, giờ phút này lại khúm núm như vậy, thật sự là biến hóa lớn nha. Ài, đây coi như kẻ thức thời làm trang tuấn kiệt nhĩ... Nàng nhìn Ôn Túc liếc mắt một cái, hi vọng sự thúc này cũng thức thời một chút. Nàng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết được, tông chủ này, tuyệt đối không dễ chọc.

Thạch Mật nhìn lão nhân đang quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, trầm mặc.

Đột nhiên, Lăng Du thả người nhảy lên, thối lui vài bước.

Thạch Mật cúi đầu nhìn thấy, mày lập tức nhăn lại.

“‘Khu cổ hương’ của ngươi có lợi hại, nhưng đám dưới đất này, xem ngươi ứng đối như thế nào! Thạch Mật, chúng ta còn nhiều thời gian!” Lăng Du nói xong, kéo con mình, nhanh chóng thoát đi.

Lúc này, chỉ nghe thiếu nữ thành Thái Bình kia la to, nói: “A công! Ngươi còn nợ ta nửa tháng tiền công mà! ! !”

(Chị em nhà này giống hệt nhau. Nghèo kết xác. Làm thêm trả nợ. >.

Tất cả mọi người đều ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, nhưng chuyện xảy ra ngay sau đó lại khiến mọi người không còn tâm tình để mà truy cứu. Dưới chân, vốn là mặt đất kiên cố, đột nhiên vỡ ra, còn có thứ gì đó động đậy bên dưới.

Tiểu Tiểu sợ tới mức nhảy sang một bên, nhìn kỹ, dưới chỗ đất kia, không biết cái thứ gì, có nét giống như một loại giun đang di chuyển.

Lúc này, có người thán thiết kêu lên. Cổ trùng trong đất, xuyên qua đôi hài, chui vào trong cơ thể người, ở trong thân thể di chuyển.

Mọi người thấy vậy liền ào ào tìm điểm an toàn dừng chân.

Tiểu Tiểu đang sợ tới mức ngẩn người, thỉnh linh bị một người ôm lấy, nhảy lên nóc nhà. Nàng khôi phục tinh thần, người ôm nàng, đúng là Liêm Chiêu. Lúc nàng cảm thấy xấu hổ, luôn cuống tay chân định nhảy ra.

“Tiểu Tiểu, đừng nhúc nhích.” Liêm Chiêu mở miệng, “Đợi chút rồi ta sẽ thả ngươi xuống.”

Tiểu Tiểu đành phải bất động, cứng ngắt quay đầu, nhìn cảnh tượng đang diễn ra dưới đất.

Thạch Mật từ đầu tới cuối đều không di chuyển, cứ tào nhả đứng như vậy. Cổ trùng dưới đất ngóc đầu thăm dò, vắn vẹo bên cạnh chân nàng.

Bỉ Từ nhắc chiếc đèn cung đình trong tay lên, nhanh chóng đem tấm đèn đang cháy lấy ra, chiếu vào trên đất. Trong nháy mắt, trên mặt đất mọc lên một đóa hoa diễm u lan, cổ trùng co rút chui vào trong lòng đất.

Quý cữu lấy một bình sứ nhỏ trên người ra, mở nắp, nước trong bình rơi xuống, thấm vào trong đất.

Tiểu Tiểu đứng trên nóc nhà, nhìn không rõ lắm, nhưng dưới ánh trăng, nàng miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra, mặt đất vốn đang mấp mấp dần dần yên tĩnh lại. Mà sau đó, chung quanh liền yên tĩnh một cách quỷ dị.

Đột nhiên, một con cự trùng (trùng lớn) màu đen từ dưới đất chui lên, dài khoảng hơn một trượng, to như miệng bát, giống như địa long. Chỉ thấy trùng

kia vắn vẹo , không ngừng co rút.

Tiểu Tiểu cẩn thận nhìn xem, phát hiện, trên thân con trùng kia có nhiều điểm màu trắng. Nàng nỗ lực nhìn kỹ, mới rốt cuộc thấy rõ, kia không phải là một con cự trùng, mà là vô số tiểu trùng tụ tập lại mà thành. Mà những điểm màu trắng này, chính là từng con tiểu trùng màu trắng nhỏ kia. Toàn thân Tiểu Tiểu da gà nổi lên, so với Hành Thi, nàng càng không chịu nổi cái loại sâu bọ mềm oặt này a! ! !

Lúc này, người luôn luôn đứng bất động Thạch Mật, từ trong lòng lấy ra một chiếc châm màu tối, ngón cái tay phải khóp ngón giữa, gác châm lên ngón tay, bắn mạnh một cái.

Khoảnh khắc hắc châm bắn vào trong cơ thể cổ trùng kia, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, cổ trùng văng ra khắp nơi. Trong đó có một con bị hắc châm cắm phải, ngo ngoay một lát, liền biến thành hắc thủy thấm vào trong đất. Trùng này vừa chết, cổ trùng khác ào ào hóa thành hắc thủy, biến mất vô tung.

Như vậy là giải quyết xong?! Thật là lợi hại! Tiểu Tiểu không thể không tán thưởng. Chỗ đó có đến mấy trăm con trùng, không, phải là mấy ngàn con, trong số đó tìm ra con trùng kỳ lạ kia, cũng chỉ một châm là trúng! Quả nhiên là tông chủ của Thần Nông thế gia, không giống người thường a!

“Hiện tại, chư vị muốn tiếp tục đòi bốn tọa ‘Tam Thi Thần Châm’, hay là nhờ bốn tọa trị liệu đây?” Thạch Mật lẳng lẳng xoay người, nhìn đám đệ tử Đông Hải.

Mới vừa rồi, có không ít người bị cổ độc gây thương tích, tuy rằng cổ trùng đã chết, nhưng dư độc vẫn còn tồn tại trong cơ thể, nếu như không kịp thời trị liệu, chỉ sợ mạng cũng không giữ được.

Tình huống như vậy, không phải là lúc Ôn Túc cứng rắn được. Hắn thu đao, ôm quyền, mở miệng nói, “Tinh tông chủ bất kể trước đó có khúc mắc gì, ra tay viện trợ.” Thanh âm của hắn cứng ngắt trần ngập không cam lòng.

Biểu cảm của Thạch Mật vẫn thanh lãnh như cũ, nàng xoay người, phân phó nói, “Bỉ Từ.”

Bỉ Từ hơi hơi gật đầu, đi tới bên đám đệ tử này, khám bệnh.

Tiểu Tiểu cuối cùng cũng yên tâm. Nàng thở ra, thả lỏng thần kinh căng thẳng. Ngay sau đó, nàng vịn phần xấu hổ ngược mắt nhìn Liêm Chiêu vẫn nhũn mày đứng lẳng như cũ.

“Ách... Liêm Chiêu?” Tiểu Tiểu nhẹ giọng gọi.

Liêm Chiêu lúc này mới phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn nàng, “A?”

“Chúng ta xuống dưới đi...” Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở.

Gò má Liêm Chiêu bỗng chốc đỏ lên, “Thật có lỗi...” Hắn vội vàng nói, sau đó nhảy xuống khỏi nóc nhà, đặt Tiểu Tiểu đứng xuống.

Tiểu tiểu đành phải cường gượng giảm bớt xấu hổ. Gió đêm mát mẻ, thổi qua người nàng. Một phen khăn trương qua đi, nàng đột nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc. Thế nào cũng được, để nàng được ngủ ngon một giấc đi...

.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Tiểu Tiểu tỉnh lại, phát hiện bình đang an ổn nằm ở trên giường. Nàng đứng dậy, cố gắng nhớ lại. Tối hôm qua, sau khi tắt cả bình ổn lại, nàng liền đi chăm sóc người bị thương. Rốt cục là ngủ mất lúc nào nhỉ?

Nàng xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài, liền nhìn thấy đại sảnh không lớn kia tụ tập đầy người. Đệ tử bị thương giống như không có chuyện gì, nhưng một đám như lâm đại địch đứng ở phía sau Ôn Túc, trận địa sẵn sàng đón địch.

Thạch Mật ngồi ở trên ghế tựa, tao nhã phẩm trà.

“Tông chủ phải như thế nào mới bằng lòng cứu giúp?” Chỉ nghe Ôn Túc dè dặt tức giận, mở miệng nói.

Thạch Mật lẳng lẳng uống trà, một lời không nói.

Bỉ Từ đứng bên cạnh nàng mở miệng nói, “Các người trúng độc ‘Sinh xà cổ’, dùng dược vật không có cách nào trị được tận gốc. Chỉ có thể nhờ tông chủ dùng thần châm đẩy máu độc ra mới có thể chữa khỏi. Chỉ là, dùng thần châm đẩy máu, chỉ có ‘Tam Thi Thần Châm’ mới có thể phát huy hết uy lực của nó.” Bỉ Từ cười cười, không nhanh không chậm nói, “‘Tam Thi Thần Châm’ tông cộng có bảy trăm hai mươi chiếc, trong đó ba trăm sáu mươi chiếc thuộc về Thần Nông thế gia ta. Một trăm lẻ tám chiếc nằm ở Đông Hải của các người, chưa lại hai trăm năm mươi hai chiếc không biết thất lạc nơi nào. Các người nếu có bản lĩnh, đem bảy trăm hai mươi châm kia gom đủ lại, đến lúc đó, tông chủ tự nhiên sẽ giúp.”

“Người——“ Ôn Túc nhíu mày, “Ép buộc làm khó người khác!”

Bỉ từ nhìn hắn, “Chút chuyện nhỏ ấy cũng không làm được, còn dám cầu Thần Nông thế gia ta ra tay cứu người khó như lên trời, cây ngân châm trong tay nàng kia, xem ra là không thể...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ. Xem ra, muốn nhờ Thần Nông thế gia ra tay cứu người khó như lên trời, cây ngân châm trong tay nàng kia, xem ra là không thể...

“Chỉ cần gom đủ số châm, tông chủ nhất định sẽ cứu người?” Người nói chuyện, là Liêm Chiêu.

Thạch Mật ngược mắt, hơi hơi gật gật đầu.

“Được.” Liêm Chiêu nói, “Tại hạ nhất định dùng hết khả năng để tìm ra thần châm.”

Thạch Mật nhìn hần, mở miệng, “Người muốn cứu ai?”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, trả lời, “Thê tử chưa qua cửa của tại hạ...”

(Oa oa oa!!! Tung hoa, tung hoa!!!)

Thạch Mật nhẹ nở nụ cười, “Đợi tin tốt của người.”

Ôn Túc nhìn Liêm Chiêu, ánh mắt vô cùng phức tạp. Hần mở miệng, “Tông chủ, nếu như là ta tìm được thần châm, thì sao đây?”

“Tất nhiên là cứu môn hạ của Đông Hải các người!” Bì tử trả lời.

“Ôn Túc, người...” Liêm Chiêu có chút tức giận.

“Liêm công tử không cần tức giận...” Ôn Túc cười khẽ, “Người đừng quên, thê tử chưa qua cửa của người, cũng là sự diệt của ta, cũng môn hạ của Đông Hải.”

Liêm Chiêu bị những lời này ngăn chặn.

Bì Tử nở nụ cười, “Giới cho một bộ tính toán. Tông chủ, Đông hải đệ tử này không chỉ biết bơi, còn có thể tính kế a!”

Thạch Mật ngồi, nhợt nhạt cười, không nói một câu.

Tiểu Tiểu đứng ở cửa sau, nghe được rành mạch. Không biết vì sao, nàng cảm thấy có chút không thoải mái. Đây xem như là giao dịch nhỉ, lấy mệnh nàng làm giao dịch trao đổi... Sự thúc kia của nàng, tâm cơ đủ thâm, mới nghĩ ra biện pháp đẹp cả đôi đường này. Nhưng nếu, không là như thế vậy? Nếu chỉ có thể chọn cứu nàng hoặc cứu đám đệ tử Đông Hải đó? Mạng của nàng, đáng giá sao?

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Mạng nàng, đương nhiên không đáng tiền. Nàng nâng cổ tay lên, nhìn nhìn gân châm trong mạch. Lấy ra thì sao, lấy không ra thì được cái gì? Ngày qua ngày, sống cảnh màn trời chiếu đất. Chẳng lẽ, vẫn muốn đi tìm bảy trăm hai mươi cái gân châm kia. Nàng cũng không phải ngốc tử!

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn Liêm Chiêu, nhẹ giọng tự nói, “Người cũng đừng ngốc nữa...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thạch Mật: Vị ngọt, không nóng không lạnh, trừ tà khí, giảm kinh hải, an ngũ tạng, bổ khí, giảm đau, giải độc, chữa được nhiều bệnh, Khôi phục cường khí, tránh lão hóa. Sinh trưởng trong sơn cốc.

Ở Thần Nông thế gia thuộc loại thượng phẩm

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ba người đồng hành

Tiểu Tiểu lặng lẽ quay lại phòng, ngồi trên mép giường. Trong cái thiên hạ mờ mịt này, kiếm lấy bảy trăm hai mươi chiếc “Tam Thi Thần Châm”, thì đúng là xứng với bốn chữ “Mò kim đáy bể”... Nàng quả nhiên có số đoán mệnh a...

Nàng không khỏi nhớ lại hồi nhỏ, nàng có nuôi một con chó nhỏ. Mỗi ngày nàng đều cùng con chó nhỏ đó đi chơi, như hình với bóng. Nhưng mà, không lâu sau, con chó nhỏ kia chết. Nàng và sư phụ cùng nhau lập một ngôi mộ, khi đó nàng khóc hỏi sư phụ, vì sao lại có sinh tử.

Sư phụ thở dài, cười trả lời nàng: “Chỉ cần là thứ còn sống, đều sẽ chết. Người chết nhập vào đất, sẽ gặp hóa thành cỏ cây. Mà vạn vật trên đời, cuối cùng đều trở thành chất nuôi dưỡng cỏ cây. Chết, không phải là biến mất, mà là thay đổi tư thái, một lần nữa sống trên đời. Cái đó gọi là luân hồi.”

Vì thế, nàng ngẩng đầu, rung rung hỏi: “Luân hồi, không phải là đầu thai sao?”

Sư phụ lắc lắc đầu: “Không phải... Tiểu Tiểu, con phải nhớ kỹ, không thể quay lại. Cho nên, cần quý trọng những thứ trước mắt.”

Khi đó nàng nghe không hiểu, vẫn khóc như trước, vì con chó nhỏ của mình mà thương tâm.

Sư phụ cũng không lại nói thêm điều gì, chỉ lẳng lặng nhìn phần mộ con chó nhỏ, phảng phất như tự nói với bản thân, “Thuận theo bốn mùa, không quan tâm đến số mệnh. Thiên đạo tuần hoàn, thuận theo tự nhiên.”

Thuận theo bốn mùa, không quan tâm đến số mệnh. Thiên đạo tuần hoàn, thuận theo tự nhiên.

Hiện tại ngẫm lại, những lời này rõ ràng là khẩu quyết đạo gia mà. Hiện thời nàng cũng sẽ không chấp nhất sinh tử, mấy lời kia, theo lý giải của nàng chính là: Lúc nên sống thì sống, nên chết thì chết. Mặc cho số phận, cũng đừng cưỡng cầu.

Nàng nhìn cổ tay của mình, cười. Ai, cũng không biết nếu như nàng chết, có người chôn cất cho nàng không a. Tuy rằng sư phụ coi trọng “Vô táng”, nhưng mà, phơi thây hoang dã thì không tốt lắm đâu...

Nàng đang miên man suy nghĩ, tiếng đập cửa vang lên, người tới đứng là Liêm Chiêu.

“Tiểu Tiểu.” Liêm Chiêu cười, đi đến bên giường, “Nói cho người một tin tức tốt. tông chủ của Thần Nông thế gia đồng ý sẽ giúp người rút châm.”

Tiểu Tiểu sợ run một chút, nháy nháy mắt. Cái này xem như chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu nhỉ. Cái chuyện “Mò kim đáy bể” hẳn là không định nói cho nàng biết sao?

Liêm Chiêu cân nhắc, mở miệng nói, “Chỉ là, tông chủ sự vụ bận rộn, sợ là phải đợi mấy ngày nữa. Người cứ theo ta về nhà trước đã, sau đó, ta lại đi mời tông chủ qua phủ.”

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Hóa ra thật sự muốn gạt nàng sao. Không biết vì sao, nàng đột nhiên có chút cao hứng. Nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời này, sẽ có người dè dặt cẩn trọng bận tâm đến cảm thụ của nàng như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có người quý trọng tánh mạng nàng như thế.

Nhìn thấy nàng cười, Liêm Chiêu yên tâm. “Chúng ta khởi hành đi.”

“Nàng không thể đi theo người.” Liêm Chiêu vừa dứt lời, Ôn Túc liền đi đến, nói.

Tiểu Tiểu thấy Ôn Túc, lập tức đứng dậy.

Liêm Chiêu quay đầu, nhíu mày nhìn hấn. “Vì sao?”

“Nàng là đệ tử của Đông Hải, nàng muốn đi đâu, người phải hỏi qua tại hạ trước đã.” Ôn Túc nói đương nhiên.

Lời này vừa nói ra, không khí liền ngưng trọng vô cùng.

Ôn Túc đến gần vài bước, nói, “Liêm công tử không phải đã quên nói với sư diệt ta, Thần Nông tông chủ muốn thấy đủ ‘Tam Thi Thần Châm’ mới bằng lòng cứu người chứ? Người biết rõ nàng trúng ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’, Liêm gia cách xa ngàn dặm, đi tới sẽ hao phí thời gian. Chuyện tìm kiếm thần châm, lại càng không có khả năng thành công. Người cố gắng giấu diếm, định làm gì hả?”

Liêm Chiêu gợn dừ, cũng không phản bác. Hấn đi đến bên người Tiểu Tiểu, kéo nàng, “Chúng ta đi.”

Ôn Túc vươn tay, ngăn cản hai người. “Ta đã nói rồi, nàng là đệ tử Đông Hải, nàng muốn đi đâu phải hỏi ý kiến của ta!”

Liêm Chiêu ngược mắt, ánh mắt lạnh như băng.

Tiểu Tiểu đứng giữa vùng sát khí của hai người kia, sợ hãi mở miệng nói, “Cái kia... Ta, ta nơi nào đều không đi, ta muốn đi tìm ‘Tam Thi Thần Châm’!”

Lời này vừa nói ra, sát khí giữa hai người liền biến mất.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu xoay người, có chút áy náy nhìn nàng, mở miệng.

“Nếu đã biết phương pháp cứu mạng, ta không thể không có đạo lý, cái gì cũng không làm. Ta muốn đi tìm thần châm!” Trong lòng Tiểu Tiểu tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng khẩu khí lại chí khí vô cùng.

“...” Liêm Chiêu không biết muốn nói gì.

“Không được hồ nháo.” Ôn Túc lạnh như băng phủ quyết.

Tiểu Tiểu lại không lùi bước, “Ta không hề hồ nháo. Sư thúc, người để ta đi đi!”

“Chuyện tìm kiếm thần châm, là chuyện trọng đại. Không chỉ có người, còn liên quan đến sinh tử của mười mấy đệ tử Đông Hải...” Ôn Túc nói, “Vô

công của ngươi không tốt, không cần thêm phiền.”

Tiểu Tiểu ngẩn người, sau đó, nghiêm túc nói, “Tuy rằng võ công của ta kém, nhưng mà, thêm một người là thêm chút lực mà! Sur thúc, cho dù ngươi nói cái gì, ta nhất định phải đi!”

Ôn Túc nhìn nàng, hồi lâu, thở dài, “Cũng được, tùy ngươi đi.” Hắn ngược lại nhìn nhìn Liêm Chiêu, “Liêm công tử, ý của ngươi thì sao?”

Liêm Chiêu không để ý tới hắn, trực tiếp nói với Tiểu Tiểu, “Ngươi muốn làm gì, ta làm cùng ngươi là được.”

Trong ánh mắt Ôn Túc hàm chứa không vui, nhưng khẩu khí vẫn bình tĩnh như cũ, “Việc tìm châm, không nên chậm trễ. Thu thập đồ đạc, chúng ta khởi hành đi trấn trên.”

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu thở ra. Hoàn hảo hoàn hảo, nếu mà bọn họ đánh nhau thật, nàng đều không biết nên giúp ai mới tốt.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu mở miệng, trong thanh âm tràn ngập ý xin lỗi, “Ta không phải muốn giấu diếm ngươi...”

Tiểu Tiểu khôi phục hồi tinh thần, nở nụ cười, “Àn, ta biết.”

Liêm Chiêu có chút kinh ngạc

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, không nói cái gì nữa. Nàng đột nhiên cảm thấy, nếu mà trên đời có người quý trọng tánh mạng nàng như thế, chính nàng còn không quý trọng, thì thật không còn gì để nói. Đi “Mò kim đáy bể” tuy rằng chỉ là kẻ sách hòa giải của nàng, tuy nhiên, làm thật cũng không ngại a.

.....

Xuống khỏi núi nhỏ, xuyên qua thôn, đi về phía đông vài dặm, chính là thành trấn. Lúc mọi người tới nơi, đều vô cùng chật vật. Mấy ngày liên kịch chiến, hơn nửa nhiều người còn dư độc “Sinh xà cổ” trong cơ thể, tình huống tự nhiên không tốt. Đối lập với tình trạng mỗi một của đoàn người, là cảnh tượng náo nhiệt phi phàm của trấn trên.

Sau khi hỏi thăm người bên đường mới biết được, hóa ra là đại thọ bảy mươi của lão phu nhân “Tê Vũ sơn trang”. “Tê Vũ sơn trang” là nhà giàu của trấn này, riêng mỗi chuyện chúc thọ cũng phô trương kinh người. Nói đến “Tê Vũ sơn trang” này, Tiểu Tiểu tất nhiên biết. Nghiêm túc mà nói, nó không phải một môn phái trên giang hồ, mà chính là thế gia về thủ công. Nhưng mà thế gia này tay nghề xuất chúng, từng sửa lại cung điện cho vương thất, cũng bởi vì vậy mà thanh danh đại chấn. Chỉ là, thanh danh này, còn chưa đủ để khiến Tiểu Tiểu đặt sâu vào trong đầu.

Mười mấy năm trước, Thích Hàm truyền nhân của Thích thị từng dùng một cây đao đối với thiếu trang chủ của Tê Vũ sơn trang —— hiện tại đã là trang chủ —— Thiếp thất của Thẩm Trầm, năm đó là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, Diễm Cơ.

Cho tới nay, việc này đã trở thành chuyện xưa về “Tài tử giai nhân” truyền lưu ở trên giang hồ. Nhưng hiện thời, Tiểu Tiểu lại hoàn toàn không cách nào nghĩ như vậy. Nếu Triệu Nhan thật sự là nữ nhi của Thích Hàm và Diễm Cơ, vậy đoạn chuyện xưa này nhất định là kết thúc bằng bi kịch nhỉ...

Cho đến tận khi đến khách điểm, vào trong phòng, Tiểu Tiểu vẫn nghĩ chuyện đó có phải kết thúc như thế hay không. Cái gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, không biết là quốc sắc thiên hương đến mức nào a, nếu có thể chính mắt nhìn thấy thì tốt rồi...

Chắc, hiện tại không phải là lúc nghĩ đến mỹ nữ?! Tiểu Tiểu đánh mình một cái. Có thời gian thì chăm chỉ nghĩ cách tìm châm đi. Bảy trăm hai mươi chiếc châm kia, rõ ràng là tông chủ ép buộc làm khó người khác... Nàng lại nghĩ đến cái gì, lấy số nợ, mở ra.

Không được rồi, mặc dù có ghi lại thông tin về Thần Nông thế gia, nhưng thông tin về thần châm hoàn toàn không có. Quả nhiên, trên thế giới vẫn có chuyện mà sư phụ không biết. Nàng bắt đầu đi đem sổ sách bỏ lại vào trong túi đồ. Đột nhiên, có cái gì rơi ra. Tiểu Tiểu cúi người nhặt lên, sau đó nở nụ cười.

Linh Vũ màu bạc. Nàng nhớ đến cái tên giang dương đại đạo (đạo tặc) kia đã từng đồng ý với nàng, chỉ cần là bảo vật nàng coi trọng, hắn nhất định sẽ lấy cho nàng. Mai Vũ Lệnh này chính là bằng chứng.

Tiểu Tiểu nhìn Linh Vũ trong tay, không sai a, nếu là Ngân Kiều, nói không chừng sẽ biết thần châm này ở nơi nào.

Tiểu Tiểu vừa cao hứng một cái, lại nhíu mày. Tuy nhiên... Người kia hiện tại đang ở nơi nào a? Quảng cho nàng một cái lông chim, hoàn toàn không nói cách dùng a! Chẳng lẽ bảo nào nàng quảng cái lông chim này lên rồi kêu tên hắn? Cũng không phải là chuyện thân tiên a.

Rốt cục, phải làm cách nào mới có thể tìm được Ngân Kiều đây?

Tiểu Tiểu đang nhìn chăm chăm lông chim mờ mịt, liền nghe thấy có tiếng người gõ cửa. Người mà đến tìm nàng, nghĩ kiểu gì cũng chỉ có Liêm Chiêu. Nàng cất Linh Vũ đi, cười đứng dậy mở cửa.

“Liêm...” Giọng nói của Tiểu Tiểu còn chưa ra khỏi miệng, liền bắt gặp ánh mắt của Ôn Túc.

“Ách... Sur thúc...” Tiểu Tiểu đành phải sửa miệng, lúng túng nói.

Về mặt Ôn Túc lãnh đạm, không để ý đến nàng, lập tức vào phòng, ngồi xuống ở bên cạnh bàn.

Tiểu Tiểu bắt đầu đi đóng cửa lại, đi đến bên cạnh bàn, cúi đầu.

“Ngồi.” Ôn Túc mặt không biểu cảm nói một câu.

Tiểu Tiểu sợ hãi ngồi xuống, trong lòng căng thẳng sợ hãi. Lãnh huyết sư thúc này đến tìm nàng, nhất định không chuyện tốt a!

Ôn Túc trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu Tiểu sững sốt một chút, nhìn hắn một hồi lâu, mới mở miệng trả lời: “Tà Tiểu Tiểu.”

“Tà Tiểu Tiểu...” Ôn Túc lặp lại một lần, giống như đang nghiền ngẫm.

Một khắc kia, Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc. Dùng dung mạo như vậy, gọi lên cái tên này, làm sao không khiến nàng tưởng niệm? Chỉ là, trên đời có rất nhiều thứ không thể thay được.

“Tà... Không nghĩ tới, đại ca thế nhưng lại dùng họ ‘Tà’. Hắn đối với Nhạc Phi cũng rất trung tâm...” Ôn Túc nhìn Tiểu Tiểu, tiếp tục nói, “Trên đường đi lần này, nhiều lần xảy ra sự cố, không nói rõ với ngươi, là sơ sẩy của ta.”

“...” Tiểu Tiểu nghe nói như thế, không biết muốn nói gì cho tốt.

“Ngân châm trên người ngươi, để ta nhìn xem.” Ôn Túc vươn tay, nói.

Tiểu Tiểu nghe lời, nâng tay trái qua.

Ôn Túc nhẹ nhàng cổ tay nàng, nhìn một lát liền nhíu mày, “Ra tay ngoan độc như vậy, thù oán giữa ngươi và Ngân Kiều quả nhiên đủ sâu.” Hắn buông tay Tiểu Tiểu ra, nói, “Yên tâm, hiện giờ ngươi là môn hạ của Đông Hải, hắn không thể động vào ngươi được. Chuyện rút châm này, ngươi cũng đừng lo lắng quá.”

“Ách...” Tiểu Tiểu gật đầu, “Tạ sư thúc.”

Ôn Túc gật gật đầu, suy nghĩ một lát, sau đó, mở miệng hỏi nói, “... Ngươi và Liêm gia công tử kia, cuối cùng là có quan hệ gì?”

Tiểu Tiểu nghe nói như thế, lập tức liền ngậm cả người. Khó... Khó có thể mở miệng a...

“Ách...” Nàng xấu hổ, không thể trả lời.

“Nghe khẩu khí của hắn, các ngươi có hôn ước?” Trong ánh mắt của Ôn Túc mang theo một tia sắc bén.

“Ách...” Tiểu Tiểu vẫn xấu hổ như cũ.

“Là đại ca định?” Ôn Túc lại hỏi.

“Ách...” Tiểu Tiểu tiếp tục xấu hổ.

“Hỏi ngươi đó.” Khẩu khí của Ôn Túc trầm xuống, có chút bất mãn.

Tiểu Tiểu cả kinh, nói, “Không phải sư phụ định...”

“Không phải?!” Ôn Túc vỗ cái bàn, cả giận nói, “Hôn nhân đại sự, phải do trưởng bối quyết định. Ngươi dám tự định chung thân, còn ra thể thống gì?”

Tiểu Tiểu lập tức giải thích, “Không có a không có, là hắn cứ muốn phụ trách.”

“Phụ trách?” Nghe thấy câu này, Ôn Túc lập tức hỏi, “Phụ trách cái gì?”

Tiểu Tiểu không nghĩ ra cách gì. Chuyện cho tới nước này, nàng đành phải thành thành thật thật đem tiền căn hậu quả của chuyện đó nói hết ra.

Lông mày của Ôn Túc, thủy chung không có nói ra, ánh mắt hắn lạnh như băng, ngữ điệu cũng lạnh lẽo. “Nhân tâm khó dò, đại ca từng đắc tội với Liêm gia, ngươi có biết hắn là thật tâm hay là giả ý không?”

Tiểu Tiểu yên tĩnh nhìn hắn, không trả lời.

“Hắn là quý công tử Liêm gia, tại sao lại đối với ngươi không rời không bỏ, ngươi có từng nghĩ tới?” Ôn Túc đến gần Tiểu Tiểu, nói.

Tiểu Tiểu tránh đi ánh mắt hắn, cúi đầu, nhìn mũi chân mình. Nàng đương nhiên nghĩ tới, chỉ là, hiện tại, lại không nghĩ tới nữa...

Ôn Túc thở dài, nói, “Nếu như các người lương tình tương duyệt, ta cũng không muốn cản trở... Ta chỉ lo lắng hấn bụng dạ khó lường, cuối cùng thì người chỉ đổi lại được một hồi thương tâm”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, cười cười, “Sự thúc giáo huân rất đúng, Tiểu Tiểu sẽ cẩn thận.”

Ôn Túc trầm mặc một lát, trả lời, “Hiểu được là tốt rồi... Không còn sớm nữa, ta không quấy rầy người nghỉ ngơi.” Hấn nói xong, xoay người rời khỏi.

Tiểu Tiểu lẳng lặng xoay người, nhìn cửa. Liêm Chiêu nói, sự thúc này của nàng không phải người tốt. Sự thúc lại nói, Liêm Chiêu bụng dạ khó lường. Ai thiệt ai giả, căn bản không thể nào biết. Chỉ là, từ đầu tới cuối, chính nàng cũng có nói được mấy câu thật lòng đâu? Bản thân chưa từng dùng chân tình đối đãi, thì chẳng oán được ai hư tình giả ý. Đạo lý này, nàng biết.

Nàng bắt đầu dĩ cười cười, cứ suy xét mấy phức tạp đó, không bằng giấu lại làm thế nào để tìm được Ngân Kiều. Nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn ngả tư đường, đột nhiên, hiểu ra.

Chỉ bằng một mình nàng, muốn tìm Ngân Kiều, tuyệt đối không dễ dàng. Đã không đến được núi, đành để núi tự đi đến trước mặt vậy. Ngân Kiều là đạo tặc, xưa nay thích nhất là vào nhà cướp của. Tê Vũ sơn trang mặc dù không phải là phú khả địch quốc, nhưng cũng coi như là danh môn. Nếu mà Ngân Kiều tuyên bố muốn trộm cái gì đó của Tê Vũ sơn trang, nhất định sẽ khiến dư luận xôn xao. Đến lúc đó, cái tên đạo tặc coi trọng mặt mũi kia nhất định sẽ hiện thân!

Ha ha, đúng vậy. Lần trước cũng chỉ nói hấn giết cả nhà mình, hấn liền giận giữ kinh người. Lần này giả họa hấn, không sợ hấn không đến.

(Số Ngân Kiều quá nhỏ!!! Tiếng xấu của chị đổ hết lên đầu anh!!)>.

Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, lấy Linh Vũ màu bạc trong lòng ra, “Nha, đừng trách ta. Ai bảo người chỉ cho ta có một cọng lông chim, ít nhất cũng phải cho con bồ câu chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ba lần cân nhắc

Ôn Túc vừa đi, Tiểu Tiểu liền bắt đầu tiếp tục tính toán kế hoạch của chính mình.

Phải làm cách nào mới có thể đưa cái Linh Vũ này vào “Tê Vũ sơn trang” đây? Hiện tại thói đời hỗn loạn, tùy tiện ném vào, có khi bị người ta nhặt được bán đi mất thì toi a. Dù sao cũng là bạc trắng mà nhỉ? Nhưng nếu tự mình đưa tới, nhất định thoát không khỏi quan hệ, không chạy được...

Cân nhắc mãi, không bằng đi tới “Tê Vũ sơn trang” nhìn qua địa hình một chút rồi tính tiếp.

Nàng mở cửa xuống lầu, vừa mới đi mấy được mấy bước, liền gặp phải Liêm Chiêu lên lầu.

“Tiểu Tiểu, người đi đâu vậy?” Liêm Chiêu mở miệng hỏi nói.

“Ta?” Tiểu Tiểu lập tức bịa chuyện, “Ta muốn đi dạo phố.”

“Ta...”

Liêm Chiêu đang định nói gì. Tiểu Tiểu liền cắt lời nói, “Ta đi mua chút đồ dùng cho nữ nhi, một người đi là được rồi. Ta sẽ trở lại nhanh thôi.” Nói xong, nàng nhanh như chớp chạy đi.

Liêm Chiêu đứng ở trên thang lầu, nhìn theo nàng rời đi.

Vừa quay đầu, Liêm Chiêu liền thấy được Ôn Túc đang đứng ở trên lầu. ánh mắt Ôn Túc vẫn thanh lãnh như cũ, hấn chậm rãi đi xuống, trầm mặc đi qua bên người Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu nhú mày, không nói một câu.

Địch ý giữa hai người, ần ần tỏa ra, làm cho người ta không rét mà run.

.....

Hiện tại là giờ Mùi canh ba, trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Tê Vũ son trang cũng không khó tìm. Tùy tiện hỏi một người trên đường, cũng có thể nói ra một đoạn lịch sử về son trang này. Tiểu Tiểu vừa đi vừa ngắm cảnh, rất nhanh đã tới trước đại môn của Tê Vũ son trang.

Đại môn son son, biển thiếp vàng, quả nhiên là khí khái nhà giàu. Vì việc chúc thọ lão phu nhân, vài tên gia đình đã đứng ở cửa giăng đèn kết hoa, bận rộn vô cùng.

Tình hình này, làm cách nào để đưa Linh Vũ a? Tiểu Tiểu khổ sở suy nghĩ.

Nơi này là cửa chính của Tê Vũ son trang. Tiểu Tiểu cứ đứng ở trước cửa, không nhúc nhích suy nghĩ, tất nhiên khiến người ta hoài nghi. Gia đình thấy thế, tiến lên hỏi, “Ngươi là loại người nào, đứng ở nơi này làm cái gì?”

Tiểu Tiểu giật mình khôi phục tinh thần, “Ta...”

Nàng còn chưa kịp giải thích, đột nhiên một gia đình khác tiến lên, mở miệng nói, “Cô nương, ngươi đến xin làm công phải không?”

“A?” Tiểu Tiểu ngẩn người.

Gia đình kia nói với đồng bọn, “Ngươi thật khờ, không phải tổng quản nói muốn tìm tỳ nữ hay sao.” Hắn quay đầu lại nói với Tiểu Tiểu, “Nơi này là cửa chính, ngươi không thể đi. Ta đưa ngươi vào bằng cửa sau, tổng quản đang chờ đó.”

Tiểu Tiểu ngây ngốc. Được rồi, nàng ăn mặc rách nát, bộ dạng cũng là tướng nghèo túng, nhưng cũng không phải nhìn là thấy giống như nha đầu đi xin việc chứ? Ai... Nàng đang định giải thích, nhưng lại nghĩ lại, đây cũng là biện pháp tốt nhất để trà trộn vào Tê Vũ son trang. Sao không tương kế tựu kế? Vì thế nàng liền thành thành thật thật đi theo tên gia đình kia.

Bên trong son trang, đúng là đang tìm người làm công. Đại thọ lão phu nhân, người đến tham dự đều là thương nhân giàu có, nhân vật nổi tiếng, mệnh quan triều đình, người tất nhiên là không đủ, hiện giờ, tỳ nữ, gia đình đều phải kiếm thêm.

Nhưng khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc là, người làm công ít kinh khủng. Theo lý thuyết, Tê Vũ son trang là nhà giàu trong trấn, cũng chỉ là tìm vài người làm công thôi, không thể ít như vậy chứ? Tiểu Tiểu nhìn khắp nơi, quả nhiên, ít người, nữ hài tử lại càng thiếu. Tính cả nàng, cũng chỉ có ba người.

Đột nhiên, Tiểu Tiểu cứng người lại một chút. Cách đó không xa có một thiếu nữ đang đứng, không phải ai khác, chính là cái vị đã giúp việc trong nhà Lãng Du lúc trước.

Thiếu nữ kia cũng thấy được Tiểu Tiểu, mặt liền lập tức cười lên. Nàng đi tới, mở miệng nói, “Là ngươi a! Ngươi tới làm công?”

Trong lòng Tiểu Tiểu tràn đầy nghi ngờ. Đêm qua, thiếu nữ này sau khi Lãng Du đào tẩu cũng không từ mà biệt, Hiện tại, sao có thể khéo như vậy, cũng xuất hiện ở trấn trên này, còn chạy tới Tê Vũ son trang làm công? Nàng mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Đúng vậy, trùng hợp quá a. Cô nương, sao ngươi lại tới đây làm công a?”

(Còn vì sao nữa. Vì tiền chứ sao! Nghèo mà...)

Thiếu nữ nhíu mày, cười khổ, “Không có biện pháp a. Ta vốn là đuổi theo a công đòi tiền công. Nhưng mà đuổi tới trấn trên này, không thấy dấu vết nữa. Tiền công ta cũng chưa lấy được, đành phải đi làm công. Bằng không cuối tháng thành chủ thu tiền, nhất định sẽ mắng ta ... May mà gặp được ngươi ở chỗ này nha!”

Tiểu Tiểu không nói gì. Lý do này thật đúng là... Tuy nhiên, theo như lời của nàng nói, Lãng Du kia có khả năng ở trong trấn này? A... Không cần a, nàng không muốn lại thấy trùng a...

Tiểu Tiểu đang nổi cả da gà, đã thấy tổng quản đi tới.

Tổng quản son trang là một nam tử gầy gò khoảng trên dưới năm mươi. Tiểu Tiểu và thiếu nữ kia đều là người bên ngoài, vốn là không muốn thuê. Nhưng mà, cũng chỉ là làm công vài ngày, tỳ nữ tuổi này lại không dễ tìm, tổng quản liền miễn cưỡng ứng đồng ý. Dặn hai người thu thập hành lý, ngày mai bắt đầu làm việc.

Lúc xuất môn, Thiếu nữ kia cười với Tiểu Tiểu, nói, “Cô nương, chúng ta cùng nhau chăm chỉ làm việc nhé. Ta họ Nhạc, gọi là Hoài Khê, ngươi gọi ta là Tiểu Khê là được rồi.”

Tiểu Tiểu lạo tức nở nụ cười, nàng quả nhiên là muội muội của Nhạc Hoài Giang, “Ta là Tả Tiểu Tiểu, gọi ta Tiểu Tiểu là được.”

“Được.” Nhạc Hoài Khê chạy mấy bước, sau đó vẫy tay với Tiểu Tiểu, “Ngày mai gặp.”

“Ân.” Tiểu Tiểu gật đầu, nhìn theo bóng nàng rời đi.

Được rồi, coi như nàng thành công lên vào Tê Vũ son trang. Thả Linh Vũ, chờ Ngân Kiều xuất hiện, cũng cần thời gian, cứ ở lại trong trang là biện pháp tốt nhất. Vấn đề bây giờ là, nàng trở về, biết nói với Ôn Túc thế nào đây?

.....

Quả nhiên, sau khi Ôn Túc biết được chuyện này, biểu cảm so với bình thường, càng lạnh lẽo hơn vài phần.

Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, suy nghĩ, nếu đem sự tình thành thật nói cho hắn, liệu sự thúc tâm cao khí ngạo này có phải cho rằng mình khinh thường hắn —— không, nói chính xác, là khinh thường Đông Hải. Hơn nữa, quan hệ giữa nàng và Ngân Kiều nói ra cũng vô cùng phức tạp, thật sự là không nên nói a.

Có một số việc nói hay không nói cũng đều giống nhau. Một khi đã vậy thì đừng nói miễn cho ngày sau gặp phiền toái. Tiểu Tiểu cân nhắc đến điểm này, mở miệng nói bậy, “Sự thúc, Tiểu Tiểu làm vậy, hoàn toàn là vì Đông Hải. Ngài đoán xem, ở trong son trang ta đã gặp được ai?”

“Ai?” Ôn Túc hỏi.

“Nữ hài tử làm việc trong nhà Lăng Du kia.” Tiểu Tiểu nói, “Nàng nói, nàng đến đó vì muốn truy đuổi tung tích của Lăng Du.”

Nghe đến đây, vẻ mặt của Ôn Túc trở nên nghiêm túc dị thường.

“Lăng Du có khả năng ở ngay trong Tê Vũ son trang. Tiểu Tiểu nghĩ, trên người Lăng Du mang theo một trăm lẻ tám thần chân. Huống chi hắn là đối tượng đuổi giết của Thần nông thế gia, nếu có thể tìm được hắn, có khi không cần tập hợp đầy đủ bộ châm cũng có thể khiến Thần Nông thế gia ra tay tương trợ. Cho nên, Tiểu Tiểu mới tự chủ trương...” Tiểu Tiểu vừa nói, vừa nhìn sắc mặt Ôn Túc.

Ôn Túc nghe xong, ngừng đầu nhìn nàng, “Lời ngươi nói đều là thật?”

Tiểu Tiểu mạnh mẽ gật đầu, “Tiểu Tiểu không dám lừa gạt sự thúc.”

Chính người cũng có thương tích trong người, sự tình nguy hiểm như vậy, ít nhất cũng nên trở về thương lượng một chút mới đúng.” Ngữ khí của Ôn Túc nhẹ xuống, nói.

“Đâu có đâu có, thương tích của Tiểu Tiểu bé nhỏ không đáng kể. Tiểu Tiểu đã là đệ tử của Đông Hải, nên vì bổn phái lên núi đao xuống biển lửa, cù cung tận tụy, chết cũng không từ...” Tiểu Tiểu nắm chặt hai tay, nghiêm túc nói.

“Được rồi được rồi.” Ôn Túc không kiên nhẫn cắt ngang, “Ngươi đã nói như vậy, sự thúc cũng không cần ngươi. Chỉ là, ngươi nhớ kỹ, tất cả đều phải cẩn thận. Nếu ngươi có chút mệnh hệ nào, ta không có mặt mũi gặp mặt đại ca.”

“Dạ, sự thúc!” Tiểu Tiểu kính cẩn trả lời.

Ôn Túc lấy mấy cái ống trúc từ trong lòng ra, đưa cho Tiểu Tiểu. “Đây là hóa tín đặc chế của bổn môn, ngươi mang theo tùy thân, phòng ngừa vạn nhất.”

Tiểu Tiểu nhận lấy, liền mồm nói cảm tạ.

Lúc ra khỏi phòng Ôn Túc, Tiểu Tiểu thở mạnh ra một cái. Còn lại, chính là Liêm Chiêu. Ấy dà, tại sao hiện tại nàng cảm thấy, chỗ Liêm Chiêu ngược lại càng khó mở miệng hơn vậy?

Tiểu Tiểu bắt chập đi tìm Liêm Chiêu, sau khi bịa một đồng chuyện với hắn, Liêm Chiêu liền bị dọa cho ngây người.

“Liêm Chiêu?” Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng mở miệng.

Liêm Chiêu ngược mắt, “Hắn đồng ý cho ngươi đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?”

Tiểu Tiểu sững sốt, “Hắn? Sự thúc?”

“Hắn biết rõ trong người ngươi có thương tích, sao lại có thể...” Liêm Chiêu cắn răng nói.

“Không quan hệ đến sự thúc ta a.” Tiểu Tiểu giải thích, “Là tự ta muốn đi.”

Liêm Chiêu nhìn nàng, trầm mặc.

Tiểu Tiểu có chút không tự nhiên, “Ách... Không sao đâu, chuyện Lăng Du ở trong trang là do ta đoán bừa thôi. Ta chỉ làm tỳ nữ vài ngày mà thôi, đây là sở trường của ta mà.”

Liêm Chiêu đi vài bước đến gần, gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Phản ứng của hắn, khiến Tiểu Tiểu có chút không hiểu.

Liêm Chiêu cười cười, “Ngươi làm cái gì, ta làm cùng ngươi là được.”

“A?” Tiểu Tiểu trừng lớn mắt, càng không hiểu.

Liêm Chiêu lại chỉ mỉm cười, không tiếp tục giải thích gì thêm.

Mà sau đó, lúc Tiểu Tiểu không hiểu đi tới Tê Vũ son trang bắt đầu ngày làm việc đầu tiên, liền triệt để biến thành ngây ngốc.

Lúc này nàng mới nhớ đến, Tê Vũ son trang không chỉ thiếu tỷ nữ mà còn thiếu cả gia đình. Nàng nhìn chăm chăm gã gia đình mới tới, kinh ngạc há to miệng.

“Tiểu Tiểu, ngươi làm sao vậy?” Nhạc Hoài Khê đứng bên cạnh không hiểu kéo kéo tay áo nàng.

“Hắn...” Tiểu Tiểu kinh ngạc nói không ra lời.

“Hắn? A, không phải chính là cái tên thiếu gia đi cùng ngươi sao? Sao cũng đến đây làm công vậy a?” Nhạc Hoài Khê lập tức bừng tỉnh đại ngộ (giật mình hiểu ra), nói, “Nga, có phải cái này gọi là ‘Phụ xướng phụ tùy’ không a?”

Toàn thân Tiểu Tiểu cứng ngắc. Phụ xướng phụ tùy... Trời ạ, nàng nhất định sẽ bị sét đánh chết!!!

Thật vất vả đợi đến khi tổng quản dạy dỗ xong, lúc phân phó mọi người đi làm việc, Tiểu Tiểu liền phi như bay đến bên đám gia đình, kéo Liêm Chiêu lại.

“Ngươi ở trong này làm cái gì a?!” Tiểu Tiểu vội vàng mở miệng.

“Làm gia đình a.” Liêm Chiêu đáp đương nhiên.

“Ngươi là...” Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn xung quanh, hạ giọng, “Ngươi là thiếu gia đó a, sao có thể làm mấy chuyện này chứ!”

Liêm Chiêu nở nụ cười, cũng đề thấp thanh âm nói, “Ngươi là thê tử của thiếu gia, cũng không nên làm mấy chuyện này sao?”

Tiểu Tiểu bị những lời này chặn lại, nửa ngày nói không ra lời.

“Lí Chiêu, ngươi thật có bản lĩnh nha. Vừa mới đến, đã dụ dỗ được một cô nương rồi.” Vài tên gia đình đứng bên cạnh thấy thế, trêu tức nói.

Khóe miệng Tiểu Tiểu co rúm, “Lí... Lí Chiêu?”

Liêm Chiêu gật đầu, lại quay đầu nói với đám gia đình ồn ào này, “Ta và nàng vốn có hôn ước, sao lại gọi là cám dỗ.”

Bọn gia đình ào ào cười rộ lên.

Liêm Chiêu hơi hơi nhú mi, nhưng cũng không tức giận, quay đầu nói với Tiểu Tiểu nói, “Ta đi làm việc. Nếu ngươi có chuyện gì, cứ tới tìm ta.”

Nói xong, hắn bỏ tay Tiểu Tiểu ra, theo đám gia đình rời đi.

Tiểu Tiểu sững sờ tại chỗ, tay còn đang cứng lại giữa không trung.

Nhạc Hoài Khê đi lên, chọc chọc nàng, nói, “Tiểu Tiểu, ngươi ngây ngốc xong chưa? Chúng ta phải làm việc nha.”

Tiểu Tiểu chậm rãi xuống tay mình xuống, dần dần, trong mắt hiện lên ý cười. Nàng cười xoay người, “Chúng ta đi làm việc thôi.” Nàng vừa nói vừa nhẹ nhàng chạy ra.

Nhạc Hoài Khê thấy thế, cũng nở nụ cười, bước đi theo.

.....

Làm việc cả ngày, Tiểu Tiểu càng cảm thấy không hiểu. Trong Tê Vũ son trang, công việc của tỷ nữ vô cùng thoải mái, chỉ đơn giản là bưng trà, rót nước, mang đồ ăn, châm rượu thôi. Mấy ngày làm công, ăn ở trọn gói, tiền công thanh toán từng ngày, một ngày ba mươi văn tiền.

Lúc Tiểu Tiểu đi lĩnh ba mươi văn tiền kia, ngay cả ý định ở mãi trong này làm tỷ nữ cũng có. Loại chuyện tốt như thế này tìm chỗ nào mới có a! Thật không hiểu, vì sao son trang tìm tỷ nữ, người đến làm lại ít như vậy.

Cảm động giống nàng, còn có Nhạc Hoài Khê.

Hai người trở về phòng, liền cùng nhau ngồi ở trên giường, lấy ba mươi văn tiền kia ra.

“Một ngày ba mươi văn tiền, một năm liền được mười hai lượng a! Việc tốt như vậy, nếu ta phát hiện ra sớm hơn một chút thì tốt biết bao nhiêu!” Nhạc Hoài Khê đem tiền bỏ vào trong túi, kích động nói.

Tiểu Tiểu cười, thốt ra, “Nhưng mà, ngươi phải làm ba trăm năm mới có thể trả hết nợ cho Thạch Nhạc Nhi nha.”

Nhạc Hoài Khê sững sờ một chút, “Sao ngươi biết nhà ta thiếu thành chủ ba ngàn lượng?”

Tuy rằng đây là Tiểu Tiểu nói lỡ miệng, nhưng cũng cảm thấy chả có gì đáng để giấu diếm. Liền nói chuyện mình gặp được Nhạc Hoài Giang ra nói.

Nhạc Hoài Khê nghe xong, sắc mặt liền thay đổi.

“Người biết Tiểu Giang...” Nhạc Hoài Khê kéo tay Tiểu Tiểu, “Lúc trước thấy trên người người có Thần Võ Lệnh, ta chỉ nghĩ người có quan hệ sâu xa với Thái Bình thành, không nghĩ tới, người là bằng hữu của Tiểu Giang.”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Đúng vậy, nói tiếp, ta cũng thiếu Thạch Nhạc Nhi tiền a...”

Nhạc Hoài Khê cúi mặt, suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Tiểu tiểu, nếu người có quan biết với Tiểu Giang, ta cũng không muốn gạt người.” Nàng hạ giọng, nói, “Người có biết vì sao nơi này không tìm được tỷ nữ không?”

Tiểu Tiểu mờ mịt lắc đầu.

Ánh mắt Nhạc Hoài Khê vô cùng nghiêm túc, cái loại nghiêm túc xa lạ, “Từ một năm trước, tỷ nữ nơi này cứ từng người từng người biến mất không rõ. Ban đầu, son trang nói là tỷ nữ bỏ trốn theo trai. Nhưng số người biến mất ngày càng nhiều, lý do này thì quá qua loa tắc trách rồi. Tê Vũ son trang là nhà giàu, lại có giao hảo với triều đình, sự tình mặc dù bị che đậy đi, nhưng trong lúc đó lảng giềng xung quanh đều truyền miệng, cho nên không có nhà nào đưa nữ nhi của mình tới đây làm tỷ nữ nữa...”

Tiểu Tiểu nghe xong, trên lưng toàn là mồ hôi lạnh.

“Lúc trước ta từng nói với người, ta là vì truy đuổi a công mà đến. Vừa đến trấn này, hán liền biến mất không còn bóng dáng. Sau này, nghe thấy mấy lời đồn này, liền cảm thấy son trang này khả nghi, cho nên mới vào...” Nhạc Hoài Khê nhíu mày, “Ta nghĩ người là người ngoài, nên không nói với người, không nghĩ tới...”

Tiểu Tiểu còn chưa có nghe xong, cũng đã khóc không ra nước mắt. Không nghĩ tới a không nghĩ tới, nơi này hung hiểm như vậy a! Sớm biết như vậy, có chết nàng cũng không vào!

Nhạc Hoài Khê hơi áy náy nói, “Tiểu Tiểu, đều là ta không tốt...”

“Tiểu Khê...” Tiểu Tiểu rung rung, đáng thương hề hề nhìn nàng.

Nhạc Hoài Khê nắm chặt tay nàng, “Tiểu Tiểu, người yên tâm, ta sẽ giúp người bình an rời đi!”

“Ân!” Tiểu Tiểu gật đầu.

Có thể yên tâm mới là lạ... Tiểu Tiểu than thở trong lòng.

Cả một đêm, Tiểu Tiểu nghĩ đến chuyện này, không cách nào ngủ được. Trường sinh cổ, Tam Thi Thần Châm, Thần Nông thế gia, tỷ nữ mất tích... Phía sau chuyện này, giống như có liên quan đến một đại sự nào đó. Lăng Du từng nói, Thần Nông tông chủ Thạch Mật kia, giống hần đều đang làm chuyện nghịch thiên. Nói như vậy, chính là khởi từ hồi sinh. Bảy trăm hai mươi cái Tam Thi Thần Châm này, hiển nhiên không phải vì cứu đệ tử Đông hải mới cần, phải có mục đích khác mới đúng... Nếu lời đồn Nhạc Hoài Khê nói là sự thật, trong Tê Vũ son trang này, nhất định có chuyện đại sự gì đó sẽ phát sinh. Hơn nữa thoát không khỏi quan hệ với Thần Nông thế gia...

Thật hung hiểm a! Ai, nàng cũng chỉ muốn dẫn Ngân Kiều xuất hiện thôi mà, sao lại gặp phải chuyện phiền toái thế này chứ?

Nói đến dẫn Ngân Kiều xuất hiện, Linh Vũ của nàng còn chưa dùng đến đâu a. Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu từ trên giường ngồi dậy. Mấy chuyện loạn thất bát tao này, có khi là do nàng suy nghĩ nhiều quá. Việc cấp bách, vẫn là dẫn được Ngân Kiều đến, giúp nàng tìm châm mới là trọng yếu. Hiện giờ chắc khoảng giờ sừu (1h – 3h), nếu muốn hành động, quá hợp giờ rồi!

Nàng nhìn Nhạc Hoài Khê ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Gió đêm hơi mát, Tiểu Tiểu chỉ mặc áo đơn có hơi lạnh một chút. Nàng nhón chân, lén lút đi tới. Lúc làm việc ban ngày, nàng đã thăm dò đường rồi. Nàng đi vào trong đại đường, nhìn bảng hiệu trên đường thượng.

Cái bảng hiệu son son thiếp vàng này vốn có lai lịch, nó là do hoàng đế khâm thưởng ban cho. Mặt trên viết bốn chữ lớn “Xảo đoạt thiên công*”. Nếu đem Linh Vũ cắm lên trên tấm biển này, còn sợ không oanh động toàn thành hay sao?

(* Xảo đoạt thiên không: Vô cùng khéo léo)

Tiểu Tiểu nở nụ cười một chút, nhảy lên xà nhà. Nàng treo ngược thân mình, lấy Linh vũ ra, đang chuẩn bị cắm xuống là xong việc. Đột nhiên, một bóng đen chợt lóe lên nhảy vào.

Tiểu Tiểu cả kinh, lập tức ôm lấy xà nhà, không dám thở mạnh chút nào.

Trên lưng bóng đen kia khiêng một cái bao tải to, nhìn dáng người, có vẻ là một nam tử. Hắn đi đến một cây cột phía trước đại đường, ngồi xuống, ở trên cái cột xoa ấn vài cái. Chỉ nghe thấy một tiếng “Cạch” rất nhỏ vang lên, sau đó trên bức tường phía bắc đại đường mở ra một cánh cửa ngầm.

Bóng đen kia khiêng bao tải vào trong cửa ngầm. Lại một tiếng “Cạch” rất nhỏ, cửa ngầm lại đóng lại.

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng. Đây là cái tình huống gì a? Cơ quan của ngài? Không nghĩ tới, trong đại đường của son trang này còn có bí đạo... Lại nói tiếp, sư phụ đã từng nhắc đến, sở trường của Tê Vũ son trang không phải là trùng tu cung điện mà là chế tạo cơ quan. Công nghệ này có thể nói là vô cùng phi phàm, sánh ngang với Công Thâu, Gia Cát. Hiện giờ, xem ra quả thật là như thế. Hắc y nhân này biết trong đại đường có cơ quan, vậy nhất định là người trong Tê Vũ son trang. Chắc, nơi này quả nhiên không đơn giản a...

Tiểu Tiểu ôm xà nhà, bắt đầu đi thử dài. Lần này nhất định không thể giao du với kẻ xấu! Cẩm Linh Vũ xong, nhanh chạy về phòng ngủ!

Nàng hít sâu một hơi, dùng sức cầm Cẩm Linh Vũ trong tay lên tấm biển bằng gỗ. Sau đó, linh hoạt xoay người nhảy xuống. Trước khi rời đi, nàng quay đầu nhìn thoáng qua bức tường phía bắc, suy nghĩ một chút. Lập tức, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ba ba văn tiên

Sáng sớm ngày thứ hai, giống như ý nguyện của Tiểu Tiểu, trong Tê Vũ son trang là một mảnh hỗn loạn.

Sáng sớm, lúc tỷ nữ đến đại đường quét dọn, thấy Linh Vũ cầm trên tấm biển, liền báo cáo với tổng quản. Tổng quản không phải người trong giang hồ, tất nhiên là không biết trong Linh Vũ này ẩn giấu huyền cơ. Nhưng khách nhân trong son trang, có người của quan phủ, nhìn một chút liền nhận ra đó là tín vật của Ngân Kiều. Thật hiển nhiên, Ngân Kiều đang nhắm vào bảo vật trong Tê vũ son trang, mà Linh Vũ này chính là do hắn cưỡng vụng tự cao tự đại thông tri trước.

Kể từ đó, bên trong trang hoảng thành một đoàn. Tổng quản lập tức sai người đi báo quan, mà hộ vệ trong trang và gia đình cũng bị triệu tập lên, tăng mạnh đề phòng.

Tiểu Tiểu tay trái bưng bát cháo, tay phải cầm chiếc đĩa, đứng ở cửa phòng, về mặt vô tội nhìn một màn rối loạn do chính nàng làm ra.

Ân, lấy cá tính của Ngân Kiều, nghe thấy tin tức này nhất định sẽ nhanh chóng tìm đến nhĩ. Đến lúc đó là tốt rồi. Tim được ngân châm, rút được Tội Tuyệt Ngân Mang ra, sau đó...

Sau đó... Nàng sẽ làm cái gì đây?

Tới Liêm gia? Về Đông Hải? Hay là, vẫn một mình một người bước đi trong giang hồ đây?

Nàng hít một hơi, đang nghĩ ngợi. Lúc này, Liêm Chiêu chạy tới, lúc nhìn thấy nàng, vẻ mặt vội vàng.

“Tiểu Tiểu.” Hắn dừng lại, đứng ở trước mặt nàng, mở miệng nói, “Chuyện Ngân Kiều, ngươi nghe chưa?”

Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Hắn làm sao có thể đột nhiên muốn tới chỗ này?” Liêm Chiêu cau mày, ngữ khí nói chuyện có chút vội vàng xao động.

“Có thể là hắn coi trọng mấy kiện bảo vật nơi này.” Tiểu Tiểu trả lời.

“Rời khỏi Anh Hùng Bảo mới có vài ngày, hắn liền thay đổi mục tiêu. Đây thật sự không phù hợp lẽ thường.” Liêm Chiêu nhìn Tiểu Tiểu, “Ta lo lắng, hắn là vì ngươi mà đến.”

Tay cầm cháo của Tiểu Tiểu run lên một chút. “A?”

Trong ánh mắt của hắn có sát khí lạnh lẽo, “Hắn hạ châm với ngươi, lại âm hồn không tan đuôi giết tới tận đây. Lần này, ta nhất định phải đưa hắn ra trước công lý.”

Tiểu Tiểu sợ hãi nhìn hắn, nghĩ ngợi, lần này thì nguy rồi. Chờ Ngân Kiều đến, mục đích của nàng không đạt được, Liêm Chiêu đã cùng hắn đánh nhau, vậy làm sao bây giờ?

“Liêm Chiêu... Ngươi không phải đối thủ của hắn.” Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

Liêm Chiêu lúc này trầm mặc.

Tiểu Tiểu thấy hắn trầm mặc, biết bản thân lỗ mãng. Nam nhân kiêu kỳ nhất, chính là nữ nhân nói hắn thua kém nam nhân khác... Nhưng mà, nàng cũng

không nói sai mà. Võ công của Ngân Kiều cao cường, khinh công lại càng độc bộ thiên hạ, hơn nữa ám khí “Tội Tuyệt Ngân Mang” hộ thân, trên giang hồ, cho tới bây giờ đều không có người nào từng chân chính đánh bại hắn. Liêm Chiêu chưa trải đời nhiều, võ công lại đi theo con đường quan gia chính thống, căn bản không có phần thắng.

Đạo lý như vậy, Liêm Chiêu không có khả năng không biết. Hắn miễn cưỡng chính mình chỉ bởi vì một lý do, bởi vì hắn tin tưởng nàng, hắn tin tưởng mấy lời nói bậy của nàng...

“...” Liêm Chiêu trầm mặc một lát, nhìn Tiểu Tiểu, muốn nói lại thôi. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, lại không cam lòng mở miệng, “Tiểu Tiểu, chuyện này, vẫn nên báo với sư thúc của ngươi đi. Nếu là lời hắn nói, có lẽ...”

Hắn không nói được nữa, cau mày, tiếp tục trầm mặc.

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng.

Liêm Chiêu ngược mắt nhìn nàng, có chút quật cường nói, “Liêm Chiêu chính xác học nghệ không tinh. Nhưng gia phụ có dạy, nam tử tập võ, là vì bảo vệ quốc gia, trừ bạo cho dân. Người trong giang hồ, ý vào võ nghệ cao cường, tranh đấu khắp chốn, làm loạn thiên hạ. Không quan tâm đến hưng vong quốc gia, không quan tâm dân chúng lâm than. Còn nói mình là anh hùng, thực sự lại chỉ là mãnh phu, sao có thể thừa nhận.”

Tiểu Tiểu nghe lại tiếp tục choáng váng.

Nhớ tới bản thân lúc nhỏ, sư phụ bảo nàng luyện tập khinh công và quyền pháp, nàng luôn luôn luyện tập theo kiểu vừa tập vừa chơi. Sư phụ vừa tức vừa cười mắng nàng. Nàng liền ngửa đầu, hỏi, “Sư phụ, ta học mấy cái này rốt cục có ích lợi gì a?”

Sư phụ trả lời, “Quyền pháp là để ngươi tự bảo vệ mình, khinh công là để giúp ngươi chạy trốn chết a.”

Khi đó nàng bĩu môi, nói, “Sao phải chạy trốn a, không phải có thể báo quan sao.”

Sư phụ nghĩ nghĩ, nói, “...Có một nơi, quan phủ không quản nổi.”

Tiểu Tiểu không hiểu, “Chỗ nào.”

“Giang hồ.”

Biểu cảm của sư phụ khi nói ra hai chữ này, nàng đều nhớ rõ ràng rành mạch. Cái loại cảm xúc bất đắc dĩ cùng thê lương, còn mang theo chết lặng.

Vì bảo toàn mạng sống, đây là lý do nàng tập võ. Vậy còn những người khác thì sao? Ngân Kiều, Li Ti, Ôn Túc... Những người này lại vì cái gì mà tập võ đây? Chỉ sợ, không có người nào biết nhỉ. Cho tới bây giờ, nàng còn chưa gặp được người nào có thể kiên định nói ra lý do cho bản thân.

Bảo vệ quốc gia, trừ bạo an dân —— tám chữ vô cùng đơn giản như thế, khiến nàng không khỏi tâm sinh khâm phục.

Không sai, ngày đầu tiên lúc nhìn thấy hắn, hắn vẫn đều thuần lương như thế này. Ngân Kiều cũng từng châm chọc hắn hồn nhiên quá mức, không thích hợp với giang hồ. Chính là, hồn nhiên thuần lương mấy thứ này a, thật sự không phải là khuyết điểm. Muốn nói tai hại, cũng chỉ là hại chính hắn. Mà một người, nếu mà có thể từ đầu đến cuối giữ được cái loại hồn nhiên này, ai bảo không phải là một loại may mắn chứ?

Tiểu Tiểu biết, dù sao, không đến lượt nàng có được cái may mắn này. Nhưng mà, nàng cảm thấy Liêm Chiêu có thể. Cho dù bao nhiêu việc xảy ra, vẫn có thể sạch sẽ như vậy. Giống như ngay từ lúc đầu, đều đi theo con đường “Chính” mà xuống vậy...

Liêm Chiêu thấy nàng không nói chuyện, có chút khẩn trương, “Tiểu Tiểu...”

Tiểu Tiểu hồi phục tinh thần, nở nụ cười, “Kỳ thực, ngươi không cần để ý như vậy. Tuổi của Ngân Kiều và sư thúc ta đều lớn hơn ngươi, có lợi hại hơn một chút, cũng không kỳ quái a. Nếu thời gian bằng nhau, ai thắng ai thua, ai có thể biết được chứ? Đến lúc đó, Tiểu Tiểu cả người thắng là được.”

Liêm Chiêu nghe xong, vốn có chút không vui, liền biến mất ngay trong nụ cười yếu ớt. Hắn nghiêng đầu, mang theo ý cười yếu ớt, mở miệng hỏi, “Vậy ngươi có bao nhiêu?”

Tiểu Tiểu vừa nghe, sùng sốt. Nàng cắt đứt đi, lấy túi tiền ra, nhìn nhìn, sợ hãi nói, “Ta chỉ có ba mươi ba văn tiền... Toàn bộ tài sản...”

Liêm Chiêu gật đầu. Hắn vươn tay, dùng ánh mắt trong sáng như trẻ nhỏ, cười nhìn nàng.

Tiểu Tiểu do dự một lát, cắn răng một cái, “Được! Bất cứ giá nào! Đặt hết cho ngươi!” Nàng đem tất cả tiền trong túi đặt vào trong lòng bàn tay Liêm Chiêu, “... Ngươi ngàn vạn lần đừng thua nha...” Nàng lại dè dặt cẩn trọng nói thêm một câu.

Liêm Chiêu nhìn túi tiền trong tay, ngược mắt cười nói, “Một ngày kia, ba mươi ba văn tiền này, Liêm Chiêu nhất định hoàn trả gấp ngàn lần.”

Ngàn lần? Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, sau đó lại lấy từ trong lòng ra ba đồng bạc, “Ta lại đặt thêm ba đồng bạc trắng nữa được không?”

Liêm Chiêu sùng sốt, lập tức liền nhủ mảy, “Không được.” Hắn liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, trong mắt rõ ràng là bất mãn, “Ta thu ba mươi ba văn tiền này. Ta đi làm việc... Ngươi tự cẩn thận.” Hắn nói xong, nặng nề giậm chân bỏ đi.

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng hần, không tự giác nở nụ cười. Nàng cúi đầu, nhìn ba đồng bạc trong tay. Từ nhỏ đến lớn, trên người nàng chỉ có tiền đồng, chưa từng có bạc. Chỉ là, có một ngày, có một quan gia công tử nói với nàng, "... Ngươi là thê tử của ta, của ta cũng là của ngươi. Chỗ tiền này có tính là gì?" Sau đó đưa cho nàng ba đồng bạc, mua thêm quần áo. (Chi tiết xem lại chương 23 quyển 1)

Nàng rốt cục cũng có thể gặp được người nguyện ý cho nàng ba đồng bạc trắng. Nói như thế nào, chỗ tiền này cũng phải giữ lại làm kỷ niệm mới đúng! Nàng cười, thu hồi bạc.

Được rồi, mau ăn cơm, ăn xong còn phải làm việc đó!

Nàng ăn bữa vài miếng cháo xong, liền thu dọn một chút, tới đại sảnh làm việc. Buổi sáng rối loạn như thế, giờ phút này trong đại sảnh tụ tập không ít người. Xem tình hình, có vẻ đang thương lượng làm cách nào ứng phó với Ngân Kiều. Mà chủ trì đại cục trong phòng, đúng là lão phu nhân kiều ngạo, La thị.

Tiểu Tiểu đang định sai bước tới cửa, liền thấy một tên gia đình chạy vọt qua người nàng, đi vào đại sảnh, mở miệng nói, "Lão phu nhân, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo muốn đến chúc thọ ngài."

Lão phu nhân vừa nghe, sừng sốt, "Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo?... Mời vào đi."

Tiểu Tiểu kinh ngạc cũng không kém lão phu nhân kia. Nàng đứng ngốc ở cửa, nhìn vài tên đệ tử Đông Hải nâng lễ vật đi tới.

Đi đầu, tất nhiên là Ôn Túc. Hần thay bộ quần áo màu nguyệt bạch kia xuống, khoác lên áo bào màu đỏ tía, nhìn qua có thêm một phần thể tục. Cái này cũng khó trách, đến chúc thọ người ta, mặc màu trắng rất không ổn.

Ôn Túc không hề chớp mắt bước qua người nàng, lúc đi vào đại sảnh, liền ôm quyền hành lễ.

"Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo chúc mừng lão phu nhân đại thọ bảy mươi." Ôn Túc cao giọng mở miệng, nói.

Lão phu nhân ngồi ở đường thượng có chút kinh ngạc, "Đại hiệp khách khí rồi." Nàng đánh giá Ôn Túc một vòng, mở miệng nói, "Luôn biết Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo nhân tài lớp lớp, hôm nay diện kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu như lão thân không nhìn nhầm, các hạ hẳn là người mà giang hồ gọi là 'Trọng âm song đao' Ôn Túc, ôn đại hiệp?"

Ôn Túc cười cười, mở miệng nói, "Con mắt của Lão phu nhân thật tốt."

Lão phu nhân gật gật đầu, "Không biết quý phái tiến đến, không có tiếp đón từ xa. Đúng lúc khuyển tử bị bệnh nhẹ, lão thân chiêu đãi có chỗ không chu đáo, còn thỉnh Ôn đại hiệp thứ lỗi."

"Lão phu nhân nói quá lời." Khẩu khí nói chuyện của Ôn Túc, tao nhã có lễ, so với vẻ lãnh liệt ngày thường hoàn toàn bất đồng, "Chiến thuyền trên biển của tề phái, toàn do quý trang chế tạo. Chúc thọ lão phu nhân, sao có thể không đến tham dự được?"

"Ha ha, có tâm." Lão phu nhân cười đến cao hứng.

"..." Ôn Túc dừng một chút, lại mở miệng nói, "Lão phu nhân, lúc tại hạ đến có nghe nói, quý trang bị Ngân Kiều quấy rầy, không biết là thật là giả?"

Lão phu nhân thờ dài, nói, "Cũng không biết đạo tặc kia coi trọng thứ gì..."

Ôn Túc vuốt cằm, nói, "Lão phu nhân, thực không dám dấu diếm, tề phái cùng Ngân Kiều vốn có thù oán. Tại hạ nguyện ở lại trong trang, công hiến chút sức lực."

"Ôn đại hiệp nếu như chịu ra tay, lão thân vô cùng cảm kích." Lão phu nhân nói, "Mấy vị đi tới đây chắc cũng mệt mỏi rồi. Mời tới sương phòng nghỉ ngơi một lát, đợi lão thân chuẩn bị yến tiệc, giúp chư vị đại hiệp tẩy trần."

"Đa tạ lão phu nhân." Ôn Túc nói xong, xoay người, nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lúc này hiểu ý, đi tới, "Ta dẫn mấy vị tới sương phòng, bên này, mời."

Mấy người ra khỏi đại sảnh, trầm mặc suốt dọc đường đến sương phòng. Ôn Túc vào phòng liền bảo đệ tử ra ngoài, để lại một mình Tiểu Tiểu.

"Sư thúc..." Tiểu Tiểu sợ hãi mở miệng, "Sao ngài lại đến?"

Ôn Túc ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn nàng một cái, "Ta cũng không định dả thảo kinh xà, nhưng tình huống có biến, đề nghị vạn nhất."

Tình huống có biến? Đề nghị vạn nhất? ... Ách, chẳng lẽ, là nói Ngân Kiều?

"Ách, sư thúc, ngươi là nói, Ngân Kiều?" Tiểu Tiểu hỏi.

Ôn Túc ánh mắt lại biến trở về vẻ thanh lãnh ngày thường, "Tên đạo tặc này võ công cao cường, làm việc quỷ dị, không thể không phòng. Huống chi, trong lúc đó ân oán của ngươi và hần, cũng chưa giải quyết xong, không phải sao?"

“...” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, không nói gì.

“Tuy nhiên, người yên tâm. Võ nghệ của hần hần là đứng dưới ta, không đủ gây sợ hãi.” Mi tâm Ôn Túc hơi nhú, “Ta lo lắng, là chuyện khác...”

“Chuyện gì?” Tiểu Tiểu tò mò.

Ôn Túc ngược mắt, nhìn nàng, “Đêm qua, trong trấn này, có một cô nương mất tích.”

“A?” Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

“Vi chuyện Lăng Du, ta cũng báo các đệ tử ở trấn trên hỏi thăm qua. Chuyện cô nương mất tích, trong trấn này cũng không quá ngạc nhiên. Đặc biệt...” Ôn Túc dừng một chút, “Tê Vũ sơn trang.”

Tiểu Tiểu nghe xong, trên lưng bắt đầu rét run. Không sai, Nhạc Hoài Khê từng nói với nàng, trong trang này thường có chuyện tỳ nữ bị mất tích. Không nghĩ tới a, thế nhưng thực sự có chuyện này!

“Đêm qua vừa có cô nương mất tích, hôm nay trong Tê Vũ sơn trang liền nhận được Linh Vũ của Ngân Kiều, không khỏi trùng hợp quá mức...” Ôn Túc thở dài, “Võ nghệ của người không tốt, nếu như thực sự gặp phải kẻ xấu, sợ là không có cách nào tự bảo vệ mình.”

Tiểu Tiểu nghe nghe, lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Cô nương vì sao mất tích, nàng là không biết. Tuy nhiên, Linh Vũ của Ngân Kiều, là do chính tay nàng cầm lên. Hai chuyện này, căn bản là không có liên quan a... Không nghĩ tới, nàng tùy tiện làm chút chuyện, cũng hại nhiều người lo lắng như vậy a. Nếu hiện tại nàng nói cho Ôn Túc, hần nghĩ sai hoàn toàn rồi, không biết Ôn Túc có phải sẽ cho nàng biết tay ngay tại đây hay không nữa... Ân... Vẫn là không nói ra thôi...

“Sao vậy?” Ôn Túc thấy nàng ngẩn người, nhú mày mở miệng.

“Ách?” Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần, nói, “Tiểu Tiểu vô dụng, hại sư thúc phải quan tâm...”

Ôn Túc đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, mở miệng nói, “Người cũng biết không nên làm cho ta quan tâm. Chuyện Liêm gia công tử kia, người tính toán như thế nào? Ta nghe đệ tử hồi báo, hần là với người cùng nhau vào... Một kẻ ăn chơi trác táng, lại hạ mình đi làm gia đình, căn bản không hợp lý.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, không nói chuyện.

Ôn Túc thấy nàng không đáp, có chút tức giận, mở miệng nói, “Thế nào, ta nói không đúng sao?”

Tiểu Tiểu sợ hãi lui lại mấy bước, vẫn không đáp như cũ.

“Người...” Ngự khí Ôn Túc lạnh lẽo, “Người, thích hần rồi?”

Tiểu Tiểu cả kinh, vội vàng trả lời, “Không có không có!”

Ôn Túc lạnh lùng nói, “Không có là tốt nhất. Người nên nhớ kỹ, hần là chó săn của triều đình, cùng Đông hải ta thế bất lưỡng lập, sao lại có thể thật tình với người chứ. Cho dù như thế nào, cửa hôn sự này, ta sẽ không đáp ứng.” Hần dừng một chút, mở miệng, “Người đi xuống trước đi, cẩn thận suy nghĩ lời sư thúc nói.”

“Nga...” Tiểu Tiểu xám xịt lui ra ngoài, đóng lại cửa phòng, sau đó, thở dài.

Ai, có cần hung dữ như vậy hay không a? Cũng chỉ là lúc trả lời có chút do dự thôi mà. Ân, tuy rằng là sư thúc, nhưng nếu thật sự đi theo hần, chỉ sợ ngày sau còn phải chịu tội dài dài. Cái gì mà Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo chứ, quy củ nhiều như vậy, cửa vào cao quá đó!

Mặc kệ nó! Đợi đến khi lấy được ngân châm ra, sư thúc cái gì cũng đừng mơ tưởng sẽ tìm thấy nàng! Hừ, Tà Tiểu Tiểu nàng lập chí làm người xấu, khi sư diệt tổ cũng là chuyện xấu. Huống chi, người nàng khi là sư thúc, sợ cái gì?!

Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, trái lại tự gật đầu. Nàng cười cười, nhẹ nhàng rời đi.

Ai, đều do số nàng không tốt, tự dung chọc được cái loại sư thúc khó chơi này. Tuy nhiên, thật quá khéo, chuyện Ngân Kiều và chuyện cô nương mất tích có thể đến cùng một lúc. Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, đột nhiên dừng chân lại... Ngân Kiều, cô nương mất tích. Tối hôm qua, nàng lúc nàng cầm Linh Vũ vào, có nhìn thấy một tên hắc y nhân, trên lưng vác một cái bao tải. Lại nói tiếp... Trong cái bao tải kia, rốt cục là đựng cái gì?

Tiểu Tiểu nghĩ tới cái gì, toàn thân cứng đờ...

“Không phải chứ... Nguy hiểm như vậy?”

Chương 12: Giờ tỷ canh ba

Đúng như Tiểu Tiểu lo lắng, sự tình, thật sự phát triển theo một hướng khác.

Cũng giống như Ôn Túc, bên trong trang một đoàn võ lâm nhân sĩ và thương nhân, quan viên ào ào đưa ra kết luận. Bên trong trang xuất hiện Ngân Kiều Linh Vũ, mà vừa đúng lúc này trong trần có cô nương mất tích, trong lúc đó hai người này, nhất định có quan hệ. Hiện tại, mục đích của Ngân Kiều hiển nhiên không phải là kỳ trân dị bảo, mà là thâu hương trộm ngọc.

Muốn nói thâu hương trộm ngọc, Tê Vũ son trang từ trên xuống dưới, người duy nhất phù hợp với tiêu chuẩn này. Chính là đại tiểu thư của son trang năm nay vừa tròn mười tám, Thẩm Diên.

Đại tiểu thư này, Tiểu Tiểu chỉ thấy qua một lần. Nói tới dung mạo, nàng cũng không phải là quốc sắc thiên hương gì, nhưng lại mười phần mười dịu dàng đoan trang diễm lệ, cộng với việc sinh ra trong gia đình giàu có, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, trong phạm vi trăm dặm đều nghe qua phương danh của nàng. Mặc dù có rất nhiều người tới cửa cầu hôn, nhưng lão phu nhân luyện tiếu cháu gái, cố ý kén rề, đến nay còn là khuê nữ.

Khiến Tiểu Tiểu xấu hổ là, bên trong trang bỗng chốc sôi trào hừng hực. Hộ vệ, gia đình đều là nhiệt tình mười phần, người người thề sống chết bảo vệ trong sạch cho tiểu thư. Đạo lý, cũng đơn giản thôi. Thẩm gia tiểu thư đang cần muốn kén rề, thời điểm như thế này, nếu có thể bảo hộ tiểu thư, có khi lại có thể ôm mỹ nhân về.

Vì thế, đến ban đêm, gia đình và hộ vệ bên trong trang đều ý chí chiến đấu tràn đầy, vạn phần quý trọng cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân này.

Tiểu Tiểu thật bất đắc dĩ, Tiểu Tiểu thật không biết nói gì. Cái gì mà Ngân Kiều là tôi thường tiểu thư chứ, căn bản chỉ là phỏng đoán của mọi người a, thật sự sẽ đến mới là lạ đó? Hơn nữa... Hơn nữa... Nếu hẳn thật sự đến, nhìn thấy loại tình huống này không phát hỏa mới là lạ a. Đến lúc đó, nàng ăn không tiêu nổi đâu a!

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, không khỏi rung rung. Vì sao, kế hoạch của nàng lại biến thành cái dạng này chứ? Rốt cục là từ khi nào thì bắt đầu, cho dù nàng làm chuyện gì cũng không thuận lợi vậy? Nàng ngồi trên bậc thềm trước cửa phòng, nhìn không trung, thở dài. Nàng đang xuất thần, đột nhiên, trước mắt có một cái bóng màu bạc vụt qua.

Tiểu Tiểu giật mình đứng lên. Không thể nào, chẳng lẽ...

.....

Liêm Chiêu và đám gia đình đứng cùng nhau, thơ thần tuần tra ở trong viện. Bọn gia đình vừa đi, vừa không đầu không đuôi nói chuyện.

“Nếu thật sự gặp phải tên Ngân Kiều kia, chúng ta làm sao vậy giờ?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là chạy. Đánh nhau có hộ vệ rồi. Chúng ta xông vào, không phải là đi chịu chết sao?”

“Ài, nghe nói lão phu nhân có nói rằng, ai có thể bảo toàn an nguy cho tiểu thư, có thể làm cô gia của Tê Vũ son trang đó!”

“Ha ha, tiểu thư đúng là tốt. Nhưng mà, mạng cũng không còn thì làm ăn được gì. Ngân Kiều kia là giang dương đại đạo đó, không chuyện ác nào không làm. Ngươi nói đi, Lí Chiêu?”

Liêm Chiêu mãi một lúc mới ý thức được là bọn họ đang kêu mình, hần mở miệng nói, “Cái loại ác đồ này, làm hại dân chúng, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể để hần tùy ý hành hung?”

“A, Lí Chiêu, khẩu khí của ngươi thật lớn a... Ngươi không phải mê mẩn tiểu thư nhà chúng ta rồi chứ?” Trong đám gia đình có người trêu ghẹo nói, “Vậy còn thể từ chưa qua cửa kia của ngươi, nên làm thế nào bây giờ?”

Liêm Chiêu nhú mày, nói, “Đừng lấy chuyện này ra mà nói cười, làm nhục danh tiết của cô nương nhà người ta.”

“Hi, nói chơi thôi mà, nào có nghiêm trọng như vậy...”

Gia đình nói vài câu, cũng cảm thấy không thú vị, liền không nói chuyện với Liêm Chiêu nữa.

Liêm Chiêu chậm rãi đi ở phía sau mọi người, nhú mày chuyện của mình. Lúc này, đột nhiên có một cái bóng màu bạc vụt qua trước mắt hần. Hần mạnh xoay người, đuổi theo cái bóng màu bạc kia.

Lúc này, một tiếng thét chói tai cắt qua yên tĩnh. Chỉ thấy, một thân xiêm y màu bạc, nam tử mặt mang mặt nạ lông chim, trên vai khiêng Thẩm gia đại tiểu thư, nhảy lên nóc nhà.

Liên Chiêu đứng lại, liếc mắt một cái liền thấy, vừa rồi đám hộ vệ phụng mệnh bảo hộ tiểu thư, đều đã bị thương, bất tỉnh nhân sự. Hắn cúi người, tiện tay nhặt một thanh đao, đuổi lên nóc nhà.

“Đứng lại!” Hắn nâng đao, quát.

Ngân y nam tử kia dừng chân lại, nhìn hắn.

“Ngân Kiều, buông tiểu thư ra!” Liên Chiêu nói.

Người nọ sao có thể thuận theo. Hắn khiêng thăm gia tiểu thư, tấn công về phía Liên Chiêu. Liên Chiêu cùng Ngân Kiều nhiều lần giao thủ, sớm biết rõ thế công này. Nhưng mà, thỉnh linh bất ngờ là, lúc này đây, người nọ không hề giống như lúc trước, tấn công vào cổ họng, mà là chuyên chú tấn công vào phía dưới.

Liên Chiêu có chút nghi hoặc, hắn huy đao che lại thế công của kẻ kia, đang định phản kích. Người nọ lại dùng Thăm gia tiểu thư kia làm tấm chắn. Liên Chiêu đành phải thu đao, e sợ gây thương tích cho người vô tội.

Tiểu thư chưa từng gặp phải chuyện như thế này, nhìn thấy đao phong xẹt qua ở ngay trước mắt, nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc, cả kinh khóc lên.

Dưới tình thế này, chiêu thức của Liên Chiêu có chút câu nệ. Mà chiêu thức của người nọ lại vô cùng sắc bén, không để lại lối thoát.

Liên Chiêu vội vàng thối lui vài bước, tránh đi sát chiêu. Lập tức, hiểu được cái gì. Người này từ đầu tới cuối đều sử dụng quyền chưởng, mà thứ Ngân Kiều quen dùng, phải là nhuyễn kiếm mới đúng.

“Người là ai, vì sao mạo danh Ngân Kiều làm chuyện ác?” Liên Chiêu quát lớn.

Người nọ cả kinh, hất mạnh tiểu thư trong tay ném về phía Liên Chiêu. Liên Chiêu liền hạ đao, vươn tay tiếp được nàng. Mà lúc này, người nọ thả người nhảy lên, tụ lực đánh một quyền. Thân hình Liên Chiêu chưa ổn, trong tay lại không còn binh khí, đành phải kéo Thăm gia tiểu thư, cố gắng tránh đi.

Mà lúc này, chiêu thức người nọ biến đổi, nhấc chân quét về phía bên hông Liên Chiêu.

Chiêu này vô cùng ngoan độc, nếu Liên Chiêu tránh đi, một đòn này nhất định đánh về phía Thăm gia tiểu thư. Hắn cắn răng một cái, nâng tay đỡ lại, cứng rắn ngăn lại một chiêu này.

Một đá này của người nọ dùng toàn bộ lực. Liên Chiêu chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức một trận, thân mình nghiêng một cái, ngã về phía mặt đất. Mà Thăm gia tiểu thư kia vốn là nữ tử nhu nhược, tự nhiên không thể ổn định thân hình, cũng ngã theo xuống.

Trong lúc chi mành treo chuông, Liên Chiêu miễn cưỡng vươn tay, đỡ lấy tiểu thư. Dùng bản thân làm đệm thịt, đập mạnh trên đất.

Người nọ đuổi theo không bỏ, nhảy theo xuống, một chưởng đánh úp về phía hai người.

Liên Chiêu cố nén đau đớn, tay đột nhiên đụng đến một cây đao. Hắn không cần nghĩ ngợi, ném đao về phía đó.

Người nọ không kịp tránh, đao nháy mắt cắm vào ngực. Động tác của người nọ ngừng lại, thân mình nghiêng đi, ngã về một bên.

Liên Chiêu vừa thở ra một hơi, đã thấy người nọ lại đứng lên, đang đưa đi tới.

Thăm gia tiểu thư thấy thế, sợ hãi kêu ra tiếng.

Liên Chiêu cũng kinh ngạc vô cùng. Bị thương như thế, còn có thể cử động, chỉ có một loại khả năng ... “Hành Thi...” Hắn nói ra hai chữ này, trong thanh âm có chút run run.

Mắt thấy Hành Thi kia chậm rãi tới gần, lúc gần tới bên cạnh hai người, chợt nghe thấy tiếng hộ vệ và gia đình vọt tiến vào, cảm gây gộc, đang định tấn công lên.

Lúc này, Hành Thi lui lại mấy bước, vọt người rời đi.

Thân thể Liên Chiêu liền thả lỏng, đau đớn lập tức hiện lên, hắn nhũn mảy cần răng, dư quang nơi khóe mắt đột nhiên nhìn đến một người. Ôn Túc đang đứng cách đó không xa, đang từ từ thông thả bước tới. Tay trái hắn nắm đao, vẻ mặt bình thản thanh lãnh, chỉ là, trong ánh mắt kia có chút tiếc nuối, cứ như vậy nhìn Liên Chiêu.

Liên Chiêu nháy mắt ý thức được điều gì, hắn dời tầm mắt, không thêm để ý tới. Hắn ngước mắt, nhìn tiểu thư khóc đến run rẩy, cười yếu ớt nói, “Tiểu thư, không có việc gì...”

Tiểu thư khóc, liên tục gạt đầu.

.....

Lúc Tiểu Tiểu đuổi tới, liền thấy thấy mọi người đang vô cùng hỗn loạn. Vài ma ma đỡ lấy thân mình xui lợ của tiểu thư đưa trở về phòng, lúc đi qua bên người Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu liền nghe thấy thanh âm mềm mại dịu dàng kia. Tiếp đó, Tiểu Tiểu liền thấy Liêm Chiêu đang được gia đình nâng đỡ. Trong lòng nàng cả kinh, chạy nhanh tới.

Lúc nhìn thấy Liêm Chiêu, nàng liền ngây dại. Sắc mặt của hắn tái nhợt như tờ giấy, trên trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn thấy Tiểu Tiểu, hắn nhướng mi mỉm cười, nói, “Tiểu Tiểu.”

Tiểu Tiểu nói không nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn. Lúc trước ở Anh Hùng Bảo, nàng đã bảo Ngân Kiều không cần thương hại Liêm Chiêu. Hiện giờ, hắn thế nhưng lại hạ thủ ngoan độc như vậy? Không cần phải làm đến mức này chứ? !

“Tiểu Tiểu?” Liêm Chiêu thấy nàng ngẩn người, lại gọi một tiếng

“Ngươi... Ngươi không sao chứ?” Tiểu Tiểu nhờ vậy mới phản ứng lại, mở miệng hỏi.

Liêm Chiêu lắc đầu.

Tiểu Tiểu do dự một chút, tiến lên vài bước, vươn tay đỡ hắn.

Liêm Chiêu lập tức cảm giác được, ngón tay nàng lược có chút dùng sức, gắt gao túm lấy cánh tay hắn.

“...” Liêm Chiêu nâng tay, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của nàng, “Không cần sợ, người kia không phải Ngân Kiều...” Hắn dừng một chút, nói, “Là Hành Thi.”

Tiểu Tiểu ngưng mắt, có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Liêm Chiêu hất tay mình ra, cười nói, “May mà không phải là hắn, bằng không, ta không có cách nào toàn thân trở ra...”

Cảm động trong nháy mắt kia, khiến Tiểu Tiểu không biết nên làm thế nào. Nàng không biết làm cách nào miêu tả tâm tình của bản thân, chỉ là, ngực thật ấm, khiến toàn thân đều cảm thấy ấm áp.

.....

Đêm hôm đó, trong Tê Vũ sơn trang, trăng đêm không ngủ. Bên trong trang rất nhiều hộ vệ và gia đình bị thương, cộng thêm tiểu thư bị chấn kinh. Lúc lão phu nhân nghe thấy mấy cái tin tức này, gấp đến độ sắc mặt đều trắng. Tiểu Tiểu là một trong ít tỷ nữ trong trang, tự nhiên bị phái làm việc: trông tiểu thư, chờ đợi sai phái.

Thảm gia đại tiểu thư hiển nhiên là bị sợ hãi, khóc thật lâu, ước chừng đến giờ dần (3h – 5h) mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ. Mà sau đó Nhạc Hoài Khê vào phòng, thay ca cho Tiểu Tiểu, để nàng đi ngủ.

Tiểu Tiểu chậm rãi đi ở trong viện không có một bóng người, ánh trăng thanh lãnh chiếu lên toàn thân nàng. Dưới ánh trăng, nàng ngẩng đầu lên, sau đó, yên tĩnh cười. Ấm áp vừa rồi, còn đọng lại trong huyết mạch chậm rãi lưu động, lần đầu tiên biết nàng, hóa ra trên thế giới, còn có cảm thụ tốt đẹp như vậy.

Nàng đang thỏa mãn cười, đột nhiên, tai trái hung hăng bị nhéo một cái.

“Oa...” Tiểu Tiểu vừa định kêu to, nhưng vừa thấy người đang kéo tai nàng, liền cứng rắn đến tiếng kêu nuốt trở về, “Ngân... Ngân đại gia...”

Ngân Kiều gọi lên khoe miệng, cười cười, “Nha đầu chết tiết kia, ngươi lại hãm hại ta...”

Tiểu Tiểu vội vàng lắc đầu, “Không phải a, ta không có a!”

Ngân Kiều buông tay ra, từ trong lòng lấy ra một cái Linh Vũ, “Vậy ngươi giải thích xem, Mai Vũ Lệnh này của ta, tại sao lại chạy đến Tê Vũ sơn trang được?”

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, vô tội nháy nháy mắt.

“Nói ta trộm bảo cũng được thôi, thế nhưng lại nói ta cường thường dân nữ?” Ngân Kiều nhủ mảy, cả giận nói, “Ngân Kiều ta cái gì có thể trộm, chỉ không trộm cô nương! Nói! Nha đầu chết tiết kia, lại gây nên cái chuyện tốt gì!”

Tiểu Tiểu càng thêm vô tội, “Không phải ta... Ta chỉ là đem Linh Vũ cắm lên trên bảng hiệu mà thôi, sự tình sau đó, là do chính bọn họ đoán bậy, không liên quan đến ta a... Ngân đại gia, ngươi phải tin tưởng ta a!”

Hai tay Ngân Kiều khoanh trước ngực, “Nga?”

Vì thế, Tiểu Tiểu liền đem chuyện phát sinh mấy ngày gần đây nói đơn giản một lần. Sau khi nghe xong, bắt mắt của Ngân Kiều hoàn toàn biến thành bất đắc dĩ.

“Nha đầu...” Ngân Kiều thở dài, vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Tiểu, “Ngươi thật xui xẻo...”

Tiểu Tiểu vừa nghe, liền rung rung, không sai, nàng thật sự quá xui xẻo a! Rốt cục cũng có người cảm giác được !

“Tuy nhiên...” Ngân Kiều làm biểu cảm rung mình, “Xui xẻo này cũng cả phần của ta nữa! Từ khi gặp gỡ người, mọi chuyện ta làm đều không thuận lợi, làm cái gì cũng chưa từng thành công! Người rõ ràng nên đổi tên đi, đừng kêu Tiểu Tiểu nữa, kêu Tiểu Tảo Bả* đi!”

(* Tảo Bả: đại khái là quét sạch đi)

Tiểu Tiểu ngây người một chút. Tiểu Tảo Bả? Tả Tiểu Tảo Bả? Quét sạch tiểu thiếp?... Ân, tuyệt đối không cần!

“Ngân đại gia, người tha cho ta đi, ta không phải cô ý! Bản thân cũng cui xẻo lắm rồi a!” Tiểu Tiểu lôi kéo tay áo hắn, cầu xin, “Ngân đại gia...”

“Đừng luôn mồm kêu ‘Dâm đại gia*’ ‘Dâm đại gia’ như vậy, vốn không dâm đều bị người kêu cho thành dâm rồi!” Ngân Kiều kéo tay áo ra, “Nhất định là bởi vì cái tên này, mới hại ta biến thành hái hoa tặc!”

(*: Dâm đại gia và Ngân đại gia cùng đọc là “yín dà yé”)

Tiểu Tiểu không nói gì. Hai cái này mà cũng có thể liên hệ được với nhau.

Ngân Kiều oán giận một lát, cuối cùng mới bình tĩnh lại, hắn nghiêm túc mở miệng nói, “Được rồi, trở lại chuyện chính, người gọi ta tới, chính là muốn ta giúp người tìm ‘Tam Thi Thần Châm’?”

Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Ngân Kiều nhú nhú đầu mày, “Bảy trăm hai mươi cái thần châm, trải rộng khắp thiên hạ, muốn tìm chúng, nói dễ hơn làm.”

Tiểu Tiểu vốn đang cảm thấy vô vọng, Ngân Kiều lại nở nụ cười, “Tuy nhiên, biết tìm tới ta, cũng coi như người thông minh.” Hắn nâng tay, vuốt vuốt tóc, “Ta mang người tới một chỗ... Đến nơi đó, đừng nói ‘Tam Thi Thần Châm’, ngay cả cái tên gia hỏa giả trang ta kia, đều không cách nào che giấu.”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt, “Còn có chỗ như vậy?”

Ngân Kiều cười cười, “Thiên hạ to lớn, ngọa hổ tàng long, có cái gì không có? Người đi theo ta, ta cho người mở mang tầm mắt.”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Hiện tại?”

Ngân Kiều nhú mày, “Vô nghĩa.”

Tiểu Tiểu đáng thương hề hề nhìn hắn, “Nhưng mà, ta muốn đi ngủ...”

Ngân Kiều làm mặt lạnh, néo lỗ tai nàng, kéo đi, “Nha đầu chết tiệt kia, cho người lười!”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ bị néo lỗ tai kéo đi, mắt nước mắt lưng tròng nhìn ánh trăng dần hạ xuống.

A... Thật sự thật muốn đi ngủ a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tam giáo cửu lưu (Đủ các hạng người)

Sắc trời, sáng tối không rõ. Trăng tròn vào mây, sao mai rực rỡ. Trong không trung, lơ lửng có thể nhìn thấy quang sáng màu trắng xanh nhợt nhạt. Sương mù đầy trời, tràn ngập bốn phía.

Tiểu Tiểu kéo chặt vạt áo, đi theo Ngân Kiều được hơn nửa canh giờ, trong lòng thầm kêu khổ. Chỗ hẻo lánh này, đường thì khó đi, khi nào mới có điểm kết đây? Nếu mà trời sáng, nàng còn chưa trở về, không phải sẽ bị người khác hoài nghi hay sao?

Nàng đang thở dài, Ngân Kiều đi phía trước đột nhiên dừng chân lại, xoay người cười với nàng, “Đến.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, hai cái đèn lồng đỏ thắm làm hoa mắt nàng. Nàng dụi dụi mắt, không khỏi kinh ngạc, cái nơi hẻo lánh như vậy, lại có thể có căn nhà khí khái đến thế. Nàng hí hóp mắt, nhìn kỹ, trên cửa treo tấm biển, trên đó viết hai chữ to đùng: Khúc phường.

“Khúc phường?” Tiểu Tiểu mặc niệm một lần. Sao nghe qua cứ cảm thấy giống như là giáo phường (phường ca kỹ)? Xướng khúc sao? Nàng nhìn khắp nơi, chỗ như thế này, cho dù có giáo phường, cũng không có người tới xem nhì.

Ngân Kiều đi lên vài bước, vươn tay gõ cửa.

Chỉ thấy, một bàn tay nhỏ bé ra mở cửa, một cô nương nũng nịu mỉm cười thăm dò, “A, ta còn tưởng là ai chứ, mau vào đi.”

Tiểu Tiểu thấy thế, sùng sốt. Thật sự là giáo phường?! Nàng thở dài, được rồi, ai nói hoàng hoa khuê nữ thì không thể đi vào giáo phường? Nàng kiên trì, cùng Ngân Kiều tiến vào.

Vừa bước qua cửa, tiếng cười của nữ tử, lẫn vào hương rượu nồng đậm, đập thẳng vào mặt nàng.

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, mùi hương kia thơm ngọt, ôn nhuận có cả tươi mát. Nàng cười cười, mở miệng, “Lê Hoa Xuân Nương.”

Vị cô nương coi cửa kia nghe được, xoay người mà cười, “Vị cô nương này xem ra cũng là hảo thủ về rượu, đã đến, xin mời cùng đối ẩm mấy chén đi!”

Tiểu Tiểu chỉ đành bất đắc dĩ cười. Nàng đâu phải là hảo thủ về rượu gì chứ, chỉ là lúc nàng còn nhỏ, khi sư phụ uống rượu, rất hay thích dùng chiếc đĩa chấm vào rượu ép nàng nếm. Đợi đến lúc tuổi nàng lớn hơn rồi, dần dần cũng có thể cùng sư phụ đối ẩm. Sư phụ cũng không mê rượu, nhưng có am hiểu sâu sắc về vấn đề này. Sư phụ từng cười nói, rượu hợp bốn mùa: xuân lê hoa, hạ hợp hoan, thu cúc, đông tiêu. Bốn loại rượu này, lỡ mất thì rất đáng tiếc.

Mùa xuân hàng năm, sư phụ đều sẽ làm một bình lê hoa xuân nương, cầm bánh táo, cùng nàng ngắm hoa trong gió mát. Chỉ là... Những ngày như vậy, sau này không còn nữa.

Tiểu Tiểu chợt thấy đau thương, nàng cúi đầu bước, yên lặng đi theo.

Lúc ngược mắt lên, cảnh tượng tước mắt, khiến nàng phải cảm thán. Đây là một đình viện có đủ loại hoa lê, bốn phía treo đèn chiếu sáng, chiếu cho đình viện sáng như ban ngày. Gió nổi lên, hoa lê tựa tuyết trắng nhẹ nhàng bay xuống, giống như tuyết mùa xuân. Dưới tàng cây, một đôi vò rượu lớn nhỏ. Vài nữ tử xinh đẹp ngồi trên chiếu, đánh đàn thổi sáo hát hí khúc, chính là một khung cảnh phong lưu bậc nhất!

Tiểu Tiểu lập tức nhìn thấy, bị đám nữ tử kia vây quanh, là một nam tử khoảng đầu bốn mươi. Mặt trắng có râu, hai mắt sâu sắc, vạt áo hắn không buộc lại, lười nhác nằm trên mặt đất, tay cầm một chén rượu màu xanh ngọc bích, nhìn người tới.

Ngân Kiều thờ dài, nói, “Phường chủ thật hưởng thụ quá đi.”

Nam tử kia cười yếu ớt, nói, “Uống rượu ngâm thơ, nhân sinh có bao nhiêu chứ. Lão phu chỉ đang tận hưởng lạc thú trước mắt mà thôi.”

Với cái tuổi của hắn, tự xưng lão phu, nghe có chút kỳ quái. Hắn mang theo men say, nói, “Lần này ngươi đến, là vì muốn nghe điều gì?”

Ngân Kiều cũng không khách khí, nói thẳng, “Tam Thi Thần Châm.”

Nam tử kia vừa nghe, uống rượu rồi cười, “Muốn tìm tiên đạo, đi trước tam thi*. Không nghĩ tới a không nghĩ tới a, tên đạo tặc tùy tính như ngươi cũng có một ngày muốn tu đạo.” Hắn ngồi dậy, tiếp tục nói, “ta biết ngươi đúng là cao thủ dùng châm, hay là Tội Tuyệt Ngân Mang trong tay không đủ dùng hả?”

(*: Ý là nói anh định đi bắt ma để làm đạo sĩ à.)

Ngân Kiều khinh thường, nói, “Phường chủ cần gì phải châm chọc? Biết hoặc không biết, ngươi nói thẳng ra là được.”

Nam tử kia cười cười, hắn buông chén rượu xuống, nói, “Biết thì biết, chỉ là, muốn xem cái giá ngươi đưa ra thôi.”

“Hai trăm lượng.” Ngân Kiều vươn hai ngón tay, nói.

“Một ngàn lượng.” Nam tử kia không cam lòng yếu thế.

Ngân Kiều nhú mày, “Không bằng ngươi đi ra ngoài ăn cướp luôn đi cho rồi! Ba trăm lượng!”

Nam tử kia cười cười, “Ngươi không phải là cường đạo sao? Được rồi, tám trăm.”

“Ba trăm lượng! Nhiều hơn một văn tiền ta cũng không trả!” Ngân Kiều cá giận nói.

Tiểu Tiểu đứng một bên nghe thấy mà rung rung. Ba trăm lượng a, nếu cho nàng ba trăm lượng, bảo nàng không rút châm cũng được a!

Nam tử kia thờ dài, “Ai, có phải đạo gần đây kinh tế của ngươi bị đình trệ hay không a? Nghe nói ngươi không kiếm được cái gì hay ho để trộm, bây giờ ngay cả cô nương nhà người ta cũng không tha. Cũng khó trách có chút tiền như vậy, cũng keo kiệt trả giá.”

Ngân Kiều lúc này nổi giận. Hắn lấy Tội Tuyệt Ngân Mang ra, bắn thẳng về phía nam tử kia.

Chỉ thấy, đám cô nương nũng nịu kia vui cười tản ra, nam tử kia nâng chén. Sau đó một tiếng đình đương vang lên, mấy cái ngân châm đều rơi vãi đầy đất.

“Không phải là ngươi muốn dùng mấy cái ngân châm này để gán nợ đó chứ?” Nam tử kia mở miệng trêu tức, cô nương lúc trước dẫn hai người đến cười duyên không ngừng.

Tay Ngân Kiều đã đặt ở trên nhuyễn kiểng bên hông.

Nam tử kia hóp một chút rượu, nâng tay, một nữ tử thấy thế đứng dậy rời đi. Không lâu sau, nâng một quyển văn thư đi ra. Nam tử mở miệng nói, “Nói đùa chút thôi. Tam Thi Thần Châm tổng cộng có bảy trăm hai mươi cái, thất lạc các nơi.” Hắn tiếp nhận cuốn văn thư kia, mở ra, “Năm đó, Tam Thi Thần Châm này là thánh vật của Đạo Tông, dùng để trừ bỏ Tam Thi, đi vào con đường tiên đạo. Mà sau này, không biết sao lại lưu lạc tới Thần Nông thế gia. Mười bảy năm trước, Quỷ Sư xâm nhập Thần Nông thế gia, cướp đi thần châm. Bảy trăm hai mươi cái châm này từ đó biến đi đâu không rõ...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi cả kinh. Mười bảy năm trước, Quỷ Sư xông qua chín môn phái chỉ có một điểm giống nhau, chính là vì “Cửu Hoàng thần khải”... Chẳng lẽ nói, “Tam Thi Thần Châm” này là một trong chín cái “Cửu hoàng thần khải”?

“Bản phưởng cũng không thực sự biết thần châm cụ thể ở đâu, nhưng mà, có thể nói cho ngươi chuyện tìm kiếm ngân châm này mấy năm gần đây.” Nam tử kia cầm văn thư trong tay cuộn lại, “Ba trăm lượng, tiền bạc hai bên đã thỏa thuận xong, trả luôn chứ.”

“Tiền bạc hai bên đã thỏa thuận xong? Trên người ta sao mang nhiều tiền như vậy được? Mấy ngày nữa ta đưa cho ngươi.” Ngân Kiều tiến lên vài bước, nói.

Nam tử kia lắc đầu, “Nhúng tay vào ‘Tam Thi Thần Châm’, ngươi chết lúc nào cũng không biết. Hiện tại không tính tiền, chẳng phải ta chịu thiệt hay sao?”

Ngân Kiều nhú mày, không vui.

“Trở về cầm tiền đến đây. Nếu ngươi có tâm, trả thêm hai trăm lượng, ta ngay cả cái tên giả trang ngươi kia cũng nói hết cho ngươi biết.” Nam tử kia cười nói.

Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức hô lớn, “Không cần, ba trăm lượng thôi!”

Lời này vừa nói ra, Ngân Kiều và nam tử kia đều ngây ngẩn cả người.

Về mặt Tiểu Tiểu nghiêm cần duỗi ra ba ngón tay. Kẻ giả trang Ngân Kiều, là Hành Thi. Mà có thể thao túng Hành Thi, chỉ có Thần Nông thế gia. Loại chuyện này, nàng cũng biết. Muốn là vì cái chuyện như thế này mà tổn mất hai trăm lượng, vậy chẳng phải quá đau đớn hay sao? Hơn nữa, ai biết số tiền này có phải là do Ngân Kiều trả hay không? Có thể giảm được chút nào hay chút ấy!

Nam tử kia nhìn Tiểu Tiểu, lại nhìn nhìn Ngân Kiều, “Xem ra, trên người cô nương mang theo tiền?”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu choáng váng. Không phải chứ, thật sự muốn nàng trả?... Chuyện tìm châm này không nên chậm trễ, xem ra cái lão bản của giáo phưởng này cũng không phải là loại thiện nam tín nữ gì. Loại tin tức này, hôm nay không mua, ngày mai liền lọt vào tay người khác. Nhưng mà, ba trăm lượng a, nàng đâu có nhiều tiền như vậy?

Nàng vươn tay, sờ soạng từ đầu đến chân, sau đó, nở nụ cười một chút, từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài.

“Thiên Anh Lệnh...” Ý cười trêu tức trên mặt nam tử kia hoàn toàn biến mất, biến thành kinh ngạc.

“Khối lệnh bài này chắc cũng được ba trăm lượng chứ?” Tiểu tiểu nói.

“Dư dả.” Nam tử kia vuốt cằm, “Cô nương đã đưa ra Thiên Anh Lệnh, ta cũng không thể không cho Anh Hùng Bảo mặt mũi. Ngươi còn muốn biết cái gì, ta nhất định sẽ nói hết cho ngươi.”

Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi lắc đầu, “Ta cái gì cũng không muốn biết.”

Nam tử kia có chút nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu, “Dùng ‘Thiên Anh Lệnh’ có thể tùy ý điều động sản nghiệp dưới trướng của Anh Hùng Bảo dưới, cuốn văn thư này tuy rằng trân quý, nhưng mà không bằng nổi giá trị của khối lệnh bài này. Ngươi lấy đại đối tiểu, lại không có yêu cầu khác sao?”

Tiểu Tiểu cười, không trả lời. “Thiên Anh Lệnh” mấy thứ này, nàng nếu tùy tiện đưa ra dùng, vậy liền trở thành cây to đón gió, tự tìm đường chết rồi. Còn không vất lại ở trong này! Về phần muốn biết gì đó... Chỉ có, hung thủ giết chết sư phụ... Chỉ là, đây là ý muốn của nàng, lại không phải là kỳ vọng của sư phụ. Nàng vẫn nên làm theo ý của sư phụ, cứ thế mà sống.

Ngân Kiều nhìn nàng, trong ánh mắt mang chút phiền muộn. Hắn cao giọng, mở miệng nói, “Phưởng chủ, đã chiếm tiện nghi cũng đừng dài dòng. Còn không đem văn thư cho ta?”

“Nam tử kia trầm mặc một lát, đứng lên từ trên đất, cười đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, “‘Khúc phưởng’ này của ta tuy chỉ mới kinh doanh mấy năm ngắn ngủi, nhưng số người nhìn thấy cũng không ít. Người giống như cô nương đây, là lần đầu tiên ta gặp được. Tại hạ Hạ Lan Kỳ Phong, hôm nay liền giao cho cô nương người bằng hữu này.” Hắn đưa văn thư qua, “Thiên Anh Lệnh, ta sẽ nhận lấy. Cô nương có thể tùy ý chọn một thứ trong phưởng này của

ta. Coi như là lễ vật đã đến đây.”

Tiểu Tiểu thoáng nhìn quanh bốn phía, nơi này là giáo phường ai, ngoại trừ rượu chỉ có cô nương, muốn chọn một thứ gì đó, thật không dễ dàng a. Cũng được, lấy đại một thứ đi. Nàng chậm rãi đi đến dưới tán hoa lê, nhắc lên một bầu rượu.

“Vây ta lấy bình Lê Hoa Xuân Nhưỡng này.” Nàng đứng ở dưới tán hoa lê đang rơi rụng, cười mở miệng.

Hạ Lan Kỳ Phong sùng sốt một chút, lập tức gật đầu. “Ha ha, cô nương hóa ra lại là một hảo tửu. Bản phường từ khi khai trương tới nay, người đến mua rượu ít đến đáng thương. Cô nương chính là người đầu tiên.” Hắn đi đến dưới tàng cây, xách một bầu rượu khác lên, đưa cho Tiểu Tiểu, “Bản phường cũng không keo kiệt, mua một bình tặng một bình.”

Tiểu Tiểu cao hứng nhận lấy bầu rượu kia, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì. “Người nói nơi này bán rượu? Không phải là giáo phường sao?”

Vừa nghe xong lời này, các cô nương đều cười thành tiếng.

Hạ Lan Kỳ Phong thờ dài, nhìn Ngân Kiều, “Người xem, nói cái gì với cô nương nhà người ta vậy hả? Ta ở chỗ này đứng đắn ử rượu, sao lại biến thành giáo phường rồi?”

Ngân Kiều phì cười, “Ta đâu có nói cái gì, chính nàng tự đoán mò thôi.”

Tiểu Tiểu thật xấu hổ nhìn mọi người, không nói nổi nữa.

Ngân Kiều cười nói, “Đã mua bán xong, ta cũng không quấy rầy nhà hứng của phường chủ nữa. Chúng ta đi thôi.” Hắn vươn tay kéo Tiểu Tiểu đang cứng ngắc, bước chân rời đi.

Hạ Lan Kỳ Phong nhìn “Thiên Anh Lệnh” trong tay, lại nhìn theo bóng hai người kia rời đi. Trên mặt của hắn mang theo ý cười, thân nhiên nói với các cô nương phía sau, “Đám tiểu cô nãi nãi của ta ơi, đi làm việc đi. Các người không thấy hứng thú sao? Thân phận của cô nương kia...”

Đám nữ tử cười duyên, cùng nói, “Linh mệnh.” Lập tức, ào ào thả người rời đi.

Nữ tử lúc trước ra mở cửa đi đến bên người Hạ Lan Kỳ Phong, nói, “Phường chủ, cô nương kia không giống cao thủ, sợ là ngài phải thất vọng rồi.”

Hạ Lan Kỳ Phong cười đến cao hứng, “Ha ha, ta a, nhưng mà trên người cô nương kia thấy được một dòng quý khí...”

.....

Ra khỏi khúc phường, lúc trở lại trấn trên, đã qua giờ mẹo (5h – 7h).

Tiểu Tiểu nâng cuốn văn thư kia, dưới nắng sớm, cẩn thận đọc.

Trên văn thư, hoàn toàn không bỏ sót bất kỳ người nào đã từng đi tìm “Tam Thi Thần Châm”. Nhưng khiến Tiểu Tiểu xấu hổ là, những người này tìm khắp năm châu bốn biển. Nếu cả đám đi tìm, còn không biết tốn mất bao lâu.

Nàng thờ dài, đang cảm thán vận khí bản thân sao mà kém đến thế, đột nhiên thấy được một cái tên.

Tê Vũ sơn trang? !

Nàng bỗng chốc dừng chân, sững sờ tại chỗ. Đã từng đến Tê Vũ sơn trang tìm “Tam Thi Thần Châm”? Nàng không khỏi có chút dự cảm bất hảo. Lãng Du mất tích, thiếu nữ bị bắt, Hành Thi, Tam Thi Thần Châm... Hơn nữa, Tam Thi Thần Châm kia có thể lại là một trong chín cái Cửu Hoàng thần khí... Tới hôm đó nàng nhìn thấy bóng đen, cơ quan, thứ đồ vác trên lưng, rốt cục là che giấu cái gì?

Ngân Kiều thấy nàng dừng bước, cũng liền ngừng lại. Nhìn thấy vẻ mặt nàng suy nghĩ sâu xa, hắn mở miệng nói, “Nha đầu, người có phải có chuyện gì gạt ta hay không?”

Tiểu Tiểu ngược mắt, đang muốn đem chuyện Hành Thi giả trang nói ra. Bỗng nhiên, một cỗ sát khí lạnh lẽo áp tới. Ngân Kiều phát hiện, lập tức rút kiếm ngăn cản.

Tiểu Tiểu vọt đến một bên, khi nhìn thấy người tấn công bất ngờ kia, kinh ngạc không thôi.

Ngân Kiều cười cười, vừa tiếp chiêu vừa nói, “Mạc Doãn công tử thật sự là hảo hứng nha, sáng sớm tinh mơ đã tìm người luyện võ.”

Không sai, cái người xuất đao đánh bất ngờ kia, đúng là Anh Hùng Bảo nhị công tử, Mạc Doãn.

Biểu cảm của Mạc Doãn lãnh đạm, “Mẫn Yên” trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Giao Triệu Nhan ra, ta tha cho người một mạng!” Mạc Doãn mở miệng, giọng điệu bá đạo.

Ngân Kiều làm vẻ mặt không hiểu, hắn đánh mấy chiêu bức bức hai người cách ra một khoảng, cười lạnh mở miệng nói, “Mạc Doãn công tử, thứ cho tại

hạ ngu dốt. ‘Triệu Nhan’ là ai vậy?’

“Hừ. Quả nhiên là hái hoa tặc, ngay cả tên người mình thường đều không biết!” Mạc Doãn càng thêm phần nộ, cương đao trong tay tỏa ra sát khí bức người.

Ngân Kiều vẫn như cũ không hiểu ra sao, Tiểu Tiểu đứng một bên ôm đầu lại hiểu rõ ràng. Không phải chứ? Triệu Nhan bị bắt? Hơn nữa, là ‘Ngân Kiều’ làm? Hôm nay đối tượng của Ngân Kiều là Thẩm Diên Thẩm tiểu thư, vậy có nghĩ là, Triệu Nhan bị bắt trước đó rồi?... Chẳng lẽ... Tối hôm đó trong cái bao tải nằng nhìn thấy kia, chính là...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu “Vụt” một cái đứng lên, xông vào giữa hai tên nam nhân đang liều chết chém giết kia hô to một tiếng, “Hiểu làm a!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ba chén lót bụng

“Hiểu làm a!”

Tiếng la của Tiểu Tiểu vừa vang lên, Ngân Kiều và Mạc Doãn đồng thời ngừng chiêu thức lại, nhìn nàng.

Tiểu Tiểu bước lên trước một bước, nói, “Ta tận mắt nhìn thấy, Triệu cô nương bị bắt nhốt vào trong Tê Vũ sơn trang!”

Gọn gàng dứt khoát như vậy, khiến hai người kia đều ngây ngẩn cả người.

“Không thể nào. Đêm qua, đại tiểu thư của Tê Vũ sơn trang cũng bị bắt, sao lại do Tê Vũ sơn trang gây nên được.” Mạc Doãn không tin.

“Rất đơn giản thôi...” Ngân Kiều cười cười, nói, “Chỉ cần làm như vậy, hiềm nghi về hung thủ sẽ được rửa sạch hoàn toàn. Người chịu thiệt cuối cùng vẫn là kẻ coi tiền như rác là ta đây a.” Hần thu kiếm, nói, “Mạc Doãn công tử, chuyện tới nước này, cả ta và người đều là người bị hại, sao không liên thủ cùng nhau đối phó với cái tên đứng đằng sau màn kia?”

Mạc Doãn trầm mặc một lát, lẳng lặng thu đao. Cứ cho là hắn không tin Ngân Kiều, nhưng Tiểu Tiểu dù sao cũng có ơn cứu mạng hắn. Huống chi, lừa hắn cũng không được cái gì.

Ngân Kiều cười cười, “Được. Mạc Doãn công tử quả nhiên sáng khoái. Tối nay, canh ba giờ sừ, Tê Vũ sơn trang, Tiểu Tiểu dẫn đường, ta sẽ dụ đám thù vạ rời đi, vào trang cứu người.”

Tiểu Tiểu chấn động toàn thân. Vào trang cứu người, phiếu lưu rất lớn a. Nghĩ lại thì cơ quan kia mặc dù nàng có tận mắt nhìn thấy, nhưng bên trong có cạm bẫy gì, nàng hoàn toàn không biết. Hơn nữa, Hành Thi thường lui tới... Chắc, lành ít dữ nhiều a! Chỉ là, tình hình hiện tại, không thể để cho nàng cự tuyệt. Nàng đành phải kiên trì, đáp ứng bọn họ.

Mạc Doãn gật gù đầu, xoay người tránh đi.

Tiểu Tiểu thở dài, bắt đầu đi.

Về mặt Ngân Kiều lại hoàn toàn thoải mái. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, nói, “Chả trách vừa rồi người cố ý chỉ trả có ba trăm lượng. Hóa ra đã biết nội tình rồi. Nhìn người ngây ngốc, hóa ra lại cơ trí phết đấy nhì.” Hắn nói xong, vươn tay xoa đầu Tiểu Tiểu, “Được rồi, nha đầu, đói bụng không? Ta mời người ăn cái gì đó.”

Tiểu Tiểu nghe thấy, ánh mắt tỏa sáng bùng bùng, “Ngân đại gia, ngài thật sự là can đảm hiệp nghĩa, tâm địa bồ tát...”

Ngân Kiều lập tức xoay tay, gõ một cái lên đầu Tiểu Tiểu, “Mở miệng là nói bồ tát, cẩn thận bị sét đánh đó. Còn nữa, đừng có gọi ta là ‘Ngân đại gia’!”

Tiểu Tiểu xoa đầu, sợ hãi nói, “Vậy... Ngân đại hiệp? Ngân công tử?”

Ngân Kiều thở dài, “Ta họ Tê, tên chỉ một chữ Hành. Sau này gọi ‘Tê đại ca’ là được.”

“A?” Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

Ngân Kiều cười, “Thật ra, luận bối phận, người gọi ta như vậy cũng không sai. Đi thôi, ăn cái gì đã, có một số chuyện, sau này người tự khắc sẽ biết.”

Hắn nói xong, liềm mỉm cười cất bước.

Tiểu Tiểu không biết hẳn có ý gì, nhưng không hỏi thêm nữa, cười đi theo.

.....

Ăn xong bữa sáng, chào tạm biệt Ngân Kiều, Tiểu Tiểu nhanh chóng trở về Tê Vũ sơn trang. Nàng dè dặt cẩn trọng đi lối cửa sau, tránh mọi người, đang định trở lại phòng, lại nghĩ đến cái gì, xoay người đi về phía phòng ở của gia đình.

Vừa mới bước thêm được một bước, nàng liền nhìn thấy vài gia đình. Nàng khẩn trương, lúc đang chuẩn bị bịa đại một lí do, mấy gia đình này liền xông tới, hạ giọng, nói, “Ồi, sao bây giờ người mới đến a? Nhanh chút nhanh chút, thuốc đâu?”

Gia đình bên cạnh lập tức đưa thuốc tới, giao cho Tiểu Tiểu.

“Mau vào đi a!”

Gia đình lúi lúi kéo kéo nàng. Tiểu Tiểu không hiểu gì cả đi đến trước phòng. Nàng nhìn chén thuốc trong tay, nghĩ nghĩ, vì vậy, nâng tay gõ cửa.

“Vào đi.”

Không giống giọng nàng đã nghĩ, trả lời, là giọng của một nữ tử lớn tuổi.

Tiểu Tiểu nghi hoặc, đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Liêm Chiêu đang nằm trên giường, mà ngồi bên cạnh, là lão phu nhân. Mà đứng bên cạnh lão phu nhân, là Thẩm gia đại tiểu thư, Thẩm Diên.

Tiểu Tiểu sững sốt một lát, lập tức hiểu ra, đi tới. Chả trách mấy gia đình kia có cử chỉ kỳ quái, hóa ra là vì chuyện này. Đứng rồi, lúc trước có nghe đồn, lão phu nhân âm thầm hứa hẹn, ai có thể bảo vệ tiểu thư bình an, có thể ở rể tại Thẩm gia. Cho nên, tình hình này, là... Làm mới?

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu không khỏi có chút cứng ngắc.

“Đã là tới đưa thuốc, sao còn đứng sững ở cửa?” Lão phu nhân thấy thế, bắt mắt nói.

Tiểu Tiểu khôi phục tinh thần, bưng thuốc đi tới.

Nhìn thấy nàng, Liêm Chiêu ngược mắt cười cười.

Lúc này, mảy của lão phu nhân lại nhú lại, “Đưa thuốc đến, sao trong tay lại cầm theo rượu?”

Tiểu Tiểu lúc này mới phát hiện, trong tay mình còn cầm theo hai bầu rượu của “Khúc phùng” kia.

“Cái này... Cái này là thuốc dẫn, đại phu bảo uống trước khi uống thuốc.” Tiểu Tiểu bịa đại một lí do.

Lão phu nhân không để ý đến nàng nữa, quay đầu nói với Liêm Chiêu, “Trị thương quan trọng hơn, người uống thuốc đi. Chút nữa, sơn trang nhất định sẽ luận công ban thưởng.”

Nói xong, lão phu nhân đứng dậy, kéo tay Thẩm Diên, đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu nhìn các nàng rời đi, không tự giác thở nhẹ một cái. Nàng xoay người, cũng thấy Liêm Chiêu thờ ra.

“Ách...” Tiểu Tiểu không biết nên nói gì, đành bưng thuốc qua, nói, “Uống thuốc đi.”

Liêm Chiêu ngược mắt nhìn nàng, cười nói, “Không phải nên uống thuốc dẫn trước hay sao?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Tuy rằng, vừa rồi là nàng nói vậy, tuy nhiên, lời đã nói ra, không thể thay đổi a. Nàng bưng thuốc xuống, cầm lấy một bầu rượu, cạy giấy dán ra, rót một cốc, đưa cho hắn.

Liêm Chiêu cầm cái cốc, nhẹ uống một ngụm, hơi hơi nhíu mày, “Rượu Đồ Tô?”

Tiểu Tiểu sững sốt, nàng tùy ý mở đại một cái, cũng không biết mình mở cái bình nào. Nàng nhìn nhìn bầu rượu, trên bầu rượu này chưa viết tên. Nàng ngửi ngửi, hương rượu nồng đậm xông vào mũi, chính xác là rượu Đồ Tô.

Nàng nhìn về phía Liêm Chiêu, hỏi, “Người không uống được rượu Đồ Tô?”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Chỉ là không uống quen thôi...” Hắn nói xong, liền một ngụm uống cạn, lập tức cầm lấy chén thuốc, uống được.

Tiểu Tiểu thấy biểu cảm khi uống rượu của hắn, biết cái kia chính xác không phải chỉ là chuyện “Uống không quen”. Sớm biết như thế, thì mở “Lê Hoa Xuân Nhưỡng” cho hắn uống rồi. Tiểu Tiểu cười cười, nhìn hắn uống thuốc. Sau đó, liền chú ý đến tay trái đang băng bó của hắn.

“Thương thế của người có đỡ hơn không?” Tiểu Tiểu mở miệng, hỏi.

Liêm Chiêu uống thuốc xong, buông chén thuốc, nói, “Vẫn chưa bị thương tới gân cốt, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

“Nga.” Tiểu Tiểu gật đầu.

Liêm Chiêu thấy nàng an tĩnh lại, sau đó trầm mặc, liền cúi đầu suy nghĩ một lát, cười mở miệng, nói, “Ngươi đoán, vừa rồi lão phu nhân nói cái gì với ta?”

Nghe thấy đề tài này, Tiểu Tiểu không khỏi cả kinh, “Cái gì?”

Trong biểu tình của Liêm Chiêu có chút ý cười bất đắc dĩ, nói, “Nàng nói, chuyện giả tiểu thư cho người cứu được nàng, chỉ là phỏng đoán của hạ nhân, không phải sự thật. Huống chi cháu gái nàng là thiên kim tiểu thư, cho dù có kén rể cũng muốn tuyển nhà môn đăng hộ đối...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi bật cười. Môn đăng hộ đối? Sau này, nếu lão phu nhân biết người trước mặt nàng là đại thiếu gia của Thần Tiễn Liêm gia, chẳng phải sẽ hối hận muốn chết? Tuy nhiên, lấy danh vọng của Liêm gia, loại chuyện ở rể này, tuyệt đối không đáp ứng. Ha ha, nếu đem lên bàn cân so sánh địa vị của hai nhà, người nói lời này, phải là Liêm gia mới đúng a.

Nàng cười, Liêm Chiêu cũng nở nụ cười, “Có buồn cười như vậy hả? Ta lại cảm thấy mình bị người ta coi thường đấy.”

“Ngươi có sao, rõ ràng là ngươi coi thường các nàng, còn ngăm ngăm gườm gườm nhìn mình mới là người chịu lỗ.” Tiểu Tiểu cười thốt ra, nói xong liền cảm thấy mình nói lỗ, vô cùng xấu hổ.

Liêm Chiêu lại vẫn cười như cũ, nói, “Ta mới không phải là người như vậy...”

Tiểu Tiểu nhú mày, nhin không được, cãi lại, “Không cần giả vờ, ta không bị ngươi lừa đâu. Rõ ràng là ngươi âm thầm cười trộm!”

Liêm Chiêu nhìn nàng, ý cười trong mắt sáng ngời.

Tiểu Tiểu không khỏi có chút thất thần. Cho dù qua bao lâu, biết thêm bao nhiêu về hắn, vẫn đều cảm thấy, nàng và hắn, luôn luôn cách nhau một khoảng rất xa. Không chỉ là không môn đăng hộ đối, mà từng lời nàng nói còn đều là lừa dối, hiện tại, điều khiến nàng lo lắng. Nàng che giấu hắn quá nhiều, hắn lại quá mức thẳng thắn thành khẩn, quá mức chói mắt.

“Liêm Chiêu...” Tiểu Tiểu do dự mà, mở miệng, “Kỳ thực ta...”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nghiêm túc lắng nghe.

Một khắc kia, Tiểu Tiểu không nói nổi câu nào. Nàng chỉ biết một điều, chỉ cần nàng nói ra, tất cả mọi thứ trước mắt sẽ biến mất hoàn toàn... Giống như từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện...

“Ta...” Nàng cứng ngắc cười cười, “Ta còn phải làm việc.”

Lông mày và lông mi Liêm Chiêu khẽ nhúc, nhưng lập tức cười lên, “Àn, ngươi bận thì đi đi.”

Tiểu Tiểu gật đầu, cầm lấy bình rượu trên bàn, bước nhanh ra ngoài.

Nàng đóng cửa phòng lại, vừa ngẩng đầu, liền thấy vài tên gia đinh gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, không hiểu.

Đám gia đinh kia nhìn nhìn một lúc lâu, sau đó lần lượt thở dài, tản ra bốn phía.

Tiểu Tiểu chả hiểu gì cả. Nàng gãi gãi đầu, ngẩng đầu suy nghĩ, cuối cùng cũng không nghĩ ngơi nữa. Nàng cầm rượu, định quay lại phòng, đã thấy Nhạc Hoài Khê hùng hăng hồ hồ vọt tới, kéo nàng đi.

“Tiểu Tiểu, sao bây giờ ngươi mới về a! Trong viện có một đồng quần áo lớn đang chờ giặt a!” Nhạc Hoài Khê vừa chạy vừa kêu.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ. Nàng quả nhiên, có rất nhiều việc cần làm a...

.....

Thật vất vả mới tới lúc được nghỉ ngơi, trời đã về chiều. Tiểu Tiểu ngồi trên bậc cửa trước cửa phòng, hí mắt nhìn mặt trời lặn.

Nhạc Hoài Khê bụng hai chén cơm lại, nói, “Tiểu Tiểu, ta lấy cơm chiều giúp ngươi nè, ăn đi.”

Tiểu Tiểu nói cảm ơn, nhận lấy mì sợi, bắt đầu ăn.

“Oa, một thật nha. Tổng quản kia cũng thật nhẫn tâm, bảo chúng ta làm nhiều việc như vậy.” Nhạc Hoài Khê khẽ oán giận nói.

Tiểu Tiểu cầm chiếc đĩa, nghĩ tới cái gì, nói, “Ta có rượu, ngươi muốn uống không?”

Nhạc Hoài Khê lập tức gật đầu, “Có có”

Tiểu Tiểu vào nhà, lấy cái bình rượu Đồ Tô đã mở, cầm lấy hai chén trà, đổ ra.

Nhạc Hoài Khê bung chén, uống một ngụm, nói, “Oa, vị thuốc rất nặng, rượu Đồ Tô?”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Ngươi uống không quen sao? Ta còn một bình khác...”

Nhạc Hoài Khê cười cười, nói, “Năm nào chả phải uống, sao có thể không quen chứ. Chỉ là, mùa này, lấy đâu ra rượu đồ tô.”

“Người khác cho.” Tiểu Tiểu trả lời đúng sự thật.

“Nga...” Nhạc Hoài Khê vừa định uống tiếp, đột nhiên bàn tay cầm chén của nàng ngừng lại. Nàng hạ chén rượu xuống, nhìn Tiểu Tiểu, nói, “Nha, Tiểu Tiểu, rượu này là ai đưa cho ngươi?”

Tiểu Tiểu đang cầm một ly, chuẩn bị uống, bị nàng hỏi như vậy, ngây ngẩn cả người. “Lão bản ở phường rượu...” Nàng trả lời.

Thần sắc Nhạc Hoài Khê có chút kỳ quái, nàng mở miệng nói, “Thực khéo a. Rượu Đồ tô, sát trăm quỷ, ôn dương bổ khí, hạ cổ độc... Lãng Du phòng loại rượu này, vì chính là phòng cổ độc phản phệ. Ai, hiện tại tự dung nghĩ đến chuyện này, liền cảm thấy có có rất nhiều trùng đang bò tới bò lui ở đây a...”

Tiểu Tiểu bị hình dung của nàng dọa cho rợn cả tóc gáy, nhưng sau đó, nàng liền nghĩ tới mặt khác của chuyện này. Bình rượu Đồ Tô này là lão bản ở “Khúc phường” tặng không cho nàng, rượu ở “Khúc phường” có không dưới trăm loại, vì sao lại cố tình đưa cái loại rượu Đồ Tô không hợp mùa này? Là trùng hợp, hay là cố ý? Nếu là cố ý, vậy rõ ràng là, lão bản “Khúc phường” kia vốn biết rõ chuyện cổ độc và Hành Thi, mà bầu rượu này, chính là tặng cho nàng để phòng thân a.

Tiểu Tiểu vừa hiểu rõ, lập tức uống thêm vài chén. Cứ nghĩ đến mấy con Sinh xà cổ kia có thể chui vào trong thân thể người, thì không đề phòng không được a!

“Tiểu Tiểu, ngươi làm sao vậy?” Nhạc Hoài Khê ở bên cạnh nhìn mà xấu hổ.

Tiểu Tiểu mở miệng, ngước mắt nói, “Tiểu Khê, ta có chuyện cần bàn với ngươi...”

Nhạc Hoài Khê bung chén rượu, ngẩng mặt, nuốt nước miếng, gật đầu, “Ngươi nói đi...”

.....

Giờ sừ canh ba, vạn vật yên tĩnh. Trong Tê Vũ sơn trang có hai bóng người màu đen vụt qua. Bóng đen nhanh nhẹn tránh được trạm gác của mấy tên thủ vệ, đi tới cửa sau. Hai người xác nhận một chút, sau đó mở cửa.

Ngoài cửa đã có người đứng chờ, không cần phải nói, chính là Ngân Kiều và Mạc Doãn. Mà hai bóng đen kia, tất nhiên chính là Tiểu Tiểu và Nhạc Hoài Khê.

Nhìn thấy hai nàng mặc đồ đen xì, lại còn đeo khăn che mặt, Ngân Kiều không khỏi bật cười.

“Nha đầu, cái này để làm gì? Ngươi định làm đạo tặc à?” Ngân Kiều cười, nói.

Tiểu Tiểu ngây ngô cười vài tiếng, từ chối cho ý kiến. Ai, ai bảo võ công của nàng quá kém chứ, bây giờ không che mông che đầu lại, nhờ đâu bị người ta nhìn thấy diện mạo, sau này làm sao mà sống?

“Người này là ai?” Ngân Kiều nhìn Nhạc Hoài Khê, nói.

“Ta tới giúp đỡ!” Nhạc Hoài Khê đáp.

“Giúp đỡ?” Ngân Kiều nhíu nhíu đầu mày, “Cũng được, đừng cản trở là được.” Hắn xoay người nhìn Mạc Doãn, “Mạc Doãn công tử, vậy y kế hành sự.”

Mạc Doãn cũng không mở miệng, chỉ gật gật đầu.

“Chờ một chút, uống cái này trước đã.” Tiểu Tiểu lấy ra hai ống trúc nhỏ, đưa cho hai người kia.

Ngân Kiều và Mạc Doãn tiếp nhận, vẻ mặt không hiểu.

“Đối thủ của chúng ta, có thể là cổ độc hoặc Hành Thi, uống rượu đồ tô này, coi như bảo hiểm.” Tiểu Tiểu giải thích nói.

Hai người không hỏi nhiều, uống hết rượu trong tay.

Ngân Kiều sửa soạn quần áo, đội mặt nạ, mở miệng cười nói, “Vây ta đi trước một bước. Cẩn thận một chút, nha đầu.”

Hắn nói xong, thả người nhảy lên. Màu bạc tay áo bỗng nhiên chột lóe, liền biến mất ở ba người trước mắt. Không lâu sau, chỉ thấy sơn trang nội đền đuốc lượng lên, hộ viện, gia đình tiếng gọi âm ỉ cao thấp nối tiếp.

Ba người trao đổi ánh mắt một chút, thả người rời đi.

Tiểu Tiểu và Nhạc Hoài Khê ở trong này làm tỷ nữ hai ngày, đối với địa hình trong sơn trang rõ như lòng bàn tay. Ba người không hề gặp chút chướng ngại trên đường đi tới đại đường.

Trước cửa đại đường có hai hộ vệ canh gác, đang khấn trương đề phòng.

Mạc Doãn vừa định động thủ, Nhạc Hoài Khê lại ấn chuỗi đao của hắn xuống, lắc lắc đầu. Nàng cười cười, cầm lấy một cành cây, xông lên phía trước tấn công.

Loại thân pháp này, giống như kinh hồng. Hai gã gia đình chỉ cảm thấy gió nhẹ phát qua, sau gáy chột lạnh, liền hôn mê bất tỉnh.

Nhạc Hoài Khê vỗ vỗ nhánh cây trong tay, có chút đắc ý tiếp đón Tiểu Tiểu và Mạc Doãn chạy tới.

“Lam Kiếm mười bảy thức, quả nhiên danh bất hư truyền.” Mạc Doãn nhẹ giọng khen.

Trong ánh mắt Nhạc Hoài Khê cũng lấp lánh ý cười, “Ta cũng thấy vậy.”

Tiểu Tiểu không tự giác cười cười, thẳng thắn thành khẩn tự tin như vậy, cũng chỉ có Nhạc Hoài Khê mới có.

Ba người lên vào trong đại đường, Tiểu Tiểu lập tức tìm được cây cột đèn đó nàng nhìn thấy. Nàng cẩn thận xem xét, trên cây toàn nhũ đỉnh. Nàng vươn tay, trên mỗi một cái ấn một nhát. Chỉ nghe “Cạch” một tiếng, trên bức tường phía bắc mở ra một cái cửa ngầm.

“Tiểu Tiểu, người ở lại đây trông chừng đi.” Nhạc Hoài Khê mở miệng, nói.

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu cơ hồ cảm động đến rơi nước mắt. Nàng dùng sức gật đầu, nhìn theo hai người kia đi vào.

.....

Trong bí đạo, tối đen một mảnh.

Nhạc Hoài Khê lấy từ trong lòng ra một cái hỏa chiết, bật lên, chiếu lên con đường phía trước. Mà một nhát chiếu này, khiến nàng giật mình kinh sợ, ngón tay buông lỏng, hỏa chiết rơi xuống.

Mạc Doãn nhanh tay lẹ mắt, tiếp được hỏa chiết.

Nhạc Hoài Khê lui lại mấy bước, thanh âm khẽ run nói, “Sinh xà cổ!”

Không sai, trước mặt hai người, chính là một con đường phủ kín bằng vô số tiểu bạch trùng. Chúng cuộn lấy nhau, vắn vẹo dây dưa, thật là ghê tởm.

Nhạc Hoài Khê hít sâu một hơi, cười nói, “A công, người quả nhiên ở trong này nha...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ba cuộc chiến đấu

Nhạc Hoài Khê hít một hơi thật sâu, cười nói, “A công, người quả nhiên ở trong này nha...”

Nhạc Hoài Khê và Mạc Doãn liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời cất bước đi xuống.

Nháy mắt, đám cỏ trùng màu trắng này bò lên chân của hai người bọn họ, nhưng mà, cũng trong chớp mắt đó, cỏ trùng tan tác tăn ra. Dưới chân bọn họ, lộ ra nền gạch màu đen.

“Thật là lợi hại, không hổ là rượu đồ tồ.” Nhạc Hoài Khê cười, nói.

“Đi thôi.” Mạc Doãn gật gật đầu, nói. Hắn bước đi, vừa mới bước lên một bước, đột nhiên, từ hai bên vách tường trong bí đạo bắn ra mấy mũi tên dài. Mạc Doãn liền lui vài bước, nguy hiểm tránh thoát.

Nhạc Hoài Khê lấy tay cầm nhánh cây nhẹ nhàng xoay xoay bả vai bản thân, nói, “Nhiều thế hệ Tê Vũ sơn trang đều là người giỏi tay nghề, nghe đồn giúp vài tên hoàng đế tu kiến đế lăng. Loại này cơ quan có thể xuất hiện cũng đúng thôi.” Nàng bước lên một bước, tên dài bắn ra, tay nàng nhẹ động, thoải mái mà đánh rơi đám ám khí này.

“Ha ha, Mạc Doãn công tử, ta biết ngươi sốt ruột cứu người. Tuy nhiên, Bí đạo loại này không thể coi thường. Để Tiểu Khê ta mở đường cho ngươi.” Nhạc Hoài Khê nói xong, vươn năm ngón tay ra, “Chỉ cần nắm đồng thù lao, bằng lòng chứ?”

Mạc Doãn mặt không biểu cảm nhìn nhìn nàng, trái lại tự cất bước. Một loạt tên dài khác bắn ra, hắn thoải mái vung đao, chặt đứt mấy cái tên này. Sau đó, thản nhiên đi về phía trước.

Nhạc Hoài Khê cười thờ dài, thấp giọng tự nói, “Đầu năm nay, kiếm tiền thật không dễ dàng.”

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu nhìn ánh sáng phát ra từ hỏa chiết dần dần biến mất trong bí đạo, biết hai người kia đã “Xâm nhập hang hỏ”. Nàng thờ ra, ngược lại nhìn về phía bên ngoài đại đường. Bởi vì bị Ngân Kiều quấy nhiễu, nên bên ngoài đang loạn thành một đoàn, đâu có ai rảnh mà đi lo chuyện đại đường.

Tiểu Tiểu ngồi xuống đất, duỗi thẳng thắt lưng. Bản thân mình công phu mèo cào, đi vào bí đạo chẳng phải là chịu chết. May mắn có Tiểu Khê săn sóc, để nàng ở lại trông chừng. Nàng có chút cảm động. Có phải người Nhạc gia đều như vậy không a? Tiểu Giang cũng thế, Tiểu Khê cũng vậy... Thật tốt a...

Tiểu Tiểu âm thầm cảm thấy phiền muộn. Từ nhỏ nàng đã là cô nhi, cha mẹ đều không biết ở nơi nào, huống chi là huynh đệ tỷ muội? Không chỉ có là như thế a, hàng năm phiêu bạt, nàng ngay cả một người bằng hữu cũng không có. Chỉ là, không có bằng hữu, cũng không có nghĩa là sẽ tịch mịch. Đối với nàng mà nói, có sư phụ là đủ rồi. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng chịu đói, chịu lạnh, chịu một chút ủy khuất hay khi nhục nào. Dưới sự an ủi của sư phụ, tất cả đều không đáng kể. So với nhiều người, nàng đã hạnh phúc hơn rất nhiều.

Nàng vươn tay, từ trong lòng lấy ra một túi mơ muối, cầm một quả, bỏ vào trong miệng. Cho dù nàng ăn đã vài lần, vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao sư phụ lại thích thứ này. Chua, mặn, đắng, chát, bốn loại hương vị này tràn ngập khoang miệng, khiến nàng không tự giác nhíu mày.

“Rất khó ăn...” Tiểu Tiểu bất đắc dĩ tự nói. Nàng nhìn túi mơ muối trong tay, xem ra, này túi này, ít nhất phải mất nửa năm nàng mới ăn hết.

Lúc nàng đang cảm khái, đột nhiên, cảm thấy có một luồng gió lạnh lẽo từ bốn phía đánh úp lại. Nàng nhanh nhẹn đứng dậy, cất mơ muối đi.

Chung quanh nàng, xuất hiện bốn thiếu nữ. Sắc mặt mỗi người đều tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt trống rỗng vô thần, thân thể co rúm mất tự nhiên.

Hành Thi a a a a !!! Tiểu tiểu kinh ngạc không thôi.

Nàng cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, nhìn tình hình trước mắt. Nơi này chỉ có một mình nàng, hơn nữa toàn thân nàng mặc trang phục dạ hành, có kêu cứu cũng không được.

Một khắc kia, vị chưa xốt còn lưu lại trong miệng nhắc nàng nhớ tới một chuyện. Sư phụ từng dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Hễ có thể sử dụng việc quý gối giải quyết vấn đề, thì cứ sáng khoái mà quý xuống. Tuy nhiên, một ngày nào đó, có một loại tình thế, cho dù có chết con cũng không thể khuất phục quý gối cúi đầu...” Lúc sư phụ nói mấy lời kia, ánh mắt hàm chứa ánh sáng khiến người khác không thể nhìn gần, “Đến lúc đó, nhất định phải đứng thẳng.”

Nhất định, phải đứng thẳng.

Tiểu Tiểu chậm rãi rút đoản kiếm “Phỉ” ra, thân kiếm lóng lánh, quang hoa lưu chuyển, giống như ánh trăng.

Tiểu Tiểu nhìn thi thể bốn thiếu nữ kia, nhợt nhạt cười, “Đừng sợ, tuyệt đối không đau đâu...”

Lời còn chưa dứt, bốn Hành Thi kia đã há to miệng, hung tợn đánh tới.

Tiểu Tiểu nắm chặt đoản kiếm trong tay, tung người đón nhận.

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Sau khi uống thuốc, Liêm Chiêu ngủ thật sâu, nhưng mà, cuối cùng thanh âm ồn ào trong viện vẫn làm hắn tỉnh lại. Hắn khoác áo đứng dậy, có chút bất ổn đi ra khỏi cửa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hần nhìn gia đình đang hồi hả, mở miệng hỏi.

Gia đình kinh hoàng nói, “Là Ngân Kiều... Ngân... Kiều quay trở lại!”

Liêm Chiêu không khỏi kinh ngạc. Chẳng lẽ, vẫn là Hành Thi? Hần bắt chập đau đớn trên người, chạy nhanh ra ngoài.

Cách đó không xa, chính xác có một đạo tặc che mặt mặc ngân y. Thân pháp của hắn vô cùng mau lẹ, phảng phất như một đạo ngân quang xẹt qua đám hộ vệ. Hần chậm chạp không rút kiếm, chỉ như vậy, giống như đang muốn đùa giỡn với mấy kẻ đó.

Trong lòng Liêm Chiêu căng thẳng. Hần biết cái loại thân pháp này. Người trước mắt này, không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối chính là Ngân Kiều.

Hần tới đây làm gì? Chẳng lẽ là muốn bắt tiểu thư? Không đúng, người đêm qua căn bản không phải là hắn. Hơn nữa, bộ dáng của hắn hôm nay, căn bản không giống như đến để bắt người, mà giống như là...

“Điều hồ ly son?” Liêm Chiêu cau mày, nói ra vài chữ này.

Hần còn có đồng lõa, là ai? Chẳng lẽ, là hai người lúc trước ở Anh Hùng Bảo? Mục đích là gì? Liêm Chiêu nghĩ đến đây, giật mình xoay người chạy đi, thứ nghĩ đến, chỉ có duy nhất một cái tên: Tiểu Tiểu.

Khi Liêm Chiêu chạy tới cửa phòng Tiểu Tiểu, đau đớn trên người lại tăng thêm một phần. Hần cắn răng, gõ cửa, nhưng đợi mãi không có ai đáp lại. Hần có chút nóng vội, nhìn khắp mọi nơi.

Vài ma ma lớn tuổi đang vội vàng chạy đi. Hần lập tức đi lên, hỏi.

Đám ma ma khẩn trương nói cho hắn, lão phu nhân hạ lệnh, tất cả nữ quyến đi hết tới đại đường, đảm bảo an toàn.

Liêm Chiêu nghe xong, bắt chập kinh ngạc của đám ma ma, thả người nhảy lên, dùng khinh công chạy về hướng đại đường.

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Nhạc Hoài Khê và Mạc Doãn đi được khoảng một khắc, cơ quan bên trong bí đạo này đơn giản cũng chỉ có mấy thứ như ám tên, đá lăn, và vài cạm bẫy vớ vẩn nào đó. Đối với hai người này mà nói, cũng không quá khó khăn.

Nhạc Hoài Khê vừa đi vừa cúi đầu, lẩm bẩm, “Không phải quá đơn giản chứ?”

Mạc Doãn nghe thấy những lời này, lẳng lặng gật đầu. Chính xác, lấy tiêu chuẩn của Tê Vũ sơn trang, cơ quan như vậy, quá đơn giản.

Đang lúc hai người cảm thấy kỳ quái, trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Mạc Doãn tắt hỏa chiết trong tay, cẩn thận đi vào.

Hiện ra ở trước mắt, là một căn phòng bày đầy nến, ngàn ngọn nến cùng cháy, chiếu sáng như ban ngày.

Nhưng mà, khiến cho bọn họ khiếp sợ, không phải những ngọn nến được bài trí vô cùng xa hoa này, mà là trong cái phòng này, có mười mấy người thiếu nữ. Chỉ là, những thiếu nữ này quần áo rách nát, không chút sinh khí, không chút nhúc nhích ngồi đó, lại còn tứ chi không trọn vẹn, không còn hình người. Trong không khí, mùi được lẫn với mùi hôi thối, xen lẫn với mùi nến cháy, đập thẳng vào mặt.

Nhạc Hoài Khê che miệng mũi lại, nhũn mày ghét bỏ. Nàng cúi đầu, liền thấy trên đất có mấy con tiểu trùng màu đen. Thao thi cổ?

Nàng lập tức hô, “Mạc Doãn công tử, cẩn thận!”

Lời nàng còn chưa dứt, thi thể mấy thiếu nữ này liền bắt đầu chuyển động, đánh thẳng về phía hai người.

Mạc Doãn kinh hãi, nhưng lập tức liền vung đao chém tới. Trên vết thương của thi thể, lập tức có tiểu trùng màu đen trào ra, bộ dáng rất ghê tởm.

“Là Hành Thi, giết không chết!” Nhạc Hoài Khê cá kinh nói.

Mấy Hành Thi này lại lao đảo tiếp tục tiến lên. Có mấy thi thể đứng không vững, ngã lên mấy ngọn nến. Mặt đất trong phòng không biết được bởi cái gì, ngay lập tức bốc cháy.

“Là bầy!” Nhạc Hoài Khê đánh nát cái tay của mấy Hành Thi đang đánh về phía nàng, hô.

Mạc Doãn hiểu ý, bắt đầu né tránh, không tiếp tục công kích nữa.

Hai người đang muốn tìm cơ hội rời đi, lại nghe được một thanh âm thê lương ní non.

Mạc Doãn chấn động toàn thân, không hề để ý tới cảnh cáo của Nhạc Hoài Khê, vọt vào trong lửa.

Sau ánh lửa, có một thiếu nữ nhỏ bé yếu nhược đang ngồi. Bờ vai nàng run run , khóc thê lương.

“Triệu Nhan!” Mạc Doãn vội vàng kêu.

Thiếu nữ kia cả kinh, chậm rãi quay đầu, không thể nghi ngờ, đúng là Triệu Nhan. Nhìn thấy Mạc Doãn, nàng khóc càng thêm thê lương. Thanh âm nghẹn ngào không rõ, căn bản không nghe ra nàng đang nói cái gì.

Mạc Doãn vươn tay, ôm lấy nàng. “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Hắn nói xong, ôm nàng đi ra ngoài.

Nhạc Hoài Khê có chút kinh ngạc, nhưng thế lửa càng lúc càng lớn, không cho nàng thời gian để hỏi. Nàng đành phải đoạn hậu, yên lặng đuổi theo.

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu chiến đấu với Hành Thi được một khắc, cảm thấy thể lực dần dần không chống đỡ nổi. Mặc dù nàng không có nội lực, thân thủ cũng không tốt, nhưng mà phương pháp khiến đối phương không thể chạm được vào mình nàng vẫn biết. Chỉ là, đối thủ là Hành Thi...

Nàng không có khả năng giết chết đám Hành Thi này, lúc trước mình đúng là không biết tự lượng sức. Không, chuyện tới nước này, cần phải bình tĩnh mới được... Nàng hít sâu một hơi, cố gắng sử dụng những thông tin của mình.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới cái gì. Ngày đó, ở dưới tàng cây hoa đào, này cái đám Hành Thi giết không chết này khiến cho bọn họ khổ sở một trận, nhưng tông chủ Thần Nông là Thạch Mật, lại chỉ dùng mấy châm liền giải quyết xong. Cứ cho là “Tam Thi Thần Châm”, uy lực có năng lực có mạnh đến mức nào đi nữa, nhưng nhất định cũng phải tìm đúng tử huyệt.

Tử huyệt? Lúc đó huyệt đạo mà nàng điểm rất cục là...

Một lát sau, Tiểu Tiểu cười cười, không sai, là Cường Gian* và Thiên Trụ*!

(*: Tên hai huyệt đạo)

Nàng nắm chặt đoản kiếm trong tay, nhảy lên. Hai huyệt đạo này, đều ở trên đầu, hướng chi kiếm so với châm to hơn mấy lần, nàng tuyệt đối không có khả năng đâm sai.

Trái qua mấy nhét, bốn cỗ Hành Thi kia ngã xuống, không còn động tĩnh.

Tiểu Tiểu đang định thở ra, lại thấy từ cửa truyền đến tiếng kêu bén nhọn của nữ tử. Nàng ngược mắt, liền thấy đám nữ quyền trong sơn trang đều đang đứng ở cửa. Đi đầu chính là lão phu nhân. Lúc này, nàng tự cảm thấy may mắn là mình đã che mặt.

Tuy nhiên, những người này sao tự nhiên lại tới chỗ này? Người trong bí đạo định làm gì sao?

Nàng đang suy nghĩ, ngay sau đó lại thấy người mà mình không muốn gặp nhất.

Liêm Chiêu tách đám người ra, nhìn bốn cỗ thi thể trên mặt đất, sau đó, ngược mắt nhìn nàng.

Tiểu Tiểu cảm thấy toàn thân lạnh toát, nàng không tự giác tránh đi ánh mắt hắn.

“Người là ai? Là đồng lõa của Ngân Kiều sao?” Liêm Chiêu bước lên trước một bước, quát lớn.

Tiểu Tiểu theo bản năng lui lại một bước, nàng tất nhiên không thể mở miệng. Tim nàng đập cực nhanh, đầu ngón tay bởi sợ hãi mà hơi hơi run lên.

Liêm Chiêu không nói nữa, thả người tiến lên, ra tay bắt.

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, cuống quýt né tránh.

Trên người hắn còn thương tích, lúc này, vốn tưởng hắn nên ngã ngửa ở trong phòng mới phải, sao có thể...

Tiểu Tiểu vừa tránh vừa suy nghĩ.

Liêm Chiêu thấy nàng không đánh lại, âm thầm sinh nghi, mấy chiêu sau, đều đánh về phía khăn che mặt của nàng.

Trong lòng Tiểu Tiểu hô to gọi nhỏ, trên mặt lại không dám mở miệng ho he.

Liêm Chiêu ra tay sắc bén, Tiểu Tiểu càng lúc càng sợ hãi, theo bản năng nàng đánh trả, không hề cố ý đánh trúng tay trái đang có thương tích của hắn.

Tay Liêm Chiêu co lại, tâm Tiểu Tiểu cũng nhảy lên. Nàng thoáng chần chờ, mà trong khoảng khắc đó, Liêm Chiêu kéo mạnh khăn che mặt của nàng xuống.

Trong còng hoảng loạn, Tiểu Tiểu ngã xuống đất, lăn một vòng, tiện đà nhảy ra khỏi đám người, kinh hoàng bỏ chạy.

Hắn thấy? Hắn nhất định thấy... Làm sao bây giờ? Một khắc kia, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Tiểu Tiểu không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Nàng chạy không hề có mục đích. Vừa nhấc đầu, liền thấy phía trước có một đám gia đình. Nàng ngậy ngậy cả người, thậm chí quên luôn của né tránh.

Lúc này, có một người nắm lấy gáy nàng, giống như nhấc một con mèo con, nhảy lên trên một cái cây.

Tiểu Tiểu kinh ngạc quên cả kêu lên, nàng nhấc mắt, lúc thấy rõ diện mạo của người kia, nói là yên tâm, không bằng nói là càng thêm kinh sợ.

“Sur... Sur thúc...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ba người như hổ (Thượng)

Liêm Chiêu cảm tấm khăn che mặt kia, đang định đuổi theo hắc y nhân kia. Đã thấy bên trong đại đường khói đặc tỏa ra bốn phía. Hắn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trên bức tường phía đông có một bí đạo, ánh lửa lập lòe, khói đặc tản ra từ phía đó.

Lửa cháy? Chẳng lẽ có liên quan đến hắc y nhân kia? Tâm hắn bỗng chốc hỗn loạn cả lên, tuy chỉ là thoáng qua trong giây lát, nhưng là hắn có thể khẳng định, nàng là...

Hắn giật mình ngay người, đem ý niệm này đuổi ra khỏi óc.

Lúc này, mấy đạo thân ảnh từ trong bí đạo nhảy ra.

Liêm Chiêu lui lại mấy bước, xem tình hình trước mắt. Người đi ra, chính là Mạc Doãn, Triệu Nhan và Nhạc Hoài Khê.

Mạc Doãn ôm Triệu Nhan trong lòng, hắn không hề đeo khăn che mặt, vẻ mặt bình tĩnh bề ngoài, nhìn mọi người trước mặt.

(Sao lần nào Mạc Doãn ca ca cũng chui ra từ bí đạo, rồi không hề đếm xỉa gì đến người đứng vây bên ngoài vậy...>.

Liêm Chiêu có chút mờ mịt. Hắn nhận ra Mạc Doãn và Triệu Nhan, chỉ là sao hai người này lại ở trong này, thật sự là không thể tưởng tượng.

Lúc hắn đang nghi hoặc, Nhạc Hoài Khê xuất chương, đánh thẳng về phía hắn. Liêm Chiêu khôi phục tinh thần, nghiêng người tránh đi. Nhạc Hoài Khê cũng không dây dưa, chỉ đánh qua loa vài chiêu, liền bay qua đám người đang hô to gọi nhỏ, chuẩn mất. Liêm Chiêu nhất thời không biết nên đuổi theo hay không đuổi theo. Hắn quay đầu, Mạc Doãn đang từ từ bước ra ngoài.

“Hỗn trướng! Người tới là ai, dám cả gan hành hung phóng hỏa ở trong Tê Vũ trong sơn trang ta!” Lúc này, lão phu nhân tiến lên một bước, phần nộ quát.

Mạc Doãn chút không để ý đến, tiếp tục bước đi.

Lão phu nhân giận không thể át, mà lúc này, thế lửa càng mạnh, mấy cột trụ trong đại đường lay động, nguy cơ nguy ngập.

Đám nữ quyến kinh hoàng không thôi, đỡ lão phu nhân vội vàng chạy ra bên ngoài né tránh. Vừa chạy tới cửa, thế lửa trong đại đường liền cháy rực lên.

Cả người lão phu nhân run run, sắc mặt trắng xanh. Nàng nhìn Mạc Doãn vẫn bình tĩnh rời đi như cũ, cả giận nói, “Đứng lại!”

Mạc Doãn thoáng dừng bước, mở miệng nói, “Món nợ của Tê Vũ sơn trang, ngày khác Mạc Doãn sẽ đến đòi lại, lão phu nhân không cần nóng lòng nhất thời.”

Lão phu nhân không hiểu, nhưng vẫn như cũ nổi giận đùng đùng quát: “Một lòng nói bậy! Ngăn hắn lại cho ta!”

Bên cạnh lão phu nhân đều là đám nữ quyến nhu nhược, tất nhiên không có ai tiến lên. Liêm Chiêu thoáng suy nghĩ, thả người đi đến, vươn tay ngăn cản Mạc Doãn. Ở trong Anh Hùng Bảo, Mạc Doãn cũng từng cùng Ngân Kiều liên thủ. Đêm nay, hai người này lại đồng thời xuất hiện, sao có thể khiến

người khác không sinh nghi. Hiện tại, người duy nhất có thể cho hắn đáp án, có lẽ cũng chỉ có Mạc Doãn .

Mạc Doãn ngược mắt, nhìn nhìn hắn, “Trên người ngươi có thương tích, cũng không phải là đối thủ của ta.”

Liên Chiêu vẫn không lui lại, hắn mở miệng nói, “Ngươi không thể cứ rời đi như vậy.”

Triệu Nhan trong lòng Mạc Doãn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Liên Chiêu liếc mắt một cái, sau đó, ho khan.

Mạc Doãn có chút khàn trương, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

“Vị thiếu hiệp này...” Lúc này, một giọng nam trầm thấp truyền đến. Cách đó không xa, một nam tử ước chừng bốn mươi lăm bốn mươi sáu chậm rãi đi đến. Thân hình hắn gầy gò, khuôn mặt tiêu tụy, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là một bệnh nhân.

Đám nữ quyến nhìn thấy người tới, ào ào cung kính hành lễ, kêu: “Trang chủ.”

Liên Chiêu có chút kinh ngạc nhìn nam tử kia, trang chủ Tê Vũ sơn trang Thẩm Trầm, từ khi hắn vào trang tối nay, luôn nghe nói ông ta thân thể có bệnh, chưa bao giờ lộ mặt. Lúc này, thế nhưng lại xuất hiện.

Thẩm Trầm đi đến trước mặt Mạc Doãn, mở miệng nói: “Thiếu hiệp, ngươi lúc trước có nói Tê Vũ sơn trang ta có nợ với ngươi, rốt cục là cái gì? Có thể nói rõ cho lão phu không?”

Mạc Doãn nhú mi, trầm mặc nhìn hắn.

Thẩm Trầm cười cười, nói: “Thiếu hiệp yên tâm, lão phu chỉ muốn biết rõ chân tướng sự tình.” Hắn nhìn thế lửa trong đại đường, khẽ thở dài, “Dù sao, lão phu cũng là trang chủ của Tê Vũ sơn trang này...”

Thẩm Trầm còn chưa nói xong, Triệu Nhan lại ho lên.

Thẩm Trầm thấy thế, cười nói: “Vị cô nương này xem ra bị thương không nhẹ, thiếu hiệp vội vàng mang nàng rời đi, có vẻ không tốt.”

Sắc mặt Triệu Nhan ửng hồng, mày liễu nhíu chặt, vẻ mặt thống khổ.

Mạc Doãn có chút do dự.

“Thiếu hiệp không cần lo lắng, chẳng lẽ bằng võ công của thiếu hiệp, còn sợ người trong sơn trang này làm khó dễ hay sao?” Thẩm Trầm tự giễu nói.

Mạc Doãn cúi đầu, trầm mặc thật lâu sau, sau đó, gật đầu.

Liên Chiêu có thể mới buông tay xuống, một khắc kia, đau đớn kịch liệt từ cánh tay lan khắp toàn thân, hắn lao đảo vài bước, cố gắng ổn định thân hình. Chính hắn cũng chưa từng phát giác, ngón tay mình gắt gao nắm chặt chiếc khăn che mặt kia...

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu cuối cùng cũng biết, cái gì gọi là “Mới ra hang sói, lại vào hang hổ*”. Lòng nàng đang hoảng loạn chưa kịp bình tĩnh, đã bị biểu cảm lạnh lẽo của Ôn Túc làm cho càng thêm lo lắng đề phòng.

(*: Giống câu tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa)

Nàng sợ hãi theo Ôn Túc trở về phòng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Đêm hôm khuya khoắt, mặc y phục dạ hành...” Ôn Túc liếc mắt nhìn nàng, trong ánh mắt lửa giận rõ ràng có thể thấy được, “Ngươi còn có bao nhiêu chuyện gạt ta nữa?!”

Tiểu Tiểu lúc này bị chặt lỗ tai, run giọng nói: “Tiểu Tiểu biết sai rồi.”

Ôn Túc vẫn làm mặt lạnh như cũ, “Biết sai là tốt rồi... Hiện tại, ngươi có phải nên đem tất cả mọi chuyện nói hết ra với ta hay không?”

Tiểu Tiểu mất tự nhiên trầm mặc.

“...” Ôn Túc nhíu mày, “Đây là cái gọi là biết sai của ngươi đó hả?”

Tiểu Tiểu cúi đầu, suy nghĩ một lát, mở miệng nói, “Sự thúc, ta nói, ngài đừng tức giận...”

Ôn Túc hơi khinh thường nói, “Ngươi nói.”

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, đem chuyện bắt cóc Thạch Nhạc Nhi, gặp phải Ngân Kiều, trăng âm mưu trong Anh Hùng Bảo kia, thậm chí đủ loại khác

thường trong Tê Vũ trong son trang, nàng, Ngân Kiều và Mạc Doãn, kế hoạch ba người, giản lược đi, nói hết một lần.

Cho dù là ai, nghe xong mấy chuyện này, đều sẽ kinh ngạc. Ôn Túc cũng không ngoại lệ. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Hóa ra, cái gì mà Ngân Kiều thi châm hại người, tất cả đều là mọi người nói bậy...”

Tiểu Tiểu thành thật gật đầu.

“Không hổ là đệ tử của đại ca...” Ánh mắt Ôn Túc sắc bén, giống như muốn đục một cái lỗ trên người Tiểu Tiểu.

Câu khích lệ này, Tiểu Tiểu tuyệt không hưởng thụ. Trong việc này, có bao nhiêu điểm là sai sót ngẫu nhiên, lại có bao nhiêu điểm là thời thế bức bách, căn bản không cách nào nói hết ra được. Nếu nàng thật sự lợi hại như hắn suy nghĩ, cũng sẽ không không đi tới nước này...

“Chuyện lúc trước, ta không truy cứu.” Ôn Túc nói, “Theo cách nói của người, chuyện cô nương mất tích, là do Tê Vũ son trang gây nên?”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, “Àn.”

Ôn Túc thoáng suy nghĩ, mở miệng nói: “Người dùng Linh Vũ dẫn Ngân Kiều đến, ngày thứ hai, thì có Hành Thi giả trang Ngân Kiều đến Tê Vũ son trang bắt cóc đại tiểu thư, tốc độ phản ứng của đối phương cũng không chậm. Đêm nay náo loạn như vậy, bọn họ có lẽ sẽ nhanh chóng tiến hành bước tiếp theo.”

Tiểu Tiểu thờ dài, trong lòng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Ông trời chứng giám, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ biến mọi chuyện thành phức tạp như vậy. Ai biết, mấy chuyện phiền toái này chuyện nào cũng dính đến nàng chứ?

“Cô nương mất tích, không phải chuyện mấy ngày gần đây mới có. Nếu thực sự có liên quan đến Lăng Du, quan hệ giữa hắn và Tê Vũ son trang sẽ không phải chỉ mới ngày một ngày hai. Đã hợp tác, tất nhiên là cùng có lợi.” Ôn Túc nhủ mảy suy nghĩ, “Tê Vũ son trang rốt cục có việc gì cần phải cầu Lăng Du...”

Tiểu Tiểu cũng nghĩ tới. Chẳng lẽ là bệnh của trang chủ?... Không đúng, Tê Vũ son trang giàu có một phương, muốn chữa bệnh cũng không nhất định phải là Lăng Du a. Lại nói tiếp, sở trường mạnh nhất của Lăng Du là, thao túng Hành Thi, còn có...

Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng nói: “Trường sinh cô?”

Ôn Túc ngược mắt, “Người cũng nghĩ tới à... Điều ta lo lắng bây giờ là, nếu Lăng Du thật sự cấu kết với Tê Vũ son trang, thân phận chúng ta sợ là đã sớm bại lộ. Người tiếp theo mà bọn họ muốn đối phó, chính là chúng ta.”

Tiểu Tiểu thờ dài, gật gật đầu.

“Hừ, cho tới ngày nay, vừa muốn bảo toàn danh dự bản thân, vừa muốn diệt trừ đối thủ, nói dễ hơn làm. Ta rất muốn xem, vở kịch này, Tê Vũ son trang muốn diễn như thế nào đây.” Khẩu khí của Ôn Túc tràn ngập thần nhiên.

Tiểu Tiểu nghe xong, lập tức nói, “Sur thúc, ngài quả nhiên mưu cao trí xa, mắt sáng như đuốc, nhìn rõ mọi việc, bọn họ chỉ có chút tài mọn, căn bản là trốn không thoát pháp nhãn của ngài. Tiểu Tiểu thật sự vô cùng bội phục...”

Ôn Túc liếc mắt nhìn nàng, “Nếu thân thủ của người giỏi bằng một nửa mồm mép của người thì tốt rồi...”

Tiểu Tiểu đành phải ngậm miệng lại, xấu hổ cười cười.

Lúc này, chỉ nghe ngoài cửa một mảnh ồn ào. Tiếng gia đình quát to quát nhỏ nói tiếp nhau.

Ôn Túc mở cửa sổ, liền nghe thấy mọi người kêu đơn giản vài câu là: “Đại đường cháy rồi”, “Dập lửa”. Hắn đóng cửa sổ lại, nhìn Tiểu Tiểu, “Lúc trước người nói, Bí đạo ở trong đại đường đúng không?”

Tiểu Tiểu gật đầu.

“Vậy là chúng muốn xóa sạch chứng cứ.” Vẻ mặt Ôn Túc trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tiểu Tiểu sùng sốt một chút. Xóa sạch chứng cứ... Chính xác, nếu lửa cháy như thế thì cái gì cũng không còn. Chậm đã, vậy Tiểu Khê và Mạc Doãn đâu? Chẳng lẽ bị nhốt trong lửa rồi? Nguy rồi! Nàng vốn là người trông chừng, làm sao đây...

Ôn Túc đứng dậy, mở cửa.

“A? Sur thúc, người định đi đâu?” Tiểu Tiểu cả kinh nói.

“Phô trương như vậy. Ta còn không ra khỏi phòng, chẳng phải sẽ bị người khác hoài nghi hay sao?” Ôn Túc liếc mắt nhìn nàng, nói, “Người cũng mau đổi lại quần áo, đi họp mặt với đám tỷ nữ khác đi.”

Tiểu Tiểu lập tức gật đầu. Ngay sau đó, nàng liền nghĩ tới một chuyện khác. Sở dĩ nàng bỏ nhiệm vụ trông chừng, chạy trốn chết, nguyên nhân chỉ có một. Nếu không làm cái gì đó, chỉ sợ...

Nàng bước vài bước đến bên người Ôn Túc, mở miệng nói: “Sư thúc, Tiểu Tiểu cầu ngài một chuyện.”

Ôn Túc nhìn nàng, “Ngươi nói.”

“Ta...” Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn hắn, “Ta cầu ngài giúp ta nói dối...”

.....

~~~~~ ta là cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Chuyện đại đường giải quyết xong xuôi, Liêm Chiêu lập tức chạy về trong viện. Nhưng mà, Ngân Kiều vốn đang đùa giỡn với đám hộ vệ đã rời đi từ lúc nào.

Cũng khó trách, Ngân Kiều vốn chỉ là một câu đề thực hiện kế diệu hồ ly sơn, lừa nơi đại đường tắt, hẳn bỏ đi cũng là điều đương nhiên.

Lúc này Liêm Chiêu xoay người, lại chạy về phía phòng ở của tỷ nữ. Hắn vừa định nâng tay gõ cửa, lại nghe có người mở miệng.

“Không cần tìm, nàng không ở trong này.”

Liêm Chiêu cả kinh, quay đầu liền thấy Ôn Túc, “Là ngươi...”

Ôn Túc chậm rãi đi tới, hắn nhìn cổ tay băng bó của Liêm Chiêu, nói, “Có ép bản thân như thế, chẳng lẽ là vì sư đệ không nên thân kia của tại hạ?”

Liêm Chiêu trầm mặc, chuẩn bị nhấc chân rời đi.

“Ngươi vì hắc y nhân trong đại đường mà đến phải không?” Ôn Túc nói.

Nghe thấy câu này, Liêm Chiêu liền dừng chân lại.

“Chắc ngươi biết nàng là ai chứ?” Ôn Túc đi lên vài bước, nói.

Liêm Chiêu quay đầu, nhìn hắn.

Ôn Túc không tiếp tục quanh co lòng vòng, hắn dùng khẩu khí bình thản vô ba nói: “Tại hạ chỉ muốn đến nhắc nhở ngươi. Tối nay, tại hạ phái nàng đi thăm dò bí đạo trong Tê Vũ sơn trang, không nghĩ tới lại bị ngươi phá hỏng. Ngươi muốn đi làm mấy chuyện công lý chính nghĩa, tại hạ không có hứng thú ngăn cản. Tuy nhiên, việc tối nay, nếu như ngươi tiết lộ nửa phần, đừng trách tại hạ vô tình.”

Nói xong, Ôn Túc xoay người rời đi.

“Chậm đã.” Liêm Chiêu gọi hắn lại.

Ôn Túc dừng bước, “Còn chuyện gì nữa?”

Trong thanh âm của Liêm Chiêu có chút vui sướng, “Ngươi nói, là ngươi phái nàng điều tra bí đạo?”

“Đương nhiên.” Ôn Túc nói, “Trừ ta ra, còn ai nữa?”

Ôn Túc không nói thêm nữa, ra khỏi sân.

Liêm Chiêu đứng ở tại chỗ, trong nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, không tự giác bật cười.

.....

Ôn Túc đi đến bên ngoài viện, liền thấy Tiểu Tiểu đứng dựa người vào trên tường.

Nhìn thấy Ôn Túc, Tiểu Tiểu lập tức đứng thẳng.

Ôn Túc cau mày, “Ngươi định lừa hắn đến bao giờ?”

Tiểu Tiểu sững sốt một chút, “Ta...”

Ánh mắt Ôn Túc lãnh liệt, “Một ngày nào đó, hắn sẽ biết chân tướng mọi chuyện, đến lúc đó, ngươi định làm thế nào?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, cười cười cam chịu, “Ta không nghĩ xa như vậy.”

Ôn Túc nhìn nàng cười, không khỏi cũng cảm thấy bất đắc dĩ, “Tiểu Tiểu...” Hắn mở miệng, “Nếu như hắn thật tình yêu ngươi, cũng sẽ không để ý chuyện ngươi đã lừa hắn, chuyện ngươi có phải đệ tử của Quý Sư hay không. Sư thúc bảo ngươi rời khỏi hắn, là vì muốn tốt cho ngươi. Trong lòng

chính người cũng rất rõ ràng, không phải sao? Người ngã không dậy nổi.”

Tiểu Tiểu trong nháy mắt thất thần. Nàng trầm mặc, hồi lâu, ngẩng mặt lên, cười trả lời, “Àn. Ta cá là không dậy nổi...”

Ôn Túc đột nhiên không lời nào để nói. Hắn cau mày, trầm mặc đi xa.

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, trong lòng đột nhiên rõ ràng. Hóa ra rồi rắc gì đó, toàn bộ đều sáng tỏ. Không phải đáp án rất đơn giản sao? Nàng, chỉ ngã không dậy nổi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ba người như hổ (Hạ)

Tiểu Tiểu mới hạ quyết tâm không được bao lâu, sự tình phát sinh càng làm cho nàng thêm bất an.

Nàng mới ra khỏi viện không lâu, đã bị tổng quản gọi lại, mang tới sương phòng. Ở trên đường, nàng vừa đi vừa hỏi, mới biết được, hóa ra khi đại đường cháy, có vị cô nương bị thương, cần nàng tới chăm sóc.

Đến sương phòng, lúc nhìn thấy vị cô nương cần chiếu cố kia, Tiểu Tiểu không còn biết nói gì. Là ai cũng được, vậy mà lại cố tình là Triệu Nhan. Nhưng chuyện tới nước này, nàng chỉ đành kiên trì, cúi thấp mặt, yên lặng tiến vào.

Trong phòng, một đám người đứng tụ lại. Lão phu nhân, nha môn bộ khoái, còn có cả Ôn Túc và vài vị tân khách ở bên trong. Còn có một nam tử gầy yếu Tiểu Tiểu chưa từng nhìn thấy cùng phái đoàn đến xem, dựa vào cách ăn mặc Tiểu Tiểu đoán hẳn là trang chủ Tê Vũ sơn trang, Thẩm Trầm.

Triệu Nhan nằm nghiêng người trên giường, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tiêu tụy, còn hơi hơi ho khan. Mạc Doãn đứng ở bên giường Triệu Nhan, ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

“Cô nương, rốt cục người là?” Thẩm Trầm mở miệng, ôn nhu hỏi.

Triệu Nhan ngẩng đầu, mày liễu hơi nhăn lại, điềm đạm đáp yêu. “Bẩm trang chủ, nô tì là tỷ nữ tùy thân của Tịch nghị phu nhân Anh Hùng Bảo, vốn là phụng mệnh phu nhân tiến đến đưa thọ lễ cho lão phu nhân. Không nghĩ... Nửa đường...” Hai mắt nàng rung rung, ỉn ỉn cất tiếng khóc.

“Hóa ra người là người của Anh Hùng Bảo.” Thẩm Trầm gật đầu, “Cô nương, người đừng kích động. Đã không sao rồi... Người có nhớ được người bắt người là ai không?”

Triệu Nhan nghẹn ngào, lắc lắc đầu nói, “Nô tì chỉ nhớ rõ, người nợ mặc một thân ngân y, đội mặt nạ...”

“Quả nhiên là Ngân Kiều!” Trong phòng, lập tức có người hô lên.

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, nàng ngược mắt liếc nhìn Ôn Túc một cái, thần sắc của Ôn Túc bình tĩnh, vẫn giống hệt ngày thường. Nàng lại nhìn Mạc Doãn, Mạc Doãn hiển nhiên cũng kinh ngạc giống nàng. Tiểu Tiểu cúi đầu. Triệu Nhan này, quả nhiên có cô quái.

“Cô nương, người cố nhớ lại xem?” Thẩm Trầm lại hỏi một lần.

Triệu Nhan rung rung gật đầu, “Àn...”

“Vậy tại sao người lại ở trong Tê Vũ sơn trang của ta?” Lão phu nhân nhìn không được hỏi.

Triệu Nhan ngược mắt, nói: “Nô tì cũng không biết. Nô tì chỉ nhớ rõ sau khi mình bị đánh ngã, lúc tỉnh lại đã bị đặt ở trong một căn phòng thấp đầy nện...”

Nàng nói xong, khóc không thành tiếng, thân mình mảnh mai khẽ run, vô cùng đáng thương.

Lão phu nhân tâm sinh thương tiếc, không khỏi tiến lên vài bước, vỗ nhẹ lên lưng nàng. “Chớ sợ chớ sợ, không có việc gì...”

Triệu Nhan khóc đến lê hoa đài vũ, run run gật đầu, đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì, nước mắt nói: “...Nô tì nhớ rồi, trong lúc mơ màng, nô tì có nghe thấy có người nói: Lần này mặc dù thất bại trong gang tấc, nhưng chỉ cần vu oan giá họa, thì có thể bình an thoát thân...”

“Vu oan giá họa?” Thẩm Trầm nhíu mày, hần thoáng suy nghĩ, nói, “Cô nương, người nói, trước đó người đều hôn mê, lúc tỉnh lại đã ở trong này?”

“Dạ.” Triệu Nhan gật đầu.

“Trang chủ, sự tình rất rõ ràng. Đạo tặc kia lúc trước không bắt được đại tiểu thư, thế nên muốn vu oan giá họa cho Tê Vũ son trang chúng ta!” Có người lập tức mở miệng nói.

Thẩm Trầm vươn tay ngăn lại, tiếp tục hỏi, “Cô nương, lúc ngươi tỉnh lại, ngoại trừ ngươi, còn có ai khác không?”

Triệu Nhan lắc đầu, “Ngoại trừ nô tỳ, không còn ai khác.”

“Cô nương chắc chứ?” Thẩm Trầm hỏi.

Triệu Nhan nghĩ nghĩ, nói, “Trong căn phòng kia, ngoại trừ nển, không còn cái gì khác. Nô tỳ tuyệt đối không nhớ lầm.”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, đã hoàn toàn ngây ngẩn. Trong bí đạo ngoại trừ nển, không còn gì khác? Không có khả năng a! Dù sao cũng phải có cớ trùng hoặc Hành Thi chứ. Hơn nữa... Nàng ngẩng đầu, nhìn sắc mặt Mạc Doãn. Lời Triệu Nhan nói, tuyệt đối không phải sự thật!

Chắc, tất cả chứng cứ để bị một mối lừa thiêu hủy hết sạch, căn bản vô phương đối chứng. Mà rõ ràng là, nàng và Tiểu Khê không thể nhảy ra làm chứng... Chẳng lẽ, Triệu Nhan nàng...

“Xem ra, chính xác là có người có ý đồ muốn vu oan cho Tê Vũ son trang ta.” Thẩm Trầm nhíu mày, nói.

Trang chủ yên tâm, đạo tặc Ngân Kiều kia làm nhiều việc ác, người người muốn tru diệt. Hiện giờ hẳn còn làm cái hành động vô si là bắt cóc thiếu nữ, ta nhất định sẽ dốc toàn lực, bắt hắn về hỏi tội!” Lúc này, có người lòng đầy căm phẫn nói.

Trong lúc nhất thời, tình cảm quần chúng vô cùng xúc động.

Thẩm Trầm đứng dậy, ý bảo mọi người bình tĩnh. “Tê Vũ son trang ta chưa bao giờ gây thù hằn ở trên giang hồ, tại sao lại trêu chọc vào hung đồ như vậy. Việc này tất có kỳ quái bên trong, còn cần điều tra làm rõ. Chúng ta chỉ là người làm ăn, vẫn nên đi báo quan trước đã, bàn bạc lại sau.”

“Trang chủ nói rất đúng.” Mọi người đồng ý.

“Được rồi, vị cô nương này đang bị kinh hách, để nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lão phu nhân thở dài mở miệng, nói.

Mọi người lập tức gật đầu, ào ào rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiểu Tiểu, Mạc Doãn và Triệu Nhan.

Mạc Doãn đắn đo, mở miệng nói: “Tại sao lại nói dối...”

Triệu Nhan nhìn hẳn, lại quay đầu nhìn tỳ nữ đứng ở bên giường. Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Tiểu Tiểu, trong mắt hiện lên nét kinh ngạc, nhưng ngay lập tức, nàng cười cười, vươn tay lau đi lệ nơi khóe mắt.

“Nô tì rốt cục nói dối chỗ nào, Mạc Doãn công tử có thể chỉ rõ cho không?” Triệu Nhan nhẹ vỗ về mái tóc, nói.

Mạc Doãn nhíu mày, không cách nào phản bác.

Triệu Nhan xóc chân lên, đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, hạ thấp người hành lễ, “Tà cô nương.”

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, liên tục lui lại mấy bước.

Triệu Nhan nhướn mày, cười nói: “Tà cô nương, có phải cô nương cũng cảm thấy nô tỳ đang nói dối hay không?”

“A?” Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Mạc Doãn, “Ta? Ta chỉ đến làm công, ta cái gì cũng không biết!” Nàng lập tức nói.

“Làm công?” Triệu Nhan cười yếu ớt.

Tiểu Tiểu gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, một ngày ba mươi văn tiền. A, Triệu cô nương có cái gì cần phân phó? Ta phụng mệnh tổng quản tới chiếu cố cô nương!”

Triệu Nhan gật gù, “Vậy thì tốt. Nhưng mà, Tà cô nương là đệ tử của ‘Quý sư’, thân phận cao quý như vậy, chắc là rất muốn để mọi người biết nhỉ.”

Tiểu Tiểu vừa nghe liền biết đây là uy hiếp. Ngày đó ở Anh Hùng Bảo, Triệu Nhan đã từng đe dọa nàng, bằng tâm cơ của Triệu Nhan, nhất định nhìn ra vở diễn kia không phải là giỡn quá hóa thật. Chỉ là, dám đứng trước mặt nàng uy hiếp nàng, chính là biết, nàng nhất định không có biện pháp giết người diệt khẩu.

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Mạc Doãn. Lý do duy nhất, khẳng định chính là vị Mạc Doãn công tử này. Triệu Nhan đã tính toán rồi, cho dù có người muốn giết nàng, Mạc Doãn cũng nhất định sẽ ra tay bảo hộ. Tự tin như vậy, khiến lòng người lạnh ngắt.

Tiểu Tiểu thở dài, nhìn hai người trước mắt. Được rồi, một người là sói, một người biết rõ đối phương là sói cũng vẫn một lòng muốn bảo vệ. Đây là cái tổ hợp gì thế này a. Xem ra, nếu đắc tội với Triệu Nhan, nàng nhất định sẽ bị Mạc Doãn bẻ cho “Răng rắc”. A... Giữ mạng quan trọng hơn, giữ mạng quan trọng hơn.

“Mạc Doãn công tử, ngài có thể rời đi hay không? Nó thì muốn nghỉ ngơi.” Triệu Nhan mặt không biểu cảm nói.

Mạc Doãn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng, vẫn là trầm mặc, đi ra ngoài.

“Ta cô nương, nó tỷ tỷ chiếu cố được bản thân, cũng mời ngài trở về đi.” Triệu Nhan lại hạ lệnh trực khách.

Tiểu Tiểu như gặp đại xá, cũng không quay đầu lại, chạy thẳng.

.....

Nàng vội vội vàng vàng chạy về phòng, liền gặp phải Liêm Chiêu.

Thao*! Quên mất hần còn ở đây! Tiểu Tiểu tiến thoái lưỡng nan, nhưng không cách nào tránh né, đành phải đi qua.

(* Thao = Shit)

Liêm Chiêu ngồi ở cửa phòng, nghe thấy tiếng bước chân. Hần ngẩng đầu, lúc nhìn thấy người tới, trong mắt hần nháy mắt hiện lên ý cười.

“Tiểu Tiểu.” Hần đứng dậy, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu gật gật đầu, không biết muốn nên làm cái gì.

“Tiểu Tiểu, ngươi không bị thương chứ?” Liêm Chiêu thân thiết nói, “Lúc trước ta xuống tay không biết nặng nhẹ, có làm ngươi bị thương không?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, lẳng lặng nhìn hần.

“Sư thúc ngươi bảo ngươi làm chuyện nguy hiểm như vậy, tại sao ngươi không nói với ta một tiếng?” Trong giọng nói của Liêm Chiêu có chút trách cứ.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Nếu như có lần sau, ta sẽ nói cho ngươi.” Nàng nói xong, vươn tay đỡ hần, “Ta bị ngươi dọa, ra chiều không lưu ý, miệng vết thương của ngươi có sao không?”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Ngươi không có việc gì là tốt rồi.”

Tiểu Tiểu không hiểu sao lại nhớ tới hương vị của quả mơ muối kia, chính là chua như vậy, đắng như vậy nhưng mà, nàng chỉ có thể nuốt xuống, không thể nhổ ra.

“Liêm Chiêu,” Tiểu Tiểu nhìn hần, nói, “Kỳ thực, ngươi không cần đối xử tốt với ta như vậy.”

Liêm Chiêu không rõ vì sao nàng đột nhiên nói như vậy, không khỏi có chút khẩn trương, “Tiểu Tiểu, ngươi nói gì vậy...”

Tiểu Tiểu cười cười, “Liêm Chiêu, tại sao ngươi muốn cưới ta?”

Liêm Chiêu ngẩng ra một chút, do dự một lát, nhẹ giọng nói, “Ngươi và ta đã có quan hệ xác thịt, cái này không phải là đương nhiên sao?”

“Cho nên, ngày đó, cho dù cô nương trên giường là ai, ngươi đều sẽ cưới nàng làm vợ, có phải hay không?” Tiểu Tiểu cười, hỏi.

Liêm Chiêu không hiểu nhìn nàng, trầm mặc.

“Có phải hay không?” Tiểu Tiểu hỏi lại lần nữa.

Liêm Chiêu tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc nhìn thấy hần gật đầu. Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ. Không sai, nàng ngay từ đầu đã biết. Đối với Liêm Chiêu mà nói, đây là chuyện đương nhiên. Phá hỏng danh tiết của cô nương nhà người ta, liền muốn phụ trách. Cho dù người kia là ai, đều nhận được che chở và ôn nhu của hần. Không liên quan đến tình yêu, chỉ là trách nhiệm và đạo nghĩa mà thôi...

“Liêm Chiêu...” Tiểu Tiểu thở dài, cười nói, “Ngươi thật sự có thể cam tâm tình nguyện cưới một cô nương mà ngươi không thích?”

Trong mắt Liêm Chiêu có tia mờ mịt, không biết nên trả lời như thế nào cho đúng.

“Cứ cho là ngươi có thể. Nhưng ngươi đã từng hỏi ta, có cam tâm tình nguyện gả cho ngươi hay không chưa?” Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, hỏi.

Nàng nói xong liền thôi, Liêm Chiêu mờ mịt biến thành lo sợ nghi hoặc, “Tiểu Tiểu, ta có phải đã làm sai chuyện gì hay không, chọc giận ngươi rồi?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, vẻ mặt chân thành mà ôn nhu, “Ngươi không hề làm sai điều gì, là ta làm sai thôi.” Nàng cười đến bất đắc dĩ, “Nửa đêm trời lạnh, ta đỡ ngươi trở về nghỉ ngơi đi!” Nàng nói xong, kéo Liêm Chiêu, cất bước.

Liêm Chiêu không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể yên lặng đi theo.

Một đường trăm dặm, đến sân nơi gia đình ở, còn chưa tới cửa, chợt nghe có người kêu to.

“Lí đại ca!”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu liền nhìn thấy tỷ nữ tùy thân của Thẩm gia đại tiểu thư, Liên Bảo.

Liên Bảo chạy vài bước đã tới, nói: “Cuối cùng ngươi đã trở lại. Tiểu thư nghe nói ngươi đánh nhau với người ta ở đại đường, có chút lo lắng, đặc biệt bảo ta tới xem tình hình của ngươi. Nếu ngươi không có chuyện gì, ta trở về phục mệnh.”

Nàng nói xong, ba bước thành hai bước, chạy xa. Để lại Liêm Chiêu và Tiểu Tiểu sững sờ ở tại chỗ.

Liêm Chiêu có chút xấu hổ, đang định nói gì. Tiểu Tiểu lại mở miệng cười, nói: “Oa, đại tiểu thư đối với ngươi thật đúng đắn bụng nha. Có khi, lần này ngươi ở trước mặt lão phu nhân tạo dựng được uy phong, cẩn thận thật sự bị kén rể a!”

Liêm Chiêu nhú mày, “Ta không muốn nói tới chuyện này.”

“Hắc hắc...” Tiểu Tiểu cười cười, không chịu để tâm, “Ngươi nghỉ ngơi sớm đi, ta còn phải tới chăm sóc Triệu cô nương.”

Nàng nói xong, buông tay, chạy đi.

Liêm Chiêu sững sờ ở tại chỗ, không biết nên làm như thế nào cho phải. Hắn nhìn Tiểu Tiểu chạy đi, nhẹ giọng tự nói, “Cam tâm... Tình nguyện...”

.....

Tiểu Tiểu chạy tới chạy lui, đột nhiên thấy hơi mệt. Nàng thả chậm bước chân, chậm rãi đi về phòng, vừa mới bước vào cửa, lại liền phát hoảng.

Chỉ thấy Ngân Kiều thân nhiên tự đắc ngồi ở trước bàn, bưng chén trà, cười tủm tỉm uống. Mà Nhạc Hoài Khê tay cầm cây quạt, ân cần quạt cho hắn.

“A, Tiểu Tảo Bà đã về rồi.” Ngân Kiều buông chén trà, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tiểu Tiểu cứng ngắc nói, “Ngân... Không... Tê đại ca...”

Ngân Kiều vừa lòng gật gật đầu, vươn một ngón tay, ngoắc một cái.

Tiểu Tiểu nghe lời đi qua, chân chó nói, “Có cái gì phân phó?”

Ngân Kiều chia chia bả vai bản thân.

Tiểu Tiểu lúc này hiểu ý, vươn tay thay hắn đắp bốp.

“Ân, không sai, đắp như thế này, đáng thương.” Ngân Kiều cười nói.

Nhạc Hoài Khê vừa nghe, quạt càng ân cần, “Đại gia, nước trà có đủ hay không, có cầm lấy thêm không ạ?”

“Ân, Tiểu Khê thật hiểu biết lòng người. Lấy thêm đi.” Ngân Kiều cười vô cùng đắc ý.

Tiểu Tiểu không nói gì. Giờ này mà hắn còn cười được, vừa rồi trên hắn lại đè thêm một tiếng xấu nữa a... Ai... Có nên nói hay không đây?

“Đắp kiểu gì mà một chút khí lực cũng không có, đòi người!” Ngân Kiều phát hiện nàng thất thần, nói.

Nhạc Hoài Khê lập tức nhảy lên, đắp đắp, “Như vậy được chưa?”

“Ân.” Ngân Kiều cười nhìn Tiểu Tiểu cứng ngắc, uống ngụm trà, nói, “Sao vậy, có việc muốn nói với ta?”

Khóe miệng Tiểu Tiểu co rúm, nói: “Ách... Tê đại ca, hiện tại ngươi ở trong này, không tốt lắm đâu...”

Ngân Kiều nháy nháy mắt, “Nga, có phải ngươi muốn nói, vừa rồi có một cô nương, nói ta hái hoa bất thành, muốn vu oan giá họa cho Tê Vũ sơn trang?”

“Ngươi có biết?” Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Nhạc Hoài Khê nhắc tay, “Ta nói.”

“Ân. Tin tức truyền rất nhanh, thường sáu đồng.” Ngân Kiều cười gật đầu.

Nhạc Hoài Khê ý cười đầy mặt, vô cùng vừa lòng.

Tiểu Tiểu càng không nói nổi câu gì.

“Ai, cũng không biết có phải do ta đã giết cả nhà cái cô nương kia, hay là do ta đối xử với nàng bội tình bạc nghĩa, mà nàng thật sự dùng hết sức lực đổ oan cho ta a...” Ngân Kiều thở dài, “Chắc, thật sự là xui xẻo năm xưa a. Ngươi nói đúng không, Tiểu Tảo Bà?”

Tiểu Tiểu cả kinh, “A, cái này cũng đổ lên đầu ta?”

“Tất nhiên! Ai bảo ngươi dùng loạn Linh Vũ của ta!” Ngân Kiều đúng lý hợp tình, “Còn không lại đây đốt chân!”

Tiểu Tiểu tự biết mình đuối lý, đành phải ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống đất, đốt chân.

“Ngân Kiều đại hiệp, vậy ngài định làm gì đây?” Nhạc Hoài Khê mở miệng nói, “Ngài cần cái gì, ngoại trừ giết người phóng hỏa, Tiểu Khê đều vì ngài cố gắng hết sức lực!”

Ngân Kiều cười cười, “Ân, thực hiểu chuyện. Thường một lạng hai.” Hắn bụng chén trà, nói, “Ta bình thường ghét nhất là bị người ta vu oan giá họa. Một khi đã như vậy, ta cũng thuận theo mà làm vậy, cũng không tính là oan uổng.”

“A?” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, không hiểu.

Ngân Kiều búng trán nàng một cái, nói, “Ta hỏi ngươi, bí đạo trong đại đường bị đốt, ai có lợi nhất?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Tê Vũ sơn trang.”

“Ân.” Ngân Kiều gật đầu, “Như vậy, hiện giờ, người đáng nghi nhất là ai?”

Tiểu Tiểu lại nói, “Triệu Nhan!”

“Không đúng.”

“Ta biết, Thẩm trang chủ!” Nhạc Hoài Khê nói.

“Thông minh. Một hai ba văn tiền.” Ngân Kiều cười đáp, “Vậy, bọn họ đổ oan cho ta về chuyện gì?”

Tiểu Tiểu và Nhạc Hoài Khê nhìn nhau, bất đắc dĩ nói: “Hái hoa.”

Ngân Kiều gật gật đầu, “Ân. Tốt lắm, cho nên ta chuẩn bị đi hái hoa đây!” Hắn bụng chén trà, nói, “Thẩm trang chủ qua tứ tuần* (40 tuổi), lại chỉ có một vị thiên kim. Nhất định là vô cùng yêu thương nhi. Không biết, ta hái một chút thì sao nha.”

Tiểu Tiểu và Nhạc Hoài Khê lại nhìn nhau, trong lòng đều nói: Người xấu.

Ngân Kiều cười, vẻ mặt sung sướng, “Nha đầu, còn không cảm tạ ta đi. Ta đang giúp ngươi loại bỏ tình địch đó.”

“A?” Tiểu Tiểu kinh hãi.

“Đúng vậy đúng vậy, Thẩm gia tiểu thư kia tài mạo song toàn, Tiểu Tiểu ngươi nhất định không tranh nổi!” Nhạc Hoài Khê bộc trực nói.

Tiểu Tiểu cúi mặt, không nói gì.

“Ha ha.” Ngân Kiều cười cười, thấy trong đôi mắt nhỏ kia hiện lên nét cô đơn, hắn thu hồi ý cười, nói, “Sao vậy, ngươi thật sự thích cái tên công tử con quan kia rồi?”

Tiểu Tiểu ngược mặt, bất đắc dĩ nói: “Ta nào dám. Nếu hắn biết thân phận của ta, giết ta còn không kịp...”

Ngân Kiều khinh thường, nói: “Ngươi sợ cái gì. Sự phụ ngươi mặc dù gây thù hằn vô số, tuy nhiên, không có gì chứng cứ có thể chứng minh ngươi là đồ đệ của hắn. Ngươi không thừa nhận, trên giang hồ, ai có thể ép được được ngươi. Nếu là vấn đề của ngươi chỉ có vậy, thế thì tốt rồi. Ngươi không nói, ta không nói, hắn làm sao có thể biết? Nếu ngươi lo lắng, ngày mai ta và ngươi diễn một màn cho hắn xem luôn!”

“Ngân Kiều đại gia thực anh minh!” Nhạc Hoài Khê tán thưởng.

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt, “Như vậy, không tốt lắm?”

Ngân Kiều nhìn nàng, “Ta hỏi ngươi ba vấn đề, ngươi trả lời cho ta. Thứ nhất, có phải ngươi để ý chuyện hắn thấy ngươi thế nào?”

Tiểu Tiểu gật đầu.

“Thứ hai, có muốn làm hán thương tâm?”

Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Thứ ba, có hi vọng hán biết chân tướng?”

Tiểu Tiểu dùng sức lắc đầu.

Ngân Kiều gật đầu, “Được rồi. Vậy lừa hán cả đời!”

“A?” Tiểu Tiểu quá sợ hãi.

“Cái này không phải quá đơn giản hay sao.” Ngân Kiều cười đến thoải mái.

“Thật sự rất đơn giản nha!” Nhạc Hoài Khê cũng cười.

Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức cũng cười. Đúng vậy, rất đơn giản a. Nàng muốn làm người xấu mà, gạt người, vốn chuyện người xấu nên làm! Lừa hán cả đời. Nghe qua, có vẻ rất được đó a!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tam sinh hữu hạnh

Lừa hán cả đời.

Sau khi Tiểu Tiểu có quyết định này, đột nhiên cảm thấy chân trời rộng mở. Nói dối, kỳ thực là một chuyện rất dễ dàng a. Người sư phụ mà nàng tôn trọng nhất cũng không phải cũng nói dối rất nhiều sao? Chỉ là nói dối thôi mà, thật sự tính toán cũng không phải chuyện gì quá xấu xa. So với giết người phóng hỏa, vẫn phải gọi là sư phụ.

Vì thế, sáng sớm hôm sau, khi nàng bụng nước rửa mặt, đi hầu hạ Triệu Nhan, tâm tình vô cùng thoải mái.

Nàng vừa đi tới cửa, liền nhìn thấy Mạc Doãn đứng ở ngoài cửa.

“Mạc Doãn công tử.” Tiểu Tiểu mở miệng, chào hỏi.

Mạc Doãn nhìn thấy nàng, khẽ gật đầu, xem như đáp lại.

“Ngài tìm Triệu cô nương?” Tiểu Tiểu đi qua, hỏi.

Mạc Doãn lắc đầu, mở miệng nói: “Ta có chút lo lắng, đứng canh ở chỗ này thôi.”

“Nga...” Tiểu Tiểu không khỏi nở nụ cười. Nàng nhớ tới, lúc ở Anh Hùng Bảo, Liêm Chiêu cũng từng đứng ở ngoài cửa phòng nàng, giúp nàng canh gác. Thật sự là kỳ quái a, lúc đó chỉ cảm thấy đó là chuyện không thể lý giải, hiện tại nhớ lại lại khiến lòng âm ập. Mạc Doãn, nhất định là thật sự để ý Triệu Nhan, cuối cùng là vì muốn là bảo hộ nữ nhi duy nhất ân sư, hay là...

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Triệu Nhan đã dậy, mặt nàng trong trẻo, má phấn hồng hào, so với vẻ tái nhợt hoảng sợ đêm qua, giống như là hai người.

Nàng mỉm cười, hạ thấp người hành lễ, nói: “Mạc Doãn công tử, nô tì phúc bạc, quan tâm của công tử, nô tì nhận không nổi.”

Mạc Doãn mở miệng, “Ta đi đây.”

Nói xong, hán xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu nhìn mà sửng sốt. Phong cách hành sự của Mạc Doãn, vẫn mang theo hờ hững như cũ, khiến cho người ta không quá thoải mái.

Mỉm cười của Triệu Nhan đã sớm dừng lại, trong ánh mắt lạnh như băng, khiến lòng người lạnh ngắt. Nàng vươn tay, đoạt lấy nước rửa mặt trong tay Tiểu Tiểu, nói: “Chuyện như vậy, nô tì tự mình làm là được rồi. Ta cô nương thân thể ngàn vàng, không dám làm phiền.”

Tiểu Tiểu nghe những lời này, càng cảm thấy không thoải mái. Triệu Nhan nói chuyện, lúc nào cũng tự xưng “Nô tì”, chỉ là, trong giọng nói của nàng, lại ẩn dấu không cam lòng. Phụ thân của nàng, là chủ sự* Thích thị danh chấn giang hồ. Mẫu thân nàng, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kiều diễm tuyệt vời. Cách xưng hô “Nô tì” này, rất chói tai.

(* : Người rèn luyện binh khí)

Triệu Nhan thấy nàng thất thần, liền mở miệng nói: “Tà cô nương, nếu như nô tì nhớ không lầm, ngài là thiếu phu nhân chưa qua cửa của Thần Tiễn Liêm gia, ở trong này làm công, thích hợp sao?”

Tiểu Tiểu cả kinh. Nàng đương nhiên nhớ được, người lúc trước đặt bẫy, đặt nàng và Liêm Chiêu ngủ cùng trên một cái giường, chính là vị cô nương nhìn có vẻ nhu nhược này. “Ta... Hân...” Tiểu Tiểu nói năng lộn xộn.

“Liêm công tử là nhân trung long phượng, khiêm tốn, Tà cô nương, vận khí của ngài thật tốt a.” Triệu Nhan ngưng mắt mỉm cười.

Tiểu Tiểu cảm thấy lưng buốt. Nàng cuống quýt cáo từ, nhanh chóng rời đi.

Triệu Nhan bưng nước, yên lặng nhìn bóng lưng nàng.

“Vận khí của ngài, thật sự rất tốt...” Nàng có chút u oán, nhẹ giọng nói.

.....

Tiểu Tiểu chạy thật xa mới dừng lại, nàng nhẹ thở ra, vỗ vỗ ngực bản thân. Sau này, vẫn nên cách xa Triệu Nhan ra một chút mới tốt. Ân...

Tiểu Tiểu bình tĩnh lại, đã nghĩ đến một chuyện khác. Nàng đánh bậy đánh bạ vô được cái chức “Thần Tiễn Liêm gia thiếu phu nhân”, có phải nên đi gặp “Thiếu gia” một chút hay không đây? Mấy chuyện nói dối này, nên hoàn thành một thể luôn mới tốt a.

Nàng hít sâu một hơi, vực dậy tinh thần, đi tới chỗ ở của gia đình.

Vừa mới đi vào, nàng liền thấy vài tên gia đình đứng chụm lại với nhau, châu đầu ghé tai. Gia đình nhìn thấy nàng, lạnh mặt, đi tới bên cạnh nàng.

“Uy, tên tiểu tử Li Chiêu kia rốt cục có ý tứ gì?” Có người mở miệng, giọng điệu không tốt nói với Tiểu Tiểu.

“A?” Tiểu Tiểu mờ mịt.

“Ngươi không phải là thê tử sắp cưới của hân sao?!” Gia đình có chút tức giận, “Thật đúng là không nhìn ra hân lại là loại người này. Rõ ràng đã có gia thất, lại còn ăn cắp lấy lòng lão phu nhân như vậy.”

“A?” Tiểu Tiểu càng mờ mịt.

“Chính là đêm qua đó, mọi người đều ở đây bắt Ngân Kiều, hân lại chạy tới đại đường. Rõ ràng là muốn tranh công trước mặt lão phu nhân.” Có người xen vào nói, “Đại tiểu thư thân phận ngàn vàng, sao có thể để ý đến hân? Hân đừng có si tâm vọng tượng nữa đi!”

“A???” Tiểu Tiểu mờ mịt vô cùng.

“Ngươi cũng thật là, nên chú ý trọng phụ của mình một chút đi, ai!”

Bọn gia đình người một câu ta một câu nói xong, nổi giận dưng dưng rời đi.

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, không nói gì.

Nàng thở dài, đi vào trong viện. Ngay lập tức nàng thấy cái cảnh khiến nàng ghen hờn nhìn trần trối.

Liêm Chiêu an vị ngồi trong viện, bên cạnh là đống củi gỗ đủ để dùng nửa năm, một mình một người lặng lẽ chẻ củi.

Tiểu Tiểu chạy nhanh tới, quá sợ hãi, nói, “Liêm Chiêu, ngươi... Nhiều củi như vậy? Một mình ngươi chẻ?”

Liêm Chiêu ngẩng đầu, nở nụ cười, “Bọn họ phải làm chuyện khác, mà ta lại đứng lúc nhàn rỗi.”

“Ngươi có thương tích trong người a.”

“Chỉ là chẻ củi thôi mà, không sao hết.” Liêm Chiêu cười đến vân đạm phong khinh.

Này, này, này rõ ràng là ác ý khi dễ mà! Ông trời ơi!!! Thế mà hân còn hồn nhiên không biết a a a a a! Chả trách mấy gia đình kia tức giận a a a a a!

Tiểu Tiểu đang loạn cả lên, đã thấy bàn tay chẻ củi của Liêm Chiêu ngừng lại một chút.

“Sao vậy?” Tiểu Tiểu lập tức ngồi xổm xuống đất, hỏi.

Liên Chiêu lắc đầu, “Không sao, bị đâm một chút.”

Tiểu Tiểu lúc này mới lật tay hấn lên, cẩn thận nhìn. Một mảnh gỗ nhọn nhỏ, chui vào ngón tay hấn, tay đứt ruột xót, nhất định là rất đau. Muốn chết! Hấn là đại thiếu gia của Thần Tiễn Liêm gia đó a!

“Ngươi đừng nhúc nhích, ta giúp ngươi lấy ra.” Tiểu Tiểu lấy từ trong lòng ra một cái ngân châm, nói.

Liên Chiêu nhìn cái ngân châm kia, có chút kinh ngạc, “Tôi Tuyết Ngân Mang.”

Tiểu Tiểu sững sốt, nhìn cái châm trong tay mình, “A, lần trước ở Anh Hùng Bảo ta lấy được đó. Đồ của kẻ địch, cũng có thể lấy để dùng cho mình!” Nàng bịa chuyện xong, bắt đầu giúp hấn khâu ra.

Liên Chiêu cũng không truy vấn, lẳng lặng nhìn nàng khâu mảnh gỗ ra.

Tiểu Tiểu cảm giác được tầm mắt của hấn, không khỏi cảm thấy xấu hổ, nàng cúi đầu, nhìn tay hấn, mở miệng nói: “Kỳ thực ta biết xem tướng đó! Tiệm thể xem hộ ngươi luôn nhé?”

“Ân.”

Tiểu Tiểu cười, nói: “Ngươi sinh ra trong gia đình quan lại, gia cảnh giàu có, áo cơm không lo. Phụ thân nghiêm khắc, mẫu thân hiền từ, huynh đệ thân thiện. Vận mệnh hưng thịnh, còn nhỏ đã đạt được nhiều thành tựu.” Nàng ngẩng đầu, cười nói, “Quyền uy tràn đầy, vinh hoa phú quý.”

Liên Chiêu nhìn nàng, khoe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ. “Còn gì nữa?”

Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn bàn tay hấn, “Ngô... Ta nhìn thấy. Ân... Nhân duyên mỹ mãn, cảm sát cùng minh.” Nàng nghiêng đầu, “Từ hình thái bàn tay, ngươi có nữ nhi trước, sau đó lại có thêm nhi tử. Con trai và con gái đều trí tuệ, hiểu nghĩa hòa thuận...”

“Thật sao?” Liên Chiêu cười hỏi.

“Thật!” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nói, “Sự phụ ta còn được gọi là ‘Tả bán tiên’ đấy!”

Liên Chiêu cười nhìn nàng, sau đó, nghiêm túc mở miệng, nói: “... Tiểu Tiểu, ngày hôm qua ngươi có hỏi qua ta, có thể cam tâm tình nguyện một cô nương mà mình không thích hay không...”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu cứng người lại một chút, “Ta...”

Liên Chiêu cúi mắt, “Ta nghĩ là...”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, nàng không khỏi rủa thầm bản thân mình, rốt cục là nàng phát điên cái gì, tự dưng lại nói mấy câu kiểu đó chứ. Nàng chẳng lẽ muốn hấn trả lời “Phải”? Cái chuyện “Phải” hay “Không phải” này không phải là vấn đề a!

Liên Chiêu trầm mặc một lát, lúc ngược mắt lên, trên má vẫn còn ửng đỏ, “Liên Chiêu... Liên Chiêu nhất định sẽ thích ngươi.”

Lúc nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu chậm rãi mở to hai mắt, hô hấp không tự giác mà dừng lại.

Ánh mắt Liên Chiêu vô cùng nghiêm túc. Ngữ khí của hấn kiên định, mỗi một chữ đều không hề chần chừ, “Chuyện tình cảm, không phải là trò đùa. Hiện tại Liên Chiêu không dám vọng ngôn nói là mình thật tình. Nhưng mà, Liên Chiêu nhất định sẽ thích ngươi... Toàn tâm toàn ý, sau đó, cam tâm tình nguyện...”

Tiểu Tiểu sững sốt một lúc lâu, sau đó, ôm bụng cười nhặt nghẹo, mãi đến khi chảy cả ra nước mắt.

“...Ngươi... Cười cái gì?” Liên Chiêu khẽ nhíu mày, nói.

Tiểu Tiểu cười đến ngã trái ngã phải. Nàng hít hít cái mũi, ngẩng đầu, nhin cười nói, “Ngươi, ngươi là đồ ngốc hay sao?”

Liên Chiêu không hiểu nhìn nàng.

Tiểu Tiểu không nhìn được, lại nở nụ cười. Tiểu Tiểu rung rung, nhìn hấn, “Ngươi nhất định... Bị người ta bán, còn kiếm tiền hộ người ta...” Nàng không kịp thở nói.

“...” Liên Chiêu nhìn nàng cười, không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, Tiểu Tiểu mới ổn định được hô hấp của bản thân, bình tĩnh lại.

Liên Chiêu có thể mới thoáng bất mãn mở miệng, “Ta không nói giỡn đâu...”

“Ta biết a.” Tiểu Tiểu gật đầu, “Từng chữ tâm can của người đều là thật tình.”

Liêm Chiêu nhìn nàng, có một nơi nào đó trong lòng, có chút ấm áp.

Tiểu Tiểu lau lệ nơi khóe mắt, cười nói, “Ông trời nhất định là bị mù...”

“Ân?” Liêm Chiêu không hiểu

Tiểu Tiểu không nói chuyện, nhìn hẩn cười. Ông trời, nhất định là bị mù. Bằng không, trên cái thế giới này, làm sao có thể có nam tử tốt đẹp như vậy, nói với nàng, hẩn nhất định sẽ thích nàng chứ? Hơn nữa, toàn tâm toàn ý, cam tâm tình nguyện...

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn ông trời mù kia, trong lòng nghĩ, cứ mù tiếp đi, đừng ngại!

Nàng vừa nghĩ như vậy, đột nhiên, có cái gì đó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi trúng đầu nàng.

“A nha!” Tiểu Tiểu ôm đầu. Không phải chứ? Nhanh như vậy đã bị báo ứng rồi?

Liêm Chiêu ngẩn ra một chút, kinh ngạc nhìn bầu trời. Chỉ thấy, một đạo nhân ảnh nhoáng lên một cái, lập tức biến mất. Hẩn nhủ mày, cúi đầu, chỉ thấy bên cạnh chân của Tiểu Tiểu có một bao giấy, đúng là “Ám khí” vừa rồi rơi trúng nàng.

Liêm Chiêu nhặt bao giấy lên, “Tiểu Tiểu?”

Tiểu Tiểu nước mắt lưng tròng, xoa xoa cái đầu mình, nhìn bao giấy kia, “Cái gì vậy a...”

Liêm Chiêu mở bao giấy ra, đã thấy có một khối lệnh bài bằng đồng đen bên trong, “Thiên Anh Lệnh?!”

Tiểu Tiểu cứng đờ, lập tức giật lấy bao giấy kia. Thiên Anh Lệnh? Không phải là nàng đã dùng để đổi lấy tin tình báo từ “Khúc phường” rồi hay sao? Sao đột nhiên lại từ trên trời rơi xuống?

Nàng lấy Thiên Anh Lệnh ra, mở tung bao giấy, mới phát hiện, đó là một phong thư, một cái bản đồ.

『Tà cô nương, từ ngày hôm trước từ biệt, Hạ Lan ái mộ phong thái cô nương liền giấu lại thân thể cô nương mới biết được tên họ của tôn sư. Hạ Lan cảm thấy rất sợ hãi, xin hoàn trả lại lệnh bài này và kèm theo đó là sơ đồ phác thảo địa cung của Tê Vũ sơn trang để biểu lộ tấm lòng xin lỗi mong cô nương cẩn thận sử dụng, kính xin cô nương đừng phụ tấm lòng của Hạ Lan Kỳ Phong』 Tiểu Tiểu đọc xong, dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái. Đã thấy Liêm Chiêu không hề nhìn trộm, tiếp tục chế cùi. Nàng gấp thư lại, bỏ vào trong lòng, sau đó, đưa bản đồ qua, nói: “Ta dùng lệnh bài đổi lấy bản đồ địa cung của Tê Vũ sơn trang... Có khả năng liên quan tới Lăng Du... Cho nên...”

Liêm Chiêu ngược mắt, nhìn cái bản đồ kia. Hẩn buông dao chế cùi, mở miệng nói, “Ta đi cùng người.”

Tiểu Tiểu nhìn hẩn, sau đó, cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thỏ không có ba hang (thượng)

Địa cung của Tê Vũ sơn trang, tất nhiên không phải chỗ hay ho để tùy tiện xông vào. Tiểu Tiểu cầm bản đồ, cẩn thận nhìn. Địa cung này rắc rối phức tạp, nhìn kiểu gì cũng không thấy đầu mối.

Tiểu Tiểu cau mày, trầm tư suy nghĩ.

Liêm Chiêu nhìn bản đồ, lại nhìn nàng, nói: “Tê Vũ sơn trang am hiểu sâu về phong thủy, bố cục xây dựng thường theo phương pháp kỳ môn độn giáp.”

“A?” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nói.

Liêm Chiêu cười cười, “Thẩm thị là danh tượng* triều đình ngự phong, cha ta làm quan ở trong triều, cũng coi như có chút giao tình.” Hẩn nhìn bản đồ kia, nói, “Cha ta cũng từng nói, Thẩm thị tinh thông thuật bày trận, tuy chỉ là thợ thủ công, cũng không thể khinh thường.”

(* Danh tượng: Người làm xây dựng có danh tiếng)

Tiểu Tiểu gật gật đầu. Liêm gia dù sao cũng là võ tướng, giỏi về chiến sự, bài binh bố trận tất nhiên không kém. Tiểu Tiểu đưa bản đồ qua, mở miệng nói:

“Cửa vào địa cung kia, rốt cục ở chỗ nào?”

Liêm Chiêu nhận bản đồ, cẩn thận xem xét, hần mở miệng, hỏi, “Tiểu Tiểu, Tê Vũ son trang thật sự có liên quan đến chuyện nữ tử mất tích?”

“Chắc vậy.” Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, “Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Liêm Chiêu nghĩ ngợi, mở miệng nói, “Tuy rằng, trước đó ta đã từng giao thủ với ‘Hành Thi’, nhưng cũng không thể bởi vậy mà nhận định Tê Vũ son trang chính là hung thủ. Huống chi, vị Triệu Nhan cô nương khi được cứu ra kia cũng nói, Tê Vũ son trang là bị người ta giả họa...”

Tiểu Tiểu cười rộ lên, “Thà rằng tin là có, cũng không thể tin tưởng là không hay sao.” Nàng nghĩ nghĩ, nói, “Nga, ta biết rồi. Đường đường là thiếu gia Liêm gia, nhất định là cho tới bây giờ chưa từng vào trộm nhà dân. Ha ha, kỳ thực, người cũng không bắt buộc phải đi theo giúp ta a.”

“Nói như là người rất am hiểu việc xông trộm vào nhà dân a?” Liêm Chiêu cười nói.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nói, “Nếu ta nói, ta thật sự rất am hiểu, người định làm thế nào?”

Liêm Chiêu sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng.

Tiểu Tiểu cười, nói, “Ha ha, biểu cảm của người giống như muốn bắt ta đưa đến quan phủ nha.”

“Nói hư nói vượn.” Liêm Chiêu giận dữ, “Không cho phép lấy chuyện kiểu này ra đùa!”. Hần nghiêng đầu, tiếp tục nhìn bản đồ.

Tiểu Tiểu ôm đầu gối, cúi đầu cười. Xem ra, nếu không lừa hần, hần thật sự sẽ kéo nàng đưa tới quan phủ a. Quả nhiên là căm ghét như kẻ thù, chắc...

Liêm Chiêu quay đầu nhìn nàng, mở miệng nói, “Xem ra, bí đạo ở đại đường lúc trước chính là đường vào địa cung.”

Tiểu Tiểu cả kinh, “A?” Nàng thật vất vả mới phản ứng lại, biết hần đang nói chuyện về địa cung, “Nga... Nhưng mà, bí đạo đã bị hủy, vậy chẳng phải không còn biện pháp đi vào sao?”

“Cũng không hẳn.” Liêm Chiêu nói xong, chỉ vào bản đồ, “Địa cung xây dựng theo trận đồ bát quái, ngoại trừ Sinh môn chỗ đại đường, còn có hai cửa nữa là Kinh môn và Đỗ môn cũng có thể dùng để làm cửa vào.”

Tiểu Tiểu nhìn theo ngón tay hần, sau đó liền ngây người lại. Chỗ đặt Kinh môn kia, không phải nơi nào khác, chính là khuê phòng của Thẩm gia đại tiểu thư...

A, muốn đi kiểu gì đây? Bằng tính cách của Liêm Chiêu, bảo hần xông vào nhà dân đã là cực hạn, huống chi là xông vào khuê phòng???

Xem ra, chỉ còn Đỗ môn...”

“Đỗ môn này ta biết, là hậu hoa viên! Chúng ta liền đi từ nơi này thôi!” Tiểu Tiểu nói.

“Đường vào Đỗ môn so với Kinh môn càng hung hiểm hơn, chỉ dựa vào người và ta, chỉ sợ...” Liêm Chiêu do dự một lát, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, chuyện tới nước này, nàng nhất định không thể tìm Ngân Kiều hỗ trợ. Nói như vậy, người có thể tìm, chỉ có...

Vì thế, đang đêm, Tiểu Tiểu ôm vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Liêm Chiêu và Ôn Túc đang nhìn nhau đầy địch ý.

“Ách...” Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng mở miệng, nói, “Ách, việc tìm châm này có ảnh hưởng đến an nguy của đệ tử Đông Hải, cho nên, ta đành xin chỉ thị từ sư thúc...”

“Vi sao phải giải thích với hần?” Ôn Túc lạnh mặt, hỏi.

“Ách...” Tiểu Tiểu lau mồ hôi trên trán, nói, “Sư thúc, Liêm công tử hiệp nghĩa can đảm, chúng ta cùng đi nhất định mã đáo thành công...”

“Không cần phải nhiều lời với hần.” Liêm Chiêu nhú mày, nói.

Tiểu Tiểu thờ dãi, “Tóm lại, có thêm người càng dễ làm việc chứ sao! Địa cung trong Tê Vũ son trang nguy hiểm trùng trùng, ba người cũng có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau...”

Tiểu Tiểu nói nửa ngày, không khí giữa hai người kia cũng không chuyển biến tốt đẹp được chút nào. Nàng đành buông tha. Ai, nàng vốn muốn gọi Nhạc Hoài Khê, nhưng mà, nhờ đâu có người lại đi báo cho Ngân Kiều, vì thế, chỉ có mình nàng phải một mình đơn độc ứng phó với tình huống trước mặt này. Tóm lại, ông trời phù hộ, hai người này đừng bao giờ đánh nhau nhé.

“Giờ giấc không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên đi điều tra địa cung sớm một chút đi!”

Tiểu Tiểu cầm bản đồ, cẩn thận dò xét. Đi tới trước một khối đá, vuron tay đẩy. Một địa đạo cứ như vậy xuất hiện trước mắt ba người.

Tiểu Tiểu vừa lòng gật gật đầu, sau đó, từ trong lòng lấy ra mấy cái khăn che mặt, che mặt. Nàng đưa hai cái khăn khác cho Ôn Túc và Liêm Chiêu.

Ôn Túc khinh thường liếc mắt nhìn khăn che mặt kia một cái, một lời không nói, đi vào địa đạo.

Liêm Chiêu nhíu mày, theo đi.

Tiểu Tiểu bắt đầu đi thờ dài, đuổi theo.

Trong địa đạo vô cùng u ám, Tiểu Tiểu chỉ có thể cố gắng mới nhìn thấy bóng lưng của hai người đi trước.

Nàng hơi hơi nhớ lại, lúc mình cầm bản đồ, nom nớp lo sợ đi bám báo với Ôn Túc. Ôn Túc lạnh mặt, hỏi nàng, “Ngươi thật sự muốn đi cùng với Liêm gia công tử?”

Tiểu Tiểu thành thật gật đầu.

Ôn Túc có chút không vui, “Ta đã nói rất nhiều lần rồi phải không? Rốt cục hán có ý đồ gì, ngươi căn bản không hề hay biết. Vậy mà ngươi lại tin nhiệm hán như thế?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, trả lời, “Dạ.”

Ôn Túc nhìn nàng, nói, “Vậy còn hán? Hán cũng sẽ tin nhiệm ngươi như vậy?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, nói, “Hán tin ta và ta tin hán, là hai việc khác nhau a.”

Khi Ôn Túc nghe thấy câu này, lông mày và lông mi khẽ nhúc nhích. Hán đứng dậy nói, “Ngươi không sợ có một ngày, hán thấy ngươi và hán chính tà không không thể cùng đường, mà động thủ giết ngươi?”

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, “Sợ!”

“Ngươi...” Ôn Túc không biết muốn nói gì.

“Sự thúc yên tâm, Tiểu Tiểu đã quyết định làm như vậy, cho dù sau này tương lai có ra sao, Tiểu Tiểu đều sẽ thừa nhận, sẽ không bắt sự thúc phải chịu thêm phiền toái.” Tiểu Tiểu cười đến vân đạm phong khinh, nhưng khẩu khí lại chắc chắn như đinh đóng cột.

Ôn Túc trầm mặc hồi lâu, nói, “...Tùy ngươi vậy.”

Cho dù tương lai có ra sao, đều sẽ thừa nhận. Tiểu Tiểu vừa đi, vừa nghĩ đến lời chính mình từng nói. Nàng bắt đầu đi cười, nếu thật sự không thừa nhận nổi... Vậy để lúc đó nói sau!

Nàng cười, bước chân nhanh hơn, đi theo sau.

Đột nhiên, Liêm Chiêu xoay người, ấn thấp đầu Tiểu Tiểu xuống.

Tiểu Tiểu không hiểu gì bị nhấn xuống, lập tức có một ám khí xẹt qua trên đỉnh đầu nàng, mạnh mẽ găm vào trên tường đá.

“Tiểu Tiểu, ngươi theo sát một chút. Đồ môn rất hung hiểm, chớ có chạm loạn đi loạn.” Liêm Chiêu kéo nàng, thân thiết nói.

“Àn.” Tiểu Tiểu kinh hồn gật đầu.

Lúc này, mấy cái ám khí đột nhiên bay tới. Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, Liêm Chiêu kéo Tiểu Tiểu ra sau người, rút thanh đao nơi thắt lưng ra, đánh rơi ám khí.

Liêm Chiêu thu đao, quay đầu nhìn Ôn Túc đứng trước đó không xa.

Hai tay Ôn Túc khoanh trước ngực, lạnh lùng mở miệng, “Tiểu Tiểu, nhớ kỹ lời nói của Liêm công tử, đừng để cho người ta phiền toái.”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng lập tức gật đầu đáp ứng, “Nha.”

Liêm Chiêu không nói gì nữa, kéo Tiểu Tiểu, “Đi thôi.”

.....

~~~~~ Cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Tê Vũ sơn trang gặp phải mấy lần tập kích trong đêm, đại đường lại bị người ta đốt trụ, hiện giờ, mỗi đêm đều tăng mạnh đề phòng, hộ vệ tuần tra càng thêm chịu khó.

Chỉ là, chịu khó như vậy, đối với Ngân Kiều mà nói, thật sự không tính là gì. Tay hán cầm bản đồ, mỉm cười, nói, “Tiểu nha đầu kia, cũng thật có bản lĩnh đó, loại bản đồ như thế này cũng có thể tìm cách có được.”

“Đúng vậy, hơn nữa còn chưa dùng đến một nén hương, liền vẽ được một bản giống hệt như bản chính kia nha.” Nhạc Hoài Khê đi theo bên người Ngân Kiều, nói.

“Không kỳ quái.” Ngân Kiều mở bản đồ ra, nói, “Nếu cho sư phụ nàng một nén hương, mười bản cũng có thể vẽ ra.”

“Lợi hại vậy sao? Sư phụ Tiểu Tiểu rốt cục là ai a?” Nhạc Hoài Khê hỏi.

Ngân Kiều cười cười, “Không nên hỏi. Biết cũng không có cái gì tốt.” Hắn nhìn Nhạc Hoài Khê, nói, “Ngươi không định coi ta là kim chủ thật đó chứ? Chuyện gì cũng đi theo ta?”

Hai mắt Nhạc Hoài Khê tỏa sáng, không cần nghĩ ngợi gật đầu.

Ngân Kiều bắt đầu dĩ cười cười, nói, “Được, ta không ngại thu nha đầu nhà ngươi... Biết nên làm thế nào chứ?”

Nhạc Hoài Khê lập tức lấy khăn che mặt, nói, “Biết!”

Ngân Kiều gật gù đầu, sau đó, vung chưởng, đánh mở cửa phòng bên cạnh.

Người trong phòng, đúng là Thẩm gia đại tiểu thư, Thẩm Diên. Mặc dù nàng không biết người tới là ai, nhưng thấy người kia một thân ngân y, liền hoa dung thất sắc, đang định kêu to.

Lúc này, Nhạc Hoài Khê thả người bay lên, một phen chế trụ cổ họng nàng.

Ngân Kiều vẫy tay, đóng lại cửa phòng, ngồi ở trước bàn, “Thẩm đại tiểu thư, hạnh ngộ.”

Sắc mặt Thẩm Diên trắng bệch, nàng run run, mở miệng, “Loại tiểu nhân vô sỉ như ngươi, muốn làm gì?”

Ngân Kiều tự rót cho mình một chén trà, cười gian nói, “Ngươi nói đi, đại tiểu thư?”

Thẩm Diên nhìn cổ họng mình bị người bịt mặt kia chế trụ, lại nhìn Ngân Kiều, lạnh lùng nói, “Thẩm Diên thà chết cũng không chịu để ngươi ô nhục!”

Ngân Kiều uống một ngụm trà, nói, “Đại tiểu thư, mặc dù ngươi cũng có chút tư sắc, đáng tiếc, cũng chẳng phải tuyệt đại giai nhân gì. Ngươi thật sự cho rằng, ta đến để hái hoa?”

Thẩm Diên nhú mày cắn răng, không nói một câu.

Ngân Kiều nhìn nàng, cười cười, “Đại tiểu thư, chỉ dùng ánh mắt, không giết được tại hạ đâu. Kỳ thực, hôm nay tại hạ đến đây, là muốn nhờ tiểu thư một việc.”

“Hừ, tên đạo tặc vô sỉ nhà ngươi, giết hại thiếu nữ, giá họa cho Tê Vũ sơn trang ta, đừng hòng ta trợ trụ vì ngược*!” Thẩm Diên cá giận nói.

(*: Ý nghĩa giống câu nói giáo cho giặc)

Ngân Kiều cười, nói, “Mỗi cái xiêm y, một đồng bạc.”

Nhạc Hoài Khê vừa nghe, lập tức hiểu ý. Nàng vươn tay, bắt đầu cởi quần áo của Thẩm Diên.

Ngân Kiều cúi đầu, chậm rãi uống trà.

Thẩm Diên thấy thế, trong mắt có ánh lệ, sắc mặt vô cùng tái nhợt, nhưng vẫn không chịu nhượng bộ như cũ.

Ngân Kiều ngay cả đầu cũng lười nâng lên, thản nhiên nói, “tiểu thư, danh tiết là chuyện lớn, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ càng.”

Thanh âm của Thẩm Diên khẽ run, “Ngươi là đồ đạo tặc ti bỉ hạ lưu, Thẩm Diên ta quyết không giúp ngươi làm chuyện ác!” Nói xong, nàng liền định cắn lưỡi.

Nhạc Hoài Khê cả kinh, vươn tay nắm lấy cổ nàng, “Ngân Kiều đại gia, này...”

Ngân Kiều buông chén trà, ngước mắt.

Ánh mắt của Thẩm Diên kiên định, rõ ràng là nói, nàng nói được thì làm được.

Ngân Kiều chưa từng dự đoán được tiểu thư mềm mại dịu dàng, được sống sung sướng an nhàn này lại có tính tình cương liệt như vậy. Hắn đứng dậy, ý bảo Nhạc Hoài Khê lui ra.

Kiểm chế buông lỏng, Thẩm Diên lúc này cầm lấy một cái trâm cài bên cạnh, đâm vào cổ họng mình.

Ngân Kiều nắm lấy cổ tay nàng, thở dài, nói, “Quần áo còn chưa cởi, không xem như đã đánh mất danh tiết, không cần phải chết, tiểu thư?”

Thảm Diên nhú mày, cố gắng giằng ra khỏi tay hắn.

“Tiểu thư, xem ra ngươi là người hiểu rõ thiện ác. Vậy tại hạ cũng thành thật nói cho ngươi. Bắt cóc nữ nhân, không phải tại hạ.” Ngân Kiều nắm lấy trăm cài tóc trong tay nàng, nói.

Thảm Diên tròn mắt, nói, “Ngươi cho rằng nói như vậy có thể gạt được ta?!”

Ngân Kiều thần nhiên thưởng thức trăm cài tóc trong tay, nói, “Tiểu thư, cứ cho là tại hạ bắt cóc thiếu nữ, giá họa cho Tê Vũ sơn trang. Vậy từ đâu mà tại hạ biết được bí đạo trong sơn trang đây?”

Thảm Diên nghe xong, không khỏi cũng bắt đầu suy tư.

Ngân Kiều cười nói, “Hơn nữa, Tiểu Thư có thể khẳng định, người lúc trước bắt tiểu thư đi, là tại hạ?”

Thảm Diên ngẩng đầu, nhìn hắn, mở miệng, “... Không... Người bắt ta, không phải ngươi...”

Ngân Kiều vừa lòng gật đầu, “Vậy không phải được rồi sao, Tại hạ mới là người bị hại, mà hung thủ chân chính, chính là trang chủ Tê Vũ sơn trang, lệnh tôn Thảm Trầm.”

“Ngươi nói vậy!” Thảm Diên hồ.

“Ta nói vậy?” Ngân Kiều cười, “Vậy xin hỏi tiểu thư một câu, bí đạo trong trang, ngươi biết có mấy cái?”

Thảm Diên không cách nào trả lời, kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngươi có biết, trong phòng ngươi, còn có một cửa để đi vào địa cung hay không?” Ngân Kiều tiếp tục hỏi.

Trong ánh mắt Thảm Diên, rõ ràng có chứa kinh ngạc, “Địa cung?”

“Ngạ. Hóa ra ngươi thật sự không biết à.” Ngân Kiều cười cười, nói.

Thảm Diên có chút lo sợ nghi hoặc, nhưng lập tức phản bác, “Ngươi bịa đặt, nói hươu nói vượn!”

Ngân Kiều lấy bản đồ trong lòng ra, đưa cho Thảm Diên, “Nhìn đi, không phải sẽ biết sao?”

Thảm Diên do dự, nhận lấy bản đồ, sau khi xem xong, sửng sốt tại chỗ. Nàng kinh ngạc ngược mắt, suy nghĩ hồi lâu, đi đến trước bốn bức tranh sơn thủy treo trên tường. Nàng vươn tay ra, lại rút trở về, cúi mắt suy tư. Một lúc sau, nàng hít sâu một hơi, đem bức họa thứ nhất đối chỗ với bức họa thứ hai. Chỉ thấy, vách tường chấn động, lui vào trong. Một cái địa đạo xuất hiện trước mắt mọi người.

Sắc mặt Thảm Diên tái nhợt, run run, lui lại mấy bước.

Ngân Kiều cười khê, nói, “Quả nhiên là Thảm gia đại tiểu thư, cơ quan trong bản đồ phức tạp như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn ra huyền cơ.”

“Ngươi lợi dụng ta?” Thảm Diên quay đầu, nói.

Ngân Kiều chậm rãi bước lên phía trước, nói, “Lợi dụng?... Tại hạ chỉ muốn cho tiểu thư tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của lệnh tôn mà thôi. Muốn đi theo hay không, tự hỏi chính tiểu thư đi.”

Nói xong, hắn cất bước, đi vào trong địa đạo.

Thảm Diên cầm bản đồ, nghiêng đầu, đi theo.

.....

~~~~~ Cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Ba người Tiểu Tiểu ở trong địa đạo đi được một lúc lâu, chỉ cảm thấy con đường này dài tới vô cùng vô tận. Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy hối hận, sớm biết như vậy, dù thế nào cũng không nhảy vào vũng nước bẩn này à!

Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên có ánh sáng.

Tiểu Tiểu nhờ thế mà nhẹ nhàng thở ra, nàng vừa định tiến lên, dưới chân đột nhiên hẫng một cái.

Giây tiếp theo, nàng bị Liêm Chiêu và Ôn Túc, mỗi người một tay, gắt gao túm lấy.

Tiểu Tiểu cúi đầu, mặt đất dưới chân đã sụp xuống, phía dưới đen ngòm một mảnh. Tiểu Tiểu liên tục kêu khổ, quả nhiên hung hiểm a a a a a!

Hai người vừa kéo nàng lên, trên đỉnh đầu, đột nhiên có vô số trường thương phi thẳng xuống.

Ba người không chút do dự, chạy về hướng ánh sáng kia.

Ánh sáng càng ngày càng gần, lúc này ba người mới nhìn rõ, ánh sáng kia phát ra từ một cái đuốc trong một căn phòng. Lúc ba người định đi vào, cửa đá đột nhiên hạ xuống, sắp che lại con đường phía trước.

Phía sau là rừng thương, phía trước lại bị cửa đá chặn đường, Tiểu Tiểu bất đắc dĩ, chẳng lẽ hôm nay nhất định sẽ chôn thân nơi này?

Liêm Chiêu và Ôn Túc vô cùng nghiêm túc. Hai người đồng thời vung chưởng, đánh lên cửa đá, đem nàng đẩy vào trong.

Tiểu Tiểu ngã trên đất, xoay người một cái đứng lên, đã thấy cửa đá rơi xuống hoàn toàn, chặn kín đường đi.

Nàng đang hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy lưng chợt lạnh, đau đớn sinh ra. Nàng lao đảo một cái, ngã xuống.

Lúc này, có mấy người từ một bên đi ra, lúc nhìn thấy Tiểu Tiểu, có người mở miệng, “Không nghĩ tới, còn có người có thể vào đến tận đây.”

“Chỉ tiếc, cho dù đến được đây, cũng chỉ còn một con đường chết.” Tên còn lại nói tiếp.

Người nói chuyện, đúng là Lăng Du và Thẩm Trầm.

Lăng Du vượt chòm râu, nói, “Chỉ là một tiểu tặc, lại còn sử dụng Tam Thi Thần Châm, thật sự lãng phí.”

“Đảm bảo một chút vẫn tốt hơn.” Thẩm Trầm khinh thường. Hắn nói với thủ hạ bên người, “Đem thi thể đi xử lý, lấy lại Tam Thi Thần Châm.”

“Dạ.” Thủ hạ tuân lệnh, nói.

Thẩm Trầm quay đầu, nói với Lăng Du, “Đại sư, chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ canh giờ.”

Lăng Du gật đầu. Hai người liền nâng chân rời đi.

Vài tên thủ hạ xoay người, đang chuẩn bị xử lý “Thi thể”, một người trong đó phát hiện ra khác thường, mở miệng nói, “Người có cảm thấy vị trí của thi thể này thay đổi hay không?”

“A? Thi thể làm sao có thể động đấy a?”

“Không có a. Hành Thi có động đấy mà!”

“Người hoa mắt!”

Tiểu Tiểu mở một con mắt, dè dặt cẩn trọng xem xét. Hoa mắt? Có thể dễ dàng hoa mắt như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thỏ không có ba hang (hạ)

Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng mở một con mắt, nhìn Lăng Du và Thẩm Trầm rời đi. Nàng nhẹ nhàng thở ra, rung rung nghĩ, hung hiểm a! Tam Thi Thần Châm kia mà đâm vào mấy đại huyết như Đại Truy, Linh Đài, Trung Khu và Mệnh Môn, người thường trúng châm sao có thể không chết chứ? May mắn, từ ngày nàng trộm được cái áo “Tiêm Tú Bách La” kia, đều luôn mặc trên người. Thật sự là đa thương bất nhập, pháp bảo hộ thể a!

Tiểu Tiểu đang cảm thán mình may mắn, lại nghe thấy mấy tên thủ hạ nói chuyện với nhau.

“Người có cảm thấy vị trí của thi thể này thay đổi hay không?”

“A? Thi thể làm sao có thể động đấy chứ?”

“Không, có mà. Hành Thi sẽ động đấy đấy!”

“Người hoa mắt!”

Vài tên thủ hạ thấy không có tình hình gì lạ, liền tiến lên xử lý thi thể.

Tiểu Tiểu lập tức nhắm mắt lại, bế khí, nằm yên không nhúc nhích. Đợi mấy người kia đến gần, nàng đột nhiên xoay người đứng lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại mọi người.

Mấy tên này không dự đoán được “Thi thể” này còn có thể nhảy dựng lên, bất ngờ không kịp đề phòng, ào ào bị đánh ngất.

Tiểu Tiểu xoa xoa nắm tay hơi đau của mình, gật gật đầu. Quả nhiên, đi trên giang hồ, đánh lén vẫn là đáng tin cậy nhất! Nàng cúi người, cời đai lưng của mấy người kia xuống, trói chặt tay chân của mấy người đó.

Làm xong tất cả, nàng chạy đến cạnh tường, sờ soạng chung quanh, tìm cơ quan để mở cửa.

Không biết, hai người kia hiện giờ thế nào! Cơ quan này nguy hiểm như vậy, bọn họ không xảy ra chuyện gì chứ?

.....

Bên trong địa đạo, chính xác là rất hung hiểm.

Sau khi trường thương tan mất, trên hai sườn của vách tường địa đạo, tên lại bắn ra, đồng thời, trường kiếm đâm lên từ mặt đất. Hai người vốn chỉ tránh né, mà giờ phút này, tránh cũng không thể tránh.

Liêm Chiêu rút đao ở thắt lưng ra, đầu đao ấn xuống, tung người nhảy lên, tránh thoát kiếm phong, ra tay chặt đứt tên bắn.

Ôn Túc cũng rút song đao ra, nhảy lên, toàn thân xoay một vòng, đánh rơi hết tên bắn bên người.

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt. Lúc hai người rơi xuống đất, tất cả đều an tĩnh lại.

Liêm Chiêu thờ nhẹ ra một hơi, đang định thu đao, đột nhiên, một mũi tên gãy bay tới. Ấn đường của hắn căng thẳng, vung đao chém gãy. Bất đắc dĩ là tốc độ của tên quá nhanh, lúc chạm vào đao phong, bắn lệch một chút, nhắm thẳng vào cổ họng hắn. Liêm Chiêu kịp thời phản ứng, nguy hiểm tránh thoát, nhưng trên cổ vẫn bị xoẹt qua một đường gãy chảy máu như cũ.

Đoạn tên rơi xuống đất, trong địa đạo yên tĩnh, đột ngột vang lên.

Liêm Chiêu ngẩng đầu, nhìn Ôn Túc đứng một bên.

Ôn túc vẫn chưa thu đao, trong ánh mắt lạnh như băng, khiến cho người ta không rét mà run.

Liêm Chiêu đứng dậy, tay cầm đao nắm chặt.

Ôn Túc cúi mắt, cười yếu ớt, nói, “Địa đạo hung hiểm, cần phải cẩn thận.”

“Rốt cục ngươi muốn làm gì?” Liêm Chiêu mở miệng, hỏi.

Ôn Túc thu hồi đao bên tay phải, nhưng tay trái lại không hề thả lỏng chút nào, “Tại hạ không rõ ý tứ của Liêm công tử.”

“Trong lòng ngươi biết rõ.” Liêm Chiêu nói.

Ôn Túc lắc đầu, “Thật có lỗi, tại hạ không biết... Tuy nhiên, tại hạ đã từng khuyên Liêm công tử rất nhiều lần rồi. Liêm công tử sinh ra trong gia đình quan lại, tội gì phải dây dưa quan hệ với người trong giang hồ chúng ta chứ. Huống hồ, Tiểu Tiểu năng tuổi tác còn nhỏ, nhìn đời chưa sâu. Liêm công tử vẫn là không nên cứng rắn nhất thời, chơi đùa quá...”

Liêm Chiêu muốn phản bác, nhưng rốt cục vẫn trầm mặc. Một lúc sau, hắn mở miệng, “Liêm Chiêu tốt hay xấu, chính nàng sẽ tự nhận ra, không nhọc sự thúc quan tâm”

Ôn Túc nhíu mày, “Cuồng vọng.” Hắn nói xong, nâng đao tấn công.

Thế công đột ngột như vậy, Liêm Chiêu lại không hề kinh ngạc. Hắn vung đao chặn lại, thuận thế nhấc chân, đá vào giữa lưng Ôn Túc.

Ôn Túc thu đao, xoay người nhảy lên, dừng lại ở phía sau Liêm Chiêu. Hắn nhấc đao đâm tới, chiêu thức sử dụng, không thể nghi ngờ chính là sát chiêu.

Liêm Chiêu không dám thả lỏng chút nào. Hắn xoay người, cúi thấp xuống, chống đỡ đao phong.

Tay phải Ôn Túc khởi chưởng, đánh thẳng về phía ngực Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu không cách nào né tránh, đành phải cũng khởi chưởng, cứng rắn tiếp một chiêu.

Xung kích từ chưởng lực, Liêm Chiêu buông đao trong tay, liên tục lùi lại vài bước.

Ôn Túc cười khê, “Nội lực ‘Bình Nghiêm Tông’ phải thiếu dương của đạo tông... Quả nhiên khí công cứng rắn mạnh mẽ. Chỉ tiếc là, không đủ hai mươi năm tu vi, cũng không ra gì.”

Hô hấp Liêm Chiêu đã loạn, mạch đập nhanh dần. Hắn nhú mày, nói, “Huyền Nguyệt Tâm Kinh...”

Người trong giang hồ, phần lớn đều tu luyện đạo tông nội lực. Mà “Bình Nghiêm Tông” của trường phái Thiếu Dương chính là một hệ trong đó. Đúng như lời Ôn Túc nói, nội lực Thiếu Dương bình thân ôn hòa hiền hậu, khi tu luyện muốn đạt tới cảnh giới cao, rất hao phí thời gian. Mà trái ngược với đó, Ôn túc thuộc Đông Hải lại là một phái đi theo Thái Âm nội lực “Huyền Nguyệt Tâm Kinh”, tuy rằng âm nhu hàn trệ, hại đến thân thể, nhưng chỉ cần tu luyện ba đến năm năm là có chút thành tựu rồi.

Bảng tuổi của Liêm Chiêu, nếu so sánh về nội lực, căn bản không phải là đối thủ của Ôn Túc.

Bên mỗi Ôn Túc mang theo ý cười, hắn đổi tay nắm đao, bước lên tấn công. Sau lưng Liêm Chiêu chính là vách tường, không chỗ nào tránh được.

Đúng lúc này, hai bên vách tường địa đạo đột nhiên chấn động, mà sau đó, hai vách tường bắt đầu nhanh chóng khép lại.

Liêm Chiêu và Ôn Túc đều cả kinh, lập tức, buông tha chuyện tranh đấu, nỗ lực ngăn cản vách tường đè ép.

Cho dù nội lực tinh thâm, sao có thể so với tường chứ. Vách tường càng lúc càng ép chặt, hành động của hai người hoàn toàn bị quản chế, sắp bị đè thành thịt vụn.

Đột nhiên, một tiếng “Cạch” thật nhỏ vang lên, vách tường ngừng lại. Cửa đá phía trước chậm rãi mở ra, Tiểu Tiểu thăm dò nhìn quanh một chút, sau đó liền cả kinh sững sờ tại chỗ.

Nàng quá sợ hãi, liền thanh nói: “Ta... Ta vừa rồi ấn sai cơ quan... Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

(Thiếu chút nữa là hai anh thành “bánh mì kẹp thịt” rồi – ak không phải, là “vách tường kẹp thịt” chứ nhii!!!!>.

Hai người kia dường như tức giận, lại dường như không. Tóm lại, cái loại không khí quỷ dị này khiến Tiểu tiểu có chút ngây ngẫn. Nàng nuốt nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái. Sắc mặt Liêm Chiêu xanh trắng, hô hấp dồn dập, hiển nhiên là nội lực bị hao tổn.

Tiểu Tiểu vươn tay, kéo hắn ra khỏi vách tường, thân thiết nói: “Ngươi không sao chứ? Bị ép sao?”

Liêm Chiêu ngược mắt nhìn nàng, cười lắc đầu.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, lại thấy trên cổ hắn có một miệng vết thương đang rom rớm máu, nàng lập tức lấy từ trong lòng ra một bao giấy nhỏ, “Ta có thuốc cầm máu, ngươi rắc lên đi.” Nàng vừa định đưa gói giấy qua, nghĩ lại một chút, liền thu hồi lại, nói, “Ngươi nhìn không thấy miệng vết thương, vẫn nên để ta bôi cho.”

Liêm Chiêu sững sờ, không biết làm sao.

ngón tay nhỏ của Tiểu Tiểu vừa chấm xong thuốc, đang định bôi lên. Lại nghe Ôn Túc mở miệng, “Nơi đây không nên ở lâu.”

Tay Tiểu Tiểu cứng đờ, sợ hãi nhìn Liêm Chiêu liếc mắt một cái.

Liêm Chiêu gật đầu, nói: “Rời khỏi nơi này trước đã...”

Tiểu Tiểu bọc gói thuốc lại, đang định đề nghị mọi người trở về.

Chỉ thấy Ôn Túc nhìn mấy người trên đất, ngồi xổm xuống, đánh thức một người, nói: “Lăng Du ở nơi nào?”

Người nọ cắn chặt răng, không nói một lời.

Ôn Túc hừ lạnh một tiếng, ngón cái tụ lực, ngón tay ấn lên huyệt Thiên Xung bên tai của người nọ.

Người nọ kêu thảm một tiếng, sặc ra một ngụm máu tươi. Tiện đà vươn tay chỉ vào một cái cửa ngầm, run giọng nói: “... Phía sau cánh cửa bên trái...”

Ôn Túc gật đầu, ngón tay thoáng dùng sức. Chỉ nghe người nọ thét lớn một tiếng, toàn thân kịch liệt co rút, run rẩy đi đời.

Tiểu Tiểu nhìn mà lạnh cả người. Thủ đoạn quá ngoan độc. Lúc sư phụ dạy nàng điểm huyệt, cũng từng làm mẫu cho nàng nhìn cái phương pháp sát nhân này. Chỉ là, thứ lúc đó sư phụ dùng, là người gỗ dùng để luyện tập. Hơn nữa, ngăn cản vạn dân, nói: thủ pháp này âm độc, nhìn rồi quên đi. Nếu dùng trên người sống, ngày sau nhất định sẽ bị báo ứng.

Khi đó, nàng ngoan ngoãn hiếu kỳ hỏi sư phụ, có từng dùng chiêu này bao giờ chưa.

Sư phụ chỉ bắt đầu cười, cái gì cũng không nói.

Thủ pháp này âm độc, tất sẽ có báo ứng. Những lời này thấm sâu vào trong lòng nàng. Nàng đang suy nghĩ, đã thấy Ôn Túc ra tay, đang muốn dùng phương pháp đó dùng trên mấy người còn lại.

Tiểu Tiểu cả kinh, đang định tiến lên ngăn cản, đã có người nhanh chân hơn nàng một bước.

Liên Chiêu cầm lấy tay Ôn Túc, nói: “Bọn họ đã không thể chống cự, ta không thể để người hạ độc thủ.”

Ôn Túc nhú mày, vừa muốn nói gì, lại thấy Tiểu Tiểu đứng bên cạnh. Hắn phần nộ thu tay lại, nói: “Liên công tử tâm hồn nhân hậu, tại hạ bội phục.”

Tiểu Tiểu thấy thế, lập tức tiến lên, nói: “Chúng ta đi nhanh đi, nếu Lăng Du bọn họ đi xa thì nguy rồi!”

Ôn Túc đứng dậy, mặt lạnh như băng cất bước.

Tiểu Tiểu thở ra, xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Tiểu Tiểu!” Liên Chiêu đột nhiên mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khẩn trương.

Tiểu Tiểu cả kinh, không hiểu.

Liên Chiêu kéo Tiểu Tiểu, nói: “Trên lưng người có Tam Thi Thần Châm...”

Tiểu Tiểu sùng sốt, a a a a! Tình thế khẩn cấp, quên rút! ! !

Nàng lập tức vòng tay ra sau lưng, rút lấy ngân châm ra, nói: “Không có việc gì không có việc gì, hoàn toàn không thành vấn đề!”

Nàng luống cuống tay chân, dùng sức quá mạnh, ngân châm liền kéo rách áo ngoài, hở ra một cái lỗ. Nàng liền kinh ngạc, “A, không có việc gì không có việc gì, ta còn có một bộ quần áo nữa. Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thôi!”

Nàng nói xong, bước nhanh chạy đi.

Liên Chiêu đứng ở tại chỗ, có chút khúc mắc không thể giải đáp, mà sau đó, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì. Chiếc áo sơ mi màu ngân bạch kia, hắn đã từng gặp. Từng có một lần, áo trên vai trái của nàng bị rách, phía dưới cũng chính là cái áo sơ mi màu ngân bạch này. Trùng Tam Thi Thần Châm, lại vẫn không hề bị thương chút nào như trước, chẳng lẽ, là giáp hộ thân?

Trong đầu đột nhiên liên hệ với một chuyện. Vai trái, giáp hộ thân, mũi tên trong tay nàng...

“Liên Chiêu?” Tiểu Tiểu thấy hắn bất động, liền lui lại, “Người... Có khỏe không?”

Liên Chiêu ngược mắt, lắc đầu.

Tiểu Tiểu cười cười, vươn tay đỡ hắn, “Ta dìu người.”

Liên Chiêu lẳng lặng nhìn nàng, yên lặng đi theo.

.....

Ba người một đường trăm dặm, trên đoạn đường này, cũng không có cơ quan ám khí gì, không khí yên tĩnh có chút quỷ dị.

Tiểu Tiểu cau mày, trên suốt đường đi, hơi thở Liên Chiêu càng ngày càng loạn, tuyệt đối là nội thương. Nhưng mà, vừa rồi trong địa đạo, chỉ có cơ quan, nếu bị thương phải là ngoại thương mới đúng, làm sao có thể bị nội thương? Trừ phi...

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn bóng lưng Ôn Túc. Không thể nào... Không, cũng không phải hoàn toàn không thể a. Đông Hải và triều đình đối chọi lẫn nhau, tính tình sự thúc nẩy của nàng lại rất âm ngoan. Trời ạ... Nàng thật ngốc, sao có thể để hai người này ở chung một mình? ? ?

Tiểu Tiểu lúc này chợt hiểu ra.

“Tiểu Tiểu...” Liên Chiêu mở miệng, ngữ khí có chút dao động.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, ánh mắt áy náy nhìn hắn.

Liên Chiêu muốn nói lại thôi, cuối cùng, chỉ cười nói: “Người có thể đi chậm một chút hay không...”

“A, thực xin lỗi!” Tiểu Tiểu vội vàng giải thích.

Liên Chiêu cười, không mở miệng nữa.

“Liên công tử, nếu thân thể không khỏe, chớ có miễn cưỡng” Ôn Túc xoay người, nói.

Liêm Chiêu cũng không trả lời cái gì, trầm mặc tiếp tục đi.

Ôn Túc khẽ nhú mày, trong ánh mắt toàn là không vui.

Không khí đang căng thẳng, đột nhiên ba người nghe thấy một tiếng cười vui mừng như điên.

“Ha ha ha... Thành công, rốt cục cũng thành công!”

Thanh âm này già cả, đúng là Lãng Du.

“Năm năm, ta đợi suốt năm năm... Rốt cục cũng đợi được ngày này...” Thanh âm Lãng Du thâm trầm, giống như khóc than.

“Lãng Du sư phụ, hiện tại yên tâm còn quá sớm. Thư cổ chưa có, chỉ sợ...” Một thanh âm khác vang lên, là trang chủ Thẩm Trầm.

“Ai. Vô phương. Còn thiếu hai thiếu nữ nữa mới có thể dưỡng ra thư cổ.” Lãng Du nói.

“Hừ, hai thiếu nữ... Nếu không phải Ngân Kiều kia làm rối, thư cổ đã dưỡng thành rồi!” Thanh âm Thẩm Trầm tràn đầy tức giận, hoàn toàn không giống vẻ gầy yếu ôn hòa ngày thường.

Trang chủ không cần lo lắng, lão phu đã có kế hoạch rồi. Bên trong trang không phải mới có hai cái nha hoàn sao, hai người này cũng không phải nữ tử tầm thường, đối với kế hoạch của chúng ta chỉ hại không lợi, dùng hai người này luyện cổ, chẳng phải là một hòn đá ném hai chim?” Lãng Du nói.

Tiểu Tiểu nghe xong, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Ông trời a... Luyện cổ? Nàng có chiều ai chọc ai đâu a?

“Hai người kia lai lịch cũng không nhỏ, nếu là có cái gì sơ xuất, Tê Vũ sơn trang ta chỉ sợ chống không nổi.” Thẩm Trầm thoáng suy nghĩ, nói.

“Trang chủ tưởng kịch hôm qua đã lừa được mọi người rồi. Huống chi, Triệu Nhan cô nương kia là người của Anh Hùng Bảo, nếu có thể vì trang chủ nói chuyện, chuyện này, chỉ cần lập chút tiểu kế, thì có thể không cần lo rồi.” Lãng Du nói.

Hai người nói tới đây, trầm mặc, xem ra đã đạt được quyết định chung.

“Những người đó sao còn chưa trở lại?” Lãng Du đột nhiên mở miệng, hỏi một chuyện khác.

Thẩm Trầm cũng có chút kinh sợ, “Cũng lâu lắm rồi...”

Ôn Túc cười cười, vươn tay đẩy cửa, tiến vào.

Thẩm Trầm và Lãng Du thấy người tới, đều vô cùng kinh hãi.

“Thật có lỗi, mấy người kia, không về được.” Ôn Túc nhẹ ấn chuôi đao, chậm rãi nói.

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Hôm nay là lễ độc thân a a a a a!!!

Cho nên kẻ độc thân này quyết định, hôm nay, không hiểu lầm cũng muốn gây hiểu lầm! Có hiểu lầm thì hiểu lầm càng sâu!!! Tóm lại, đừng hòng ta viết tình yêu ám áp!!! A a a a a!!!

Tiểu Tiểu! Tiểu Liêm! Các người nhận mệnh đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ba người vì mọi người

“Thật có lỗi, mấy người kia, không về được.” Ôn Túc nhẹ ấn chuôi đao, chậm rãi nói.

Thẩm Trầm và Lãng Du quá sợ hãi, nhưng ngay lập tức, hai người đều trấn định lại, nhìn ba người xuất hiện ở cửa.

Lúc Tiểu Tiểu chui vào phòng, liền hít phải một ngum lạnh khí. Trong cái phòng không lớn lắm này, toàn bộ đều là thi thể thiếu nữ, phần còn lại của chân tay đã bị cụt tùy ý nhìn cũng có thể thấy, trong không khí mùi hôi thối tràn ngập.

“Trọng âm song đao, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thảm Trầm mở miệng, thanh âm lạnh lùng nói.

Ôn Túc rút đao, cười nói, “Nếu tại hạ nhớ không nhầm, Thảm trang chủ cũng không phải là người tinh thông võ thuật... mà Lăng Du sư phụ, hẳn là đã bị phế bỏ võ công. Nhị vị đều là người thông minh, hẳn là biết nên làm thế nào chứ?”

Lăng Du lại nở nụ cười, nhìn Ôn Túc, nói với Thảm Trầm, “Thảm trang chủ, lão phu đã nói rồi mà, người sống, luôn không đáng tin.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nâng tay. Chỉ thấy mấy cỗ thi thể trong phòng đột nhiên đứng dậy, lung lay thoáng cái đã đi tới.

“Giết.” Lăng Du không nhiều lời, chỉ đơn giản ra lệnh.

Mấy thiếu nữ kia lập tức tấn công. Khiến mọi người kinh ngạc là, vốn Hành Thi hoạt động đều rất cứng nhắc chết lặng, nhưng mấy thiếu nữ này lại linh hoạt dị thường, mỗi một chiêu thức đều có khuôn có dạng.

Ôn Túc huy đao, hung hăng chặt bỏ. Lúc này, cánh tay một khối Hành Thi bị chặt đứt, nhưng Hành Thi không hề đau đớn, tiếp tục công kích.

Tiểu Tiểu đứng ở một bên, đang nghĩ nên trốn chỗ nào cho tốt, lại thấy Liêm Chiêu bị mấy Hành Thi kia tập kích. Thân thủ Liêm Chiêu vốn dĩ không kém, nhưng trong người hắn có nội thương một đường đi tới lại không có thời gian điều tức, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ...

Lúc này Tiểu Tiểu rút đoản kiếm hộ thân ra, thả người đi lên. Lúc trước nàng cũng từng giao thủ với Hành Thi, lần này tự nhiên có kinh nghiệm, nàng vừa ngăn cách Liêm Chiêu với Hành Thi, vừa hô lên với Ôn Túc: “Sư thúc, điểm hai huyệt Cường Gian và huyệt Thiên Trại!”

Ôn Túc nghe vậy, lập tức sửa lại đường đánh.

Sắc mặt Lăng Du thay đổi, nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu.

Ôn Túc trầm xong Hành Thi bên người, nhảy lên, đứng ở trước mặt Lăng Du và Thảm Trầm.

Về mặt Thảm Trầm tràn ngập kinh sợ, cuống quýt nói: “Người... Người muốn gì?”

Ý cười của Ôn Túc lạnh như băng, xuyên thấu cả xương, hắn hươu đao, chậm rãi nói: “Giao Tam Thi Thần Châm ra, ta để ngươi toàn thây.”

Thảm Trầm nhú mày, nói: “Tam Thi Thần Châm vốn là đồ vật của Thần Nông thế gia, Đông Hải cũng chỉ là may mắn lấy được, ngươi có cơ sở gì mà đòi lại thần châm?”

Biểu cảm Ôn Túc lạnh lùng, nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi.”

Thảm Trầm lui lại mấy bước, không nói gì.

Lăng Du thoáng suy nghĩ, mở miệng nói: “Ôn đại hiệp, nếu lão phu đoán không sai, đệ tử của quý phái có ba phần là đã trúng ‘Sinh xà cổ’ của lão phu nhi.”

Ôn Túc trầm mặc, không trả lời.

“Ha ha, ‘Sinh xà cổ’ có độc tính kỳ lạ, chỉ dùng Tam Thi Thần Châm đẩy máu mới có thể giải được độc.” Lăng Du lại nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, “Hơn nữa, trên cổ tay vị cô nương này có trúng Tội Tuyệt Ngân Mang cũng nên kịp thời trị liệu mới tốt...”

“Ngươi cho là ta sẽ tin ngươi sao?” Ôn Túc nói.

Lăng Du neho mắt lại, nói: “Không trách ngươi không tin.” Hắn nâng tay, chỉ vào Ôn Túc, “Ngươi bị tiểu tiện nhân Thạch Mật kia lợi dụng mà biết, ngươi nghĩ nếu xong việc, nàng sẽ cứu mạng các ngươi chắc? ‘Trường sinh cổ’, ‘Tam Thi Thần Châm’, tất cả đều là bí mật, Thần Nông thế gia chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu.”

Tiểu Tiểu nghe thấy mấy câu này, không tự giác thờ dài. Biết càng nhiều, quả nhiên càng nhanh chết...

Ôn Túc cười, lắc lắc đầu, “Lăng Du sư phụ, ngươi tưởng ta nhận nhiệm vụ chỉ vì Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo ta không thể trâu vào Thần Nông thế gia sao?”

Lăng Du ngẩn người, có chút không hiểu.

“Môn hạ đệ tử hy sinh, điều này tại hạ đã tính toán lâu rồi.” Ôn Túc thần nhiên nắm bội đao trong tay, nói, “Tam Thi Thần Châm, tại hạ nhất định phải lấy, nhị vị vẫn nên thức thời một chút mới tốt.”

Lời này nói ra, không chỉ có là Thảm Trầm và Lăng Du, ngay cả Tiểu Tiểu và Liêm Chiêu cũng đều kinh ngạc.

Tại một khắc kia, Tiểu Tiểu rốt cục cũng hiểu ý định của Ôn Túc. Hắn vốn không phải vì muốn cứu môn hạ đệ tử mới tiến vào Tê Vũ sơn trang, lúc trước đáp ứng lời nói Thạch Mật, cũng chỉ là muốn nâng thả lỏng cảnh giác mà thôi. Mục đích của Ôn Túc, chỉ có một: Tam Thi Thần Châm. Hơn nữa, chỉ sợ

còn không chỉ là một trăm lẻ tám chiếc mà Đồng Hải vốn có kia...

Tam Thi Thần Châm, chỉ có tài năng của Thần Nông thế gia mới có thể phát huy hết được uy lực của nó. Đối với người thường mà nói, châm này, ngay cả thêu hoa cũng không đủ tư cách. Nhưng mà, trên danh sách “Khúc phượng” cho nàng, đã có rất nhiều môn phái truy tìm nơi thần châm này biến mất. Lý do, nàng có thể thoát đũa được một điểm. Mười bảy năm trước, “Quý Sư” xâm nhập Thần Nông thế gia. Những nơi “Quý Sư” xông vào, chỉ có duy nhất một điểm giống nhau: Cừ Hoàng Thần Khí...

(Sư phụ cũng như đệ tử. Đi đến đâu là gây thị phi đến đó! >.

Cừ hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất.

Tiểu Tiểu nhìn Ôn Túc, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Có được khuôn mặt giống như đúc với sư phụ, vậy mà tính cách lại hoàn toàn trái ngược. Trên thế giới, cũng có huynh đệ khác nhau như vậy a...

Trong lúc không khí đang ngưng trọng, Thẩm Trầm đột nhiên nhấc chân, ấn mạnh một cái.

Một cái lưới sắt lớn từ trên trời giáng xuống, rơi về phía đám người Ôn Túc.

Ba người thấy thế, lúc này tản ra, tránh được kìa lưới sắt kia.

Lăng Du từ trong lòng lấy ra vài cái Tam Thi Thần Châm, ném về phía mọi người.

Lại là châm? Tiểu Tiểu than thở, nàng có xung khắc với châm hay sao vậy?!

Nhưng mà, khiến nàng có chút kinh ngạc là. Tam Thi Thần Châm tuy rằng lợi hại, nhưng mà nếu không đánh trúng huyết đạo cần thiết cũng không phát huy được uy lực. Lăng Du ném loạn như vậy, có vẻ qua loa qua đó? Nghi ngờ của nàng chỉ duy trì được một lát, đã thấy trong tay Thẩm Trầm không biết khi nào có thêm một cái hộp nhỏ. Sắc mặt hắn ác liệt, chậm rãi mở hộp nhỏ ra, trong nháy mắt, mấy cây thần châm đều giống như có sinh mệnh, bắt đầu tự chuyển động.

Mấy cây thần châm Tiểu Tiểu cất trong lòng cũng ào ào bay ra, không tuân theo quy luật nào bắt đầu chuyển động.

“Nam châm?!” Tiểu Tiểu kinh ngạc thốt ra.

Nghe đồn, Tam Thi Thần Châm chính là sử dụng thiên ngoại huyền thiết để chế tạo, đã là sắt, sẽ chịu ảnh hưởng của nam châm. Mà trong tay Thẩm Trầm, hiển nhiên không chỉ có một loại nam châm. Thẩm Trầm điều khiển hộp nhỏ trong tay, thần châm phảng phất bị một bàn tay vô hình bài bố, đánh úp về phía mọi người.

Ôn Túc và Liêm Chiêu cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhưng thần châm quá nhỏ, số lượng lại lớn, khó lòng phòng bị, chỉ một lát sau, hai người đã bị thần châm không chế huyết đạo, không thể động đậy.

Thân thể Tiểu Tiểu “Tiêm Tú Bách La” hộ thể, không đến mức trọng thương, nhưng trên tay và chân, vẫn không thể động đậy. Hiện tại loại thế cục này, không lạc quan cho lắm.

Thẩm Trầm có chút đắc ý. Hắn thao túng nam châm trong tay, đang muốn hạ một kích trí mệnh. Đã thấy thần châm này đột nhiên hành động hỗn loạn, quay ngược lại đánh úp về phía Thẩm Trầm. Thẩm Trầm trốn tránh không kịp, bị mấy thần châm đâm trúng.

Lăng Du thấy thế, lập tức tiến lên, khép hộp nhỏ lại, lúc này hoạt động của thần châm lập tức đình chỉ. Hắn nâng tay, thu hồi một phần châm, sau đó nâng Thẩm Trầm dậy, đập mạnh một cái, chỉ thấy mặt đất cách đó không xa hạ xuống, địa đạo lộ ra.

Lăng Du không hề ham chiến, lui vào địa đạo. Hai người vừa tiến vào địa đạo, mặt đất lại một lần nữa dâng lên, chặt chẽ che đường đi lại.

Ôn Túc đứng dậy muốn đuổi theo chỉ là huyết đạo bị quản chế, hành động không tiện.

Trong ba người, chỉ có Tiểu Tiểu bị thương nhẹ nhất, nàng đi vài bước qua, định mở cơ quan ra một lần nữa, nhưng cho dù nàng cố gắng đến mức nào, địa đạo cũng không hề tái hiện.

Tiểu Tiểu hiểu rõ thờ dài. Được rồi, bị nhốt...

Nàng xoay người, nhìn Ôn Túc và Liêm Chiêu.”Ách... Đường bị chặn...”

Trong ánh mắt Ôn Túc hiện lên tia không cam lòng “Đáng giận...” Hắn cắn răng, rửa thầm một câu.

Tiểu Tiểu thấy hắn đi lại lảo đảo, thân hình nghiêng ngả, tiến lên đỡ hắn, nói: “Sư thúc, ngài đừng nổi giận, ta giúp người rút châm ra trước đã...”

Ôn Túc liếc nhìn nàng một cái, bỏ tay nàng ra, đi đến một bên ngồi xuống, bắt đầu tự vận công, bức ra thần châm đâm vào huyết đạo.

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, ai, đây là giận chó đánh mèo a... Nàng bất đắc dĩ cười cười, xoay người, nhìn Liêm Chiêu.

Nội thương của Liêm Chiêu so với Ôn Túc nghiêm trọng hơn rất nhiều, từ này đến giờ, ngay cả khí lực nói chuyện hần cũng không có .

Tiểu Tiểu đi đến bên người hần, ngồi xổm xuống, “Ta giúp ngươi rút châm...”

Liêm Chiêu suy yếu gật gật đầu.

Tiểu Tiểu vươn tay, dè dặt cẩn trọng bắt đầu rút châm “Tam Thi Thần Châm” và “Phong mạch châm” Ở khác nhau, lúc rút châm, không có gì nguy hiểm. Nhưng tâm tình của Tiểu Tiểu, so với lúc rút “Phong mạch châm” lại càng khẩn trương hơn. Ngón tay nàng khẽ run, cẩn thận cân nhắc độ mạnh yếu khi rút.

Bộ dạng nhũn nhũn do dự của nàng, Liêm Chiêu tất nhiên nhìn thấy hết. Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt hần hiện lên ý cười âm áp, hần nhẹ giọng mở miệng nói: “Chút đau ấy... Liêm Chiêu vẫn còn chịu được...”

Tiểu Tiểu cả kinh, ngừng đầu, xấu hổ đỏ mặt, “Nga...” Nàng lên tiếng, liền cúi thấp đầu, chuyên tâm rút châm.

Đợi đến lúc loại bỏ hết thần châm trên người hần, Tiểu Tiểu đã mồ hôi đầy đầu. Nàng lúc này mới có thể nhẹ nhàng thở ra, thối lui một chút, để hần có thể ngồi thẳng thân mình, tự vận công điều tức.

Tiểu Tiểu ôm đầu gối, ngồi ở một bên. Nàng ngược mắt nhìn Ôn Túc, nội lực Ôn Túc tinh thâm, đã đem thần châm toàn bộ bức ra, đang lẳng lẳng ngồi đó.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nghĩ nghĩ, liền nhích lại gần bên người Liêm Chiêu, ngồi gần hơn một chút. Vừa ngồi ổn định, nàng lại ngược mắt nhìn Ôn Túc, nghĩ nghĩ, lại di động thân mình, ngồi gần thêm chút nữa... Như thế lặp lại, mãi đến khi nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai người, ngay cả thần châm cũng không nhỏ bằng, mới kịp thời dừng lại, có thể mới an tâm ngồi nguyên, nâng đầu, nhọt nhạt cười.

Nàng không tự giác nghĩ, nếu mà ba người bọn họ nhất định không ra khỏi địa cung này được, chết ở chỗ này, người đời sau thấy thi cốt của bọn họ, sẽ đoán thành cái gì nhỉ? Ân... Hai nam một nữ... Tình sát? Lúc này nàng bị ý nghĩ của chính mình kinh sợ. Nàng lắc đầu, không đứng, nơi này còn có nhiều thi thể thiếu nữ như vậy mà... Tiếp tục suy nghĩ, ả, “Tranh đoạt bảo tàng, tự giết lẫn nhau”, cái này nghe có vẻ đúng!...

(Giờ này mà còn nghĩ lung tung?! Hết nói...)

Tiểu Tiểu cứ thế hưng trí nghĩ, dần dần cảm thấy mệt mỏi, liên tục mấy buổi tối, nàng đều không được ngủ đủ giấc. Mí mắt nàng càng ngày càng nặng, bất tri bất giác ngủ mất.

.....

Dưới địa cung. Một đám người Ngân Kiều đang đi lại.

Ánh sáng mỏng manh từ hỏa chiết, cũng chỉ đủ để chiếu sáng chỗ đất dưới chân. Ba người bước đi đều vô cùng cẩn thận. Nhưng mà một đường đi này, cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Trong này tất nhiên là có nguyên do, tất nhiên là do Thẩm gia đại tiểu thư rồi. Thẩm Diên tuy chỉ là một thiếu nữ, tay trái gà không chặt, nhưng bố cục và phương pháp bày trận này, từ nhỏ nàng đã biết, mưa dầm thấm đất. Cho nên, không ít cơ quan trước khi phát động đã bị nàng giải trừ.

Mà giờ phút này, bất an của Thẩm Diên cũng càng lúc càng sâu. Hồi nàng còn nhỏ, chính xác có từng nghe người khác nói, dưới sơn trang này, có một địa cung, nhưng mà, địa cung này chỉ có trang chủ đương nhiệm mới có thể đi vào. Kỳ thực, cách nói như vậy, nàng không hề để ở trong lòng. Nhưng mà, hôm nay, nàng lại chính mắt nhìn thấy, địa cung này to lớn, đường đi khúc chiết phức tạp, còn có cơ quan hung hiểm. Nàng ả ả cảm thấy, Tê Vũ sơn trang đã nuôi nàng mười tám năm này, ả dấu rất nhiều bí mật mà nàng không biết.

Nàng chịu đựng sợ hãi và run rẩy của bản thân, đi trong địa đạo tối đen này, không ngừng miên man suy nghĩ.

Đột nhiên, Ngân Kiều dừng bước chân, vươn tay ngăn cản Thẩm Diên và Nhạc Hoài Khê tiến lên.

Nhạc Hoài Khê tò mò xem xét, vừa nhìn thoáng qua, liền rút trở về.

“Oa ả, sao lại là sâu nữa vậy!” Nàng bắt đầu dĩ nhiên nói.

Trên mặt đất trước mặt ba người, cỏ trùng bò lổm ngổm, từng con từng con quấn lấy nhau, vặn vẹo khiến người ta chán ghét.

Ngân Kiều nâng hỏa chiết lên, chiếu chiếu, nói, “Xông qua đi.”

Nhạc Hoài Khê thở dài, gật gật đầu.

Ngân Kiều nghĩ tới cái gì, xoay người, nhìn Thẩm Diên. Thẩm Diên chưa từng thấy nhiều cỏ trùng như vậy, đã bị sợ tới mức hoa dung thất sắc. Nhưng mà, nàng đứng thẳng tắp, một bước cũng không lui, trong ánh mắt còn chứa quật cường.

“Thẩm đại tiểu thư...” Ngân Kiều cười, đem hỏa chiết đưa cho Thẩm Diên, “Tại hạ chịu thiệt một chút, ả người đi qua?”

Thẩm Diên nghe thấy câu này, mảy liễu dựng thẳng, tất nhiên là không vui. Nhưng mà, cỏ trùng đầy đất, chỉ với một thiếu nữ như nàng, nhất định không

đi qua được. Chuyện tới nước này, không thể không buông bỏ lập trường. Nàng run run, vươn tay nhận lấy hỏa chiết trong tay Ngân Kiều.

Ngân Kiều cười đến sung sướng. Hắn đi lên một bước, thoải mái ôm lấy Thẩm Diên, vận khởi khinh công, thả người bay lên.

Thân mình Thẩm Diên bị ôm quá chặt chẽ, cau mày, cắn chặt hàm răng.

Ngân Kiều nhảy lên vài cái, đã đi được hơn mười trượng. Đột nhiên, hắn đột ngột dừng lại, ngay sau đó lui lại vài bước.

Chỉ thấy phía trước loáng thoáng có bóng người xuất hiện, Ngân Kiều nín thở, lẳng lặng chờ đợi.

Tìm Thẩm Diên không tự giác đập nhanh hơn, nàng nắm hỏa chiết cố gắng nhìn rõ. Nhưng mà, chờ nàng thấy rõ được, cả người đều cứng lại rồi.

Đó là hơn mười người thiếu nữ... Không, nghiêm túc mà nói, tứ chi bị tàn phá như vậy, đã không còn được coi là thiếu nữ.

“Hành Thi!” Nhạc Hoài Khê cả kinh nói.

Ngân Kiều thở dài, nói với Thẩm Diên ở trong lòng, “Thấy được không... Đây là những cô nương bị mất tích...”

Thẩm Diên kinh sợ nói không ra lời, cứng ngắc trầm mặc.

Ngân Kiều dùng một bàn tay, lấy ra túi vải đựng “Tội Tuyệt Ngân Mang”, bắn nhanh ra. Ngân Kiều vốn là cao thủ dùng châm, này Ngân Mang không hề đi lệch đâm vào huyết Thiên Trung của Hành Thi. Hành Thi trúng châm, ngừng lại trong nháy mắt. Chỉ thấy, cổ trùng ào ào từ trong miệng mũi Hành Thi chui ra, vụn vụn giấy dựa.

Tội Tuyệt Ngân Mang, quá nhỏ lại âm hàn, cũng có tác dụng đặc hiệu là di chuyển trong mạch, cổ trùng không cách nào thừa nhận chuyện ngoài dự kiến này.

Ngân Kiều khinh thường cười cười, giẫm chết mấy con cổ trùng, lát sau vọt người, tiếp tục về phía trước.

Nhạc Hoài Khê thấy thế, mắt mang sùng bái, theo sát đi lên.

Ba người đi được không bao lâu, liền thấy phía trước không còn đường. Ngân Kiều dừng lại, buông Thẩm Diên xuống, xoay người, nhìn lại phía sau. Trong không gian tối đen, không ngừng truyền đến tiếng kêu thê lương tiếc nhớ.

Hai chân Thẩm Diên chạm đất, một hồi lâu vẫn không đứng vững thân hình. Nàng nắm chặt hỏa chiết trong tay, nhũn mày cố nén sợ hãi. Nàng hít sâu mấy hơi, xoay người, nhìn bức tường đang ngăn trở kia. Nàng mở bản đồ ra, suy nghĩ một lát, vươn tay, ấn xuống mấy khối gạch trên tường. Tường đá nặng nề chấn động, chậm rãi mở sang hai bên.

Ngân Kiều và Nhạc Hoài Khê đều tạo trận địa sẵn sàng đón địch, nhưng cảnh tượng sau tường đá, lại khiến mọi người kinh ngạc. So sánh với địa đạo tối đen âm trầm kia, gian phòng này sáng ngời sạch sẽ, sạch sẽ như vậy, trên đường lại có cổ trùng và Hành Thi canh giữ, có vẻ có chút thần thánh.

Ngân Kiều kéo khoe miệng lên, cười cười. Cát bước tiến vào.

Sau khi ba người đi vào, Thẩm Diên đóng tường đá lại, đảm bảo an toàn.

“Oa, nơi này rất xinh đẹp a.” Nhạc Hoài Khê nhìn quanh một vòng, tán thưởng nói.

Ngân Kiều nhìn khung cảnh được bố trí trong phòng, ý cười vẫn như cũ không hề biến mất. Gian phòng này nhìn kiểu gì cũng giống như nơi ở của nữ nhi. Trong phòng hoa thơm bung tỏa, trên tường treo đầy tranh hoa liễu, trong phòng có đặt một cái giường lớn, rèm bằng sa la tím, có chút phù hoa.

Ngân Kiều cẩn thận đi đến gần chiếc giường, mày hơi hơi nhăn lại. Hắn bước nhanh đi qua, lấy tay kéo sa trường lên. Sau đó, giật mình ngay trước giường.

Nhạc Hoài Khê đi theo, cũng chợt ngẩn ra.

Trên giường, có một tuyệt sắc nữ tử đang nằm. Đó là một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, người nữ tử này thanh lệ phi phàm, da trắng như tuyết, quốc sắc thiên hương. Nàng chỉ lẳng lặng nằm như vậy, lại làm cho người ta vô cùng mơ màng, nếu nàng mở to mắt, vẻ mặt giãn ra mỉm cười, sẽ là phong hoa tuyệt đại đến mức nào.

Ngân Kiều sợ run một lát, nhũn mày, nâng tay, dò xét hơi thở của nàng kia.

“Nàng chết rồi.” Hắn tay mình lại, nói.

Nhạc Hoài Khê cả kinh, “Đã chết? Không thể nào...” Nàng cẩn thận nhìn nàng kia, da thịt óng ánh trong suốt, gò má hồng nhuận sáng bóng, rõ ràng không giống tình trạng của người chết. Nhạc Hoài Khê vươn tay, sờ sờ cổ nàng. Đột nhiên, nàng nhảy dựng lên, sợ tới mức nói chuyện đều lắp bắp, “Nàng... Mạch của nàng đập...”

Ngân Kiều ngẩn người, cũng thử dò xét mạch đập của nàng kia. Quả nhiên, đúng như lời Nhạc Hoài Khê nói, trên cổ nàng kia có mạch đập.

“Làm sao có thể...” Ngân Kiều kinh ngạc nói.

Nỗi khiếp sợ của Nhạc Hoài Khê vẫn còn chưa tiêu, lại lui vài bước. Đột nhiên, khoe mắt nàng liếc qua một chồng giấy lớn trên bàn. Nàng đi qua, cầm lấy một tờ, nhìn nhìn, “Ngân Kiều đại gia, ngươi xem, đây là cái gì?”

Ngân Kiều nghe vậy, đi qua, cầm một trang giấy lên. Mặt trên vẽ kinh mạch của thân thể. Hắn lại cầm lấy một tờ khác, cẩn thận nhìn. Sau đó, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng, “... Thì ra là thể...”

Nhạc Hoài Khê không hiểu. Thẩm Diên đi tới, nhưng cũng không hiểu.

Ngân Kiều giơ một tờ giấy lên, nói: “Đây là 《Thánh Huệ Phương》... Nếu như trẻ con nuốt châm vào bụng, có thể dùng nam châm hút ra chữa khỏi...”

“A? Là có ý gì?” Nhạc Hoài Khê càng không hiểu.

Ngân Kiều nói: “Ta từng nghe người ta nói, Thần Nông thế gia từng có ghi lại một loại phương pháp trị liệu, đó là dùng nam châm dẫn châm, đưa châm vào trong cơ thể người bệnh, đã thông kinh mạch, lưu thông máu.”

“Vậy không là giống hết chuyện Ngân Mang đi vào trong mạch hay sao?” Nhạc Hoài Khê ngộ ra.

Ngân Kiều gật đầu, “Cùng một loại. Tuy nhiên, Ngân Mang đi mạch là theo khí huyết lưu động trong thân thể mà đi, nhưng nam châm dẫn châm thì hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí của người thi triển.” Hắn quay đầu, nhìn thoáng qua nữ tử trên giường kia, “Nếu công lực thâm hậu, thậm chí có thể sử dụng châm thúc giục khí huyết, điều chỉnh mạch đập...”

Nhạc Hoài Khê cũng nhìn nhìn nàng kia, “Cho nên, sở dĩ nàng có mạch đập, là vì trong cơ thể có châm đang di chuyển?”

“Không sai...” Ngân Kiều buông tờ giấy trong tay, “Cứ như vậy, ta liền hiểu được. Vì sao Tê Vũ son trang này lại muốn tìm ‘Tam Thi Thân Châm’... Thiên hạ tuy lớn, lại chỉ có ‘Tam Thi Thân Châm’ có được năng lực như vậy. Mà có thể làm ra nam châm điều khiển được thần châm, ngoại trừ Tê Vũ son trang thiên tính xảo thủ không còn nơi nào khác...”

Nghe đến câu này, mọi người đều hiểu được vài chuyện.

“‘Trường sinh cổ’, ‘Nam châm dẫn châm’...” Nhạc Hoài Khê nuốt nuốt nước miếng, “Chẳng lẽ, thật sự có thể làm cho người chết hồi sinh?!”

Ngân Kiều nhủ mảy, “...Chỉ sợ, đúng như lời các ngươi nói, Thẩm Trâm nhất định là vì có chung mục đích với Lăng Du nên mới có thể hợp tác... Mục đích của Lăng Du, là muốn phục sinh cho con hắn... Mục đích của Thẩm Trâm kia, chỉ sợ chính là cô gái này.”

Thẩm Diên nghe xong, do dự đi tới trước giường kia, nhìn ngắm nữ tử tuyệt sắc đoan trang kia. Chẳng lẽ, đúng như lời Ngân Kiều nói, phụ thân vì muốn phục sinh cho nữ tử này mà làm ra mấy chuyện thương thiên hại lý như vậy?

“Rốt cục... Là ai?” Nàng run run tự nói.

“Ha ha...” Đột nhiên, một tiếng cười dài truyền đến.

Ba người cả kinh, chỉ thấy cửa đá kia chậm rãi mở ra, người tới, đúng là Triệu Nhan.

Triệu Nhan thốt tha đi vào, sau đó phúc thân hành lễ.

“Ngươi...” Ngân Kiều nghĩ nghĩ, “Ngươi là tỷ nữ bên người Tịch phu nhân của Anh Hùng Bảo?”

Triệu Nhan cười, nói: “Nô tì gọi là Triệu Nhan.”

“Triệu cô nương... Sao ngươi lại...” Thẩm Diên kinh ngạc vô cùng.

Triệu Nhan chậm rãi đi đến bên giường.

Ngân Kiều biết nàng không có võ công, nhưng không tự giác nắm lấy nhuyễn kiếm bên hông.

Trên mặt Triệu Nhan không hề sợ hãi, “Các ngươi thật sự muốn biết nàng là ai?”

“Ngươi biết?” Thẩm Diên đáp.

Triệu Nhan cười yếu ớt nhìn nàng, gật gật đầu, khẽ nhếch khoe miệng, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng nói: “Nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Diễm Cơ... Mẫu thân của ta...”

Chương 22: Ba loại thế lực

Triệu Nhan cười yếu ớt nhìn nàng, gật gật đầu, khẽ nhếch khóe miệng, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng nói: “Nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Diễm Cơ... Mẫu thân của ta...”

“Diễm Cơ...” Thẩm Diên hơi hơi nhíu mày.

Bên trong trang, ai ai cũng biết đến, Diễm Cơ, là phụ thân chuộc ra từ thanh lâu, cưới làm thiếp thất. Chỉ là trong ngày thành thân đó, đã bị Thích Hàm dùng một đoàn đao đâm đi. Bị người ta đâm mất thiếp thất, cũng không phải là chuyện đáng ngại gì, huống chi, Tê Vũ son trang còn nhận được Thích thị binh khí, cũng không chịu thiệt. Lúc mọi người nhắc tới nữ tử này, khẩu khí đều là vân đạm phong khinh. Nhưng mà, nàng nhớ rõ, trong giọng nói của lão phu nhân là hèn mọn, trong ánh mắt của mẫu thân là ai oán. Còn có, phụ thân chưa bao giờ nhắc tới.

Ngày này giờ này, Diễm Cơ xuất hiện bên trong địa cung, rốt cục có ý nghĩa gì?

“Đây là nguyên nhân nguoi và Tê Vũ son trang cầu kết, giá họa cho ta?” Ngân Kiều đột nhiên mở miệng, nói với Triệu Nhan.

Triệu Nhan vẫn cười như cũ, “Giá họa cho ngài, không phải nô tì, mà là cái người đem Linh Vũ sắp cắm lên tấm biển kia. Nô tì, nhiều lắm cũng chỉ là mutton nước đẩy thuyền mà thôi...”

Hai tay Ngân Kiều khoanh trước ngực, cười nói: “Miệng mồm nhanh nhẹn đấy.”

Triệu Nhan cúi mắt, nói: “Đáng tiếc, nhanh mồm nhanh miệng, cuối cùng vẫn không bằng đao kiếm sắc bén đâu...”

Lời nàng vừa dứt, đã thấy bốn vách tường trong phòng chợt dâng lên, một đoàn nam tử khôi ngô tay cầm binh khí chen chúc đi vào, vây quanh ba người.

Ngân Kiều thở dài, “A... Hóa ra trong địa cung này, cũng không chỉ có Hành Thi a...”

Triệu Nhan nói: “Kỳ thực tất cả mọi chuyện trong Tê Vũ son trang, không hề quan hệ với chư vị. Chư vị làm gì vì khí phách nhất thời, trêu chọc người không nên trêu chọc chứ, tự nhiên vứt bỏ tính mạng?”

Ngân Kiều nghe thấy câu này, ánh mắt khẽ biến, “...Người không nên trêu chọc? Hừ, tại hạ vậy mà không biết, thiên hạ có người như vậy đấy.”

Triệu Nhan nở nụ cười, “Núi cao tất sẽ có núi cao hơn, hiện tại buồng binh khí đầu hàng, cúi đầu xưng thần vẫn còn kịp đấy.”

Ngân Kiều rút nhuyễn kiếm bên hông ra, khinh miệt nói: “Vô nghĩa!”

.....

~~~~~ cảnh tượng phản cách tuyến ~~~~~

Liên Chiêu điều tức ước chừng khoảng nửa canh giờ, mới có thể ổn định lại chân khí trong cơ thể, hần lẳng lẳng thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt. Lập tức, liền phát hiện trên vai có chút cảm giác nặng nề khác thường.

Tiểu Tiểu dựa vào bờ vai của hần, đang ngủ.

Liên Chiêu kinh ngạc, gò má nháy mắt đỏ lên. Nhưng chỉ trong chớp mắt, hần liền ngăn lại ý định nhảy ra. Hần vẫn duy trì tư thế vốn có, yên tĩnh ngồi.

Về mặt Tiểu Tiểu lúc ngủ điềm tĩnh yên lành, hoàn toàn không hề phòng bị.

Một khắc kia, Liên Chiêu đột nhiên nhớ tới con mèo nhỏ mình từng nuôi. Lúc ban đầu, chỉ cần tới gần nó một chút, nó sẽ nhanh chóng chạy đi. Cho dù đối xử với nó tốt cỡ nào, nó đều cảnh giác, đứng xa quan sát, tuyệt đối không tới gần nửa bước. Thời gian dần dần trôi qua, nó chậm rãi học cách làm nũng. Sau đó, đột nhiên có một ngày, nó nhảy lên đầu gối hần, cuộn tròn thân mình đi vào giấc ngủ.

Hần không tự giác cười rộ lên. Hiện tại, nữ hài tử dựa vào bả vai hần đi vào giấc ngủ, và con mèo nhỏ kia, sao lại có cảm giác tương tự nhỉ?... Hần cũng từng bị mèo nhỏ kia vì cảnh giác mà cào vào tay hần. Chỉ là, thương tích như vậy, cũng không tính là gì. Một ngày nào đó, nó nhất định sẽ thật tình dùng chân ý đối xử lại với mình.

Đúng vậy, không tính là gì...

Hần dời tầm mắt bản thân, thoáng hạ thấp bả vai, để nàng nằm thoải mái hơn một chút.

Chỉ điều tức thôi mà tốn nhiều thời gian như vậy.” Thanh âm của Ôn Túc đột ngột vang lên, trong giọng nói ảm giầu lạnh lẽo thấu xương.

Liêm Chiêu ngược mắt, nhìn hẩn một cái, không nói một câu.

Hai tay Ôn Túc khoanh trước ngực, chậm rãi đi lên vài bước, “Ngươi căn bản không bảo hộ nổi cho nàng...”

Liêm Chiêu vừa muốn nói gì, Tiểu Tiểu đột nhiên gạt mình, tiện đà, tỉnh lại.

Phát giác bản thân ngủ lên bả vai Liêm Chiêu, Tiểu Tiểu sững sốt, nhưng mà trong nháy mắt kinh ngạc trong mắt nàng biến mất. Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, nàng không hiểu vì sao biết rất rõ, mình có thể làm như vậy. Sẽ không bị trách phạt, cũng sẽ không bị người ta chán ghét. Vì thế, nàng ngẩng đầu, hơi xin lỗi, nhìn hẩn mỉm cười.

“Sớm*.” Tiểu Tiểu mở miệng, nói năng lộn xộn một câu.

(* Sớm: Câu chào khi tỉnh dậy vào buổi sáng)

Liêm Chiêu lại nở nụ cười, trả lời: “Sớm”

Ôn Túc nhẹ cau mày, mở miệng, “Tiểu Tiểu, ngươi là một nữ hài tử, ngủ trên vai nam tử, còn ra thể thống gì? Còn không đứng dậy!”

Tiểu Tiểu lúc này mới ý thức được, người sư thúc hàn khí bức kia của nàng đang đứng ở một nơi cách mình có hơn một thước. Nàng lúc này nhảy dựng lên, “Sư... Sư thúc... Ta... Ta chỉ là...”

Ôn Túc tất nhiên không rảnh mà nghe nàng giải thích, biểu cảm trên mặt tất cả đều là không kiên nhẫn.

Liêm Chiêu đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đi đến bên người Tiểu Tiểu, lẳng lặng đứng.

Địch ý giữa hai người này, nếu không phát hiện ra, vậy thì mười mấy năm qua quan sắc mặt người mà sống của Tiểu Tiểu liền coi như vất đi rồi. Mà giờ phút này, địch ý giữa hai người này so với lúc trước, chỉ có hơn chứ không có kém. Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ, bọn họ bèo nước gặp nhau, vậy mà sao địch ý lại lớn như vậy chứ, hơn nữa, địch ý như vậy, là sát khí mà?

“A! Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau đi ra đi.” Tiểu Tiểu lớn tiếng nói.

“Ta đã tìm rồi, trong phòng cũng không còn cơ quan nào có thể mở địa đạo ra.” Ôn Túc mở miệng, nói.

Tiểu Tiểu vừa nghe, tâm lạnh đi một nửa. Quả nhiên, là đường chết a...

Liêm Chiêu ngẩng đầu, nhìn quanh mọi nơi, gian phòng này rộng khoảng ba trượng, trong phòng lấp đầy thi thể. Người sống bị nhốt ở chỗ này, chỉ có một con đường chết.

“Chúng ta theo đường cũ quay về đi.” Tiểu Tiểu nói.

Ôn Túc nhìn nàng một cái, “Đường lúc đến, không phải bị ngươi che lại rồi sao?”

Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới lúc trước mình ẩn sai cơ quan, làm cho hai bức tường đá khép lại. Chính xác, cái đường kia, xem ra cũng không đi được. Hơn nữa, Ôn Túc nói như vậy, nhất định là đã thử tìm cách mở hai bức tường kia ra... Ách, chẳng lẽ mình thật sự là sao chổi? Chuyện xui xẻo như vậy đều sẽ phát sinh? ?

Nàng đang ai oán, đột nhiên nghĩ tới cái gì, “A, không phải còn có mấy người bị bắt sao? Hỏi bọn hẩn chắc được đó!”

“Không thấy bọn chúng.”

Lúc những lời này của Ôn Túc được nói ra khỏi miệng, Tiểu Tiểu hoàn toàn không còn biết nói gì.

“Tiểu Tiểu, bản đồ còn ở trên người ngươi chứ?” Liêm Chiêu đột nhiên mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu gật đầu, “Còn.” Nàng lấy bản đồ ra, đưa cho Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu ngồi xuống đất, đem bản đồ trải lên mặt đất, cẩn thận nhìn.

Tiểu Tiểu thấy vậy, cũng ngồi xuống. Chỉ là bản đồ kia vô cùng phức tạp, mặc dù nàng từng tự vẽ một bản, nhưng mà xem hiểu lại là chuyện hoàn toàn khác.

Nàng còn nhớ rõ, hồi nhỏ, nàng nghe người ta nói tới tam quốc, nhắc tới kỳ môn độ giáp, bát trạch đồ gì đó của Gia Cát Lượng Khổng Minh, cảm thấy rất thú vị, sau đó trở về quán lấy sư phụ, muốn sư phụ dạy cho.

Sư phụ cười bất đắc dĩ đến cực điểm, về mặt vô tội nói cho nàng: Sư phụ cái gì cũng có thể, chỉ duy nhất mấy cái đó không biết. Dạy không nổi.

Khi đó, nàng chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, cũng liền từ bỏ.

Hiện giờ ngẫm lại, sự phụ rõ ràng là muốn lừa nàng! Hẳn đường đường là quân sư của Tả quân của Nhạc gia quân, dụng binh giao hoạt như quý, được gọi là “Quý Sư”, sao có thể không hiểu thuật kỳ môn độn giáp? ... Ân, sự phụ quả nhiên lão già giao hoạt!

Tuy nhiên, như vậy cũng tốt mà, sự phụ không chịu truyền thụ cái gì, cái đó nhất định là đồ bỏ, giống như là nội lực vậy... Vấn đề là... Hiện tại, thuật kỳ môn độn giáp, rất hữu dụng a...

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, thờ dài, nhỏ giọng nói: “Sự phụ... Nếu ta mà bị nhốt đến chết ở chỗ này, vậy đều là do ngài làm hại...”

“Tiểu Tiểu, ngươi nói cái gì?” Liêm Chiêu nghe thấy nàng lâm bầm lều bầu, liền mở miệng hỏi.

“Ta nói, nếu chúng ta bị nhốt đến chết ở chỗ này, thì nhất định là ông trời không có mắt...” Tiểu Tiểu trả lời.

Liêm Chiêu cười cười, “Ai nói chúng ta sẽ chết ở chỗ này?”

“A, có thể đi ra ngoài?!” Tiểu Tiểu kinh hi nói.

Liêm Chiêu đứng dậy, ngẩng đầu, hất rút thanh đao ở thắt lưng ra, chém về phía tường đá trên đầu.

Chỉ nghe thanh đao “Keng” một tiếng, đâm vào bên trong. Ngay sau đó, phòng đột nhiên rung lên, bắt đầu chuyển động, lập tức, trên trần nhà thượng một khối đá hạ xuống, thành cầu thang.

Tiểu Tiểu choáng váng nhìn.

Liêm Chiêu cười yếu ớt, chia chia đỉnh đầu, nói: “Gia phụ có dạy, người bày trận pháp, đều luôn lưu lại một con đường sống...”

Tiểu Tiểu cũng nở nụ cười. Người bày trận pháp, đường sống đều ở trên đỉnh đầu? Cách nói như vậy, rõ ràng là trêu ghẹo. Tuy nhiên, thật sự rất thú vị.

Ba người chuẩn bị thỏa đáng, đang định tiến lên, đột nhiên, có người từ cầu thang lăn xuống.

Tiểu Tiểu cả kinh, nói ra tiếng: “Đại tiểu thư?!”

Người đag lăn xuống, đúng là Thẩm Diên. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lúc nhìn thấy mấy người trước mặt, đứng dậy chạy vội, nhào vào trong lòng Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu chột ngẩn ra, chân tay có chút luống cuống.

Thẩm Diên toàn thân run rẩy, rên rí

Lúc này, vài tên hắc y nhân vọt xuống dưới, lúc nhìn thấy ba người kia, đều có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lại vung đao chém tới.

Ôn Túc nhanh chóng rút song đao ra, đứng dậy đỡ đòn.

Liêm Chiêu nhẹ nhàng đẩy Thẩm Diên ra, nói với Tiểu Tiểu: “Ngươi và đại tiểu thư đến bên kia đợi, cẩn thận bị cuốn vào.”

Tiểu Tiểu lập tức gạt đầu, kéo Thẩm Diên, lui đến góc tường.

Thẩm Diên vốn có chút thà lỏng, nhưng vừa nhìn thi thể thiếu nữ ở đây trong phòng, sắc mặt lại trắng bệch, nắm chặt cánh tay Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn Thẩm Diên, không biết an ủi thế nào mới tốt. Một cái danh môn khuê tú như vậy, gặp phải chuyện đáng sợ như thế này, nhất định đêm nào cũng sẽ gặp ác mộng ý chứ? Tuy nhiên, sao nàng lại ở chỗ này?

Tiểu Tiểu đang nghi hoặc, đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc, “Chỉ bằng mấy tên phế vật này, đã nghĩ ép ta cúi đầu xưng thần? Quả thực chê cười!”

Ngân Kiều... Tiểu Tiểu có chút kinh hi.

Đúng như lời Ngân Kiều nói, mấy hắc y nhân này mặc dù hung hãn, nhưng so sánh võ nghệ, cũng chỉ bình thường thôi. Căn bản là không phải đối thủ của Ôn Túc và Liêm Chiêu. Nếu Ngân Kiều ở đây, vậy Nhạc Hoài Khê nhất định cũng có mặt. Bốn người này cộng lại, càng mạnh hơn bình thường.

Tâm Tiểu Tiểu buồn lòng xuống, nhưng chưa được bao lâu, nàng lại kinh sợ nhảy dựng lên. Liêm Chiêu, Ôn Túc, Ngân Kiều... Ba người tụ lại cùng một chỗ, nàng nghĩ không ra chuyện gì sẽ phát sinh a... Làm sao bây giờ?

Nàng cứng ngắc tại chỗ, không thể động đậy.

“... Ngươi... Ngươi là tỷ nữ mới tới mà...” Lúc này, Thẩm Diên mở miệng, “Sao ngươi lại ở chỗ này? Còn có... Lí đại ca hần...”

Tiểu Tiểu cả kinh, nhưng nàng lập tức trấn định lại, nhò ra hai giọt nước mắt, bịa chuyện nói: “Ta... Ta bị bắt vào... Bọn họ là tới cứu ta...”

Lời này cũng là không sai, Lăng Du và Thẩm Trầm vốn tính toán bắt nàng và Nhạc Hoài Khê đến đường cỏ, mà Ôn Túc và Liêm Chiêu tất nhiên là ở đây để bảo hộ nàng. Lời nói dối này, cũng không sai mà!

Thẩm Diên nghe xong, lệ rơi xuống, “Cha ta... Cha ta tại sao có thể làm như vậy...”

Không giống với nước mắt của Tiểu Tiểu, nước mắt của Thẩm đại tiểu thư tất nhiên là thật một trăm phần trăm. Như vậy vừa thấy đã thương, khiến lòng Tiểu Tiểu mềm như bún, “Đại tiểu thư, người đừng khóc, chúng ta sẽ ra được ngoài rất nhanh thôi, người hãy coi như đây là nằm mơ...”

“Không phải là mơ...” Thẩm Diên khóc lắc đầu, nàng nhìn thi thể đầy phòng, thê thảm nói, “Cha ta hẳn, thật sự làm chuyện thương thiên hại lý như vậy a!”

Tiểu Tiểu bắt đầu đi. Nàng ngược mắt nhìn cuộc chiến trước mặt, đúng vậy, cho dù là ai, khi biết người mà mình kính yêu lại tàn nhẫn như vậy, nhất định đều chịu không nổi... Đợi chút, nàng cũng là đột nhiên biết được sự phụ của mình mang ác danh “Quý Sư” rõ ràng, vì sao nàng không hề cảm thấy là mình chịu không nổi?... Đây, chẳng lẽ là chứng minh rằng, trời sinh nàng đã có tâm tính làm người xấu?

Tiểu Tiểu nhìn Thẩm Diên, hết chỗ nói rồi. Được rồi được rồi, nàng là người xấu... Nàng lại nhìn thi thể trong phòng, Tuy nhiên, sự phụ nàng, chắc là sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy nhỉ? Nàng vừa nhận định, đột nhiên lại nghĩ tới một chút chuyện khác.

Lăng Du đã từng nói, người sống không đáng tin. Thứ mà hắn dùng từ đầu tới cuối, cũng đều là Hành Thi. Người duy nhất còn sống mà hắn thuê chính là Nhạc Hoài Khê, cũng là bởi vì gặp được người có thể chăm sóc cho con trai Hành Thi của hắn. Theo lý thuyết, trong địa cung này, làm sao có thể có nhiều nam tử lai lịch không rõ như vậy chứ? Lại nói, Tê Vũ sơn trang vốn không phải là một môn phái trên giang hồ, bên trong trang, cũng không có người như vậy a? Đây rất cực...

Không sai, ngoại trừ Thẩm Trầm và Lăng Du ở bên ngoài, còn có thể lực thứ ba nữa. Hơn nữa, không phải là nhỏ.

Nghĩ như vậy, mấy nghi hoặc lúc trước liền rộng mở sáng sủa ra. Lăng Du luôn luôn ở tại trên núi nhỏ cạnh bờ sông, Thẩm Trầm lại luôn luôn cáo ốm ẩn cư ở trong Tê Vũ sơn trang, hai người này cho dù có cùng chung mục đích, cũng rất khó có thể cùng xuất hiện. Nơi đây, nhất định có người giật dây bắc cầu mới đúng.

Một khắc kia, Tiểu Tiểu suy nghĩ cẩn thận, trong lòng bắt đầu đi lại càng sâu thêm. Giống như... Lại đây vào một chuyện đại sự gì rồi...

Nàng trái lại đang tự cảm thán, liền thấy chiến cuộc trong phòng đã nghiêng về một bên, đám hắc y nhân kia đã không còn có thể đánh lại.

Ôn Túc dẫn đầu tiến lên, trèo lên trên cầu thang.

Liêm Chiêu thu dọn nốt mấy người còn lại, cũng theo lên.

Tiểu Tiểu ngồi xổm góc tường, suy tư mãi, lôi kéo Thẩm Diên, cũng chạy tới. Tuy rằng Thẩm Diên không muốn, nhưng trong phòng này thi thể trải rộng, nàng cũng không dám ở lâu, đành phải đuổi theo.

Tiểu Tiểu vừa tiến vào được một bước, liền nhìn thấy một màn mà bản thân không mong muốn nhìn thấy nhất.

“Ngân Kiều...” Liêm Chiêu nhìn thấy người đứng trong phòng, nhú mày cả giận nói.

Ngân Kiều thê thào nhưng lại cười vô cùng thản nhiên, “Liêm công tử.”

Ôn Túc nghiêng người, nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái.

Tiểu Tiểu cứng ngắc lại rồi, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Ngân Kiều lại vẫn thản nhiên như cũ, hắn cười nói: “Liêm công tử, ta mặc dù có chút tư oán với người, nhưng nơi này, không là chỗ để giải quyết chuyện đó.” Hắn lại ngược mắt, nhìn nhìn Ôn Túc, “Ta biết, các vị đều có rất nhiều điều không hiểu. Ta tin tưởng vị Triệu cô nương này, có thể giải đáp được hết.”

Tiểu Tiểu lúc này mới ý thức được, trong phòng còn có một người nữa. Triệu Nhan đứng ở bên giường, biểu tình cũng không hề sợ hãi, bình tĩnh khiến lòng người lạnh ngắt.

“Ngân Kiều, Đông Hải Thất Thập Nhị Hải, Thần Tể Liêm gia, Nhạc Lam Kiếm phái...” Triệu Nhan mở miệng, “Quả nhiên, đều là nhân tài kiệt xuất đương thời.” Nàng nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, “Có thể khiến những người này cam tâm tình nguyện chờ đợi sai trái, trên đời này, cũng chỉ có Tả cô nương ngài, có cái năng lực này...”

Tiểu Tiểu cả kinh, những lời này, nghe qua rõ ràng là uy hiếp mà.

“Triệu cô nương, người có vẻ chưa rõ tình cảnh bản thân thì phải.” Ôn Túc mở miệng, lạnh như băng nói.

Triệu Nhan nhìn ánh nến trong phòng, “Nô tỳ rất rõ ràng.” Nàng thở ra một hơi, cười nói, “Nô tỳ rất rõ ràng, chỉ bằng những người này, căn bản không làm gì được chư vị. Nô tỳ cũng biết, Lăng Du sư phụ và Thẩm trang chủ đều là người không có võ công. Cho dù có được ‘Tam Thi Thần Châm’ và ‘Tù Dẫn*’ cũng không thể nào đánh bại được các vị...”

(* Tù Dẫn: chính là cái hộp nam châm ý)

Nghe đến câu này, tất cả mọi người đều có cảm giác không ổn.

Trong ánh mắt Triệu Nhan tràn đầy vẻ nắm chắc thắng lợi, “Chư vị, đã quá muộn.”

Ngân Kiều có chút không kiên nhẫn, hất ra tay, chế trụ cổ họng Triệu Nhan. “Đừng có làm bộ dạng này trước mặt ta! Cái gì ‘Tam Thi Thần Châm’ chứ, quả thực không biết cái gì!” Trên ngón tay hất “Tội Tuyệt Ngân Mang” lóe lên một ánh hàn quang, “Muốn chơi châm sao, ta cũng sẽ...”

Nhưng mà, lời hất còn chưa dứt, thần châm màu đen đã đánh úp lại bên trái hất. Hất tránh không kịp, thần châm chui vào cánh tay trái hất, hất bị đau thối lui, nhìn về hướng thần châm bay tới.

“Nói giỏi lắm...” Giọng nữ nhẹ nhàng chậm chạp, quen thuộc đến mức làm cho người ta sợ hãi, “Muốn chơi châm sao, ta cũng sẽ...”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, run run nói: “Hi Viễn tiem chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ba quan hệ lớn

Hi Viễn Tiem chủ?!

Tiểu Tiểu lui hai bước, hóa ra, nàng chính là kẻ đứng phía sau màn làm chủ? Không... Tiem Ti tú trang có lợi hại, cũng chỉ là một môn phái nhỏ, không có khả năng làm một đại thế lực giống như thế này. Trừ phi...

Tiem Ti tú trang là môn hạ lệ thuộc vào Thần Tiêu phái, mà Hi Viễn cũng từng đề cập qua hai chữ “Thiên sư” này. Cho nên, từ đầu tới cuối của kế hoạch này, là do chương môn Xung Hòa Từ Thần Tiêu phái: Vương Văn Khanh?

Cho tới nay, Thần Tiêu phái đều luôn truy tìm Cửu Hoàng thần khí, giải thích như vậy vô cùng hợp lý. Hơn nữa, nếu là dùng uy vọng của Xung Hòa Từ, muốn khống chế Tê Vũ sơn trang, quả thực dễ như trở bàn tay.

Tiểu Tiểu đang nghĩ, đã thấy Ôn Túc rút đao, tấn công lên, đánh thẳng về phía Hi Viễn.

Hi Viễn nghiêng người tránh đi, chỉ thấy một đạo nhân ảnh từ sau lưng nàng lao ra. Người nọ không có chiêu thức dư thừa nào, trực tiếp khởi chưởng, đánh về phía ngực Ôn Túc.

Ôn Túc hơi kinh hãi, thế công yếu đi, liền dùng đao bảo vệ ngực, đổi công thành thủ.

Nhưng mà, khiến mọi người kinh ngạc là, bội đao Ôn Túc chịu chưởng, thế nhưng nháy mắt vỡ tan, mảnh nhỏ bắn ra, mọi người ào ào né tránh. Ôn Túc sao có thể dự đoán được biến hóa như vậy, bị mảnh nhỏ gây thương tích, lui ra khỏi trận.

Tiểu Tiểu ôm đầu, tránh ở một bên, sợ hãi ngược nhìn.

Chỉ thấy, người xuất chưởng kia, là một nam tử trẻ tuổi ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi. Tiểu Tiểu chỉ liếc mắt một cái, liền cảm giác được cảm giác áp bách khác thường. Nam tử trước mặt tuy rằng ăn mặc có vẻ ăn chơi trác táng, diện mạo anh tuấn, mắt mang ý cười, nhưng vẫn không giấu nổi lệ khí trên người hất.

Nam tử kia cười mở miệng: “Hóa ra trọng âm song đao cũng không gì hơn cái này.”

Ôn Túc nhú mày, nói: “Mình lời chưởng...”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Tiểu Tiểu cả kinh, Minh lời chưởng. Sư phụ chính là chết dưới loại loại chưởng pháp này... Nàng nhìn nam tử kia, trái lại tự lắc đầu. Không có khả năng, sư phụ là một chưởng mất mạng, võ công của đối phương nhất định là sâu không lường được. Nam tử này tuy rằng thân thủ bất phàm, nhưng nếu muốn một chưởng giết “Quý Sư”, căn bản là lời nói vô căn cứ.

Nam tử kia chậm rãi đánh giá mấy người trước mặt, mở miệng nói: “Chư vị lúc này đã bị thương không ít thì nhiều, chân khí hao tổn, tuyệt đối không phải đối thủ của tại hạ, nếu buông khí giới đầu hàng, tại hạ có thể tha các vị một mạng.

Sự thật đúng như lời hắn nói. Ôn Túc và Liêm Chiêu vốn đã bị thần châm đã thương, từ lúc điều tức đến nay cũng chỉ mới được có hai khắc, tự nhiên là yếu thế. Ngân Kiều mới vừa rồi bị thần châm ám toán, hiện tại một cánh tay có lẽ không thể động đậy. Mà Nhạc Hoài Khê dù chưa bị thương, lúc trước cũng đã từng giao chiến với hắc y nhân, thể lực và nội lực tất nhiên là hao tổn không ít.

Tình hình hiện tại là... Tiểu Tiểu liếc trái liếc phải. Được rồi, nàng là người duy nhất lông tóc vô thương, còn có thể tấn công người kia. Tuy nhiên, bằng thân thủ của nàng, hoàn toàn chính là lấy trứng đánh đá... Quý xuống cầu xin tha thứ?... Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Tiểu liền đánh mất ý niệm này. Không biết vì sao, quý xuống đối với nàng mà nói, quá đơn giản nhưng mà. Chỉ là, hiện tại nàng, cũng không muốn cho người ta nhìn thấy bộ dạng chân chó như vậy của nàng... Ít nhất là ở trước mặt hắn, không muốn như vậy...

Nàng đang do dự, lại bị Liêm Chiêu đẩy ra.

“Tiểu Tiểu, mang theo đại tiểu thư rời khỏi nơi này!” Liêm Chiêu nói xong, nhặt bình khí trên đất lên, tấn công về phía nam tử kia.

Mà lúc này, người vừa rồi bị thương lui ra, Ôn Túc cũng một lần nữa nghevnh chiến.

Nhạc Hoài Khê tất nhiên sẽ không đi sau. Tình hình hiện tại biến thành ba chọi hai.

Tiểu Tiểu nhú mi, do dự một chút, định kéo Thẩm Diên đi. Nàng đang chuẩn bị chạy, Thẩm Diên lại đứng yên tại chỗ, một bước không rời.

“Đại tiểu thư?”

Nước mắt Thẩm Diên chưa khô, nhưng trong ánh mắt lại toát nên nét quật cường. Nàng cúi người, nhặt một cây đao trên đất, vọt tới trước giường, hô lớn: “Không dừng tay lại, ta sẽ phá hủy nàng!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngừng lại, nhìn nàng.

“Ngươi dám!” Triệu Nhan bước lên một bước, quát.

“Tại sao ta không dám...” Tay Thẩm Diên còn run lên nhè nhẹ, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định, “Nàng chính là người chết... Thả bọn họ rời đi! Bằng không, các ngươi liền thất bại trong gang tấc...”

Nam tử thần bí kia cười cười, quay đầu nói với Hi Viễn: “Ngươi xem, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người. Nữ nhân, thật sự là loại tạo vật kỳ quái.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi buông tha hay không?” Thẩm Diên nói.

Tiểu Tiểu choáng váng nhìn, không nghĩ tới, đại tiểu thư ngày thường mảnh mai xinh đẹp, cũng có quyết đoán như vậy. Quả nhiên nhìn người không nên chỉ nhìn bên ngoài.

Lúc này, Triệu Nhan cũng cầm lấy đao nhỏ, chĩa vào Ngân Kiều đang bị thương nói: “Buông nương ta ra, bằng không, ta giết hắn!”

Trên mặt Thẩm Diên không còn chút máu, nàng cười cười, nói: “Ta căn bản là không biết hắn...”

Biểu cảm của Triệu Nhan có chút vụn vẹo.

Nam tử thần bí thở dài, nói: “Thẩm trang chủ, ngươi thật đúng là không biết cách dạy nữ nhi a.”

Hắn nói xong, chỉ thấy một cái cửa mở ra, Thẩm Trầm và Lăng Du đi ra.

“Diên nhi! Buông đao xuống!” Thẩm Trầm nhìn Thẩm Diên, uẩn giận nói.

Thân mình Thẩm Diên run lên, nhưng tay nắm đao lại không hề nhúc nhích. “Cha... Nữ nhi không rõ, vì sao ngài phải làm như vậy? Chỉ vì nữ tử này, ngài liền...”

“Làm càn! Cha làm việc khi nào thì đến lượt ngươi tới giáo huấn? ! Buông đao xuống!” Thẩm Trầm tiến lên, quát.

Thẩm Diên cắn chặt răng, trầm trọng lắc đầu. “Cha, nữ nhi không thể để người lại tiếp tục sai lầm...”

Lời nàng còn chưa dứt, đã bị người cắt ngang.

“Thẩm trang chủ, ngài mau tới cứu nương ta!” Triệu Nhan lôi kéo tay áo Thẩm Trầm, cầu xin.

Thẩm Trầm nhìn nàng, nói: “Nhan nhi, ngươi yên tâm... Có ta ở đây, ai cũng không thể làm tổn thương tới một sợi tóc của Diễm Cơ!”

Trong biểu tình của Thẩm Diên tràn ngập bi thương và tuyệt vọng, nước mắt rơi như mưa, không cách nào dừng lại, “Cha... Nàng đã chết a, Diễm

Cơ... Đã chết a...”

“Không, ta sẽ làm cho nàng sống lại!” Lúc Thảm Trầm nói những lời này, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, “Ta sẽ không sẽ đem nàng tặng cho ai khác! Nàng là thê tử của Thảm Trầm ta!”

Trong lòng Tiểu Tiểu âm thầm thổn thức. Từng đã vì một thanh đao lạnh tựa như băng, đem nữ tử mình âu yếm khôn cùng giao vào trong tay kẻ khác. Hiện tại, hối hận sao? Hay là, mãi đến tận khi nàng kia chết đi, mới nhận ra được?... Đây là yêu, hay là chấp niệm?

Thảm Trầm thẳng tắp đi tới trước giường, “Buông nàng ra, Diên nhi!”

Bàn tay nắm đao của Thảm Diên dần dần nói ra. Đột nhiên, có người thả người tiến lên, nhanh nhẹn đoạt lấy thanh đao trong tay nàng, ấn lên cổ nàng.

“Tiểu Tiểu?!” Lúc nhìn thấy rõ người đoạt đao, Liêm Chiêu không khỏi kinh ngạc.

Mà ngoại trừ Liêm Chiêu, người cũng kinh ngạc hết như vậy còn có tiêm chủ Hi Viễn.

“Thảm trang chủ, không được nhúc nhích!” Tiểu Tiểu rất có khí thế hô lớn.

“Ngươi...” Thảm Trầm ngưng ngẩn cả người.

Tiểu Tiểu nghiêm cẩn nói: “Thảm trang chủ, ngươi cũng không muốn thê tử và nữ nhi cùng ra đi chứ?”

Thảm Trầm cứng người lại, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Không khí nháy mắt động xuống, chỉ nghe nam tử kia nở nụ cười, nói: “Cô nương, đây là ngươi muốn uy hiếp?”

Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu, “Đương nhiên!”

“Ngươi không xuống tay được.” Nam tử kia cười nhìn nàng, nói.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nói: “Ngươi có thể thử xem, chỉ là, đừng hối hận.”

Thảm Trầm lại khản trương lên, “Ngươi... Nếu ngươi tổn thương đến một sợi tóc của các nàng, ta sẽ làm cho ngươi chết không toàn thây!”

Tiểu Tiểu thở dài, sợ hãi nói: “Không phải ngươi muốn dùng ta để dưỡng cô sao? Ta thả các nàng cũng không có toàn thây nha?”

Thảm Trầm sững sốt, nói không ra lời. Hắn xoay người, nhìn nam tử kia.

Ánh mắt nam tử kia lạnh như băng, nhìn Tiểu Tiểu, “Ngươi cho là ngươi có đủ tư cách bàn điều kiện với ta?”

Trong lòng Tiểu Tiểu không yên, tư cách? Chính xác không có tư cách gì. Nói thực ra, nàng cũng không có lá gan thật sự đâm Thảm Diên một đao. Chuyện cho tới nước này, lợi thế duy nhất của nàng chính là nàng kia từng là môn hạ Thần Tiêu phái giống như sư phụ! Nàng nhìn Liêm Chiêu liếc mắt một cái, nghĩ ngợi, nói: “Ta có tư cách hay không, ngươi có thể hỏi tiêm chủ bên cạnh kia a.”

Nam tử có chút không hiểu, nhìn về phía Hi Viễn. Hi Viễn tới gần nam tử kia, thì thầm vài câu.

Biểu cảm của nam tử nháy mắt thay đổi. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Được, ngươi muốn thế nào?”

Tiểu Tiểu thở sâu, nói: “Để tất cả người ở đây bình an rồi đi.”

Nam tử nhíu nhu đầu mày, nói: “Được, y theo ý ngươi.”

Đễ dàng như vậy? Danh hào của sư phụ dùng thật là tốt...

Tiểu Tiểu đang tán thưởng, chợt nghe nam tử kia bồi thêm một câu, “Tuy nhiên, ngươi lưu lại.”

Tiểu Tiểu ngẩn người, nhanh chóng đánh bàn tính ở trong lòng. Một mình nàng, có thể đối được bốn người là Liêm Chiêu, Ôn Túc, Nhạc Hoài Khê và Ngán Kiều, tuyệt đối là buôn bán có lời. Hơn nữa, nhìn phản ứng vừa rồi của nam tử này, nhất định sẽ không làm hại đến nàng...

“Được.” Tiểu Tiểu sáng khoái trả lời.

“Tiểu Tiểu!”

Vừa dứt lời, chợt nghe Liêm Chiêu và Ôn Túc đồng thời hô lên.

Tiểu Tiểu sợ run, trầm mặc.

“Các vị, tới giờ đi rồi.” Nam tử kia mở miệng, “Ta không có tính nhấn nại đâu.”

“Tiểu Tiểu!” Liêm Chiêu không hề để ý đến lời nói của nam tử kia, nâng đao tiến lên.

Lúc này, Thẩm Trầm đi bước chân, ở trên trụ giường nhẹ nhàng đá một cái. Chỉ thấy mặt đất vỡ ra trong phòng, một hàng bốn người Liêm Chiêu đều rút xuống theo cái khe kia. Mà sau đó, Thẩm Trầm lại kéo tiếp một cái dây thừng, chỉ thấy mặt đất hợp lại, cầu thang thu hồi, cửa vào phòng hoàn toàn bị chặn lại.

Tiểu Tiểu xấu hổ, cái này có an toàn không chứ? ? ? Nhỡ té bị thương thì làm sao bây giờ? ? ?

“Cô nương yên tâm, bọn họ tuyệt đối không có việc gì...” Như là xem thấu tâm tư Tiểu Tiểu, nam tử kia mở miệng nói, “Thẩm trang chủ.”

Thẩm trang chủ gật gù đầu, lại kéo thêm một cái dây thừng nữa. Chỉ thấy vài cái gương đồng từ trong tường chui ra, hình ảnh chiếu lên, đúng là bốn người kia bình an vô sự.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa mồ hôi trên thái dương.

“Tiểu sư muội, hiện tại ngươi có thể buông đao xuống rồi chứ?” Nam tử kia mỉm cười mở miệng, nói như vậy.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, “Tiểu... Tiểu sư muội? ? ?”

.....

Liêm Chiêu từ phòng kia ngã xuống, vừa xuống liền ổn định thân hình, vội vàng định đi lên một lần nữa, nhưng bắt đắc dĩ đường đi bị chặn, không thể tìm ra.

“Vô liêm sỉ!” Liêm Chiêu không khỏi rủa thầm một câu.

“Mau nhìn, Địa đạo mở ra!” Nhạc Hoài Khê cả kinh nói.

Mọi người nghe theo thanh âm của nàng nhìn lại, chỉ thấy địa đạo kia vốn khép kín, hiện tại đã rộng mở ở trước mắt mọi người.

“Không nghĩ tới... Đối phương lại có chữ tín như vậy...” Ngân Kiều bắt đắc dĩ cười cười, nói.

“Chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ?” Nhạc Hoài Khê tiến lên đỡ hấn, nói.

Ngân Kiều lắc đầu.

“Rốt cục Tiểu Tiểu thân phận gì a, vì sao những người đó đơn giản đáp ứng như vậy?” Nhạc Hoài Khê hỏi.

Ngân Kiều ngược mắt nhìn Liêm Chiêu, “Ta thấy, những người đó là cảm thấy chúng ta là đám vô danh tiểu tốt, giết hay không đều không có tác dụng.”

“Thật sao?” Nhạc Hoài Khê nghi hoặc.

“Còn có thể có nguyên nhân gì chứ.” Ngân Kiều vừa nói, vừa nhìn về mặt của Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu lại đang ngẩng đầu nhìn, trên mặt không có biểu cảm gì. Lời bọn họ nói, hấn tất nhiên nghe thấy. Chuyện đã xảy ra, nổi bản khoản trùng trùng, không thể tưởng tượng, hành động vừa rồi của Tiểu Tiểu càng là khiến hấn khiếp sợ. Nhưng giờ phút này, hấn cái gì cũng không muốn hỏi, chỉ muốn cứu nàng ra ngoài.

Bốn người cứ như vậy trầm mặc xuống, không khí trầm trọng vô cùng.

“Nha...” Đột nhiên, Nhạc Hoài Khê mở miệng, “Các ngươi có ngửi thấy mùi gì đó hay không?”

Ba người nghe xong, mới phát hiện trong không khí có một loại mùi hương ngọt lành khác thường, nhẹ nhẹ thấm vào huyết mạch.

“Đây là... Khu cổ hương?” Nhạc Hoài Khê xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói.

“Khu cổ hương...”

Trong thiên hạ, người có thể dùng hương này, chỉ có duy nhất một môn phái —— Thần Nông thế gia...

.....

~~~~~ Cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

“Tiểu... Tiểu sư muội?” Tiểu Tiểu nhìn nam tử kia, kinh ngạc không thôi.

Nam tử kia chậm rãi tiến lên, gật đầu cười nói: “Không sai. Luận bối phận thì, tôn sư là của ta sư thúc, vậy ngươi tự nhiên là tiểu sư muội.”

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt. Lúc này, Hi Viễn tiến lên, cười nói: “Tà cô nương, không nghĩ tới, còn có thể tái kiến.”

Tiểu Tiểu càng mờ mịt. Thế nào? Chuyện tiếp theo đây chẳng lẽ không phải là nghiêm hình tra tấn, mà là đàm thoại việc nhà? ? ?

“Lần đầu gặp mặt, vừa rồi tánh mạng những người đó, coi như là ta tặng lễ gặp mặt cho tiểu sư muội.” Nam tử kia vờn tay, cười nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn cái tay kia, do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định không chạm vào.

“Tiêm chủ, Ngụy công tử, đây là...” Thẩm Trầm không hiểu, mở miệng hỏi.

“Trang chủ thật sự là có mắt như mù. Vị trước mắt ngài đây chính là đệ tử của ‘Quý Sư’ Hàn Khanh, ta môn hạ Thần Tiêu phái... Thế mà ngài lại muốn dùng năng luyện cổ, thật sự là không biết sống chết.” Hi Viễn mở miệng, nói.

Thẩm Trầm nghe xong, cả kinh nói: “Tà cô nương, lúc trước đắc tội, xin thông cảm cho.”

Tiểu Tiểu đã cứng ngắc. Cái tình huống gì đây? Đây là?

Hi Viễn tiến lên, cười nói: “Tà cô nương, tôn sư là đệ tử mà thiên sư âu yếm nhất, nếu như thiên sư gặp được ngươi, nhất định sẽ rất cao hứng.”

A? Tiểu Tiểu hoàn toàn hỗn loạn.

“Chư vị...” Lăng Du mở miệng, cắt ngang câu chuyện của mọi người, “Mới vừa rồi thả chạy bốn người kia, nhất định chúng sẽ gọi viện binh đến, nơi đây không nên ở lâu. Vẫn nên tiêu hủy chứng cớ, nhanh chóng rời đi thôi.”

“Cũng được.” Hi Viễn gật đầu, đỡ tay Tiểu Tiểu lên, “Tà cô nương, đi thôi.”

Đi?! Đi đâu?! Thần Tiêu phái?! Không muốn a a a a a...

Tiểu Tiểu rung rung, không phải tà môn như vậy chứ? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tam trí ngũ đoán

Tiểu Tiểu bắt đầu đi trên hành lang u ám trong địa cung. Thẩm Trầm ép Thẩm Diên cùng mình đi trước dẫn đường, đi sau là Hi Viễn và công tử họ Ngụy kia, nàng ngẩng đầu đi phía sau, cuối cùng, là đoàn tùy tùng khiêng thi thể Diễm Cơ cùng với Triệu Nhan.

Tiểu Tiểu bị ép đi giữa ở những người này, tất nhiên là tiến thoái lưỡng nan. Được rồi, mới ngắn ngủn có vài ngày a, sư thúc sư huynh đều có, chờ thấy được thiên sư, không lâu sau là có thể quay trở về nhà, tứ thế đồng đường, hòa thuận vui vẻ a... Ông trời ơi! Không phải như thế chứ? !

Tiểu Tiểu bình ổn lại suy nghĩ loạn thất bát tao của bản thân, bắt đầu nghiêm túc suy xét. Sư phụ đã từng là môn sinh đặc ý của chương môn Xung Hòa Từ Thần Tiêu phái, sau đó, phụng mệnh truy tra Cửu Hoàng thần khí, còn đi tông quân cho Nhạc Phi tướng quân. Chính là, sau khi Nhạc Phi tướng quân chết, hần liền thoái ẩn giang hồ, từ đây mai danh ẩn tích. Sư phụ luôn luôn phiêu bạc giang hồ, không ở đâu lâu... Không ở đâu lâu? Không, không phải không ở đâu lâu, mà là không thể ở một chỗ quá lâu.

Nghĩ như vậy thì, hành động của sư phụ, là đang trốn tránh. Mà người hần muốn trốn tránh, có lẽ chính là...

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Hi Viễn và công tử họ Ngụy trước mặt kia. Sư phụ thân là đệ tử âu yếm nhất của Xung Hòa Từ, rồi đi Thần Tiêu phái, thoái ẩn giang hồ, làm sao Xung hòa Từ có thể đáp ứng? Mà lý do tìm kiếm sư phụ, chỉ sợ có quan hệ đến chuyện Cửu Hoàng thần khí. Mà giờ khắc này, bọn họ dùng lễ đối đãi với mình, cũng chỉ có thể có một nguyên nhân.

Tiểu Tiểu ngửa đầu, rung rung. Ông trời ơi! Chớ không phải là bọn họ tưởng rằng, nàng biết Cửu Hoàng thần khí ở chỗ nào đó chứ? Oan uổng a a a a a! Chỉ mới nửa tháng trước, nàng mới biết sư phụ của mình là “Quý Sư”, tất cả những chuyện khác đều không biết a a a a a! Chính là, chuyện này, hiện tại tuyệt đối không thể nói cho bọn họ, bằng không chỉ có con đường chết. Chắc, nếu mà đến Thần Tiêu phái, nàng chỉ sợ muốn chạy cũng chạy không được. Kế sách hiện giờ, chỉ có cách kéo dài thời gian, chờ mấy người Liêm Chiêu mang cứu binh đến.

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, lặng lẽ nâng tay, ấn lên cổ tay trái của mình, mở ba cái huyết đạo bị chặn lại kia ra, sau đó, ngồi xuống đất, thấp giọng rên rỉ.

Mọi người lập tức ngừng lại.

Hi Viễn tiến lên, ngồi xuống, hỏi: “Tà cô nương, ngươi làm sao vậy?”

Tiểu Tiểu nhú mày ngẩng đầu, nói: “Tay ta từng bị Ngân Kiều hạ ‘Tội Tuyệt Ngân Mang’, hiện tại đã là canh giờ Ngân Mang di chuyển...”

Hi Viễn cười cười, “Chuyện nhỏ cỡ này, Tà cô nương vì sao không nói sớm?” Nàng quay đầu, nói: “Lăng Du sư phụ.”

Lăng Du gật gù đầu, đi đến Tiểu Tiểu bên người, vơn tay bắt mạch. Sau đó, mở miệng nói: “Cô nương, ngân châm trong cổ tay đã cắt đứt chân khí đi vào kinh mạch, đợi lão phu lấy ra cho ngươi, tất nhiên sẽ không có chuyện gì.”

Tiểu Tiểu một mặt thống khổ gật gù đầu.

Vì thế, mọi người đương nhiên dừng lại, chờ rút châm xong mới tiếp tục lên đường.

Lăng Du lấy từ trong lòng ra một cái ống trúc nhỏ, mở nắp ra. Một con tiểu trùng màu vàng chậm rãi chui ra, dừng ở trên cổ tay Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn cổ trùng màu vàng chậm rãi đi vào trong kinh mạch của nàng, không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Lăng Du cười nói: “Cô nương chớ sợ, này cổ sẽ không đã thương ngươi.”

Chỉ thấy bóng vàng nhọt nhọt chạy ở trong kinh mạch, cho đến chỗ ngân châm biến mất thì ngừng lại. Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy một trận hơi hơi đau đớn, lập tức, bóng vàng kia lại chậm rãi di chuyển. Chỉ thấy cổ trùng kia chui ra khỏi cổ tay Tiểu Tiểu, vơn vẹo vài cái, chết ở trong tay Tiểu Tiểu, hóa thành một chất lỏng màu vàng, tan ra bốn phía. Trên tay Tiểu Tiểu chỉ còn lại cái Tội Tuyệt Ngân Mang kia.

Tiểu Tiểu ngậy người nhìn. Không hổ là Thần Nông thế gia, cổ trùng còn có thể dùng như vậy.

Nàng đang kinh ngạc, không phát hiện kia nam tử họ Ngụy kia đã đi tới trước mặt nàng, cầm lấy cái ngân châm trong tay nàng, cười nói: “Chỉ là một cái Tội Tuyệt Ngân Mang, có thể khiến tiểu sư muội khổ sở như vậy. Chẳng lẽ tiểu sư muội không có nội lực?”

Tiểu Tiểu thờ dãi, nói: Chỉ là ta nhất thời vô ý, khiến cho cường đạo kia thừa dịp hành động. Cũng không biết hấn dùng cái tà pháp gì, che lại nội lực của ta, nếu không phải như vậy, ta cần gì phải nghe hấn sai phải?”

Nam tử thoáng suy nghĩ, nói: “Tiểu sư muội quả nhiên có được dẫn được, sư huynh này vô cùng bội phục.”

Tiểu Tiểu đứng lên, to gan, nói: “Sư huynh quá khen, chỉ là giang hồ hiểm ác, không đáng để vất đi sinh mệnh bản thân. Hiện tại ngân châm đã trừ, ta cũng muốn tìm một chỗ điều tức, khôi phục lại chân khí. Không biết, sư huynh có bất tiện gì không?”

Nam tử gật đầu, “Tiểu sư muội mở miệng, tất nhiên là không bất tiện.”

Hắn đi đến bên người Thẩm Trầm, nói nhỏ vài câu. Thẩm Trầm gật đầu, vơn tay mở một cái cửa ngầm ra, dẫn mọi người trước mặt tiến vào.

Trong lòng Tiểu Tiểu thâm kêu khổ. Oa, lần này không biết có thể nói dối bao lâu a... Sớm như thế này, đã học nội công rồi a!

Mọi người đi không lâu, liền đi tới một gian đại thất, bên trong giường, bàn, đầy đủ mọi thứ, xem ra là làm dùng làm nơi ở. Mà khiến kinh ngạc Tiểu Tiểu, là ở bên trong, còn có một người. Không, nói đúng hơn, không phải là người, là thi thể. Đưa con Hành Thi của Lăng Du kia, quả nhiên là ở trong lòng địa cung.

Nam tử phân phó tùy tùng đem Diễm Cơ đặt lên giường, lập tức, mở miệng nói: “Tiểu sư muội, ngươi cứ ở lại đây chậm rãi điều tức, sư huynh còn có chút việc cần chuẩn bị, chút nữa sẽ đến đón ngươi.” Hắn nói xong, cùng Hi Viễn cùng nhau dần tùy tùng ly khai.

Lăng Du và Thẩm Trầm cũng theo đi, sau đó, cửa đóng lại.

Tiểu Tiểu thấy thế, nhú mày.

Việc cần chuẩn bị? Bọn họ ngoài việc hủy thi diệt tích, còn có việc gì? Hơn nữa... Chỉ sợ, là giết người diệt khẩu... Cũng không biết mấy người Liêm Chiêu bọn họ đã rời đi chưa nữa. Không đúng, nơi này là địa cung, Thẩm Trầm tự nhiên có biện pháp vây khốn bọn họ. Chắc, thất sách!

Tiểu Tiểu đi đến trước cánh cửa kia, đẩy đẩy. Không ngoài sở liệu, cửa khép chặt. Nàng bắt đầu đi quay đầu, sau đó, càng thêm bắt đầu đi. Bên trong chỉ có ba người sống, nàng, Triệu Nhan, Thẩm Diên... Loại tổ hợp này, rõ ràng là nam tử kia muốn thử nàng.

Nàng đang nghĩ như vậy, chợt nghe Thẩm Diên mở miệng, nói với nàng: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Rốt cục thì ngươi là ai?”

Tiểu Tiểu nhìn Thẩm Diên, lại nhìn Triệu Nhan, nghĩ nghĩ, nói: “Vừa rồi không phải bọn họ đã nói rất rõ ràng sao? Ta là đồ nhi của ‘Quý Sư’, chính là môn hạ của Thần Tiêu phái. Bọn họ mang ta theo, là vì cùng một môn phái.”

“Hóa ra, ngươi thật sự cùng một môn phái với bọn họ. Ngươi căn bản không phải tỳ nữ, cũng không phải bắt đến, đúng không?” Về mặt của Thẩm Diên đau đớn kịch liệt.

“Thẩm đại tiểu thư, đây là ngài chất vấn ta?” Tiểu Tiểu cười cười, nói, “Đúng, ta là kẻ lừa đảo, nhưng ta chưa từng giết người, so sánh với lệnh tôn, ta vẫn tốt hơn đó.”

Sắc mặt Thẩm Diên nháy mắt thay đổi.

Tiểu Tiểu đi đến cái sập bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, giả vờ làm bộ dạng đang điều tức, không nói thêm điều gì.

Thẩm Diên trầm mặc một lát, mở miệng nói, “Vẫn còn Lí đại ca? Chẳng lẽ hắn cũng là...”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trong lòng lạnh băng, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, lại phải kéo cả Liêm Chiêu xuống nước? Nàng đắn đo, đang định mở miệng, lại nghe thấy tiếng cười của Triệu Nhan.

“Ha ha a, Thẩm đại tiểu thư, người thật là thú vị.” Triệu Nhan đi đến trước mặt Thẩm Diên, “‘Lí đại ca’? Người người nói chẳng lẽ là công tử của Thần Tiễn Liêm gia, Liêm Chiêu?”

Thẩm Diên cả kinh, “Liêm Chiêu?”

Triệu Nhan mỉm môi, cười nói, “Thật sự là đáng cười, hóa ra, người bên cạnh người ai ai cũng gạt người. Từ nhỏ đến lớn, người cũng chưa từng nghe được một câu thật lòng a?”

Thẩm Diên nhìn nàng, ánh mắt trở nên kiên định, nói, “Triệu cô nương, Thẩm Diên nhìn đời chưa sâu, bị người lừa gạt. Nhưng sai chính là ở chỗ đã đi lừa gạt người khác. Thẩm Diên ta dùng chân thành đối đãi với người khác, tự thấy không hề hổ thẹn. Người là người, ăn nói bừa bãi, đối trắng thay đen, chẳng lẽ lại không hề thấy ngượng?”

“Ngượng?” Triệu Nhan nhẹ nhàng lặp lại, “Thẩm tiểu thư chẳng lẽ quên rồi. Nô tỳ ăn nói bừa bãi, đối trắng thay đen, đều là vì che chở cho lệnh tôn đó chứ.”

Thẩm Diên nhìn Diễm Cơ nằm trên giường, nói, “Nếu không phải việc cha ta làm là vì muốn phục sinh cho lệnh đường, người còn có thể che chở cho hắn sao?”

Triệu Nhan lắc đầu, nói, “‘Nếu’ là có ý gì? Thẩm tiểu thư cần gì phải đặt ra giả thiết này. Hiện tại, trong tâm lệnh tôn đều là sinh tử của gia mẫu, liệu linh làm bao nhiêu việc sái trái với thiên hạ, cũng là vì muốn phục sinh cho gia mẫu. Chẳng lẽ, người ghen tị?”

Thẩm Diên nói, “Cần gì phải ghen tị? Cứ cho là lệnh đường có thể phục sinh, cũng chỉ có thể làm nhiếp.”

Tươi cười của Triệu Nhan biến mất, ánh mắt trống rỗng khiến cho người ta lạnh lẽo, “Im miệng! Thẩm Diên, người cho là người là Thẩm gia đại tiểu thư thì giỏi lắm hay sao? Ta nói cho người biết, nếu không phải nương ta bị cái tên thợ rèn vô liêm sỉ kia dỗ đi, bằng trí tuệ và mĩ mạo của nương ta, đã ngồi lên được vị trí chính thất lâu rồi!” Trong khẩu khí của nàng mang theo cảm xúc không cam lòng và căm hận, “Thẩm Diên, tất cả những gì của người hôm nay, vốn là thuộc về ta! Chờ nương ta phục sinh lại, ta nhất định sẽ lấy lại tất cả!”

Trong ánh mắt của Thẩm Diên mang theo khinh miệt, “Nếu như người thêm muốn cái danh hào ‘Thẩm đại tiểu thư’ này, ta nhường cho người cũng được. Chỉ là, người hãy nhớ cho kỹ, lưới trời tuy thưa, nhưng ngày sau nhất định sẽ có báo ứng!”

“Báo ứng?” Triệu Nhan khẽ cười, “Ta bị bắt đến Tê Vũ sơn trang này, suýt nữa thân thể này bị dùng để dưỡng cỏ. Ta mới là người bị hại, sao lại có báo ứng?”

Tiểu Tiểu đang vô cùng xấu hổ khi nghe cái đoạn tranh cãi gia tộc này, nhưng những lời này của Triệu Nhan, lại khiến nàng mở mắt ra, nghiêm túc nghĩ lại.

“Ta còn tưởng người vốn đã cấu kết với bọn họ, hóa ra cũng là giống ta, thay đổi giữa chừng a.” Tiểu Tiểu mở miệng, mang theo ý cười thần nhiên, nói.

Triệu Nhan xoay người, nhìn nàng, “Cũng may mà ta bị bắt đến đây, mới có thể gặp được nương ta. Tà cô nương không phải cũng giống vậy sao, chuyện tới bây giờ, lợi nhiều hơn hại nhĩ.”

Tiểu Tiểu cười, “Cũng vậy thôi.” Tiểu Tiểu cẩn thận nghĩ lại, tính ra lợi ích đạt được cũng tương đối nhiều hơn, không phải sao, ngay cả ngân châm trong cổ tay cũng lấy ra rồi. Tuy nhiên, có một số việc, cũng không phải cứ có lợi là có thể từ bỏ.

“Chỉ tiếc, Tà cô nương, người người tân tân khổ khổ cứu ra, chỉ sợ cũng không sống được lâu.” Triệu Nhan tiếp tục nói, “Ngụy công tử bọn họ lần này đi, chỉ sợ cũng là muốn giết người diệt khẩu.”

Tiểu Tiểu thờ dãi, “Sinh tử do mệnh, chuyện này cũng không còn cách nào khác. Thiên hạ này có ai ngóc đến mức làm kẻ địch của Thần Tiêu phải chứ?”

“Kẻ thức thời làm trang tuần kiệt.” Triệu Nhan nói, “So với câu này, ta càng muốn tán thưởng Tà cô nương mọi việc đều thuận lợi nha.”

Ngữ khí Triệu Nhan bình thản, nhưng Tiểu Tiểu nghe ra được địch ý trong đó. Tiểu Tiểu cười cười, nói, “Mọi việc thuận lợi? Ha ha, làm sao người biết, tất cả mọi thứ này đều do một tay ta sắp đặt chứ?... Người không phải cũng đã từng hoài nghi hay sao? Vì sao ta biết người bị bắt tại Tê Vũ sơn trang, còn đi thông tri cho Mạc Doãn. Hôm nay vì sao lại có thể có được bản đồ của địa cung, tìm được các người. Lại vì sao muốn thả đám Liêm Chiêu đi, một mình lưu lại... Tiệp thể nói cho người một việc rất hay, Linh Vũ đỉnh trên bảng hiệu của Tê Vũ sơn trang chính là do ta cắm lên đấy nha, chính là lúc

ta bắt gặp người bị bắt đến đó...”

Lời này của Tiểu Tiểu vừa nói ra, sắc mặt Triệu Nhan và Thẩm Diên đều thay đổi.

Tiểu tiểu cười thầm. Tại sao mỗi lần nàng bịa chuyện, mọi người đều tin hết cả vậy? Hơn nữa, lần nào cũng biến bản thân thành kẻ lợi hại thái quá, vậy mà lại chả có ai hoài nghi... Cái thế đạo gì thế này? Chẳng lẽ, nàng không thể là một bao cỏ vẫn không hay vô chẳng giò được hay sao?

“Hóa ra là người...” Triệu Nhan kinh ngạc nói.

Tiểu Tiểu hí mắt cười, “Đúng, chính là ta. Nếu như không làm như vậy, làm sao có thể chỉ cần thiết kế qua loa như vậy là mọi chuyện có thể liên quan tới nhau, lại làm sao có thể lộ ra sơ hở để ta có cơ hội nhảy vào chứ?” Nàng từ trên sạp cúi người xuống, nói, “Ta cũng lừa lừa người, kỳ thực, ta cần bản không cần phải điều tức, nội lực của ta, cho tới bây giờ, chưa từng bị chặn lại.”

Triệu Nhan lui lại mấy bước, “Người...”

“Đúng như lời người nói, Ngân Kiều cũng chỉ là một quân cờ của ta. Không phải hấn sai phái ta, mà là ta sai phái hấn. Ha ha...” Tiểu Tiểu cười vô cùng gian tà, “Hiện giờ, người biết hết rồi, ta tất nhiên không thể để cho người sống.” Nàng nâng tay, “Nơi này không ai có thể cứu người được, nhận mệnh đi!”

(Ồi mẹ ơi! Mỗi lần nghe bà nói dối lại thấy gai hết cả người... Thế mà mấy người kia vẫn tin mới chết chứ... >.

Tiểu Tiểu đang định uy hiếp tiếp, để Triệu Nhan đem hết tất cả những điều nàng biết nhả hết ra, cũng không ngờ, Thẩm Diên lại vọt đến, chắn trước mặt Triệu Nhan.

“Dừng tay!” Thẩm Diên nói.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng vẫn như cũ vẫn duy trì vẻ gian tà của bản thân, “Thẩm tiểu thư không cần sốt ruột đi tìm cái chết như vậy, cứ từ từ từng người từng người rồi sẽ đến lượt thôi!”

Thẩm Diên không chút sợ hãi, ánh mắt vô cùng kiên định, “Người dựa vào cái gì giết người? ! Cho dù là làm chuyện phi pháp, cũng đều có quan phủ trừng trị! !”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Quan phủ? Đại tiểu thư, đây là người đang muốn đàm luận vương pháp với ta?”

“Đúng!” Thẩm Diên nói, “Người như làm như vậy, so... so với cha ta có cái gì khác nhau chứ? !”

Tiểu Tiểu thu tay, nói: “Ý của tiểu thư là, mặc dù là lệnh tôn phạm tội, người cũng sẽ không quản người thân mà đi báo quan?”

Thẩm Diên thoáng trầm mặc một lát, sau đó, ngược mắt, “Đúng!”

Trong nháy mắt kia, Tiểu Tiểu nhớ tới Liêm Chiêu. Rất giống a... Hoàn toàn không hề có một tia dơ bẩn, sạch sẽ. Chính trực giống nhau, thuần lương giống nhau, chói mắt giống nhau... Giống nhau, đều nói sẽ báo “Quan phủ”. Cho nên, lúc biết được thân phận của nàng, hấn cũng sẽ không hề liếc mắt nhìn nàng nữa. Cho dù là thế tử của hấn, hấn cũng sẽ không vì là người thân mà buông tha vương pháp...

Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ vãng cười. Nàng là kẻ lừa đảo, am hiểu nhất chính là nói dối. Mà Thẩm đại tiểu thư này đã nói: sai chính là ở chỗ đã đi lừa gạt người khác. Quả nhiên là nàng đã sai sao...

“... Cho dù hấn là cha ta, ta cũng không thể để hấn tiếp tục sai lầm. Nhưng mà, thân thể này sinh ra là nhờ ơn cha mẹ. Thẩm Diên cũng sẽ không để cha phải chịu khổ một mình...” Thẩm Diên bình tĩnh nói xong.

Tiểu Tiểu ngược mắt, trong lòng không khỏi tán thưởng. Vốn tưởng rằng, Thẩm Diên chỉ là tiểu thư nhà giàu mảnh mai yếu đuối, nhưng hiện giờ xem ra, quả nhiên tên giống như người. Thẩm Diên, không phải là “Diên” trong hai chữ “Uyên Ương”, mà là “Diên” trong “Diên phi lệ thiên”, ý là món nói nàng là chim ưng vượt tường cao mà bay đi...

(Thẩm Diên: 沈鸢

Uyên ương: 鸳鸯

Diên phi lệ thiên: 鸢飞戾天)

“Thẩm tiểu thư khí độ bất phàm, khiến người khâm phục. Được, ta liền để lại mặt mũi cho tiểu thư.” Tiểu Tiểu thân nhiên cuộn lấy một lọn tóc của mình, “Chỉ cần Triệu cô nương đây nói hết mọi chuyện mình biết cho ta, ta sẽ tạm tha cho nàng một mạng.”

Sắc mặt Triệu Nhan lạnh lẽo, “Người muốn biết cái gì?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Ví dụ như, vị nam tử tự xưng là sư huynh của ta kia, tên gọi là gì?”

Triệu Nhan đáp, “Hắn là đại công tử của Anh Hùng Bảo, Ngụy Anh Dương...”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. Anh Hùng Bảo? ! Lúc trước nghe Lăng Du gọi hấn Ngụy công tử, nàng cũng từng nghĩ tới như vậy, nhưng mà, thế nhưng thật sự là? !... Lại nói tiếp, như vậy cũng hợp tình hợp lý thôi, lúc trước Hi Viễn và Phụng đường chủ cấu kết, ý đồ đến Anh Hùng Bảo trộm Cửu Hoàng thần khí——“Tứ Thần”, trong Anh Hùng Bảo có Cửu Hoàng thần khí, loại tin tức này, nếu không có người bên trong tiết lộ thì làm sao mà bị người khác biết được? Mà lấy địa vị của Phụng đường chủ, làm sao có thể biết chính xác địa điểm của cấm địa “Tĩnh thất”. Nói cách khác, nội gian lớn nhất trong Anh Hùng Bảo, không phải là Phụng đường chủ, mà là Ngụy gia đại thiếu gia, Ngụy Khải Ngụy Anh Dương?

Tiểu Tiểu nỗ lực để bản thân có vẻ kinh ngạc, nàng cười nói: “Không nghĩ tới, đường đường là Anh Hùng Bảo cũng chịu khuất phục cho Thần Tiêu phái sai bảo, thật sự là buồn cười. Tốt lắm, ta hỏi lại ngươi, mục đích của bọn họ là gì?”

Triệu Nhan trầm mặc.

Tiểu Tiểu nói, “Thần Tiêu phái không có khả năng chỉ vì phục sinh ngoại nhân đau khổ mà mình không có liên quan mà giống trống khua chiêng như vậy, trong đó, tất có nội tình. Ta đoán, nhất định là có liên quan đến Cửu Hoàng thần khí nhỉ?”

Triệu Nhan nghĩ nghĩ, đáp: “Mục đích của bọn họ là gì, ta cũng không biết. Ta chỉ nghe Thẩm trang chủ nói, hấn phụng mệnh dựa theo bản vẽ, chế tác ‘Tứ dẫn’, để không chế ‘Tam Thi Thần Châm’...”

Tiểu Tiểu cúi mắt, suy xét. “Tứ dẫn”, “Tam Thi Thần Châm”... Hai thứ này, có liên quan với Cửu Hoàng thần khí? Chỉ một lát sau, nàng liền hiểu ra. Cửu Hoàng thần khí, có hai cái đặc điểm, thứ nhất, đều là do Thích thị tạo ra. Thứ hai, cũng không ghi lại ở trong tập tranh ảnh tư liệu về binh khí Thích thị.

“Tam Thi Thần Châm” vốn là do hồi nhỏ nàng xem tập tranh ảnh tư liệu mới biết được, hiển nhiên, “Tam Thi Thần Châm” không có khả năng là Cửu Hoàng thần khí, mà “Tứ dẫn” lại càng không phải. Nhưng mà, “Tứ dẫn” cộng với “Tam Thi Thần Châm”, uy lực của nó, nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy. Chẳng lẽ, “Tứ dẫn” và “Tam thi thần châm” cộng lại, chính là Cửu Hoàng thần khí?

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, cảm giác trong lòng, chỉ có khóc không ra nước mắt.

Không cần như vậy chứ, đánh bậy đánh bạ mấy việc cũng có thể dính vào Cửu Hoàng thần khí? Vận khí của nàng sao lại kém như vậy a? Nàng không có xa cầu gì, chỉ cần ăn no mặc ấm, thỉnh thoảng làm chút chuyện xấu mà thôi. Vì sao lại luôn bị cuốn vào mấy chuyện đại sự như vậy chứ? ! Ông trời a! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Ba quyền bốn tay

Trong địa cung u ám lạnh lẽo, thị lực có tốt đến mấy cũng không thể nhìn rõ đường đi, vậy mà đoàn người kia, tại địa đạo rắc rối phức tạp này lại nhanh nhẹn đi chuyển.

Những người này, tất nhiên là Hi Viễn, Lăng Du, Thẩm Trầm và đại công tử Anh Hùng Bảo, Ngụy Khải kia.

Bốn người đi đến trước một bức tường đá thì ngừng lại. Thẩm Trầm tiến lên, mở ra cơ quan trên tường đá. Ba người đi vào, còn hấn lại đứng lại bên cạnh tường đá, quay đầu nhìn con đường lúc đi đến.

“Sao vậy, Thẩm trang chủ?” Ngụy Khải mở miệng, nói.

Thẩm Trầm nhú mày, nói, “Ngụy công tử, tại hạ vẫn cảm thấy, để ba người kia ở chung một chỗ, có chút mạo hiểm. Nếu Diễm Cơ có sơ xuất gì...”

“Trang chủ yên tâm đi...” Ngụy Khải cười nói, “An nguy của Diễm Cơ, Triệu cô nương tất nhiên sẽ tự chú ý. Lệnh ái lại không có võ công, tuyệt đối không thể ra tay với Diễm Cơ.”

“Tại hạ lo lắng, là vị Tà cô nương kia.” Thẩm Trầm nói ra nghi ngờ của bản thân.

Lăng Du nghe xong, cũng mở miệng, “Không sai, cô nương kia có chút giáo hoạt, Cho dù là người một nhà, cũng nên đề phòng.”

“Ha ha,” Về mặt Ngụy Khải thoải mái, nói, “Cho nên, ta rất muốn nhìn xem, nàng sẽ giao hảo tốt với Triệu Nhan cô nương hay vẫn là chọn Thẩm đại tiểu thư tình thâm nghĩa trọng kia. Đương nhiên, cho dù nàng chọn bên nào, hiện tại nàng đều không thể ra khỏi thạch thất kia một bước, không phải sao?”

Thẩm Trầm và Lăng Du hai mặt nhìn nhau, không hiểu.

Ngụy Khải thờ dài, nói, “Ta vừa mới gặp được tiểu sư muội cổ quái tính nghịch này, nên rất muốn biết, dưới tình thế như thế này, nàng sẽ làm gì. Tuy nhiên, nếu nàng thật sự giáo hoạt giống như lời hai vị nói, ta thấy, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn điều tức, chờ chúng ta quay về. Cái gì cũng không làm.”

“Nếu đúng như tiên đoán của Ngụy công tử, vậy thì quá tốt rồi.” Thẩm Trầm nghe xong, gật đầu nói.

“Hai vị yên tâm. Ta đã đồng ý giúp hai vị đạt thành tâm nguyện, tất nhiên sẽ thực hiện được lời hứa.” Ngụy Khải nói, “Việc cấp bách bây giờ, chính là đem đám cá lọt lưới này thanh lý sạch sẽ, tránh để lộ tin tức, thất bại trong gang tấc.”

Mấy người không nói thêm gì nữa, tiếp tục chạy đi, ước chừng khoảng thời gian uống một chén trà, mọi người liền đi đến một đại sảnh trống trải.

Thẩm Trầm nhìn khắp nơi, nhíu mày nói, “Không có khả năng, ta đã chặn đứt đường đi, những kẻ đó đáng nhẽ phải đang ở chỗ này mới đúng.”

“Chứ không phải bọn họ vẫn ở nguyên chỗ cũ, không di chuyển?” Hi Viễn mở miệng, nói.

“Cho dù không vội vàng bỏ chạy chối chết, cũng nên dùng hết sức lực đi tìm chúng ta, không có khả năng không di chuyển.” Ngụy Khải trả lời.

Lúc này, sắc mặt Lăng Du kịch biến, cả kinh nói, “Khu cổ hương?!”

Ba người kia cũng kinh hãi, trong địa cung này, đáng nhẽ không còn ai khác, tại sao lại có khu cổ hương?

“Cái mũi của Lăng Du sư phụ thật thính a!” Một thanh âm mảnh mai thanh thúy từ một bên truyền tới, ngọn đèn ẩn hiện. Một bóng thiếu nữ mặc cung trang chậm rãi thong thả bước ra.

“Quả nhiên là ngươi, Bì Từ.” Lăng Du nói.

Không sai, người tới chính là nữ đồng nâng đèn xuất hiện ở trên núi lúc trước, Bì Từ. Mà ở phía sau nàng, tất nhiên chính là Quý Cửu mặt mày dữ tợn, còn có cả tông chủ lỗi lạc xuất trần của Thần Nông thế gia, Thạch Mật.

Sắc mặt Thẩm Trầm trở nên khó coi vô cùng, “Các ngươi... Các ngươi đi vào bằng cách nào?”

Quý Cửu cười cười, nói, “Đã nói song cổ trống mái hấp dẫn lẫn nhau, bằng tài nghệ của tông chủ, chẳng lẽ còn không truy ra tung tích chỗ hùm cổ đang ẩn nấp hay sao?”

“Hi hi, kỳ thực, đại đạo này uốn lượn phức tạp, rất dễ lạc đường nha. May mắn...” Bì Từ cười nói, “Cổ trùng của Lăng Du sư phụ lại dẫn đường cho chúng ta tới đây a!”

Lăng Du khản trương không thôi, quay đầu nhìn Hi Viễn và Ngụy Khải.

“Hóa ra là tông chủ của Thần Nông thế gia, Thạch Mật, nghe danh đã lâu.” Ngụy Khải ôm quyền, nói.

Thạch Mật nhìn hẩn một cái, hơi hơi vuốt cằm, cũng không nói chuyện.

“Tông chủ đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?” Ngụy Khải tiếp tục dùng khẩu khí vân đạm phong khinh, hỏi.

Thạch Mật cúi mặt, nói, “Trường sinh cổ, Tam Thi thần Châm. Giao hai thứ này ra, bốn tọa sẽ tự rời đi.”

Ngụy Khải bất đắc dĩ, nói, “Tông chủ là lãnh đạo của Thần Nông thế gia, vậy mà cũng có người cần phục sinh sao?”

“Làm cần!” Quý Cửu tiến lên một bước, cơ quan móng sắt trên cổ tay đã mở ra, ở trong khung cảnh u ám này lóe lên hàn quang.

Thạch Mật nâng tay, ý bảo hẩn lui ra. Nàng không hề để ý tới Ngụy Khải, không chút biểu cảm nói với Lăng Du, “Lăng Du sư phụ, không phải ngươi cho rằng, những người này có thể can nhiễu ta chứ?”

Lăng Du nở nụ cười, “Thạch Mật, ngươi cho là ngươi đi được vào địa cung thì đã nắm chắc được thắng lợi hay sao? Được, lão phu cũng đang muốn tìm ngươi. Phục sinh người chết, cần dùng ‘Tam Thi Thần Châm’ để thúc giục huyết mạch. Hiện tại, tuy rằng trong tay lão phu có ba trăm sáu mươi hai cây, lại có ‘Tứ dẫn’ phụ trợ, nhưng chung quy cũng không thể so bằng công hiệu của việc có đủ thần châm.” Hẩn nhìn Thạch Mật, lại nhìn Bì Từ, nói, “Hôm nay, ‘Tam thi Thần Châm’ tự đưa đến cửa, thật sự là trời cũng giúp ta!”

Thạch Mật vẫn bình tĩnh như cũ, nói, “Hóa ra, trên tay ngươi không chỉ có một trăm lẻ tám cây thần châm của Đông Hải thôi a... Cũng tốt, đỡ mất công bốn tọa đi tìm.” Khóe miệng nàng nhẹ nhàng mỉm cười, “Bì Từ, Quý Cửu.”

Tiếng nói vừa dứt, Bì Từ liền lấy ra một bao hương phấn, đổ vào trong chiếc đèn cung đình. Một đợt sương khói nháy mắt tỏa ra, tràn ngập không gian.

Không cần Lăng Du nhắc nhở, mọi người cũng biết trong làn sương kia có quỷ, ào ào tản ra.

Nhân dịp có kẻ hở, Quý Cửu tung người bay lên, đánh thẳng về phía Lăng Du.

Lúc này, Ngụy Khải vòng đến sau lưng Quý Cửu, đánh lên một chuông.

Quý Cữu không hề phòng bị có người đánh lén, nhận một chưởng lại, bị kinh lực đánh văng ra. Hắn ngã xuống đất, quay cuồng vài cái, lại chậm rãi đứng lên. Hắn nhìn Ngụy Khải cười cười, lau máu tươi nơi khóe miệng.

“Minh lôi chưởng... Quả nhiên danh bất hư truyền.” Quý cữu nói, “Tuy nhiên, ‘Trường sinh cổ’ trong cơ thể ta cũng không phải là hư danh.”

Ngụy Khải nhú mày, “Giới cho một ‘Trường sinh cổ’...”

Hai người nói xong, liền bắt đầu lao vào chiến đấu.

Một bên, Bì Tử cũng vô cùng nghiêm túc. Nàng nắm lấy cột trụ của đèn lồng, tay nhẹ nhàng xoay chuyển, từ trong đèn can rút ra một thanh kiếm thật nhỏ. Nàng nâng kiếm, gia nhập cuộc chiến, cùng Hi Viên giao thủ.

Thạch Mật đứng một bên, lẳng lặng quan sát.

Mà quan sát bình tĩnh như vậy, lại khiến Lăng Du và Thẩm Trầm cảm thấy trái tim băng giá. Hai người này đều không có võ công, mà Ngụy Khải và Hi Viên lại không thoát thân ra được. Đám tùy tùng đã bị đoàn người Liêm Chiêu diệt mất hơn nửa, còn lại cũng không đủ để làm đối thủ của Thạch Mật. Lúc này đây, quả đúng là chạy trời không khỏi nắng?

Thạch Mật dường như nhìn ra vẻ hoảng sợ trong mắt hai người kia, trong ánh mắt ánh lên ý cười.

“Lăng Du sư phụ... Hiện tại, ngươi có thể ngoan ngoãn nói chuyện với bốn tọa chứ?”

.....

Ngoài đại sảnh, cách chỗ Thạch Mật không xa, một đám Liêm Chiêu bị điểm huyết, không thể động đậy nằm trên mặt đất.

(Ôi trời ơi! Tưởng đâu... Hóa ra nằm đây!!!!)

Mọi chuyện trong đại sảnh, nơi này đều nghe được rõ ràng. Mà tiếng đánh nhau cũng theo đó mà truyền đến, chắc là đang chiến đấu rất kịch liệt.

Đột nhiên, trong bốn người, có người động đậy.

Chỉ lát sau, Ngân Kiều từ dưới đất đứng lên, ho nhẹ vài tiếng. Trên trán của hắn tràn đầy mồ hôi, bộ dạng cực kỳ mệt mỏi. Hắn ngăn lại cơn ho, sau đó nâng tay, giải khai huyết đạo trên người Nhạc Hoài Khê.

“Oa!” Nhạc Hoài Khê bắn dậy, “...Trời ạ, ta còn tưởng Thần Nông thế gia là người tốt chứ, không nghĩ tới hỏi chuyện xong, liền điểm huyết chúng ta lại. Rất ngoan độc a! Đúng rồi, Ngân Kiều đại gia, ngươi không sao chứ?! Ngươi thật lợi hại a, như thế cũng có thể tự giải huyết đạo!”

Ngân Kiều nghe nàng nói một đoạn dài, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, nói, “...Không phải là ta lợi hại, nàng kia trước đó có lấy thần châm ra khỏi cánh tay ta, sau đó mới điểm huyết. Chắc là do thần châm nhiều loạn chân khí nên ta mới có thể miễn cưỡng giải được huyết đạo...”

“Nga, như vậy à...” Nhạc Hoài Khê nhìn khắp nơi. Lúc nhìn thấy Liêm chiêu và Ôn Túc, nàng thoáng nghĩ ngợi, sau đó vươn tay giải khai huyết đạo cho hai người.

Ngân Kiều thấy thế, thờ dãi, vươn tay sờ trán.

“Hai vị không sao chứ?” Nhạc Hoài Khê nói.

“Không sao.” Liêm Chiêu trả lời.

Ôn Túc không nói một lời, đứng lên từ trên đất, biểu cảm lạnh lẽo đi về phía đại sảnh.

“A?” Nhạc Hoài Khê không hiểu, nhưng sau đó cũng lập tức đứng lên, “Đợi chút, ta cũng đi!” Nàng quay đầu, nói với Ngân Kiều, “Ngân Kiều đại gia, ngươi ngoan ngoãn nghỉ ngơi, giao cho ta đi!”

Nói xong, nàng nhanh chóng đuổi theo.

Ngân Kiều lại thờ dãi, sau đó, quay đầu nhìn Liêm Chiêu đứng dậy.

“Liêm công tử...” Ngân Kiều mở miệng, nói.

Liêm Chiêu chưa bao giờ nghĩ tới hắn lại chủ động nói chuyện với mình, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là đáp lại, nói: “Có chuyện gì sao?”

Ngân Kiều nghĩ nghĩ, nói: “... Nàng có từng hại người?”

Liêm Chiêu nhú nhú đầu mày, “Nàng? ...” Lập tức, liền hiểu ra người trong lời hắn nói là ai, lắc lắc đầu.

“Đã từng cứu người?” Ngân Kiều lại hỏi.

Liêm Chiêu lắng lắng gật đầu.

Ngân Kiều cũng gật đầu, “Tại hạ đã hỏi xong, xin ngài cứ tự nhiên.”

Trong ánh mắt Liêm Chiêu hiện lên một chút kinh ngạc. Hắn thoáng trầm mặc, sau đó, nói, “Chuyện gì ra chuyện đó. Người vẫn là đạo tặc trên giang hồ, lần sau gặp lại, Liêm Chiêu chắc chắn sẽ mang người tới giao nộp cho pháp luật. Cáo từ.” Hắn nói xong, xoay người rời đi.

Ngân Kiều không khỏi bật cười, “.. Thật sự không hiểu nha đầu kia coi trọng người ở điểm nào...”

.....

Trong đại sảnh, tình hình chiến đấu càng ngày càng ác liệt. Mà Thạch Mật cũng không ngồi yên nữa. Nàng chậm rãi lấy mấy cây thần châm ở trong lòng ra, đang định bắn ra.

Đột nhiên, có một đạo nhân ảnh thả người bay vào, đao phong lạnh lẽo tham gia chiến cuộc.

Ngụy Khải bức lui Quý Cữu, lùi lại mấy bước, nói, “Trọng âm song đao, quả nhiên rất có tài.”

Ôn Túc không nói một lời, vung đao tấn công, thế cục lập tức biến thành hai đánh một.

Lúc này, chỉ thấy một người nữa vọt vào, hô to một câu, “A công! Tìm được người rồi! Trả ta nửa tháng tiền công đi!”

Nhạc Hoài Khê chỉ vào Lăng Du, lòng đầy căm phẫn, sau đó đứng dậy, trực tiếp tấn công.

Hi Viễn thấy vậy, lập tức bứt ra, che chở cho Lăng Du. Nhưng Bì Tử cũng nghiêm túc, lập tức thả người tham gia.

Đợi đến lúc Liêm Chiêu đi vào đại sảnh, nhìn thấy, chính là chiến cuộc hỗn loạn như vậy. Không biết ai là ai, cũng không biết rốt cục là ai đánh với ai, dù sao, mọi người đánh loạn xạ ngẫu, thấy đối phương là đánh.

Duy có Thạch Mật, nàng đã thu hồi binh khí, bình yên đứng ở một bên.

Liêm Chiêu thoáng suy xét, sau đó, nâng đao tấn công về phía Ngụy Khải.

Ngụy Khải lấy một địch ba, tất nhiên là dùng hết sức. Hắn nhú mồm, bứt ra, lui lại, nói, “Chậm đã!”

Ba người kia giả vờ không biết gì cả, tiếp tục tấn công.

“Chẳng lẽ hai vị không muốn biết Tả cô nương đang ở đâu!” Ngụy Khải nói.

Giây tiếp theo, móng sắt của Quý Cữu bị Ôn Túc và Liêm Chiêu cản xuống.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, giao nàng ra đây!” Ôn Túc lạnh lùng nói.

Ngụy Khải cười cười, “Yên tâm, tại hạ tuyệt đối không thương tổn nàng dù chỉ một chút.”

“Nàng ở đâu?” Liêm Chiêu mở miệng, hỏi.

Ngụy Khải làm vẻ mặt thản nhiên, “Vô công của tại hạ, tuy rằng không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng ba vị nếu muốn thắng ta, còn cần phí không ít công phu. Sao không bình tĩnh lại đã, nghe ta nói chút chuyện!” Hắn lại nhìn Thạch Mật, nói, “Tông chủ, có hứng thú làm một giao dịch với tại hạ?”

Thạch Mật nghe vậy, nâng tay, ý bảo Bì Tử và Quý Cữu dừng lại.

Ngụy Khải cười nói, “Thần Nông thế gia, Thần Tiên Liêm gia, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, đều là nhân vật có uy tín danh dự trong chốn võ lâm. Ta là môn hạ Thần Tiêu phái, cùng các vị cũng coi như có chút quan hệ sâu xa.” Ngụy Khải nhìn Ôn Túc, “Lại càng không nói, Đông Hải cũng từng là kẻ dưới trướng Thần Tiêu ta, vốn là một nhà. Hiện thời, chúng ta chỉ vì bảy trăm hai mươi cây thần châm, còn có vài người chết không liên quan, tranh đấu đến người chết ta sống, căn bản không hề ý nghĩa. Thần Tiêu phái ta là người tu đạo, cũng không muốn tranh cường hão thắng làm chi, không bằng biến chiến tranh thành tư lự, mọi người cùng nhau kết giao bằng hữu, thấy sao?”

Về mặt Ôn Túc tràn ngập miệt thị, nói: “Đông Hải ta đã sớm thoát ly khỏi môn hạ Thần Tiêu, hiện tại nói ra mấy cái chuyện cũ này, quá buồn cười rồi!”

Ngụy Khải lắc đầu, nói: “Lời ấy của Ôn đại hiệp sai rồi. Theo tại hạ biết, Đông Hải vẫn tu luyện thái âm nội lực ‘Huyền Nguyệt Tâm Kinh’ của bốn môn, nhưng từ khi Nam Hải bắc thần cung quét khỏi đến giờ, Đông Nam hai bên có xô sát, bản bí tịch này cũng bởi vậy mà tách ra làm hai cuốn, lưu lạc hai nơi. Chỉ cần Đông Hải nguyện ý cùng phái ta giao hảo, bí tịch này, chúng ta tự nhiên chấp tay dâng.”

Hắn nói xong, lại nhìn Liêm Chiêu, “Liêm công tử, Thần Tiêu phái nhận ân sủng của tiên đế, hiện thời, thánh thượng cũng có ý triệu Thần Tiêu phái hồi triều. Quan hệ giữa chúng ta, phải là đồng liêu mới đúng.”

Liêm Chiêu nhíu mày, nói: “Giết hại thiếu nữ, coi thường nhân mạng, đồng liêu như vậy, Liêm Chiêu trèo cao không nổi.”

Ngụy Khải cười nói: “Liêm công tử, giết hại thiếu nữ, coi thường nhân mạng, không phải là tại hạ. Mà là, người đứng ở nơi đó Thảm trang chủ và Lăng Du sư phụ mới đúng...”

Thảm Trảm và Lăng Du nghe thấy câu này, sắc mặt đại biến.

Ngụy Khải tiếp tục nói: “Chỉ cần chư vị khẳng khái quy thuận Thần Tiêu phái ta, ta không chỉ thả Tả cô nương, tự tay dâng toàn bộ ‘Tam Thi Thần Châm’, mà còn đem tên truyền nhân cô độc vô lương tâm này giao cho quan phủ... Điều kiện như vậy, chư vị liệu vừa lòng?”

“Giỏi!” Lăng Du cao giọng nở nụ cười, Hay cho một chiêu thí xe bảo soái*! Thực khiến cho lão phu mở mang tầm mắt! Hừ! Nhưng lão phu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt!”

(*: Hi sinh cái nhỏ giữ lại cái lớn)

Lăng Du nói xong, lấy ra một ống trúc từ trên người, bật mở cái nắp, hất về phía mọi người.

Bỉ Từ kinh hô, “Là âm xà cổ!”

Chỉ thấy trùng này vô hình vô ảnh, mọi người mặc dù muốn tránh né, lại không biết nên tránh đi nơi nào.

Thạch Mật chậm rãi đi lên, châm trong tay bắn ra, thần châm đen tuyền bắn ra bốn phía, dùng thủ pháp không thể phân biệt, phá cổ sát trùng.

Mà lúc này, Thảm Trảm cũng bắt đầu hành động, hấn án cơ quan xuống. Chỉ thấy bột phấn màu trắng từ trên trời giáng xuống, mơ hồ che đi tầm mắt mọi người, mà cùng lúc đó, vách tường rơi xuống, đánh úp về phía mọi người.

Trong lúc nhất thời, hỗn loạn kinh người, mọi người phải đi bột phấn trên mặt, Lúc rối cục có thể thấy mọi vật. Thảm Trảm và Lăng Du chẳng biết đi chỗ nào rồi, mà trong đại sảnh, cũng bị chặn kín lại.

“Hừ...” Ngụy Khải đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, “Thật sự là chó cùng rứt giậu. Hi Viễn, đường chỗ này, ngươi nhận ra được chứ?”

Hi Viễn gật đầu, nói: “Nơi này là dùng làm chỗ luyện võ và đề nghị ngơi, cũng không cơ quan sát thương gì, muốn tìm đến chỗ hai người kia, đơn giản vô cùng.”

Ngụy Khải xoay người, nói: “Chư vị, chuyện lúc trước tại hạ nói, mong mọi người cố gắng suy xét. Hiện tại, chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực, tìm ra hai tên tội ác tày trời kia đã.”

Người trong phòng, phần lớn đều trầm mặc.

Lúc này, thanh âm của Bỉ Từ vang lên, “Quý Cữu! Tông chủ, không thấy Quý Cữu!”

Thạch Mật thoáng kinh ngạc, nhíu mày, “... Hừ, cho rằng có ‘Trường sinh cổ’ là có thể giúp người chết phục sinh, chê cười...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tam phục tiểu nhân

Tiểu Tiểu không biết nói gì nhìn Thảm Diên và Triệu Nhan, trải qua một màn lừa bịp của nàng, hai người này đề phòng nàng như phòng đại địch. Thảm Diên ngồi ở bên cạnh bàn, cúi mắt trầm tư. Mà Triệu Nhan thì ngồi ở mép giường, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tiểu Tiểu thờ dài. Nói thật ra, tuy bản thân nàng không đứng mảnh vô địch phi thường giống như lời nàng nói, nhưng ít nhất cũng từng luyện võ sơ sơ. Đối phó với hai thiếu nữ này, vẫn dư dả.

Nàng đột nhiên nhớ tới lúc mình mười tuổi, sư phụ đột nhiên vô cùng nghiêm túc nói với nàng: Tiểu Tiểu, hiện tại sư phụ sẽ truyền cho con một bộ tiểu bát, con ngoan ngoan tu luyện cho tốt.

Khi đó, luyện công luôn luôn là hai ngày đánh cá ba ngày mặc võng, nên nàng liền đáng thương hể hể tròn tròn mắt, hỏi sư phụ, ngoan ngoan tu luyện, là tu luyện kiểu gì?

Sư phụ ngồi xổm xuống đất, nói: Một ngày hai canh giờ. Cho đến khi nào con nhắm mắt lại là có thể thi triển ra bộ võ công này thì mới thôi.

Nàng vừa nghe phải tập hai canh giờ, ngay tại đó khóc um lên.

Chỉ là, sư phụ dù một chút cũng không mềm lòng, mỗi ngày áp bức nàng luyện bộ công phu này hai canh giờ liền. Có một ngày, nàng chịu không nổi, vụng trộm chạy đi hái hoa dã ngoại, mãi đến tối mới mò về nhà.

Lần đầu tiên sư phụ tức giận, suốt cả ba ngày, một câu cũng không thêm nói với nàng.

Nàng sợ, ngoan ngoãn nhận sai, về mặt cầu xin, ngày ngày cố gắng luyện tập, sư phụ nhò thế mới không tức giận nữa.

Như vậy, qua ba năm, sư phụ cười nói cho nàng, sau này mỗi ngày chỉ cần luyện tập một lần là được. Nàng mừng rỡ như hoa nở, cười hỏi sư phụ tên của bộ công phu này.

Sư phụ sáng khoái nói: Còn chưa nghĩ.

Tiểu Tiểu ngây người tại trận, nửa ngày không nói ra lời.

Sư phụ cười cười nói: Con thích gọi nó là gì thì là cái đó.

Vì thế, Tiểu Tiểu tâm như hoa nở, nói: Vậy gọi là “Không thể không luyện”, không thì, là “Hai canh giờ liền!”

Sư phụ ngẩn người, lập tức, cúi đầu nở nụ cười.

Tiểu Tiểu không hài lòng: Là do sư phụ cho phép con đặt tên, không cho phép cười!

Sư phụ lập tức nhin cười, về mặt nghiêm túc nói: Vậy gọi “Không thể không luyện”.

Năm Tiểu Tiểu mười lăm tuổi kia, rốt cục cũng hiểu ra được cái tên này chả tốt đẹp tạo nào. Vì thế, nàng suy nghĩ lại định đổi tên lại thành “Lưu vân thư”, “Triền phong thư”, “Tà thị bất”... Nhưng sư phụ cười, nhất định phủ quyết.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, sư phụ lại cười đến gian trá.

Vì thế, bộ công phu Tiểu Tiểu am hiểu nhất chính là bộ tiểu bất này, lại có một cái tên nhất định khiến người ta xấu hổ.

Lúc nàng biết mục đích sư phụ ép nàng tập luyện bộ công phu này, lại nhớ đến cái tên này, thì thấy thật chuẩn xác. Không sai, “Không thể không luyện”, bộ công phu này, quan trọng nhất ở hai điểm là “Thiếp*” và “Triền*”, tuy rằng không cách nào gây sát thương, nhưng có thể khắc chế chiêu thức của đối thủ. Cho dù là võ công loại nào, bị quán quyết như vậy, tất nhiên là không thể phát huy. Mà kể từ đó, muốn chạy trốn liền tiện hơn rất nhiều.

(Thiếp: Dán lấy

Triền: Cuốn lấy)

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, không khỏi nở nụ cười. Sư phụ a, ngài mưu tính sâu xa thực khiến cho người ta xấu hổ... Chỉ là, nếu đối thủ là “Minh lôi chương”, bộ công phu “Không thể không luyện” này có khả năng chống đỡ được mấy chiêu đây?

Nàng đang suy tư, vách tường đột nhiên mở ra, Thẩm Trầm và Lăng Du vác theo Quỷ Cữu vọt tiến vào.

Lúc này, Tiểu tiểu từ trên sạp nhảy dựng lên, mà Lăng Du cũng nghiêm túc, nâng tay bắn châm.

Tiểu Tiểu hoảng hốt, cúi hạ thất lưng tránh đi.

Lăng Du thấy thế, đột nhiên ngừng lại, bắn châm về phía đứa con Hành Thi đang chờ ở một bên kia. Nháy mắt, hành thi đứng dậy, ra chiêu tấn công về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu mặc dù kinh hãi, nhưng lập tức ra tay, gỡ bỏ chiêu thức của Hành Thi. Mà một khắc kia, Tiểu Tiểu phát hiện, khác với những nữ hài trước đây, khối Hành Thi này chiêu thức sắc bén, không hề có chút biểu cảm chết lặng nào. Quả nhiên, “Trường sinh cổ” dùng được sao?

Thẩm Trầm thấy Hành Thi và Tiểu Tiểu triền đấu, liền yên tâm. Hắn nhìn Quỷ Cữu, nói: “Lăng Du sư phụ, tiểu tử này ở lâu không có tác dụng, mau lấy thư cổ trong cơ thể hắn ra, kết liễu hắn!”

Quỷ Cữu bị thần châm phong bế huyết đạo, đã hôn mê. Lăng Du lấy ra một con dao nhỏ, đang định đâm.

Trong một cái chớp mắt đó, Thẩm Diên vọt người đi qua, bắt lấy tay cầm dao của Lăng Du.

“Diên nhi!” Thẩm Trầm gầm lên.

Thẩm Diên ngược mắt, khẽ run nói: “Cha, nữ nhi không thể để cho người tiếp tục sai lầm nữa!”

“Làm càn!”

Thẩm Trầm cấp tốc xông lên phía trước, ra về muốn cản lại Thẩm Diên, nhưng ánh mắt hắn đột ngột thay đổi, trực tiếp đánh một quyền về phía Lăng Du.

Lăng Du bất ngờ không kịp đề phòng, trúng ngay một quyền. Thẩm Trầm mặc dù không có võ nghệ, nhưng một quyền dùng hết toàn lực này, vẫn khiến cho Lăng Du ngã xuống đất, không thể động đậy.

“Ngươi...” Lăng Du kinh sợ.

Thẩm Trầm cười cười, nói: “Lăng Du sư phụ, trường sinh cô chỉ có một, ngươi cũng đừng trách ta.”

“Cha!” Thẩm Diên cả kinh nói.

“Im miệng!” Thẩm Trầm gầm lên, “Ngươi là đồ nữ nhi bất hiếu, làm nhiều chuyện càn quấy như vậy, đừng trách ta không niệm tình cha con!”

Thẩm Diên rung rung, “Cha!”

Thẩm Trầm nhìn về phía giường Diễm Cơ, “Tám năm, ta dùng tất cả mọi cách để bảo hộ xác nàng, hiện tại, rốt cục cũng có thể khiến nàng tỉnh lại! Rốt cục nàng cũng có thể nở nụ cười với ta một lần nữa!” Trong thanh âm của hắn, hoàn toàn là khoái ý mong muốn đền bù.

Đột nhiên, Lăng Du xoay người đứng lên, một chân đâm vào trong cơ thể Thẩm Trầm. Thẩm Trầm ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt nhìn.

Lăng Du nở nụ cười, chỉ thấy, khóe miệng của hắn dính tơ máu, trong ánh mắt tràn ngập đắc ý, “Thẩm trang chủ, ngài nói rất đúng, trường sinh cô, chỉ có một. Sao ta có thể nhường cho nữ nhân kia của ngươi được chứ? Ha ha, chẳng phải phung phí của trời hay sao?”

Thẩm Trầm ngã xuống đất, ánh mắt lại nhìn thẳng vào Lăng Du.

“Cha!” Thẩm Diên kinh sợ, đang định tiến lên. Lăng Du xoay người, bắt lấy nàng, giống như lúc nãy, đem một cây thần châm đâm vào trong cơ thể nàng.

Thẩm Diên sao có thể phòng bị, lúc này liền ngất đi.

Lăng Du cười nói, “Thẩm trang chủ chớ sợ. Lão phu sẽ không giết người cha như ngươi và con gái ngươi. Ha ha, lão phu còn có rất nhiều cô trùng muốn ăn thịt sống, nhị vị nhất định có thể dùng nốt vào việc này.”

Tiểu Tiểu ở một bên, vội vàng đối phó với Hành Thi, căn bản không hề rảnh rỗi, chỉ là đối thoại như vậy, nàng nghe thấy rõ ràng, trái tim liền vô cùng băng giá.

Lăng Du nhìn thoáng qua Triệu Nhan hoảng sợ run run đứng ở một bên, khinh miệt cười, trái lại tự kéo Quỷ Cữu, một đao đâm vào huyệt Phong Phủ trên gáy hắn. Một cỗ máu tươi ào ào phun ra, chỉ thấy, một con cô trùng dài chừng nửa tấc cũng theo dòng máu đi ra. Cô trùng kia cả người trong suốt, như ẩn như hiện, quỷ dị vô cùng.

Lăng Du cẩn thận nâng cô trùng lên, trong ánh mắt có một tia khoái ý.

“Lăng Du! Ngươi cho là chiếm được thư cô rồi thì có thể toàn thân trở ra hay sao? Không có ta, ngươi căn bản không thể rời khỏi địa cung này!” Thẩm Trầm cả giận nói.

Lăng Du cười ha ha, “Thẩm trang chủ không cần lo lắng, võ nghệ của khuyến tử, thiên hạ vô song. Chỉ cần hắn phục sinh, những người bên ngoài đó, căn bản không chịu nổi một kích...”

Đột nhiên, thanh âm của hắn ngừng lại. Hắn cứng người một lát, chậm rãi quay đầu.

Triệu Nhan đứng ở phía sau hắn, biểu cảm trên mặt tuy có hoảng sợ, nhưng lạnh lẽo tàn khốc càng nhiều hơn. Nàng chậm rãi thối lui, ở lại trên lưng Lăng Du, là một cây trâm cài tóc.

“Tiện nhân...” Lăng Du tức giận mắng.

Triệu Nhan lại không sợ chút nào, nàng hung hăng đẩy Lăng Du ngã xuống đất, lấy đi thư cô trong tay hắn.

Thanh âm Triệu Nhan run lên nhẹ nhàng, “Người có thể phục sinh, chỉ có nương ta...”

Thẩm Trầm la lớn: “Nhan nhi, mau đưa thư cô bỏ vào trong miệng Diễm Cơ!”

Nàng dứt khoát xoay người, nhìn Diễm Cơ nằm trên giường, thoáng do dự một chút, sau đó liền làm theo.

Chỉ thấy, thư cô khẽ run lên, đi vào trong cổ họng Diễm Cơ. Trong một cái chớp mắt, ngón tay Diễm Cơ khẽ nhúc nhích, sau đó, chậm rãi mở mắt.

“Nương...” Triệu Nhan kêu ra tiếng.

Diễm Cơ chậm rãi ngồi dậy, trong ánh mắt, mang theo chết lặng.

“Hùng cổ, mau lấy hùng cổ!” Thẩm Trầm tiếp tục hô.

Một bên, Tiểu Tiểu vốn đang đau đầu đối phó với Hành Thi không biết đau kia, nhưng lúc trước, một đao kia của Lăng Du, nàng nhìn thấy rõ ràng. Vì thế, nàng rút ra đoản kiếm ra, tránh khỏi một kích của Hành Thi, sau đó thả người phóng qua đỉnh đầu Hành Thi, một đao đâm vào huyết Phong Phủ sau đầu nó.

Hành Thi vốn bắt từ không sợ thương tích, đột nhiên lại phòng bị. Tuy vậy một đao này của Tiểu Tiểu vẫn đạt được kết quả.

“Không Thanh!” Lăng Du thất thanh hô, thanh âm đau thấu nội tâm.

Hành Thi thẳng tắp ngã xuống, sau đầu, một con cổ trùng trong suốt giống hệt khi nãy chui ra. Một khắc kia, Diễm Cơ chết lặng quay đầu, đứng dậy, đi về phía hùng cổ.

Trên người Tiểu Tiểu, máu bắn lên tung tóe. Nàng nhìn Diễm Cơ, lại nhìn hùng cổ. Sau đó, chậm rãi nhấc chân.

“Đừng mà!” Triệu Nhan thất thanh nói.

Tiểu Tiểu không thèm để ý tới, đang định hạ chân xuống. Chợt nghe Lăng Du hô: “Dừng tay! Đó là tâm huyết nhiều năm của lão phu! Ngươi không thể hủy nó!” Hắn giãy dụa đứng dậy, run run, đi lại.

Tiểu Tiểu cúi mắt, nhớ tới những thiếu nữ kia.

“Có thể khiến người chết phục sinh, công đức thiên thu... Cô nương, ngươi biết mà. Chẳng lẽ, trước đây cô chưa từng mất đi người thân mà mình yêu thương hay sao?... Chỉ cần có trường sinh cổ, sẽ không còn người chết nữa... Sẽ không còn người chết nữa a...” Thanh âm của Lăng Du thê lương, giống như nhớ tiếc.

Sẽ không mất đi thân nhân? Tiểu Tiểu nở nụ cười, một cước hung hăng đạp xuống.

Trong phòng, tất cả mọi thanh âm đều ngừng lại. Trường sinh cổ vạn người mong muốn kia, dưới chiếc hài của thiếu nữ kia, biến thành một vệt nước trong suốt, biến mất vô tung.

Mà cùng lúc đó, cửa mật thất bị mở ra. Người đi vào, nghe được thiếu nữ kia nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

“Không cần dùng loại phương thức ghê tởm này đến ô nhục sư phụ ta.”

Tất cả mọi người sửng sốt một lát, lập tức, Thạch Mật nhìn thấy Quý Cửu ngã trên mặt đất, còn cả Lăng Du và đứa con Hành Thi của hắn, lại nhìn sang Diễm Cơ chậm rãi đi lại ở một bên.

“Trường sinh cổ hiện đang ở đâu?” Thạch Mật mở miệng, thanh âm lạnh lẽo.

Tiểu Tiểu cả kinh, lúc này mới phát hiện mọi người. Nàng nhìn thoáng qua Liêm Chiêu, lui lại một bước, nói: “Ta... Ta chẳng may giẫm chết một con...” Nàng chia chia trên đất, vô tội nói.

Thạch Mật nhú mày, lập tức nâng tay, bắn thâm châm về phía Diễm Cơ.

Sau khi Diễm Cơ trúng châm, liền ngừng lại, không hề nhúc nhích.

“Nương!” Triệu Nhan xông lên, bảo vệ nàng.

“Triệu cô nương...” Ngụy Khải tiến lên, mở miệng nói, “Ta biết ngươi lo lắng cho mẫu thân, nhưng hiện tại, cũng không phải là lúc để ngươi mạo phạm tông chủ.”

Triệu Nhan hoảng sợ, nhưng không di chuyển dù chỉ nửa bước.

Thạch Mật chậm rãi tiến lên, nhìn thoáng qua Quý Cửu trên đất, mở miệng: “Bi Tử, chữa thương.”

Bi Tử tuân lệnh, bước lên phía trước, xem xét tình trạng bệnh nhân.

“Ngươi...” Lăng Du đang cầm lặng mở miệng, “Ngươi... Ta với ngươi đồng quy vu tận!” Hắn giận dữ nhảy lên, đánh về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nâng kiếm công kích hắn, hay tránh đi thì tốt hơn.

Trong nháy mắt đó, có người che ở phía trước nàng, thay nàng chặn lại thế công của Lăng Du.

“Liêm Chiêu...” Tiểu Tiểu có chút mờ mịt kêu lên cái tên này.

Mà một chớp mắt kia, Ôn Túc cũng xông lên phía trước, một đao chém xuống, ngay tại chỗ kết liễu tánh mạng của Lăng Du.

Tiểu Tiểu chợt ngẩn ra, máu tươi ầm ập bắn lên trên mặt nàng. Trong đầu nàng, hình ảnh ngôi mộ thê lương kia và thanh âm thê lương vừa rồi: Sẽ không còn người chết nữa...

Liêm Chiêu nhìn Ôn Túc, chán ghét nhú mày, lập tức xoay người, nhìn Tiểu Tiểu.

Trong mắt nàng, lệ nóng dâng lên, ả chẳng chực khóc.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu có chút không biết làm sao kêu tên nàng.

Tiểu Tiểu ngước mắt, mặt giãn ra, mỉm cười, “Liêm Chiêu...”

Nhìn đến nét tươi cười này, Liêm Chiêu đột nhiên có cảm giác nói không nên lời. Nàng bị thương như vậy, mà lại mỉm cười. Một khắc kia, nàng, thật xa xôi...

“Thảm trạng chủ, phản bội thiên sư, ngươi cũng biết kết cục của mình chứ?” Hi Viễn mở miệng, nói với Thảm Trảm trên đất.

Thảm Trảm nhìn tất cả mọi người, nở nụ cười, “Được... Ngươi bất nhân, ta bất nghĩa! Địa cung của Tê Vũ sơn trang, chính là mồ chôn của ngươi!” Hắn nói xong, hung hăng đẩy đổ một cái ghế đá.

Trần địa cung lập tức ầm ầm đổ xuống.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, kính hải sững sờ ngay tại chỗ.

Mà một khắc kia, nàng bị một lồng ngực ầm ập ôm lấy.

Liêm Chiêu ôm nàng, cúi đầu nói một câu, “Đừng khóc...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ba nhà tụ họp

“Đừng khóc...”

Lúc nghe được câu này, Tiểu Tiểu chợt ngẩn ra. Trong lòng trong nháy mắt cảm xúc ngổn ngang trăm mối, khiến nàng tay chân luống cuống. Mà cũng một khắc kia, trần địa cung sụp xuống, để tất cả rơi lại vào trong yên tĩnh...

.....

Tiểu Tiểu chỉ nhớ rõ bản thân bị ôm vào trong một lồng ngực ầm ập, mà bên người là thanh âm sụp đổ cùng với bụi cát mịt mờ. Chờ đến lúc tất cả yên tĩnh lại, nàng chậm rãi mở to mắt. Trước mắt tuy là một mảnh tối đen, nhưng sau khi thích ứng lại, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy vài thứ.

“Tiểu Tiểu?”

Tiểu Tiểu vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Liêm Chiêu. Hắn buông lỏng tay ôm nàng, nhợt nhạt cười cười, nói: “Có khỏe không, có chỗ nào bị thương không?”

Tiểu Tiểu cả kinh, đang định đứng lên, sau đó, đầu liền đập vào cái gì đó. Nàng ôm đầu nhịn đau ngồi xuống.

Liêm Chiêu nhìn cười, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, “Cẩn thận a...”

Tiểu Tiểu rung rung ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện, nàng và Liêm Chiêu đang ở dưới một cái bàn đá, cột trụ sụp đổ ngã lên trên bàn đá, cách đỉnh đầu hai người có đúng nửa tấc. Tiểu Tiểu có chút khiếp sợ, sụp ngay lên trên bàn, thế mà nàng còn không chết? Hơn nữa từ đầu đến chân không bị đau đớn chỗ nào? Lúc này, nàng cảm thấy thật may mắn, đại nạn không chết a, tất có hạnh phúc cuối đời.

“Mau đi ra đi.” Liêm Chiêu đẩy nhẹ nàng một cái, nói.

Tiểu Tiểu nhìn lỗ hổng mà cột trụ kia để lại, có chút ánh sáng chiếu vào. Nàng quay đầu, kéo tay Liêm Chiêu, “Tốt rồi, đi ra ngoài thôi.”

Liêm Chiêu cười lắc đầu, nói, “Cái lỗ cột trụ kia để lại, người còn có thể chui qua, ta sợ mình không qua được. Người đi ra khỏi đây trước đi, rồi gọi người tới cứu ta sau.”

Tiểu Tiểu thoáng suy nghĩ, gật đầu.

Nàng thành thành thật thật chui ra ngoài, sau đó liền thấy chân người nào đó. Nàng ngẩng người một chút, từ từ ngẩng đầu, người đứng trước mặt nàng, là Ôn Túc.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, nói: “Sur thúc...”

Trên người Ôn Túc bụi đất bám đầy, cũng có vài chỗ bị thương, tuy hơi chật vật, nhưng biểu cảm vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Còn không chui ra?” Ôn Túc lạnh lùng mở miệng, nói.

Lúc này, Tiểu Tiểu khiếp đảm, cố gắng chui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Tiểu mới phát hiện, trong căn phòng trống rỗng có thêm mấy cây cột màu trắng, giống như đột ngột mọc lên từ mặt đất. Mấy cây cột trắng đó chống đỡ trần địa cung, mới tránh cho nơi này sụp đổ nghiêm trọng. Phân tán trong phòng, phần lớn là đá tảng, lớn nhất cũng chỉ khoảng hơn một thước chiều rộng. Chỉ bằng võ nghệ của đám người Ôn Túc, muốn tránh thoát, không phải là việc khó. Chỉ là, khiến nàng cảm thấy kỳ quái là, trong phòng, ngoại trừ Ôn Túc và thi thể của cha con Lăng Du, không còn ai khác.

Tiểu Tiểu đứng lên, không nghĩ nhiều nữa, mở miệng nói: “Sur thúc, Liêm Chiêu còn ở bên trong...”

Ôn Túc một lời không nói, đi đến trước bàn, vung chưởng đánh nát bàn đá, lại đẩy cột trụ ra.

Liêm Chiêu đứng dậy, hơi hơi cúi đầu, “Đa tạ.”

Ôn Túc vẫn không nói gì như cũ, xoay người bước đi, nói: “Tiểu Tiểu, đi thôi.”

“Nga.” Tiểu Tiểu đáp, lập tức xoay người, nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu đang vỗ nhẹ bụi bẩn trên người. Cũng giống như Ôn Túc, trên người hắn có vài vết bầm, còn có vài chỗ bị rách da.

Tiểu Tiểu nhìn lại bản thân, đừng nói miệng vết thương, ngay cả tro bụi cũng chưa từng dính lên. Trong lòng nàng nổi lên một trận âm áp, không tự giác tươi cười. Nàng đi tới, nâng hắn dậy, nói: “Liêm đại thiếu gia, chỉ là chút tro bụi thôi, đi ra ngoài lại phui tiếp. Đi thôi!”

Liêm Chiêu thoáng sửng sốt, hơi cau mày nói: “Ta chỉ là... Thói quen...”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Biết. Đại thiếu gia, hiện tại có thể đi rồi chứ?”

Nàng nói xong, không đợi hắn trả lời, liền đỡ hắn đi ra ngoài.

Sau khi mọi người ra khỏi gian phòng kia, phát hiện nơi nơi đều là cây cột màu trắng, gát gao chống đỡ địa cung. Mà tất cả các bức tường ngăn lại đường đi cũng mở ra toàn bộ.

Tiểu Tiểu có chút không thể giải thích, xem ra, có người ra tay viện trợ, mới cứu được tính mạng của mọi người. Chỉ là, còn có ai, biết rõ cơ quan trong địa cung này?

Tuy thấy nghi vấn, nhưng ba người cũng không mở miệng, một đường trầm mặc đi ra ngoài. Trên đường, mấy cơ quan cũng không hề khởi động, ước chừng mất một khắc, ba người đã đi đến cửa ra.

Ánh mặt trời chói sáng, khiến Tiểu Tiểu phải nheo mắt lại. Sau đó, nàng liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Giới cho một Tê Vũ son trang, bắt giết thiếu nữ không nói, thế nhưng lại còn muốn hủy diệt chứng cứ, thật khiến cho Nhạc Nhi mở to mắt.”

Thạch Nhạc Nhi! Tiểu Tiểu kinh hãi. Nàng ngẩng đầu, tập trung nhìn vào, Hóa ra, cửa ra này chính là cửa lúc trước mấy người bọn họ đi vào. Lúc này, một đám người đứng tụ tập trong viện, tất nhiên cũng bao gồm cả đám người lúc trước cùng ở trong địa cung với mình. Mà khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc là, Thạch Nhạc Nhi xuất hiện, hơn nữa không chỉ có Thái Bình thành, Tịch phu nhân và tam công tử Ngụy Đình của Anh Hùng Bảo cũng ở đây. Trong viện tụ tập rất nhiều nhân sĩ giang hồ, khung cảnh rất hùng tráng.

Ba người họ đi ra, tất nhiên khiến mọi người bên ngoài có chút chú ý.

Lúc ánh mắt của Thạch Nhạc Nhi chạm đến Tiểu tiểu, thoáng hiện lên ý cười, sau đó, lúc nhìn thấy Ôn Túc, nàng giật mình ngẩng ngẩn cả người, ý cười vốn trên mặt, biến mất vô tung.

“Thạch thành chủ, tất cả đều chưa được điều tra rõ ràng, không thể phoán đoán bừa bãi. Tê vũ son trang ta tuy rằng không phải đại phái trên giang hồ,

nhưng chuyện dnah dự, không thể làm bản.” Đứng bên cạnh Thạch Nhạc Nhi là lão phu nhân của Tê Vũ son trang, sắc mặt nàng không tốt, khi nói chuyện còn run lên nhè nhẹ.

Thạch Nhạc Nhi khôi phục ý cười, nói: “Lão phu nhân đừng khẩn trương, phải trái đúng sai, không phải là chuyện của Thái Bình thành ta. Sao ngài không hỏi Anh Hùng Bảo bên kia xem?”

Tịch phu nhân đứng bên phảng phất có chút không nghe thấy những lời này, ánh mắt nhìn thẳng vào Diễm Cơ.

Nguy Đình cũng kinh ngạc vô cùng, nhìn chăm chú vào Nguy Khải, “Đại... Đại ca?”

Ánh mắt Nguy Khải lạnh lùng, lảng lảng đảo qua những người có liên quan đang đứng chờ. Lập tức, hắn ôm quyền, mở miệng nói: “Tại hạ là Nguy Khải của Anh Hùng Bảo, gặp qua các vị bằng hữu giang hồ.”

Vừa nghe thấy danh hào của hắn, đám người liền hơi xôn xao lên.

Nguy Khải không nhanh không chậm nói, “Trong này có chút hiểu nhầm, xin cho tại hạ giải thích.” Nguy Khải nhìn Thẩm Trầm, nói, “Tại hạ và Thẩm trang chủ đây là bạn vong niên, lúc trước Thẩm trang chủ thấy có chuyện thiếu nữ mất tích, liền mời tại hạ đến để giúp đỡ điều tra. Sau đó, tại hạ phát hiện có người ẩn nấp trong Tê Vũ son trang, giết hại vô số nữ tử. Tại hạ và trang chủ sau nhiều lần điều tra, mới phát hiện, người này chính là tên đạo tặc giang hồ – Ngân Kiều và tên phản đồ của Thần Nông Thế gia – Lăng Du.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Nguy Khải tiếp tục nói, “Tại hạ và trang chủ đành định đem hai người này ra trước công lý. Không ngờ, đạo tặc Ngân Kiều kia lại bắt Thẩm đại tiểu thư đi, dùng đó để áp chế. Thẩm trang chủ lo lắng cho nữ nhi, đành phải mở địa cung ra, cho hai người kia ẩn thân vào. Vì thế, tại hạ liên lạc với tông chủ của Thần Nông thế gia, rốt cục cũng cứu được tiểu thư ra, cũng đem tên Lăng Du làm chuyện ác không ghê tay kia tử hình tại chỗ. Không ngờ, hắn chó cùng rứt giậu, ra chiêu đồng quy vu tội. May nhờ Hạnh lão phu nhân kịp thời ngăn cản, mới có thể bảo toàn tính mạng.”

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng. Giỏi cho một lý do thoái thác đối trắng thay đen. Chưa nói, Lăng Du kia đã đi đời, chết không đối chứng. Ngân Kiều lại là đạo tặc trên giang hồ, mọi người nhất định sẽ tin lời Nguy Khải. Quá âm hiểm a... Đúng rồi, lại nói tiếp, không thấy Ngân Kiều đâu...

“Nói hươu nói vượn!” Chỉ thấy Nhạc Hoài Khê bước lên một bước, lớn tiếng nói, “Nhạc Nhi, ngươi đừng nghe hắn nói bậy. Hắn là môn hạ của Thần Tiêu phái, cấu kết với Thẩm Trầm và Lăng Du, tất cả chỗ này đều là một tay hắn sắp đặt!”

Nguy Khải nhún mày, “Vị cô nương này, nói chuyện phải có chứng cứ. Thế nhân đều biết ta là người của Anh Hùng Bảo, sao có thể là môn hạ của Thần Tiêu phái.”

Nhạc Hoài Khê liếc hắn một cái, vài bước đi đến bên người Thạch Nhạc Nhi, thoải mái nói, “Ta chả thèm quan tâm ngươi là môn hạ của ai. Ta chỉ nói những gì ta đã thấy. Về phần chứng cứ, Nhạc Nhi cũng đã nói rồi, nơi này không phải là chuyện của Thái Bình thành ta, muốn tìm cũng phải là do Anh Hùng Bảo đi tìm mới đúng.”

Vì thế, đám người lại ồ lên.

Nguy Khải cười yếu ớt, “Nói ra những gì mình nhìn thấy... Vậy được, tại hạ nhìn thấy ban đầu vị cô nương này làm nha hoàn bên người cho Lăng Du, chẳng lẽ, Thái Bình thành cũng có liên quan đến việc này?”

Thạch Nhạc Nhi cười cười, nói: “Đương nhiên là có liên quan. Thái Bình thành ta dùng hết sức lực để bảo hộ thiên hạ thái bình, từ lâu đã điều tra ra Lăng Du tâm địa bất chính, đặc biệt phái tinh anh trong thành giả trang làm tỷ nữ đến ẩn nấp bên người Lăng Du, âm thầm điều tra. Cái này có gì không ổn chứ?”

Nguy Khải gật đầu, “Thạch thành chủ, quả nhiên mưu tính sâu xa, tại hạ bội phục.”

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Thạch Nhạc Nhi này mà ra tay, ai cũng không đánh lại a. Nhạc Hoài Khê kia rõ ràng muốn đòi tiền công, nào có âm thầm điều tra cái gì đâu. Tuy nhiên, bị Nguy Khải phản bác như vậy, độ tin cậy trong lời nói cử chỉ của Nhạc Hoài Khê lúc trước chỉ sợ giảm mạnh.

“Lời tại hạ nói đều là thật. Vị cô nương này cũng có thể làm chứng.” Nguy Khải xoay người, nhìn Triệu Nhan, “Vị cô nương này là tỷ nữ trong Anh Hùng Bảo, cũng là người bị bắt đi. Lời nàng nói, Tịch phu nhân chắc sẽ tin chứ?”

Tịch phu nhân phục hồi tinh thần, nhìn Triệu Nhan, “Nhan nhi...”

Triệu Nhan đỡ Diễm Cơ, vẻ mặt có chút khiếp đảm, nói, “Lời nói của Ngụy công tử, câu nào cũng là thật. Nô tỳ bị nhốt trong địa cung, cũng từng suýt nữa thì bị Lăng Du làm hại, là nhờ Ngụy công tử và Thẩm trang chủ cứu giúp...”

Tịch phu nhân gật đầu, nói: “Thiếp thân nhận được tin tức từ Tê Vũ son trang, nói là tỷ nữ của ta bị bắt đã được cứu ra. Xem ra, sự thật đúng như lời người nói.”

Nguy Khải gật đầu, trong ánh mắt có chút khinh miệt, nói: “Chư vị còn có nghi vấn gì, xin mời đi vào trong địa cung điều tra.”

Thạch Nhạc Nhi cười cười, nói: “Vây, Anh Dương ca ca, Nhạc Nhi hỏi thêm một câu, tại sao ngươi và tiem chủ Hi Viễn lại đi cùng một đường vậy?”

Nguy Khai cười khẽ, “Lời thành chủ nói sai rồi. Tại hạ không đi cùng nàng, mà là bắt được nàng, đang chuẩn bị đưa tới Anh Hùng Bảo.”

Hắn vừa nói xong, Hi Viễn liền nhú mày cả giận nói, “Nguy Anh Dương, ngươi cho là ngươi bắt ta, thiên sư sẽ bỏ qua cho ngươi hay sao?!”

Tiểu Tiểu hét chỗ nói luôn rồi. Giỏi cho hai kẻ tự biên tự diễn! Không phục không được! Nàng nhìn đám người Thẩm Trâm, Thẩm Diên đại tiểu thư kia vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, lại nói tiếp, nàng mới là nhân chứng tốt nhất a. Ai, đây là số trời? Xem ra, trong ba người con của Nguy gia này, tâm cơ sâu nhất, không thể nghi ngờ chính là đại công tử Nguy Khai. Chỉ là, tại sao hắn bỏ cái chức đại thiếu gia Anh Hùng Bảo, lại quay đầu đi theo Thần Tiêu phái chứ?

Tiểu Tiểu đang cảm thán, lại thấy người nàng đang nâng rời đi, định đi lên. Tiểu Tiểu không hề nghĩ ngợi, kéo hắn lại, giữ hắn đứng nguyên tại chỗ.

“Tiểu Tiểu?” Liêm Chiêu không hiểu, hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cái gì cũng đừng nói. Ngươi là Liêm gia đại thiếu gia, cứ cho là ngươi đứng ra chỉ tội hắn, thì ngươi sẽ giải thích chuyện người giả trang gia đình, lại còn có tiền vào địa cung như thế nào? Chỉ sợ bị hắn cắn ngược lại một cái, ngược lại chỉ hại cho bản thân ngươi.”

Liêm Chiêu nhú mày, “Dù vậy, cũng không thể...”

Ôn Túc cười lạnh, nói: “Liêm công tử, tình thế hiện tại ngươi còn nhìn không rõ sao? Nếu như ngươi muốn kéo Liêm gia xuống nước, tại hạ tuyệt đối không ngăn trở. Chỉ là, đừng liên lụy tới Đông Hải ta là được.”

Liêm Chiêu không biết phản bác thế nào, đành trầm mặc.

“Việc này, còn có nhiều điểm đáng ngờ, cần điều tra thêm rồi hãy kết luận.” Thạch Nhạc Nhi mở miệng nói, “Như vậy đi, sao Anh Dương ca ca không mang mấy người có liên quan này về Anh Hùng Bảo, sau đó để cho Tam Anh xem xét nhỉ?”

Nguy Khai cười nói: “Thành chủ nói có lý, tại hạ nên làm như vậy.”

Thạch Nhạc Nhi vươn tay, ý bảo Nhạc Hoài Khê bên cạnh không cần nhiều lời.

Trong lòng Tiểu Tiểu thấy thật bất đắc dĩ. Có đôi khi, mặc dù biết rõ chân tướng, cũng không thể đem tội nhân đó ra trước công lý. Đây là chuyện lặp đi lặp lại trên giang hồ, nhân tâm khó đoán. Nguy Khai đã tính toán, hắn biết trong lòng mọi người có quý, mới dám ăn nói bừa bãi như vậy. Mà hiện tại, việc làm của Thạch Nhạc Nhi đã là kết cục tốt nhất, chỉ là, Anh Hùng Bảo cuối cùng chỉ sợ cũng không tìm thấy chứng cứ...

Nhưng mà, cho dù thế nào, sự phụ đã từng nói: Công đạo, ở trong tâm mỗi người.

Đang lúc mọi người cho rằng sự tình sẽ kết thúc, đột nhiên có người mở miệng, nói: “Chuyện Tê Vũ sơn trang, chúng ta không định hỏi đến, chỉ là, việc nhà của Thần Nông thế gia, chúng ta cần phải xử lý.”

Chỉ thấy trong đám người có một nam một nữ chậm rãi đi lên. Nam tử ước chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, trông khá tục tũn. Mà nàng kia, gần năm mươi, mặt mũi hiền lành, rất có uy nghi.

“Nhị vị là?” Nguy Khai mở miệng, hỏi.

Hai người chấp tay, đáp.

“Thần Nông thế gia, Ba Kích Thiên.”

“Thần Nông thế gia, Vân Hoa.”

Nguy Khai ôm quyền, nói, “Hóa ra là thượng thất quân của Thần Nông thế gia, thất kính.”

Nam tử tự xưng là Ba Kích Thiên kia hơi hơi vuốt cằm, lập tức nhìn về phía Thạch Mật, “Tông chủ, chúng ta tới để mời người trở về.”

Thạch Mật cúi mắt, nói, “Bồn tọa không rõ ý hai vị trưởng lão.”

Vân Hoa mỉm cười, nói, “Tông chủ, không... Ngươi đã không còn là tông chủ rồi. Trong thượng thất quân đã có tới năm vị trưởng lão quyết định phế bỏ địa vị tông chủ của ngươi. Ngươi vi phạm môn quy, còn không cùng chúng ta trở về lĩnh tội?”

“Làm càn! Tông chủ làm gì, chẳng lẽ còn phải đợi trưởng lão phê chuẩn hay sao?” Một bên, Bì Tử đỡ Quý Cừu tiến lên một bước, gầm lên.

“Làm càn chính là ngươi. Chỉ là cừu sử, mà cũng dám dẫm hạ phạm thượng.” Vân Hoa nói.

Thạch Mật cười yếu ớt, nói, “Không biết, bồn tọa đã vi phạm môn quy khi nào, mà phải khiến hai vị trưởng lão tự mình động thủ áp tải vậy?”

Ba Kích Thiên nhú mày, “Ngươi cho là không ai biết việc dùng người sống để thí nghiệm việc ‘Tam Thi Thần Châm’ đã thông huyệt đạo hay sao? Chuyện tới nước này, ngươi còn không nhận tội!”

Về mặt Thạch Mật bình tĩnh như ánh chiều, “Bổn tọa làm chuyện đó là vì muốn tạo phúc cho thiên hạ, nghiên cứu y thuật, sao có thể không có hi sinh.”

Một khác kia, Tiểu Tiểu nhớ tới lời Lăng Du từng nói: Làm người chết phục sinh, công đức thiên thu.

Nghiên cứu y thuật, nhất định sẽ có hi sinh. Tiểu Tiểu cũng từng nghe qua chuyện y giả dùng súc vật để luyện châm giải phẫu... Cái này, Chính là theo lẽ thường sao? Cho nên, hy sinh này, là cần thiết?... Có lẽ, đối với Thạch Mật kia mà nói, mấy thiếu nữ chết thảm trong lòng địa cung kia, cũng chỉ là một chút “Hy sinh” cần thiết, không cần đồng tình mà thôi. Thế nhân đều nói, y giả như cha mẹ, nhưng lãnh huyết vô tình nhất, có lẽ cũng chính là y giả...

“Được, nuôi dưỡng ‘Trường sinh cô’, điều chế ‘Phân hồn hương’, Hai thứ này, ngươi giải thích thế nào?” Vân Hoa mở miệng, nói.

Thạch Mật trầm mặc, không trả lời.

“Chúng ta đều biết, ngươi muốn làm người chết phục sinh, đây là tối kỵ của Thần Nông! Ngươi thân là tông chủ, biết luật mà còn phạm luật, thật khiến cho người ta thất vọng.” Ba Kích Thiên nói.

Thạch Mật đột nhiên phấn nộ, thần sắc bình tĩnh từ đầu đến giờ tan rã hầu như không còn, trống rỗng trên mặt khiến cho người ta sợ hãi uẩn giận, “Hắn không chết!”

“Miệng không thể nói, mắt không thể nhìn, vô tri vô giác. Cứ ngủ mãi không tỉnh như vậy, dựa vào thiết tác* của Thần Nông, chính là tử vong. Chẳng lẽ, ngươi không biết?” Vân Hoa mở miệng.

(*: Quy tắc thép)

“Hắn chưa chết! Ta nhất định có biện pháp làm cho hắn tỉnh lại!” Thạch Mật hô, lập tức, thả người tấn công.

Vân Hoa và Ba Kích Thiên đều là cao thủ nhất đẳng trong Thần Nông thế gia, hướng chỉ là lấy hai địch một. Thạch Mật đã lộ ra bại thế.

Lúc này, Bì Tử buông Quỷ Cữu, xông lên phía trước. Nàng lấy từ trong lòng ra một bao dược hương, tát về phía Vân Hoa và Ba Kích Thiên.

Hai người biết hương phấn kia khác thường, liền lui vài bước.

“Tông chủ, đi mau!” Bì Tử hô.

Thạch Mật thối lui thân mình, có chút kinh ngạc.

“Nếu ngài xảy ra chuyện, còn có ai có thể cứu hắn? Đi mau a!” Bì Tử ra tay, chống đỡ thế công của Vân Hoa và Ba Kích Thiên, rung rung hồ.

Thạch Mật không do dự nữa, thả người rời đi.

Vân Hoa nhíu mày, tự lực lên tay, đánh Bì Tử văng ra xa mấy trượng. Lập tức, nàng nhìn Ba Kích Thiên, hơi hơi vuốt cằm, thả người đuổi theo Thạch Mật.

Ba Kích Thiên ôm quyền, “Chút chuyện vặt của bọn phái, khiến các vị chê cười rồi...” Hắn nói xong nhìn về phía Diễm Cơ. Hắn nhìn Ngụy Khải, nói: “Khởi Hành Thi này, cũng mong giao lại cho chúng ta xử lý...”

Triệu Nhan vừa nghe thấy, lúc này liền chặn phía trước Diễm Cơ, “Không được! Không cho ngươi đụng đến nương ta!”

Ba Kích Thiên lắc đầu, “Cô nương, nàng không phải là nương ngươi nữa. Nàng chỉ còn là một khởi thi thể biết cử động mà thôi. Khởi tử hồi sinh, vốn là lời nói vô căn cứ, cô nương vẫn nên buông ra đi...”

“Không!” Triệu Nhan xoay người, nhìn Thảm Trầm và Ngụy Khải, “Không được để hắn giết mẹ ta!”

Thảm Trầm run giọng, nói với ba Kích Thiên, “... Ngươi không thể động đến nàng...”

Mà lúc này, lão phu nhân đột nhiên mở miệng, “Trang chủ! Từ khi nào mà đến cả thị phi ngươi cũng không phân biệt được? ! Cái cô gái này đã chết từ lâu rồi, hiện tại, chính là quái vật!”

Triệu Nhan biết Thảm Trầm vô lực ngăn cản, liền quay lại nắm ni Ngụy Khải.

Ngụy Khải nhíu đầu mày, nói: “Tiền bối, trong khởi Hành Thi này, có thư cổ của trường sinh cô. Cứ hủy như vậy, không phải quá đáng tiếc sao?”

Ba Kích Thiên cười cười, nói: “Trong thiên hạ, người có thể tạo ra sinh mệnh, chỉ có duy nhất cha mẹ. Thần Nông không dám lỗ mãng.”

Lời này nói ra, ngay cả Ngụy Khải cũng không thể nói thêm câu nào.

Triệu Nhan mờ mịt vô thức, lập tức nhìn về phía Tịch phu nhân, “Phu nhân! Phu nhân... Cứu cứu nương ta...”

Trong mắt Tịch phu nhân lệ quang đã hiện, “Nhan nhi... Người đã chết rồi, Thần nông nói không sai... Ngươi buông tay đi...”

Triệu Nhan khóc lắc đầu, lập tức nhìn thấy Mạc Doãn. Nàng đứng dậy, vài bước chạy qua, nói: “Cứu cứu nương ta, nàng là sư mẫu của ngươi a! Chỉ cần ngươi cứu nàng, ta liền theo ngươi đi gặp Thích Hàm!”

Mạc Doãn nhìn nàng, nhanh cau mày, trầm trọng lắc đầu.

Triệu Nhan ngẩng đầu, trong ánh mắt cảm xúc phức tạp khó phân biệt, “Vì sao... Vì sao? Nàng là nương ta a, vì sao các ngươi đều muốn nàng chết chứ? Vì sao?!”

Mà lúc này, Ba Kích Thiên vươn tay, đang định lấy trường sinh cổ ra.

Triệu Nhan cắn răng, đột nhiên rút bội đao bên hông Mạc Doãn ra, vọt đi lên.

Ba Kích Thiên phát hiện sau lưng có đao phong, nhanh chóng xoay người, vung chưởng.

Triệu Nhan căn bản không có võ công, tất nhiên là chết không thể nghi ngờ.

Lúc này, Mạc Doãn thả người tiến lên, kéo Triệu Nhan ra, vung chưởng chặn lại.

Chưởng lực chạm nhau, hai người đều bị bức lui mấy bước.

“Không ngờ, ngươi tuổi còn trẻ, lại có nội lực như thế.” Ba Kích Thiên tán thưởng.

Mạc Doãn bình phục hô hấp, mở miệng nói: “Nàng lo lắng cho mẫu thân, cũng không có ý mạo phạm Thần Nông. Còn mong tiền bối thủ hạ lưu tình.”

Ba Kích Thiên nhìn Triệu Nhan, gật đầu nói: “Tiểu cô nương thôi, ta sẽ không làm thật.”

Tịch phu nhân vài bước chạy tới, kéo Triệu Nhan lại, “Nhan nhi, nghe phu nhân nói đi, đừng náo loạn...”

Sắc mặt Triệu Nhan tái nhợt, kiệt lực khóc kêu.

Mà Ba Kích Thiên không hề động dụng, hất vung tay, một chưởng đánh lên huyệt Phong Phủ sau đầu Diễm Cơ. Một con tiểu trùng trong suốt bị đánh văng ra, lọt vào trong lòng bàn tay hắn.

Ba Kích Thiên nhẹ nhàng nắm chặt, trong lúc đó chất lỏng trong suốt dọc theo ngón tay hắn chảy xuống. Trường sinh cổ, sẽ trở thành truyền thuyết, không cách nào xuất hiện được nữa.

Ba Kích Thiên nhìn đến Diễm Cơ kia, nhíu mày. Trường sinh cổ mặc dù đã trừ, nhưng dung mạo Diễm Cơ vẫn y như vậy. Ba Kích Thiên có chút hồ nghi ngồi xuống đất, sau khi kiểm tra, ngửa mặt lên trời cười nói: “Không ngờ, trong thiên hạ còn có người dùng thủ pháp vô lương tâm như vậy để bảo tồn thi thể! Thật khiến cho Thần Nông ta sợ hãi!” Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua mọi người, “Đổi lục phủ ngũ tạng đã hỏng đi, nối lại gân cốt, thậm chí ngay cả máu tươi trong cơ thể này cũng không phải là của bản thân! Dùng ‘Tam Thi Thần Châm’ thúc giục khí huyết, bắt chước người sống! Thủ pháp quá độc ác, chấp niệm quá đáng sợ! Chỉ là...” Ánh mắt Ba Kích Thiên đột ngột thay đổi, “Dùng hết tại đây!”

Hắn nói xong, một chưởng đánh xuống, chỉ thấy trong cơ thể Diễm Cơ, mấy cây “Tam Thi Thần Châm” thoát ra. Trong khoảnh khắc ấy, dung nhan tuyệt diễm thiên hạ kia nháy mắt mục nát, biến thành xương khô.

Chung quanh, một mảnh yên tĩnh không hề có tiếng động.

Ánh mặt trời ban trưa chiếu thẳng vào trong viện, có chút nóng khiến cho người ta đổ mồ hôi. Trong lòng Tiểu Tiểu, tự dưng dâng lên cảm giác thoải mái khó hiểu. Trước mắt, trường lão khô ngô của Thần Nông kia chậm rãi đứng dậy, hai tay đặt sau lưng, thoạt nhìn, lại có chút thần thánh.

Khởi từ hồi sinh, thật là chấp niệm quá mức đáng sợ. Chỉ là, trong thiên hạ này, có biết bao nhiêu người có thể buông xuống được cái chấp niệm đó đây? Nếu, đó là di hài của sư phụ, có lẽ nàng cũng sẽ do dự như vậy? Quả nhiên, là chấp niệm a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đến hết tháng ba (Thượng)

Sau một phen hỗn loạn, trong Tê Vũ sơn trang cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Dẫn đầu là Anh Hùng Bảo, mọi người cùng đi vào địa cung điều tra. Thi thể

của Lăng Du và con trai, còn có di hài của những thiếu nữ kia và vô số cổ trùng. Việc này có nhiều điểm đáng ngờ, sau khi ba nhà cùng thương nghị, quyết định giao tất cả những người có liên quan cho Anh Hùng Bảo, chờ Tam Anh tra xét. Cho dù kết quả thế nào, mọi chuyện cũng coi như kết thúc.

Mà đám người Tiểu Tiểu đi vào địa cung, tự nhiên cũng dùng cái có tác trách qua loa là “Tiểu Tiểu bị bắt, còn hai người kia nghĩ cách cứu viện” để trốn tránh. Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy may mắn. Nếu không phải có Thái Bình thành làm chỗ dựa vững chắc, ba người các nàng muốn thoát thân, tuyệt đối không dễ.

Mọi người thay quần áo xong, sau khi nghỉ ngơi xong, Tiểu Tiểu liền vào trong phòng Thạch Nhạc Nhi kể lại sự tình từ đầu đến cuối.

Thạch Nhạc Nhi vốn đang ở Anh Hùng Bảo tham gia Kỳ Hóa hội, trên đường nhận được truyền thư của Nhạc Hoài Khê, trùng hợp Anh Hùng Bảo cũng nhận được tin tức tỷ nữ bị bắt, vì vậy mà cùng nhau đi đến. Mà Thần Nông thế gia cũng là trùng hợp gặp gỡ, không ngờ, ba thế gia lớn này tụ họp một lần, lại phá khai được một chuyện đại sự như vậy. Bất quá, cho dù như thế nào, nếu không phải tam gia tiến đến, yêu cầu lão phu nhân Tê Vũ son trang mở địa cung điều tra, Tiểu Tiểu bọn họ chỉ sợ chôn thân nơi đó rồi, vĩnh viễn không thể nhìn thấy mặt trời.

Tiểu Tiểu không khỏi cảm thán, ông trời mở mắt, nhất định không chết a!

Thạch Nhạc Nhi thấy nàng cảm thán, cười nói: “Cho dù như thế nào, vận khí của tỷ tỷ tuyệt đối là vô cùng tốt. Trong địa cung, mọi người đều bị thương, chỉ có duy nhất một mình tỷ tỷ, áo cũng không dính chút bụi nha!”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu nhớ tới cái ôm ấm áp kia. Nàng đỏ bừng hai má, nhẹ giọng nói: “Ách... May mắn...”

Thạch Nhạc Nhi thấy thế, cười đến vô tà, cũng không truy vấn, ngược lại nói: “Đúng rồi, lại nói tiếp, tỷ tỷ cái vị nam tử bên người tỷ tỷ là ai?”

Tiểu Tiểu dùng đầu ngón chân cũng biết người Thạch Nhạc Nhi nói là ai. Nàng mở miệng, nói: “Sư thúc ta. Nói là đệ đệ sư phụ ta.”

Thạch Nhạc Nhi nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, “Đệ đệ? Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói Quý Sư có đệ đệ... Tuy nhiên, từ đầu đến chân hẳn đều có bí mật, thêm một cái này nữa cũng không có gì lạ.” Nhạc Nhi đứng dậy, cười nói, “Không hổ là huynh đệ, đáng về khi cười, giống hệt như nhau.”

Giống hệt? Tiểu Tiểu cúi đầu nghĩ nghĩ. Mới nhìn có lẽ là rất giống, nhưng thực tế thì, rõ ràng khác nhau rất lớn. Cảm thấy giống hệt như nhau, là vì giao tình giữa Thạch Nhạc Nhi và sư phụ không sâu thoi...

“Được rồi được rồi, mọi chuyện cũng coi như kết thúc rồi. Tỷ tỷ lại hữu kinh vô hiểm*, bình an thoát thân. Nhạc Nhi liền tổ chức yến tiệc, giúp tỷ tỷ an ủi một chút.” Thạch Nhạc Nhi nâng tay Tiểu Tiểu lên, cười nói, “Lại nói tiếp, ta cũng thích Liêm ca ca. Cần thận tính toán, chúng ta cũng đều là người một nhà đó! Đúng rồi, sau này tỷ tỷ thành thân, nhớ thông báo cho Nhạc Nhi một tiếng. Thái Bình thành gả nữ nhi, tất nhiên phải thuận lợi vui vẻ!”

Tiểu Tiểu nghe nửa câu đầu, còn cảm thấy có chút uất ức. Chỉ là, nửa câu sau khiến nàng ngây người sững sốt tại chỗ. Một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. “Thái Bình thành gả nữ nhi”??? Từ khi nào thì nàng trở thành nữ nhi của Thái Bình thành vậy??? Không phải là... Thạch Nhạc Nhi... Hiện đang dùng chức danh “Sư mẫu” nói với nàng???

Tiểu Tiểu nhìn Thạch Nhạc Nhi đánh giá một vòng, cứng ngắc nói không ra lời.

“Sao vậy? Nhạc Nhi nói sai câu nào à?” Thạch Nhạc Nhi nhún mày, nói.

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không! Đa tạ đại ân đại đức của thành chủ!”

Thạch Nhạc Nhi vừa lòng gật gật đầu, “Àn. Cứ vậy đi, tỷ tỷ trở về phòng nghỉ ngơi trang điểm chút đi, chút nữa ta sẽ sai người đến gọi ngươi!”

Tiểu Tiểu cứng ngắc gật đầu.

Thạch Nhạc Nhi lại quay đầu nói với Nhạc Hoài Khê đứng bên cạnh: “Tiểu Khê, ngươi vào trong trấn tìm cho gia tửu lâu tốt nhất, thuê sẵn bàn rượu và thức ăn. Đi nhanh về nhanh...”

Nhạc Hoài Khê gật đầu, lại nghĩ đến cái gì, mở miệng nói: “Nhạc Nhi, Chuyện Ngự gia đại thiếu gia kia, ngươi định làm gì bây giờ? Chẳng lẽ để hung phạm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật?”

Thạch Nhạc Nhi nhìn Nhạc Hoài Khê, thờ dãi, nói: “Chuyện này rất khó giải quyết. Đúng như lời Ngự Anh Dương nói, hấn thân là đại thiếu gia Anh Hùng Bảo, nhị đệ đã bị trục xuất khỏi gia môn, tam đệ lại không nên thân, Anh Hùng Bảo triệu hấn trở về là chuyện sớm muộn thôi. Hấn cần gì phải quay đầu đi làm môn hạ cho Thần Tiêu phái, để rồi bị bêu danh là khi sư diệt tổ? Chúng ta cứ hoài nghi như vậy, Anh Hùng Bảo tự nhiên cũng sẽ...”

“Chính là chính là! Hấn liền ý vào mấy thứ đó, nói ta nói bậy a!” Nhạc Hoài Khê lòng đầy căm phẫn.

Tiểu Tiểu cúi mắt. Có thể khiến thiếu gia của Anh Hùng Bảo, buông hết thảy, khi sư diệt tổ, lý do chỉ có một: Người có Cửu Hoàng thần khí, sẽ có thiên hạ. Tiểu Tiểu lại nhìn Thạch Nhạc Nhi, tuy nhiên, như vậy sự tình vẫn không nên nói cho người khác thì hơn. Từ khi nàng gặp phải chuyện cửu hoàng thần khí thì càng hiểu rõ được một chuyện: Cái ý định này tuyệt đối là hại nước hại dân, đồ thần sinh linh, giết hại thể xác và tinh thần, như bóng với hình, ai gặp phải cũng không hay ho!

Tiểu Tiểu gật gật đầu, một lời không nói, yên lặng xem xét.

Thạch Nhạc Nhi vẫn chưa phát hiện cái gì, thản nhiên nói: “Chuyện này cũng không có biện pháp nào khác. Lại nói tiếp, địa cung của Tề Vũ son trang, là cấm địa bên trong trang, giang hồ giấu kín. Ta còn chưa truy tra, các người làm sao có thể đi vào địa cung a!”

“A? Không liên quan đến ta, bản đồ là do Tiểu Tiểu cho ta !” Nhạc Hoài Khê lập tức chỉ về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cả kinh.

Thạch Nhạc Nhi ngược mắt nhìn nàng, “Tỷ tỷ quả nhiên thần thông quảng đại...”

Tiểu Tiểu ngậy ngó cười vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Thạch Nhạc Nhi cũng không truy vấn, mỉm môi cười, nói: “Ngụy Anh Dương ta không đối phó được, tuy nhiên, Thẩm Trầm thì ta hoàn toàn nắm chắc.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, liền cười. Lúc trước, Ngụy Khai sở dĩ bảo toàn tính mạng cho Thẩm Trầm, chính là để hắn không thể bán đứng mình. Nếu Thạch Nhạc Nhi có thể vạch trần tội trạng của Thẩm Trầm, đến lúc đó, Ngụy Khai có muốn phủi sạch quan hệ cũng tuyệt đối không dễ.

Thạch Nhạc Nhi cười nói: “Bình thường khi nói dối, luôn có lỗ hổng. Tiểu Khê từng làm người làm công cho Lăng Du, biết Lăng Du luôn luôn định cư ở nơi sơn dã, vẫn chưa gặp gỡ bất kỳ kẻ nào. Hắn kết giao với Thẩm Trầm, chỉ sợ đã rất lâu về trước. Mà chuyện thiếu nữ mất tích, quay ngược lại, cũng đã hơn một năm rồi. Sợ hồ như vậy, cũng không phải chỉ dùng lí do ‘bị Lăng Du uy hiếp’ hoặc là ‘bị khống chế’ thì có thể trốn tránh cho qua... Hừ hừ hừ, Ngụy Anh Dương, lúc trước người dám cản ngược lại Thái Bình thành ta một cái, Thạch Nhạc Nhi sẽ khiến cho người phải trả một cái giá cực đắt! Hừ hừ hừ!!!”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi cảm thấy trái tim băng giá. Hóa ra, còn có ân tình như vậy.

Thạch Nhạc Nhi chấp tay ra sau lưng, một bộ dạng lão thành, thản nhiên thở dài: “Hừ. Ba huynh đệ Ngụy gia, không phải ăn chơi trác táng, chính là bụng dạ khó lường. Muốn ta gả cho, quả thực người ngu nói mo!”

Tiểu Tiểu và Tiểu Khê nhìn nhau, chỉ đành liên tục đáp phải.

Thật vất vả nghe xong cái bản án “Công tử Ngụy gia đều xấu xa”, Tiểu Tiểu mới có thể thoát thân. Nàng chậm rãi đi trên hành lang, không khỏi bật cười. Nha đầu Thạch Nhạc Nhi kia, tuổi tuy nhỏ, tâm tư nữ nhi lại không hề kém a. Thật không biết nếu như sư phụ còn sống trên đời, gặp phải nàng thì sẽ làm thế nào đây a. Hắc hắc...

Nàng không cười được bao lâu, liền nhìn thấy một màn khiến nàng không cười nổi nữa. Liêm Chiêu và Thẩm Diên đang đứng ở một góc phía trước cách đó không xa.

Tiểu Tiểu đứng ngốc tại chỗ, ngơ ngác nhìn. Hai người trước mắt, sao lại hợp như vậy, thậm chí còn khiến trong đầu nàng nhảy ra bốn chữ “Trời đất tạo nên” để hình dung.

Không sai, nên là như vậy mới đúng. Danh môn công tử gặp gỡ danh môn tiểu thư, xứng lứa vừa đôi... Trong các vở kịch, không phải đều xướng như vậy hay sao. Môn đăng hộ đối, tài tử giai nhân. Liêm Chiêu, cuối cùng vẫn là ảo giác quá mức tốt đẹp. Nàng chỉ là một tiểu hài tử mơ một giấc mộng đẹp mà không muốn tỉnh lại mà thôi...

Mà hiện giờ, đều nên kết thúc thôi. Ở bên trong địa cung, Thẩm Diên đã biết được thân phận của nàng, chỉ cần một câu nói, tất cả sẽ tan biến. Nàng nên vì từng câu nói dối của mình mà trả giá đi...

Nghĩ đến thời điểm như vậy, tâm đột nhiên nhói lên vài cái. Tiểu Tiểu ngăn người, sờ sờ ngực, hơi hơi đau, cảm giác đau đớn rõ ràng. Trong đầu, đột nhiên lại vang lên câu nói kia của Ôn Túc: Nếu như hắn thật tình yêu người, cũng sẽ không để ý chuyện người đã lừa hắn, chuyện người có phải đệ tử của Quý Sư hay không.

Mà Liêm Chiêu lại nói: Chuyện tình cảm, không phải là trò đùa. Hiện tại Liêm Chiêu không dám vọng ngôn nói là mình thật tình. Nhưng mà, Liêm Chiêu nhất định sẽ thích người.

Trước chữ thích kia, có thêm một chữ “Sẽ”... Hiện tại sẽ sao? Nàng có thể có cái “Sẽ” này sao?

Trong lòng nàng loạn thành một đoàn, thậm chí đã quên mất loại thời điểm này, nên bỏ chạy khỏi tất cả. Giống như ngày trước vậy, không chịu để tâm điều gì, chỉ cần chạy thật xa, thành thành thật thật đi làm người xấu của nàng.

Chỉ là, nàng không động dậy được, mãi cho đến khi, Thẩm Diên đi đến trước mặt nàng, vuốt cằm ra hiệu, sau đó lại yên lặng tránh đi. Nàng mới phản ứng lại, giật mình nâng đầu lên.

“Tiểu Tiểu?” Liêm Chiêu nhìn nàng, có chút kinh ngạc.

Tiểu Tiểu theo bản năng lui lại một bước, nói, “A, ta không có ý! Người đừng có giết ta!”

Liêm Chiêu bị mấy lời này của nàng mà có chút xấu hổ, vội vàng giải thích, nói: “Tiểu Tiểu, người đang nói cái gì vậy? Người hiểu lầm cái gì à? Ta chỉ nghe nói Thẩm tiểu thư đã tỉnh, cho nên mới tới thăm thôi...”

Tiểu Tiểu sợ hãi ngẩng đầu, nhìn hắn, có chút không hiểu. Chẳng lẽ, Thẩm Diên chưa nói cái gì sao?

Liêm Chiêu vẫn có chút quần bách như cũ, nói: “Dù sao cũng là chúng ta lừa gạt trước, cho nên, ta nghĩ, cho dù thế nào cũng nên đến bồi tội một chút...”

Tiểu Tiểu kinh ngạc nghe, không biết trả lời như thế nào.

Liêm Chiêu tiếp tục giải thích, nói: “Thẩm trang chủ tuy rằng làm nhiều điều bất nghĩa, nhưng dù sao cũng là phụ thân của nàng... Chỉ ngần ngại có vài ngày, phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta cũng không dám nói bản thân mình hoàn toàn không có trách nhiệm...”

“Thẩm tiểu thư nói, nàng nhất định sẽ pháp bất vị thân*, chỉ ra chỗ sai của phụ thân mình, đúng không?” Tiểu Tiểu mở miệng, nói.

(*: Luật pháp không có chỗ cho người thân – ý là dù là ai cũng phải trị tội theo pháp luật)

Liêm Chiêu hơi kinh hãi, gật đầu.

Tiểu Tiểu cười cười, nói: “Thẩm tiểu thư thâm minh đại nghĩa*, thật khiến cho người ta kính nể...”

(* Thâm minh đại nghĩa: có ý nói là hiểu biết đúng sai rõ ràng)

“Àn...” Liêm Chiêu trả lời.

Tiểu Tiểu cúi đầu, trầm mặc. Nàng mặc cảm, vô cùng trầm trọng. Vốn nàng đoán là Thẩm Diên sẽ nói tất cả mọi chuyện về nàng cho Liêm Chiêu. Nhưng nàng lại quên mất rằng, tính tình của Thẩm Diên và Liêm Chiêu dữ dội tương tự như nhau. Liêm Chiêu có hôn ước với nàng, điều này cả son trang đều biết rõ, Thẩm Diên tất nhiên cũng biết. Một đại tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, làm sao có thể ở trước mặt Liêm Chiêu nói thể tử chưa qua cửa của hắn không tốt?

“Tiểu Tiểu, sao vậy?” Liêm Chiêu mở miệng, dò hỏi.

Tiểu Tiểu ngước mắt, lắc đầu, “Ta a, không có chuyện gì.” Nàng nở nụ cười, nói, “Ta được người ta che chở từ đầu đến chân, một chút thương tích cũng không có nha!”

Liêm Chiêu nghe xong, gò má ửng đỏ, nói: “Lúc trước trong địa cung, là tình thế nguy cấp, Liêm Chiêu tuyệt đối không có ý đường đột mạo phạm...”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Ta biết, Liêm đại thiếu gia ngời quang minh lỗi lạc, tuân thủ nghiêm túc lễ pháp, đúng là Liễu Hạ Huệ đương thời!”

Liêm Chiêu ngẩn người, lập tức bật cười, “Cho dù được ngời nịnh hót như vậy, nhưng ta không hề cảm thấy cao hứng a.”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nói: “Thật sao? Vậy mà tiểu nhân lại thấy đại thiếu gia ngời cười rất vui vẻ a.”

Liêm Chiêu thu lại ý cười, “Ta có sao?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Ài, tiểu nhân nào dám cái lại ý của Liêm đại thiếu gia. Đại thiếu gia nói không có, vậy thì không có!”

Liêm Chiêu nhíu mày, “Vì sao đột nhiên lại bắt đầu gọi ta là đại thiếu gia?”

Tiểu Tiểu vô tội, nói, “Ngời vốn chính là đại thiếu gia a.”

“Ngời...” Liêm Chiêu không cách nào phân bác, chỉ đành bất mãn nhìn nàng.

Tiểu Tiểu cười đến giao hoạt, “Sao nào, đại thiếu gia?”

Đuôi lông mày Liêm Chiêu nhướng lên, hai tay khoanh trước ngực, hơi cúi người xuống, lại cười nói: “Thiếu phu nhân, chơi đã chưa?”

Tiểu Tiểu thấy thế, lập tức cúi đầu nhận tội, “Ta sai rồi ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao?”

“Đi.” Liêm Chiêu cười nói, “...Ai bảo ngời là thiếu phu nhân chứ?”

Tiểu Tiểu cứng đờ, ngước mắt nhìn hắn. Nguy rồi... Quả nhiên là tức giận sao?

Nàng mỉm cười, vô cùng nghiêm túc nhận sai, nói: “Liêm Chiêu... Ta biết sai rồi...”

Liêm Chiêu đứng thẳng thân mình, cười nhìn nàng, thoải mái mà đáp: “Không phải ta vừa mới tha thứ cho ngời sao?”

“Vừa rồi ngời đâu có nói ngời tha thứ cho ta...” Tiểu Tiểu làm vẻ mặt đau khổ, nói.

Liêm Chiêu nghe xong, liền thu hồi ý cười, thay vào đó lại bình tĩnh mở miệng, nói: “Ta tha thứ cho ngời.”

Tiểu Tiểu nhìn hấn, “VẬY ta giết người phóng hỏa, vào nhà cướp của, bắt người cướp giật, trộm cắp đạo văn... Thì sao?”

Liêm Chiêu thoáng trầm mặc, lập tức, trả lời: “Ta tha thứ cho ngươi...”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Àn...”

Một khắc kia, chính nàng cũng không biết bản thân mình đang làm cái gì. Chỉ là, một khắc sau đó, nàng cho bản thân mình một cái kỳ hạn... Lừa đến cuối tháng thì thôi...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đến hết tháng ba (Trung)

Liêm Chiêu thoáng trầm mặc, lập tức trả lời: “Ta tha thứ cho ngươi...”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Àn...”

.....

Từ phía xa xa, nhìn thấy một màn như vậy, Thẩm Diên cúi đầu, xoay người tránh đi.

Nàng đi rất chậm, dường như mỗi bước đều vô cùng mệt mỏi. Đợi cho đến lúc đứng trước cửa phòng, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng đẩy cửa ra, đi vào trong, lập tức ngồi lên trên giường. Nàng lẳng lặng ngồi, không tự giác rơi lệ.

Lúc này, một tiếng động rất nhỏ vang lên, khiến nàng hơi kinh hãi. Nàng đứng dậy, nhìn về phía phát ra tiếng động. Mà sau đó, nàng lại càng kinh ngạc hơn. Thiếu chút nữa nàng quên mất, trong phòng mình còn có một cửa để đi vào địa cung. Giờ phút này, vách tường hơi động, giống như là có người.

Thẩm Diên nhìn kinh hoàng xuống, nàng vươn tay, cầm lấy trâm cài tóc trên bàn trang điểm, chậm rãi đi tới trước cửa ngăm, hít sâu một hơi, sau đó, mở cửa ngăm ra. Trong cái chớp mắt đó, nàng còn chưa kịp nhìn rõ, cổ tay nắm trâm cài tóc đã bị người gắt gao túm lấy. Mà sau đó, trên cổ họng cô cảm giác bị đè lại, khiến đầu óc nàng trống rỗng trong nháy mắt. Nàng mở to hai mắt, run giọng nói: “...Ngân... Ngân Kiều?”

Ngân Kiều nhận ra nàng, buông lỏng tay ra, vô lực ngồi xuống, “Hóa ra là ngươi... Sớm biết như vậy, đã không cố gắng vận công...” Hấn mỉm cười, oán giận nói.

Thẩm Diên vừa định lớn tiếng quát to, nghĩ một chút, lại nhìn xuống. Nàng đề phòng, nói, “Sao ngươi lại ở trong này?”

Ngân Kiều vươn tay, gõ gõ vách tường phía sau, “Ta chỉ biết mỗi lối ra này...”

Thẩm Diên buông trâm cài tóc, “Ngươi đi đi.”

Ngân Kiều dựa vào vách tường, cười nói, “Nếu có thể đi, ta cũng không cần ở trong này ngây ngốc lâu như vậy...”

Thẩm Diên thoáng đánh giá hấn một phen, sắc mặt của hấn tái nhợt như tờ giấy, hơi thở gấp gấp, thương thế có vẻ không nhẹ. Ngoại trừ nội thương, lúc trước tay trái của hấn còn trúng thần châm, đầu ngón tay hơi hơi có máu tươi nhỏ ra.

“...” Thẩm Diên thoáng suy nghĩ một chút, nói, “Nghỉ ngơi xong rồi thì đi đi.”

Ngân Kiều gật đầu, tiện đà mở miệng, “Thẩm tiểu thư, quen biết một hồi, có thể giúp chút việc nhỏ chứ?”

Thẩm Diên cúi mắt, “Ngươi nói đi.”

Ngân Kiều lấy từ trong lòng ra một cái Linh Vũ, nói, “Thành đông mười dặm, khúc phùng. Ngươi mang Linh Vũ đưa tới cho chủ nhân nơi đó là được.”

Thẩm Diên vẫn chưa vươn tay ra nhận lấy, nàng thở dài, nói: “Thẩm Diên chỉ sợ không giúp được ngươi... Chờ chút, Thẩm Diên sẽ tới Anh Hùng Bảo chỉ rõ hung phạm...” Khẩu khí nói chuyện của nàng bình tĩnh, “Tuy nhiên, Thẩm Diên có thể giúp ngươi truyền lời cho vị Tà cô nương kia...”

Ngân Kiều không đợi nàng nói xong, liền mở miệng cắt ngang, “Ngươi muốn tới Anh Hùng Bảo chỉ rõ hung phạm?”

Thẩm Diên gật đầu, “Nguy Khái lật ngược phải trái, đem tất cả tội lỗi đổ hết lên đầu ngươi và Lăng Du...”

Ngân Kiều cố gắng đứng lên, nói, “Đại thiếu thư, đừng hồn nhiên như vậy. Nếu ta là người, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết...”

Thẩm Diên nhú mày, có chút bất mãn, đang định mở miệng phản bác, Ngân Kiều lại tiếp tục nói: “Trước không nói hung phạm kia là cha người, cho dù người có thật sự có thể làm chuyện luật pháp không kẻ người thân, thì người cho là, Ngụy Khải có thể để người thuận lợi đi đến Anh Hùng Bảo?”

Thẩm Diên tức giận nói: “Vì sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ không làm cái gì, để hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật?... Chẳng lẽ người không muốn lấy lại trong sạch cho mình hay sao?”

Ngân Kiều nhú mày, “Thật ra ta thấy cũng không sao cả...”

“Người...” Thẩm Diên nói không ra lời.

Ngân Kiều cười cười, nói: “Ta là đạo tặc giang hồ chuyên vào nhà cướp của. Chính phái trên giang hồ vốn không hề chấp nhận ta. Cho dù việc hôm nay không xảy ra thì bọn họ vẫn muốn giết ta như thường... Công lý chính nghĩa có quan hệ gì với ta đâu, đợi thương thế khỏi hẳn, thì đi giết Ngụy Khải, tự làm mình thoải mái thôi.”

Thẩm Diên không cách nào phản bác, nằng cau mày, xoay người muốn đi.

Đột nhiên, có người phá cửa đi vào, đánh thẳng về hướng Thẩm Diên. Thẩm Diên quá sợ hãi, cuống quýt né tránh. Chỉ thấy đó là ba gã nam tử khôi ngô, đều là một thân hắc y, rõ ràng là thủ hạ của Ngụy Khải. Chỉ là, ánh mắt mấy người này chết lạng, đại ra, hoàn toàn không có sinh khí.

Hành Thi?! Ngân Kiều nhú mày, lấy “Tội Tuyệt Ngân Mang” ra, nâng tay bắn tới. Trong người hắn có thương tích, châm pháp tự nhiên không mạnh như trước đây, chỉ có thể đánh trúng một người. Hai người còn lại không chút để ý đồng bọn bị thương, tiếp tục chết lạng tấn công về phía Ngân Kiều.

Ngân Kiều vận công, cắn răng một cái, rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

Trong phòng nhất thời loạn thành một đống, Thẩm Diên đứng ở góc, không khỏi cảm thấy tay chân có chút luống cuống.

Hai cổ Hành Thi kia võ nghệ không cao, nhưng Ngân Kiều có thương tích trong người, nên vẫn rơi vào khổ chiến. Hành Thi không biết đau, căn bản không thể dùng phương pháp phổ thông giết chết. Chỉ thấy, một cổ Hành Thi đột nhiên đâm một quyền, đánh về phía vai trái của Ngân Kiều. Mà một con khác cũng đồng thời xuất chiêu, đánh về phía ngực Ngân Kiều.

Tình thế nguy hiểm như vậy, khiến Thẩm Diên sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

Trái phải giáp công như vậy, tất nhiên là khó mà né tránh. Ánh mắt Ngân Kiều thay đổi, nháy mắt xoay người, thay đổi phương hướng thân thể. Tay phải hắn nâng kiếm, đâm thẳng vào cổ họng con đang đâm. Tay trái thuận thế khởi chiêu, chặn lại một kích kia của con còn lại.

Trong nháy mắt tất cả trở nên yên tĩnh lại. Thẩm Diên mở to hai mắt, liền nhìn thấy kiếm phong lợi hại đâm vào trong miệng Hành Thi xuyên ra sau đầu, máu tươi nhỏ giọt. Mà nam tử tiếp chiêu kia liên tục lui lại mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Tay trái Ngân Kiều vốn có thương tích, tất nhiên không có khả năng dùng công lực từ chiêu mà thắng. Nhưng cổ Hành Thi kia vẫn ngã xuống, từ miệng mũi có mấy con tiểu trùng chui ra. Trong lòng bàn tay Hành Thi có một điểm đỏ nhỏ, “Tội Tuyệt Ngân Mang” đã đi vào huyết mạch.

Ngân Kiều quỳ xuống, kịch liệt thở dốc. Cánh tay trái đau đớn kéo dài tới tận bả vai, ngón tay gần như đã chết lạng.

Thẩm Diên thấy thế, chạy nhanh tới, vừa ngồi xuống, còn chưa kịp mở miệng. Ngân Kiều nghiêng đầu, nói, “ta đã nói rồi, hẳn nhất định không để người còn sống rồi đi...”

Chuyện cho tới nước này, không phải Thẩm Diên không muốn tin là được. Mà lúc này, tiếng đánh nhau kịch liệt lại vang lên. Thẩm Diên đứng dậy, vọt tới ngoài cửa. Đám hắc y nhân chết trong trang lúc trước, giờ phút này đều biến thành Hành Thi, chết lạng chém giết ở trong trang.

“Ngay cả thi thể của người nhà cũng không buông tha... Đại công tử Ngụy gia quả nhiên không vứt đi thứ gì...” Ngân Kiều nhìn tình hình, khinh thường nói.

Thẩm Diên không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, cái loại lạnh lẽo này, thấm vào trong xương tủy, không cách nào biến mất. Người một nhà cũng không buông tha... Một khắc kia Thẩm Diên đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng chạy ra ngoài.

.....

Tiểu Tiểu và Liêm Chiêu đang từ từ đi trên hành lang gấp khúc., bỗng nhiên nghe thấy một trận xôn xao trong trang.

Liêm Chiêu xoay người, chỉ thấy một cổ Hành Thi đang đánh tới. Hắn kinh hãi, kéo Tiểu Tiểu, tránh đi. Sau đó, rút đao phản kích.

Tiểu Tiểu kinh sợ không thôi. To gan, ban ngày ban mặt, sao lại có Hành Thi xuất hiện, hơn nữa, những người này không phải vừa rồi đều đã chết sao? Làm sao có thể... Ngoại trừ Lăng Du, rốt cục còn có ai có thể thao túng Hành Thi? Hơn nữa thao túng mấy thứ này, rốt cục có tác dụng gì?

Tình thế nguy cấp, không chấp nhận Tiểu Tiểu có thể suy nghĩ nhiều. Nàng rút đoản kiếm, gia nhập cộc chiến.

Tiểu Tiểu đang tính toán làm sao có thể đâm trúng tử huyết của Hành Thi, đột nhiên trong lúc đó, Hành Thi trước mặt ngã xuống, cổ trùng chui ra từ bốn phía, co rút chết đi.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền thấy Ba Kích Thiên.

Ba Kích Thiên khẽ cau mày, nói: “Hai vị không có việc gì chứ?”

Liêm Chiêu thu đao ôm quyền, nói: “Đa tạ tiền bối giải vây.”

Ba Kích Thiên lắc lắc đầu, “Hành Thi là thứ do Thần Nông thế gia tạo ra, tất nhiên phải do Thần Nông chúng ta tiêu diệt.” Hắn xoay người, nhìn cuộc chiến hỗn loạn này, cất bước.

Liêm Chiêu và Tiểu Tiểu nhìn nhau, đi theo.

Bước chân Ba Kích Thiên vô cùng trầm ổn, hề thấy Hành Thi, đều một chương đánh chết. Mấy Hành Thi bất tử không sợ thương tích này thế mà lại dễ dàng bị tiêu diệt. Hiện thực trước mắt khiến cho Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Nghe đồn, Thần Nông thế gia phân làm bốn tông, “Châm Thạch”, “Thảo mộc”, “Cổ độc”, “Hàng khí”. Ngoại trừ “Cổ độc” đã bị loại bỏ, thì “Hàng khí” là có ít người tu luyện theo nhất. Nhưng hề là người tu luyện theo tông này đạt được thành quả, đều có thể dùng khí dẫn hơi, cứu sống người. Xem ra, chương pháp của Ba Kích Thiên lợi hại như vậy, nhất định là cao thủ trong “Hàng khí.”

Quả nhiên ngoại hô tăng long a! Tiểu Tiểu cảm thán.

Ba Kích Thiên lập tức đi tới trước một gian phòng, rồi dừng chân lại. Hắn vừa định mở cửa, đột nhiên, Triệu Nhan từ trong phòng vọt ra, khóc hô: “Cứu ta!”

Chỉ thấy phía sau nàng, một khối Hành Thi đang phi thân đuổi theo. Ba Kích Thiên một tay kéo nàng ra sau, sau đó khởi chương, đánh chết khối Hành Thi kia.

Ba Kích Thiên một cước đạp chết cổ trùng, đi vào bên trong.

Mà sau đó, khi nhìn thấy tình huống trong phòng, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Chỉ thấy trên người Thẩm Trầm tràn ngập máu tươi, khi chạy vào phòng đã hấp hối rồi.

Triệu Nhan nức nở nói: “Mau cứu trang chủ, hắn bị Hành Thi...”

Ba Kích Thiên ngồi xuống đất, kiểm tra thương thế của Thẩm Trầm.

Thẩm Trầm vô lực ngẩng đầu, vươn tay chỉ vào Triệu Nhan.

Triệu Nhan khóc lóc vô cùng thương tâm, nói, “Trang chủ, ngài không thể chết được a...”

Ba Kích Thiên điểm mấy đại huyết trên người Thẩm Trầm, sau đó lập tức đứng dậy, nhìn lư hương đang đốt trên bàn. Hắn vọt bước qua, nhanh nhẹn cầm lấy lư hương, đổ hương bên trong ra dùng nước trà dập tắt.

Trong nháy mắt, tất cả Hành Thi trong trang đều ngừng lại, không tiếp tục hành động.

“Dẫn cổ hương...” Ba Kích Thiên nhíu mày, “Dẫn cổ hương là vật dùng để thao túng cổ trùng, không phải kẻ phạm phu tục tử có thể không chế, chớ trách Hành thi lại vô đến...”

Lúc này, những người khác trong trang đều lục tục chạy tới, thấy một màn như vậy đều vô cùng khiếp sợ.

“Cha!” Thẩm Diên tách đám người ra, kinh hô. Nàng vọt đi tới bên người Thẩm Trầm, “Cha, người sao rồi?”

Trong ánh mắt Thẩm Trầm có nét sốt ruột vô cùng, nhưng cổ tình lại không nói được ra tiếng.

Ba Kích Thiên nhìn Thẩm Trầm trên mặt đất, “Trang chủ có thể nói cho mọi người biết, dẫn cổ hương này, ngài làm cách nào có được, và vì sao muốn đốt lên?”

Đột nhiên, Triệu Nhan quỳ xuống, khóc nói: “Thẩm trang chủ... Người không cần làm mấy chuyện thương thiên hại lý như vậy vì nương ta nữa... Ta cũng muốn nương phục sinh, nhưng mà... Ta không muốn nhìn thấy mọi người chết...”

Mọi người đều yên tĩnh lại, vì biến chuyển này mà kinh ngạc.

“Cô nương, lời này của người là có ý gì?” Ba Kích Thiên mở miệng, hỏi.

Triệu Nhan ngược mắt, do dự mãi, nghẹn ngào nói: “Thẩm trang chủ... mấy thiếu nữ kia đều do Thẩm trang chủ giết chết...” Bộ dạng rơi lệ khổ sở của nàng khiến mọi người thương cảm, thanh âm vô cùng bi thương, đủ để cho người nghe thấy tan nát cõi lòng, “Thẩm trang chủ luôn cầu kết cùng Lăng Du,

sát hại thiếu nữ... Nô tỳ đáng chết, khi nhìn thấy Thẩm trang chủ một lòng muốn phục sinh cho mẫu thân, liền nổi tư tâm, nói dối...”

Lúc Tiểu Tiểu nghe đến câu này, không chỉ kinh ngạc, nàng nhìn Triệu Nhan, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh buốt.

Triệu Nhan tiếp tục nói, “Gia mẫu qua đời... Tâm nô tỳ như tro tàn. Thẩm trang chủ liền khuyên nô tỳ trộm ‘Dẫn cỏ hương’ trên người Bì Từ, trả thù mối hận đoạt thể... Nô tỳ nghĩ sai một lần, liền...”

“Nhan nhi...” Tịch phu nhân đi lên vài bước, khiếp sợ nói, “Nhan nhi, ngươi nói, là sự thật?”

Triệu Nhan rung rung gật đầu, sau đó, nhìn về phía Thẩm Diên, “Thẩm đại tiểu thư cũng biết...”

Vì thế, tất cả mọi người nhìn về phía Thẩm Diên.

“Ngươi...” Thẩm Diên sững sờ nhìn mọi việc giải quyết xong xuôi.

“Thẩm đại tiểu thư, đây chính là sự thật?” Tịch phu nhân tiến lên, hỏi.

“Diên nhi...” Lão phu nhân Tê Vũ son trang cũng tiến lên một bước, run run mở miệng.

Thẩm Diên nhìn mọi người, không cách nào trả lời.

Tiểu Tiểu hít một ngụm khí lạnh. Quá lợi hại... Nói là giả họa cũng không đúng bởi tất cả nhưng lời nàng nói đều là sự thật. Hơn nữa, Triệu Nhan lại còn biến Thẩm Diên thành chứng cứ... Quá ngoan độc...

Thẩm Diên nhìn Thẩm Trầm. Thẩm Trầm hơi hơi lắc lắc đầu, thống khổ không thôi.

“Thẩm đại tiểu thư... Vì sao ngươi không nói ra chân tướng? Ngươi biết rõ mà...” Triệu Nhan khóc nói.

Tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Thẩm Diên.

Thanh âm Thẩm Diên run run, “Đúng...”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ồ lên.

Biểu cảm của Thẩm Trầm trở nên dữ tợn đáng sợ, hần nhìn Thẩm Diên, lại quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Nhan, sau đó, bật người đứng dậy, xông đến.

“Cha!” Thẩm Diên kinh hô.

Triệu Nhan cũng không né tránh, giả vờ sững sờ ở tại chỗ.

Trong nháy mắt này, mấy người tiến lên cố gắng ngăn lại. Trong lúc hỗn loạn, Thẩm Trầm đột nhiên trúng đao. Hần nghiêng ngã lui về phía sau, mở to hai mắt, ngã xuống.

“Cha ——” Thẩm Diên khóc lóc kêu lên.

Lúc này, lão phu nhân Tê Vũ son trang cũng ngất đi.

Quân pháp bất vị thân*... Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu những lời này rốt cục có bao nhiêu tàn khốc. Nàng ngược mắt, nhìn Liêm Chiêu bên cạnh. Ánh mắt hần đã hoàn toàn lạnh lẽo, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ, cùng phẫn nộ.

(*: Pháp luật không tha người thân)

Thẩm Diên đứng dậy, vươn tay chỉ vào Ngụy Khải, “Chư vị, cha ta là làm nhiều chuyện bất nghĩa, nhưng mà, hần mới là kẻ đứng sau làm chủ!”

Ngụy Khải lạnh lùng mở miệng, “Thẩm đại tiểu thư, ta biết ngươi mất cha nên đau xót. Tuy nhiên, tại hạ đến Tê Vũ son trang là để cứu người, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không quen biết Diễm Cơ, sao lại có thể đứng sau làm chủ?” Hần xoay người, nhìn Triệu Nhan, “Triệu cô nương, ngươi có thể tố giác tội nhân, tại hạ vô cùng cảm kích. Không ngờ, ta cũng bị hần lừa!”

Triệu Nhan rung rung, gật đầu.

“Không phải, các ngươi tin tưởng ta. Là hần sai sử Lăng Du và cha ta...” Thẩm Diên khóc lóc hô lên.

Chỉ là, giờ khắc này, tất cả mọi người đều thấy nghi hoặc, không người nào dám dễ dàng tin tưởng.

Lúc này, một gã gia đình chạy vào, khẩn trương nói: “Quan... Quan binh, bên ngoài có rất nhiều quan binh...”

Mọi người không hiểu, ào ào ra khỏi phòng, đi tới đại môn son trang.

Bên ngoài son trang, quả nhiên có một đoàn binh lính vây quanh. Người đi đầu, là một nữ tử, khoảng chừng ba tư ba lăm tuổi. Khuôn mặt khá đẹp, mắt phượng uy nghi, trong mi mày cất giấu khí phách, hơn nửa một thân nhung trang, đúng là anh khí bức người. Nàng vắt trường cung, ngồi trên ngựa, thấy mọi người đi ra, cao giọng mở miệng: “Chư vị, tại hạ là gia tướng của Thần Tiễn Liêm gia, phụng mệnh tới đây, giúp đỡ huyện nha tra xét án thiếu nữ mất tích. Hiện có mật báo, nói Tê Vũ son trang có liên quan đến việc này. Mời những người có liên quan theo ta đến nha môn chờ thẩm tra. Đây là công việc của quan phủ, mong chư vị bằng hữu giang hồ chớ can thiệp.”

Một trận biến hóa này, quá bất ngờ. Nhưng chuyện thiếu nữ mất tích, vốn đã được nha môn lập hồ sơ. Những thiếu nữ này không phải nhân sĩ trong giang hồ, chuyện này xảy ra, tất nhiên thuộc bốn phận xử lý của quan phủ.

Tiểu Tiểu đứng ở cửa Tê Vũ son trang. Trong đầu đột nhiên nhớ tới, đã từng nghe ai nói, đương kim thánh thượng có ý muốn triệu Thần Tiêu phái hồi triều... Hiện giờ quan phủ ra mặt, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?

Lúc này, chỉ thấy Liêm Chiêu đi lên phía trước, có chút kinh ngạc mở miệng, “Cô cô?”

Tiểu Tiểu cả kinh, đúng vậy, vừa rồi nữ tử này có nói, nàng là “Gia tướng của Thần Tiễn Liêm gia”... Không phải chứ? ! Còn liên quan đến cả Thần Tiễn Liêm gia? ? ?

Một khắc kia, nàng kia xoay người xuống ngựa, mỉm cười. Mà phía sau nàng tất cả binh lính thu binh khí, hành lễ nói: “Công tử.”

Tiểu Tiểu ngẩn người... Lúc đó, nàng và Liêm Chiêu, cũng chỉ cách nhau có mấy bước, chỉ là, khi đó cảm thấy, dù chỉ vài bước ngắn ngủi, lại giống như vĩnh viễn không thể nào bước qua...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đến hết tháng ba (Hạ)

Một ngày bận rộn. Đến đêm, Tê Vũ son trang cuối cùng an tĩnh lại.

Ăn xong bữa tối, Tiểu Tiểu chậm rãi bước đi trên hành lang gấp khúc. Mấy ngày liền, chuyện xảy ra khiến nàng có chút mệt mỏi. Tê Vũ son trang cũng được, Thần Tiêu phái cũng được, Cửa Hoàng thần khí cũng được... Cho tới bây giờ nàng chưa từng có ý nghĩ muốn tham dự vào. Nàng cũng chỉ là một tiểu nhân vật đi trên giang hồ thôi, mấy tiết mục kiêu tranh chấp giang hồ, thống nhất thiên hạ này, nàng không có hứng thú. Về phần đôi trắng thay đen, vu oan giá họa... kia không phải là chuyện nàng có thể xoay chuyển được, ngoại trừ tỏ ra bằng quan, nàng không còn cách khác. Mà chuyện cho đến bây giờ, khiến nàng để bụng chỉ có một việc... Thần Tiễn Liêm gia.

Sư phụ từng nói, thân trong giang hồ, không có người nào hoàn toàn sạch sẽ.

Cho dù Liêm Chiêu có tốt bao nhiêu, hẳn rốt cục vẫn là công tử của Thần Tiễn Liêm gia. Nếu Thần Tiêu phái hồi triều, Liêm gia thân là mệnh quan triều đình, tất nhiên sẽ không cùng đối địch. Mà hẳn, mặc dù hôm nay nhìn thấy tất hết thấy âm mưu cũng như đau thương còn lại, tương lai cũng có thể vì hoàng mệnh, trở thành minh hữu với Thần Tiêu phái.

Tiểu Tiểu càng nghĩ lại càng cảm thấy bất đắc dĩ. Chính xác, cho tới bây giờ, Thần Tiễn Liêm gia chưa từng nhúng tay vào chuyện trong giang hồ, lúc này đây, tại sao lại để Liêm Chiêu tham gia Kỳ Hóa hội?... Tất cả nhân quả của chuyện này, cần thận suy nghĩ, liền có thể nhìn thấy được quan hệ. Hóa ra, một câu “Cửa Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất” kia, chính là ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện sao?

Sư phụ a sư phụ, có phải người đã dự liệu trước được tình trạng hôm nay, cho nên trước đây mới lựa chọn rồi bỏ Thần Tiêu phái, ẩn thân nơi phổ phò ư?

Như vậy, dù loại chuyện hôm nay nàng gặp phải, có phải chính là thế đạo “xoay vần” hay không?

Tiểu Tiểu ngửa đầu, thờ dài, “Sư phụ... Rốt cục người thiếu nợ những gì a?”

Nàng vừa định oán giận thêm vài câu, lại nghe thấy một giọng nữ vang lên cách đó không xa, “Đây là vị cô nương mà con nhận định?”

Tiểu Tiểu mạnh mẽ quay đầu, liền nhìn thấy nữ tử ngồi trên ngựa lúc trước đang mỉm cười đi đến, mà Liêm Chiêu lại đi ở bên cạnh nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nàng đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, tỉ mỉ đánh giá một trận, “Chắc, xương cốt nhỏ gầy như vậy...”

“Cô cô...” Liêm Chiêu có chút xấu hổ cắt ngang.

Nàng kia nhủ mày nói: “Sao vậy? Để cô cô nói chút cũng không được?” Nàng lại nhìn về phía Tiểu Tiểu, “Gầy yếu như vậy, chỉ sợ một cây thạch cung cũng kéo không nổi, làm sao có thể làm dâu Liêm gia đây?”

Liêm Chiêu nhìn Tiểu Tiểu, vẻ mặt xin lỗi, “Cô cô, ngài đừng nói nữa...”

Tiểu Tiểu theo bản năng lui ra phía sau vài bước, nuốt nuốt nước miếng, không nói một câu.

Lúc này, nàng kia đột nhiên nhấc chân, đá về phía giữa lưng Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, cuống quýt tránh đi. Nàng kia lại không dừng tay, từng bước ép sát. Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, trái phải trốn tránh. Trong lúc nàng né tránh có thoáng nhìn, thấy Liêm Chiêu đứng cách đó không xa nhìn các nàng, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Trong lòng Tiểu Tiểu liền khẳng định. Không sai, cho dù hắn không so đo tất cả mọi thứ về nàng, vậy còn Liêm gia thì sao? Đường đường là Thần Tiền Liêm gia sao có thể chấp nhận một nữ nhân lại lịch không rõ như nàng?

Lừa đến cuối tháng cũng được, hẳn thật tình cũng được, cái nàng chân chính cần, là một cái lý do đủ để cho mình hết hy vọng. Mà dòng dõi Liêm gia, chính là lý do.

Nàng đang nghĩ như vậy, chiêu thức của nàng kia đột nhiên ngừng lại.

“Được, bộ pháp thành thạo, công phu cũng đủ dùng.” Nàng kia cười cười, nói, “Ta gọi là Liêm Doanh, như cô nương đã thấy, là cô cô của tiểu tử kia. Ngươi cũng gọi ta là cô cô như hắn đi.”

Nàng xoay người, nói với Liêm Chiêu: “Nhỏ gầy cũng không phải vấn đề gì lớn, về sau ăn nhiều một chút là được. Chuyện nơi này, ta đã giao lại cho quan sai địa phương, ngày mai, con cùng ta về nhà đi...” Nàng quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, cười nói, “... Hôn nhân đại sự, phải do cha mẹ quyết định mới coi là thật. Cũng nên nhanh chóng để đại ca đại tẩu trông thấy vị cô nương này mới đúng.”

Nói xong, nàng vỗ vỗ bả vai Liêm Chiêu, cất bước rời đi.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn tại chỗ, há to miệng nhìn.

Liêm Chiêu thờ ra, đi tới, nói: “Tiểu Tiểu, ngươi không sao chứ... Vừa rồi không phải ta không muốn giúp ngươi, chỉ là không thuận theo tính tình của cô, nàng nhất định sẽ càng gây khó dễ cho ngươi...”

Liêm Chiêu nói xong, thấy Tiểu Tiểu vẫn cứng ngắc như cũ, liền dừng câu chuyện. Vươn tay, hươ hươ trước mặt tiểu Tiểu

“Tiểu Tiểu?”

Tiểu Tiểu cứng ngắc ngược mắt, dè dặt cẩn trọng hỏi, “Ách... Cô cô người vừa rồi nói...”

Liêm Chiêu nở nụ cười, nói: “Ngươi rất gầy, nên ăn nhiều một chút.”

Khóe miệng Tiểu Tiểu co quắp một chút, “Ách... Đây... Ta... Ta không nói cái này...”

Liêm Chiêu cúi mắt, nhẹ nhàng nâng tay,捏捏 vành tai bản thân, “Cô cô nàng... Nàng đã thừa nhận ngươi...” Hắn ngược mắt, nói, “Cho nên... Chúng ta về nhà đi...”

(A! Ngượng! Ngượng nè! >.

Lúc nghe thấy câu này, một nơi nào đó trong lòng Tiểu Tiểu nhẹ nhẹ co rút đau đớn. Về nhà... Từ nhỏ đến lớn, nàng đều lưu lạc khắp nơi. Nàng đã đi qua rất nhiều rất nhiều nơi, chỉ có duy nhất “nhà” là không đi qua. Mỗi lần rời khỏi chỗ ở, nàng luôn lưu luyến không buông, mà sự phụ lại thờ dài nói với nàng: Chỗ nào cho ta an ổn, chính là gia đình ta.

Nàng dùng câu nói kia an ủi bản thân đã rất nhiều năm... Mà hôm nay, có người lại nói với nàng: Về nhà.

Tiểu Tiểu nở nụ cười. Vì sao lời hắn nói lại dễ nghe như vậy chứ?... Hóa ra là như vậy a, chỉ cần ở chung nhiều thêm một khắc, thì càng khó mà buông ra. Nàng rốt cục cũng biết mình đã làm sai một chuyện rất kỳ quái: Lừa gạt công tử con nhà lương thiện đi làm chuyện phi pháp... Chuyện xấu như vậy, căn bản là không làm được.

“Ta...” Tiểu Tiểu mở miệng, đang định trả lời.

Lúc này, một thanh âm mang theo uất giận truyền đến, “Nàng không thể đi.”

(Ày! Sự thúc! Người lại sát hại phong cảnh rồi! =.)

Tiểu Tiểu quay đầu, người tới, đúng là Ôn Túc.

Ôn Túc đi đến trước mặt hai người, mở miệng nói: “Ta đã nói rồi, ta là trưởng bối của nàng, của hôn sự này, ta sẽ không đáp ứng.”

Liêm Chiêu nhíu mày, sau đó, nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, “Ách...”

Ánh mắt Ôn Túc lạnh như băng, trong thanh âm cũng chứa hàn ý thấu xương, “Tiểu Tiểu, chuẩn bị một chút, chúng ta khởi hành đi Thần Nông thế gia.”

Tiểu Tiểu tuy có chút không hiểu, nhưng lập tức nghĩ thông suốt. Lúc trước Đệ tử Đông Hải trúng “Sinh xà cổ”, chắc là trưởng lão của Thần Nông nguyên ý ra tay cứu giúp.

“Cổ tay người trúng Tội Tuyệt Ngân Mang, cũng nên cứu chữa kịp thời mới tốt...” Ôn Túc lạnh lùng nói thêm một câu.

Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ ra, chưa nói cho hai người kia chuyện Tội Tuyệt Ngân Mang trên cổ tay đã được lấy ra. Nàng đang định mở miệng, liền nghe thấy Liêm Chiêu nói: “Thần Nông thế gia ở Quảng Lăng, cũng cùng đường tới Lâm An. Ta cùng đi với người, chờ chữa khỏi thương tích, lại cùng nhau về nhà.”

Tiểu Tiểu cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, sau đó, gật đầu.

Liêm Chiêu cười cười, nói: “Vậy người quay về phòng thu thập đồ đạc, ta đi thông báo cho cô cô một tiếng.”

Tiểu Tiểu nhìn theo hán rời đi, sau đó, sợ hãi nhìn Ôn Túc, “Sư thúc...”

Ánh mắt Ôn Túc tuyệt đối không tốt, “Rốt cục muốn sư thúc nói bao nhiêu lần người mới hiểu đây?...Được, ta coi như hán thật tâm thích người, nhưng người nên nhớ kỹ, hán là công tử của Thần Tiên Liêm gia. Cứ cho là hán chấp nhận người, vậy còn Liêm gia? từ đường Liêm gia, dễ dàng đi vào như vậy? !”

Nghe hán nói như vậy, Tiểu Tiểu cũng không giận giữ, chỉ cúi đầu, không nói chuyện.

Ôn Túc nhíu mày, “Hừ. Chẳng lẽ, người định cho dù phải làm thiếp, cũng muốn đi theo hán?”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nói: “Sư thúc... Người và Liêm gia có thâm cừu đại hận gì sao?”

Trong một cái chớp mắt tim Ôn Túc đập mạnh và loạn nhịp, lập tức đáp: “Chó săn của triều đình, và người trong giang hồ như ta, luôn luôn thù hóa bất dung. Có gì lạ?”

Tiểu Tiểu cười cười, “Không có a, chỉ là, ta cảm thấy sư thúc ngài không giống người như vậy.”

Ôn Túc nhíu mày nghiêng đầu, “Người thế nào?”

Tiểu Tiểu nói: “Ngài không giống loại người có thể đứng sau lưng nói xấu người khác.”

Ôn Túc nghe thấy câu này, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Tiểu Tiểu cười, nói: “Ta cảm thấy, ngài nhất định khinh thường loại người đó mới đúng a, ha ha...”

“Người mới gặp ta được bao lâu, mà dám phán đoán như vậy?” Ôn túc không vui, nói, “Được, ta mặc kệ mấy chuyện này!”

Hán tức giận xoay người, bước nhanh rời đi.

Tiểu Tiểu nắm nắm tóc, “Ai... Như vậy cũng tức giận? Ta cũng không nói bậy cái gì a...”

Nàng nở nụ cười, lại thở dài một hơi. Thần Tiên Liêm gia... Được! Coi như là để cho bản thân hết hy vọng! Đi! Phải đi! Cũng không tin Liêm gia có thể nhận nàng làm dâu! Ân!

.....

Trái ngược với sự yên tĩnh trong Tê Vũ sơn trang, trong phủ nha trên trần, náo nhiệt vô cùng. Chuyện xấu truyền ngàn dặm, cũng chỉ mới một canh giờ, người nào trong trấn cũng biết chuyện trang chủ của Tê Vũ sơn trang câu kết với phản đồ của Thần Nông thế gia giết hại thiếu nữ. Vì thế, trong lúc nhất thời, quần chúng trong trấn đều cảm thấy vô cùng phẫn nộ, một đám người tụ tập trước nha môn, có người là người nhà của những thiếu nữ kia có người chỉ là đến xem náo nhiệt. Án lớn như vậy, tự nhiên không thể lờ đi. Quan quân trong nha môn đều đã an trí thỏa đáng, chuẩn bị tốt cho buổi thẩm tra xử lý ngày mai.

Cho tới bây giờ, Thẩm Diên cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đến nơi như thế này. Tuy rằng không bị nhốt ở trong nhà tù, nhưng giờ phút này, tâm tình của nàng lại giống hệt như phạm nhân chờ hỏi tội vậy.

Nhân tâm hiểm ác. Rốt cục nàng cũng hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này. Thật sự thì phụ thân cũng đã làm rất nhiều chuyện bất nhân bất nghĩa nhưng mà kết quả như vậy không hề giống như nàng mong muốn... Chẳng lẽ đúng như lời Ngân Kiều nói, nàng cảm thấy rất choáng váng. Chỉ bằng một nữ tử

nhỏ nhoi như nàng, làm sao có thể là địch thủ của Thần Tiêu phái?

Nàng nghĩ mãi không thông, cứ nghĩ lại thấy mất hết can đảm, ngực bị đè nén, gần như không thể hít thở nổi.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra.

Lúc trước gặp phải nhiều quan quân như vậy, Thẩm Diên đã bị dọa sợ như chim sợ cành cong. Nàng đột nhiên đứng lên, kinh hoàng không thôi.

Chỉ thấy, có một hồng y nữ tử đứng trước cửa, đầu mày khóe mắt đều mang theo mỉa mai hoặc kinh người.

Nàng kia nhìn nàng, cười nói: “Thẩm đại tiểu thư?”

Thẩm Diên đề phòng, gạt đầu.

“Ôi, cuối cùng ta cũng tìm được!” Nàng kia cười nói, “Thẩm tiểu thư chớ sợ. Ta là Lí Tỉ, là nhận ủy thác của bằng hữu đến mang tiểu thư rời đi.”

Thẩm Diên không hiểu, “Lí Tỉ?”

“Không sai, ‘Quý mới’ Lí Tỉ.” Lí Tỉ mỉm cười đi qua, vươn tay ra. Trong tay nàng, có một Linh Vũ làm bằng bạc, rạn rờ, loang lổ.

“Ngân Kiều?!” Thẩm Diên kinh ngạc.

“Ha ha, Thẩm tiểu thư đã nhận ra tín vật, vậy theo ta đi thôi.” Lí Tỉ nói.

Thẩm Diên trầm mặc một lát, lắc đầu, “Ta không thể đi... Ta đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho nãi nãi...”

“Thẩm tiểu thư, nếu như ngươi không đi, sợ là chỉ có con đường chết thôi nha.” Lí Tỉ xòe quạt đàn hương, tự quạt cho mình. Nàng nghiêng người tựa vào trên khung cửa, nở nụ cười một cái.

Một khắc kia, Thẩm Diên hoảng sợ phát hiện, ngoài cửa sổ có một vài thi thể đang nằm.

“Thẩm tiểu thư, thứ ngươi trêu chọc, là Thần Tiêu phái mà tiên đế sùng ái nhất. Mà hiện tại, thánh thượng cũng đang định triệu hồi bọn chúng về triều. Ngươi không định cho rằng quan phủ sẽ chủ trì công đạo cho mình đó chứ? Ha ha, lệnh tôn đã chết, hiện giờ hãn sẽ chính là kẻ phải chịu hết tất cả mọi tội lỗi thay cho kẻ khác. Ngươi xem, ta vất vả như vậy, đừng lấy mạng của bản thân ra làm trò đùa.” Lí Tỉ mỉm cười nói, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Thẩm Diên cúi đầu, suy nghĩ một lát, dứt khoát cất bước, đi về phía cửa.

Lí Tỉ nở nụ cười, “Thật thông minh.”

Thẩm Diên mới ra đến cửa, liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Triệu Nhan đang đứng trước mặt bọn họ, trong ánh mắt mang theo tia tàn khốc cùng khoái ý.

Triệu Nhan tươi cười, mở miệng hô: “Đến ——”

Chỉ là, thanh âm của nàng còn chưa phát ra khỏi cổ họng, một sợi tơ màu đỏ liền bắn ra, hướng về phía cổ họng nàng.

Triệu Nhan không cách nào né tránh, hoảng sợ không thôi.

Nhưng mà, trong lúc chỉ mình treo chuông, đao phong lạnh lẽo cắt ngang tơ hồng. Mạc Doãn đứng ở phía trước nàng, cầm đao thủ thế.

“Nha, hóa ra là nhị công tử của Anh Hùng Bảo...” Lí Tỉ thu hồi tơ hồng, cười nói, “Ở trên giang hồ, ta cũng coi như có chút danh tiếng, muốn thực sự động thủ, nhị công tử cũng không chiếm được tiện nghi đâu. Không bằng chúng ta thương lượng một chút, ngươi thả hai người chúng ta đi, ta cũng sẽ không tìm vị cô nương phía sau lưng ngươi kia gây phiền toái.”

Mạc Doãn gạt đầu, “Xin cứ tự nhiên.”

“Nhị công tử quả nhiên sáng khoái!” Lí Tỉ kéo Thẩm Diên, “Sau này còn gặp lại.”

Mạc Doãn cũng không trả lời.

Hai người thân nhiên cất bước, đi qua bên người Triệu Nhan. Thẩm Diên quay đầu, liếc mắt nhìn Triệu Nhan một cái. Về mặt Triệu Nhan lạnh lùng, hàm chứa ý cười như có như không.

Đội hai người kia rời đi rồi, Mạc Doãn thu đao, xoay người.

“Ta sẽ không cảm ơn ngươi.” Triệu Nhan mở miệng, nói.

“Không cần.” Mạc Doãn trả lời.

Triệu Nhan cười cười, ngược mắt nhìn hắn, “Nhị công tử, rốt cục ngươi muốn chơi đến khi nào?”

“Chờ cho ngươi khẳng định sẽ đi gặp sư phụ mới thôi.”

Triệu Nhan hừ lạnh một tiếng, “Ta đã nói rồi, ta sẽ không gặp hắn.”

“Ngươi muốn như thế nào mới chịu bằng lòng gặp sư phụ?” Mạc Doãn hỏi.

Triệu Nhan nở nụ cười, “Được. Ngươi chết, ta sẽ gặp hắn.”

Mi mắt Mạc Doãn hơi hơi động.

“Ha ha...” Trong khẩu khí của Triệu Nhan tràn đầy khinh thường, “Làm không được phải không. Nam nhân đều như vậy, lúc hứa hẹn thì cái gì cũng hứa được, đợi đến khi thật sự bảo hắn làm thì cái gì cũng không làm được. Thích Hàm cũng thế, Thẩm Trầm cũng vậy, mà ngươi cũng thế...”

“Đừng có đánh đồng sư phụ với Thẩm Trầm.” Mạc Doãn nói.

“Vì sao?” Triệu Nhan tiến sát thêm một bước, nhìn hắn, nói, “Không, nghiêm túc mà nói. Thích Hàm so ra còn kém hơn cả Thẩm Trầm. Từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ thích nương ta. Tất cả chỉ là nhất thời nổi hứng, vô si đến cực điểm...”

“Hắn là cha ngươi.”

“Là cha ta thì sao?” Triệu Nhan nói, “Lúc nương ta bị bệnh, hắn ở nơi nào? Lúc ta bị người ta lấy hết quần áo, bán đến kỹ viện, hắn ở nơi nào? Lúc ta sắp chết vì đói vì lạnh, hắn lại ở nơi nào?... Hiện tại, chạy đến nói là cha ta, có phải quá muộn rồi không?”

Mạc Doãn nhìn nàng, trầm mặc.

“Nương ta, vốn có thể làm phu nhân của Tê Vũ sơn trang, mà lại bởi vì hắn, mất đi hạnh phúc cả đời. Mà hiện tại, hắn lại đến đây phá hỏng hạnh phúc của ta... Nhị công tử, nếu ngươi có lòng, giúp ta hỏi một chút. Rốt cục hắn có thâm thù đại hận gì với ta, lại muốn đối xử với ta như thế.” Khẩu khí của Triệu Nhan, khí thế bức người.

Mạc Doãn có chút không hiểu, “Phá hỏng cái gì?”

“Không biết?” Triệu Nhan chê cười, nói, “Được, ta nói cho ngươi. Tám năm trước, Tịch phu nhân đã cứu ta, muốn nhận ta làm dưỡng nữ. Chỉ là, người trong Anh Hùng Bảo nói ta xuất thân ô nhục, không xứng được ghi vào tử đường của bọn họ. Ta dùng hết thủ đoạn, củng cố địa vị của phu nhân. Chỉ thiếu chút nữa, ta có thể giúp cho vị đệ đệ không nên thân kia của ngươi ngồi lên vị trí bảo chủ, sau đó danh chính ngôn thuận làm nghĩa muội của hắn. Nhưng mà, ngươi lại xuất hiện... Ngươi rất lợi hại a. Võ nghệ siêu quần, lại có Thích thị chống lưng, ngay cả tiểu nha đầu Thạch Nhạc Nhi kia đối với ngươi cũng ưu ái có thừa. Ai ai trong Anh Hùng Bảo cũng coi trọng ngươi... Ngươi cho là ta vì sao phải rời khỏi Anh Hùng Bảo đến Tê Vũ sơn trang này tặng lễ?” Triệu Nhan dùng một chút, “Bởi vì ta không đi, ngươi cũng sẽ không đi...”

Mạc Doãn không cách nào xen mồm vào, chỉ có thể lặng lặng nghe.

“Sau đó thì sao? Bên ngoài thì ngươi làm ra vẻ đứng ở cửa làm thủ vệ cho ta, nhưng thực chất lại là muốn giám thị ta, không muốn cho ta làm chuyện ‘Không biết nhân nghĩa’, không đúng sao?... Còn có nương của ta...” Triệu Nhan buồn bã cười, “Nam nhân đều như vậy. Lúc nàng diễm quang thiên hạ thì người người hướng tới hòa theo, vì nụ cười của nàng mà cái gì cũng chịu làm. Đợi đến khi nàng hương tiêu ngọc vãn, liền lập tức kiếm vui nơi khác. Nhân tình lạnh bạc, từ xưa đã thế...”

“Cho nên, ngươi giết Thẩm trang chủ?” Mạc Doãn mở miệng, hỏi.

Triệu Nhan nở nụ cười, “Ta? Một nữ tử như ta, làm sao có thể giết hắn?... Giết hắn, là Hành Thi.”

Mạc Doãn nhíu mày, “Ngươi thật sự không thấy có chút áy náy?”

“Áy náy?” Triệu Nhan làm mặt vô tội nhìn hắn, “Thẩm trang chủ giết nhiều thiếu nữ vô tội như vậy, cho dù ta giết ả, cũng là thay trời hành đạo. Sao ta phải áy náy?”

“Kỳ thật, ông trời thật không công bằng. Rốt cục ta đã làm sai cái gì, mà nó khiến ta mất đi thân nhân, sống khó khăn khổ sở. Mà có người, thân đầy tội nghiệt lại có thể sống tiêu dao khoái hoạt như thế.” Ánh mắt Triệu Nhan sắc bén như dao, nhìn thẳng vào Mạc Doãn, “Nhị công tử, giống như ngươi, còn nhỏ như vậy đã hạ độc giết người, sao lại có thể đạt được võ học hơn người, mọi việc đều thuận lợi... Ngươi nói xem, ta làm sao có thể tin tưởng cái định lý thiện có thiện báo, ác có ác báo?”

“...” Mạc Doãn không trả lời được, chỉ đành trầm mặc.

Lúc này, tiếng vỗ tay vang lên. Ngụy Khải mang theo ý cười, chậm rãi thông thả bước lại.

“Lời nói của Triệu cô nương, thật sự vô cùng sắc bén, khiến tại hạ bội phục.” Ngụy Khải nhìn Mạc Doãn, cười nói.

Triệu Nhan mỉm cười, “Anh Dương thiếu gia.”

Ngụy Khải thở dài, “Không cần khách sáo. Ngươi lập kế giết chết Thẩm Trầm, đâu phải chỉ vì muốn bản thân bớt giận chứ.”

Triệu Nhan nhướn mày, nói: “Lúc ở trong địa cung Anh dương thiếu gia không kịp giết chết Thẩm Trầm, sau đó lại không thể không giúp hấn thoát tội, để hoàn lại tình thế. Tuy nhiên, Thẩm Trầm là một người nhu nhược, khó có thể đảm bảo hấn không bán đứng thiếu gia. Nô tỳ chỉ muốn phân ưu giúp ngài một chút thôi...”

Ngụy Khải gật đầu, “Ngươi muốn cái gì?”

Triệu Nhan trầm mặc một lát, lãnh đạm nói: “Nếu như ta thống khổ, thì ta muốn những kẻ phụ ta càng phải thống khổ hơn gấp trăm lần! Cho dù cuối cùng ta phải xuống địa ngục... Cũng muốn kéo những người đó xuống cùng!”

Ngụy Khải nở nụ cười, hấn vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm Triệu Nhan lên.

“Độc nhất lòng dạ đàn bà... Nữ nhân đúng là con dao hai lưỡi...” Trong ánh mắt Ngụy Khải ẩn ẩn tia nguy hiểm, “Thẩm trầm có thể bán đứng ta, ngươi lại không thể sao?”

Triệu Nhan không chút lo ngại, nói, “Ta có giá trị lợi dụng, mà hấn thì không có.”

Ngụy Khải gật đầu, “Nói cho cùng.” Hấn buông tay, nói, “Triệu cô nương, ngươi là một thanh hảo kiếm.”

Triệu Nhan nở nụ cười, “Nô tỳ không phải là kiếm... Mà là đao.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phiên ngoại 1: Mỹ nhân như đao (Thượng)

Tiền Đường tháng sáu, gió mang hơi ẩm cùng hương hoa, liễu xanh ngói hồng.

Thiếu niên một thân áo vải màu yên thanh (màu xanh khói), lưng đeo hộp gỗ, lưng thừng đi trên con đường lát đá rậm. Hấn đi thật nhàn nhã, biểu cảm vui mừng trên mặt. Đi trong khung cảnh ôn hòa sạch sẽ, như thơ như họa này, cho dù là ai cũng đều thích thú như vậy.

Mãi đến khi, tiếng pháo phá vỡ không gian yên tĩnh, mùi thuốc súng át hương hoa, vẻ thần nhiên của hấn cũng biến mất bên trong khung cảnh huyền ảo ở nơi này.

Hoa rơi đầy trời, nhiễm mùi thuốc súng, rơi trên đầu vai hấn. Hấn hơi hơi nhíu mày, ngược mắt nhìn lên. Trên không khói trắng tản ra, như một cái lồng trùm lên một mảnh màu đỏ chói mắt.

“Không hổ là Tê Vũ sơn trang, ngay cả nập một thiếp thất cũng phô trương như vậy.” Trong đám người, có người mở miệng, bàn tán nói.

“Vậy cũng phải nhìn xem người hấn nập là ai. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đó nha, không làm phô trương, chẳng phải là mất mặt sao?” Có người đáp lại.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?” Thiếu niên mở miệng, hơi khinh thường.

Người bàn tán quay đầu, nhìn hấn, cười nói, “Tiểu ca không phải người ở đây đúng không. Ha ha, người mà thiếu trang chủ Tê Vũ sơn trang này nập, chính là cô nương đầu bài của “Tê Hương lâu” ở Tiền Đường này, Diễm Cơ. Dung mạo khuynh thành, thiên hạ vô song. Nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hoàn toàn xứng đáng đó!”

Người khác nghe xong, trả lời: “Nhiều người nói vậy, nhưng ta lại cảm thấy ‘Vân Yên Tiểu Trúc’ Tịch Nghi cô nương mới xứng với danh hiệu này hơn. Kỹ thuật nhảy trác tuyệt kia, thật sự khiến lòng người nhộn nhạo a!”

“Ai, luận dung mạo, Diễm Cơ cô nương đứng thứ hai, ai dám đứng thứ nhất a!” Có người không phục.

“Phi, đừng có ở chỗ này khoe khoang. Hai vị cô nương kia đều là mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy, không có một trăm tám mươi hai lượng bạc, căn bản không thể làm khách đi vào trong màn. Các ngươi lại chưa từng thấy qua người thật, so đo cái gì a!” Người bàn tán dần dần nhiều lên.

“Cũng từng trông thấy từ xa a, nói thì nói đấy, sao hả?”

“Lại nói tiếp, Tịch Nghi cô nương đã gả vào Anh Hùng Bảo rồi thôi... Tiền Đường song xu* cuối cùng cũng coi như có nơi quy túc, không cần lưu lạc hồng trần.” Có người thờ dài nói.

(Song xu: Hai mỹ nhân)

Mọi người nghe thấy câu này, ào ào hưởng ứng.

“Tân nương tử tới!”

Không biết là ai hô một câu. Lúc này, mọi người liền dừng tranh luận, người trước người sau cùng nhau chen lên, muốn một lần nhìn thấy phong thái mỹ nhân.

Tân nương tử được hai cô nương nâng xuống, khoan thai đi đến, hồng khăn quàng vai, hi khăn làm từ voan, che lại dung nhan thật sự, hiển nhiên không nhìn thấy chút gì.

Thiếu niên mỉm cười, nhón tay cầm lấy một viên đá nhỏ, âm thầm vận lực, bắn thẳng về phía đầu gối tân nương.

Tân nương lão đảo một cái, ngã về phía trước. Hai cô nương đi bên cạnh thấy thế, lập tức nâng lên. Tân nương mặc dù đứng vững lại được thân mình, nhưng hi khăn lại rớt xuống.

Lúc này, trong đám người, tiếng tán thưởng vang lên.

Thiếu niên chỉ nhìn thoáng qua, liền khinh miệt, lắc lắc đầu, “Cũng chỉ đến thế.”

Mà một chớp mắt kia, trước khi hấn xoay người rồi đi, tân nương ngược mắt, mỉm cười.

Trước đây, hấn chưa bao giờ nghĩ rằng, trên đời lại có nụ cười say lòng người như vậy. Giống như mặt hồ tịch mịch âm u, đột nhiên được ánh trăng chiếu xuống, trong khoảnh khắc đó, quang hoa liễm diễm, rạng rỡ sinh huy. Một khắc kia, tâm hấn hơi run lên, chậm rãi khuếch đại, nổi lên gợn sóng.

Tân nương mỉm cười, mang theo e lệ nhìn thoáng qua chú rể ngồi trên lưng ngựa.

Chú rể cũng mỉm cười, hơi vuốt cằm.

Tân nương cầm lấy hi khăn, đội lên một lần nữa.

Nhưng mà, lúc tất cả mọi người cho rằng xôn xao sẽ ngừng lại, đột nhiên, có người mở miệng nói, “Chờ một chút.”

Lập tức chú rể nghi hoặc quay đầu. Một thiếu niên chậm rãi tách đám người ra, đi vào trong đội ngũ đón dâu.

Thiếu niên kia cũng chỉ mười tám mười chín tuổi. Áo vải màu yên thanh, tóc búi gọn trên đầu, hiển nhiên là bộ dạng buồn chán của người đi trên giang hồ. Làn da hấn hơi đen, ngũ quan tuấn lãng, dáng người cao ngất, giống như có luyện công phu.

Chú rể chấp tay, nói: “Vị tiểu huynh đệ này, hôm nay Tê Vũ sơn trang có chuyện vui. Nếu như ngươi có chuyện gì, có thể đợi lúc khác...”

Thiếu niên ngược mắt, cười cười, trên mi mắt vẫn như cũ mang theo nét khinh thường nhẹ nhàng.

“Ta muốn đổi tân nương tử với ngươi.” Hấn mở miệng, ngữ khí bình thản.

Lời này vừa nói ra, tất cả đều ồ lên.

Chú rể nhú mày, “Tiểu huynh đệ, ngươi có biết mình đang nói gì không?”

Thiếu niên cời hộp gỗ sau lưng xuống, dựng thẳng, đặt trước mặt bản thân, tay phải thoải mái đặt trên nóc hộp, “Ta muốn đổi tân nương tử với ngươi.” Hấn cười, lặp lại lần nữa.

Chú rể giận dữ, xoay người xuống ngựa, nói: “Xem ra ngươi định tới đây quấy rối.”

Chú rể vừa thốt ra xong, gia đình hai bên liền cầm gậy xông lên.

Thiếu niên vẫn cười như cũ. Hấn vươn tay mở hộp gỗ ra. Trong hộp, đặt một thanh đoản đao. Hấn cầm thanh đoản đao, nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ. Động tác kia ôn nhu như thế, giống như thứ mà hấn đối đãi chính là một tuyệt thế gia nhân vậy.

“Dạ Linh, sống lưỡi thẳng tắp, dài một thước hai tấc, rộng một tấc, dày một phân. Hoa văn cánh chuồn...” Thiếu niên hươu đao, chỉ thấy đao phong xé gió, tiếng chém ngọt như mật, “Tiếng chém thanh thúy, cắt ngọc dễ dàng.”

Thiếu niên nói xong, xoay người vung đao. Chỉ thấy đôi cò trắng bằng đá trước “Tê Hương lâu, nhẹ nhàng bị chặt đứt một cánh.

Trong đám người vang lên tiếng tán thưởng.

Thiếu niên mỉm cười thu đao, nói với chú rề: “Tại hạ Thích Hàm, muốn dùng thanh đao trong tay đổi lấy tân nương tử của các hạ.”

“Thích. . .” Chú rề nhủ mảy, “Thích thị bình khi?”

Thiếu niên cất đao lại vào trong hộp, đặt hai tay lên, lẳng lặng nhìn chú rề.

“Thiếu trang chủ. . .” Mặt gia đình hai bên lộ vẻ khó xử, mở miệng nói.

Trong thần sắc của chú rề có chút do dự.

“Bình khi Thích thị, ngàn vàng khó cầu a. . .” Trong đám người, có người lên tiếng.

Đột nhiên, có người hô: “Vô nghĩa, đương nhiên là chọn bình khi! Đại trượng phu sợ gì không có vợ! Bình khi Thích thị này cũng không phải tùy tiện là có thể có được!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Trong lúc nhất thời, tiếng la nổi lên bốn phía, trong những người xem, không hề ít nhân sĩ giang hồ, thấy chuôi đao này, ai mà không thêm nhỏ dãi.

Trong biểu tình của thiếu niên, ẩn chứa đắc ý, “Sao nào?” Hắn nhìn chú rề, hỏi.

Chú rề quay đầu, liếc mắt nhìn tân nương một cái, trên mặt lộ vẻ khó xử.

“Lè mè, có phải nam nhân không!” Có người ồn ào nói, “Thích thị, nếu lão tử đoạt nữ nhân kia cho người, đao kia có phải sẽ thuộc về lão tử hay không?”

Nghe thấy câu này, Thích Hàm quay đầu, nói: “Được.”

Lời này vừa nói ra, đám người liền cười vang một trận.

“Thiếu trang chủ.” Một giọng nữ hiền hậu ôn hòa truyền đến. Một chiếc xe ngựa ngừng lại, bước xuống xe là một phụ nhân khoảng chừng bốn mươi, “Thần binh lợi khí và nữ tử thanh lâu, tại sao phải do dự?”

“Nương. . .” Chú rề cau mày, có chút bất mãn.

“Thích thiếu hiệp, Tê Vũ sơn trang ta tuy không phải là người trong giang hồ, cũng không muốn gặp phải phân tranh trong đó. Nếu người thích cô nương này, Tê Vũ sơn trang tự nhiên sẽ vui vẻ giúp người hoàn thành ước vọng.” Phụ thân tiến lên, mở miệng, “Ta nhận chuôi đao này, coi như là cùng với Thích thị giao bằng hữu.”

Thiếu niên cười cười, cầm hộp gỗ trong tay ném đi. Hộp gỗ vững vàng dừng lại trong tay phụ nhân. Thiếu niên xoay người, kéo theo tân nương, cất bước rời đi.

“Diễm nhi!” Chú rề đuổi theo vài bước, kêu.

“Thiếu trang chủ. . .” Phụ nhân mở miệng, quát nhẹ.

Chú rề dừng bước chân, ánh mắt không cam lòng giống như đao phong, đâm thẳng về phía bóng lưng thiếu niên kia.

Thiếu niên lại hồn nhiên không phát hiện. Hắn lôi kéo tân nương xuyên qua đám người, biến mất ở chỗ tảng đá nhỏ cuối đường.

.....

Ước chừng đi được một khắc, hai người quẹo vào một ngõ nhỏ không người. Thiếu niên dừng chân, xoay người nhìn tân nương mình đổi được kia.

“Hừ, cứ tưởng cướp cô dâu khó khăn thế nào, hóa ra cũng chỉ như thế.” Hắn cười cười, nói, “Ta hủy nhân duyên của người. Người muốn hận thì hận, không cần khách khí.”

Trên đầu tân nương vẫn che hi khăn, nhìn không thấy biểu cảm.

Thiếu niên do dự một chút, vươn tay. Không hiểu sao, tay hắn có chút run run. Hắn lẳng lặng hít một hơi, sau đó, gạt khăn voan màu đỏ kia xuống.

Hắn thế nào cũng không thể dự đoán được, nữ tử dưới hi khăn kia, dĩ nhiên lại mỉm cười. Cười một cách tươi đẹp, xán lạn như hoa, ôn nhu như nước.

“Thích công tử. . .” Nàng cười, hành lễ.

Thanh âm của nàng ôn nhuận mềm nhẹ, giống như mưa gió thoảng qua, lẳng lặng rót vào trong lòng hắn. Một khắc kia, hắn không biết diễn tả cảm xúc

trong lòng như thế nào. Nhưng lập tức, liền khinh miệt nở nụ cười.

“Quả nhiên là đầu bài thanh lâu, kiểu tươi cười này, khiến cho bao nhiêu nam tử vung tiền như rác...” Hấn mở miệng.

Nàng vẫn mỉm cười, nói: “Nếu công tử đã thay đổi nhân duyên của ta. Vậy thì từ nay về sau, tươi cười của ta cũng chỉ thuộc về một mình công tử.”

Hấn hơi giật mình, lập tức nở nụ cười, “Hay cho một câu chỉ thuộc về một mình ta.” Hấn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cười nói, “Chỉ cần là nam nhân, ai có thể cự tuyệt những lời này?”

Nàng lặng lẽ cười, không trả lời.

Hấn buông tay, nói, “Được. Một khi đã vậy, từ nay về sau, ta đi nơi nào, ngươi tới nơi đó.” Hấn vươn tay, lấy từ trong lòng ra một dây tiền, ném cho nàng, “Đi thay quần áo trên người xuống.”

Nàng đón lấy dây tiền kia, cẩn thận nắm trong lòng bàn tay, gạt đầu, “Dạ, công tử.”

“Thích Hàm” Hấn mở miệng, “... Đừng dùng cái giọng điệu thanh lâu đó gọi ta.”

Nàng cười, dịu ngoan gạt đầu, “Thích Hàm”

.....

Trước kia gặp nàng, hấn chưa bao giờ tin, trên đời lại có mỹ nhân như thế. Bỏ đi son phấn, châu ngọc, cỡi xuống phục trang hoa lệ, vậy mà nét đẹp điểm lệ ấy của nàng lại không chút nào hao tổn. Nàng chỉ lặng lẽ đi theo hấn, nhưng cũng khiến cho đám hành giả, người đi đường ngoái đầu nhìn lại.

Hấn xoay người, cau mày, nhìn nàng.

Nàng mặc một thân quần áo màu tro nhạt, mái tóc đen như mực được vấn lên một cách đơn giản, cắm lên đó một cây trâm ngọc. Từ đầu tới chân nàng, quý giá nhất, chỉ sợ cũng chỉ có cây trâm ngọc này. Viên ngọc loại tốt nhất, ónh ngọc nhẵn mịn, ôn nhuận uyển chuyển hàm xúc, sợ là cũng không so nổi với trang sức của nàng.

Thấy hấn dừng bước, nàng cũng ngừng lại, mỉm cười.

Hấn đi đến trước mặt nàng, nhìn cây trâm kia, nói: “Tiền ta đưa cho ngươi, không đủ để mua cây trâm này...”

Nàng cười yếu ớt, vươn tay sờ trâm cài tóc, “Đây là khách tặng cho ta, ta vô cùng yêu thích, cho nên...”

Hấn nhíu mày.

Nàng thấy vậy, liền nhổ cây trâm cài tóc xuống, xoay người, ném về phía xa xa.

“Làm gì vậy?” Hấn không hiểu.

Nàng quay đầu, nói: “Tất cả của ta đều thuộc về ngươi. Ngươi không thích, ta tất nhiên không thể giữ lại.”

Một khắc kia, nàng cười hồn nhiên như trẻ nhỏ, hơi thở như tơ hơi hơi phát qua mặt hấn. Không sai, chỉ cần là nam nhân, đều không có khả năng cự tuyệt.

Hấn cúi mắt, không nói một câu, xoay người.

Lúc này, một đám nam tử lực lưỡng từ bốn phía nhảy ra, vây quanh bọn họ. Người đi đường chung quanh đã bỏ chạy toán loạn từ lâu, một mảnh hỗn độn trên đường cái giờ chỉ còn lại một mình bọn họ.

“Thích thị đương gia Thích Hàm?” Trong đám nam tử, có người mở miệng, hô.

Thích Hàm khoanh hai tay trước ngực, đứng nhàn nhã, trong giọng nói vẫn theo quán tính có chút khinh thường, “Phải.”

“Được. Giao Cửu Hoàng thân khí ra, tha cho ngươi một mạng.”

Thích Hàm nhíu mày cười, nâng tay vung lên. Vài tên nam tử liền ngã xuống đất, thống khổ rên rỉ.

“Tội Tuyệt Ngân Mang!” Có người nhận ra ám khí trên người những người đó, kinh hô.

Thích Hàm thừa dịp này, tung người bay lên, đánh bại thêm mấy tên nữa.

Đám nam tử lúc này mới phản ứng lại, ào ào phản kích.

Diêm Cơ thấy thế, đi sang một bên, yên lặng quan sát.

Đám người kia mặc dù người đông thể mạnh, nhưng võ nghệ thật sự quá kém, cũng chỉ qua vài phút, đã rơi vào thế yếu. Thích Hàm tỏ vẻ khinh miệt. Hắn vận công, tung người thối lui vài bước, nhìn đám nam tử người thì ngã xuống đất rên rĩ, người thì gãy tay, gãy chân.

“Muốn động thủ liền động thủ, nhiều lời vô nghĩa. Lần sau nhớ kỹ?” Thích Hàm cười khế, ánh nên nét giảo hoạt, trào phúng đặc hữu của thiếu niên.

Lời hắn còn chưa dứt, đột nhiên một cỗ chuông phong đánh úp lại. Hắn nhanh nhẹn tránh đi. Cái sạp phía sau của tiểu thương nháy mắt bị đánh tan, không còn tồn tại nữa.

“Mình Lôi chuông?!”

Trên mặt hắn hiện lên một tia kinh hoàng, “Từ khi nào Thần Tiêu phái làm việc trở nên lén lút như vậy?!”

“Muốn động thủ liền động thủ, nhiều lời vô nghĩa...” Có người chậm rãi mở miệng, lặp lại một lần nữa lời hắn vừa nói.

Thích Hàm ngẩng đầu, liền thấy một gã nam tử thông thả bước đến. Hắn đứng giữa đường, cúi đầu, nhìn đám người bị thương trên đất.

“... Đệ tử bốn môn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, Thích thiếu hiệp giáo huấn rất phải...”

Nam tử kia bình tĩnh nói xong, ngược mắt nhìn Thích Hàm.

Nam tử kia cũng chỉ hơn hai mươi, dung mạo tuấn đạt, lỗ lác xuất trần. Một thân áo bào màu mực thêu mây, giống như trang phục người tu đạo. Chỉ là, màu đen trên áo ẩn chứa sát khí, nhiễm lên mí mắt hắn, khiến cho người khác cảm thấy lạnh lùng băng giá.

“Ngươi là?” Thích Hàm đề phòng, hỏi.

Nam tử kia ôm quyền, cười như có như không, “Tại hạ Hàn Khanh.”

(Ồ! Ông sư phụ gác chân lên ghế, nhìn xuân cung đồ, ăn bánh táo của Tiểu Tiểu đây sao!!! Chắc chắc!)

“Quý Sư Hàn Khanh?!” Thích Hàm không khỏi cả kinh.

Hàn Khanh hơi hơi vuốt cằm, nói: “Thích thiếu hiệp đã biết danh hào của tại hạ, chuyện lúc trước môn hạ đã nói, thiếu hiệp có thể suy nghĩ hay không?”

“Thần Tiêu phái các ngươi là người tu đạo, vậy mà cũng mơ ước có được thiên hạ sao?” Thích Hàm đưa tay phải ra sau lưng, ngón tay giữ Tội Tuyệt Ngân Mang. Hắn âm thầm vận khí, cẩn thận dị thường, nhưng ngoài miệng vẫn không dùng khiêu khích.

Hàn Khanh nhìn hắn, sau đó, chậm rãi cúi đầu.

Một khắc kia, Thích Hàm vẫy tay, bắn “Tội Tuyệt Ngân Mang” ra.

Hàn Khanh lạnh nhạt nở nụ cười, rút bội kiếm ra, đánh rớt toàn bộ ngân châm. Cỗ tay hắn vung lên, kiếm xoay một vòng, quang hoa lưu chuyển, mê hoặc ánh nhìn. Hành động này chính là cười nhạo không thể nghi ngờ.

Thích Hàm nhíu mày, thả người tấn công.

Dáng người Hàn Khanh linh hoạt, mỗi chiêu đều tránh được trong gang tấc, nhưng cứ tránh thoát trong gang tấc như vậy lại càng khiến đối thủ càng thêm vội vàng xao động.

Võ công Thích Hàm hỗn độn, không hề có chiêu thức. Từ trước tới nay đều là dùng sự kỳ lạ của chiêu thức để giằng thắng lợi. Nhưng giờ khắc này, người trước mặt lại bình tĩnh đến mức khiến hắn hoảng loạn.

Hàn Khanh phá giải từng chiêu của hắn, khiến cho hắn càng lúc càng loạn. Mà khiến hắn lo lắng hơn là, cho đến bây giờ, Hàn Khanh chưa từng có ý định sử dụng Minh Lôi chuông.

Tâm tư của hắn biến loạn, chiêu thức trên tay cũng chậm mất nửa phần. Chỉ là trong cái chớp mắt hắn ngẩng người đó, cỗ tay liền bị bắt lấy, không thể động đậy.

“Thích thiếu hiệp, võ công của ngươi không kém, nhưng muốn thắng tại hạ, còn kém một chút.” Hàn Khanh không nóng không lạnh nói, “Cửu Hoàng thần khí, là vật đại hung trong hiện hạ, giao cho bốn phái bảo quản, mới là thượng sách.

“Hừ!” Thích Hàm đá một cước về phía ngực Hàn Khanh, thoát khỏi kiềm chế, nói, “Buồn cười, ngươi cũng biết Cửu Hoàng thần khí là vật đại hung, cũng nên biết, Thích thị ta đã đem Cửu Hoàng hủy đi rồi. Thiên hạ này, đã không còn Cửu Hoàng thần khí nữa!”

Hàn Khanh liếc hắn một cái, “Gia sư xem chiêm tinh chưa bao giờ đoán sai.”

“Ta nói hắn sai!” Thích Hàm vừa dứt lời, liền rút cây trường tiên bên hông ra. Hắn dùng lực gạt mạnh, chỉ thấy trường tiên kia biến thành lưỡi đao mỏng sắc bén vô cùng. Lưỡi đao cắt qua đá trên mặt đất, khiến cho đá tách ra làm đôi, đá vụn bắn ra, bay về bốn phía.

Hàn Khanh nhú mảy, nâng kiếm xông vào bóng người kia. Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy kiếm quang lóe ra, tiếng gió xẹt thê lương, khiến cho người ta sợ hãi.

Thế công của Thích Hàm tuy rằng lợi hại, nhưng tiên phát trái ngược với đao kiếm, nếu không phải khổ luyện nhiều năm, căn bản khó mà sử dụng trường tiên nhuần nhuyễn. Ở mặt ngoài thì trông Hàn Khanh có vẻ khó khăn chống đỡ, nhưng ngoại trừ góc áo bị cắt phải, không hề có chút thương tích nào. Trên mặt Hàn Khanh, hơi có ý cười. Hắn nghiêng người, tránh đi một kích của trường tiên, lập tức nâng tay, dùng mũi kiếm chặn lại tiên phong. Trong nháy mắt, trường tiên chịu lực, bắn ngược trở về, đánh thẳng về phía Thích Hàm. Thích Hàm vội vàng trốn tránh, lại vẫn bị tiên phong sắc bén đã thương như cũ, ngã xuống trên đất.

Hàn Khanh thu kiếm, đứng thẳng nói với môn hạ: “Dẫn hắn về.”

“Dạ.” Môn hạ hơi ngừng lại, hỏi, “Vậy còn nữ nhân này?”

Hàn Khanh ngược mắt, thấy Diễm Cơ đang đứng ở một bên. Từ đầu đến cuối, nàng chưa từng rời đi, chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn trận chiến. Về mặt của nàng vô cùng bình tĩnh, có chút sợ hãi kinh hoàng, phảng phất giống như một gốc liễu, một đóa hoa, tất cả mọi chuyện xảy ra đều không có quan hệ đến nàng.

Hàn Khanh đi đến trước mặt nàng, hỏi: “Tại sao không trốn?”

Diễm Cơ mím môi, nở nụ cười, không hề sợ hãi.

Lúc nhìn thấy nàng cười, Thích Hàm không tự giác cắn chặt khớp hàm. Một khắc kia, có bao nhiêu trái tim nam tử dao động, hắn không muốn biết. Chỉ là, một chớp mắt sơ sẩy đó cũng đủ để hắn phản kích. Hắn bật người đứng dậy, lấy toàn bộ Tội Tuyệt Ngân Mang trong người bắn ra. Chiêu thức lung tung như vậy, lại khiến mọi người khó lòng phòng bị. Thích Hàm phòng qua Hàn Khanh, kéo Diễm Cơ, thả người rời đi.

Hàn Khanh tránh thoát khỏi Ngân Mang, lúc định thần lại, hai người kia đã chẳng biết đi đâu rồi.

Hàn Khanh nhìn môn hạ bị thương, nở nụ cười, than nhẹ, “...Mỹ nhân kia...”

.....

Thời tiết tháng sáu, thay đổi thất thường. Gần trưa còn nắng, sau đó, trời liền u ám, tiếng sấm điếc tai. Cuồng phong mang theo hơi ẩm, biến thành mưa to, trút xuống.

Ra khỏi thành năm dặm, có một cái hào. Theo truyền thuyết địa phương ước gì được nấy, thường ngày khói hương rất nhiều, mà giờ phút này, cũng trở thành chỗ tốt để tránh mưa. Người đi đường tấp nập ba tụ lại trong miếu, có người tránh mưa, có người tán gẫu việc nhà.

Mà ở trong một góc miếu, có một nam một nữ đang ngồi. Nam tử có vẻ rất mệt mỏi, dựa vào tường hồn nhiên ngủ. Mà nàng kia, tóc tai bù xù, mặt đầy nước bùn, nhìn qua có vẻ vô cùng chật vật.

Khi đó, người trốn mưa trong miếu có ai dự đoán được, hai người này, một người là chú sư Thích thị danh chấn thiên hạ, một người là đệ nhất mỹ nhân vang danh một vùng chứ?

Thương thế trên người Thích Hàm tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng máu không ngừng chảy, đau đớn gần như chết lặng, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Diễm Cơ nâng tay, đang định giúp hắn cầm máu. Thích Hàm không hề cảm kích, có chút thô bạo vung tay hất ra.

Về mặt Diễm Cơ có chút kinh ngạc, nhưng ánh mắt vẫn mỉm cười như cũ.

“Ngoại trừ biết cười, ngươi còn có thể làm cái gì?” Thích Hàm hạ giọng, trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

Diễm Cơ nghĩ nghĩ, nói: “Ta còn có thể ca hát, đánh đàn, vẽ tranh...”

“Hầu hạ nam nhân?” Thích Hàm không hề khách khí nói.

Diễm Cơ nhìn hắn, không nói chuyện.

“Chỉ cần có tiền, cho ngươi đi với ai ngươi cũng đi?” Ngữ khí Thích Hàm vô cùng khinh miệt.

Diễm Cơ nở nụ cười, nói: “Hiện giờ, ngươi đã mua ta, ta là của ngươi.”

Thích Hàm cũng cười, “Vậy khi ta chết?”

Diễm Cơ không trả lời được, cúi đầu suy nghĩ.

Hắn chờ nàng trả lời, chờ nàng ngẩng đầu, nói đáp án cho hắn, nhưng cuối cùng không chịu nổi đau đớn, nặng nề ngủ mất.

.....

Lúc hắn tỉnh lại, bên tai vẫn là thanh âm của cơn mưa rào và tiếng sấm. Vài giọt nước mưa nhỏ lên trái hắn, khiến hắn tỉnh lại.

Lúc này hắn mới phát hiện, mình nằm trên một đồng cỏ khô, xiêm ý trên người bị cởi ra. Hắn đứng dậy, phát hiện vết thương trên người đều đã băng bó, không còn đáng ngại. Hắn nhìn khắp mọi nơi, nơi này, vẫn là hào miếu như lúc trước. Chỉ là, hiện giờ trời đã hoàn toàn tối, đám người tránh mưa lúc trước đều đã lên đường rồi đi. Trong cái miếu to như vậy, chỉ còn lại một mình hắn.

Mái ngói trên nóc nhà có chút thấm, nước mưa lạnh như băng vẫn nhỏ giọt trên vai hắn, khiến hắn cảm thấy rét lạnh.

“Ngươi tỉnh?”

Khi đó cho dù như thế nào hắn cũng không nghĩ tới bản thân có thể nghe được một thanh âm như thế. Âm điệu ôn nhu mềm mại, phảng phất có thể ngấm vào trong xương cốt.

Diễm Cơ ôm củi lửa, đi đến bên người hắn, ngồi xuống.

“Ngươi nằm xuống đi, ta đốt chút nữa.” Nàng cười, nói.

Thích Hàm vẫn chưa nghe theo. Hắn ngồi, nhìn nàng gian nan đánh đá lửa. Mưa gió ẩm ướt, đá lửa không dễ đánh, nàng thử rất lâu, đến khi ngón tay đều đỏ lên, mới đánh ra được một chút lửa nhỏ. Mà củi gỗ dính ẩm, lại không dễ cháy. Mất một hồi công sức, mới thấy khói nhẹ bốc lên.

Diễm Cơ bị làn khói nhẹ kia làm sặc, ho khan vài tiếng, thấy ánh mắt của Thích Hàm. Nàng ngẩng đầu, có chút xấu hổ cười, “Ta vung vè, để ngươi chế cười rồi.”

Thích Hàm nhẹ nhàng nâng tay, giúp nàng chà lau gương mặt bị bụi đất làm bẩn. Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, “Tại sao không đi?”

Diễm Cơ nhìn hắn, mỉm cười, dùng ngữ khí bình thản nói: “Ta là cửa ngươi.”

Hắn không thể suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ. Một khắc kia, điều duy nhất hắn muốn làm, chỉ có một việc: Hắn vươn tay, ôm nàng vào lòng, có chút trúc trắc hôn lên môi nàng.

Nàng mở to hai mắt, giấy dựa trong chớp mắt. Chỉ là, ngay sau đó, nàng dịu ngoan nhắm hai mắt lại, dè dặt cẩn trọng đáp lại hắn.

Khi mới bắt đầu, chỉ là thử chạm nhẹ, vụng về hôn lên. Nhưng thiếu niên không ai bì nổi, ánh mắt khinh miệt kia, không ngờ lại ngây ngô chưa rõ thế sự như vậy. Nàng không khỏi mỉm cười, nhẹ cắn môi dưới của hắn. Cái cảm giác hơi tê dại này, giống như khiêu khích kích động cao nhất của hắn.

Mà sau khoảng khắc kích động kia, liền gọi lên cuồng nhiệt thiêu đốt. Không thể kiềm chế, cũng không thể khắc chế.

Một đêm tiếng sấm âm vang, nước mưa dừng lại trên da thịt ẩm áp, đè nén, kịch liệt, tiếng thở dốc... Bao nhiêu năm về sau, vẫn như cũ khắc sâu vào xương cốt, không cách nào hủy diệt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phiên ngoại 1: Mỹ nhân như đao (Trung)

Sau đêm hôm đó, Thích Hàm mới hiểu được, cho dù chiếm được, cũng không cách nào giảm bớt được luồng cuồng trong lòng.

Mà Diễm Cơ lại hoàn toàn ngược lại. Nàng bình tĩnh dịu ngoan, giống như là nước. Nàng từng nói, nàng là của hắn, vì thế, nàng yên tĩnh đi theo sau hắn, cho dù hắn bước nhanh hay bước chậm, chỉ cần hắn quay đầu, liền có thể nhìn thấy, nàng đứng bước, cười đến ôn nhu.

Nhưng mà, cái loại ôn nhu này, khiến suy nghĩ của hắn loạn lên, không thể bình tĩnh. Một cây đao có thể đối được ôn nhu như thế, có thể giữ được bao lâu? Hắn nhớ rõ ràng, trước khi hắn lấy thanh đao kia ra, nàng mặc giả y đỏ thắm, vì một nam nhân khác mỉm cười...

Chính hắn cũng không biết, nỗi lòng bản thân lại bị ý tưởng này chiếm cứ hoàn toàn, mãi đến khi có người chắn trước mặt hắn, hắn mới hồi phục tinh thần lại.

Người tới là hai nam tử đều khoảng ba mươi tuổi, màu da ngăm đen, thân thể cường tráng.

“Đương gia...” Một nam tử mở miệng, cung kính nói.

Thích Hàm ngược mắt, nói: “Ta biết rồi, theo các người về là được.”

Hắn xoay người, nhìn Diễm Cơ, “Người không cần đi theo ta nữa.”

Diễm Cơ cả kinh, tươi cười trên mặt biến mất.

Khóe miệng Thích Hàm mang theo ý cười, mi hơi nhướng lên, nói: “Người cũng thấy đấy. Hiện tại, ta bị Thần Tiêu phái đuổi giết, người đi theo ta, không sợ bị liên lụy sao? Huống hồ, môn quy của Thích thị ta, đệ tử đều phải mai danh ẩn tích, sống nơi sơn dã. Đi theo ta, sẽ không còn được nhìn thấy thế giới phồn hoa này nữa đâu... Hiện giờ, người được tự do rồi, chẳng lẽ không cảm kích ta sao?”

Diễm Cơ đi lên vài bước, khẽ kéo tay áo hắn, “Ta đã là người của người, nếu ta có điều gì không đúng, ta sửa là được. Người đừng đuổi ta đi, van xin người...”

Diễm Cơ nói xong, trong mắt ngấn lệ.

Thích Hàm cúi đầu, trong thanh âm có ý cười, “Người cần gì phải thế. Bằng dung mạo của người, còn sợ không gả được cho ai hay sao?”

Đầu ngón tay nàng hơi tái nhợt đi, trong thanh âm tràn đầy buồn thương, “...Kiếp này của ta chỉ nhận định một mình người...”

Nghe thấy câu này, Thích Hàm trầm mặc. Một lúc lâu sau, hắn mở miệng, nói: “Người yêu hay không yêu, không can hệ gì đến ta.”

Hắn nói xong, xoay người rồi đi.

Gò má Diễm Cơ bị nước mắt làm ướt đầm. Nàng không chút do dự đi theo, bước đi phía sau hắn.

.....

Môn nhân* Thích thị, đều ẩn cư ở một sơn cốc. Xung quanh sơn cốc, cây cỏ tươi tốt, đường vào trong cốc vô cùng khó tìm, tuyệt đối không phải chỗ người bình thường có thể tìm được.

(Môn nhân: Người trong môn phái)

Môn nhân Thích thị đã ở trong cốc lập thành gia đình, giống như một thôn xóm. Môn nhân chế tạo binh khí, từ dụng cụ nhà nông đến binh khí các loại, không thiếu thứ gì. Mười lăm mỗi tháng, liền mang ra ngoài cốc buôn bán, chỉ có đương gia Thích thị, mới có thể khắc một chữ “Thích” lên trên binh khí mà thôi.

Chỗ sâu nhất trong sơn cốc, có một lầu các, đó là nơi ở của đương gia Thích thị.

Lần đầu tới nơi này, Diễm Cơ vô cùng dè dặt cẩn trọng. Thích Hàm dẫn nàng đi lên căn phòng cao nhất trên lầu. Hắn vươn tay, đẩy cửa phòng tầng gác mái ra.

Đồ đạc trong phòng khiến Diễm Cơ sửng sốt tại chỗ.

Đó là một căn phòng đầy ngập tài phú: Trên cái bàn, bày đầy những chiếc rương vàng rương bạc; hơn mười cây san hô cao hơn người, treo đầy mã não lục từng; từng khối từng khối thủy tinh vật hỗn loạn, trần châu, ngọc thạch mỗi thứ một nơi, giống như chúng chỉ là đá tảng trên đường...

Thích Hàm liếc mắt nhìn Diễm Cơ, hơi khinh thường cười cười. Hắn cất bước đi vào phòng, vừa đi vừa đá văng đám trần châu ngọc thạch cản đường. Hắn đi đến trước bàn, trong đám châu ngọc, chọn ra hai ba cây trăm bạch ngọc. Sau đó đi đến trước mặt Diễm Cơ, đưa trăm ngọc tới trước mặt nàng.

Diễm Cơ nhìn trăm ngọc này, có chút không hiểu.

“Không phải người thích mấy thứ này sao? Cầm a.” Thích Hàm mở miệng nói, “Nếu chán bạch ngọc, nơi này còn có mã não trần châu...” Hắn nói xong nhét trần ngọc vào tay Diễm Cơ, ngay sau đó, để lại mình nàng trong căn phòng, một mình rời đi.

Diễm Cơ cúi đầu, nhìn ba cây trăm trong tay. Nàng chọn một cây, để hai cây còn lại lên trên bàn, sau đó dùng trăm cuốn lấy tóc đen vấn lên. Nàng xoay người rời khỏi. Lúc đi tới cửa, lại quay đầu, nhìn căn phòng đầy châu báu kia.

Nàng lẳng lặng mỉm cười, sau đó, cũng không quay đầu nữa, rời đi.

.....

Sống trong sơn cốc, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Tuy có bốn mùa thay đổi, vẫn làm cho người ta không nhận rõ được thời gian.

Cuộc sống cũng cứ thế trôi qua. Hắn và nàng tuy có quan hệ vợ chồng, nhưng không hề tổ chức cưới hỏi, cũng không có danh phận. Người trong cốc, hiểu rõ tính cách hắn, cũng biết thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này là dùng dao đổi lấy. Hắn đổi cái gì, chính là do nhất thời nổi hứng, kết cục cũng chỉ có một.

Hắn thân là đương gia Thích thị, mười năm tháng năm hàng năm đều chỉ đúc một cây dao. Sau đó rời đi, một tháng sau, dùng thanh dao đó đổi lấy một

thứ gì đó rồi quay về sơn cốc. Mỗi một lần, thứ hấn đổi đều không giống nhau. Bí tịch võ công, đồ cổ, châu báu, kỳ trân dị thú... Chỉ là, không quá mấy ngày, hấn sẽ lại quăng thứ đó vào trong căn phòng cao nhất trong nhà, không thèm để ý đến nữa.

Thời gian trôi qua, sự lãnh đạm của hấn ngày càng tăng lên. Mà tương phản với điều này, sự ôn nhu của nàng lại chưa từng bao giờ thay đổi. Hấn lãnh đạm cũng được, không nhìn cũng được, nàng đều mỉm cười đón hấn, dịu ngoan nghe theo. Cái loại ôn nhu này, có thể làm cảm động bất kỳ người nào, lại dường như không thể đánh động đến hấn. Cho dù, nàng vì hấn mà sinh một nữ nhi, khoảng cách giữa bọn họ cũng chưa từng ngắn lại. Hấn không cần, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Dần dần, có người bắt đầu thôn thức, có người bắt đầu tiếc hận, thậm chí còn có người cảm thấy, nàng yêu sai người rồi, phò thác ôn nhu sai đối tượng rồi.

Đồn đãi như vậy, dần dần lan ra khắp sơn cốc, cũng như lan ra cả thiên hạ.

Không lâu sau, tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, Diễm Cơ, bị một cây đao đổi mất hạnh phúc, còn yêu người nam tử vô tình lấy đi hạnh phúc đó của nàng, thiếu nữ đáng thương...

Nghe thấy những lời đồn đãi này, hấn chỉ cười nhạt.

.....

Thiệu Hưng mùa đông năm thứ mười một, đại tuyết.

Hấn ôm bầu rượu nóng, nửa ngồi nửa nằm trên sập, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ.

Bông tuyết bay đầy trời, trong cốc mai vàng tỏa hương. Nàng cảm ô, đứng dưới gốc mai. Nữ nhi vừa tròn năm tuổi, nắm tay nàng, ngây ngốc ngất lầy một bông mai trên cành. Hấn bụng chén rượu, quên cả uống...

Nét cười của nàng, vẫn như lần đầu tiên hấn nhìn thấy, đẹp đến say lòng. Hấn lại thúi chung không biết, là nên say trong ôn nhu kia hay vẫn nên búng bình kiều ngạo để bản thân mình thanh tỉnh.

Hấn ném chén rượu, đi ra khỏi cửa, đứng dưới trời tuyết bay đầy.

Nhìn thấy hấn đi ra, nàng nắm tay nữ nhi, đi đến bên người hấn, che dù giúp hấn.

“Bên ngoài lạnh lẽo, ta lấy giúp ngươi một bộ quần áo nhé?” Nàng mở miệng, ôn nhu hỏi.

Hấn không trả lời, buông tầm mắt, nhìn đến hai gò má vì lạnh mà đỏ bừng lên của tiểu cô nương. Đứa nhỏ mở to hai mắt, mang theo sợ hãi và xa lạ nhìn hấn, một lúc sau, ngọt ngào mỉm cười.

Trong nháy mắt đó, hấn lại dời tầm mắt. Hấn nhíu mày, nhìn về hướng cửa cốc. Trong gió tuyết, một thân ảnh dần dần hiện lên, một nam tử mặc áo toại đội đầu lạp, ôm một tiểu cô nương khoảng chừng bốn tuổi, chậm rãi đi đến.

Môn nhân Thích thị trong cốc, đều dừng tay làm việc, lập trận địa sẵn sàng đón địch.

Nam tử kia nâng đầu lạp, khiêm tốn mở miệng: “Thật xin lỗi, ta vô tình mạo phạm. Chỉ là do bị người truy đuổi, bất đắc dĩ mới phải xâm nhập vào đây. Mong chủ nhân nơi này bỏ qua...”

Lúc nghe thấy thanh âm kia, Thích Hàm nở nụ cười. Hấn thả người nhảy lên, dừng lại trước mặt người nọ.

“Quý Sư Hàn Khanh đại giá quang lâm, tại hạ sao có thể không ‘Bỏ qua’?” Hấn cao giọng, cười nói.

Nam tử kia kinh hãi, ngược mắt nhìn hấn. Lập tức trong đôi mắt ánh lên nét bất đắc dĩ, “Thích Hàm...”

“Đã đến, vậy thì thanh toán sạch sẽ nợ nần năm năm trước đi!” Thích Hàm nói xong, vung chân đá vào ngực Hàn Khanh.

Hàn Khanh liên tục lui lại vài bước, tránh khỏi công kích của hấn, mở miệng: “Chậm đã... Ta...”

Thích Hàm không thèm để ý đến, hấn lấy trường tiên bên hông xuống, hung hăng quật qua. Trong lúc nhất thời, tuyết trắng văng đầy trời, cản trở tầm mắt.

Hàn Khanh nhíu mày, dùng một tay ôm tiểu cô nương, tay còn lại tụ khí xuất chưởng. Chưởng phong mạnh mẽ, phá vỡ tuyết trắng, cũng đánh văng trường tiên kia.

Hai người dừng lại một chút, chỉ là sát khí càng lúc càng tăng, vô cùng căng thẳng.

“Bụng của Tiểu Tiểu đói rồi...” Thanh âm thật nhỏ, vô cùng hồn nhiên không hề sợ hãi, trong yên tĩnh giăng co, vang lên.

Mi mắt Hàn Khanh giật nhẹ, sát khí biến mất không còn, vẻ đề phòng trên thân cũng giảm bớt ba phần. Hấn cười yếu ớt nhìn tiểu cô nương trong lòng, dỗ dành, nói: “Ngaoan...”

Thích Hàm nhìn tiểu nữ hài gầy bé trong lòng Hàn Khanh, gò má đông lạnh đỏ bừng, ánh mắt nhìn hấn có chút xa lạ và khiếp sợ. Hấn đột nhiên nở nụ

cười, tay phải khẽ vung, thu hồi trường tiên.

“Đường xa là khách...” Thích Hàm vỗ vỗ tuyết trên người, cười nói, “Ta cũng không muốn bị người ta chê cười là Thích thị ta không biết đạo đãi khách.” Hần xoay người, linh hoạt vung tay, “Vào nhà uống chén rượu...”

Hàn Khanh nhìn bóng lưng hần, mặt giãn ra mỉm cười, bước theo.

Ăn com xong, hai tiểu hài tử ngồi một chỗ cùng chơi. Thích Hàm và Hàn Khanh ngồi trong phòng, rượu nóng trong bình, lắng lắng bốc lên.

Thích Hàm rót một chén rượu, đưa cho Hàn Khanh.

Hàn Khanh nhận lấy, nhẹ uống một ngụm.

Thích Hàm cười cười, nói: “Ta nghe nói, người rời bỏ Thần Tiêu phái... Hôm nay chẳng lẽ là bị Thần Tiêu phái đuổi giết?”

Hàn Khanh cười nói: “Chỉ tại năm đó ta không nghe theo lời người nói. Cửu Hoàng thần khí, là vật đại hung trong thiên hạ, căn bản không phải thứ phạm nhân có thể động tới...”

Thích Hàm khinh thường cười cười, “Vô nghĩa. Nếu không phải như thế, Thích thị ta đã làm chủ thiên hạ rồi, việc gì phải ẩn cư trong sơn cốc hoang vắng này? Thế nhân nông cạn, ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu...” Hần ngược mắt nhìn Hàn Khanh, “Nhìn người, có thể thấy đã suy nghĩ cẩn thận.”

Hàn Khanh gật đầu, uống cạn chén rượu.

“Đa tạ rượu của người, cáo từ.” Hàn Khanh đặt chén rượu xuống, nói.

Thích Hàm nhấp một ngụm rượu, nói: “...Đi Lâm An?”

Hàn Khanh thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, “Phải.” Hần trả lời, ngắn gọn sáng tỏ.

“Xem ra, người phản bội Thần Tiêu phái, nhưng không phản bội Nhạc nguyên soái nhỉ...” Thích Hàm nói, “Chỉ là, người muốn giết Nhạc nguyên soái là đương kim thiên tử. Bằng sức lực của một mình người, có thể làm được cái gì?”

“Ta cái gì cũng sẽ không làm...” Hàn Khanh cười nói, “Chỉ là tới đưa tiễn thôi.”

“Đưa tiễn?” Thích Hàm nhíu mày.

“Nếu như hần không muốn hồi triều, thiên hạ có ai có thể ngăn được hần?” Hàn Khanh cười cười, lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, đưa cho Thích Hàm.

Thích Hàm có chút không hiểu, hần mở tờ giấy kia ra, nhìn thoáng qua, sắc mặt nháy mắt thay đổi. Hần kinh ngạc nhìn Hàn Khanh, nói không ra lời.

“Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất...” Hàn Khanh tươi cười, có chút bất đắc dĩ, “Thứ này vốn là thuộc về Thích thị, coi như vật về với chủ.”

Thích Hàm nhìn tờ giấy kia, trầm mặc một lúc lâu. Sau đó, đem nó bỏ vào trong lửa. Thích Hàm nhẹ thở dài một tiếng, cầm lấy bầu rượu, “Muốn uống thêm một chén hay không?”

Trong ánh mắt Hàn Khanh, đột nhiên dâng lên ý cười. Hần đang định trả lời, đột nhiên, chân bỗng chốc bị ôm lấy. Thân hình hần giật nhẹ một cái, biểu cảm lập tức trở nên dờ khóc dờ cười.

Hàn Khanh cúi người, ôm lấy tiểu cô nương kia, cười nói, “Tiểu Tiểu, Không phải đã bảo với con là đừng làm vậy sao?”

Nữ hài cười đến vui vẻ, vuron cánh tay nhỏ bé, ôm lấy cổ hần.

Bức hình kia, khiến Thích Hàm có chút thất thần.

“Nữ nhi của người?” Thích Hàm mở miệng, hỏi.

Hàn Khanh cười cười, lắc đầu, “Coi như đồ nhi đi.”

“Đồ nhi...” Thích Hàm yên lặng lặp lại một lần, không nói tiếp nữa. Quý Sư trước mặt, so với nam tử mà hần gặp năm năm về trước kia, khác nhau một trời một vực. Cho tới bây giờ, hần cũng chưa bao giờ biết, một người có lệ khí sâu nặng như vậy, cũng có thể có được nét cười trong vắt như vậy.

Lúc này, thanh âm bất đắc dĩ của Hàn Khanh vang lên, “Tiểu Tiểu a, con lấy sách này ở đâu vậy. Sư phụ không phải đã nhắc con... Tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh? Tiểu Tiểu, còn không mang trả lại...”

Tiểu cô nương bĩu môi, không vừa ý, “Tiểu Tiểu muốn xem đồ...”

Thích Hàm nở nụ cười, “Ha ha, tập tranh ảnh tư liệu thôi, nó thích thì cho nó đi.”

“Này...” Hàn Khanh định nói gì đó, đột nhiên, chân lại bị ôm lấy. Hắn ngẩn người, bất đắc dĩ cúi đầu, chỉ thấy một tiểu cô nương khoảng năm tuổi, học bộ dáng Tiểu Tiểu, ôm đùi hắn.

Hàn Khanh ngồi xổm xuống, “Con cũng muốn ôm?”

Tiểu cô nương buông tay, nhìn hắn, trong mắt có chút khiếp sợ.

Lúc này, Diễm Cơ đã đi tới, ngồi xuống, kéo tiểu cô nương ra, cười nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngài đừng để ý.”

“Không sao.” Hàn Khanh cười, quay đầu nói với Thích Hàm, “Đây là nữ nhi của người nhĩ, tên là gì vậy?”

Thích Hàm trầm mặc một lát, trả lời: “Chưa đặt.”

Tươi cười của Hàn Khanh bị kiềm lại, nhìn Diễm Cơ.

Diễm Cơ vẫn dịu dàng cười như cũ, “Đứa nhỏ còn nhỏ, không vội.” Nàng ôm lấy nữ hài kia, lại nói với Tiểu Tiểu trong lòng Hàn Khanh, “Nghịch lâu như vậy, có muốn đi ăn chút điểm tâm không?”

Tiểu Tiểu lập tức giẫy ra khỏi lòng Hàn Khanh, nhảy xuống, kéo kéo vạt váy Diễm Cơ, gật đầu thật mạnh.

Diễm Cơ cười dịu dàng, dẫn hai tiểu hài tử đi ra ngoài.

Hàn Khanh thấy các nàng đi xa, mở miệng nói: “Giang hồ đồn đãi, ta cũng có nghe thất một chút. Tuy rằng đây là việc của gia đình người, nhưng mà, trẻ nhỏ vô tội...”

Thích Hàm nâng chén rượu, nói: “Vinh hoa phú quý, cảm y ngọc thực. Ta không hề bạc đãi các nàng.”

Hàn Khanh nhìn hắn, thấp giọng nói: “Trên đời này, có một số thứ, không thể đổi.”

Thích Hàm không trả lời, yên lặng uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phiên ngoại 1: Mỹ nhân như đao (Hạ)

Hôm sau, Hàn Khanh dẫn theo Tiểu Tiểu, rời khỏi sơn cốc.

Thích Hàm đứng ở cửa cốc, nhìn bóng họ biến mất trong gió tuyết.

“Đương gia, nếu hắn nói ra vị trí sơn cốc, vậy...” Bên người, có người mở miệng nói.

Thích Hàm lại cười cười, lắc đầu.

“Ta muốn xuất cốc một chuyến.” Hắn mở miệng, nói.

“Đương gia, ngài chưa đúc đao, tại sao?”

Thích Hàm xoay người, cười nói: “Cũng đến lúc ta phải thu một đồ đệ rồi...”

“Đương gia, tuyệt kỹ của Thích thị, truyền nam không truyền nữ, truyền cho người trong nhà không truyền cho người ngoài. Ngài muốn nhận đệ tử, cũng nên tuyển người trong thôn mới đúng.” Môn hạ nói.

“Đám đệ tử này, tư chất bình thường, khó trở thành châu báu được.” Thích Hàm ngược mắt, nhìn mẹ con Diễm Cơ trong rừng mai, bình tĩnh nói, “Còn về chuyện trong ngoài... Muốn đem người ngoài biến thành người nhà, còn nhiều cách mà...”

.....

Thiệu Hưng cuối năm thứ mười một, Thích Hàm rời khỏi sơn cốc, đi dạo thiên hạ, tìm truyền nhân có đủ tư chất để kế thừa tài nghệ của mình. Chỉ là, hắn chưa từng bao giờ đoán được, lần rời đi này, sẽ làm cho hắn hối hận cả đời.

Một năm sau, khi hấn mang theo đồ nhĩ trở lại sơn cốc, sơn cốc, dường như không hề thay đổi. Suốt ngày tiếng rền sấm vang lên không dứt, thanh âm vui đùa âm ỉ của đám hải đồng, tiếng chim hót ... Tất cả những thứ đó, vẫn giống hệt với lúc hấn rời đi. Chỉ là, có vài thứ lại thật sự thay đổi rồi.

Lúc người trong thôn nói cho hấn biết, mẹ con Diễm Cơ đã mất tích. Một thời gian rất lâu sau đó, hấn đều không biết bản thân mình đã nghe được cái gì.

Lúc hấn trở lại nhà, tất cả mọi thứ trước mắt vẫn quen thuộc như vậy. Trên chiếc bàn trang điểm của nàng, vẫn là phấn son hoa lệ, châu thoa hoàn sức như cũ. Nếu không phải có một tầng tro bụi kia, cho dù thế nào hấn cũng không tin rằng, nàng thật sự đã rời đi.

Hấn vươn tay, phúi đi tro bụi, đầu ngón tay chạm vào một thứ. Bạch ngọc ôn nhuận, phúi đi tro bụi, vẫn trong suốt sáng rọi như cũ.

Hấn nhớ rõ ràng, nàng đã từng cỡi bỏ phù hoa, bỏ đi tất cả, nhưng chỉ để lại duy nhất một chiếc trâm bạch ngọc. Nói là yêu thích, không đành lòng vứt bỏ. Chỉ là, sau một cái nhũu mây của hấn, nàng không chút do dự ném cây trâm cài tóc đó đi, sau đó, cười nói: “Tất cả của ta đều thuộc về ngươi. Ngươi không thích, ta tất nhiên không thể giữ lại.”

“Đương gia... Là do chúng ta sơ sẩy. Vốn là nàng đi theo mọi người ra khỏi cốc mua sắm, ai ngờ...” Môn nhân đứng bên hấn, nói lời xin lỗi, nhưng ngữ khí là vô cùng bình thản, “Nơi này trước nay đều rất an bình, không hề có sơn tặc hay trộm cắp gì, chúng ta đã phái người tìm vài nơi, nhưng đều...”

Hấn cắt ngang lời môn nhân nói, dùng thanh âm không hề có chút cảm xúc nào hỏi, “Không hề có sơn tặc hay trộm cắp gì?... Ngươi muốn nói với ta là nàng tự bỏ đi?”

Môn nhân trầm mặc một lát, nói: “Ách... Nếu không phải như vậy, vậy có lẽ là gặp phải mãnh thú...”

Thích Hàm không nói chuyện, tay nắm chặt cây ngọc trâm kia.

“Đương gia, cho dù thế nào, cũng đã lâu như vậy, nếu muốn đi tìm... Chỉ sợ...” Môn nhân nói.

Thích Hàm nhìn cây trâm ngọc kia, nở nụ cười. Hấn đã từng để nàng đi. Nàng lại ni non, nói với hấn: “Ngươi đừng đuổi ta đi, van xin ngươi...” Nàng còn từng dùng khẩu khí vô cùng rõ ràng, nói cho hấn: “...Kiếp này của ta chỉ nhận định một mình ngươi...”

“Kiếp này” của nàng, kết thúc cũng quá sớm nhỉ...

“Đương gia...” Môn nhân thấy hấn cười, có chút lo lắng.

“Không cần tìm...” Thích Hàm buông ngọc trâm trên tay xuống, “Để nàng đi đi.”

Môn nhân nghe thấy câu này, cũng không biết có nên kinh ngạc hay không, nói vài câu an ủi linh tinh, liền cáo lui.

Thích Hàm đứng ở trong phòng, vẫn cười như cũ. Đương nhiên, hấn sao có đi tìm nàng. Nàng cũng chỉ là nữ nhân hấn dùng đao đâm lấy, chẳng qua cũng chỉ là nữ tử phong trần xuất thân thanh lâu, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân bình thường ái mộ hư vinh, chẳng qua... Chẳng qua là nét cười lúc đó, khiến hấn thoáng động tâm mà thôi... Đúng vậy, hấn không cần...

Hấn rõ ràng không cần, trong lòng lại không biết vì sao lại có một thứ gì đó đè nặng, ần ần đau nhức... Hấn hít sâu một hơi, đi ra khỏi phòng. Ngoài cửa, đứng đó là người thừa kế hấn ngàn chọn vạn tuyển mới có được.

Hấn nhìn ánh mắt quật cường của nam hài kia, mở miệng nói: “Từ nay về sau, ngươi đi theo ta học nghệ. Hãy quên cái tên cũng như thân phận của ngươi trước đây đi. Ngươi là đệ tử của Thích Hàm ta, không phải là nhị thiếu gia Anh Hùng Bảo nữa.”

Nam hài nhìn hấn, gật đầu.

“Ta sẽ dùng cách mẹ ngươi gọi ngươi, là Mạc Doãn.” Hấn bình tĩnh nói xong, đè nén khó chịu trong lòng, “Ta sẽ dạy tất cả tài nghệ liên quan đến Thích thị truyền thụ cho ngươi... Thiên hạ, sẽ không ai có thể đá thương ngươi nữa...”

Hấn nói xong, thoáng trầm mặc một lát, lại tự nói với bản thân, “Tuyệt đối không có người...”

.....

Một đoạn thời gian rất dài sau đó, hấn đem tất cả tinh lực và tâm huyết phó thác lên người nam hài này. Cái phương thức huấn luyện nghiêm khắc gần như tàn khốc khiến môn nhân kinh hãi.

Hấn lại càng lãnh khốc, tự làm theo ý mình.

Chỉ có mình hấn biết, một khi hấn dừng lại, sẽ không tự giác lại nghĩ đến nàng – Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ kia. Nhớ tới bộ dáng cười rộ lên của nàng, thanh âm mềm mại ôn nhu... Cái cảm xúc quen mà lại lạ đó cứ dây dưa trong lòng hấn, cho dù hấn cố gắng quên đi như thế nào, cũng không chịu biến mất. Mà lúc hấn luống cuống bị ăn mòn lí trí, hấn thậm chí còn có một loái xúc động muốn đi tìm nàng...

Tìm được nàng, sau đó thì sao? Mang nàng về? Hay vẫn là giết nàng?... Mâu thuẫn như vậy, khiến hấn không có một khắc nào bình tĩnh. Chỉ cần thấy thứ gì liên quan đến nàng, liền không cách nào bình tĩnh. Tình cảm như vậy, rốt cục là cái gì? Hấn mãi mãi không hiểu được...

.....

Thiệu Hưng năm thứ mười ba, lập thu.

Mặt trời ban chiều đã ngả về tây, nhưng vẫn nóng bức khó chịu như cũ.

“Ai, lập thu rồi, sao ngày nào cũng vẫn nóng như vậy!” Một nam tử cao lớn thô kệch gánh hàng, nói với người bên cạnh, “Cứ nóng như vậy nữa, người chết vì nóng cũng có mất! Ha ha, gặp ta, coi như vận khí của các người tốt đó. Trong phạm vi trăm dặm gần đây, không có gia đình nào đâu!”

Nam tử kia khoảng ba mươi tuổi, dáng người thô tục, nói chuyện cũng không hề giữ ý, quần áo cũng là trang phục cũ nát của nông dân. Hắn vừa đi vừa nói với người bên cạnh.

Đồng hành, là một nam tử khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, diện mạo tuấn lãng, thần thái bất phàm. Sáu trong đôi mắt kia là ánh nhìn ngạo ngễ trác tuyệt, không giống người thường. Bên người hắn là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi. Tuổi tuy nhỏ, nhưng lại có thần thái cao ngạo. Hắn cặp mắt xuống, trên lưng đeo một hộp gỗ, đi phía sau.

“Ha ha, thấy bộ dạng của các người, ta còn tưởng các người là hai cha con chứ!” Nam tử gánh hàng kia cười mở miệng, “Huynh đệ, bộ dạng người anh tuấn như vậy, sao đến giờ còn chưa lập gia thất vậy? Chắc, ánh mắt của đám nữ nhân nhất định đều mù cả rồi.”

Nam tử cười cười, không đáp lời.

“À, thật ra, cũng không gấp. Cái kia nói như thế nào nhỉ?” Nam tử gánh hàng nghĩ nghĩ, nói, “Đại trượng phu... Cái gì thế?”

“Đại trượng phu sợ gì không có vợ.”

“Đừng đừng đừng! Chính là câu này! Huynh đệ, người còn trẻ, không vội không vội!... A, đến thôn chúng ta rồi. Đêm nay cứ ngủ lại nhà ta đi, nhà cửa tuy hơi đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ. Lão bà nhà ta rất chịu khó, hay thích thu dọn... A, Nói đến lão bà ta, thật đúng là xinh đẹp, hắc hắc, đợi chút nữa cho người xem, nhất định hâm mộ muốn chết luôn...”

Nam tử gánh hàng càng nói càng hăng say, nhưng người nghe hắn nói, lại cứ trầm mặc. Thậm chí, trong ánh mắt, có chút khinh thường nhợt nhạt.

“Nhìn đi, lão bà của ta đó!” Nam tử gánh hàng kia đột nhiên hân hoan kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy phía trước không xa, có một thôn phụ đang đứng. Váy áo bằng vải thô, nhìn màu sắc sặc sỡ kia, nhất định là vá rất nhiều lần. Trong tay nàng ôn một đứa nhỏ, nhìn thấy có người đến, liền đi lên.

“Dừng ca, người đã về rồi.”

Thanh âm ôn nhu mềm mại, phảng phất có thể tiến nhập xương cốt.

Trong nháy mắt kia, nam tử giật mình ngẩng đầu, lúc thấy rõ diện mạo của nàng, hắn chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân đều sôi trào lên, trong lòng có một thứ gì đó bùng lên, va chạm kêu gào.

Lúc nhìn thấy hắn, biểu cảm của phụ nhân kia hơi đổi, nhưng lập tức, mỉm cười, nói: “Dừng ca, bọn họ là?”

Nam tử được gọi là Dừng ca kia buông gánh hàng xuống, nói “Gặp trên đường, sắc trời đã tối, ta định cho bọn họ ngủ nhờ một đêm, Diễm Nương, nàng thấy...”

“Được.” Phụ nhân trả lời, “Đúng rồi, Dừng ca, cứ thăm tìm huynh suốt một ngày...”

“A nha! Ta quên mất! Nàng nhờ ta chuyển cho nàng mấy thứ. Ta phải đi ngay, nàng dẫn bọn họ về nhà trước đi!”

Phụ nhân mỉm cười gật đầu, nhìn theo bóng dáng trượng phu rồi đi. Sau đó, nàng quay đầu, mở miệng: “Lâu rồi không gặp, Thích công tử...”

Thích Hàm nhìn nàng, phụ nhân xinh đẹp trước mắt này, đúng là Diễm Cơ, “Diễm Nương? Xưng hô thật buồn cười...”

Diễm Cơ mỉm cười, “Buồn cười?... Tên thật của ta, đã là Vương Diễm Nương a...”

“Vương Diễm Nương?” Hắn đánh giá nàng một vòng. Thân hình nàng có chút béo phì, không còn giống bóng dáng nhỏ nhắn gầy yếu mềm mại trong trí nhớ của hắn nữa. Vốn là ôn nhuận trong suốt, tựa như dương chi bạch ngọc đã trở nên có chút đen, hồng hào. Mái tóc đen như màu mực được vấn lên đơn giản, cắm trên đó là một cây trâm thô bằng đồng... Hình dáng này giống hệt một người bình thường, nàng của hiện tại, cũng không còn là đệ nhất mỹ nhân kiều diễm thiên hạ năm đó nữa...

Diễm Cơ nâng tay vén tóc mái lên, nhìn nam hài bên người Thích Hàm, cười nói: “Chúc mừng người tìm được đồ nhỉ.”

Thích Hàm mở miệng, “Chúc mừng người tìm được lang quân như ý.”

Nghe thấy câu này, Diễm Cơ nở nụ cười. Một khắc kia, thần thái trong mắt nàng rạng rỡ hẳn lên, ba quang liễm diễm, giống hệt như ngày đầu hắn gặp.

Chẳng qua, giờ phút này, trong nét điểm lệ của nàng, còn có mỹ mẫn, hạnh phúc như thế.

Lòng hân run lên, khẽ nhũm mày, hỏi: “Nếu ngươi đã thích loại nam tử đó. Tại sao năm đó ta cho ngươi đi, ngươi lại không đi?”

Diễm Cơ thở dài, nói: “Được rồi, ta nói cho ngươi...” Nàng sửa lại cách xưng hô kia trong chớp mắt, thanh âm vô cùng xa lạ ngao ngễ, “Lúc trước dù ta có rời khỏi ngươi, cũng không có khả năng có được tự do. ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’, nữ nhân đạt được cái danh hiệu này, có người nào có thể có được tự do tự tại?” Trong ánh mắt Diễm Cơ, có khinh miệt, “Nam nhân trong thiên hạ, luôn miệng nói yêu ta, thật ra, thứ họ yêu chỉ là khuôn mặt này, thanh âm này, dáng người này... Ha ha, cảnh xuân tươi đẹp rất dễ trôi qua, hồng nhan bạc mệnh, đạo lý này, ta hiểu được.”

Diễm Cơ cười, tiếp tục nói: “Ta dùng hết tất cả biện pháp, thay đổi số mệnh bản thân. Gả vào Tê Vũ sơn trang làm thiếp, chỉ là một bước trong kế hoạch mà thôi. Tuy nhiên, ta thế nào cũng không dự đoán được, ngươi đột nhiên lại xuất hiện, phá tan tất cả...”

Thích Hàm khinh thường, nói: “Lúc trước không phải ta đã nói cho ngươi hay sao, ngươi muốn hận cứ hận. Khi đó, chính ngươi nói muốn đi theo ta mà?”

Diễm Cơ gật đầu, “Không sai... Tuy nhiên, khi đó, cứ cho là ta hận ngươi, muốn chạy trốn khỏi ngươi, ngươi sẽ đồng ý sao?”

Thích Hàm ngẩn người, nói không ra lời.

“Đương nhiên sẽ không, không phải sao?” Diễm Cơ cười giống như hiểu rõ điều đó, “Khi đó, đừng nói là ngươi, ngay cả Thẩm Trầm cũng còn chưa chết tâm. Thẩm Trầm dùng ngàn vàng chuộc ta, ngươi dùng danh đao đổi ta... Ở trong mắt của các ngươi, ta vốn chỉ là một vật phẩm. Mà năm đó coi ta như vật phẩm, đâu chỉ có hai người các ngươi? Cho dù ta rời khỏi ngươi, cũng khó đảm bảo không rơi vào trong tay người khác... Ta không ngờ, sao lại có thể có một quyết định ngu ngốc như vậy?”

“Cho nên, tất cả những gì ngươi thể hiện ra với ta, đều là diễn trò?” Thích Hàm cười, hỏi.

Diễm Cơ ngược mắt nhìn hân, mỉm cười, “Tâm tư nam nhân, ta hiểu rất rõ. Tuy nhiên, nam tử tâm cao khí ngạo như ngươi, ta biết, ta càng khẳng khái một mực, ngoan ngoãn phục tùng, ngươi lại càng không để ta vào mắt. Ta giữ lại trăm bạch ngọc mà khách tặng cho, ngươi liền nghĩ ta tham luyến hư vinh, tất nhiên sẽ càng xem thấp ta. Mà cứ như vậy, ngươi nhất định sẽ không để ý, cũng sẽ không quản lý ta.”

Nàng thở dài, nói, “Năm năm... Ta chờ đúng năm năm. Chờ ngươi coi ta như giày cũ, chờ người trong thiên hạ đều đã quên ta. Ta rốt cục đợi được...”

Thích Hàm nhìn nàng, chỉ cảm thấy toàn thân mình đều cứng ngắc. Nữ nhân trước mặt, sao lại xa lạ như thế... Từng sớm chiều ở chung, đồng giường cộng chẩm, nhưng lại giống như là hư ảo.

“Ta đã dự liệu, ngươi nhất định sẽ không xuất cục tìm ta...” Diễm Cơ nói, “Không ngờ, thiên ý trên ngươi, lại vẫn gặp phải ngươi lần nữa. Ngươi võ công cao cường, nếu bởi vì vậy mà muốn giết ta, ta không còn lời nào để nói. Tuy nhiên, Diễm Nương ta tự nhận thấy, năm năm này, những gì một người vợ nên làm, ta đều đã làm. Ta không nợ ngươi cái gì cả.”

Thích Hàm nghiêng mặt, khinh thường nói: “Giết ngươi? Không khỏi chuyện bé xé ra to...”

Diễm Cơ cười, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Thích Hàm hít sâu một hơi, nói: “Ngươi muốn làm gì, ta không có hứng thú. Đứa nhỏ đâu? Đem đứa nhỏ trả lại cho ta.”

Diễm Cơ vỗ nhẹ đứa nhỏ trong lòng, nói: “Thích Hàm, ta đã nói rồi, ta không nợ ngươi cái gì cả.”

Thích Hàm nhũm mày nhìn nàng, “Ngươi cho là, ngươi không giao nàng ra đây, ta sẽ không thể mang nàng đi?!”

Diễm Cơ không hề e sợ, nàng mở miệng, cười nói: “Thích Hàm, ngươi quá coi thường nữ nhân... Sơn cốc mà Thích thị ẩn cư, ta đã về thành bản đồ. Nếu ngươi có tình muốn làm to chuyện, đừng trách ta đem bản đồ này công bố cho thiên hạ. Đương nhiên, nếu ta có bất trắc gì, tự nhiên cũng có người thay ta làm như vậy... Ngươi có thể chọn lựa theo ý mình, là đứa nhỏ kia quan trọng, hay là cơ nghiệp Thích thị của ngươi quan trọng.”

“Ngươi...” Thích Hàm kinh ngạc

Lúc này, thanh âm thanh thúy của một nữ hài từ một bên truyền đến.

“Nương! Ngươi xem!” Một tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi chạy vội đến, trong tay cầm một đồng tảo. Nàng chạy đến bên người Diễm Cơ, giơ tay cao lên, cười đến ngây thơ.

Diễm Cơ cũng cười, ôn nhu nói: “Nhiều như vậy a.”

“Phụ thân thích ăn tảo nhất, con mang cho phụ thân nhìn nữa!” Nữ hài vui vẻ nói. Nàng đang định chạy đi, đột nhiên, chú ý tới hai người Thích Hàm. Nàng lẳng lặng nhìn Thích Hàm, giống như nhận ra cái gì, nàng nhũm mày, nỗ lực suy nghĩ một lát, sau đó, ngừng đầu nhìn Diễm Cơ, “Nương...”

Diễm Cơ cười, nói: “Nhan nhĩ, kêu thúc thúc.”

Nữ hài mày lập tức giãn mi ra, nàng cười nhìn Thích Hàm, nói: “Thúc thúc!”

Thích Hàm giặt mình tại chỗ. Hắn lúc này mới nhớ, năm năm kia, Diễm Cơ chưa bao giờ để đứa nhỏ này gọi hắn một tiếng “Cha”... Hóa ra, đã sớm chuẩn bị rồi. Mà hắn, vậy mà lại vẫn cho rằng mình chỉ là người đứng xem.

“Nhan nhi a, thúc thúc này đêm nay muốn ở lại nhà chúng ta, con tới nhà bá bá đó mượn vài quả trứng gà, buổi tối có thêm đồ ăn được không?” Diễm Cơ cúi đầu, nói.

“Trứng gà? Được!” Nữ hài khoan khoái chạy đi.

Diễm Cơ ngẩng đầu, nói: “Trời sắp tối rồi, ta đi về trước nấu cơm.”

“Kia là hài tử của ta.” Thích Hàm mở miệng, trong thanh âm có chút bất mãn, gần như là oán giận.

“Một nam nhân đến cả cái tên cũng không thể cho nàng, với một nam nhân nguyện ý đi hai mươi dặm đường núi, dùng tiền bạc để dành suốt nửa năm để mua cho nàng một bộ đồ mới... Thích công tử, người nói xem, ai xứng làm cha nàng hơn?” Diễm Cơ xoay người, “Nàng, là đứa nhỏ của Triệu Đại Dũng và Vương Diễm Nương ta...”

Thời tiết lúc lập thu, khô nóng khó chịu, vậy mà Thích Hàm chỉ cảm thấy rét lạnh. Cái loại hàn ý này giống như chui từ trong xương cốt ra, không xóa đi được.

Hắn không hiểu sao lại nhớ tới lời Hàn Khanh từng nói: Trên đời này có một vài thứ, không thể đổi.

Đêm đó, hắn ngồi trên cửa nông gia, uống chén rượu đục thấp kém, nghe thôn phu Triệu Đại Dũng kia nói chuyện.

“Ai, mẹ con các nàng cũng rất đáng thương... Nghe nói, trượng phu của nàng là người buôn bán, đi cả năm cũng không về nhà, oa nhi đã năm tuổi, ngay cả cái tên cũng không có. Sau này, còn dẫn cả nữ nhân về nhà, rồi hưu nàng. Lúc vừa đến thôn chúng ta, oa nhi kia ngay cả nói cũng không biết, chắc, đáng thương... Nữ nhân tốt như vậy, ta thấy nam nhân kia nhất định là vất lương tâm cho chó ăn rồi! Nhất định sẽ bị sét đánh chết! Huynh đệ người nói có đúng không?...”

Hắn cười khổ, uống rượu hết ly này đến ly khác. Chỉ là, rượu kém như vậy, không làm say nổi người...

.....

Một năm kia, hắn cái gì cũng chưa đổi, liền quay về sơn cốc. Sau đó, ra lệnh môn hạ rời khỏi nơi đó, thay đổi địa điểm ẩn cư.

Từ đó về sau, binh khí Thích thị tuyệt tích trên giang hồ, “Binh khí Thích thị, ngàn vàng khó cầu. Lấy vật đổi vật, phương pháp tối ưu.” Đoạn thoại này truyền lưu vài năm, cũng không còn ai nhắc đến nữa...

.....

Thiệu Hưng mùa xuân năm thứ hai mươi ba, Hành Phong tiêu cục tiếp nhận một sinh ý cực lớn.

Hộp gỗ nhìn rất bình thường, chứa đựng “Thích thị tuyệt khí” thần binh. Người gửi tiêu, là đương gia Thích thị mai danh ẩn tích suốt nhiều năm. Mục đích, là Anh Hùng Bảo đất Gia Lăng.

Vì đảm bảo an toàn cho chuyến tiêu lớn này, Hành Phong tiêu cục mời Thái Bình thành ra tay tương trợ.

Hai tháng, bốn đội tiêu xe từ tiêu cục Hành Phong xuất phát, đi về bốn hướng khác nhau, nhưng đều hướng đến Anh Hùng Bảo.

Giang hồ khi đó, chính thức bước vào thời buổi rối loạn.

Trên giang hồ, truyền lưu bốn câu nhạc thiếu nhi:

Trong Thái Bình thành, thái bình không.

Trong Anh Hùng Bảo, anh hùng tấn.

Thần Nông thê gia, bách thảo linh.

Đêm đêm, quý khóc đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thân nhân chín đời

Trong Thái Bình thành, thái bình không.

Trong Anh Hùng Bảo, anh hùng tấn.

Thần Nông thế gia, bách thảo linh.

Đêm đêm, quý khóc đến bình minh.

Đoạn nhạc thiếu nhi này, ai ai đi trên giang hồ cũng biết.

Thái Bình thành, Tiểu Tiểu chưa đi qua, bên trong có yên ổn hay không, tất nhiên nàng không biết. Anh Hùng Bảo, nàng may mắn có ở lại vài ngày, nhưng có chuyện anh hùng này hay không, nàng cũng không rõ lắm. Mà sau khi đi được nửa tháng đường thủy, nàng mặt không biểu cảm đứng trên bách thảo linh của Thần Nông thế gia, lẳng lặng chờ quý khóc.

Đương nhiên, ban ngày ban mặt, lấy đâu ra quý khóc! Tiểu Tiểu không khỏi nở nụ cười, nàng xoay người, nhìn được thảo mộc đầy bốn phía. Không hổ là thánh địa của Thần Nông một trong ba gia tộc lớn trên giang hồ, trên mỗi mảng đất của núi này, thảo dược các loại đua nhau mọc, từ chân núi tới đỉnh núi, tầng tầng lớp lớp, khiến cho người nhìn phải cảm thán.

Mà khiến Tiểu Tiểu càng thêm tán thưởng đó là, trên núi này không hề đặt lệnh cấm. Nàng chỉ đứng có khoảng một nén nhang, đã có mấy người lưng đeo giỏ đến hái thuốc. Mà trong những người này, có nông phu, có thư sinh, có người già cũng có cả trẻ nhỏ, đủ các loại người. Trong lúc nhất thời, nàng không khỏi cảm thấy cách nói “Thần Nông quý ẩn, đóng cửa không tiếp” kia chỉ là lời nói vô căn cứ.

Nàng ngồi xổm xuống đất, nhìn thảo dược không biết tên mọc đầy trên đất, đột nhiên, trong một đám lá xanh phát hiện một màu đỏ tươi. Nàng lập tức nở nụ cười, đó là một quả dâu tây rất nhỏ. Từ nhỏ nàng đã thèm ăn, chỉ cần nhìn thấy dâu tây bên ven đường, nhất định sẽ hái lên ăn.

Sư phụ thấy, liền lắc đầu, giáo huấn: “Cũng không nhìn xem có độc hay không đã nhét vào miệng, có ngày trúng độc mà chết đó!”

Nàng mút dâu tây, đứng lý hợp tình nói một câu: Độc chết còn hơn đói chết!

Sư phụ nghe xong, dở khóc dở cười nhìn nàng, nửa ngày mới phun ra một câu: Từ nhỏ đã như vậy, chỉ cần cho người ăn, mặc kệ là ai người cũng đi theo. Về sau, ai cười phải người, nhất định muốn khóc cũng không kịp!

Nàng khi đó, không hề để ý sư phụ oán giận. Chuyện cưới xin, đối với nàng mà nói, vô cùng xa xôi. Nhưng mà... Hiện tại thì sao?

Tiểu Tiểu nâng đầu, nhìn quả dâu tây kia thờ dãi.

“Ta cô nương,” Thanh âm trầm ổn hùng hậu vang lên sau lưng nàng.

Tiểu Tiểu lập tức nhảy lên, xoay người, “Tam trưởng lão!”

Người đến là thượng thất quân Ba Kích Thiên của Thần Nông. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, lại liếc nhìn quả dâu tây trên đất kia, cười cười, nói: “Ta cô nương cũng có hứng thú với thảo dược?”

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, “Không... Chỉ là tùy tiện nhìn một chút... Tam trưởng lão tới hái thuốc?”

Ba Kích Thiên khẽ lắc đầu, nói: “Ta vì cô nương mà đến.”

Tiểu Tiểu cả kinh. Nguy rồi! Lúc trước bắt mạch, Ba Kích Thiên nhất định đã biết Tội Tuyệt Ngân Mang trong cổ tay nàng đã được loại bỏ, chẳng lẽ bây giờ tới là muốn khởi binh vấn tội.

Ba Kích Thiên lại mỉm cười mở miệng, hỏi: “Ta nghe nói, lúc trước, ở trong địa cung của Tê Vũ sơn trang, là cô nương giết chết trưởng sinh cô?”

Tiểu Tiểu vốn hoảng sợ, nghe hắn nói xong, lại không biết có nên hoảng sợ hay không. Nàng nuốt nuốt nước miếng, gật đầu.

“Trường sinh cô là bảo vật người trong thiên hạ tha thiết ước mơ, trong thế gian này, có ai không muốn trường sinh bất lão...” Ba Kích Thiên ngược mắt, nhìn thảo dược khắp núi, “Y già chúng ta, cứu người là thiên chức, mà mưu toan xoay chuyển thiên mệnh, khởi từ hồi sinh, cũng là chấp niệm. Lăng Du, Thạch Mật đều là nhân tài kiệt xuất trong phái ta, tất nhiên là hiểu rất rõ đạo lý này, chỉ là...” Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn Tiểu Tiểu, “Cô nương lại có thể buông chấp niệm, hủy diệt trường sinh cô...”

“A? Đó là ta không cẩn thận giết chết...” Tiểu Tiểu lập tức giải thích.

Ba Kích Thiên lắc đầu, “Thế nhân đều nhìn trường sinh cô như trân bảo hiếm có, cho dù kiêng kị luân thường, không nhúng chàm vào, cũng nhất định nom nớp lo sợ, không dám coi thường. Cô nương ‘Không cẩn thận’ thật sự khiến cho ta khâm phục.”

Tiểu Tiểu nghe xong những lời này, chỉ có thể cười ngây ngô.

Ba Kích Thiên khẽ thở dài, “Sinh từ có số, thiên đạo luân hồi. Nếu có nhiều người được như cô nương đây, Thần Nông ta cũng không đến mức đóng cửa không chữa trị.”

“Ách... Thật ra ta... Không nghĩ nhiều như vậy...” Tiểu Tiểu chớp ánh mắt, mở miệng.

Ba Kích Thiên cười, nói: “Cô nương suy nghĩ đơn giản, quả thật là chuyện may mắn.”

Tiểu Tiểu hết chỗ nói rồi.

Ba Kích Thiên lấy từ trong lòng ra một thứ gì đó, đưa cho Tiểu Tiểu, “Cô nương gặp phải kiếp nạn này, đều do phái ta gây ra, khối Xích Viêm Lệnh này, là tín vật của Thần Nông ta. Y quán, hiệu thuốc trong thiên hạ hề thấy vật này, nhất định kính trọng hiệu lệnh của Thần Nông. Cô nương cầm lấy phòng thân, xem như lời xin lỗi của phái ta.”

Tiểu Tiểu nhìn khối lệnh bài kia, càng không nói nổi câu gì. Nàng nhìn Ba Kích Thiên, Ba Kích Thiên cũng nhìn nàng, ý cười hiền lành. Tiểu Tiểu do dự một lát, mới dè dặt cẩn trọng tiếp nhận, nói cảm ơn.

Ba Kích Thiên vừa lòng gật đầu, lại nói: “Mới vừa rồi, Ôn đại hiệp của Đông Hải và Liêm công tử của Thần Tiễn Liêm gia đều hỏi ta về thương thế của cô nương...”

Tiểu Tiểu đang cất lệnh bài vào trong lòng, lúc nghe đến câu này, cả người đều cứng lại.

“Tôi Tuyết Ngân Mang trong cổ tay cô nương là do ai lấy ra, ta cũng không biết, cũng không có ý định tìm hiểu.” Ba Kích Thiên cười nói, “Chỉ là, hai vị kia dường như không hài lòng với câu trả lời của ta. Nếu cô nương có tâm, nên đi giải thích thêm đi.”

Tiểu Tiểu cười gượng vài tiếng, gật đầu.

Ba Kích Thiên mỉm cười rời đi, để lại một mình Tiểu Tiểu, nhìn trời thờ dài.

Thế sự khó đoán a, đầu năm nay, giẫm chết bảo vật hiếm có, lại có thể xem như suy nghĩ đơn giản... Đạo cư xử của Thần Nông thế gia, quả nhiên không phải bình thường. Kệ đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi...

Tiểu Tiểu cất lệnh bài cẩn thận xong, xoay người xuống núi. Còn chưa đi được mấy bước, liền thấy Ôn Túc đứng cách đó mấy bước trên sơn đạo, vẻ mặt lạnh lùng.

Tuy rằng đã sang tháng tư, tuy rằng khắp núi đều là thảo dược, nhưng sắc xuân chưa hết, phong cảnh vẫn rất đẹp. Mang một thân khí tức lạnh lẽo như vậy, đứng trên sơn đạo cây cối xanh um tươi tốt thế này, thật sự là có chút sát phong cảnh. Tiểu Tiểu hơi bất đắc dĩ đi qua, mở miệng: “Sư thúc...”

Ôn Túc liếc nàng một cái, nói: “Xe ngựa của Liêm gia đã đến...”

Tiểu Tiểu dù sao cũng không thể tưởng tượng được, câu đầu tiên ôn túc sẽ nói là câu này. Nàng mờ mịt đáp :?Nga...”

Ôn Túc giãn dãn, “Ngươi thật sự muốn đi?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, gật đầu.

Ôn Túc trầm mặc một lát, nói: “Được. Ngươi quả nhiên là chưa thấy Hoàng Hà chưa đồ lệ. Ta liền cược với ngươi một ván...”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu.

“Ta có thể cho ngươi đi Liêm gia, nếu như Liêm gia chấp nhận ngươi, ta liền đáp ứng cửa hôn sự này.” Ôn Túc nói, “...Còn không... Ngươi lập tức đi theo ta quay về Đông Hải, chặt đứt niệm tưởng”

Tiểu Tiểu bật cười, “A? Ván cược này?”

Ôn Túc nhíu mày, “Có gì không ổn.”

Tiểu Tiểu cười lắc đầu, “Không có không có.”

Ôn Túc không vui, nói: “Không có là tốt rồi. Thương thế của đệ tử Đông hải chưa lành, ta sẽ ở lại Thần Nông thế gia. Năm ngày sau, ta ở phố Thượng Hải chờ ngươi... Tự giải quyết cho tốt...”

Hắn nói xong, xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu tiếp tục ngửa mặt lên trời thờ dài. Không cần cược đâu, Liêm gia mà chấp nhận nàng mới là lạ đó?... Có lẽ, chỉ có như vậy, nàng mới chân chính hết hy vọng, như Ôn Túc lời nói vậy “Chặt đứt niệm tưởng”.

Nàng cười cười, đi lại nhẹ nhàng chạy xuống núi, một đường chạy thẳng tới đại môn của Thần Nông thế gia.

Nàng thờ phỉ phò, nhìn gia huy phỉ liềm mặc vân* khắc trên xe ngựa.

(*: Bay thẳng phá mây)

“Tiểu Tiểu!” Nhạc Hoài Khê vừa thấy nàng liền vọt lên, “Sao bây giờ ngươi mới đến? Có phải vì sắp gặp cha mẹ chồng nên thẹn thùng?” Nàng kéo tay Tiểu Tiểu, cười nói.

Tiểu Tiểu cười cười, không nói chuyện.

Lúc này, Thạch Nhạc Nhi cũng đã đi tới, thở dài: “Ài, vốn định đợi tỷ tỷ chữa thương xong, liền mời tỷ tỷ đến Thái Bình thành chơi vài hôm...” Thạch Nhạc Nhi cười, vẻ mặt vui mừng, “Àn, tuy nhiên, cần tới Thần Tiên Liềm gia, Nhạc Nhi cũng không có lý do gì ngăn cản.”

Tiểu Tiểu vẫn là cười, trầm mặc.

Nàng ngược mắt, liền thấy Liềm Chiêu đứng ở một chỗ không xa, cũng mỉm cười không nói. Gió thổi tư ẩm áp, thổi qua tóc hắc, giống như có chút quyến luyến, không đành lòng rời đi.

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cất bước đi tới...

.....

Kinh thành Lâm An, tất nhiên là vô cùng phồn hoa tráng lệ. Vậy mà tâm Tiểu Tiểu lại không yên chút nào, không có chút hứng trí nhìn ngắm.

Đi về phía nam Lăng An phủ bốn năm dặm, chính là phủ đệ của Thâm Tiên Liềm gia. Liềm gia làm quan nhiều thế hệ, Gia chủ đương nhiệm Liềm Ích đang ở trong triều làm quan tới chức chính thị đại phu*. Tiểu Tiểu dù thế nào cũng không đoán được, đường đường là phủ đệ của chính thị đại phu, thế nhưng lại mộc mạc như vậy. Ngoại trừ trên cửa lớn có gia huy dương điều và tám biển xem như khí khái bất phàm, còn tất cả những chỗ khác, giống hệt với nhà dân bình thường.

(* Đại phu: Chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ)

Tiểu Tiểu nhớ mang máng, Anh Hùng bảo kia năm gian sáu lầu mười một đền thờ, còn cả Tê Vũ sơn trang nữa, đại môn sơn son, biển vàng chói lọi... So với hai nhà này, Liềm gia có vẻ có chút khó coi.

Tiểu Tiểu đứng ở trước cửa, nhìn cái cột trụ màu sắc âm đạm kia, lại ngửa đầu nhìn tám biển viết hai chữ “Liềm phủ” kia, suy nghĩ bay xa.

Lúc này, cửa lớn Liềm phủ mở ra, chỉ thấy một nam hài khoảng chừng mười một mười hai tuổi dẫn theo gia đình đi lên, nhìn thấy Liềm Chiêu và Liềm Doanh, mỉm cười cúi đầu, nói: “Cô cô, đại ca.”

Đại ca? Tiểu Tiểu mở to hai mắt, cẩn thận đánh giá nam hài này một phen. Nhìn nét mặt, quả nhiên có năm sáu phần tương tự với Liềm Chiêu, chắc là cùng một mẹ sinh ra.

“Cha và nương đều đã ở trong đường thượng.” Nam hài kia nói.

Tuổi hắc tuy nhỏ, nhưng khẩu khí ôn hòa có lễ, hơi có chút già dặn.

Liềm Chiêu mỉm cười, gật gù đầu, mở miệng, nói với Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu chúng ta vào thôi.”

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần, cứng ngắc gật đầu.

Nam hài kia nhờ thế mới chú ý tới tiểu Tiểu. Hắn ngược mắt, thoáng đánh giá Tiểu Tiểu một phen.

Tiểu Tiểu nhìn quần áo mình, được rồi, lần trước, sau khi bộ kia bị rách, nàng cũng chỉ còn lại mấy bộ này. Tuy rằng có chút cũ, nhưng cũng coi như sạch sẽ. Tuy nhiên... Trông có vẻ hơi nghèo kiệt hủ lậu...

Tiểu Tiểu đang nghĩ ngợi, lại nghe đứa nhỏ kia mở miệng, khiêm tốn nói: “Liềm Ngọc gặp qua chị dâu.”

Tiểu Tiểu cả kinh, giật mình tại chỗ.

Đứa nhỏ kia cười đến ôn nhu, vẻ mặt chân thành.

Tiểu Tiểu không nói gì, chỉ đành quay đầu nhìn Liềm Chiêu. Trong biểu tình Liềm Chiêu lại mang theo đương nhiên, hắn thấy Tiểu Tiểu nhìn mình, nhọt nhạt cười, “Đệ đệ ta, Liềm Ngọc...”

Liềm Doanh thở dài, nói: “Được rồi, đừng đứng đây nữa, có gì vào nhà nói sau.”

Nàng nói xong, vươn tay đẩy nhẹ lưng Tiểu Tiểu, “Đi thôi, Tiểu Tiểu.”

Cái đẩy này, khiến kẻ đang ngẩn người như Tiểu Tiểu lao đảo một cái, cứ như vậy mà bước chân vào liềm phủ. Nàng ngẩng đầu, liền phát giác, cho dù là gia đình hay tỷ nữ trong phủ, ánh mắt mọi người đều tập trung lại trên người nàng, khiến nàng hốt hoảng...

Nàng chậm rãi đi về hướng đại đường, trong lòng âm thầm kêu khổ. Người nhà giàu, đúng là không giống bình thường a! Đừng có nghĩ nhà cửa mộc mạc thì thật sự mộc mạc nhé! Đã từng nghe lời đồn trên phố, gia đình trong Liềm gia chính là gia tướng, thân thù bất phạm, tùy thời có thể ra trận giết địch. Còn những tỷ nữ nhìn có vẻ mảnh mai kia, cũng đều có võ nghệ trong người, không thua kém gì đẳng mảy râu. Mà giờ phút này, trong ánh mắt những người đó, có tò mò, có hoài nghi, có nghiền ngẫm...

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ đi đến cửa đại đường, sau đó, dừng suy nghĩ, đẩy cửa đi vào.

Trên đường thượng có một đôi vợ chồng đang ngồi. Nam tử khoảng chừng hơn bốn mươi, thân hình cao ngất, vẻ mặt nghiêm túc, tuy tướng mạo nhỏ nhắn ôn hòa, nhưng trong mí mắt lại ẩn giấu bá khí. Nói như vậy, đây chính là gia chủ Liềm Ích. Ngồi bên người hắn, là một phụ nhân khoảng ba tư ba năm tuổi, chính là phu nhân của Liềm Ích. Phong thái dịu dàng đoan trang uy nghi kia, vừa nhìn đã biết chính là tiểu thư khuê các, con cháu danh môn.

Tiểu Tiểu không tự giác đứng ngây người ở trong đường thượng, ngơ ngẩn nhìn hai người kia.

“Cha, nương” Liềm Chiêu mở miệng, hành lễ.

Nhìn thấy hắn, trong mắt phu nhân hiện lên ý cười. Liềm Ích hơi vuốt cằm, nói: “Ngồi đi.” Lập tức, hắn lại nhìn Tiểu Tiểu, “Vị này chắc là Tả cô nương?”

Tiểu Tiểu cả kinh, nói: “Ách, thảo dân gặp qua Liềm đại nhân, Liềm phu nhân.”

Câu này của nàng vừa ra khỏi miệng, trong đại đường đột nhiên yên tĩnh lại.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt. Không sai a. Chức quan của Liềm gia là chính thị đại phu, nàng chỉ là dân đen, gọi một tiếng “Đại nhân” là đương nhiên mà?

Nàng đang không hiểu gì, chợt nghe thấy Liềm Ích mở miệng, ôn hòa nói: “Tả cô nương không cần giữ lễ, mời ngồi.”

Tiểu Tiểu có chút cứng ngắc ngồi xuống, toàn thân từ trên xuống dưới đều không được tự nhiên.

Liềm Doanh cười, mở miệng nói: “Đại ca, nhìn người phô trương này, dọa cô nương nhà người ta sợ rồi.”

Liềm Ích liếc nàng một cái, nói: “Mồm miệng không chừng mực như người mới có thể dọa người.”

Liềm Doanh mỉm cười ngồi xuống, nói: “Nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, có gì mà phải chừng mực với cả không chừng mực?”

Lời này vừa nói ra, người trong đại đường đều có chút buồn cười.

Liềm Ích có chút bất đắc dĩ, không mở miệng nữa.

Phu nhân đã đánh giá Tiểu Tiểu lâu rồi, giờ phút này liền mở miệng, hỏi: “Tả cô nương là nhân sĩ nơi nào, trong nhà có mấy người?”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu hỏi này, cuối cùng mới phản ứng lại. Nàng đã đoán được sẽ có cảnh này, vì thế, nàng ngược mắt, thành thật trả lời: “Ta là cô nhi, không có chỗ ở cố định.”

Phu nhân hơi sùng sốt, nhìn Liềm Ích bên cạnh liếc mắt một cái.

Tiểu Tiểu lẳng lặng nhìn phản ứng của nàng, không sai, nàng xuất thân như vậy, nào có khả năng được người ta chấp nhận. Nàng và Liềm Chiêu, vốn là địa vị cách xa, môn không đẳng hộ không đối. Tiểu Tiểu đặt hai tay lên gối, nắm chặt tay áo. Khinh bỉ đi, sau đó, nàng có thể chết tâm rồi.

“Thiếp thân nói lỡ...” Lúc này, phu nhân mở miệng, nói, “Cô nương chớ để trong lòng.”

Đây là? Lễ nghi khách sáo của người nhà giàu sao? Tiểu Tiểu mờ mịt gật đầu.

“Tha thứ cho thiếp thân mạo muội, cô nương có thật là một người thân cũng không có?” Phu nhân cẩn thận cân nhắc nói, lại hỏi một câu.

Àn? Có ý tứ gì? Tiểu Tiểu không hiểu gì cả.

Phu nhân thấy nàng trầm mặc, liền bổ sung thêm một câu, “Cái này... Sau này làm lễ, nên có trường bối thì tốt hơn...”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu cứng người ngồi trên ghế tựa. Thế này... thế này là? Hoàn toàn không giống với dự đoán a! Chẳng lẽ không nên ghét bỏ xuất thân của nàng hay sao???

Liềm Chiêu ngồi bên cạnh thấy thế, thoáng suy nghĩ, nhẹ giọng nói với Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, không phải người còn có sự thúc sao?”

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần, trả lời: “Nga... Ta còn có một sự thúc.”

“Sự thúc?” Phu nhân gật gật đầu, “Không biết lệnh sự thúc* vì sao không cùng đến?”

(* Lệnh sư thúc: Cách gọi tôn trọng)

Nghe thấy câu hỏi này, tiểu Tiểu lại thở dài, được rồi, cái này nàng cũng đã dự liệu rồi. Cái vị sư thúc băng sương lạnh lẽo kia của nàng dù sao cũng là cái gai trong mắt triều đình, là đệ tử chính của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, nói ra, Liêm gia không đuổi cổ nàng ra khỏi nhà mới là lạ... Không, vận khí không tốt, có khi còn trực tiếp ném nàng vào nhà lao ý chứ! Ân! Như vậy là tốt rồi, như vậy nàng có thể hết hi vọng.

Nàng hít sâu một hơi, nói: “Sư thúc ta là đệ tử của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, không tiện đến.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt phu nhân liền mờ mịt. Mà sắc mặt Liêm Ích hơi đỏ, ngược mắt nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu tiểu cũng nhìn Liêm Ích, bình tĩnh chờ tình thế phát triển.

“Chiêu nhi, con cũng biết chuyện này?” Liêm Ích mở miệng, hỏi Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu gật đầu, nói: “Sư thúc nàng là Ôn Túc của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.”

“Trọng âm song đao Ôn Túc?” Liêm Ích nói, “VẬY, cô nương là môn hạ của Đông Hải?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Hiện tại không phải, về sau khả năng...”

Liêm Ích gật gù, nói: “Công là công, tư là tư. Việc này, Liêm gia không sẽ có hỏi. Ngày sau Liêm gia vâng mệnh tiêu diệt Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, cô nương không cần nhúng tay vào là được.”

Liêm Ích vừa nói xong, Liêm Doanh liền xen mồm nói: “Đại ca, cái này rất không hợp lòng người. Nếu như chúng ta và Đông Hải là địch, chẳng phải sẽ khiến Tà cô nương khó xử hay sao? Sao không báo cáo với thánh thượng, từ chối chuyện xấu này? Dù sao muốn diệt trừ Đông Hải lập công, có khối người!”

Đường thượng phu nhân nghe xong, nở nụ cười, “Tiểu cô nói rất có lý, thiếp thân cũng cảm thấy như vậy tốt nhất.”

Liêm Ích lược có chút bất đắc dĩ, nói: “Như vậy cũng tốt.”

Tiểu Tiểu triệt để hết chỗ nói. Đây... Đây... Rốt cục là phát triển theo hướng nào vậy? ? ?

Nét mặt phu nhân tươi cười như hoa, nói: “Hỏi đông hỏi tây lâu như vậy, đều đã quên Tà cô nương đường xa mà đến, nhất định là mệt mỏi rồi. Thiếp thân đã sai người chuẩn bị nước ấm, giúp cô nương tẩy trần.”

Nàng vừa nói xong, vài tỳ nữ liền đi tới bên người Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cuống quýt đứng dậy, nói: “Đa tạ phu nhân!”

Liêm Ích cũng đứng dậy, nói: “Cô nương không cần câu nệ, mọi việc cứ thoải mái là được rồi.” Hắn lại nhìn Liêm Chiêu, “Chiêu nhi, con theo ta tới thư phòng đây.”

Liêm Chiêu gật đầu. Hắn quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, mỉm cười nói: “Ta xong việc sẽ tới tìm người.”

Tiểu Tiểu ngây ngốc gật đầu, sau đó, theo tỳ nữ rời đi. Vừa ra khỏi đại đường, nàng rung rung ngửa mặt lên trời, cả nhà này, là thế nào vậy? ? ?

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Có rất nhiều độc giả chất vấn rằng sao tên của các chương đều bắt đầu từ một chữ như vậy. Thật ra có lý do như sau:

Cuốn thứ nhất: Bắt đầu bằng chữ “一” NHẤT bởi vì vạn vật khi bắt đầu đều cùng từ một thứ.

Đồng thời cũng nói lên trong cuốn thứ nhất trạng thái chủ yếu của Tiểu Tiểu là trạng thái độc thân.

Cuốn thứ hai: Bắt đầu bằng chữ “三” TAM.

Đạo gia có lý luận: “Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.” Tam là con số toán học, mọi số khác đều từ nó mà sinh ra.

Có nghĩa là trong này, có thêm hai đại nhân vật gia nhập tình thế. Cũng ám chỉ tam giác ái tình sinh ra... Mô hôi...

Cuốn thứ ba: Tên chương bắt đầu bằng chữ 九 – CỬU

Số chín là số lớn nhất trong các chữ số. Ý nghĩa là nói lên sự tình không ngừng trở nên phức tạp, mâu thuẫn cũng càng trở nên gay gắt.

Có liên quan tới “Cửu Hoàng thần khí” và “Ngôi vị cửu ngũ chí tôn” ~~~~

Cuốn thứ tư: Bắt đầu bằng chữ 无 – VÔ

Vô, suy cho cùng chính là một vòng tuần hoàn của luân hồi. Mà vạn vật cuối cùng đều trở về với hư vô. Đây cũng là trạng thái đầu tiên của thiên địa. Cho nên ý nói, trong chuyện xưa này, không có thiện ác tuyệt đối, cuối cùng tất cả đều quay về với hư vô... Mà “Vô” có nghĩa là bắt đầu cũng là kết thúc. Ý nói: cái kết của chuyện xưa tất nhiên là hạnh phúc vô cùng ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cừu hận chín đờ

Thư phòng Liêm gia xây dựng trong hậu viện, u tĩnh, lịch sự, tao nhã.

Liêm Chiêu đi theo Liêm Ích vào thư phòng.

Liêm Ích đi đến giữa phòng, chấp hai tay ra sau lưng, thoáng trầm mặc một lát, mở miệng hỏi: “Lần này vì phụ đề con tới Anh Hùng Bảo tham gia Kỳ Hóa hội, con có thu hoạch gì?”

Liêm Chiêu thoáng suy nghĩ, kính cẩn nói: “Giang hồ hiểm ác, nhân tâm so với giang hồ càng hiểm ác hơn.”

Liêm Ích đánh giá qua thương thế trên người Liêm Chiêu, nói: “Từ nhỏ con đã thiên tư hơn người, trong đám người cùng thế hệ võ công của con cũng nổi tiếng hơn hẳn, nhưng đáng tiếc thời gian rèn luyện còn ngắn... Lần này vì phụ đề con một mình tới Anh Hùng Bảo, con có biết dụng ý là gì không?”

Liêm Chiêu gật đầu.

Liêm Ích nói: “...Chuyện Thần Tiêu phái về triều, con đã nghe nói chưa?”

Nghe đến vấn đề này, lòng Liêm Chiêu có chút căm phẫn, “Cha, con không hiểu. Xung Hòa đạo nhân luôn luôn cự tuyệt thánh thượng triệu hồi, tại sao hiện tại lại muốn về triều? Hơn nữa, vì sao chúng ta phải ra tay giải vây giúp cho Thần Tiêu phái?”

Liêm Ích nghe mấy lời này, chỉ bình tĩnh trả lời: “Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất.”

“Vi Cửu Hoàng thần khí?”

“Không sai. Hiện tại trên đời, người biết bí mật về Cửu Hoàng thần khí, chỉ có Thần Tiêu phái. Mà thánh thượng luôn muốn triệu Trần Tiêu phái hồi triều, cũng là vì việc này.” Liêm Ích nói.

“Con không rõ. Thánh thượng đã là đương kim thiên tử, tại sao lại còn muốn có Cửu Hoàng thần khí?” Liêm Chiêu nhíu mày, hỏi.

“Cửu Hoàng thần khí là vật đại hung, so với việc để nó rơi vào tay kẻ xấu, thì thả để triều đình cất giữ còn hơn.” Liêm Ích đi đến bên người Liêm Chiêu, nói, “...Thánh thượng đã hạ mật chiếu, bảo liêm gia hiệp trợ Thần Tiêu phái đi tìm Cửu Hoàng thần khí. Vì phụ muốn con tiếp nhận việc này.”

“Con?” Liêm Chiêu có chút kinh ngạc.

Liêm Ích thở dài, nói: “Năm gần đây, biên cảnh Tây Hạ hay có náo động, vì phụ muốn chờ lệnh đi trấn thủ. Tuổi con cũng không nhỏ nữa, nếu không thể tự mình đảm đương một phần, sao có thể kế thừa gia nghiệp?”

Liêm Chiêu cúi đầu, nói: “Con nhất định sẽ đem hết khả năng ra làm việc.”

“Ân.” Liêm Ích nói, “Lần đi trên giang hồ này, con phải chịu nhiều khổ cực, vì phụ biết trong lòng con có điều khó chịu...”

Liêm Chiêu trầm mặc, không trả lời.

“Luận thân thù, con không kém so với một nhân sĩ võ lâm. Nhưng so về nội lực... Thiếu dương nội lực phát triển theo chất lượng, con mới có mười mấy năm tu vi, tất nhiên không thể địch lại. Chịu chút khổ cực, coi như là may mắn rồi.” Liêm Ích cười cười, nói, “Tuy nhiên, con cũng không nên tự coi nhẹ mình. Đợi mừng mười tháng sau, con làm quan lễ* rồi, vì phụ sẽ đem tâm quyết cuối cùng của ‘Binh Ngâm Chính Tông’ truyền thụ cho con, chỉ cần luyện tập chăm chỉ, nhất định sẽ tiến triển cực nhanh.”

(* Quan lễ: Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠)

“Cám ơn cha.” Liêm Chiêu cười nói.

Liêm Ích gật gật đầu, mở miệng nói: Không nói mấy chuyện này nữa, nói chuyện vị Tà cô nương kia đi...”

Nghe đến đề tài này, sắc mặt Liêm Chiêu hơi đổi.

“Dựa theo những điều con viết trong thư, thì con vì muốn bảo toàn danh tiết của nàng mới cố ý thành hôn với nàng...” Liêm Ích thở dài, “Con làm vậy tất nhiên là không sai, tuy nhiên... Hôn nhân đại sự, không thể coi như trò đùa. Thân thể cô nương kia phức tạp, từ nhỏ đã lăn lộn trên giang hồ, con hiểu biết được về nàng đến bao nhiêu?”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Đúng là nàng có rất nhiều chuyện vẫn gạt con... Nhưng mà, con tin tưởng, có được nàng làm vợ, là vinh hạnh của con.”

“Nga?”

Liêm Chiêu có chút tươi cười, nói: “Trong thư con đã nói, trong Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo, con bị người ta ám toán, bất đắc dĩ có quan hệ xác thịt với nàng. Lúc đó, nàng cái khó ló cái khôn, hóa giải một trận khỏi hải này. Sau, con cẩn thận nghĩ lại, nàng là nữ tử, cho dù có phải hiểu lầm hay không, danh tiết của nàng đều không có khả năng bảo toàn được. Sau đó, con cầu hôn với nàng, nàng lại một lời cự tuyệt, cũng nói cho con, nàng không còn tâm thân xử nữ...”

Liêm Ích nghe đến câu này, biểu cảm có chút phức tạp.

Liêm Chiêu vẫn cười như cũ, nói: “Lúc đó con biết, thật ra là nàng tuyệt đối không hề để ý mình bị ai ám toán. Trên thực tế, khi đó, cái mà nàng muốn bảo toàn, chỉ có danh tiết của một mình con mà thôi... Mà sau đó, rất nhiều chuyện nữa cũng phát sinh... Mà mỗi lần, đều là nàng cứu con.”

“Vậy nên muốn báo ân?” Liêm Ích cười nói.

Liêm Chiêu có chút xấu hổ cười, “Con chỉ nghĩ, một lần cũng được, con muốn che chở nàng thật tốt. Đạo lý cũng được, báo ân cũng thể, tóm lại, con muốn cưới nàng làm vợ...”

Liêm Ích nhìn hấn, vươn tay vỗ nhẹ lên bờ vai hấn, “Nếu con đã quyết định, vì phu tất nhiên sẽ không phản đối. Nam nhi Liêm gia không thể tránh được chuyện chính chiến cả đời, thành thân sớm cũng là chuyện tốt. Đợi qua quan lễ của con, liền tổ chức việc hôn sự này đi, cũng coi như giải quyết xong một chuyện.”

Liêm Chiêu cười, gật đầu, “Đa tạ cha đã thành toàn.”

Liêm Ích cũng cười, nói: “Đúng rồi, nên bảo phòng bếp làm mấy món nàng thích ăn...”

Liêm Chiêu còn chưa nghe xong đã ngây ngẩn cả người.

Liêm Ích nhíu mày, nói: “Sao vậy, con không biết cô nương nhà người ta thích ăn cái gì à?”

Thần sắc Liêm Chiêu có chút quần bách, đáp không được.

Liêm Ích thở dài, lắc đầu, “Còn không đi hỏi.”

Liêm Chiêu lập tức gật đầu, “Con biết rồi!” Hấn nói xong, liền xoay người chạy khỏi thư phòng.

Liêm Ích chỉ đành cười bất đắc dĩ, nhìn hấn rồi đi.

.....

Trong phòng khác Liêm phủ, Tiểu Tiểu nhanh chóng lôi kéo vạt áo của bản thân, hoảng sợ không thôi nói với hai tỷ nữ: “Ta... Ta có thể tự tắm được....”

Hai tỷ nữ kia nhìn nhau, hành lễ, “Nếu cô nương có chuyện gì, cứ gọi chúng ta tới.”

Hai người nói xong, ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiểu Tiểu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng xoay người, nhìn nước nóng trong bồn tắm bốc lên, suy nghĩ một lát, bắt đầu buông hành lý, cởi quần áo.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng hai tỷ nữ kia nhỏ giọng nói chuyện. Thanh âm kia mặc dù đã đè thấp nhưng Tiểu Tiểu vẫn nghe được. Sau đó, nàng liền oán giận bản thân sao tai tốt như vậy làm gì. Có một số thứ, nghe được không bằng không nghe được.

Chỉ nghe một trong hai người tỷ nữ kia cười nói: “Nghe nói, cô nương này có da thịt chi thân với thiếu gia, thiếu gia muốn phụ trách mới muốn cưới nàng về làm vợ.”

“Thật hả?... Ta đã nghĩ mà, cô nương này bộ dạng bình bình, cũng không có gia thế hiển hách, làm sao có thể làm thiếu phu nhân.”

“Đúng vậy a. Chỉ cần so với thiên kim lễ bộ thị lang đã thấy hơn rồi.”

“Ha ha, ai bảo thiếu gia nhà chúng ta là người cố chấp chứ. Nếu người có bản lĩnh quảng hấn lên giường, người cũng có thể làm thiếu phu nhân đó!”

“Phi phi phi, ai cho người nói hươu nói vượn! Đánh chết người!”

.....

Tiểu Tiểu không còn biết nói gì... Được rồi, xem ra gia phong của Liêm gia rất thoải mái a, tỳ nữ mà cũng dám công khai trêu đùa thiếu gia như vậy. Chắc chắn, bội phục bội phục... Ai, không sai, Tả Tiểu Tiểu nàng là kẻ không tài không mạo, nghèo rớt mòng tòi, cửa hôn sự này, đúng là do ông trời mắt mù mà. Chỉ là, nghe người khác nói như vậy, đúng là đúng là vẫn có chút không thoải mái a...

Nàng thờ dài, đang định sải bước đi vào bồn tắm, dưới chân lại thỉnh thoảng bị trượt một cái. Nàng lao đảo, trực tiếp ngã luôn vào trong bồn tắm.

Tỳ nữ đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng vang, lập tức đẩy cửa tiến vào, “Tả cô nương, chuyện gì xảy ra vậy?”

Mà sau đó, hai tỳ nữ kia liền nhìn thấy một màn kinh người, Nước trong bồn tắm bắn tung tóe hơn phân nửa, Tiểu Tiểu ngã lộn nhào ở trong bồn tắm, chỉ còn lại hai cẳng chân lác lư trên mặt nước.

Tỳ nữ không khỏi bật cười.

Tiểu Tiểu vô cùng vất vả bò lên, ghé vào thành bồn tắm ho khan.

Tỳ nữ mỉm cười, đi lên, “tả cô nương, không sao chứ?”

“Không...” Tiểu Tiểu cực kỳ bất đắc dĩ trả lời.

Tỳ nữ nhìn nhau cười, lập tức tiến lên thu dọn.

Tiểu Tiểu thấy hai người kia định động vào quần áo của nàng, liền mở miệng nói: “Không cần... Khụ... Ta tự...”

Nàng còn chưa nói xong, tỳ nữ đã nhặt chỗ quần áo kia lên. Mà một chiếc kia, một đồng hồ lớn rào rào từ trong quần áo rơi xuống đất.

Hai tỳ nữ kia ngây ngốc nhìn mấy thứ rớt ra đó: Cột điệp đặc chế của Liêm gia, Thiên Anh Lệnh của Anh Hùng Bảo, Thần Võ Lệnh của Thái Bình Thành, Xích Viêm Lệnh của Thần Nông thế gia, đoản kiếm “Phi” của Thích thị, ngân châm Tội Tuyệt Ngân Mang...

Một phút im lặng, hai tỳ nữ kia khiếp sợ nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu xấu hổ cười cười, sợ hãi nói: “Hai vị tỷ tỷ, có thể lấy giúp ta chút nước ấm nữa hay không?”

Hai tỳ nữ kia gật đầu như giả vờ, sau đó phi như bay ra ngoài. Tiểu Tiểu chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi phía xa: “A!!! Hóa ra nàng là ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ a a a a!!!”

Khỏe miệng Tiểu Tiểu co rúm. Đàn... Đàn tam huyền nữ hiệp??? Cái gì vậy???

Sau một chén trà nhỏ, Tiểu Tiểu rót cục cũng lãnh hội được cái gì gọi là thần lực của “Đàn tam huyền nữ hiệp”. Chỉ thấy hai tỳ nữ kia dẫn theo một đám tỳ muội quay lại, không nói nước nóng, hoa thơm, mát xa, rượu ngon, hoa quả, toàn bộ đều được mang lên. Tiểu Tiểu thụ sủng nhược kinh, lại vào trong bồn tắm, tay chân luống cuống. Mà mấy tỳ nữ này, mặt người nào người nấy đều mang vẻ khát khao, hiểu kỳ, về lãnh đạm chế cười lúc trước biến mất không còn sót lại chút gì. Bất chợt, có thanh âm mềm mại ôn nhu của một tỳ nữ vang lên, hỏi Tiểu Tiểu chuyện nàng ở Anh Hùng Bảo đầu trí đầu dũng với kẻ xấu, cứu mọi người khỏi nguy nan như thế nào.

Ba chân bốn cẳng tắm rửa xong, nàng đang thay quần áo, nhóm tỳ nữ lại người trước người sau cướp giật việc chải đầu giúp nàng. Trong lúc nhất thời, trong khách phòng của Tiểu Tiểu, nháo thành một đồng.

Tiểu Tiểu không biết nói gì, Tiểu Tiểu thật bất đắc dĩ. Nàng rót cục cũng hiểu được... Hiểu lắm nếu không giải thích ngay từ đầu, vậy thì sau này đừng hòng giải thích...

Nàng đang cảm thán, lại thấy có người gõ cửa.

Tỳ nữ có chút không vui đi mở cửa, sau đó lập tức cười nói: “Thiếu gia, chúng ta đang chải đầu cho thiếu phu nhân mà. Người đứng chờ ở bên ngoài một chút đi.”

“Được.” Thanh âm của Liêm Chiêu, ôn hòa, khiêm tốn.

Tiểu Tiểu càng khẳng định, môn quy của Liêm gia thật sự quá thoải mái. Cái kiểu tỳ nữ dùng thái độ đó nói chuyện với thiếu gia, có thấy bao giờ chưa... Chỉ là, lúc trước không phải còn gọi là “Tả cô nương” hay sao? Hiện tại sao đã đổi thành “Thiếu phu nhân” rồi ?????!!

Thật vất vả bị xoay như chong chóng một vòng xong, Tiểu Tiểu lập tức đứng dậy, nhanh chóng mở cửa, thoát khỏi khách phòng.

Liêm Chiêu đang đứng ngoài cửa, thấy nàng đi ra, mỉm cười.

Tiểu Tiểu ngậm ngẫn cả người. Liêm Chiêu thay bộ quần áo vải thô kia ra, mặc quần áo ở nhà. Liêm gia trọng võ, một thân quần áo xanh thẫm, thắt lưng buộc chặt, tay áo hẹp kia chắc là dùng để tiện cho việc cưỡi ngựa bắn cung. Tóc hắn được buộc lại cẩn thận, dây buộc gắn ngọc bội màu xanh. Một thân trang phục kia, khiến trong đầu Tiểu Tiểu hiện lên hình ảnh công tử nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong, nổi bật bất phàm từ từ tiến đến. Chỉ là, bình thường nàng đều ăn nói ba hoa, muốn bịa chuyện cũng không cần chuẩn bị, vậy mà giờ phút này lại cố tình ngơ ngác, nói không lên lời.

Liêm Chiêu nhìn nàng, cười nói: “Tay áo có hơi dài nhì...”

Tiểu Tiểu lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn quần áo trên người. Đây là mấy tỳ nữ kia mặc cho nàng, nói là cố ý vì nàng mà chuẩn bị. Tuy nhiên, đáng người nàng nhỏ gầy, quần áo này có hơi rộng.

“Hay là mời người đến đo, làm theo yêu cầu thì tốt hơn.” Liêm Chiêu nhìn đám tỳ nữ đang xem náo nhiệt kia, nói, “Các ngươi không đi làm việc sao?”

Nhóm tỳ nữ cười đùa rộ lên, nói: “Thiếu gia a, mẫu đơn trong hậu hoa viên vừa nở đó, nhất định phải dẫn thiếu phu nhân đi xem nha!”

Liêm Chiêu gật đầu, nói với Tiểu Tiểu: “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi thăm thú chung quanh.”

Tiểu Tiểu bị tỳ nữ đẩy đi, đuổi theo bước chân Liêm Chiêu.

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng Liêm Chiêu, yên tĩnh đi tới. Liêm Chiêu thoáng thả bước chậm lại, đợi nàng đi ngang bằng mình, sau đó cùng nàng sóng vai bước đi.

“Đi ngắm mẫu đơn?” Hắn mở miệng, hỏi

“A? Tùy ngươi...” Tiểu Tiểu trả lời.

Liêm Chiêu cười cười, nói: “Kia... Phòng ta ở phía trước đó.”

Tiểu Tiểu dừng ngay chân lại, nói: “Sur phụ ta nói, nữ tài tử không thể tùy tiện đi vào phòng của nam nhân!” Tiểu Tiểu làm mặt nghiêm túc, chính nghĩa, lẫm liệt.

Liêm Chiêu ngậm ngẫn cả người, mở to hai mắt, nhìn nàng, không nói nổi câu gì.

Tiểu Tiểu cười giảo hoạt, đang định bổ sung thêm vài câu. Chợt nghe thấy một tiếng kêu nhu ngáy uyển chuyển “Meo ~”

Mèo? Tiểu Tiểu xoay người, chỉ thấy sau lưng không biết từ khi nào có một con mèo tam thể nhỏ đang ngồi.

Liêm Chiêu nở nụ cười, đi qua, ôm lấy con mèo kia, nói: “Sao ngươi biết ta đã trở về?”

Mèo con lười nhác kêu một tiếng, cọ đầu vào gáy hắn, vừa lòng chếp miệng.

Tiểu Tiểu nhìn một mèo một người kia, nở nụ cười, “Mèo của ngươi?”

“Àn.” Liêm Chiêu nhẹ nhàng vỗ về con mèo kia, nói.

Tiểu Tiểu ghé sát người nhìn, chỉ thấy con mèo kia hí mắt, nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng sờ thử đầu nó. Mèo con nhắm hai mắt lại, không thêm phản kháng.

“Có phải nó đang ngủ hay không?” Tiểu Tiểu nhìn bộ dạng không nhúc nhích của mèo con, hỏi.

Trong nét cười của Liêm Chiêu có chút đau thương, “Tuổi nó lớn rồi... Nó hay ngủ rất lâu, bình thường cũng ít khi đi lại...”

Tiểu Tiểu trầm mặc một lát, sau đó, nắm móng vuốt của mèo con, cười hỏi: “Tên nó là gì?”

Liêm Chiêu khẽ nhíu mày, do dự, nói: “... Hoa hoa.”

“Hoa hoa?” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, lập tức, bật cười. Được rồi, ai có thể dự đoán được đường đường là mèo của Liêm gia, lại có cái tên như vậy chứ?

Liêm Chiêu mở miệng, “Khi đó ta còn nhỏ tuổi, chọn tên có hơi đơn giản...”

“Đâu có đâu có, đại thiếu gia đặt tên này thật sự giúp ta giấc ngủ nhiều điều, vào tai nhất định không quên!” Tiểu Tiểu vỗ tay, nhin cười nói.

“Không buồn cười như vậy chứ?” Liêm Chiêu nhìn nàng, bất mãn nói.

Tiểu Tiểu lại bật cười, “Hoa Hoa a...”

“...” Liêm Chiêu không còn gì để nói.

Lúc này, chợt nghe có tiếng nam tử trầm tĩnh vang lên, “Liêm Chiêu?”

Liêm Chiêu ngược mắt, cười nói: “Dạ.”

Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy một nam tử khoảng bốn mươi chậm rãi đi đến. Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Nam tử kia trên mắt có một vết sẹo dữ tợn, nhìn hành động cử chỉ, rõ ràng là bị mù cả hai mắt.

Nàng nhớ rõ, Liêm Chiêu từng đã nói... Mười bảy năm trước, Quỷ Sư từng xâm nhập Liêm gia. Khi đó, vì ngăn cản hắn, chết thật nhiều. Dạ tạ cũng bởi vậy mà mù cả hai mắt...

Liêm Chiêu và nam tử kia hàn huyên vài câu, liền mở miệng giới thiệu với Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, vị này là dạ tạ của ta.”

Nam tử kia mỉm cười, nói: “Chu Thần Ngạn, Tả cô nương, hạnh ngộ.”

Tiểu Tiểu không nói lên lời, chỉ ngơ ngác nhìn hai mắt hắn. Vết sẹo từ phải qua trái, cắt ngang hai mắt. Người xuống tay đã thương hắn, nhất định là không hề nương tay. Mà người kia, là sư phụ nàng sao?

“Tả cô nương?” Chu Thần Ngạn thấy nàng trầm mặc, lại hỏi một câu.

Tiểu Tiểu không tự giác lui lại mấy bước, “Ách... Hạnh ngộ...”

Chu Thần Ngạn mỉm cười, nói: “Ta không quấy rầy các ngươi nữa.”

Hắn nói xong, cất bước rời đi.

Tiểu Tiểu nhìn bóng hắn rời đi. Bước chân của hắn rất chậm, đi được một đoạn đường, lại vờn tay sờ lên vách tường một chút.

“Tiểu Tiểu, sao vậy?” Liêm Chiêu thấy nàng nhìn ngây ra, có chút không hiểu.

Tiểu Tiểu quay đầu nói: “A? Không có gì... Mắt của dạ tạ người...”

Liêm Chiêu biến sắc, trầm mặc một lát, nói: “Vết thương cũ, hiện tại cũng không còn gì đáng ngại...”

Một khắc kia, Tiểu Tiểu lại nhớ đến một câu khác hắn từng nói: ... Tuy rằng lúc đó ta còn nhỏ, cũng không có ấn tượng gì, nhưng món nợ này, nhất định phải tìm “Quỷ sư” đòi lại...

Nàng không thể nào hình dung ra cảm thụ một khắc đó của mình, chỉ cảm thấy ngực dần dần nghẹn lại.

“Đúng rồi...” Liêm Chiêu thay đổi đề tài, nói, “Tiểu Tiểu, ngươi thích ăn cái gì?”

“A?” Tiểu Tiểu nói, “Cái gì ta cũng ăn được.”

Biểu cảm của Liêm Chiêu có chút khó xử, “Phải có thứ đặc biệt yêu thích chứ?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Trứng gà.”

“Trứng gà?” Liêm Chiêu nở nụ cười, “Được.”

Tiểu Tiểu cười cứng ngắc, không biết làm thế nào cho phải.

.....

Lúc sắp tối, Liêm phu ăn cơm. Trên bàn cơm, một đĩa trứng xào nằm trình bày, trái phải là cá hấp, tôn bốc vỏ xào lăn, thịt đông pha, gà chung rượu... Mà đặt cái đĩa trứng xào này trên bàn, nhìn kiểu gì cũng thấy không hợp. Tiểu Tiểu đứng trước bàn, không biết nên nói gì cho được.

“Tả cô nương, ngồi đi.” Liêm Ích ngồi ở vị trí chủ vị, cười nói.

Tiểu Tiểu cười cười, có chút cứng ngắc ngồi xuống.

Liêm phu nhân ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tiểu, thấy vẻ mặt nàng cứng ngắc, cười mở miệng nói: “Cũng không biết mấy món ăn này có hợp khẩu vị của con không... Đứa nhỏ Chiêu nhi này, cũng không hỏi kỹ càng, chỉ nói mỗi trứng gà. Trứng gà thì có biết bao nhiêu cách làm? Đại sư phụ phòng bếp cũng đành tự ý quyết định...”

Liêm Chiêu có chút xấu hổ oán giận, “Con chưa từng làm mấy thứ đồ ăn này, sao mà biết chứ...”

Liêm phu nhân nghe xong, lắc lắc đầu, “Tiểu Tiểu, con tạm chấp nhận chút vậy...”

“Ha, tẩu tẩu, đây là tẩu bảo Tiểu Tiểu chấp nhận trứng xào này hay là chấp nhận Chiêu nhi vậy?” Liêm Doanh nở nụ cười.

Liêm phu nhân kinh ngạc nói: “Tất nhiên là trứng xào!”

“Nga...” Liêm Doanh đáp, nhưng trong thanh âm lại có thâm ý rõ ràng.

Một khắc kia, tỳ nữ đứng hai bên đều nở nụ cười.

Liêm Ích ho khan vài tiếng, nói: “Mọi người đều đói bụng rồi, ăn cơm thôi.”

Vui cười ngừng lại, mọi người ào ào nhắc đĩa, bắt đầu ăn cơm.

Tiểu Tiểu ngồi yên, nhìn mọi người trên bàn. Liêm phu nhân nhú mày, nhỏ giọng oán giận Liêm Ích. Liêm Ích bắt đắc dĩ, nhẹ giọng nhắc nhở Liêm Doanh ngồi cạnh. Liêm Doanh lại mất diết tại ngọ, không thềm để tâm dùng bữa. Chu Thần Ngạn ngồi bên trái Liêm Doanh cười yếu ớt, từ chối cho ý kiến. Bên trái Chu Thần Ngạn, Liêm Chiêu vẫn có chút bất mãn trên mặt như cũ, bên cạnh hắn, Liêm Ngọc thì mỉm cười an ủi.

“Tiểu tiểu, sao lại không ăn?” Liêm Chiêu thấy nàng không động đĩa, mở miệng nói.

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần, cầm đĩa lên, “Ta đang suy nghĩ nên ăn món nào trước!” Nàng nhìn bàn ăn, lập tức nhắc đĩa hướng về phía đĩa trứng xào.

Đột nhiên, cả bàn im lặng lại.

Tay Tiểu Tiểu cứng ngắc lại, không hiểu chút gì. Theo ánh mắt của mọi người, nàng nhìn về phía tay mình. Chiếc đĩa trong tay nàng giao nhau, ngón trỏ hơi nhếch lên. Nàng từng bị rất nhiều người giáo huấn rằng, cầm đĩa như vậy, không hề có quy củ, vô cùng bất nhã. Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ, đành phải học bộ dạng cầm đĩa của người khác. Không ngờ, hôm nay chỉ không cẩn thận một chút, thế nhưng lại lộ ra chân tướng?

Nàng sợ hãi ngẩng đầu, nhìn mọi người.

“Đại ca, huynh xem...” Liêm Ngọc đột nhiên mở miệng, nghiêm túc nói: “Cầm đĩa như vậy, cũng không phải chỉ có mình ta.”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu có chút xấu hổ, nói không ra lời.

“Ha ha, đương nhiên không chỉ có mình ta.” Liêm Doanh mở miệng, “Đại ca, huynh hỏi nhỏ a, cũng cầm đĩa như vậy.” Nàng quay đầu, nhìn Liêm Ích, “Còn nữa, đại ca huynh... Thật ra...”

“Khụ khụ!” Liêm Ích bất mãn cắt ngang, “Đề ý mấy cái lễ nghi phiền phức này làm gì. Nhớ năm đó, đi phòng thủ biên phòng, còn không phải đều dùng tay bốc cơm hay sao?”

Liêm Doanh thờ dãi, “Lại bắt đầu nhớ năm đó?... Chậc, tôm bóc quả này được đó, không ăn nguội mất!”

“Đúng vậy, nguội rồi ăn không ngon!” Liêm phu nhân nhắc đĩa, phụ họa nói.

“Doanh nhi, đừng chỉ ăn mỗi đồ mặn...” Chu Thần Ngạn mở miệng, nói.

“Ài? Huynh có nhìn thấy đâu, sao biết ta chỉ ăn mỗi đồ mặn?” Liêm Doanh bất mãn.

Chu Thần Ngạn nói, “Không cần nhìn, ta đoán cũng biết được.”

“Huynh...” Liêm Doanh giận dữ, dùng sức gấp một miếng thịt heo bỏ vào trong bát Chu Thần Ngạn, “Vậy huynh cũng đừng ăn chay nữa, nam nhân nên ăn nhiều thịt một chút!”

Trên bàn cơm lập tức náo nhiệt hẳn lên, không còn người nào để ý đến cách Tiểu Tiểu cầm đĩa.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, gấp lên một đĩa trứng xào, bỏ vào miệng. Cái loại hương vị mềm nhuyễn này, khiến cho nàng không tự giác mỉm cười. Chỉ là trong lòng lại có chút không yên nổi lên.

Tiểu Tiểu nhớ được, năm bản thân mười năm tuổi kia, mỗi ngày ăn cơm, sư phụ đều nhìn nàng, thờ dãi mấy hơi.

Vì thế, nàng bưng bát cơm, bất mãn nói: Sư phụ, cho dù đồ ăn ta làm khó ăn, người cũng không cần thờ dãi như vậy chứ?

Sư phụ cười gấp một ít đồ ăn đưa vào trong miệng, nói: Không phải đồ ăn con làm khó ăn, là sư phụ đột nhiên nhớ tới, con cũng đã đến tuổi thành hôn rồi.

Nghe thấy câu kia, chiếc đĩa đang gấp đậu hũ của Tiểu Tiểu rớt bạch trên bàn, nàng trừng lớn mắt, nói: Gì? Lập gia đình?

Sư phụ nghiêm túc gật đầu: Đúng vậy. Con gái lớn gả chồng, chẳng lẽ con định ở cạnh sư phụ cả đời sao?

Tiểu Tiểu cắn cắn cái đũa, nói: Không được sao?

Sư phụ lắc đầu, cười nói: Chờ con gặp được nam tử mà mình ngưỡng mộ, nhất định sẽ cảm thấy lời nói vừa rồi ngu ngốc vô cùng.

Tiểu Tiểu ngửa đầu, thờ dài: Sư phụ a, người như châu như ngọc ngồi trước con đây, con sợ mình không tìm thấy nam tử tốt hơn người đâu a...

Sư phụ không cần nghĩ ngợi, lấy một chiếc đũa đâm vào đầu nàng, nói: Lá gan to thật đấy, dám công khai đùa bỡn với sư phụ! Phải đánh!

Tiểu Tiểu ôm đầu, ai oán.

Sư phụ thờ dài, nói: Con gái lớn rồi không dùng được nữa. Một ngày nào đó, con sẽ gặp được một nam tử mà mình yêu thích và ái mộ, đến lúc đó, không biết sư phụ sẽ bị xếp vào cái hạng gì nữa đây.

Tiểu Tiểu chớp mắt, hỏi: Ái mộ Yêu thích, là yêu thích như thế nào?

Sư phụ sờ trán thờ dài. Nhưng dần dần, ánh mắt người trở nên có chút thâm lương. Người ngẩng đầu cười, nói: Nếu có một ngày, sư phụ đã thương hấn, con sẽ vì thế mà oán hận ta, chính là vậy đó.

Tiểu Tiểu không hiểu gì cả, nói: Đang êm đẹp, sao người lại muốn đánh người a?

Sư phụ nhún mày nói: Ta không thể ví dụ một cái được à?

Tiểu Tiểu cũng nhún mày, nói: Vậy người cũng phải ví dụ cho thực tế một chút chứ!

Sư phụ không nói gì, một lúc lâu sau, gặng dừ nói: Không nói nữa, ăn cơm!

Khi đó, Tiểu Tiểu cãi nhau thắng lợi, trong lòng mừng thầm rất lâu. Mà hiện tại, cảm giác lại hoàn toàn trái ngược. Nàng bụng bát cơm, khó có thể nuốt xuống. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình oán trách sư phụ. Tại sao lúc trước người lại xông vào Liêm gia, tạo sao người lại phá hỏng đôi mắt của Chu Thần Ngạn, tại sao... Nàng lại chính là đệ tử của “Quý Sư”...

Nàng dè dặt cẩn trọng nhìn Liêm Chiêu, liếc mắt một cái, hấn nhận ra ánh mắt của nàng, nhẹ mỉm cười, thuận tay nhắc đũa, gấp cho nàng một ít đồ ăn. Mà hành động này, lại dẫn tới một trận chế nhạo của Liêm Doanh.

Tiểu Tiểu cúi đầu, đột nhiên cảm thấy xót xa. Vốn nàng đến đây để làm mình mất sạch hi vọng, tại sao lại càng không thể chết tâm vậy chứ? Nàng là đệ tử của Quý Sư “Hàn Khanh”, đây là chuyện mãi mãi không thể thay đổi. Nếu Liêm gia biết được sự thật này, liệu còn có thể ôn nhu đối đãi với nàng nữa không? Nàng làm được sao? Cả đời lừa dối?

Tại một khắc kia, rốt cục nàng đã biết, cái gì gọi là ăn uống vô vị... Cũng rốt cục hiểu ra, hóa ra, nàng không có thiên phú làm kẻ lừa đảo...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Rối từng khúc ruột

Đến đêm, Tiểu Tiểu nằm trên giường trần trọc không yên, cho dù làm cách gì cũng không thể ngủ được. Nàng xoay người đứng lên, thờ dài thật lâu.

Nàng sờ đàn tam huyền bên gối, ôm vào trong lòng. Móng tay xẹt qua dây cầm, vang lên tiếng nhạc nhỏ. Nàng lập tức để lại dây cầm, kiểm chế tiếng vang. Nàng cọ đầu vào thân đàn, thấp giọng gọi một câu: “Sư phụ...”

Nàng nhắm mắt lại, trầm tư một lát, rời khỏi giường. Nàng đi đến trước bàn trang điểm, nhìn bộ dạng mình phản chiếu trên gương đồng.

Nàng vươn tay, chỉ vào bản thân trong gương đồng, nói: “Tà Tiểu Tiểu! Người thật không biết xấu hổ!”

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Quốc sắc thiên hương, người có sao? Cầm kỳ thi họa, người biết sao? Môn đăng hộ đối, người xứng sao? Thành ý thật sự, người đã cho sao?! Người là đồ lừa đảo! Cho đến nay, ngay cả một câu nói thật cũng chưa từng nói! Chỉ bằng người như người, còn mơ tưởng làm thiếu phu nhân Liêm gia?! Vậy mà, người lại còn vì chuyện này mà oán giận sư phụ? Lương tâm của người bị chó ăn rồi! Người không bằng cầm thú, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh! Không chết từ tể được!”

Tiểu Tiểu vừa mắng xong, vừa lòng gật đầu, cười cười, “Như vậy mới đúng chứ! Tại sao không có người nào nói như vậy chứ?”

Nàng hít sâu một hơi, thoải mái cười, sau đó, bắt đầu mặc quần áo. Khoác áo, cài nút, thắt chặt đai lưng, mọi động tác đều nhanh chóng lưu loát, không có chút dong dai dầy dụa nào. Nàng quần lại tóc mình, lắc đầu. Sau đó, cầm chỗ quần áo Liêm gia chuẩn bị cho kia gấp lại ngay ngắn chỉnh tề, đặt ở bên giường.

Nàng cầm lấy bọc hành lý trên bàn, lấy ra một túi mớ muối, cầm lấy một viên, bỏ vào miệng. Chưa xốt khiến nàng nheo mắt lại, trong đầu thoáng chốc thanh tỉnh.

Nàng đeo hành lý lên lưng, đặt đàn tam huyền lên, lại cắt từng khối lệnh bài vào trong người. Lúc ngón tay chạm đến chiếc nhẫn cốt kia, lảng lảng dừng lại một chút. Nàng cầm lấy nhẫn cốt, mỉm cười.

Mộng đẹp của nàng, nên tỉnh lại rồi.

Nàng lưu loát xoay người, mở cửa, đi ra ngoài.

Một bóng người nhỏ đi ra, đi về phía trái, vòng qua một hành lang, cách hơn trăm bước, chính là phòng Liêm Chiêu. Hiện giờ đã qua giờ sùu, người trong Liêm phủ đều đã bình yên đi vào giấc ngủ. Tiểu Tiểu ở bên ngoài cửa, lẳng lặng đứng một lát, sau đó, ngồi xuống, đánh định đặt nhẫn cốt kia lên đất.

Đột nhiên, sau lưng có người mở miệng.

“Tiểu Tiểu?”

Tiểu Tiểu giật bản mình, xoay người, nhìn người nói chuyện.

Trong tay Liêm Chiêu nắm trường cung, sau lưng là hộp tên. Dựa theo ánh trăng có thể thấy thái dương hắt tràn đầy mờ mờ.

“Ngươi... Sao lại...” Tiểu Tiểu kinh ngạc nói.

Liêm Chiêu mỉm cười, “Ta không ngủ được, đứng dậy luyện tập...” Hắn nhìn trang phục của Tiểu Tiểu, trong thần sắc có chút kinh ngạc, “...Một thân trang phục này của ngươi là?”

Tiểu Tiểu lui lại mấy bước, lưng dựa vào cửa phòng, “Ta...”

Liêm Chiêu đi đến gần vài bước, vội vàng nói: “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, trầm mặc.

Liêm Chiêu cảm thấy có chút khác thường, “Tiểu Tiểu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tiểu tránh khỏi ánh mắt hắn, hồi lâu, nàng mở miệng, nói: “Liêm Chiêu, ta không thể gả cho ngươi.”

Liêm Chiêu ngẩn người, lập tức cười nói: “Ngươi nói gì vậy?”

Tiểu Tiểu cúi đầu, dùng hết tất cả dũng khí, nghiêm túc nói: “Ta là kẻ lừa đảo... Ngay từ ban đầu ta đã lừa ngươi. Ngân Kiều không hề sát hại phụ mẫu ta, ta và hắn vốn không hề có ân oán. Lúc trước, trong Anh Hùng Bảo, kẻ đồng lõa với Ngân Kiều chính là ta, người ngươi bắn trúng cũng là ta... Trong Tê Vũ sơn trang, ta không hề phụng mệnh sư thúc đi do thám địa cung, đồng hành với ta, chính là Ngân Kiều và Mạc Doãn...”

Liêm Chiêu nghe xong, bình tĩnh mở miệng, nói: “Ta biết...”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn.

Trên vẻ mặt Liêm Chiêu, vẻ ôn nhu không mất, “Trong địa cung Tê Vũ sơn trang, lúc nhìn thấy giáp hộ thân trên người ngươi, ta đã biết...”

“Ngươi biết...” Tiểu Tiểu ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, “Ngươi biết, mà còn...”

“Ta đã nói rồi...” Liêm Chiêu nhìn nàng, nghiêm túc nói, “Ta tha thứ cho ngươi.”

Tiểu Tiểu giật mình tại chỗ, nói không nên lời.

Liêm Chiêu cúi mắt, “Ta thật sự không nghĩ tới, ngươi sẽ gặp ta nói hết những chuyện đó...” Trên mặt hắn có ý cười nhợt nhạt, “Tuy nhiên, ở trước mặt người nhà ta, một chữ cũng đừng nhắc đến... Cứ như vậy, lừa mãi cũng không sao...”

Tiểu Tiểu không thể biết mấy chuyện này cũng sẽ được nói ra từ trong miệng hắn. Thành thật như hắn, vậy mà lại nói dối cha mẹ sao?

“Ta...” Tiểu Tiểu cố gắng giữ vững thanh âm, nói, “Ta không phải người tốt...”

Liêm Chiêu gật đầu, “Đúng là không phải.”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy tim đập nhanh, nàng nhìn hắn, không dời mắt.

Liêm Chiêu do dự một lát, nâng tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt nàng, “Có phải người tốt hay không, không sao cả. Ta không phải đã nói rồi sao, Ta nhận định người. Toàn tâm toàn ý, cam tâm tình nguyện.” Hắn mỉm cười, nói, “Đêm đã khuya rồi, quay về ngủ đi...”

Ầm ập, khiến Tiểu Tiểu run lên nhẹ. Đột nhiên, nàng nâng tay, hất tay hắn ra, xoay người bỏ chạy.

Liêm Chiêu cả kinh, chạy vài bước, giữ lại nàng.

“Tiểu Tiểu...”

Thanh âm của Tiểu Tiểu, vẫn run rẩy như cũ, “Ta không thể gả cho người...”

Liêm Chiêu bị phản ứng kịch liệt của nàng làm cho không biết nên hành động thế nào, “Tiểu Tiểu, rốt cục là người làm sao vậy?”

“Ta là đồ đệ của Quý Sur!”

Lúc những lời này của Tiểu Tiểu bật ra, chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại. Giống như tất cả đều biến mất vậy...

Tiểu Tiểu không dám nhìn hắn, chỉ cảm giác được, bàn tay đang lôi kéo nàng kia, dần dần dần dần nói ra...

Tiểu Tiểu giật khỏi bàn tay kia, chạy khỏi hành lang, thả người bay lên nóc nhà, liều mạng chạy trốn.

Nàng không dám quay đầu, không dám dừng bước, thậm chí ngay cả dừng khí nghe hắn trả lời cũng không có. Sợ hãi khó hiểu khiến nàng không thể suy nghĩ, cái lúc đó, nàng chỉ biết có một chuyện, trốn, nhất định phải trốn càng xa càng tốt. Sau đó coi tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mộng, hoàn toàn quên đi...

Người trong Liêm phủ nghe thấy thanh âm tranh chấp, ào ào chạy ra.

Lúc Liêm Doanh đuổi tới, liền thấy Liêm Chiêu đưa lưng về phía nàng, ngo ngắc nhìn nóc nhà.

“Chiêu nhi? Xảy ra chuyện gì?” Nàng tiến lên một bước, hỏi.

Liêm Chiêu không xoay người, chỉ lắc lắc đầu.

Lúc này, Chu Thần Ngạn cũng sờ soạng đi tới, “Nghe thanh âm, là Tà cô nương?”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, xoay người, “Dạ.”

Liêm Doanh nhìn hắn, nhú mồm, “Cãi nhau?”

Liêm Chiêu cũng không trả lời, mà giờ phút này, người đến càng ngày càng nhiều. Liêm Ích về mặt nghiêm túc đi đến bên người Liêm Chiêu, mở miệng nói: “Rốt cục là sao?”

Liêm Chiêu ngược mắt, nói: “... Nàng tìm con, nói là có chuyện gấp phải đi. Con không đồng ý, liền cãi nhau.”

“Chuyện gì mà gấp như vậy?” Liêm Doanh nói.

“Đã trễ thế này, còn muốn đi, chắc là chuyện đại sự.” Liêm phu nhân mở miệng, “Chiêu nhi, con cũng nên thông cảm cho nàng mới đúng, sao lại cãi nhau chứ?”

Liêm Chiêu trầm mặc.

Liêm Ích nhìn bốn phía, nói: “Không có chuyện gì, mọi người đều về phòng đi.” Hắn đi đến bên người Liêm Chiêu, vỗ nhẹ bờ vai hắn, cái gì cũng không nói, rồi đi.

Đợi đến lúc mọi người rời đi hết. Liêm Chiêu vẫn đứng tại chỗ như cũ, trường cung trong tay, chậm rãi rời ra, rơi xuống...

.....

~~~~~ Tiểu Tiểu càng chạy càng xa phân cách tuyến ~~~~~

Phố Thượng Hải, giao giữa cửa biển và sông lớn. Sau khi chuyển đế đô về phía nam, triều đình càng chú trọng đến việc vận chuyển bằng đường thủy, càng biển này, cũng là nhờ ân đức thánh thượng, một cảnh phồn hoa.

Hoàng hôn cuối ngày, Ôn Túc đứng trên cầu cảng, cau mày.

Hôm nay, là kỳ hạn cuối cùng của hẹn ước năm ngày. Chỉ là, hần đã đứng ở đây hai canh giờ, vẫn chưa thấy người hần phải đợi đến.

“Sư huynh.” Một bên, người đệ tử Đông Hải tên Lâm Cháp kia tiến lên, mở miệng nói, “Thuyền đã đến, còn muốn chờ sao? Có lẽ tiểu sư đệ.”

Ôn Túc lạnh mặt, mở miệng: “Nàng sẽ đến.”

Lâm Cháp ngậm miệng, ngoan ngoãn tránh ra, tiếp tục công việc thu xếp đồ đạc lên thuyền.

Lông mày Ôn Túc vẫn không buông ra như cũ. Hần thấp giọng tự nói, “... Không có khả năng...”

Sắc trời dần tối, đám người dần dần tản đi. Về mặt Ôn Túc càng thêm lạnh lẽo. Hần ngẩng đầu, nhìn ánh trăng, xoay người, đi về phía bờ.

“Sư huynh, huynh đi đâu?” Lâm Cháp thấy thế, chạy đuổi theo, hỏi.

“Thần Tiễn Liêm gia.” Thanh âm của Ôn Túc vẫn lạnh băng như trước.

Lâm Cháp không hiểu gì cả, đang định tiếp tục hỏi.

Đột nhiên, đồng cỏ khô phía trước hai người sụp xuống, cùng với đó là một thanh âm thâm trầm.

“A nha nha nha...”

Ôn Túc và Lâm Cháp đều lui lại một bước, nhìn thiếu nữ đang trượt xuống cùng đám cỏ khô kia.

“Tiểu Tiểu?” Trong thanh âm của Ôn Túc có chút kinh ngạc.

Thiếu nữ kinh hô liên tục kia, đúng là Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu đáng thương hề hề quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy có người gọi tên nàng, nàng đột nhiên ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Ôn Túc, liền nhảy dựng lên, “Sư thúc!”

Ôn Túc nhìn bộ dạng chật vật cỏ khô đầy người của nàng, nhú mày nói: “Người đến lúc nào?”

Tiểu Tiểu nhặt cỏ khô trên tóc, nói: “Tối hôm qua...”

“Tối hôm qua?” Ôn Túc nhìn đồng cỏ khô kia.

Tiểu Tiểu chú ý tới ánh mắt hần, cười nói: “Ta chờ ngài chờ mệt, nghỉ ngủ một chút... Không ngờ...”

Lâm Cháp nghe xong, bật cười.

Tiểu Tiểu cười gượng, nhìn sắc mặt Ôn Túc.

Ôn Túc lại xoay người đi, nói: “Xuất phát, về Đông Hải.”

“Dạ, sư huynh.” Lâm Cháp đáp, lại quay đầu nhìn Tiểu Tiểu, “Đi thôi, tiểu sư đệ.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, nhìn chiếc thuyền lớn kia. Đông Hải... Là chân trời góc bể rồi nhỉ...

Nàng đi mấy bước, đuổi kịp bước chân của Ôn Túc, chợt nghe Ôn Túc lạnh lùng mở miệng, nói: “Ta đã nói rồi mà, Liêm gia là trọng thần của triều đình, chắc chắn sẽ khinh thường xuất thân của người... Người và hần vốn là người của hai thế giới, không có khả năng có kết quả...”

Tiểu Tiểu ngẩn người. Nàng không khỏi nhớ đến mọi thứ ở Liêm gia. Đĩa trứng xào để trong một mâm toàn đồ ăn quý kia, chỉ sợ đã cho nàng ầm ập và bao dung lớn nhất mà nàng từng có. Nhớ tới, nam tử ôn nhuận như ngọc kia, mỉm cười nói với nàng: Cứ như vậy, lừa mãi cũng không sao... Một màn này thoáng hiện lên trong đầu nàng, khiến nàng không thể kiềm lại, nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Ôn Túc có chút không vui, nhìn nàng, nói.

Tiểu Tiểu liền ngẩng đầu, cười nói: “Sư thúc, là ngài thua nha...”

Ôn Túc nhú mày, hần trầm mặc một lát, nói: “Vậy tại sao người lại tới nơi này?”

Tiểu Tiểu cất bước, nghiêng người, thụt lùi lại, “... Bởi vì, ta khinh thường bản thân mình...”

Một khắc kia, nàng cười, dùng ngữ khí thành thật nhất nói chuyện. Bộ dạng nàng cười rộ lên, rất đẹp mắt. Ánh mắt cong cong, giống như trăng non vậy; khóe môi gợn lên, không quá cao cũng không quá thấp, là góc độ ôn nhu nhất. Trong tươi cười của nàng, vĩnh viễn mang theo ôn hòa và thỏa mãn, thậm chí, còn cả cảm kích. Giống như là, cho tới bây giờ, chưa từng phải chịu tổn thương bao giờ vậy...

Lúc nhìn thấy nàng cười, Ôn Túc rũ mắt, hạ lông mi xuống, nói: "... Cho dù có ra sao, trở về là tốt rồi..."

Tiểu Tiểu gật đầu, nói: "Ân, sư phụ..."

Ôn Túc nghe thấy câu kia, mạnh mẽ nâng đầu.

Mà một khắc kia, Tiểu Tiểu xoay người, nhẹ nhàng chạy lên thuyền.

Ôn Túc nhìn bóng lưng nàng, thấp giọng nói: "... Ta không phải sư phụ ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cữu Châu tứ hải

Tiểu Tiểu lên thuyền, dang rộng tay chân nằm trong khoang thuyền, hai mắt đại ra nhìn nóc khoang. Chỉ cần nhắm mắt lại, không hiểu vì sao, người đầu tiên xuất hiện trong đầu, nhất định là Liêm Chiêu.

Nhớ đến bộ dạng cười nhẹ nhàng của hắn, ánh mắt chân thành khi nói chuyện, còn có, thói quen xoa xoa vành tai lúc thẹn thùng...

Nàng lắc đầu, ngồi dậy. Bên tai, tiếng sóng biển vang vọng không dứt, tiếng sóng vỗ không ngừng nhiều loạn suy nghĩ của nàng.

Nàng cũng đã rúc đầu ngủ trong đồng cỏ khô cả một ngày, giờ phút này làm sao có thể ngủ được?

Nàng bắt đầu đi, cảm lấy mấy vật tùy thân, ra khỏi khoang thuyền.

Ánh trăng mờ mờ khắp trời, lung linh chiếu lên mặt biển. Khung cảnh này, là thứ đầu tiên nàng nhìn thấy. Nàng ngẩng đầu, trăng khuyết, chiếu lên ánh sáng thể lương mông lung. Nàng cười cười, ngồi lên trên mạn thuyền.

Nàng không tự giác vươn tay, lấy chiếc nhẫn cốt từ trong lòng ra. Vốn định sẽ trả lại, cuối cùng vẫn lại mang theo... Nàng vuốt ve nhẫn cốt kia, thoáng do dự một chút, đem nó đặt lên ngón cái. Không giống như nàng nghĩ, nhẫn cốt hơi rộng một chút, có chút rời rạc lỏng lẻo đeo trên ngón cái. Nàng nâng tay, đặt nhẫn cốt dưới ánh trăng, cẩn thận xem xét.

"Tiểu sư đệ?"

Đột nhiên, có người lên tiếng gọi nàng.

Nàng liền phát hoảng, nhìn thấy Lâm Chấp đứng ở dưới thuyền, cười nhìn nàng.

"... Ân..." Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, nói, "Lâm sư thúc..."

Lâm Chấp dựa vào cột buồm, nói: "Sao vậy, không ngủ được?"

Tiểu Tiểu gật đầu, cất nhẫn cốt đi, "Vậy còn Lâm sư thúc?"

Lâm Chấp thở dài, chia chia phía sau mình. Tiểu Tiểu lúc này mới phát hiện, ở ngoài này, ngoại trừ nàng, trên sàn tàu còn có vài đệ tử Đông Hải, hiển nhiên là lái thuyền.

"Đúng rồi, tiểu sư đệ, ta đã muốn hỏi ngươi lâu rồi." Lâm Chấp nhìn Tiểu Tiểu cất nhẫn cốt đi, lại cười nói, "Ngươi và Liêm gia rốt cục có quan hệ gì vậy? Lần trước ngươi nói với ta, ngươi nợ Liêm gia thiếu gia vài thứ, rốt cục là nợ cái gì?"

Tiểu Tiểu bị vấn đề này làm cho có chút vô thố, "Sư... Ôn Túc sư thúc, hắn không nói cho ngươi?"

"Sư huynh?" Lâm Chấp nhìn bốn phía, đè thấp thanh âm, "Hỏi hắn ta chẳng phải là tự tìm đường chết?... Thật ra, ta luôn cảm thấy kỳ quái, từ trước đến nay sư huynh đều lãnh đạm muốn chết, chỉ có duy nhất đối với ngươi..." Hắn cười cười, nói, "Ngươi không biết, mấy ngày ngươi đi Liêm gia, sự lạnh lẽo của hắn có thể đông chết người. Nếu ngươi không trở lại, hắn nhất định sẽ đi khiếu chiến Thần Tiên Liêm gia... Ha ha... Lại nói tiếp, rốt cục ngươi đến Liêm gia làm cái gì vậy a?"

Nghe xong mấy câu này, Tiểu Tiểu đánh giá Lâm Chấp một vòng. Thấy hai mắt hắn lờ lờ tỏa sáng, vẻ mặt hiếu kỳ, Tiểu Tiểu quyết định, đánh chết cũng không đem chuyện mình đi gặp cha mẹ chồng này nói ra!

“Ta... Ta chỉ đi có chút việc...” Tiểu Tiểu nói.

Lâm Cháp có chút thất vọng, “Chỉ vậy thôi à?” Hần có chút chán nản ngẩng đầu nhìn sắc trời, “... Bây giờ cách hừng đông còn những hai canh giờ a...” Hần đột nhiên nhìn thấy cái gì, cao hứng lên, “Tiểu sư diệt, người biết đánh đàn tam huyền?”

Tiểu Tiểu dờ dẫm gật đầu.

“May thật may thật, các huynh đệ đều đã buồn ngủ rồi, đến đến đến, đàn cho chúng ta nghe một chút!” Lâm Cháp vỗ tay, nói.

Tiểu Tiểu bắt đầu, cời đàn tam huyền sau lưng xuống. Một khắc kia, nàng đột nhiên nhớ đến, đã từng, nàng cũng đã từng ngồi trên mạn thuyền, ôm đàn tam huyền ca hát như vậy.

Khi đó, người nghe ấy có nói với nàng: Cái này có vẻ không giống như là khúc hát rong đầu đường.

Sau đó nàng trả lời: Nếu như người muốn nghe phong nguyệt dân ca, ta lại hát khúc nữa là được.

Công tử quan gia thuần lương kia lại vươn tay ngăn nàng lại.

Chỉ tiếc, đến cuối cùng, hần cũng chưa thể nghe được nàng hát khúc hát mà nàng giỏi nhất.

Nàng cười, nâng tay đánh đàn, mở miệng xướng lên: “Tỷ muội cười, một khúc ngân đăng xinh đẹp. Trong cánh hoa rơi, nâng chén hi vọng, chưa nói đã cười. Danh lợi gì đây? Theo đuổi giấc mộng hoàng lương làm gì? Đời không mãi còn xuân sắc, hoa rơi buông xuống, tàn úa trên cầu. Tỷ muội giữ giữ...”

Lâm Cháp và đám huynh đệ nghe thấy liền cảm thấy vui vẻ, không hề để ý Ôn Túc đã từ trong khoang thuyền đi ra.

Ôn Túc đứng ở cửa khoang thuyền, yên tĩnh nghe. Giống như bài hát dân ca bình thường, tiếng hát ca vui cười ngả ngón, nhu tình thấm vào trong ca từ, chỉ vì một nụ cười của người nghe. Nói trắng ra là, người hát vô tâm, người nghe vô tình...

Đột nhiên, có một thanh âm khác gây nhiễu tiếng đàn, khiến cho hần đột nhiên cảnh giác. Trong sóng biển, thanh âm kì quái xem lẫn, giống như tiếng sáo, lại giống như tiếng tiêu, cũng có tiếng chuông rất nhỏ phụ họa, quý dị phi thường.

“Mị Hải Thần Âm!” Ôn Túc ngẩng đầu, kinh hãi nói. Hần rút đao khỏi vỏ, đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, nói: “Trở về khoang thuyền!”

Đột nhiên bị dọa như vậy, Tiểu Tiểu thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. Nàng gật đầu thật mạnh, nhảy xuống mạn thuyền, đang định tránh đi. Lại nghe thấy thanh âm kỳ quái vang lên, cùng với đó là tiếng nữ tử cười như chuông bạc.

“Ôn định chân khí, đừng sử dụng nội lực!” Ôn Túc lớn tiếng nói.

Đám đệ tử lập tức làm theo.

Lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện, trên đầu mọi người đều chảy mồ hôi, thanh âm kia hiển nhiên không phải bình thường. Tiểu Tiểu âm thầm cảm thấy may mắn, không có nội lực, quả nhiên là chuyện tốt a!

Lúc này, vài nữ tử thả người nhảy ra khỏi thuyền nhỏ, dừng lại trên sàn tàu.

“Ha ha a, không hổ là đệ tử Đông Hải, có thể trụ lại dưới Mị Hải Thần Âm của ta!” Nữ tử đi đầu tươi cười xinh đẹp, thanh âm như chuông bạc, dễ nghe, êm tai.

Dựa vào ánh trăng, Tiểu Tiểu cẩn thận đánh giá đám nữ tử này. Mấy nữ tử này đều mặc y phục bằng lụa mỏng, gió biển thổi qua, tạo nên một phong thái phiêu dật như tiên. Nhưng thấy trên cổ tay cô chân mấy nữ tử này, đều đeo chuông bạc, xem ra tiếng chuông quý dị vừa rồi là từ đây mà đến. Tiểu Tiểu nhìn, đột nhiên hiểu ra một chuyện. Loại trang phục như tiên nữ cùng với vũ công quý dị này, chẳng lẽ chính là môn phái thần bí theo truyền thuyết giang hồ: Nam Hải Bắc Thần Cung?! Nói như vậy, Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới, lúc trước Ngụy Khải đã từng nói, quan hệ giữa Đông Hải và Nam Hải có vẻ không được tốt lắm!

“Hừ, quý phái ngoại trừ đánh lén, không còn cách nào khác sao?” Ôn Túc rút đao, lãnh đạm nói.

Nữ tử cầm đầu lắc đầu, “Đâu có, Ôn đại hiệp quá khách khí rồi. Tuy chúng ta luôn dùng đánh lén, cũng không bằng được quý phái năm đó thừa dịp có lốc, đột kích đánh vào, một lần đoạt mất sáu đảo, lợi hại như vậy nha!”

“Đa tạ.” Ôn Túc không chút khách khí.

Nàng kia cũng không tức giận, “Vậy hôm nay xin lãnh giáo ngài vài chiêu!”

Nói xong, mọi người trên thuyền liền ra tay giao chiến, khung cảnh hỗn loạn cả lên.

Tiểu Tiểu ôm đàn tam huyền, lui ở sau cột buồm, khóc không ra nước mắt. Đây, đây, thiên hạ này không thể yên vui một khắc được à? Tiểu Tiểu thở dài lắc lắc đầu, sau đó, bỏ cả hai chân hai tay, dè dặt cẩn trọng bò vào một góc ẩn nấp. Đột nhiên, trước mắt nàng xuất hiện một cặp đùi đẹp.

Tiểu Tiểu cả kinh, theo cặp chân kia nhìn lên trên, quả nhiên, là nữ tử cầm đầu của Nam Hải kia. Nàng cứng người tại chỗ, xấu hổ cười cười.

Nàng kia cúi đầu, nhìn nàng.

Tiểu Tiểu không hề nghĩ ngợi, lập tức la lớn: “Nữ hiệp tha mạng! Không nên a a a a a!”

Trong nháy mắt, chung quanh một mảnh yên tĩnh. Chỉ còn lại một mình Tiểu Tiểu độc thoại: “Ngươi không nên a, Trên ta có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ tám tháng, còn có... Ách... Không có...”

Nàng kia thoáng chốc bật cười, “Ha ha ha... Không ngờ, bên trong Đông Hải, cũng có hạng người sợ chết như vậy!”

“Tiểu Tiểu, đứng lên!” Ôn Túc cả giận nói.

Tiểu Tiểu chớp ánh mắt, nhìn nhìn bốn phía. Trên mặt các đệ tử Đông Hải ào ào toát lên nét khinh thường, mà đám nữ tử Nam Hải, ai ai cũng cười vô cùng trêu tức.

“Vị cô nương này thật thức thời, ta sẽ không giết ngươi.” Nữ tử cầm đầu của Nam Hải khen ngợi nói.

Tiểu Tiểu mở to ánh mắt vô tội, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Nàng kia vươn tay đỡ Tiểu Tiểu lên, nói, “Tuy nhiên, về sau chỉ sợ ngươi không thể sống yên ổn ở Đông Hải, không bằng gia nhập làm môn hạ Nam Hải ta đi!”

“Nói năng bậy bạ!” Ôn Túc thà người bay lên, huy đao, bức lui nàng kia. Thuận thế kéo Tiểu Tiểu qua, bảo hộ ở phía sau.

“Hừ! Ta có nói bậy hay không, tỷ thí xong mới biết được!” Nàng kia nói xong, xuất chiêu tấn công.

Ôn Túc khởi đao ứng chiến, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đánh hơn mười chiêu. Nàng kia cũng chỉ khoảng mười tám tuổi, thân thủ lại rất nghiêm túc, cùng Ôn Túc đối chiến, cũng không hề biểu lộ chút thân sắc e ngại nào.

Tiểu Tiểu đứng ở một bên, cảm thấy có chút may mắn, quả thực đúng như lời nàng kia nói, giờ phút này, trên thuyền tuy rằng hỗn loạn không chịu nổi, nhưng không có một môn nhân Nam Hải nào công kích nàng.

Tiểu Tiểu âm thầm suy nghĩ, hay là, gia nhập Nam Hải đi?

Nàng đang nghĩ như vậy, lại nghe thấy một thanh âm hùng hậu vang lên, “Mấy ngày không gặp, công lực sở trường ‘Mị Hải Thần Âm’ của Lạc cô nương, thật sự khiến lão phu bội phục.”

Nàng kia đẩy lui đao phong của Ôn Túc, thối lui vài bước, nhìn về phía mặt biển.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy một chiếc chiến thuyền từ từ chạy tới. Một nam tử đứng ở đầu thuyền, hai tay chấp sau lưng, tuổi khoảng chừng trên dưới năm mươi, thân hình gầy, cằm có râu. Trường bào trên người phất phơ theo gió biển, có chút tiên phong đạo cốt.

Nam tử kia thà người nhảy lên thuyền, mỉm cười, nói: “Lạc cô nương, nếu lão phu nhớ không nhầm thì đây là hải vực của Đông Hải, không biết Lạc cô nương tiến đến, có gì cần làm sao?”

Nàng kia liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: “Nhân quá không có việc gì làm, tùy tiện đi dạo một chút. Sao, ngươi cho rằng Đông Hải là của ngươi?”

“Không dám. Thiên hạ này, đều là vương thổ...” Nam tử kia mỉm cười, nói, “Chỉ là, cô nương đứng trên chiếc thuyền này, quả thật đúng là đồ của Đông Hải ta.”

Nữ tử khinh thường, “Không đứng thì không đứng, ngươi cho là ta cần sao?”

Nàng nói xong, thà người nhảy xuống, dừng lại ở trên thuyền nhỏ. Đám nữ tử môn hạ thấy thế, cũng ào ào xuống thuyền.

“Ôn Túc, chúng ta còn nhiều thời gian, những gì của Nam Hải, một ngày nào đó nhất định ta sẽ đòi lại!” Nàng kia nói xong, thuyền nhỏ nhanh chóng quay đầu, nương theo sóng biển rời đi.

Đệ tử Đông Hải đang định truy kích, nam tử kia đã vươn tay ngăn lại, nói: “không còn cách nào, để nàng đi đi.”

Tiểu Tiểu lúc này mới có thể thở ra. Nam Hải này thật hay ho nha, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Căn bản không hề giống với việc tận lực trả thù, mà thật sự giống như... “Nhân quá không có việc gì làm, tùy tiện đi dạo một chút”...

“Vị này chính là Tà cô nương phải không?”

Lúc Tiểu Tiểu đang cảm thán, thanh âm nam tử kia mở miệng nói chuyện với nàng.

“A? Ta...” Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Ôn Túc.

Ôn Túc nhủu mày, nói: “Vị này là sư phụ ta, tổng đảo chủ của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.”

Nam tử kia cười ôn hòa, nói: “Lão phu Ôn Tĩnh.”

“Gặp qua đảo chủ...” Tiểu Tiểu lập tức ôm quyền, nghiêm túc nói.

Ôn Tĩnh khẽ gật đầu, “Mới vừa rồi khiến cô nương sợ hãi rồi.”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Đâu có đâu có, đại hiệp Đông Hải ai ai cũng võ công cao cường, Tiểu Tiểu bội phục!”

Lúc Tiểu Tiểu nói xong mấy câu này, cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm khịt mũi khinh thường từ bốn phía. Nàng mặt dày, bất vi sở động*.

(*: Không có động tĩnh, không bị thuyết phục)

“Đội lên đảo rồi, cô nương nhập môn, tự nhiên cũng có thể có được một thân võ công giỏi như vậy.” Ôn Tĩnh lại không hề để ý. Hắn nói xong, xoay người vẫy tay, “Xuất phát! Về đảo!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy chiếc thuyền đều quay đầu, tiếp tục tiến về hướng đông.

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, nhập môn? Sao nàng không nhớ là mình có nói là muốn vào Đông Hải nhỉ?... Ai, quên đi, tùy hoàn cảnh vậy...

“Tà cô nương, giờ không còn sớm nữa, ngươì quay về khoang thuyền nghỉ ngơi đi.” Ôn Tĩnh quay đầu, sẵn sốc nói.

Tiểu Tiểu gật gật đầu, lúc quay người lại nhìn thấy biểu cảm của Ôn Túc, toàn thân liền rung mình một cái. Được rồi... Nếu không phải biết mình và hắn ngày xưa không oan, ngày nay không cừ, thật sự sẽ cho rằng hắn muốn giết người đấy. Chẳng lẽ, chỉ vì vừa rồi mình quý xuống đất cầu xin tha thứ mà tức giận?... Cũng không phải chuyện gì lớn mà, không phải chỉ kêu “Tha mạng” thôi sao?

Nàng kiên trì, không biết sống chết cười cười, xám xịt trở về khoang thuyền.

.....

~~~~~ Rời khỏi đất liền phân cách tuyến ~~~~~

Thuyền đi hai ba ngày, trời đất mênh mông trải dài trên mặt biển, dần dần cũng xuất hiện nhiều điểm đen. Nhìn gần thì điểm đen kia chính là một đám đảo lớn nhỏ không đồng đều, hình thù khác nhau. Đảo và đảo nối liền không dứt trên mặt biển xanh, hàng ngày đều dùng thuyền thay cho đi bộ. Cứ là ngư dân, nhà đồ ven bờ Đông Hải đều biết đến mấy đảo nhỏ này.

Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.

Lúc ba chiếc thuyền lớn kéo cánh buồm màu xanh tím lại, trên cầu tàu của đảo đã đứng đầy đệ tử của Thất Thập Nhị Đảo. Người nào người nấy đều mặc thanh y, đeo đao, hăng hái vô cùng.

Tiểu Tiểu ghé vào mạn thuyền, lúc thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán. Chả trách triều đình coi Đông Hải như cái gai trong mắt. Nhìn đi, chỉ một đảo như thế này, đệ tử đã có tới mấy trăm người. Nếu toàn bộ bảy mươi hai đảo tập hợp lại, vậy thì tuyệt đối là làm loạn trên biển rồi. Tiểu Tiểu ngược mắt nhìn xa một phen, từ xa nhìn lại, mấy đảo này đều ngập tràn một màu xanh tươi, núi rừng ẩn hiện, trên biển còn có khí âm vờn quanh, hơi có chút cảnh thiên thượng nhân gian*.

(* Thiên thượng nhân gian: Trên nhân gian có cảnh đẹp như trời)

“Rời thuyền.”

Tiểu Tiểu còn đang cảm thán, chợt nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Ôn Túc vang lên trên đỉnh đầu, dọa nàng phát hoảng. Nàng không dám thờ ơ, thành thành thật thật đi theo.

Ước chừng khoảng một khắc, liền đi tới tổng đường của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.

Tiểu Tiểu vừa đi vào trong vừa tán thưởng, những gì trên Đông Hải này, rất nhiều điều nàng chưa từng nghe cũng chưa từng thấy. Mà bố trí trong tổng đường này, cũng rất khác với trung nguyên, khiến nàng vô cùng tò mò.

Ôn Tĩnh thay quần áo, ngồi trên đường thượng, trên mặt vẫn là ý cười ôn hòa như trước.

“Lần này đi vào trung nguyên, mặc dù mất ‘Tam Thi Thần Châm’, nhưng cuối cùng cũng có thể thanh trừng phản đồ, ưu điểm bù khuyết điểm, chuyện mất châm, cũng không truy cứu nữa.” Ôn Tĩnh mở miệng, nói.

“Tạ đảo chủ!” Đám đệ tử cùng đồng thanh kêu lên.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, “Tam Thi Thần Châm” có thể là Cửu Hoàng thần khí, mà lúc trước Đông Hải cũng luôn luôn truy tìm thần châm, hiện tại

thất thủ, sao lại có thể nói một câu “Không truy cứu” được?... Quả nhiên là sâu không lường được a!

Ôn Tĩnh nhìn Tiểu Tiểu, cười nói: “Tà cô nương, ngươi tiến lên một bước.”

Tiểu Tiểu thấy mình bị gọi, liền bước lên một bước, sợ hãi đứng ở dưới đường.

“Hôm nay, lão phu nhận ngươi làm môn hạ Đông Hải, về sau mọi người đều là người một nhà.” Ôn Tĩnh nói.

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, “Ách... Đào chủ, ta...”

“Tà cô nương không cần khách khí, tôn sư và ta cũng có chút quen biết, chiếu cố ngươi là chuyện đương nhiên... Ngươi và đồ nhi Ôn Túc của ta cũng có quan hệ sâu xa, vậy thì gia nhập làm đồ đệ của hân đi.”

Lời này của Ôn Tĩnh vừa nói ra, trong đường một mảnh xôn xao.

“Ách... Ta...” Tiểu Tiểu còn muốn nói cái gì, đã thấy một gã đệ tử đem một ly trà đến đứng trước mặt nàng.

“Đến, kính chén trà bá sư này.” Ôn Tĩnh mỉm cười nói.

Tiểu Tiểu cực kỳ bất đắc dĩ, nàng nhìn Ôn Túc vẫn lạnh lùng như cũ, nuốt nuốt nước miếng, do dự mang trà đi lên, cung kính dâng.

Ôn Túc nhìn nàng một cái, đưa một tay nhận lấy, nhẹ uống một ngụm, rồi đưa lại cho Tiểu Tiểu.

Ôn Tĩnh vừa lòng gật đầu, nói, “Ôn Túc, nàng là đồ nhi của ngươi, ngươi cố gắng đốc lòng dạy bảo, không thể bạc đãi.”

Ôn Túc gật đầu, “Dạ, đào chủ.”

Tiểu Tiểu văng bụng trà như cũ, mờ mịt. Bá sư nhập môn đơn giản như vậy thôi á? Theo lẽ thường không phải là đốt hương cúng bá tử sư gì đó sao?

Tiểu Tiểu cứ mờ mịt như vậy nghe mọi người đứng lên chúc mừng mình và Ôn Túc, lại mờ mịt đi tới bữa tiệc tẩy trần, cuối cùng, mờ mịt đi đến phòng dành cho đệ tử mà mình được phát.

Môn nhân trong Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo khá đông, tất nhiên cũng không thể thiếu nữ đệ tử.

Phòng của đệ tử trong đảo đều là hai người một gian. Lúc Tiểu Tiểu vào phòng, liền thấy một nữ tử, tuổi lớn hơn nàng một chút, ngồi ở đầu giường, đang xếp quần áo.

Đệ tử đưa nàng đến giới thiệu vài câu, liền lui ra. Để lại một mình nàng ngây ngốc đứng ở cửa.

“Án...” Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, mở miệng, “Vị sư tỷ này...”

Nàng kia ngược mắt, đánh giá qua Tiểu Tiểu một lần, liền vươn tay chỉ vào một chiếc giường trống bên cạnh, nói: “Về sau ngươi ngủ ở giường này, quần áo đã đặt ở trên giường, nếu không vừa người thì tự mình sửa đi.”

Nàng nói xong, tiếp tục gấp quần áo, không quan tâm đến Tiểu Tiểu nữa.

Tiểu Tiểu chỉ đành yên lặng đi đến bên giường, vừa muốn vươn tay lấy quần áo, chợt nghe nàng kia nói: “Đừng rồi, ngươi đã là người ở cùng một phòng với ta, ta liền phải nhắc nhở ngươi. Ta sẽ không dùng chung cái gì với ngươi, ngươi thiếu cái gì, tự mình đi mua.”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, “Nga...” Nàng nghĩ đến cái gì, mở miệng nói, “Vị sư tỷ này xưng hô thế nào?”

Nàng kia có chút không kiên nhẫn, nói: “Diệp Ly.”

“Nga...” Tiểu Tiểu đáp lại, sau đó không dám nói thêm cái gì.

Nàng kia gấp xong quần áo, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu lúc này mới trầm tĩnh lại, hung hăng thở ra. Hối hận! Sớm biết thế này đã không đến Đông Hải! Đến Thái Bình thành! Thật là... Chi là...

Nàng lẳng lẳng nhắm mắt lại. Hiện tại lúc này, vẫn nên đi càng xa càng tốt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: CỬ THIÊN CỬ ĐỊA

Bên ngoài tổng đường của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo ba dặm, có một vách núi đen, gọi là Vân Nhai, là nơi đệ tử Đông Hải bị phạt ra đó suy ngẫm. Trên vách núi đen không có một ngọn cỏ, chỉ có nham thạch sắc bén, bên dưới là sóng biển dập dềnh. Ngày thường, nơi này có rất ít người đi tới, huống hồ hiện tại đã gần đến giờ tỵ, vách núi đen này đáng nhẽ phải không có vết chân người mới đúng. Nhưng mà, cổ tình lại có hai người đang ở trên nhai luận võ. Một người tay cầm song đao, chiêu chiêu sắc bén, dùng hết sức lực. Mà người còn lại, tuy là dùng tay không, lại vô cùng thành thạo, đem từng chiêu từng chiêu hóa giải. Hai người này, đúng là Ôn Túc và sư phụ hắn Ôn Tĩnh.

Không bao lâu, hai người dừng lại.

Ôn Tĩnh vuốt râu cười nói: “Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủn, đao pháp của ngươi đã lại tinh tiến hơn rồi.”

Ôn Túc thu đao, kính cẩn nói: “Đồ nhi không dám lười biếng.”

Ôn Tĩnh gật đầu, “Chuyện Tê Vũ sơn trang, ngươi xử lý tốt lắm. May mà lần này, người đến đều là đám tiểu bối trong Thần Tiêu phái, thân phận của ngươi chắc là sẽ không bị bại lộ.”

“Sư phụ, lần này Thần Tiêu phái xuất hiện lại trong giang hồ, chúng ta muốn thu thập Cửu Hoàng thần khí, chỉ sợ...” Ôn Túc nói.

Ôn Tĩnh cười vô cùng thoải mái, nói: “Tính tình thiên sư, vì sư vô cùng rõ ràng. Nếu hắn đã không lộ diện, điều này chứng minh Thần Tiêu phái chưa hề dùng hết toàn lực. Chỉ bằng mấy tên tiểu bối kia, không đáng phải lo.”

Ôn Túc gật đầu.

Ôn Tĩnh nhìn hắn, nói: “Vi sư lại lo lắng chuyện khác...”

Ôn Túc có chút không hiểu, ngược mắt nhìn hắn.

“Vi cô nương ngươi mang về kia, vô cùng cảnh giác a.” Ôn Tĩnh nói.

“...” Ôn Túc suy nghĩ một chút, nói, “Nàng đã đồng ý nhập môn...”

“Nhập môn?” Ôn Tĩnh mỉm cười, “Đến tận bây giờ nàng cũng chưa từng kêu ngươi một tiếng ‘Sư phụ’...” Ôn Tĩnh đi đến bên người Ôn Túc, “Cứ cho là nàng gọi, cũng bởi vì nguyên nhân khác nhĩ...”

Nghe thấy câu này, chân mày Ôn Túc cau lại.

“Xem ra vi sư nói không sai rồi.” Ôn Tĩnh vươn tay vỗ nhẹ bả vai Ôn Túc, “Vô học của ngươi trong đám đệ tử cùng lứa đứng hàng cao nhất, nhưng nói đến chuyện dỗ nử hài tử, ngươi thua xa sư đệ của mình, sau này, nên chăm chỉ học tập đi...”

Nói xong, Ôn Tĩnh bước đi, rời khỏi Vân Nhai.

Ôn Túc lẳng lặng đứng đó một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi cất bước rời đi.

Sư phụ, tục ngữ có câu: Một ngày là sư phụ, cả đời là sư phụ. Hai chữ này, không thể tùy tiện kêu. Nàng chỉ gọi hắn là sư phụ hai lần, một lần là ở trên sông, một lần ở cảng. Lần đầu tiên là nhận sai, vậy còn lần thứ hai? Một tiếng “Sư phụ” của nàng kia, rốt cục là vì cái gì mà gọi... Còn có, nếu Liêm gia đã chấp nhận nàng, vì sao nàng lại muốn về Đông Hải cùng hắn?

Mấy vấn đề này khiến hắn trầm tư suốt dọc đường. Bỗng nhiên, hắn nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của đàn tam huyền, hòa cùng sóng biển, từng đợt từng đợt vang lên.

Ôn Túc ngẩng đầu, bước nhanh đi tới một đoạn đường, liền thấy được cái người ngồi trên bãi biển đánh đàn tam huyền kia.

Tiểu Tiểu ôm đàn tam huyền, ngồi trên đá, vừa đàn vừa hát: “Tỷ muội cười, một khúc ngân đăng xinh đẹp. Trong cảnh hoa nâng chén hi vọng, chưa nói đã cười. Danh lợi gì đây? Theo đuổi giấc mộng hoàng lương làm gì? Đời không mãi còn xuân sắc, hoa rơi buông xuống, tàn úa trên cầu.”

Tỷ muội giận giữ, bỗng dung ly biệt, xem nhẹ đau buồn. Một mội tóc mây không chỉnh, sợ người hỏi. Chuông vàng quãng đi, son lạnh, đàn cầm nhân nhả, tiếng không vang lên. Đệm uyên ương cô độc, hận mới sinh ra, hận càng thêm hận.

Tỷ muội si, chữ nhỏ trên thư hồng nói tiếng tương tư, trải qua khốn khổ nào ai có biết? Tình thâm như thế. Quên chi ngày hôm qua, tâm vẫn mềm mại như tơ. Uyên ương gặp lại, thề thốt làm chi phí hoài bản thân, ba kiếp dây dưa, dây dưa ba kiếp.”

Thủ khúc này, Ôn Túc đã từng nghe lúc trên thuyền. Chi là, giờ khắc này, về trâu tức trong tiếng ca kia biến mất hầu như không còn, không hề lưu lại, chỉ còn lại ôn nhu không kể cùng phiền muộn đau thương.

Hồi lâu sau, đàn ngừng. Tiểu Tiểu đứng lên từ trên đất, lười biếng duỗi thắt lưng. Sau đó, nhảy xuống khỏi phiến đá, ôm đàn tam huyền, nhẹ nhàng hát một điệu dân ca, nhảy cóc đi về.

Ôn Túc nhìn theo bóng nàng rời đi, không tự giác nhẹ thở dài một hơi.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Tiểu Tiểu tỉnh lại, Diệp Ly cùng phòng đã rời đi rồi. Nàng có chút mờ mịt đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn sắc trời. Ngay sau đó, cứng ngắc... Được rồi, đã qua giờ Thìn (7h – 9h). Nàng nhớ mang máng, có ai đó đã từng nói với nàng, mỗi ngày giờ Mẹo (5h – 7h) phải dậy để luyện võ.

Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời thở dài. Buổi tối không ngủ được, buổi sáng dậy không nổi, chuyện rất bình thường a! Nếu biết sớm đã không chạy ra bờ biển ca hát... Kệ đi, muộn cũng muộn rồi, không cần phải cố gắng sớm thêm một chút làm gì. Nàng nghĩ đến đây, chậm rì rì đi rửa mặt chải đầu. Sau khi ăn mặc thỏa đáng, đem đồ đạc tùy thân cất cẩn thận lại, mới chậm rì rì đi đến võ đường. Không thể nghĩ ngờ, lúc đi đến võ đường, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn nàng.

Tiểu Tiểu thanh thanh cổ họng, vô tội nói: “Ách... Cái kia... Ta lạc đường...”

“Lạc đường những một canh giờ?” Ôn Túc đi ra từ trong đám người, lạnh lùng nói.

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, nói: “Chắc là thế đi...”

Ôn Túc vẫy tay, ý bảo đám đệ tử phía sau tiếp tục luyện võ, sau đó dùng ngữ điệu lạnh thấu xương tùy nói với Tiểu Tiểu: “Đi ra bên kia đứng.”

Phạt đứng? Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ thở dài, chậm rì rì đi đến bên cạnh võ đường, chậm chạp chán nản đứng.

Ước chừng một khắc sau, đám đệ tử kết thúc luyện tập, đều tự tản ra. Ôn Túc đi đến bên cạnh Tiểu Tiểu, nhìn bộ dạng đứng không ra gì của nàng, lắc đầu, nói: “Đi theo ta.”

Tiểu Tiểu sợ hãi đuổi theo, cùng Ôn Túc đi vào hoa uyển bên cạnh võ đường. Trong hoa uyển, có một mảnh đất trống, hai bên đặt đầy đủ các loại binh khí. Ôn Túc đứng lại, mở miệng, giống như tự nói: “Sau này ngươi luyện võ ở trong này.”

Tiểu Tiểu đánh giá mấy binh khí kia, phần lớn là trường đao. Nàng nhớ được, hễ là đệ tử của Đông Hải, thì đều dùng xiềng xích và trường đao. Nàng nghĩ nghĩ, tùy tiện cầm lấy một cái, sau đó ai oán nói: “Sur thúc... Muốn luyện trường đao? Ta.. Ta hình như nhắc không nổi a...”

Lúc Ôn Túc nghe thấy câu sur thúc kia, mi khẽ nhướng một cái, nhưng cũng không tỏ vẻ gì. Hắn đi đến bên nàng, mở miệng nói: “Không cần. Ta dạy ngươi dùng song đao.”

“Song đao?” Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

Ôn Túc gật gật đầu, từ trên giá lấy ra một bộ đao nhỏ, đưa cho nàng, “Ngươi nhập môn nửa chừng, nền tảng gì đó ta cũng không mong đợi gì. Ta sẽ đem bộ sách võ thuật truyền thụ cho ngươi, ngươi từ từ tu luyện đi.”

Tiểu Tiểu nhận lấy bộ đao nhỏ kia, ngược mắt hỏi: “Sur thúc... Luyện thể này đến bao giờ mới có thể nghỉ ngơi a?”

Ôn Túc nhìn nàng, ánh mắt có chút bất mãn, hần lạnh lùng nói: “Khi nào nghỉ ngơi, do ta định đoạt.”

Tiểu Tiểu không nói gì, kiên trì gật đầu.

.....

Tiểu Tiểu rốt cục cũng biết ngủ quên là chuyện nghiêm trọng đến mức nào. Điểm tâm chưa ăn cũng không tính là chuyện lớn gì, nhưng bụng rỗng mà đi luyện võ đến buổi trưa lại là một chuyện khác.

Tiểu Tiểu một tay đỡ tường, một tay xoa thắt lưng, hữu khí vô lực đi ăn cơm, thật sự là cả tâm trạng muốn khóc cũng có. Người xấu khó làm, người xấu võ nghệ cao cường lại càng khó làm. Nàng nhớ sư phụ “Quý Sư” kia của mình, không khỏi có chút cảm khái. Trong đám loạn quân có thể lấy được thủ cấp của tướng địch, tùy tiện tiền tiền lưu lạc trên giang hồ cũng có thể đi vào các đại môn phái... Loại võ nghệ cao cường này, lúc học nhất định là thống khổ muốn chết. Ông trời có mắt a, nàng chỉ cần làm một người xấu võ nghệ lằng nhằng là được rồi mà...

Nàng đang ai oán, lại thấy ở chỗ rẽ phía trước truyền đến tiếng nói chuyện.

“Cái cô Tà Tiểu Tiểu kia, ngày hôm qua trễ như vậy cũng chưa trở về, nàng dậy muộn không kịp luyện, sao có thể trách ta!” Thanh âm nói chuyện, Tiểu Tiểu đột nhiên nhận ra, là Diệp Ly cùng phòng nàng. Nàng dừng chân lại, cẩn thận tránh ở phía sau tường.

“Buổi tối còn đi ra ngoài? Oa...” Một nữ đệ tử khác mở miệng, giọng nói có hơi cổ quái, “Ài, các ngươi nói xem, nàng có lai lịch gì a?”

“Có trời mới biết. Đông Hải luôn luôn không nhận đệ tử nửa chừng, lần này lại vì nàng mà phá lệ. Hơn nữa, Ôn sư bá luôn luôn không thu đệ tử, sao lại có thể dễ dàng thu nhận nàng như vậy?” Một nữ đệ tử khác lại chen vào, nói.

“Ta nghe nói, nàng và Ôn sư bá là thân thích!”

“Thân thích? Giống chỗ nào a?... Đúng rồi, các ngươi có nghe bọn hần nói hay không a?” Diệp Ly mở miệng.

“Nói cái gì?” Mấy đệ tử kia lắc đầu.

Diệp Ly cau mày, “Chính là lúc nàng mới đến đây, nghe nói gặp phải người của Nam Hải Bắc Thần Cung. Nàng a, ngay cả đánh cũng chưa đánh, liền quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ. Còn nói trên có mẫu thân tám mươi, dưới có con nhỏ tám tháng a.”

“Oa! Không thể nào!” Đám nữ đệ tử kinh ngạc.

“Lừa các ngươi làm gì!” Diệp Ly nói, “Còn có a, mấy ngày trước đảo chủ rời đảo, không phải chúng ta không đoán ra nguyên nhân hay sao? Hóa ra, là đi đón tiếp nàng a!”

“Oa! Không thể nào!” Đám nữ đệ tử tiếp tục kinh ngạc.

“Các ngươi xem, sáng nay nàng đến chỗ luyện tập trễ như vậy, cũng chỉ bị phạt đứng a! Ngày thường, nhẹ một chút là phải luyện quyền một canh giờ, nặng hơn đã phải đi tới Vân Nhai kiểm điểm! Nhìn đi, lai lịch của nàng lớn cỡ nào!”

“Oa!!! Thật Sự a!!!” Đám nữ đệ tử kinh ngạc không thôi.

Tiểu Tiểu dán vào vách tường, cũng rất kinh ngạc. Không nghĩ tới a không nghĩ tới, bên trong lại phức tạp như vậy a... Chả trách thái độ của mọi người đều không tốt. Nàng thờ dài, cười cười.

Hồi nhỏ, nàng cũng từng bị người khác chán ghét như vậy, hơn nữa, khi đó nàng rất hay bị khi dễ. Đau trên người là chuyện nhỏ, tuổi nàng còn bé nên nàng cũng không hiểu vì sao mọi người lại chán ghét mình, hơn nữa, cho dù đến bất kỳ chỗ nào, cũng đều có người như vậy. Dần dần, nàng bắt đầu không dám chơi đùa cùng người khác nữa, mỗi lần đều cô độc một mình ngồi một chỗ.

Sư phụ thấy nàng như vậy, liền nói với nàng: Tiểu Tiểu, trên cái thế giới này, có người đối xử tốt với con, nhất định cũng có người đối xử không tốt với con. Đây là chuyện không thể thay đổi...

Nàng nghe không hiểu, chỉ khóc suốt.

Nàng vừa khóc, biểu cảm của sư phụ càng thêm cô đơn. Hần nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, vỗ lưng nàng, dỗ nói: Tiểu Tiểu, chỉ cần nhớ kỹ người đối xử tốt với con, cái khác, liền quên hết đi...

Nhớ kỹ người tốt với mình, cái khác, liền quên hết đi...

Người đối xử tốt với mình sao... Một nháy mắt kia, Tiểu Tiểu chỉ có thể nhớ đến một người. Ngay sau đó, nàng mạnh mẽ xoay người, đặt đầu lên vách tường, bất đắc dĩ đập nhẹ.

Lúc này, đám nữ đệ tử kia đã đàm luận xong, đang đứng dậy rời đi. Đi chưa được mấy bước, liền thấy Tiểu Tiểu đang đập đầu. Vì thế, tất cả đều dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn nàng.

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, xấu hổ cười cười, “Ách... Đầu ta ngứa.. Cọ cọ...”

Lúc này, đám thiếu nữ kia không nhìn nàng nữa, nhanh chóng bỏ đi.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ vô cùng, lấy đầu cọ vào tường, “A... Rất khó khăn a...”

Ban đêm, trên bãi biển vẫn vang lên tiếng đàn tam huyền. Điệu nhạc vẫn vậy, vẫn thê lương như thế. Ở một nơi không xa bên cạnh đó, vẫn như cũ có người lẳng lặng lắng nghe...

.....

Đêm khuya, trên sơn đạo tiêu điều, vết chân ít ỏi. Ánh trăng thanh lãnh, càng thêm âm trầm.

Một nhân ảnh cấp tốc chạy trên sơn đạo, giống như đang trốn tránh cái gì đó.

Đột nhiên, thân ảnh kia ngừng lại.

“Thạch Mật, ngươi không phải đối thủ của ta...” Một phụ nhân khoảng chừng trên dưới năm mươi từ trong bóng đêm đi ra, đúng là một trong thượng thất quân của Thần Nông thế gia, Vân Hoa.

Bóng đen lúc trước, tất nhiên chính là tông chủ Thạch Mật không sai vào đâu được.

Vân hoa nhìn Thạch Mật, nói: “Trường sinh cô đã bị hủy, ngươi còn chưa từ bỏ ý định sao?”

Về mặt Thạch Mật lạnh lùng, “Không nhọc công ngươi lo lắng.”

Vân Hoa thở dài, “Hồ đồ không bỏ. Vốn định bắt ngươi toàn vẹn trở về Thần Nông trị tội, hiện giờ xem ra, chỉ có thể phế đi vài cái gân mạch của ngươi rồi!” Nàng nói xong, thả người tấn công về hướng Thạch Mật.

Thạch Mật vốn đã hao phí không ít thể lực, mà nội lực của Vân Hoa lại đứng trên nàng. Nàng biết mình không có phần thắng, vẫn không hề tránh né, nghênh đón.

Dưới ánh trăng, thân châm màu đen như ẩn như hiện, xuyên thấu không khí.

Vân Hoa thoải mái nhẹ nhàng tránh đi.

Hồ hấp của Thạch Mật hơi loạn, sắc mặt lại vẫn bình tĩnh không hề dao động như cũ.

Vân Hoa nhíu mày, “Quả nhiên ngươi đã tu luyện ‘Viêm Thần Giác Thiên’... Bộ nội lực này hại thân rất lớn, sau này khổ cực ngươi tự chịu!”

Thạch Mật khinh thường thờ mặt nhọc, cắn răng nói: “Không nhọc công ngươi lo lắng!”

Vân Hoa lắc đầu, nâng tay tụ lực, đang định đánh xuống. Đột nhiên, thân châm vốn đã tránh được lại đột nhiên ào ào hiện ra, dùng phương thức quỷ dị đánh úp về phía Vân Hoa.

Vân Hoa nhanh chóng tránh đi, mà châm này lại giống như có sinh mệnh, đuổi theo. Nàng trốn tránh không kịp, bị châm đâm thương chân trái. Khiến nàng kinh ngạc là, châm kia sau khi đâm vào bắp chân rất nhanh lại thoát ra, tiếp tục công kích.

Vân hoa không hề ham chiến, vội vàng lui ra, thả người rời đi.

Lúc này, một đám người từ trong rừng cây hai bên đi ra. Cầm đầu, chính là Ngụy gia đại công tử, Ngụy Khải.

Chỉ thấy trong tay hắn nắm một chiếc hộp nhỏ, thân châm sau khi bay đến bên người hắn, liền tụ tập lại một chỗ, rơi vào bên trong hộp.

“Đã lâu không gặp, tông chủ.” Ngụy Khải khép hộp nhỏ lại, mở miệng chào Thạch Mật.

Thạch Mật đứng thẳng thân mình, về mặt vẫn hờ hững như cũ. Nàng nhàn nhạt mở miệng, nói: “Vì sao ngươi cứu ta?”

Ngụy Khải cười, nói, “Tông chủ cứu người, tại hạ khâm phục đã lâu. Hơn nữa, lúc này đây, Thần Nông thế gia chỉ vì một việc nhỏ như vậy, lại có thể vô tình vô nghĩa lung bắt tôn chủ. Tại hạ thật sự không thể nhìn tiếp...”

Thạch Mật chưa nghe xong mấy câu khách sáo kia, đã lạnh lùng nói: “Khỏi cần khách sáo, cho bọn tọa một lí do để hợp tác với ngươi.”

Nghe thấy câu này, Ngụy Khải cười gật đầu, “Tông chủ quả nhiên là người sáng khoái.” Hắn tiến lên vài bước, cầm hộp nhỏ trong tay đẩy tới, “...Bây giờ hai mươi chiếc ‘Tam Thi Thần Châm’ tại hạ đã tập hợp đủ vì tông chủ. Một chút tâm ý này, mong tông chủ vui lòng nhận cho.”

“‘Tam Thi Thần Châm’ cũng là vật ngươi luôn luôn theo đuổi, tại sao lại muốn tặng cho bọn tọa?” Thạch Mật nhìn chiếc hộp nhỏ kia, cũng không hề vươn tay nhận lấy.

Ngụy Khải cười nói: “Bởi vì, hôm nay, ngoại trừ tông chủ, không còn người nào đủ tư cách dùng bộ châm này.”

Thạch mật nhìn hộp nhỏ, không nói một câu.

“Tông chủ, hẳn ngài đã biết, Thần Tiêu phái ta đã về triều. Hiện tại đang phụng mệnh đương kim thiên tử truy tra Cửu Hoàng thần khí. Nếu như có thể có được sự tương trợ của tông chủ, tự nhiên là như hổ thêm cánh.” Ngụy Khải nói, “Mà tông chủ, nếu như đáp ứng, Thần Tiêu phái cũng nhất định dùng toàn lực giúp đỡ tông chủ đoạt lại Thần Nông thế gia...”

Thạch Mật lạnh lùng nghe, cũng không nói chuyện.

“... Có Thần tiêu phái của ta tương trợ, lại còn có cả ‘Tam Thi Thần Châm’ này nữa, thiên hạ cũng thế, khởi từ hồi sinh cũng vậy... Tông chủ muốn cái gì, đều có thể đạt được...” Ngự khí của Ngụy Khải pha chút thâm ý.

Thạch Mật trầm mặc một lát, ngược mắt nhìn hắn một cái, nhận lấy hộp nhỏ. Nàng định mở ra, Ngụy Khải lại vươn tay đề lại chiếc hộp.

Thạch Mật nhìn hắn, trong ánh mắt có chút bất mãn.

“Tông chủ phải cẩn thận, hiện giờ trong tay ngài, đã không còn là ‘Tam Thi Thần Châm’...” Ngụy Khải cười nói.

“Ngà?”

Ngụy Khải gật đầu, từng chữ từng chữ, nói: “Thử ngài cầm trong tay, chính là Cửu Hoàng thần khí chi nhất: ‘Sao Nam Đầu Duyên Thọ’...”

“Sao Nam Đầu... Duyên Thọ...” Trên khuôn mặt chỉ có vẻ bình tĩnh của Thạch Mật có chút thay đổi.

“Đúng.” Ngự Khải trả lời.

Thạch Mật nâng hộp nhỏ lên, dè dặt cẩn trọng mở ra. Trông hộp, bảy trăm hai mươi chiếc thần châm xếp gọn gàng, có thêm sáu khối nam châm hình trong, trên mỗi khối đều khắc chữ, đúng là Nam Đầu lục tinh: Tuân, Yêu, Nghĩa, Nhân, Tương, Từ, Mẫu.

(Ta cũng không biết vì sao lại là Sao Nam Đầu Duyên Thọ. Chỉ thấy trong 6 vị tinh quân tương ứng với 6 ngôi sao chòm Nam Đầu có một vị là Duyên Thọ Tinh Quân >.

“Sao Nam Đầu chủ sinh, Bắc Đầu chủ tử. Trong Cửu Hoàng thần khí đã có sao Nam Đầu, vậy còn Bắc Đầu...” Thạch Mật khép hộp nhỏ lại, lạnh nhạt nói.

“Tổng chủ quả nhiên thông minh.” Ngự Khải mỉm cười, nói, “‘Bắc Đầu Sát’ đang ở đâu, tại hạ cũng đã tra được...”

“Đem Cửu Hoàng thần khí giao cho bốn tọa, người không sợ?” Thạch Mật hỏi.

“Ha ha...” Ngự Khải nở nụ cười, “‘Người có Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ’, Ý của câu nói này, chỉ có tập hợp đủ chín cái, mới có thể có được lực lượng đoạt thiên hạ.”

“Cho nên, hiện tại là người lợi dụng bốn tọa?” Trên mặt Thạch Mật có nét tươi cười nhàn nhạt.

“Nếu như cần đến, sao lại không làm” Ngự Khải nói.

Thạch Mật gật đầu, “Thiên hạ, ta không có hứng thú...” Nói xong, nàng thu hồi hộp nhỏ.

Ngự Khải cười, mở miệng nói: “Đã được tông chủ đồng ý hợp tác, vậy thì chúng ta liền xuất phát thôi.”

Ngự Khải xoay người, chỉ thấy một con khoái mã chạy vội đến, người ngồi trên lưng đeo trường cung, trên hộp khắc gia huy Liêm gia.

“Ngự công tử, thuyền đã tới. Công tử nhà ta mời người nhanh chóng đến bến tàu.” Người tới không hề xuống ngựa, cứ như vậy, từ trên cao nhìn xuống, nói.

Ngự Khải gật đầu.

Khoái mã lập tức quay đầu, không chút do dự rời đi.

“Thần Tiễn Liêm gia...” Thạch Mật mở miệng, nói.

Ngự Khải thở dài, “Công tử nhà quan làm việc, luôn luôn có quy củ, ở chung thật chán a.” Hắn thần nhiên phẩy tay bảo thủ hạ rời đi, “Đi thôi, xuất phát đi Đông Hải...”

Hắn cất bước, cuối cùng, nhẹ giọng giống như tự nói: “... Sợ là chỉ có mình người mới biết được bí mật về Cửu Hoàng thần khí a... Tiểu sư muội...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cửu thiên đầy sao (Sao sáng đầy trời)

Hạ tuần* tháng năm, thời tiết cũng từ từ nóng lên. Tiểu Tiểu cầm song đao, đứng trong hoa viên, ngẩng đầu nhìn thái dương chói lọi.

(Hạ tuần: Theo lịch cổ của Trung Quốc thì 01 tuần là 10 ngày và một tháng có 3 tuần gồm thượng tuần (tương đương từ ngày 1 đến ngày 10 của tây lịch), trung tuần (tương đương từ ngày 11 đến ngày 20) và hạ tuần (tương đương từ ngày 21 đến ngày 30))

“Sao lại không luyện?” Một bên, Ôn Túc ngồi trên ghế tựa, mở miệng nói.

“Luyện, lập tức luyện!” Tiểu Tiểu lau mồ hôi, thở dài. Một chết người, bộ đao pháp này nàng luyện đã nửa tháng, hơn nữa mỗi ngày luyện những bốn năm canh giờ, so với bộ thủ pháp “Không thể không luyện” kia còn vất vả hơn a! Rõ ràng, bộ đao pháp này phải gọi là “Chết cũng phải luyện” mới đúng... Quên đi... Ai...

Nàng thở dài, vung đao, đang định luyện tiếp. Đã thấy Ôn Túc bung một chén trà nhỏ trên chiếc bàn con lên, uống.

Tiểu Tiểu nhìn động tác của hắn, tin không khỏi đập mạnh và loạn nhịp. Bộ dạng uống trà của hắn giống hệt với sư phụ, ba ngón đầu nhẹ nhàng cầm lấy chén trà, ngón áp út nhẹ nhàng đặt dưới chén, ngón cuối thì hơi cong lại. Lúc uống trà, ngụm thứ nhất chỉ nhấp một ít, ngụm thứ hai nhiều hơn để thấm trà. Mỗi lần chỉ uống hai ngụm, sau đó liền để chén xuống. Hồi nhỏ, Tiểu Tiểu cảm thấy uống trà như vậy rất đẹp, bản thân cũng tự học rất lâu, nhưng rốt cục vẫn không có được cái loại ý nhị này.

Nàng nhìn Ôn Túc, nhẹ nhàng cười rộ lên. Quả nhiên là huynh đệ a, không chỉ có diện mạo, ngay cả thói quen cử chỉ cũng rất giống nhau.

“Nhìn cái gì...” Nhận thấy ánh mắt của nàng, Ôn Túc có chút bất mãn mở miệng.

Tiểu Tiểu cười, nói: “Sư thúc, bộ dáng lúc người uống trà, rất giống sư phụ nha!”

Nghe thấy câu này, chân mày Ôn Túc cau lại, “Vậy thì làm sao?”

Ngữ khí của hắn lạnh băng, giống như không vui. Tiểu Tiểu đương nhiên nhìn ra được. Thiên hạ có ai thích bị so sánh với người khác đâu?

“Ách... Kỳ thực, cũng không phải là quá giống.” Tiểu Tiểu mở miệng, nói.

Ôn Túc nhìn nàng, trầm mặc.

Tiểu Tiểu đi lên vài bước, bung chén trà lên. Nàng hít sâu một hơi, một cước dẫm nát chiếc bàn con, ngửa mặt lên trời, há miệng, một hơi uống sạch nước trà, sau đó, nàng hào sảng dùng tay áo lau miệng, thở ra một hơi dài.

Nàng cười, nói với Ôn Túc: “Sư phụ ta uống như vậy đó!”

Ôn Túc ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhìn cuống bàn chân Tiểu Tiểu đang dẫm nát chiếc bàn con.

Tiểu Tiểu cười vô cùng giáo hoạt, nàng buông chén trà, bỗng nhiên nhảy ra, ôm quyền nói: “Đa tạ sư thúc ban thưởng trà!”

Ôn Túc lúc này mới phản ứng lại. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, đột nhiên, bật cười.

Thấy hắn cười, Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng đắc ý. Vị sư thúc này của nàng lúc nào cũng trung ra cái vẻ mặt lãnh đạm, ngay cả cười cũng lạnh lẽo như băng, hiện giờ có thể cười ập ập như vậy, quả thực là quá khó tin rồi.

Ôn Túc đứng dậy, thu lại ý cười, nói: “Nếu dùng tâm tư này dùng cho võ học, người đã sớm thành công rồi, cũng không cần cầu xin tha mạng nhiều lần như vậy.”

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, nói: “Cho dù ta có võ công cái thế, vẫn sẽ cầu xin tha mạng nha...”

Ôn Túc không hiểu, “Tại sao?”

“Bởi vì...”

Tiểu Tiểu vừa định trả lời, đột nhiên một đệ tử thân sắc vội vàng chạy vào trong hoa viên, nói với Ôn Túc: “Sư bá, đảo chủ gọi người đến, tất cả mọi người tới đại đường.”

Ôn Túc gật đầu.

Tiểu Tiểu vui vẻ, cái này có phải chứng minh một điều là nàng không cần luyện đao nữa không. Nàng lập tức buông song đao, vẻ mặt chờ mong, chuẩn bị rời đi.

Ôn Túc thấy thế, bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi khỏi hoa uyển.

.....

Trong đại đường, đệ tử Đông Hải đã tụ tập đầy đủ, biểu tình mọi người vô cùng nghiêm túc, cảm như hén. Ôn Tĩnh ngồi trên đường thượng, hai bên là vài vị đại chủ của mấy đảo lớn trong Đông Hải.

Ôn Túc vào cửa, sau khi hành lễ xong, liền ngồi xuống ghế tựa đặt ở một bên. Tiểu Tiểu ngoan ngoan đi tới hàng ngũ đệ tử, đứng vào.

“Người đã đến đông đủ rồi chứ?” Ôn Tĩnh mở miệng, hỏi.

Lâm Cháp đứng một bên lập tức đáp: “Đủ đủ, đảo chủ.”

Ôn Tĩnh gật đầu, nói: “Hôm nay, triệu tập mọi người đến là có một việc muốn nói cho mọi người.” Ôn Tĩnh thoáng tạm dừng, “Đêm qua, trong phái ta có một đệ tử tự mình dong thuyền rời đảo...”

Ôn Tĩnh nói xong câu đó, đám đệ tử liền ồ lên.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng trong lòng lại hiểu ra một chuyện. Xem ra, ở nơi này, nếu tự tiện rời đảo, là tội lớn a...

“Môn quy của bản phái, nếu như không có mệnh lệnh của đảo chủ, bất luận kẻ nào cũng không được phép tự mình rời đảo, vi phạm môn quy phải bị xử lý.” Một đà chủ bên người Ôn Tĩnh mở miệng, “Đảo chủ nhân hậu, chỉ cần người kia dám đứng ra nhận tội, đảo chủ sẽ dựa theo lý do mà nhẹ nhàng xử lý.”

Trong đại đường nháy mắt yên tĩnh lại.

Tiểu Tiểu thở dài, đợi nửa ngày, hóa ra là tróc nã người a. Không thú vị... Lại nói tiếp, cũng chỉ là tự mình rời đảo, có cần phải hao tổn tâm sức vậy hay không?

Sau một lát trầm mặc, Ôn Tĩnh đứng lên, mở miệng nói: “Từ khi bốn tọa kế vị chức đảo chủ, tự nhận thấy đã luôn chăm lo việc nước, đối đãi với các vị không tệ. Hiện tại, có người vi phạm môn quy, tự mình rời đảo, cho dù nguyên do là vì cái gì, bốn tọa đều hi vọng, hẳn có thể đứng ra cho bốn tọa một lời giải thích.”

“Đảo chủ, nhiều lời như vậy làm gì?” Trong đám đà chủ, có người đứng dậy, “Nửa đêm, tự mình rời đảo, nhất định là gian tế của Nam Hải, chó săn của triều đình! Đợi ta tự mình tra hỏi! Đệ tử trong phái nếu có người nào giấu diếm chút gì, đều xử cùng tội!”

Mấy lời ngoan độc này nói ra, trong đám đệ tử có người kêu lên.

Tiểu Tiểu nhìn trái nhìn phải, lòng tràn đầy tò mò xem phản đồ kia rốt cục là ai.

Đột nhiên, có đệ tử tiến lên một bước, mở miệng nói: “Đảo chủ, đệ tử có việc muốn bẩm báo.”

“Nói.” Ôn Tĩnh ngồi xuống.

Đệ tử kia nói: “Giờ Sửu đêm qua, đệ tử nhìn thấy có người đi về hướng bờ biển.”

“Là ai?”

Đệ tử kia nhìn Ôn Tĩnh liếc mắt một cái, có chút khiếp đảm, nhưng vẫn mở miệng nói: “Là... Là Tả Tiểu Tiểu!”

Tiểu Tiểu giật mình kinh hãi. Đệ tử chung quanh đều đồng loạt xoay người nhìn nàng, tình cảnh vô cùng hùng tráng.

“Thật sao?” Ôn Tĩnh nhìn Tiểu Tiểu, hỏi đệ tử kia.

Đệ tử kia chóe chút khiếp đảm, nói: “Đảo chủ, việc này chỉ cần hỏi đệ tử cùng phòng của nàng liền biết ngay.”

Vì thế, ánh mắt mọi người lại xoay về phía Diệp Ly. Diệp Ly có chút xấu hổ, nàng do dự nói, “Ta... Tối hôm qua...”

Tiểu Tiểu cứng ngắc. Khuya khoắt, đi ra bờ biển ca hát, chuyện này nói ra cũng chưa chắc đã có người tin a? Huống chi, vị sư tỷ này với nàng xưa nay lãnh đạm, nhất định sẽ không nói giúp cho nàng...

“Ách... Kỳ thực ta...” Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, nghĩ rằng nên giải vậy thế nào đây.

“Đảo chủ, không cần hỏi nhiều! Dưới nghiêm hình, xem nàng có nói thật hay không!” Một vài vị đảo chủ không chịu nổi nữa, cắt ngang lời nàng, giận giữ quát.

Tiểu Tiểu nghe vậy, lòng liền giật nảy lên, nghiêm hình tra tấn??? Không phải chứ??? Nàng chớp chớp mắt, ngay sau đó, bèn bước xông lên phía trước, “Bùm” một tiếng quỵ xuống, hô lớn: “Đảo chủ thứ tội a! Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Tả Tiểu Tiểu ta... Ta... Ta thật sự không biết là không thể tự mình rời bến a...”

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Tiểu Tiểu than thở khóc lóc, ai oán vô cùng, nói: “Là ta làm, nhưng ta tuyệt đối không phải gian tế của Nam Hải, chó săn của triều đình a! Ta biết sai rồi... Đảo chủ ngài tha cho ta đi...”

Ôn Tĩnh hoàn toàn không hiểu gì, nói không lên lời.

Mấy vị đà chủ bên cạnh lại phẫn nộ rồi.

“Vô liêm sỉ! Hóa ra là nguoi! Lúc trước nguoi xin Nam Hải khoan dung, mất hết mặt mũi của Đông Hải, hiện tại lại còn dám tự mình rời đảo?! Vừa rồi bảo nguoi nhận tội, tại sao không nhận!”

Tiểu Tiểu vô tội nói: “Ta... Ta sợ hãi, cho nên... Các vị đà chủ... Lần sau ta không dám nữa...”

“Đạo chủ, việc này không phải chuyện nhỏ, nhất định phải phạt nặng!”

Tiểu Tiểu cúi đầu thờ dài. Thiên lý có tồn tại hay không a, sao nàng lại cứ xui xẻo như vậy chứ? Ai... Quên đi, kệ vậy...

“Khoan đã.” Ôn Túc đứng lên, bước một bước, mở miệng nói.

“Sao vậy, ngươi muốn cầu tình cho nàng?” Biểu tình của đạo chủ không tốt.

“Không phải.” Ôn Túc đi đến bên người Tiểu Tiểu, “Ta chỉ muốn hỏi nàng mấy vấn đề thôi.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn hắn, không hiểu.

“Đến qua, ngươi rời bến bằng cách nào?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, “Chèo thuyền...”

“Chỉ một mình ngươi?”

“Chỉ một mình ta...”

“Từ bờ đông hai bờ tây?”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, sợ hãi nói: “...Tây... Bờ tây...”

Lúc này, trong đám đệ tử lại xôn xao lên. Biểu tình của Ôn Tĩnh trên đường thượng và mấy đạo chủ cũng có chút quái dị.

Ôn Túc xoay người, nói: “Đạo chủ, nàng ngay cả bến tàu của phái nằm ở đâu cũng không biết, làm sao có thể lấy thuyền rời bến?”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

Ôn Túc nhìn nàng, nói: “Chỉ có hai bờ nam bắc của bốn phái mới có bến tàu, chẳng lẽ, ngươi định nói, ngươi dùng thuyền của mình để rời bến sao?”

“Ta...” Tiểu Tiểu nghẹn lời.

Ôn Tĩnh trên đường thượng nhợt nhạt mỉm cười, nói: “Tiểu Tiểu, nếu không phải là ngươi, tại sai ngươi lại nhận tội?”

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, “Ta...”

“Đạo chủ, nha đầu này nói năng lớn xôn, trước sau bất nhất, rõ ràng có điều lừa dối. Cho dù không phải là nàng làm, chỉ sợ nàng và gian tế kia nhất định không tránh khỏi việc có quan hệ.” Đạo chủ mở miệng, nói.

Tiểu Tiểu cực kỳ bất đắc dĩ. Sao chuyện lại càng ngày càng phức tạp vậy a...

“Tiểu Tiểu, ngươi biết phản đồ là ai sao?” Ôn Tĩnh mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, “Ta...”

“Đạo chủ,” Ôn Túc mở miệng, “Nàng xứng bậc như thế, tất cả đều là do đệ tử dạy dỗ không nghiêm. Mong đạo chủ giao việc này cho đệ tử xử lý.”

“Ôn Túc, đây là ngươi muốn bao che khuyết điểm?” Đám đạo chủ đứng bên không bui.

Ôn Túc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng, “Đệ tử không dám.”

Ôn Tĩnh thấy thế, đứng dậy, cười nói: “Nếu ngươi đã nguyện ý truy xét việc này, bốn tọa liên cho ngươi cơ hội. Tuy nhiên...” Hắn nhìn Tiểu Tiểu, “Chuyện này liên quan đến nhiều vấn đề trọng đại, cho dù nàng không phải phản đồ, nhưng hồ ngôn loạn ngữ như vậy, cũng đáng bị phạt. Nể mặt mũi ngươi, miễn cho nàng phải đau đớn da thịt, nhưng vẫn phải lên Vân Nhai suy ngẫm.”

“Tạ đạo chủ.” Ôn Túc nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, “Còn không nói chuyện.”

“A? Nga!” Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, mở miệng, “Tạ đạo chủ!”

Ôn Tĩnh cười thờ dài, ý bảo mọi người lui ra.

Tiểu Tiểu ủ rũ đi đến ngoài cửa, vừa ngẩng đầu, đã thấy Diệp Ly dùng ánh mắt phức tạp khó phân biệt nhìn nàng. Tiểu Tiểu không hiểu, chỉ đành gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Diệp Ly thấy thế, lập tức xoay người tránh đi.

Tiểu Tiểu không hiểu gì. Lúc này, nàng nghĩ đến bản thân còn phải đi suy ngẫm lại, không khỏi bất đắc dĩ. A... Nhân sinh nhiều ngang trái, chính là dùng để nói tình cảnh của nàng a...

.....

Vào đêm, vạn vật yên tĩnh.

Tiểu Tiểu ngồi trên Vân Nhai, nhàn chán vô cùng. Khí trời Đông Hải hôm nay, ban mặc mặc dù rất nóng, nhưng đến tối, gió biển thổi qua, lại có chút lạnh. Huống hồ, đây là phía trên Vân Nhai, không hề có thứ che chắn, không có một ngọn cỏ, nếu phải ở đây ngồi vài ngày, nhất định sẽ thành xác ướp a.

Tiểu Tiểu sờ sờ cái bụng mình, thở dài. Tại sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Tại sao cho dù đến nơi nào, nàng đều trốn không thoát cảnh ăn đói mặt rách vậy chứ? Chẳng lẽ, là vì gần đây nàng làm chuyện tốt? Nên bị báo ứng?

Nàng bất đắc dĩ nằm xuống, chân tay đang ra. Tối nay, ánh trăng âm đạm, đầy trời sao sáng lóe lên, vô cùng đẹp mắt.

Nhớ lại hồi nhỏ, mỗi lần nghỉ ngơi đã ngoại, sư phụ đều dạy nàng nhìn đoán sao trời. Nàng luôn thường cất ngang, hỏi mấy câu khó trả lời, ví dụ nhiw, trên trời có bao nhiêu vì sao.

Loại vấn đề này, ai cũng không trả lời được. Nhưng sư phụ lại cười, nói với nàng: Theo như ta biết, có một trăm chín mươi một vì.

Tiểu Tiểu bất mãn, nói: Vậy còn những cái không biết?

Sư phụ đúng lý hợp tình trả lời: Không biết thì quan tâm đến nó làm gì!

Vì thế, Tiểu Tiểu hết nói nỉn luôn.

Tiểu Tiểu cười, vươn tay giong về phía bầu trời đầy sao, lầm bầm: “Giác Càng Đê Tâm Phòng Vĩ Cơ, Đẩu Ngưu Nữ Hư Ngụy Thất Bích, Khê Lâu Vĩ Mão Tất Chủy Sâm, Tinh Quỷ Liễu Tinh Trương Dực Chấn, giữa có tứ phụ thủ bắc cực...”

(Mấy tên viết hoa là 28 chòm sao trong nhị thập bát tú theo thiên văn Trung Quốc cổ đại, còn “tứ phụ thủ bắc cực” thì ta ko biết là cái gì...>.

Không sai, mấy vì tinh tú này cộng lại, đúng là bằng một tám chín mươi một vì.

Nàng hứng trí lên, đếm từng vì tinh tú.

Đột nhiên, nàng nhận ra có tiếng bước chân. Nàng đang định đứng dậy phòng bị, cũng không ngờ có một cái thảm từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đáp lên đầu nàng.

“Oa ——” Trước mặt Tiểu Tiểu bỗng tối sầm, lập tức kêu thảm thiết một tiếng. Nàng bật người ngồi dậy, luống cuống tay chân kéo tấm thảm ra, vừa nhắc đầu, ngay lập tức liền nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của Ôn Túc.

Ôn Túc nhìn xuống nàng, mở miệng nói: “Nếu như ta đến để giết ngươi, ngươi đã chết lâu rồi.”

Tiểu Tiểu nhìn hấn, lại nhìn tám tám trên người mình, “Sư thúc... Dùng thảm cũng có thể giết người sao?”

Về mặt của Ôn Túc tràn ngập kinh thường, hấn cầm lấy bao giấy mang theo ném cho Tiểu Tiểu, sau đó ngồi xuống đất, không nói một câu.

Tiểu Tiểu đón lấy bao giấy kia, dè dặt cẩn trọng mở ra, bánh bao bên trong vẫn nóng hừng hực. Hai mắt Tiểu Tiểu liền tỏa sáng, nàng cắn ngay một miếng, hàm hồ nói: “Tạ... Sư thúc...”

Ôn Túc hơi hơi gật gật đầu, không nói cái gì.

Tiểu Tiểu quán tâm quanh người, vô cùng nghiêm túc ăn bánh bao.

“Ngươi nhận tội thay ai?” Một lúc lâu sau, Ôn Túc mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không có a.”

“Vậy sao phải nhận tội lung tung?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Ách...” Nàng nhìn nhìn Ôn Túc, nói, “Sư thúc, làm sao mà ngươi biết ta nhận tội lung tung?”

Ôn Túc trầm mặc một lát, nói: “Không phải ta đã nói rồi sao, ngươi căn bản ngay cả bến tàu ở nơi nào cũng đều không biết.”

“Vậy sư thúc làm sao biết ta ngay cả bến tàu cũng không biết chứ?” Tiểu Tiểu nghiêng đầu, tiếp tục hỏi.

Ôn Túc ngẩn người, gượng cười nói: “Đừng hỏi mấy chuyện của ta! Hỏi ngươi ngươi đã nói đâu, đã không phải ngươi làm, vì sao lại tùy tiện nhận tội.”

Phản đồ Đông hải là trọng tội, nếu vài vị đã chủ cố ý giết người, người phải làm sao hả?”

Tiểu Tiểu nâng bánh bao, vô tội nói: “Nếu thật sự là như vậy, ta cũng không có biện pháp a...”

“Hèn mặt!” Ôn Túc cả giận nói.

Tiểu Tiểu lui lui đầu, sợ hãi nhìn Ôn Túc.

“Người cứ để mình bị oan uổng thế cũng được sao?” Ôn Túc hạ tức giận xuống, nói.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, trả lời, “Vậy còn phải xem người muốn oan uổng ta là ai a.” Nàng cười rộ lên, nói, “Sự phụ ta nói, không biết thì quan tâm đến nó làm gì!”

Nghe thấy câu này, Ôn Túc không khỏi trầm mặc.

Tiểu Tiểu cười, tiếp tục ăn bánh bao.

Phía trên Vân Nhai, chỉ còn lại tiếng gió hòa cùng tiếng sóng biển.

Một lúc lâu sau, Tiểu Tiểu ăn xong bánh bao, liến sạch ngón tay. Nghi hoặc nhìn nhìn Ôn Túc ngồi bên cạnh, sợ hãi nói: “Sự thúc... Người còn chưa quay về nghỉ ngơi sao?”

Ôn Túc ngay cả liếc mắt nhìn nàng cũng không thềm liếc, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta không tới lượt người hỏi đến.”

Tiểu Tiểu lập tức cầm miệng. Ăn ngay nói thật, vị sự thúc này của nàng thật đúng là khó hầu hạ... Nàng đành phải tiếp tục nhìn trời, đếm tinh tú.

Không biết qua bao lâu, sao trời từng vì từng vì dần dần nhạt đi, nắng sớm nhàn nhạt tỏa ra, sáng dần ở một góc trời.

Ôn Túc đứng lên khỏi mặt đất, đi tới bên vách đá, đứng đón gió.

Tiểu Tiểu nhìn hành động của hắn, có chút không hiểu.

Ôn Túc xoay người, nhìn nàng, nói một câu không hiểu vì sao, “Biết vì sao nơi này lại gọi là ‘Vân Nhai’ hay không?”

Tiểu Tiểu mờ mịt lắc lắc đầu.

Trong đôi mắt của Ôn Túc hiện lên một ý cười nhàn nhạt. Hắn quay đầu, lẳng lặng nhìn mặt biển.

Tiểu Tiểu nhìn theo ánh mắt hắn, ngay sau đó, cảnh tượng xuất hiện khiến nàng cả đời khó quên.

Dưới nắng sớm, trên mặt biển, hơi nước bốc lên, sương mù dày đặc sinh ra, làn hơi nước kia càng lúc càng dày lên, gió biển thổi qua, sương mù như mây dâng lên. Không đến một khắc, vách núi đen không hề có cảnh vật gì này bị một tầng sương mù bao phủ, tựa như một biển mây.

Tiểu Tiểu nhìn hơi nước vờn quanh người, không nghĩ được kinh thần đứng lên. Phóng mắt nhìn ra, dưới nắng sớm nhạt nhòa, chỉ còn một biển mờ mờ mù mù dày đặc, không còn phân biệt rõ được đâu là đất liền đâu là biển nữa. Nói tới thiên thượng nhân gian, cũng chỉ đến mức này.

“Trời đã sáng rồi, trở về đi, nhớ là giờ mẹo phải đến tập luyện.” Ôn Túc bước đi, khi bước qua người nàng, nói.

Tiểu Tiểu đang nhìn ngây ngốc, quên cả trả lời.

Ôn Túc bắt đầu đi lắc đầu, bước chân rời đi.

“Sự thúc.”

Đột nhiên, Tiểu Tiểu mở miệng, gọi hắn lại.

Ôn Túc xoay người, nhìn nàng.

Lông mày và lông mi của nàng bị mây mù dính ẩm, khi cười phảng phất như trong mắt có cả hơi nước, trong suốt động lòng người.

“Sự thúc...” Tiểu Tiểu thanh thanh cổ họng, sợ hãi hỏi, “Có phải người thường xuyên bị phạt đến nơi này suy ngẫm hay không a?”

Nghe thấy câu này, Ôn Túc nhíu mi.

“Nói hươu nói vượn!” Hắn tức giận bỏ lại một câu, bước nhanh rời đi.

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, “Xem ra, ta nói đúng rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cửu cung kỳ trận (Thượng)

Sau khi suy ngẫm trên Vân Nhai xong, khi Tiểu Tiểu có chút gật gù đi đến vô đường, chợt nghe thấy đám đệ tử túm tụm lại với nhau thành từng nhóm nhỏ, đang nói gì đó.

Tiểu Tiểu đi lên, đang muốn nghe xem nói cái gì. Đám đệ tử vừa nhìn thấy nàng, đều tan tác tản ra, trong ánh mắt có chút khinh thường. Ngôn ngữ trong lúc đó, hầu như là “Phản đồ”, “Gián tặc” vân vân...

Tiểu Tiểu có chút bất đắc dĩ, đành phải một mình đi tới một góc, ngồi xuống.

“Uy.”

Nàng vừa ngồi xuống, liền có người đi đến trước mặt nàng, khẩu khí không tốt nói một câu.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, người tới là Diệp Ly. Nàng lập tức mỉm cười, nói: “Diệp sư tỷ...”

Diệp Ly cúi đầu nhìn nàng, biểu cảm lãnh đạm như trước, “Ta có việc tìm ngươi, đi theo ta.”

Tiểu Tiểu có chút thụ sủng nhược kinh, vị sư tỷ này bình thường đối xử xa cách với nàng, hiện tại thế nhưng lại tìm nàng? Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, cách giờ luyện tập còn khoảng một khắc, nàng liền đứng dậy, gật gật đầu.

Diệp Ly cũng không nói cái gì, dẫn nàng rẽ trái rẽ phải một lúc, đến một cái sân hẻo lánh mới ngừng lại.

Tiểu Tiểu cảm thấy không ổn. Cảnh tượng này, sao lại giống như...

Nàng đang nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu linh tinh, chợt nghe thấy Diệp Ly mở miệng, nói: “Lan Lăng nhất tủy ba trăm năm”

“A?” Tiểu Tiểu mờ mịt.

Diệp Ly nhú mày, nhanh chóng rút từ trong lòng ra một thanh chủy thủ, tấn công về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu kinh hãi, cuống quýt tránh đi, “Diệp... Diệp sư tỷ, có chuyện gì từ từ nói! !”

Diệp Ly hung hăng nhìn chằm chằm nàng, nói: “Đã không phải là người một nhà, ta chỉ có thể giết ngươi diệt khẩu!”

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Thật sự là giết người diệt khẩu sao? ? ? Vì sao? Nàng làm cái gì cũng bị giết người diệt khẩu vậy? Không phải chứ...

Đột nhiên, nàng hiểu ra. Đệ tử Đông Hải, đều là hai người một gian phòng, nếu quả thật có người nửa đêm một mình trộm thuyền rời bến, người cùng phòng với người đó nhất định là sẽ phát hiện. Nếu ai cũng không phát hiện, trừ phi, hai người cùng phòng kia cùng phạm tội, hoặc là...

Lúc trước trong đại điện, lấy quan hệ giữa nàng và Diệp Ly, nếu biết nàng không ở trong phòng, nhất định đã nói cho đảo chủ. Nhưng mà, lại là do đệ tử khác nói ra chuyện này trước, nàng đều không hề phản ứng. Nói cách khác... Tới hôm đó, Diệp Ly cũng không hề có trong phòng??? Cho nên...

“A! Người một mình rời đảo là ngươi!” Tiểu Tiểu cả kinh nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Tiểu liền hối hận. Đây không phải là mình muốn chết hay sao? !

Nhìn thấy Diệp Ly lại định tấn công tiếp, Tiểu Tiểu liền hô to một tiếng, “Diệp sư tỷ! Ta đã cứu ngươi a!”

Đao của Diệp Ly ngưng lại.

“Diệp sư tỷ, cho dù thế nào, cũng là ta nhận tội thay ngươi a! Cô nhân có nói, ân cứu mạng lớn hơn trời... Sư tỷ, nếu ngươi giết ta, làm sao có thể an tâm mà sống a!” Tiểu Tiểu nỗ lực nói lý, “Còn có... Còn có nếu ngươi giết ta ở trong này, ngươi cũng thoát không được quan hệ a!”

Diệp Ly nhanh cau mày, không nói một câu.

Tiểu Tiểu vươn ba ngón tay, vẻ mặt nghiêm túc, “Diệp sư tỷ, ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện của ngươi nói ra! Ta thề với trời!” Nhìn thấy trên mi mắt của Diệp Ly vẫn còn sát khí như trước, Tiểu Tiểu sợ hãi nói, “Này... Như vậy được hay không, chúng ta hợp tác... Sau này khi ngươi rời bến, ta... Ta

có thể giúp người trông chừng che dấu nha...”

Diệp Ly nhú mày, “Nói lời dễ nghe! Người đừng hòng gạt ta!”

“...” Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, ngay sau đó, bỗng chốc quỳ rạp xuống đất, “Sư tỷ... Người không nên... Người buông tha ta đi... Cùng lắm thì... Cùng lắm thì ngay bây giờ ta liền rời khỏi Đông Hải...”

Diệp Ly ngẩn người, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cho dù người muốn chạy, cũng chạy không xong.”

Tiểu Tiểu không hiểu, “A?”

Diệp Ly nhìn nàng, nói: “Triều đình đã hạ lệnh thảo phạt cường đạo Đông Hải, chung quanh Thất Thập Nhị Đảo, đã bị quan binh vây kín, ai cũng không rời đi được...”

Tiểu Tiểu cả kinh, “Thảo phạt?”

Diệp Ly gạt đầu, “Không sai, thảo phạt... Sáng sớm hôm nay, đã đưa thư chiêu hàng đến...”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, hỏi: “Sư tỷ, người là người của quan phủ?”

Diệp Ly nhú mày, “Nếu ta là người của quan phủ, đêm trước đã rời khỏi Đông Hải rồi!”

“Vậy... Nam Hải?” Tiểu Tiểu lại hỏi.

Trên mặt Diệp Ly có chút tà ác khoa trương, âm u nói: “Đằng nào người cũng chết vậy thì ta để người chết mình bạch một chút! Tuy nhiên, người hiểu biết nông cạn, sợ là ta có nói ra, người cũng không biết!” Nàng thanh thanh cô hòng, “... Ta không phải là gian tế của triều đình, cũng không phải đệ tử của Nam Hải, ta là người của ‘Khúc phường’.”

Khúc phường? Tiểu Tiểu nghi hoặc một chút, hai mắt liền tỏa sáng ngay tức khắc! Nàng đột nhiên nhảy lên, kích động nói: “Sư tỷ sư tỷ, chúng ta là người một nhà! Người một nhà!”

Diệp Ly bị phản ứng bất thành linh của nàng dọa cho phát hoảng, ngay cả chủy thủ cũng nắm chặt thêm vài phần.

Tiểu Tiểu giống như bắt được cọng rom cứu mạng, nói: “Khúc phường là nơi chuyên môn buôn bán tin tức, ta còn biết cả phường chủ của các người, hẳn tên là Hạ Lan Kỳ Phong đúng không?”

Diệp Ly ngây ngẩn cả người.

Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Ta... Ta còn biết cả Ngân Kiều, hẳn là khách quen của khúc phường!”

Diệp Ly xem nàng, “Người thật sự biết phường chủ và Ngân Kiều?”

“Thật sự thật sự!” Tiểu Tiểu lung tung sờ soạng ở trên người một phen, lấy ra mấy cây Tỏi Tuyết Ngân Mang, “Người xem, ta còn có độc môn ám khí của Ngân Kiều!”

Diệp Ly nhìn nhìn mấy cây châm này, kinh ngạc dâng lên.

“Sư tỷ, tuy rằng ta không phải là người của khúc phường, nhưng coi như là có giao tình a! Hiện tại Đông hải bị triều đình thảo phạt, nhất định trong ngày một ngày hai người cũng chưa thể rời đi. Nhiều hơn một người là nhiều hơn một phần giúp đỡ a!” Tiểu Tiểu nói, “... Người cũng thấy đó, sư thúc vô cùng chăm sóc ta, ta nhất định có biện pháp bảo vệ người bình an, đúng không?”

Diệp Ly do dự một lát, thu hồi chủy thủ. “Được rồi, tạm thời tin tưởng người một lần...”

Tiểu Tiểu vui mừng quá đổi, nàng nâng tay lau mồ hôi lạnh, “Đa tạ sư tỷ!”

Diệp Ly nhìn nàng, âm trầm nói, “Dù sao cho dù người có nói ra, cũng không có người tin người...”

Tiểu Tiểu cứng ngắc một chút, không có từ để cãi lại. Nhưng mà, một khắc kia, nàng đột nhiên nghĩ tới vài chuyện. Đông Hải, nàng mới đến, chưa từng kết thù kết oán, Diệp Ly lại cố tình đi khắp nơi nói xấu nàng, còn đi khắp nơi bảo nàng nói bậy, hóa ra, là vì muốn tạo dựng thành kiến, cứ như vậy, cho dù nàng nói Diệp Ly làm gì, người khác đều không tin tưởng... A! Nhìn thì có vẻ là thị phi vớ vẩn, hóa ra lại là trăm phùng ngàn kẻ a! Đây là nguyên nhân nàng bị người ta xa lánh a!

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thở dài.

“Uy, ta hỏi người, người đã không phải người một nhà với ta, tại sao lại muốn gánh tội thay ta?” Diệp Ly mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu cười khổ một chút, “Cứ cho rằng ta nói không là ta, thì có thể thay đổi được cái gì? Giống như sư tỷ nói vậy, căn bản không có người tin tưởng ta...”

Diệp Ly trầm mặc một lát, nói: “Nha, ta nói trước nhá, ta chỉ muốn mọi người chán ghét người thôi, không hề muốn giả họa cho người.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Diệp Ly thanh thanh cổ họng, nói: “Người đã là người một nhà với ta, vậy thì sau này nên hợp tác cho tốt a. Việc cấp bách, là mau chóng rời khỏi Đông Hải...” Diệp Ly nâng cằm, thong thả bước, “Chắc, thực phiền toái. Hiện tại bên ngoài Thất Thập Nhị Đảo, quan binh tập kết, ngay cả chim cũng bay không lọt. Không hồ là Thần Tiễn Liêm gia, thực khó giải quyết...”

Tiểu Tiểu giật mình cả kinh, nói: “Sư tỷ, người nói Thần Tiễn Liêm gia? !”

Diệp Ly liếc nhìn nàng một cái, “Đúng vậy.”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, tâm tình thật vất vả mới có thể áp chế lại bỗng chốc bị đảo loạn. “Không có khả năng...” Nàng hồ hững tự nói.

“Cái gì không có khả năng? Lãnh binh chính là đại thiếu gia của Thần Tiễn Liêm gia, ta thấy, lần thảo phạt Đông Hải này rõ ràng là cho hắn cơ hội lập công, có thể gia quan tấn chức...” Diệp Ly thoải mái nói.

“Liêm Chiêu...” Tiểu Tiểu lui một bước, nói.

“Àn? Người cũng biết đại thiếu gia của Thần Tiễn Liêm gia hả? Nghe nói là một công tử tuấn tú văn võ song toàn, cũng không biết là thật là giả... Ai, hiện tại không là lúc đề nghị mấy chuyện này, vẫn nên nghĩ biện pháp chạy trốn quan trọng hơn...” Diệp Ly vẫn chưa phát hiện sự khác thường của Tiểu Tiểu, trái lại tự nói như trước.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, trong lòng bàn tay mồ hôi túa ra, cái loại cảm giác này, nàng biết nó gọi là “Sợ hãi”. Nàng nhớ rõ ràng, Liêm gia từng đã nói qua, vì nàng, sẽ không nhận lệnh tấn công Đông Hải. Mà dưới tình huống hiện giờ, có phải đã chứng minh, nàng đã là địch nhân của Liêm gia rồi không?... Người lãnh binh, lại là hắn... Hắn a? Rốt cục mục đích của hắn là cái gì? Báo thù sao?

“Uy...” Diệp Ly lắc lắc nàng, nói, “Người đừng ngăn người nữa a, mau nhắm lại xem rồi đi như thế nào đi a!”

Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, mờ mịt mở miệng, “Ta...”

“Ai, ta cũng biết người nghĩ không ra!” Diệp Ly có chút phiền chán, “Tính toán nào tính toán nào, đi một bước nhìn một bước vậy... Tốt lắm, chúng ta đi luyện võ đi, chậm trễ lại khiến người ta hoài nghi... Ai...” Diệp Ly nói xong, bước đi rồi đi.

Tiểu Tiểu mờ mịt một hồi lâu, mới chậm rãi bước theo.

.....

Trong căn phòng tắm tối, trên chiếc bàn bằng gỗ sơn hồng, đặt một bức thư chiều hàng.

“Hừ... Động tác của Thần Tiêu phái so với tướng tượng của ta nhanh hơn nhiều đấy...” Bỗng nhiên, có người mở miệng. Đúng là đạo chủ của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Ôn Tĩnh.

Ôn Túc nhìn cuốn văn thư kia, nói: “Sư phụ chuẩn bị như thế nào?”

Ôn Tĩnh thong thả đi vài bước, nói: “Ồ mặt ngoài, là triều đình thảo phạt, nói trắng ra, còn không phải là vì Cửu Hoàng thần khí sao... Người xem bức thư chiều hàng này đi.”

Ôn Túc gật gật đầu, cầm lấy bức thư chiều hàng kia, mở ra. Chỉ đọc lướt qua một lần, sắc mặt liền đột nhiên thay đổi.

Ôn Tĩnh chậm rãi nói: “Nàng là truyền nhân duy nhất của Quỷ Sư, ngoại trừ thiên sư ra, chỉ có nàng biết bí mật về Cửu Hoàng thần khí. Muốn chúng ta giao nàng ra, chứng minh một điều, thiên sư căn bản không hề hồi triều...” Ôn Tĩnh nhìn Ôn Túc, “Chỉ bằng kia mấy tên tiểu bối, muốn bắt Đông Hải ta, quả thực là chê cười...”

Ôn Túc khép văn thư lại, trầm mặc.

Ôn Tĩnh đi đến bên người Ôn Túc, nói: “Lân này người làm tốt lắm. Nói như vậy cảnh giác của nàng đối với người cũng tiêu trừ không ít rồi...”

Nghe thấy câu này, Ôn Túc khẽ cau mày.

“Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của nàng tùy thời đều có khả năng phản lại Đông Hải. Nếu nàng quay đầu gia nhập Thần Tiêu phái, vậy đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi...” Ôn Tĩnh nói, “Chuyện Cửu Hoàng thần khí, nên mau chóng...”

Ôn Túc trầm mặc một lát, mở miệng, “Đồ nhi hiểu rõ...”

Ôn Tĩnh khẽ gật đầu, “Đúng rồi, vì sư có chuyện muốn người đi làm...” Hắn đưa tay ra sau lưng, “Đem bức thư chiều hàng này gửi trả lại, tiện thể truyền

đạt ý tứ của vi sư...”

Ôn Túc ôm quyền, “Đồ nhi hiểu rõ.” Hấn nói xong, cầm văn thư, lui bước ra ngoài.

.....

Các đảo của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo xếp thành hình trăng non, và đảo chính nằm ngay tại đầu mút của trăng non. Mấy ngày trước, chiến thuyền của quan phủ chạy vào địa phận Đông Hải, đem hải vực bên ngoài đảo chính phong tỏa lại. Chiến thuyền xếp tầng tầng lớp lớp, hình thế nửa vòng trong, đem đảo chính vây lại.

Sau khi bố trí chiến thuyền thật tốt, liền chậm chạp bắt động, sáng nay, sứ giả đem thư chiêu hàng lên đảo, xem như tiền lễ hậu binh*.

(*: Đưa lễ trước rồi đánh sau)

Đông hải xanh thẫm một màu, yên tĩnh như đêm tối. Gió biển nhẹ thổi, khiến lòng người mềm mại. Tất cả đều thật yên tĩnh, nhưng chính sự yên tĩnh này, lại làm cho người ta cảm thấy bất an. Tướng sĩ trang bị đầy đủ đứng ở đầu thuyền, không dám lơ lỏng chút nào.

Đột nhiên, có một con thuyền nhỏ ẩn hiện giữa lòng biển khơi, chậm rãi chạy đến.

Tướng sĩ lập tức giương cung, lập trận sẵn sàng đón địch.

Trên thuyền nhỏ kia, chỉ có một người. Cũng chỉ hai sáu hai bảy tuổi, một thân y phục màu ngân bạch, thanh nhã phi thường. Hấn đứng ở đầu thuyền, trông có vẻ tùy ý, nhưng song đao bên hông, lại ẩn ẩn lộ ra sát khí.

“Người tới là ai?!” Trên chiến thuyền, tướng sĩ kêu gọi nói.

Nam tử trên thuyền nhỏ cười cười, vận công thả người nhảy lên.

Tướng sĩ thấy thế, lập tức bắn tên, nhưng thấy đáng về người nọ nhẹ nhàng, mười mấy tên bắn ra cũng không làm hấn bị thương chút nào. Giây tiếp theo, hấn đã đứng ở trên mạn thuyền.

“Tại hạ là Ôn Túc của Đông Hải, chỉ là đến truyền một lời nhắn mà thôi.” Người nọ ôm quyền, ngữ khí lạnh nhạt.

Các tướng sĩ vẫn giương cung như cũ, không hề thả lỏng chút nào.

“Chỉ là truyền tin mà thôi, không cần Ôn đại hiệp phải tự mình đi đến...” Thanh âm mỉm cười, từ một bên thuyền đến.

Tướng sĩ nghe thấy, ào ào buông binh khí xuống, trở về chỗ cũ.

Ôn Túc từ trên mạn thuyền bước xuống, đi lên sàn tàu, nói: “Hóa ra là Ngụy công tử.”

Ngụy Khải đi lên vài bước, cười nói: “Nếu tại hạ đoán không sai, Ôn đại hiệp đến là để trả lại thư chiêu hàng?”

Ôn Túc cười cười, “Không sai.”

“Này, cần gì phải thế...” Ngụy Khải lắc đầu, “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Làm gì cũng không thoát khỏi triều đình được đâu?”

“Chuyện của Đông Hải, không nhọc công Ngụy công tử quan tâm.” Ôn Túc lạnh lùng nói.

“Lời này của Ôn đại hiệp sai rồi... Tại hạ không dùng lập trường của triều đình để nói chuyện. Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo vốn là lệ thuộc vào Thần Tiêu phái, hiện tại, Thần Tiêu phái hồi triều, Đông Hải tất nhiên cũng không nên tự mình tách ra, đối kháng với bản phái mới đúng...” Ngụy Khải nhìn Ôn Túc, “Không phải sao?”

Ôn Túc lấy thư chiêu hàng trong lòng ra, tiện tay ném đi. Văn thư bay bay, dừng lại ở dưới chân Ngụy Khải.

“Thần Tiêu phái hồi triều, không phải là chuyện do người định đoạt, Ngụy công tử...” ôn Túc nói, “Nếu như muốn Đông Hải quy thuận bản phái, hãy để thiên sư ra mặt đi.”

Nghe thấy câu này, vẻ mặt Ngụy Khải lạnh đi vài phần.

“Xem ra Đông Hải cố tình muốn tách ra tự lập môn hộ.” Ngụy Khải nói.

“Ta đã nói rồi, chuyện của Đông Hải, không nhọc công người quan tâm.” Ôn Túc cúi mắt, lại cười nói, “Còn nữa... Đông Hải sẽ không giao nàng ra...”

Trong ánh mắt của Ngụy Khải, sát ý dâng lên.

Lúc này, trên một chiến thuyền khác, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô.

“Có người đục thuyền!”

Nguy Khải nghe xong, mi tâm căng thẳng, đến lúc xoay người nhìn, liền thấy hai chiếc chiến thuyền nghiêng ngả không vững, trên sàn tàu loạn thành một đồng.

“Nếu chỉ đưa lại thư chiêu hàng thì có vẻ như Đông Hải ta quá keo kiệt rồi. Chút lễ gặp mặt ấy, coi như là kính ý...” Ôn Túc bình thản nói.

Nguy Khải nở nụ cười, “Khách khí...”

Không khí giữa hai người liền bắt đầu ngưng trọng lại. Lúc này, vài tướng sĩ lên được mạn thuyền, khác hẳn với đám người được trang bị đầy đủ kia. Từ thể kéo cung của mấy người này vô cùng lão luyện, mà trên hộp tên, cũng mang theo gia huy của Liêm gia.

Chỉ thấy mấy người này kéo cung bắn tên, tên bắn ra liên tục, từng mũi từng mũi bay vào trong nước. Nhất thời, trên mặt biển có nhiều bọt nước trắng bắn lên, vô cùng trắng lè.

Mấy người đục thuyền bên dưới làn nước, vì vậy mà bị ép phải nổi lên khỏi mặt biển.

Vài tướng sĩ lập tức kéo cung, chuẩn bị bắn chết.

Ôn Túc thấy thế, rút đao khỏi vỏ. Mà Nguy Khải tất nhiên cũng không thể bàng quan. Thế trận trên thuyền ác liệt, vô cùng căng thẳng.

“Dừng tay.” Một thanh âm bình thản vang lên, nhất thời ngăn lại sát khí dâng lên.

Nghe thấy thanh âm kia, Ôn Túc không khỏi nhủ thầm. Hắn xoay người, nhìn người nói chuyện kia, lãnh đạm nói: “Liêm Chiêu...”

Lúc Liêm Chiêu đi đến trước mặt mọi người, Ôn Túc đột nhiên có một cảm thụ rất kỳ quái. Bộ dạng Liêm Chiêu cũng không thay đổi nhiều, nhưng trên người hắn có thêm một loại chiến ý, sắc bén khiến cho người khác không dám nhìn gần.

Liêm Chiêu nhìn cục diện mọi nơi, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mọi người, cũng không dừng lại trên người bất kỳ ai.

“Lời nhấc đã truyền đến, mời trở về đi.” Hắn mở miệng, nói.

“Liêm công tử, những người này đến đục thuyền để khiêu khích, thiết nghĩ, không thể dễ dàng buông tha như vậy...” Nguy Khải mở miệng, nói.

Ngữ khí của Liêm Chiêu vẫn khiêm tốn có lẽ như cũ, “Nguy công tử, nếu ta nhớ không nhầm, ta mới là tướng lĩnh của nơi này.”

Nguy Khải thở dài, nở nụ cười: “Tại hạ nói lỡ. Có chút mạo phạm, mong công tử khoan dung.”

Liêm Chiêu hơi vuốt cằm, không nói thêm câu gì. Hắn liếc mắt nhìn Ôn Túc một cái, nói: “Hôm nay chỉ chiêu hàng không chiến, người có thể thoải mái đi lại. Nếu quý phái đã không đồng ý chiêu hàng, vậy bắt đầu từ ngày mai, Liêm Chiêu cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Ôn Túc cười cười, cũng không trả lời. Hắn xoay người nhảy xuống, lên thuyền nhỏ, cùng môn hạ rời đi.

Liêm Chiêu nhìn theo bóng thuyền nhỏ chạy xa, lại ngược mắt nhìn về hải đảo phía trước. Hắn trầm mặc một lát, lập tức, bình tĩnh mở miệng: “Toàn quân bày trận, ngày mai tiến công.”

Trên chiến thuyền, tất cả tướng sĩ trầm miệng một lời, nói: “Tuân mệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cứu cung kỳ trận (Trung)

Ban đêm, Tiểu Tiểu vẫn theo quán tính đi đến bãi biển, đánh đàn tam huyền. Chỉ là, lúc này đây, nàng xướng không nổi một lời.

Nàng tưởng tượng không chỉ một lần, tình cảnh lúc nàng gặp lại Liêm Chiêu. Nếu hắn muốn giết nàng, nàng nên làm gì? Quý xướng cầu xin tha thứ? Hắn sẽ tha thứ cho nàng sao... Có gắng phản kháng? Có lẽ nàng không phải là đối thủ của hắn... Vẫn là... Chạy trốn? Nhưng mà, tình thế hiện tại, nàng trốn thoát được sao?

Ý niệm này, cứ quanh quẩn rồi rầm ở trong đầu, hay là, nàng còn một lựa chọn cuối cùng: Ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

Nghĩ đến đây, ngón tay nàng ấn mạnh xuống, móng tay ma sát với dây đàn, để lại thanh âm chói tai kéo dài.

Không, có lẽ, hần căn bản không hề biết nàng ở đây. Cho nên, nàng lo lắng dư thừa rồi... Có lẽ là vậy a. Cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng nói mình sẽ đến nơi nào, hần không có khả năng sẽ biết...

Tiểu Tiểu thở dài, có lẽ nhiều như vậy, chính là để an ủi chính mình thôi a.

Nàng trầm mặc một lát, đứng lên khỏi mặt đất, nhìn ra biển lớn hô to: “Đông Hải quá nguy hiểm a a a a! Sớm biết vậy đã đi Thái Bình thành rồi a a a a! Mỗi ngày ta đều bị buộc phải luyện võ, còn bị người ta đồ oan, sao ta lại xui xẻo vậy chứ a a a a!!! Ta muốn làm người xấu!!! Ta muốn làm phản đồ!!! Ta rõ ràng đã tính toán gia nhập Nam Hải rồi!!!”

Nàng vừa kêu xong, liền nghe thấy một thanh âm răn dạy lạnh như băng, “Ngươi dám”

Toàn thân Tiểu Tiểu cứng đờ, từng chút từng chút quay đầu, liền nhìn thấy Ôn Túc hơi hơi tức giận đi tới.

“Sur... Sur thúc...” Tiểu Tiểu ôm đàn tam huyền, sợ hãi nói.

“Lá gan của ngươi lớn nhỉ, lúc trước nhận tội lung tung cũng vậy, hiện tại còn dám nói muốn gia nhập Nam Hải?” Ôn Túc nói, “Hiện thời phải đối đầu với kẻ địch mạnh, nếu cứ nói hươu nói vượn như vậy, ta cũng chả thể bảo vệ nổi ngươi!”

Tiểu Tiểu cúi đầu, nói: “Tiểu Tiểu biết sai rồi...”

Ôn Túc nhìn nàng, khe khẽ thở dài, “Nếu như ngươi biết rõ mình sai thì tốt rồi...”

Tiểu Tiểu ngược mắt. Chắc, sai là sai ở chỗ nàng không nên lưu luyến khuôn mặt này a...

Giữa hai người, có một khắc trầm mặc ngán ngùi.

Ôn Túc nhìn nàng, suy nghĩ mãi, mới mở miệng nói: “Chuyện Liêm Chiêu lãnh binh ngươi nghe nói rồi chứ?”

Tiểu Tiểu nhìn hần, gật đầu.

Ôn Túc thoáng trầm mặc, nói: “... Tình thế hiện thời, giao thủ là chuyện không thể tránh. Ngươi có chuẩn bị gì không?”

Tiểu Tiểu cười cười, nói: “Có lẽ hần căn bản không biết ta ở trong này a, ta tránh đi là được.”

“Hần biết.”

Nghe thấy câu trả lời của Ôn Túc, Tiểu Tiểu trầm mặc.

“Sáng nay, trên thư chiêu hàng, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, muốn Đông Hải giao ngươi ra.” Ôn Túc chậm rãi nói.

Tiểu Tiểu cúi đầu, không nói chuyện.

“Chuyện tới nước này, ngươi sẽ không cho rằng hần muốn mang ngươi trở về Liêm gia làm thiếu phụ nhân đó chứ?” Thanh âm của Ôn Túc lạnh như băng, “Hiện tại, hần là chó săn của triều đình, cùng Thần Tiêu phải thông đồng làm vậy! Thử hần muốn không phải là ngươi, mà là Cửu Hoàng thần khí! Mà ngươi, lại còn đối với hần nhớ mãi không quên... Tiểu Tiêu, muốn ta nói bao nhiêu lần nữa ngươi mới hiểu, ngươi và hần, nhất định là địch nhân!”

Lời Ôn Túc nói, từng chữ từng chữ khảm vào trong lòng Tiểu Tiêu. Nàng không thể phản bác, chỉ có thể lẳng lặng lắng nghe.

“Được, cứ cho là hần không phải vì muốn đoạt lấy Cửu Hoàng thần khí, thì ngươi cũng nên biết, đại ca và Liêm gia, vốn có thù hận, hần có thể thật tình đối đãi với ngươi sao?” Ôn Túc tiếp tục nói.

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiêu nhớ đến mọi thứ về Liêm gia, nhớ tới đôi mắt mù lòa của Chu Thần Ngạn... Không sai, thù hận như vậy, làm sao có thể dừng lại. Đột nhiên, nàng nghĩ tới điều gì. Liêm Chiêu đã từng nói, Quý Sur xông vào Thần Tiêu Liêm gia, là sĩ nhục của Liêm gia, Liêm gia cũng chưa bao giờ nhắc đến với ngoại nhân. Ôn Túc và Quý Sur lại thất lạc nhiều năm, chắc là không thể cùng xuất hiện mới đúng. Mà Ôn Túc lại không chỉ một lần nhắc tới chuyện ân oán này...

“Sur thúc...” Tiểu Tiêu có chút nghi hoặc, mở miệng hỏi, “Làm sao ngươi biết ân oán của sư phụ và Liêm gia?”

Biểu tình của Ôn Túc khe khẽ biến, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trả lời, “Năm đó đại ca đi tìm Cửu Hoàng thần khí chính là phụng mệnh của Thần Tiêu phải. Khi đó Đông Hải vẫn là môn hạ của Thần Tiêu, cho nên cũng biết đại khái. Có gì lạ hả.”

“Ngạ... Vậy hả...” Tiểu Tiêu gật đầu.

“Không cần nói mấy chuyện đó. Ta muốn hỏi, là Liêm Chiêu...” Ôn Túc nói, “Ta lui một bước, ngươi không cần giao thủ với hần. Chỉ là lúc ta giết hần, ngươi đừng can thiệp. Có làm được không?”

Tiểu Tiêu cúi mặt, trầm mặc.

Ôn Túc thấy nàng trầm mặc, trong biểu tình mang theo cô đơn khác thường. Hắn do dự, vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Tiêu.

Tiểu Tiêu bị dọa, lùi lại một bước.

Ôn Túc có chút xấu hổ. Hắn mở miệng, nói: “Đại ca trên trời có linh thiêng, cũng không muốn thấy người thương tâm như vậy...”

Tiểu Tiêu nở nụ cười, nói: “Ta biết sư thúc muốn tốt cho ta. Lời sư thúc nói, ta sẽ nhớ kỹ.”

Ánh mắt Ôn Túc vẫn tĩnh mịch như cũ. Hắn chậm rãi nói: “Người biết là tốt rồi...”

“Đúng rồi, sư thúc, làm sao người biết ta ở chỗ này?” Tiểu Tiêu cười, hỏi.

“Thanh âm đàn tam huyền âm ỹ chết người, không nghe thấy mới kỳ lạ đó...” Ôn Túc trả lời.

Tiểu Tiêu sững sốt, “À? Rất khó nghe sao?”

“Đúng vậy...” Ôn Túc vươn tay, lấy đàn tam huyền trong lòng nàng, đi đến bên tảng đá ngồi xuống. Sau đó, nhấc tay đánh đàn.

Tiểu Tiêu kinh ngạc không thôi. Nàng thật sự không hề biết, vị sư thúc này của nàng lại biết gảy đàn tam huyền a.

Tiểu Tiêu nhìn xem ngay người. Tư thấy như vậy, huyền âm như vậy, giống sư phụ như đúc. Điều khiển dây đàn, đều giỏi hơn nàng gấp trăm lần.

Chỉ là, rất nhanh, Tiểu Tiêu liền nhận ra khác biệt. Ánh mắt Ôn Túc thanh lãnh, trống rỗng, tầm mắt dừng ở nơi hư vô phía xa xa, khiến thanh âm phát ra từ đàn tam huyền kia không hiểu vì sao mà cũng lạnh như băng, xa xôi khó tả. Mà khi sư phụ đánh đàn, luôn mang theo ý cười, thân thiết mà ấm áp.

Một khúc đàn xong, Ôn Túc quay đầu, nhìn Tiểu Tiêu, “Một khúc như vậy cũng không đàn được, còn dám hàng đêm quấy nhiễu giấc mộng của mọi người.”

Tiểu Tiêu kiên trì, hỏi đáp: “Sư thúc, người đàn như vậy thì một chút tiền cũng không kiếm được...”

Ôn Túc nhíu mày, “Cái gì?”

Tiểu Tiêu đi đến bên cạnh hắn, nghiêm túc nói: “Cái gọi là hát rong, phải tục một chút, nhiệt tình một chút. Lạnh tanh như thế, giống hệt như bán mình chôn...”

Nửa câu cuối của Tiểu Tiêu, bị bóp chết ngay dưới ánh mắt lạnh như băng của Ôn Túc.

“Được, muốn tục trần thì hát dân ca là được chứ gì?” Ôn Túc giận giữ. Hắn hít sâu một hơi, gảy đàn.

Một khúc này hát ra, Tiểu Tiêu liền tròn mắt. Không sai, đây chính là khúc dân ca mà nàng vẫn hát hàng đêm, chỉ là, so với nàng, âm sắc mà Ôn Túc đàn ra, tốt hơn rất nhiều...

Ôn Túc ngược mắt, mỉm cười, giống như khiêu khích.

Tiểu Tiêu nháy nháy mắt, “Sư thúc... Không đủ nhiệt tình a...”

Ôn Túc nhíu mày, lại đàn nhanh thêm một chút.

“Nhiệt tình cũng không phải chỉ đánh nhanh lên là được.” Tiểu Tiêu cười nói.

“...” Ôn Túc không hề để ý đến nàng, trái lại tự mình đàn.

“Uy, sư thúc, người không cần giả vờ a.” Tiểu Tiêu ngồi xuống, nghiêm túc nói, “Tục ngữ nói: Nói theo tuần tự, nghề nghiệp luôn có chiến thuật tấn công riêng. Đệ tử không giỏi hơn sư phụ, sư phụ không thể kính trọng đệ tử. Tuy rằng ta là tiểu bối, nhưng nói về hát rong, ta khẳng định...”

“Dong dài!” Ôn Túc ngừng đầu, giận giữ nói. Chỉ là, trong ánh mắt hắn, lại ẩn chứa ý cười.

Tiểu Tiêu mặt dày, cười nói: “Nhưng mà, lời ta nói đều là sự thật nha! Đến đến đến, ta làm mẫu cho ngài nhìn một lần a!” Nàng nói xong, liền vươn tay đoạt lấy đàn tam huyền.

Ôn Túc liền đứng thẳng người lên, “Bằng chút công phu mèo cào của người, cũng muốn lấy đồ từ trong tay ta sao?”

“Sư thúc, kia là đàn tam huyền của ta nha...” Tiểu Tiêu bất đắc dĩ.

Ôn Túc liếc nhìn nàng một cái, “Không tôn trọng trưởng bối.”

“VẬY thì ngài khi dễ tiểu bối a.” Tiểu Tiểu phản bác.

Ôn Túc lạnh mặt, đưa đàn tam huyền cho nàng, “Cầm.”

Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng nhận lấy, đem đàn tam huyền ôm vào trong ngực.

“Khuya khoắt ở chỗ này hát rong, dùng nghị lực như vậy để mà luyện võ thì ta vô cùng vui mừng.” Ôn Túc nói xong, xoay người, “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn chuyện chính sự cần làm.”

“Dạ, sư thúc.” Tiểu Tiểu cười trả lời.

Ôn Túc lạnh mặt, đi được vài bước, không nhìn được, bật cười, “Ai sẽ đi hát rong a...” Hắn cười, thấp giọng tự nói.

Tiểu Tiểu nhìn bóng lưng hắn, yên tĩnh cười. Không sai, hắn không phải là sư phụ của nàng... Cho đến bây giờ cũng không phải. Cho dù là sinh khí, hay là mỉm cười, đều không hề giống. Hắn chính là hắn... Không thể dùng để thay thế bất kỳ kẻ nào.

“Thực xin lỗi... Sư thúc...” Tiểu Tiểu thấp giọng nói, “Kỳ thực, người không phải rất giống sư phụ ta... Thật sự...”

.....

Sáng sớm hôm sau, chiến thuyền của triều đình đã bày trận trên biển. Đội hình chiến thuyền chia làm ba mũi tấn công chính, thứ nhất là tiên phong, với ba chiếc chiến hạm tốc độ cao. Thứ hai là quân trung phong, với sáu chiến thuyền bọc sắt. Thứ ba là quân phòng thủ hậu phương, gồm chín tàu chiến bọc thép. Trong trận còn có hơn mười chiến thuyền nhỏ trang bị gọn nhẹ, dùng để đánh du kích. Mà trong trận đánh này, ngoại trừ chiến hạm tiên phong và thuyền du kích thì các chiến thuyền còn lại đều dùng dây xích để nối lại với nhau.

Lúc nhìn thấy trận hình tấn công này, tất cả mọi người ở Đông Hải đều nhớ tới trận Xích Bích năm đó của Tào Tháo. Giống nhau cùng là quân đội không rành kỹ năng bơi, giống nhau đều dùng thuyền liên kết lại với nhau. Nhưng mà so với trận Xích Bích năm đó, quân lực lần này của Liêm gia, có ít hơn một chút.

Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, sở hữu trăm chiếc chiến thuyền, thuyền loại nhỏ có trên năm trăm. Huống hồ môn hạ đệ tử cơ tới hàng ngàn người, đều tinh thông kỹ năng bơi, quen thuộc với hải chiến. Lực chiến đấu cách xa như thế, thắng bại chung cuộc, tất cả mọi người đều nghĩ rằng mình có thể đoán được, chỉ là, đến lúc chính thức khai chiến, tất cả những điều xảy ra lại hoàn toàn trái ngược.

Chiến thuyền của Đông Hải chỉ dùng chiến giáp bình thường, mỗi đội gồm vài chiếc, đánh vào trận địa của địch. Mà lúc này, ba chiến hạm tiên phong của Liêm gia dùng tốc độ chia cắt các thuyền ra, lập tức, sáu chiếc tàu chiến bọc thép liền ngăn các tàu đó lại phía sau. Lúc này thuyền của Đông Hải bị cô lập, lại bị chín chiếc tàu phòng thủ hậu phương vây quanh. Mấy tàu này đều dùng xích sắt tinh luyện nối lại với nhau, khi vây lại, tạo thành thế bao lại, nhưng thuyền bên trong, như cá trong chậu, không hề còn lực chống đỡ.

Đệ tử Đông Hải vốn định dùng ưu thế bơi lội của mình để phá vòng vây, nhưng trận tên bắn của Liêm gia vô cùng nghiêm túc. Phía trên hơn mười chiếc thuyền bé, đều là tiễn thủ của Liêm gia, trường cung sử dụng đều nặng hai thạch*, tên bắn còn bỏ thêm thép tinh luyện để tăng trọng lượng giúp cho tên bắn thẳng vào trong nước. Mà khiến lòng người sợ hãi là, trên tên đều bôi kịch độc, chỉ cần trúng tên, không quá ba canh, nhất định phải chết.

(* Thạch: Một thạch là 120 cân theo cân Trung Quốc, tương đương với 60kg)

Không quá nửa ngày, chiến thuyền của Đông Hải liên tục bại trận, lui lại, không hề chiếm được chút tiện nghi nào.

Ôn Tĩnh khoanh tay đứng ở đầu thuyền, nhìn chiếc cuộc tước mặt, khẽ thở dài một cái. “Thảm Tiễn Liêm gia làm việc, quả nhiên không giống tác phong trên giang hồ. Đạo lý trong binh pháp, không thắng tức bại, tuyệt đối không nói chuyện đạo nghĩa.” Hắn quay đầu, nói, “Ôn Túc.”

Ôn Túc ôm quyền, “Có đệ tử.”

“Người dẫn theo mấy đệ tử có khả năng bơi tốt nhất, ra bảo hộ các đà chủ hồi đảo.” Ôn Tĩnh nói.

“Đệ tử đã hiểu.” Ôn Túc đáp.

.....

Chiến thuyền ở giữa chín chiến hạm phòng thủ hậu phương kia, là hạm đội chủ lực của Liêm gia. Chỉ thấy, trong cảnh chiến loạn hỗn loạn, một nữ tử tú lệ ngồi trên đầu thuyền, bàn tay trắng nõn thon thon, chuyên chú thêu thùa.

“Tiêm chủ thật hứng trí.” Ngụy Khải đi lên phía trước, mở miệng nói.

Người thêu kia, đúng là trang chủ của Tiêm Ti tú trang, Hi Viễn tiêm chủ. Châm tuyến trong tay Hi Viễn không ngừng, mỉm cười nói với nam tử kia: “Bức Hi Viễn đang thêu này, là ‘Biển xanh phá quân đồ’, đợi đại thắng quay về, liền dâng lên tặng đương kim thánh thượng.”

“Tiêm chủ quả nhiên trung quân ái quốc, tại hạ bội phục.” Ngụy Khải cười cười, nói.

Hi Viễn cười, nói: “Tiêm Ti tú trang được thiên sư che chở, tuy tài nghệ chỉ đứng hạng thấp trên giang hồ. Nhưng nếu thiên sư nói muốn hồi triều nguyện

trung thành với thánh thượng, Hi Viễn tuyệt không hai lời. Chỉ là...” Châm tuyền trong tay Hi Viễn hơi ngừng lại, “Chỉ là, nếu có người già danh thiên sư... Hi Viễn dù chỉ là một nữ lưu, cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho hần.”

Nguy Khai gạt đầu, nói: “Nói rất hay. Tuy nhiên, thiên sư có tài thông thiên, trên đời này, ai có thể lừa gạt lão nhân gia hần cơ chứ? Tiêm chủ lo lắng nhiều rồi.”

Hi Viễn vuốt sợi tơ trong tay, cười nói: “Hi Viễn cũng chỉ nghĩ vậy thôi.”

Nguy Khai ngược mắt, “Tiêm chủ, xem ra bức ‘Biển xanh phá quân đồ’ này của ngươi phải hoãn lại chút rồi...”

Hi Viễn ngừng châm, ngược mắt, chỉ thấy trong trận địa của chín chiến hạm, có một con thuyền ca nô đột nhập vào. Người chỉ huy, đúng là Ôn Túc.

Bên trong trận địa, mấy vị đại chủ Đông Hải một mối, vốn đã bị áp tải lên thuyền nhỏ, chuẩn bị giam giữ. Cũng không ngờ, chiếc ca nô này vừa vào trận, liền tổn hại mất mấy chiếc thuyền nhỏ.

“Bắn tên!” Quân sĩ trên thuyền thấy thế, liền hạ lệnh.

Nhưng mấy người trên thuyền kia lại ào ào nhảy xuống nước.

Cung tiễn của Liêm gia tuy dùng trường cung bằng thép tinh luyện, nhưng cũng chỉ có thể bắn được tới độ sâu năm thước dưới nước. Mấy người này lại lặn xuống quá sâu, lực tên không đủ. Ngược lại thuyền nhỏ lại bị đục, mấy cung thủ trên đó ào ào rơi xuống nước. Một khi rơi xuống nước, quân sĩ Liêm gia quen với chinh chiến trên bộ, không phải là đối thủ của đệ tử Đông Hải.

Không tới một khắc, mấy đại chủ bị bắt đã được cứu ra, đoạt lấy mấy chiếc thuyền nhỏ, thoát khỏi trận chiến.

Hi Viễn mỉm cười, phát tay áo đứng dậy, “Một bức tranh thêu thì hơi keo kiệt, Hi Viễn cũng nên đưa tặng thêm chút đại lễ mới được.”

Nàng nói xong, ôm lấy bức tranh thêu chưa xong, thả người nhảy xuống, đáp xuống trên một con thuyền nhỏ. Nàng kéo ra mấy sợi tơ màu, xỏ châm bắn ra. Chỉ thấy vô số sợi tơ màu sắc bắn thẳng vào nước. Nàng giữ lấy tơ, dùng sức kéo mạnh. Chỉ thấy vài tên đệ tử bị lôi ra khỏi mặt nước. Nàng mỉm cười, giữa ngón tay là mấy cây châm thô dài, đúng là thức chuyên dùng để ngăn chặn mạch, “Phong Mạch châm.”

Nàng đang định bắn ra, đột nhiên, ánh đao lạnh lẽo xuất hiện. Mấy sợi tơ bị chặt đứt, vài tên đệ tử bị lôi ra rơi lại vào trong nước, nháy mắt đã biến mất không còn hình dáng.

“Trọng âm song đao, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hi Viễn thu châm, lại cười nói.

Ôn Túc phát tay thu đao, đứng trên thuyền bé, vuốt cằm nói: “Giới cho một tay châm pháp.”

Hi Viễn ôm bức tranh thêu, nói: “Vậy nhìn xem, song đao của ngươi lợi hại hay là châm pháp của ta lợi hại hơn!” Nàng nói xong, nhanh nhẹn bắn Phong Mạch châm ra, tấn công về phía Ôn Túc.

Ôn Túc thả người nhảy lên, tránh thoát mấy châm này.

Hi Viễn đã tính đến chiêu sau. Nàng thu châm lại, bắn về phía Ôn Túc đang bay giữa không trung.

Ôn Túc xoay người vung đao, đánh rơi hết đám châm này. Ôn Túc không bị thương chút nào, giây tiếp theo đã dừng lại ở trước mặt Hi Viễn.

Hi Viễn cả kinh, lập tức dùng Phong Mạch châm nghênh chiến.

Bộ dạng của Ôn Túc vẫn lạnh lùng như cũ, không hề lo lắng. Chỉ thấy chiêu thức của hần trong lúc đó, thần nhiên lưu sướng, nhưng lại khiến Hi Viễn không thể tới gần.

Nguy Khai đứng trên thuyền thấy thế, nhẹ thở ra một hơi, nhưng vẫn rất hứng trí đứng quan sát như cũ.

Ôn Túc nhìn chiến hạm chỉ huy, nhủ mảy, dưới chân lập tức dùng sức nhảy ầm mạnh một cái. Thuyền nhỏ chịu lực, đột nhiên nghiêng đi. Thân hình Hi Viễn nhoáng lên một cái, cuống quýt nhảy lên. Ôn Túc vung tay, ra sát chiêu.

Lúc này, một mũi tên dài phá không bay đến, đánh trúng thanh đao trong tay Ôn Túc.

Thanh đao chấn động, hướng đánh sai lệch.

Hi Viễn nhân cơ hội này thoát ra.

Ôn Túc nhìn mũi tên cắm trên thuyền nhỏ, trên mặt hiện lên ý cười lãnh liệt. Hần xoay người, ngẩng lên chiến hạm chỉ huy, không hề nhìn ai, trực tiếp vung đao, tấn công về phía người bắn tên kia.

Một mũi tên dài khác lại bắn tới, cản lại thế công của Ôn Túc. Ôn Túc tránh khỏi mũi tên, đứng vững thân mình, đứng đó, nhìn đối thủ.

Ngón tay Liêm Chiêu vẫn dừng lại trên dây cung như cũ, ánh mắt nhìn Ôn Túc, tràn đầy sát khí.

Hai người đều không nói một lời, lẳng lặng nhìn nhau. Cuộc chiến xung quanh vẫn như cũ, tiếng kêu hòa lẫn với tiếng rên xiết, cứ thế lan ra. Vậy mà hai người kia lại dường như không hề nghe thấy cái gì.

Một khắc kia, người trên chiến hạm, đều cảm thấy chiến ý khiến lòng người lạnh ngắt.

Đột nhiên, trong chớp mắt đó, hai người đồng thời ra chiêu, giao thủ cận chiến.

Binh lính trên chiến hạm đã kéo cung từ lâu, nhưng lại không có người nào dám bắn.

Đối với chiêu thức của Liêm Chiêu, Ôn Túc tất nhiên rất quen thuộc. Tuy nhiên Liêm Chiêu cũng vậy. Hai người đã đánh hơn mười chiêu, vẫn bất phân thắng bại.

Ôn Túc âm thầm vận công, dồn lên đao, hung hăng chém xuống.

Liêm Chiêu cũng không né tránh, điều cung trong tay đưa ra, chặn lại đao phong.

Đao, cung va chạm, kinh lực bắn ra, hai người đều bị đẩy văng ra, lui lại vài bước.

Ôn Túc đứng vững, trong ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc. Bàn tay nắm đao có hơi run lên. Cũng chỉ mới hơn một tháng, vậy mà nội lực của Liêm Chiêu lại đột nhiên tăng mạnh, ngang bằng với hắn.

“Dám một mình xông vào chiến hạm chỉ huy của ta, chỉ sợ cũng chỉ có mình ngươi.” Liêm Chiêu đứng vững, ổn định hô hấp, nói.

Ôn Túc nhìn hắn, nói: “Bắn người bắn ngựa, tóm tặc tóm vương*. Loại đạo lý trên chiến trường này, không phải chỉ mình ngươi mới hiểu.”

(*: Ý nghĩa là đánh trận phải đánh vào điểm chính, đánh giặc phải giết được chỉ huy trước tiên)

Liêm Chiêu nghe xong, cúi mắt, cười nhẹ, “Cầm tặc cầm vương...” Hắn ngược mắt, ánh mắt lợi hại như đao, “Vậy ngươi cũng phải giết được ta mới được.”

“Nội lực của Thiếu Dương Lưu Bình Nghiêm túc, quả nhiên bác đại tinh thâm. Muốn giết ngươi tuy rằng không dễ, nhưng cũng không quá khó khăn.” Ôn Túc nói

Liêm Chiêu thu cung, nói: “Liêm Chiêu không phải là người trong giang hồ, quy củ đánh đơn lẻ trên giang hồ, vốn không phải là đạo lý chiến thắng trong quân pháp.”

Tiếng hắn vừa dứt, binh sĩ chung quanh liền anh dũng đi lên, đem Ôn Túc bao vây lại.

“Ôn Túc, kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Tình thế hiện thời, không phải chỉ dùng lực của một mình ngươi là có thể phá giải.” Liêm Chiêu nói, “Ta khuyên ngươi nên quy thuận triều đình, miễn phải tranh đấu trận này đi.”

Ôn Túc nở nụ cười, “Liêm Chiêu, ta không phải ngươi. Lại càng không có lòng dạ như ngươi. Có thể cùng những người này hóa thù thành bạn...”

Lúc Ôn Túc nói chuyện, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua Ngụy Khải đứng bên.

Ánh mắt của Liêm Chiêu có chút biến hóa, nhưng ngay lập tức lại trở về vẻ lãnh liệt như cũ, “Bắt!”

Một khắc này, binh lính chung quanh ào ào bắn tên. Ôn Túc thả người nhảy lên, phóng qua trận tên, nhảy vào trong nước.

Liêm Chiêu nhíu mày, nhảy lên mạn thuyền, đặt tên lên cung, bắn. Tên dài bắn vào nước, khiến bọt nước tung lên. Khi mặt nước bình ổn lại, Liêm Chiêu nhẹ thở dài một hơi.

“Vẫn để hắn chạy thoát...” Ngụy Khải đi lên vài bước, mở miệng nói.

“Vô phương” Liêm Chiêu nhảy xuống mạn thuyền, giao trường cung trong tay cho binh lính bên người.

Lúc này, một chiếc thuyền nhỏ chạy đến, trên đó có một binh sĩ đang quỳ gối, nói: “Công tử, chiến thuyền của Đông Hải chiến bại, đã lui!”

Liêm Chiêu gật đầu, “Không cần đuổi theo. Chính chu quân đội.”

“Dạ, công tử.” Binh lính đáp xong, xoay người truyền lệnh.

“Sao Liêm công tử không thừa thắng xông lên?” Ngụy Khải mở miệng, nói.

Liêm Chiêu liếc hắn một cái, có chút lãnh đạm nói: “Trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, hơn một nửa là dân chúng bình thường. Chỉ cần vây khốn, sẽ dễ dàng đánh bại. Không cần lãng phí binh lực.”

Ngụy Khải gật đầu, “Liêm công tử mưu trí hơn người, tại hạ bội phục.”

Liêm Chiêu cũng không để ý tới hắn, lập tức trở về khoang thuyền.

Trong ánh mắt Ngụy Khải ảm ảm hàn quang, hắn quay đầu nhìn mặt biển, cười yếu ớt.

Chiến thuyền Đông Hải bị đánh bại, đã loạn thành một đoàn, vội vàng chạy về đảo. Phần lớn đệ tử bị rơi xuống nước hoặc bị thương, có người còn trúng độc, hoảng loạn chạy trên chiến thuyền. Thời khắc như vậy, không hề có ai để ý đến, người lên thuyền là bằng hữu hay là địch nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cửu cung kỳ trận (Hạ)

Giao chiến nửa ngày, trên bảy mươi hai đảo của Đông Hải đã thành một mảnh hỗn loạn.

Sau khi Đông Hải bại trận lui về, đảo chủ và mấy vị phân đà chủ liền cùng nhau thương nghị việc phá trận. Một lần thương nghị này, đến tận trời tối cũng chưa đưa ra được kết quả.

Tiểu Tiểu là đệ tử nhập môn giữa chừng trẻ nhất, nên không đến lượt nàng ra trận, cũng chỉ có thể ở lại chăm sóc người bị thương mà thôi. Mà hơn một nửa người bị thương đều là trúng độc, không kịp chờ cứu chữa đã đi đòi nhà ma. Trong đại đường, tiếng gào thét, thanh âm khóc than không dứt bên tai, vô cùng thê thảm.

Đến tận giờ sưa, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng được nghỉ ngơi, cùng với vài nữ đệ tử trông coi đồng môn bị thương.

“Quá ngoạn độc a...” Trong đám nữ đệ tử, có người khóc nói, “Không ngờ Thần Tể Liêm gia lại có thể sử dụng độc, thật sự quá ti bi...”

Diệp Ly thở dài, nói: “Liêm gia vốn là tướng sĩ triều đình, hành quân đánh giặc làm sao có thể quan tâm đến quy củ giang hồ, dùng độc chỉ là một chút khách sáo mà thôi...”

“Chớ sẵn triều đình, quả nhiên vô sỉ đến cực điểm!” Trong đám đệ tử, có người phẫn nộ nói.

“Chúng ta và Nam Hải tranh đấu nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng bại trận, vậy mà hôm nay lại thua dưới tay triều đình!” Trong đám đệ tử, có người nói.

“Nói bậy! Chúng ta không hề bại! Đảo chủ và vài vị phân đà chủ đã đi thương nghị đối sách, nói không chừng, ngày mai sẽ có phương pháp phá trận!”

Lời này vừa nói ra, đám nữ đệ tử ào ào đồng ý.

Diệp Ly vẫn thờ dài như cũ, nâng cằm nói: “Đừng có ngốc như vậy... Liêm gia công tử bày trận thuyền này, chính là cửu cung kỳ trận bậc thứ nhất, thay đổi thất thường, sao có thể phá dễ dàng như vậy chứ...”

“Diệt sự ty... Sao chí khí của người lại kém như vậy, diệt uy phong của bản thân?” Có người bắt mồm.

Diệp Ly lập tức ngừng lại, nói: “Đương nhiên, chỉ bằng võ công của đảo chủ, triều đình có tính là gì!”

Mọi người vừa nghe, lập tức đồng ý theo.

Tiểu Tiểu ngồi một bên, nghe các nàng nói chuyện. Cửu cung kỳ trận? Chưa từng nghe nói a! Nhân sĩ giang hồ, sao mà biết mất cái đạo lý bày trận trong binh pháp này? Xem ra, lần này Đông Hải nhất định bại a...

“Hừ, dù sao, cho dù triều đình có làm thế nào, chúng ta cũng sẽ không đầu hàng!”

Mọi người ào ào giơ tay biểu hiện quyết tâm.

Đột nhiên, có người mở miệng nói: “Tuy nhiên, đệ tử Đông Hải chúng ta cũng có người không có cốt khí...”

Thanh âm đàm luận đột nhiên im lặng.

Tiểu Tiểu nhận thấy phút yên tĩnh khác thường này, ngừng đầu. Lại thấy mọi người đều quay đầu nhìn mình.

“Ách...” Tiểu Tiểu thanh thanh cổ họng, “Ta cũng sẽ không đầu hàng.”

Mọi người khinh thường quay đầu, không thèm để ý đến nàng.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thờ dài, tiếp tục trầm mặc.

Trong lúc đó, mấy nữ đệ tử vẫn tiếp tục mắng triều đình ti bỉ vô sỉ, Liêm gia tâm ngoan thủ lạt, linh tinh như trước.

Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn người bị thương. Chinh chiến nửa ngày, Đông Hải tổng cộng tổn thất mất hơn một trăm đệ tử và cùng với đó là vô số người bị thương. Mà đáng sợ nhất, không phải là cừu cung kỳ trận trên biển kia, mà là, trên mũi tên của Liêm gia bôi mẫn độc “Kiến Huyết Phong Hào”. Cho dù không bị thương chỗ yếu hại, nhưng chỉ cảm xước xước da thịt, độc tính liền xâm nhập vào huyết mạch. Không cần tới một canh giờ, đã có thể đẩy người ta vào chỗ chết. Trên giang hồ, dùng độc, là thủ đoạn hạ lưu, chỉ có tà ma ngoại đạo mới sử dụng kỹ xảo này.

Nhưng Tiểu Tiểu lại nhớ rất rõ, khi nghe sư phụ nói về loại mẫn độc này, sư phụ từng cười nói: Hành quân đánh giặc, bôi tuyết độc trên tên không phải là điều đáng ngạc nhiên, cũng không tính là ti bỉ.

Tiểu Tiểu lúc đó chỉ cảm thấy trái tim băng giá, không dám gất bừa.

Sư phụ nói: Giang hồ chém giết, đặt cược là tính mệnh gia đình mình. Mà hai quốc gia giao chiến, cược chính là tính mạng của thiên hạ... Chỉ được thắng, không thể bại. Đây mới là đạo lý trong binh gia.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Tiểu nhìn thấy nhuệ khí trong ánh mắt sư phụ, lãnh liệt như băng, khiến cho người nhìn thấy sợ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt sư phụ lại khôi phục lại vẻ ảm áp ngày thường. Hắn cười, nói: Cho nên, không đánh giặc, là tốt nhất...

Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy phiền muộn. Giờ này, ngày này, đối với Liêm Chiêu mà nói, trận chiến với Đông Hải này, hẳn nhất định phải thắng. Cho nên, hẳn có thể không từ thủ đoạn. Nàng nhớ tới lúc trước, khi nàng vừa mới quen biết hắn, cho dù là địch nhân, hắn cũng không thể hạ sát chiêu. Miệng lúc nào cũng nói, là: Giao cho quan phủ tra xét. Khi đó, nàng chỉ cảm thấy cái cách làm này của hắn thực cổ hủ và buồn cười. Làm việc không quả quyết, dong dài dây dưa hay là lòng dạ đàn bà đều là con dao hai lưỡi: Vương pháp có thể làm được, là chức trách của quan phủ. Mà nếu vương pháp không thể, hoàng lệnh đã ra, trên chiến trường, tuyệt đối không thể nhân từ.

Nàng không nên quên, người nam tử ôm mèo con, ôn nhu mỉm cười kia, thứ trên người, cuối cùng vẫn là huyết mạch chiến tướng...

“Thần Tể Liêm gia, thiện xạ. Giết địch không bắt, không có ngoại lệ...” Tiểu Tiểu nhẹ giọng mở miệng, nhớ kỹ những lời này

Vì thế, chung quanh đột nhiên yên lặng lại. Ánh mắt mọi người lại dồn hết lên người Tiểu Tiểu.

Toàn thân Tiểu Tiểu cứng đờ. Không phải chứ? Nói nhỏ như vậy mà cũng nghe được???

“Tà Tiểu Tiểu! Ngươi nói cái gì?!” Một vị nữ đệ tử đứng lên, cả giận nói.

Tiểu Tiểu lập tức đứng dậy, “Ta... Ta đi lấy nước!”

Nàng đi như chạy trốn khỏi đại đường, vừa nhẹ nhàng thở ra đã nghe thấy tiếng người gọi mình.

“Tà Tiểu Tiểu.” Diệp Ly chạy đuổi kịp, “Chờ ta, ta đi cùng ngươi.”

Đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy có chút ảm áp, từ sau khi nàng vạch trần Diệp Ly, không biết vì sao, ngược lại quan hệ là thân hơn một chút. Nàng cười gật đầu, chờ nàng đi tới.

Lúc này, Diệp Ly lấy ba túi nước bằng da từ trong long ra, nói: “Giúp ta lấy nước nha.”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ. Nàng nhận mấy cái túi nước, “Nhiều vậy sao?”

Diệp Ly thờ dài, bước đi, nhìn lên bầu trời, “Để dành dùng trên đường, ta còn sợ ít đó! Qua một ngày nữa là đến mồng một, đến lúc đó thủy triều lên cao nhất, chúng ta có thể dùng thuyền đi về phía nam.”

“Vậy còn quân triều đình bao vây thì sao?”

“Nghe nói, phía nam có thể tránh được.”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu. Nếu vòng vây không kín như vậy, tại sao Đông Hải không làm như thế chứ? Nàng nghi hoặc một lát, liền suy nghĩ cẩn thận. Phía nam... Đó là lãnh địa của Nam Hải a. Kẻ thù gặp mặt, không đánh nhau mới là lạ... Tuy nhiên...

“Diệp sư tỷ, nếu gặp phải đệ tử của Nam Hải thì làm sao bây giờ?” Tiểu Tiểu hỏi.

Diệp Ly nở nụ cười một tiếng, “Học ngươi thôi, cầu xin tha thứ! Dù sao, ta cũng không phải đệ tử của Đông Hải, sợ cái gì?”

Tiểu Tiểu cũng cười, “Diệp sư tỷ, người tới Đông Hải bao lâu rồi?”

Diệp Ly nghĩ nghĩ, nói: “Ta đến lúc bảy tuổi.”

Tiểu Tiểu khiếp sợ, “Bảy tuổi?!”

Diệp Ly gật đầu, “Cái chỗ Đông Hải quỷ quái này, bị nghi ngờ nhất định sẽ chết. Bảy tuổi ta nhập môn, đến bây giờ cũng coi như tiền bối. Vậy mà một số lúc, vẫn không thể thả lỏng đề phòng được. Chắc...”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Sư tỷ, người có từng nghĩ sẽ ở mãi Đông Hải này hay không?”

Diệp Ly nhàn nhai bước đi, nói: “Lúc ta vừa được đưa tới đây, phưởng chủ liền nói với ta, nếu cảm thấy Đông Hải tốt, sau này không cần về khúc phưởng cũng được. Hoàn toàn tự nguyện, tuyệt đối không được miễn cưỡng.” Nàng dừng lại một chút, “Tuy nhiên á! Nhìn đi nhìn lại, vẫn là khúc phưởng tốt hơn... Có biết vì sao triều đình muốn thảo phạt Đông Hải hay không?”

Tiểu Tiểu mở miệng nói, “Đông Hải nhập lại thành một phái, nhiễu loạn phòng vệ trên biển...”

“Ha, chút chuyện nhỏ đấy, làm sao đến lượt Liêm gia động thủ.” Diệp Ly dừng bước, “Vận chuyển muối tư, rèn binh khí, vây hải vực, nhập cư trái phép, trộm cướp, có cái gì chưa từng làm đâu? Năm đó Đông Hải quy về dưới trướng Thần Tiêu phái, coi như thu liễm một chút, hiện giờ á... Ai, không nói nữa.”

Tiểu Tiểu nghe xong, đột nhiên có chút phiền muộn.

“Sư tỷ, có vẻ cái gì người cũng biết nhỉ.” Nàng mở miệng khen ngợi nói.

“Tất nhiên!” Diệp Ly cười, “Không phải ta nói khoác chứ, trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo này, một ngàn bảy trăm sáu mươi ba đệ tử nhập môn, không có một người nào ta không biết. Năm trăm đệ tử vốn sống trên đảo, gia đình mỗi một người, ta đều rõ ràng! Hắc hắc!”

“Kính nha...” Tiểu Tiểu kính thán.

Diệp Ly đắc ý nói: “Khúc phưởng chính là dựa vào cái này để kiếm cơm đó! Người không biết chứ, có rất nhiều môn hạ đệ tử, vì muốn biết người trong lòng thích ăn gì, đưa năm mươi văn tiền ra đây, con mắt cũng chả nháy một cái! Hắc, người muốn biết cái gì, ta tặng cho người một chút!”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Sư tỷ, vậy người biết thân thể ta không?”

“Người?” Mặt Diệp Ly lộ vẻ khó xử, “Người mới đến đây không bao lâu a... Tuy nhiên, ta vẫn biết, người là chất nữ của Ôn Túc sư bá. A... Ta nhớ rõ, Ôn Túc sư bá là cô nhi, sau đó được đảo chủ thu dưỡng, cho làm môn hạ, đáng nhẽ không có huynh đệ tỷ muội mới đúng a, từ đâu chui ra chất nữ như người chứ. Chẳng lẽ, tin tức của ta nhầm lẫn?” Diệp Ly bắt đầu suy tư.

Nghe đến mấy câu này, Tiểu Tiểu cũng có chút nghi hoặc. Cô nhi?... Cũng khó trách, sư phụ và sư thúc thất lạc nhiều năm, lại gia nhập môn phái từ nhỏ, bị người ta coi như cô nhi cũng không phải kỳ quái.

“Chắc, vốn là mỗi tháng ta đều dùng bò câu đưa tin trao lại tin tức cho khúc phưởng. Hiện tại lại thành ra, đến tin tức của mình ta cũng không chắc chắn...” Diệp Ly oán giận, “Thật đáng giận a!”

Tiểu Tiểu cười, không nói gì.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, không lâu sau liền đi đến bên cạnh nguồn nước. Đây là suối nước ngọt duy nhất trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, nước uống của toàn bộ người dân trên đảo, đều do nơi này cung cấp.

Tiểu Tiểu cảm túi nước, vừa định ngồi xuống, đã thấy có vài đệ tử Đông Hải, cũng ở đó lấy nước.

“Mấy vị sư huynh, các người cũng đến lấy nước à...” Tiểu Tiểu mở miệng, chào hỏi.

Biểu tình của mấy nam tử này có chút kinh ngạc, thấy Tiểu Tiểu gật đầu, cái gì cũng không nói.

Đột nhiên, Diệp Ly kéo Tiểu Tiểu lên, liền tục lùi lại mấy bước, cao giọng hô: “Có gian tặc!”

Tiểu Tiểu kinh hãi. Chỉ thấy, vài tên nam tử kia ào ào lấy vũ khí ra, đi về phía hai người.

Diệp Ly lôi Tiểu Tiểu, quay đầu bỏ chạy.

Tiếng la của Diệp Ly dẫn vài đệ tử khác tới, nhưng đệ tử Đông Hải chém giết suốt một ngày đã quá mệt mỏi, làm sao có thể chống đỡ lại được. Không quá mấy chiêu, liền lộ ra vẻ bại trận.

Mà lúc này, Diệp Ly đã lôi Tiểu Tiểu chạy đến một góc yên lặng, an ổn trốn tránh.

Tiểu Tiểu thở phì phò, nhỏ giọng nói: “Sur tỷ, làm sao nguoi biết bọn họ là gian tể?”

Diệp Ly vỗ vỗ ngực, thuận miệng thở ra, nói: “Ta đã nói rồi, đệ tử trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo này, không có ai ta không biết...”

Tiểu Tiểu cảm thấy may mắn. Đột nhiên nghĩ ra cái gì. Trận chiến sáng nay, Đông Hải bại lui, có người xen lẫn vào quân Đông Hải... Mà những người này, lại đứng ở bên nguồn nước duy nhất của đảo...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu sợ hãi mở miệng, “Sur tỷ, có phải bọn họ muốn hạ độc hay không?”

Diệp Ly cả kinh, nhìn Tiểu Tiểu, “Không độc ác như vậy chứ...”

Tiểu Tiểu nhú mày. Nước suối này chảy đi khắp đảo, nói không chừng, đã có người trúng độc. Cho dù là Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, nhưng còn có dân chúng mà. Liêm Chiêu... Vì muốn thắng, hẳn có thể dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy sao?

Tiểu Tiểu cúi đầu suy nghĩ. Ôn Túc có nói, trên thư chiêu hàng sáng nay, có viết, muốn Đông Hải giao nàng ra, nếu như hạ độc ở trong nước, vậy nàng cũng nhất định sẽ chết... Cho nên, mặc dù là hạ độc, đây cũng không phải là “Kiến huyết phong hầu”, chỉ sợ đây là độc được làm suy yếu, muốn ép Đông Hải phải đầu hàng.

Tiểu Tiểu vừa nghĩ xong, liền cảm thấy bản thân thật không biết tự lượng sức. Chuyện tới nước này, thân nàng còn khó bảo toàn, chẳng lẽ còn muốn cứu người nữa?... Nếu là người xấu, thì chỉ nên lo cho thân mình, thấy chết không cứu mới đúng. Huống hồ, Đông Hải và nàng, thật sự không có quan hệ gì... Nhưng mà...

Nàng không nhận được nhớ đến đệ tử trọng thương trong đại đường; mặc dù họ đối xử không tốt với nàng, nhưng cũng chưa từng khi dễ nàng... Còn có, sư thúc...

Nàng đang do dự, lại nghe thấy Diệp Ly cảm giận này: “Thật không ngờ, Thần Tiễn Liêm gia cũng dùng tới thủ pháp âm độc như vậy, ngay cả dân chúng bình thường cũng không tha cho! Tên Liêm Chiêu kia nhất định là người quái dị tâm đen mặt đen, tí bị hạ lưu, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết...”

“Không phải!” Tiểu Tiểu hét lên.

Diệp Ly cả kinh, “Ta đâu có nói sai!”

“Ta nói không phải!” Tiểu Tiểu đứng phắt dậy, hô.

Nàng đứng lên cũng không quan trọng, quan trọng hơn là, vốn đang trốn tốt, lại bị nàng làm bại lộ.

Tiểu Tiểu vừa nhấc mắt, liền thấy mình đang bị bao vây, trong tay đối phương đều là đao nhỏ, vô cùng lạnh lẽo.

Người hạ độc trong nước suối, sẽ để ý đến lời cầu xin tha thứ của nàng hay sao? Đương nhiên là không!

Thấy mấy người đó sắp tấn công mình, Tiểu Tiểu chợt nghĩ ra một thứ, la lớn: “Làm càn! Các nguoi có biết ta là ai!”

Những người này bị nàng rống như vậy, tuy là nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn dừng dao lại.

Tiểu Tiểu chậm chạp thông thả bước ra ngoài, không hề sợ hãi nhìn những người đó.

Dao chưa hề hạ xuống nửa phân, tất cả mọi người nhìn nàng, sát khí không hề tan biến.

Tiểu Tiểu cười cười, cất cao giọng nói: “Ta chính là người mà chủ tử các nguoi muốn tìm.”

Nghe thấy câu này, tư thế của những người đó hơi hơi thay đổi.

“Không tin?” Tiểu Tiểu vươn tay, lấy một thứ ra khỏi lòng, ném cho một người trong số đó.

Người nọ nhìn thứ mình đón được, sắc mặt liền biến đổi. Đó là một chiếc nhẫn cốt, hoa văn dương điêu phá mây. “Lúc trước đắc tội, mong cô nương tha thứ.”

Tiểu Tiểu gật gù đầu, đi đến trước mặt người nọ, cầm lại nhẫn cốt. Chiếc nhẫn cốt này, giờ phút này nằm trong tay Tiểu Tiểu, có ý nghĩa kinh người.

“Các nguoi phụng mệnh hạ độc vào nước suối?” Tiểu Tiểu hỏi.

“Dạ.”

“Mệnh lệnh của ai?” Tiểu Tiểu lại hỏi.

Người nọ thoáng do dự, nói: “Là Liêm công tử.”

Lòng Tiểu Tiểu trầm xuống, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, “Kiến huyết phong hầu, hẳn muốn giết ta?”

“Cô nương hiểu nhầm rồi, thứ hạ vào nước chỉ là một loại độc được bình thường. Ít nhất cũng phải mất ba ngày mới mất mạng. Công tử ra hạ sách này, chỉ là muốn bức Đông Hải đầu hàng thôi.” Người nọ trả lời.

“Giải được đâu?” Tiểu Tiểu nói.

Người nọ nhìn đồng bạn bên cạnh, nói: “Thuộc hạ cũng không có giải được.” Người nọ cúi đầu, “Nếu đã tìm thấy cô nương, mong cô nương theo chúng ta quay về.”

Tiểu Tiểu liếc hẩn một cái, trong lòng suy nghĩ, bằng tính cách của Liêm Chiêu, tất nhiên sẽ không đem chuyện của nàng ra nói khắp nơi. Mà người kết minh với Liêm gia của Thân Tiểu phái, chỉ sợ chính là Ngụy Khải. Bằng cá tính giáo hoạt của Ngụy Khải, làm sao có thể đem thân phận thật sự của nàng nói cho mọi người? Nàng nghĩ đến đây, thân nhiên nói: “Ta đang ở Đông Hải, chính là vì có chuyện trọng yếu hơn nhiệm vụ. Hiện tại, còn chưa thể theo các người trở về. Hiện thời, hành tung của các người đã bại lộ, vẫn nên mau rời khỏi nơi này đi...”

Nàng còn chưa nói xong, đã thấy bốn phía đèn đuốc sáng trưng.

“Muốn chạy! Không dễ dàng như vậy!”

Tiểu Tiểu kinh hãi, đã thấy một đám đệ tử Đông Hải ủa lên. Đi đầu, chính là mấy vị đà chủ của Đông Hải.

“Bắt hết!”

Đà chủ ra lệnh một tiếng, Tiểu Tiểu liền khóc không ra nước mắt.

Xui xẻo... Hai chữ này viết như thế nào, cuối cùng nàng cũng đã biết...

.....

Lúc Tiểu Tiểu bị áp giải đến đại đường, thật sự ghen không nói được gì. Cho nên a, không nên làm mấy chuyện tốt! Nếu biết trước đã không suy nghĩ nhiều rồi, ngoan ngoãn trốn tránh, thấy chết không cứu. Hiện tại thì hay rồi, xuất đầu lộ diện, ngược lại lại biến thành phản đồ... Tuy nhiên, nói lại thì, làm phản đồ cũng coi như là làm chuyện xấu đi... Ai...

“Đào chủ! Ta đã sớm hoài nghi nha đầu kia! Nàng quả nhiên là gian tế! Chém nàng, quăng xuống biển cho cá ăn!” Một vị đà chủ lòng đầy căm phẫn, xông lên một bước, cao giọng nói với Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh cau mày, nhìn Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, người nói xem?” Ôn Tĩnh mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, còn có thể nói gì đây?

“Còn có cái gì để nói chứ! Các huynh đệ đều nghe thấy hết!”

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử liền ào ào hưởng ứng.

“Đào chủ, nàng thông đồng với ngoại nhân, hạ độc vào nước suối, không thể tha cho nàng!”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn mũi chân. Chẳng lẽ, mạng của Tả Tiểu Tiểu nàng sẽ kết thúc như thế?

“Diệp Ly! Người nói đi, người là đồng lõa của nàng có phải hay không?!” Đà chủ đột nhiên làm khó dễ, chỉ hướng về Diệp Ly đứng một bên.

Diệp Ly vốn đang vô cùng mờ mịt, đột nhiên bị hỏi như vậy, không khỏi cả kinh, “Ta... Nàng...”

Tiểu tiểu nghe xong, mở miệng, “Không phải, Diệp Ly sư tỷ không có quan hệ gì với ta...”

Diệp Ly nghe thấy câu này, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Tiểu Tiểu nhìn về phía đà chủ kia, nhớ tới câu “Nghiêm hình tra tấn” kia, nàng bất đắc dĩ, nói: “... Thật ra, là tự ta...”

“Đào chủ minh giám, nàng không phải gian tế.”

Lời nàng còn chưa dứt, chợt nghe thấy có người mở miệng, nói như vậy.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, đã thấy Ôn Túc đứng bên cạnh nàng, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

“Đào chủ minh giám, nàng không phải gian tế.” Ôn Túc mở miệng, nói.

“Ôn Túc, người bao che khuyết điểm cũng nên có điểm dừng chứ! Chuyện tự mình rời bên lần trước, đã lọt lưới một lần! Hiện giờ, chứng cứ vô cùng

xác thực, người còn muốn bảo vệ cho nàng?!” Vị đà chủ kia vốn nóng tính, kể từ lúc đó, càng cảm thấy giận không thể áp chế.

“Ta nói nàng không phải.” Ôn Túc quay đầu, nhìn vị đà chủ kia, lạnh lùng nói.

“Nàng không phải? Người hỏi các vị huynh đệ một chút xem, lời nàng đã nói, chúng ta đều nghe thấy! Chẳng lẽ, các huynh đệ đều nghe lầm!”

Ôn Túc cũng không để ý đến hắn, không hề đáp lại.

“Ôn Túc, người tự nhận mình là đệ tử chân truyền của đảo chủ, xưa nay đều không coi mấy đà chủ chúng ta vào mắt. Hiện thời, người che chở cho gian tế này, không quan tâm đến sống chết của huynh đệ! Hôm nay ta thật muốn nhìn, người có bao nhiêu năng lực, có thể bảo hộ được cho nàng!” Đà chủ dứt lời, liền rút binh khí.

Trong đại đường, một mảnh ồn ào.

“Chư vị đà chủ, an tâm một chút, chớ nóng.” Ôn Tĩnh mở miệng, thanh âm không nhanh không chậm, “Việc này có nhiều điểm kỳ quái, không thể kết luận bừa.”

“Đảo chủ, chẳng lẽ người cũng muốn bao che cho gian tế?!”

“Đảo chủ, ngài cho các huynh đệ chúng ta một lời giải thích đi!”

Ôn Túc nâng tay, ý bảo mọi người yên lặng. Hắn đứng lên, đi đến trước mặt Ôn Túc và Tiểu Tiểu, nói: “Tiểu Tiểu, người nói đi.”

Tiểu Tiểu theo bản năng liếc mắt nhìn Ôn Túc một cái.

Biểu tình của Ôn Túc vô cùng lạnh liệt, nhưng trong ánh mắt nhìn nàng, lại ẩn chứa lo lắng.

Tiểu Tiểu thoáng do dự, mở miệng nói: “Ta không phải...”

Trong đại đường lập tức ồn ào lên.

Ôn Tĩnh nở nụ cười, “Được, bốn tọa sẽ tin người một lần nữa.”

“Đảo chủ!”

Đệ tử ào ào bắt đầu.

“Các vị không cần sốt ruột. Trước hết cứ áp giải Tả Tiểu Tiểu vào trong lao. Đợi thẩm vấn xong đám gian tế kia, rồi mới quyết định.” Ôn Tĩnh nói xong, liếc mắt nhìn Ôn Túc một cái.

Ôn Túc hành lễ, mở miệng nói: “Tạ đảo chủ.”

Hắn nói xong, kéo Tiểu Tiểu ra khỏi đại đường.

Tiểu Tiểu ngơ ngác bị lôi đi. Đột nhiên, nàng có một ý nghĩ kỳ quái. Cho dù hắn dẫn nàng tới địa lao, nàng cũng nguyện ý đi theo.

Ôn Túc đi được một đoạn đường thì dừng chân lại. Hắn quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Không cho phép nhận tội lung tung.”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, cười hỏi: “Làm sao sư thúc biết là ta nhận tội lung tung?”

Ôn Túc cũng không trả lời nàng, chỉ cau mày, tiếp tục nói: “Ta sẽ tin người. Người nói không phải, ta sẽ tin là không phải... Không cho phép lại oan uổng bản thân, đã biết chưa?”

Trong lòng Tiểu Tiểu, trong khoảnh khắc đó ngổn ngang trăm mối. Sư phụ từng nói, cái chuyện tự oan uổng này, thật ra không có gì đáng lo. Nếu như trên đời này, không có ai tin người, giải thích nhiều, không bằng chết thống khoái. Chỉ là... Nếu như có người tin người, chẳng sợ chỉ có một người, cũng phải vì hắn mà giữ lại trong sạch cho bản thân.

Tiểu Tiểu không hiểu, hỏi: Mặc dù một người tin, một ngàn một vạn người khác không tin, vậy có ích lợi gì?

Sư phụ cười cười, trả lời, kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Nàng không phải kẻ sĩ, cũng không có khí phách hào hùng như vậy. Nàng cho rằng, cái loại luận điệu cổ quái này, nàng vĩnh viễn cũng không hiểu nổi. Nhưng hôm nay, nàng đã hiểu...

Ôn Túc thấy nàng không trả lời, giận giữ nói: “Rốt cục có hiểu hay không?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Àn. Đã hiểu...” Nàng vô cùng nghiêm túc mở miệng, nói: “Ta không phải gian tế, nước suối bị hạ độc, ta chỉ muốn lấy giải được...”

Ôn Túc ngậy ngậy cả người, hần nhìn nàng, nói không ra lời.

“Cám ơn ngươi, sư thúc. Lần sau ta sẽ không oan uổng bản thân...” Tiểu Tiểu cười, nói.

Trong ánh mắt Ôn Túc, đột nhiên hiện lên thương tiếc sâu đậm. Hần miễn cưỡng cười, đáp: “Àn.”

“Muốn trả lại trong sạch cho bản thân, thật ra rất dễ dàng.”

Phía sau hai người, có người mở miệng.

Ôn Túc xoay người, cung kính nói: “Đạo chủ!”

Người tới, đúng là Ôn Tĩnh.

Tiểu Tiểu không hiểu nhìn hần.

Ôn Tĩnh đi đến bên người Tiểu Tiểu, vỗ vỗ bờ vai nàng, “Bồn tọa biết ngươi trong sạch, nhưng hiện tại, phải làm cho mấy vị đà chủ tin tưởng nữa mới được.” Hần cười ôn hòa, nói, “Tiểu Tiểu a, ngươi có nguyện ý lấy công chuộc tội hay không?”

Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi, gật đầu.

Ôn Tĩnh nhìn Ôn Túc, không nhanh không chậm nói: “Tiểu Tiểu, ngươi có biết, hiện tại thứ Đông Hải cần nhất là cái gì không?”

“Giải được.” Tiểu Tiểu trả lời.

“Không sai.” Ôn Tĩnh gật đầu, “Còn có...”

“Còn có?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Trận đồ bày thuyền của Liêm gia...” Ôn Tĩnh trả lời.

Tiểu Tiểu sững sốt, không biết trả lời như thế nào.

“Chỉ cần ngươi giả vờ quy hàng, lấy được hai thứ này đem đến, liền có thể xóa sạch hiểm nguy. Ngươi có bằng lòng hay không?” Ôn Tĩnh nói.

Tiểu Tiểu trầm mặc, cúi đầu.

Hồi lâu, nàng ngước mắt, nhìn Ôn Tĩnh, nặng nề thong thả gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cử tử nhất sinh (Thượng)

Kế hoạch của Đông Hải rất đơn giản. Ban đêm, Diệp Ly vào địa lao cứu Tiểu Tiểu ra, sau một phen tranh chấp, liền thả hết mấy gian tể lên vào kia ra. Lúc này, bị đệ tử của Đông Hải đuổi giết, sau khi hai bên tranh đấu, Tiểu Tiểu và Đông Hải xảy ra xích mích, sau đó liền dẫn mọi người bí mật chạy tới bến tàu, chạy trốn ra biển.

Tất cả đều thuận lợi, canh ba giờ dần, một chiếc thuyền nhỏ ly khai Đông Hải, chạy về phía trận thuyền của Liêm gia.

Ôn Túc đứng bên bờ, nhìn mặt biển tối đen. Ôn Tĩnh đi đến, mỉm cười: “Ngươi đang lo lắng?”

Ôn Túc kinh hãi, nói: “Đạo chủ... Nàng đồng ý quá nhanh...”

“Ngà?” Ôn Tĩnh vẫn mỉm cười như cũ, “Ngươi lo nàng không trộm được trận đồ và giải được, hay là lo lắng nàng sẽ không quay về?”

Ôn Túc trầm mặc.

Ôn Tĩnh thờ dãi, nói: “Ngươi thích nàng, hay vẫn là thương hại nàng?”

Ôn Túc ngược mắt, “Đệ tử tuyệt đối không có ý này.”

Ôn Tĩnh nhìn mặt biển, nói: “Thoạt nhìn, nàng quả thực vô tội vô hại, nhưng ngươi nên nhớ kỹ, nàng là đồ đệ của Quý Sư... Dung mạo của ngươi và Quý Sư giống nhau đến chín phần, nhưng so tâm cơ, tâm ngoan thủ lạt, vốn không thể sánh bằng hắn.”

Ôn Tĩnh quay đầu, nhìn Ôn Túc, “Tà Tiểu Tiểu vào Đông Hải cũng đã một tháng. Một tháng này, võ công của nàng như thế nào, ngươi biết rõ nhất. Một tiểu cô nương như vậy, thân trong các môn phái lớn trong võ lâm như vậy, trải qua bao nhiêu phen ác chiến, không chỉ lông tóc vô thương, lại còn mọi việc thuận lợi?... Chuyện tới bây giờ, làm sao ngươi biết, bị lừa là nàng mà không phải là ngươi và ta? Ôn Túc, ngươi không phải là người mới vào giang hồ, trên con đường hiểm ác này, không cần vì sư nói nhiều lời.”

“... Đệ tử hiểu được.” Ôn Túc trả lời.

Ôn Tĩnh cười cười, “Ngươi hiểu được là tốt rồi...” Hắn xoay người đi vài bước, “Lúc ngươi rời bến, đừng đi sai canh giờ.”

“Dạ.” Ôn Túc cung kính đợi hắn rời đi, xoay người, lại nhìn mặt biển bát ngát mênh mông kia, sau đó mới xoay người rời đi.

.....

Khi tới được trận thuyền của Liêm gia, đã là tảng sáng. Trên bầu trời, chỉ còn lại một ngôi sao mai còn sáng.

Trên trận thuyền, binh lính thủ vệ phát hiện mấy chiếc thuyền nhỏ tiếp cận, liền ào ào lên tiếng cảnh báo. Thuyền nhỏ chung quanh tiến lên, đem mấy chiếc thuyền bé này bao vây lại.

Thanh âm cảnh báo, khiến Liêm Chiêu đi ra khỏi khoang thuyền. Hắn đi đến bên mạn thuyền, liền nhìn thấy binh lính trên thuyền nhỏ đã kéo cung chò phân phó.

Trong gió biển, loáng thoáng truyền đến tiếng người. Mơ hồ là “Đầu hàng”, “Đuổi giết”... Mà sau đó, có người hô lên ba chữ: Tà Tiểu Tiểu.

Lúc nghe được cái tên kia, hắn giật mình kinh hãi, bàn tay vốn đặt trên mạn thuyền đó miễn cưỡng lại. Hắn ngược mắt, nhìn xuống đầu thuyền bé cách đó không xa, mô hồ thấy một thân ảnh mảnh khảnh, đang cố gắng vẫy tay.

Hắn nhíu mày, trong ánh mắt, ẩn chứa đau đớn.

.....

Tiền thủ không hề thu cung, vẫn kéo cung chờ lệnh như cũ, sát khí mười phần.

Tiểu Tiểu nhìn mấy tiền thủ này, lại nhìn mấy người đang ngồi trên thuyền một lời cũng không nói. Nàng quay đầu, đang muốn tiếp tục kêu gọi binh lính của Liêm gia. Đột nhiên, trận thuyền trước mặt mở ra một con đường đi vào.

“Không được vô lễ.”

Lúc nghe thấy thanh âm này, Tiểu Tiểu không tự giác cứng người lại. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, thấy được người đang đứng trên thuyền chỉ huy.

Trong ánh nắng sớm mai, hắn thoạt nhìn tuấn tú như thế, rực sáng như sao trời, giống như hình ảnh trên quý trọng đầu nàng vậy...

Mặc dù vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, lại lạnh như băng, nhưng trong ánh mắt cũng chưa từng có lệ khí (Ngoan độc, độc ác). Cái loại ánh mắt bình thản trầm tĩnh, lộ ra ôn lương. Cho dù hiện tại, hắn đang mang binh đánh giặc, bày trận giết địch, không hề chùn tay do dự. Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy như trước đây, hắn thật sạch sẽ. Cái loại sạch sẽ đó cứ như vậy tỏa ra trên người hắn, khiến nàng cảm thấy bản thân... Là một người xấu xa...

Tiểu Tiểu bình ổn lại nhịp tim đập loạn, nhìn hắn.

Liêm Chiêu tránh đi ánh mắt nàng, nhìn đám người liên quan phía sau nàng. Hơn mười nam tử trai cường tráng, đồ mặc trên người, đều là quần áo Đông Hải.

“Những người này là?” Liêm Chiêu mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, cố nén lại nụ cười, vẻ mặt mờ mịt nói: “Bọn họ không phải là người của ngươi sao...”

Liêm Chiêu nghe thấy câu này, cau mày. Lúc này, có người tiến lên, nhỏ giọng nói với Liêm Chiêu: “Công tử, dường như là môn hạ của Thần Tiêu phái.”

Liêm Chiêu nghe xong, sắc mặt có chút khác thường, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ khẽ gật đầu, nói: “Đề cho bọn họ lên thuyền đi.”

Tiểu Tiểu đứng trên chiến thuyền, đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên, Liêm Chiêu đã đứng ở trước mặt nàng, tuy nhiên là cách xa mấy bước.

Trầm mặc, quanh quẩn giữa hai người. Yên tĩnh như vậy, giống như hồng hoang thuở sơ khai, trong lúc đó, thiên địa không hề có cái gì. Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nàng biết, dù chỉ có vài bước, nhưng khoảng cách giữa bọn họ, chưa từng bao giờ rút ngắn lại. Mà sau hôm nay, càng là trên trời dưới đất...

“Người đầu, giúp Tả cô nương chuẩn bị khách phòng.” Một lúc lâu sau, Liêm Chiêu bình tĩnh mở miệng, phân phó thuộc hạ.

Hắn cúi mặt, nói với Tiểu Tiểu: “... Tả cô nương, chạy trốn suốt đêm, chắc đã mệt mỏi. Mời vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi.”

“Tả cô nương”... Xưng hô này, khiến Tiểu Tiểu có chút chua xót. Nàng là đệ tử của Quý Sư. Hiện tại, chắc hẳn đang hận nàng lắm...

Liêm Chiêu vẫn hạ mi xuống như trước, không hề nhìn nàng.

Tiểu Tiểu cảm thấy mình có chút buồn cười. Trường hợp này, không phải nàng đã sớm dự liệu hay sao? Hắn tới nơi này, không phải vì nàng, mà là phụng lệnh hoàng thượng đi thảo phạt Đông Hải. Mà muốn Đông Hải giao nàng ra, chỉ là vì “Cửu Hoàng thân khải”... Nếu không phải tất cả mọi người đều cho rằng, nàng nắm giữ bí mật về “Cửu Hoàng thân khải”, nên mới đối với nàng có chút cổ kị. Hắn của hiện tại sẽ làm gì đây? Sẽ giết nàng sao?

“... Ngươi không nên tới...”

Đột nhiên, hắn nhẹ giọng, nói như vậy.

Thanh âm kia vô lực tựa như thở dài, lại hung hăng cào vào lòng Tiểu Tiểu.

Tiểu tiểu nhìn hắn, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn. Không nên tới... Ý của hắn là gì? Là kẻ làm đệ tử của Quý Sư như nàng không nên xuất hiện trước mặt hắn? Hay là, hắn đoán được nàng tới để lừa dối?

Đột nhiên, Tiểu Tiểu có xúc động muốn hỏi mấy câu này, chỉ là, ngay sau đó, nàng đem những xúc động này ép xuống.

Chỉ vì có người tiến lên, mang theo ý cười ôn hòa, gọi nàng một tiếng, “Tiểu sư muội.”

Tiểu Tiểu quay đầu, liền nhìn thấy Ngụy Khải. Nghĩ đến đủ loại chuyện xảy ra ở Tê Vũ sơn trang, Tiểu Tiểu không khỏi cảm thấy trái tim băng giá. Thần Tiêu phái hồi triều, được thánh ân trọng dụng, Hoàng mệnh, quả nhiên khó đoán... Vốn Liêm Chiêu từng oán hận Ngụy Khải như thế, hiện tại cũng có thể chung sống hòa bình, kết minh xuất chiến. Thật sự khiến cho người khác cảm thấy thật châm chọc.

Khiến Tiểu Tiểu nghĩ mãi không ra đó là, Ngụy Khải thân là đại thiếu gia của Anh Hùng Bảo, rốt cục vì sao lại gia nhập làm môn hạ cho Thần Tiêu phái? Vì muốn tính toán cái gì đây?

Ngụy Khải tươi cười, đi đến bên người nàng, “Tiểu sư muội, cuối cùng ngươi đã trở lại.”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, mở miệng: “... Ngụy công tử...”

Ngụy Khải gật đầu, nói: “Tiểu sư muội, sao sắc mặt ngươi lại tái như vậy? Có phải bị thương ở đâu hay không?”

Hỏi han ân cần như vậy, khiến Tiểu Tiểu có chút khó chịu. Nàng quanh co, không biết có nên nhận ý tốt này hay không.

Liêm Chiêu thấy thế, quay đầu, nói với thuộc hạ: “Đi mời tông chủ của Thần Nông thế gia đến.”

Lúc nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu ngược mặt. Tông chủ Thần Nông?... Thần Nông thế gia luôn đóng cửa không chữa bệnh, làm sao có thể xuất hiện ở Đông Hải?... Có thể hợp tác với Thần Tiêu phái, “Tông chủ Thần Nông” này, chỉ sợ chỉ có một...

Tiểu Tiểu nghe đến đây, dùng thanh âm vô cùng rõ ràng nói: “Không cần, ta không bị thương... Chỉ là suýt chút nữa thì trúng độc mà thôi...”

“Trúng độc?” Liêm Chiêu kinh hoàng, “Kiến huyết phong hầu?”

Tiểu Tiểu nhìn thấy hắn kinh hoàng, lập tức lắc đầu, “Không phải... Chỉ là, có người hạ độc trong nước suối của Đông Hải. Thiếu chút nữa ta uống rồi...”

Liêm Chiêu nghe xong, thoáng suy nghĩ, lập tức, ngược mặt nhìn Ngụy Khải.

Ngụy Khải mặt không đổi sắc, nói: “Trên đời sao lại có người ti bi như vậy? Tiểu sư muội, may mà ngươi không có việc gì.”

(Ặc! Phục nhất cha này, đúng là sư huynh của Tiểu Tiểu. Nói dối, mặt không đổi sắc)

Tiểu Tiểu gật đầu, “Àn... Chỉ là, Đông Hải cho rằng ta là người hạ độc... còn muốn giết ta...” Tiểu Tiểu liếc nhìn mấy tên nam tử ngự trang thành đệ tử Đông Hải kia, “May mà, bọn họ đã cứu ta...” Nàng rung rung, nói, “... Vì sao Đông Hải lại có thể làm vậy với ta... Ta làm sao có thể hạ độc... Ta cũng không phải là người của Thần Nông thế gia, làm sao có thể tạo ra độc được a...”

Ngụy Khải nhìn nàng, trong ánh mắt lại có chút khác thường, “Tiểu sư muội, Đông Hải đến thị phi cũng không phân biệt được như vậy, ngươi không cần phải vì thế mà thương tâm. Ngươi yên tâm, ngươi đã là môn hạ của Thần Tiêu phái ta, sư huynh nhất định không chấp nhận có người khi dễ ngươi.”

Tiểu Tiểu rũ mắt xuống, hơi thở dài, nói: “Ta hơi mệt...”

Gia tướng hai bên Liêm Chiêu nghe vậy, lập tức đi lên, nói: “Tà cô nương, mời đi bên này.”

Tiểu Tiểu gật đầu, đi theo gia tướng vào trong khoang thuyền.

Đội nàng đi xa, Ngụy Khải mở miệng, “Liêm công tử, tại hạ...”

“Người không cần phải giải thích với ta.” Liêm Chiêu không đợi hắn nói xong, liền ngắt lời, nói, “Chỉ là, ta lại nhắc nhở người lần nữa, làm khách nhân, cần phải tự trọng.” Hắn xoay người rồi đi, lại nghĩ ngợi, tự hỏi tự trả lời một câu, “Giải được, nói như vậy là ở trên người tông chủ Thần Nông nhỉ...”

Hắn nói xong, không đợi trả lời, cũng nâng bước rồi đi.

Ngụy Khải nhìn bóng lưng hắn, nở nụ cười. Hắn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu sư muội, người quả nhiên không phải dạng người hời hợt...”

.....

Tiểu Tiểu đi vào khoang thuyền, ngồi bên mép giường, đợi một lát. Sau đó, đột nhiên ngã người ra, nằm trên giường cười lăn lộn.

Cứ nghĩ đến biểu cảm vừa rồi của Ngụy Khải, nàng liền không nhịn được cười ra tiếng. Cái này kêu là “Châm ngòi ly gián” nhỉ! Hóa ra châm ngòi ly gián vui như vậy a! Cảm giác làm người xấu, quả nhiên không giống bình thường! Ân!

Nàng lăn lộn một lát, lẳng lặng nằm, mỉm cười. Nếu Liêm Chiêu đã biết hết chân tướng, nhất định sẽ có phòng bị với Ngụy Khải, mà giải được, không cần nàng đi trộm, hắn cũng sẽ đưa tới Đông Hải. Hắc hắc... Cho dù là binh bất yểm trợ, hắn cũng nhất định không thương tổn đến dân chúng. Không sai... Nàng biết hắn, tuyệt đối sẽ không làm như vậy...

Kế tiếp, chính là trận đồ.

Nàng nhắm hai mắt lại. Trận đồ này, nhất định ở trong phòng Liêm Chiêu. Đông Hải đã có kế hoạch, không lâu sau, sẽ an bài thuyền đánh úp bất ngờ, giao chiến trên biển. Đến lúc đó thế cục rối loạn, nàng liền có thể tránh thoát tai mắt của bọn họ, lấy trộm được trận đồ này. Sau đó, dùng hỏa tín báo cho Ôn Túc đến tiếp ứng.

Nếu tất cả đều thuận lợi... Nàng và Liêm Chiêu, sẽ trở thành địch nhân thực sự. Mà như vậy, nàng hoàn toàn có thể chặt đứt niêm tướng này, vui vẻ tiếp tục sống ở Đông Hải... Có lẽ nàng có thể yên bình đi vào giấc ngủ mỗi đêm, trở lại làm mình của ngày trước...

Nàng cứ nghĩ như vậy, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

.....

Tiểu Tiểu bị tiếng ồn ào đánh thức, nàng giật mình bật dậy, sau phút mờ mịt ngán ngủ, ý thức được tình cảnh của bản thân, cũng nhớ đến việc mà mình phải làm. Nàng xuống giường, dè dặt cân trọng đẩy cửa, đi ra ngoài.

Đúng như kế hoạch, Đông Hải đánh bất ngờ. Vì chiến trận sẽ nhiễu loạn phòng bị, cho nên trên chiến thuyền của Liêm gia, bận rộn vô cùng.

Tiểu Tiểu không biết phòng của Liêm Chiêu là cái nào, nhưng cũng không khó đoán. Bất cứ lúc nào, gian phòng kia cũng nhất định phải được canh giữ nghiêm cẩn nhất. Tuy nhiên, lúc này, canh giữ “Nghiêm cẩn” kia, chỉ còn lại hai gã binh lính mà thôi.

Tiểu Tiểu tránh ở chỗ ngoặt, nhắm mắt lại, thở sâu một hơi. Nàng mở to mắt, vỗ ngực bản thân, sau đó, thả người nhảy lên. Võ công của Tiểu Tiểu không tốt, nhưng khinh công lại khá giỏi. Thân pháp của nàng mau lẹ, khi hai gã binh lính kia phát hiện cảnh báo, đã nhảy đến phía sau bọn họ, Binh lính kinh hãi, đang định ra tay, lại bị nàng hung hãn đánh vào sau gáy, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Tiểu xoa xoa bàn tay mình, nhún nhảy thờ dài. Hóa ra muốn đánh ngã một người phải dùng lực lớn như vậy, ra tay đánh người, ngay cả chính mình cũng rất đau a! Người xấu thật không dễ làm a...

Nàng nhìn khắp mọi nơi, xác định không có ai, liền đem hai gã binh lính kia kéo đến một bên yên tĩnh giấu đi. Sau đó, đẩy cửa vào phòng.

Phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, bài trí cũng không nhiều. Trong góc phòng, có đặt một chiếc bàn học, phía sau bàn, treo một tấm hải đồ bằng da dê, trên mặt tinh tế vẽ cách bày trận chiến thuyền.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng bước qua, nhìn tấm hải đồ kia.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng mon trón. Da dê? Vậy là... Cho dù có rớt xuống nước cũng không hỏng nhỉ? Chắc...

Nàng suy tư một lát, lấy một tờ giấy trắng trên bàn, cầm cây bút bên cạnh, nhanh chóng vẽ một tấm trận đồ khác. Nàng đang định cắt tờ giấy kia vào trong lòng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Tiểu Tiểu xoay người một cái, cảnh giác nhìn người tới.

“Tiểu sư muội, nhìn trộm quân cơ, là tử tội đó.” Ngụy Khải mỉm cười, mở miệng.

Tiểu Tiểu kinh sợ không thôi, nhưng vẫn trấn định nói: “Ngụy công tử, không phải ngươi nói ta với ngươi là người một nhà hay sao? Chẳng lẽ, quân cơ nơi này, ta không thể nhìn sao?”

“Người một nhà đương nhiên có thể.” Ngụy Khải chậm rãi đi vào, “Tuy nhiên, tiểu sư muội a, ngươi là người bên nào, chỉ có mình ngươi mới biết a.”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, nói: “Vậy Ngụy công tử là người bên nào đây?”

Ngụy Khải cười, “Tiểu sư muội, chỉ giáo cho.”

Tiểu Tiểu mở miệng, “Tự phái người đi hạ độc trong Đông Hải, lại còn vu oan giá họa, bắt nghĩa, hãm hại mình hữu, đây cũng coi là người một nhà?”

Ngụy Khải nói: “Tiểu sư muội, lời ấy sai rồi. Chủ tướng nơi này là Liêm Chiêu, ta cũng chỉ là khách nhân, sao lại có thể hạ lệnh như vậy.”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Không sai, chủ tướng nơi này, là Liêm Chiêu. Chỉ là, ta thật sự cảm thấy rất kỳ quái a...” Nàng nói, “Ta từng hỏi mấy người hạ độc kia, bọn họ học phụng mệnh của ai. Thật ra, những lời này, quả thực quá buồn cười. Bởi vì có thể hạ lệnh, cũng chỉ có một mình Liêm Chiêu. Vậy mà những người đó lại không hề cảm thấy kỳ quái, còn thật sự nghiêm túc trả lời ta: ‘Liêm công tử’... Giống như, bọn họ có đến hai chủ tử vậy...”

Ý cười của Ngụy Khải dần dần tan biến, “Tiểu sư muội, chỉ bằng điểm này, ngươi liền nhận định là do ta gây nên?”

Tiểu Tiểu cười, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa lên bàn, “Không hề a, trước lúc biết có tông chủ của Thần Nông trên thuyền, ta không hề xác định.” Ngón tay nàng lặng lẽ len vào trong quần áo, sờ lấy hai cây Tội Tuyệt Ngân Mang gần đó. Nàng vừa nhìn Ngụy Khải, vừa nói, dời đi lực chú ý của hắn, “Ngươi luôn miệng nói ta là tiểu sư muội của ngươi, nhưng lại hạ độc trong nước suối, vậy thì ngay cả ta cũng sẽ bị liên lụy. Nếu Đông Hải không đầu hàng, ta chẳng phải sẽ chết không rõ ràng hay sao?”

Ngụy Khải thờ dài, nói: “Tiểu sư muội băng tuyết thông minh, khiến sư huynh rất sợ hãi. Xem ra, Tiểu sư muội giận ta rồi, cho nên, mới cố ý dời hòn đi đến nơi này vạch trần ta.”

Tiểu Tiểu nhét hai cây Tội Tuyệt Ngân Mang kia vào trong tay, nàng cười sáng lạn, “Đúng vậy.”

Tiếng nói vừa dứt, hai cây ngăm cham trong tay nàng liền bắn mạnh về phía Ngụy Khải. Tiểu Tiểu vẫn chưa từng học ám khí, một nhát ném này, chỉ ném bậy bạ. Nhưng lúc Ngụy Khải nhìn thấy mấy châm này, vẫn vội vàng tránh đi.

Thấy khe hở, Tiểu Tiểu liền thả người nhảy lên, thoát ra theo đường cửa hông. Sau đó, liền mạng chạy ra bên ngoài.

Nàng vừa chạy lên sàn tàu, Ngụy Khải đã đuổi tới. Hắn bay qua người Tiểu Tiểu, ra tay bắt.

Tiểu Tiểu phát hiện, nghiêng người tránh đi.

Ngụy Khải chuyển bắt thành đánh, một chương tấn công về phía đầu vai Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu liên tục lùi lại vài bước, nghĩ tránh đi chiêu này. Nhưng chương thế của Ngụy Khải hung mãnh, tránh cũng không thể tránh.

Ngụy Khải kinh sợ đến cực điểm. Nàng nhớ trước kia có lừa Ngụy Khải nói mình có nội lực. Hiện thời, muốn bắt nàng, hẳn tất nhiên sẽ dùng hết toàn lực. Ông trời ơi, một chương này mà đánh trúng, Tả Tiểu Tiểu nàng còn có thể toàn mạng hay sao?!

Mất thấy chương phong kia cận kề, Tiểu Tiểu liền nhắm tịt hai mắt lại.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua. Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy có người dùng một tay kéo nàng. Nàng mở to hai mắt, người kia, đúng là Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu khẽ cau mày, xuất chương, cứng rắn chống đỡ một chiêu này của Ngụy Khải.

Thứ Ngụy Khải dùng, không phải là “Mình Lôi chương”, chương lực không mạnh lắm. Đột nhiên gặp phải biến hóa này, ngược lại khiến hắn bị buộc phải thối lui mấy bước.

Liêm Chiêu thu thế, nói: “Ngụy công tử, ta đã nói rồi, tự trọng.”

Ngụy Khải đứng vững, nói: “Liêm công tử, cần tự trọng, phải là tiểu sư muội kia của ta mới đúng.”

Liêm Chiêu quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu.

Trên mặt Tiểu Tiểu có chút mê man. Cho đến lúc này, được hắn cứu, rốt cục là nàng nên cao hứng hay nên cảm thấy bất đắc dĩ đây? Nàng có phải còn có thể ôm hi vọng, chờ mong hắn sẽ tha thứ cho nàng hay không?

Rất nhanh, nàng lại bắt đầu cười nhạo bản thân, làm sao có thể chứ? Nàng là đệ tử của Quý Sư, đây là điều không thể thay đổi.

“Tiểu sư muội, đem sơ đồ bày trận của chiến thuyền giao ra đây!” Ngụy Khải tiến lên một bước, nói.

Những lời này, khiến vẻ mặt Liêm Chiêu thay đổi, đau đớn đâm vào trong lòng, không từ nào có thể diễn tả.

“Ngươi... Ngươi tới nơi này, chỉ vì muốn trộm sơ đồ bày trận?” Thanh âm của hắn có chút run run, ngữ khí thâm lương vô lực.

Ngươi Tiểu Tiểu, đột nhiên ảm ảm đau nhức. Quả nhiên, muốn gạt hắn, quá khó... Chỉ là, nói năng ích kỷ cũng được, nói năng vô tình cũng không sao, đây là biện pháp duy nhất một người xấu như nàng có thể nghĩ đến...

Nàng cắn răng, mạnh mẽ đẩy Liêm Chiêu ra, cười nói: “Ngươi là đồ ngốc hay sao? Ngươi nhất định là người bị người khác đem bán, cũng sẽ kiếm tiền hộ họ.”

Trong nháy mắt tất cả lại ào ạt tủa về khiến Liêm Chiêu mờ mịt. Những câu nàng nói, rốt cục câu nào là thật, câu nào là giả, hắn đã không thể nhận ra nữa rồi. Tất cả mọi chuyện hôm nay, đều là âm mưu của nàng?... Nhưng kẻ làm theo hoàng mệnh, đến đây thảo phạt Đông Hải như hắn, có lập trường để trách cứ nàng hay sao?

Hắn nỗ lực bình ổn cảm xúc bản thân, lại không thể nào ngăn lại đau đớn đang dâng lên.

Vén vén một tháng... Nếu không phải là tu luyện nội lực đến mức kiệt sức, hắn căn bản không thể đi vào giấc ngủ. Sau khi lĩnh mệnh thảo phạt Đông Hải, hắn đã không ngừng tự hỏi, nếu gặp lại nàng, phải làm như thế nào đây. Thậm chí, hắn còn từng có cái ý niệm ti bi là, đối tượng hắn phải báo thù là “Quý Sư”, không phải là nàng. Cho nên chỉ cần nàng có thể rời bỏ “Quý Sư”, hợp tác với triều đình, tất cả ân oán đều có thể hóa giải. Chỉ là... Hắn lại quên mất rằng, ngày nàng nói ra thân phận của mình, rời khỏi Liêm gia, nàng đã giao ra đáp án. Nàng lựa chọn là đồ đệ của “Quý Sư”, mà không phải là thế tử của Liêm Chiêu hắn...

Tiểu Tiểu lui lại mấy bước, lấy hỏa tín ra, mở nắp. Tiếng nổ to rõ kèm với khói lửa, vang lên khắp bầu trời.

Liêm Chiêu nhìn hỏa tín trên bầu trời kia, mở miệng, dùng tất cả khí lực, nói ra bốn chữ: “Ngươi đi không nổi...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cứu tử nhất sinh (Hạ

Liêm Chiêu nhìn hỏa tín trên bầu trời, mở miệng, dùng tất cả khí lực, nói ra bốn chữ: “Ngươi đi không nổi...”

Hắn nói xong câu đó, tiễn thủ bốn phía ào ào bao vây lại.

“Thúc thủ chịu trời, ta sẽ không tổn thương ngươi.” Liêm Chiêu mở miệng, nói như vậy.

Tiểu Tiểu liếc nhìn cung tiễn lạnh lẽo bốn phía, trên mỗi một mũi tên đều bôi kịch độc, nếu bị bắn trúng, chỉ có một đường chết. Nàng nuốt nuốt nước miếng, hiện thời, nàng đã không còn đường hồi hận nữa rồi.

“Chỉ là cũng tiễn, có thể làm khó dễ ta sao!” Tiểu Tiểu cứng gan, làm vẻ không sợ, nói.

Ngụy Khải nghe vậy, cười yếu ớt, “tiểu sư muội, ngươi không phải là môn hạ của Đông Hải, sao phải trung tâm như thế với Đông Hải? Đông Hải chính là đám hải tặc, giặc cỏ, không có nhân nghĩa. Hiện thời bị triều đình vây diệt cũng là gieo gió gặt bão. Nếu hôm nay, ngươi mang sơ đồ bày trận này đi, chính là trợ trụ vi ngược, về đường cho hươu chạy. tiểu sư muội thông minh như thế, nhất định có thể phân rõ đen trắng thị phi chứ?... Thứ Đông Hải có thể cho ngươi, triều đình cũng có thể cho. Chỉ cần ngươi hợp tác với chúng ta, vinh hoa phú quý sẽ dễ dàng như trở bàn tay.”

“Ngụy công tử, ta thành thật nói cho ngươi biết một câu.” Tiểu Tiểu cười cười, mở miệng, “Chuyện ‘Cứu Hoàng thần khí’, ta hoàn toàn không biết gì cả. Như vậy, ngươi còn muốn hợp tác với ta hay sao?”

Ngụy Khải nở nụ cười, “Tiểu sư muội không biết, tôn sư (đang nói tới sư phụ Tiểu Tiểu) không có khả năng lại không biết.”

Lúc này Tiểu Tiểu mới hiểu rất nhiều chuyện. Người trong thiên hạ biết quý sư đã chết ít ỏi không có mấy người, mà Liêm Chiêu, Ngụy Khải này, hiển nhiên là vẫn nghĩ Quý Sư vẫn còn sống trên nhân thế. Mục đích của bọn họ, không phải là tìm manh mối về “Cứu Hoàng thần khí” trên người nàng, mà là, tìm được sư phụ của nàng.

Sư phụ của nàng... Cho dù đã gây ra bao nhiêu sát nghiệp, làm bị thương bao nhiêu người, thì sư phụ vẫn mãi là sư phụ. Bảo Tả Tiểu Tiểu nàng làm chuyện xấu gì cũng được, nhưng mà, cho dù có kẻ đao lên cổ, vạn tiễn xuyên tâm, cũng đừng mơ tưởng bảo nàng bán đứng sư phụ của mình!

Tiểu Tiểu khinh thường nhìn Ngụy Khải, lại nhìn Liêm Chiêu, sau đó, mang theo một tia bất đắc dĩ, cười nói: “Ta cũng không phải là Thâm đại tiểu thư của Tê Vũ sơn trang... Cái loại chuyện quân pháp bất vị thân* này, ta không làm được.”

(*: Có nghĩa là pháp luật không ngoại trừ ai, kể cả người thân)

Khi nghe thấy câu này, Liêm Chiêu có chút mờ mịt. Quân pháp không nể người thân, ngày xưa, lúc ở Tê Vũ sơn trang, hắn chỉ cảm thấy làm như vậy là chuyện đại nghĩa lớn lao, chí tình chí lý. Hắn rất ít khi nghĩ tới, cái đạo lý quân pháp bất vị thân này, rốt cục hắn đã nghĩ như thế nào. Mà hiện tại, nàng nói những lời này, lại khiến hắn cảm thấy đau lòng

“Tiểu sư muội, đây là người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Ngụy Khải lắc đầu, “Mọi người đều là đồng môn, sư huynh chưa từng nghĩ sẽ làm khó dễ người. Tuy nhiên, triều đình như thế nào, sư huynh cũng không dám cam đoan...”

Tiểu Tiểu thở dài, nói: “Không sai, triều đình sẽ không bỏ qua cho ta... Tuy nhiên, sơ đồ bày trận này, lại có thể cứu ta một mạng, không phải sao?”

Ngụy Khải cười lên tiếng, vỗ tay, “Giỏi, tiểu sư muội quả nhiên không hổ là đệ tử của ‘Quý Sư’. Trong Anh Hùng Bảo có thể ngăn con sóng dữ, cứu tính mạng mọi người; trong Tê Vũ sơn trang có thể đi vào địa cung, diệt ‘Trường sinh cô’; Hiện tại, trên Đông Hải này, có thể trộm được sơ đồ bày trận, xoay chuyển căn khôn... Được! Sau hôm nay, rốt cuộc cũng không tìm ra người thứ hai. Có tiểu sư muội khí phách gan dạ sáng suốt như vậy! Thật khiến người làm sư huynh này bội phục...”

Tiểu Tiểu nghe, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ. Nàng có thể nói ra không, tất cả đều không phải do nàng khí phách gan dạ sáng suốt, chỉ là... Nàng xui xẻo...

Ngụy Khải nói xong, ý cười chợt tắt, “Xem ra, muốn đối phó với người, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình!”

Ngụy Khải lập tức ra tay, tấn công về phía Tiểu Tiểu.

Bốn phía toàn là cung thủ, Tiểu Tiểu tránh cũng không thể tránh. Mà lúc này, nàng cũng không thể hi vọng xa vời là Liêm Chiêu sẽ ra tay cứu giúp. Xem ra, không chiến không được a! Tiểu Tiểu cúi người, tránh khỏi công kích của Ngụy Khải, lại thuận thế vươn tay, cuốn lấy cổ tay hắn.

Ngụy Khải không đề phòng một chiêu này của nàng, chưởng thế bị che lại. Hắn thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức lại tấn công về phía chân trái của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu buông tay, lui chân lại mấy bước.

Ngụy Khải không hề do dự, lại một lần nữa vận công đánh lên.

Liêm Chiêu đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn, chỉ là, nổi lòng lại không thể yên tĩnh lại. Võ công của Tiểu Tiểu, hắn biết rất rõ, thân pháp của nàng tuy nhanh, nhưng kinh lực không đủ, cho dù có thể công kích đối phương, cũng không thể để lại vết thương nguy hiểm. Sử dụng chiêu thức hỗn loạn, không thành thạo, rất nhanh sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở... Nàng không có nội lực, không đủ sức để làm đối thủ của Ngụy Khải.

Tay hắn không tự giác nắm chặt lại... Bắt được nàng, thì làm sao chứ? Hắn có thể ngoan độc hạ quyết tâm, nghiêm hình bức cung sao?... Hắn tự mình nhận mệnh thảo phạt Đông Hải, không phải chỉ vì một mục đích thôi sao... Thả nàng đi...

Nghĩ đến đây, hắn đang định tiến lên ngăn lại thế công của Ngụy Khải. Đột nhiên, một thanh đao phá vỡ chiến cuộc, ngăn cách Tiểu Tiểu và Ngụy Khải, mạnh mẽ đâm xuống sàn tàu.

“Sư thúc!” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, may mắn không thôi.

Ôn Túc đứng trên mạn thuyền, tay cầm một cây đao, vẻ mặt lãnh liệt.

“Lấy được sơ đồ bày trận chưa?” Ôn Túc mở miệng, hỏi.

Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu, lấy từ trong lòng ra một tờ bản đồ, nét mực lộ ra trên giấy Tuyên Thành, rõ ràng có thể nhìn thấy, “Đã lấy được!”

Ngụy Khải thấy khe hở như vậy, không chút do dự tấn công, đánh một chưởng về phía ngực Tiểu Tiểu.

Ôn Túc thấy thế, thả người xuống, kéo Tiểu Tiểu ra, tránh khỏi một kích này. Hắn thuận thế đá thanh đao trên sàn lên, tấn công về phía cung thủ đứng một bên.

Đao phong sắc bén, lúc cung thủ tránh né, vòng vây liền hở ra một con đường. Ôn Túc không hề tham chiến, kéo Tiểu Tiểu, theo con đường kia, nhảy lên mạn thuyền.

Dưới thuyền, thuyền nhỏ của Đông Hải đã chuẩn bị tốt. Lúc trước, Ôn Túc mang theo vài đệ tử có kỹ năng bơi tốt đột nhập vào. Hiện tại, mấy người này đang giao chiến với binh lính, chiến trường hỗn loạn.

Tiểu Tiểu biết, chỉ cần nhảy được lên thuyền, liền có thể chạy khỏi nơi đây, kết thúc tất cả. Chỉ là, nàng còn một chuyện nữa chưa làm... Tiểu Tiểu tính toán trong lòng, ở chỗ này mà nhảy xuống biển, tuyệt đối không phải hành động khôn ngoan. Khả năng bơi của nàng không tốt, tuyệt đối không có khả năng bơi ra khỏi trận thuyền được. Nhưng lúc này mà không rơi xuống nước, có lẽ không còn cơ hội nữa...

Mà lúc này, Ngụy Khải mở miệng, quát: “Bắn tên!”

Cung thủ vốn đang đợi mệnh lệnh của Liêm Chiêu, nhưng thời cuộc hiện tại quá gấp gáp, không chấp nhận do dự. Một khắc kia, tên ào ào rời cung, bắn

về phía hai người trên mạn thuyền.

Ôn Túc vung đao, đánh gãy tên, sau đó, kéo Tiểu Tiểu nhảy lên thuyền nhỏ.

Ngụy Khải nhú mào, thả người nhảy xuống, cũng dừng lại trên thuyền nhỏ.

Ôn Túc không chút do dự, vung đao chém tới. Ngụy Khải thoắt mái tránh đi, vận lực xuất chiêu. Trên thuyền nhỏ, không có chỗ tránh, Ôn Túc chỉ đành đón đỡ một chiêu này.

Giây tiếp theo, thân mình Ôn Túc chấn động, lui lại một bước.

“Minh Lôi chiêu...” Ôn Túc nhú mào, hơi thở có chút khó khăn.

Ngụy Khải cười cười, tiếp tục công kích.

Lúc này, cung thủ trên chiến thuyền ào ào nhảy lên mạn thuyền, đang định bắn tên, Liêm Chiêu lại mở miệng quát: “Đề ta.”

Hắn lấy một chiếc cung, gắn ba mũi tên lên, kéo cung.

Trên thuyền nhỏ, Ôn Túc và Ngụy Khải vẫn đang đánh nhau. Tiểu Tiểu trốn ở bên cạnh, tránh trái tránh phải. Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú ba người kia, sau đó hạ lực kéo xuống một nửa, sau đó, nhắm hai mắt lại, buông tay.

Ba mũi tên dài xé rách không khí, nhanh chóng bay đến.

Ngụy Khải nghe thấy tiếng tên xé gió, lập tức thả người nhảy lên, tránh đi. Mà Ôn Túc lại đang theo đà đánh, không thể dừng lại, mắt thấy tên đã sắp đến gần, hắn đành phải vung đao, chặt đứt hai mũi, mà mũi thứ ba kia lại không thể tránh được.

Ôn Túc đang định tung chiêu đánh lật thuyền, lại nghe thấy tiếng Tiểu Tiểu la lên: “Cẩn thận!”

Dù thế nào hắn cũng không thể ngờ, một khắc kia, Tiểu Tiểu thả người bay đến, thay hắn chắn tên.

Bản thân Tiểu Tiểu cũng không nghĩ tới, phản ứng của mình sao lại nhanh như vậy. Tên bắn trúng ngực này, dẫn tới một trận đau đớn. Nàng ngược mắt, nhìn Liêm Chiêu đứng trên mạn thuyền, sau đó, thân mình nghiêng đi, ngã vào trong lòng biển.

“Tiểu Tiểu!” Ôn Túc vươn tay, kéo Tiểu Tiểu lại. Thuyền nhỏ không chịu nổi chấn động này, lập tức nghiêng theo.

Liêm Chiêu đứng trên mạn thuyền, cứng người lại. Không có khả năng... Không có khả năng sẽ bắn trúng... Rõ ràng hắn không hề nhắm...

Ngụy Khải thấy thế, la lớn: “Xuống nước tìm người!”

Binh lính đành định nhảy xuống nước, đột nhiên gió biển thổi mạnh. Mặt biển vốn đang yên tĩnh liền gợn sóng. Mấy chiếc thuyền nhỏ không chịu nổi sóng biển, lay động không thôi.

“Công tử, thủy triều lên.” Binh lính bên cạnh tiến lên, nói với Liêm Chiêu, “Lúc này vào nước tìm người, chỉ sợ...”

Liêm Chiêu không hề để ý tới, thả người nhảy xuống mạn thuyền, đáp trên thuyền nhỏ. Hắn nhìn con sóng cuộn cuộn trên mặt biển, cơ hồ không thể hô hấp.

“Liêm công tử...” Ngụy Khải có chút cười lạnh, mở miệng nói, “Chỉ bằng khả năng bơi của ngươi, chỉ sợ, cái gì cũng không tìm thấy...”

Liêm Chiêu ngẩng ngốc đứng ở mũi thuyền, để gió biển gào thét, thổi loạn tay áo.

Lúc lâu sau, hắn dùng thanh âm gần như đắng chát, mở miệng nói: “Chinh quân... Sau khi thủy triều hạ, lại tiếp tục tìm...”

.....

~~~~~ Dưới đây là thời gian chữa thương phân cách tuyến ~~~~~

Cho tới bây giờ, Tiểu Tiểu đều chưa từng bơi lội. Hồi nhỏ, cho dù người khác dỗ thế nào, nàng cũng không dám xuống nước. Cho dù xuống nước, nàng cũng không dám ngừng hô hấp, cứ như vậy, liền không tránh được việc bị sặc nước. Không thể mở to mắt dưới nước, cộng thêm cảm giác sợ hãi khi bị sặc, khiến nàng không cách nào học bơi được.

Lúc rơi vào trong lòng biển, đầu óc nàng liền trống rỗng. Nhưng trong khoảnh khắc trống rỗng kia, nàng lại vẫn nhớ rõ một chuyện: Sơ đồ bày trận trong lòng nàng kia, nhất định không thể bảo toàn trong nước biển...

Nàng đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn, ở trong nước biển tối đen, quên đi sợ hãi...

.....

“Tiểu Tiểu...”

Trong lúc mừng lung, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có thêm một dòng chân khí, chạy trong kinh mạch. Mà sau đó, không khí trong nháy mắt tràn vào trong phổi. Nàng lúc này mới kiệt liệt ho khan lên.

“Sur... Thúc?” Tiểu Tiểu mở to mắt, liền thấy Ôn Túc cả người ướt đẫm.

Ôn Túc thấy nàng tỉnh lại, khẽ cau mày, nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy toàn vô lực, tay chân đều không nghe theo sai bảo của nàng. Chỉ là, nàng lập tức nghĩ đến điều gì, nỗ lực nâng tay mình lên, lấy sơ đồ bày trận trong lòng kia ra, đưa cho Ôn Túc.

Tay nắm trận đồ của nàng run lên nhè nhẹ, nhưng vẫn cố gắng cười như cũ, nói: “Đây... Không được rồi, sur thúc, sơ... sơ đồ bày trận, hủy...”

Tấm giấy vẽ sơ đồ đã bị nước biển tẩm ướt, nét mực đã phai nhòa hết, mơ hồ không rõ.

Ôn Túc nhìn tấm sơ đồ kia, cau mày, nói: “Thôi...”

Nghe thấy câu này, Tiểu Tiểu như trút được một gánh nặng, bàn tay nắm trận đồ vô lực hạ xuống, “Thực xin lỗi...”

Ôn túc thở dài, để Tiểu Tiểu nằm xuống. Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời u ám. So với sơ đồ bày trận, vấn đề hiện tại còn nghiêm trọng hơn. Hắn không biết chỗ này là chỗ nào. Từ trên thuyền rơi xuống, bị thủy triều vây hãm, cho dù khả năng bơi của hắn có tốt cũng không cách nào quay về Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, hướng hồ, còn mang theo cả một người bị thương. Chuyện duy nhất hắn có thể làm lúc đó là nương theo dòng chảy. Trôi nổi khoảng chừng một canh giờ, thủy triều rút cục cũng đưa hắn đến đảo nhỏ này. Hắn không hề biết nơi này là đâu.

Dựa theo dòng hải lưu mùa này mà tính toán, nơi này có lẽ là phía nam Đông Hải... Nếu đi làm vào lãnh địa của Bắc Thần Cung, vậy thì tình thế không hề ổn. Theo bản năng, hắn nhìn Tiểu Tiểu một cái. Nếu không phải do nàng rơi xuống nước, có lẽ hắn sẽ không...

Ý nghĩ này vừa hiện lên một cái, trong lòng hắn lại căng thẳng, không thể suy nghĩ tiếp nữa. Trong tay hắn, còn cầm một mũi tên, mũi tên ba cạnh, có hơi kịch độc.

“Sur thúc... Thực xin lỗi...” Tiểu Tiểu thấy mặt hắn lạnh như băng, khiếp sợ nói một câu.

Ôn Túc quay đầu, nhìn nàng, “Nếu muốn nói về chuyện sơ đồ bày trận, thì không cần nói nữa...” Về mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, mờ miệng, “Người đây? Chỉ bằng cái thân thủ mèo cào ba chân này, cũng dám chặn tên họ người khác. Người chán sống rồi sao?”

Tiểu Tiểu cười hắc hắc, hữu khí vô lực nói: “Trên người ta... Mặc...”

“Cho dù có mặc ‘Tiêm Tú Bách La’ cũng không nên liều mạng như thế...” Ôn Túc khiển trách.

Lúc này, Tiểu Tiểu lại ho lên, gò má ửng hồng, hô hấp dồn dập, thoát nhìn tương đối khổ sở.

Ôn Túc đứng dậy, nói: “Ta đi tìm chút củi nhóm lửa...”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Ôn Túc đi một vòng mới phát hiện, nơi bọn họ đang ở, nói là tiểu đảo, chỉ bằng nói là một tảng đá ngầm lớn cho rồi. Nơi này cây cối rất thưa thớt, càng không có nước ngọt, không lâu nữa, chỉ còn duy nhất một con đường chết.

Hắn khó khăn lắm mới nhóm được lửa lên, nhưng củi chưa khô, liền tạo ra khói đặc, khiến hai người bị sặc một chút. May mà thời tiết tháng năm ôn hòa hợp lòng người, bằng không, chỉ với chuyện y phục ẩm ướt nhất định sẽ nhiễm phong hàn. Tại cái nơi đảo nhỏ lẻ loi này, càng khó tìm đường sống.

Ôn Túc đi đến bên người Tiểu Tiểu, vừa định gọi nàng đứng lên, khước mắt lại nhìn thấy một vết máu.

Hắn ngồi xổm xuống, tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy máu loãng đỏ sậm từ trong tay áo nàng chậm chậm chảy ra. Lòng hắn kinh hãi, lập tức kéo tay áo nàng. Trên tay phải của nàng có một vết máu, miệng vết thương tuy nhỏ, nhưng máu chảy không ngừng. Trên miệng vết thương đã dần dần chuyển sang màu đen. “Tiêm Tú Bách La” tuy rằng được coi là đao thương bất nhập nhưng lại không hề có tay áo. Chẳng lẽ là do mũi tên kia khi đâm vào đã sượt qua cánh tay?

Ôn Túc nâng cổ tay Tiểu Tiểu lên, thăm dò mạch đập. Nhịp tim của nàng rất nhanh, vô cùng hỗn loạn.

“Kiến Huyết Phong Hầu?!” Ôn Túc kinh ngạc nói ra cái tên này.

Lúc này, hắn vươn tay, nâng Tiểu Tiểu dậy, điểm huyết đạo trên bả vai, ngăn máu từ cánh tay nàng lại. Sau đó, lập tức vận công bức độc trong máu trên cánh tay của nàng ra.

Hắn không khỏi ảo não. Hắn phát hiện quá muộn, nếu sớm hơn một chút, hắn có mười phần nắm chắc... Đáng chết, sao hắn lại không để ý như thế

chứ?!

Ước chừng một khắc trôi qua, máu đen đã trở lại sắc hồng như cũ. Ôn Túc thu công lực, đỡ Tiểu Tiểu vào trong ngực. Hắn hơi thở dốc, mở miệng kêu: “Tiểu Tiểu?”

Tiểu Tiểu chậm rãi mở mắt, lúc nhìn thấy hắn, liền mỉm cười, “Sur thúc... Trên người ngươi có mùi Long Tiên hương...”

Ôn Túc nhú mày, “Có biết mình suýt chút nữa thì chết hay không, còn lo mấy chuyện mùi vị gì nữa!”

“Hồi nhỏ... Ta từng nghĩ thấy nó trên người sư phụ...” Tiểu Tiểu cười, tự nói, “Rất quý nhĩ... Sư phụ bảo ta, đây là công phẩm... Rõ ràng, sư phụ nghèo kiệt xác, trên người làm sao có thể có công phẩm chứ?... Ha ha... Hiện tại ta đã biết, bởi vì người là ‘Quý Sư’ Hàn Khanh...”

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn hắn, “... Kỳ thật, ngươi và sư phụ không hề giống nhau... Sư phụ thích cười, hi vọng ai đó đều giấu ở trong lòng. Mà ngươi, mặc dù không hay cười, nhưng tất cả cảm xúc đều hiện lên trên mặt...”

Lúc nghe thấy mấy câu này, Ôn Túc trầm mặc, vẻ mặt lạnh như băng.

“... Sur thúc, công phu gạt người của ngươi, so với ta còn kém hơn... Mỗi lần nói dối người khác, trong ánh mắt đều có chút không tình nguyện, rõ ràng...”

“Ta nói bậy với người khác khi nào?” Ôn Túc mặc dù định trách cứ, nhưng lời nói đến miệng, lại không tự giác nhẹ nhàng đi.

“Liên Chiêu a...” Tiểu Tiểu dừng một chút, mặt nhọc thõ, nói, “Ngươi luôn không ngừng không ngừng bảo với ta, hắn là người xấu... Bụng dạ khó lường... Thật ra, ngay cả chính sư thúc ngươi cũng biết, hắn không phải là người như vậy...”

Ôn Túc nhìn Tiểu Tiểu trong lòng, vẻ mặt lạnh băng dần dần tan đi, “Ngươi đã biết... Vì sao...”

“Ta là đồ đệ của Quý Sư...” Tiểu Tiểu nhẹ nhàng nâng tay lên, nắm lấy cổ tay Ôn Túc, “Sur thúc, tuy rằng hơn một nửa lời ngươi nói đều là gạt ta, nhưng ta biết, ngươi đối tốt với ta... Ta và Liên Chiêu, chỉ có thể là địch nhân... Sur thúc, ta biết ta không tốt, làm cho ngươi phải quan tâm... Về sau, sẽ không bao giờ nữa...”

Tiểu Tiểu nói nghiêm túc, “... Từ nay về sau, hắn sẽ chỉ vì hoàng mệnh mà tới tìm ta, mà ta, cũng sẽ ngoan ngoãn chặt đứt tâm niệm, an tâm ở lại Đông Hải... Ta sẽ nghe lời ngươi nói, ngoan ngoãn hiếu thuận với ngươi, cuối cùng... Sẽ không bao giờ chọc giận ngươi nữa...”

Ôn Túc chỉ cảm thấy đầu mình loạn thành một đống, cảm xúc chưa từng có từ trước tới nay bùng nổ, dâng lên từ tận đáy lòng, ở trong thân thể của hắn đánh mạnh một cái. Lòng dạ nữ hài tử luôn luôn đơn thuần như thế, thứ nàng muốn, thế nhưng lại chỉ đơn giản đến vậy... Nàng thật sự biết điều gì gọi là lợi dụng không? Hiểu được tâm cơ trùng trùng? Hiểu được sát hại tính mệnh người khác?... Hóa ra... Hắn đã nghĩ sai về nàng, cũng đã nghĩ sai về bản thân...

Hắn không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể trầm mặc. Chỉ là, có thật như lời nàng nói, hắn đã sớm bại lộ hi vọng của bản thân...

Tiểu Tiểu nhìn hắn, cười ngây thơ, “... Sur thúc... Ta còn một việc... vẫn lừa gạt ngươi...”

“Đừng nói nữa...” Ôn Túc tăng thêm một phần lực, ôm chặt thân thể gầy yếu của nàng.

“... Ta không phải sư thúc của ngươi...” Hắn dùng tất cả sức lực, cắn răng, nói ra những lời này, “Ta không phải...”

Nhưng mà, người trong lòng hắn rất lâu cũng không hề đáp lại. Hắn dè dặt cẩn trọng thả lỏng vòng ôm, chỉ thấy, nàng mang theo ý cười như có như không, an ổn ngủ...

Hắn không còn lời nào để nói, chỉ đành mỉm cười, cười ôm nàng vào trong lòng ngực. Như vậy cũng tốt... Nàng không biết cái gì, mới là tốt nhất...

.....

~~~~~ Dưới đây là thay đổi góc nhìn phân cách tuyến ~~~~~

Trên Đông Hải, sóng gió mãnh liệt, xa xa, mưa gió càng lúc càng mạnh, khiến cho người ta sợ hãi.

Trên chiến thuyền của Liêm gia lại vô cùng yên tĩnh, mỗi người đều đứng nguyên ở vị trí của bản thân, không dám đi loạn một bước.

Liêm Chiêu đi vào khoang thuyền, đứng trong phòng mình, uống nước ngăn lại cảm xúc.

Đó là một loại cảm giác hư thoát xưa nay chưa từng có, tràn ra mỗi tấc xương cốt, khiến hắn không thể động đậy. Hắn lặng lẽ đứng yên thật lâu, mới chậm rãi dời bước, đi tới trước tấm hải đồ phía sau bàn làm việc.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất chiến, lần đầu tiên tự mình bày trận. Nhưng mà, hắn lại chẳng thể nghĩ tới, người đến trộm sơ đồ bày trận để phá trận, lại là nàng... Không, hiện tại, chuyện này đã không còn quan trọng. Quan trọng là, nàng trúng tên của mình rơi xuống biển, sinh tử không rõ.

Theo bản năng hần nhìn bàn tay chính mình. Hần nên nói thế nào cho nàng biết đây, rằng từ đầu đến cuối hần chưa từng có suy nghĩ muốn đã thương nàng. Cho dù là nàng lừa hần, đối địch với hần, hần cũng luôn không tự giác tìm lý do bào chữa cho nàng, không cách nào không chế bản thân tin tưởng nàng là thân bất do kỷ, là có nỗi khổ riêng...

Hần nhắm mắt lại, an ủi bản thân. Không phải sợ... Nhất định nàng có mặc “Tiêm Túc Bách La”, cũng giống như lần đó, tên của hần có lợi hại cũng không thể tổn thương nàng một chút nào. Còn nữa, Ôn Túc là đệ tử của Đông Hải, khả năng bơi quá tốt. Huống hồ, hần là sư thúc của nàng, nhất định sẽ cứu nàng... Nàng không có việc gì... Sau đó, khi hần gặp lại nàng, nàng vẫn là nữ hài tử cười sáng lạn như cũ kia... Nhất định như vậy...

Hần chậm rãi mở to mắt, thân hình lại thoáng nghiêng ngả. Hần vươn tay, dựa vào bàn làm việc. Dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy chiếc bút đã bị người khác động qua kia.

Hần nghĩ tới điều gì, đứng thẳng thân mình.

Hải đồ rõ ràng có sẵn, tại sao còn muốn vẽ thêm một phần? Tuy rằng, nàng có khả năng vẽ rất giỏi, hần cũng từng chính mắt chứng kiến. Nhưng lúc trộm đồ, còn thêm chuyện vẽ vôi như vậy, rốt cục là có ý gì?

Hần cau mày, lẳng lặng nhìn mặt bàn.

Đột nhiên, trên bàn có nét mực ẩn hiện, khiến hần hơi nhướng mi.

Tiểu Tiểu ấn mạnh bút, hiển nhiên là do vội vàng. Mực nước kia xuyên thấu qua trang giấy, dấy ra trên mặt bàn.

Lúc này, Liêm Chiêu cầm lấy một tờ giấy khác, phủ lên mặt bàn, lại dùng bút chấm nước trong, quẹt lên trên giấy một lần. Mực khô dính nước, liền hiện lên trên giấy.

Hần cầm lấy tờ giấy kia, bật cười.

Bức họa trên trang giấy, hời hợt hần cũng đã từng vẽ qua. Một hình 井, được một vòng tròn bao lấy, vẽ thêm đầu đuôi và bốn chân, nhìn qua nhìn lại đúng là một con ba ba. Người vẽ còn tốt bụng vẽ thêm mấy đường sóng gợn, khiến cho con ba ba kia như đang bơi trong nước, vô cùng khoáng hoạt.

(Hình đại khái như thế này:

Ta vẽ không được đẹp lắm...>.

Hần có chút bất đắc dĩ. Cho dù là tùy tiện vẽ bậy một hình, hần xem bao nhiêu bình thư, độc lòng bày bố trận pháp, ở trong mắt nàng chẳng lẽ chỉ giống như ba ba bơi trong nước hay sao?

Hần buông tờ giấy trong tay, chống tay lên mặt bàn, thấp giọng tự nói: “Rốt cục nàng... Muốn ta làm như thế nào đây...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cửu Hoàng mật lệnh

Lúc Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng tỉnh lại, sắc trời đã tối, trên bầu trời, không trăng không sao, một mảnh mù mịt. Gió biển gào thét bên tai, nhiễu loạn tâm tư người ở.

Ngực, vẫn có chút đau. Tuy rằng tên bắn không xuyên qua được “Tiêm Túc Bách La”, nhưng nhất định sẽ để lại vết bầm trên người nàng, cũng phải đau mấy ngày mới có thể biến mất. Mà ngoại trừ mấy thứ đó ra, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng rực, tim đập dồn dập, ngay cả hô hấp cũng có chút không thoải mái.

Tiểu Tiểu cố gắng ngồi dậy, nhưng mà, chỉ vừa nhấc tay phải lên, cả cánh tay nàng đều đau nhức. Nàng nhúu nhúu mày, vạch mở tay áo mình, thấy trên cánh tay phải có một miếng vết thương được băng bó rất tốt. Thương? Nàng bị thương khi nào?...

Lúc này, nàng liếc đến mũi tên ba cạnh bên người. Trong lòng nàng cả kinh, chẳng lẽ là bị tên xẹt qua gây thương tích??? Không phải chứ! Trên mũi tên kia bôi “Kiến Huyết Phong Hào” đó a a a a! Nàng chết chắc rồi a a a a a!!!

Lúc nàng đang nước mắt rung rung, bị ai không thôi, lại nghe thấy có người mở miệng, “Vừa tỉnh lại đã lộn xộn rồi, thật sự là không có nửa khắc an phận.”

Tiểu Tiểu nghe thấy thanh âm này, rung rung quay đầu, “Sư thúc... Có phải ta sắp chết hay không?”

Ôn Túc nghe thấy câu này, lông mày dựng lên, giận dữ nói: “Nói hươu nói vượn!” Hắn đi đến bên người Tiểu Tiểu, nhìn xuống nàng, “Nằm xuống!”

Tiểu Tiểu lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn nằm yên.

Ôn Túc ngồi xuống đất, lấy mu bàn tay chạm lên trán nàng.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trên trán truyền đến một luồng hơi mát, nhưng chỉ như chuồn chuồn lướt nước, bàn tay hắn rời đi rất nhanh, mà sau đó, mày hắn giãn ra, “Ta đã giúp ngươi bức độc trong máu ra. Chỉ là sẽ phát sốt một chút thôi, không có gì trở ngại.”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy, lời này không giống như là đang nói với nàng, mà giống như, hắn tự nói lầm bầm với bản thân vậy.

“Sư thúc...” Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, mở miệng, cười nói, “Ta muốn ăn đường.”

Ôn Túc sững sốt một chút, nói: “... Nơi này là đảo vắng...”

Nghe thấy câu đó, tiểu Tiểu có chút kinh ngạc. Vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận trách cứ, không đoán được, hắn chỉ giải thích như thế, trong biểu tình, thậm chí còn có chút túng quẫn. Sư thúc lạnh lùng của nàng cũng biết túng quẫn???

Tiểu Tiểu nở nụ cười, nếu không phải miệng vết thương đau đớn, nàng còn phải lăn lộn nữa cơ.

Ôn Túc thấy nàng đặc ý vênh váo, lúc này mới thoáng giận giữ, nói: “Muốn nói muốn cười là chuyện của ngươi, tuy nhiên nơi này không có nước, nếu khát nước, ta cũng không giúp được gì cho ngươi.”

Tiểu Tiểu nghe xong, cười nói: “Sư thúc còn mang theo đao chứ?”

Ôn Túc khẽ gật đầu.

“Đào một cái hố trên đá, đổ nước vào trong, nhóm lửa bên dưới, đặt đao lên trên. Nước bốc hơi, chạm vào đao sẽ ngưng tụ lại, lấy lá đựng lại, có thể uống được.” Tiểu Tiểu cười, nói.

“Sư phụ ngươi dạy ngươi?” ôn Túc hỏi.

“Đúng vậy!” Tiểu Tiểu có chút tự hào, nói. Sau đó, nàng cảm thấy có chút khác thường. Ôn Túc không phải luôn luôn gọi là “Đại ca” hay sao, vì sao hiện tại lại đổi thành “Sư phụ ngươi” rồi? Tiểu Tiểu trầm nghĩ một lát, cũng không cố gắng nghĩ nữa. Miệng vết thương đau đớn, cứ một tí lại đau. Nàng nhăn mày, không mở miệng nữa.

Ôn Túc thấy thế, nói: “Sao vậy?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không...”

Ôn Túc thấy vẻ mặt nàng vẫn mọi một như cũ, mở miệng nói: “Vậy lại ngủ thêm một giấc nữa đi...”

Tiểu Tiểu gật đầu, trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Sư thúc... Miệng vết thương đau, không ngủ được, ngươi giúp ta điểm huyết ngủ đi...”

Ôn Túc có chút bất đắc dĩ, nghe theo.

Nhìn nàng nhắm mắt lại, nét lo lắng trong mắt hắn lại không bị che lấp nữa. Dư độc còn lưu lại khiến nàng sốt cao không giảm, tim và mạch cũng đập nhanh không hề bình ổn lại. Lúc nàng ngủ trông thật nhỏ bé, thỉnh thoảng lại rên lên nhè nhẹ. Cái loại đau đớn này khiến hắn cảm thấy đau lòng. Hắn cũng không sợ chết, nhưng giờ phút này, lại không thể không sầu lo. Nếu không thể rời khỏi đảo này, chỉ sợ nàng cũng...

Hắn vươn tay, giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, không tự giác thở dài.

Lúc này, trong gió biển đột nhiên truyền đến tiếng vang quý dị, giống như tiếng sáo lại giống như tiếng tiêu, như khóc như than. Nhưng mà, trên cái tiểu đảo yên lặng cô tịch này, nghe thấy thanh âm như thế, chỉ có thể khiến cho người ta cảm thấy lạnh sởn gai ốc.

Ôn Túc rút đao đứng dậy, cảnh giới.

Tiếng chuông nhỏ vụn từ xa tiến lại gần, mấy thân ảnh từ trên biển bay vút đến, dừng lại trước mặt Ôn Túc.

“Nha, ta cứ tưởng là ai chứ, hóa ra là Đông Hải Ôn đại hiệp.” Tiếng nói sung sướng của nữ tử vang lên, cùng tiếng nhạc quý dị kia, ầm ầm mang theo nguy hiểm.

Ôn Túc lạnh lùng cười, “Nơi này quả nhiên là lãnh địa của Nam Hải...”

“Đương nhiên là vậy.”

Người tới, đúng là nữ đệ tử của Nam Hải Bắc Thần Cung, mà thủ lĩnh, chính là nữ tử mấy ngày trước xuất hiện trên thuyền của Đông Hải kia.

“Chậc...” trong mắt nàng kia ẩn chứa nét cười nhạo, “Không nghĩ tới nha không nghĩ tới nha. Đông Hải không biết lẽ nghĩa, đây là chuyện cả tiểu hải tử ba tuổi cũng biết, chỉ là, đường đường là Đông Hải, lại có thể bị chó săn triều đình bức thành như vậy, thật đúng là ngoài dự kiến của ta a! Lợi hại nhất là, có thể khiến đệ tử chân truyền của Đông Hải bị bức đến Nam Hải chúng ta... Ha ha...”

Nàng nói xong, nữ hải tử phía sau đều nở nụ cười.

Ôn Túc cũng không quan tâm.

Nàng kia cười nói, “Ngươi hẳn là nên cảm tạ ta mới đúng. Nếu hiện tại, tìm thấy ngươi là chó săn triều đình, vậy thì ngươi chỉ còn một con đường chết.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Ôn túc có chút không kiên nhẫn.

“Ôn đại hiệp...” Nàng kia nhìn hắn, “Nhìn dáng vẻ của ngươi, có vẻ là nội công bị hao tổn. Muốn đánh thắng ngươi, cũng không cần ta phải ra tay.”

“Thì sao?” Ôn Túc nắm chặt đao, lạnh lùng vận lực.

Nàng kia nhún mày thờ dãi, “Người Đông Hải các ngươi sao lại kiên cường như vậy chứ? Quỷ xuống, nhận thua, dập đầu một cái, có khi cô nương ta cao hứng, nói không chừng sẽ tha cho ngươi một con đường sống, còn nhận ngươi làm đệ tử chân truyền của ta...”

Ôn Túc lập tức vung đao, chém về phía nàng kia.

Nữ tử vui cười, phá thế tấn công của hắn, bứt ra thối lui, cười nói: “Như vậy đã tức giận a.”

Ôn Túc hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta đột nhiên nghĩ ra một biện pháp thoát thân, đó là giết các ngươi, đoạt thuyền rồi đi... Tính toán lại thì, ngươi đúng là ân nhân cứu mạng của ta đấy, Lạc cô nương.”

Nàng kia vẫn cười thoải mái như cũ, “Ha ha, phải xem ngươi có khả năng này không đã!” Nàng nói xong, đột nhiên thả người nhảy lên, dừng lại ở bên người Tiểu Tiểu.

Trong mắt Ôn Túc lập tức hiện lên sát khí, một đao đâm tới.

Đám đệ tử vốn đang đứng yên một bên quan sát bàn luận đột nhiên tiến lên, ngăn lại thế công của hắn.

Nàng kia cười cười, ngồi xuống, nói: “A, cô nương này ta biết nha. Trong Đông Hải của các ngươi có duy nhất một nha đầu khăng khải thành thật nhận thua, ta thích.”

“Thiếu cung chủ, sao ta không đem nàng về. Dù sao lần trước nàng cũng nói muốn gia nhập Nam Hải.” Nữ đệ tử đứng một bên mở miệng, nói.

Nữ chủ tử được gọi là thiếu cung chủ kia cười gật đầu, “Ý kiến hay a, Ôn đại hiệp, ngươi sẽ không để ý chứ?”

Ôn Túc đánh văng vai nữ đệ tử, thả người bay lên, một đao chém về phía nàng kia.

Nàng kia nháy mắt rút ra đoản đao bên hông, chặn lại đao phong của hắn, một tay còn lại, đập trên cổ họng của Tiểu Tiểu.

Ôn Túc thu đao lại, thối lui vài bước.

Nàng kia vừa lòng cười cười, nói: “Xem ra, nàng đối với Ôn đại hiệp ngươi mà nói, không phải chỉ là một đệ tử bình thường a...”

“Nếu như ngươi làm thương nàng, ta sẽ làm cho ngươi chết khó coi.” Ôn túc mở miệng, lạnh lùng nói.

Nàng kia khinh thường, “Hừ, ta đã nói rồi. Tật xấu này của đám người Đông Hải các ngươi cần phải sửa lại... Như vậy đi, ngươi buông đao, quỳ xuống, nói một câu ‘Thiếu cung chủ xinh đẹp như hoa, độc nhất vô nhị, vô công cái thể, nhất thống tứ hải’, ta sẽ tha cho nàng.”

Lời này vừa nói ra, đám nữ đệ tử chung quanh liền cười rộ lên.

Sắc mặt Ôn Túc lạnh lẽo, trong ánh mắt tràn ngập tức giận.

Nàng kia nhè nhẹ vỗ về mái tóc của Tiểu Tiểu, “Nha, cô nương a, trên đường ngươi xuống hoàng tuyền, phải nhớ. Không phải ta tâm ngoan thủ lạt, mà là Ôn Túc đại hiệp thấy chết không cứu a...”

Ôn Túc trầm mặc hồi lâu, thanh đao trong tay ném phịch xuống đất, mở miệng nói: “Muốn nói điều kiện thì đàm luận đứng đắn. Đừng nói lời vô nghĩa.”

Nàng kia nghe thấy câu này, chậm rãi đứng dậy, “Ta cứ không đứng đắn, ta muốn ngươi quỳ xuống cơ.”

Ôn Túc nhìn nàng, âm thầm cắn răng.

Nàng kia cười sáng lạn, nói: “Thôi được, cô nương ta sẽ đứng đắn với ngươi một lần.” Nàng chậm rãi đi vài bước, đứng trước mặt Ôn Túc cách đó

không xa, “Đông Hải và Nam Hải mặc dù là đối thủ, nhưng cũng từng là đồng môn. Hiện tại, các người bị triều đình vây diệt, nếu chúng ta bỏ đá xuống giếng, ngày sau Nam Hải ta cũng không thể sống yên trên giang hồ. Hôm nay, ta có thể cho người mượn thuyền nhỏ, giúp người thoát vây, với điều kiện...”

Về mặt Ôn Túc vẫn lạnh lùng như cũ, giống như không thèm quan tâm đến lời nàng nói.

Nàng kia cũng không để ý đến sự lãnh đạm của hắn, cười nói: “Điều kiện, rất đơn giản. Người chỉ cần đem nửa quyển “Huyền Nguyệt Tâm Kinh” còn lại giao cho ta là được.”

Ôn Túc nghe đến đó, mới hơi nhú mảy. “Huyền Nguyệt Tâm Kinh” là nội lực tâm pháp do Thần Tiêu phái năm đó truyền cho Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo. Sau này, Đông Hải và Nam Hải xảy ra tranh chấp, trong lúc hỗn loạn đã thất lạc đi một nửa cuốn tâm kinh này. Cho tới nay, thu phục Nam Hải, và đoạt lại tâm kinh, chính là mục tiêu hàng đầu của Đông Hải. Giờ phút này, nàng ta thể nhưng lại muốn hắn dùng tâm kinh để giao dịch?

“Thế nào? Không bỏ được?” Nàng kia thờ dài, “Ôn đại hiệp, nếu mất đi tính mạng, vậy thì tâm kinh có tác dụng gì? Huống hồ... Mạng của cô nương này, người cũng muốn kéo theo hay sao?”

Ôn Túc trầm mặc, một lời không nói.

Nàng kia thấy thế, nói: “Được, Ôn đại hiệp quả nhiên có cốt khí. Chúng ta đi...”

“Khoan đã...” Ôn Túc mở miệng. Hắn nhìn Tiểu Tiểu nằm một bên, thanh âm trầm thấp, hàm chứa không cam lòng, “Ta đáp ứng người là được...”

Lúc này, nàng kia mới mỉm cười, “Ôn đại hiệp quả nhiên trọng tình trọng nghĩa. Nếu người đã đáp ứng, vậy thì giao tâm kinh kia cho ta đi!”

Ôn Túc nói: “Lạc cô nương, giao dịch như vậy không công bằng...”

“Người muốn như thế nào?” Nàng kia hỏi.

“Nếu như hai chúng ta thật sự thoát hiểm, sau này Ôn Túc tự nhiên sẽ mang một nửa cuốn tâm kinh kia dâng lên, quyết không nuốt lời.” Ôn Túc mở miệng, nói.

“Ha ha, Ôn đại hiệp, nếu như vậy, người chịu thiệt không phải là ta hay sao?” Nàng kia lắc đầu.

“Tùy người.” Ôn Túc nói xong, nghiêng đầu đi, không để ý đến nàng nữa.

Nàng kia thoáng suy nghĩ, nói: “Được, cho người chút tiện nghi vậy. Miễn cho ngày sau nói Nam Hải chúng ta khi dễ người khác.”

Ôn Túc nghe xong, bước đi, hồ hững bước qua người nàng, lập tức đi tới trước người Tiểu Tiểu. Hắn ngồi xuống đất, ôm lấy Tiểu Tiểu, đi về hướng thuyền nhỏ.

“Ôn đại hiệp,” Nàng kia mở miệng, gọi hắn lại. Nàng đi đến bên người hắn, vươn tay, trong lòng bàn tay có một viên thuốc màu đỏ sậm, “Ta thuận theo người, vậy thì người cũng nên có chút thành ý chứ?”

Ôn Túc nhìn viên thuốc kia, trên vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

“Đây là độc dược đặc chế của Nam Hải ta, ‘Thất Sát’, sau khi ăn vào, trong vòng bảy ngày, mỗi ngày đều có một canh giờ, đau thấu xương cốt, sống không bằng chết. Mà sau bảy ngày này, liền phát tác thêm một canh giờ. Chín mươi một ngày sau...” Nàng kia chậm rãi nói.

Ôn Túc vẫn chưa nghe xong, liền vươn tay ra, cầm lấy viên độc dược trong tay nàng, cho vào trong miệng.

Nàng kia kinh hãi, “... Giải dược chi Nam hải ta mới có...”

“Nói xong rồi?” Ôn Túc lạnh lùng hỏi.

Nàng kia không còn lời nào để nói, chỉ đành trầm mặc.

Ôn Túc không để ý đến nàng nữa, trèo lên thuyền nhỏ.

Nàng kia nhìn bọn họ rời đi, hồi lâu, hơi hiện lên ý cười, mở miệng nói: “Không ngờ, một người lãnh tình như hắn, cũng có thể đối đãi với một vị cô nương như thế...”

.....

Trên biển, một mảnh trời mênh mông bóng đêm, Ôn Túc nắm mái chèo đứng trên thuyền nhỏ, chợt thấy trong lòng trống rỗng mịt mờ.

Trên thuyền, Tiểu Tiểu bị điểm huyệt ngủ an ổn, dưới bóng đêm, càng thêm yên tĩnh an tường.

Trên mặt Ôn Túc không tự giác hiện lên ý cười, ảm áp thỏa mãn như vậy, đúng là từ lúc chào đời đến giờ hắn chưa từng trải qua. Giống như bùn đất khô

cạn nứt nẻ, đột ngột gặp cơn mưa xuân, trong lúc đó tức thì trở nên ôn nhuận, khiến cho mặt đất vốn tỉnh mạch, dần dần nảy mầm xanh.

.....

~~~~~ Ta tò về phía dưới có âm ưu phân cách tuyến ~~~~~

Trên Đông Hải, trận thuyền của Liêm gia chậm rãi lui lại phía sau, giải khai vòng vây đối với Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo.

Nguy Khải hơi bất mãn, đứng trong phòng Liêm Chiêu, mở miệng nói: “Liêm công tử, hiện thời lui binh, không thấy đáng tiếc hay sao?”

Liêm Chiêu nhìn hải đồ, bình thần nói: “Không phải lui binh, là dừng lại nghỉ ngơi, một lần nữa bày trận.”

“Liêm công tử, tại hạ kiến giải vụng về, nhưng thừa thắng xông lên mới là thượng sách.”

Liêm Chiêu xoay người, nhìn hấn, “nguy công tử, hải đồ bị trộm, Liêm Chiêu không dám mạo hiểm. Huống hồ... Đã có người hạ độc trong nước suối của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, sợ là giờ phút này đã nổi lên tiếng kêu than, ngày sau làm việc càng phải cẩn thận...”

“Đây là Liêm công tử trách cứ tại hạ?” Nguy Khải mỉm cười, nói.

Liêm Chiêu lắc đầu, “Ta chỉ là muốn nhắc nhở Nguy công tử, lần chinh phạt Đông Hải này, mặc dù là vì ‘Cửu Hoàng thần khí’, nhưng lại là đánh vào danh hào của triều đình, vào luật pháp Đại Tống. Nếu như có người không biết lễ nghĩa, gây tổn hại, không chỉ là uy danh của Liêm gia ta, mà còn là đánh lên mặt của đương kim thánh thượng. Nguy công tử, đạo lý này, người không phải không biết chứ...”

Nguy Khải cười nói, “Lời Liêm công tử nói rất đúng. Là tại hạ nóng vội...”

Liêm Chiêu gật gù đầu, không nói cái gì.

“Tuy nhiên, tại hạ có chút tò mò. Liêm gia tự xưng thiện xạ, vậy mà hôm nay, ba mũi tên của Liêm công tử, lại có hai mũi mất đi độ chính xác...” Nguy Khải nói, “Liêm gia đối với triều đình một lòng trung thành, cái chuyện vì tư tâm mà làm trái pháp luật, dung túng đạo tặc này, khẳng định sẽ không làm. Nói như vậy, chính là do tên pháp...”

Liêm Chiêu nhún mày, nói: “Liêm Chiêu tuổi còn nhỏ, học nghệ không tinh, khiến Nguy công tử chê cười...”

“Ha ha, Liêm công tử khiêm tốn rồi. Tốt xấu gì trong ba mũi tên kia, cũng có một mũi bắn chuẩn...” Trên mặt Nguy Khải tuy có ý cười, nhưng trong mắt lại lạnh thấu xương cốt, “Sắc trời không còn sớm, tại hạ không quấy rầy công tử nghỉ ngơi nữa, xin cáo từ.”

Hắn hàn huyên vài câu, rời khỏi phòng.

Đội hấn đi khỏi, sắc mặt Liêm Chiêu liền lạnh đi. Hắn có chút khinh thường xoay người, đi tới bên cạnh tháp, ngồi xuống. Trên đó, đặt một hộp gỗ dài khoảng năm thước. Ngón tay hắn nhẹ nhàng mon trón thân hộp, thoáng suy nghĩ một chút, mở hộp gỗ ra.

Trong hộp, đặt một điều cung. Cung kia dài hơn bốn thước, chế tạo bằng thép cứng, thân cung uốn cong, toàn cung đều là màu trắng, phía góc dùng ngọc bích trang trí. Nhưng lại không hề giống binh khí, không hề có nửa phần sát khí, phảng phất giống như một tác phẩm nghệ thuật. Phía trên thân cung, có bốn chữ nhỏ: Sương Thiên Lãm Nguyệt.

Bên cạnh cung, còn có một quyển văn thư. Văn tự màu đen im chìm, vô cùng ngay ngắn, trên văn thư có hai chữ lớn, chiếm đoạt ánh mắt người nhìn: Thần Tiêu.

Liêm Chiêu vươn tay, cầm lấy cuốn văn thư kia, nhẹ nhàng mở ra, mặt trên rõ ràng dùng lối viết thảo: “Sao Nam Đẩu Diên Thọ: Tam Thi Thâm Châm của Thần Nông thế gia dùng nam châm điều khiển. Bắc Đẩu Sát Qua: không biết nơi nào. Trục Dương: Song đao của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo. Sương Thiên Lãm Nguyệt: Cung của Thần Tiêu Liêm gia. Tứ Thần: Họa kích trong Anh Hùng Bảo. Vô Linh: Đao của Thái Bình thành. Lam: Kiếm của Nhạc Lam Kiếm phái. Lịch Tuyền: Thương của Nhạc Phi. Trảm Lung: Không biết nơi nào.”

Không sai, đó chính là thứ mà người trong thiên hạ mơ ước, “Cửu Hoàng thần khí”...

Liêm Chiêu xem văn thư, cau mày. Chỗ lạc khoản trong văn thư, viết hai chữ rồng bay phượng múa: Hàn Khanh.

Mười mấy năm trước, Thần Tiêu phái phái người đi khắp nơi truy xét nơi “Cửu Hoàng thần khí” thất lạc. Mà môn hạ đệ tử Hàn Khanh từng một mình xông vào mấy danh môn đại phái lớn trên giang hồ. Nhưng không lâu sau, nguyên soái Nhạc Phi bị oan khuất mà chết, Quý Sư liền biệt tích giang hồ, việc tìm Cửu Hoàng thần khí này liền không còn đầu mối. Bản ghi chép này của Thần Tiêu phái, chỉ sợ cũng là thuộc sở hữu của Quý Sư. Hiện tại, nhiều binh khí ghi trên này đã sớm đổi chủ, thất lạc không rõ. Mà mấy món có thể xác định, thì đều ở trong mấy đại phái trên giang hồ, muốn lấy, nói dễ hơn làm?

Đông Hải làm nhiều việc ác đến vậy, mới có thể mang binh thảo phạt. Anh Hùng Bảo, Thái Bình Thành, Nhạc Lam Kiếm phái... Thì làm thế nào đây?

Liêm Chiêu khép văn thư lại, nhẹ thở dài một hơi. Hiện tại, trong tay hắn, cũng chỉ có thần khí, “Sương Thiên Lãm Nguyệt” này và “Sao Nam Đẩu Diên Thọ” của Thần Nông tông chủ...

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy cung tiễn, nâng ở trên tay.

Người có được Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ. Mà cây cung trong tay này cũng không có chỗ thần kỳ nào... Vì cái gì mà thu thập đủ chín kiện thần khí, có thể nhất thống thiên hạ? Chuyện như vậy, chỉ sợ là có nghĩ vỡ đầu cũng nghĩ không ra.

Trong thiên hạ, người duy nhất biết được nơi thất lạc và bí mật của “Cửu Hoàng thần khí”, chỉ có một... Quý Sư Hàn Khanh.

Nghĩ đến đây, tay Liêm Chiêu nắm chặt hơn một phần. Vì mấy thứ này, có thể thiện ác không phân, giết người, sát hại kẻ khác, cho dù chiếm được thiên hạ, cũng đâu có thể lấy được nhân tâm?... Chỉ là, hôm nay, tất cả những gì hắn làm, có cái gì khác chứ? Chuyện tới bây giờ, chỉ cần cuốn vào trong trận thị phi này, liền không có khả năng toàn thân trở ra. Tư tình nhi nữ, bên trong cái tròng thị phi này, đều yếu ớt không chịu nổi...

Chỉ là... Cho dù thế nào hắn cũng hi vọng, nàng có thể tránh xa khỏi đó, rời xa khỏi trận phân tranh này. Người vì “Cửu Hoàng” gây ra ân oán có nhiều lắm, người vì “Cửu Hoàng” giết hại sinh mạng cũng nhiều lắm. Mà hiện tại, hắn không có lập trường, cũng không có sức mạnh để bảo hộ cho nàng. Chỉ có thể để nàng rời đi, chuyện như vậy, hắn còn có thể làm được.

Hắn lấy từ trong lòng ra bức họa nàng tùy tiện vẽ bấy kia, mang theo mỉm cười chăm chú nhìn. Giống như bức họa ba ba trong nước này, quên đi giang hồ, mới là lựa chọn suy nhất hắn chọn.

Lúc này, có người gõ cửa.

Liêm Chiêu cất tấm giấy kia đi, buông cung tiễn xuống, mở miệng, “Vào đi.”

Vào cửa, là gia tướng của Liêm gia. Hắn đi đến bên người Liêm Chiêu, mở miệng nói: “Công tử, mới vừa rồi, Ngụy công tử và tiem chủ mang theo vài tên thủ hạ, chèo thuyền nhỏ đi về phía Thất Thập Nhị Đảo.”

Liêm Chiêu khẽ gật đầu, “Để hắn đi.”

“Thuộc hạ lo lắng, có phải hắn lại định làm mấy chuyện không nên hay không...” Trên khuôn mặt gia tướng kia có chút không vui, nói.

“Nếu hắn đã hành động một mình, vậy đó chính là dấu đã giữa các môn phái. Chuyện của giang hồ, chúng ta không cần nhúng tay, phải sạch quan hệ mới đúng.” Liêm Chiêu nói.

Tên gia tướng kia nghe xong, thấy không cần nhiều lời nữa, cáo lui.

Liêm Chiêu đứng dậy, quay đầu nhìn hải đồ sau bàn làm việc.

Mật lệnh của thánh thượng, Liêm gia hiệp trợ Thần Tiêu phái truy tra “Cửu Hoàng thần khí”. Sau mật lệnh đó còn một mật lệnh khác. Mấy câu nói kia, khắc sâu vào trong đầu Liêm Chiêu, mỗi khi nhớ tới, hắn lại cảm thấy lòng mình lạnh băng, kinh hãi không thôi.

Sau khi tìm được “Cửu Hoàng”, môn hạ trong Thần Tiêu phái, hẳn là người nào biết việc này, không lưu một ai, giết chết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chín phần tương tự

Lúc Tiểu Tiểu tỉnh lại, đã ở trong phòng mình trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo rồi. Diệp Ly cùng phòng đang đứng canh giữ trước giường nàng, thấy nàng tỉnh lại, lập tức hưng phấn nói: “Ngươi tỉnh!”

Tiểu Tiểu ngồi dậy, vạch tay áo ra xem miệng vết thương. Miệng vết thương được băng bó kỹ lưỡng, cũng không hề đau. Nàng vươn tay xem mạch đập của bản thân, tuy đập có hơi nhanh, nhưng cũng coi như là khá ổn.

“Đừng ngộ ngộ nữa. Đại phu đã xem qua rồi, ngươi trúng độc nhưng đã giải được rồi, sốt cũng đã dừng. Ân, giờ chỉ cần ngoan ngoãn điều dưỡng thôi!” Diệp Ly cười kéo tay nàng, nói, “Lần này nếu không nhờ ngươi, chỉ sợ ta cũng chết rồi. Cảm ơn ngươi a.”

Tiểu Tiểu cười cười, nói: “Không phải a, tính đi tính lại, vẫn là ta liên lụy sư tỷ...”

“Không nói chuyện này nữa.” Diệp Ly cười nói, “Đúng rồi, rất nhiều tỷ muội muốn gặp ngươi, nói xin lỗi ngươi, ta đi gọi các nàng a. Ngươi chờ một chút!”

Tiểu Tiểu nhìn nàng chạy vội ra ngoài, bất đắc dĩ tự nói: “Sư tỷ... Ngươi lấy giúp ta chén nước lại đây rồi hãy đi a...”

Nàng ai oán dựa vào gối đầu, cầm lấy chân, ngửa đầu thờ dài.

Lúc này, có người nhẹ nhàng đi qua cửa, bước vào.

Tiểu Tiểu ngược mắt, liền nhìn thấy Ôn Túc.

“Sư thúc...”

Ôn Túc khẽ gạt đầu, lập tức đi tới bên cạnh bàn, rót một chén nước.

Tiểu Tiểu nhìn hành động của hắn, có chút không hiểu.

Ôn Túc bung nước, đi đến bên giường, đưa cho nàng, “Uống nước.”

Tiểu Tiểu khó tin nhìn chén nước kia, lại nhìn sang Ôn Túc, do dự hồi lâu mới vươn tay tiếp nhận. Dùng hai tay nâng, vừa uống vừa nhìn biểu cảm của Ôn Túc.

“Sao vậy?” Ôn Túc chuyển cái ghế đến trước giường, ngồi xuống, ánh mắt nhìn Tiểu Tiểu, mở miệng hỏi.

“...” Tiểu Tiểu lắc đầu, vẫn uống nước như cũ, không nói chuyện.

Ôn Túc thoáng trầm mặc, nói: “Liêm gia lui binh...”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu đó, bàn tay nâng cái cốc khẽ run lên.

Sơ đồ bày trận bị trộm đi, vì bảo tồn thành quả chiến đấu, không nên tái chiến. Lui binh, chỉnh trang quân đội, một lần nữa bày trận, mới là việc nên làm.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu có chút vui mừng. Nhưng giây lát sau, nàng lại nhớ đến ánh mắt Liêm Chiêu, cho tới bây giờ, vẫn như cũ đâm vào lòng nàng, ần ần đau nhức.

“Đông Hải đã triệu hồi đà chủ của bảy mươi hai đảo, điều phối rất nhiều chiến thuyền...” Ôn Túc bình tĩnh nói, “Lần sau tái chiến, có lẽ có thể chuyển bại thành thắng...”

Tiểu Tiểu lặng lẽ nghe.

Ôn Túc dừng lại một chút, “Ngày mai, người theo các sư tỷ sư muội đi về phía sau đảo tạm lánh, sau khi tất cả kết thúc, ta tới đón người.”

Tiểu Tiểu buông cái cốc, gạt gạt đầu. Lại nghĩ đến điều gì, mở miệng nói: “Sư thúc, cảm ơn người...” Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười, “Ta thật vô dụng, trộm sơ đồ bày trận được rồi mà còn để rơi vào trong nước, còn liên lụy sư thúc...”

Ôn Túc mở miệng, “Ngày thường bảo người chăm chỉ học tập võ nghệ, tu luyện kỹ năng bơi, người chỉ biết nhàn hạ. Lần này ăn quả đắng, nên giáo huấn?”

“Ách...” Tiểu Tiểu bất đắc dĩ, nói, “Sư thúc giáo huấn rất đúng. Lần sau nhất định ta sẽ chăm chỉ khổ luyện, quyết chí tự cường, làm một đệ tử Đông Hải có kỹ năng bơi giỏi, võ công tốt, không phụ sự kỳ vọng của sư thúc đối với ta!”

Ôn Túc nghiêng đầu, khoe miệng hơi nhướn lên, cười nhạt nhẽo. Nhưng ý cười này, lại vô cùng ảm áp.

Tiểu Tiểu nhìn thấy, cũng mỉm cười.

Ôn Túc vươn tay, lấy từ trong lòng ra một túi nhỏ bằng vải thô, đưa cho Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu nhận lấy. Túi nhỏ khá nặng, giống như là thả vật rắn gì đó vào trong.

Ôn Túc đứng dậy, nói: “Người nghỉ ngơi một chút, sau đó thì đi đến đại đường nhé. Đảo chủ và mấy vị đà chủ muốn gặp mặt người.”

Hắn nói xong, nâng chân rời đi.

Tiểu Tiểu nhìn hắn đi xa, lòng tràn ngập tò mò mở túi nhỏ kia ra, sau đó, sững sờ.

Đó là một gói to những viên đường hình cầu màu sắc rực rỡ, lúc đặt vào trong lòng bàn tay, từng hạt từng hạt ánh lên ánh sáng ôn nhuận, đáng yêu mê người.

Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ tới, trên hòn đảo vắng kia, nàng từng mang theo tâm tình nửa đùa nửa thật, nói với Ôn Túc, nàng muốn ăn đường. Mà những lời thuận miệng nói này của nàng, lại bị người ta giữ lại trong lòng...

Nàng cầm lấy một viên đường màu hồng phấn, bỏ vào miệng, vị ngọt nhẹ hòa với hương hoa sen, không hề ngấy chút nào. Nàng cười, lại cầm lấy viên

đường màu xanh, vị chua chua, dâng lên trong miệng.

Nàng tham lam, mỗi màu đều cầm một viên, bỏ vào trong miệng. Hương vị tuy không giống nhau, nhưng cái loại ngọt này lại cùng nhau tụ tập ở một chỗ, nhập vào huyết mạch, khuếch tán khắp tứ chi.

Không biết vì sao, tại một khắc kia, nàng lại nhớ đến túi mơ muối kia. Ngoại trừ vị chua, chính là vị đắng, bỏ đi vị đắng, còn có cả vị chất. Cái loại hương vị này, , căn bản không thể so được với những viên đường này...

“Rõ ràng hợp nhau đến vậy mà...” Tiểu Tiểu ngậm đường, tự nói.

Lúc nàng đang tràn đầy cảm kích ăn đường, một đoàn sư tử “Phản phật” hùng dũng tiến vào, tụ lại ở bên giường nàng, hỏi han ân cần. Cũng có người than thở khóc lóc, nói là lúc trước hiểu nhầm, coi nàng là phản đồ, oan uổng nàng, cầu xin nàng tha thứ.

Miệng Tiểu Tiểu đầy đường, nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng gậm đầu. Mấy sư tử này bình thường đối xử với nàng lãnh đạm nghiêm khắc, một khi đã nhiệt tình thì, thật đúng là làm người ta tiêu thụ không nổi.

Mà những thứ này, chỉ là bắt đầu.

Hàn huyền với các sư tử xong, Tiểu Tiểu liền bị Diệp Ly lôi dậy mặc quần áo, chải đầu, sau đó, bị dẫn tới đại đường.

Trong đại đường, tụ tập đủ các đà chủ của bảy mươi hai đảo lớn nhỏ, còn triệu tập cả đệ tử đến nữa. Mà lúc Tiểu Tiểu vừa vào cửa, tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tiểu Tiểu chú ý thấy, hai bên sườn đại đường, bày đầy các bình rượu.

Tiểu Tiểu đang nghi hoặc, đã thấy Ôn Túc đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Tiểu Tiểu. Trong tay, bung một chén rượu.

“Tiểu Tiểu, lần này ngươi đi trộm sơ đồ bảy trận, khiến cho Liêm gia phải lui binh, là ân nhân của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo chúng ta. Chén rượu này, ta thay Đông Hải kính ngươi.” Ôn Túc đem chén rượu dâng lên trước mặt Tiểu Tiểu, cười nói.

Tiểu Tiểu nhìn chén rượu kia, lại nhìn mọi người xung quanh, do dự nhận lấy, dè dặt cẩn trọng uống hết.

Rượu không quá mạnh, hương cam nhàn nhạt, theo cổ họng chảy vào trong bụng.

Nàng vừa uống xong, chợt nghe thấy, trong đại đường, thanh âm trầm trồ khen ngợi vang lên.

Một vị đà chủ bung một chén rượu lớn, cười tiến lên, nói: “Nha đầu, lúc trước là ta hiểu nhầm ngươi, suýt chút nữa giết nhầm người tốt. Tại đây, ta bồi cho ngươi một công đạo, đến, bát rượu này ta xin uống cạn.”

Tiểu Tiểu nhìn hấn ngửa mặt lên trời uống rượu, trong lòng sợ hãi. Sau đó, sẽ không phải là bảo nàng cũng uống một chén chứ?

Tiểu Tiểu vừa nghĩ đến đây, đã thấy vị đà chủ kia rót một chén rượu, đưa cho Tiểu Tiểu, nói: “Đến, nha đầu, uống một chén này, chuyện trước kia đều xóa bỏ hết.”

Tiểu Tiểu quá sợ hãi nhìn bát rượu kia. Mà lúc này, mấy đảo chủ khác cũng đi về hướng này, trong tay mỗi người đều cầm một chén rượu lớn, ánh mắt mỗi người đều tràn ngập tán dương.

Sao không có người nào lo lắng đến thương tích trên người nàng vậy? Cho dù không phải là rượu mạnh, nhưng uống nhiều như vậy, nhất định sẽ chết a!

Nàng đáng thương hể hể nhìn Ôn Tĩnh. Ôn Tĩnh mang theo ý cười, cũng không can thiệp. Vì thế, nàng đành phải quay đầu, tìm kiếm hi vọng duy nhất trong đám người.

“Nàng có thương tích trong người, không nên uống rượu, mong các vị đà chủ thông cảm.”

Thanh âm có chút băng lãnh, như nàng chờ đợi vang lên. Về mặt Tiểu Tiểu tràn đầy cảm kích, nhìn Ôn Túc đi lên giải vây cho nàng.

Nhóm đà chủ suy nghĩ nửa khắc, liền nhìn Ôn Túc, nói: “Đã như vậy, người làm sư phụ như ngươi, liền uống thay nàng đi.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, liền mang theo đồng tình nhìn Ôn Túc.

Ôn Túc cũng không trả lời, chỉ ngước mắt. Ánh mắt lạnh thấu xương, hàn khí bức người. Trong chớp mắt đó, tất cả đà chủ đều bung bát, cười gượng vài tiếng, tản ra bốn phía.

Ánh mắt Tiểu Tiểu thoáng chốc biến thành sùng kính.

Ôn Tĩnh thấy thế, cười mở miệng, nói: “Hôm nay không chỉ là chúc mừng công lao của Tiểu Tiểu, mà còn là khao quân. Liêm gia lui binh, đây là thời cơ tốt để Đông hải ta phản kích. Chư vị đà chủ, trận chiến ngày mai, cần phải đồng lòng hợp sức, phát dương uy danh Đông Hải ta.” Hắn vươn tay, cầm lấy một chén rượu, nói, “Đến, ta kính các vị đà chủ.”

Các đà chủ đều uống một hơi cạn sạch, hào khí bức người. Trong lúc nhất thời, trong đại đường, tình cảm quần chúng trào dâng.

Tiểu Tiểu không khỏi có chút cô đơn. Nếu mà Liêm gia thật sự bại trận, thì nên làm thế nào... Nàng thầm nghĩ một lát, liền lắc đầu, quên đi thôi... Từ nay về sau, tất cả những chuyện liên quan đến người kia đều không dính dáng gì đến nàng nữa...

.....

~~~~~ Tiếp sau đây ta muốn vạch trần một bí mật kinh thiên động địa phân cách tuyến ~~~~~

Vì trên người Tiểu Tiểu mang thương tích, nên rất nhanh đã rời khỏi đại đường. Diệp Ly cũng xin đi theo, đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi, cùng nhau rời đi.

“Oa, Tiểu Tiểu, vậy là ngươi thành ân nhân của cả Đông Hải rồi. Thật sự quá lợi hại a! Sơ đồ bày trận của Liêm gia mà ngươi cũng trộm được...” Diệp Ly đi bên cạnh Tiểu Tiểu, cảm thán nói, “Đúng rồi, ta đã muốn hỏi từ lâu, làm thế nào ngươi có được tấm mai cốt 蝶 của Liêm gia a? Thứ đó là vật gia truyền mà. Hay là, đây cũng là do ngươi trộm?”

Tiểu Tiểu ngây ngốc, nói: “Không phải...”

“Không phải trộm, vậy sao lại có được? Còn nữa, vì sao trên thư chiêu hàng của Liêm gia, lại muốn Đông Hải giao ngươi ra vậy?” Diệp Ly nổi lên nghi hoặc, hỏi.

Tiểu Tiểu thở dài, suy nghĩ một lát, chậm rãi bắt đầu nói: “Thật ra... Ta từng là nàng dâu chưa qua cửa của Liêm gia...”

Nghe thấy câu đó, Diệp Ly giật mình tại chỗ, há to miệng, vẻ mặt không hề tin tưởng.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Không giống sao?”

“Hoàn toàn không giống!” Diệp Ly trầm đĩnh triệt tiết nói.

Tiểu Tiểu gật gật đầu, “Ta cũng thấy vậy.”

Diệp Ly đi thêm vài bước, kéo tay Tiểu Tiểu, “Mau nói cho ta biết a, rốt cục là đã xảy ra những chuyện gì a!”

Tiểu Tiểu nhìn nàng, nghĩ rằng, nếu đã quyết định chặt đứt, vậy cũng không nên kiêng kị mấy chuyện này nữa. Vì thế, nàng bình thần mở miệng, bắt đầu kể lại, những sai sót ngẫu nhiên trong Anh Hùng Bảo, Sự việc kinh tâm động phách ở Tê Vũ sơn trang, còn cả, Thân Tiễn Liêm gia bình dị gần gũi...

Diệp Ly nghe xong mà sững sờ, hoàn toàn không phản ứng lại.

Tiểu Tiểu nói xong, mang theo ý cười, nói: “May mà ta không gả vào đó, bằng không, hậu quả nhất định không chịu nổi a...”

Diệp Ly nghĩ nghĩ, nghiêm cẩn nói, “Ngươi ngốc à! Đương nhiên là phải gả vào rồi a! Thân Tiễn Liêm gia đó a, về sau nhất định ăn mặc không lo a!”

“Sao lại có thể như vậy chứ... Lại nói,” Tiểu Tiểu cúi mắt, có chút cảm khái, “Hắn cũng không phải vì thích ta mà cưới ta, sau này, nhất định sẽ hối hận, đến lúc đó, càng phiền toái a...”

Diệp Ly nghe xong, vươn tay, gõ lên đầu Tiểu Tiểu một cái, “Ngươi ngốc à! Rõ ràng là hắn thích ngươi a!”

“A?” Tiểu Tiểu ôm đầu, sợ hãi nhìn Diệp Ly.

Diệp Ly dựng ngón tay lên, nói: “Kính trọng ngươi, bảo hộ ngươi, thương xót ngươi, tiền cho ngươi dùng, họa thay ngươi chịu, không so đo bói cảnh, nhân nhượng ngươi, tha thứ ngươi... Như thế mà còn không gọi là thích, vậy thì cái gì mới gọi là thích a?” Diệp Ly buông tay, trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu, “Lại nói, lần này ngươi đi trộm sơ đồ bày trận, không phải vẫn bình an trở ra hay sao? Thân Tiễn Liêm gia là thiện xạ đó a! Ngươi cho rằng đó chỉ là tùy tiện nói thôi sao? Hắn muốn bắn chân ngươi, nhất định không bắn tới tay ngươi a! Đây không phải chứng minh rõ ràng hay sao, hắn thích ngươi, thích đến mức không đành lòng đã thương ngươi, nếu ngươi thật sự xin lỗi hắn, hắn liền nguyên ý tiếp tục bảo hộ ngươi. Oa... Thiên lý còn tồn tại hay không vậy! Hiện tại ta đã bắt đầu cảm thấy đồng tình với Liêm gia công tử...”

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng, “Nhưng mà... Nhưng mà hắn nói...”

“‘Nhưng mà’ cái đầu ngươi a!” Diệp Ly lại cốc đầu Tiểu Tiểu một cái, “Thích hay không thích không phải dùng lỗ tai để nghe, mà là dùng ánh mắt để nhìn a! Chắc, nếu có nam nhân nào có thể đối xử tốt với ta như vậy, ta thay hắn giết người phóng hỏa cũng được a! Khổ thân ngươi còn muốn đi trộm sơ đồ bày trận! Ngươi là đồ không có lương tâm!”

Tiểu Tiểu có chút nóng nảy, “Ngươi căn bản cái gì cũng không biết a! Ta với hắn không có khả năng ở cùng nhau! Sự phụ ta chính là người đã xông vào Liêm gia, làm bị thương người nhà hắn, là kẻ thù của hắn a!”

“Đã thương người khác là sự phụ của ngươi, không phải ngươi! Người hắn muốn kết hôn là ngươi, không phải sự phụ ngươi! Có cái gì nghiêm trọng đâu a!” Diệp Ly chống hai tay vào hông, hô.

“Ta...” tiểu Tiểu hết chỗ nói rồi.

Diệp Ly đang định nói thêm vài câu, đột nhiên, nghĩ ra cái gì, “Khoan đã... Tiểu Tiểu, vừa rồi ngươi nói, sư phụ ngươi xông vào Liêm gia, đã thương người ta.”

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt.

“Sư phụ ngươi... Chẳng lẽ là ‘Quý Sư’ Hàn Khanh?” Diệp Ly đề thấp thanh âm, hỏi.

Tiểu Tiểu không biết có nên trả lời hay không. “Khúc phùng” tin tức dị thường linh thông, nếu Hạ Lan Kỳ Phong đã tra được thân phận của sư phụ nàng, vậy thì đệ tử trong phùng cũng không thể không biết...

Diệp Ly cũng không truy vấn thêm, trái lại tự nói: “Nói như vậy, ta liền hiểu được. Chả trách những người đó muốn Đông Hải giao ngươi ra, hóa ra, là vì ‘Cửu Hoàng thần khí’... Thần Tiểu phái về triều, hoàng đế lập tức trọng dụng, còn để Liêm gia đi theo phụ tá. Tiểu diệt giặc có Đông Hải chỉ là lấy cớ, mục đích của bọn họ, là kiện ‘Cửu Hoàng thần khí’ ở trên Đông Hải này!”

Tiểu Tiểu ngẩn người, “Đông Hải cũng có ‘Cửu Hoàng thần khí’?”

“Có a...” Diệp Ly nói, “Ta ở Đông Hải ẩn núp nhiều năm như vậy, cũng là vì muốn truy tra nơi thần khí này thất lạc. Xem ra, lần này triều đình đối với mấy thần khí này nhất định phải...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, mới cảm thấy chuyện mình gặp phải không phải là nhỏ. Chả trách ngay cả Ngụy Khải, Thạch Mật cũng đều đến...

Diệp Ly cau mày, suy nghĩ một hồi, vẻ mặt đột nhiên trở nên sợ hãi, “Tiểu Tiểu... Ôn Túc là huynh đệ của phụ thân ngươi, hay là... của sư phụ ngươi?”

Tiểu Tiểu trả lời: “Sư phụ ta...”

Diệp Ly đột nhiên kéo nàng, nói: “Ngươi nguy rồi! Mau theo ta đi!”

Tiểu Tiểu không hiểu lắm, “Sư tỷ, sao vậy?”

Diệp Ly nói: “Ngươi bị lừa rồi! ‘Quý Sư’ căn bản không có huynh đệ! Ngươi cũng đã từng nghe ta nói rồi, Ôn Túc là cô nhi, lúc mười tuổi được đạo chủ thu dưỡng, nhưng đó là chuyện của mười bảy năm trước a!”

“Mười bảy năm trước...”

“Không sai! Mười bảy năm trước. Mười bảy năm trước, Quý Sư nổi bật về sức mạnh lẫn phong thái, như mặt trời ban trưa. Đệ đệ ruột thịt làm sao lại có thể lưu lại đến Đông Hải?... Vài nay năm, Đông Hải luôn dùng hết sức lực đi tìm kiếm các kiện ‘Cửu Hoàng thần khí’ khác. Nhất định là ngươi bị lừa đến nơi này rồi!” Diệp Ly nói vội vàng.

“Không có khả năng...” Tiểu Tiểu lắc đầu, “Không có khả năng, bộ dạng sư thúc và sư phụ rất giống nhau a, ngay cả thói quen cử chỉ đều...”

Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, liền tự ngừng lại. Không sai... Trên thế giới, làm sao có thể có hai người giống nhau như vậy...

“Cho dù giống, cũng không nhất định phải là huynh đệ a!” Diệp Ly nói, “Ài, dù sao chuyện này nhất định có điểm kỳ quái. Ngươi nhanh chóng theo ta rời khỏi nơi này, chậm một chút là không kịp nữa rồi!” Nàng nói xong, liền kéo Tiểu Tiểu đi.

Tiểu Tiểu lại bình tĩnh đứng, chết cũng không cất bước, “Sẽ không...” Nàng mở miệng, thanh âm khẽ run, “Sư thúc hẳn đối ta tốt lắm a, còn đã cứu ta...”

“Sao ngươi ngu như vậy a! Ta biết Ôn Túc lâu hơn ngươi. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng đối xử với ai tốt như vậy!” Diệp Ly gấp đến độ giậm chân, “Ngươi đang bị lừa đó!”

Trong đầu Tiểu Tiểu đột nhiên hiện lên rất nhiều cảnh tượng. Trong địa cung của Tê Vũ sơn trang, Ôn Túc từng dùng thái độ vô tình lạnh lùng nói muốn buông tay không cứu tính mạng của môn hạ đệ tử, chỉ vì muốn có “Tam Thi Thần Châm”... Mà lúc đến Đông Hải, Lâm Chấp cũng từng nói, thái độ của Ôn Túc đối với nàng so với kẻ khác, khác quá xa... Chẳng lẽ...

“Tiểu Tiểu, Liêm gia lui binh, ta nắm chắc có thể chạy khỏi Đông Hải. Ngươi mau cùng ta đi thôi!” Diệp Ly lôi kéo hai tay nàng, nói.

“Sư tỷ...” tâm Tiểu Tiểu loạn như ma, bất lực mờ mịt, khiến nàng không biết nên làm như thế nào cho phải, nếu sư thúc không phải là sư thúc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Diệp Ly thấy thế, đang muốn khuyên thêm, đột nhiên, một loại sát khí quý dị, khiến nàng dâng lên cảnh giác.

Tiểu Tiểu cũng phát hiện khác thường, nhìn khắp bốn phía.

Chỉ thấy, một đám đệ tử Đông Hải chậm rãi đến gần, trên tay người nào cũng cầm binh khí.

Tiểu Tiểu đang cảm thấy mờ mịt, Diệp Ly đột nhiên kinh hô một trận, “Quý a a a a!”

Tiểu Tiểu cả kinh, nhìn kỹ, vẻ mặt của đám đệ tử này chết lặng, thân thể thương tàn, rõ ràng không phải là người sống! Mà trong đó có vài người, nàng còn biết, không lâu trước đó, bọn họ đều bị đặt ở lĩnh đường a!

“Hành Thi a! ! !” Tiểu Tiểu cũng la hoảng lên.

Diệp Ly nghe vậy, “A! Không phải chứ! ! !”

Lúc này, Hành Thi tới gần, hung ác tấn công lên.

Tiểu Tiểu và Diệp Ly thét chói tai né tránh.

Trên người Tiểu Tiểu không có binh khí, lại còn có thương tích, tuyệt đối không có khả năng thắng được đám Hành Thi này. Chuyện tới nước này, chỉ chờ người tới cứu mạng !

Đang trong lúc hai người hoảng sợ thét chói tai, một đạo thân ảnh đột nhiên gia nhập chiến cuộc, ánh đao chọi lóe, đầu hai cổ Hành Thi liền bị bổ xuống.

Người tới, đúng là Ôn Túc.

Ôn Túc đánh văng mấy cổ Hành Thi, nhanh chóng kéo Tiểu Tiểu, “Đi theo ta.”

Một khắc kia, Tiểu Tiểu theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng mà, trong lòng lại do dự.

Ôn Túc kéo Tiểu Tiểu, mở một con đường, đi thêm vài bước, liền đến trước một gian phòng.

Hắn đẩy cửa ra, để Tiểu Tiểu đi vào, nói: “Đội ở bên trong, đừng đi ra!”

Tiểu Tiểu nhìn hắn đóng cửa lại, nghe thấy bên ngoài vô cùng ồn ào, ánh lửa nổi lên bốn phía, tiếng chém giết vang khắp nơi.

Không sai, hắn chỉ cứu nàng... Giống như Lâm Chấp và Diệp Ly nói vậy, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng đối đãi tốt hơn với bất kỳ kẻ nào, ngoại trừ nàng...

Tiểu Tiểu nhìn thân ảnh mờ hồ ngoài cửa, không tự giác lui lại mấy bước. Mà sau đó, đụng phải cái bàn.

Nàng cả kinh, xoay người. Mới vừa rồi một mảnh hỗn loạn, nàng hiện tại mới phát hiện, gian phòng này, hẳn là phòng của đệ tử Đông hải. Bài trí bố cục, trong phòng các đệ tử đều gần như giống nhau, nhưng gian phòng này lại chỉ có một cái giường, hiển nhiên là đệ tử địa vị khá cao. Trong phòng đốt long tiên hương, thấm vào ruột gan...

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt nhìn bài trí trong phòng, sau đó, chú ý đến một trang giấy trên bàn.

Nàng sừng sốt thật lâu, mới đem tờ giấy kia lấy lên. Mặt trên viết chữ, khí khái thanh tú, đoạn chính quyền lệ, nhưng lại mang theo khí chất bay bổng tiêu sái. Đặc biệt là nét mấp mí, thoáng hếch lên, giống như là muốn sôi nổi nhảy lên. Chữ này, nàng vô cùng quen thuộc, hồi nhỏ, có người đã nắm tay nàng từng nét từng nét dạy nàng viết chữ. Nàng từng nhìn chữ cái dưới ngòi bút xinh đẹp đó, hâm mộ không thôi.

Nàng run run, không còn tâm trí nhìn nội dung trên trang giấy, mà chỉ vội vàng tìm kiếm lạc khoản. Hai chữ kia, giờ này khắc này, đúng là nhìn thấy ghê người —— Ôn Túc...

Ôn Túc... Hai người này không biết có bao nhiêu điểm tương tự, nhưng không có khả năng đến cả chữ viết cũng giống nhau như đúc...

Tất cả mọi điều về Ôn Túc, giờ phút này nghĩ lại, khiến nàng cảm thấy trái tim băng giá, cảm thấy sợ hãi, cảm thấy vô vọng. Ngực khí nói chuyện, thần thái, cách bước đi, tư thế uống trà, bộ dạng đánh đàn, hương vị trên người... Tất cả những thứ này, nhìn kiểu gì cũng thấy chỉ như một hồi âm mưu, một bố cục được chuẩn bị tốt.

Sao nàng có thể quên mất chứ. Lần đầu tiên gặp hắn, nàng gọi hắn là sư phụ, ánh mắt hắn lãnh đạm, không chút để ý đến. Vậy mà ngày thứ hai đã đến tìm nàng, nói với nàng hắn là sư thúc.

Nàng rút cục cũng hiểu, cho dù bằng cách nào hắn cũng phải ép nàng rời khỏi Liêm Chiêu, không phải là vì hạnh phúc của nàng. Mà là vì, nếu nàng gả vào Thân Tiễn Liêm gia, kế hoạch của hắn sẽ hoàn toàn thất bại.

Nàng rút cục cũng hiểu, lúc nàng bị mọi người oan uổng nói là phản đồ, hắn không tiếc tất cả bảo hộ nàng, không phải là vì hắn tin tưởng nàng. Mà là vì, hắn không thể để nàng chết...

Tất cả trong đó, đều là âm mưu...

Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, cố gắng khiến bản thân không suy nghĩ tiếp nữa. Sư phụ nói rồi, không nên nhìn nguyên nhân, chỉ cần xem kết quả. Bất kể lý do của hắn là gì, dù sao hắn đã từng cứu mình rất nhiều lần, chỉ là mạo nhận làm sư thúc, lừa nàng mà thôi, đến bây giờ nàng cũng chưa từng bị tổn thất cái

gi... Đúng... Còn không có...

Nhưng mà, một cái ý niệm đột nhiên xẹt qua trong đầu nàng, khiến nàng không cách nào giữ lại lý trí.

Hắn mạo nhận là sư thúc của nàng trên thế giới này, người duy nhất có thể vạch trần hắn, chỉ có Quý Sư. Hắn có thể yên tâm như thế, lớn mật lừa gạt nàng, lý do chỉ có một: Ngay từ đầu hắn đã biết, Quý Sư đã chết...

Mà trên đời này, người biết chuyện này, chỉ có khả năng là... Hung thủ...

Tiểu Tiểu mở to mắt, trong lòng đột nhiên không biết là bị thương hay là giận giữ, là thương tâm hay là oán hận.

Lúc này, phòng cửa bị đẩy ra, Ôn Túc đi vào, vừa muốn mở miệng. Đã thấy Tiểu Tiểu mạnh mẽ xoay người, hoảng sợ nhìn hắn, một thân đề phòng.

“Tiểu Tiểu...” Hắn có chút không hiểu.

Tờ giấy trong tay đã bị Tiểu Tiểu vò nát không ra hình dáng. Nàng nhìn người hắn đầy vết máu, dùng thanh âm run run, mang theo tức giận hỏi hốt, hỏi: “Ngươi... Rốt cục là ai...”

Trong nháy mắt đó, hắn rốt cục cũng hiểu ra. Thế giới của hắn, chỉ trong chớp lát, yên tĩnh hoàn toàn...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phía dưới cửa tuyền (Thượng)

Ôn Túc chỉ cảm thấy cô họng căng thẳng, muốn giải thích điều gì đó, nhưng một chữ cũng không nói nên lời. Nàng đứng trước mặt hắn, trong ánh mắt không có phần nộ và sát khí, chỉ có sợ hãi không thể che giấu và bất lực, thế nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Tiểu cúi đầu, tờ giấy theo khe hở trong tay nhẹ nhàng rơi xuống, “Ngươi... Cũng muốn có ‘Cửu Hoàng thần khí’ sao?” Thanh âm của nàng, bắt đầu trở nên mê mang.

Một câu “Không phải” kia, rõ ràng ở gần bên môi, nhưng lúc muốn nói ra, hắn lại thu lại, cố gắng nén xuống.

Lúc này, Hành Thi phía sau Ôn Túc phi lên, tấn công về phía hắn.

Trong một chớp mắt Ôn Túc phân tâm, Tiểu Tiểu lập tức thả người bay lên, xoay người một cái, nhảy ra theo cửa bên hông. Sau đó, không hề quay đầu, bỏ chạy.

Ôn Túc muốn đuổi theo, lại vướng Hành Thi dây dưa bên người, không thể đi được. Muốn gọi lại, lại không biết nên gọi nàng cái gì. Hắn chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, trong lòng rối loạn hoàn toàn, không còn một chút bình tĩnh trong dĩ vãng.

Đột nhiên, một chương kinh sắc bén đánh vào. Hai cổ Hành Thi bên người Ôn Túc bị đánh văng ra. Kinh mạch trên xác chết run lên mãnh liệt, vô số cỏ trùng nhỏ xúi chui ra khỏi kinh mạch, vụn vụn trên mặt đất.

“Đào chủ...” Ôn Túc nhìn người cách đó không xa, lúc này mới mở miệng.

Lúc này, hầu hết các Hành Thi đã bị chế phục, tình thế tạm thời ổn định. Ôn Tĩnh chậm rãi đi tới, nói: “Tình hình như thế, ngươi còn ở lại chỗ này làm cái gì?”

Ôn Tĩnh thấy Ôn Túc trầm mặc, hơi nhướng mày, thấy hắn đứng trong phòng, mày liền nhíu lại, “Đồ nhi của ngươi đâu?”

Thần sắc Ôn Túc khẽ biến, im lặng không nói.

“Vi sư đã nhắc nhở ngươi rồi, không thể để cho nàng đi vào trong phòng của ngươi...” Ôn Tĩnh đoán được phần nào, thanh âm lạnh lùng, nói, “Bất về.”

“Đào chủ, nàng...”

“Ngươi muốn vì sư tự mình động thủ?”

Ôn Túc nghe thấy câu này, không chút do dự, đuổi theo hướng Tiểu Tiểu chạy đi.

.....

Tiểu Tiểu dùng khinh công chạy được một đoạn, đã thở hổn hển, không thể không dừng lại. Miệng vết thương trên cánh tay hơi hơi đau nhức, mồ hôi lạnh trên người chảy ròng ròng. Nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy một mảnh mù mịt, đúng là không có chỗ để đi.

Nàng không tự giác cười khổ. Hóa ra, tất cả thiện ý và quan tâm, đều là giả dối. “Người có Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ”... Vì những lời này, tất cả những thứ nàng có, đều biến mất toàn bộ. Trong thiên hạ, có thể từ bỏ “Cửu Hoàng thần khí”, thực sự đối tốt với nàng cũng chỉ có sư phụ nàng mà thôi. Nhưng mà, sư phụ ở đâu?... Sư phụ nàng sẽ không bao giờ quay lại nữa... Trên thế giới này, không còn người nào đáng để nàng tin nhiệm, cũng không có người nào đáng để nàng dựa vào...

Nàng nghe thấy, tiếng tim mình đập, không nhanh cũng không chậm, lại dị thường rõ ràng vang lên trong lồng ngực, ần ần đau nhức.

Thứ vốn chôn sâu vào trong trí nhớ kia, dưới cái đau này chậm rãi hồi phục.

Sư phụ mỉm cười, vươn tay xoa mặt nàng, thay nàng lau nước mắt. Trong ánh mắt mang theo ôn nhu thân thiết giống như ngày thường. Vài lần hần muốn mở miệng, lại đều trở thành muốn nói lại thôi.

Chờ tiếng khóc nàng hạ xuống. Hần mới mang theo bất đắc dĩ, dùng ngữ khí thờ dài, nói: “... Đừng bao giờ làm người tốt...”

Nghe thấy câu đó, nàng nghẹn ngào, mờ mịt. Mà lúc này đây, rốt cục nàng cũng không thể đợi được lời giải thích nữa.

Nhiệt độ cơ thể cuối cùng lưu lại trên má nàng, ở trong cơn gió lạnh mùa xuân lặng lẽ tan đi.

Mùng ba tháng ba... Chưa xót như viên mơ khô trong miệng của nàng...

Bảy ngày sau, dưới ánh trăng sáng tỏ, nàng thấy được một cảnh tượng như người hồi hồn tái sinh. Vui sướng ban đầu, dần dần mất đi, trở nên có chút thoải mái trong đau đớn. Trải qua từng ngày, cùng nhau chung sống, càng lúc càng trở nên ôn nhuận. Nàng nỗ lực học tập, không cố gắng kiếm tìm trên người hần hình bóng của kẻ khác nữa, chặt đứt tất cả, đứng trên mảnh đất của riêng mình, tiếp tục cuộc sống của bản thân.

Nhưng mà, ý nghĩ ngu xuẩn đơn giản này, giờ phút này lại trở thành cái cười nhạo với nàng. Trong một chớp mắt, hận ý nảy sinh, gai góc cuốn lấy tâm nàng, xé rách tất cả.

Nếu đúng như nàng đoán, Ôn Túc cho dù không phải là hung thủ, cũng nhất định có liên quan đến hung thủ. Nàng làm sao có thể đào tẩu?

Nàng không tự giác nắm chặt hai tay, âm thầm cắn răng.

Nàng mạnh mẽ xoay người, đang định quay lại, lại kinh hãi nhìn một đám Hành Thi bao vây mình, từ từ tới gần.

Trong lòng Tiểu Tiểu hoảng loạn, chỉ đành co rúm lại, lui về phía sau.

Hành Thi tru lên, hùng dũng tiến lên.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, chân tay luống cuống.

Lúc này, ánh đao chém tới, Hành Thi bị chém ra làm hai. Máu văng tung tóe khắp nơi, rớt xuống như mưa.

Tiểu Tiểu theo bản năng ôm lấy đầu mình, đợi nàng mở mắt ra nhìn, tất cả Hành Thi đều nằm trên mặt đất, không còn hoạt động.

Ôn Túc đứng ở chỗ cách nàng hơn một trượng. Xiêm y màu nguyệt bạch của hần đã bị máu tươi nhiễm hồng, trên mặt cũng loang lổ vết máu. Hần lặng lẽ đứng đó, nhìn nàng, cũng không đến gần một bước.

Tiểu Tiểu ngẩn người, lập tức bắt đầu tìm vũ khí trên người mình. Lúc tay tiến vào trong áo, nàng liền cứng người lại. Trên người nàng, giờ phút này cũng không có binh khí. Đặt trong lòng, chỉ có một túi mơ muối, và một túi đường tròn. Nàng cắn răng một cái, lấy túi đường kia ra, ném về phía Ôn Túc.

Cánh tay phải của Tiểu Tiểu vốn có thương tích, cú ném này, căn bản không có tí khí lực nào, Túi đường kia, không đánh trúng cái gì, đã rơi xuống. Những viên đường hình trong suốt lăn ra, dừng lại dưới chân Ôn Túc.

Ôn Túc cúi mắt, nhìn những viên đường dưới chân. Sau đó, xoay người.

Tiểu Tiểu vốn đang định tìm thêm thứ khác để ném, thấy hần xoay người, nàng liền dừng tất cả hành động. Cái bóng lưng kia, sao lại tịch mịch như thế. Nếu không so sánh kỹ, hần và sư phụ có thể nói là giống nhau như đúc. Mà cái loại tương tự này, phải dùng bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu tài năng để bắt chước đây?... Chính xác là hần đã lừa nàng, nhưng mà, cho tới bây giờ, hần đã từng hại đến nàng sao? Nếu không phải nhờ vài lần ra tay cứu giúp của hần, bây giờ nàng còn mạng để ở đây ném mấy thứ lung tung vào hần hay sao?

Mà hiện tại, hần đưa lưng về phía nàng. Là... Là muốn thả nàng đi sao?

Không nên nhìn nguyên nhân, chỉ xem kết quả.

Sư phụ thường thường nói như vậy. Kết quả... Hiện tại, kết quả là cái gì đây?

Nàng không thể suy nghĩ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, có rất nhiều ý niệm dây dưa với nhau, khiến nàng không thấy rõ được điều gì. Thứ duy nhất nàng có thể nghĩ đến, chính là trốn... Rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt...

Nàng không chần chờ nữa, xoay người bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng chân nàng rời đi. Ôn Túc nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà, tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại.

Ôn Túc cả kinh, quay đầu, chỉ thấy trước mặt Tiểu Tiểu, có hai người đang đứng. Một người là Ngụy Khải, một người khác là Hi Viễn tiềm chủ.

Tiểu Tiểu kinh sợ lui lại mấy bước, có chút hoảng sợ nhìn hai người trước mặt.

“Tiểu sư muội...” Ngụy Khải mỉm cười, mở miệng nói, “Ngươi không có việc gì, sư huynh liền an tâm. Lúc trước ngươi bị thương rơi xuống biển, làm cho người ta rất lo lắng đó.”

Tiểu Tiểu cũng không mở miệng.

Ngụy Khải cười thân nhiên, vân đạm phong khinh, hỏi, “Tiểu sư muội, lúc này đây, ngươi muốn ngoan ngoãn theo sư huynh đi, hay là muốn tái chiến với sư huynh một lúc đây?”

Lời Ngụy Khải còn chưa dứt. Ôn Túc đã thả người nhảy lên, một tay kéo Tiểu Tiểu ra che ở phía sau.

Ngụy Khải thấy thế, lập tức ra tay tấn công.

Ôn Túc vươn tay, đẩy Tiểu Tiểu ra, nâng đao ứng chiến.

Tiểu Tiểu nhìn hai người họ triển đấu, trực giác muốn chạy, nhưng Hi Viễn lại ngay lập tức đi đến bên cạnh người nàng.

“Ta cô nương.” Hi Viễn cười, kéo cổ tay nàng, “Ngươi vẫn nên theo ta đi thôi.”

Đi... Những người nàng từng gặp gỡ, đều bảo nàng đi theo. Đáng tiếc, không phải là vì chính bản thân nàng, mà là vì “Cửu Hoàng thần khí”...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu chuyển tay, đánh về phía tay Hi Viễn.

Hi Viễn buông tay, thối lui vài bước, trên ngón tay rõ ràng có thêm mấy cây Phong Mạch châm.

Tiểu Tiểu hít một ngụm lãnh khí, thả người nhảy lên, tránh ra xa.

Hi Viễn đuổi theo, châm trong tay đâm thẳng vào ba huyệt đạo Thiên Trung, Thiên Khu và Cự Khuyết trên ngực Tiểu Tiểu.

Trên người Tiểu Tiểu có mặc Tiêm Tử Bách La, đao thương bất nhập, công kích như vậy, tất nhiên không có tính uy hiếp. Trong lòng nàng đang vô cùng hỗn loạn, có người trong giờ phút này công kích nàng, càng khiến nàng loạn hơn. Nàng không tránh không né, ra hiểm chiêu, tóm lấy cổ tay Hi Viễn.

Hi Viễn thấy thế, mím môi cười, ngón tay chuyển động, sửa lại đánh vào huyệt Thiên Tuyền trên tay Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nóng vội, lại không thể dự đoán được biến hóa này, thế công khó mà thu lại, chỉ đành nhìn châm này đâm về phía huyệt đạo.

Ôn Túc thấy tình trạng như vậy, không để ý đến sát chiêu của Ngụy Khải, vội vàng phá tan cuộc chiến, đánh một đao về phía sau lưng Hi Viễn.

Hi Viễn phát hiện, xoay người tránh đi.

Ôn Túc thu đao lại, dưới chân điểm một cái, xoay người chắn trước mặt Tiểu Tiểu.

Ánh mắt Ngụy Khải có chút khinh thường, hắn và Hi Viễn nhìn nhau, hai người hợp lực, đang định tấn công lên.

“Nhị vị đã đến, có gì mà không thể ngồi xuống nói chuyện chứ?”

Chỉ thấy, một đám đệ tử Đông Hải chen chúc đi đến, trong tay ai cũng cầm một thang trường đao, đằng đằng sát khí. Ôn Tĩnh đứng ở phía trước, mang theo ý cười ôn hòa, nói như vậy.

“Hóa ra là Ôn đảo chủ...” Ngụy Khải thu chiêu thức, đứng lại, “Ta cũng đang muốn nói vài chuyện với Ôn đảo chủ đây.”

Tiếng hắn vừa dứt, vài tên nam tử khỏi ngô cầm huân hương đi đến. Hương khí vẫn vút trong không trung, chỉ thấy hơn mười cỗ Hành Thi lung lay thoáng động đi tới. Mà mấy cỗ vừa rồi cũng rút cục cũng kêu thảm đứng lên, tình huống khiến cho người ta sợ hãi.

“Đông Hải vốn là bộ hạ cũ của Thần Tiêu phái. Hôm nay, nếu đảo chủ có thể buông khí giới đầu hàng, thì có thể trở về làm thủ hạ cho thiên sư, cùng chung hưởng thánh ân.” Ngụy Khải mở miệng, nói.

Ôn Tĩnh cười, nói: “Vị thiếu hiệp này chính là đại công tử của Anh Hùng Bảo phái không? Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên... Tuy nhiên, bản tọa ngu dốt, thảo phạt Đông Hải là mệnh lệnh của triều đình, thiếu hiệp dùng lập trường gì mà nói những lời này?”

Ngụy Khải cười cười, “Chuyện trên giang hồ, luôn phải dùng phương pháp của giang hồ giải quyết mới đúng. Triều đình làm việc, luôn bắn khoăn rất nhiều.”

Ôn Tĩnh cười vang nói: “Bản tọa thích. Nếu đã là tuân theo quy củ giang hồ, vậy thì xông vào Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo của ta, nên dùng quy củ của Đông Hải ta, tiếp đón cho tốt mới đúng!”

Song phương giương cung bạt kiếm, không khí buộc chặt, hết sức căng thẳng.

“Tiểu sư muội...” Ngụy Khải lạnh giọng mở miệng, “Sư huynh hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi thật sự muốn ở lại Đông Hải?”

Trong lòng Tiểu Tiểu vô cùng căng thẳng, Đông Hải? Làm sao nàng có thể ở lại Đông Hải...

“Tiểu Tiểu a, triều đình hiểm ác, không thể tin tưởng. Ngươi nay đã là đệ tử Đông Hải, bản tọa tự nhiên sẽ che chở cho ngươi chu toàn.”

Tiểu tiểu nghe Ôn Tĩnh nói như vậy, lại nhìn ngụy Khải. Rời khỏi Đông Hải, quy thuận triều đình? Con đường này, có thật sự tốt để đi...

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Ôn Túc đứng trước người mình. Hắn trầm mặc, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Nàng không khỏi cười khổ. Nhỏ bé như nàng, nên đi nơi nào đây?

“Nha đầu, muốn chọn bên này không?”

Thanh âm ngả ngón khiến Tiểu Tiểu giật mình cả kinh, trong lòng nổi lên cảm giác vui sướng.

“Ngân Kiều?!” Hi Viễn nghe thấy thanh âm kia, giật giữ ngược mắt, nhìn về phía phát ra thanh âm.

Quần áo màu ngân bạch tung bay trong gió biển, vẫn phong lưu nhất phái như cũ. Ngân Kiều mang theo ý cười, tà tà đứng đó.

Bên người hắn, có một thiếu nữ đứng, quần áo màu hồng chói mắt, đứng là quý mồi Lí Ti.

Tiểu Tiểu kìm lòng không được, thốt ra: “Ngân đại gia!”

Ngân Kiều nhú mày, thân mình thoáng nghiêng một cái, trong nháy mắt, đã đứng bên người Tiểu Tiểu. Hắn vươn tay, túm lấy lỗ tai của nàng, nói: “Ta đã nói rồi, không được gọi ta là ‘Ngân đại gia’!”

Tiểu Tiểu rung rung, mỉm cười.

“Hừ! Cường đạo như ngươi, cũng muốn lấy ‘Cửu Hoàng thần khí’ sao?” Hi Viễn mở miệng, cả giận nói.

Ngân Kiều thân nhiên đứng ở giữa hai bên, nói: “Vậy thật không phải. Lần này là ta bị người ta mướn đến, có gì muốn nói, ngươi cứ hỏi bên kia là được.” Hắn nói xong, chia chia Lí Ti.

Lí Ti cảm quạt hương phiến, che miệng, nói: “A nha, ta cũng bị mướn đến nha. Ha ha, tuy nhiên, may mà không đến tay không.”

Nàng nói xong, giờ cây quạt lên, quạt quạt.

Không biết từ chỗ nào, có một đám người đi đến, tướng mạo trang phục đều bình thường đến cực điểm, nói là người giang hồ, chỉ bằng nói là dân chúng thì hơn. Nhưng nhìn qua, người nào người nấy đều có công phu lão luyện.

Ôn Tĩnh nhú mày, ần ần cảm thấy sự tình kỳ quái, “Xin hỏi nhị vị làm thuê cho ai? Và vì chuyện gì?”

Lí Ti cười cười, nói: “Tên cố chủ, sao có thể dễ dàng nói ra nha. Về phần chuyện gì thì ta nói cho ngươi biết cũng không sao...” Nàng nhẹ nhàng quạt, “Đón người.”

Ngân Kiều lắc đầu, nói: “Bà mối, ngươi nói nhiều với bọn họ như thế làm gì. Làm xong việc, ta còn muốn lấy mấy hồ rượu ngon đó!”

Tiểu Tiểu nghe đến mấy câu này, cuối cùng cũng hiểu ra được một chút. Nhất định người ra tay cứu trợ chính là phường chủ “Khúc phường” kia, Hạ Lan Kỳ Phong...

Lí Ti khép cây quạt lại, nói: “Cũng đúng, sớm kết thúc công việc mới tốt...” Nàng đang nói, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người Ôn Túc, giọng nói ngừng lại. Lập tức, nàng kinh hô ra tiếng, “Quý Sư!”

Những lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh.

“Làm mới, người nhận sai người rồi. Đây là đệ tử chân truyền của Đông Hải, huynh đệ của Quý Sư, Ôn Túc.” Ngân Kiều thở dài, nói.

Lí Ti nghe xong, trong ánh mắt nổi lên sát khí nhẹ nhẹ. Nàng không nói hai lời, thả người nhảy vào, tấn công về phía Ôn Túc.

Ôn Túc nhui mảy, ngăn lại công kích của nàng.

Lí Ti cười quyền rũ, nói: “Hôm nay ta đưa người xuống địa phủ, lý do, trong lòng người tự biết!”

Ngân Kiều mờ mịt, “Á? Bà mới, lần này người lại chơi cái trò gì vậy?”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Ân... Thời gian giải đáp... Mò hỏi...

Nhìn thấy độc giả đại nhân chỉ ra, ở trong chương thứ 4 quyển 2 Tiểu Tiểu đã nói cho Ôn Túc biết chuyện Quý Sư đã chết. Mâu thuẫn với chương 13 quyển 3 này.

Thật ra, cẩn thận để ý liền có thể thấy. Ôn Túc trong ngày thứ hai gặp tiểu Tiểu đã đến nhận người. Mà trong quá trình nhận người, luôn luôn cường điệu mình thật sự chính là sư thúc.

Bình thường, dưới tình huống này, đối phương đáng nhẽ phải nói: “Sư phụ người đâu?”, “Người gọi sư phụ người tới gặp ta liền hiểu hết.” Nhưng mà lúc đó, Ôn Túc lại hoàn toàn không nói như thế, hỏi hoàn toàn khác. Sau khi biết tin Quý Sư chết, biểu hiện cũng tương đối bình tĩnh.

Đơn giản mà nói, chính là, nếu có người giả mạo thân thích, dụ dỗ tiểu hài tử mở cửa, sau đó thực hiện hành vi vào nhà cướp của. Như vậy, điều kiện tiên quyết chính là, ngay từ đầu hẳn đã biết trong hộ gia đình kia không có người lớn ở nhà.

Chính là như thế. Hơn nữa, có rất nhiều độc giả đại nhân phát hiện. Lúc đó trong lời nói của Ôn Túc có rất nhiều sơ hở... Chỉ có thể nói, Tiểu Tiểu đồng hài quả thật đã bị cái mặt mê hoặc... Mò hỏi...

Giải đáp xong. Chương tiếp theo sẽ giải đáp với mọi người: Vì sao võ công của Liêm Chiêu lại đột nhiên cao cường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phía dưới cửu tuyền (Hạ)

Lí Ti cũng không để ý mọi người kinh ngạc, trái lại tự mình công kích Ôn Túc. Ra tay đều là sát chiêu, sắc bén vô cùng.

Tiểu Tiểu đứng ở một bên, có chút mờ mịt nhìn.

Lúc trước ở Anh Hùng Bảo, Lí Ti chỉ dựa vào một chiếc đàn tam huyền, liền đoán được thân phận của nàng. Có thể thấy được, nàng và Quý Sư có quan hệ tương đối thân cận, tất nhiên cũng biết Quý Sư không có huynh đệ... Nhưng mà, rốt cục có thâm thù đại hận gì mà lại muốn giết người như vậy?

Nổi lòng Tiểu Tiểu thật loạn, căn bản không cách nào suy xét một cách tốt nhất. Nàng dứt khoát nhắm hai mắt lại, chẳng quan tâm.

Ôn Túc và Lí Ti triển đấu một lát, hai người vẫn ở thế bất phân thắng bại.

Ôn Tĩnh thấy thế, hơi hơi nhíu mày, cao giọng nói: “Quý mới, ta niệm tình người là hậu bối, đối với người có chút nhường nhịn. Vậy mà người lại ý thể hiếp người. Đông Hải cũng không phải là nơi cho người giường oai điều võ! Bắt cho ta!”

Hắn nói xong, vài tên đệ tử vọt lên, trực tiếp tấn công về phía Lí Ti.

Ngân Kiều vốn đứng ở một bên thờ dài xem náo nhiệt, thấy đám đệ tử này công kích Lí Ti. Ánh mắt hắn thay đổi, nâng tay ném, một đám “Tội Tuyệt Ngân Mang” theo đó bắn nhanh ra. Vài tên đệ tử Đông Hải kia tránh không kịp, ào ào trúng chiêu, ngừng công kích.

“Ôn đảo chủ, muốn làm gì vậy? Vội vả giết người diệt khẩu sao?” Tay Ngân Kiều kẹp ngân châm, hơi khinh thường nói.

Ôn Tĩnh trầm mặc, nhưng sắc mặt lại trở nên khá là khó coi.

Một bên, cuộc chiến giữa Lí Tí và Ôn Túc có chút tạm dừng ngắn ngủi.

Giờ khắc này, Ngụy Khải đột nhiên nở nụ cười.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại. Ngụy Khải nhìn Lí Tí, nói: “Lí cô nương không hổ là môn hạ của Thần Tiêu phái, truyền nhân của Huyền Linh Đạo... Quý Sư xuất quỷ nhập thần, trên giang hồ, người có thể nhận thức hần, ít lại càng ít.” Hần dừng một chút, lại nhìn về phía Ôn Túc, “Trong thiên hạ, ai có thể nghĩ đến, trọng âm song đao Ôn Túc, lại đúng là huynh đệ của Quý Sư... Hơn nữa, dung mạo còn giống hệt nhau chứ?”

Toàn thân Ôn Túc tràn ngập đề phòng, trầm mặc không nói.

Lí Tí nhú mày, nói: “Hừ. Họ Ngụy kia, Huyền Linh Đạo đã sớm thoát ra khỏi Thần Tiêu phái. Ngươi đừng có ở trong này nói quan hệ với cô nãi nãi ta.” Nàng lấy tờ hồng trong tay, thần nhiên, “Thuận tiện nhắc nhở ngươi một câu, cô nãi nãi ta là người giúp diêm vương làm mối, nếu mà cản trở nhân duyên, sẽ bị trời phạt đó.”

“Ha Ha, Lí cô nương nói đùa...” Ngụy Khải tiến lên vài bước, nói: “Quý mối ‘Lí Tí’ xưa nay không giết người vô tội. Vị Ôn đại hiệp này làm chuyện phi pháp, tội ác tày trời. Tại hạ làm sao có thể cản trở cô nương hành hiệp trượng nghĩa chứ?”

Hần còn chưa nói xong, Lí Tí liền nở nụ cười.

“Ta bị người ta gọi là ‘Yêu nữ’ quen rồi, đột nhiên lại có người nói ta hành hiệp trượng nghĩa, rất không quen nha.” Lí Tí cười nói ngả ngón, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sát khí.

Ngân Kiều cũng cười, “Bà mối, người ta đã cho ngươi một con ngựa, vậy thì ngươi cũng cho người ta chút mặt mũi đi.” Hần thở dài, “Lại nói tiếp, ta cũng chả hiểu ra sao đâu.”

Lí Tí cười nhìn Ôn Túc, nói: “Được, ta ra tay hành hiệp trượng nghĩa cho nên sẽ nói cho hần biết vì sao hần đáng chết. Cường đạo a cường đạo, uống cho ngươi có một đoạn duyên phận thầy trò với Quý Sư, thế nhưng ngay cả hần có huynh đệ cũng không biết sao?” Ánh mắt nàng sắc bén, thẳng thâu nhân tâm, “Quý Sư Hàn Khanh, thuở nhỏ mất cha, được thiên sư thu dưỡng, mẫu thân phụng dưỡng trong Thần Tiêu phái, không lâu sau cũng qua đời. Nhất mạch đơn truyền, làm sao mà có huynh đệ?!” Nàng lại quay đầu, nhìn Ôn Tĩnh, “Ôn đạo chủ khiến cho ta rất bội phục, thiên hạ to lớn, có thể tìm thấy một người giống hệt như thế!”

Ngân Kiều nghe xong, sắc mặt tái đi, “Chẳng lẽ...”

Lí Tí hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại ngươi đã biết vì sao hần đáng chết chưa?”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy, trong cái chớp mắt đó, sát khí trên người Ngân Kiều cũng hiện lên, làm cho người ta sợ hãi. Chỉ là, nàng không rõ, Lí Tí cũng thế mà Ngân Kiều cũng vậy, đến nay đều không biết sư phụ đã chết mới đúng. Mặc dù là thấy một người giống như đức, sát khí như vậy là vì sao mà có?

“Thì ra là thế.” Ngụy Khải cười nói, “... Đầu năm nay, giang hồ đồn đại ‘Quý Sư’ tái hiện. Trong một tháng sau, liền xảy ra hơn mười án mạng. Mà người bị giết, đều có một điểm giống nhau...” Ngụy Khải nhìn Ôn Túc, “Đều là bộ hạ cũ của Nhạc Phi. Trong đó có mấy người trước khi chết, mơ hồ nói ra tên họ của hung thủ. Đúng là ‘Quý Sư’ Hàn Khanh. Mặc dù người trên giang hồ đều không biết tướng mạo ‘Quý Sư’, nhưng chiến hữu ngày xưa sao có thể nhìn lầm... Mà sau đó mấy ngày, quyền tướng đương triều cũng bị ám sát, nhờ có cao thủ hộ vệ mới may mắn thoát nạn. Sợ là do cùng một người gây nên. Việc này liên lụy quá nhiều, triều đình không dám mở rộng điều tra, sợ hãi cho rằng oan hồn của Nhạc Phi báo thù...”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi cảm thấy kinh hãi vô cùng. Chả trách, lúc trước trong Anh Hùng Bảo, Phương đường chủ kia lại giả mạo “Quý Sư”. Hóa ra, là vì có đoạn căn nguyên kia... Nói như vậy, chẳng lẽ, kẻ giết người là...

Trong nháy mắt kia, Tiểu Tiểu nhớ tới chi tiết bản thân luôn lãng quên lâu nay.

Cuối tháng hai, lúc nàng và sư phụ có mặt ở quán cơm, chợt nghe thấy có người nói đến mấy chuyện “Quý Sư tái hiện”, “Oan hồn quấy phá”, “Bằng hữu chẳng phân biệt được” gì đó. Lúc đó, sắc mặt sư phụ có chút ngưng trọng. Sau đó, ngày thứ hai nói có việc cần xuất môn, bảo nàng chờ ở nhà.

Chỉ là, lần đi này, cũng là đi tới hoàng tuyền...

Đem mấy chi tiết này xâu chuỗi lại, nàng đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều. Ôn Túc thật sự đã được người ta tận lực bồi dưỡng, nhưng không phải vì muốn lừa nàng... Cái âm mưu kia so với nàng tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều...

Ngụy Khải nhìn Ôn Tĩnh, nói: “Ôn đạo chủ, xem ra, chuyện này, ngài cũng có phần nhỉ?”

Ôn Tĩnh cười, lắc đầu, “Mấy lời đàm luận này của chư vị, có chứng cứ không? Chẳng lẽ, còn muốn học tể tướng đại nhân nói chuyện ‘Có lẽ có*’?”

(* Có lẽ có: Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tàn Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bớ, bèn hỏi Tàn Cối có căn cứ gì không, Tàn Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

“Phi!” Lí Tí nhỏ một ngụm, “Cái gì mà công lý chính nghĩa, tất cả đều là lưới rách vương vãi, rắc chó không kêu! Hôm nay, cô nãi nãi ta muốn giết ai thì giết! Có oan khuất gì, xuống âm phủ gặp diêm vương mà thối mắng!”

Lí Tí vừa dứt lời, nhân mã ba phương đã ào ào rút đao, khí thế khiến cho người ta sợ hãi.

“Ha ha, muốn chứng minh việc này có gì khó?” Ngụy Khải mở miệng, nhìn về phái Tiểu Tiểu, “Tiểu sư muội, chỉ cần mời sư tôn ra đối chất, sao phải sợ hấn không nhận tội?”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, “Mời sư tôn ra”... Mời thế nào? Nàng ngược mắt, nhìn Ôn Túc.

Từ lúc bắt đầu, hấn đều trầm mặc, giống như cam chịu.

Cho dù hấn thật sự giết bộ hạ cũ của Nhạc Phi hay mệnh quan triều đình, nhưng còn sư phụ thì sao? Bằng thân thủ của hấn, căn bản không thể giết được sư phụ! Huống hồ, bắt chước một người, làm sao có thể là do tâm ý của bản thân? Người đứng sau màn hạ độc thủ mới là hung thủ chân chính a!

Trong đầu, đột nhiên vang lên lời hấn từng nói: Ta sẽ tin ngươi. Ngươi nói không phải, ta sẽ tin là không phải... Không cho phép lại oan uổng bản thân, đã biết chưa?

Tâm nàng vẫn mờ mịt như cũ, cái gì là đúng, cái gì là sai, nàng không cách nào nhận rõ nữa. Ai tốt với nàng, ai không tốt với nàng, giờ phút này đều là một mảnh hỗn độn. Chỉ là, nàng liều mạng khát vọng có thể nắm lấy cái gì đó, nhỏ bé cũng được, nắm được, có lẽ nàng cũng sẽ không thống khổ như thế.

“Tiểu sư muội, ngươi xem, cho tới nay, Đông Hải đều lợi dụng ngươi, không phải sao? Loại người ti bỉ như vậy, còn cần do dự cái gì. Chỉ cần ngươi vạch trần thân phận thật sự của hấn, không chỉ có ta, còn cả triều đình, đều sẽ vì ngươi mà đánh.” Ngụy Khải nói.

Tiểu Tiểu cúi đầu, trầm mặc.

Báo thù cho sư phụ. Bằng võ công của nàng, làm được sao? Mà lúc này, không giống thế. Mọi người nơi này cùng hợp lực lại, muốn tiêu diệt Đông Hải, quá dễ dàng. Cho dù là Ôn Túc hay là Ôn Tĩnh, chỉ cần một câu nói của nàng... Là có thể dễ dàng tự tay báo thù được...

Ngân Kiều nhìn Tiểu Tiểu, thấy nàng mặt mày sầu khổ, liền nhiều lần nói với Ngụy Khải: “Đừng có kêu ‘Tiểu sư muội’ ‘Tiểu sư muội’ thân thiết như vậy. Ngươi là cái gì? Đến lượt ngươi giáo huấn nàng nên làm thế nào hay sao?”

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Ngân Kiều, trong lòng nổi lên một trận âm áp.

Lí Ti đứng ở một bên, cười nói: “Cường đạo, cuối cùng ngươi cũng nói được một câu tiếng người. Ta nói rồi, thích giết liền giết, muốn đối chất cái gì? Cho dù không phải là ra tay vì Ta cô nương, ta cũng phải làm vì bản thân!”

Ngụy Khải khề cau mày, “Nhị vị, tại hạ cũng không có ác ý. Lần này tiến đến, là vì chuyện thảo phạt Đông Hải. Nếu nhị vị có cùng mục đích với tại hạ, tại sao chúng ta không liên thủ...”

Hấn còn chưa nói xong, Lí Ti và Ngân Kiều đã nhìn nhau, trầm miệng một lời, nói: “Phi!”

Ngân Kiều rút nhuyễn kiếm bên hông ra, “Sở sách giữa ta với ngươi còn chưa tính toán xong đâu!”

Lí Ti cau mày, “Chắc, ta nghe ngươi nói chuyện toàn thân liền run lên, đến lúc này, cả com chiều cũng ăn không vô nha.”

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng.

Nàng nhớ được, trong địa cung Tê Vũ sơn trang, Ngụy Khải cũng từng dùng lí do tương tự làm có yêu cầu Ôn Túc, Liêm Chiêu, Thạch Mật hợp tác cùng hấn. Trong thời điểm đó, ba người kia tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào từ chối.

Mà giờ phút này, ba bên chiến đấu. Nếu hai bên kết minh, có thể ổn định, nắm chắc thắng lợi. Mà mặt khác, bên còn lại hai mặt đều thù địch, khó mà chống đỡ. Thế nhưng Ngân Kiều và Lí Ti lại cùng nhau nói “Phi”, vô cùng khí phách, không hề do dự.

Tiểu Tiểu không khỏi nở nụ cười, cười ra nước mắt.

Ngân Kiều nhìn nàng, nhẹ cười, sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, bờ biển phía nam, sẽ có người đến đưa ngươi đi. Ta giúp ngươi mở một con đường, xem xét thời thế mà bỏ chạy, đã biết chưa?”

Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu.

Lí Ti cười cười, vung tay lên, “Giết!”

Thế cục vốn đang giằng co, nháy mắt hỗn loạn, tất cả nghi hoặc, ân oán đồng loạt bùng nổ, kinh tâm động phách.

Ôn Tĩnh vốn đứng nhìn đám đệ tử chém giết, đột nhiên, khóe miệng của hấn hiện lên ý cười tàn nhẫn. Hấn thả người, xuất chương, chương phong kia sắc bén phi thường, không ít người bị trường phong đánh đến, tránh không kịp, trúng chương bị thương.

“Minh Lôi chương?!” Lí Ti cả kinh nói, “Hóa ra ngươi là...”

Ôn Tĩnh vẫn giữ vẻ ôn hòa như nó vẫn phải thế, “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, các ngươi phải chết ở chỗ này!”

Hắn nói xong, liền tấn công về phía Ngân Kiều và Lí Ti.

Võ nghệ Ôn Tĩnh cao cường, nội lực thâm hậu. Ngân Kiều và Lí Ti lúc này lâm vào khổ chiến, không thể thoát thân.

Tiểu Tiểu không khỏi sốt ruột.

Mà lúc này, Ngụy Khải thả người, hướng thẳng về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu kinh hãi, đang muốn phản kháng. Ôn Túc lại nâng đao xông vào, ngăn cản thế tấn công của Ngụy Khải.

Lúc này, Ngân Kiều nâng tay, “Tôi tuyệt ngân mạng” đồng loạt bắn ra, mở ra một con đường.

“Nha đầu, chạy!”

Nghe thấy Ngân Kiều kêu như vậy, Tiểu Tiểu lập tức quay đầu, chạy khỏi vòng vây, hướng thẳng về phía bờ biển phía nam.

.....

~~~~~ Ta nói Tiểu Tiểu thoát được thật đúng là quá giỏi phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu dùng hết sức lực chạy, không hề quay đầu lại. Gió biển hòa lẫn với tiếng chém giết, vụt qua bên tai. Trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm duy nhất, trốn! Chỉ cần trốn được, tất cả đều sẽ kết thúc. Tất cả ân oán và thù hận, sẽ không còn quan hệ gì với nàng nữa!

Bờ biển phía nam, quả nhiên có người đang chờ.

Bên bờ, có một con thuyền đang đỗ, chuẩn bị xuất phát.

Diệp Ly đứng trên đầu thuyền, thấy Tiểu Tiểu chạy tới, nàng vô cùng kích động, nhảy xuống mạn thuyền, nghênh đón.

“Tiểu Tiểu, rốt cục ngươi cũng đến! Đi mau!”

Tiểu Tiểu thở ra, nói: “Ngân Kiều và Quý Mối còn...”

Diệp Ly nói: “Yên tâm, bọn họ tự có người tiếp ứng.”

Nghe đến câu này, Tiểu Tiểu cũng không hỏi nhiều nữa, theo Diệp Ly lên thuyền.

Người trên thuyền thấy thế, lập tức nâng mái chèo, một giây cũng không lưu lại, nhắm thẳng ra biển, bỏ chạy.

“Hò, ta còn tưởng rằng lần này sẽ chết chắc rồi chứ! May mà phùng chủ tìm Ngân Kiều và Quý Mối đến cứu chúng ta a!” Diệp Ly cảm thán, “Vẫn là ‘Khúc phùng’ có tình có nghĩa nhất!”

“Bọn họ tới tiếp ứng cho chúng ta?” Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên a!” Diệp Ly gật đầu, “Vốn là mỗi tháng ta đều ra ngoài truyền tin tức, lần này rất lâu không có tin. Phùng chủ liền phái người điều tra, sau đó, bọn tỷ muội cũng tra được người đang ở trên Đông Hải. Phùng chủ liền dùng số tiền lớn mời Ngân Kiều và Quý Mối! Hắc hắc, không biết lần này là người dựa hơi ta, hay là ta dựa hơi người nữa!”

Tiểu Tiểu cũng cười, đang định thở phào một hơi.

Đột nhiên, thân thuyền rung lên, ngừng lại.

Người trên thuyền còn đang kinh ngạc, đã thấy có mấy cỗ Hành Thi bám trên mạn thuyền, đang bò lên trên.

“A!!! Âm hồn không tan a!!!” Diệp Ly kinh hô.

Lúc này, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một con thuyền. Trên đó treo cờ hiệu của Thần Tiêu phái, nhưng đứng trên đầu thuyền lại là tông chủ của Thần Nông thế gia, Thạch Mật.

Trong tay nàng nâng huân hương, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hành Thi đều đã tèo được lên thuyền, mà lúc trước khi thuyền dừng lại, mấy cỗ Hành Thi đã tác quái, phá hoại khoang thuyền. Lúc này, thuyền đang dần chìm xuống, lại có Hành Thi công kích, hoàn toàn lạnh ít dữ nhiều.

“Giao Tả Tiểu Tiểu ra, bốn tọa tha cho các ngươi một con đường sống.” Thạch Mật mở miệng, lãnh đạm nói.

“Phi!” Diệp Ly cứng gan, nói, “Tà ma ngoại đạo! Không biết kiêng dè người chết, cần thận ông trời đánh chết ngươi!”

Nàng vừa nói xong, đột nhiên có một trận sấm vang lên, vang vọng khắp trời. Chỉ thấy bầu trời đang tối tăm, bây giờ mây đen giăng đầy, đúng là sắp có mưa to.

Thạch Mật cúi mắt, thanh âm lạnh lùng, nói: “Vậy cũng đừng trách bản tọa vô tình...”

Trên thuyền hỗn chiến khắp nơi, thân thuyền đã chìm hơn nửa, nước biển tràn vào mạn thuyền, ẩm ướt để hải. Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt dữ tợn của đám Hành Thi trước mặt, đột nhiên có chút sợ hãi. Những người bên cạnh, vẫn dùng toàn lực che chở chu toàn cho nàng như cũ. Mặc dù, không biết vì lý do gì, nhưng cảm giác an tâm như vậy, khiến nàng thấy thoải mái.

Thạch Mật ngược mắt, nâng tay, chỉ thấy, vô số thân châm màu đen dâng lên, vờn quanh thân nàng.

“Tam Thi Thần Châm?!” Tiểu Tiểu cả kinh nói. Xem tư thế này, là dùng nam châm điều khiển?

Thạch Mật vung tay lên, thân châm này giống như có sinh mệnh, bay thẳng về hướng mọi người.

Mắt thấy thân châm tới gần, đột nhiên, tia chớp xé trời, tiếng sấm vang lên, thân châm này đột nhiên lại đi sai phương hướng, uy lực suy giảm.

Chỉ là, mặc dù nam châm mất đi hiệu lực, nhưng Hành thi lại vô cùng nghiêm túc, tiếp tục chết lặng công kích. Nhưng mà, càng khiến cho người ta không tưởng tượng được là, tiếng sấm vừa dừng lại, những giọt mưa lớn như hạt đậu lập tức rơi xuống, biến thành một cơn mưa tầm tã. Khu cổ hương trong tay Thạch Mật bị nước mưa làm tắt, động tác của Hành Thi đột nhiên trì hoãn.

Thạch Mật thu châm, nhìn không trung.

“Ý trời...” Nhưng mà, trong mắt nàng đột nhiên dâng lên oán độc, “Ta không tin thiên mệnh!”

Tiếng nàng vừa dứt, liền thấy người nhảy lên, ra tay bắt lấy Tiểu Tiểu.

Lúc này, mưa lớn khiến con thuyền chìm càng nhanh, nước đã dâng đến đầu gối của Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu đang cố gắng bám lấy mạn thuyền, lần công kích này của Thạch Mật, cho dù làm thế nào cũng không thể trốn thoát.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu đen đột nhiên xông vào. Hàn quang của trường kiếm lóe lên, bức lui Thạch Mật.

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn người trước mặt, đó là một thân trang phục màu đen, vải đen che mặt, thậm chí ngay cả tóc cũng được che kín lại. Nhìn thân hình, xác nhận là nam tử. Nhưng do quần áo này, hơn nữa mưa to như vậy, căn bản không thể nhìn ra bộ dáng của người nọ.

Tiểu Tiểu chỉ thấy một tay hấn cầm trường kiếm, một tay cầm vũ kiếm, sử dụng, là kiếm pháp vô cùng phổ biến. Nếu muốn dựa vào bộ công phu này để nhận ra lai lịch người này, không hề dễ dàng.

Chỉ là, tuy rằng là chiêu thức rất bình thường, lại khiến thể công của Thạch Mật bị kiềm chết chặt chẽ. Lý do duy nhất Tiểu Tiểu có thể đoán được, đó là: Thuận thực. Tuy rằng là kiếm thuật giản dị không hoa mỹ, nhưng người sử dụng kiếm này đã hiểu thấu đáo các chiêu kiếm này, ra chiêu giải chiêu đều trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Nhìn thân thủ này, ít nhất cũng có mười mấy năm tu vi kiếm thuật. Người như vậy, nàng đã từng gặp sao? Nhạc Hoài Khê? Nhạc Hoài Giang? Không đúng a, nếu như là hai người bọn họ, vì sao không dám dùng mặt thật mà đánh, hơn nữa vì sao lại không dùng Nhạc Kam Kiếm phái gia truyền?...

Trong lúc Tiểu Tiểu nghi hoặc, nửa người nàng đã chìm dưới nước. Bốn phía, nơi nào có người có chỗ đứng yên ổn, đều đang chiến đấu với đệ tử Thần Tiều phái. Mà người rơi xuống nước, trong cơn mưa to này, ốc còn không mang nổi mình ốc, không có người nào có thể giúp nàng một tay.

Tiểu Tiểu đành buông mạn thuyền ra, ôm tấm ván gỗ trôi nổi, nước chảy bèo trôi. Mưa như trút nước, nước biển chảy xiết, trong lúc đó, bất giác nàng đã dần dần trôi ra xa.

Bên kia, Thạch Mật và hắc y nhân đã đấu hơn mười chiêu vẫn bất phân thắng bại. Thạch Mật mở miệng, hỏi: “Người là ai? Tại sao lại đối đầu với ta?”

Hắc y nhân cũng không trả lời. Hấn liếc mắt nhìn thế cục xung quanh, đánh thêm mấy chiêu, vọt người rời đi. Thạch Mật muốn đuổi theo, hắc y nhân lại xoay người, đánh một kiếm vào nước biển, che lại tầm mắt nàng.

Người Tiểu Tiểu ngâm trong nước biển, chỉ cảm thấy miệng vết thương trên cánh tay phải càng ngày càng đau, toàn thân vô lực, mà bàn tay túm tấm ván gỗ cũng bắt đầu mất cảm giác.

Lúc này, có người kéo tay nàng lên, nâng nàng ra khỏi mặt nước, ôm vào trong lòng.

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, mở to hai mắt, nhìn hắc y nhân kia.

Một tay hắc y nhân kia ôm lấy thắt lưng nàng, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng điểm chân lên tấm ván thuyền, bay lên.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy, hấn tạm lực không nhìn nàng. Nàng lẳng lặng nghĩ nguyên nhân, nhưng lại nghĩ không ra do thân thể mỗi một. Đó là một loại cảm giác an tâm khó hiểu, khiến nàng tựa vào trong lòng người xa lạ kia, dần dần ngủ...

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Vì sao... Vì sao... Vì sao khó có một lần ta vì Liêm DD giảng giải một lần, lại bị nhiều độc giả đại nhân đoán được như vậy a a a a a!!!

Mọi người đều đọc rất cẩn thận. Ta rất cảm động!!!

Thật ra, đúng như lời mọi người đã nói: Liêm ba ba từng nói: Luận thân thủ, con không kém so với một nhân sĩ võ lâm. Nhưng so về nội lực... Thiếu dương nội lực phát triển theo chất lượng, con mới có mười mấy năm tu vi, tất nhiên không thể địch lại. Chịu chút khổ cực, coi như mà may mắn rồi. Tuy nhiên, con cũng không nên tự coi nhẹ mình. Đợi mừng mười tháng sau, con làm quan lễ* rồi, vì phụ sẽ đem tâm quyết cuối cùng của ‘Bình Ngâm Chính Tông’ truyền thụ cho con, chỉ cần luyện tập chăm chỉ, nhất định sẽ tiến triển cực nhanh.

(* Quan lễ: Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠)

Mà lúc trước Liêm Chiêu và Ôn Túc giao thủ, cũng từng nhấn mạnh rằng, võ công của hai người bọn họ tương đương, nhưng là nội lực của Ôn Túc trội hơn một chút.

Từ đó về sau, Liêm DD bị kích thích, ngày đêm khổ luyện, khiến chi võ công ‘Tiến triển cực nhanh’, vì thế, mới biến thành đánh ngang tay với Ôn Túc.

Ân... Đương nhiên, nếu có độc giả đại nhân nào còn cảm thấy khó hiểu, mời dựa vào võ hiệp huyền huyền để lý giải ~~~ Hắc hắc ~~~

Cuối cùng, ta muốn nói, mọi người không cần đoán, hắc y nhân trong đoạn văn trên chính là Liêm DD, cảm ơn mọi người đã theo dõi ~~~ Hắc hắc ~~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lên chín tầng mây

Một trận mưa to, khiến cuộc chiến trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo cũng phát sinh biến hóa.

“Dẫn cổ hương” để thao túng hành thi bị mưa dập tắt, lực chiến đấu một phương của Ngụy Khai lập tức yếu đi. Mà võ công của Ngân Kiều và Lí Ti mặc dù khá cao, nhưng dưới cơn mưa tầm tã, cản trở tầm mắt, cũng bất đắc dĩ không thể thi triển được.

Ôn Tĩnh và Ôn Túc đã quen với thời tiết của Đông Hải, cho nên không bị ảnh hưởng tí nào.

Ngụy khai nhìn thế cục, hắt một ánh mắt cho Hi Viễn. Hai người liền dẫn theo cấp dưới, vừa đánh vừa lui.

Ngân Kiều và Lí Ti tự nhiên cũng không ham chiến, bắt đầu lui lại.

Đệ tử Đông Hải thấy đối phương bại trận bỏ trốn, trong lòng mừng rỡ. Ôn Tĩnh nhìn thấy hết, nhân tiện nói: “Truy! Không thể để những tên tặc nhân đó thoát khỏi Đông Hải!”

Đám đệ tử tuân lệnh, ào ào truy kích.

Ôn Túc đang muốn nâng chân đuổi theo, lại bị Ôn Tĩnh đè lại bả vai.

“Ngươi không cần đi...”

Ôn Túc nhìn hấn, trầm mặc gật đầu.

Ôn Tĩnh xoay người đi, bắt đầu quay về.

Ôn Túc tuy không hiểu, nhưng không có cách nào để hỏi, chỉ đành yên lặng đi theo. Tinh thần hấn chưa yên tĩnh lại, chỉ cảm thấy trong ngực đau đớn dâng lên từng đợt. Hấn cảm thấy mình đã mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, khiến hấn trở tay không kịp. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có vật nào khiến hấn không thể buông tay, nhưng giờ phút này, hấn lại đau lòng.

Nữ hài tử nhỏ gầy kia, cuối cùng cũng không dám nhìn thẳng vào hấn. Nàng sợ hãi, co rúm lại sau lưng người khác, cũng không dám đến gần hấn dù chỉ một bước. Cho dù hấn nguyện ý dùng tất cả sức lực để bảo hộ cho nàng, rốt cục cũng không có cách nào nói ra. Chung quy lại, nàng nên hận...

Chính mình chưa từng nói một câu nói thật, sao có thể vô liêm sỉ cầu xin tha thứ. Hắn lừa gạt nàng, lợi dụng nàng, hủy đi hạnh phúc nhân duyên nàng vốn có... Hơn nữa... Giết đi người sư phụ nàng thân cận nhất...

Quý Sư... Tại sao đồ đệ của Quý Sư lại cố tình là nàng? Tại sao Quý Sư, lại có một một đồ đệ vô tội đến cực điểm như vậy?...

Trong đầu hắn, không tự giác hiện lên khuôn mặt của người kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy, chính hắn cũng không thể tin được, trên thế gian này lại có người có tướng mạo giống hắn như đúc như vậy. Mặc dù, từ nhỏ hắn đã được huấn luyện, nhưng lúc mới gặp, vẫn không kìm nổi kinh ngạc.

Giống hắn, đôi phương cũng kinh ngạc như thế, chỉ là, trong sự kinh ngạc đó, lại có ý cười vô hại.

Hắn không nói nữa chữ, “Quý Sư” được giang hồ đồn đại là giáo hoạt thông minh kia đã đoán được tất cả. Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn nhớ rõ, những lời Quý Sư nói với hắn: “Tiểu huynh đệ, người thật sự rất giống ta... Cực kỳ giống ta của mười bảy năm về trước. Chỉ là, mỗi lần ta nhớ lại bản thân mình khi đó, trong lòng ngoại trừ hối hận, không còn gì khác... Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ, ngay cả phần hối hận này người cũng muốn bắt chước sao?”

Hối hận...

Hiện tại, hắn rốt cục cũng đã hiểu ý nghĩa của những lời này. Mười bảy năm qua, cho tới tận bây giờ, hắn cũng chưa từng nghĩ tới, bị người ta thương tổn, kết quả sẽ như thế nào. Cho dù là khi còn nhỏ có lòng thương hại như vậy, cũng từ trong huấn luyện tàn khốc mà gạt bỏ. Mà hôm nay, lần đầu tiên hắn chú ý đến, bị người khác hận, là bị thương như thế nào... Ai đúng? Ai sai? Có được Cửu Hoàng thần khí, thống nhất thiên hạ, đây là lí tưởng của hắn sao? Hắn đi theo ân sư, được hắn dạy cho từng bước một, cho tới hôm nay, thật sự có lần nào hắn làm vì bản thân sao? Thứ mà hắn thật sự muốn, là cái gì?

Một lát kia, hắn nhớ đến thanh âm đàn tam huyền bên bờ biển kia. Hắn chưa bao giờ thật sự yêu thích đàn tam huyền, trong trí nhớ của hắn, chỉ có một người ngày đêm luyện tập khiến ngón tay rách da đau đớn. Nhưng mà, đêm hôm đó, lần đầu tiên hắn cảm nhận được, tiếng nhạc thật sự có thể mang đến vui vẻ. Nhớ đến nữ hài tử hoàn toàn không biết gì kia, mỉm cười, nói cho hắn: “Thật ra, người và sư phụ ta không hề giống nhau...”

Không giống... Chỉ cần một câu nói như vậy, hơn mười năm đè nén của hắn, tan thành mây khói...

Mà hiện tại, rốt cục hắn đang làm cái gì?

Tâm hắn loạn, nhiễu loạn cả hơi thở của hắn.

Ôn Tĩnh dừng lại, quay đầu, nói: “Sao vậy? Đau lòng cho tiểu nha đầu kia?”

Ôn Túc kinh hãi, trầm mặc.

Ôn Tĩnh nhìn hắn, than nhẹ, “Ta và người có mười mấy năm tình nghĩa phụ tử, so ra lại kém tiểu nha đầu người mới quen vài tháng thôi sao?”

“Đồ nhi cũng không có ý này...” Ôn Túc vội vàng trả lời.

Ôn Tĩnh cười yếu ớt, “Người thích nàng cũng được, đồng tình nàng cũng thế. Chỉ là, đừng quên, ‘Quý Sư’ chết dưới tay người và ta. Nhất định sẽ có một ngày nàng đến trả thù... Nàng đối với người, có thể hạ thù lưu tình sao?”

Ôn Túc cúi mắt, không nói một câu.

Ôn Tĩnh tiếc hận lắc đầu, “Tư tình nhi nữ, bá nghiệp thiên hạ, bên nào nặng bên nào nhẹ, không phải đã quá rõ ràng hay sao...”

“Đồ nhi nhất định sẽ dốc toàn lực hiệp trợ sư phụ hoàn thành nghiệp lớn.” Ôn Túc trả lời, thanh âm gần như chết lặng.

“Cuối cùng người vẫn không hiểu a...” Ôn Tĩnh nói, “Người là truyền nhân duy nhất của ta, ta có được thiên hạ, cũng tức là người có thiên hạ. Đến ngày đó, còn dạng nữ nhân nào mà người không chiếm được?”

Ôn Túc tiện đà trầm mặc.

Ôn Tĩnh thấy thế, thoáng suy nghĩ, nói: “Được... Nếu người muốn ở cùng với nha đầu kia, cũng không phải là không có cách...”

Ôn Túc ngược mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Trong ánh mắt của Ôn Tĩnh, mang theo thâm lương, “Giúp nàng giết kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện là ta, tất cả ân oán, đều có thể xóa bỏ!”

“Sư phụ!” Ôn Túc có chút hoảng sợ, “Đồ nhi tuyệt đối không có ý này...”

Ôn Tĩnh đau xót đi đến bên người hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn, “Ta biết người có hiếu tâm... Ai, nhân duyên trên đời, không thể cưỡng cầu. Người nên nhìn ra đi...”

Ôn Túc đè lại chua xót trong lòng, gật đầu, “Đồ nhi biết.”

Ôn Tĩnh cũng gật đầu, tiếp tục xoay người cất bước. Trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một phần sát khí...

Hai người đi được một lát, liền về tới tổng đường của Đông Hải. Ôn Tĩnh đơn giản giải thích vài câu, liền trực tiếp dẫn Ôn Túc đi vào trong một mật thất dùng để bế quan tu hành.

Chính giữa mật thất, có một bãi đá. Trên bãi đá, đặt một bộ song đao. Song đao dài hơn một thước, toàn thân làm bằng kim loại đỏ rực, thân đao hơi cong, chiều rộng khoảng một tấc, tinh quang bắn ra bốn phía, nhất định không phải vật thường.

Ôn Tĩnh đi đến trước đài, cầm lấy bộ song đao kia. Xoay người, đưa cho Ôn Túc.

Ôn Túc có chút kinh ngạc, nhìn hai thanh đao, chần chờ.

Ôn Tĩnh mở miệng, nói: “Từ nhỏ ngươi đã tu luyện song đao, giờ để ngươi cầm nó, là thích hợp nhất. Không phải ta đã nói rồi sao, tất cả những gì của ta, sớm hay muộn cũng là của ngươi...”

Ôn Túc trầm mặc một lát, vươn tay nhận song đao kia.

Ôn Tĩnh cười yếu ớt, nói: “Thân phận của ngươi và ta đã bị bại lộ, thù mới hận cũ, triều đình nhất định sẽ không buông tha...”

“Ý sư phụ là?” Ôn Túc mở miệng, hỏi.

Ôn Tĩnh xoay người, “Rời khỏi Đông Hải, tập hợp nhân lực.”

Ôn Túc có chút kinh ngạc, “Sư phụ thật sự muốn buông tay khỏi Đông Hải?”

Ôn Tĩnh nhìn “Trục Dương” trong tay hắn, bình thân nói: “Bá nghiệp phía trước, không có gì không thể vứt bỏ. Đông hải cũng chỉ là bàn đạp để ta cùng người phương đông kết minh. Sau khi rời khỏi Đông Hải, có thể đi vòng qua Bồng Lai, trở về trung thổ, tiếp tục mưu nghiệp lớn.”

Chuyện Ôn Tĩnh nói, Ôn Túc cũng không biết, nhưng mà, nếu là lúc trước khi biết được chuyện này, hắn nhất định không thèm để ý. Nhưng hiện tại, lại khiến hắn cảm thấy trái tim băng giá.

Lúc này, đột nhiên có người xuất hiện tại cửa.

Ôn Túc xoay người, liền nhìn thấy sư đệ của chính mình, Lâm Cháp.

“Đạo chủ...” Lâm Cháp đứng ở nơi đó, trong ánh mắt đều là đau thương kịch liệt và sợ hãi khôn cùng.

Ôn Tĩnh mỉm cười, “Hóa ra là ngươi a. Mấy lời vừa rồi ta nói, ngươi đều nghe được hết chứ.”

“Đạo chủ, đệ tử không hiểu, vì sao ngài lại phải làm như vậy. Trong mắt ngài, Đông Hải rốt cục là cái gì? Vì ‘Cửu Hoàng thần khí’ kia, ngay cả tính mạng của chư vị đạo chủ và các đệ tử, ngài cũng có thể mặc kệ không quan tâm hay sao?” Lâm Cháp trầm mặc một lát, chất vấn nói.

Ôn Tĩnh cũng không trả lời, chỉ lạnh nhạt nói: “Hành tung của chúng ta không thể bị bại lộ, chắc ngươi hiểu rõ đạo lý này...” Thần sắc của Ôn Tĩnh rất bình tĩnh, “Ngươi cũng đừng oán trách sư phụ vô tình.”

Ôn Tĩnh xoay người, nói với Ôn Túc, “Giết hắn.”

Ôn Túc khẽ nhíu mày, nâng đao tấn công về phía Lâm Cháp.

Lâm Cháp thấy thế, đành phải phản kích.

Thân thủ của Ôn Túc vượt xa Lâm Cháp, cũng chỉ qua mấy chiêu, liền có cơ hội giành chiến thắng. Đao phong trong tay hắn đâm thẳng vào mi tâm của Lâm Cháp, dùng, là sát chiêu.

“Sư huynh!” Lâm Cháp đưa tay nắm lấy thanh đao của hắn, bị phản hù.

Lực tay của Ôn Túc hơi ngừng lại, có chút mờ mịt.

Trong ánh mắt của Lâm Cháp không có sợ hãi, chỉ có bi thống. Bi thống như vậy, giống như đã từng nhìn thấy.

Chẳng lẽ ngay cả phản hồi hận này ngươi cũng muốn bắt chước sao? —— Lời Quỷ Sư từng nói, nhẹ nhàng vang lên trong đầu, vậy mà lại nhắc lên kinh sợ khôn cùng trong lòng hắn.

Ôn Túc nhắm hai mắt lại, hung hăng vung đao chém xuống.

Ôn Tĩnh nhìn Lâm Cháp ngã xuống đất, trên mặt hiện lên một nét cười tàn khốc.

Ôn Túc mở to hai mắt, xoay người, cung kính nói: “Sư phụ...”

Ôn Tinh gật gù đầu, cười đi ra ngoài.

.....

~~~~~ Ta nói Ngụy Khải đồng hài thoát được thật đáng buồn bức phân cách tuyến ~~~~~

Trên Đông Hải, một trời mênh mang, mưa lớn không ngừng.

Ngụy Khải đứng ở đầu thuyền, sắc mặt không vui. Tất cả mọi chuyện hôm nay, đều không giống như dự kiến của hắn, cuối cùng còn phải rời khỏi Đông Hải bằng cách chạy trốn như vậy. Nếu chỉ dừng lại như vậy thì hắn còn có thể bình tĩnh được, nhưng sau khi hội họp với Thạch Mật, hắn liền không thể nào ngăn lại lửa giận ức chế của bản thân.

Vốn hắn an bày Thạch Mật canh giữ trên biển, làm tiếp ứng, để phòng ngừa vạn nhất. Mà Tiểu Tiểu rời đảo, bị Thạch Mật chặn đường, đúng là ứng với kế hoạch của hắn. Tất cả vốn đang thuận lợi, nhưng trời lại đột nhiên đổ cơn mưa lớn, làm rối loạn tất cả. Sau đó, lại còn đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân che mặt, càng không thể có trong tưởng tượng của hắn.

Nơi này là đại dương mênh mông, không giống như trên đất liền, ai có thể tự mình đi đến mà toàn thân trở ra được? Cho dù cứu được người, thoát được thân, vậy thì tránh khỏi việc lúng túng như thế nào? Đột nhiên biến mất trên biển?

Nhưng mà, nghi hoặc như vậy, lúc hắn tới trận thuyền của Liêm gia, liền lấy được đáp án. Chung quanh trận thuyền, có hơn mười chiếc thuyền con, đều không phải là chiến thuyền của Liêm gia, cũng không phải là binh lực của Đông Hải. Nhìn kỹ lại, xác nhận là thuyền đánh cá bình thường. Mà trên biển, không ngừng có những chiếc thuyền đánh cá như vậy chạy về hướng trận thuyền, nối đuôi nhau không dứt.

Sau khi Ngụy Khải lên chiến thuyền, một lời cũng không nói, trực tiếp đi về hướng phòng của Liêm Chiêu.

Đám gia tướng định ngăn hắn lại, nhưng nghĩ đến hắn là minh hữu, không tiện vô lễ đánh nhau, cũng chỉ có thể tùy hắn.

Ngụy Khải bước vào phòng, đã thấy Liêm Chiêu ngồi trên sập, chơi cờ một mình.

Thấy có người tiến vào, Liêm Chiêu ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng chật vật toàn thân ướt đầm của Ngụy Khải, hơi hơi nhíu mày, “Ngụy công tử, người đây là...”

“Liêm công tử, tại hạ có một chuyện không hiểu, đặc biệt muốn đến xin chỉ giáo.” Ngụy Khải mở miệng, nói.

Liêm Chiêu tiếp tục chơi cờ, nói: “Mời nói.”

“Tại hạ ở trên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, gặp được Ngân Kiều và Quý Mối. Theo lý mà nói, trên thuyền có trận thuyền của Liêm gia phong tỏa, đáng ra phải không có người nào có thể ra vào mới đúng. Tại hạ tò mò, hai người này đến bằng cách nào...” Khẩu khí của Ngụy Khải không tốt, gần như chất vấn.

Liêm Chiêu buông quân cờ, ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Ngụy công tử cũng thấy rồi đó. Từ sau ngày hôm trước lui binh, không ngừng có dân chúng Đông Hải tiến đến xin quy hàng. Trận chiến với Đông Hải còn chưa kết thúc, vì đề phòng đã thương dân chúng vô tội, ta liền cho những người dân này ngay lập tức rời khỏi hải vực của Đông Hải... Thời kỳ này, sợ đã có người lẫn vào. Tuy nhiên, Ngân Kiều và Quý Mối đều là tội phạm quan trọng của triều đình. Nếu bọn họ đã đến Đông Hải, nhất định phải bắt. Ngụy công tử không cần lo lắng.”

Ngụy Khải nghe mấy câu này, không khỏi nở nụ cười, “Liêm công tử trạch tâm nhân hậu, đối với ‘dân chúng vô tội’ quả nhiên vô cùng quan tâm”

“Nói rất đúng.” Liêm Chiêu một lần nữa hạ cờ, nói, “Đúng rồi, Ngụy công tử, lúc trước người tự tiện đi tới Đông Hải, đã gây ra chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện đại sự gì, chỉ là muốn đi thăm thương thế của tiểu sư muội mà thôi. Chỉ tiếc, nàng đã rời đi...” Ngụy Khải nói.

Liêm Chiêu nắm quân cờ trong tay, ngược mắt nhìn Ngụy Khải, “Lời này có ý gì?”

“Nàng rời khỏi Đông Hải, chẳng biết đi đâu.” Ngụy Khải cười cười, “Lại nói tiếp, tiểu sư muội kia của ta ở trong mắt Liêm công tử, có phải là ‘dân chúng vô tội’ hay không?”

Liêm Chiêu đứng dậy, nói: “Sao Ngụy công tử lại nói ra những lời ấy? Nàng là người duy nhất biết Quý Sư đang ở nơi nào, là nhân vật có quan hệ mật thiết với ‘Cửu Hoàng thần khí’. Lại càng không nói, lúc trước nàng trốn đi sơ đồ bày trận, hủy đi trận thuyền của ta. Nếu ta nhìn thấy nàng, sao lại có thể dễ dàng để nàng rời đi.”

Ngụy Khải cười, nhìn Liêm Chiêu, lắng lắng nghe.

Liêm Chiêu thờ dài, nói: “Ngụy công tử, người nói chuyện Ngân Kiều, Quý Mối, lại còn chất vấn ta về việc trấn an dân chúng. Hay là người muốn đem trách nhiệm đổ hết lên đầu ta?”

Ngụy Khải thờ dài, “Tại hạ tuyệt đối không có ý này. Chỉ là, tìm kiếm ‘Cửu Hoàng thần khí’ là thánh mệnh của hoàng thượng, nếu thất bại, cả người và

ta cũng không chịu nổi tội danh này.”

Liêm Chiêu nhíu mày, một lần nữa ngồi xuống, đem con cò đang nắm trong tay đặt lên trên bàn cờ.

“Ngươi công tử, ngươi đừng quên, lần này là ngươi tự mình hành động. Cho dù sau này thánh thượng trách tội, Thần Tiễn Liêm gia ta cũng sẽ không cùng ngươi chia sẻ tội danh này.” Khi hắn nói chuyện, vưn tay nhắc lên một con cò.

Lúc này, Ngụy Khải nở nụ cười, “Tại hạ đã thỉnh giáo xong rồi, không quấy rầy nhã hứng của Liêm công tử nữa. Cáo từ.”

Liêm Chiêu nhìn hắn rồi đi, sau đó, quay đầu nhìn ra bên ngoài khoang thuyền. Trong cơn mưa lớn, dân chúng quy hàng đang từng nhóm từng nhóm dong thuyền rồi đi. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhợt nhạt nở nụ cười.

.....

Ngụy Khải đi đến ngoài cửa, đã thấy Hi Viễn và Thạch Mật đứng cách đó không xa.

“Chuẩn bị thuyền, chúng ta quay về Thần Tiêu phái.” Ngụy Khải mở miệng nói.

Hi Viễn đi đến bên người hắn, có chút không hiểu, “Sao vậy?”

“Hiện tại, thân phận Ôn Tĩnh bị bại lộ, tất nhiên sẽ rời đi. Đông Hải giờ chỉ còn cái xác bên ngoài. Chi bằng quay lại Trung Nguyên, bàn bạc lý lại.” Ngụy Khải nói.

Hắn đi lên sàn tàu, nhìn những con thuyền đi tới đi lui trên biển, trong ánh mắt có tia sáng lạnh như băng, “Liêm Chiêu... Ta xem nhẹ ngươi rồi...”

.....

~~~~~ Ta nói “Nữ chủ đang làm gì” phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện thấy mình đang ở trong một khoang thuyền nhỏ hẹp. Trên người đã thay xiêm ý bằng vải thô, bọc trong một cái chăn thô tự chế.

Nàng cố gắng hồi tưởng một phen, nhưng thế nào cũng không nhớ được sao mình lại ở chỗ này. Nàng đang nghi hoặc, một đôi vợ chồng già chui vào trong khoang thuyền, thấy nàng tỉnh lại, liền hiện lãnh hội han ân cần.

Lúc này Tiểu Tiểu mới biết, hai vợ chồng này là ngư dân trên biển. Triều đình thảo phạt Đông Hải, bọn họ đã sớm quy hàng. Hiện tại, đang muốn quay về lục địa tạm lánh. Mà nàng, là được một người đưa lên chiếc thuyền đánh cá này, giao cho hai vợ chồng này chiếu cố.

“Hai người có biết là ai đã cứu ta không?” Tiểu Tiểu nhớ đến hắc y nhân che mặt kia, vội vàng hỏi.

Lão nhân lắc đầu, nói: “Từ đầu đến chân người nọ đều che kín, sao có thể nhận ra được a. Hắn chỉ bảo chúng ta đưa ngươi về trung nguyên, trả cho chúng ta bạc mà thôi!”

Dứt lời, liền lấy số bạc đó ra, cho Tiểu Tiểu xem.

Bạc làm sao có thể nói lên thân phận của một người chứ? Tiểu Tiểu đành buông tha. Nếu đã không muốn cho nàng biết mình là ai, tất nhiên là có lý do... Không biết vì sao, chuyện tới nước này, ngay cả sức lực để tìm kiếm lý do nàng cũng không có.

Nàng cố gắng đi ra ngoài khoang thuyền, vừa nhắc đầu. Mưa lớn đã tạnh, trên mặt biển xanh lam, có một dải nước màu hồng.

Nàng nhìn dải nước màu hồng này, ngây người thật lâu.

Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, trận thuyền Liêm gia, Cửu Hoàng thần khí... Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, dường như càng ngày càng cách xa nàng, cuối cùng, giống như dải nước hồng kia, biến mất trong tầm mắt của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phiên ngoại 2: Hỉ xuân đến (Thượng)

Tháng giêng lập xuân, trong không gian tuyết trắng bay đầy, mai vàng bung nở, hương thơm xuyên thấu lòng người.

Nơi sơn đạo này, cách thị trấn khá xa, ngày thường không có ai đi đến. Thời tiết như vậy, lại càng thêm tiêu điều.

Dưới sườn núi bên cạnh sơn đạo, có hơn mười đứa nhỏ đang tụ tập, ngồi xổm xuống đất, giống như đang chờ đợi điều gì. Cầm đầu, là một nam hài khoảng mười tuổi, mặc trên người, là áo tang bằng vải thô và nhiều chỗ, gò má đã bị đông lạnh thành màu hồng. Chỉ là, nét mặt hắn vô cùng chuyên chú, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng.

Lúc này, trên sơn đạo ần ần có bóng người đi tới.

Khóe miệng nam hài nhếch lên mỉm cười, vung tay lên.

Hơn mười đứa trẻ “ào ào” xông ra ngoài, chắn trên sơn đạo.

Nam hài xông ra đầu tiên, ngửa đầu, dùng vẻ mặt không ai bì nổi nhìn người tới.

“Đồng tây nam bắc, phạm vi trăm dặm, địa giới Tự Phong, đi phải trả tiền.” Hắn cao giọng nói, rất là già đời.

Bị ngăn đón, là một nam tử trẻ tuổi khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, mặc bố y màu xám, lưng đeo hành lý và đàn tam huyền, trong lòng còn ôm một nữ oa nhi trên dưới ba tuổi. Vẻ mặt hắn lãnh đạo, không nói một lời, nhìn đám tiểu hài tử trước mặt kia.

“Thế nào, còn muốn chơi?” Tiểu nam hài kia chống hai tay lên hông, không vui, “Đến! Các huynh đệ, lên!”

Tiếng hắn vừa dứt, đám tiểu hài tử kia liền kêu to đánh tiếp, ôm chặt lấy ai chân của nam tử.

Nam tử khề nhiu mày, dùng tay phải, đang định kéo đám tiểu hài tử kia ra, trong lúc đó, nhờ khoảng cách đó, lại bị ba đứa nhỏ ôm chặt lấy cánh tay.

Tiểu nam hài cười đắc ý, “Hiện tại đã biết điều chưa?”

Nam tử nhìn hắn, nhọt nhọt cười, nâng tay phải lên. Một trong ba đứa nhỏ đang ôm lấy tay hắn bị nhấc lên.

Tiểu nam hài cả kinh, biết chuyện không tốt, theo trực giác muốn chạy, nhưng sau khi suy nghĩ, vẫn vọt qua, kéo lấy cánh tay nam tử kia, “Buông huynh đệ của ta ra!”

Nam tử đang muốn động thủ. Nữ oa nhi trong lòng lại đột nhiên túm lấy cổ hắn, ôm chặt, nũng nịu cười nói: “Muốn ôm~”

Nam tử liền cứng đờ người, sững sờ tại chỗ.

Tiểu nam hài kia thấy thế, đang muốn cắn một cái lên tay nam tử, lại nghe thấy một tiếng quát lớn: “Muốn chết hả?!”

Trong chớp mắt đó, tất cả đám tiểu hài tử đều buông tay tản ra, ngoan ngoãn đứng thành một hàng.

Chỉ thấy, cách đó không xa, có một nữ tử hơn hai mươi tuổi đang đứng, hai tay chống hông, duỗi chân đứng thẳng, mắt hạnh tròn lên, nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân tràn ngập sát khí.

Nàng nhìn nam hài tử cầm đầu kia, vài bước chạy vọt lên, túm lấy lỗ tai của hắn, nắn: “Muốn chết hả, nguoi! Cái gì không học, lại học người ta đi cướp bóc! Ta đã nói với nguoi rồi! Bằng cái công phu mèo cào của nguoi, muốn cướp của người ta chính là muốn chết! Còn nữa, nguoi có mắt nhìn không hả! Muốn cướp cũng phải cướp người có tiền. Nhìn trang phục của người này, đã biết là hát rong nghèo khổ, còn mang theo nữ oa nhi, rõ ràng ngay cả lão bà cũng chạy! Cái loại người này, nguoi muốn cướp cái gì? Há?!”

Về mặt nam hài kia tràn ngập ủy khuất và không cam lòng, nói: “Nguoi quản ta!”

“Ta thèm quản nguoi! Quản nguoi làm cái gì?” Nàng kia mắng xong, liền quay đầu, đi đến bên người nam tử kia, vừa vờn tay phui bụi hộ hắn, vừa nói: “Vị nghèo nàn này... Ách, không phải, đại ca. Xin lỗi a, tiểu hài tử không hiểu chuyện! Nguoi đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng nó nha. Tốt rồi tốt rồi, không có việc gì, ngài đi đi, không quấy rầy a.”

Nàng nói xong, kéo nam hài tử kia, định đi. Đột nhiên, bà vai trầm xuống.

Chỉ nghe, phía sau vang lên một giọng nam trầm rất dễ nghe, có chút lạnh nhạt, “Muốn đi cũng được, đưa túi tiền cho ta.”

Nháy mắt trầm mặc, trên sơn đạo yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió.

“Nguoi có ý gì?!” Đột nhiên, tiểu nam hài kia kêu lên, “Không cho ta cướp, vậy mà nguoi lại đi trộm?!”

“Trộm so cói cướp tốt hơn! Văn nhã hơn nhiều!” Nàng kia cũng kêu.

“Ta phi! Cướp bóc quang minh chính đại hơn! Ăn trộm không thể gặp nguoi!” Nam hài quát.

“Ta phi! Cướp bóc mà nhân lực yếu thì không làm được! Ăn trộm thì có thể làm một mình được a!” Nữ tử cũng rống lên.

“Không phải người nói người này ngay cả lão bà cũng chạy mất hay sao! Người trộm làm cái gì?!”

“Tích tiểu thành đại a!”

.....

Nhìn thấy hai người này càng lúc càng cãi nhau hăng, không thêm để ý chung quanh, Nam tử kia nhíu mày, rút đoản kiếm bên hông ra.

Tiếng đoản kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên thanh thúy, khiến cho tất cả âm ỹ kia yên tĩnh trở lại.

Nàng kia quay đầu, nhìn nam tử, sau khi yên lặng một lát, đột nhiên quỳ xuống đất, “Anh hùng! ! Tha mạng a! ! ! Không nên! ! ! Trên ta có mẹ già tám mươi, dưới có đứa nhỏ tám tháng cần nuôi a! ! ! Người tha cho một nhà cô nhi quả phụ chúng ta đi, không nên a a a a! ! !”

Nàng vừa quỳ xuống, tất cả đám tiểu hài tử cũng đồng loạt quỳ xuống, ào ào xin tha thứ. Chỉ có duy nhất tiểu nam hài kia vẫn đứng nguyên như cũ, hai tay nắm chặt.

Nữ tử thấy thế, vươn một bàn tay, kéo kéo hắn, “Quỳ a.”

“Không quỳ!” Tiểu nam hài kia làm vẻ mặt quật cường, trong giọng nói hàm chứa tức giận.

“Muốn chết a!” Nữ tử đứng dậy, cố gắng kéo hắn quỳ xuống đất, “Quỳ một chút thì làm sao?”

“Dưới chân nam nhi có hoàng kim!” Tiểu nam hài kia liều mạng phản kháng, tức giận nói.

“Hoàng kim? Ta phí? Người dùng đầu gối mua bánh bao cho ta xem!” Nữ tử nói xong, nhìn nam tử kia, “Anh hùng, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ta xin nhận lỗi thay hắn ha!”

“Không cần.” Nam tử cúi mắt, thu kiếm, bước chân rời đi.

“A? Anh hùng, túi tiền?” Nàng kia có chút không hiểu.

Nam tử không quay đầu lại, trầm mặc, vẫn đi tiếp.

Nữ tử lặng lẽ nhìn bóng lưng của hắn, cũng trầm mặc theo.

Lúc này, nữ oa nhi trong lòng nam tử kia cất tiếng khóc lớn. Nam tử không thể không dừng lại, nhẹ giọng dỗ dành: “Tiểu Tiểu, sao vậy?”

Nữ oa nhi khóc, nói: “Bụng đói rồi...”

Vì thế, trên sơn đạo lại một mảnh yên tĩnh.

Nàng kia ngây người một lát, đi tới, vỗ vỗ bả vai nam tử kia, nói: “Anh hùng... Không đánh nhau không thành bằng hữu, chi bằng, ta mời người ăn cơm bồi tội?”

Nàng vừa dứt lời, tiểu oa nhi kia liền vươn cánh tay, mang theo nước mắt, hướng về phía nàng vui vẻ kêu một tiếng, “Ôm!”

Nàng kia ngây ngẩn cả người, tay không tự giác cứng lại giữa không trung.

Chỉ nghe nam tử kia thở dài một cái, quay người lại, nghiêm túc nói: “Được!”

.....

“Không biết anh hùng là nhân sĩ nơi nào, xưng hô ra sao?” Nàng kia vừa đi vừa hỏi.

Nam tử kia trầm mặc một lát, nói: “Hoài Nhon...”

“Người xấu*?” Nữ tử xùng sốt, “Ai đặt cho người?”

(*: “Hoài Nhon” và “Người xấu” cùng đọc là “huàiren”)

Nam tử kia cũng ngây ra một chút, nói không nên lời.

“A ha ha ha, anh hùng, người cứ coi như ta đang tự nói một mình đi a.” Nàng kia ha ha cười, tiện đà nói, “Đúng rồi, ta gọi là Tề Tú, tiểu tử này là cháu ta, Tề Hành.” Nàng chia chia tiểu nam hài ánh mắt quật cường kia, sau đó lập tức lại chỉ về đám tiểu hài tử còn lại, “Còn đây là Tề Lương, Tề Mặc, Tề Tư...”

Hoài Nhon chỉ nghe, cũng không trả lời, nhưng tiểu nữ oa trong lòng lại hứng trí đọc theo.

Tề Tú cười, đùa giỡn nữ oa nhi kia, “Nha, ngươi tên là gì nha?”

“Tiểu Tiểu!” Nữ oa nhi trả lời.

“Nga, Tiểu Tiểu,” Tề Tú cười nói, “Tiểu Tiểu mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi!” Tiểu Tiểu vươn bốn ngón tay ra, nói.

Tề Tú thấy thế, cười vô cùng vui vẻ: “Anh Hùng, ngươi không dạy nàng tính toán sao?”

Hoài Nhon lại sững sốt, nhưng vẫn không nói chuyện như cũ.

Tề Tú thấy thế, nói: “A ha ha ha, anh hùng, ngươi coi như ta đang tự nói một mình đi.”

Đi khoảng một khắc, liền đến trước một ngọn núi, trên vách đá có một cái sơn động.

“Khụ khụ khụ...” Tề Tú đứng lại, thanh thanh cổ họng, nói, “Anh hùng, ngươi xem!” Nàng vung tay, chỉ vào khối mộc bài đặt trên cửa động, “Nơi này chính là ‘Tụ Phong trại’ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ...”

Hoài Nhon ngẩng đầu, nhìn khối mộc bài kia, bình thản mở miệng, “Chữ kia là chữ ‘Trừu*’...”

(*:岫风寨 nghĩa là Tụ Phong trại, nhưng, viết sai chữ 岫(Tụ) thành chữ 抽 (Trừu) khiến Tụ Phong trại thành Trừu Phong trại cũng có nghĩa là trại Động Kinh...)

Tề Tú cứng đờ, chậm rãi quay đầu, “Anh hùng... Thật sao?”

Hoài Nhon nhìn nàng, cười cười, “Ngươi nói xem?”

Tề Tú quay người lại, cả giận nói: “Cái gì mà tú tài a! ! ! Lừa mắt ba văn tiền của ta! Đáng giận! ! ! Ta đi đập đồ sập của hần! ! !”

Nàng đang định bước đi, đột nhiên quay đầu, nói với đám tiểu hài tử kia: “Muốn chết hả! Sao các ngươi không ngăn ta lại, muốn nhìn ta đi chịu chết sao?”

Đám tiểu hài tử nghe thấy câu này, lập tức xông lên, giữ nàng lại.

Sau một hồi kéo qua kéo lại, Tề Tú vừa lòng mở miệng, nói: “Thế mới đúng! Nếu về sau, trong trại có người thiếu tâm nhãn giống ta, các ngươi phải ngăn hần lại, nếu cần thiết, đánh hần cũng không sao.” Nàng vừa nói, vừa liếc mắt nhìn sang Tề Hành.

Đám tiểu hài tử ào ào đáp ứng, lập tức топ năm топ ba chạy vào trong sơn động.

Tề Tú xoay người, đối với Hoài Nhon đang sững sốt, nói: “Anh hùng, đi thôi!”

Vào sơn động, đi qua một đoạn hầm khá vòng vèo, Hoài Nhon mới biết động này khá lớn, trước mắt, rõ ràng có một thôn trang. Nhà tranh làm từ trúc ngoại trừ phòng ốc có chút cũ nát, cũng không khác lắm với thôn trang bình thường khác. Muốn nói đến điểm quái lạ, đó là trong thôn chỉ có phụ nữ và trẻ nhỏ, không có một nam nhân nào.

Hần chậm rãi đi về phía trước, dần dần hiểu ra được điều gì, trong lòng bắt đầu có một tia đè nén.

Người trong thôn đều mỉm cười nhìn hần, còn có mấy phụ nhân nhiệt tâm đi tới, vươn tay ôm đứa nhỏ giúp hần. Hần có chút cảnh giới, ôm chặt đứa nhỏ trong ngực, trong ánh mắt có điểm băng lãnh. Nhưng đứa nhỏ trong lòng lại không hề nhận ra, nàng cười vô cùng ngây thơ, cố gắng vươn bàn tay nhỏ bé, chờ người ta ôm.

“Tiểu Tiểu.” Hần vừa bực mình vừa buồn cười, thấp giọng mắng, lại đổi lấy ánh mắt vô tội của Tiểu Tiểu.

“Ôm ôm...” Tiểu Tiểu chớp chớp đôi mắt, đáng thương hề hề mở miệng.

Hoài Nhon nhìn nàng, sau đó, bắt đắ dĩ đưa nàng cho mấy phụ nhân này.

Tề Tú đứng bên thấy thế, nhin cười chup bờ vai hần, “Tục ngữ nói, nữ nhi hướng ngoại, hôm nay ta mới hiểu được đạo lý này! Đáng thương cho người làm cha như ngươi... Chậc chậc...”

“Ta không phải cha nàng.” Hần mở miệng, nói.

Tề Tú có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy nét lạnh lẽo trong mắt hần tiêu biến, chỉ còn lại ý cười nhẹ ôn nhu, khiến cho người ta không đòi được tầm mắt.

Hần nhìn nàng, nói: “Cho nên, ta cũng không phải là loại nam nhân ngay cả lão bà cũng chạy mất.”

Tề Tú lui lại một bước dài, ai oán nói: “Anh hùng, những lời này, ngươi nhớ kỹ như vậy làm gì?”

Hắn cười, nói: “Người đọc sách, trí nhớ luôn tốt hơn.”

Lúc Tề Tú nghe thấy câu đó, liền chống hai tay vào hông, “Đọc sách thì giỏi lắm sao?”

Hắn cười nói, “Trước khi nhìn thấy khối mộc bài kia, ta cũng không cảm thấy giỏi gì lắm.”

Tề Tú há to miệng, nói không lên lời.

Hai người giằng co một lát, lông mày Tề Tú nhướng lên, nói: “Được! Vậy ta với ngươi thử một lần, để cho ngươi biết, đọc sách cũng không có gì là giỏi!”

Nghe thấy câu này, hắn lắc đầu, “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, nếu có gì mạo phạm, ta xin lỗi ngươi là được. Ngươi không cần nghiêm túc như thế.”

“Uy, anh hùng, hiện tại đã không còn kịp nữa rồi!” Tề Tú kéo tay áo lên, nói, “Mọi người nói đi, có nên so hay không?”

Đám phụ nhân đồng loạt hưởng ứng, “So!”

Kêu to nhất, lại là Tiểu Tiểu, cánh tay nhỏ bé của nàng giơ cao, “So nha!”

Hoài Nhon nhìn Tiểu Tiểu, dờ khóc dờ cười.

“Vậy, ngươi phải đồng ý với ta rồi.” Tề Tú cười, nói.

“So cái gì?” Hoài Nhon bắt đầu, hỏi.

“Yên tâm, chỉ so cái người đọc sách các ngươi am hiểu, vẽ tranh!” Tề Tú nghiêm túc nói.

“Vẽ tranh?” Hắn cười, “Ngươi thật sự muốn?”

“Đương nhiên!” Tề Tú gật đầu, “Tuy nhiên, luật lệ do ta định.”

“Được.”

Người trong thôn nghe đến đây, lập tức vui vẻ tản ra, chỉ một lát, liền chuyển một cái bàn, một cây bút và một trang giấy, từ trong thôn ra.

Tề Tú cầm lấy cây bút, cười nói: “Luật rất đơn giản, ta vẽ cái gì, ngươi vẽ cái đó.”

Hoài Nhon gật gù đầu, “Được.”

Hai mắt Tề Tú chuyển động, cười nói, “Ài, so không thì không có ý nghĩa gì, vậy thì cược một phen đi.”

“Ngươi thật sự muốn cược?” Hoài Nhon có chút nghi hoặc.

“Đương nhiên... Vậy, nếu ngươi thắng, ta liền trả túi tiền lại cho ngươi, lại đền thêm mười lượng! Nhưng, nếu như ngươi thua, phải làm cho ta một chuyện, thế nào?”

Hắn nghe mấy câu này, nổi lên nghi hoặc, “Ta...”

Phụ nhân và đám nhỏ trong thôn nghe thế, lại khuyến khích hô lên, “Cược! Nhất định phải cược!”

Tiểu Tiểu cũng thuận thế hô to: “Cược!”

Hoài Nhon cúi đầu, thờ dài một cái: “Được, cược với ngươi.”

Trên mặt Tề Tú hiện lên ý cười gian, Nàng đề bút, cười gian, bắt đầu vẽ. Một lát sau, nàng ngừng bút, nói: “Tới lượt ngươi!”

Trong lòng Hoài Nhon tràn đầy hoài nghi đi qua, lúc nhìn thấy bức tranh kia, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, cứng người tại chỗ.

“Mau về đi, vẽ xong, chúng ta đưa cho mọi người xem, để mọi người nói giống hay không giống.” Tề Tú khoanh hai tay trước ngực, đắc ý nói.

Hắn ngẩng đầu, nhìn đám phụ nhân, trẻ nhỏ trước mặt, người nào cũng hùng hừng hứng trí, vạn phần chờ mong, chờ xem kết quả.

Để cho người ta xem? Loại tranh này? Hoài Nhon cúi đầu, nhìn bức tranh kia, cứng ngắc một lát, nói: “Ta... Ta nhận thua.”

“A ha ha ha... Ta thắng!” Tề Tú cười vang nói, lập tức cuộn bức tranh kia lại, nhét vào trong lòng, “Nhìn thấy chưa, mọi người, đọc sách cũng không có gì là giỏi! Ân!”

Tất cả mọi người đều vỗ tay ào ào.

“Tốt lắm, đã nguyện ý cuộc thi phải nhận trách nhiệm” Yên tâm, tã sẽ không để ngươi làm ‘người xấu*’ đâu, hắc hắc...”

(Ở đây chị Tề Tú vừa nói không để Hoài Nhon làm chuyện xấu xa, cũng vừa chọc cái tên anh...)

Hắn nhìn nàng, không nói lên lời.

.....

Trong động không biết sáng hay chiều, chỉ dựa vào đồng hồ nước để biết thời gian. Com chiều xong, mọi người trong thôn, liền nhanh chóng đi ngủ.

Hoài Nhon ngồi ở mép giường, nhìn Tiểu Tiểu lăn lộn chơi đùa trên giường.

Tiểu Tiểu thấy hắn nhìn mình, liền đứng dậy, bỏ nhào lên đầu gối hắn, nhan nha nói mấy câu không ai hiểu.

Hắn vươn tay, búng đầu nàng, “Ta thua, ngươi vui lắm sao?”

Tiểu Tiểu nghiêng người, cầm lấy tay hắn, cười vô cùng vui vẻ.

“Ta nhất được cái gì không nhất, sao lại cố tình nhất được ngươi a...” Hắn cười, oán giận.

Nhìn đứa nhỏ chơi đùa, trong mắt hắn dần dần ánh lên nét phiền muộn, dần dần, vẻ băng lãnh nặng nề hiện lên trong mắt hắn, khiến lòng người lạnh ngắt.

“Anh hùng!” Lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, tề Tú đi nhanh vào, “A, ngươi không ngủ, tốt quá!”

Trong ánh mắt hắn, vẫn còn nét lạnh băng kia, ngữ khí cũng nghiêm sát khí, “Nơi này không dạy gõ cửa sao?”

Tề Tú bị sát khí kia chấn trụ, ngẩn người, “A, thật có lỗi thật có lỗi, trong trại chỉ có nữ nhân, ta nhất thời sơ sẩy. Hắc, ta đến để nói mấy chuyện với ngươi...”

Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Tiểu, trầm mặc một lát, nói: “Ngươi là một cô nương, làm sao có thể vẽ cái loại tranh khó coi đó...”

Tề Tú đi đến bên cạnh hắn, ngồi xuống mép giường, “Ta không làm nghề hội họa...” Nàng nghiêm túc nói, “Ta chỉ dựa vào nó để kiếm com!”

Hắn ngược mắt, khó có thể tin.

Tề Tú lấy mấy bản đồng cung đồ trong lòng ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Một quyển mười văn tiền, giảm cho ngươi một chút, bảy văn, muốn mua không?”

Sát khí lạnh lẽo lúc trước của hắn sụp đổ, chỉ còn lại kinh ngạc.

“Muốn!” Tiểu Tiểu đột nhiên đứng lên, vươn tay, vẻ mặt chờ mong.

Hắn cả kinh, một tay ôm lấy Tiểu Tiểu, một tay đẩy mấy bản vẽ kia ra, nhìn Tề Tú, khẩn trương nói: “Ngươi đừng làm vậy!”

Tề Tú làm mặt vô tội, “Ta? Ta có thể làm vậy với ai a?” Nàng cười, thu lại mấy bản vẽ kia, “Được rồi, không mua cũng không sao. Đám người đọc sách các ngươi cũng thật là, cũng chỉ là mấy bản đồng cung đồ thôi mà, khẩn trương cái gì.”

Hắn vẫn làm mặt đề phòng như cũ, nghiêm túc nói: “Ngươi cách đứa nhỏ xa ra một chút.”

Tề Tú nhìn Tiểu Tiểu, nở nụ cười, “Đừng làm vậy chứ?” Trong giọng nói của nàng, có chút thê lương, “... Ta cũng chỉ muốn kiếm com ăn...”

Lúc nghe được thanh âm thê lương kia, hắn trầm mặc một lát, ngược mắt, “Ngươi muốn ta làm gì?”

Tề Tú nhìn hắn, cười nheo cả mắt lại, “Đơn giản lắm... Dạy mấy đứa nhỏ nơi này đọc sách...”

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt, chỉ còn kinh ngạc.

Tề Tú có chút ngượng ngùng, nàng gãi gãi đầu, thấp giọng nói: “Thật ra a, đọc sách, thật sự rất giỏi...”

Đó là phút yên tĩnh ngắn ngủi, cũng theo đó, hắn cúi đầu cười nhẹ.

“...” Tề Tú nhú mày, “Anh hùng, ta nói có gì buồn cười sao?”

Hắn ngồi dậy, cười lắc đầu. Một khắc kia, trong mắt hắn lại có ý cười ôn nhu, làm cảnh đẹp ý vui như thế.

Nàng ngơ ngác nhìn, lại quên mất lời mình định nói.

“Muốn ta giúp ngươi sửa chữ ‘Trừu’ kia lại không?” Hần cười nói.

Nàng phục hồi tinh thần lại, cao hứng nói: “A? Thật sao?”

Hần gật đầu, vờn hai ngón tay, “Chỉ lấy của ngươi hai văn tiền.”

Nàng nhú mày, “Ép giá a, ngươi!”

“Vây cứ để ‘Động kinh*’ là được rồi...”

(*: Như đã giải thích bên trên ‘Trừu Phong trại’ cũng có nghĩa là trại động kinh...)

“Ài, anh hùng, có chuyện gì từ từ nói, mọi người cũng không phải người ngoài, một văn tiền, một văn tiền thì sao?”

“Hai văn!” Tiểu Tiểu đột nhiên chui lên, vờn ba ngón tay lên, hô to.

“Oa, anh hùng, ngươi vẫn nên dạy nàng tính toán trước đi!”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Thân phận thực sự của sư phụ!

Hồ Ly: Thật ra, chuyện là như thế này. Ngày trước, có một sinh viên cao học giỏi giang, bị tai nạn xe cộ/ nhảy lầu/ lốc xoáy/ sóng thần/ rớt xuống cống ngầm... Ngoài ý muốn xuyên không. Hần đi tới những năm cuối của thời Bắc Tống. Hần phát huy đầy đủ thiên phú của người xuyên không, trở thành quân sư dưới trướng của Nhạc Phi. Mà hần, làm một người xuyên không lại chưa thỏa mãn với địa vị như vậy. Lúc đó, trên giang hồ, truyền lưu một loại thần khí, có được vật đó, có thể xưng bá thiên hạ. Hần trải qua bao nhiêu năm, tính toán toán, tâm ngoan thủ lạt, không chuyện ác nào không làm, rốt cục, cũng có được thần khí độc nhất vô nhị này. Nhưng mà, kiện thần khí kia dĩ nhiên lại là ——

Thời gian quảng cáo: Muốn đọc tiếp! ủng hộ mạnh lên!

Hồ Ly: Khụ khụ, ta tiếp tục.

Kiến thần khí kia dĩ nhiên lại là —— một cái máy sấy tóc, kèm theo một bản thuyết minh bằng tiếng anh. (Na Chích: Tại sao lại là bản thuyết minh bằng tiếng anh. Hồ Ly: Vô nghĩa, nếu là tiếng Trung, vậy thì ai mà chả đọc được!). Vì thế, hần chịu đã kích mạnh, coi danh lợi như mây trời, rời khỏi giang hồ...

Đây là, đoạn tiền truyện hoa hoa lệ lệ! !

Người đọc đánh giá:... Rất được, quá quẩn...

Quần chúng: ... Ngươi vẫn nên đi tự sướng đi...

Quẩn...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phiên ngoại 2: Hỉ xuân đến (Trung)

Hôm sau, Hoài Nhon đứng ở chỗ đất trống trong thôn, nhìn một đám tiêu tử ngồi trên chiếu trước mặt, cảm thấy tay chân luống cuống.

Nhớ lại, mình đã từng là thống soái dẫn theo vạn quân xông pha chiến trường giết địch, cũng từng một mình một ngựa khiêu chiến mọi người trên giang hồ... Chỉ là, lúc này nghĩ lại, cũng chỉ là thoáng quá, giờ này khắc này, so với đám tiêu tử này, cảm thấy chúng còn phiến toái hơn.

“Ách...” Hần dừng lại một chút, “Đọc theo ta... Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy, có tiếng vạn vật chi mẫu*...”

(Một đoạn trong đạo đức kinh của Trung Quốc. Ta chả hiểu, không muốn dịch nữa...>.

Bọn nhỏ nhìn hần, vẻ mặt mờ mịt.

“Anh hùng, đây là cái gì a?” Tề Tú khoanh chân ngồi trước mặt hắn, vươn tay nói.

“《 Đạo đức kinh 》...” Hắn mở miệng, trả lời.

“... Có thể đơn giản một chút hay không?” Tề Tú nói.

“Đây là đơn giản nhất...” Hắn bình thản nói.

Tề Tú nhú mày, “Oa, anh hùng, ngươi cố ý trả thù ta sao?”

Hắn quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu đang tự chơi một mình bên cạnh, mở miệng nói: “Tiểu Tiểu, đạo khả đạo...”

Tiểu Tiểu cầm một nắm bùn, vừa chơi vừa nói: “Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy, có tiếng vạn vật chi mẫu. Cố thường không muốn, lấy xem kỳ diệu; thường có đục, lấy xem này kiếu. Đây hai người đồng ra mà dị danh, đồng vị chi huyền, huyền diệu khó giải thích, chúng diệu chi môn...”

Tề Tú im lún.

Hắn cười nhẹ, có chút đắc ý.

Đến lúc này, hai bên, đám nhỏ đang ngồi ngoan ngoãn đã náo loạn thành một đồng.

“Muốn chết a!” Tề Tú đứng lên, hét lớn một tiếng, “Tất cả ngồi im cho ta! Ai không nghe lời, ta phạt hắn...”

“Cô cô, A Hành hắn còn chưa tới a, muốn phạt cũng phải phạt hắn trước!” Một đứa trẻ đứng lên, chính nghĩa nói.

Tề Tú nhú mày, “Cái đồ ranh con kia! Mọi người cùng đi tìm hắn lại đây!”

Tiếng nàng vừa dứt, bọn nhỏ liền “Ào ào” tản ra, chạy ra chung quanh tìm người.

“Tề cô nương, ngươi cố ý trả thù ta sao?” Hoài Nhon cười mở miệng, dựa theo khẩu khí của Tề Tú, nói.

Tề Tú xoay người, nhìn hắn, sau đó, vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào một bên, nói: “Tiểu Tiểu cũng đuổi theo rồi...”

Hắn kinh hãi, quay đầu. Quả nhiên thấy Tiểu Tiểu vung cánh tay, chạy vô cùng vui vẻ. Hắn liếc mắt nhìn Tề Tú một cái, không nói thêm cái gì, đuổi theo.

Tề Tú cười hắc hắc, “Vô quýt dày có móng tay nhọn a...”

.....

~~~~~ Tiểu Tiểu và sư phụ người truy ta chạy thật vui vẻ phân cách tuyến ~~~~~

Bên ngoài sơn động, khoảng chừng ba dặm, có một dòng suối, bên dòng suối mai vàng nở đầy, bông tuyết bám đầy. Tề Hành đứng bên dòng suối, ném đá nhỏ vào lòng suối.

Đột nhiên, có người từ phía sau ôm lấy hắn. Hắn giật mình kinh hãi, chợt nghe thấy một thanh âm bé bỏng vang lên sau lưng, “Bắt được a!”

Hắn quay đầu, chỉ thấy Tiểu Tiểu vẻ mặt kích động, ôm lấy thắt lưng hắn không chịu buông tay.

“Tiểu Tiểu...” Hoài Nhon cuối cùng cũng đuổi tới nơi, nhìn tình trạng trước mặt, thở dài thườn thọt, đi lên vài bước, nói, “Đừng náo loạn, nhanh buông tay nào.”

Tiểu Tiểu cười vô cùng vui vẻ, “Con bắt được a!”

“Biết rồi, con bắt được. Mau buông tay.” Hoài Nhon bắt đắc dĩ, nói.

Tiểu Tiểu cười, thả tay ra, quay người lại, ôm lấy chân Hoài Nhon, “Bắt được!”

Hoài Nhon cứng người lại, “Tiểu Tiểu, buông tay...”

Tiểu Tiểu tự cười rất vui vẻ, ôm chặt.

Hoài Nhon có chút dở khóc dở cười, bị ôm như vậy, nửa bước hắn cũng khó đi. Hắn đành phải cúi người xuống, ôm lấy Tiểu Tiểu.

Tề Hành thấy thế, mày nhăn lại chặt chẽ. Hắn có chút giận giữ xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Ngươi đi đâu?” Hoài Nhon mở miệng, gọi hắn lại.

“Không cần ngại lo!” Tề Hành xoay người, quát lên với hắn.

“Ta không lo cho ngại. . .

Hoài Nhon cười cười, nhìn Tiểu Tiểu trong lòng, “Ta chỉ muốn biết, sau này, có thể tìm đứa nhỏ này ở đâu thôi.”

Tề Hành bị hắn nói cho không nói được câu nào, một lúc sau, hắn cắn răng nói: “Ngươi vốn không phải là người Tụ Phong trại, tại sao còn ở lại chỗ này!”

“Là cô cô ngươi mời ta ở lại dạy học.” Hoài Nhon bình thản trả lời.

“Dạy học?” Tề Hành hô, “Đọc sách có ích lợi gì!”

“Ngươi không muốn đọc sách?” Hoài Nhon nói, “Như vậy, chẳng lẽ muốn làm cường đạo?”

“Tụ Phong trại vốn là cường đạo a, làm cường đạo thì sao? Cường đạo thì không thể đứng dưới trời này sao?!” Tề Hành giận dữ nói.

“Chỉ bằng ngươi? Có thể cướp được ai?” Hoài Nhon có chút khinh thường nói.

Tề Hành nghe thấy câu đó, tâm sinh giận giữ, hô to vọt lên.

Hoài Nhon ôm Tiểu Tiểu, hai tay tất nhiên là không di chuyển được, nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười như cũ. Hắn nhìn thoáng quá công kích của Tề Hành, nhắc chân đặt lên bờ vai hắn, hơi dùng sức.

Tề Hành chỉ cảm thấy bả vai trầm xuống, bắt đắ dĩ, quỳ xuống. Hắn cắn chặt răng, mang theo quật cường, căm tức nhìn Hoài Nhon.

“Tiểu hài tử thì nên ngoan ngoãn đọc sách.” Hoài Nhon mở miệng, nói.

“Ta không muốn đọc sách! Ta muốn luyện võ! Ta muốn báo thù!” Tề Hành hét to.

“Báo thù?” Hoài Nhon có chút không hiểu.

“Đúng! Ta muốn báo thù! Ta muốn tìm hung thủ giết cha ta! Ta muốn thay toàn bộ người trong Tụ Phong trại báo thù!” Tề Hành hét lớn, nhưng lại rơi lệ.

Hoài Nhon trầm mặc một lát, dời bàn chân đang đặt trên vai hắn đi, mở miệng nói: “Ngươi thật sự muốn tập võ?”

Tề Hành trừng mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Hoài Nhon cười cười, nói: “Ta với ngươi làm giao dịch. . .”

Tề Hành vẫn trầm mặc như cũ.

Hoài Nhân rút một tay ra, lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ nhỏ, đưa cho Tề Hành.

Tề Hành ôm đề phòng nhìn cái hộp gỗ.

“Hộp ‘Tội Tuyệt Ngân Mạng’ này chính là ám khí cực phẩm, chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn đọc sách, ta liền dạy ngươi cách dùng ngân châm, thế nào?” Khẩu khí của Hoài Nhân vẫn đậm phong khinh.

Tề Hành nhặt lấy hộp gỗ kia, mở ra, trong hộp đặt rất nhiều ngân châm cực nhỏ, ánh lên ánh quang lạnh lẽo.

“Ngươi không gạt ta?” Tề Hành ngược mắt, nửa tin nửa ngờ nói.

Hoài Nhon cười nhẹ, cầm lấy một cây ngân châm, vẩy tay bắn ra. Ngân châm phi nhanh, đâm vào trên cây mai vàng. Trong khoảnh khắc đó, thân cây chấn động, hoa mai vàng và tuyết rơi xuống. Chỉ thấy ngân châm kia xuyên thủng thân cây, đâm vào trong đất, loe lóe sáng lên.

Tề Hành ngây dại, sau đó, hắn chạy tới phía sau cái cây kia, nhặt cây ngân châm kia lên, đặt trong lòng bàn tay.

“Giờ Thân mỗi ngày, ta sẽ ở đây dạy ngươi châm pháp.”

Hoài Nhon nói xong, ôm Tiểu Tiểu đi về trong trại.

Vừa mới tiến vào trong động, đã thấy một đám thân binh nông thôn đứng tụ lại với nhau, nói mấy lời chính nghĩa gì đó.

“Tìm thấy rồi, chính là cô gái này, không biết liên sĩ, ở bên ngoài thư viện của chúng ta bán đông cung đồ!” Một thân binh liếc mắt một cái đã nhận ra Tề Tú, vươn tay chỉ vào nàng, nói.

Mọi người thấy thế, ào ào tiến lên, giằng giữ mắng mỏ. Ngôn ngữ sử dụng vô cùng khắc nghiệt.

Phụ nữ và hài tử trong thôn đều vô cùng khiếp sợ, không người nào dám phản bác.

“Các ngươi đúng là hạng người không biết xấu hổ, quả thực là khối u ác tính. Hôm nay chúng ta nhất định phải đuổi các ngươi ra khỏi nơi đây, bảo vệ hai chữ thánh hiền!”

Tề Tú nghe xong, quỳ xuống, than thở khóc lóc, nói: “Đừng mà a... Lần sau ta không dám nữa. Các vị đại gia nhìn một nhà cô nhi quả phụ chúng ta, mà buông tha cho ta đi... Ta xin lấy cái này bồi tội thánh nhân...”

Đám thân binh nông thôn này cũng không buông tha, nói: “Cô nhi quả phụ? Ngươi có chỗ đáng thương tất có chỗ đáng giận. Tụ Phong trại các ngươi vốn là cường đạo, vào nhà cướp của, không chuyện ác nào không làm! Thiên lý trường tồn, đây chính là báo ứng đó! Oán được ai?!”

Tề Tú khóc lóc nói: “Ta không dám nữa... ta thề với trời, sau này không dám nữa. Nếu lại bán mấy thứ này, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được từ tể! Các ngươi tha cho ta đi...”

Tiếng khóc của nàng rất thê lương, chữ chữ khản thiết, bộ dáng đáng thương vô cùng. Cả đám thân binh kia đều là người lớn tuổi, dần dần cũng có người động lòng.

“Biết sai mà sửa là chuyện tốt. Tạm tha cho nàng một lần vậy...”

“Ai, lời của bọn đạo chích, sao có thể tin? Hôm nay dám làm mấy chuyện bất chính, sau này không biết còn có thể làm ra cái chuyện gì nữa!”

Đám thân binh tranh cãi một hồi, mãi sau mới dựa vào đạo Khổng Mạnh, dần xếp ỗn thỏa chuyện này.

“Đám cường đạo Tụ Phong trại các ngươi, lần này chúng ta tạm tha. Nơi này ôn hòa hiền hậu, để các ngươi sống ở chỗ này, nhưng chỗ tiền thuê đất kia, nhớ là phải nộp cho đúng hạn!”

Sau đó ngoan độc nói thêm mấy câu, đám thân binh này mới nhóm năm nhóm ba rồi đi.

Tề Tú đứng dậy, vỗ vỗ bụi bẩn trên người, gạt nước mắt, nói, “Chết rồi... Tiền thuê năm nay còn thiếu sáu đồng đó...”

Tề Tú ngước mắt, liếc nhìn thấy Hoài Nhon. Nàng trầm mặc một lúc, nở nụ cười, nói: “Nói xem, đạo chích là ai?”

Hoài Nhon nghĩ nghĩ, “Không biết.”

Tề Tú thở dài, “Mấy lão nhân này mỗi lần đều nhắc đến hấn, dường như biết rất rõ. Ta còn tưởng là hấn là danh nhân, không ngờ ngươi cũng không biết.”

“Vật hợp theo loài.” Hoài Nhon nói.

Tề Tú nhú mày, “Anh Hùng, nói đơn giản một chút.”

Hoài Nhon cười nhẹ, “Bọn họ đúng là hiểu rất rõ đó.”

Tề Tú nở nụ cười, không nói chuyện nữa.

.....

Ban đêm, Tề Tú ôm một đồng giấy lớn vọt vào trong phòng Hoài Nhon.

“Anh hùng! !” Nàng hô to một tiếng, nói, “Lần này nhất định ngươi phải giúp ta a! ! !”

Hoài Nhon đang viết chữ, bị nàng rống lên như vậy, ngòi bút trượt mạnh một cái, chữ viết hỏng luôn. Hấn ngước mắt, giận dữ nói: “Gõ cửa!”

Tề Tú đứng lý hợp tình nói: “Nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết. Ngươi cũng không phải hoàng hoa tiểu tử*, không cần để ý như vậy!”

(*: Vốn là hoàng hoa khuê nữ bị chị đổi thành hoàng hoa tiểu tử.)

Cây bút trong tay hấn lại chệch một cái. Hấn đành ngừng tay, ngẩng đầu, “Ngươi có chuyện gì?”

Tề Tú đem đồng giấy kia vát lên trên bàn, nói: “Thuế năm nay ta còn thiếu sáu đồng nữa, ba ngày nữa phải giao rồi, chỉ có ngươi mới có thể giúp ta!”

“Giúp cái gì?”

Tề Tú lấy ra ba bản đồng cung đồ, “Mỗi ngày ngươi dựa theo nó vẽ mỗi bản mười bức đi! Một mình ta không làm kịp a!”

“Ta mệt rồi.” Hoài Nhon xoay người, chuẩn bị lên giường.

“Anh hùng! ! Sao người có thể nhẫn tâm như vậy a a a a ! !” Tề Tú đi lên, giữ chặt cánh tay hắn.

“Không phải người đã thề độc, không bán mấy thứ này nữa sao?”

“Oa, nếu ông trời thực sự có mắt, đã cho sét đánh chết ta lâu rồi, còn đợi ta thề độc sao?” Tề Tú khinh thường, “Anh hùng, người giúp ta mỗi lần này thôi! Được không?”

“Được!” Tiểu Tiểu ở trên giường đứng lên, giơ cánh tay lên, lớn tiếng nói.

“Tiểu Tiểu, người đứng là hài tử ngoan!” Tề Tú khen.

Tiểu tiểu cười vô cùng vui vẻ, mở to hai mắt sáng rực, nhìn Hoài Nhon, “Tiểu Tiểu là hài tử ngoan!”

Hoài Nhon thấy thế, bất đắc dĩ, đành ngồi xuống ghế, vẽ.

“Anh hùng, người vẽ như vậy không được.” Tề Tú nhìn qua, nói.

“Giống nhau như đúc, không được chỗ nào?” Hoài Nhon nhú mày, bắt mẫn.

“Không có tình cảm!” Tề Tú nghiêm túc nói, “Người cũng không nên xem thường đồng cung đồ a! Mỗi đường nét kia, phải có tình cảm! Khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy mặt đỏ tim đập, máu mũi giàn dụa. Đây chính là học văn đó! Bằng không nào có ai đi mua?!”

(Hóa ra tính xấu của sư phụ đều học từ chị này hết... >.

“...” Hoài Nhon cầm bút, nhìn nàng, không nói gì.

“Đến, ta làm mẫu cho xem!” Tề Tú giật lấy cây bút, bắt đầu vẽ, “Cái cô gái này nè, phải vẽ như vậy, mềm mại một chút...”

Nàng đứng quá gần, tóc rơi xuống đầu vai, cọ vào gương mặt hắn. Quá gần đến mức ái muội, khiến hắn có chút thất thần.

Hắn vươn một tay lấy lại chiếc bút trong tay nàng, một tay đẩy nàng ra, “Nhờ người ta làm việc thì đừng có đứng đó vung chân múa tay. Đi sang kia.”

Tề Tú đang định phân bác, đã thấy hắn làm vẻ mặt nghiêm túc, hơi hơi xấu hổ, không khỏi nở nụ cười.

“Vây ta không quấy rầy người nữa. Cảm tạ!” Nàng nói xong, xoay người rời đi.

Hoài Nhon nhìn mấy bản đồng cung đồ trên bàn, đang định thờ dài, đã thấy tiểu Tiểu ghé người vào bàn, giơ tranh lên, tỉ mỉ xem. Vì thế, hắn thờ dài một cái, dùng bút gõ lên đầu này, “Cái tốt không học, chỉ học cái xấu!”

Tiểu Tiểu chỉ ngây ngô cười, cái gì cũng không nói.

.....

Khoảng chừng một lúc lâu sau, hắn buông bút, xoa xoa bả vai, nhìn chồng tranh vẽ trên bàn, vừa lòng cười cười.

Tiểu tiểu đã ngủ ở trên bàn, bàn tay nhỏ bé còn nắm chặt một bản đồng cung đồ không buông.

Hắn bất đắc dĩ cười cười, đứng dậy ôm lấy nàng, đặt xuống giường. Hắn vốn định rút bản đồng cung đồ kia ra, nhưng xui xẻo là nàng nắm quá chặt. Hắn sợ dùng sức rút tranh ra sẽ làm nàng tỉnh, đành phải kệ nàng. Hắn đắp chăn cho nàng xong, lại quay lại bàn ngồi xuống, nhắc bút viết chữ.

Lúc này, một thanh âm thật nhỏ vang lên, khiến hắn giật mình cảnh giác. Hắn buông bút, đi đến bên cửa sổ, mở một khe nhỏ, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một thân ảnh màu bạc chọt lóe lên, bay ra khỏi cửa động.

Hắn nhú mày, suy nghĩ mãi, đẩy cửa đi theo ra ngoài.

.....

~~~~~ Làm chuyện xấu lúc ban đêm phân cách tuyến ~~~~~

Ra khỏi Tụ Phong trại, đi về hướng tây khoảng nửa canh giờ, đó là thị trấn. Đêm dài yên tĩnh, vạn vật im lặng, trên trời vô cùng yên tĩnh.

Mà dưới ánh trăng, lại có một người vội vàng di chuyển trên nóc nhà. Chỉ thấy người nọ mặc một thân ngân y, mang mặt nạ lông chim, cũng không phải trang phục chính phái. Nhìn thân hình, là một nữ tử. Thân pháp của nàng nhẹ nhàng, tựa như đạp lên gió mà đi.

Chỉ một lát sau, nàng lọt vào trong sân của một hộ gia đình. Đây là phủ đệ của thân binh Trương thị. Trương thị chính là nhà giàu nhất thôn, gia cảnh giàu có, ban đêm đều có hộ vệ tuần tra. Nàng cẩn thận tránh khỏi mấy tên hộ vệ, đi đến trước một gian phòng.

Gian phòng này được khóa lại rất cẩn thận, tất nhiên không phải chỗ bình thường. Nàng lấy từ trong lòng ra một ít công cụ, dưới hai ba cái xoay tay, liền mở được khóa, nghiêng mình đi vào trong phòng.

Trong phòng quả nhiên rải đầy trâu báu. Tranh chữ đồ cổ, vàng bạc châu báu, rực rỡ muôn màu, chỉ nhìn cũng thấy đủ.

Nàng nhìn khắp mọi nơi, lấy từ trong lòng ra một chiếc túi. Nàng cũng không soi mói, tùy tiện nhặt vài thứ, dùng dây gói túi lại, liền định rời đi.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng quát lớn.

“Đạo tặc lớn mật! Hôm nay xem ngươi chạy đi đâu được!”

Mười mấy tên hộ vệ bao vây căn phòng lại, cao giọng hét lên.

Nàng không nhanh không chậm đeo bảo vật lên lưng, thân nhiên đi ra cửa.

Mọi người thấy nàng đi ra, đều nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận không thôi.

“Ngân Kiều!” Chỉ thấy, một kẻ giàu có đi ra khỏi đám người, quát lớn, “Ngươi là đồ bậy bạ vô liêm sỉ, làm nhiều chuyện ác, hôm nay lão phu phải bắt ngươi giao cho quan phủ! Vì dân trừ hại!”

Nàng nhàn nhã đứng, không cho là đúng.

“Ngươi thật to gan, còn dám thông báo trước, sợ mọi người không biết ngươi làm chuyện ác hay sao!” Hắn tức giận nói, “Coi thường vương pháp, cuồng vọng khinh người! Ai có thể bắt được hắn, lão phu nhất định có thưởng!”

Hắn vừa dứt lời, khí thế của đám hộ vệ liền dâng cao chói vọt, tất cả đều hùng dũng tiến lên.

Nữ tử bị gọi là “Ngân Kiều” kia rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thả người ứng chiến.

Chỉ thấy thân pháp của nàng rất nhẹ nhàng, cho dù hộ vệ ra chiêu tàn nhẫn, nhưng ngay cả tay áo của nàng cũng không chạm tới được. Trong tay nàng cầm nhuyễn kiếm, nhưng không tung ra sát chiêu, chỉ giống như đang chơi đùa, di chuyển nhanh nhẹ như thổi đưa trong đám người.

Lúc này, trong đám hộ vệ đột nhiên có người xông lên trước, ném một bao phấn về phía nàng.

Nàng không dự đoán được biến hóa này, không kịp trốn tránh, bột phấn kia chạm vào mắt, đau đớn như lửa dâng lên. Trước mặt bỗng nhiên tối sầm, nàng nhất thời bị rối loạn phương hướng.

“Mau! Mau bắt lấy nàng!” Tên nhà giàu kia thấy thế, hô lớn.

Nàng chỉ thấy tiếng đao vang lên bên người, trong lòng không khỏi dâng lên sợ hãi.

Đột nhiên, một cổ kinh phong đánh vào, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hộ vệ kêu lên thảm thiết.

Nàng đang kinh ngạc, đã bị một người ôm lấy thắt lưng, nhảy lên mái hiên.

Dần dần, thanh âm hô to gọi nhỏ của bọn hộ vệ càng lúc càng xa, cuối cùng cũng không nghe thấy nữa.

“Ngươi cũng rất quen thuộc với đạo chích đó.” Thanh âm thân nhiên vang lên trên đỉnh đầu nàng, khiến nàng giật nảy mình. Mắt nàng dù không nhìn thấy gì, nhưng vẫn nhận ra thanh âm này.

“Ngươi, ngươi, ngươi là...” Nàng lắp bắp nói, không nói lên lời.

Hoài Nhon nhíu mày cười khế, “Đã muốn trộm tiền của họ, còn bắt ta vẽ nhiều đồng cung đồ như vậy. Đây là ngươi cố ý trả thù ta sao?”

“Ta, ta, ta...” Nàng nói không lên lời.

Hắn cười lắc đầu, “Cũng vậy thôi, ta đưa ngươi trở về.”

“Đợi chút...” Nàng giữ chặt vạt áo hắn, nói, “Mang ta tới chỗ này trước đã...”

“Tới đâu?”

Nàng dùng một chút, hơi hơi lo lắng, nhỏ giọng trả lời: “Tiêu thụ tang vật...”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Tại sao Ôn Túc lớn lên lại rất giống Quý Sur ——

Linh cảm của ta – Lãng kính viễn thị đồng hài: Thật ra... Chuyện là như thế này! ! ! Lúc đến cuốn thứ tư, Ôn Túc đồng hài bị giết! ! ! (Hồ Ly: Người xác định làm như vậy là hợp lý?) Sau đó, hân —— Hân hoa hoa lệ lệ xuyên không! ! ! (Hồ Ly: =.=) Một cái xuyên này khiến hân xuyên luôn về mười bảy năm về trước. Phát hiện, mình biến thành Quý Sư Hàn Khanh! ! ! Sau đó, hân nhận được Tiểu Tiểu! ! ! Đây là lí do vì sao Quý Sư đột nhiên thay đổi tính cách, còn đối với Tiểu Tiểu tốt như vậy! ! ! Oa, vòng tròn hoàn mỹ! ! !

Hồ Ly: Quẫn...

Na Chích: Sao tự nhiên ta cảm thấy có chút choáng váng...

Lãng kính viễn thị: Như vậy không ổn sao? Vậy thì sư phụ chết, sau đó biến thành Ôn Túc! ! ! Cái này giải thích vì sao Ôn Túc lại thích Tiểu Tiểu! ! !

Hồ ly: =.=

Na Chích: =.=

Lãng kính viễn thị: O.O

Hồ Ly và Na Chích: Lãng kính viễn thị tỷ tỷ... Người nhanh đi tự sướng đi...

Lãng kính viễn thị: =.=

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phiên ngoại 2: Hỉ xuân đến (Hạ)

Phía nam trấn, có một quán bán rượu.

Trong quán bán rượu rất bình thường, nếu nói có cái gì đặc biệt, thì chính là trong quán rượu này tất cả đều là nữ tử.

Trước khi đi vào trong quán, Hoài Nhon chỉ nghĩ đến, đây cũng chỉ là nơi tiêu thụ tang vật giả làm quán rượu mà thôi. Nhưng sau khi đi vào, hân liền hiểu ra, trong quán rượu nhỏ này, có ẩn giấu càn khôn* rất lớn.

(*: Ý là bí mật kinh thiên động địa gì gì đó)

Mặt tiền của cửa hàng chỉ khoảng hơn một trượng, đi sâu vào trong, là hẻm chứa rượu, đi sâu vào hẻm, thiếu nữ dần đường mở một cánh cửa ngầm ra, mỉm cười ý bảo bọn họ đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng phía sau cánh cửa, Hoài Nhon không khỏi kinh ngạc.

Đó là đình viện vuông vức rộng ba trượng, trong đình có đào một ao nhỏ, trong ao trồng hoa sen, nuôi các chếp rục rờ sắc màu. Bốn phía đình viện đều treo đèn cung đình, sáng tỏ như ban ngày.

Chỉ thấy một phụ nhân xinh đẹp khoảng đầu ba mươi, lắc hông chân thành đi tới, nói: “A, Tú Tú, nửa đêm nửa hôm lại làm cái chuyện không thể gặp người gì đây?”

Hai mắt Tề Tú vẫn nóng rát, không mở ra được, chỉ tùy tiện ứng phó vài câu.

Phụ nhân kia chú ý đến ánh mắt nàng, nhún vai, tiến lên.

“Chỉ là thạch phẫn bình thường, không có gì đáng lo.” Hoài Nhon mở miệng, nói.

Phụ nhân nghe xong, liếc mắt nhìn Hoài Nhon một cái, lập tức bảo thiếu nữ bên cạnh đi lên đỡ Tề Tú nằm xuống một chiếc sạp, sau đó mang nước trong tới, giúp nàng rửa sạch hai mắt.

Rửa sạch xong, phụ nhân kia lập tức ôm lấy “Tang vật”, nói: “Phường chủ đi tổng đà rồi, mấy thứ này cứ để tạm ở đây đi. Mới vừa rồi, Tiểu Nguyệt có trở về nói, trong trấn đang náo loạn muốn bắt đạo tặc. Các người tạm lánh ở đây đã, hừng đông rồi hãy đi.” Nói xong, nàng dẫn theo thiếu nữ bên cạnh, đi ra ngoài.

Mấy người kia vừa đi khỏi, trong đình viện liền chỉ còn lại Tề Tú và Hoài Nhon. Không khí yên tĩnh mất tự nhiên, vòn quanh hai người.

“Ách...” Tề Tú mở miệng, muốn nói lại thôi. Nàng suy nghĩ mãi, mới nói: “Chuyện hôm nay, ngươi tuyệt đối không được nói cho A Hành biết a.”

Hoài Nhon đứng dậy, đi đến cạnh ao, nhìn cá chép bên trong, “Võ công của ngươi không kém, tại sao lại không dạy nó?”

Tề Tú thở dài, “Nếu nó học được võ công, nhất định sẽ chạy đi báo thù, đến lúc đó, có mấy cái mạng cũng không đủ dùng a...”

Hoài Nhon nhìn cuộc sống an nhàn của đám cá chép trong ao, nói: “Ta nghe nói nó muốn tìm kẻ đã giết cha nó báo thù. Nghe khẩu khí của ngươi, dường như có biết kẻ đó là ai.”

Tề Tú trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Nếu ngươi là ta, nhất định cũng sẽ không nói cho nó biết.”

Hoài Nhon lơ đãng, nói: “Đừng nói là ngươi định báo với ta, kẻ thù của các ngươi là triều đình chứ?”

Tề Tú nở nụ cười, “Không phải cái đó...” Nàng nhẹ thở dài, trong giọng nói chắc chắn, có một tia hàn ý, “Quý Sư Hàn Khanh, tên này ngươi đã từng nghe thấy chưa?”

Hắn giật mình kinh hãi, xoay người nhìn nàng.

Thị lực của nàng chưa khôi phục, không nhìn thấy vẻ mặt hắn, thấy hắn đột nhiên xoay người, nàng cười, nói: “Xem ra ngươi đã từng nghe thấy, sợ rồi sao! Ha ha...”

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng lạnh như băng. Hắn cố gắng nhớ lại, nhưng rốt cục, hắn cũng chẳng nhớ ra nổi cái gì.

“Ngày xưa, hắn từng làm quân sư dưới trướng cho nguyên soái Nhạc Phi, văn thao võ lược, tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng mà, chắc ngươi không biết, hắn đã từng xông qua chín môn phái lớn trên giang hồ...”

Giờ này khắc này, hắn chỉ có thể trầm mặc.

“... Mấy trăm năm trước, Thích thị tạo ra chín kiện binh khí, gọi chung là ‘Cửu Hoàng thần khí’. Người có Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ, trên giang hồ, ai ai cũng muốn đoạt lấy chín kiện thần khí này. Đại ca của ta tuy chỉ là một tên đạo đồ, nhưng cũng muốn chiếm lấy thần khí nổi tiếng thiên hạ này. Năm năm trước, hắn tra ra trong Hoắc gia ở Lĩnh Nam có một kiện ‘Cửu Hoàng thần khí’, liền lên vào trong Hoắc gia, chuẩn bị trộm đi. Không ngờ, Quý Sư cũng vì thần khí này mà đến, trong một đêm diệt sạch cả nhà Hoắc gia. Chủ nhân của Hoắc gia kia trước khi chết, đem thần khí kia phó thác cho một tên nô bộc. Nhưng không may cho hắn, tên nô bộc kia là do ca ca của ta giả dạng. Hắn vốn tưởng rằng mình đã chiếm được đồ tốt, cũng không ngờ, lại chọc vào họa sát thân...” Tề Tú nói xong, than thở cười khen ngợi, “hắn cũng coi như có bản lĩnh, ôm trọng thương, chống đỡ trở về Tụ Phong trại, lại chỉ kịp nói cho ta bốn chữ ‘Quý Sư Hàn Khanh’ này... Báo thù chỉ là việc nhỏ, chỉ là ca ca ta vừa mất, Tụ Phong trại liền chia năm xẻ bảy, sau đó, bị quan phủ truy kích tiêu diệt, cuối cùng, nam nhân trong trại đều bị sung quân...”

Hàn ý nhẹ chạy trong huyết mạch của hắn, khiến ngón tay hắn lạnh ngắt.

“Ha, thế nào, có phải rất thâm hiểm hay không?” Tề Tú cười rộ lên, “Thực ra, ta muốn đem đoạn chuyện này biên đạo lại thành một đoạn hát rong, nói không chừng lại có thể kiếm được chút tiền, hắc hắc!”

“Ngươi...” Thanh âm của hắn có chút ngưng trệ đáng ghét, “Ngươi thật sự không muốn báo thù sao?”

Tề Tú dụi dụi mắt, đứng lên, khoa trương nói: “Quý Sư Hàn Khanh đó! Nghe nói hắn thân cao tám thước, tay dài ba thước, mặt đen như than, mắt như chuông đồng, tiếng như chuông vỡ, đao thương bất nhập, tay đánh mãnh hổ Nam Sơn, chân đá giao long Đông Hải, hô mưa gọi gió, không gì không làm được... Ta đi báo thù, chẳng phải là chết chắc hay sao?”

Hắn sững sờ, có chút không phản ứng lại kịp.

“Nếu ngươi có cơ hội có thể giết hắn thì sao?” Một lát sau, hắn mở miệng, hỏi như vậy.

Nghe thấy câu đó, Tề Tú nghĩ nghĩ, mở miệng: “Anh Hùng, ta không trông mong vào cái ‘Nếu’ ấy a...” Về mặt tề Tú khoa trương bi phẫn, nói, “Thật ra á, có khi ngẫm lại, Quý Sư kia giết nhiều người như vậy, có khi còn chẳng nhớ rõ ai với ai. Ta đi báo thù, chỉ sợ có khi phải kể lại cái đoạn chuyện này với hắn... Ài, không phải quá thâm sao!”

Tề Tú dựa vào ánh sáng mờ mờ đi đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ bờ vai hắn, “Cho nên mới nói, nhớ nhiều làm gì chỉ khổ mình thôi! ‘Báo thù’, cái thứ này, không mang lại tiền bạc, không làm cho bụng no, một chút tác dụng cũng không có. Con người ấy, nên bỏ qua nó làm chuyện khác mới đúng!”

Trầm mặc, khiến Tề Tú có chút xấu hổ. Nàng rút tay lại, trước mắt vẫn một mảnh mờ mờ như cũ, nhìn không rõ. Cái gì.

“Chuyện này, cho tới bây giờ, ta chưa từng nói qua với ai...” Thanh âm của nàng có chút trầm thấp, nhưng sau đó lại dùng ngữ điệu sáng ngời để che giấu cảm xúc của bản thân, “ha ha, ngươi nghe xong thì quên đi, đừng nhớ làm gì cho mệt.”

Hắn không khỏi cười khổ, gật đầu.

“Đúng rồi...” Nàng mở miệng, thành khẩn nói, “Cám ơn ngươi đã cứu ta! Bán được mấy thứ kia, ngươi ba ta bảy.”

Hắn không trả lời, nhẹ nhàng kéo tay nàng, “Trời sắp sáng rồi... Ta đưa ngươi về.”

Nàng có chút kinh ngạc, không tự giác đỏ mặt. Nàng cúi đầu, thấp giọng nói, “Àn.”

.....

Lúc hai người dựa theo cửa sau quán rượu rời đi, trận lũng bắt ở trong trấn đã gần dừng lại. Đợi đến lúc trở về đến Tụ Phong trại, trời đã sáng hẳn.

Tề Tú vẫn luôn gạt mọi người trong trấn chuyện mình đi ăn trộm, vì thế, không dám đi cửa chính, vòng ra sau, vụng trộm trở về.

Lúc Hoài Nhon về đến phòng, Tiểu Tiểu đã tỉnh. Nàng ngồi thẳng tắp trên giường, hai mắt mở thật to, cái miệng nhỏ nhắn gất gao mím chặt, đề phòng như vậy. Vừa thấy hắn tiến vào, nàng lập tức nở nụ cười, nằm ngả xuống giường, xoay đến xoay đi.

Hắn thấy thế, không tự giác nở nụ cười.

Hắn đi đến bên giường, ngồi xuống, vươn tay xoa đầu nàng. Nhưng tay hắn vừa chạm đến trán nàng, nàng lại co rụt lại, tránh ra. Hắn có chút kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra. Tháng giêng trời lạnh, lại cộng thêm hắn từ nhỏ đã luyện thái âm nội lực, thể chất âm hàn, giờ phút này, tay hắn lạnh như băng, chả trách đưa nhỏ này muốn trốn... Cho dù không lạnh thì thế nào, tay hắn đầy sát nghiệt, lệ khí sâu nặng như vậy, làm sao có thể tiêu trừ được?

Hắn nghĩ đến mờ mịt, tay đột nhiên bị nắm lấy.

Tiểu Tiểu cười rạng rỡ, bàn tay nhỏ bé nâng tay hắn lên, nhẹ nhàng xoa xoa, miệng lẩm bẩm, “Xoa xoa tay, xoa xoa tay...”

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, đôi mày vốn đang nhíu lại, chầm chậm giãn ra.

Hắn rút tay mình ra, nhẹ nhàng chạm vào mũi nàng.

Tiểu Tiểu khanh khách nở nụ cười, gục ở trên gối hắn, bắt đầu y y nha nha nói.

Hắn cũng cười, tâm thả lỏng được một khắc lại nhớ đến lời Tề Tú đã nói: “Quý Sư kia giết nhiều người như vậy, có khi còn chẳng nhớ rõ ai với ai... Cho nên mới nói, nhớ nhiều làm gì chỉ khổ mình thôi...”

Hắn lẳng lặng suy nghĩ một lát, ôm lấy Tiểu Tiểu, đi đến bên cạnh bàn. Trên bàn, vẫn còn một chồng giấy trắng. Hắn ngồi xuống, để Tiểu Tiểu ngồi trên gối hắn, cầm bút, tỉ mỉ nhớ lại, nhắc bút bắt đầu viết: Kiến Viêm năm thứ tư, mười ba tháng chín, Nhạc Lam Kiếm phái...

Kiến Viêm năm thứ năm...

.....

Hắn dùng toàn lực nhớ lại, cơ hồ đem toàn bộ cuộc đời hắn hai mươi mấy năm hắn đã trải qua viết lại, rốt cục, trên trang giấy cuối cùng viết một hàng: Thiệu Hương năm thứ mười, mười hai tháng giêng, Tụ Phong trại...

.....

~~~~~ =. = ~~~~~

Tết nguyên tiên đến, trong cái sơn trại nghèo có một không hai này cũng có không khí vui mừng. Nhóm hài đồng đốt đèn lồng đỏ, chạy khắp nơi.

Lúc Tề Tú đi tìm Hoài Nhon ăn bánh trôi, chỉ thấy hắn nghiêm túc ngồi viết chữ.

Nàng nghiêng người nhìn, nói: “Oa, viết cái gì vậy?”

Hoài Nhon giờ sang trang khác, buông bút, đáp: “Nhật ký.”

“Nhật ký?” Tề Tú cười to vài tiếng, “Anh hùng, ngươi đừng nói giỡn nha? Ngay cả một người như ngươi cũng...”

Nàng còn chưa nói xong, Hoài Nhon đã ngước mắt, nhìn nàng.

“A ha ha ha, ngươi coi như ta đang tự nói một mình đi!” Tề Tú lập tức cười làm lạnh. Nàng xoay người, dùng thanh âm ngọt ngào nói, “Tiểu Tiểu, đi ăn bánh nguyên tiêu!”

Vốn đang ngồi một bên chăm chú xem đông cung đồ, Tiểu Tiểu lập tức hoàn hồn, bật người dậy, chạy tới, ôm lấy cổ chân Tề Tú.

“Oa, ngoan lắm, ngoan lắm! Chúng ta đi a!” Tề Tú ôm lấy nàng, lúc gần đi còn khiêu khích liếc mắt nhìn Hoài Nhon một cái.

Hoài Nhon nhíu mày, đứng dậy, đi theo, “Không phải ta đã bảo ngươi cách xa đưa nhỏ một chút rồi sao?”

“A? Vì sao?” Tề Tú làm mặt vô tội, “Ta cũng không phải người xấu gì mà.”

“Đêm hôm khuya khất, đi vào nhà trộm đồ, không phải là người xấu?”

“Oa, anh hùng, người không có nghĩa khí gì cả, không phải đã hứa là không nói ra rồi sao?”

“Ta không nhớ.”

“A?! Uy, người đừng có nói khắp nơi a, nhớ đâu ta bị bắt thì sao?”

“Người không bị bắt mới kỳ quái đó. Một tên cường đạo to lù lù như vậy, vậy mà không ai hoài nghi...”

“Ha ha, những người đó còn lâu mới hoài nghi ta a. Ta trông thế nhưng cũng là một thiếu nữ điếm đàng đáng yêu đó nha! Hắc hắc, cho nên mới nói, quý xuống cầu xin tha thứ có rất nhiều điểm tốt! Nhiều lúc quý xuống còn có thể rèn luyện gân cốt a!” Tề Tú đắc ý nói.

Hắn nghe xong, bật cười.

Nàng nhìn hắn cười, cảm giác có chút thành tự. Nhìn ý cười ôn nhu kia, khiến nàng nhớ đến tuyết tan khắp núi, lê hoa đua nở, nói chung là cảnh xuân ôn nhuận vô hạn...

Nàng đang thất thần, lại nghe thấy có người gọi nàng.

“Tú Tú.”

Ngước mắt nhìn lại, là một nam tử khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu lừng thừng đi tới, cười vô vùng tao nhã.

“Nha! Là người!! Tiền của ta đâu?!” Tề Tú nhìn thấy hắn, không để ý mình đang ôm đứa nhỏ, chạy vội qua đó, hô to một tiếng.

Nam tử kia lấy ra một túi tiền, nói: “Nơi đâu sóng ngọn gió này a, người bảo ta đi thủ tiêu tang vật cho người. Sớm hay muộn ta cũng chết trên tay người!”

Tề Tú lấy túi tiền, cười vô cùng vui vẻ, “Người đâu có dễ chết như vậy!” Nàng quay đầu, nói với Hoài Nhon, “Hắn gọi là Hạ Lan Kỳ Phong, chính là lão bản của quán rượu lần trước chúng ta đến đó. Hắc hắc, thật ra hắn là tên buôn lậu tin tức. Nếu người muốn biết cái gì, tìm hắn là được.” Nàng lại quay đầu, nói với Hạ Lan Kỳ Phong, “Đây là tiền sinh dạy học chỗ ta, Hoài Nhon!”

Hạ Lan Kỳ Phong cao thấp đánh giá Hoài Nhon một vòng, ôm quyền nói: “Tại hạ là phường chủ khúc phường, Hạ Lan Kỳ Phong, hạnh ngộ.”

Hoài Nhon hơi vuốt cằm, nói: “Hạnh ngộ.” Hắn nói xong, ôm lấy Tiểu Tiểu trong lòng Tề Tú, “Nhị vị cứ từ từ tán gẫu.”

Tề Tú thấy hắn rời đi, nhỏ giọng oán giận, “... Ta và hắn chả có cái gì hay để tán gẫu cả...”

Hạ Lan Kỳ Phong thờ dài, nói: “Tú Tú, người đừng không có lương tâm như vậy chứ?”

Tề Tú nhún mày, nói: “Không có lương tâm không phải là ta. Biết rõ hôm nay ta phải nộp tô thuế, cố tình đến tối mới đưa tiền, người định hại chết ta hả!”

“Người đâu có dễ chết như vậy a...” Hạ Lan Kỳ Phong đem lời nàng vừa nói quăng trả lại từng chữ một, sau đó mỉm cười ngược mắt, nhìn bóng lưng của Hoài Nhon, “Ngay cả Quý Sư cũng có thể mời làm tiền sinh dạy học, người đúng là càng ngày càng lợi hại.”

Tề Tú cả kinh, “Người... Người nói cái gì? Ta không nghe rõ?”

Hạ Lan Kỳ Phong thờ dài, “Ta nói, vị tiền sinh dạy học này của người, là quân sư dưới trướng của nguyên soái Nhạc phi, làm chủ cánh quân bên trái, được thế gian xưng tụng là dụng binh như thần, có một không hai trong thiên hạ, Quý Sư Hàn Khanh. Nghe rõ chưa?”

Tề Tú ngây ngẩn cả người, trong lòng đột nhiên trống rỗng. Một lát sau, nàng nở nụ cười, “Gạt ta a, Quý sư rõ ràng là kẻ thân cao tám thước, tay dài ba thước, mặt đen như mực, mắt như chuông đồng, tiếng như chuông vỡ...”

“Giang hồ đồn đại, so với tin tức của ‘Khúc phường’ ta, cái nào tin cậy hơn?” Hạ Lan Kỳ Phong nheo mắt lại, nói, “Ta luôn luôn sai người truy lùng tung tích của Quý Sư, không ngờ, hắn vậy mà lại ở trong trại của người. Hắc hắc, người còn rất có bản lĩnh. Xem ra sắp tới người có thể chấn hưng Tụ Phong trại rồi nha... Đúng rồi, vài ngày trước, A Hành bảo ta giúp hắn tìm kẻ thù giết cha. Không phải người nói ca ca người bị bệnh chết sao? Lúc nào thì biến thành báo thù rồi?...”

Lời tiếp theo, nàng một chữ cũng không nghe vào. Nàng xoay người một cái, chạy đi.

Hạ Lan Kỳ Phong thấy thế, bắt đầu đi nở nụ cười.

.....

Tất cả người trong trại đều tụ lại ở bãi đất trống trong động. Bọn nhỏ cầm đèn, vui vẻ chạy tới chạy lui.

Tề Tú đứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, thứ duy nhất có thể nhìn thấy, chỉ có một người.

Tay trái hấn bụng bát, tay phải cầm hoa đăng, Tiểu Tiểu ôm đùi hấn, vui cười không ngừng. Một cái ôm như vậy, khiến hấn không đi nổi nửa bước. Hấn dờ dờ khó dờ cười dờ Tiểu Tiểu, định dùng hoa đăng và bánh trôi phân tán sự chú ý của nàng. Tuy nhiên, lần này Tiểu Tiểu lại cứ quẩn lấy, nhất quyết không tha cho hấn. Cuối cùng, hấn đành buông tha ý định này, nhấc cái chân đang bị Tiểu Tiểu ôm chặt này bước đi.

Nàng chỉ cảm thấy tất cả tình cảm của mình đều xoắn lại ở một chỗ, không rõ là giận hay bi. Nàng nhìn hình ảnh kia, không tự giác rơi lệ.

“Sao lúc này người mới đến?” Tề Hành đã chạy tới, bất mãn nói, “Bánh trôi đều chia hết rồi...”

Hấn đang muốn oán giận thêm vài câu, đã thấy trong mắt nàng ảm ảm lệ quang, “Cô cô, người...”

Nàng cúi đầu, nhìn Tề Hành, lập tức nở nụ cười, “Tết nguyên tiêu qua rồi, vậy mà ngay cả cái bánh trôi cũng không ăn được, không khóc không được a...”

Tề Hành ngẩn người, “Chuyện đó quan trọng lắm sao! Cần phải khóc sao?!”

Tề Tú lau nước mắt, nghiêm túc nói: “Cần...”

Nàng còn chưa nói xong, đã thấy Tiểu Tiểu chạy tới, trong tay cầm một chén bánh trôi, giơ lên thật cao.

Nàng ngược mắt, chỉ thấy hấn đang bị một đám phụ nhân quẩn lấy, nói là muốn hấn đàn một khúc. Hấn xấu hổ, hiện hết lên trên mặt, vội vàng xua tay từ chối. Chỉ là, một lát sau, ngay cả đám tiểu hài tử cũng chen vào, la hét muốn nghe. Hấn bất đắc dĩ thỏa hiệp, ôm đàn tam huyền, suy nghĩ một lát, cúi đầu xuống lên: Mùi hương hân mai thấm vào trong tuyết, mưa rơi lẻ hoa đua nhau nở, gió xuân thổi khắp nơi nơi, cười tươi hai má, hát câu《 Hi xuân đến 》...

Nàng nghe, cười, rơi lệ...

.....

Ngày dần dần ấm áp lên, tháng ba, mai vàng bên đường dần dần héo tàn, ngược lại, lê hoa dần nở.

Sáng sớm một ngày nọ, Tề Tú như thường lệ ôm theo một chồng giấy lớn đẩy cửa phong Hoài Nhon đi vào. Lại thấy chỉ có một mình Tiểu Tiểu ở trong phòng, đang nằm sấp trên bàn, lật xem đông cung đồ.

“Oa, Tiểu Tiểu, người đừng như vậy. Sự phụ người mà nhìn thấy, lại nói ta làm hư tiểu hài tử.” Tề Tú cười đi lên, ôm lấy nàng.

Lúc này, nàng thấy trên bàn có một đồng sách lớn sách nhỏ đã buộc chỉ cẩn thận. Chỉ nhớ rõ, mấy tháng qua, mỗi ngày, cứ đến đêm, hấn lại bắt đầu viết chữ, viết cái gì đó nàng xem không hiểu. Hỏi hấn, hấn liền trả lời có lẽ.

Nàng tùy tiện cầm lấy một quyển, giở giở. Tuy nàng dốt đặc cán mai, nhưng chữ này rất thanh nhã, nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

“Viết cái gì vậy a...” Nàng cười, lẩm bẩm tự nói.

Tiểu tiểu vươn một ngón tay, chỉ vào mấy chữ to trên bìa sách, đọc nói: “Đạo...” Nàng nhìn nhìn, nói thêm một chữ, “... Kinh.”

“Đạo đức kinh?” Tề Tú có chút kinh ngạc. Nàng lật giở mấy quyển sách trên bàn, quyển nào cũng giống hệt nhau. Nàng đếm qua loa, là hai mươi bảy quyển, đúng bằng số đĩa nhỏ bên trong trạp.

Nàng nhìn mấy quyển sách kia, lẳng lặng cười rộ lên.

Lúc này, nàng nghe thấy có người đi vào, quay đầu lại.

Hoài Nhon đứng ở trước cửa, nhìn thấy nàng thì gật đầu. Hấn đi qua, ôm lấy Tiểu Tiểu trong lòng nàng, lại cầm lấy đàn tam huyền và bọc hành lý trên giường lên, đứng thẳng người lên, mở miệng: “Quấy rầy nhiều ngày, ta phải đi.”

Tề Tú kinh ngạc, “Tại sao đột nhiên lại...”

“Đứa nhỏ trong trạp đều đã nhận được mặt chữ.” Hấn đi đến bên cạnh bàn, nhìn mấy quyển sách kia, “Người đưa mấy thứ này cho chúng nó, đọc hay vẽ vào đọc cũng được. Chuyện ta cần làm, đã làm xong rồi.”

Tề Tú nhìn hấn, trầm mặc.

Một lúc sau, nàng nở nụ cười, “Như vậy a... Vậy, người bảo trọng.”

Hấn gật đầu. Ánh mắt nhìn nàng có chút phức tạp khó nhận ra. Hấn rũ mắt xuống, nói: “Ta còn chút chuyện, muốn nói với người... Thật ra, ta là...”

“A! Ta phải đi nói cho A Hành tin tức này!” Tề Tú lên tiếng cắt ngang, xoay người chạy ra ngoài.

Hắn ngẩn người, lập tức, bất đắc dĩ cười, “Thôi...”

Hắn cũng không chờ nữa, ôm Tiểu Tiểu, nhắc chân rời đi.

Lúc đến, mai vàng đua nở, hiện tại, cũng là lê hoa nở trắng như tuyết. Gió mát, nhẹ nhàng thổi qua gò má, lẫn với hương hoa, làm say lòng người.

Hắn chậm rãi đi tới, tâm vô tạp niệm.

“Đợi chút!”

Đột nhiên, có người chạy lên, hô lớn.

Hắn đứng lại, quay đầu, chỉ thấy Tề Hành phi như bay tới.

“Tại sao nói đi là đi a...” Hành cau mày, “Không phải ngươi nói sẽ dạy ta võ công sao?”

“Cách dùng ngân châm, ta đã dạy hết cho ngươi. Bây giờ chỉ cần luyện tập thêm mà thôi.” Hắn trả lời.

“Nhưng mà...” Tề Hành muốn nói cái gì, lại nuốt trở vào. Hắn nhủ mày suy nghĩ một lát, mới do dự nói, “Ta nghe Hạ Lan nói, ngươi là Quỷ Sư. Thứ ngươi có thể dạy cho ta còn rất nhiều a...”

Lúc nghe thấy câu này, hắn ngẩng ngẩng cả người.

Tề Hành thấy hắn kinh ngạc, nở nụ cười, “Hắc, thế nào, không ngờ lại bị nhìn thấu thân phận hả!” Hắn hít sâu một hơi, có chút không cam lòng, nói, “Cô cô nói, nếu như ngươi thật sự muốn đi, chúng ta cũng không nên giữ ngươi lại... Mấy thứ này ngươi nhận lấy đi.”

Hoài Nhon kinh ngạc nhìn mấy thứ trong tay hắn: Một bình rượu, một tờ giấy.

“Là lê hoa xuân nhường của ‘Khúc phương’, cô cô định sẽ mời ngươi. Hiện tại liền mang theo đi.” Tề Hành nói.

Hoài Nhon gật đầu, lại nhìn tờ giấy kia.

“Đó là giấy nợ.” Tề Hành cười cười, “Cô cô nói, tuy rằng ngươi ở chỗ này dạy học, nàng cũng chưa trả tiền công cho ngươi, còn bắt ngươi làm họa sĩ rất lâu. Tuy nhiên, ngươi cũng không phải trả tiền ăn và tiền trọ. Nếu đã đi, liền đem nợ nần tính toán sòng phẳng đi. Tính đi tính lại, ngươi thiếu nợ nàng mười ba văn tiền. Nàng nói, sau này, nếu ngươi muốn có một lý do, đi tới nơi này, vậy thì là đi trả nợ đi...”

Tề Hành nói xong, vẻ mặt đau thương nói, “... Sư phụ, đừng quên số tiền kia.”

Hoài Nhon nhìn trên tờ giấy viết bảy tám khoản nợ, có chút không biết làm sao nở nụ cười.

Tề Hành thấy hắn cười, liền yên tâm, nói: “Sư phụ, bảo trọng.”

(Ê! Ta vừa nhận ra, vậy thì Tề Hành chính là sư đệ của Tiểu Tiểu a ~~~)

Hoài Nhon cất tờ giấy kia vào trong ngực, lòng đột nhiên nổi lên một chút lo lắng.

“Bảo trọng.” Hắn cười nói xong, xoay người cất bước.

Gió mát mang theo lê hoa, bay bay như tuyết. Tiểu tiểu ở trong lòng vui vẻ vươn tay bắt lấy cánh hoa, trong miệng y y nha nha hát lên.

Hắn cười, nghe mấy câu không đầy đủ của khúc « hi xuân đến » kia ...

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Khiến mọi người quần bách lâu như vậy, ta muốn nói, giả, tất cả đều là giả! Mấy câu trong chương trước của ta đều là mây bay a ~~~

Dưới đây, xin vì mọi người đặc biệt kính dâng, « Chuyện xấu nhiều ma hiện bản hiện đại » ~~~

Hồ Ly: Giang hồ... A phi! Cuối thời Thanh, Trung Quốc có chín món đồ vô giá, là bí mật về quốc bảo long mạch triều Thanh, bị thất lạc trong nhân gian. Mấy món quốc bảo này, gọi chung là “Cửu Hoàng thần khí”... Một trận tình phong huyết vũ, cứ như vậy xuất hiện! !

Na Chích: Tháng 6 năm 2008, trong cuộc đấu giá chợ đen, xuất hiện đầu sỏ của hai bên hắc bạch.

1, Anh hùng mậu Dịch CEO Tịch phu nhân. Thành lập dưới loại hình công ty mậu dịch, dưới danh nghĩa còn có ngân hàng, siêu thị, sản nghiệp hậu cần.

2, Bảo hiểm thái bình CEO Thạch Nhạc Nhi. Bị nghi ngờ là kẻ cho vay nặng lãi, lừa dối kinh tế, thu dụng sức lao động phi pháp. —— Thạch Nhạc Nhi:

Vay nặng lãi?... Ngô, rất có tiền đồ.

3, Y được Thần Nông CEO Thạch Mật, dưới danh nghĩa còn có nhiều bệnh viện và phòng khám. Bị nghi ngờ là kẻ vi phạm lệnh cấm buôn bán được phẩm nguy hiểm, mua bán xác người phi pháp. —— Thạch Mật:

4, Thủy vận Đông Hải CEO Ôn Tĩnh, bị nghi ngờ là kẻ nhập cư trái phép, buôn lậu, di dân phi pháp. —— Ôn Túc: Đều là trọng tội a...

5, Thủy vận Nam Hải CEO?

Bị nghi ngờ là đám nhập cư trái phép, buôn lậu, di dân phi pháp. —— Lạc Nguyên Thanh: Được rồi, đừng nói chúng ta học theo Đông Hải là được.

6, Vận chuyển Hành Phong CEO Lệ Chính Hải. —— Hồ Ly: Có nghiệp vụ chuyển phát nhanh nữa sao?

7, Đức Thích thị CEO Thích Hàm???? —— Hồ Ly: Nhân vật có nhiều câu đố... ==

8, Thiết kế Tê Vũ CEO Thẩm Trầm —— Thẩm Diên: Chẳng lẽ cha ta làm chủ thầu???

9, Thần Tiêu ... —— Bởi vì đề cập đến vấn đề chính trị tôn giáo, đề tài mẫn cảm nên không nói.

10, Báo chí Khúc phường CEO Hạ Lan Kỳ Phong, bị nghi ngờ là kẻ chuyên buôn bán thông tin cơ mật, trộm cướp...

11, Xí nghiệp may mặc CEO Hi Viễn.

Hồ LY: Trong cuộc đấu giá, tất cả các đầu số đều đến. Đột nhiên, xuất hiện một điểm khác thường! Chính là, phó XX phái tiểu muội Tả Tiểu Tiểu đến... Quần... Nhưng mà, không ai biết, sự phụ của nàng năm đó chính là hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy, được mọi người gọi là “Devil Master” (Viết tắt là DM... Quần...) Hàn Khanh. Mà hắn lại có hàng trăm mối liên hệ với Cừu Hoàng thần khí! != =

Na Chích: Cùng lúc đó, chính phủ đối với cuộc đấu giá này có điểm coi trọng, phái ra một anh cảnh sát tinh anh! Chính là chàng thanh niên xuất thân từ gia đình chuyên là nghề cảnh sát, Liêm Chiêu, lên vào trong cuộc đấu giá, tiến hành nắm vùng! != =

Hồ Ly: Cũng trong lúc này, một nhân tài mới trong hắc đạo xuất hiện, chính là quái đạo: Silver Owl (Tên gọi tắt là SO), cũng nhắm đến kiện bảo vật này. Hợp tác với hắn chính là Matchmaker of Hell (tên gọi tắt là MH =). Hai kẻ này cùng nhau, ẩn mình trong cuộc đấu giá! !=

Na Chích: Chuyện xưa liên quan đến của tình yêu và chính nghĩa diễn ra hết sức căng thẳng! !=

Hồ Ly: Hắc đạo và bạch đạo thề sống thề chết chiến đấu cứ như vậy mà bắt đầu!!

Na Chích và Hồ Ly: Mong mọi người chờ mong, vở kịch khoa học viễn tưởng, thanh xuân võ hiệp, tình yêu lãng mạn! != Never Bad! != Tên gọi tắt là NB! != Nha ~~~

Quần chúng: Đi tắm rồi ngủ đi... ==

Hồ Ly: == Cuối cùng nói thêm một câu, nếu có đồng nghiệp nào muốn làm phim điện ảnh, thì nên dùng văn của ta làm nhé ~~~ há há há ~~~

Na Chích: ...

Quần chúng: Tự PIA! != Cút qua một bên mà tự sướng đi! !=

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Không còn đường đi

Còn chưa qua tiết thử*, ánh mặt trời đã vô cùng mãnh liệt, đốt cháy vạn vật.

(* Tiết thử: Vào ngày 6, 7, 8 tháng 7)

Tiểu Tiểu mồ mịt đứng, mặc cho cái nóng kia bọc lấy thân mình.

Từ sau khi lên bờ, nàng liền đi theo hai vợ chồng lão nhân kia. Đông Hải có chiến, rất nhiều dân chúng tới đầu hàng triều đình, rời khỏi Thất Thập Nhị Đảo. Phù nha trên bờ vâng lệnh tiếp nhận những người này, trên đường vô cùng âm ỹ, phụ tử đỡ nhau, mẹ ôm con nhỏ đi theo. Tuy có bị thương, nhưng

lại có rất nhiều tình thân ôn hòa hiền hậu.

Tiểu Tiểu biết thân phận mình đặc thù, không thể trêu chọc quan phủ, liền cáo biệt đôi vợ chồng già kia, rời xa khỏi đó.

Nàng đi được một đoạn đường, quay đầu, nhìn đám người dắt díu nhau đi phía xa xa kia. Một khắc kia, trong đầu đột nhiên hiện lên cảm giác, thiên địa mệnh mang nhưng không có chỗ nào nàng có thể dung thân.

Nhớ lại hồi nhỏ, lúc bị lạc đường trong đám người, cũng có cảm giác như vậy. Nhưng lúc này, không còn người nào sẽ đi tìm nàng, sau đó, xoa đầu nàng, nói: Lần sau mà còn chạy loạn, sư phụ sẽ không quan tâm đến con nữa.

Sư phụ... Ý nghĩ này nổi lên, khiến lòng nàng nhất thời cảm thấy đau đớn. Cái mũi đau xót, nhưng lại không khóc ra được.

Một khi đã khóc, liền không thể ngừng lại. Dù loại tình cảm vốn đang bị đè nén xuống, bộc phát hết ra, không thể nào khống chế.

Nàng dứt khoát ngồi xổm xuống đất, ôm đầu gối, vùi đầu khóc lớn.

Thái dương chiếu trên lưng, nóng rất đau đớn. Mà giờ phút này, nàng lại hoàn toàn không có cảm giác. Nàng đã chỉ còn hai bàn tay trắng, tất cả mọi thứ của nàng đều đã ở lại Đông Hải. Đến giờ phút này, thậm chí ngay cả tưởng niệm, cũng đều là điều xa xỉ. Lần đầu tiên nàng biết, hóa ra tay trắng, lại đáng sợ như thế...

Nàng khóc mãi, bụng đột nhiên kêu lên, đói khát càn rỡ gào lên trong bụng nàng. Nàng ôm bụng, thương tâm đứng lên. Tại sao, cho dù là lúc nào, bụng cũng vẫn đói như vậy? Rốt cục, phải làm như thế nào, mới có thể trở lại như ngày trước...

“Cô nương.” Lúc này, một thanh âm ôn nhuận thiện lương truyền xuống từ đỉnh đầu.

Tiểu Tiểu nghẹn ngào, ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng trước mặt nàng. Nam tử kia mặc một thân quan phục, phía sau có hai gã tùy tùng, liếc mắt một cái liền biết là người làm quan. Bên cạnh hắn, còn có một thiếu nữ khoảng mười một mười hai tuổi. Nhìn tướng mạo, chắc là cha và con gái.

“Cô nương,” Nam tử kia vươn tay, vỗ nhẹ lên bả vai Tiểu Tiểu, “Người làm sao vậy?”

Tiểu Tiểu thấy hắn là người trong quan phủ, đứng dậy định chạy. Nhưng bất đắc dĩ là, nàng ngồi dưới đất quá lâu, chân đã tê rần, lúc này liền nghiêng ngã ngã xuống đất.

Nam tử kia thấy thế, lập tức vươn tay nâng nàng lên.

“Cô nương, người không sao chứ?”

Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến tất cả mọi chuyện xảy ra ở Đông Hải, theo bản năng lui lại.

Nam tử kia thấy thế, thở dài: “Cô nương, người đừng sợ hãi. Ta là tri phủ nơi này, phụng mệnh thu nạp dân chúng Đông Hải. Có chuyện gì khó xử, người cứ nói với ta, ta sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Tiểu Tiểu chỉ lắc đầu, không nói chuyện.

Lúc này, chỉ thấy một đội binh lính chạy nhanh tới, nhìn thấy nam tử kia, liền hành lễ, nói: “Diệp đại nhân, vừa rồi Liêm gia có truyền tin đến, nói Đông Hải đã bị phá, nhưng đám tội phạm quan trọng liên quan đến đã đào thoát mất, không biết đi đâu. Đây là bức họa Liêm gia đưa tới, thỉnh đại nhân hiệp trợ chúng ta lùng bắt hung phạm.”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, sợ tới mức khóc không được. Tội phạm quan trọng. Không cần đoán, trong đám tội phạm quan trọng đó nhất định có nàng! Nếu những người này mà nhìn thấy mấy bức họa đó, nàng nhất định sẽ chết!

Chỉ thấy Diệp đại nhân kia nhận lấy bức họa, chậm rãi nhìn từng tờ. Đột nhiên, hắn nhìn chằm chằm một bức họa, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Tiểu hoảng sợ kinh khủng, chỉ cảm thấy giờ chết đã tới, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Đột nhiên, Diệp đại nhân mạnh tay khép bức họa lại, cất cao giọng nói: “Tăng cường binh sĩ phòng vệ ở cửa cảng. Phân phó họa sĩ dựa theo mấy bức họa này vẽ thêm ba mươi bức nữa, dán ở chỗ dễ nhìn thấy.”

Tất cả đám binh lính đồng loạt tuân lệnh, sau đó rời đi.

Tiểu Tiểu mở to hai mắt, khó có thể tin.

Lúc này, thiếu nữ đứng bên cạnh Diệp đại nhân ngồi xuống, lấy ra một chiếc khăn tay, “Tỷ tỷ, lau mặt đi.”

Tiểu Tiểu lúc này mới ý thức được, thời tiết nóng bức, nàng lại vùi đầu khóc lớn, giờ phút này, đã biến thành mặt mũi bần thiêu, muốn ai đó nhận ra nàng, mới là lạ đó. Nàng liền cầm lấy chiếc khăn tay kia, vui vẻ cực độ khóc lớn.

“Tỷ tỷ, người đừng khóc nữa.” Thiếu nữ kia vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Diệp đại nhân thấy thế, thở dài, nói: “Cô nương, người...”

Đúng lúc này, bụng Tiểu Tiểu lại kêu lên, thanh âm kéo dài không dứt, mãi không tiêu tan.

Diệp đại nhân liền nở nụ cười, “Cô nương, đừng khóc, dù thương tâm cũng phải ăn cơm, đúng không?”

Tiểu Tiểu cúi đầu, trầm mặc. Không sai, dù thương tâm đến cỡ nào cũng phải ăn cơm. Nàng nghĩ nên làm như thế nào để bảo toàn tính mạng của bản thân đây. Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, chuyện tới nước này, nơi duy nhất an toàn, là...

“Đại nhân...” Nàng ngước mắt, mở miệng, “Phụ mẫu ta đã mất, ta lại thất lạc mất thân nhân, trong người không có tiền, không còn nhà để về... Ngài thương cho số phận của ta thì giữ ta lại đi...”

Diệp đại nhân có chút do dự, “Này...”

“Cha, tỷ tỷ đáng thương như vậy, chúng ta hãy giữ nàng lại đi, được không?” Thiếu nữ nhẹ nhàng lôi kéo tay áo phụ thân, nói.

Diệp đại nhân khẽ cau mày, suy nghĩ một lát, nói: “Được rồi, trong phủ đang thiếu tỷ nữ. Nếu như cô nương không để ý, trước khi tìm ra thân nhân, vậy tạm thời ở lại hàn xá làm việc đi.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, lập tức gật đầu, “Đa tạ đại nhân!”

Diệp đại nhân mỉm cười gật đầu, “Cô nương không cần khách khí. Đến đây, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Tiểu đứng dậy, nhìn bóng lưng bọn họ. Bên tai vang lên rõ ràng lời sư phụ từng nói: Lần sau mà còn chạy loạn, sư phụ sẽ không quan tâm đến con nữa... Tuy nhiên, dù mặc kệ con, con cũng vẫn tự tìm thấy mà. Tiểu Tiểu thông minh như vậy, nhất định tìm được, đúng không?

Nhất định sẽ tìm được...

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cất bước, đi theo.

.....

~~~~~ Hai câu chuyện phân cách tuyến ~~~~~

Ngoài đó ngàn dặm, trong Anh Hùng Bảo ở Giang Lăng, không khí vô cùng hòa thuận.

Hôm qua có mưa, cả vườn sơn chi đều dính nước, thấm vào hương hoa.

Nàng nhìn qua cửa sổ, nhìn cả vườn sơn chi đang nở nộ kia, quên mất công việc trong tay.

“Nhan nhi tỷ tỷ.” Đột nhiên, một tỷ nữ chạy vào phòng bếp, kêu lên, “Nhan nhi tỷ tỷ, phu nhân bảo ta tới hỏi, chè nhân sâm hạt sen đã ninh được chưa.”

Lúc này Triệu Nhan mới hồi phục tinh thần lại, đứng dậy, cười nói: “Chín rồi đó, người báo phu nhân chờ ta một lát, ta sẽ mang cái này tới.”

Tỷ nữ kia gật đầu, nghĩ nghĩ, lại đi tới, “Nhan nhi tỷ tỷ, ta có một chuyện, luôn muốn hỏi tỷ.”

Triệu Nhan bụng nổi chè lên, ý cười vẫn trong suốt như cũ, “Người hỏi đi.”

Tỷ nữ kia bước lên một bước, thấp giọng nói: “Có phải nhị thiếu gia thích tỷ hay không?”

Triệu Nhan kinh ngạc, “A? Làm sao có thể?”

“Không phải sao?” Tỷ nữ kia tò mò, “Không phải nhị thiếu gia vì Nhan nhi tỷ tỷ mới ở lại trong Bảo sao. Lúc trước tỷ tỷ bị bắt, cũng là do nhị thiếu gia ra tay tương trợ. Thật ra, chúng ta đều cảm thấy, luận nhân phẩm hay võ công, nhị thiếu gia đều hơn tam thiếu gia. Ngồi vị bảo chủ này, chi sợ...”

“Suyt, đừng nói bậy, cẩn thận để người ta nghe thấy được, người sẽ phải chịu khổ đó.” Triệu Nhan vươn tay, đặt lên môi, nhẹ giọng nói.

“Không phải nói bậy a, tam thiếu gia hán đêm nào cũng đi tới xóm cô đầu*. Ngày thường thì không chịu làm việc đáng hoàng, bộ dạng cả lợ phát phờ. Ba vị Tam Anh nhất định cũng nghĩ như vậy.” Tỷ nữ kia nhìn khắp nơi, nói, “Nhan nhi tỷ tỷ, ta thấy, nhất định là nhị thiếu gia thích tỷ. Nếu tỷ gả cho ngài ấy, sau này chính là bảo chủ phu nhân a!”

(* Xóm cô đầu: Chỗ ăn chơi, ca hát...)

Triệu Nhan mỉm cười, nói: “Đừng nói bậy nữa, ta chỉ là một hạ nhân, sao dám treo cao chứ. Huống hồ, phu nhân đối với ta ân trọng như núi. Ta đã sớm quyết định sẽ ở lại đây phụng dưỡng phu nhân cả đời. Người nha, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa, ngoan ngoãn thành thật làm việc đi.”

Tỳ nữ kia mỉm cười, “Nhan nhi tỷ tỷ, con người tỷ thật tốt. Chả trách phu nhân và nhị thiếu gia đều thích tỷ như vậy. Đúng rồi, lần sau, tỷ dạy ta thêu mẫu đơn được không?”

“Được rồi mà. Lần này đừng có giống như lần trước nha, học được một nửa liền kêu ngại kêu mệt.” Triệu Nhan cười, nói.

“Ai bảo ta không được thông minh khéo tay như Nhan nhi tỷ tỷ a, người gặp người thích, hắc hắc...”

“Ngươi nha, chỉ giỏi nịnh hót!” Triệu Nhan khẽ đẩy nàng một cái.

Tỳ nữ kia vui vẻ cười, chạy ra ngoài.

Triệu Nhan mỉm cười, nhìn nàng rời khỏi. Sau đó, khẽ thở dài, xếp lại bát cháo trong tay.

“Thông minh khéo tay, người gặp người thích... Nhị thiếu gia, nghe thấy mấy lời này, ngươi cũng không đi ra vạch trần một chút hay sao?” Triệu Nhan bưng bát cháo lên, mở miệng nói.

Mạc Doãn tựa người vào cửa sổ, đưa lưng về phía nàng, “Ngươi là dạng người gì, không có quan hệ gì đến ta.”

Triệu Nhan xoay người, nhìn bóng lưng hắn, nói, “Nếu đã không có quan hệ, xin ngươi cách xa ta ra một chút. Ngươi yên tâm, nơi này là Anh Hùng Bảo, ngoại trừ hại ngươi ra, ta cũng không làm hại ai khác. Ngươi có lo cũng không cần từng bước trông coi như thế.”

Mạc Doãn trầm mặc một lát, nói: “Rốt cục phải làm gì ngươi mới chịu cùng với ta đi gặp sư phụ?”

“Ngươi chết, ta sẽ đi.” Triệu Nhan cười, ngữ điệu thoải mái.

Mạc Doãn trầm mặc, không mở miệng nữa.

Triệu Nhan khinh thường cười cười, bưng cháo, đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc nàng đi đến trước phòng của Tịch phu nhân, đã thấy Ngụy Đình từ trong phòng đi ra, vẻ mặt không vui. Nhìn thấy nàng, Ngụy Đình chau mày, vẻ khinh thường trong mắt có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Tam thiếu gia.” Triệu Nhan gật đầu, cung kính kêu.

Ngụy Đình nghiêng đầu, “Đừng có cố ra vẻ với ta. Ngoại trừ đâm chọc xúi giục nương ta, ngươi còn có thể làm cái gì? Nếu không phải có nhị ca che chở cho ngươi, ta đã sớm...”

Triệu Nhan ngược mắt, “Sớm làm gì?”

Ngụy Đình hừ lạnh một tiếng, “Triệu Nhan, ngươi nhớ cho kỹ, ngươi cũng chỉ là một đứa nô tỳ. Nương ta cũng chỉ nhất thời hồ đồ, mới có thể nghe lời ngươi. Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ cho ngươi biết, ai mới là chủ nhân nơi này!”

Hắn nói xong, bước nhanh rời đi.

Triệu Nhan nhìn hắn, thâm nghĩ cười cười. Nàng nhin ý cười này lại, đẩy cửa bước vào phòng. Chỉ thấy Tịch phu nhân ngồi ở mép giường, đang âm thầm rơi lệ.

“Phu nhân.” Triệu Nhan buông bát cháo trong tay, nhẹ giọng gọi.

“Nhan nhi...” Tịch phu nhân thấy nàng, cố gắng cười lên.

Triệu Nhan đi đến bên cạnh Tịch phu nhân, quỳ xuống, nói: “Phu nhân, sao vậy, người khóc cái gì?... Có phải thiếu gia lại chọc giận người không?”

Tịch phu nhân vron tay, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc của nàng, “Nhan nhi, ta không sao...”

Triệu Nhan nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, cười nói: “Phu nhân đừng khóc. Một ngày nào đó tam thiếu gia sẽ hiểu nỗi khổ của người thôi mà.”

Tịch phu nhân lắc lắc đầu, “Nếu nó hiểu chuyện như con thì tốt rồi... Nếu con là nữ nhi của ta thì thật tốt.”

Trong ánh mắt của Triệu Nhan không tự giác nổi lên một tia lãnh ý, ý cười cũng âm đạm xuống.

“Nhan nhi?” Tịch phu nhân mở miệng gọi.

Triệu Nhan lại cố gắng mỉm cười, “Sao vậy, phu nhân?”

Trong ánh mắt của Tịch phu nhân đột nhiên lại dâng lên thương tiếc, “Nhan nhi, ta biết, con chịu không ít ủy khuất... Sau khi trở về từ Tê Vũ sơn trang, con cười rất ít. Ta biết, chuyện nương con, đối với con là đã kích quá lớn... Nhưng mà, người chết không thể sống lại...”

Triệu Nhan cắt ngang lời nàng, “Phu nhân, con biết.”

Tịch phu nhân vươn tay, ôm nàng vào lòng, “Nhan nhi đáng thương của ta. Đều do Thích thị tạo nghiệt! Nếu không phải do hấn, nương con làm sao có thể chết! Hấn không thêm để ý đến nương con, hiện lại, lại còn bảo đồ nhi đến đây nhục nhã con!... Nhan nhi, ta thật vô dụng, nhiều năm như vậy, không thể cho con một ngày hạnh phúc, còn bắt con vì ta mà bỏ ba lao lực. Ta thực xin lỗi con...”

Tịch phu nhân nói xong, rơi lệ.

Triệu Nhan lắng lắng nghe, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Tịch phu nhân. Đoạn thoại này, không phải là lần đầu tiên nàng được nghe. Thích thị, chính là do Thích thị đẩy nẫu thân của nàng vào đường cùng, mới tạo nên nàng ngày hôm nay. Nếu nhất định cả đời nàng phải làm nô tỳ, thì đều là do kẻ làm phụ thân thân sinh kia ban tặng...”

“... Nhan nhi, nữ nhân chúng ta sinh ra, nhất định phải chịu số khổ. Mười năm làm việc nơi lầu xanh kia, khiến cho ta dù làm bao nhiêu việc thiện, cũng không tẩy sạch mình được. Ta vốn tưởng rằng gả vào Anh Hùng Bảo sẽ có hạnh phúc. Ai ngờ, kể cả lúc bảo chủ còn sống trên đời, ta vẫn phải nhận hết mọi khi dễ từ chính thất. Lúc bảo chủ mất sớm, ta lại bị dòng họ khiển trách bao nhiêu lần. Thậm chí, ta muốn nhận con làm dưỡng nữ, mọi người cũng đều trách cứ ta, nói ta làm nhục gia môn Anh Hùng Bảo... Vốn tưởng rằng, có đứa nhỏ thì có thể dựa vào nó. Ai ngờ, nó lại chỉ tình nguyện bảo vệ hai người ca ca khác mẹ kia... Rốt cục ta nên làm thế nào đây? Nhan nhi, rốt cục chúng ta nên làm như thế nào đây?...” Tịch phu nhân khóc thương tâm, thanh âm cũng vô cùng nghẹn ngào.

Về mặt Triệu Nhan lạnh lùng. Tám năm trước, một trận đại hồng thủy, hủy đi tất cả hạnh phúc của nàng. Đến tận lúc này, nàng vẫn nhớ rõ ràng, đệ đệ nhỏ tuổi kia của nàng chết như thế nào. Nàng đã từng là đứa nhỏ hồn nhiên ra sao, cho rằng được phu nhân Anh Hùng Bảo thu dưỡng, từ nay về sau, có thể an lành sống qua ngày. Nhưng mà, nàng sai lầm rồi...

Ban ngày, nàng nhận hết tất cả ánh mắt cười nhạo của mọi người. Ban đêm, lại là thanh âm khóc lóc kể lể như vậy vang lên.

Hủy đi tất cả mọi thứ của nàng, không phải chỉ có trận đại hồng thủy kia, mà còn là Thích thị! Căn trở hạnh phúc của nàng, không phải là do thân thể, mà là do cả dòng họ của Anh Hùng Bảo!

“Ngươi cũng chỉ là một đứa nô tỳ!”

Những lời này, có bao nhiêu người đã nói với nàng nhỉ... Cho dù nàng làm bao nhiêu việc, một lòng muốn bảo vệ người ta, không phải cuối cùng cũng vẫn phải nhận lấy câu nói lạnh băng này hay sao? Cho dù nàng làm cái gì, nàng cũng vẫn chỉ là một đứa nô tỳ...

Nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Tịch phu nhân, dỗ nói: “Phu nhân nín khóc đi. Cháo lạnh rồi, uống không tốt đâu.”

Tịch phu nhân lau nước mắt, gạt đầu.

Triệu Nhan đi đến bên cạnh bàn, lấy bát cháo kia đưa cho Tịch phu nhân, hầu hạ nàng ăn xong, lại dỗ nàng ngủ, mới có thể rời khỏi phòng.

Nàng vừa ra khỏi cửa đã có một gia đình tiến lên, giao cho nàng một phong thư.

Nàng trở về phòng, có chút nghi hoặc mở phong thư ra. Sau khi đọc xong, sắc mặt nàng thay đổi.

Nàng nhìn lá thư, chau mày.

Trong thư, còn có một gói giấy nhỏ. Nàng cầm lấy gói giấy đặt trong lòng bàn tay, lặng lẽ nhìn. Trong ánh mắt chợt hiện lên tia âm độc.

Nàng cắt gói giấy vào trong lòng, đem bức thư bỏ vào trong lư hương.

Ngon lửa đỏ sẫm, không tiếng động liếm lấy bức thư, nuốt sạch nhưng dòng chữ cuối cùng khiến người ta nhìn thấy ghê người kia: Những gì của ta, ta nhất định sẽ đòi lại hết.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Không hề kiêng kỵ

Sau này Tiểu Tiểu mới biết được, vị tri phủ đại nhân mà nàng gặp được trên đường này, họ Diệp tên Chương, vốn là võ tướng, cũng từng dấn thân vào cuộc chiến kháng quân Kim. Sau khi Nhạc Phi nguyên soái hàm oan mà chết, hấn cũng bị liên lụy mà hạ chức. Nhưng Diệp Chương làm quan thanh liêm, rất có chiến tích, trải qua bao phen chìm nổi, không lâu sau liền được nâng chức, đi đến vùng thị trấn nơi duyên hải này làm tri phủ.

Đã nhiều ngày, dân chúng ở trên đường đều truyền tụng, nói Diệp tri phủ là môn hạ dưới trướng ngày xưa của Nhạc Phi, nói hân yêu dân như con. Lần này, Đông Hải xảy ra chiến trận, hân vâng lệnh trấn an dân chúng chạy loạn, hầu hết mọi việc đều tự làm. Tất cả mọi người đều nói, ông trời có mắt, người tốt luôn nhận được báo đáp.

Tiểu Tiểu cũng cảm thấy ông trời có mắt. Nàng đói bụng, trong lúc không quen biết một ai, có thể gặp được một vị quan phụ mẫu tốt như vậy, cuối cùng vẫn là trong cái rủi có cái may.

Vào Diệp phủ, nàng liền đi theo các tỳ nữ khác giặt quần áo, quét rác, bưng trà đưa nước, ngày nào cũng ngoan ngoãn điem điem. Nàng cũng không đoán sai. Quy mô lòng bất giác có Đông Hải trong thành rất lớn, nhưng lại không hề kiểm tra người trong phủ. Mặc dù họ đã nhìn qua mấy bức vẽ kia của Diệp Chương cũng không phát hiện ra điều gì. Tuy nàng có hơi nghi hoặc nhưng vẫn cảm thấy may mắn nhiều hơn.

Mấy ngày sau, nàng ngồi trên bậc thềm ở tạp viện, bưng một chén cơm, vừa ăn, vừa nghĩ, hay cứ sống mãi ở nơi này đi...

Con người ấy mà, sống trên đời, cũng chỉ cần ba bữa ấm no, bình an vô sự là được. Tả Tiểu Tiểu nàng cũng chỉ có chút mong muốn này. Người xấu cũng được, đạo chích cũng thế, dù sao, nàng đã làm nhiều việc như vậy, cũng chưa từng thành công việc nào... Vậy thì cứ làm người tốt đi...

Nàng đang rói rầm, lại thấy hai ba gia đình đi vào trong viện, chuẩn bị ăn cơm trưa.

Tiểu Tiểu nhìn thấy bọn họ, liền đứng dậy, nhường chỗ này cho bọn họ. Nàng đang định chạy đến nơi khác ăn cơm, lại nghe thấy mấy gia đình này thảo luận với nhau, nói: “Còn tưởng bảo chúng ta đi làm cái chuyện gì tốt đẹp, hóa ra là đi chuyển mấy thứ vào trong kho. Ai, chúng ta cũng không phải là nha dịch. Một chết người...”

“Đồ lục soát từ Đông Hải, nhất định là rất quý giá nhỉ.”

“Cũng đúng, trân châu san hô cũng không ít.”

“Ai, ta nghe nói, lần này hình như là triều đình vì bảo vật gì đó mới vội vã dẫn quân đi tiêu diệt Đông Hải đó.”

“Thật sao? Vậy các người nói xem, là vì cái gì?”

Tiểu Tiểu nghe thấy hai chữ Đông Hải, không tự giác giật mình. Lập tức, dùng hết sức lắc đầu.

“Ai, nói đến bảo vật, ta tự nhiên lại nhớ tới, lúc chuyển mấy thứ kia, ta nhìn thấy một vật khá lạ nha.”

“Cái gì?”

“Đàn tam huyền.”

Tiểu Tiểu đang định cất bước rời đi, cứ như vậy đứng im tại chỗ.

“Đàn tam huyền thì có gì mà ngạc nhiên?”

“Sao vậy, người chưa từng nghe nói đến ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ à?”

“Cái gì?”

“‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ này nhá! Trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy! Chính là cái vị dùng mưu trí bắt được nội tặc trong Anh Hùng Bảo, đại phá Hành Thi trong Tê Vũ sơn trang đó a! Còn nữa còn nữa, lần này Thân Tiên Liêm gia đi tiêu diệt Đông Hải, nghe nói nàng cũng xuất hiện. Nói là có người hạ độc trong Đông Hải, nữ hiệp thượng nghĩa ra tay, không chỉ cứu giúp được dân chúng vô tội, mà còn bức lui trận thuyền của Liêm gia a!”

“Oa, lợi hại như vậy?”

“Đúng vậy! Nghe nói nàng có thân thể hiển hách, võ công cao cường, hiệp can nghĩa đảm, băng tuyết thông minh! Ba gia tộc lớn trên giang hồ cũng đều nợ ân tình của nàng, đối với nàng cúi đầu xưng thần! Nàng còn là đại mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc. Tam thiếu gia của Anh Hùng Bảo đối với nàng nhất kiến chung tình, giang hồ đại đạo Ngân Kiều vì nàng mà vào sinh ra tử, ngay cả thiếu chủ Liêm gia cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo! Nghe nói, binh khí của nàng là một cây đàn tam huyền, cho nên, trên giang hồ liền gọi nàng là ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’! Tuy nhiên, bộ mặt thật của nàng vẫn còn là một điều bí ẩn...”

“Lần trước ta nghe người nói, tên thật của nữ hiệp là ‘La Kiều Kiều’!”

“Ta lại nghe nói là ‘Trác Tiểu Kiều’?”

“Các người nói sai hết, là ‘Tả Miêu Miêu’?”

“Ai, nữ hiệp thần bí khó lường như vậy, làm sao có thể để cho chúng ta biết mặt thật của nàng chứ! Các người đừng đoán nữa, ăn cơm đi ăn cơm đi...”

Một hàng gia đình đi xa rồi, Tiểu Tiểu vẫn đứng cứng ngắc tại chỗ.

Thân thế hiển hách? ? ? Vô công cao cường? ? ? Hiệp can nghĩa đảm? ? ? Bấy tuyền thông minh? ? ? Khuynh quốc khuynh thành? ? ? Đàn tam huyền nữ hiệp? ? ?... Đây, không phải nói năng đó chứ? ? ?

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn ánh tịch dương. Ân... giang hồ đồn thổi, quả nhiên đáng sợ...

Nàng cứng ngắc một lát, ổn định lại nỗi lòng, nhớ tới vấn đề chính mà vừa rồi bọn gia đình có nói.

Trong số vật phẩm lục soát được từ Đông Hải có đàn tam huyền? Chẳng lẽ, là cái nàng mang đến?

Nàng cúi đầu, trầm tư. Lệnh bài và ngân lượng, không có cũng không sao. Sổ sách sao... Đánh mất rồi cũng tốt, đỡ phải trả tiền. Nhưng mà, đàn tam huyền là vật tùy thân của sư phụ, là thứ duy nhất nàng có thể tưởng nhớ... Không được không được, đây chính là cạm bẫy để lừa nàng nhảy vào. Nếu nàng đi lấy đàn tam huyền, nhất định sẽ trúng kế! A, kẻ sách âm độc thật!

Tiểu Tiểu ôm bát, vẻ mặt nghiêm túc. Không sai, tuyệt đối là cạm bẫy! Hơn nữa, cho dù nàng có thể lấy được, mang theo cây đàn kia trên lưng, không phải là muốn chết hay sao? Ân, nhất định sẽ chết! ! !

Nàng đang nghĩ như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm. Nghe gia đình nói chuyện về Đàn tam huyền nữ hiệp, rõ ràng không hề biết mặt thật của nàng. Nếu nàng bị truy nã, việc này thiên hạ đã biết hết, làm sao còn có thể “Thần bí” được chứ. Hơn nữa, lúc trước Diệp Chương xem hết các bức họa, cũng không hề nhận ra nàng, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ, trong mấy bức tranh truy nã đó, căn bản không hề có nàng...

Trong lòng nàng đột nhiên ngổn ngang trăm mối. Nàng không bị truy nã? Vậy thì cũng không cần phải né tránh?... Nàng ôm bát cơm, cúi đầu, nhớ đến người đại thiếu gia ngay cả nói dối cũng chưa từng làm kia...

Là hán thà cho nàng một con ngựa*, hay là nàng lại tự mình đa tình? Không biết tại sao, nàng lại nhớ đến đoạn nói chuyện hồ ngôn loạn ngữ của đám gia đình, “Ngay cả thiếu chủ Liêm gia cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo”... Chính là câu này, nếu nó là thật, vậy thì tốt đẹp biết bao nhiêu...

(*: Ý là anh tha cho chị một con đường sống)

Một khắc kia, trong đầu nàng đột nhiên nảy sinh ra ý định đi xem lệnh truy nã. Nhưng mà, cũng trong nháy mắt đó, nàng vội vàng đè nén cái cảm xúc xao động này lại...

Nàng cúi đầu, lẳng lặng nghĩ: Như bây giờ không phải là rất tốt sao, an bình như vậy, không lật mặt ra, vậy thì sẽ mãi mãi sống yên bình như vậy...

.....

Chạng vạng, nàng cầm cái chổi quét và chổi lông gà, đi vào thư phòng Diệp Chương quét dọn.

Diệp Chương là người cần chính liêm minh, làm việc đến canh giờ này cũng vẫn chưa về. Tiểu Tiểu yên tâm lớn mật đẩy cửa đi vào, chỉ thấy nữ nhi của Diệp Chương, Diệp Tri Huệ đang ngồi trước bàn nhỏ viết chữ. Tuy nàng chỉ mới mười một tuổi, nhưng đã rất hiểu biết lễ lẽ, dịu dàng động lòng người. Tiểu Tiểu rất khó có thể đem nàng so sánh với Thạch Nhạ Nhi, mà nếu so thì, liền cảm thấy Diệp Tri Huệ này đáng yêu hơn nhiều.

Nhìn thấy Tiểu Tiểu, Diệp Tri Huệ ngẩng đầu, ngọt ngào cười, nói: “Tỷ tỷ, tỷ tới quét dọn sao?”

Tiểu Tiểu cười, gật đầu nói phải.

Diệp Tri Huệ không nói thêm nữa, tiếp tục cúi đầu viết chữ.

Tiểu Tiểu gơ chổi lông gà, cầm cái chổi quét, đang nghĩ nên quét rác trước hay phui bụi trước. Trong lúc nàng đang do dự, khúc mắt liếc thấy trên bàn làm việc có đặt một thứ gì đó.

Đó là một tập tranh truy nã, để mở ra giữa bàn làm việc, hai bên còn dùng miếng chặn giấy ngăn lại. Hiển nhiên, không phải là tùy tiện vất lên.

Nàng nhìn bức tranh truy nã kia, không tự giác mờ mịt.

Ôn Túc...

“Tỷ tỷ, tỷ cũng thích đại hiệp giang hồ sao?”

Diệp Tri Huệ đột nhiên mở miệng, dọa Tiểu Tiểu phát hoảng.

“A?... Ta? Ta chỉ là...” Tiểu Tiểu cười gượng vài tiếng, “Ta chỉ cảm thấy bộ dáng người này rất tuần tú...”

Diệp Tri Huệ buông bút, đi tới trước bàn làm việc, nhìn bức tranh truy nã kia.

““Trọng âm song đao”, nghe qua có vẻ rất lợi hại nha.” Diệp Tri Huệ mở miệng.

“Ách...” tiểu Tiểu không biết trả lời như thế nào.

“Tỷ tỷ, tỷ đã gặp qua đại hiệp rồi à?” Diệp Tri Huệ ngẩng đầu, hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Ta cũng chưa từng thấy nha.” Diệp Tri Huệ cười cười, “Thật muốn đi ra giang hồ để biết thêm kiến thức a... Tuy nhiên, cha ta nhất định sẽ không đồng ý.”

Tiểu Tiểu thật sự không ngờ được, tiểu cô nương này ôn nhu như thế, vậy mà lại thích giang hồ.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, tỷ đã từng nghe đến ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ chưa?” Diệp Tri Huệ cười, hỏi.

Tiểu tiểu kinh hãi, nắm chặt cái chổi quét nhà và chổi lông gà trong tay.

Ánh mắt Diệp Tri Huệ lờ lờ tỏa sáng, “Nữ hiệp thực lợi hại a! Nghe nói, ngay cả ‘Trọng âm song đao’ này’ư cũng là bại tướng dưới tay nàng đó!” Nàng chỉ vào lệnh truy nã, hưng phấn nói.

Khỏe miệng Tiểu Tiểu co rúm lại, này... Đồn đại, có phải càng ngày càng quá đáng rồi hay không?

“Nếu có thể quen biết với ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ thì tốt rồi!” Diệp Tri Huệ cười, nói như vậy.

Tiểu Tiểu đúng là không còn chỗ nào để nói.

Lúc này, không khí khác thường khiến Tiểu Tiểu cảnh giác.

“Tỷ tỷ, sao vậy?” Diệp Tri Huệ có chút không hiểu.

Nàng cười lắc đầu, nhưng vẫn lẳng lặng lắng nghe âm thanh bốn phía. Tịch dương lọt qua khe cửa chiếu vào trong thư phòng, tạo nên một chiếc bóng. Rất yên tĩnh, yên tĩnh một cách quỷ dị. Nàng theo bản năng nắm chặt lấy cái chổi quét và chổi lông gà, ổn định nhịp tim và hô hấp của bản thân.

“Tỷ...” Diệp Tri Huệ còn muốn hỏi thêm cái gì, lại không thể nói ra lời.

Chỉ thấy cái bóng trên đất kia đột nhiên lan ra, nháy mắt, vài hắc y nhân từ trong cái bóng nhảy ra, trường đao lạnh lẽo trong tay, trực tiếp nhắm về phía hai người Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi, trực tiếp chui tọt xuống dưới gầm bàn.

Hắc y nhân này cũng không thêm để ý đến nàng, mục tiêu hiển nhiên là Diệp Tri Huệ.

“Cứu...” Diệp Tri Huệ thét chói tai, định chạy ra cửa, lại bị một người che kín miệng lại.

Tiểu Tiểu ôm đầu, nhắm mắt lại, thanh âm giấy dựa rất nhỏ cùng tiếng nói chuyện xông vào màng nhĩ.

Tiếng Nhật Bản? Chẳng lẽ những người này là Ninja Nhật bản trong truyền thuyết? Cái loại người đi vô ảnh đến vô tung, bay trên trời, chui dưới đất, không gì không làm được – Ninja??? Thật nguy hiểm a! Nàng chỉ làm giúp việc trong nhà a, không liên quan đến nàng a...

Không biết tại sao, tâm Tiểu Tiểu đột nhiên trầm xuống, cứ cảm thấy mình thật đáng sợ. Chẳng lẽ nàng cứ tránh ở dưới bàn mãi thế này sao? Thấy chết không cứu, bo bo giữ mình, ngoan ngoãn làm người xấu. Hiện tại, ngay cả mạng mình nàng cũng khó bảo toàn, huống hồ sư phụ cũng nói, đừng bao giờ làm người tốt!

Nhưng mà, không làm người tốt, vậy muốn làm người xấu hay sao? Không phải người tốt, thì là người xấu? Thế giới này, đen trắng rõ ràng thế sao?...

Nàng vừa nghĩ đến đây, trong đầu không tự giác nghĩ đến lúc được người ta giúp đỡ. Nhân tình mà nàng nợ, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao? Sư phụ nàng tuy rằng không phải người tốt, nhưng mấy khoản nợ nần, không phải một chút cũng không dám quên đó sao? Tại sao, nàng lại lựa chọn quên đi chứ?

Bắt đầu từ bao giờ, nàng trở nên nhát gan như vậy? Một bước cũng không dám bước ra khỏi cửa Diệp phủ, ngay cả lệnh truy nã cũng không có cam đảm liếc mắt nhìn một lần. Thậm chí, ngay cả dũng khí đối đầu với đám hắc y nhân này cũng không có... Đã từng có lúc, ngón chân trong cô tay có thể đoạt mất tính mạng nàng, gặp phải đủ loại tình cảnh nguy hiểm, cho dù phát sinh chuyện gì, nàng cũng chưa bao giờ chặt vật tròn ở dưới bàn như vậy. Hiện tại vì sao, vì sao nàng lại thay đổi?

Mắc nợ thì sao? Bị lừa thì sao? Bị truy nã thì sao? Hai bàn tay trắng cũng có sao đâu?... Nàng cứ ở chỗ này sợ hãi cái gì? Giờ này khắc này, thứ nàng thực sự sợ hãi, rốt cuộc là cái gì?

Trong nháy mắt đó hiểu được đạo lý này, khiến Tiểu Tiểu cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi trào, tim đập nhanh hơn. Quân nó làm gì! Muốn làm cái gì thì làm cái đó, có như vậy mới giống người xấu!

Nàng nghĩ đến đây, đã thấy hắc y nhân trói Diệp Tri Huệ lại, đang chuẩn bị rời đi.

Tiểu Tiểu cắn răng một cái, “Phịch” một nhát nhảy lên trên bàn làm việc, đứng thẳng người. Một tay cầm chổi quét nhà, một tay cầm chổi lông gà, hô to một tiếng: “Cứu mạng a ——”

Hắc y nhân này căn bản không thèm để ý đến nàng, trực tiếp ném ra vài cây ám khí.

Tiểu Tiểu không tránh cũng không né, nghiêng người nghênh đón. Cái gì nàng cũng đã bỏ quên ở Đông Hải, duy chỉ có “Tiêm Tú Bách La” này là luôn luôn mặc trên người. Ám khí này không gây được chút thương tổn nào cho nàng, ngược lại, còn cho nàng cơ hội để công kích.

Nàng vùng chổi lông gà, đánh thẳng vào tên hắc y nhân đang giữ Diệp Tri Huệ.

Hắc y nhân kia đâu có thể dự đoán được, một nha hoàn vốn đang sợ hãi trốn dưới gầm bàn kia, đột nhiên lại trở nên anh dũng như thế. Nhát thời không kịp làm gì, buồng lông cánh tay.

Tiểu Tiểu thấy thế, cầm cái chổi quét và chổi lông gà, múa mấy chiêu. Một thoáng kia, nàng theo Ôn Túc học về song đao, tuy rằng võ nghệ không giỏi lắm, nhưng chiêu thức vẫn rất thuần thực, uy vũ vô cùng. Đám hắc y nhân lại không biết rõ điều này, bị bức lui lại.

Tiểu Tiểu thấy chuyển biến tốt, ném “Vũ khí” trong tay đi, ôm lấy Diệp Tri Huệ, chạy khỏi thư phòng.

Hắc y nhân thấy thế, vội vàng đuổi sát theo.

Tiểu Tiểu thấy thế, nhảy lên trên nóc nhà, hít sâu một hơi, dùng hết sức lực hét to: “Cứu mạng a! Giết người!”

Gia đình, hộ vệ trong Diệp phủ nghe tiếng chạy đến. Đám hắc y nhân kia thấy tình hình biến thành như vậy, ào ào rút đao, chuẩn bị phá vòng vây. Mà trong đó có mấy người thân thủ mạnh mẽ, cũng thả người nhảy lên nóc nhà, phi về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng, ôm lấy Diệp Tri Huệ, vận khinh công, bỏ chạy. Hộ vệ và gia đình tuyệt đối không phải là đối thủ của đám Ninja Nhật Bản này. Giờ này khắc này, chỉ còn cách tìm được Diệp Chương, dựa vào sự bảo hộ của quan phủ.

Nói đến phủ quan, cũng không cách quá xa. Chỉ cách có một con phố, dựa vào khinh công của nàng, mang theo một đứa nhỏ mười một tuổi, chắc là có thể bình an đến nơi.

Không biết tại sao, gió nhẹ bên tai, tiếng hô phía sau, lại khiến Tiểu Tiểu cảm thấy thoải mái đến vậy. Thật giống như, thứ đuổi theo phía sau, chính là những thứ mà nàng mãi không thể bỏ xuống được...

Diệp Tri Huệ bị nàng ôm chặt trong lòng, thần sắc sợ hãi và kinh ngạc trên mặt đều đã biến mất, chỉ còn lại hưng phấn.

“Tỷ tỷ, rốt cục tỷ là ai a?”

Tiểu Tiểu cười hắc hắc, nhớ đến lời đồn đại kia. Nàng thoải mái nhảy lên, ổn định thân hình, “Đàn tam huyền nữ hiệp nha!”

Ánh mắt Diệp Tri Huệ sáng lóe lên.

Tiểu Tiểu chạy, cười, đem tất cả bỏ lại phía sau.

.....

~~~~~ Cảnh tượng phân cách tuyến ~~~~~

Sau khi màn đêm buông xuống, trong phủ nha có chút trống rỗng.

Diệp Chương ngồi phía trước bàn xử án, tập trung tinh thần nhìn các vụ kiện trong tay.

Đột nhiên, ngọn đèn trên bàn của hắn nhao lên một cái, lửa đỏ vụt tắt, trong phòng thoáng chốc vương đầy ánh trắng. Con gió như có như không, mơn trớn thổi qua mặt bàn, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Diệp Chương nhíu mày, nâng đầu.

Trong phòng, không biết từ khi nào, đứng một người. Ánh trắng thanh lệ chiếu lên tóc hắn, khiến hắn trở nên tuấn đạt xuất trần. Mà một thân vân bào màu đen kìa của hắn, càng làm tăng thêm khí chất tiên phong đạo cốt, phiêu nhiên như thánh thần.

Về mặt của Diệp Chương vô cùng kinh ngạc.

Người nọ hơi gật đầu, cười yếu ớt, nói: “Biệt lai vô dạng.”

Diệp Chương đánh giá người đó một vòng, cười đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, nói: “Hàn huynh! Quả nhiên là huynh còn sống!”

Người nọ mở miệng, “Từ biệt ở Chu Tiên trấn, cũng đã mười mấy năm rồi...”

Diệp Chương thở dài, “Năm tháng không buông tha ai...” Hắn cười nhìn người đến, nói, “Quả nhiên là người tu đạo có thuật trú nhan. Mười mấy năm rồi, tướng mạo Hàn huynh vẫn như năm đó.”

“Chê cười rồi.” Thanh âm của người nọ bằng phẳng, lại như dòng nước, dấu điểm linh động.

“Hàn huynh, hôm nay huynh tới tìm ta, xem ra không phải là để ôn chuyện đơn giản như vậy chứ?” Diệp Chương mở miệng, hỏi.

“Thực không dám dấu điểm, ta là vì Nhạc nguyên soái mà đến...”

“Nhạc nguyên soái?” Diệp Chương có chút kinh ngạc.

Người nọ gật đầu, đi lên vài bước, “Năm đó, sắp sửa đại thắng, vậy mà Nhạc tướng quân lại hàm oan mà chết. Mười mấy năm qua, ta mai danh ẩn tích, mục đích duy nhất, chính là muốn sửa lại án sai này cho ngài ấy.”

Nghe đến mấy câu này, Diệp Chương cau mày, “Hiện tại, gian thần nắm quyền, nếu muốn sửa lại án sai, e rằng không dễ?”

Người nọ mỉm cười, nói: “Ngày xưa, cả ngươi và ta đều là môn hạ dưới trướng của nguyên soái, chẳng lẽ, ngươi không muốn vì nguyên soái giải sạch oan khuất hay sao?”

“Cả đời nguyên soái trung tâm đèn nợ nước. Năm đó, Diệp Chương vì ngưỡng mộ nguyên soái mới xin vào trong quân đội. Nếu là vì nguyên soái sửa lại án sai này, Diệp Chương chết cũng không từ nan. Chỉ là, chuyện này liên quan đến nhiều vấn đề trọng đại, không thể chỉ nói qua loa.” Diệp Chương chính nghĩa nói.

“Ngươi yên tâm. Ta đã có kế hoạch chu đáo. Hiện tại chỉ thiếu một kiện tin vật.” Người nọ bình tĩnh nói.

Diệp Chương suy nghĩ một lát, nói: “Chẳng lẽ Hàn huynh muốn nói đến binh khí của nguyên soái: Thần mâu Lịch Tuyền?”

“Đúng vậy.” Người nọ đáp, “Nếu có thể có được thần mâu, kế hoạch của ta sẽ không còn kẽ hở.”

“Ha ha a...” Diệp Chương nở nụ cười, “Không dối gạt Hàn huynh, ‘Lịch Tuyền’ hiện đang nằm trong tay ta.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.” Diệp Chương đi về phía bàn xử án, vươn tay xoa xoa góc bàn, “Ngày xưa, nguyên soái bị kim bài triệu hồi, đã đưa ‘Lịch Tuyền’ giao lại cho ta...” Khi hắn nói chuyện, ý cười trong mắt dần dần biến mất, sắc khí sắc bén ẩn hiện, “Tuy nhiên, ta có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Hàn huynh.”

“Không dám.” Giọng nói của người nọ lạnh tựa băng, không hề thân thiện chút nào.

“Năm đó, ở Chu Tiên trấn, Hàn huynh hẳn là đã biết ‘Lịch Tuyền’ nằm trong tay ta. Tại sao không trực tiếp tới tìm ta? Ngược lại lại đi tìm mấy huynh đệ vô tội trước?!” Diệp Chương vỗ mạnh lên góc bàn. Một cây trường thương từ dưới bàn bắn ra. Hắn cầm trường thương, chỉ thẳng vào người nọ, lạnh lùng nói, “Trọng âm song đao’ Ôn Túc, ngươi gạt được người khác, nhưng không lừa được Diệp Chương ta đâu!”

Không sai, người đến thăm kia, đúng là Ôn Túc.

Ôn Túc thấy thế, cũng không sợ hãi, trên mặt tán ra ý cười nhẹ, “Diệp đại nhân có con mắt thật tốt...”

“Hừ! Ảnh trụ nã của ngươi đã được ban hành khắp thiên hạ! Nói! Người giả dạng Quý Sư, sát hại mệnh quan triều đình là ngươi phải không?!” Sắc khí của Diệp Chương đột nhiên hiện ra, sắc bén phi thường.

“Là ta thì sao?” Ôn Túc nhìn mũi trường thương, bình thản nói.

“Hôm nay, bản quan sẽ đưa ngươi ra trước công lý, an ủi linh hồn người đã mất!” Diệp Chương nói xong, xoay trường thương công kích.

Ôn Túc nghiêng người tránh đi, lấy binh khí ra. Hai người liền đánh nhau ở trong căn phòng.

Diệp Chương vốn là võ tướng, mặc dù bây giờ chuyển sang làm quan văn, nhưng công phu đánh nhau vẫn không suy giảm chút nào. Mỗi nhát đâm đều rất thẳng và mạnh, chiêu chiêu chế địch. Tuy nhiên, Ôn Túc chỉ né trường thương, dùng đao đẩy ra, khiến cho Diệp Chương không thể không sửa công thành thủ.

Ôn Túc dùng song đao chế trụ trường thương, mở miệng nói: “Giới cho một tay ‘Nhạc Gia thương’, chi tiếc, ngươi không phải Nhạc Phi.”

Diệp Chương thu trường thương, lui ra phía sau vài bước, “Hừ! Nghịch tặc lớn mật, ít khoe khoang đi! Người đâu!”

Diệp Chương rống to một tiếng, chỉ thấy một đoàn binh sĩ tiến vào, bao vây căn phòng này lại.

“Ngày đầu tiên bản quan nhìn thấy bức họa trụ nã kia, liền phái người lên đường tung tin, thiết lập kế hoạch này, chờ ngươi tới chui đầu vào rọ. Hôm

nay, người có chạy đằng trời!”

Ôn Túc lắc đầu, mỉm cười, “Sau trận chiến ở Đông Hải, ta đã trở thành tội phạm quan trọng của triều đình lâu rồi. Ngài cho rằng, ta sẽ để tâm mấy chuyện này sao?”

Tiếng hán vừa dứt, liền thấy người nhảy lên nóc nhà, chạy đi, dừng lại ở trên tường.

Diệp Chương lập tức dẫn binh lính đi ra ngoài truy kích.

Ôn Túc lặng lẽ đứng, đột nhiên, có mười mấy tên hắc y nhân xuất hiện từ trong không trung. Người nào người nấy đều cầm đao, đằng đằng sát khí, bộ dạng không hề giống với nhân sĩ trung nguyên.

“Người dám câu kết với người Nhật Bản?” Diệp Chương nhận ra binh khí này, kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, biến thành thực lực ngang nhau, song phương bắt đầu giằng co.

“Diệp đại nhân, giao ‘Lịch Tuyền’ ra, ta thả cho người một con đường sống.” Ôn Túc mở miệng, nói.

“Cường đạo lớn mật, đất quan phủ, sao có thể tha cho người làm càn!”

Tiếng quát uy nghiêm, cùng với đó là tiếng vó ngựa, đột nhiên xuất hiện.

Ôn Túc nhú mày, quay đầu.

Dưới ánh trăng, một đội cung thủ giục ngựa chạy tới. Chỉ một lát sau, đã bao vây ngã tư đường này chặt như nêm cối. Người người gấn tên kéo cung, mũi tên dưới ánh trăng lạnh lẽo dị thường.

Một con ngựa chậm rãi chạy đến, trên lưng ngựa, đứng là Liêm Chiêu. Dưới ánh trăng, hán mặc chiến giáp, thắt lưng đeo trường kiếm, một tay kéo cương, một tay nắm cung. Nhìn bộ dạng thờ đốc của chiến mã, có thể thấy nó vừa vội vã chạy tới. Gió bụi trên người hán vẫn chưa tan đi, nhưng trên mi mày, lại tràn đầy chiến ý lạnh lẽo thấu xương, không thể nhìn gần.

Hán xoay người xuống ngựa, nhìn Diệp Chương, nắm cung ôm quyền nói: “Diệp thế bá, Liêm Chiêu đến chậm.”

Trên mặt Diệp Chương hiện lên ý cười, “Không muộn. Đợi bắt được tên tặc nhân này xong, thế bá và người cùng nhau uống cho sáng khoái, thay người tẩy trần.”

Liêm Chiêu cười nhẹ, lập tức, thu ý cười nhìn về phía Ôn Túc.

Ôn Túc tránh khỏi ánh mắt hán, nói với Diệp Chương: “Xem ra, Diệp đại nhân thật sự đã có chuẩn bị... Diệp đại nhân trung nghĩa, khiến người ta khâm phục. Không biết lệnh ái có được như thế hay không?” Ngữ khí của Ôn Túc lạnh như băng, đâm thẳng vào lòng người.

Diệp Chương kinh hãi, “Chẳng lẽ...”

Liêm Chiêu nhú mày, “Ôn Túc, Đông Hải các người, chỉ biết dùng thủ đoạn ti bỉ như thế thôi sao?”

Ôn Túc cũng không thêm đề ý, mỉm cười, nói: “Diệp đại nhân, ta xin khuyên ngài một câu, ngài vẫn nên...”

Ôn Túc còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng gọi, “Cha!”

Mọi người đều kinh ngạc, nhìn ra phía thanh âm phát ra.

Chỉ thấy một thân ảnh từ trên không trung nhảy xuống, lọt vào trong vòng vây của trận chiến.

“Cha!” Thanh âm của Diệp Tri Huệ tràn đầy sung sướng, không hề sợ hãi.

“Tri Huệ!” Diệp Chương vui mừng quá đỗi. Hán nhìn thiếu nữ đang ôm nữ nhi của mình, cảm kích vô cùng, “Là người, Tiểu Tiểu?”

Về mặt của Ôn Túc và Liêm Chiêu đều thay đổi.

Tiểu Tiểu buông Diệp Tri Huệ ra, đứng thẳng thân mình, bình tĩnh nhìn mọi người. Trong lòng chỉ có một ý niệm: Hiện tại, quay về dưới gầm bàn, còn kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ăn không nói có (

Hiện tại, quay trở lại dưới gầm bàn, còn kịp nữa không?

Dưới ánh trăng, trên ngã tư đường, nhân mã ba nơi vây lại với nhau, giăng co không dứt. Xôn xao khiến cư dân trong trấn, tụ tập lại chung quanh xem náo nhiệt.

Diệp Tri Huệ chạy tới bên người Diệp Chương, cười vô cùng sung sướng.

Diệp Chương ngược mắt, nén giận nói với đám người Ôn Túc: “Hừ, đám cường đạo các ngươi, còn tưởng có trò gì hay, bắt cho ta!”

Tình thế hết sức căng thẳng, lúc này, Ôn Túc mở miệng, nói một tiếng: “Đi!”

Thanh âm kia quyết đoán lạnh băng. Hắc y nhân Nhật Bản thấy thế liền lấy từ trong lòng ra một thứ, ném xuống. Nháy mắt, ánh quang chói lòa lóe lên. Đợi đến lúc mọi người mở được mắt, đám người Ôn Túc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi, trên đường lại ồ lên.

Tiểu Tiểu mở to mắt, nhất thời ảo não. Vì sao... Vì sao nàng còn đứng đây mà ngây ngẩn, chưa bỏ chạy cùng a? ? ? Không không không, đám Ninja Nhật Bản này đều dùng đòn thổ, cái loại võ công này nàng chưa từng học qua a... Tuy nhiên, hiện tại, rốt cục nên làm cái gì bây giờ a? ? ?

“Hóa ra ngươi còn sống?”

Tiểu Tiểu đang ảo não, lại thấy Liêm Chiêu mở miệng, nói như vậy. Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn Liêm Chiêu.

Hai mắt Liêm Chiêu buông xuống, cũng không nhìn thẳng vào nàng.

Hóa ra ngươi còn sống...

Tiểu Tiểu nhớ đến tình hình trên Đông Hải lúc đó, bản thân mình trộm sợ đồ bày trận, sau đó bị hấn bắn một tên. Lúc đó, nàng rơi xuống biển, sinh tử chưa biết. Cho nên, hấn cho rằng nàng đã chết? Cũng bởi vì như vậy, hấn mới không phát lệnh truy nã nàng? Hóa ra... Sự tình là như thế này sao... Quả nhiên là nàng tự mình đa tình...

“Bất.” Liêm Chiêu xoay người, hạ lệnh nói.

Tiểu Tiểu kinh hoàng, nhìn đám cung thủ đang tiến đến gần.

Hấn là binh, nàng là tặc, hấn muốn bắt nàng là lẽ đương nhiên, nhưng mà... Đến bây giờ, nàng còn mơ mộng cái gì a? Nghĩ biện pháp thoát thân, mới là đúng đắn!

“Tỷ tỷ!” Một bên, Diệp Tri Huệ hô lên, “Cha, Liêm ca ca, tại sao các người muốn bắt Tiểu Tiểu tỷ tỷ a?! Nàng đã cứu con mà!”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu đó, đột nhiên nảy ra một kế. Nàng liếc mắt nhìn dân chúng bình thường đứng chung quanh, ổn định tinh thần, duỗi tay ra.

“Khoan đã!” Tiểu tiểu ngược mắt, trong ánh mắt hoàn toàn không có hoảng sợ hay e ngại.

Đám cung thủ liền dừng bước, cảnh giác nhìn nàng.

Tiểu tiểu buông cánh tay, cười mở miệng, đứng lý hợp tình nói: “Muốn bắt người giao cho quan phủ thì phải có tội danh. Xin hỏi Liêm công tử, ta phạm tội gì?”

Nghe nàng nói như vậy, Liêm Chiêu mở miệng: “Biết rõ còn cố hỏi. Ngươi là môn hạ Đông Hải, cùng đám cường đạo kia thông đồng làm bậy, còn trộm mất sơ đồ bày trận, phá trận thuyền của ta. Chứng cứ vô cùng xác thực. Ngươi còn gì để nói, thì tới quan phủ mà giải thích...”

Không đợi hấn nói xong, Tiểu Tiểu liền nở nụ cười.

“Ha ha a, Liêm công tử, có phải ngươi hiểu lầm cái gì rồi hay không?” Tiểu Tiểu ra vẻ trấn định, ngữ khí thản nhiên, “Mọi người đều thấy, đám người vừa rồi mới là đệ tử Đông Hải. Nếu như ta cùng một hội với bọn chúng, tại sao bây giờ còn đứng ở chỗ này? Huống hồ...” Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, giả tăng thanh âm, “Ta đường đường là ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’, trên giang hồ có ai không biết, có ai không hiểu. Ngươi nói ta là môn hạ của Đông Hải? Thật sự là quá buồn cười rồi!”

Lời này của nàng vừa ra khỏi miệng, mọi người liền ồ lên.

Liêm Chiêu ngây ngẩn cả người, có chút cứng ngắc nhìn nàng.

Tiểu Tiểu thấy tình thế tiến triển tốt, tiếp tục nói: “Trận chiến trên Đông Hải, nếu không phải do mình hữu của ngươi dùng thủ đoạn ti bỉ, liên lụy đến dân chúng vô tội, ta nhất định sẽ không ra tay trộm đi sơ đồ bày trận của ngươi. Xin hỏi Liêm công tử, ta đã từng đả thương người nào chưa? Chuyện hôm nay xảy ra, quan phủ đã tổn thất cái gì chưa?” Tiểu Tiểu mỉm cười, “... Nếu như ta nhớ không nhầm, Đông Hải là trận chiến mở màn của Liêm công tử. Ngươi nên quý trọng danh tiếng của bản thân mới đúng. Tính đi tính lại, ngươi nên cảm tạ ta đó, không đúng sao?”

Lời này vừa nói ra, trong đám người vây xem càng lúc càng xôn xao. Vốn là tất cả mọi người đều biết đến đủ loại tin đồn liên quan tới ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’. Giờ phút này, có người đem đạo lý nói ra rõ ràng như vậy, không khỏi khiến mọi người tin tưởng.

Về mặt Liêm Chiêu cứng ngắc, hai mắt không hề chớp nhìn Tiểu Tiểu, á khẩu không trả lời được.

Tiểu Tiểu khẩu khí xuống, nói: “Diệp đại nhân, ta nói có đúng không?”

Diệp Chương sững sốt nửa ngày, mở miệng: “Nếu cô nương chính là ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ danh chấn giang hồ, vậy thì tại sao...”

“Tại sao lại đến phủ của ngài làm tỳ nữ chứ gì?” Tiểu Tiểu cười cười, chính nghĩa nói, “Mấy ngày trước, ta biết được Đông Hải và người Nhật Bản cầu kết với nhau, mưu đồ gây rối. Mà mục tiêu chính là Diệp đại nhân ngươi. Vì thế, ta đi trước một bước, lần vào phủ phủ. Bằng không, hôm nay, ta sao có thể kịp thời cứu được lệnh ái chứ?”

Mọi người vây xem nghe đến đó, ào ào tán thưởng.

“Lại nói tiếp, Liêm công tử đến nay chắc chưa nhận chức quan nhỉ?” Tiểu Tiểu thông thả đi vài bước, khiêu khích nói, “Trận chiến Đông Hải, ngươi chỉ là người phụ trợ quan phủ. Có thể bắt người định tội, hẳn là chỉ có Diệp đại nhân đây mới đúng?”

Bị phản bác đến tận đây, Liêm Chiêu chỉ có thể trầm mặc lại trầm mặc.

“Như vậy, Diệp đại nhân, ngài nói đi, Tà Tiểu Tiểu ta có làm ra chuyện gì phi pháp không?” Tiểu Tiểu đứng lý hợp tình, hỏi một câu.

Diệp Chương có chút xấu hổ, “Này...”

Tiểu Tiểu quay người lại, cất cao giọng nói: “Chư vị hương thân, các vị nói xem, ta có tội hay không có tội?”

Đám người vây xem liền ồn ào hân hân, một lát sau, hô to khẩu hiệu, “Không có”, “Vô tội”, “Nữ hiệp”...

Tiểu tiểu âm thầm thở ra một hơi, quay người lại, cười đến mức không hề quan tâm điều gì.

“Liêm công tử, rốt cục là vì cái gì mà ngươi nhất định phải bắt ta vậy? Cho ta một lý do, ta liền ngoan ngoãn đền tội... Đương nhiên, cái lý do ‘Bội tình bạc nghĩa’, ‘Đùa giỡn tình cảm’, ta không thừa nhận.”

(Oh my god! Ngất mất!!! Ta cười sái quai hàm rồi!!!)

Đám người vây xem nghe thấy đoạn khiêu khích ái muội như vậy, càng thêm hứng trí, ngẩng cao đầu, lớn tiếng phụ họa Tiểu Tiểu, muốn nghe lý do.

Trên mặt Tiểu Tiểu tràn đầy tươi cười, trong lòng lại vô cùng áy náy. Chuyện về “Cửu Hoàng thần khí” là chuyện cơ mật, tất nhiên Liêm Chiêu không dám nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Nàng nói ra những lời này, chỉ sợ hẳn thật sự phải nhận sai. Nàng nghĩ đến đây, dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái.

Biểu cảm của Liêm Chiêu cực kỳ phức tạp. Hắn đứng nguyên tại chỗ, một bước cũng không di chuyển.

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Tiểu lại nổi lên một tia chua xót. Nhưng mà, nàng không nghĩ nhiều nữa, cắt ngang nó, nhưống mây cười nói: “Liêm công tử, ta có thể đi rồi chứ?”

“Ngươi...” Liêm Chiêu mở miệng, lại không biết nên nói gì mới tốt.

Tiểu Tiểu vẫy vẫy tóc, tiêu sái nhảy lên, đứng trên nóc nhà, dưới ánh trăng non. Tư thế kia nhẹ nhàng tao nhã, tựa như phi yến.

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Liêm Chiêu và Diệp Chương thấy thế, căn bản không thể nào hạ lệnh bắt lại, chỉ có thể mờ mịt nhìn theo.

“Liêm công tử, sau này còn gặp lại!” Tiểu Tiểu vẫy tay cười cười, dùng toàn lực nhảy lên không trung, biến mất trong bóng đêm.

Nháy mắt, tiếng vỗ tay khen ngợi nối tiếp vang lên khắp một vùng.

Liêm Chiêu nhìn theo thân ảnh nàng biến mất, khóe miệng không tự giác nâng lên, nhưng lập tức đem ý cười này hung hăng ép xuống. Hắn nghiêm túc xoay người, chỉ thấy mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn. Diệp Chương cười, đi đến bên cạnh, khẽ thở dài, vỗ vỗ bờ vai hắn. Sau đó, nắm tay nữ nhi, tổ chức binh lính lùng bắt cường đạo Đông Hải.

Một khắc kia, cái gì gọi là dở khóc dở cười, cuối cùng Liêm Chiêu cũng tự cảm nhận được...

.....

Nói Tiểu Tiểu dùng toàn lực nhảy lên, chỉ là để che mắt thiên hạ thôi. Trên thực tế, nàng cũng chạy không xa đó tí nào. Nàng tìm một ngõ nhỏ yên lặng, trốn dưới một đồng vật dụng linh tinh, ngồi xuống, thở.

Oa a, cái việc xoay người nhảy lên, vũng vàng hạ xuống, hai chân sạng ra, một tay chống hông, tóc bay trong gió, cúi đầu mỉm cười kia... Mấy động tác này, quả nhiên không đơn giản! Tả Tiểu Tiểu nàng luyện khinh công nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thiếu chút nữa là vẹo cả thất lưng! Đại hiệp không phải thứ tốt để làm a! !! Nàng vẫn hợp với ngồi hơn...

Nàng cứ ôm đầu như vậy, ngồi im nghe đám quan binh đi qua đi lại, có vẻ là đang truy tìm cường đạo Đông Hải. Tuy rằng Tiểu Tiểu đã phui sạch quan hệ, nhưng giờ phút này, cũng không nên vội vàng xuất hiện trên đường. Nàng thành thành thật thật trốn tránh, nghe động tĩnh bốn phía.

Khoảng chừng một canh giờ sau, trên đường dần dần yên tĩnh lại. Tiểu Tiểu ló đầu ra thăm dò, nhìn khắp mọi nơi, lúc này mới thật sự thở ra, đứng lên khỏi mặt đất.

Nàng lén lút đi ra khỏi ngõ nhỏ, tỉ mỉ thăm dò tình huống, sau đó mới nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đột nhiên góc tường có một bóng ma di động. Chung quanh nàng, nháy mắt có thêm vài tên hắc y nhân.

Nàng kinh hãi, xoay người định chạy, lại nhìn thấy Ôn Túc.

Vẻ mặt hán lạnh lẽo như băng, giống hệt thường ngày. Trên người mặc văn bào màu đen, càng tăng thêm khí chất lạnh lẽo nguy hiểm.

Tiểu Tiểu không tự giác lui lại mấy bước, hoảng sợ vô cùng.

Ôn Túc tất nhiên thấy được vẻ hoảng sợ này của nàng. Lòng mày hán nhể nhủ lại, thấp giọng mở miệng: “Các người lui ra đi. Nơi này có mình ta là đủ rồi.”

Đám người Nhật Bản kia nghe vậy, lập tức biến mất.

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng vẫn đề phòng như trước.

Ôn túc trầm mặc một lát, mở miệng nói: “... Ta chưa từng nghĩ sẽ động thủ với người.”

Không biết vì sao, những lời hán nói lại khiến Tiểu Tiểu cảm thấy yên lòng.

Giữa hai người, lại bắt đầu trầm mặc.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy lồng ngực bị đè nén, giống như trong đó có một cục đá lớn chặn ngang vậy. Nhớ đến lần đầu tiên gặp hán, cũng là dưới ánh trăng sáng tỏ như vậy.

Nàng còn nhớ rõ, ngày đó, là bảy ngày sau cái chết của sư phụ, hoảng hốt trong nháy mắt khiến cho nàng tưởng rằng nàng đã gặp được sư phụ “Hồi hồn” trở về. Khi đó, mừng rỡ như điên cùng bị thương quần lầy, khắc lại trong lòng nàng, kéo dài mãi không dứt. Nhưng mà, gặp nhau như vậy, lại dẫn đến cả đồng rồi rầm sau này. Nếu lúc đó, nàng không hô lên hai tiếng “Sư phụ” kia, hiện tại, sẽ là quang cảnh thế nào đây?

Đây có tính là nhân quả tuần hoàn, thiên ý trêu người hay không? Hoặc là, do sư phụ linh thiêng trên trời an bài tất cả...

Nàng nghĩ đến đây, mở miệng: “Sư... Không. Ôn đại hiệp...”

Ôn Túc nghe nàng mở miệng, trong lòng căng thẳng.

Tiểu Tiểu cúi đầu, “Ta nhớ, người đã từng nói với ta... Nếu ta nói không phải, người sẽ tin là không phải, đúng hay không?”

Ôn Túc gật đầu, “Đúng.”

Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn hán, nói: “Cái gì ta cũng không biết... Chuyện Cửu Hoàng thần khí, cái gì ta cũng không biết. Người tin không?”

Ôn Túc nhìn nàng, trên vẻ mặt hiện lên nét đau thương “Ta tin.”

“Vậy người...” Tiểu Tiểu cười thê lương “Vậy người thả ta đi, được không?”

Ôn Túc nhíu mày, cúi mắt, nói: “Cho dù ta tha cho người, người cũng có thể đi nơi nào?”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, “Ta... Ta không nghĩ nhiều như vậy...”

Ôn Túc suy nghĩ mãi, mở miệng nói: “Sư phụ người...”

Lời hắn còn chưa nói hết, đã bị Tiểu Tiểu cắt ngang.

“Trước khi lâm chung, sư phụ ta chưa từng nói điều gì với ta...” Tiểu Tiểu nói.

Ôn Túc than nhẹ, “Ta biết... Bằng không, lần đầu tiên ngươi thấy ta, nên phát hiện...”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu này, nở nụ cười, “Hóa ra là như vậy a...” Nàng cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân, “Có phải ngươi cảm thấy, sư phụ của ta rất ngốc hay không?”

Ôn Túc trầm mặc, không trả lời.

“Theo lẽ thường mà nói, ai cũng sẽ nói ra hung thủ...” Tiểu Tiểu nói xong, thanh âm ôn nhu, đi thẳng vào lòng người, “Chỉ là, sư phụ luôn có đạo lý của sư phụ. Bằng công phu của ta, chỉ có thể bị người ta giết, đúng không? Huống hồ... Một khi đã bị người khác biết rõ thân phận, chỉ sợ, ngay cả một ngày bình an ta cũng không có nổi.”

Ôn Túc đã quen nhìn nàng tươi cười, trong sáng như vậy, không hề nhiễm chút bẩn nào. Cho dù phát sinh chuyện gì, nàng vẫn cười rộ lên như thế.

“... Ta nghĩ, không phải ngươi chủ động trêu chọc ta, mà là do ta quá không cẩn thận mà thôi. Thân phận của ta, một khi lộ ra ngoài, bị lừa cũng là chuyện đương nhiên. Hơn nữa, cho dù là gạt người, nhưng ngươi cũng đã từng cứu ta vài lần mà. Hiện tại xem ra, ta còn nhận được lợi ích nhiều hơn...” Tiểu Tiểu thành khẩn nói, “Báo thù cái gì chứ... Xem ra ta không làm được rồi...”

Tiểu Tiểu dừng lại một chút, cười nói: “Ôn đại hiệp, nếu ngươi có thể thả ta đi, liền coi như ân oán huê nhau, không ai thiếu nợ ai... Chúng ta có thể coi như từ trước đến giờ chưa từng quen biết hay không...”

Trong buổi đêm mùa hạ, gió vẫn mang theo khô nóng, nhưng Ôn Túc lại chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng. Chưa từng quen biết? Nàng muốn quên đi sao? Nếu nàng quên, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Về mặt hắn lạnh lùng, mở miệng nói: “Ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi... Ân oán huê nhau, không ai thiếu nợ ai? Ngươi cũng biết ta đã từng làm những chuyện gì?”

Tươi cười của Tiểu Tiểu dần tiêu biến, không rõ hắn muốn nói cái gì.

“Là ta giết ‘Quý Sư’! Hắn hạ thủ lưu tình với ta, mà ta lại ra sát chiêu, cắt nát tâm mạch của hắn...” Thanh âm của Ôn Túc lạnh như băng, sắc bén như đao, “Ngươi nói ta chia rẽ người và Liêm Chiêu, chỉ đúng một nửa. Liêm Chiêu là người trong quan phủ, nếu hắn cứ ở cạnh ngươi, sẽ cản trở kế hoạch của ta. Ngay từ đầu ta đã muốn diệt trừ hắn. Trên sông Trường Giang, trong địa cung Tê Vũ sơn trang, không có lúc nào ta không tìm cơ hội giết hắn. Ngươi có biết ngày đó, trong địa cung, thương tích trên người hắn đến từ đâu không? Nếu không phải vận khí của hắn tốt thì đã mất mạng dưới tay ta rồi. Chẳng lẽ, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa nói cho ngươi sao?”

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người. Trên sông Trường Giang? Nàng đột nhiên nhớ tới, lúc đó, Liêm Chiêu đối phó với Hành Thi, có một mũi ám khí xuyên qua nước bắn ra, suýt chút nữa lấy đi tính mạng của hắn. Mà khi đó, Ôn Túc lại từ trong nước nhảy ra, nói là: Dưới nước không còn người sống...

Nàng lại nhớ đến, sau đó, lúc bọn họ đến nhà Lăng Du tá túc. Liêm Chiêu từng bảo nàng cẩn thận Ôn Túc. Đó là lần duy nhất, hắn ở trước mặt nàng nói Ôn Túc không phải người tốt. Lúc đó, nàng không để ý đến nó. Hiện thời nghĩ lại, ngay từ đầu Liêm Chiêu đã phát hiện ra sát khí của Ôn Túc, cho nên mới...

Say này, trong địa cung Tê Vũ sơn trang, Liêm Chiêu bị thương. Nàng cũng đã từng hoài nghi Ôn Túc, nhưng mà, chẳng lẽ...

Ôn Túc cười lạnh, nói: “Lúc đó, ngươi tới Liêm gia, ta cược với ngươi, chỉ là để lừa gạt ngươi thôi. Cho dù Liêm gia nhận ngươi, ta cũng sẽ không để cho ngươi bình an ở lại Liêm gia. Ngươi thật khờ, vậy mà còn đến Đông Hải, thậm chí, còn đi trộm sơ đồ bày trận...”

Tiểu Tiểu nói không nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta Tiểu Tiểu, ngươi tưởng ta sẽ bỏ qua ngươi thật sao?” Ôn Túc nở nụ cười, “Ta vì muốn đoạt được thiên hạ, tay đã dính đầy sát nghiệt. Ngươi cho là ta sẽ để ý đến chuyện ngươi báo thù hay không báo thù hay sao? !... Ân oán huê nhau, không ai thiếu nợ ai... Quả nhiên là lời nói buồn cười nhất mà ta từng nghe được!”

Tiểu Tiểu chưa từng thấy bộ dáng này của hắn. Về mặt hắn kiêu ngạo, ngữ khí cực kỳ tàn nhẫn, không hề thanh lãnh cao ngạo giống như ngày xưa. Nàng không tự giác cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên, thân hình Ôn Túc run lên, về mặt kịch biến. Lời muốn nói, đều bị chặn lại ở yết hầu. Chỉ trong một chớp mắt đó, đau đớn bủa bải tràn khắp thân thể, đâm vào tận trong xương cốt, đau thấu tâm can. Hắn lao đảo lui lại mấy bước, bắt đầu thở dốc kịch liệt.

Tiểu Tiểu không hiểu, nhưng thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hoàn toàn tái nhợt, dường như là bị nội thương. Nhưng nhìn bộ dáng lúc trước của hắn, không giống như đã bị nội thương a...

Ôn Túc chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đều biến mất, không thể đứng vững. Hắn quỳ rạp xuống đất, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt, không biết lên tiến lên hay chạy đi. Nàng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhắm hai mắt lại, xoay người bỏ chạy.

Ôn Túc ngẩng đầu, nhìn bóng lưng nàng chạy đi, cười buồn bã.

“... Ta thà để người hận ta...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Không ân không oán

Tiểu Tiểu chạy mãi, cuối cùng cũng dừng chân lại.

Tim đập vẫn chưa bình ổn lại. Tất cả những gì mà nàng nghe thấy vừa nãy, khiến nàng kinh hoàng, lại không biết là giận giữ hay bị thương.

Thật khờ mà, không phải đã nói rõ với chính mình rồi sao. So với chuyện hấn hại nàng thì hấn cứu nàng còn nhiều hơn, nếu nói thù hận, quá mức miễn cưỡng. Hấn nói sự phụ là do hấn giết, bằng công phu của hấn, căn bản không thể làm được mới đúng. Hơn nữa, sự phụ trúng Minh Lôi chương mà chết. Lúc rời khỏi Đông Hải, nàng đã chính mắt nhìn thấy Ôn Tĩnh sử dụng nó. Cho dù nghĩ như thế nào, hung thủ đều phải là Ôn Tĩnh... Tất cả những điều này, không phải nàng đều hiểu rõ rồi sao? Còn về Liêm Chiêu... Là thật hay giả, lại phải phân biệt thế nào?

Một khi đã như vậy, tại sao còn để ý? Từ lúc nào mà nàng lại trở nên ngốc như vậy?

Trước mắt, đột nhiên hiện lên bộ dáng thống khổ quỳ trên đất kia của hấn. Rốt cuộc là hấn bị nội thương, hay là trúng độc?... Ân oán huê nhau, không ai thiếu nợ ai. Dựa theo đạo lý này, nên tính đến ân trước mới đúng... Cho dù như thế nào, trở lại nhìn hấn một cái cũng tốt...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu có thêm dũng khí, xoay người.

Đột nhiên, chung quanh truyền đến động tĩnh rất nhỏ, Tiểu Tiểu mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy bản thân đã bị năm hắc y nhân vây quanh.

Người Nhật Bản?

Chẳng lẽ... Tiểu Tiểu không khỏi hoảng loạn. Hiện tại, nàng tay không tất sát, sao có thể chống lại đám người Nhật Bản này? Hơn nữa, giờ phút này, kêu cứu mạng cũng không thích hợp. Cầu xin tha thứ? Vậy càng...

Nàng còn chưa nghĩ xong, mấy hắc y nhân này đã tiến lên công kích. Nàng đành phải ra tay, hốt hoảng ứng chiến.

Mục đích của đám hắc y nhân này, hiển nhiên là muốn bắt sống, xuống tay đều giữ lại ba phần lực. Chiêu thức sử dụng cũng đều là chiêu bắt người.

Tiểu Tiểu mừng thầm. Tuy rằng võ công của nàng không giỏi, nhưng nói về kỹ năng tránh bị tóm này, không chừng có thể nói là đứng đầu giang hồ. Huống hồ, trên người nàng còn có Tiêm Tú Bách La, rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Sau hai mươi chiêu, đám hắc y nhân này liền phát giác có điều không ổn, thối lui mấy bước, tạo thành một vòng vây lớn quanh nàng. Một người trong số đó, đột nhiên lấy từ trong lòng ra một thứ, dùng sức ném ra.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, chỉ thấy một cái lưới lớn từ trên trời giáng xuống, hướng thẳng vào nàng. Theo bản năng, nàng vươn hai tay lên, định ngăn lại cái gì đó. Nhưng cái lưới này vẫn không hề đi lệch, trùm lên người nàng. Năm hắc y nhân này thay đổi vị trí kéo lưới, khiến chiếc lưới cuộn chặt lấy nàng.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt. Chẳng lẽ nàng sẽ bị bắt như vậy sao? ? ?

Đột nhiên, vài đạo bạch quang bắn đến. Mấy hắc y nhân này nhận ra, ào ào tránh đi.

“Tội Tuyệt Ngân Mang!” Trong chớp mắt đó, Tiểu Tiểu mừng như điên, hô lớn.

Thân ảnh màu bạc phiêu nhiên dạt xuống đất, nhuyễn kiếm rút ra khỏi vỏ, “Xoẹt” vài cái, chém đứt cái lưới kia.

Tiểu Tiểu kích động vạn phần nhìn người tới, nói: “Ngân đại gia!”

Ngân Kiều nghe thấy, giận giữ nói: “Đã bảo đừng gọi là ‘Ngân đại gia’ nữa! Sao mãi không đổi được thế!”

Thân hình hấn chợt lóe lên. Mấy hắc y nhân này bắn ám khí trong tay ra, nhắm thẳng về phía Ngân Kiều.

Ngân Kiều cũng không trốn tránh, chỉ cười cười.

Chỉ thấy, một sợi tơ màu đỏ đánh úp lại, đánh rớt mấy ám khí này. Khi sợi tơ đỏ bay tới, đàn hương trong không khí dần dần tràn ra.

“Nha, hóa ra là Ninja Nhật Bản sao...” Lí Ti nhìn ám khí trên đất, mỉm cười.

Đám hắc y nhân kia thấy hai người này võ công bất phàm, tản ra bốn phía, không dây dưa nữa.

“A!” Lí Ti thờ dài, nói: “Vốn nghe nói Ninja Nhật Bản không cần tôn nghiêm chỉ cần giữ mạng. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền, trốn thoát thật mau a.”

“Nhất gan yếu đuối.” Ngân Kiều cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, “Nha đầu, không bị thương chứ?”

Tiểu Tiểu cảm kích lắc đầu, “Ngân... Không. Tề đại ca, sao các người lại ở đây?”

Ngân Kiều cười nói: “Không ở đây, chẳng lẽ còn ở lại Đông Hải sao? Nhưng mà người a, xem ra là cuộc sống rất sinh động đó. Từ xa đã nghe thấy người ta nói đến ‘Đàn tam huyền nữ hiệp anh dũng cứu người, hiệp can nghĩa đảm, uy chấn quan phủ’...”

“Ha ha, cường đạo, người đã quên mất phần quan trọng nhất là ‘Liên gia công tử tình cũ khó dứt, bắt giữ người yêu, đàn tam huyền nữ hiệp bội tình bạc nghĩa, khéo léo thoát thân’ a!” Lí Ti cười ái muội, nói.

Tiểu Tiểu cứng người lại rồi, này, tin tức này truyền cũng nhanh quá đó! !

“Trở lại chuyện chính. Nha đầu, đám người Nhật Bản này có lai lịch gì, tại sao lại muốn bắt người?” Ngân Kiều thấy nàng xấu hổ, liền thay đổi đề tài.

Bị hỏi như vậy, Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy khó xử, “Bọn họ... Bọn họ hình như là câu kết với Đông Hải hành động...”

“Nha! Có việc này sao?” Lí Ti kinh ngạc, “Nhớ năm đó, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo được sáng lập, là vì muốn chống lại cướp biển Nhật Bản và Triều Tiên. Không ngờ, hôm nay lại có thể kết minh với nhau. Quả nhiên là quên mất tổ tông...”

Ngân Kiều nhún mày, nói: “Toàn phái Đông Hải đã xuống dốc, nhiều lời làm gì. Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi về trước đã.”

“Trở về? Đi đâu?” Tiểu tiểu mờ mịt.

“Cứ đi sẽ biết.” Ngân Kiều cười cười, xoay người cất bước.

Tiểu Tiểu không nghĩ nhiều, đi theo. Lúc sắp bước đi, nàng lại quay đầu, lẳng lặng nhìn con đường. Nhớ tới Ôn Túc dùng khẩu khí vô cùng âm ngoan nói: Tà Tiểu tiểu, người tương ta sẽ bỏ qua cho người thật sao?

Sau đó, lại không tự giác nhớ đến câu kia của Liêm Chiêu: Bắt.

Quả nhiên, so với việc nhận ra nhau thì không quen biết vẫn tốt hơn nhỉ?

.....

Đi được khoảng hai khắc, Tiểu Tiểu sững sờ đứng trước cửa sau một gian kỹ viện.

“Ngân đại gia... Tại sao lần nào người cũng đưa ta đến kỹ viện vậy?” Tiểu Tiểu mở miệng, vô tội hỏi.

Ngân Kiều lập tức tóm lấy lỗ tai nàng, nói: “Ta nhớ lần đầu tiên ta mang người đi, là đến quán rượu!”

Tiểu Tiểu rung rung, nói: “Đại gia tha mạng...”

Lí Ti nở nụ cười, nói: “Tà cô nương, người có điều không biết, tin tức trong thiên hạ quy tụ ở ba nơi chính: Là tửu lâu, quán trà và kỹ viện. Đây cũng là không còn cách nào thôi.”

“Tin tức?” Tiểu Tiểu ngộ ra, “Chẳng lẽ là...”

Lúc này, cửa sau đột nhiên mở ra, một thân ảnh vọt ra, ôm cổ Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu! ! ! Thật tốt quá, người không có việc gì! ! !”

Tiểu Tiểu nhận ra thanh âm kia, kinh ngạc nói: “Diệp Ly sư tỷ!”

Người nọ đúng là Diệp Ly.

Diệp Ly thả lỏng vòng ôm, kích động vô cùng, nói: “Tiểu Tiểu, người không biết chứ. Ngày đó, trên Đông Hải, người biến mất không rõ, ta... Ta bị trách thật lâu a! ! ! Rất thảm đó! ! ! Ta đều nói, cái này cũng không thể trách ta, là do tên hắc y nhân kia mang người đi mà! Lại nói tiếp, tên hắc y nhân

kia là ai a? Khúc phường tung ra nhiều tử muội như vậy, nhưng vẫn không tìm ra được thân phận của hắn, không hợp lý a! ! !”

“A... Đây...” Tiểu Tiểu bắt đầu đi.

“Diệp Ly, có gì thì đi vào rồi nói tiếp.” Ngân Kiều cũng không nhẫn nại nổi nữa, vươn tay, đẩy hai người kia một cái.

Sau khi mọi người đi vào cửa, lập tức đi đến một cái sân yên tĩnh.

Lúc này Tiểu Tiểu mới biết chân tướng mọi chuyện. Hóa ra, sau trận chiến ở Đông Hải hôm đó, Ngân Kiều và Lí Ti liền vội vàng thoát thân, cuối cùng gặp được đám người đang bị tập kích Diệp Ly, cũng biết được tin nàng rơi xuống nước, sau đó tung tích không rõ. Tình thế lúc đó vô cùng khẩn trương, mọi người liền quyết định lên bờ trước, sau đó bàn bạc lại sau.

Vừa đúng lúc đó, quan phủ thu nạp dân chúng Đông Hải. Bọn họ liền lẫn vào đám dân chúng bình thường đi lên bờ. Không ngờ, đúng lúc đó, lệnh truy nã cũng được ban ra, cửa thành bị phong tỏa, đi hay ở cũng không được. Mọi người đành phải tránh tạm ở một phân địa của khúc phường. Mấy ngày nay, khúc phường đã phải rất nhiều người đi tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy chút manh mối nào về nàng. Mọi người sợ thất lạc mất nàng, liền nghĩ ra một diệu kế: Đó là đem sự tích về “Đàn tam huyền nữ hiệp” tâng bốc khắp nơi, biến thành cả thành đều biết. Hơn nữa, chỉ nói tốt, không nói xấu. Cuối cùng biến kẻ làm “Đạo chích” như nàng nói thành nhân tài kiệt xuất văn thao võ lược của võ lâm, trên trời có dưới đất không có.

Ngân Kiều tổng kết nói: “Xem ra, kế sách này dùng rất được. Ngày xưa, trong Anh Hùng Bảo, thấy người chỉ nói mấy câu đã có thể hù chết người, lần này liền giúp người tạo thanh thế. Quả nhiên, người không phụ sự mong đợi của chúng ta. Cứ như thế này, một ngày nào đó, ngay cả lão hoàng đế người cũng có thể hù được a!”

Tiểu Tiểu đối với mấy lời này, chỉ đành bắt đầu đi ngây ngô cười.

“Ha ha, cũng may mà tên Ngụy Khải kia tự rời đi trước. Bằng không, với sự nham hiểm của hắn, hôm nay người làm sao có thể thoát thân đơn giản như thế.” Lí Ti uống một ngụm trà, nói.

“Còn nữa, còn nữa, cái vị đại thiếu gia Liêm gia kia nhất định là khó quên tình cũ, cố tình thả cho Tiểu Tiểu một con đường sống!” Diệp Ly vui vẻ nói thêm vào một câu.

Ngân Kiều và Lí Ti đồng thời nở nụ cười.

“Tiểu Diệp, những lời này của người, nói rất xuôi tai đó.” Ngân Kiều cười nói, “Có phải không nhỉ, nha đầu?”

Tiểu Tiểu cười không nổi, thành thành thật thật nói: “Làm sao có thể chứ...”

“Vì sao không thể?” Diệp Ly đứng dậy, lấy một chồng giấy truy nã ra, “Người xem đi. Đây là ảnh truy nã do chính Liêm gia phát lệnh. Trên này, mặt ai cũng có, chỉ không có người.”

“Hắn cho rằng ta đã chết, cho nên mới không phát lệnh truy nã...”

“Oa, người ngốc à! Ngụy Khải đã thấy người. Hắn và Ngụy Khải là minh hữu, làm sao có thể không biết người còn sống!”

“Vừa rồi hắn còn muốn bắt ta...”

“Hắn là công tử Liêm gia, phụng mệnh triều đình tiêu diệt Đông Hải, nhìn thấy người mà không bắt người, vậy chẳng phải là hắn sẽ không còn tiếng nói trong chốn quan trường nữa hay sao? Ta thấy a, cho dù hôm nay hắn bắt người, không chừng một hôm nào đó, cũng sẽ tìm lý do thả người ra thôi. Nói ngắn gọn lại, câu kia rõ ràng là hắn nói cho người khác nghe!”

“Nhưng mà...”

“‘Nhưng mà’ cái đầu người á! Ta thật không hiểu, không phải người thích hắn sao? Đã thích, cần gì phải đổ hết ý nghĩ xấu lên đầu hắn như thế a? Hắn là người như thế nào, không phải người biết rất rõ sao?”

Tiểu Tiểu không nói nổi.

Diệp Ly đắc ý chống hai tay lên hông, “Hắc hắc, sự thật nhất định giống như lời ta đã nói! Tiểu Tiểu, ta thấy, không bằng người ra tự thú đi! Sau đó, quy thuận triều đình, lập công chuộc tội. Sau này, danh chính ngôn thuận gả vào Liêm gia, cả đời vui vẻ a!”

Diệp Ly vừa nói xong, đã bị Ngân Kiều đánh cho một cái vào đầu.

“Nha đầu điên, hồ ngôn loạn ngữ! Dù thế nào cũng không thể quy thuận triều đình!” Ngân Kiều giận giữ nói.

Diệp Ly xoa xoa đầu mình, có chút không cam lòng.

Lí Ti thu lại ý cười, nói với Tiểu Tiểu: “Không sai. Lần này mặt ngoài thì triều đình nói là thảo phạt Đông Hải, nhưng bên trong lại là vì ‘Cửu Hoàng thần khí’. Chỉ sợ Ngụy Khải đã đem thân phận của người báo lên triều đình. Triều đình sao lại có thể buông tha cho người dễ dàng như thế. Huống hồ, nếu ta đoán không sai, sợ là tôn sư chưa từng nhắc đến với người. Người làm sao có thể quy thuận triều đình. Mà hiện tại, mặc dù người nói người không biết

cái gì, sợ là cũng không có ai tin tưởng. Đúng là tiền thoái lương nan. Nếu như Liêm Chiêu thật sự có ý thả người, vậy người liền nhận lấy phần tâm ý này, cao chạy xa bay mới là thượng sách.”

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng, hơn nửa ngày sau mới phản ứng lại được, gật gật đầu.

Lí Ti thấy sắc mặt của nàng ưu sầu, liền vươn tay ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, nói: “Tà cô nương, những lời vừa rồi, chỉ là đoán, người đừng để trong lòng. Hiện thời, điều quan trọng nhất là phải mau chóng rời khỏi nơi này... Lại nói tiếp, hôm nay, ta và cường đạo này vốn định tới nha môn để trộm lệnh bài ra khỏi thành. Đáng tiếc, xảy ra vài chuyện, không thể đắc thủ. Hiện tại, canh phòng chặt chẽ như vậy, nếu muốn đột nhập vào nha môn, e rằng không dễ...”

Tiểu Tiểu nghe đến đoạn này, tâm lập tức nghiêm túc lại.

Lí Ti tiếp tục nói: “Tuy nhiên, có một chuyện Tà cô nương có thể giúp được chúng ta.”

Tiểu Tiểu không hiểu gì, “Ta? Ta có thể giúp được gì cho các người?”

Lí Ti dùng cây quạt che miệng, cười quyến rũ, “Tất cả cứ giao cho ta là được, ha ha a...”

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy không ổn. Tại sao rõ ràng nàng là “Đàn tam huyền nữ hiệp” gì đó, vậy mà đến lúc quyết định, lại vẫn phải để cho người ta “Bàibố” a? ? ?

.....

~~~~~ Đồng tình với nhân vật hy sinh là Tiểu Tiểu phân cách tuyến ~~~~~

Phía tây thành ba dặm, có một viên trang hoang phế. Nơi này vốn là chỗ của một hộ gia đình giàu có, nhưng mấy năm trước gặp một trận sét, dẫn đến cháy nhà. Đang đêm, cho nên, một nhà mười người đều không còn ai sống sót.

Người trong thành đều kiêng kỵ âm khí nơi này, ngày thường rất ít đến gần.

Lúc Ôn Túc tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong một gian sương phòng trong viên trang hoang phế này. Ở một chỗ cách giường không xa, Ôn Tĩnh đang đứng.

Ôn Túc đứng dậy, ổn định hơi thở, mở miệng nói: “Đạo chủ...”

“Người trúng độc khi nào?” Ôn Tĩnh nhìn hắn, cau mày, hỏi.

Ôn Túc trầm mặc một lát, mở miệng: “Ngày đó, đồ nhi bị trôi tới địa giới của Nam Hải, bị vây trên một hòn đảo vắng. Vì cầu thoát thân, đã uống độc được đặc chế của Nam Hải...”

“‘Thất Sát’?” Ôn Tĩnh vẫn không vui như cũ.

“Dạ.”

Ôn Tĩnh đi đến bên người Ôn Túc, nói: “Cho tới bây giờ, ‘Thất Sát’ không dùng để giết người mà dùng để tra hỏi. Nói cho vi sư biết, người đã làm giao dịch gì với Nam Hải?”

Ôn Túc nghe xong, quỳ xuống, nói: “Đạo chủ thứ tội, ngày đó đồ nhi hứa hẹn giao ra nửa quyển Huyền Nguyệt Tâm Kinh còn lại của Đông Hải, nhờ vậy mới có thể thoát thân. Nhưng xin đạo chủ yên tâm, đồ nhi quyết không bao giờ tiết lộ nửa điểm về nội dung của tâm kinh.”

“Người đã phát độc bao lâu rồi?”

“Ba ngày.”

“Ba ngày... Độc ‘Thất Sát’, trong bảy ngày đầu không hề có chuyện gì xảy ra, chỉ là, sau bảy ngày này, mỗi ngày phát độc một canh giờ, bảy ngày tiếp theo, biến thành hai canh giờ... Đợi đến khi đủ mười hai canh giờ, đó chính là lúc chết. Lão phu và Nam Hải giao thủ nhiều năm. Cho tới bây giờ chưa từng có người nào chịu nổi qua bốn mươi chín ngày. Cái loại thống khổ sống không bằng chết này, người nên hiểu rõ hơn vì vi sư mới phải...” Khẩu khí nói chuyện của Ôn Tĩnh vô cùng lãnh liệt, “Như vậy, người còn tự tin dám nói với vi sư, người sẽ không giao tâm kinh ra nữa không?”

Ôn Túc bình tĩnh gật đầu, “Dạ.”

“Từ nhỏ, người đã lớn lên bên cạnh vi sư. Trên đời này không có ai hiểu người hơn vi sư. Ngày đó, trên Nam Hải, người hoàn toàn có thể tự phá vòng vây. Nếu như vi sư không đoán sai, người là vì tiểu nha đầu kia mới tạm nhân nhượng vì lợi ích chung như thế. Giới cho một phen thâm tình thâm thiết, khiến vi sư thật cảm động!”

“Đạo chủ, đồ nhi tuyệt đối không có ý này. Nàng là người duy nhất trong thiên hạ biết được bí mật về Cửu Hoàng thần khí, bảo vệ cho nàng chu toàn, là nhiệm vụ của đồ nhi.”

“Được, đã là nhiệm vụ, vì sao hôm nay ngươi muốn đuổi những người khác đi, vì sao lại không ra tay bắt nàng?”

Ôn Túc đáp: “Đồ nhi không dự đoán được độc sẽ phát...”

“Ôn Túc...” Ôn Tĩnh thở dài một hơi, “Vi sư không điếc cũng không mù. Ngươi làm cái gì, vi sư không muốn so đo, chính là vì niệm tình thầy trò ta.”

Ôn Túc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Ôn Tĩnh, ngữ khí khiêm tốn thành khẩn, “Đồ nhi quyết không làm ra chuyện phản bội đạo chủ, chỉ là...”

“Chỉ là?” Ánh mắt Ôn Tĩnh hơi hơi nheo lại, có chút lạnh lẽo.

“Chỉ là, đồ nhi chỉ còn sống được ba tháng ngắn ngủi, sợ là không thể tiếp tục hiệp trợ đạo chủ hoàn thành nghiệp lớn...”

“Ngươi...” Ôn Tĩnh kinh ngạc, “Đây là ngươi một lòng muốn chết?”

Ôn Túc không nói chuyện, chỉ trầm mặc.

Ôn Tĩnh nhìn hắn, một lúc sau, thờ dài, “Thôi. Ngươi muốn như thế nào, cứ làm như thế đi...”

Hắn nói xong, phất tay áo đi ra ngoài.

Ôn Túc chậm rãi đứng lên, trên mặt nhìn không ra một tia vui buồn.

Ôn Tĩnh bước ra khỏi cửa, đi vào trong viện, sát khí trong mắt bốc lên, khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này, vài tên hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, quỳ xuống trước mặt hắn. Trong đó có một người tiến lên, thì thầm cái gì.

Về mặt Ôn Tĩnh tối tăm, ngữ khí lạnh lẽo, “Tiếp tục tìm! Bao giờ tìm thấy nàng mới thôi... Ta không cần biết các ngươi sẽ dùng thủ đoạn gì, chỉ cần nàng có thể nói chuyện là được.”

Đám hắc y nhân lĩnh mệnh, tản ra bốn phía.

Ôn Tĩnh phất tay. Vài tên hắc y nhân khác đột nhiên xuất hiện giữa không trung, quỳ xuống đất nghe lệnh.

“Từ này về sau, cho dù Ôn Túc làm cái gì, đều báo lại hết cho ta.”

Mấy người này nhận lệnh, lại biến mất trong bóng đêm.

Ôn Tĩnh chấp tay sau lưng, nhìn ánh trăng.

“Hàn Khanh...” Ôn Tĩnh mang theo hận ý, tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Không thể chê được

Chạng vạng ngày hôm sau, Diệp Chương chuẩn bị một bữa rượu nhậu ở trong phủ, thay Liêm Chiêu tẩy trần.

Diệp Chương giờ chén rượu, cười nói: “Trong trận đánh với Đông Hải, hiền chất dụng binh độc đáo, thật sự khiến cho ta mở mang tầm mắt.”

“Thế bá quá khen.” Liêm Chiêu cúi đầu mỉm cười, nói.

“Lần cuối cùng gặp ngươi, ngươi còn chưa đủ mười tuổi. Quả nhiên thời gian thấm thoát trôi đi a... Đúng rồi, hiền chất đã qua quan lễ, tên tự* là gì?”
Diệp Chương hỏi.

(* Tên tự: Tên chữ, ngoài tên của mình, còn có tên khác có liên quan về mặt ý nghĩa của tên chính, gọi là tên tự)

Liêm Chiêu cung kính đáp: “Tự Châm”

“Chữ Chiêu mang nghĩa khuyến khích, chữ Châm mang ý khuyên răn. Lệnh tôn đối với ngươi có kỳ vọng rất cao a.” Diệp Chương cười nói, “Lại nói tiếp, ta và lệnh tôn lâu ngày không gặp. Nghe nói hần lĩnh mệnh đến biên giới Tây Hạ trấn thủ. Lần từ biệt này, không biết đến khi nào mới có thể gặp

lại.” Diệp Chương hỏi.

Liêm Chiêu trả lời, “Gia phụ cũng thường nhắc tới thế bá, nói là nhất định phải tìm cơ hội để cùng thế bá luận bàn võ nghệ.”

“Ha ha, đúng là nên tìm một cơ hội.”

Hai người hàn huyên, trong lúc đó có kính nhau vài chén rượu, đợi khi uống hết rượu và đồ nhắm, Liêm Chiêu mở miệng: “Liêm Chiêu có một chuyện không rõ, có thể nhờ thế bá chỉ điểm một chút?”

“Mời nói.”

Liêm Chiêu cân nhắc một lát, nói: “Thế bá có quen biết ‘Quý Sư’?”

Nghe thấy câu đó, chén rượu của Diệp Chương ngừng lại, nhưng vẻ mặt vẫn giữ ý cười trong suốt như cũ, “Ngày xưa ta chính là môn hạ dưới trướng của nguyên soái Nhạc Phi, cũng có duyên gặp mặt với ‘Quý Sư’, nhưng muốn nói là quen biết thì hơi...”

Liêm Chiêu gật gật đầu, nói: “Chuyện đêm qua, ta nghe người trong phủ nói. Thế bá mơ hồ nhắc đến chuyện ‘Quý Sư’ và ‘Thần mâu Lịch Tuyền’... ‘Quý Sư’ có liên quan tới án mạng trong triều, thế bá có biết chút gì hay không?”

Diệp Chương đặt chén xuống, mở miệng nói: “Chuyện đêm qua, là do ta sơ sẩy, chưa nói rõ với hiền chất. Hiền chất có biết, trọng âm song đao Ôn Túc của Đông Hải kia, rất giống với ‘Quý Sư’?”

Liêm Chiêu nhú mày, “Rất giống là có ý gì?”

“Không chỉ dung mạo, ngay cả cách nói chuyện đi đứng đều giống đến chín phần.” Diệp Chương nói, “Bộ hạ cũ của Nhạc Phi nguyên soái, đều là huynh đệ tốt trọng tình trọng nghĩa. Ta đối với chuyện ‘Quý Sư’ giết người vốn đã hoài nghi. Cho nên, sau khi nhìn thấy lệnh truy nã kia, ta liền lập ra kế hoạch lần này, dự Ôn Túc mắc câu. Quả nhiên, không ngoài dự liệu, hắn mới là hung thủ đã sát hại mệnh quan triều đình.”

Liêm Chiêu nghe xong, trầm mặc.

“Mặc dù, không ai có thể ngờ được, trong thiên hạ lại có hai người giống nhau đến thế. Đông Hải kia mưu tính sâu xa, khiến lòng người lạnh ngắt a...” Diệp Chương tiếp tục nói, “Ta vốn định bắt lấy tặc nhân kia, sau đó báo cáo lại chân tướng với triều đình. Không ngờ, hắn vậy mà lại cấu kết với đám người Nhật Bản, may mắn thoát thân. Lần sau, nếu muốn bắt hắn, chỉ sợ không dễ dàng như vậy...”

“Thế bá yên tâm, chuyện lưng bát, giao cho Liêm Chiêu là được rồi.” Liêm Chiêu cười cười, hỏi, “Nghe người trong phủ nói, mục đích lần này của Ôn Túc là vì ‘Thần mâu Lịch Tuyền’. Thần mâu này là binh khí ngày xưa của Nhạc Phi nguyên soái. Liêm Chiêu từ lâu đã muốn nhìn thấy phong thái của nó, không biết hôm nay có cơ hội thấy hay không?”

Diệp Chương nở nụ cười, “Ha ha ha, hiền chất, ngươi cũng bị ta lừa, ta đâu có cái ‘Thần mâu Lịch Tuyền’ gì gì đó a! Đều là dùng để lừa tặc nhân thôi! Binh khí của Nhạc Phi nguyên soái đến nay thất lạc không rõ, thực làm cho người ta tiếc hận a...”

Liêm Chiêu ngược mắt, mỉm cười, “Đúng vậy.”

Diệp Chương nhắc bầu rượu, rót cho Liêm Chiêu một chén, cười nói: “Lại nói tiếp, ta cũng có một chuyện, muốn hỏi hiền chất một chút.”

“Không dám.” Liêm Chiêu nhẹ nhàng đỡ lấy bầu rượu, nói.

Diệp Chương tự rót cho mình một ly, nói: “Ngươi và ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ kia, rốt cục có quan hệ gì?”

Liêm Chiêu kinh hãi, không đáp được.

Diệp Chương cười, nâng chén rượu, kính hân, nói: “Hay thật sự như người ta nói, ngươi vì tư tình nhi nữ, mới lưng bát nàng?”

“Tuyệt đối không có việc này.” Liêm Chiêu đáp nhanh chóng.

“Nga, như vậy a, rốt cục thì vị nữ hiệp kia đã làm cái gì?”

Vấn đề này của Diệp Chương, Liêm Chiêu không thể trả lời, chỉ đành trầm mặc uống hết chén rượu.

“Xem ra hiền chất không muốn trả lời... Ha ha a, người lớn tuổi, thường có chút hiếu kỳ, thật sự là thói quen không tốt a.” Diệp Chương lắc đầu.

Liêm Chiêu cười yếu ớt, “Thế bá làm quan nhiều năm, đối với chuyện trên quan trường, tất nhiên so với Liêm Chiêu càng hiểu rõ hơn.”

Diệp Chương gật đầu, “Ăn một nhiều, cũng học được nhiều khôn ngoan hơn.”

Giữa hai người, đột nhiên trầm mặc, như có một vách tường vô hình chắn giữa, đến lúc này không cách nào đột phá.

.....

Đợi đến đêm thì bữa cơm đó cũng chấm dứt, Diệp Chương trở lại phòng mình, suy nghĩ rất lâu. Mới vừa rồi, trong lời nói của Liêm Chiêu rõ ràng có che giấu điều gì đó, vì vậy không thể không đề phòng.

Hắn chậm rãi đi đến trước giường, vươn tay đập mạnh một cái lên mép giường. Chỉ thấy, ván giường kia kêu lên một cái, một thanh trường thương hiện ra trong tầm mắt. Cây thương kia làm từ thép tinh luyện, toàn thân màu ngân bạch, uy phong凛凛. Mặc dù ẩn mình dưới ván giường, cũng không làm giảm được sự sắc bén, ánh quang chói mắt.

“Lịch Tuyền...” Diệp Chương vươn tay, vỗ nhẹ lên trường thương, tiện đà than thở một tiếng.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên. Diệp Chương lập tức đóng lại cơ quan, cất giấu trường thương cẩn thận. Hắn đứng dậy mở cửa, đã thấy quản gia cầm một phong thư, mặt mày ưu sầu nhìn hắn.

Diệp Chương hỏi mới biết, phong thư này chính là do một cô nương ở “Lư Vân các” đưa tới. “Lư Vân các” là kỹ viện lớn nhất trong thành, là nơi yên hoa. Thân làm tri phủ, tất nhiên phải tránh xa chỗ này. Hôm nay, lại có cô nương đến truyền tin, chà trách quản gia lại thấy nghi hoặc.

Diệp Chương cũng không biết có trò gì trong đó, liền bảo quản gia lui ra, mở thư ra đọc.

Một lát sau, thần sắc của hắn khẽ biến, nhưng bên trong đôi mắt lại dần dần hiện lên ý cười. Hắn buông thư, thoáng suy nghĩ, đặt thư lên bàn, uống một chén trà tiêu thực. Sau đó, lập tức đi ra khỏi cửa.

Diệp Chương phân phó vài câu, liền ra khỏi phủ. Trong đêm mùa hạ, trên đường có không ít người đi tản bộ hóng mát. Đi được khoảng một khắc, hắn ngừng lại trước cửa kỹ viện lớn nhất trong thành.

“Lư Vân các”, chỗ này vốn là nơi yên hoa. Hắn thân là mệnh quan triều đình lâu năm, giữ mình trong sạch, tất nhiên là cũng chưa từng tới. Nhưng tới nay, dường như hắn có điều gì đó vui vẻ, mỉm cười đẩy cửa đi vào.

Cô nương trong phường thấy hắn, không nói câu nào, lập tức đưa hắn tới một gian phòng khách.

Vừa bước vào cửa, đã thấy trong phòng khách kia có một bàn bát tiên, bên trên để rượu ngon và thức ăn thơm lừng. Bên bàn, có một cô nương quần áo mộc mạc đang ngồi, mỉm cười nhìn hắn.

Diệp Chương nhìn thấy nàng, cười ôm quyền, nói: “Tả nữ hiệp gửi thư mời bản quan đến nơi yên hoa này, không biết có gì chỉ giáo.”

Tiểu Tiểu đứng dậy, nói: “Diệp đại nhân đừng khách khí, mời ngồi a!”

Diệp Chương vừa ngồi xuống, đã thấy một mỹ nhân mặc hoa phục tiến lên, giúp hắn rót rượu.

Tiểu Tiểu cười cười, mở miệng nói: “Diệp đại nhân, lần này ta mời ngài đến, là muốn bàn với ngài về một cái nhân tình.”

“Nữ hiệp mời nói.” Diệp Chương nói.

“Diệp đại nhân chắc vẫn nhớ, ta đã từng cứu lệnh ái.” Tiểu Tiểu ngẩng mặt lên, nói xong lời kịch.

“Đương nhiên.” Diệp Chương gật đầu.

“Như vậy, Diệp đại nhân, ngài xem, dùng phần nhân tình này đổi lấy lệnh bài ra khỏi thành, thế nào?” Tiểu Tiểu nói.

Diệp Chương nở nụ cười, nói: “Nữ hiệp nói giỡn rồi. Nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, chưa từng làm chuyện gì phi pháp, sao phải sốt ruột rồi thành như vậy. Tuy rằng thành này đang bị phong tỏa, nhưng cũng chỉ không lâu nữa, chắc chắn sẽ mở ra. Chỉ bằng nữ hiệp cứ ở lại trong thành mấy ngày, cũng để cho bản quan có thể biểu lộ tâm ý, đợi cổng thành mở, lại đi cũng không muộn a.”

Tiểu Tiểu đã biết việc này sẽ không dễ dàng như thế. Nàng nhìn Diệp Chương, không khỏi bắt đầu khẩn trương. Còn tưởng rằng Lí Ti có ý kiến gì hay ho, hóa ra là mời Diệp Chương đến gặp mặt làm giao dịch. Tuy rằng hiện tại nàng vẫn là đại hiệp, toàn thành đều biết. Nhưng ai có thể cam đoan Diệp Chương nhất định sẽ nể tình? Ai... Quên đi, nàng cứ diễn theo lời kịch Lí Ti đã dạy vậy...

Nàng thờ dãi, lắc đầu nói: “Diệp đại nhân, người sáng mắt không nói tiếng lóng. Đêm qua Đông Hải xâm nhập gia môn, lại bắt cóc lệnh ái, mục đích, là vì ‘Thần mâu Lịch Tuyền’ ngày xưa của Nhạc phi nguyên soái đi...”

Diệp Chương nhíu mày, “Cái đó cũng chỉ là lời đồn thôi...”

“Đại nhân không cần khẩn trương. Đã là lời đồn, truyền tới nhanh mà biến mất cũng nhanh.” Tiểu Tiểu cười nói, “Tuy nhiên, theo ta được biết, cho đến nay, Đông Hải đều muốn tìm được ‘Cửu Hoàng thần khí’...”

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Diệp Chương liền thay đổi.

“Không dối gạt đại nhân, lý do triều đình tiêu diệt Đông Hải, lý do ta luôn bị triều đình lưng bắt, cùng với lý do hôm qua đại nhân bị Đông Hải tập kích, sợ là cùng một cái. Chỉ là, lý do này cũng là chuyện bí mật trọng đại, không thể nói ra cho thế nhân biết. Hiện tại, đại nhân hẳn tâm thấy ta mang tội danh

“Có lẽ có” rồi mất mạng trong thành sao?” Tiểu Tiểu nói xong, chờ Diệp Chương phản ứng.

(* Có lẽ có: Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tàn Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tàn Cối có căn cứ gì không, Tàn Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Diệp Chương nói: “Nữ hiệp nói việc này cho bản quan biết, không sợ bản quan sẽ...”

Tiểu Tiểu cũng cười: “Diệp đại nhân một mình đến gặp ta, nhất định sẽ không bắt ta, không phải sao?”

Diệp Chương nở nụ cười, bưng chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch, “Tả nữ hiệp quả nhiên có phong thái đại hiệp.” Lập tức, thờ dài, “Chỉ tiếc, Diệp mỗ là mệnh quan triều đình. Nếu nữ hiệp đắc tội với triều đình, bản quan không có lý do gì để thả nữ hiệp ra khỏi thành. Việc tối nay, bản quan coi như trên đường gặp lại cố nhân, uống chút rượu. Như vậy, bản quan cáo từ.”

Diệp Chương đặt chén rượu xuống bàn, đứng dậy, xoay người định đi.

Lúc này, chỉ thấy cửa phòng mở ra, Ngân Kiều và Lí Ti cùng đi đến, vẻ mặt tươi cười, nhưng khí thế tỏa ra lại khiến cho người ta kinh sợ.

Diệp Chương thấy thế, nhú mày.

Lí Ti cười nói: “Diệp đại nhân, nếu đã đến, cần gì phải sốt ruột đi nhanh như vậy? Đợi ta vì ngài hát một khúc, lấy rượu giúp vui thế nào?”

Diệp Chương đánh giá nàng một phen, nói: “ ‘Quý Mối’ nói đùa rồi. Bản quan không dám đương nổi.”

Lí Ti cười quyến rũ, “Đại nhân, ta và cường đạo kia cũng không phải là đại hiệp gì đó. Ngài tự mình đi gặp, dũng khí cũng lớn đó. Nếu đại nhân không chịu giao ra lệnh bài, chúng ta cũng chỉ còn cách bắt cóc ngài.”

Diệp Chương không hề ngần ngại, mở miệng nói: “Hôm nay bản quan cho dù chết, cũng sẽ không khuất phục trước đám tặc nhân các ngươi.”

Ngay từ đầu, kế hoạch của Lí Ti đã là như vậy, dùng nhân tình xin Diệp Chương giao ra lệnh bài. Nếu như Diệp Chương cự tuyệt, liền dùng võ lực uy hiếp. Tuy đây là kế hoạch tốt, đi tới bước này, Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng lại có chút vui mừng. Trên đời này, chỗ nào chả giống nhau, có người xấu thì cũng có người tốt. Cho dù là trên quan trường, cũng không phải cũng có một vị quan chính khí thanh liêm như vậy hay sao? Tuy nhiên a... Coi về, lập trường hiện tại của nàng là theo phe người xấu... Ân... Nên cao hứng sao?

Ai, bất luận như thế nào, dù sao Diệp Chương cũng đã từng cứu nàng, nếu đi theo Lí Ti và Ngân Kiều bắt cóc hần, vậy thì quá không tốt rồi. Nhưng mà, tính tình Diệp Chương cương trực như vậy, muốn bảo hần thay đổi tâm ý, chỉ sợ quá khó...

Tiểu Tiểu nhìn tình thế khản trương trước mặt, đau khổ suy tư, sau đó, nở nụ cười.

“Diệp đại nhân, xin hỏi, ngài và gia sư, có quen biết chứ?” Tiểu Tiểu đi đến bên cạnh Diệp Chương, mở miệng nói.

Diệp Chương nhú mày, “Xin hỏi, tôn sư là?”

Tiểu Tiểu mỉm môi cười, “Quý Sư ‘Hàn Khanh’.”

Ai cũng không thể dự đoán được nàng sẽ nói ra những lời này. Lí Ti và Ngân Kiều đều kinh sợ, không thể ứng đối.

Diệp Chương nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Ngươi là đệ tử của ‘Quý Sư’?”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Đúng vậy.”

Diệp Chương nhú mày, “Ta với tôn sư chỉ là có chút quen biết, cũng không thân thuộc lắm...”

“Đại nhân...” Tiểu Tiểu cười, “Ta cũng không có ác ý a. Ta từng vào trong thư phòng của đại nhân, thấy được ảnh truy nã của trọng âm song đao Ôn Túc. Lúc đó, ta liền tò mò, tội phạm truy nã nhiều như thế, tại sao đại nhân lại cố tình đặt tám truy nã này lên bàn, rất không bình thường. Đợi đến đêm qua, ta mới đoán được vài phần... Diện mạo của Đông Hải Ôn Túc và gia sư có đến chín phần tương tự. Mà đêm qua, hần lại mặc văn bào đạo gia để giả dạng. Điều này không thể không khiến ta nhớ đến mấy vụ án mạng ly kỳ trong triều gần đây... Ta đã hoài nghi từ lâu, hóa ra là do Ôn Túc giả trang gia sư gây nên.” Lúc Tiểu Tiểu nói những lời này, trong lòng thê lương, ngữ khí cũng vì thế mà trầm xuống.

Diệp Chương nghe thấy mấy lời này, trên mặt liền hiện lên nét kinh ngạc.

Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Đêm qua thấy đại nhân dẫn binh lính vây công Ôn Túc, tất nhiên là đã có thể nhìn thấu quý kế của hần. Nếu không phải rất thân quen với gia sư, sao có thể nhìn thấu chứ?”

Diệp Chương nghe xong, tinh tế cân nhắc một lúc, mới nói: “Quả nhiên ngươi là đệ tử của Hàn Khanh?”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Nếu không phải như vậy, ta sao có thể biết bí mật của ‘Cửu Hoàng thần khí’ chứ?... Chỉ tiếc, gia sư tuổi trẻ khí thịnh, gây thù hằn vô số. Vì muốn bảo toàn bí mật, từ khi ta bắt đầu hành tẩu giang hồ đến nay, luôn luôn không dám nhắc tới danh hào của gia sư. Đại nhân cho rằng, ta sẽ dùng loại chuyện này để lừa gạt đại nhân hay sao? Nếu đại nhân còn chưa tin, vậy thì cứ hỏi phủ nhờ Liêm gia công tử chứng thực.”

Diệp Chương lúc này mới tin tưởng, “Không ngờ, hắn có thể dạy dỗ được một đệ tử như ngươi! Hắn hiện đang ở nơi nào?”

Tiểu Tiểu cúi mặt, “Gia sư đã qua đời.”

Tin tức này là lần đầu tiên nàng nói ra miệng, ngay cả Ngân Kiều và Lí Ti cũng bị dọa theo.

(Ủa? Không phải nói với Thạch Nhạc Nhi rồi sao?)

“Hắn chết rồi?” Ngân Kiều hô lên, “Không thể nào, hắn chết như thế nào?”

Tiểu Tiểu suy nghĩ mãi, “Ta cũng đang đi tìm hung thủ sát hại sư phụ... Cả đời sư phụ vì ‘Cửu Hoàng thần khí’ mà mệt mỏi, tâm nguyện duy nhất chính là không muốn để những binh khí này gây họa cho nhân gian. Tiểu Tiểu bất tài, không thể hoàn thành tâm nguyện của sư phụ. Hiện tại, Thần Tiêu phái hồi triều. Triều đình vì muốn có thần khí, gây chiến khắp nơi. Nếu như sư phụ trên trời có linh, chỉ sợ...”

Tiểu Tiểu vừa nói, vừa nhìn sắc mặt Diệp Chương.

Thần sắc của Diệp Chương có chút biến đổi, giống như thương tâm. Hắn thở dài một tiếng, nói: “Không ngờ, từ biệt năm đó chính là vĩnh biệt. Hàn huynh đệ dụng tâm lương khổ. Ta chỉ hận bản thân mình thế đơn lực mỏng, không giúp được hắn a!”

“...” Tiểu Tiểu cũng không nghĩ tới, Diệp Chương lại cảm khái như vậy, nhất thời không nói thêm được gì.

“Nữ hiệp yên tâm, nếu là như thế, bản quan quyết không để người rơi vào trong tay Thần Tiêu phái!” Diệp Chương tàn khóc, nói, “Tuy nhiên... Bản quan có một thỉnh cầu.”

“Đại nhân cứ nói.” Tiểu Tiểu lập tức nói tiếp.

“Mong người có thể mang theo tiểu nữ cùng nhau rời đi.”

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, “Tri Huệ tiểu thư?”

“Không sai...” Diệp Chương nhẹ nhàng cười nói, “Tri Huệ là nữ nhi duy nhất của bản quan. Tình thế hiện giờ, bản quan giữ nàng bên người, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm. Mong nữ hiệp mang nàng đi tới một nơi.”

“Đi đâu?” Tiểu Tiểu hỏi.

Diệp Chương nghĩ ngợi, nói: “Địa phương kia hẻo lánh, đợi bản quan về ra bản đồ, sẽ thương nghị với các vị sau. Việc ra khỏi thành không nên làm qua loa. Bản quan đi về trước, giúp các vị an bài, đợi tất cả làm xong, bản quan liền cho người tới thông báo cho các vị.”

“Khoan đã!” Ngân Kiều tiến lên một bước, nói, “Không có bằng chứng, người cứ đi như vậy, ai biết có phải người sẽ bán đứng chúng ta hay không?!”

Diệp Chương vươn tay, lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài, nói: “Đây là lệnh bài để ra khỏi thành, ta giao trước cho các vị. Nếu như các vị không tin ta, có thể tự ra khỏi thành. Tuy nhiên, hiện giờ giới nghiêm toàn thành, cho dù có lệnh bài trong tay, cũng vẫn sẽ bị quan quân kiểm tra. Tự giải quyết cho tốt.”

Diệp Chương nói xong, cất bước đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu thở ra một hơi, cười cười.

“Tà cô nương!” Lí Ti cười, nắm lấy vai nàng, “Quả nhiên là người nhanh mồm nhanh miệng, thông minh cơ trí, khiến ta rất khâm phục! Quả nhiên không đánh mà thắng a!”

“Đâu có đâu có...” Tiểu Tiểu vội vàng nói.

Ngân Kiều lại cau mày, mở miệng nói: “Nha đầu, người nói ‘Quý Sư’ đã chết... Là thật sao?”

Lời này vừa nói ra, Lí Ti liền thu liễm lại vẻ tức giận, nghiêm túc nhìn Tiểu Tiểu.

Trong lòng Tiểu Tiểu dâng lên một tia chua xót, gật đầu.

“Rốt cục là ai?! Trong thiên hạ này, ai có thể giết hắn?!” Ngân Kiều kích động nói.

Tiểu Tiểu trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu, nghiêm túc trả lời: “Trước lúc ra đi, sư phụ không hề nói gì với ta...”

Ngân Kiều và Lí Ti hai mặt nhìn nhau, biết hỏi không ra kết quả, chỉ đành từ bỏ.

.....

~~~~~ Liêm Chiêu đã đi trên con đường phúc hắc không lối về phân cách tuyến ~~~~~

Sau khi Diệp Chương hồi phủ, liền trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Một gia tướng của Liêm gia đứng ở nơi bí mật gần đó, nhìn thấy Diệp Chương tắt đèn, liền nhanh chân rời đi, đi tới phòng của Liêm Chiêu.

“Công tử, Diệp đại nhân đã trở lại.”

Liêm Chiêu nâng chén trà, uống một ngụm, hỏi: “Thế nào?”

“Diệp đại nhân đi vào ‘Lưu Vân các’ ngồi một lát liền đi ra. Hiện tại đã đi ngủ.” Gia tướng trả lời.

Liêm Chiêu cúi đầu, nhìn bức thư đã được chép ra trong tay. Đây đúng là bản sao của bức thư Diệp Chương đã đặt trên bàn. Trên thư viết, lúc trước Diệp Chương từng thu nhận một thiếu nữ bị thất lạc người thân, không ngờ sau này gặp phải biến cố, rơi vào nơi phong trần. Hôm nay viết thư này, xin Diệp Chương giúp đỡ. Đúng như lời nói trong thư, nàng kia đang ở “Lưu Vân các”. Diệp Chương thật sự cũng đã tới “Lưu Vân các”, xem ra chuyện này là đúng. Nhưng chuyện hắn không hiểu là, trên thư này không hề để lại danh tính, đã thế lại có một đoạn miêu tả rất tỉ mỉ chi tiết, nào là tháng sáu nắng to, ngồi trên đất khóc lớn, bụng đói kêu vang, tiểu thư thương hại...

Hắn cố gắng suy nghĩ một lát, thật sự không nghĩ ra điều gì, nhân tiện nói: “Được rồi, không còn việc gì nữa, ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Liêm Chiêu gật đầu, trả lời.

“Dạ, công tử.”

Gia tướng đang định lui ra, Liêm Chiêu lại nghĩ ra cái gì, mở miệng kêu: “Đợi chút.”

Gia tướng nghe vậy dừng lại, “Công tử còn điều gì cần phân phó?”

“Tang vật Đông Hải, đều đã đưa về?”

Gia tướng kia trả lời chi tiết: “Đều đã vận chuyển về. Hiện tại đặt ở trong kho hàng của phủ nha.”

Liêm Chiêu gật đầu, “Vậy là tốt rồi, không có việc gì.”

Gia tướng lui ra.

Liêm Chiêu đứng dậy, nhìn sắc trời.

Nghĩ lại thì, đồ đạc của nàng, có mấy đâu?

.....

Tác giả có lời muốn nói: Chư vị độc giả đại nhân đợi lâu!! Hô ly ta rốt cục đã trở lại!! Khụ khụ khụ...

Hôm nay xin dâng lên một lời với mọi người ~~~ nha nha nha ~~~

Hô Ly: Thật ra, mọi người có phải rất tò mò hỏi Diễm Nương có thực sự yêu Thích Hàm hay không? Có phải mọi người rất tò mò vì sao Diễm Nương không thương Thích Hàm phải không? Có phải mọi người rất tò mò vì sao Vương Diễm Nương không cần soái ca lại thích nông phu hay không a?

Ha ha ha ~~~ Thật ra! Đáp án chỉ có một!! Người Vương Diễm Nương yêu là —— Tịch phu nhân!!

Thiết kế kịch tình:

Tịch phu nhân (rưng rưng, tươi đẹp): Diễm Nương muội muội, ngươi và ta bạc mệnh, chỉ đành dựa vào nam nhân mới có thể thoát khỏi nơi phong trần này. Hôm nay tỷ tỷ gả vào Anh Hùng Bảo, từ nay về sau, sẽ không thể cùng muội muội đánh đàn ca múa... Muội muội không cần thương tâm, nhất định muội muội cũng có thể tìm được lương quân như ý...

Diễm nương (bình tĩnh, thân nhiên): Tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta, ta sẽ tự chiêu cố tốt bản thân... Chỉ cần có duyên, chắc chắn chúng ta có ngày gặp lại.

Tịch phu nhân (sắc đẹp, ưu thương, hoa lệ xoay người)

Diễm Nương (Độc thoại): Ngày đó, một thân giá y kia, đâm đau mắt ta. Trong nháy mắt nàng xoay người, thiên địa của ta liền đảo lộn. Từ nay về sau, không còn người nào biết ta đau lòng, cũng không còn người nào biết ta thương nhớ. Tịch, ngươi nói muốn ta gả cho lương quân như ý. Nhưng ngươi cũng biết, nam tử trong thiên hạ, với ta, cũng chỉ là bụi đất. Tịch, ngươi cũng biết, ngươi chiếm tâm ta. Đời này kiếp này, không thể dung thêm bất kỳ ai khác...

~~~~~ Ta bị sét của chính mình đánh cho cháy xém phân cách tuyến ~~~~~

Hồ Ly: A a a a ~~~ Hiện tại mọi người đã biết, tất cả mọi hành động của Diễm Nương chỉ là vì cam chịu mà thôi...

Na Chích quần: Đây cũng là giải thích khá ổn, lý giải vì sao Tịch phu nhân muốn thu dưỡng Triệu Nhan. Triệu Nhan lại đối với Tịch phu nhân khẳng khái một mực!

Hồ Ly: Thuận lý thành chương!

Na Chích: Ứng đối hoàn mỹ!

Na Chích & Hồ Ly: Chân tướng chỉ có một! ! !

Quần chúng: Đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi. Tỉnh ngủ, nhớ sửa lại đó... ==

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Có mặt khắp nơi

Đàn tam huyền nữ hiệp kinh động thành nhỏ vô danh này. Đây vốn là nơi trừ trước đến nay chưa từng xuất hiện một tin tức lớn như thế. Nhưng chỉ vài ngày sau, ngoại trừ có người đồn đãi kho hàng của phủ nha bị mất trộm, tất cả đều yên ổn lại. Không ít người đoán, đàn tam huyền nữ hiệp kia, sợ là đã rời đi rồi. Chuyện bàn luận về đàn tam huyền nữ hiệp cũng từ đó mà dần dần lắng xuống.

Dân chúng trong thành nhàm chán mấy ngày, đột nhiên lại có một đề tài mới.

Nói là, tri phủ Diệp Chương của thành này, ngày xưa từng cứu giúp một vị cô nương. Thân thể cô nương kia rất đáng thương, gia cảnh khốn khổ, cha mẹ nhiễm bệnh, vì trả nợ, đau đớn ủy khuất bán thân vào kỹ viện, lăn lộn phong trần. Mấy ngày trước, bệnh tình cha mẹ cô nương kia nguy kịch, lại vướng khế ước bán thân không thể trở về, biết được Diệp Chương chính là tri phủ nơi này, liền viết thư xin giúp đỡ. Diệp tri phủ trạch tâm nhân hậu, liền ra tay an bày mọi việc. Không chỉ chuộc thân cho cô nương này khỏi “Lưu Vân các”, mà còn lập tức chuẩn bị xe ngựa, đưa cô nương này hồi hương.

Sáng sớm, dân chúng trong thành liền tụ tập ở gần cửa thành, xem náo nhiệt.

Diệp Chương ngày thường làm quan thanh liêm, hôm nay lại rất phô trương. Chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, mỗi chiếc đều dùng hai con ngựa kéo. Một bên chở người, một bên chất hành lý. Ngoại trừ mã phu đánh xe, còn có ba người đi theo hầu hạ, và hai nha hoàn.

Có người cảm kích liền đứng ra giải thích. Hóa ra, là cô nương kia trước đây nói dối cha mẹ, chưa từng nói ra chuyện mình lưu lạc phong trần, chỉ nói là mình được gả vào gia đình giàu có. Hiện tại, cha mẹ cô nương kia bệnh tình nguy kịch, lời nói dối này, đành phải tiếp tục thực hiện.

Dân chúng nghe thấy, lập tức thôn thức, không còn ai đi chất vấn việc Diệp Chương đã làm.

Liêm Chiêm tất nhiên cũng nhận được tin tức. Diệp Chương cũng đã đưa việc này cho hần xin phép, lại trình ra hộ tịch của mấy người kia. Thủ tục đầy đủ, không hề có chút sơ hở. Sự kiện “Lưu Vân các” kia, Liêm Chiêu cũng biết, cho nên chuyện này thuận lý thành chương, hợp tình hợp lý. Điều duy nhất khiến hần nghi ngờ chính là Diệp Chương cho nữ nhi của mình đi theo đoàn hộ tống ra khỏi thành, nói là muốn nữ nhi thay hần gặp mặt cố nhân, xem như làm hết lễ nghĩa. Tuy Liêm Chiêu cảm thấy “Lễ nghĩa” như vậy không khỏi có chút qua loa, nhưng dù sao tác phong làm việc của mỗi người đều khác nhau, cho nên chuyện ra khỏi thành xem như quyết định như thế.

Tuy nhiên, thủ tục vẫn không thể tránh được. Liêm Chiêu sớm đã dẫn người đến canh giữ ở cổng thành, kiểm tra vật phẩm thực hư trên xe.

Diệp Chương thấy hần, cười áy náy, “Hiền chất lo lắng rồi.”

Liêm Chiêu mỉm cười, nói: “Thế bá là tri phủ, hành động này của Liêm Chiêu mạo phạm rồi.”

Diệp Chương lắc đầu, “Đâu có. Trong lúc đầu sóng ngọn gió này, bản quan lại muốn đưa người ra khỏi thành, nghĩ lại thấy thật hổ thẹn. Nhưng sinh tử là chuyện trọng đại, không thể không làm thế a...”

Liêm Chiêu gật đầu, “Lời thế bá nói rất đúng.”

Trong lúc hai người nói chuyện, thị vệ đã lên xe ngựa kiểm tra một hồi, lại nhìn những người xin ra khỏi thành kia so sánh với hộ tịch một lúc, thấy không có nhầm lẫn gì, liền đi về phía Liêm Chiêu báo cáo một tiếng.

Liêm Chiêu nghe thấy vậy, ngược mắt nhìn đoàn người ra khỏi thành kia.

Muốn ra khỏi thành, tất cả mọi người đều phải xuống xe ngựa để kiểm tra. Chỉ thấy cô nương phong trần trong lời đồn kia bước xuống xe ngựa, vờn tay kéo lấy nữ nhi của Diệp Chương xuống theo.

Chỉ thấy nàng kia mặc một thân y phục màu hồng cánh sen, quần lụa mỏng màu tím nhạt, kết dây trang trí, hoa mỹ vô cùng. Nàng vẫn kiểu tóc Tùy Vân kế*, trên đó cắm ba cây trâm lưu ly, toát ra khí chất diễm trần thoát tục. Mặt mày nàng kia trang điểm cẩn thận, phấn bôi một lớp nhạt, mi như viễn sơn, mắt như xuân thủy, má phớt mềm mại, môi đỏ hoa đào, rất là quyến rũ. Nhìn cách trang điểm, không nhận ra được tuổi thật của nàng. Nhưng xem dáng người, cũng chỉ khoảng mười tám tuổi.

(* Tùy vân kế)

Cô nương kia thấy có người nhìn mình, liền cúi đầu, giống như e lệ.

Kiểm tra thực hư hoàn tất, nàng liền vội vàng lên ngựa, không ngờ lại dẫm chân vào vạt váy, thân hình nghiêng đi một cái, sắp sửa ngã xuống. Ngay trong lúc nguy hiểm đó, chân trái nàng điểm một cái, xoay người một chút, đứng vững thân mình. Nàng khẽ thở dài một hơi, đuôi lông mày hơi nhếch lên, cười cười.

Trong nháy mắt kia, Liêm Chiêu đột nhiên cảm thấy người trước mắt này dường như đã từng quen biết. Sau lớp trang điểm cẩn thận kia, đặc ý rất nhỏ, hiện lên trong mắt, lờ lờ tỏa sáng. Lúc nàng cười rộ lên, đúng là như thế.

Ý niệm này thoáng qua, hần đột nhiên kinh hãi, nỗi lòng thoáng chốc loạn cả lên.

Chẳng lẽ...

Nàng kia đi lên xe ngựa, không biết vì sao, lại quay đầu nhìn hần một cái. Thấy hần vẫn đang nhìn mình, nàng có chút kinh hoảng chui đầu vào trong toa xe.

Hần định tiến lên, lại cố gắng khắc chế bản thân đứng yên tại chỗ.

“Hiền chất?” Diệp Chương thấy hần ngây ra, liền mở miệng gọi vài tiếng.

Liêm Chiêu hoàn hồn, nhìn Diệp Chương, có chút mờ mịt.

“Hiền chất, có cái gì không ổn sao?” Lúc Diệp Chương hỏi những câu này, thần sắc có chút khẩn trương.

Liêm Chiêu ổn định tinh thần, cười lắc đầu, “Không có, mời đi.”

Diệp Chương nhẹ nhàng thở ra, bước tới bên cạnh xe ngựa, phân phó vài câu, liền mở cửa thành, để mọi người rời đi.

Liêm Chiêu không nhìn thêm nữa, xoay người, yên lặng trở về.

.....

Đợi đến lúc hần trở về Diệp phủ, vào phòng, mới nghe thấy tiếng tim đập của mình. Hần ngồi xuống giường, nhắm hai mắt lại. Trước mắt, thân ảnh kia của nàng vẫn đảo quanh như cũ, chút ý cười kia, không thể xóa nhòa đi được. Hần mở to mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ.

Hần đứng dậy, đi tới trước tủ quần áo, mở ra. Trên ngăn thứ ba của chiếc tủ, rõ ràng có đặt một cây đàn tam huyền, một quyển sách và một bao quần áo.

Hần vờn tay, nhẹ nhàng đặt lên cây đàn tam huyền kia, trên mặt đàn hiện ý cười.

“... Một lần cuối cùng...” Hần mở miệng, nhẹ giọng tự nói.

Hần suy tư một lát, cầm lấy mấy thứ kia, tìm một hộp gỗ, đặt mấy thứ này vào. Sau đó, hần nhảy lên một con khoái mã, đi ra khỏi Diệp phủ.

.....

~~~~~ Bền dưới là đánh nhau phân sách tuyến ~~~~~

Sau khi xe ngựa ra khỏi thành, liền nhanh chóng rời đi. Ước chừng chạy được một canh giờ, mới thả chậm tốc độ.

Thời tiết tháng sáu hay thay đổi, gần đến buổi trưa, trên bầu trời tự dưng lại nổi lên mây đen u ám, tiếng sấm ầm ầm vang lên. Đột nhiên trong lúc đó, những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống đất, khiến bụi đất bắn lên tung tóe. Không tới một khắc, mưa cứ thế to dần, trời đất thoáng chốc mịt mờ, không nhìn thấy con đường phía trước.

Xe ngựa đành phải dừng lại ở một cái đình nghỉ chân bên đường, tạm thời nghỉ ngơi.

Lúc trước, Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngựa, thờ cũng không dám thờ mạnh, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Có trời mới biết, vừa rồi lúc ở cửa thành, nàng khẩn trương biết bao nhiêu a. Cái kiểu dịch dung này thật không triệt để mà! Không phải chỉ thay đổi quần áo, búi thêm ít tóc, đắp lên vài tầng phấn hay

sao? Cho dù nói như thế nào cũng phải đưa cho nàng một cái mặt nạ da người chứ!

Vừa rồi lúc Liêm Chiêu nhìn nàng, tâm nàng đều dồn hết lên cổ họng. Bây giờ xuống khỏi xe ngựa, nàng mới dần khôi phục lại. Nàng đi vào trong đình, ngồi trên lan can, nhìn khoảng trời mưa to mù mịt.

Chắc là nàng không lộ ra sơ hở gì đâu nhỉ? Nhưng mà, tại sao hẳn cứ nhìn nàng chứ? Bị nhận ra rồi sao? Chắc là không đâu. Nếu nhận ra rồi, nhất định sẽ không để bọn họ rời khỏi thành đâu... Hoặc là, đúng như lời Diệp Ly đã nói, hẳn thật sự cố ý thả nàng đi?

Không biết vì sao, một khắc kia, nàng lại hi vọng Liêm Chiêu nhận ra nàng...

“Tiểu Tiểu, ngươi vẫn sợ à? Không sao đâu!” Diệp Ly thấy nàng cứ trầm mặc mãi, liền mở miệng nói, “Chúng ta đã cách thành rất xa rồi!”

Tiểu Tiểu sợ hãi ngẩng đầu, hai nha hoàn đi theo kia, tất nhiên chính là Diệp Ly và Lí Ti giả dạng.

Nàng nghĩ nghĩ, mở miệng: “Các người nói xem, có phải ta bị nhận ra rồi hay không?”

Lí Ti và Diệp Ly đồng loạt nhìn chăm chăm nàng, trầm miệng một lời, nói: “Không có khả năng!”

Tiểu Tiểu kinh hãi.

Lí Ti bất mãn, nói: “Dưới khả năng hóa trang của ta, ngay cả đông thi cũng biến thành Tây Thi, đảm bảo đến cả cha mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi!”

“Đúng vậy!” Diệp Tri Huệ đứng bên cạnh xen mồm vào nói, “Lúc ta nhìn thấy nữ hiệp tỷ tỷ cũng có nhận ra được đâu! Cha ta đã từng nói, nữ tử trang điểm lên, giống như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Nữ hiệp tỷ tỷ cứ việc an tâm đi!”

Tiểu Tiểu cứng ngắc. Lời này, sao nghe qua lại thấy có gì đó kỳ quái vậy?

Đột nhiên hai mắt Diệp Ly sáng lóe, cười nói: “Nhận ra rồi thì không phải càng tốt hay sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức hưởng ứng.

Diệp Tri Huệ càng thêm tò mò, “Nữ hiệp tỷ tỷ, có phải ngươi thật sự bội tình bạc nghĩa với Liêm ca ca hay không nha?”

Tiểu Tiểu còn chưa trả lời. Diệp Ly liền tiếp lời, nói: “Thật đó! Đáng thương cho Liêm công tử kia, đến nay yêu thương thâm thiết, nói không chừng thật sự có yêu mới có hận a... Chắc chắn...”

Tiểu Tiểu nghe thấy mấy câu này, biết rằng nếu như không xoay chuyển đề tài, mình sẽ chết trong chế nhạo mất. Nàng vừa nhắc đầu, đã thấy Ngân Kiều giả trang thành người hầu, cùng vài vị nữ phu, người hầu khác đứng ở bên đình nhìn bản đồ. Đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì, mở miệng nói: “Diệp sư tỷ, lúc ở trên Đông Hải, không phải có rất nhiều người hay sao? Tại sao hôm nay không ra khỏi thành, mà chỉ có mấy người chúng ta đi vậy? Bọn họ lưu lại nơi đó, không có việc gì sao?”

Diệp Ly nghe vậy, thờ dãi: “Ngươi nói bọn họ a... Bọn họ không phải người của khúc phường chúng ta, chẳng qua là bắt tay giúp đỡ thôi. Trong ngày thường, đều là dân chúng phổ thông, hiện tại, tất nhiên là vẫn cứ như thế sống qua ngày a.”

Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ tới, khi đó, ở Đông Hải, nhìn thấy đám người kia, chính xác đều giống như dân chúng bình thường. Nàng cảm thấy bất khả tư nghị, mở to hai mắt nhìn.

Lí Ti cười nói: “Tà cô nương, giang hồ to lớn, không gì không thể. Phái ‘Phá Phong Lưu’ này, chắc là ngươi đã từng nghe nói?”

Tiểu Tiểu gật đầu. Nàng vẫn còn nhớ rõ, sư phụ từng nói, nếu thật sự có người hỏi về nguồn gốc võ công của nàng, hãy nói là thuộc “Phá phong lưu”. Hiện tại, đây là môn phái lớn nhất trên giang hồ, hành tung thần bí. Theo lời đồn đãi, đệ tử trải khắp thiên hạ, nhưng cố tình đến một cái trụ sở cũng không có.

“Những người đó, chính là đệ tử của ‘Phá Phong Lưu’.” Lí Ti cười bất đắc dĩ, “Ai, chỉ là a, theo như ta thấy, những người này không nên gặp phải mới tốt a... Ai...”

Lời này của Lí Ti vừa nói ra, Diệp Ly ở một bên liền liền giật đầu.

Tiểu Tiểu cũng nhận ra thâm ý trong đó. Tục ngữ có nói, càng khó hiểu càng phải cẩn thận. Những người đó giả trang giống hệt dân chúng bình thường, nhất định lợi hại khó lường a... Ân... Tựa như sư phụ của nàng...

Tiểu Tiểu đang nghĩ, đột nhiên Ngân Kiều thét lên kinh hãi.

Mọi người đều đứng dậy đề phòng, chỉ thấy Ngân Kiều chỉ tay vào bản đồ kia, sắc mặt xanh mét.

Bản đồ kia là do Diệp Chương vẽ, sáng nay mới giao cho mọi người. Lúc ra khỏi thành cũng đã bị kiểm tra qua rồi. Đáng nhẽ phải không có trò gì trong đó mới đúng. Nhưng nhìn sắc mặt Ngân Kiều, rõ ràng là đại sự.

“Bà mồi, nguoi lại đây!” Ngân Kiều khẽ run nói.

Lí Ti đẩy bụng hồ nghi bước qua, cẩn thận nhìn bản đồ trong tay Ngân Kiều, tiếp đó, cũng thét lên một tiếng kinh hãi.

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng. Nàng dè dặt cẩn trọng đi lên phía trước, mở miệng nói: “Ách... Chur vị, sao vậy?”

Hai người kia đồng loạt quay đầu nhìn nàng, bị phần nói: “Không đi được không?”

“A?” Tiểu Tiểu chớp ánh mắt, không hiểu.

Ngân Kiều cúi đầu xuống, nói: “Sinh thời, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ bước đến nơi đó một lần nào nữa!”

Lí Ti cảm quát đàn hương, liềm mạng quát cho mình ít gió, nói: “A nha nha nha, sớm biết như vậy đã không nhìn rồi, thật sự là hoảng sợ tinh thần mà. Phi phi phi...”

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc. Bình thường hai người này đều kiêu ngạo ương ngạnh, ai cũng không để vào mắt, tại sao lại đột nhiên khẩn trương như vậy?

Lúc này, Diệp Tri Huệ đi đến, cười nói: “Hai vị đại hiệp, các nguoi đang nói gì vậy nha. Nơi đó chỉ là một quán rượu thôi mà.”

Lí Ti quay đầu, mở miệng nói: “Diệp tiểu thư, nguoi biết nguoi nơi đó?”

Diệp Tri Huệ gật đầu, “Àn. Thiếu gia chủ của quán rượu kia chính là đồ đệ của cha ta, luận bối phận, ta phải gọi hắn một tiếng ca ca.”

Ngân Kiều nghe thấy câu này, nở nụ cười, “Bà mồi, nghe thấy không?”

Lí Ti cũng cười, “Àn, là nhân tình rất lớn đó.”

Tiểu Tiểu nghe mà không hiểu gì cả. Quán rượu? Thiếu gia chủ? Nhân tình? Cái gì với cái gì? Hoàn toàn không hiểu... .

Nàng đang định hỏi cặn kẽ lại, những người chung quanh đột nhiên trầm xuống. Trong một khắc kia, tiếng mưa rơi vậy mà an tĩnh lạ thường.

Đột nhiên, mấy đạo hàn quang đánh tới. Hơn mười cây ám khí cổ quái xé tan cơn mưa, đánh thẳng đến.

Lí Ti xoay người ra tay, tơ hồng vung lên, ngăn hết đám ám khí kia lại.

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn một mảnh mệnh mỏng mưa mù trước mắt. Trong cơn mưa kia không có một bóng người kia, lại càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Ngân Kiều rút nhuyễn kiếm ra, lui một bước, che ở phía trước Tiểu Tiểu và Diệp Tri Huệ.

Diệp Tri Huệ bị đột tập kích đột nhiên xuất hiện này dọa sợ. Nàng nhanh chóng cau mày, nắm chặt tay Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cũng bị dọa. Nàng dè dặt cẩn trọng lắng nghe động tĩnh bốn phía, một bước cũng không dám di chuyển.

Lúc này, thế tấn công của quân địch lại bắt đầu một lần nữa. Ám khí như mưa, so với vừa rồi, hiểm ác hơn mấy lần.

Nhưng Lí Ti lại không cho là đúng. Nàng nâng tay, tơ hồng như mây, nhanh như tia chớp, lại một lần nữa đánh rơi số ám khí này. Mà lúc này, lông mày Ngân Kiều nhíu lên, Tội Tuyệt Ngân Mang lập tức bắn ra, chui vào trong mưa.

Một màn sau đó khiến mọi người kinh ngạc. Trong cơn mưa vốn không hề có chút màu sắc gì kia, đột nhiên xuất hiện hơn mười nam tử mặc hắc y.

Ninja Nhật Bản! Tiểu Tiểu kinh hãi, có Ninja Nhật Bản, vậy là người của Đông Hải? Làm sao bọn họ có thể ra khỏi thành?... Không đúng, Ninja Nhật Bản có khả năng đột thổ, nghe đồn chính là tuyệt kỹ ẩn thân trong đất. Có lẽ thật sự có thể phá vây. Nói cách khác, người Đông Hải còn ở lại trong thành, mục đích, là vì nàng? Cũng không đúng... Cho dù là như thế, hôm nay nàng dịch dung ra khỏi thành, không có khả năng bị nhận ra. Vậy thì những Ninja này hiển nhiên không phải vì nàng mà đến. Nếu như vậy, người duy nhất sử dụng thân phận thật ở đây, chỉ có...

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Diệp Tri Huệ... Không sai, mục đích của những người này chính là “Thần mâu Lịch Tuyền” trong tay Diệp Chương. Xem ra, muốn dùng lại trò cũ, bắt cóc Diệp Tri Huệ để uy hiếp Diệp Chương. Diệp Chương đã tính trước bước này a...

Nàng nghĩ đến đây, đột nhiên bất đắc dĩ. Nói cách khác, trong tay Diệp Chương thật sự có “Thần mâu Lịch Tuyền” a...

“Ninja Nhật Bản...” Ngân Kiều cắn răng, trong giọng nói hiện lên sát khí. Hắn thả người một cái, nhảy vào trận địa địch, huy kiếm chém giết.

Lí Ti đứng ở trong đình bất động, nhìn thế cục trước mắt.

Chỉ thấy, đám Ninja Nhật Bản này lúc ẩn lúc hiện, dựa vào thiên thời, chiếm hết tiện nghi. Thân thủ Ngân Kiều không kém, nhưng cũng bị rơi thế yếu.

Những Ninja này không tiếp tục dây dưa thêm với Ngân Kiều, tấn công về phía mọi người trong đình.

Lí Tí nhú đầu mảy, mở miệng nói: “Tà cô nương, những người này không hạ ngay được. Ngươi mang theo Diệp tiểu thư lên xe ngựa chạy trước đi!”

Nàng nói xong, gia nhập cuộc chiến.

Tiểu Tiểu lập tức nghe theo, xa phu đã vào chỗ, đợi hai nàng lên xe ngựa, liền giơ roi hô quát. Tuấn mã nghe lời, vội vàng chạy đi.

.....

Tiểu Tiểu ngồi trong xe ngựa, cố gắng duy trì trấn tĩnh. Diệp Tri Huệ nhanh chóng ôm chặt nàng, nhắm mắt lại.

Bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi, trong lòng Tiểu Tiểu lại bắt đầu không yên. Làm sao bây giờ? Nếu như là bọn chúng thật sự đuổi theo, bằng cái công phu mèo cào của nàng, tự bảo vệ mình cũng còn khó a...

Đột nhiên, trên nóc xe ngựa truyền đến một trận động tĩnh.

Tiểu Tiểu cả kinh, lập tức nhổ cây trâm cài tóc của bản thân xuống, dùng làm vũ khí.

Lúc này, trên đỉnh xe truyền đến đánh nhau, chắc là xa phu đang giao thủ với người tới. Tiểu Tiểu nín thở, nắm chặt trâm cài tóc trong tay.

Đỉnh xe kia không chịu được áp lực như vậy, chỉ một lát sau, liền sụp xuống. Xa phu và kẻ tập kích kia cũng cùng nhau hạ xuống, Tiểu Tiểu nhanh tay lẹ mắt, nhắm chuẩn hắc y Ninja kia, vung trâm đâm tới. Ninja kia bị đau, chạy trốn ra nơi khác.

Tiểu Tiểu vừa mới thở một hơi, đã thấy xa phu bị thương, sợ là không thể tái chiến.

Hai con ngựa kia đột nhiên thoát khỏi khống chế, liền lồng lên chạy như điên. Nàng không biết đánh xe, đành phải dùng sức túm chặt dây cương, vất vả, lắm mới khiến hai con ngựa này ngừng lại.

Tiểu Tiểu thả dây cương ra, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đau đớn một trận. Mới vừa rồi dùng lực quá lớn, dây cương xé rách da, lòng bàn tay nàng đã tràn đầy máu tươi.

Tuy nhiên, tình thế hiện tại, không chấp nhận nàng lo lắng mấy thứ đó. Nàng lại nhổ một cây trâm cài tóc nữa xuống, tạo thế sẵn sàng đón địch.

So với lúc trước, mưa đã nhỏ đi không ít, tầm mắt cũng rõ ràng lên. Tiểu Tiểu chỉ thấy mấy đạo thân ảnh xuyên qua trong mưa, mờ hồ khó mà nhìn rõ.

Nàng nhìn Diệp Tri Huệ, lại nhìn xa phu bị thương, quyết định. Được rồi! Làm đại hiệp thôi!

Nàng nhảy xuống xe ngựa, đứng thẳng thân mình, cười vang nói: “Dầu đầu lộ đuôi, sao gọi là hảo hán. ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ ở đây, còn không mau hiện thân!”

Tiểu Tiểu tất nhiên biết, cái danh hào “Đàn tam huyền nữ hiệp” này còn nổi tiếng hơn hẳn Diệp Tri Huệ. Đông Hải không có lý do buông tha cho nàng. Lời này vừa nói ra, mấy thân ảnh mờ hồ kia đột nhiên hiện lên rõ ràng. Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn một cái, có ba người. Trong đó trên cánh tay một người, còn đang cắm trâm cài tóc lưu ly của nàng.

Ba người? Liều mạng thôi!

Nàng hạ thất lưng, tránh khỏi kích thích nhất, nâng tay bắt lấy cổ tay của một người. Ngón tay nàng dùng sức, vận mạnh một cái, đề thấp đối phương xuống, thuận thế đá một cước về phía lưng người nọ.

Đây vốn là sát chiêu, nhưng Tiểu Tiểu không có nội lực, một chiêu này căn bản không phải trí mạng, nhiều lắm chỉ coi như uy hiếp. Nàng vốn tưởng rằng chắc chắn sẽ đắc thủ, lại không ngờ Ninja kia lật mình một cái, biến mất trong làn mưa bụi. Trong tay Tiểu Tiểu chỉ còn lại duy nhất một ống tay áo.

Tiểu Tiểu thấy thế, biết kế hoạch không thành. Chỉ thấy một mũi ám khí từ trong không trung hiện ra, đánh úp về phía nàng, mà sau lưng đột nhiên có gió thoảng qua. Nàng không thể ngăn chặn cả hai, sắp sửa trúng chiêu.

Nhưng mà, chính trong khoảnh khắc kinh hoàng ấy, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện, ngăn quang chọi lóe, ám khí ào ào rơi xuống đất. Tiểu Tiểu còn chưa kịp kinh ngạc, đã bị kéo mạnh sang một bên, tránh được một kích sau lưng.

Khóe mắt nàng quét đến một thân hắc y, trong lúc nhất thời không hiểu tình huống ra sao.

Đội nàng đứng vững, lúc nhìn lại, càng thêm mờ mịt.

Người cứu nàng, đúng là một thân hắc y, từ đầu đến chân, che kín không chừa chỗ nào, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra. Nếu nói là có gì khác với đám Ninja kia thì chính là khác ở kiểu dáng quần áo. Sau lưng hắn còn đeo một cái hộp gỗ, trong lúc này, xem ra có chút quái dị. Bình khí sử dụng, là một thanh trường kiếm. Trường kiếm này mộc mạc vô cùng, vỏ kiếm làm bằng gỗ, thân kiếm làm từ thép thường, ngay cả xếp hạng trung bình cũng không xứng.

Tiểu Tiểu chỉ mờ mịt một lát liền hiểu ra.

“Ân công?” Tiểu Tiểu mở miệng, “Người là vị ân công đã từng cứu ta lúc trên Đông Hải phải không?”

Người nọ cố gắng tránh khỏi ánh mắt nàng, hơi hơi gật đầu.

Không biết vì sao, trong một khắc kia, Tiểu Tiểu cảm động đến mức không lời nào có thể diễn tả được. Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành hai chữ: “Ân công! ! !”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không gió dậy sóng

Không biết vì sao, trong một khắc kia, Tiểu Tiểu cảm động đến mức không lời nào có thể diễn tả được. Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành hai chữ: “Ân công! ! !”

Hắc y nhân kia nghe thấy thanh âm dào dạt tình ái kêu gọi như thế, thân mình liền cứng đờ.

Lúc này, ba tên Ninja lại một lần nữa xuất hiện trong làn mưa bụi, tiếp tục công kích.

Hắc y nhân đẩy Tiểu Tiểu ra, nâng kiếm ngăn chặn.

Tiểu Tiểu thành thật đứng ở một bên, nhìn cuộc chiến trước mắt. Kiếm pháp mà hắc y nhân kia sử dụng, vẫn là kiểu đánh vô cùng phổ thông như trước. Mỗi một chiêu thức của hắn đều rất thật thà, thật thà đến mức làm cho người ta cảm thấy quá đơn giản.

Nhìn bộ kiếm pháp kia, Tiểu Tiểu liền hiểu ra được một chút. Người trước mặt này, tuy rằng đã hai lần cứu nàng, nhưng lại không hề muốn cho nàng biết thân phận thực sự của mình. Mặc hắc y che kín từ đầu đến chân, tận lực lảng tránh ánh mắt của nàng, kiếm pháp bình thường đơn giản... Cho dù là ai, cũng không thể từ mấy manh mối này nhận ra hắn được...

Rốt cục hắn là ai?

Lúc Tiểu Tiểu đang trầm tư suy nghĩ, Ninja lại một lần nữa biến mất trong mưa. Hắc y nhân kia cầm kiếm, lẳng lặng đứng yên, ngưng thần chờ đợi.

Chuyên chú như vậy, giống như đã từng quen biết. Đột nhiên Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, trong đầu hiện lên hình ảnh một buổi tối, trên nóc nhà, nàng đã từng nhìn thấy một người, cũng chuyên chú như vậy, cái tên kéo cung...

Đột nhiên, Ninja hiện thân, tấn công lên. Hắc y nhân kia tránh đi, đang định phản kích, đám Ninja kia lại biến mất trong cơn mưa.

Tiểu Tiểu lập tức đình chỉ suy nghĩ miên man của bản thân, nín thở nhìn thế cục trước mắt.

Lúc này, mưa dần dần nhỏ lại, ánh mặt trời chiếu vài tia nắng xuyên qua tầng mây. Trước mắt Tiểu Tiểu đột nhiên xoẹt qua một đạo ngân quang.

Trâm cài tóc lưu ly?! Tiểu Tiểu hiểu ra.

“Bên trái!” Nàng mở miệng, hô to một tiếng.

Hắc y nhân nghe thấy, không chút do dự vung kiếm về phía bên trái, chém mạnh xuống. Chỉ thấy một vệt máu phun ra, một tên Ninja bị chém trúng, ngã xuống đất, trên cánh tay, vẫn còn cắm cây trâm cài tóc lưu ly kia của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu thấy thế, lớn tiếng nói: “Ninja Nhật Bản, ta đã nhìn thấu thuật ẩn thân của các ngươi, các ngươi trốn chỗ nào ta đoán được! Còn không mau ngoan ngoãn đứng ra đây nhận lấy cái chết?”

Lời này vừa nói ra, hai tên Ninja còn lại liền xuất hiện, kéo theo tên đồng bọn bị thương, trốn chạy rồi đi.

Tiểu Tiểu thở ra. Cái gì mà Ninja Nhật Bản chứ, dễ bị lừa như vậy.

Nàng đi tới bên cạnh hắc y nhân kia, cười với hắn, nói: “Ân công, ngươi lại cứu ta một lần nữa. Đại ân đại đức, khó có thể báo đáp, xin hỏi tôn tính đại danh của ngài?”

Hắc y nhân kia thu kiếm vào vỏ, cũng không mở miệng, chỉ lắc đầu.

Nếu người ta đã không muốn nói, vậy nhất định là có chỗ cố kỵ, Tiểu Tiểu cũng không hỏi nữa.

Trầm mặc, khiến nàng có chút xấu hổ. Nàng nhìn thoáng qua cây trâm cài tóc lưu ly trong tay mình, liền mở miệng cười nói: “May mà có cây trâm cài tóc lưu ly này a!”

Nàng nâng tay cho hắn xem, có chút đắc ý.

Hắc y nhân kia nhìn tay nàng, nhú mày.

Tiểu Tiểu cúi đầu, nhìn lòng bàn tay mình, lúc này mới nhớ vừa rồi kéo dây cương mạnh quá, da trong lòng bàn tay bị rách, vết máu loang lổ bám đầy lên cây trâm cài tóc lưu ly. Bây giờ nhìn lại, nàng mới thấy đau, lập tức luống cuống tay chân lấy khăn lụa ra cầm máu.

Hắc y nhân trầm mặc buông kiếm, lấy trâm cài tóc lưu ly trên tay nàng ra, sau đó giúp nàng băng bó.

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc ngây người. Hành động của hắn tự nhiên quá mức, giống như đã từng quen biết nàng. Lúc này, cơn mưa ngừng hẳn, ánh mặt trời ôn nhuận chiếu sáng khắp bốn phía. Mây của hắn dính nước mưa, dưới ánh nắng vàng kia, lờ lờ tỏa sáng.

Lúc này Tiểu Tiểu mới ý thức được, nước mưa đã tẩy sạch lớp hóa trang của nàng. Son và phấn bị nước mưa làm tan chảy, nương theo gò má, từng giọt từng giọt rơi xuống. Bộ dạng hiện tại của nàng, nhất định là vô cùng chật vật. Không biết vì sao, nàng đột nhiên e lệ, gò má dần dần nóng lên, tim đập cũng nhanh hơn một chút.

Nàng suy nghĩ mãi, mới mở miệng hỏi, “Ân công, có phải ta đã từng quen biết ngươi không?”

Hắn vẫn trầm mặc như cũ. Băng bó xong, hắn đem trâm cài tóc lưu ly đặt lại vào trong lòng bàn tay của nàng. Sau đó, cõng hộp gỗ sau lưng xuống, đưa cho nàng.

Tiểu Tiểu không hiểu nhìn cái hộp gỗ kia.

Nàng đang định hỏi, lại nghe thấy tiếng võ ngựa dồn dập đi đến. Nàng quay đầu, chỉ thấy Ngân Kiều và Lí Ti cùng nhau lái xe chạy tới. Nhìn thấy hắc y nhân bên người nàng, Ngân Kiều nhảy lên một cái, dừng lại bên cạnh nàng, rút nhuyễn kiếm ra, không nói hai lời liền tấn công tới.

Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, hô to: “A, hiểu lầm! Hắn là ân công của ta a!”

Ngân Kiều nghe tiếng thu kiếm, “Ân công?”

“Đừng vậy!” Tiểu Tiểu dùng tay áo lau sạch mặt, nhìn hắc y nhân kia.

Hắc y nhân buông hộp gỗ xuống, nhẹ gật đầu, xoay người rời đi.

Lúc đi ngang qua xe ngựa, bước chân của hắn chậm lại vài nhịp.

Hai chiếc xe ngựa, một chiếc đã hỏng mất nóc, vô cùng rách nát, trên xe chỉ có Diệp Tri Huệ và một gã xa phu; mà chiếc xe ngựa còn lại, chính là chiếc dùng để chở hành lý kia, lúc này không còn gì khác ngoài xa phu và vài người nữa. Nhưng mà, vết bánh xe để lại trên đất bùn của hai chiếc xe ngựa này lại có độ sâu giống hệt nhau.

Hắn đi qua chiếc xe ngựa bị hỏng kia, trong lòng nổi lên nghi hoặc. Trên xe ngựa, Diệp Tri Huệ đang sợ hãi nhìn hắn, ý sợ sệt trong ánh mắt còn chưa tan đi...

Tiểu Tiểu đứng ở một bên, nhìn hắn rời đi. Trong lòng đoán vô số lần, nhưng lại bị bản thân nhất quyết phủ định.

“Trong cái này có gì vậy?” Ngân Kiều nhìn hộp gỗ trên đất, dùng kiếm chọc chọc vài cái.

Tiểu Tiểu đi tới, ôm lấy hộp gỗ.

“Nha đầu, cẩn thận.” Ngân Kiều nhú mày nhắc nhở.

Tiểu Tiểu lại cười như không có chuyện gì, mở ra, sau đó, ngây ngẩn cả người.

Trong hộp, đặt một cây đàn tam huyền, một quyển sách và một túi đồ. Tất cả những thứ đó, đều được cất giữ cẩn thận, không hao tổn chút gì. Nàng kinh hi kêu lên một tiếng, nhanh chóng ngừng đầu, nhìn về phía hắc y nhân rời đi, nhưng rốt cuộc cũng không nhìn thấy thân ảnh người nọ nữa...

.....

~~~~~ Liêm Chiêu vẫn là một hài tử tốt phân cách tuyến ~~~~~

Mưa to một trận, tuy ngăn nguội, nhưng cũng xóa đi được cái nắng nóng trong thành.

Lúc Liêm Chiêu giục ngựa trở lại thành, đã là chạng vạng tối. Hấn trở về phòng thay đổi quần áo trên người, sau đó lập tức hỏi quản gia Diệp phủ về chuyện xe ngựa.

Lúc này hấn mới biết, hai chiếc xe ngựa kia là do Diệp Chương mới sai làm gần đây. Hơn nữa, Diệp Chương đối với chuyện này tương đối để ý, thường tự mình đến coi.

Liêm Chiêu đang muốn hỏi kỹ thêm, Diệp Chương đã đi đến.

“Hiện chất, vừa rồi ta nghe người ta nói người ra khỏi thành. Đã phát sinh chuyện gì sao?” Diệp Chương đi vào phòng, nghiêm túc hỏi.

Liêm Chiêu đứng dậy, nói: “Thế bá, không có chuyện gì lớn. Ta chỉ lo lắng về phòng vệ cửa thành nên tự mình đi ra ngoài tuần tra một vòng.”

“Nga, hiện chất tự mình làm mọi việc, thật sự khiến cho người ta bội phục. Tuy nhiên, lần sau vẫn nên dẫn theo một số người, để phòng ngừa vạn nhất a.” Trong lúc Diệp Chương nói chuyện, có ý bảo quản gia lui ra.

Liêm Chiêu tất nhiên là nhìn thấy hết. Hấn cúi mắt, suy nghĩ một lát, sau đó mở miệng nói: “Thế bá, vừa rồi ta ra khỏi thành, cũng không phải chưa gặp cái gì...”

Diệp Chương nghe vậy, ánh mắt khẽ biến, nhưng sắc mặt vẫn trấn định bình tĩnh như cũ, “Nga?”

Liêm Chiêu ngược mắt, nhìn Diệp Chương, nói: “Ở ngoài thành, ta gặp phải Ninja Nhật Bản.”

Diệp Chương kinh hãi, “Cái gì? ! Điều này sao có thể? !”

Liêm Chiêu nói: “Vốn ta cũng cho rằng sau khi phong tỏa cửa thành, chỉ cần bắt ba ba trong rọ. Bây giờ xem ra, đã coi thường đám Ninja đó rồi... Chỉ sợ, hiện tại cường đạo Đông Hải đã ra khỏi thành.”

Diệp Chương nghe xong, có vẻ có chút lo lắng bất an.

Liêm Chiêu dừng một chút, mở miệng nói: “Thế bá, ngày mai ta sẽ dẫn binh ra khỏi thành, lùng bắt đám tội phạm quan trọng đã trốn thoát kia. Phòng thủ trong thành, liền giao cho ngài.”

Diệp Chương gật gật đầu, nhú mày nói: “Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, chen chân vào thủy vận, quá nhiều phân đà (chi nhánh). Con rết trăm chân, chặt mãi không hết. Nếu như bọn chúng thật sự thoát được, nhất định sẽ một lần nữa tập hợp thế lực, nếu muốn bắt bọn chúng, càng thêm khó khăn... Hiện chất, người xem, chỉ bằng bản quan đi cùng người...”

“Thế bá...” Liêm Chiêu lên tiếng, cắt ngang lời nói của Diệp Chương.

Thần sắc Diệp Chương có chút khấn trương.

Liêm Chiêu chậm rãi nói: “Thế bá làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của thế bá. Liêm Chiêu chỉ là văn bối, không dám nói bừa là đúng hay sai, lại càng không thể nhiều lời thị phi. Lần này Liêm Chiêu ra khỏi thành, là vì muốn lùng bắt cường đạo Đông Hải, quyết không thương tổn đến dân chúng vô tội... Thánh mệnh khó trái, Liêm Chiêu làm việc, nếu có chỗ nào đắc tội với thế bá, mong thế bá bao dung.”

Hấn nói xong, ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Diệp Chương kinh ngạc nhìn Liêm Chiêu, một lúc lâu sau mới vươn tay, nâng hấn dậy. Diệp Chương thở dài một tiếng, nói: “Không hổ là binh sĩ Liêm gia...”

Ánh mắt Liêm Chiêu trong trẻo, ý cười càng thêm trong sáng.

Diệp Chương cũng nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Liêm Chiêu, nói: “Tất cả, đều tùy theo thiên ý đi...”

.....

~~~~~ Không thích Triệu Nhan có thể bỏ qua phân cách tuyến ~~~~~

Triều đình tiêu diệt Đông Hải, là đại sự trên giang hồ. Tuy Đông Hải đã làm nhiều việc sai trái, nhưng dù sao cũng là đại phái võ lâm, triều đình đối với chuyện võ lâm, luôn mắt nhắm mắt mở không quan tâm. Lần này, vậy mà lại huy động nhân lực, phái binh vây diệt, không thể không làm cho người ta lo lắng. Liên tưởng đến những chuyện xảy ra gần đây, mấy tháng qua, giang hồ chưa bao giờ yên tĩnh. Mỗi sự kiện trong đó, dường như đều không thấy rõ nguyên nhân, dây dưa lẫn nhau.

Anh Hùng Bảo thân là một trong ba gia tộc lớn, là nơi đứng đầu chính đạo. Thấy tình thế như vậy, Anh Hùng Bảo liền phát ra anh hùng thiếp, mời võ lâm đồng đạo tới thương nghị việc này.

Trong lúc nhất thời, trong thành Giang Lăng tụ hội đầy nhân sĩ giang hồ, rầm rộ không thua gì “Kỳ Hóa hội” mấy tháng trước.

Sau khi Phương đường chủ chết đi, chuyện trong Anh Hùng Bảo hoàn toàn do Tịch phu nhân quản lý. Mà sự tình quan trọng như thế, chưa nói đến việc Tịch phu nhân chỉ là một nữ lưu, thân mình đơn bạc, không chịu nổi gánh nặng, mà nhìn cả vào địa vị và thân phận của nàng, liền không đủ tư cách khiến mọi người kính phục.

Tam Anh trong Anh Hùng Bảo liền đi đến Anh Hùng Bảo, tự mình tọa trấn.

Sau một ngày bận rộn, Tịch phu nhân liền chuẩn bị rượu và thức ăn, khoản đãi Tam Anh.

Trên bàn ăn, Liệt Anh Ti Trương Kế Viễn ngồi ở vị trí chủ vị, bên cạnh chính là Chính Anh Ti Khương Tích và Kỳ Anh Ti La Võ. Tịch phu nhân ủy khuất ngồi ở vị trí hạ vị, Triệu Nhan đứng bên cạnh hầu hạ.

Mấy người vừa ngồi xuống, Liệt Anh Ti Trương Kế Viễn liền mở miệng nói: “Phu nhân, Văn Hi đâu?”

Thần sắc của Tịch phu nhân có chút quẩn bách, nói: “Nó... Ra ngoài kiểm tra sổ sách, còn chưa trở về.”

La Võ nhú mày, nói: “Ta thấy tam thiếu gia lại đến thanh lâu mới đúng... Cả ngày không ở trong Bảo, thật không hiểu hần suy nghĩ cái gì nữa.”

“Người trẻ tuổi tầm hoan cũng là chuyện thường tình...” Khương Tích mở miệng, bồi thêm một câu. Ánh mắt vô tình quét qua Tịch phu nhân.

Sắc mặt Tịch phu nhân bắt đầu kém đi. Nàng nhìn Triệu Nhan đứng bên cạnh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Triệu Nhan cầm lấy bầu rượu, rót rượu cho ba người kia, “Tam Anh đại nhân, mời uống mấy chén trà cho ấm bụng đã. Nô tỳ sẽ đi tìm tam thiếu gia về ngay.”

Trương Kế Viễn nhìn nàng, lại mở miệng nói: “Triệu cô nương, Mạc Doãn luôn ở cạnh ngươi?”

Triệu Nhan nghe thấy câu này, nở nụ cười, “Nô tỳ có tài đức gì.”

Trương Kế Viễn nói: “Ta nghe nói, ngươi chính là người hần muốn tìm... Là nữ nhi của Thích thị đương gia Thích Hàm, có việc này không?”

Triệu Nhan lắc đầu, “Đúng là tám năm trước nô tỳ từng được phu nhân cứu, nhưng sợ là nhị thiếu gia nhận nhầm người rồi.”

Trương Kế Viễn thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, không giống nói dối, liền không hỏi tiếp nữa. Nhưng La Võ ngồi bên cạnh lại bất mãn, nói: “Cho dù như thế nào, tâm tư của hần cũng đều đặt trên người ngươi, đối với chuyện trong Bảo lại chẳng hề quan tâm... Nữ nhân quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì.”

Triệu Nhan nghe hần nói như thế, hơi nhú mày, nói: “Nô tỳ không bao giờ dám trèo cao nhị thiếu gia. Nô tỳ chỉ mong cả đời được hầu hạ phu nhân...”

Tịch phu nhân cũng mở miệng: “Chuyện Mạc Doãn làm, không có quan hệ với Nhan nhi.”

Trương Kế Viễn thấy thế, giảng hòa nói: “Mạc Doãn đã bị trục xuất khỏi Anh Hùng Bảo từ lâu. Chúng ta cũng không nên vì chuyện của hần hao tổn quá nhiều tâm tư. Nên làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy đi.”

Khương Tích thờ dãi, nói: “Chuyện về Mạc Doãn, tạm thời không đề cập tới... Tuy nhiên, vị trí bảo chủ của Anh Hùng Bảo, cũng không thể cứ để trống mãi như thế này được. Nếu Văn Hi đã không muốn quan tâm đến sự vụ trong Bảo, hiện tại lại là thời buổi rối loạn, xem ra, đã đến lúc phải gọi Anh Dương trở lại.”

Đuôi lông mày của Tịch phu nhân hơi động, có chút khản trương.

Trương Kế Viễn suy nghĩ một phen, nói: “Bảo chủ lúc sinh thời đã có ý truyền ngôi cho Văn Hi, chỉ là tuổi Văn Hi còn nhỏ, cho nên mới kéo dài đến nay. Tuy nhiên, nhìn vào tình hình hiện tại, để Văn Hi kế vị chỉ sợ khó làm kẻ dưới phục tùng. Gọi Anh Dương trở về cũng không ổn lắm... Ta thấy, cứ dựa theo quy củ ngày xưa, dùng võ công phân định thắng thua đi.”

Lời này vừa nói ra, La Võ và Khương Tích đều ngừng dị nghị, gật đầu nói phải.

Trương Kế Viễn nhìn Tịch phu nhân, nói: “Phu nhân, việc luận võ này, cứ nghe theo an bài của ta đi. Đến lúc đó, cứ dựa vào bản lĩnh thật sự để phân định thắng thua.”

Trong lòng Tịch phu nhân khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng như cũ. Nàng ngẩng đầu, nhìn Triệu Nhan, nhẹ giọng phân phó, nói: “Nhan nhi, đi tìm Văn Hi trở về.”

Triệu Nhan buông bình rượu, gật đầu, cung kính rời đi.

Sắc trời đã tối, Triệu Nhan cầm một cái đèn lồng, lúc định xuất môn, liền nhìn thấy Mạc Doãn.

Nàng thấy hần nhưng cũng không thể trách cứ, đành lười chào hỏi. Nàng giả vờ không nhìn thấy hần, tự đi thẳng.

Mạc Doãn cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng đi theo sau nàng.

Triệu Nhan bước đi, giống như tự nói một mình, mở miệng: “Ta thật sự không hiểu. Thích Hàm cũng đâu có muốn người mang ta trở về. Tại sao người cứ như âm hồn bất tán bên cạnh ta mãi thế?”

Mạc Doãn bình thần trả lời: “Ta chỉ làm chuyện ta muốn làm.”

Triệu Nhan nở nụ cười, “Cứ nói lòng dạ nữ nhân sâu như đáy biển. Nhưng tâm tư nam nhân các người, không phải càng sâu hơn sao...”

Nàng nói xong, dừng lại trước một gian kỹ viện. Chỉ đứng ở cửa đã có thể nghe thấy tiếng ca múa mừng cảnh thái bình, ngập trong vàng son. Nàng lặng lẽ nhìn, trong kỹ viện ồn ào náo động phô trương, đáy mắt nàng lại quá quanh quẩn. Nàng rất ít khi nhớ đến chuyện hồi nhỏ. Chuyện bị người ta túm tóc, kéo vào trong kỹ trại, phảng phất giống như một giấc mộng. Chỉ là, nhớ tới khi đó liều mạng chạy trốn, nàng cảm thấy có chút buồn cười.

Con người sẽ luôn nghĩ, nếu đang ở một chỗ không giống như vậy, kết cục có phải sẽ không như vậy hay không.

“Đây không phải chỗ nữ nhân nên đến. Nếu như người muốn tìm Ngụy Đình, ta có thể làm thay.” Mạc Doãn đứng ở phía sau nàng, mở miệng.

Triệu Nhan xoay người, nở nụ cười, “Nhị thiếu gia, người nói như vậy, tam thiếu gia sẽ thương tâm đó. Người thật sự cho rằng, hần hàng đêm lưu luyến xóm cô đầu?”

Mạc Doãn có chút không hiểu.

Triệu Nhan cười, cảm đèn lồng, tiếp tục đi, “Cho nên ta mới nói, tâm tư nam nhân, mới càng khó đoán.”

Nàng đi được khoảng một khắc, liền đến một chỗ có vài nhà dân. Nàng đẩy cửa đi vào, cảnh tượng trước mắt, khiến Mạc Doãn không khỏi kinh ngạc, ngỡ người.

Đó là một cái tạp viện, tụ tập một đám tiểu hài tử. Đứa lớn nhất cũng chỉ mười tuổi. Giờ phút này, đang cảm đèn lồng, vui đùa ầm ĩ chạy trong viện.

Ngụy Đình thì đang đứng bên trong đám tiểu hài tử kia, giống như đang cố gắng dạy chúng kiếm pháp. Chỉ là, người thật sự học theo hần, đã ít lại càng ít. Hần cũng không tức giận, vẻ mặt tràn đầy ý cười, trong sáng như vậy, tựa như một đứa trẻ.

“Tam thiếu gia.”

Thanh âm của Triệu Nhan vang lên, Ngụy Đình liền ngừng kiếm, lúc ngược mắt lên, ý cười đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại khinh thường.

Triệu Nhan đã quen với thái độ này. Nàng đi vào, phúc thân hành lễ, nói: “Tam thiếu gia, phu nhân gọi ngài trở về.”

Ngụy Đình còn chưa mở miệng, đám tiểu hài tử kia đã bắt đầu kêu to.

Trong lúc nhất thời, trong viện loạn thành một đồng.

Ngụy Đình thu kiếm, đang định nói gì đó, đột nhiên lại nhìn thấy Mạc Doãn đứng phía sau Triệu Nhan.

“Nhị ca...”

Mạc Doãn gạt đầu, không nói cái gì.

Triệu Nhan đi lên vài bước, mở miệng nói: “Chúc mừng tam thiếu gia. Mới vừa rồi, Tam Anh và phu nhân đã thương nghị, quyết định triệu hồi đại thiếu gia, sau đó an bài chuyện luận võ, đề tuyển người cho vị trí bảo chủ. Tam thiếu gia khô tâm tính toán mấy năm, rốt cục cũng được đền bù như mong muốn rồi.”

Ngụy Đình nghe thấy thế, cũng không tức giận, trong ánh mắt thậm chí còn có ý cười, “Thật sao?”

“Nô tỳ không dám lừa gạt thiếu gia.” Triệu Nhan nói.

Mạc Doãn đi lên vài bước, nhìn Ngụy Đình, nói: “Người tội gì phải làm như vậy. Có ai hiểu được tấm lòng của người đâu?”

Ngụy Đình cười vô cùng đắc ý, “Nhị ca, chúng ta là huynh đệ a. Người một nhà, không phải nên ở cùng với nhau sao?”

Ngụy Đình không thể phản bác, chỉ đành trầm mặc. Lúc này, nhóm tiểu hài tử vừa nghe thấy Ngụy Đình gọi Mạc Doãn là ca ca, liền ào ào chạy lại, quần lấy hần, muốn hần cùng chơi.

Triệu Nhan thấy thế, phúc thân nói: “Nô tỳ không quấy rầy hai vị nữa. Mong thiếu gia mau chóng hồi phủ.”

Nàng nói xong, xoay người rời đi. Mạc Doãn lại vẫn đứng ở trong viện, không đuổi theo.

Triệu Nhan đi được một đoạn đường, nở nụ cười. Trong tiếng cười, có cả trào phúng và bất đắc dĩ, nhưng lại mang theo cả một chút thê lương.

Huynh đệ? Người một nhà? Nàng đột nhiên nghĩ đến hai từ này, liền không thể ngừng cười lại. Đã nhiều năm như vậy, nàng và Tịch phu nhân giờ bao

nhiều thủ đoạn, chỉ vì muốn đoạt lấy vị trí bảo chủ cho Ngụy Đình. Vậy mà nam nhân này, lại dùng hai chữ “Huynh đệ” phủ định tất cả. Nàng nên sớm phát hiện, mình đã đi sai đường quá nhiều rồi... Nam nhân này, căn bản không làm nổi đại sự!

Đột nhiên, tiếng cười của nàng ngừng lại. Một thân ảnh xẹt qua trước mặt khiến nàng kinh hãi, lui lại mấy bước.

“Triệu cô nương sao phải sợ hãi chứ...” Tiếng nói mang theo ý cười ôn nhu vang lên trong bóng đêm.

Triệu Nhan nghe thấy thanh âm kia, mở miệng nói: “Đại thiếu gia.”

Người tới, đúng là Ngụy Khải.

Ngụy Khải nhìn nàng, cười nói: “Vừa rồi thấy ngươi cười, có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

Triệu Nhan phúc thân, nói: “Nô tỳ cao hứng thay đại thiếu gia. Mới vừa rồi Tam Anh đã quyết định, triệu ngài hồi Anh Hùng Bảo.”

“Nga? Thú vị thế sao?”

Triệu Nhan đem chuyện vừa rồi kể lại một lần.

Ngụy Khải nghe xong, ý cười càng sâu, “Không ngờ, ông trời cũng muốn giúp ta. Xem ra, phải thay đổi kế hoạch một chút...”

Triệu Nhan gật đầu, lại theo bản năng quay người nhìn con đường phía sau.

Huynh đệ... Thật sự là càng nghĩ càng buồn cười a...

.....

Tác giả có chuyện muốn nói:

Hồ ly: Ngụy Đình đồng chí... Ngươi hàng đêm ngủ lại thanh lâu là giả, cùng với đám tiểu bằng hữu chơi đùa mới là thật... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Ngươi là... Quái nhân cao lương* ???

(Ta cũng ko hiểu lắm. Chắc là nói anh thích loli. ... =.=)

Ngụy Đình: =.# ngươi muốn chết a! ! !

Hồ Ly: Quẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không thể đi đâu

Đám người Tiểu Tiểu chạy suốt hai ngày đường, rốt cục cũng đến được cái nơi nguy hiểm cực độ trong miệng Ngân Kiều và Lí Ti kia.

Khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc là, đó cũng chỉ là một trấn nhỏ bình thường. Cũng giống như các trấn nhỏ khác, nơi này cũng có tửu lâu, quán trà, cửa hàng tiểu thương nhỏ. Trên đường, người người đi lại, mang theo nét thân nhiên và thoải mái, rõ ràng vô cùng hài hòa. Tiểu Tiểu đứng ở quán nhỏ ven đường mua bánh nướng, ngồi trên xe ngựa, cắn ăn. Sau khi nóc xe ngựa hồng, cũng coi như thông gió, nàng cứ vừa cắn vừa nhìn phong cảnh bên đường. Ngồi bên người nàng là Diệp Tri Huệ, đang cùng Diệp Ly cao hứng phấn chấn, nhìn tiểu thương bên đường, cười bình luận. Nhưng mà, biểu cảm của Ngân Kiều và Lí Ti từ đầu đến cuối lại vô cùng căng thẳng, trong thân sắc còn có chút khẩn trương.

Tuy rằng Tiểu Tiểu không hiểu, nhưng cũng không có tâm tư suy nghĩ. Nàng hí hóp mắt, ngửi hương hoa vương trong không khí, tự nhiên cảm thấy đời thật mỹ mãn...

Lúc này, xe ngựa dừng lại. Tiểu Tiểu cắn bánh nướng ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên con đường phía trước tụ tập một đám người, đang chỉ trỏ xem náo nhiệt.

“Oa! Chuyện gì a? Ta đi xem!” Diệp Ly hứng trí ngẩng cao đầu, nhảy xuống khỏi xe ngựa, vọt vào trong đám người.

Diệp Tri Huệ cũng rất hiếu kỳ. Nàng kéo tay Tiểu Tiểu, nói: “Nữ hiệp tỷ tỷ, chúng ta cũng đi xem đi.”

Tiểu Tiểu còn chưa kịp nhìn sắc mặt Ngân Kiều và Lí Ti, đã bị Diệp Tri Huệ kéo xuống xe ngựa. Hai người vừa định chen chân vào xem, lại nghe thấy có người nói chuyện.

“Cái loại chuyện cổ tình gây sự thế này, ta tuyệt đối không đồng ý!”

“Lão tử là cha ngươi, ngươi dám nói lão tử cổ tình gây sự?!”

“Ngươi già mồm át lễ phải như vậy, chẳng lẽ không phải cổ tình gây sự?!”

“Đồ vô liêm sỉ, ngươi định làm phản?!”

Tiểu Tiểu nhìn không thấy người, nhưng nghe đoạn tranh cãi này, cũng nhận ra là phụ tử cãi nhau. Chỉ là, tiếng nói của người phụ thân kia vừa dứt, đám người liền “ào ào” tản ra, không còn đứng tùm lại một đồng như trước nữa.

Tiểu Tiểu lúc này mới nhìn thấy bên trong đám người, có một thiếu niên mặc quần áo màu hồng cánh sen, ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, mi thanh mục tú, anh tuấn phi thường.

Trước mặt hắn, cách đó không xa, có một nam tử khoảng chừng bốn lăm bốn sáu đang đứng. Nam tử kia mặt mày anh lãng, khí độ phi phàm. Chỉ là, trong ánh mắt hắn tràn ngập tức giận, thực khiến cho người ta sợ hãi.

Nam tử kia chau mày, đột nhiên, xuất chiêu tấn công về phía thiếu niên kia.

Thiếu niên cũng nghiêm túc, ra tay tiếp chiêu.

Hai cha con này liền bắt đầu đánh nhau.

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng. Chỉ thấy hai người kia không hề hạ thủ lưu tình, chiêu chiêu rõ ràng sắc bén, sát khí kinh người.

Hai người vừa động thủ, người vây xem đều mang ý cười đầy mặt, cao hứng phấn chấn, không hề có chút không khí khẩn trương nào.

“A, lại đánh rồi. Đến đến đến, mọi người đến đặt cược a!”

“Ta cá lần này Giang thiếu gia thắng! Cược mười văn tiền!”

“Rõ ràng là võ công của Giang lão gia cao hơn! Ta đặt hai mươi văn tiền!”

Nghe thấy mấy câu này, Tiểu Tiểu không biết nói gì.

Đột nhiên, Diệp Tri Huệ hô to một tiếng, “Thành ca ca!”

Thiếu niên nghe tiếng, thu chiêu, thối lui vài bước.

Nam tử kia cũng thu tay, đứng lại.

Diệp Tri Huệ cười, chen chân đi vào, chạy tới bên người thiếu niên, “Thành ca ca!” Nàng lại nhìn nam tử kia, sợ hãi nói, “Bá bá khỏe...”

Nam tử kia khinh thường, nói với thiếu niên: “Võ công của lão tử ngươi không học, lại đi học theo cái tên họ Diệp kia! Quả nhiên là võ công không ra gì, lão tử khinh thường đánh với ngươi!”

“Không đánh thắng thì cứ việc nói thẳng, đừng có ở đây nói xấu sư phụ của ta!” Thiếu niên kia không cam lòng yếu thế.

“Hừ! Tản ra tản ra, đừng chắn đường lão tử!” Nam tử kia không nhiều lời nữa, quay người lại, nhanh chóng rời đi.

Mọi người tự động nhường ra một con đường.

Đột nhiên, tiếng nữ nhân uất giận vang lên: “Uy! Ngươi cứ như vậy mà đi sao? Vậy hôn sự kia làm thế nào bây giờ?”

Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy nàng kia, liền ngây người tại trận. Kia cũng không phải ai khác, chính là vị Lạc cô nương của Nam Hải Bắc Thần Cung kia, cũng từng là người nàng nhiều lần đối mặt. Cái này... Cái này gọi là duyên phận kiêu gì? Vậy mà lại có thể ở trên cái trấn nhỏ này, gặp được người của Nam Hải?

Nam tử kia xoay người, nhíu mày nói: “Làm sao mà lão tử biết!”

“Lão nhân chết tiệt, trước đây ngươi phụ gia sư ta, bây giờ lại còn muốn bội ước?!”

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy lão tử bội ước? Thằng con vô liêm sỉ này của lão tử không chịu, chẳng lẽ còn muốn lão tử ép hắn bái đường thành thân? Ngươi có bản lĩnh thì khiến hắn khẳng khẳng một mực đòi cưới ngươi đi!” Nam tử kia tức giận đầy mình, nói chuyện càng lúc càng không khách khí.

“Ngươi...” Nữ tử Nam Hải kia nhướn mày, còn định phản bác thêm vài câu, đã thấy nam tử kia cấp tốc đi xa. Nàng nhìn thiếu niên bên kia, uốn éo đầu, nói, “Ta sẽ trở lại chỗ này! Ngươi chờ đó cho ta! Hừ!”

Nàng nói xong, xoay người đi vào một gian tử lâu.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền nhìn thấy cờ rượu tung bay, trước cửa có treo một tấm biển, viết ba chữ “Túy Khách Cư”.

Người vây xem thấy không còn náo nhiệt để nhìn nữa, ào ào tản đi.

Thiếu niên kia nhẹ nhàng thở dài một hơi, cúi đầu cười, nói với Diệp Tri Huệ: “Tri Huệ muội muội, sao muội lại tới đây?”

Diệp Tri Huệ ngẩng đầu, nhìn hắn, cười nói: “Cha muội bảo muội tới!”

Diệp Tri Huệ nâng tay, chỉ sang bên cạnh, nói: “Là nữ hiệp tỷ tỷ đưa muội đến. Đúng rồi, cha muội còn dặn, muốn huynh bảo quản thật tốt hai chiếc xe ngựa này.”

Thiếu niên có chút không hiểu, ngẩng đầu, liền thấy đám người Tiểu Tiểu. Hắn nhận ra người đứng phía sau Tiểu Tiểu, nở nụ cười, bước đến trước mặt bọn họ, ôm quyền nói: “Tề đại ca, Lí cô nương, thật sự là đã lâu không thấy.”

Ngân Kiều và Lí Tì cũng ôm quyền, đáp lễ.

Thiếu niên kia lại quay đầu nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Ta là Giang Thành, không biết vị nữ hiệp này xưng hô thế nào?”

Tiểu Tiểu lập tức ôm quyền, “Tả Tiểu Tiểu...”

Giang Thành cười, nói: “Các vị đường xa đi đến, chắc cũng đã mệt mỏi, mời vào trong quán uống chén nước.” Hắn nói xong, dẫn Diệp Tri Huệ đi vào trong tử lâu.

Mới vừa rồi thấy hắn đánh nhau với phụ thân, giống như một kẻ bất hảo. Nhưng hiện tại, thấy hắn cười ôn thiện, ngữ khí bình thản, tuyệt đối không giống người thô bạo, Tiểu Tiểu mới lập tức yên tâm đi theo vào.

Tử lâu này còn kiêm cả khách điểm. Mọi người một đường đi tới, sớm đã mệt mỏi. Hàn huyên một chút, liền đi lên khách phòng trên tử lâu nghỉ lại.

Tiểu Tiểu cảm thấy kỳ quái, chiếu theo bộ dạng ở trên đường, Ngân Kiều và Lí Tì nhất định không chịu ở lại chỗ này. Nhưng giờ phút này, hình như hai người đã có tính toán gì đó, trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện lên nét gian xảo. Tiểu Tiểu cũng lười suy nghĩ, đợi xe ngựa an bày thỏa đáng, liền ôm hành lý của mình, lên lầu nghỉ ngơi.

Nàng vừa mới đi đến chân cầu thang, liền thấy nữ tử Nam Hải kia đi xuống lầu. Nàng không kịp trốn tránh, cứ như vậy đối mặt.

Nữ tử Nam Hải kia vừa nhìn thấy nàng, vẻ mặt đã hiện lên ý cười, “Nha, cô nương, thực khéo a.”

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, nói: “Ách...”

Nàng kia đánh giá nàng một vòng, nói: “Xem ra thương thế của ngươi cũng không còn gì đáng ngại, nhanh như vậy đã trốn khỏi Đông Hải rồi a. Ôn Túc đâu, không đi cùng ngươi sao?”

Tiểu Tiểu nghe thấy cái tên này, không tự giác thu hồi ý cười, có chút mờ mịt.

Nàng kia vẫn chưa phát hiện, trái lại tự cười, nói: “Tính ngày, hắn cũng nên tới tìm ta rồi. Ha ha, hắn hiện đang ở đâu?”

Tiểu Tiểu ôm chặt bọc hành lý trong lòng, nói: “Sư thúc không đi cùng với ta...”

“Sư thúc?” Nàng kia có chút kinh ngạc, “Thật hay giả vậy? Ta còn tưởng hai người các ngươi là tình nhân chứ?”

Tiểu Tiểu kinh hãi, không hiểu gì cả.

Nàng kia cười, nói: “Ta thật sự không nghĩ ra được, ngoại trừ yêu sâu sắc đối phương, còn cái lí do gì, đáng để hắn liều mình cứu giúp. Hắn không ở đây cũng chẳng sao. Dù sao, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến tìm ta.”

Tiểu Tiểu đột nhiên không hiểu, nàng mở miệng hỏi: “Lạc cô nương...”

Đột nhiên, có người hô lớn: “Lạc Nguyên Thanh! Ngươi là đồ quái dị! Lại còn vọng tưởng gả cho Giang thiếu gia của chúng ta! Si tâm vọng tưởng!”

Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy ở cửa xuất hiện một đám nữ hài tử. Dù các độ tuổi, trên mặt người nào cũng tràn đầy sát khí, vừa nhìn đã biết đến để gây hấn.

“Lạc Nguyên Thanh, ta nói cho ngươi biết. Giang thiếu gia sẽ không cưới ngươi! Sớm chạy về Nam Hải đi!” Đám nữ tử ở cửa lớn tiếng quát lớn, tình

hình khiến người ta kinh hãi.

Chỉ thấy nữ tử Nam Hải kia cười lạnh một tiếng, trả lời: “Ta phi! Đừng cho rằng ta giống như các ngươi! Ta mới không thèm thứ như hân! Nếu không phải trước đây sư phụ và lão tử kia có ước định, Lạc Nguyên Thanh ta cũng chẳng cần phải làm cái loại chuyện hạ mắt phẩm giá này! Các ngươi dám nói năng lỗ mãng, thì đừng trách ta xuống tay vô tình!”

“Đến nha đến nha, sợ ngươi chắc!”

Trong đám nữ tử kia có người hô to. Trong lúc nhất thời, tình cảnh quần chúng phần nộ, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Lạc Nguyên Thanh không còn tâm trí để ý đến Tiểu Tiểu nữa, chuyên tâm đi cãi nhau.

Tiểu Tiểu chỉ đành buông nghi hoặc xuống, có chút âm đạm lên lầu.

Nàng vừa bước vào phòng ngồi xuống, Diệp Ly đã vọt đến, la to, nói: “Oa, Tiểu Tiểu, ta nói với ngươi chuyện này, quá lợi hại!”

Diệp Ly chạy đến bên người Tiểu Tiểu, nói: “Ngươi biết không. Hóa ra đông gia (Tương tự như chủ nhà) tửu lâu này có một đoạn tình với Nam Hải Bắc Thần Cung, tuy nhiên cuối cùng lại cô phụ người ta. Lúc đó, hân liền hứa hẹn, con nối dòng của mình sau này nhất định sẽ kết thân với Nam Hải. Hiện tại Nam Hải phải người đến đòi cưới. Ngươi nói có lợi hại hay không. Còn nữa còn nữa, thiếu gia chủ của tửu lâu này có nhân duyên vô cùng tốt. Nghe nói, cô nương toàn trấn đều muốn gả cho hân, có phải càng lợi hại hơn không? Mà ngươi biết không, lợi hại nhất chính là, nghe nói cha con đông gia tửu lâu này không hề hợp nhau, ngày nào cũng ba trận nhỏ một trận lớn, hoi tí là động thủ đánh nhau. Người trong trấn đã nhìn đến phát chán...”

Diệp Ly cao hứng nói, lại thấy vẻ mặt Tiểu Tiểu tràn đầy phiền muộn. Lúc này nàng ngừng lại, vỗ lên bả vai Tiểu Tiểu, hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn nàng, suy nghĩ một lát, hỏi: “Diệp sư tỷ, lúc trước, khi triều đình vây diệt Đông Hải, là sư thúc cứu ta trở về sao?”

Diệp Ly nhú mày, “Ngươi nói Ôn Túc à... Đúng vậy, là hân cứu ngươi về...” Diệp Ly nghĩ nghĩ, nói, “Tiểu Tiểu, ta và ngươi cùng nói thật nhé. Thật ra, lúc đó, khi hân đưa ngươi về, đều khiến chúng ta vô cùng kinh ngạc. Ta ở Đông Hải nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hân quan tâm đến ai như vậy. Lúc ngươi hôn mê bất tỉnh, đại phu vất vả lắm mới giải độc được cho ngươi, lo lắng của hân tuyệt đối không phải giải vờ... Ta cũng không rõ lắm a. Hân giả mạo làm sư thúc của ngươi, tất cả những việc hân làm, đều vì muốn lừa gạt tín nhiệm của ngươi. Nhưng cái lúc đó, ngươi căn bản cái gì cũng không biết, cho dù hân muốn diễn trò, vậy thì diễn cho ai xem chứ... Tuy rằng, bụng dạ hân khó lường, làm nhiều chuyện ác. Nhưng mà, đối với ngươi, có lẽ hân cũng không thực sự không tốt...”

Tiểu Tiểu nghe những lời này, cúi đầu, ngực hơi nhói đau.

“A, Tiểu Tiểu, ta không có ý nói mấy cái này cho ngươi phiền lòng a. Lại nói tiếp, chuyện hân giả mạo làm sư thúc ngươi, chỉ là do ta đoán rồi nói cho ngươi nghe...” Diệp Ly có chút khần trương, “Nha, thật ra bị người ta lừa cũng không sao hết, cùng lắm thì, coi như bị chó cắn một cái. Lần sau thấy, tránh đi là được. Đừng không?”

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, ngẩng đầu, “Đúng.”

Diệp Ly nở nụ cười, kéo đề tài sang chỗ khác, nói: “Đúng rồi, trong trấn nhỏ này hình như có rất nhiều bí mật nha. Hàng năm ta ở Đông Hải, tin tức cũng không linh thông lắm. Thế này nhé, ta muốn đi lên trấn đạo một vòng, may ra thì nghe được tin tức gì đó mới mẻ. Ngươi có muốn đi theo hay không?”

Tiểu Tiểu đã ổn định lại nỗi lòng, đang định đồng ý, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Ngân Kiều, “Không được đi!”

Ngân Kiều bước vài bước vào phòng, nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi. Nơi này không phải là chỗ dễ chơi. Tùy tiện đi bậy, cẩn thận chết lúc nào không biết đó.”

Diệp Ly không hiểu, “Vì sao?”

Ngân Kiều đóng cửa phòng lại, thở dài, nói: “Nói cho các ngươi cũng chẳng được gì. Nơi này chính là chỗ tụ tập lớn nhất của ‘Phá Phong Lưu’. Chủ nhân của tửu lâu này, chính là tông chủ của ‘Phá Phong Lưu’...” Hân liếc mắt nhìn ra ngã tư đường ngoài cửa sổ, “Người trong trấn này, không có một ai là dân chúng bình thường...”

Tiểu Tiểu và Diệp Ly nghe mà choáng váng.

Tiểu Tiểu cũng nhìn ra ngã tư đường ngoài cửa sổ. Tiểu phu trồng rau, tiểu thương bán hàng, nữ tử đàn hoàng, ăn chơi trác táng, lão giả tuổi già, nhi đồng non nớt... Tất cả những người này, đều không phải người thường? Đây... Đây rốt cục là cái nơi nguy hiểm gì a?

.....

Giờ phút này, bên ngoài, cách trấn vài dặm, có một đội nhân mã đang gấp rút đi đến.

Người dẫn quân, đứng là Liêm Chiêu.

Lúc gần tới trấn nhỏ, hân ghim ngựa, ý bảo gia tướng phía sau dừng lại.

Mấy ngày truy tìm tung tích, vất vả lắm mới tìm được tung tích của đám người Diệt Tri Huệ. Nhưng mà, khi các nàng đi vào trong cái trấn nhỏ này, lại khiến hần kinh ngạc. Trấn này, không hề có trên bản đồ. Hần cũng đã phái người hỏi qua phủ nha gần đó, nhưng mọi người khi nhắc tới trấn nhỏ này đều mang một vẻ mặt mù mịt. Không người nào có thể nói chính xác, nơi này do ai cai quản. Nơi này, chân chân chính chính là nơi tự do ngoài vòng pháp luật, không ở trong lòng vương thổ. Hần vội vàng dẫn theo gia tướng đi vào, lo lắng không yên.

“Đóng quân tại chỗ, không có mệnh lệnh của ta, không thể hành động thiếu suy nghĩ,” Liêm Chiêu mở miệng, hạ lệnh.

Gia tướng phía sau cùng đồng thanh đáp: “Dạ, công tử.”

Liêm Chiêu xuống ngựa, nhìn bầu trời đã bắt đầu nổi mây đen, không khí bên người dần dần trầm xuống, có vẻ sắp mưa.

Hần mở miệng, nói với đám gia tướng bên người: “Ta đi vào trấn trước, nếu có tình huống gì, sẽ đốt pháo hiệu.”

“Dạ.” Gia tướng cung kính đem điều cung và hộp tên đưa lên.

Liêm Chiêu nhận lấy, trầm mặc một lát, đi vào trong trấn nhỏ kia.

.....

Bầu trời càng lúc càng u ám, gió cuốn theo bụi bặm, đảo quanh sát mặt đất. Rõ ràng là canh giờ buổi trưa, sắc trời lại u ám giống như ban đêm.

Trong rừng cây bên ngoài trấn, có một nam tử hai bảy hai tám tuổi đang đứng. Hần mặc một thân y phục màu nguyệt bạch, phản phất bay trong gió, đứng trong một mảnh tối tăm kia, lại là sắc màu chiếu sáng duy nhất. Hần nhắm mắt lại, đứng ở trong rừng, phảng phất như đã dung nhập vào bóng tối, không còn tách rời ra nữa.

Lúc này, mấy hắc y Ninja đột nhiên xuất hiện bên người hần.

Hần mở mắt, nói: “Tình hình như thế nào?”

“Quân đội Liêm gia đóng quân ở ngoài trấn. Liêm Chiêu một mình đi vào.” Một người đứng dậy, trả lời.

“Một mình...” Hần nhíu mày, “Các người nhanh chóng đem việc này báo lại với đảo chủ. Ta vào trấn điều tra trước.”

Hần vừa nói xong, đám hắc y nhân liền biến mất trong rừng.

Hần đang định cất bước, ngực lại đau lên một trận. Hần dừng lại, hít sâu mấy hơi, đè ép cơn đau xuống. Hiện tại, là ngày thứ mười lăm...

Về mặt của hần có chút bị thương. Nhưng ngay lập tức, lại biến mất trong nét lạnh lùng. Hần nhẹ nhàng đề tay lên chuỗi đao, đi về phía trấn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không nơi để trốn

“Thất Sát”, trên giang hồ, người có chút lai lịch đều đã dừng nghe về loại độc dược này. Nói về độc tính thì cũng không coi là cao nhất. “Thất Sát” có màu xanh, mùi khét gay mũi, cho nên cũng không phải là thứ sát thủ chuyên dùng. Độc tính của nó quý dị, chỉ có một tác dụng duy nhất: Tra hỏi.

Truyện thuyết nói rằng, người trúng “Thất Sát”, chưa bao giờ sống nổi qua bốn mươi chín ngày. Cái loại cảm giác sống không bằng chết này, đủ để phá hủy ý chí của bất cứ kẻ nào.

Tiểu Tiểu nhớ rất rõ, sư phụ từng dùng ngữ khí lạnh như băng miêu tả về loại độc dược này. Cuối cùng, bất đắc dĩ cười, nói với nàng: Trúng phải loại độc này, nếu như không đầu hàng, cũng chỉ có thể tự sát.

Lúc nàng đang nghĩ như vậy, thanh âm bất nắn của Lạc Nguyên Thanh vang vọng khắp tứ lâu.

“Lão nhân chết tiệt, ngươi đừng quá đáng quá! Cái gì mà bảo ta hạ độc chứ? Ôn Túc hần không phải đứa trẻ mới vào giang hồ, còn không nhận ra ‘Thất Sát’ hay sao?!” Lạc Nguyên Thanh đứng lý hợp tình, nói: “Hần vốn đáp ứng ta, đem nửa còn lại của ‘Huyền Nguyệt Tâm Kinh’ giao cho ta, ‘Thất Sát’ cũng chỉ là đề phòng, và cũng do hần cam tâm tình nguyện nuốt vào. Hiện thời, ta không lấy được tâm kinh, dựa vào cái gì bắt ta đem giải dược cho hần?!”

“Còn dám tranh luận với lão tử?” Nam tử kia vỗ mạnh vào bàn, giận giữ nói.

“Hừ, Giang Tịch, tất cả mọi người nơi này đều sợ ngươi, nhưng Lạc Nguyên Thanh ta không sợ! Lại nói, cái gì gọi là tranh luận! Những gì ta nói đều là sự thật! Chỉ cần hấn giao tâm kinh ra, ta tự nhiên sẽ cứu hấn.” Về mặt Lạc Nguyên Thanh tràn ngập khinh thường, nói.

Tiểu Tiểu nhờ thế mới biết, tông chủ chính tông của Phá Phong Lư này, tên gọi là Giang Tịch.

“Ngươi nói những lời này, có nghĩa là không chịu giao giải được ra?” Giang Tịch nhíu mày, “Ngươi cho là ngươi không giao giải được ra, lão tử liền không cứu được hấn?”

Lạc Nguyên Thanh nghe thấy câu này, mày nhăn lại chặt chẽ, đang định phản bác, lại nghe thấy Lí Ti mở miệng.

“Lão gia tử, ta biết ngươi không thích sát sinh, nhưng mà...” Lí Ti chậm rãi nói, “Ôn Túc không thể không chết.”

Giang Tịch nghe thấy thế, cười lạnh một tiếng, “Không thể không chết? Vậy mà ngươi cũng dám nói với lão tử cái đạo lý không thể không chết này!”

Lí Ti thờ dãi, nói: “Lão gia tử, ngươi cũng thấy đấy. Diện mạo của Ôn Túc so với Quý Sur giống đến chín phần. Hấn mơ ước ‘Cửu Hoàng thần khí’, liên tiếp giả mạo Quý Sur, lạm sát kẻ vô tội. Chẳng lẽ, không nên chết?”

Biểu tình của Giang Tịch khẽ biến, tiện đà, nhẹ nhàng lập lại một lần: “Cửu Hoàng thần khí...”

Ánh mắt hấn đột nhiên xa xôi, có chút mê mang nhớ lại. Hấn trầm mặc một lát, ánh mắt chậm rãi rơi xuống trên người Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu vẫn đang ôm trường thương như cũ, khi nhìn thấy ánh mắt Giang Tịch, có chút sợ hãi.

“Xem ra, cây trường thương này chính là cái gọi là ‘Cửu Hoàng thần khí’...” Giang Tịch đứng dậy, đi đến bên người Tiểu Tiểu, vươn tay cầm lấy trường thương kia. Thương thân ánh lên một đạo ngân quang, lộ ra uy nghiêm lãnh liệt, “Người có Cửu Hoàng thần khí, có được thiên hạ... Đến hôm nay, vẫn còn có người tin tưởng mấy lời nói vô căn cứ này sao?”

Hấn giọng trường thương lên, ngửa đầu nhìn mũi thương, nói: “Chỉ là vài món binh khí, sao có thể lay động được thiên hạ. Thế nhân không biết, mới có thể bị mấy câu đó làm mê hoặc tâm trí. Lí nha đầu, giết đi những người mơ ước có được Cửu Hoàng thần khí này, cũng chỉ chữa được phần ngọn không trị được phần gốc. Theo lão tử thấy, hủy Cửu Hoàng đi, mới là chính đạo!”

Hấn nói xong, tụ lực xuất chiêu, đánh lên cây trường thương kia.

Mọi người thấy tình hình biến hóa như vậy, đều kinh hãi. Mà trong nháy mắt kia, Liêm Chiêu ra tay, hất văng chiêu lực kia ra, sau đó nắm chắc trường thương. Giang Tịch cũng nghiêm túc, sửa chiêu thành trào, chặt chẽ túm lấy trường thương.

“Xử tiểu tử, bằng công phu của ngươi, cũng muốn động thủ với lão tử?” Giang Tịch khinh thường, nói.

Liên Chiêu không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: “Ta vô tình mạo phạm tiền bối. Chỉ là, ‘Cửu Hoàng thần khí’ quan hệ đến hưng vong thiên hạ, nên giữ nên hủy, phải do thiên tử định đoạt...”

Lúc này, Giang Tịch bật cười, “Thiên tử?” Hấn nhìn Liêm Chiêu, “Thần Tiên Liêm gia cũng từng là tuấn kiệt giang hồ, không ngờ, vừa vào quan trường, vậy mà lại có thể nói ra những lời buồn cười như vậy!”

Lực đạo trên tay Liêm Chiêu không hề buông lỏng, ngữ khí nói chuyện bình thản an tĩnh, “Tiền bối nói không sai, ‘Cửu Hoàng thần khí’ là hung khí khiến thiên hạ đại loạn. Chỉ là tiền bối có thể hủy diệt thần khí nhưng không thể hủy diệt dã tâm thế nhân. ‘Cửu Hoàng thần khí’ chỉ có thuộc về triều đình, mới có thể chân chính bình ổn tranh chấp...”

Hấn còn chưa nói xong, Ngân Kiều liền nở nụ cười.

“Giới cho một phen ngôn luận đồng dạng a, Liêm công tử. Không hổ là trung khuyển triều đình, ‘Cửu Hoàng thần khí’ chỉ có thuộc về triều đình, mới có thể chân chính bình ổn tranh chấp’, cười chết ta...” Ánh mắt Ngân Kiều sắc bén, khẩu khí nói chuyện vô cùng cuồng ngạo, “Đương kim thiên tử có tài đức gì, mà có thể có được ‘Cửu Hoàng thần khí’?! Cho dù thực sự có người mượn lực của Cửu Hoàng đánh đổ triều đình, vậy thì cũng là ông trời kia có mắt, đại nghĩa quy về!”

“Im miệng!” Những lời này của Ngân Kiều vừa nói ra khỏi miệng, lửa giận của Liêm Chiêu liền bùng lên, giận giữ quát một tiếng. Lông mi của hấn nhướng lên, sắc bén trong ánh mắt khiến cho người nhìn sợ hãi. Hấn nhìn những người trước mặt, trên vẻ mặt vậy mà lại hàm chứa tia miệt thị.

“Thánh thượng làm việc, không đến lượt các ngươi xem vào! Biên cương Đại Tống mấy năm nay liên tục náo động, dân chúng lầm than. Chư vị võ công cao cường, có thể ra trận giết địch, cứu giúp quốc gia nguy vong, bảo hộ dân chúng khỏi chiến hỏa không?” Ngữ khí của Liêm Chiêu, sắc bén như mũi tên xuyên thấu đá đen, “Nếu Liêm gia thật sự là chó săn, thì vẫn có thể kiêu ngạo với đời. Mà chư vị, căn bản không có tư cách ở trước mặt Liêm Chiêu nói đến chữ ‘Nghĩa’!”

Cho tới tận bây giờ, Tiểu Tiểu cũng chưa từng thấy Liêm Chiêu dùng biểu cảm và ngữ khí như vậy để nói chuyện. Trong trí nhớ, thái độ của hấn vĩnh viễn là khiêm tốn có lễ, dấu điểm một chút sắc bén. Nhưng mà, những lời hấn vừa nói, cũng không hề khiến nàng cảm thấy xa lạ. Làm sao nàng có thể quên, hấn từng nghiêm túc nói cho nàng biết, lý do hấn tập võ, là để bảo vệ quốc gia, trừ bạo cho dân... Mà lý do này, lại khiến nàng khâm phục.

Trong cái thời điểm như thế này, ai đúng ai sai, ai chính ai tà, làm sao có thể phân rõ được chứ?

Cả đám Ngân Kiều, Lí Ti bị nói như vậy, tất nhiên phần nộ, chung quanh dần dần nổi lên sát khí.

Lúc này, một giọng nữ non nớt đột nhiên vang lên, “Mọi người đang làm gì vậy?”

Diệp Tri Huệ đứng ở chân cầu thang, nhìn tình hình cổ quái trong đại sảnh. Nàng nhìn cây trường thương kia, có chút kinh ngạc nói: “Trường thương của cha ta... Tại sao...”

Lúc này, Giang Thành tiến lên, ấn tay Giang Tích, nói: “Cha, trường thương là do sư phụ phó thác cho ta, ngươi không thể hủy nó!”

Giang Tích liếc mắt nhìn Diệp Tri Huệ một cái, lại nhìn Giang Thành, tay nắm trường thương cũng buông lỏng rồi rời ra, có chút oán giận tự nói: “Đời này lão tử chán ghét nhất chính là người trong quan trường! Chuyện gì cũng tự cho mình là đúng! Hừ!” Hắn xoay người đi ra, không thèm để ý đến mọi người.

Diệp Tri Huệ nhìn mọi người, chú ý tới Liêm Chiêu, có chút cao hứng chạy tới, “Liêm ca ca!”

Liêm Chiêu nhìn thấy Diệp Tri Huệ, trên khuôn mặt đang căng ra kia hiện lên nét tươi cười.

“Liêm ca ca, không phải huynh đi theo cha ta truy bắt đào phạm sao? Sao lại đến nơi này?” Diệp Tri Huệ cười, hỏi.

Liêm Chiêu cũng không trả lời, chỉ cười nhẹ.

Lúc này, Giang Thành đi lên vài bước, nói: “Liêm đại ca, Tri Huệ muội muội, nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta lên lầu đi.” Khi hắn nói chuyện, ánh mắt đảo qua trường thương trong tay Liêm Chiêu, nhưng ánh mắt này rõ ràng có thiện ý ôn nhu, không hề có ý tranh đoạt.

Liêm Chiêu thoáng suy nghĩ, cầm trường thương đưa qua.

“Giang công tử, nếu Diệp thế bá đã đem ‘Lịch Tuyền’ phó thác lại cho ngươi, vậy xin nhờ ngươi bảo quản.” Liêm Chiêu nói.

Giang Thành mỉm cười, “Liêm đại ca muốn buông tay với thần khí này?”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Vừa rồi, Liêm Chiêu lỡ mồm, đắc tội nhiều rồi. Nếu thần khí là do Diệp thế bá phó thác cho Giang công tử, ta sẽ dùng phương pháp quang minh chính đại tới lấy.”

Giang Thành có chút kinh ngạc, chần chờ một lát, tiếp nhận trường thương.

Mặc dù Diệp Tri Huệ không rõ chuyện gì đã phát sinh, nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của hai người này, cũng biết tất cả đều tốt, liền cười kéo tay hai người, chạy lên lầu.

Những người còn lại trong đại sảnh, trong lúc đó, nàng hoàn toàn không nhìn đến.

Ngân Kiều cắn răng, hung hăng nói: “Chó săn triều đình...”

Lí Ti hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta xuất đạo đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên bị người ta chế nhạo đến mức này. Cục tức này, thật sự nuốt không trôi!”

Lạc Nguyên Thanh hơi cau mày, không nói một lời.

Tiểu Tiểu nhìn ba người kia đi lên lầu, không biết vì sao lại cảm thấy yên tâm. Mới vừa rồi, Giang Thành xưng hô với Liêm Chiêu từ “Liêm công tử” biến thành “Liêm đại ca”. Nhìn kiểu gì cũng thấy là Giang Thành chủ động làm quen. Huống hồ, Diệp Chương có giao tình với cả hai người này, chiếu theo tình hình này, chỉ có thể là bằng hữu, không thể là địch thủ.

Lại nói, Ngân Kiều và Lí Ti cũng phải nể mặt mũi thiếu gia chủ này. Sau này, chắc là sẽ không dễ dàng ra tay với Liêm Chiêu.

Như vậy, thì tốt rồi...

Nàng thở ra, xoay người, nói với Ngân Kiều: “Tề đại ca, Lí cô nương, Lạc cô nương, ta cũng lên lầu nghỉ ngơi...”

Lạc Nguyên Thanh nghe thấy thế, nói: “Nghỉ ngơi? Ngươi không tới thăm sư thúc của ngươi sao?”

Tiểu Tiểu hơi kinh hãi, nhưng lại không thể trả lời.

“Lạc cô nương, ngươi quản nhiều việc quá đó.” Ngân Kiều mở miệng, nói lời giải vây, “Nha đầu, ngươi đi nghỉ ngơi đi. Mọi việc nên cẩn thận.”

Tiểu Tiểu gật đầu, nhanh chóng đi lên lầu.

“Ta quản nhiều việc?” Thanh âm của Lạc Nguyên Thanh, từ dưới lầu vang lên, “Ngươi có ý gì a? Nếu không phải vì nàng...”

Tiểu Tiểu bước chân nhanh hơn, cuối cùng cũng tránh được những lời này, quay về phòng của bản thân.

Lúc nàng đóng cửa lại, có chút vô lực.

Lời Lạc Nguyên Thanh muốn nói, cho dù nàng không nghe thấy, nhưng trong lòng cũng tự hiểu rõ.

“Tính ngày, hắn cũng nên tới tìm ta rồi.” “Ta thật sự không nghĩ ra được, ngoại trừ yêu sâu sắc đối phương, còn cái lí do gì, đáng để hắn liều mình cứu giúp.” “... ‘Thất Sát’ cũng chỉ là đề phòng, và cũng là hắn cam tâm tình nguyện nuốt vào.”...

Những lời này, chỉ cần suy nghĩ một chút, nàng liền có thể hiểu được...

Ngày đó, bọn họ bị sóng biển đẩy tới một hòn đảo vắng, chỉ bằng một mình Ôn Túc, làm sao có thể mang nàng bình an quay lại Đông Hải. Mọi việc xảy ra trong lúc đó, hiện tại nghĩ lại, có vẻ quá dễ dàng.

Tiểu Tiểu đi đến bên chiếc giường của bản thân, nhìn túi hành lý đặt trên đó, lập tức, hạ quyết tâm...

.....

Ban đêm, vừa qua canh ba, Tiểu Tiểu lén lút đi ra khỏi phòng. Dè dặt cẩn trọng nhón chân bước đi, hô hấp thật nhẹ. Nàng ra khỏi cửa, đi qua một khúc rẽ, liền đến trước cửa của một gian phòng.

Nàng nhìn khắp bốn phía, hít sâu một hơi, cẩn thận đẩy cửa ra. Cửa cũng không đóng, nàng liền thuận thế đi vào.

Trong phòng không hề đốt đèn, khi Tiểu Tiểu đã thích ứng được với bóng đêm, liền lập tức đi đến bên giường.

Nàng do dự một chút, vươn tay, đẩy sa trường ra.

Người nằm trên giường, đúng là Ôn Túc.

Hắn lẳng lặng nằm đó, đôi mắt khép chặt, nhủ mày, hơi thở có chút dồn dập.

Tiểu Tiểu biết, không phải hắn đang ngủ, mà là hôn mê bất tỉnh mới đúng. Bằng không, nàng đứng gần như vậy, sao hắn lại không phòng bị chứ?

Không biết vì sao, nàng lại nhớ đến những suy nghĩ rối loạn trong đầu. Rốt cục nàng cũng hiểu rõ được một điểm, mặc dù hắn là đồng lõa sát hại sư phụ, nàng cũng không có cách nào xuống tay giết hắn.

Nàng có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó, vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắn. Da thịt hắn lạnh như băng, mạch đập dồn dập, lúc nhanh lúc dừng.

Trong đầu, vang lên lời sư phụ từng nói: Trúng phải loại độc này, nếu như không đầu hàng, cũng chỉ có thể tự sát.

Nàng buông lỏng tay ra, giúp hắn sửa sang lại chăn. Sau đó, lấy từ trong lòng ra hai khối lệnh bài, bỏ vào lòng bàn tay hắn.

Làm xong tất cả, nàng lại dè dặt cẩn trọng lui ra bên ngoài. Nàng đứng ở cửa một lát, sau đó lập tức xuống lầu, đi vào trong viện, dựa người lên tường. Nàng xoay người một cái, đi ra khỏi lầu, đứng ở trên đường cái.

Lúc chạng vạng tối, mưa đã ngừng. Trên bầu trời lộ ra một tầng mây bạc, mặt trăng mờ lung ẩn sau những đám mây, tạo nên ánh trăng nhàn nhạt.

Tiểu Tiểu xoay người, nhìn gian tửu lâu này.

Mỗi người đều có lập trường và kiên trì, cũng có nỗi khổ và bất đắc dĩ của riêng mình. Cho tới bây giờ, ai nợ ai, ai phụ ai, đã không còn tính rõ được nữa. Nàng chỉ là một tiểu nhân vật không đáng kể đến, vô duyên vô cớ bị cuốn vào trận phân tranh này, trên chọc vào người không nên trên chọc. Chỉ bằng nàng, làm sao có thể giải quyết được ân oán dây dưa kia. Tương vong cho giang hồ... có lẽ, đây mới là điều duy nhất mà nàng lựa chọn.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy thật bất đắc dĩ, cũng lại rất thoải mái. Nàng quay đầu, bước nhanh, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vang tới, nghe trận thế, là một đại đội nhân mã.

Tiểu Tiểu thầm cảm thấy không ổn. Lập tức lui vào một góc tường, ngồi xổm xuống trốn.

Tiếng vó ngựa làm kinh động đến tất cả các hộ gia đình trong trấn, nhà nhà đốt đèn, lục tục có người xuất môn. Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn những người đó, người nào cũng mặc quần áo chỉnh tề, giống như cứ mặc như thế mà đi ngủ vậy.

Lúc này, đội nhân mã tới gần, ánh sáng trên cây đuốc chiếu ra, khiến khung cảnh sáng như ban ngày. Đội nhân mã kia ước chừng có ba mươi bốn mươi người, một nửa là cung thủ. Tiểu Tiểu còn chưa kịp suy đoán, đã thấy một người lọt vào tầm mắt.

Đó là một nữ tử khoảng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, tay phải ghim cung, tay trái nắm cung, một thân nhung trang (Quân phục) khiến nàng anh khí bức người, không hề thua kém uy phong nam tử.

Liêm Doanh?!

Tiểu Tiểu ngây dại, nàng ôm đầu lùi lại, tim không tự giác đập nhanh, vô cùng khẩn trương.

“Liêm gia làm việc, người không liên quan xin lui lại!” Liêm Doanh nhìn người đứng xem náo nhiệt chung quanh, cất cao giọng nói. Nói xong, nàng phân phó thuộc hạ, “Khách điểm, tửu lâu, dịch quán, kỹ viện, một nơi cũng không được bỏ sót, tìm ra cho ta!”

Thuộc hạ lĩnh mệnh, ở trên trần, tản ra bốn phía.

Tiểu nhị trong tửu lâu thấy bên ngoài ồn ào như vậy, mở cửa, đi xa xem tình hình. Người trong tửu lâu cũng ào ào bị đánh thức, đi ra

Liêm Doanh cau mày, nhìn mọi người, trên vẻ mặt tràn ngập không vui.

“Cô cô...” Liêm Chiêu đi ra khỏi cửa, nhìn thấy thế trận trước mắt, kinh ngạc mở miệng.

Liêm Doanh nghe thấy thanh âm kia, quay đầu lại, lúc nhìn thấy Liêm Chiêu, mày vẫn nhíu chặt như cũ. Nàng ngẩng đầu, nhìn biển tên của tửu lâu, thanh âm lạnh lùng, nói: “Con ở trong này...”

Liêm Chiêu tách đám người ra, đi tới phía trước, mở miệng: “Cô cô, sao người lại tới đây?”

Liêm Doanh nói, “Nếu đã ra ngoài truy bắt giặc cỏ Đông Hải, vậy thì nên dùng hết toàn lực. Bảo binh lính ở lại bên ngoài trấn, tự mình điều tra, hành động khinh suất như vậy, là việc đương gia Liêm gia nên làm hay sao?”

Liêm Chiêu nghe xong, đi đến trước ngựa, nhẹ giọng mở miệng: “Cô cô, trấn này bất thường...”

Liêm Doanh không đợi hắn nói xong, liền hừ lạnh một tiếng, nói: “Binh lực triều đình lại còn không trấn áp nổi một cái trấn nhỏ vô danh hay sao? Con yên tâm, ta đã vây kín trấn này, đừng nói là cường đạo Đông Hải, ngay cả một con chim, cũng đừng mơ tưởng rời khỏi đây một bước!”

Liêm Chiêu lập tức nói: “Cô cô, con đã điều tra rồi, trong trấn này không có cường đạo Đông Hải. Gió chống khuỵa chiêng như vậy, quá nhiều dân thường, không phải là việc tốt...”

Liêm Doanh cười lạnh, “So với việc thả cho khâm phạm bỏ chạy vẫn tốt hơn.”

Liêm Chiêu kinh hãi, cũng đoán được vài phần, đành phải trầm mặc. Lúc này, chợt nghe thấy có người giận giữ quát lớn một tiếng: “Hơn nửa đêm rồi, còn âm ỉ cái gì?!”

Trong trấn đột ngột yên tĩnh lại.

Giang Tịch chậm rãi từ trong tửu lâu đi ra, nhìn đội nhân mã trước mặt, khinh thường nói: “Trung khuyến đúng là trung khuyến, khuya khoắt như vậy còn đi ra cản người. Xem ra bổng lộc triều đình cũng rất nhiều a.”

Liêm Doanh nghe thấy thế, tất nhiên bất mãn, nhưng cố gắng chịu đựng không phát tác. Nàng ôm quyền, nói: “Lão nhân gia, ta vô tình mạo phạm quê nhà, chỉ cần có thể bắt được tội phạm quan trọng của triều đình, sẽ lập tức lui binh.”

“Tội phạm quan trọng của triều đình? Sao lão tử lại không biết nơi này có tội phạm quan trọng của triều đình vậy?” Khẩu khí của Giang Tịch, vô cùng cuồng vọng.

Liêm Doanh vươn tay, gia tướng bên cạnh hiểu ý, đem một chồng bức họa dâng lên.

Nàng cầm lấy mấy bức họa kia dâng lên, nói: “Sáng nay có hai chiếc xe ngựa đi vào trong trấn, trên xe tổng cộng có bốn nữ năm nam. Lịch trình hai ngày nay của hai chiếc xe ngựa này, dọc theo thành trấn, quán trà, tiệm cơm, trạm dịch, đều có người nhìn thấy. Đây là bức họa vẽ dựa theo đó. So sánh với tranh truy nã, xác nhận trong đó có tội phạm quan trọng của triều đình. Lão nhân gia, mặc dù trấn này không có người quản lý, nhưng vẫn là đất dưới chân thiên tử. Mong rằng các vị hương thân phụ lão tuân thủ vương pháp, giao khâm phạm ra. Bằng không...”

Giang Tịch nhíu mày, chờ nàng nói nốt nửa câu còn lại.

“...Chứ chấp khâm phạm, xử cùng một tội!” Lời Liêm Doanh nói trong lúc đó, khí thế mười phần, khiến cho người ta kinh hãi.

Tiểu Tiểu càng thêm hoảng sợ không thôi. Từ sau khi bị bọn Ninja tập kích, bọn họ liền đổi về trang phục vốn có. Cứ tưởng rằng không có gì trở ngại, không ngờ, Liêm gia làm việc đúng là một giọt nước cũng không rì...

Giang Tịch nở nụ cười, “Lão tử sống lâu như vậy, cái gì cũng có thể sợ, chỉ không sợ vương pháp. Hôm nay, lão tử muốn chiêm ngưỡng xem đại nghĩa của Liêm gia các người ra sao!” Khi hắn nói chuyện, lại liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái, hơi trào phúng.

Liêm Doanh nghe vậy, mở miệng nói: “Được! Bắt hết cho ta!”

“Khoan đã!” Liêm Chiêu mở miệng, ngăn mọi người lại, “Cô cô, con mới là đương gia Liêm gia, nếu muốn hạ lệnh, cũng phải là từ con mà ra.”

Liên Doanh nhìn hấn, đột nhiên nở nụ cười, “Được, đương gia. Vậy mong ngài tự mình trông nã hậu nhân của ‘Quý Sư’ kia, đừng có hạ thủ lưu tình.”

Tuy những lời này nói không to, nhưng ai ai cũng đều có thể nghe rõ.

Liên Chiêu kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Liên Doanh, á khẩu không trả lời được.

Trong thần sắc của Liên Doanh ẩn một chút ngoan lệ sắc bén, nàng nhún mày, cất cao giọng nói: “Gia tướng nghe lệnh, tuân theo lời nói của đương gia, toàn lực trông nã tội phạm quan trọng! Nếu có người nào phản kháng không tuân theo vương pháp, đều bắt lại hết, xử theo pháp luật!”

Gia tướng không do dự nữa, sau khi lĩnh mệnh, rút binh khí ra khỏi vỏ.

Trong lúc nhất thời, trong trấn nhỏ đặng đặng sát khí, khiến cho người ta kinh hãi.

Tiểu Tiểu đột nhiên lại hoảng sợ... Nàng đứng ở góc tường, nhìn Liên Chiêu. Lời hấn nói, nàng đều nghe thấy rõ từng câu một. Những lời này, giống hệt với trong trí nhớ của nàng, đúng là ôn nhu như thế.

Hấn từng nói với nàng: Ở trước mặt người nhà ta, một chữ cũng đừng nhắc đến... Cứ như vậy, lừa mãi cũng không sao..

Mà hấn, thật sự lừa.

Lời Diệp Ly đã từng nói, giờ phút này nghĩ đến, lại chân thật đến khó tin. Hấn thật sự buông tha cho nàng, một lần lại một lần... Hấn đã sớm vì nàng mà phá bỏ lập trường và kiên trì của bản thân, vậy mà nàng lại hồn nhiên không biết, còn tự chạy trốn.

Ngoại trừ bỏ trốn, rốt cục nàng còn làm được cái gì?

Thiên lý còn tồn tại không a! ! !

Nàng cúi đầu, rung rung nở nụ cười. Không sai, mỗi người đều có lập trường và kiên trì của bản thân, nhưng mà, Tà Tiểu Tiểu nàng không có...

Nàng khịt khịt cái mũi, mạnh mẽ xoay người, đi ra ngoài.

“Không cần tìm, ta ở trong này!”

Tất cả mọi người đều bị thanh âm này chấn trụ.

Dưới ánh trăng mỏng lung, khí trời ẩm ướt, bốn phía mơ hồ, Tiểu Tiểu bước đi, thắm đẫm ánh trăng, trong biểu tình, mang theo mỉm cười.

Liên Doanh nhìn thấy nàng, lừa gạt trong mắt rõ ràng có thể nhìn thấy được.

Tiểu Tiểu mở miệng, nói: “Lui binh đi, ta đi theo người.”

Mọi người trong tử lâu nghe thấy vậy, cực kỳ bất mãn.

Ngân Kiều tiến lên, quát: “Nha đầu, người điên rồi?!”

Tiểu Tiểu lại vươn tay ra, ngăn mọi người lại: “Ta tự có chừng mực.” Động tác của nàng tiêu sái vô cùng, ngữ khí uy nghiêm, nháy mắt rung động mọi người.

Liên Doanh suy nghĩ một lát, vung tay lên. Gia tướng thu binh khí, chuẩn bị lui binh.

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Liên Chiêu đứng ở một bên.

Liên Chiêu cũng đang nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Tiểu Tiểu nở nụ cười.

Lại nói tiếp, cái gọi là người xấu, chính là muốn cái gì, cho dù phải dùng tất cả thủ đoạn cũng phải lấy được nã... Ân... Hình như, có cách nói này nữa a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không thể lảng tránh

Bình minh ngày đầu tiên đến đây, nắng sớm chiếu qua không khí, hơi ẩm mông lung tan biến, khí nóng khô hanh lan tỏa, chọc người ta phiền lòng.

Lúc Ôn Túc tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân hơi hơi đồ mồ hôi. Hắn vừa định đứng dậy, lại thấy có vật gì đó cứng cứng nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay. Hắn có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn thứ trong tay. Đó là hai khối lệnh bài: Thần Võ Lệnh của Thái Bình thành, người gấp buông kiếm, không thể động võ và Xích Viêm Lệnh của Thần Nông thế gia, phạm là môn hạ Thần Nông, nhất tuân hiệu lệnh, cứu sống.

Hắn nhướn mày, bàn tay cầm lệnh bài chậm rãi nắm chặt. Trong thiên hạ này, người có được cả hai khối lệnh bài này, chỉ có một. Thứ trân quý như thế, vậy mà lại dễ dàng đặt vào trong tay hắn, chẳng lẽ năng đã quên? Hắn là hung thủ sát hại sư phụ năng, là người lừa gạt lợi dụng năng... Chẳng lẽ năng, không hận hắn sao?

Nghĩ đến đây, hắn lại không thể ức chế cảm xúc của chính mình. Hắn xuống giường, bất chấp thân thể suy yếu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Còn chưa đi được mấy bước đã gặp phải Lạc Nguyên Thanh trên đường.

Lạc Nguyên Thanh nhìn thấy hắn, có chút kinh ngạc, “Ngươi định đi đâu?”

Hắn cũng không trả lời, trái lại tự mình đi xuống dưới lầu.

Lạc Nguyên Thanh thấy thế, có chút bất mãn, nhắc chân đi theo.

Vừa đến đầu cầu thang, chợt nghe có người đàm luận.

“Người thì đương nhiên phải cứu, chỉ là, hiện tại đại quân Liêm gia vây thành, không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Thanh âm của Lí Ti vô cùng nghiêm túc.

“Vậy ngươi bảo ta trông mắt ra nhìn nha đầu kia đền tội hay sao?” Ngân Kiều giận giữ nói.

“Không nghiêm trọng như vậy đâu. Tả cô nương tự thú, nhất định là có tính toán. Huống hồ, Liêm gia luôn luôn chấp pháp theo lẽ công bằng, công tư phân minh, không phải bắt buộc sẽ không làm nằng khó xử.” Giang Thành mở miệng, nói.

“Giang công tử, khúc chiết trong đó, ngài không biết đâu.” Lí Ti thở dài một hơi, “Tả cô nương là đồ đệ của Quý Sư, Quý Sư lại từng có ân oán với Liêm gia. Cho dù Liêm gia quên đi đoạn cừu hận này, hiện tại, cũng đang phụng mệnh thánh thượng đi tìm Cửu Hoàng thần khí. Trong đó, Tả cô nương chính là nhân vật mấu chốt. Nhìn đi nhìn lại, thù mới hận cũ, cả công lẫn tư, Liêm gia đều không có khả năng buông tha cho nàng. Chắc, nếu nàng thật sự có thể đầu quân cho triều đình thì cũng được, nhưng hiện tại, điều phiền toái lớn nhất chính là, sợ là nàng cái gì cũng không biết a!”

Ngân Kiều vỗ bàn đứng lên, “Vừa rồi đáng ra không nên để nàng đi, cùng lắm thì cướp đoạt!”

Đang lúc không khí trở nên vô cùng khẩn trương, Giang Tịch chậm rãi mở miệng, nói: “Các ngươi yên tĩnh một chút cho lão tử...” Tiếng hắn vừa dứt, chung quanh lập tức không còn thanh âm, “Nếu nha đầu kia chính là truyền nhân của Hàn Khanh, sợ là đã có bước quyết định tiếp theo rồi. Một đám người các ngươi ở trong này gấp cái gì.”

“Lão gia tử...” Ngân Kiều bất đắc dĩ, “Cái tiểu nha đầu kia học nghệ không tinh a.”

“Học nghệ không tinh? Đối với chuyện ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ kia, lão tử cũng có nghe nói. Cho dù là nàng đánh bại đánh bại, hay là nhờ thần linh phù trợ, nếu như không có vài phần thực lực, vận may cũng sẽ không đến liên tiếp như thế.” Giang Tịch cười cười, “Các ngươi cũng là người từng trải, trên đời này, mạnh yếu há lại chỉ nhìn qua vẻ bên ngoài?”

Ngân Kiều trầm mặc, nhưng lại không có cách nào trả lời.

Ôn Túc nghe xong, cũng đã hiểu đại khái những chuyện đã xảy ra. Hắn nắm chặt lệnh bài trong tay, sắc mặt lạnh xuống, đi xuống cầu thang.

Mọi người nhìn thấy hắn đi xuống, vẻ mặt có chút biến đổi. Ngân Kiều và Lí Ti còn thối lui vài bước, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu. Nhưng Giang Tịch đang ngồi đó, nên ai cũng không dám động thủ trước.

Ôn Túc cũng không để ý đến những người đó, trực tiếp đi về phía cửa.

Lạc Nguyên Thanh vội vàng đuổi theo, nói: “Khoan đã, không được đi!”

Ôn Túc quay người lại, đao đã rút ra, đao phong lạnh lẽo chĩa thẳng vào trán Lạc Nguyên Thanh, sát khí lãnh liệt khó tả bằng lời: “Ta sẽ không giao tâm kinh cho ngươi, hết hy vọng đi.”

Lạc Nguyên Thanh nghe xong, nảy sinh tức giận, “Ngươi bội ước?”

Ôn Túc thu đao, trả lời: “Đúng.”

Lạc Nguyên Thanh vậy mà lại bị câu trả lời này chẹn họng, nói không ra lời.

Ôn Túc xoay người, đang định cất bước rời đi, lại nghe Giang Tịch mở miệng: “Đứng lại.”

Ôn Túc dừng bước chân, nhưng không hề quay đầu.

Giang Tịch đứng dậy, nói: “Người muốn đi hay ở, lão tử không quản được. Chỉ là, trong mình người trúng kịch độc ‘Thất Sát’, bội ước với nha đầu kia, thì chỉ có một con đường chết. Vì Đông Hải, tận trung như thế, đáng giá sao?”

Ôn Túc trầm mặc một lát, nói: “Đa tạ tiền bối dạy bảo.” Hắn nói xong, bước nhanh rời đi.

Giang Tịch nhú mày, nhìn thân ảnh của hắn rời đi.

“Không chỉ không muốn sống, ngay cả Cửu Hoàng thần khí cũng không thêm để ý, kéo cái loại thân hình này đi... Suy nghĩ của người trẻ tuổi, lão tử càng ngày càng không hiểu nổi...” Giang Tịch mở miệng, giống như tự nói.

“Hắn đi cứu người...” Thanh âm Lạc Nguyên Thanh vô cùng ngưng trệ chát đặng, tức giận mơ hồ và không cam lòng chậm rãi lan ra, “... Có thể khiến hắn như thế, chỉ có nàng...”

“Cứu người?” Ngân Kiều mới đầu còn không hiểu, sau đó lập tức bừng tỉnh đại ngộ, “Chẳng lẽ, hắn đi cứu Tiểu Tiêu?”

Lúc này Giang Tịch nở nụ cười, nói: “Thú vị đây.” Hắn bước đi, ra đến ngoài cửa, nhìn thái dương chói lọi, “Xem ra, cái thân già nua này của lão vẫn phải hoạt động a.”

Lúc hắn nói chuyện, dưới ánh dương chói mắt, trên ngã tư đường, đột nhiên xuất hiện gần trăm người mang mặt nạ. Mỗi người đều đã cầm theo binh khí, cung kính đứng trước cửa “Tùy Khách Cư”, chờ hiệu lệnh.

.....

Năm dặm bên ngoài trấn, là nơi quân đội Liêm gia đóng quân. Liêm gia hành quân nhiều năm, đối với việc hạ trại nơi dã ngoại này, tất nhiên là vô cùng thuần thục. Bên trong rừng cây, lều trại phủ kín, năm bước có một người gác, mười bước có một trạm canh, nghiêm nhiên là quân doanh.

Liêm Chiêu đứng trong chủ doanh, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Liêm Doanh, gọn gàng dứt khoát nói: “Cô cô, người không thể trị tội nàng.”

Sự tức giận của Liêm Doanh mơ hồ hiện lên trên trán, “Quý Sư là kẻ bị tình nghi của nhiều vụ án mạng trong triều. Nàng là đồ đệ Quý Sư, cũng là cường đạo Đông Hải, ta chỉ bắt nàng giao cho quan phủ, xem như là tiện nghi cho nàng rồi.” Nàng nhìn Liêm Chiêu, ngữ khí khinh miệt, “Thế nào, con muốn cầu tình cho nàng?”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Con không hề cầu tình thay cho nàng, chỉ là... Việc này có liên quan đến nhiều vấn đề hệ trọng, không thể khinh suất.”

“Biết việc này liên quan đến nhiều vấn đề hệ trọng, tại sao con ba lần bốn lượt để cho nàng đào tẩu?” Liêm Doanh vỗ bàn, cả giận nói, “Nói cho ta biết, có phải con đã sớm biết thân phận thật sự của nàng?! Có phải con dù biết thân phận của nàng vẫn cố ý làm như thế?! Nói đi!”

Liêm Chiêu bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Cô cô, chuyện nào ra chuyện đó. Liêm gia làm việc, luôn công tư phân minh...”

“Hay cho câu công tư phân minh kia... Con xem con đi, bị nha đầu kia làm cho thần hồn điên đảo, thị phi không phân biệt được! Nếu không phải Thần Tiêu phái truyền thư báo cho ta biết chân tướng, ta thấy con định cả đời này giấu diếm thân phận thật sự của nàng, lừa gạt mọi người, đúng hay không?”

Thần Tiêu... Liêm Chiêu nghe thấy hai chữ này, nhú mày.

“Thế nào? Ta nói đúng rồi?” Liêm Doanh đi đến trước mặt hắn, nói, “Liêm Chiêu, con đừng quên, hiện tại con chính là đương gia của Liêm gia. Về công, nàng là khâm phạm triều đình, theo lý phải chịu sự trừng trị của vương pháp. Về tư, sự phụ nàng làm nhiều việc ác, tất nhiên là nàng sẽ là kẻ bụng dạ khó lường. Con hạ thủ lưu tình với nàng như vậy, không phải đã làm thánh thượng và Liêm gia thất vọng hay sao?!”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, mở miệng: “Cô cô, người hiểu lầm...”

Liêm Doanh cố gắng bình ổn tinh thần, quyết tâm nghe hắn giải thích.

“Cô cô chỉ biết một mà không biết hai.” Liêm Chiêu nói, “Cô cô cũng biết lần này triều đình thảo phạt Đông Hải là có mục đích?”

Liêm Doanh chỉ cảm thấy hắn đang cố giải thích cho mình, liền không trả lời, chỉ hơi khinh thường nghe.

“Cái gì mà làm chuyện phi pháp, đây chỉ là nói cho người khác nghe mà thôi...” Liêm Chiêu nói, “Mật lệnh của thánh thượng, chỉ có cha và con cùng biết... Sở dĩ Liêm gia và Thần Tiêu phái kết minh, chỉ có duy nhất một mục đích, đó là giúp hoàng thượng tìm được Cửu Hoàng thần khí.”

Liêm Doanh nghe thấy thế, có chút kinh ngạc.

“Mà Quý Sư, là người duy nhất trong thiên hạ biết được bí mật về Cửu Hoàng thần khí.” Thanh âm Liêm Chiêu, vô cùng bình tĩnh, “Muốn tìm được Quý

Sư, Tả Tiểu Tiểu chính là nhân vật máu chó. Nếu cô cô xử tội nàng, thì những chuyện Liêm Chiêu cố gắng từ trước đến nay đều thất bại trong gang tấc.”

Liêm Doanh nói: “Vậy ý con là, con cố ý thả nàng đi, đều là vì muốn lợi dụng nàng tìm được Quý Sư?”

Liêm Chiêu có chút trầm trọng gật đầu, “Không phải con thả nàng đi. Vài lần trước đều do tình thế bất buộc, không nên ra tay. Tuy nhiên, quả thật con cũng không muốn thương tổn nàng. Con từng ở chung với nàng, biết nàng chỉ ưa mềm không ưa cứng. Nếu có thể dùng lợi trấn an nàng, nói không chừng có thể khiến nàng vì triều đình làm việc. Chuyện về Cửu Hoàng thần khí là vấn đề cơ mật, không thể dễ dàng nói ra với người khác. Giấu diếm cô, cũng không phải ý nguyện của con. Cho nên, con mới nói, việc này liên quan đến nhiều vấn đề hệ trọng, không thể qua loa.”

Liêm Doanh có chút nghi hoặc, nhìn hắn, “Con... Con thật sự nghĩ vậy?”

Liêm Chiêu cười yếu ớt, “Chẳng lẽ, cô cô cho rằng Liêm Chiêu thật sự có thể làm ra những chuyện bất trung đó?” Trong giọng nói của hắn, có một tia bi thương, “... Con thừa nhận, đối với nàng con có chút tình cảm. Tuy nhiên... Con tuyệt đối không làm ra chuyện gì tổn hại đến danh dự và uy tín của gia đình...”

Liêm Doanh nghe đến đó, không khỏi có chút thay đổi.

Liêm Chiêu nói: “Cô cô đã biết chân tướng, chuyện còn lại, giao cho con xử lý đi.”

Liêm Doanh suy nghĩ một lát, nhưng cũng không còn cái gì để mà kiên trì nữa, đành phải đáp ứng.

Đi ra khỏi chủ doanh, Liêm Chiêu thở ra thật lâu. Ánh mắt, dừng lại trên lều trại cách đó không xa.

.....

Tiểu Tiểu ngồi trên chiếu, ôm đầu gối cái, ngẩng đầu, nhìn đỉnh lều ngẩn người.

Quả nhiên không nghĩ ngợi gì mà chạy đến tự thú là không đúng... Hiện tại, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Diệp Ly từng nói: Tiểu Tiểu, ta thấy, không bằng nương náu tự thú đi! Sau đó, quy thuận triều đình, lập công chuộc tội. Sau này, danh chính ngôn thuận gả vào Liêm gia, cả đời vui vẻ a!

Ý kiến hay a ý kiến hay!... Chỉ là, Cửu Hoàng thần khí gì đó, nàng hoàn toàn không biết, quy thuận thế nào? Nếu cứ thế này, bọn họ mà dùng nghiêm hình tra tấn, nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng ai oán thở dài, nằm ngả xuống trên đất. Cẩn thận nhắm lại, người trong thiên hạ, đều cho rằng nàng biết điều gì đó, nhưng cố tình nàng lại không biết bất cứ cái gì. Tuy nhiên, mặt khác, chết không đối chứng, nàng nói cái gì chính là cái đó. Oa, chỉ cần tháo gỡ cho tốt, thế nào cũng được a!

Tháo gỡ cái gì mới tốt đây?... Phải tháo gỡ thế nào để có thể giải quyết hết tất cả ân oán trước mắt đây... “Quý Sư” để lại món nợ máu này, phải làm thế nào mới có thể xóa bỏ được đây?

Nàng nghĩ nghĩ, mồ hôi dần dần chảy ra. Không hổ là thời tiết tháng sáu, hôm qua vẫn còn đông tố, hôm nay đã khô nóng kinh người. Nàng xoay người ngồi dậy, kéo cổ áo ra, quạt quạt.

Nhớ lại ngày trước, trong những ngày như thế này, sư phụ sẽ ngâm một bình rượu hợp hoan ở trong nước suối mát lạnh. Nàng đi đến bên suối, cho chân ngâm vào trong nước, ăn dưa hấu. Sư phụ thấy thế, khẽ cắn chén rượu, bắt đầu dĩ giáo huấn nàng, nói là nữ hài tử không thể để lộ chân ra ngoài.

Nghe những lời này quá nhiều, nàng liền tức giận. Lúc nghe thấy nói thế, càng cố ý dăng chân lên cao.

Sư phụ thở dài lắc đầu: Chết thật, sau này làm sao mà gả ra ngoài đây.

Nàng không phục, đắp lại một câu: Người cũng không phải cha ta!

Nàng nói xong liền hối hận. Một khắc kia, trong ánh mắt sư phụ, rõ ràng hiện lên nét ảm đạm. Hắn không nói với nàng nữa, yên lặng uống rượu.

Nàng luống cuống tay chân muốn xin lỗi, nhưng lại tìm không thấy cơ hội mở miệng. Cuối cùng, nàng đoạt chén rượu trong tay sư phụ, hô to: Đồ nhi không ngoan, tự phạt một ly. Vô cùng hào sảng uống sạch chén rượu kia.

Sư phụ thấy mà choáng váng, tay cứng lại giữa không trung.

Đó là lần đầu tiên nàng biết, hóa ra rượu cũng không phải quá khó uống. Trong chén rượu hợp hoan kia, mùi hương thoang thoang ngọt lạnh, mát lạnh chạy xuống cổ, tiện đà, khiến thân thể hơi hơi nóng lên.

Nàng có chút choáng váng, buống chén rượu xuống, gò má đỏ bừng, đáng thương hề hề nhìn sư phụ.

Sư phụ bật cười, sờ sờ đầu nàng, nói: Ta không phải cha con cũng tốt, đỡ phải chuẩn bị đồ cưới cho con.

Nàng đang định oán giận, lại nghe sư phụ bồi thêm một câu: Mả nợ nần của ta, con cũng không cần phải thay ta trả...

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, ngực dần dần nóng lên, tựa như lúc trước uống xong chén rượu hợp hoan kia vậy. Cẩn thận ngẫm lại, sư phụ nàng căn bản không phải “Quý Sư” a, sư phụ của “Làm đạo chính*” nàng đây, rõ ràng là “Làm người xấu*” mà!

(*: “Làm đạo chính” và “Tà tiểu Tiểu” đọc khá giống nhau. “Tà Tiểu Tiểu” đọc là zuǒxiǎoxiǎo, còn “Làm đạo chính” thì đọc là zuòxiǎoxiǎo.

*: “Tà Hoài Nhân” và “Làm người xấu” cũng vậy. Tà Hoài Nhân đọc là zuǒhuáirén, còn làm người xấu đọc là zuòhuáirén.)

Nàng bật cười, suy nghĩ bao lâu, hóa ra, nàng đi đến bước này, đều là do tự mình vây lại a...

Nàng đang cười vô cùng vui vẻ, lại có người đi vào trong trướng. Nàng ngược mắt, liền chống lại ánh mắt của Liêm Chiêu. Lúc này nàng cứng đờ người, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng.

Liêm Chiêu nhìn tươi cười cứng đờ trên mặt của nàng, có chút không hiểu. Thấy nàng chậm chạp không có phản ứng, Liêm Chiêu ho nhẹ lên một tiếng.

Tiểu Tiểu giật mình phản ứng lại, đứng lên khỏi mặt đất.

Liêm Chiêu dời tầm mắt, vươn tay hắt hắt, ý bảo gia tướng đi theo lui ra. Sau đó, trầm mặc.

Tiểu Tiểu thấy hán nửa ngày không nói chuyện, nghĩ nghĩ, lớn tiếng nói: “Ách... Liêm công tử, thật ra, tiểu nhân nguyện ý quy thuận triều đình, lập công chuộc tội...”

Liêm Chiêu kinh hãi, ngây ngốc nhìn nàng.

Tiểu Tiểu cười, nói: “Sao vậy, không được hả?”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Ngươi...” Trong thanh âm của hắn, có chút do dự, nhưng ánh mắt lại hiện lên thần thái sáng ngời, “Ngươi thật sự nguyện ý quy thuận triều đình?”

“Nguyện ý!” Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu.

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, nói: “... Sư phụ ngươi...”

“Sư phụ ta đã chết.”

Tiểu Tiểu trả lời, khiến tim Liêm Chiêu đập mạnh và loạn nhịp.

Tiểu Tiểu cười, nói tiếp: “... Mừng ba tháng ba năm nay, bị người ta đánh cho một chưởng cắt nát tâm mạch, không trị được mà chết.”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nói không ra lời.

Tiểu Tiểu dùng một lát, nói: “Ta không hề biết sư phụ ta chính là ‘Quý Sư’... Sư phụ ta, tên là ‘Tà Hoài Nhơn’, chỉ là một người giang hồ bình thường. Nếu ta không tới ‘Kỳ Hóa hội’, có lẽ cả đời cũng không biết thân phận thật sự của ngươi...”

Liêm Chiêu lắng lắng nghe. Những lời này, vậy mà lại giống như có sinh mệnh, thấm vào trong thân thể hắn, cuốn lấy tâm hắn. Từng chữ từng chữ, đều vô cùng rõ ràng.

Thanh âm Tiểu Tiểu càng ngày càng nhỏ, trầm thấp khiến chính nàng cũng cảm thấy khác thường: “Ta nguyện ý quy thuận triều đình... Cho nên, ngươi tha thứ ta, được không?”

Liêm Chiêu chỉ cảm thấy trong đầu “Oanh” một cái nổ tung, tất cả cảm xúc đều dâng lên. Đề nén khổ sở lúc trước, đột nhiên trở thành hư không. Hắn chưa từng nghĩ tới, nàng lại có thể lựa chọn như vậy. Không, cho dù chính tai nghe thấy, cũng không thể tin... Nhưng mà, hắn muốn đồng ý. Cho dù là âm mưu, cũng muốn nhảy vào.

“Ta...” Hắn đang định nói gì đó, lại nghe thấy chung quanh vang lên tiếng động dị thường.

Hắn cảnh giác nhìn bốn phía, ánh mặt trời nóng rực xuyên thấu qua lều trại, chiếu xuống quang ảnh loang lổ. Giờ phút này, cái bóng kia chậm rãi biến lớn, quỷ dị phi thường.

Tiểu Tiểu thấy thế, kinh hãi nói: “Ninja Nhật Bản!”

Liêm Chiêu nghe vậy, lập tức rút bội đao ra. Chỉ thấy, trong cái bóng kia nhảy ra mấy thân ảnh, không nói hai lời, liền tấn công về phía hắn.

Tiểu Tiểu đang định tiến lên hỗ trợ, đã thấy vài tên hắc y Ninja vây quanh nàng, giữ nàng đứng tại chỗ.

Nàng đang định động thủ phá vây, lều trại lại bị xóc mớ ra, cả một tầng ánh mặt trời chói mắt chụp xuống, lóa mắt nàng. Theo bản năng nàng nhắm chặt hai mắt, liền bị một người cầm lấy cổ tay, kéo đi.

Tiểu Tiểu kinh hãi, đang định giật ra khỏi cái tay kia, đợi đến lúc nhìn thấy người nọ, lại ngậy ngẩn cả người.

“Sư thúc...” Nàng khẽ run, kêu như vậy.

Lúc Ôn Túc nghe thấy hai chữ đó, trong thần sắc lạnh lùng đột nhiên hiện lên nét cười, hần kéo tay nàng, nói: “Đi.”

Lúc này, trong quân doanh Liêm gia, hắc y Ninja vây kín. Thân pháp những người này nhạy bén mau lẹ, dưới ánh mặt trời có thể lúc ẩn lúc hiện, vô cùng quỷ dị. Liêm gia quen ra trận đánh giặc, chưa từng gặp phải loại chiến pháp quỷ dị này, nhất thời lòng người rối loạn.

Liêm Chiêu hóa giải chiêu thức của Ninja, vội vàng định tiến lên, lại bị cuốn ấy, không thể thoát thân.

Một tay Ôn Túc nâng đao, đánh văng gia tướng Liêm gia đang chặn phía trước, mở ra một con đường, kéo Tiểu Tiểu, chạy khỏi doanh trại.

Tiểu Tiểu chỉ biết Đông Hải luôn luôn coi nàng là mục tiêu, nhưng cũng không thể ngờ được giữa ban ngày ban mặt bọn họ lại dám xông vào quân doanh Liêm gia. Nàng cố gắng giãy ra khỏi tay Ôn Túc, nhưng Ôn Túc lại tăng thêm khí lực, ngón tay đặt lên mạch môn của nàng.

“Buông ta ra!” Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ, đành phải quát to như vậy.

Ôn Túc cũng không thêm để ý tới, hần nhìn tình thế, đột nhiên ôm lấy Tiểu Tiểu, thả người nhảy lên.

Tướng sĩ trong quân doanh thấy thế, ào ào kéo cung.

“Không được bắn tên!” Liêm Chiêu hô to một tiếng.

Tướng sĩ biết, Tiểu Tiểu là khâm phạm quan trọng, tên bay không có mất, nếu bắn bị thương, vô cùng nguy hiểm, liền buông lỏng lực kéo, chần chờ thật lâu.

Lúc này, Liêm Doanh đi lên phía trước, lấy cung tiễn, kéo dây.

Tài bắn cung của Liêm Doanh cao cường, tất nhiên sẽ không gây ra thương tích sai lầm. Chỉ thấy mũi tên kia rời cung, bay nhanh mà đi, thẳng hướng bắn về phía sau lưng Ôn Túc.

Đột nhiên, có người thả người bay đến, một tay chặn đứng mũi tên kia.

Liêm Doanh nhú mày, chỉ thấy người nọ mặc trang phục màu xám, trên mặt đeo mặt nạ.

“Người tới là ai, hãy xưng tên ra!” Liêm Doanh tiến lên một bước, quát.

Người nọ cũng không nói chuyện, chỉ thấy, một đoàn người đeo mặt nạ đi đến, cẩn thận nhìn lại, có đến hơn trăm người. Mỗi một người đều cầm binh khí, sát khí đằng đằng.

Trong lúc nhất thời, tình hình trong quân doanh càng thêm hỗn loạn.

Liêm Chiêu đánh tan sự vây công của đám Ninja, lúc ngước mắt lên, thân ảnh của Tiểu Tiểu và Ôn Túc đã sớm không còn. Nắng gắt như lửa, đốt tâm hần cũng nóng lên theo...

.....

Ôn Túc ôm Tiểu Tiểu, dùng khinh công chạy một hồi lâu, thấy không có người đuổi theo, liền thả chậm tốc độ.

“Buông ta ra!” Tiểu Tiểu đã không biết đây là lần thứ mấy nàng lặp lại những lời này, nhưng hần lại thủy chung mất điếc tai ngo. Nếu không phải vì mạch môn bị nắm, nàng cũng không cần chột vật như thế.

Ôn Túc đi vào trong một rừng cây, lúc này mới đứng lại, buông lỏng tay ra, đặt nàng xuống dưới.

Chân Tiểu Tiểu vừa chạm đất, lập tức lui ra xa vài bước, xoay người bỏ chạy.

Ôn Túc thả người một cái, liền chắn trước mặt nàng.

Tiểu Tiểu kinh sợ thối lui vài bước, nhìn hần.

Ôn Túc lấy từ trong lòng ra hai khối lệnh bài, đẩy tới.

Tiểu Tiểu ngẩn người, nhìn hai khối lệnh bài kia. Có Thần Võ Lệnh trong tay, ít nhất có thể khiến đám nhân sĩ giang hồ không dám dễ dàng làm khó hần. Mà Xích Viêm Lệnh của Thần Nông kia, nhất định có biện pháp giải được độc trên người hần... Hần không cần?

“Giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Ta không nhận nổi ân huệ của người.” Ôn Túc mở miệng, nói như vậy.

Tiểu Tiểu nói không nên lời, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Ôn Túc đi lên phía trước, nhét hai khối lệnh bài vào trong tay nàng, “Đi đi, đừng bao giờ để ta gặp lại...”

Tiểu Tiểu nhờ thế mới bừng tỉnh đại ngộ. Không phải hấn tới để bắt nàng đi, mà là tới để cứu nàng... Hiểu ra như vậy, lại khiến nàng bắt đầu khổ sở...

Nàng chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, trong đôi mắt hiện lên hơi nước, cúi đầu gọi một tiếng: “Sur thúc...”

Ôn Túc nhè nhẹ cười, nói: “Ta không phải sur thúc của ngươi.”

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên trong rừng.

“Ngươi thật sự muốn thả nàng đi?”

Lúc nghe thấy thanh âm này, Ôn Túc mạnh mẽ kéo Tiểu Tiểu ra phía sau mình, nói. “Sur phụ...”

Sur phụ? Ôn Tĩnh? Tiểu Tiểu không khỏi có chút sợ hãi.

Ôn Tĩnh chậm rãi thông thả bước ra, sắc mặt bình tĩnh ôn thiện, giống hệt ngày thường. Hấn đi đến trước mặt hai người, tỉ mỉ đánh giá Ôn Túc một phen, mang theo ý cười, nói: “Giống, quá giống. Không uống công vi sur bồi đắp mười mấy năm...” Khi hấn nói chuyện, ngữ khí đột ngột chuyển sang lạnh lẽo, lộ ra sát khí, “... Ngay cả việc ‘phản bội sur môn’, cũng giống nhau như đúc...”

Ánh mặt trời tháng sáu nóng rực, vậy mà tại nơi đó lại khiến Tiểu Tiểu có cảm giác lạnh lẽo không thể tả. Nhưng bàn tay nắm lấy nàng kia, từ đầu tới cuối vẫn lạnh như băng, không hề lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không đạt được gì

Ôn Túc buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy tay Tiểu Tiểu ra, thuận thế nhẹ nhàng đẩy một cái, ý bảo nàng rời đi.

Động tác này, Ôn Tĩnh nhìn thấy hết. Về mặt hấn thoáng khinh thường, “Thế nào, chẳng lẽ đúng như lời vi sur đã nói, ngươi muốn phản bội sur môn?”

Ôn Túc tiến lên một bước, nói: “Sur phụ, đồ nhi tuyệt không có ý định phản bội. Nàng thật sự cái gì cũng không biết, mong người buông tha cho nàng đi!”

Ôn Tĩnh nở nụ cười, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt thản nhiên, “Hàn Khanh cũng đã từng nói: Ta chết, bí mật sẽ vĩnh viễn là bí mật...” Hấn than nhẹ, “Xem ra, lời nói của hấn không hề sai. Trên đời này đúng là không còn người thứ hai biết được bí mật về Cửu Hoàng thần khí.”

Ôn Túc nghe thấy lời nói kia, trong thần sắc có chút vui sướng.

Nhưng mà, ngay sau đó, Ôn Tĩnh lại lắc đầu, nói: “Tuy nhiên, vi sur nghĩ rằng. Nha đầu này liên quan sâu rộng, có nàng trong tay, chỉ ích không hại.”

“Sur phụ...” Ôn Túc muốn nói gì đó, nhưng bị Ôn Tĩnh cắt ngang.

“Ôn Túc a, ta vốn tưởng rằng ngươi có thể thay ta tìm được Cửu Hoàng thần khí, cùng ta mưu nghiệp lớn, đáng tiếc... Ngươi cũng chỉ sống được không tới ba tháng nữa, có thể làm được cái gì?” Khi Ôn Tĩnh nói chuyện, ngữ khí càng lúc càng lạnh.

Tiểu Tiểu nghe thấy thế, liền biết Ôn Tĩnh nổi lên sát tâm. Nàng đột nhiên kéo lấy tay Ôn Túc, bỏ chạy.

Ôn Túc kinh hãi, bị lôi đi mấy bước.

Ôn Tĩnh thấy thế, cất bước đi lên, vung chương công kích, đối tượng, chính là Ôn Túc.

Ôn Túc phát hiện chương phong kia, nghiêng người sang bên, tránh được sát chiêu. Về mặt hấn vô cùng kinh ngạc, cảm thấy khó có thể tin.

Ôn Tĩnh thu nội lực, đứng lại, nhìn Ôn Túc: “Vi sur cho ngươi một cơ hội nữa, đem nha đầu kia giao lại cho ta, ta đồng ý cho ngươi tự sinh tự diệt!”

Tiểu Tiểu nghe thấy mấy câu này, chỉ cảm thấy trái tim băng giá. Lấy võ công của Ôn Tĩnh, muốn đoạt nàng từ tay Ôn Túc dễ như trở bàn tay, khi không

lại hạ sát chiêu như vậy. Cho dù nhìn kiểu gì cũng thấy, căn bản là ngay từ đầu hắn đã nổi lên sát tâm, muốn đẩy Ôn Túc vào chỗ chết rồi mới đứng! Bao năm thầy trò, thân như cha con, sao lại có thể tuyệt tình như vậy?

Ôn Túc lại dần bình tĩnh lại. Hắn mở miệng, nói: “Mạng của đồ nhi vốn là do sư phụ cứu, mặc cho sư phụ xử trí...”

Ôn Tĩnh nghe câu đó, trên vẻ mặt bắt đầu nổi lên tức giận, dữ tợn như vậy, làm cho người ta khiếp sợ.

“Nghiep chương! Muốn chết!”

Trong lúc hắn nói, liền xuất chương tấn công. Ôn Túc đẩy Tiểu Tiểu ra, đón nhận công kích.

Tiểu Tiểu lao đảo vài bước, biết lúc này nên chạy đi, nhưng mà, nhìn tình hình trước mắt, cho dù nàng làm gì cũng không thể nhấc nổi bước chân.

Ôn Túc tránh khỏi chương lực, nâng tay, chặn lại chiêu thức của Ôn Tĩnh, quay đầu quát Tiểu Tiểu: “Còn không đi!”

Tiểu Tiểu nhìn hắn, nhú mi. Nàng xông lên phía trước, rút từ trong lòng ra một cây “Tội Tuyệt Ngân Mang”, đâm thẳng vào huyệt Kiên Tĩnh* của Ôn Tĩnh.

(* Huyệt Kiên Tĩnh: Huyệt ở chỗ lõm trên bả vai)

Ôn Tĩnh thấy châm, lập tức đẩy Ôn Túc ra, lui lại vài bước.

Tiểu Tiểu cầm châm đâm qua, nhân dịp có khe hở, kéo Ôn Túc, tâm vô tạp niệm trốn đi.

Ôn Túc ngậy ngậy cả người, lại một lần nữa bị nàng kéo chạy.

Ôn Tĩnh tránh khỏi cây ngân châm kia, mang theo chế cười, tự nói: “Giống nhau như đúc.”

Giờ phút này, tức giận trong lòng đã không còn cách nào có thể áp chế, bất tri bất giác vịn lên bầy thành chân khí, tụ lực ở hai tay. Hắn khẽ quát một tiếng, nhanh chóng đuổi theo, một chương đánh tới.

Tiểu Tiểu biết hắn sẽ đuổi theo, quay người, ném ra một cây ngân châm.

Ôn Tĩnh xoay người tránh đi, lại một lần nữa khỏi chương, quát: “Xú nha đầu, ngươi cho là lão phu không dám giết ngươi?!”

Tiểu Tiểu vốn tưởng bản thân mình còn có giá trị lợi dụng, nên Ôn Tĩnh sẽ không dám hạ sát tâm với nàng. Nhưng giờ phút này, một chương dùng toàn lực kia, rõ ràng đang đánh về phía nàng. Nàng kinh hãi, cuống quýt tránh đi.

Ôn Túc thấy thế, xuất chương ngăn lại.

Chương lực hai người đối kháng, Ôn Tĩnh nhú mi, nói: “Ngươi là kỳ tài luyện võ, nếu cho thêm thời gian, chỉ sợ ngay cả lão phu cũng không phải đối thủ của ngươi... Vậy càng không thể để ngươi sống được!” Hắn nói xong, tăng lên một phần nội lực.

Ôn Túc chỉ cảm thấy trên cánh tay truyền đến một loại kinh lực âm lãnh, chương lực bị đánh tan, hất hắn văng ra vài bước. Hắn đứng vững thân mình, chỉ cảm thấy tay phải run lên, cố gắng điều chỉnh lại cánh tay nhưng vẫn không thể ngăn cảm giác run run đó lại.

Ôn Tĩnh không chút do dự, lại xuất chương.

Tiểu Tiểu kinh hãi. Nàng thả người nhảy lên, nhấc chân đá vào giữa lưng Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh cũng không trốn tránh, tiếp một chiêu này của nàng. Chỉ tiếc, Tiểu Tiểu không có nội lực, một kích này đối với Ôn Tĩnh mà nói, không đáng lo ngại, không hề có tác dụng nào.

Giây tiếp theo, Ôn Tĩnh sửa chương thành trào, tóm lấy cổ chân nàng. Trong lúc Tiểu Tiểu tiến lui đều không được, Ôn Tĩnh dùng sức kéo mạnh, lôi nàng lại gần, buông cổ chân nàng ra, sau đó tóm lấy cổ họng nàng.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cổ họng bị bóp chặt, trước mắt một mảnh trống rỗng, suýt nữa thì ngất.

Ôn Túc chịu đựng đau đớn trên cánh tay, ra tay cứu giúp. Chỉ là ngay lúc đó, Ôn Tĩnh lại ngược mắt mỉm cười. Hắn buông Tiểu Tiểu ra, một chương đánh tới, không nghiêng không lệch, đánh thẳng vào chính giữa ngực Ôn Túc.

Tiểu Tiểu ngã xuống đất, trong lúc hoảng sợ, liền nhìn thấy Ôn Túc bị đánh văng ra mấy trượng, hộc ra mấy ngụm máu tươi, vô lực ngã xuống.

“Sư thúc!” Nàng kêu lên thành tiếng, hoảng loạn đứng lên, nghiêng ngả lao đảo chạy tới bên người Ôn Túc.

Ôn Túc đã bất tỉnh nhân sự, máu tươi bắn lên mặt hắn khiến nó càng trở nên tái nhợt. Hai mắt hắn nhắm lại, hô hấp như có như không, mạch đập vô cùng mờ nhạt, không thể tìm thấy.

Tiểu Tiểu bị dọa ngốc, ôm chặt hân trong lòng ngực, ngo ngác không biết nên làm thế nào cho phải.

Ôn Tĩnh sửa sang lại vạt áo, đi đến trước mặt bọn họ, từ trên cao nhìn xuống, “Tả cô nương, ngươi muốn đi cùng lão phu, hay là muốn ở lại nơi này chôn cùng với tên đồ nhi bất tài của lão phu?”

Tiểu Tiểu nhìn Ôn Túc trong lòng, đầu cứ ong ong lên, không thể trả lời. Lúc nàng, nàng đột nhiên chú ý đến, dưới cổ áo hân, da thịt đã biến xanh, gân mạch sưng lên, vô cùng quỷ dị.

“Minh Lôi chương.” Thanh âm của nàng hơi hơi run rẩy. Sao nàng có thể quên được, sư phụ nàng, cũng mang trên mình thương thế giống hệt như vậy, thống khổ lia đời.

Nàng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt.

“Tại sao, tại sao lại muốn giết sư phụ ta? Tại sao ngay cả đồ nhi của mình cũng phải giết? Tại sao?!” Tiểu Tiểu không thể ức chế cảm xúc, nghẹn ngào kêu lên.

Ôn Tĩnh lạnh lùng cười, “Tại sao?... Năm đó, khi sư phụ ngươi phá tan Đông Hải của ta, giết hại môn nhân của ta, cũng chưa từng nói cho ta biết tại sao!”

Tiểu Tiểu hơi giật mình. Quỷ Sư từng xông qua chín môn phái, cướp lấy Cửu Hoàng thần khí, chẳng lẽ, Đông Hải cũng...

“Ta chịu nhục, dâng lên thần khí, quy thuận Thần Tiêu, mới có thể bảo toàn những gì còn sót lại. Hai mươi mấy năm qua, trong lòng ta cũng chỉ có hai chữ ‘Bảo thù!’”

“Ta...” Trong lòng Tiểu Tiểu đau khổ, thanh âm thâm trầm vô cùng, “Sư phụ ta đã chết a... Ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Ôn Tĩnh nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Một khác kia, khi giết được sư phụ ngươi, ta mới biết được, đó căn bản không phải là ‘Bảo thù’. Sư phụ ngươi cũng chỉ là một quân cờ. Có được Cửu Hoàng thần khí, thống nhất thiên hạ, đây mới là nghiệp lớn chân chính! Vì nó, cái gì ta cũng có thể vứt bỏ, người nào ta cũng có thể giết!” Ôn Tĩnh mang theo tia khoái ý tàn khốc, nhìn Ôn Túc, “Mà quân cờ này, cũng đã không còn giá trị lợi dụng nữa... Ha ha ha, quả nhiên là giống nhau như đúc a, sư phụ ngươi phản bội thiên sư, mà hân thì phản bội ta. Cho tới bây giờ, đều chết cùng một kiểu, ha ha ha!”

Tiểu Tiểu đã không thể hỏi nữa. Người trước mắt này, đã sớm mất đi lý trí, lại càng không thể đo lường được nhân tâm.

Ôn Tĩnh thu lại ý cười, bình ôn cảm xúc, trở về với vẻ ôn thiện hàng ngày, nói: “Tả cô nương, nếu như ngươi kháng khái hiệp trợ ta, ta tự nhiên sẽ không đã thương ngươi...”

“Giết ta đi.” Tiểu Tiểu nhin khóc, ngẩng đầu, cười vô cùng khinh miệt, “Muốn ta trợ ngươi, còn không bằng giết ta.”

Ôn Tĩnh nghe thấy thế, sắc mặt trầm xuống, không nói một câu, ngón tay tụ lực, chớp lấy bả vai Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu không thể tránh thoát, liền không tránh nữa. Nàng nhìn thẳng vào Ôn Tĩnh, trong mắt không hề có một chút sợ hãi.

Cái loại ánh mắt này, càng làm cho tức giận của Ôn Tĩnh nổi lên, trên tay bất giác lại tăng thêm lực đạo, định bóp nát bả vai nàng.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tiếng quát chói tai, “Ai dám động vào người của lão tử!”

Thanh âm kia hùng hậu hữu lực, khí phách mười phần. Ôn Tĩnh bị chấn trụ, sức tay chậm lại. Hân xoay người, liền nhìn thấy Giang Tịch. Tất nhiên là hân không biết Giang Tịch, nhưng cũng nhận ra người trước mắt này võ công không kém, liền tạm vớt Tiểu Tiểu sang một bên, chuyên tâm ứng phó.

“Tại hạ là đạo chủ của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Ôn Tĩnh. Xin hỏi các hạ là?” Ôn Tĩnh theo lễ, nói.

Giang Tịch nhìn ra phía sau Ôn Tĩnh thấy Ôn Túc đang hấp hối và nước mắt trên mặt Tiểu Tiểu, liền khinh miệt nói: “Hóa ra ngươi chính là người đã vứt bỏ Đông Hải, kết minh cùng đám hải khấu Nhật Bản, Ôn Tĩnh... Lão tử gọi là giang Tịch.”

“Giang Tịch...” Ôn Tĩnh nhíu mày, suy nghĩ.

“Không cần nghĩ, tên này không có gì đáng ngạc nhiên.” Giang Tịch vận công, cười vang nói, “Nhận một chương của ta, ngươi liền biết ta là ai!”

Hân nói xong, tấn công lên, đánh ra một chương.

Ôn Tĩnh lập tức vận nội lực, dùng “Minh Lôi chương” đánh trả. Hân vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, cũng không ngờ, hai chương đối nhau, một cỗ kinh khí cường đại bắn ra, ép mạnh về phía hân, đẩy hân lui lại mấy bước. Hân bình ổn hô hấp, ngực ần ần đau, trên mi mày hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc: “Thái Nhất Tâm Quyết.”

Giang Tịch thu chương, sắc mặt bình tĩnh. Hân đưa tay ra sau lưng, nói: “Lão tử không giết ngươi, ngươi rút đi.”

Ôn Tĩnh không cam lòng, hân vẫy tay. Lập tức, chung quanh xuất hiện hơn mười tên Ninja Nhật Bản.

Nhưng lúc này, một đám người đeo mặt nạ đuổi tới, thế cục trong rừng đột nhiên xoay ngược lại.

Ôn Tĩnh thấy thế, chỉ đành thu tay lại, cùng đám người của mình rời đi.

Giang Tịch cười cười, xoay người đi tới trước mặt Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn có chút mờ mịt như cũ. Giang Tịch cũng không chờ, hắn ngồi xuống đất, kéo tay Ôn Túc, bắt mạch.

“Tiểu tử này còn cứu được.” Giang Tịch nói một câu, liền không chút do dự đặt tay lên đầu Ôn Túc, đem chân khí truyền vào trong cơ thể hắn.

Sau một lúc, Ôn Túc mạnh mẽ sắc ra một hơi, chậm rãi tỉnh lại.

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng, lập tức, nàng vừa cười vừa khóc, nghẹn ngào kêu: “Su thức...”

Ôn Túc nhìn nàng, những đã không còn khí lực để nói chuyện, chỉ có thể hơi hơi nhếch khóe miệng, muốn cười, nhưng lại không còn sức.

Giang Tịch nhìn thấy tình trạng này, ý cười hiện lên, nói: “Nha đầu, ta đã kéo hắn về quý môn quan. Thương thế của hắn quá nặng, chống đỡ không được bao lâu nữa. Đưa hắn tới Thần Nông thế gia, có lẽ còn có một đường hi vọng.”

Lúc Giang Tịch đổi cách xưng hô sang “Ta”, ngữ khí cũng ôn nhu hơn nhiều. Nội tâm Tiểu Tiểu cảm động, nàng dùng sức gật đầu, vươn tay ôm lấy Ôn Túc.

Lúc này, Ngân Kiều và Lí Ti cũng chạy tới, Lạc Nguyên Thanh mang theo môn hạ Nam Hải đi theo sau bọn họ, lúc nhìn thấy Ôn Túc, trên nét mặt có chút khác thường, chột lóe lên rồi biến mất.

Giang Tịch nhìn thấy mấy người này, liền phân phó nói: “Đi Thần Nông thế gia, lập tức khởi hành. Lão tử giúp các ngươi chấn trụ binh.”

Tuy rằng đám người Ngân Kiều không hiểu gì, nhưng vẫn đồng ý làm theo.

Tiểu Tiểu lúc này mới có thể yên tâm, bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhưng nghĩ đến người đang nằm trong lòng, nàng liền nắm chặt tay lại, cố gắng làm cho bản thân mình thanh tỉnh.

Ngân Kiều đi đến bên người nàng, cười sờ sờ đầu nàng, nói: “Nha đầu, không có việc gì. Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Tiểu trầm mặc một lát, cười gật đầu.

.....

Một phen hỗn loạn này, mãi đến lúc màn đêm hạ xuống, mới có thể yên tĩnh. Mà ánh mặt trời vừa biến mất, những người mang mặt nạ này cũng đột nhiên biến mất theo, vô tung vô ảnh.

Lúc Giang Tịch trở lại Túy Khách Cư, trên mặt còn vương ý cười. Nếu muốn chiến thắng quân đội triều đình, tất nhiên là không thể. Nhưng dương đông kích tây, dẫn dụ bọn họ truy đuổi sai hướng, lại vô cùng đơn giản. Nhưng dù vậy, cũng nên tìm một đường thoát thân cho tốt mới được. Liêm gia, cũng không thể coi thường được.

Hắn đi vào đại sảnh trong tửu lâu, đã thấy bên trong đầy người ngồi. Giang Thành thấy hắn về, lập tức đi lên, mở miệng nói: “Cha, Hạ Lan bá bá đến.”

Giang Tịch ngược mắt, chỉ thấy chỗ chiếc bàn chính giữa đại sảnh, có một nam tử trung niên, da trắng có râu đang ngồi, nhàn nhã uống trà. Không phải ai khác, chính là chủ nhân của “Khúc phường”, Hạ Lan Kỳ Phong. Diệp Ly đang cung kính đứng bên cạnh hắn, giúp hắn xoa bóp bả vai. Bên cạnh hắn, còn có một cô nương độ tuổi thanh xuân đang ngồi. Mặc dù mặc quần áo mộc mạc không hoa mỹ, nhưng nhìn cử chỉ hào phóng, tao nhã có lẽ của nàng, liền biết là tiểu thư khuê các.

“Sao ngươi lại tới đây?” Giang Tịch đi lên, hỏi.

Hạ Lan Kỳ Phong ngược mắt, nói: “Ta nghe nói, Liêm gia đóng quân vây cái trấn nhỏ này, liền tự đi đến xem náo nhiệt.”

Giang Tịch hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống, nói: “Ngươi muốn tới xem lão tử xấu mặt thì có.”

“Ha ha, thân là tông chủ của Phá Phong Lư, truyền nhân duy nhất của ‘Thái Nhất Tâm Quyết’, ai có thể làm xấu mặt ngươi được nào.” Hạ Lan Kỳ Phong cười vô cùng thoải mái, “Được rồi được rồi, không tranh cãi với ngươi nữa. Ta đến tất nhiên là vì có chuyện cần tìm ngươi. Đúng rồi, ta nghe nói Ngân Kiều, Quý Mối và ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’ kia cũng đã đến trấn này, người đâu?”

Giang Tịch tự mình rót một chén trà, nói: “Ha, ngươi tới chậm một bước rồi. Bọn họ vốn ở đây, tuy nhiên bị Liêm gia quấy rầy, hiện tại đã đi rồi.”

“Đi rồi? Đi đâu?” Hạ Lan Kỳ Phong hỏi tiếp.

“Thần Nông thế gia...” Giang Tịch thờ dãi, nói, “Đông Hải Ôn Tĩnh kia thật sự quá tâm ngoan thủ lạt, ngay cả đồ nhi của mình cũng không buông tha. Tiểu tử kia, sợ là lành ít dữ nhiều...”

“Tiền bối, thật sao!” Có người hô lên một câu.

Giang Tịch nhú mày, nhìn về phía người nói, hình như có chút không vui.

Nói chuyện là một nam tử còn khá trẻ. Hắn đi lên một bước, ôm quyền mở miệng: “Tiền bối, văn bối vô tình mạo phạm. Văn bối là đệ tử của Đông Hải, Lâm Chấp. Người vừa rồi ngài nhắc đến, là sư huynh Ôn Túc của ta sao?”

Giang Tịch gật đầu, “Đúng là cái tên này.” Hắn nhìn Hạ Lan Kỳ Phong, nói, “Sao ngay cả người Đông Hải người cũng mang đến đây?”

Hạ Lan Kỳ Phong cười cười, nói: “Sau trận đánh trên Đông Hải, Ôn Tình mang theo Cửu Hoàng thần khí, đi đâu không rõ. Ta liền vụng trộm đi lên đảo điều tra, phát hiện tiểu tử này bị đánh trọng thương. Khó có được một lần làm người tốt, ta liền cứu hắn và cả đám đệ tử Đông Hải còn lại.”

Hạ Lan Kỳ Phong vừa nói xong, Lâm Chấp liền vội vàng nhìn về phía Giang Tịch, hỏi tiếp: “Tiền bối, sư huynh ta hiện đang ở nơi nào?”

Giang Tịch cười cười, “Bây giờ đã lên đường tới Thần Nông thế gia rồi.”

Lâm Chấp nghe xong, lập tức xoay người nói với Hạ Lan Kỳ Phong: “Phường chủ, xin cho văn bối cáo từ.”

Hạ Lan Kỳ Phong nói: “Ta biết ngươi lo lắng cho thương thế của sư huynh ngươi, tuy nhiên, đợi một lát nữa đi. Ta nói chuyện xong, sẽ đi cùng ngươi.”

Giang Tịch nghe thấy liền không hiểu, không kiên nhẫn nói: “Hạ Lan, ngươi có chuyện gì thì nói mau! Lão tử mệt!”

Hạ Lan Kỳ Phong cười lạnh, nói: “Được, ta không nhiều lời nữa. Ngươi cũng biết Anh Hùng Bảo chuẩn bị tiến hành luận võ, định ra bảo chủ?”

“Liên quan cái rắm gì đến lão tử!” Giang Tịch không khách khí nói.

“Vốn là không liên quan. Nhưng mà đại công tử Ngụy Khải của Anh Hùng Bảo, là môn nhân của Thần Tiêu phái.” Hạ Lan Kỳ Phong chậm rãi nói.

“Công tử của Anh Hùng Bảo lại là môn hạ của Thần Tiêu, đùa ta sao?” Giang Tịch không tin.

“Đúng là vô cùng quỷ dị. Quỷ dị đến mức, mặc dù ta rải thông tin này ra, cũng không có ai tin tưởng... Ai, nhị công tử Ngụy Thừa của Anh Hùng Bảo, mười năm trước bị trục xuất khỏi gia môn. Tam công tử Ngụy Đình thì nghe người ta nói là kẻ ham mê sắc dục, không chịu làm việc đảng hoàng, ăn chơi trác táng. Hiện thời xem ra, có thể kế thừa chức vị bảo chủ này, cũng chỉ có mình đại công tử Ngụy Khải. Nhưng người này tâm tư sâu kín, lại là nanh vuốt của Thần Tiêu, nếu lên làm bảo chủ, sợ là thiên hạ đại loạn.” Ngữ khí của Hạ Lan Kỳ Phong dần trở nên ngưng trọng, “Hiện tại, ngay cả tông chủ Thạch Mật của Thần Nông thế gia kia cũng quy thuận Thần Tiêu phái, cùng với Ngụy Khải thông đồng làm vậy. Lại càng chưa nói tới, Thái Bình thành và Anh Hùng Bảo có quan hệ thông gia, một khi chức vị bảo chủ được quyết định, hai nhà lập tức có thể kết minh. Thành chủ của Thái Bình thành cũng chỉ là một nha đầu, sợ là sẽ bị Ngụy Khải bài bố. Ba đại gia lớn trên giang hồ đều rơi vào trong tay một người, mà người này bụng dạ khó lường, sao lại không khiến người ta lo lắng?”

Giang Tịch nghe xong những lời này, sắc mặt quả thật có chút lo ngại, nhưng rất nhanh sau đó lại hiện lên vẻ khinh thường, “Lão tử nói rồi, chuyện này không liên quan đến lão tử! Ngụy Khải kia có ba đầu sáu tay, thì bằng thực lực của ‘Khúc phường’ ngươi, hơn nữa lại còn có Quỷ Mồi của Huyền Linh Đạo và Ngân Kiều của ‘Tụ Phong Trại’, cũng có thể chống lại hắn. Cần gì phải tìm lão tử gây phiền toái làm gì?”

Hạ Lan Kỳ Phong gật đầu, “Được, Ngụy Khải giao cho ta đối phó. Vậy còn Thần Tiêu phái thì sao?” Hắn buông chén trà, nói, “Thần Tiêu phái hồi triều, một lần nữa đi tìm Cửu Hoàng thần khí. Hiện tại, Ngụy Khải cũng chỉ là một quân cờ của Thần Tiêu. Đến lúc đó, ba nhà gộp lại, dựa vào Thần Tiêu, sợ là chuyện mười bảy năm về trước sẽ lại tái hiện lần nữa.” Hắn nhìn Giang Tịch, nói, “Nếu một ngày nào đó, Vương Văn Khanh trọng xuất giang hồ, trong thiên hạ này, người có thể đánh bại hắn, cũng chỉ có mình ngươi...”

Giang Tịch trầm mặc một lát, nói: “Thắng thì sao, bại thì sao. Mà võ công của lão tử là đệ nhất thiên hạ thì sao? Lão tử đã rửa tay chậu vàng*, trần này là thiên hạ của lão tử... Nếu như thiên sư thật sự trọng xuất giang hồ, ngươi nên sớm quy hàng đi. Lão tử mệt rồi.”

(* Rửa tay chậu vàng: Rửa tay gác kiếm, không quan tâm chuyện giang hồ nữa.)

Hắn nói xong, bước lên lầu.

Hạ Lan Kỳ Phong thấy thế, đứng dậy, định đi lên khuyên bảo thêm. Đột nhiên, ở cửa tửu lâu xuất hiện một đội nhân mã, đúng là gia tướng của Liêm gia. Đi đầu, tất nhiên chính là Liêm Chiêu.

Hắn đến cửu tửu lâu, xoay người xuống ngựa, cất bước đi vào, mở miệng, nói đúng một câu: “Nàng ở đâu?!”

Vốn đang định lên lầu, Giang Tịch lại ngừng chân lại, quay đầu nhìn hắn, “Tiểu tử nhà ngươi nói chuyện khách khí một chút.”

“Nàng ở đâu?!” Liêm Chiêu cũng không để ý đến, sự khiêm tốn có lẽ vốn có đã biến mất không còn sót lại chút gì. Trên mặt hắn chỉ còn lại vội vã và luống cuống, ánh mắt lăm lăm phiếm quang (hơi có nước mắt).

Giang Tịch nhú mày, nói: “Ngươi tự đánh mất người, sao lại đến chỗ lão tử đòi?! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy lão tử mang nàng đi?!”

Liêm Chiêu giận giữ nói: “Trong phạm vi trăm dặm nơi này, ngay cả chút khói mù cũng không có, chẳng lẽ ngươi muốn nói với ra, hơn trăm người đeo mặt nạ kia, là xuất hiện từ trong không khí?! Ta kính ngươi là tiền bối, nhiều lần lấy lễ đối đãi với ngươi, tại sao ngươi lúc nào cũng muốn chống đối Liêm gia?!” Thanh âm của hắn cao vút, ngữ khí kịch liệt vô cùng, “Nếu ngươi đã mặc kệ chuyện giang hồ, tại sao còn muốn hỗ trợ Đông Hải mang nàng đi?! Ngươi cũng biết nàng đã quy thuận triều đình! Cũng biết Đông Hải luôn luôn gây bất lợi cho nàng! Cũng biết nàng không có nửa phần nội lực!”

Hắn nói những lời này, nói là chỉ trích, không bằng bảo là ảo não thì hơn. Giang Tịch nghe xong, sắc mặt liền nhu hòa lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Liêm Chiêu tiến lên một bước, nói: “Nếu như hôm nay không biết được nàng đi đâu, đừng trách ta vô tình!”

“Liêm công tử, bình tĩnh một chút.” Không khí đang rất khẩn trương, lại có một thanh âm ôn nhu vang lên. Nữ tử ngồi bên cạnh Hạ Lan Kỳ Phong đứng dậy, vội vàng đi tới, ôn nhu khuyên giải an ủi.

Liêm Chiêu nhìn thấy nàng, có chút kinh ngạc, nhưng lập tức ngăn lại cảm xúc, nói: “Thắm tiểu thư.”

Nữ tử này, đúng là đại tiểu thư của Tê Vũ sơn trang, Thắm Diên.

Mây liễu của Thắm Diên hơi nhíu lại, nói: “Liêm công tử, Tà cô nương hiện tại không ở trong tay Đông Hải, ngươi không cần lo lắng.”

Liêm Chiêu nghe thấy câu này, không khỏi hỏi thêm, “Ngươi có biết nàng đang ở đâu không?”

Thắm Diên nhìn Hạ Lan Kỳ Phong, muốn nói lại thôi.

Lúc này, Giang Thành tiến lên, nói: “Liêm đại ca, Tà cô nương thật sự quy thuận triều đình?”

Liêm Chiêu nhìn hắn, trầm mặc gât đầu.

Giang Thành nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy là ‘Cửu Hoàng thần khí’ cũng...?”

Liêm Chiêu có chút không kiên nhẫn, “Ta đã nói rồi, chỉ có giao ‘Cửu Hoàng thần khí’ cho triều đình, mới có thể tránh cho thiên hạ khỏi phân tranh! Đám người giang hồ các ngươi, tại sao nhất quyết không tin! Các ngươi cứ như vậy, hi vọng nhìn thiên hạ đổi chủ, giang sơn nào loạn mới vui sao?”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Giang Thành hơi giật mình, sau đó, hắn lập tức mở miệng, nói: “Liêm đại ca, hiện giờ Tà cô nương đang đi tới Thần Nông thế gia.”

Người trong đại sảnh ồ lên, tất cả đều quay đầu lại nhìn Giang Thành.

Liêm Chiêu giật mình, lập tức nở nụ cười, “Đa tạ! Cáo từ!”

Hắn nói xong, xoay người rời đi, không hề do dự.

“Liêm đại ca xin dừng bước!” Giang Thành mở miệng.

Liêm Chiêu xoay người, có chút nghi hoặc.

Giang Thành cầm lấy cây trường thương màu ngân bạch bên người, đi tới bên cạnh Liêm Chiêu, “Tiểu đệ xin đi cùng huynh.”

Liêm Chiêu còn đang kinh ngạc, chợt nghe thấy Giang Tịch quát lên: “Vô liêm sĩ! Ngươi dám!”

Giang Thành xoay người, mặt không đổi sắc, nói: “Vi sao ta không dám. Cha, người rời khỏi giang hồ, mặc kệ chuyện thiên hạ, cũng không thể muốn ta cũng giống như ngài. Liêm đại ca nói rất đúng, Cửu Hoàng thần khí cho dù rơi vào tay ai, cũng đều sẽ gây ra náo động trong thiên hạ. Chỉ có triều đình, mới là nơi Cửu Hoàng nên ở lại. Nhất định Tà cô nương cũng hiểu ra đạo lý này, mới có thể quy thuận triều đình...”

“Phi! Đừng có nói bậy! Thần Tiêu phái hiện đang về triều, giúp triều đình tìm lại thần khí, chính là vì muốn trợ Thần Tiêu đắc thế! Thiên hạ chẳng lẽ còn có thể thái bình!” Giang Tịch quát.

Giang Thành phản bác, “Vậy thì sao?! Người trong giang hồ luôn miệng nói là sẽ đối kháng với Thần Tiêu, cũng chỉ là vì muốn bảo hộ lợi ích của riêng mình! Cha, đạo bất đồng bất tương vi mưu*. Thử con bắt hiểu!”

(* Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được)

Hắn nói xong, cầm trường thương đi ra cửa.

Trong đại đường, một mảnh yên tĩnh.

Liêm Chiêu nhìn Giang Thành đi ra khỏi cửa, trong lòng lại có một tia vui mừng. Hắn xoay người, ôm quyền, bước chân rời đi. Thắm Diên suy nghĩ một lát, đi theo.

Giang Tịch đứng tại chỗ, nhưng lại vô cùng mờ mịt.

Hồi lâu sau, Hạ Lan Kỳ Phong nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Chúng ta cũng tới Thần Nông thế gia đi, đừng để cho người ta đoạt trước.”

Hắn nói xong, môn hạ liền ào ào đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lúc gần ra tới cửa, Hạ Lan Kỳ Phong dừng chân lại, giống như tự nói: “Cửu Hoàng... Rốt cục Cửu Hoàng là cái gì vậy. Giang hồ, lại sẽ thế nào đây...”

Hắn thở dài một tiếng, nâng chân bước vào bóng đêm.

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Oa tung hoa, chương tiếp theo sẽ bắt đầu nói về Triệu Nhan... Quân... Mong mọi người nhẫn nại...

Còn nữa chính là, ta muốn nói... Uy, các vị độc giả đại nhân kia, nhân vật của chúng ta gọi là “Tiểu Tiểu”. Mọi người đem “Ngân Kiều” đánh thành “Âm Tiểu*”, ta có thể chấp nhận, đem “Liêm Chiêu” đánh thành “Cái Liêm*”, ta cũng không có ý kiến... Nhưng mà, Tiểu Tiểu ý, mọi người đánh thành “Hiệu Tiểu*” hay “Tiểu Tiểu*” còn chưa tính, tại sao lại còn xuất hiện “Tiểu Tiểu*”, “Tiểu Tiểu*”, “Tiểu Hiệu*” vậy? Cái này cũng còn chưa tính, vậy mà còn viết thành “Tiểu Kiều*” nữa, ta thật sự không hiểu mà ~~~

(* Ngân Kiều đọc là: yínxiāo, còn Âm Tiểu đọc là: yīnxiào)

* Liêm Chiêu đọc là: lián zhāo, Cái Liêm đọc là: liándāo

* Tiểu Tiểu đọc là: xiǎo xiǎo, các từ còn lại đọc theo thứ tự là: xiǎo xiǎo, xiào xiào, xiǎo xiǎo, xiǎo xiǎo, xiǎo xiǎo, xiǎo xiǎo, xiǎo xiǎo

A a a a a a! !! Ta rất muốn đam a a a a a a! !! Mọi người cứ thay đổi tên ta đặt vậy sao... Mọi người bảo ta biết làm sao đây... Che mặt khóc lóc...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vô tình vô nghĩa (Thượng)

Thiệu Hưng năm thứ hai mươi ba, tháng sáu, trên giang hồ, tin tức khiến cho người ta ghé mắt mà nhìn, cũng chỉ có hai cái. Thứ nhất là một thiếu nữ vô danh, hiệp can nghĩa đảm, oanh động giang hồ, được mọi người gọi là “Đàn tam huyền nữ hiệp”. Thứ hai, chính là chuyện Anh Hùng Bảo cử hành luận võ, quyết định chức vị bảo chủ.

Anh Hùng Bảo chính là một trong ba đại gia tộc lớn nhất trong võ lâm, lại có quan hệ thông gia với Thái Bình thành. Người ngồi lên được chức vị bảo chủ, tất nhiên có được quyền lợi to lớn trên giang hồ, hiệu lệnh thiên hạ. Đây là chuyện đại sự của toàn giang hồ, nhưng đối với Anh Hùng Bảo mà nói, nó cũng chỉ là chuyện trong gia đình. Ngày luận võ đã được định vào ngày hai mươi bảy tháng sáu. Anh Hùng Bảo vẫn chưa hề mời các nhân sĩ võ lâm đến quan sát, bao gồm cả bên thông gia là Thái Bình thành.

Trước đêm luận võ, gió mùa hạ không nóng, chốc người ta phiền lòng.

Từ hồi ở lại trong Anh Hùng Bảo, Mạc Doãn liền ở lại bắc uyển. Bắc uyển đã hoang phế lâu rồi, nơi duy nhất có thể dùng, chính là một gian sương phòng ở phía bắc. Mạc Doãn cũng không để ý đến gian phòng đơn sơ, ngày hè vừa đến, một chút gió cũng không có. Oi bức trần ngập, khó chịu vô cùng.

Hắn ngồi xuống một lát, liền đứng lên. Trước đây ở trong u cốc rèn sắt, cũng rất nóng, nhưng sự buồn tẻ của nơi này còn làm cho hắn cảm thấy nóng hơn, tâm không khỏi có chút buồn bức. Nơi này vốn là nơi hắn sinh ra, hiện tại, vậy mà lại khiến hắn cảm thấy khó mà thích ứng, thật sự là chuyện đáng cười.

Hắn có chút bất đắc dĩ đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở trong sân hóng gió.

“Lâu rồi không gặp, nhị đệ.” Thanh âm của Ngụy Khải từ cửa bắc uyển vang tới, khiến cho Mạc Doãn nhú mày.

Mạc Doãn nhìn hắn, cũng không trả lời.

Ngụy Khải cười đi tới, nói: “Hai huynh đệ chúng ta vẫn chưa có cơ hội ngồi xuống nói chuyện đâu.”

Mạc Doãn vẫn trầm mặc như cũ.

Ngụy Khải nhìn khắp mọi nơi một lần, nhẹ nhàng thở dài, “Lúc nương còn sống vô cùng yêu thích đồ quỳn, hiện thời, bắc uyển này hoang phế, ngay cả đồ quỳn cũng khó sống. Sự bạc tình của cha, thật sự khiến lòng người lạnh ngắt.”

Mạc Doãn nghe vậy, cũng nhìn chung quanh. Cô đại sinh trưởng, hoang vu không chịu nổi, đã không còn bộ dáng ngày xưa nữa.

“Ngày mai phải luận võ.” Ngụy Khải nói, “Nếu như ta may mắn thắng được, nhất định phải tu chỉnh lại viện này thật tốt. Đến lúc đó, huynh đệ chúng ta liền có thể ở lại trong viện uống rượu ngắm trăng rồi, chẳng phải quá tốt hay sao?”

Mạc Doãn thu hồi tầm mắt: “Ta không phải là người của Anh Hùng Bảo, chỗ này chỉ là nơi nghỉ tạm. Uống rượu ngắm trăng, không khỏi quá mức xa xỉ.”

Ngụy Khải nói: “Nhị đệ, nói mấy lời này, không khỏi quá đa cảm rồi. Tiệm nhân Tịch Nghi kia chỉ vì thượng vị* mà bức tử nương, còn trực xuất đệ khỏi gia môn, đẩy ta tới Trương Dương. Món nợ này, ta nhất định phải thanh toán cho thật tốt! Đợi ta làm bảo chủ, nhất định sẽ mời Tam Anh trả lại chính danh cho đệ. Chúng ta mới là huynh đệ ruột thịt, đại ca sẽ không để cho đệ...”

(* Thượng vị: Nâng từ thấp lên cao)

“Không cần nói nữa,” Mạc Doãn bình tĩnh cắt ngang lời hắn, “Năm đó, ta cũng chỉ là một đứa trẻ, ai đúng ai sai, ta không hiểu rõ, cho tới bây giờ, cũng không muốn hiểu. Hiện tại, tất cả đều không có quan hệ đến ta. Ta sẽ không giúp ngươi, nhưng cũng sẽ không cản trở ngươi.”

Ngụy Khải trầm mặc một lát, nói: “Nhị đệ, ngươi thật sự tuyệt tình như thế?”

Ánh mắt Mạc Doãn coi thường tất cả, “Mời trở về đi.”

Ngụy Khải lúc này mới nhũn mảy. Hắn không cam lòng xoay người, đi ra khỏi uyển.

Mạc Doãn thấy hắn rời đi, tiếp tục tự mình thông thả bước. Nơi này đã từng trồng kín đồ quyền. Hàng năm, lúc xuân hạ đến, muôn hồng nghìn tía, đẹp không sao tả xiết. Trong đó, còn có đồ quyền vàng và chiếu son bạch, hai loại đồ quyền này đều có độc tính, cũng có tác dụng phá thai. Hắn sao có thể quên, mẫu thân từng mỉm cười nắm lấy tay hắn, ngắt lấy hai loại hoa này, sau khi phơi nắng, nghiền nát thành phần, tì mi gói lại. Khi đó, vui sướng trong mắt khôn cùng trong mắt nàng, rõ ràng như thế, mặc dù tuổi hắn còn nhỏ, vẫn có thể nhận ra được. Thế cho nên, một đoạn thời gian rất dài sau đó, hắn đều cho rằng, mẫu thân gói chúng lại, là vì vô cùng yêu thích những bông hoa này.

Mãi đến khi, tiểu thiếp mà cha sủng ái kia bị sảy thai, trong Bảo một mảnh kinh hoàng. Một chậu máu loãng được mang sang, lúc đó bắn tung tóe trên mặt đất, nhuộm đỏ một vùng. Trong ánh mắt mẫu thân lại hiện lên vui sướng giống hệt.. Khi đó tất cả cảm xúc hóa thành sợ hãi, chiếm lấy tâm hắn, ngày ngày đêm đêm, không thể thoát khỏi.

Nghĩ đến chuyện này, hắn lại không thể tiếp tục nhìn mọi thứ trong bắc uyển này nữa, bước chân ra ngoài.

.....

Giờ Tuất bốn khắc, tỷ nữ trong bảo dựa theo quy củ, nâng một chậu băng mang đến các phòng để giải nhiệt.

Triệu Nhan đặt băng xong, lúc đi ra từ trong phòng Tịch phu nhân, liền nhìn thấy một đám tỷ nữ với ý cười trong suốt tiến đến. Có một người trong đó còn mỉm cười mở miệng, nói: “Triệu Nhan tỷ tỷ, chúng ta bận chút việc, chậu băng này nhờ tỷ tỷ đưa tới phòng nhị thiếu gia nhé.”

Tỷ nữ kia nói xong, đặt chậu băng vào trong tay nàng, sau đó cùng với mấy tỷ muội khác cười chạy đi.

Triệu Nhan cười vô cùng ôn nhu, Đây cũng không phải là lần đầu tiên, mấy tỷ nữ này cứ cho rằng Mạc Doãn có ý với nàng, dùng hết tất cả các biện pháp để tác hợp. Thật khó a, cái loại mộng tưởng bay lên đầu cảnh làm phượng hoàng này... Chẳng lẽ các nàng không biết, thân là tỷ nữ, cho dù có được yêu thích, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm thiếp thôi sao? Thiếp... Cái danh phận buồn cười biết bao nhiêu. Đối với nam tử mà nói, một người thiếp thật có tính là gì? Chính thật còn có thể vứt bỏ, huống hồ là thiếp?... Loại danh phận kiểu này, nàng không cần.

Nàng bưng chậu băng, đi vào bắc uyển, không hề chớp mắt đi đến trước cửa phòng Mạc Doãn, nâng tay gõ cửa. Cửa không đóng, nàng gõ nhẹ một cái, liền mở ra.

Trong phòng không có một bóng người, nàng thân nhiên đi vào, đặt chậu băng xuống bên giường, đứng dậy rời đi.

Lúc này, nàng chú ý thấy trên bàn có đặt thứ gì đó. Nhìn qua thì chỉ như một chiếc hộp gỗ bình thường, nhưng thật ra lại là “Hàm Vũ” do chính Thích thị đúc, bên trong, đặt một thứ binh khí được gọi là “Thích thị tuyệt khí”. Mục đích Mạc Doãn tới nơi này, vốn chính là để giao lại hộp gỗ này cho nàng. Mà không biết có bao nhiêu người đã đoán, thứ đặt trong hộp này chính là “Cửu Hoàng thần khí”.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng mon trón thân hộp. Người có thể đem cái thứ hung khí như thế làm đồ cưới, nhất định là đồ điên.

Đột nhiên, ngón tay nàng không biết đụng phải cái gì, hộp kia đột nhiên lay động một tiếng, trên mặt hộp tách ra, thứ hiện ra là một bức thiên can địa chi đồ*, đồ kia bị chia làm tám khối nhỏ, mỗi khối đều có thể di động. Bức đồ này chính là một chiếc khóa linh hoạt. Không biết phương pháp mở khóa thì cho dù có được hộp gỗ này cũng uổng công.

(* Thiên can địa chi đồ: Thiên can gồm 甲, 乙, 丙, 丁, 戊, 己, 庚, 辛, 壬, 癸. Địa chi gồm 12 chi tý, sửu, dần, mão, thìn, tỵ, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi hay chính là các chữ sau 子, 丑, 寅, 卯, 辰, 巳, 午, 未, 申, 酉, 戌, 亥. Chính là hình dưới đây)

Nếu đã thành tâm đưa tới, cần gì phải làm ra cái khóa này? Triệu Nhan khinh miệt cười, không thèm để ý đến nữa.

Nàng ngẩng đầu, đang định đi, Mạc Doãn lại vừa trở về phòng. Lúc hắn nhìn thấy nàng, có hơi nhú mi.

Triệu Nhan mỉm cười phúc thân, nói: “Nhị công tử, nô tỳ tới mang băng cho ngài, xin phép rời đi.”

Mạc Doãn nhìn hộp gỗ trên bàn, nói: “Thứ kia vốn là đồ của ngươi, ngươi muốn, thì mang đi đi,”

Triệu Nhan cười vô cùng vô tội, “Nô tỳ không muốn.”

Nàng nói xong, vòng qua người hắn, đi ra khỏi bắc uyển. Nàng vừa đi đến hành lang gấp khúc, liền thấy Ngụy Khải.

Nàng phúc thân, gọi: “Đại thiếu gia.”

Ngụy Khải cười nói: “Nơi này không có người khác, không cần giữ lễ tiết. Ngươi và ta là minh hữu, không phải chủ tớ.”

Triệu Nhan ngược mắt, mỉm cười, “Đại thiếu gia nói đùa rồi. Có việc gì cần phân phó sao?”

Ngụy Khải cười, “Triệu cô nương, thật ra, ta có một chuyện muốn cầu ngươi. Ai... Nhị đệ kia của ta không biết vì sao lại không muốn hợp tác cùng ta. Xem ra, nếu muốn tu sửa tình cảm huynh đệ chúng ta, chỉ có thể nhờ vào Triệu cô nương đây.”

“Đại thiếu gia quá đề cao ta rồi...” Triệu Nhan nói, “Ngài muốn lấy hộp gỗ, hay là muốn biết nơi ở của Thích thị?”

Ngụy Khải khen ngợi vỗ vỗ tay, “Triệu cô nương quả nhiên băng tuyết thông minh. Vậy nói đơn giản là được rồi, hộp gỗ trong tay hắn, đối với Triệu cô nương mà nói, muốn lấy dễ như trở bàn tay nhỉ.”

Triệu Nhan cười, nói: “Hộp gỗ kia chính là Thích thị thần khí ‘Hàm Vũ’, mở không ra, lấy được thì có ích lợi gì. Huống hồ, Mạc Doãn đã biết ta và ngươi kết minh, trên miệng thì hân hào phóng nói, nhưng trong tay lại không hề dễ dàng giao hộp gỗ kia cho ta...”

Ngụy Khải than nhẹ, “Nhị đệ này của ta nhìn qua thì thật chất phác, nhưng muốn lừa cũng không dễ. Tuy nhiên, lấy khả năng của Triệu cô nương, hẳn là cũng không quá khó nhỉ.”

Triệu Nhan gật đầu, “Nếu đã kết minh, tất nhiên là phải cùng có lợi. Nô tỳ nên tận tâm.”

Ngụy Khải cười cười, lại nghĩ đến điều gì đó, nói: “So với nhị đệ này của ta, ta thấy tam đệ đơn thuần kia lại càng khiến người ta lo lắng hơn... Triệu cô nương, nhiều năm như vậy, phải chiều cô tam đệ đơn thuần kia của ta, nhất định rất vất vả nhỉ?”

Triệu Nhan bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy. Tuy nhiên, rất nhanh sẽ kết thúc...” Nàng nở nụ cười, “Ngày mai luận võ, nô tỳ xin ở chỗ này chúc mừng đại thiếu gia trước.”

Thần sắc của Ngụy Khải lại nghiêm túc hẳn lên, “Triệu cô nương, ngươi luôn luôn ở bên cạnh tam đệ ta, lại không biết hắn có bao nhiêu năng lực hay sao?”

Triệu Nhan không hiểu.

Ngụy Khải nói: “Tuyệt kỹ ‘Yến Hành Bộ’ của Anh Hùng Bảo, là loại bộ pháp mau lẹ nhẹ nhàng, có một không hai trong thiên hạ. Để tập được bộ pháp này, ta mất một tháng, nhị đệ mất nửa tháng. Mà Ngụy Đình, chỉ mất có ba ngày.”

Nghe thấy thế, Triệu Nhan không khỏi kinh ngạc.

“Hắn thiên tư thông minh, ngộ tính rất cao. Bảo chủ đời trước đã nhận ra được điều này, mới có lòng muốn truyền ngôi cho hắn.” Lúc Ngụy Khải nói chuyện, ngữ khí lạnh lùng, không hề có chút ôn nhu nào khi nhắc đến người thân, “Triệu cô nương hẳn là càng rõ ràng hơn ta chứ... Hắn không chỉ có thiên tư hơn người, hơn nữa tính tình còn ôn lương, trạch tâm nhân hậu. Hiện tại lười biếng phóng đảng cùng chỉ là vẻ bề ngoài. Nếu như hắn có tâm muốn đoạt chức vị bảo chủ, thì địa vị này, tuyệt đối không rơi vào tay người thứ hai.”

Triệu Nhan nghe thấy, phiền lòng, “Ý của đại thiếu gia là, không thắng được hắn?”

Ngụy Khải cúi mắt, cười yếu ớt, “Muốn thắng, không thể chỉ dựa vào cố gắng... Tuy nhiên, ta còn muốn hỏi lại Triệu cô nương, có thực sự quyết tâm ngoan tuyệt hay không?”

Triệu Nhan khinh miệt cười, “Chuyện tới nói này rồi, ta còn có thể quay đầu hay sao?”

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

Ngụy Khải nhìn bóng lưng nàng, tự nói, “Đáng tiếc...”

.....

Ngày hai mươi bảy tháng sáu, giờ Ty. (9h – 11h)

Võ trường trong Anh Hùng Bảo đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chờ một trận phân thắng bại rõ ràng.

Nguy Khải đứng trên sân, nhắm mắt dưỡng thần.

Mà vị Nguy tam thiếu gia ăn chơi trác tác kia, lại chậm chạp không đến.

Mọi người trong dòng họ đến xem cuộc chiến, tính cả Tam Anh đều đã bắt đầu bắt mắt.

Ngồi dưới mái che nắng, Tịch phu nhân dần dần cảm thấy khăn trang, thường thường liếc mắt nhìn Triệu Nhan đứng bên cạnh một cái. Triệu Nhan nhẹ nhàng quạt cho nàng, mỉm cười không nói.

Khoảng chừng qua ba khắc nữa, rốt cục mọi người cũng đợi được Nguy Đình đến.

Hắn khiêng trường kiếm trên vai, cầm theo một bầu rượu, chậm rãi đi tới. Quần áo thì do thời tiết nóng bức, nên mặc rộng lưng thùng, đã không ra hình dạng gì rồi. Hắn mang theo vẻ mặt chẳng thèm để ý, không coi ai ra gì, đi lên lối đài. Cái vẻ không coi ai ra gì như vậy, càng chọc mọi người thêm bắt mắt.

Nguy Khải thấy hắn đến, liền mở mắt, cười nhìn hắn.

Nguy Đình buông bầu rượu, cũng cười, “Đại ca, đợi lâu rồi.”

“Không lâu.” Nguy Khải lắc lắc đầu, “Không lâu chút nào.” Trong lúc hắn nói chuyện, sâu trong ánh mắt hiện lên tinh quang. Hắn xoay người đi đến một bên, lấy trường kiếm, cầm kiếm đứng đó.

“Tuy chúng ta là huynh đệ, nhưng chức vị bảo chủ liên quan đến sự hưng vong của Bảo, ta quyết không hạ thủ lưu tình. Đệ và ta hãy cùng đường đường chính chính đánh trận này đi.” Nguy Khải cao giọng, nói.

Nguy Đình gật đầu, “Được!”

Đoạn đối thoại này, khiến Tịch phu nhân nhú mày. Ý nghĩa ẩn sâu trong những câu này, chính là Nguy Khải rõ ràng coi mình trở thành chính thống, còn Nguy Đình lại biến thành người đi khiêu chiến. Cứ như vậy chính và phụ điên đảo, thực làm cho người ta lo lắng.

“Nhan nhi, này...” Tịch phu nhân ngược mắt, mở miệng nói.

Trên vẻ mặt của Triệu Nhan có chút khác thường. Nàng nhìn hai người kia, nhẹ giọng nói: “Phu nhân yên tâm đi, con đã an bài tốt mọi chuyện rồi.”

Trong lúc nàng nói chuyện, trên lối đài, hai người kai đã rút kiếm ra khỏi vỏ, giao chiến với nhau.

Bộ pháp hai người này dùng, đều là tuyệt kỹ “Yến Hành Bộ” của Anh Hùng Bảo. Bộ pháp kia vô cùng mau lẹ. Thân ảnh hai người cứ đột nhiên giao thoa, lại nhanh chóng tách lìa, không thể nhìn rõ. Chỉ còn lại kiếm quang lăm lăm, làm hoa mắt mọi người.

Mặc dù Tam Anh đều là người từng trải, cũng bị trận đấu này chấn trụ, không khỏi chặc chặc tán thưởng.

Chỉ là, sau một lát, Nguy Đình lại lộ ra thế bại. Kiếm chiêu trên tay hắn dần dần hỗn loạn, gần như không thể áp chế được chiêu thức của Nguy Khải nữa.

Nguy Khải nhíu mi. Tuy rằng kiếm chiêu của Nguy Đình hỗn loạn, nhưng bộ pháp dưới chân lại không hề bấn loạn chút nào. Nguy Khải vốn không giỏi kiếm thuật, muốn nói có thể chế trụ kiếm chiêu của Nguy Đình, không khỏi có chút miễn cưỡng. Mà trên phương diện “Yến Hành Bộ”, hắn cũng không chiếm được tiện nghi. Từ sau khi gia nhập Thần Tiêu phái, chương pháp mới là chuyên môn tu luyện của hắn. Nếu hắn xuất chiêu, tất nhiên có thể chế địch, nhưng lại bại lộ mất chuyện hắn quy thuận Thần Tiêu. Quả nhiên, ngay từ đầu, muốn ở trên lối đài này “Đường đường chính chính” thắng Nguy Đình, quá khó khăn...

Nguy Đình không hề phát hiện đối thủ khác thường. Hắn vốn không có tâm nguyện chiến thắng, tự nhiên cũng lười hóa giải kiếm chiêu của Nguy Khải, chỉ cảm thấy Nguy Khải không hổ là trưởng tử, võ công cũng khá cao. Hắn huy huy kiếm, cất bước tránh khỏi kiếm phong của Nguy Khải, thấy canh giờ đã đến, liền đánh hòng một chiêu, chân trái vướng lại tại chỗ, ảnh hưởng đến bộ pháp Yến Hành Bộ, thân mình nghiêng đi, lộ ra sơ hở, chuẩn bị thua cuộc.

Nhưng mà, Nguy Khải lại đối với sơ hở này làm như không thấy. Hắn không vùng kiếm, ngược lại nhấc chân lên, đá về giữa lưng Nguy Đình.

Nguy Đình có chút không rõ, nhưng theo bản năng tránh đi.

Lúc này, Nguy Khải thu chân, đứng vững thân mình, một kiếm quét ngang.

Nguy Đình thả người nhảy lên, tránh khỏi công kích, còn chưa đứng vững, đã thấy kiếm phong lạnh lẽo ngay bên cạnh, đánh thẳng vào ngực. Công kích thẳng thừng như vậy, muốn ngăn quá đơn giản, tất nhiên không phải sát chiêu. Nguy Đình thấy thế, liền vùng kiếm, chuẩn bị phá giải chiêu kiếm kia, thuận thế ngã xuống đất, giả vờ thất bại.

Nhưng mà, ngay tại một khắc hấn vung kiếm kia. Thân mình Ngụy Khải đột nhiên nghiêng đi, trường kiếm trong tay rơi xuống đất. Kiếm phong của Ngụy Đình không gặp cản trở, về một vòng lên tay hấn.

Trong chớp mắt đó, máu tươi đỏ sẫm bị kiếm phong chém ra, nhẹ nhàng rơi xuống.

Ngụy Đình ngây dại, không bao giờ có thể ngờ một chiêu như vậy của mình cũng có thể có hiệu quả.

Dưới đài, Tịch phu nhân khó nén được cảm giác hưng phấn, đứng thẳng lên, nhìn chăm chăm vào tình hình trên đài.

Ngụy Khải quỳ nửa người trên mặt đất, máu tươi từ cánh tay chảy xuống, thấm đỏ ống tay áo.

Ngụy Đình vội vàng thu kiếm, đang định đi lên hỏi.

Lúc này, Ngụy Khải ngẩng đầu, vẻ mặt bi phẫn. Hấn cắn răng, có chút vô lực quát lên một tiếng: “Ti bí!”. Hấn vừa nói xong, lại giống như đã dùng hết khí lực của toàn thân, mềm yếu ngã xuống.

Ngụy Đình không hiểu gì, đứng nguyên tại chỗ.

Tam Anh thấy tình thế khác thường, liền đi lên trên võ đài, tinh tế quan sát.

Chỉ thấy Khương Tích trong Tam Anh kinh hô một tiếng: “Nhuyễn cốt tán!”

Mọi người dưới đài nghe thấy vậy, ò lên khắp nơi. Không ít người đều hướng ánh mắt về phía Tịch phu nhân.

Tịch phu nhân kinh hoàng không thôi, không tự giác đứng gần Triệu Nhan.

Triệu Nhan nhẹ nhàng lôi kéo tay nàng, không hề nhìn những ánh mắt sắc bén chung quanh, chỉ mang theo mỉm cười, đón nhận ánh mắt khinh thường từ trước đến nay của Ngụy Đình.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vô tình vô nghĩa (Hạ)

Hạ độc, là chuyện hạ lưu nhất trong giang hồ, cũng là thủ đoạn ti bỉ hạ lưu nhất, huống hồ lại là ở trong lúc luận võ làm như vậy, càng là cực kỳ ti bỉ.

Lần luận võ này, Anh Hùng Bảo vẫn chưa mời một người ngoài nào vào tham dự. Cho nên chuyện hạ độc chỉ có thể do người trong Bảo làm ra. Mà ở trong bảo, người có động cơ để làm chuyện này, sợ chỉ có mình Ngụy Đình. Hơn nữa, mọi loại biểu hiện ngày xưa của hấn càng làm cho người ta thêm nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi mũi nhọn đều chỉ hướng về phía mẫu tử Ngụy Đình. Nhưng Tam Anh nhận ra chuyện này liên quan trọng đại, không thể khinh suất. Lại thêm chuyện Ngụy Khải trúng nhuyễn cốt tán mà bị thương, cho nên không hề kéo dài. Ổn định cảm xúc của mọi người xong, qua loa nói mấy câu kết thúc buổi luận võ.

Nhưng mà, dù loại đồn đãi không hề chịu sự khống chế truyền ra bốn phía, ẩn chứa điềm xấu.

Lúc Tịch phu nhân trở lại được phòng, sắc mặt đã trắng như tờ giấy. Dưới cái thời tiết khô nóng này, ngón tay lại lạnh ngắt như băng. Triệu Nhan như thường lui tới nâng nàng lên, mang theo về mặt dịu dàng, cup mắt xuống.

Tịch phu nhân ngồi xuống bên giường, găt gao lôi kéo tay Triệu Nhan, run giọng nói: “Nhan nhi, nên làm cái gì bây giờ... Nên làm thế nào mới được đây...”

Triệu Nhan ngồi xuống, nói: “Phu nhân, người mệt mỏi rồi, ngủ đi...”

Tịch phu nhân lắc đầu, trong mắt hiện lên hơi nước. Nàng do dự mãi, lại không biết nên nói cái gì, nên hỏi cái gì.

Lúc này, Ngụy Đình xông vào, đi thẳng về phía giường. Trên mặt hấn chỉ có sự giận giữ, không nói một lời, chỉ hung hăng kéo lấy Triệu Nhan.

Tịch phu nhân thấy thế, kinh hô ra tiếng, “Văn Hi? Con làm cái gì vậy?”

Ngụy Đình lôi Triệu Nhan, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Tịch phu nhân vội vàng đứng dậy, ngăn hấn lại, “Văn Hi, buông Nhan nhi ra!”

Ngụy Đình đứng lại, trên mắt đều là hận ý, “Nương! Chuyện tới nước này, người còn muốn che chở cho nàng?!”

Tịch phu nhân không nói chuyện, chỉ nỗ lực vận tay Ngụy Đình ra khỏi tay Triệu Nhan, nhưng cuối cùng vẫn không thể thắng nổi khí lực của hấn.

Về mặt Triệu Nhan lại vẫn bình tĩnh như cũ, mang theo ý cười, nói: “Tam thiếu gia, không biết nô tỳ lại làm sai cái gì?”

Ngụy Đình xoay người, cắn răng nói: “Người đã làm cái gì tự trong lòng người biết rõ!”

Ý cười của Triệu Nhan cũng chưa biến mất, trong thanh âm lại có chút hờ hững, “Nô tỳ cái gì cũng không làm...”

“Chuyện tới bây giờ, người còn muốn chống chế?” Ngón tay Ngụy Đình tăng thêm một phần lực đạo, giống như muốn bóp nát cổ tay nàng vậy, “Trừ người ra, còn ai có thể làm ra cái chuyện hạ độc hạ lưu đó chứ?! Trừ người ra, còn ai có thể vì mấy chuyện đó mà hại người?!”

Triệu Nhan ngược mắt, nhìn hấn, trầm mặc một lát, cười trả lời: “Tam công tử nói rất đúng, trong Anh Hùng Bảo đều là anh hùng, ngoại trừ nô tỳ, còn có ai có thể ti bỉ vô sỉ như vậy...”

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Cùng ta tới gặp Tam Anh!” Ngụy Đình hung hăng túm lấy nàng, đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Tịch phu nhân kéo Triệu Nhan lại, “Là ta bảo nàng làm như vậy! Nếu con thật sự muốn truy bắt hung thủ, vậy thì bắt ta là được!”

Ngụy Đình nghe thấy thế, càng thêm kích động, “Nương! Rốt cục nàng đã hạ mê dược gì cho người? Nàng liên tiếp hại người, giữ nàng lại bên người, sớm hay muộn cũng sẽ hại chính người đó!”

Tịch phu nhân rơi lệ, thanh âm thâm trầm bi phẫn, “Cho đến hôm nay, người hại ta, là con!”

Ngụy Đình hơi giật mình, bàn tay túm lấy Triệu Nhan không khỏi buông lỏng.

“Nếu như con chuyên tâm xử lý chuyện trong Bảo, dòng họ đã sớm đưa con lên ngôi bảo chủ, sao có thể để đến hôm nay, phải triệu Anh Dương về luận võ? Nếu như ngày thường con chăm chỉ tập luyện võ nghệ, hôm nay sao ta phải cho người đi hạ độc, giúp con chiến thắng?” Tịch phu nhân ôm lấy Triệu Nhan, khóc nói, “Hôm nay, nếu như con cố ý muốn mang Triệu Nhan đi, con và ta nhất đao lưỡng đoạn (Một đao cắt đứt). Coi như kẻ tiện tỳ là ta chưa từng sinh ra đứa con bất tài như con!”

Lời này, khiến Ngụy Đình sững sờ tại chỗ, một lúc sau, hấn mới mở miệng, nói: “Con là đứa con bất tài?” Hấn không nóng không lạnh cười, “Được, coi như con bất tài! Nhưng ít nhất con cũng phân biệt được thiện ác! Mà hôm nay, con không thể dung thứ cho nàng làm chuyện ác được nữa!”

Ngụy Đình nói xong, đẩy Tịch phu nhân ra, mạnh mẽ kéo Triệu Nhan, đi ra ngoài.

Tịch phu nhân vội vàng tiến lên, kéo hấn lại.

Đang lúc mấy người này lôi kéo dây dưa không nghỉ, Tam Anh Trương Kế Viễn xuất hiện ở cửa, khi nhìn thấy tình trạng này, hơi nhíu mày nói: “Văn Hi, sao có thể vô lễ như thế với phu nhân?”

Ngụy Đình vừa nhìn thấy Trương Kế Viễn đi đến, liền kéo Triệu Nhan đến trước mặt hấn, nói: “Trương bá bá, nàng chính là người hạ độc!”

Trương Kế Viễn nói: “Có chứng cứ không?”

Ngụy Đình vẫn uất giận như cũ, “Trừ nàng ra thì còn có ai?”

Trương Kế Viễn nghe xong, thở dài. Hấn đi vào trong phòng, đóng cửa lại, nhìn thoáng qua Tịch phu nhân, nói: “Phu nhân, Khương Tích và La Vô đã bắt đầu truy tra hung thủ. Người có cái gì muốn nói với ta không?”

Tịch phu nhân rung rung, “Ta...”

“Ta biết người sốt ruột muốn phù trợ cho con, nhưng mà, hạ độc là chuyện rêu rao quá mức, lại còn chọc cho dòng họ và Nhị Anh bất mãn, quả thật không khôn ngoan...”

Lúc Trương Kế Viễn nói ra những lời này, Ngụy Đình kinh ngạc không thôi.

“Trương bá bá, người nói những lời này là có ý gì?” Ngụy Đình kinh hãi nói.

Trương Kế Viễn nhìn hấn, bình tĩnh trả lời: “Người là người thừa kế do chính bảo chủ quyết định, nếu không phải do dòng họ phản đối, người đã kế vị rồi. Hiện tại, nảy sinh ra những chi tiết như Anh Dương hoài bảo, luận võ, chính là quyền lợi của người đã mất. Hạ độc đúng là phương pháp hạ lưu nhưng phu nhân ra hạ sách này, cũng vì muốn giúp cho người. Văn Hi, người hiểu được những lời ta nói không?”

Ngụy Đình hoàn toàn mờ mịt, nói không nên lời.

“May mà không có chứng cứ gì. Đợi tình hình yên ổn lại, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lại sau.” Trương Kế Viễn không để ý đến Ngụy Đình nữa, nói với Tịch phu nhân.

Tịch phu nhân gạt đầu, trầm mặc.

“Trương Kế Viễn!” Ngụy Đình rống lên, “Ngươi thân là người đứng đầu Tam Anh, làm như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao!”

Trương Kế Viễn nhìn hắn, nói: “Văn Hi, ngươi quả nhiên vẫn không hiểu rõ a...” Hắn đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống, “Ngày thường, ngươi làm xằng làm bậy, ta đều có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua, tuy nhiên, chức vị bảo quan hệ đến hưng vong của Anh Hùng Bảo, không thể qua loa được. Ngươi thân là người thừa kế, lại không hề có tâm muốn đoạt, chẳng lẽ, muốn đem vị trí này chấp tay nhường cho người ta?”

“Cái gì kêu là chấp tay nhường cho người ta? Địa vị bảo chủ vốn nên do trưởng tử kế nhiệm!” Ngụy Đình nhìn Trương Kế Viễn và Tịch phu nhân, “Rốt cục các ngươi muốn làm gì? Để ta làm bảo chủ, đối với các ngươi có ích lợi gì?!”

“Không có lợi.” Trương Kế Viễn trả lời, “Luận võ nghệ, luận kinh nghiệm giang hồ, ngươi đều thua kém hai vị ca ca của ngươi. Dòng họ lại luôn luôn kiên trì chuyện trưởng tử kế vị. Phụ tá ngươi, chỉ lỗ không lãi. Tuy nhiên, làm bảo chủ Anh Hùng Bảo, quan trọng nhất, không phải là võ công hay kinh nghiệm, mà là đức hạnh. Ta biết, ngươi luôn luôn không làm việc đảng hoàng, là vì muốn gọi Anh Dương và Mạc Doãn trở về. Chỉ là, Văn Hi a, ngươi nghĩ quá đơn giản. Ngươi cho rằng, nếu như Anh Dương ngồi lên vị trí bảo chủ, hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

Ngụy Đình nhũn mảy, “Đây là ngươi muốn châm ngòi ly gián tình cảm huynh đệ chúng ta?”

Trương Kế Viễn lắc đầu, “Ngươi có từng nghe thấy giang hồ đồn đại không? Anh Dương gia nhập Thần Tiêu phái, quy thuận triều đình, hiện tại đang truy tìm nơi ‘Cửu Hoàng thần khí’ thất lạc.”

“Lời nói vô căn cứ!”

“Nếu như nó là sự thật, thì phải làm sao?” Trương Kế Viễn hỏi.

Ngụy Đình không trả lời được.

“Vài năm gần đây, Anh Dương đã làm cái gì, không ai hay biết. Hôm nay, trên võ đài, chiêu thức của hắn có chút quý dị, rõ ràng không còn đi theo con đường của Anh Hùng Bảo nữa. Càng làm cho ta thêm hoài nghi...” Trương Kế Viễn nói, “Sao ta có thể đem chức vị bảo chủ này giao cho một kẻ đầu quân cho người khác như hắn?”

“Chẳng lẽ, đây có thể biến thành lí do để hạ độc người khác?!” Ngụy Đình không phục.

Trương Kế Viễn có chút bất đắc dĩ, “Văn Hi, vậy ta hỏi ngươi. Hắn trúng Nhuyễn cốt tán, không địch lại ngươi, ngươi có thể nặng tay giết hắn không?”

“Hắn là đại ca của ta, làm sao ta có thể...”

Ngụy Đình còn chưa nói xong, Trương Kế Viễn liền cắt ngang, hỏi: “Vậy còn hắn?”

Ngụy Đình nghẹn lời.

Trương Kế Viễn cười cười, “Ta đã nhìn huynh đệ các ngươi lớn lên từ nhỏ, suy nghĩ của từng người, ta biết rất rõ.” Hắn nói từng chữ từng chữ, “Chỉ có ngươi lên làm bảo chủ, mới có thể bao dung anh em khác dòng.”

Ngụy Đình dĩ nhiên hoang mang. Hắn nhìn Tịch phu nhân nước mắt lưng tròng, lại nhìn Trương Kế Viễn bình tĩnh lạnh nhạt, còn có Triệu Nhan một mình hờ hững bên cạnh, chợt cảm thấy có chút mất mát.

“Bảo chủ cái gì chứ, ta không thèm!” Hắn rống lên một câu, xoay người muốn đi.

Trương Kế Viễn đứng dậy, quát: “Đứng lại!”

Ngụy Đình đẩy mạnh cửa ra, lạnh lùng trả lời: “Trương Kế Viễn, ta muốn làm như thế nào là chuyện của ta, không đến lượt ngươi quan tâm!”

Hắn nói xong, nhanh chóng rời đi. Ngoài cửa, vài tỷ nữ nhìn thấy vẻ mặt hắn đáng sợ như vậy, ào ào né tránh, không dám lên tiếng.

Trương Kế Viễn không khỏi thở dài, “Đứa nhỏ này...”

Tịch phu nhân rơi lệ, nghẹn ngào không nói.

Trương Kế Viễn nhìn tình hình, nói: “Phu nhân, sợ là từ trước đến nay hắn đều cảm thấy mình đã khiến hai vị huynh trưởng chịu thua thiệt. Cái này cũng là bình thường thôi. Tuổi hắn còn nhỏ, không hiểu khúc mắc trong đó, đợi thời gian trôi qua, hắn sẽ nhận ra thôi.”

Tịch phu nhân lắc đầu, “Ta sợ... Ta sợ không được ngày nào đó...”

Trương Kế Viễn không biết nên an ủi như thế nào, chỉ đành trầm mặc.

Triệu Nhan đi tới cửa, đóng lại, sau đó lại đi đến trước bàn, giúp hai người kia rót chén nước trà.

Sau một phen tranh cãi vừa rồi, Trương Kế Viễn cũng cảm thấy có chút khát, liền cầm lấy chén trà, uống mấy ngụm. Lại thấy trời không còn sớm, ở lâu cũng không thỏa đáng, liền đứng dậy xin cáo từ.

Tịch phu nhân vừa khóc nửa ngày, cuối cùng thân mình suy yếu, mờ mịt ngủ.

Triệu Nhan nhìn hai chén trà trên bàn, ánh mắt thâm thúy, nhưng lại không nhìn thấy đáy.

.....

Đêm đến, Trương Kế Viễn đang định ngủ, chợt nghe thấy có người gõ cửa. Đợi hán đứng dậy mở cửa, liền nhìn thấy người đến là Triệu Nhan.

Triệu Nhan hành lễ, ngọt ngào cười nói: “Liệt Anh đại nhân, Văn Hi thiếu gia có việc tìm ngài.”

“Nha?” Trong ánh mắt của Trương Kế Viễn, hơi có ý cười.

“Thiếu gia đang ở trên lôi đài chờ ngài, nói là có chuyện muốn nói với một mình ngài.” Triệu Nhan cup mắt xuống, nói.

Trương Kế Viễn gật gù đầu, nói: “Được.”

Triệu Nhan nhìn hán rồi đi, trong ánh mắt đột nhiên có một tia phiền muộn, nhưng ngay lập tức, tia phiền muộn kia biến mất, chỉ còn lại duy nhất nét sắc bén bao trùm...

.....

Lôi đài được dựng trên một bãi đất trống sau Bảo. Chuyện luận võ hôm nay giải quyết qua loa, nên nơi này chưa thu dọn gì, có chút lộn xộn. Lúc Trương Kế Viễn đi tới, trong lôi đài không có một bóng người, chỉ có duy nhất cơn gió mùa hạ nóng bức, chọc người ta phiền lòng.

Trương Kế Viễn nhìn khắp mọi nơi, trong lòng sinh nghi. Hán đang định quay lại, đã thấy một thân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, dừng lại ở trước mặt hán.

Hán tập trung nhìn vào, nhíu mi, “Anh Dương, là ngươi...”

Người tới, đúng là Ngụy Khải. Cánh tay hán quấn đầy băng vải, thương thế do chính Tam Anh tự mình kiểm tra thực hư, tất nhiên không thể làm bộ. Mà hán, thân trúng Nhuyễn cốt tán, chưa giải hoàn toàn, đáng ra không thể xuống giường được mới đúng.

“Trương Kế Viễn, vậy mà ta không biết, ngươi đúng là không phân biệt được thị phi, đi phụ tá cái kẻ tiện nhân Tịch Nghi kia.” Ngụy Khải nói chuyện không hề có nửa tia kính trọng, sắc bén vô cùng.

Trương Kế Viễn cũng không tức giận, “Xem ra, độc trên người ngươi, là có bí ẩn nhỉ. Hiện tại, ta cảm thấy thật may mắn vì ngươi ta phụ tá là Văn Hi, không phải là ngươi.”

Ngụy Khải nở nụ cười, “Đúng vậy, tam đệ ta thiên tư hơn người, chính là người tốt nhất để chọn cho chức vị bảo chủ... Chỉ tiếc hán không có tâm tư tranh đấu. Trương Kế Viễn, ngươi có muốn trách thì hãy trách mình chọn sai chủ tử đi!”

Hán nói xong, một tay xuất chưởng, tấn công tới.

Trương Kế Viễn thoái mái tránh đi, nói: “Tam Anh chính là cột trụ của Anh Hùng Bảo. Ngươi dám động thủ với ta, xem ra lời đồn là thật. Ngươi quả nhiên đã từ bỏ thân phận, đầu quân cho Thần Tiêu.”

“Ta vứt bỏ thân phận thì sao? Trong Anh Hùng Bảo này, có nơi nào cho ta sống yên ổn không?” Ngụy Khải cười nói.

Trương Kế Viễn nói: “Ta vốn không có ý định gây tổn thương cho bất kỳ người nào trong ba huynh đệ các ngươi. Hôm nay xem ra, ta phải thay bảo chủ ra tay, dạy dỗ lại đứa con chẳng ra gì là ngươi rồi!”

Hán nói xong, vận lực lên tay, đang định công kích. Đột nhiên, thân hình hán mềm nhũn, chân khí tiêu thất. Hán kinh hãi, lao đảo lui lại mấy bước.

Ngụy Khải lấy một cây kiếm trên giá nơi lôi đài, chậm rãi đi về phía Trương Kế Viễn.

Trương Kế Viễn ngược mắt nhìn hán, trong mắt đều là sát khí, “Ngươi... Ngươi dám giờ trò ti bỉ vô si này...”

Trong biểu tình của Ngụy Khải, đã không còn ý cười, chỉ còn lại âm hận quyết tuyệt. Hán thoái mái đâm một kiếm vào ngực Trương Kế Viễn, xuống tay, không một tia do dự.

Trương Kế Viễn đau đớn hừ lên một tiếng, môi hơi động, ngón tay hơi gấp lại, trong mắt tràn ngập hận ý sắc bén như đao. Nhưng rất nhanh, sát khí sắc

bén đó tiêu tẩn, chỉ còn lại vẻ trống rỗng, tĩnh mịch.

Ngụy Khải buông chuỗi kiếm ra, phúi phúi tro bụi trên tay áo, cười đến vân đạm phong khinh.

.....

~~~~~ Phía dưới là “Oan uổng người tốt một thời gian” phân cách tuyến ~~~~~

Lại nói, hôm ấy, sau khi tranh chấp với Tịch phu nhân và Trương Kế Viễn, Ngụy Đình liền như thường lệ đi ra khỏi Bảo. Đợi đến khi hắn trở lại trong Bảo, đã là buổi trưa ngày thứ hai.

Hắn vừa sải bước đi vào trong Bảo liền thấy không khí khác thường. Tất cả mọi người đều mang theo sợ hãi nhìn hắn. Tỷ nữ thấy hắn, đều lảng bước tránh xa, không dám lại gần.

Hắn không hiểu, cảm thấy có gì đó kỳ quái. Đợi đến khi bước vào đại đường, hắn hoàn toàn kinh hãi sửng sốt. Chính giữa đại đường, có một cỗ thi thể được che vải trắng nằm đó. Dĩ nhiên là máu tươi nhuộm đỏ vải trắng, nhìn thấy ghê người. Ngụy Đình ngước mắt, chỉ thấy Kỳ Anh Ti La Võ và Chính Anh Ti Khương Tích ngồi ngay ngắn trên đường thượng, sắc mặt xanh mét, ẩn giấu bi phẫn.

Nhìn thấy Ngụy Đình, La Võ đứng dậy, hét lớn một câu: “Bắt!”

Tiếng nói vừa dứt, đệ tử chung quanh liền ào ào tiến lên tấn công. Ngụy Đình nhanh nhẹn tránh đi, bất mãn nói: “La thúc thúc, Khương thúc thúc, đây là có ý gì?”

La Võ cắn răng, “Ngươi là đồ súc sinh, lang tâm cầu phế, không xứng để hỏi ta!”

Ngụy Đình không hiểu gì. Hắn nhìn đám đệ tử chung quanh, hô lên: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?!”

“Liệt Anh đã chết.” Khương Tích luôn luôn trầm mặc mở miệng, đáp.

Ngụy Đình quá sợ hãi, “Trương bá bá?” Hắn lập tức nhìn về phía cỗ thi thể kia, “Chẳng lẽ...”

“Ngươi đừng ở đó giả bộ hồ đồ!” La Võ gầm lên, “Ngươi là đồ súc sinh điên loạn. Hôm nay ta liền thay Anh Hùng Bảo thanh lý môn hộ!”

Hắn nói xong, nhấc đại đao bên cạnh lên, nhắm thẳng về phía Ngụy Đình đánh tới.

Ngụy Đình chỉ cảm thấy không hiểu gì cả, tất nhiên không thể đưa tay chịu trời. Hắn tránh phải tránh trái, tránh khỏi đao phong của La Võ, vội vàng nói: “La thúc thúc, ngươi nói cái gì, ta không hiểu!”

La Võ đầu thêm nghe mấy lời này, chỉ cho là hắn nói sáo. Chiêu thức trong tay càng thêm sắc bén, rõ ràng vô cùng nghiêm túc.

Ngụy Đình cũng đã nhận ra, hắn nghĩ một chút, động thân tiến lên, một tay ngăn bàn tay nắm đao của La Võ lại, nói: “Ta thật sự không hiểu!”

“Đồ súc sinh nhà ngươi, ngươi giết Liệt Anh, bây giờ còn muốn chống chế?!” La Võ quát.

Ngụy Đình ngây ngẩn cả người, “Ta?” Hắn nhú mồm, nói, “Sao ta có thể làm ra loại chuyện đó!”

“Không phải ngươi thì là ai!” La Võ vẫn không tin như cũ.

Khương Tích đi xuống, sắc mặt lạnh như băng, nói: “Chính Anh, nếu hắn đã nói bản thân mình oan uổng, vậy thì cho hắn một cơ hội đi. Nghe xem hắn muốn nói cái gì.”

La Võ lúc này nói dừng tay, lui lại một bước.

Ngụy Đình chỉ cảm thấy mờ mịt, trong đầu ong ong như trời long đất lở, một mảnh hỗn loạn.

“Ngươi nói ngươi không phải hung thủ, vậy đêm qua, ngươi ở nơi nào?” Khương Tích hỏi, “Ôn Hương uyển, hay cả Tĩnh các... Những kỹ viện ngươi bình thường hay đi chúng ta đều đã phải đệ tử tìm hết, lại không có người nào tìm thấy ngươi. Vậy ngươi nói xem, ngươi ở nơi nào?”

Lúc nghe được vấn đề này, Ngụy Đình mới hiểu ra được sự nghiêm trọng của chuyện này. Ngày thường hắn tới kỹ viện, chỉ là gặp dịp thì chơi, chưa bao giờ ngủ lại. Hắn đều ở tiểu trạch mình tự mua qua đêm. Mà hôm nay, hắn vốn vì giận giữ mà ra khỏi Bảo, giục ngựa bốn tẩu không hề có mục đích. Hiện tại không có ai có thể chứng minh cho hắn.

Thấy hắn không trả lời, Khương Tích lại hỏi: “Hôm qua, từng có người nhìn thấy ngươi và Liệt Anh tranh chấp, ngươi đối với chuyện này còn gì để nói?”

Tâm Ngụy Đình đã rơi xuống không còn, cảm giác nặng nề đè nén, khiến hắn chỉ có thể lặp lại một câu: “Ta không giết người...”

“Còn có Nhuyễn cốt tán...” Khương Tích từ bên cạnh lấy một gói giấy nhỏ ra, ném về phía Ngụy Đình, “Đây là thứ tìm thấy trên người tỷ nữ tùy thân của phu nhân, Triệu Nhan.”

Ngụy Đình vươn tay tiếp được bao được kia, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, lại cảm thấy điều đó không thể xảy ra.

“Kỳ Anh, đừng nói lời vô nghĩa với hấn nữa. Hiện tại, nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, xem hấn chống chế như thế nào!” La Võ cầm đại đao trong tay, đồng dục nói.

Ngụy Đình hung hăng nắm chặt bao Nhuyễn cốt tán kia, đang muốn nói gì đó. Lúc này, chợt nghe thấy một thanh âm vang lên từ bên ngoài đại đường.

“Khoan đã... Nhị vị...”

Ngụy Đình quay đầu, liền nhìn thấy vài tỷ nữ nằng Ngụy Khải đi vào đại sảnh.

Sắc mặt Ngụy Khải tái nhợt, thanh âm cũng hữu khí vô lực, trên cánh tay còn nhìn thấy rõ băng vải. Hấn buông tỷ nữ đỡ hấn ra, chậm rãi đi lên phía trước, nói: “Ta không tin Văn Hi có thể giết người, mong nhị vị tra rõ việc này, đừng đổ oan cho đệ ấy...”

Khương Tích thờ dài, nói: “Anh Dương, hấn hạ độc hại người, giờ phút này người còn muốn giúp hấn nói chuyện hay sao...” Hấn lại nhìn thoáng qua Ngụy Đình, ánh mắt lạnh như băng, “Quả nhiên là không cùng một mẹ, khác nhau một trời một vực.”

Ngụy Khải nhíu mày, trong thần sắc có chút thê lương, “Không phải... Đệ ấy sẽ không hại ta... Hạ độc giết người, nhất định là người khác làm.”

Ngụy Đình nhìn Ngụy Khải, đáy lòng dâng lên cảm động.

“Anh Dương, không cần nhân từ với loại súc sinh này!” La Võ nói, “Nếu như người muốn nhìn chứng cứ, ta liền để cho người nhìn! Mang nha đầu kia đến đây!”

Tiếng nói của La Võ vừa dứt, vài tên đệ tử liền mang Triệu Nhan đi tới đại đường. Đệ tử buông tay, hung hăng đẩy mạnh một cái, Triệu Nhan liền quỵ rạp xuống đất. Nàng đã sớm hoa dung thất sắc, nước mắt đầy mặt, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Thân thể nhỏ bé yếu đuối khẽ run, điềm đằm đáng yêu.

Nhìn thấy La Võ và Khương Tích, nàng càng thêm hoảng sợ, lại không dám ngẩng đầu lên.

Lúc Ngụy Đình nhìn thấy Triệu Nhan, vẫn như thường lệ, cảm thấy rất chán ghét. Nhưng giờ phút này, lại có chút lo lắng nói không nên lời.

“Triệu Nhan, bản ti* hỏi người, đêm qua, có phải người đi tìm Liệt Anh Trương Kế Viễn hay không?”

(* Bản Ti: Giống như bản quan đó. Nhưng do ông này làm chức Chính Anh Ti nên gọi là bản ti)

Triệu Nhan cắn môi, trầm mặc.

“Nói!” La Võ ngoan lệ quát to một tiếng.

Triệu Nhan run run, mở miệng nói: “Nô tỳ... Thật sự có tới tìm Liệt Anh đại nhân...” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng nói, “Tất cả mọi chuyện đều là nô ti làm! Là nô ti hạ độc, Liệt Anh đại nhân cũng là nô ti giết! Chuyện này không hề liên quan đến phu nhân và thiếu gia!”

“Hừ! Sốt ruột bảo hộ chủ tử? Đúng ư là một nha đầu trung tâm...” Khương Tích nói, “Tuy nhiên, cho dù là Liệt Anh trúng nhuyễn cốt tán, bằng bản lĩnh của người, cũng không có khả năng giết được hấn! Nói! Là sai sai sử người! Người thay ai truyền lời đi tìm Liệt Anh!”

Triệu Nhan nhìn thoáng qua Ngụy Đình, trầm mặc không nói.

“Nếu như người khẳng khái nói ra thủ phạm chân chính, bản ti tạm tha cho người một mạng.” Khương Tích từ trên cao nhìn xuống nàng, nói.

Triệu Nhan vẫn trầm mặc như trước, mặc cho mọi người dụ dỗ đe dọa, từ đầu đến cuối không hề mở miệng.

Đột nhiên, một tỷ nữ vọt lên, quỵ xuống, nói: “Kỳ Anh đại nhân, Chính Anh đại nhân, Nhan nhi tỷ tỳ không có giết người. Đêm qua, Nhan nhi tỷ tỳ luôn ở cùng với đám tỷ muội nô tỳ thêu hoa!”

Triệu Nhan kinh ngạc vô cùng, nói: “Kỳ nhi... Người...”

“Tỷ tỳ...” Tỷ nữ kia nhìn Triệu Nhan, trong mắt ngân ngấn nước, “Nhan nhi tỷ tỳ, ta không thể nhìn người cứ thế mà bị oan uổng được a. Mặc dù phu nhân đối với người ân trọng như núi, người cũng không thể...”

Tỷ nữ kia nói xong, khóc lên.

Triệu Nhan cũng rơi lệ, nghẹn ngào không nói,

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại đường thê thê thăm thẳm, rất nhiều người đều nhíu mày, luôn miệng ai oán.

Ngụy Đình lại càng thêm mờ mịt. Tất cả những chuyện phát sinh trước mắt này, khiến hấn không nhận ra chút đầu mối nào, thậm chí cũng không phân rõ được ai là băng hữu, ai là kẻ thù? Ai oan uổng ai? Rốt cục... Đã xảy ra chuyện gì...

Khương Tích than nhẹ một tiếng, nói: “Triệu Nhan, người lo lắng muốn báo ân, bản ti có thể hiểu... Nhưng hiện tại, cho dù người muốn gánh tội thay, cũng không cứu được ai! Nói, hung thủ rốt cục là ai!”

Triệu Nhan trầm mặc hồi lâu, run giọng nói: “...Phu nhân... Chỉ là phu nhân sốt ruột cho con trai yêu quý, cũng không hề muốn hại đến ai... Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết thiếu gia sẽ hạ độc thủ...”

Nghe đến mấy lời này, trong đại đường cũng không còn xôn xao nữa, mà tất cả dường như đã biết được đáp án. Tất cả mọi người đều cảm thấy đương nhiên là vậy, liền quyết định nó là đúng.

“Người còn cái gì để nói?” La Võ nhìn Ngự Đình, lớn tiếng quát.

Ngón tay Ngự Đình dần lỏng ra. Bao nhuyển cốt tán kia rơi xuống đất, bột phấn rơi ra, nhẹ nhàng tán đi.

“Bất.” Khương Tích vung tay.

Hai đệ tử tuân lệnh, tiến lên trói chặt Ngự Đình. Ngự Đình cũng không phản kháng, trong ánh mắt chỉ còn lại mê mang.

“Đợi chút... Đệ ấy...” Ngự Khải tiến lên, đang định nói gì đó, lại lao đảo một cái ngã xuống. Mọi người trong đại đường thấy thế, ào ào tiến lên nâng hân dậy.

“Anh Dương, giết người phải đền mạng, Anh Hùng Bảo không chấp nhận được loại súc sinh ngoan độc như vậy! Người đừng nhiều lời nữa!” Khương Tích mở miệng, “Trên người người còn thương tích, trở về nghỉ ngơi đi. Nơi này giao cho chúng ta là được rồi...”

Ngự Khải còn muốn nói cái gì đó, do dự hồi lâu, cuối cùng trầm mặc.

Ngự Đình bị nâng ra ngoài, lúc đi qua bên người Triệu Nhan, theo bản năng nhìn nàng một cái.

Về mặt nàng vẫn bị thương như cũ, nước mắt trong suốt, chảy đầy trên má. Chỉ là, ánh mắt nàng, chỉ còn lại khinh miệt lạnh băng, mang theo hờ hững đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vô phương cứu chữa (Thượng)

Ngắn ngủi có mấy ngày, trong Anh Hùng Bảo phát sinh ra nhiều chuyện đại sự như thế, dòng họ vô cùng khiếp sợ, những cũng không khỏi tức giận.

Tịch phu nhân vốn là tiểu thiếp xuất thân thanh lâu. Năm đó bảo chủ có ý phù chính*, cũng khiến dòng họ đồng loạt phản đối. Mà sau đó, vấn đề truyền ngôi, cũng lại đưa tới một màn tranh luận. Hiện tại, đứa con của tiểu thiếp kia, vì muốn tranh đoạt chức vị bảo chủ, hạ độc hãm hại con chính thất, sau khi âm mưu bị vạch trần, lại hạ độc giết chết Liệt Anh Trung Kế Viễn đứng đầu Tam Anh. Phán đoán suy luận như vậy, nói không tin cũng khó.

(* Phù chính: Nâng thiếp lên làm thê)

Từ sau khi bảo chủ của Anh Hùng Bảo qua đời, đại sự trong Bảo đều giao cho Tam Anh thương nghị xử lý. Hiện tại Nhị Anh một mực khẳng định hung thủ chính là Ngự Đình. Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cũng không có ai dám nhiều lời. Ngự Đình và Tịch phu nhân đều bị giam lại, đợi dòng họ thương nghị xong, liền xử trí.

Địa lao trong Anh Hùng Bảo vốn là dùng để giam giữ ác đồ làm chuyện bậy bạ hung ác trong giang hồ. Cho tới tận bây giờ, Ngự Đình cũng chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ có một ngày bước vào trong địa lao này. Lúc bị người ta đưa vào trong lao, Tịch phu nhân đã được đưa tới trước rồi.

Nàng ngồi quỳ ở đó, nghiêng người dựa vào lan can, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, tiêu tụy không chịu nổi. Nhưng về mặt nàng lại vô cùng bình tĩnh, buồn đau trong ánh mắt cũng không nhìn thấy.

Ngự Đình nhìn thấy nàng, định mở miệng, đã thấy Tịch phu nhân nhìn hân một cái, không nói một lời, nghiêng đầu đi.

Ngự Đình chỉ cảm thấy cổ họng căng ra, rốt cục không nói được câu nào. Hân bị đẩy vào trong lao, lao đảo vài bước. Hân do dự một lát, chậm rãi đi đến bên cạnh Tịch phu nhân, ngồi xuống, mở miệng: “Nương...”

Tịch phu nhân hạ lông mi xuống, Ngự Đình chỉ thấy nước mắt trong suốt, nổi tiệp như chân trâu, dừng lại trên mu bàn tay trắng nõn của nàng. Một khắc kia, hân mới thật sự hiểu ra nhiều điều.

“Nurong, chúng ta bị oan, không có việc gì...” Hấn mở miệng, ôn nhu khuyên giải an ủi.

Tịch phu nhân thở dài nhẹ nhẽ, mang theo khóc âm, nói: “Thôi...”

Ngụy Đình nghe thấy thế, không hiểu gì cả, “Nurong...”

“Tẩy sạch oan khuất thì sao?” Tịch phu nhân ngẩng đầu nhìn hấn, “Con sẽ hăng hái tiến tới, ngồi lên cái chức vị bảo chủ Anh Hùng Bảo kia sao? Con có thể buông tay với hai người ca ca kia sao?”

“Nurong, giờ phút này rồi, sao người còn muốn ta làm cái chức bảo chủ đó chứ! Vị trí này trong lòng người quan trọng đến vậy sao?” Ngụy Đình bất giác nâng cao thanh âm.

Tịch phu nhân vrun tay, hung hăng tát cho hấn một cái, dùng hết sức lực toàn thân hô: “Súc sinh!”

Ngụy Đình bị đánh ngơ ngác.

“Chẳng lẽ ta vì bản thân mà tranh cái chức vị này sao! Ta làm tất cả đều là vì ngươi!” Tịch phu nhân hô.

Ngụy Đình nhú mày, nói: “Cho tới bây giờ, con chưa từng muốn làm bảo chủ.”

“Vậy ngươi có thể làm cái gì?”

Thanh âm ôn nhu như nước, từ ngoài lao lẳng lẳng truyền đến.

Ngụy Đình nghe tiếng, mạnh mẽ quay đầu lại.

Triệu Nhan đứng ở ngoài lao, lẳng lẳng cười.

Ngụy Đình đứng dậy, vọt người lên, cả giận nói: “Là ngươi! Rốt cục là ngươi muốn làm gì! Tại sao lại muốn hạ độc...” Hấn giận không thể áp chế, bất giác động chân khí, nháy mắt từ trên ngực truyền đến một cơn đau đớn. Vì đề phòng hấn đảo tẩu, Khương Tích đã chặn lại chân khí của hấn, chỉ cần vận nội công, dĩ nhiên sẽ bị đau nhức, Hấn nhú mày cắn răng, rốt cục không nói nổi nữa.

Triệu Nhan nở nụ cười, “Nhìn xem, ngày thường tam thiếu gia cao cao tại thượng, chắc cũng không ngờ sẽ có bộ dạng chật vật như ngày hôm nay nhỉ...”

“...” Ngụy Đình chịu đựng cơn đau đớn, cắn tức nhìn nàng.

“Nhan nhi...” Tịch phu nhân đứng dậy, tập tễnh đi đến trước mặt Triệu Nhan, mở miệng nhẹ nói, “Nhan nhi, vì sao...”

Triệu Nhan nhìn nàng, nói: “Phu nhân, vì bồi dưỡng Văn Hi công tử lên ngôi bảo chủ, những chuyện đã làm, ngài còn nhớ rõ sao?”

Tịch phu nhân trầm mặc.

Triệu Nhan mở miệng: “Ta cũng không nhớ rõ... Nhưng mà, cho dù chúng ta làm cái gì, hấn cũng không hề muốn ngồi lên ngôi bảo chủ đó. Không phải sao?” Nàng lại nhìn về phía Ngụy Đình, trong thanh âm mang theo một tia khinh miệt, “Cho dù chúng ta làm cái gì, ở trong mắt hấn, đều là ti bi vô sỉ, dơ bẩn hạ lưu. Cho tới bây giờ, hấn cũng chưa từng làm bẩn đôi tay, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm một chuyện xấu nào... Vĩnh viễn đứng ở nơi sạch sẽ...” Nàng cười lạnh một tiếng, “Những ngày như thế, ta chịu đủ rồi!” Ánh mắt nàng sắc bén, đâm thẳng về phía Ngụy Đình, “Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì mà ta bị người ta châm chọc khiêu khích?! Ngụy Đình, mọi thứ ngươi có hôm nay, đều là cho ta tặng! Ta có thể đẩy ngươi lên, cũng có thể hất ngươi xuống!”

Ngụy Đình lại nở nụ cười, “Triệu Nhan, ngươi thực sự cho rằng mình có năng lực lớn như vậy sao? Ngươi cũng chỉ là một đứa nô tỳ hạ đẳng! Đừng tự đánh giá bản thân mình quá cao!”

Thần sắc của Triệu Nhan lãnh liệt, nói chuyện không có nửa phần khách khí, “Ngụy Đình! Tất cả mọi người nơi này đều có thể mắng ta là nô tỳ, chỉ có mình ngươi là không thể! Kỳ vọng của cha mẹ, ngươi không để ý, tùy hứng làm bậy, là ngươi bất hiếu. Cô phụ sự phụ tá của Liệt Anh, hại hấn phải chết, là ngươi bất nghĩa. Dể tin người xấu, bị người hãm hại, là ngươi không khôn ngoan. Một kẻ bất hiếu bất nghĩa không khôn ngoan như ngươi, dựa vào cái gì mà giáo huấn ta!”

Ngụy Đình bình ôn nổi lòng, khác chế nói: “Triệu Nhan! Hạ độc đại ca ta, hãm hại Liệt Anh phải chết, chính là ngươi! Ngươi bất trung bất nghĩa, còn muốn đồ lên đầu ta sao?!”

Về mặt Triệu Nhan lạnh lùng, “Tam công tử, nô tỳ đã từng nói rồi đó thôi. Cái người hạ độc vị đại ca kia của ngươi, không phải ta... Đáng tiếc, ngươi không tin.”

Ngụy Đình không hiểu, “Không phải ngươi?”

Triệu Nhan nở nụ cười, “Phu nhân, ta đã nói rồi, có một số việc không nên gạt thiếu gia a.” Nàng nhìn Ngụy Đình, ngữ khí vô cùng khinh miệt, “Đại ca ngươi, không hề bị phu nhân đuổi đi. Là hấn tự động xin ra ngoài giết giặc, tọa trấn ở phân đà Tương Dương. Mà hấn, ở phân đà Tương Dương làm cái

gì, Anh Hùng Bảo hoàn toàn không biết gì cả. Theo nô tỳ thấy, đây đại khái chính là chiêu lấy lùi để tiến, giấu đi tài năng. Ta không sợ nói cho người biết, độc trên người hần là tự tay hần hạ. Liệt Anh cũng là do hần tự tay giết chết. Người coi hần là huynh trưởng, nhưng ở trong mắt hần, người cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc bị người ta ám toán, chịu tội thay mà thôi!”

“Người nói vậy!” Trong lòng Ngụy Đình khiếp sợ, nhưng ngoài miệng cũng chỉ nói ra được một câu như thế.

Triệu Nhan cười vô cùng vui vẻ, “Ta nói vậy?”

Nàng nâng tay, chỉ vào mấy người trông coi trong lao, cười lạnh nói: “Nhìn thấy không. Ta nói vậy lâu như vậy, tại sao không ai mở miệng chất vấn. Người đoán xem vì sao?”

Ngụy Đình ngược mắt, chỉ thấy trong địa lao, mọi người đều mang vẻ mặt lạnh nhạt đứng nguyên ở vị trí của mình, mắt điếc tai ngơ, làm như không thấy.

“Ha ha, Liệt Anh vừa chết, tất cả thù vạ nơi này đều đã được thay đổi. Hiện tại, trong Anh Hùng Bảo, đã không còn nơi cho người sống yên ổn nữa rồi.” Triệu Nhan nói.

Trong đầu Ngụy Đình một mảnh rối rắm. Xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện diễn ra trong những ngày gần đây, lời nói này, hần không thể không tin. Hần trầm mặc, bên tai là tiếng nước nở của Tịch phu nhân, nghe thấy mà đau lòng.

“Người hận ta, trả thù ta, ta nhận. Vậy còn nương ta? Nương ta đối đãi với người không tệ, tại sao ngay cả nương ta người cũng hại!” Ngụy Đình hô lên.

Thanh âm Triệu Nhan âm lãnh, “Đối đãi không tệ... Không phải người nói ta chỉ là một con nô tỳ hạ đẳng thôi sao. Người phu nhân coi trọng nhất, cuối cùng cũng chỉ có mình người! Lúc trước, vì muốn Mạc Doãn rời khỏi Anh Hùng Bảo, nàng đẩy ta tới Tề Vũ sơn trang, không phải là chứng minh rõ ràng nhất hay sao? Nàng vứt bỏ ta, cũng chỉ là chuyện sớm muộn!”

Tịch phu nhân ngược mắt, rung rung lắc lắc đầu, “Nhan nhi...”

Triệu Nhan cười lạnh, “Phu nhân, người chớ có trách ta. Muốn trách hãy trách tại sao mình là nữ nhân ấy. Nữ nhân, nhất định sẽ bị người ta vứt bỏ. Người xem, không phải ta cũng luôn luôn bị vứt bỏ đó sao...” Nàng vươn tay, chỉ vào Ngụy Đình, “Đúng rồi, lại nói tiếp, không phải là nô tỳ vứt bỏ người. Ngay từ đầu, người vứt bỏ người, là tam thiếu gia nhà.”

Nàng nói xong, cười vô cùng vui vẻ. Tiếng cười kia, ở trong địa lao chói tai vô cùng.

Trong lòng Ngụy Đình lo lắng, lại còn cả giận giữ và mắc cỡ, đủ loại chuyện xưa, một khi nghĩ lại, hần đột nhiên cảm thấy mình thật sự ngây thơ như thế, đáng thương như thế. Chỉ là, hần không thể yếu thế, nếu yếu thế, liền thua hết tất cả.

“Triệu Nhan, người đừng đắc ý quá sớm! Người cho là người có thể toàn thân trở ra hay sao?!” Ngụy Đình cắn răng, nói.

Triệu Nhan ngừng cười, bình tĩnh nói: “Thiên lý tuần hoàn, tất chịu báo ứng. Nô tỳ nhất định phải xuống địa ngục, tuy nhiên, những người đã từng phụ ta, chắc chắn so với ta còn thống khổ hơn gấp trăm lần.”

Lúc nàng nói xong, có người nhẹ nhàng cười, mở miệng.

“Triệu cô nương, nói rất hay.”

Ngụy Khải chậm rãi đi tới, trên dọc đường đi, thù vạ ào ào hành lễ, cung kính phi thường. Hần đi đến cửa đại lao, mỉm cười: “Phu nhân, tam đệ, ủy khuất hai vị rồi.”

Theo bản năng Tịch phu nhân lùi lại, Ngụy Đình lại sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn Ngụy Khải.

“Đại ca...” Ngụy Đình chần chờ, hỏi, “Lời nàng nói, chẳng lẽ...”

“Lời nàng nói, đương nhiên là giả.” Ngụy Khải trả lời.

Ngụy Đình không rõ ý hần muốn nói.

“Làm sao ta có thể làm ra cái chuyện đại nghịch bất đạo như giết chết Liệt Anh chứ?” Ngụy Khải lắc đầu, “Người giết hần, không phải là người sao? Tam đệ?”

Nháy mắt, Ngụy Đình không còn nghi ngờ hay mê hoặc gì nữa, tất cả chân tướng tàn khốc đều mở ra.

“Không chỉ như thế đâu.” Ngụy Khải nói, “Tịch phu nhân xuất thân thanh lâu, phẩm tính không tốt. Âm thầm tư thông với Phương đường chủ, âm mưu cướp lấy bảo vật trong bảo, lại còn hạ độc mưu hại mọi người. Bất hạnh bị người khác phát hiện ra, liền đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Phương đường chủ, giết người diệt khẩu. Tam Anh đối với việc này đã có hoài nghi. Hiện tại, trên đài luận võ, Tịch Nghi lại giờ trò cũ, bị Liệt Anh nhìn thấu, vì thế liền hạ sát tâm, sát hại nhân chứng. Sau khi sự tình bại lộ, mẫu tử hai người cùng nhau sợ tội tự sát trong lao.”

Sắc mặt Tịch phu nhân đã không còn chút máu, nàng khàn giọng, hét lên: “Người ngậm máu phun người!”

Trên mặt Ngự Khai mang theo ý cười, thanh âm lại rét lạnh như băng, “Cần chứng cứ sao? Ngươi dùng nhuyễn cốt tán giống hệt với thứ Phương đường chủ từng sử dụng. Trùng hợp như vậy, không thể không làm người ta sinh nghi a. Ài, nếu thật sự đúng như lời đồn, tam đệ này của ta, rốt cục có phải mang họ Ngự không đây?”

Một khắc kia, đột nhiên Ngự Đình nghĩ đến vài thứ. Phương đường chủ, Minh Lôi chương, Cửu Hoàng thần khí, Thần Tiêu phái, Hi Viễn tiên chủ, nhuyễn cốt tán... Trước khi Trương Kế Viễn bị sát hại, cũng đã từng nói, Ngự Khai quay đầu xin làm môn hạ cho Thần Tiêu phái...

Hắn liền không thể nào khác chế tâm tình nữa, mang theo đau đớn, hô lớn lên: “Chẳng lẽ, Phương đường chủ cũng là do huynh sai sử?!”

Ngự Khai không cho là đúng, “Ta không hiểu ngươi đang nói gì, Văn Hi.”

Trong lòng Ngự Đình đau đớn, không có cách nào ngăn nước mắt dâng lên. Thanh âm của hắn khàn khàn, vô lực thê lương, “Huynh muốn ngôi vị bảo chủ, ta tặng cho huynh là được, tại sao phải làm những chuyện này? Đại ca... Huynh là người trong Anh Hùng Bảo kia mà...”

“Im miệng!” Ngự Khai lạnh lùng quát, “Tặng? Thật buồn cười, ngôi vị bảo chủ vốn là của ta!” Hắn âm hàn cười, “Ngươi cũng chỉ là con chó lạc nhà, ngoan ngoãn ‘sợ tội tự sát’ là được rồi!”

Hắn nói xong, vung tay lên, thủ vệ hai bên ào ào tiến lên, mở cửa lao ra, chuẩn bị động thủ.

Triệu Nhan thấy thế, xoay người rời đi, nhắm chặt hai mắt.

Chính vào lúc này, đột nhiên một đạo kinh phong phá vỡ đi vào, chém thẳng về phía đám người bên trong. Thủ vệ chưa kịp phòng bị, bị chém ngã xuống đất. Ngự Khai hơi ngạc nhiên, đợi tới lúc thấy rõ người đến là ai, thì hắn liền nhíu mày tức giận.

“Nhị đệ, ngươi đang làm cái gì vậy?” Ngự Khai nhìn về mặt hồ hững của nam tử kia, nói.

Người tới, đúng là Mạc Doãn. Trong tay hắn cầm cương đao, đem mẫu tử Ngự Đình bảo hộ phía sau, bình tĩnh trả lời: “Ta nợ nàng một mạng, hôm nay trả nàng.”

Khi Ngự Khai nói chuyện, dẫn theo một tia sát khí, “Một mạng, chỉ có thể dùng một mạng đổi lấy.”

Mạc Doãn đứng vững hai chân, nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Tùy ngươi.”

Ngự Khai nghe vậy, không nói thêm nữa, xuất chương tấn công.

Mạc Doãn nâng đao, ngăn lại thế công của hắn, nói với hai người phía sau một câu: “Ta giúp các ngươi mở một con đường, đi!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, liền sửa thủ thành công, đánh về phái Ngự Khai.

Trên người Ngự Khai trúng nhuyễn cốt tán là giả, nhưng thương thế trên cánh tay lại là thật trăm phần trăm. Công kích như vậy, khiến hắn có chút không chịu nổi. Chỉ là, Mạc Doãn hiển nhiên không muốn làm tổn thương đến tính mạng hắn. Chiêu thức trong lúc đó, để lại đường sống quá nhiều.

Mạc Doãn và Ngự Khai đánh được mấy chiêu, liền thu đao xuất chương, bức lui Ngự Khai. Sau đó, kéo lấy Ngự Đình và Tịch phu nhân, chạy ra bên ngoài.

Thủ vệ trong địa lao đã bị Mạc Doãn thu thập gần hết, không còn người nào đủ lực ngăn trở. Ngự Đình và Tịch phu nhân không phí chút khí lực, đã chạy ra được bên ngoài địa lao.

Sắc trời đã tối, ánh trăng âm đạm, không hề có ánh sáng nào. Tiếng sấm ầm ầm, giấu sau mây, xao động khung trời.

Triệu Nhan là người duy nhất đuổi theo, đợi đến khi chạy ra khỏi cửa địa lao, nàng liền nhìn thấy thân ảnh hai mẫu tử Ngự Đình, vẫn chưa đi xa.

Trong địa lao có sự thay đổi nhân sự, người bên ngoài không hề hay biết. Hiện tại, không hề có một tên đệ tử nào ở ngoài đó trông coi.

Triệu Nhan đuổi theo vài bước, theo bản năng định kêu to.

Lúc này, Tịch phu nhân nhìn thấy nàng, đột nhiên giật ra khỏi tay Ngự Đình, chạy trở về.

Triệu Nhan kinh hãi, nhất thời quên cả la lên.

“Nhan nhi, đi theo ta!” Tịch phu nhân lôi kéo nàng, rung rung khuyên nhủ.

Triệu Nhan ngây ngẩn cả người, nhìn nàng, nói không nên lời.

“Nhan nhi, Anh Dương tâm ngoan thủ lạt, hắn sẽ không bỏ qua cho con! Con đi theo ta đi!” Về mặt Tịch phu nhân buồn thương, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc. Thân thiết không hề che giấu như vậy chiếu thẳng vào mắt nàng, khiến lòng nàng chau xút.

Triệu Nhan nhìn ngây người. Trong chớp mắt đó, nàng đột nhiên không biết mình nên làm cái gì. Nhưng mà, chỉ một lát sau, nàng đẩy Tịch phu nhân ra,

lạnh lùng nói: “Phu nhân, nguoi thật khờ. Cũng chính vì nguoi khờ như vậy mới có thể bị người ta xóa sạch thai nhi trong bụng, thậm chí ngay cả đứa con ruột thịt cũng hiểu nhầm. Ta không ngờ như nguoi đâu, việc ta muốn làm, còn chưa làm xong! Người ta muốn trả thù, còn chưa có trả đủ! Ta sẽ không đi theo nguoi đâu!”

Ngụy Đình xông tới, kéo Tịch phu nhân, “Nương, nàng điên rồi, không còn thuốc nào cứu được nữa đâu! Đừng lo cho nàng nữa!”

Tịch phu nhân khóc, tê tâm liệt phế nói: “Nhan nhi, là ta hại con. . . Đem con đi vào Anh Hùng Bảo là ta, đem con biến thành cái dạng người như thế này cũng là ta, con hận ta đi. Chỉ là, đừng ở lại chỗ này, đừng ở lại chỗ này nữa.”

Triệu Nhân ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ. Trong khoảng khắc đó nàng nhớ lại, ngày đó mình dính đầy nước bùn, quần áo tả tơi đứng trong gió tuyết, lúc lạnh đến mức mất đi tri giác, lại có một vị phụ nhân quần áo hoa lệ, xinh đẹp như thiên tiên, không hề ghét bỏ nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, vì nàng rơi lệ. Lúc biết được tên tuổi và thân thế của nàng, phụ nhân này rung rung cười, nói với nàng: Nếu không phải thiên ý trên nguoi, ta cũng nên có một nữ nhi lớn như con rồi mới đứng. . .

Nàng nghĩ xong, liền cúi đầu, trầm mặc không nói.

Ngụy Đình cũng không để ý đến nàng, kéo Tịch phu nhân đang giãy dụa, nhanh chân rời đi.

Lúc này Khương Tịch và La Vô dẫn theo vài tên đệ tử đi tới. Hai người bọn họ vốn là đến để thăm vấn, lúc nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hãi.

“Lớn mật!” La Vô hét lớn một tiếng, thả người tấn công.

Ngụy Đình bị che lại chân khí, không phải đối thủ của hắn, hiện tại chỉ có thể thúc thủ chịu trời. Đột nhiên, kiếm quang lạnh lẽo thấu xương chém tới, bức lui thể công của La Vô.

Mấy hắc y nhân từ trên trời nhảy xuống, kéo lấy Ngụy Đình và Tịch phu nhân, đánh vài chiêu cho có. Trong đó, mấy người nhận thấy có khe hở, liền ném ra mấy quả đạn khói, nhân dịp khói tỏa, chạy trốn khỏi đó, biến mất vô tung.

Khương Tịch và La Vô giận giữ, đang định gọi người truy kích, lại lấy Ngụy Khải và Mạc Doãn trấn đầu, lao ra khỏi địa lao.

Ngụy Khải nhìn thấy Nhị Anh, lập tức lộ ra sơ hở, bị Mạc Doãn đánh cho một chương.

Mạc Doãn không ngờ bản thân có thể đắc thủ, thoáng kinh ngạc.

Nhị Anh thấy thế, tất nhiên không bàng quan đứng nhìn, lúc này ra tay tương trợ.

Mạc Doãn vốn không có sát ý, bị Nhị Anh vây công, tất nhiên rơi xuống thế hạ phong.

Ngụy Khải kinh hãi ho khan mấy tiếng, nhưng trên khóe môi lại hiện lên ý cười. Hắn chậm rãi tụ lực lên tay, nhân lúc mọi người chiến đấu không để ý, tấn công lên, hô: “Kỳ Anh, Chính Anh, ta đến hỗ trợ các nguoi!” Nhưng mà, mục tiêu đánh chương của hắn, cũng chính là Nhị Anh.

Khương Tịch và La Vô đang chuyên tâm đối phó với Mạc Doãn, căn bản không hề phòng bị Ngụy Khải, sao có thể dự đoán được chiêu đánh lên ti bi này?

Khương Tịch bị trúng chương trước tiên, hộc ra một ngụm máu tươi, ngã về một bên, không còn sinh khí. La Vô kinh hãi, chưa kịp phản ứng lại, cũng bị một chương đánh trúng ngực.

Ngụy Khải cũng không hề lo lắng, bứt ra, giết chết cả mấy người đệ tử Nhị Anh đem theo.

“Mình. . . Mình lòi chương. . .” Trong mắt La Vô tràn ngập sự sợ hãi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngụy Khải. Hắn cứ mang theo hận ý như vậy, mất đi hơi thở.

Mạc Doãn cơ hồ không tin nổi chuyện phát sinh trước mắt, “Nguoi. . .” Hắn nhìn Ngụy Khải, kinh ngạc nói, “Nguoi giết Tam Anh?”

Ngụy Khải nhẹ nhàng thờ đốc, ý cười vẫn vương trên mặt, “Nhị đệ, nguoi thật sự nói giỡn rồi. Giết chết hai người này, không phải là kẻ đã giúp tam đệ chạy án, nguoi sao?”

Lúc này, đệ tử trong bảo nghe thấy tiếng động lạ, ào ào chạy tới, tiếng người càng lúc càng gần.

Mạc Doãn nắm chặt cương đao trong tay, trầm mặc một lúc, huy đao tấn công về phía Ngụy Khải.

Ngụy Khải cũng không ra tay. Hắn thả người một cái, đáp xuống bên người Triệu Nhan, túm chặt lấy cổ họng nàng.

Đao thế của Mạc Doãn đột nhiên thu lại, tức giận hiện lên trong mắt.

“Nhị đệ, trong mắt nguoi, quả nhiên chỉ có tiểu tiện nhân này.” Ngụy Khải nói.

“Anh Dương thiếu gia, ngươi muốn làm gì?” Triệu Nhan hoảng sợ không thôi, dùng hết khí lực, nói.

“Nữ nhân là con dao hai lưỡi, ngươi có thể phản bội Văn Hi, cũng có thể phản bội ta! Ta giữ ngươi để làm gì!” Ngụy Khải nói xong, một chưởng đánh lên phía sau lưng nàng.

Triệu Nhan chỉ cảm thấy một trận đau nhức đâm thẳng vào xương cốt, trong yết hầu sặc ra một ngụm máu tươi, thân mình bị lực đánh kia đẩy ra xa vài bước, ngã thẳng về phía trước.

Mạc Doãn thu đao, vươn tay đỡ được nàng, mang theo phần nộ bùng bùng, liếc mắt nhìn Ngụy Khải một cái. Hắn không dây dưa nữa, ôm lấy Triệu Nhan, thả người nhảy lên, biến mất trong bóng đêm.

Đệ tử trong bảo giới phút này mới đuổi tới, nhìn thấy tình huống trước mặt, khiếp sợ không thôi.

Ngụy Khải lại bắt đầu ho khan, chịu đựng một chưởng trên người, hơi hơi đau nhức. Hắn không vội vã giải thích, vẫn nhìn theo phương hướng biến mất của Mạc Doãn như trước. Trên mặt, từ đầu đến cuối đều mang theo ý cười như có như không.

.....

Tiếng sấm ầm trong mây, tầng tầng vang vọng, một lát sau mưa trút xuống, hỗn loạn như lòng người.

Ngụy Đình và Tịch phu nhân đi theo đám hắc y nhân không rõ lai lịch này chạy nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến được một đình hóng mát.

Trong đình, đã có người ngồi chờ.

Lúc Ngụy Đình nhìn thấy người nọ, ngay cả khí lực để khiếp sợ cũng không có.

Đám hắc y nhân vạch khăn che mặt ra, cung kính nói với người trong đình: “Thành chủ, người đã đưa tới.”

Người trong đình chậm rãi xoay người. Đó cũng chỉ là một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, đầu búi song giác*, cầm đầy trân ngọc. Hai tròng mắt trong suốt, má phớt hồng. Nàng cầm một chiếc quạt tròn, nhàn nhã quạt gió cho mình. Nàng cười, mở miệng, ngọt ngào kêu: “Biệt lại vô dạng a, Văn Hi ca ca.”

(* Đầu búi song giác như hình dưới đây)

Ngụy Đình nhìn nàng, thanh âm đáng ghét khó khăn khiến bản thân hắn cũng thấy xa lạ.

“Nhạc Nhi...”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: ==

Vì sao ta lại viết hẳn mấy chương về Triệu Nhan a? Quẫn...

Được rồi, cho dù như thế nào, chương sau lại do Tiểu Tiểu chỉ đạo ~~~ a nha ~~~

Hiện tại, tuy rằng, tâm tư biến thái người thường khó mà giải thích nổi, nhưng vẫn muốn vì các vị độc giả đại nhân giải thích một chút về tâm lý của Triệu Nhan... Quẫn

1. Cực đoan.

Đối với Triệu Nhan mà nói, nếu hạnh phúc đã không thể đạt được, nguyện vọng cũng vô pháp thực hiện, nàng liền buông tha tất cả, làm ngọc đá cùng tan. Loại tâm lý này, giống hết tâm tình của tiểu hài tử chơi xếp gỗ, vất vả cả một buổi chiều, lại bị người khác đụng đổ, vậy thì liền khóc tướng lên, đẩy ngã toàn bộ công trình xếp gỗ của mình. Thuộc loại phát tiết... Quẫn

2. Hận đời

Thật ra, tâm lý Triệu Nhan biến hóa rất giống một fan điên cuồng... Quẫn

Phiên bản khác: Từ trước có một vị fan rất nhiệt tình, vì mình tình mình thích có thể làm rất nhiều việc. Bao gồm cả việc mua đĩa gốc, nghe nhạc hội biểu diễn, mua mọi thứ liên quan đến mình tình, tuyên truyền, tổ chức hội mê ca nhạc, đánh đổ đội fan đối lập với thần tượng... Nhưng mà, có một ngày, mình tình gặp được fan này, phản cảm với thái độ quá nhiệt tình của nàng, nói: “Ngươi lý trí một chút được không? Ta cần bản không cần ngươi làm mấy việc đó, fan như ngươi ta không cần! Mời ngươi rời khỏi cuộc sống của ta...”

Vì thế... Fan này hoa hoa lệ lệ biến đen... Quẫn... Hận đời ghen tị, mà đã ghen tị thì phải hoa hoa lệ lệ mà ghen tị... Nói không tốt, chính là một thành phần phản xã hội, phản nhân loại. Quẫn...

Nói ngắn gọn lại, toàn bộ những điều trên đây đều không thể làm. Hảo hài tử đừng nên học tập...

(Quần chúng: Cút! ! ! Chỉ có người biến thái như người mới có thể viết ra nhân vật biến thái như vậy! ! ! PIA giết chết người! ! !)

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vô phương cứu chữa (hạ)

Thần Nông thế gia, nằm ở Dương Châu. Thời Đường còn gọi là quận Quảng Lăng, cho nên cách gọi Quảng Lăng Thần Nông này cũng dùng từ đó đến nay. Thần Nông thế gia cường thịnh nhất trong thời Đường, ngự y trong triều đều từ Thần Nông mà ra, được thánh ân nâng đỡ, nổi bật có một không hai. Dưới trướng Thần Nông, y quán, hiệu thuốc trải rộng khắp Thần Châu, danh chấn hải ngoại.

Mà thời thế thay đổi, triều đại cũng thay đổi. Mặc dù Thần Nông vẫn có y thuật cao siêu, nhưng không còn phong quang như ngày xưa nữa. Môn hạ đệ tử nhớ đến thánh ân tiền triều, đến nay vẫn mặc theo trang phục thời Đường. Điều này, tất nhiên cũng làm triều đình bất mãn, nhưng e ngại thanh danh Thần Nông, tuy có chỉ trích vài lần, lại không hề nghiêm khắc thực hiện hành động áp chế.

Nghe đồn, mấy năm về trước, Thần Nông thế gia gặp phải biến cố, từ đó đóng cửa không hành nghề y nữa, xem nhẹ giang hồ. Tuy nhiên, đồn đãi cuối cùng vẫn là đồn đãi. Từng đến Thần Nông thế gia một lần, Tiểu Tiểu hiểu rất rõ, bên trong Thần Nông vẫn giống như ngày xưa, vẫn là thần y tế thế, cũng chưa từng mất đi y đức cao thượng của y giả.

Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngựa, nhìn Xích Viêm Lệnh trong tay, lo âu trong lòng chưa từng giảm bớt chút nào. Sợ hãi luôn lơ đãng ẩn hiện trong óc nàng, khiến đầu óc cũng dần dần sâu sắc thêm.

Thần Nông là thầy thuốc, không phải là thần tiên, tất nhiên cũng không có phương pháp cứu người ta từ cõi chết. Sinh tử do mệnh, không thể cưỡng cầu. Nhưng cứ nghĩ đến nếu điều đó xảy ra thật, lại khiến lòng nàng không thể nào bình tĩnh.

Nàng thu hồi lệnh bài, cúi đầu, nhìn Ôn Túc hôn mê đến tận bây giờ. Hắn bị Minh Lôi chưởng đã thương, “Thất Sát” lại đúng hạn phát tác, chỉ là mặc dù thống khổ như thế, hắn cũng chưa từng tỉnh lại. Ngẫu nhiên có rên rỉ, cũng chỉ là một chút hơi thở mỏng manh vô lực.

Trong lòng nàng, buồn đau và bi thương đan xen, nhưng lại không đành lòng nhìn. Nàng chui ra khỏi khoang xe, ngồi xuống bên cạnh Ngân Kiều đang đánh xe.

Ngân Kiều thấy nàng đi ra, nhẹ thở dài một hơi, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Nha đầu, cho dù người trị được cho hắn, hắn cũng trốn không thoát sự truy bắt của triều đình và đuổi giết của giang hồ...”

Tiểu Tiểu nghe thấy thế, chỉ có thể trầm mặc.

Trước đây, nàng cũng từng cầu xin Lạc Nguyên Thanh giải độc cho Ôn Túc trước. Nhưng Lạc Nguyên Thanh lại do dự. Đông Hải và Nam Hải đối địch lẫn nhau, hiện tại vẫn có thể bình an mà sống chung đã là kỳ tích. Tiểu Tiểu cũng biết không thể yêu cầu nhiều quá.

Mà một đường này, thái độ của Ngân Kiều và Lí Ti cũng thường quá nhiều tâm nàng. Lí Ti cũng đã nói không chỉ một lần, rằng Ôn Túc không thể không chết. Trước lúc xuất phát, e ngại mặt mũi của Giang Tịch, hai người này cũng chưa từng nói cái gì, nhưng có vài thứ, Tiểu Tiểu vẫn cảm nhận được... Trên giang hồ, ân oán khúc mắc mới là hung khí chân chính, võ công và độc dược, đều chỉ là thứ đứng sau.

“Nha đầu...” Ngân Kiều nhìn con đường phía trước, chậm rãi nói, “Người cứu được hắn lúc này, không cứu được hắn cả đời. Hắn cứu người, người cứu hắn cũng không sai. Tuy nhiên, sau này, chuyện của hắn, người đừng xen vào nữa...”

Tiểu Tiểu không trả lời được, vẫn trầm mặc.

Ngân Kiều thấy thế, liền không tiếp tục nói về đề tài này nữa, ngược lại cười nói: “Đúng rồi, nha đầu, lần này người chuẩn bị cảm tạ ta như thế nào đây?”

“A?” Tiểu Tiểu không hiểu.

Ngân Kiều túm lấy tai nàng, nói: “Tuy rằng người mang người ra khỏi quán doanh Liêm gia không phải là ta, nhưng tốt xấu gì ta cũng giúp đỡ phần nào. Người nên cảm tạ ta thế nào đây?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, thiếu chút nữa nói ra: Ta đã chủ động quy thuận triều đình, các người cũng không cần phải tới cứu ta nha. Nhưng mà, nhìn Ngân Kiều, nàng lại cố gắng đem những lời này nuốt xuống. Nếu hắn mà biết chân tướng, sẽ không chỉ đơn giản là nhéo lỗ tai nàng thôi đâu.

“Đại ân đại đức của Ngân đại gia, Tiểu Tiểu không cách nào báo đáp, Tiểu Tiểu nguyện...” Tiểu Tiểu vuốt vuốt lỗ tai bị nhéo đau, nói.

Ngân Kiều không kiên nhẫn phát tay, “Thôi thôi thôi, sao lại là đoạn này nữa vậy, nghe cũng nghe rồi. Cho dù phía dưới là ‘Lấy thân báo đáp’ ta cũng không thêm.”

Tiểu Tiểu không nói gì.

Ngân Kiều hơi đắc ý cười, nói: “Nha đầu, sau khi đưa hấn đến Thần Nông thế gia, ngươi theo ta quay về ‘Tụ Phong trại’ đi.”

Tiểu Tiểu không hiểu, “Tụ phong trại?”

“Ân.” Ngân Kiều cười, nói, “Nha đầu ngươi căn bản không chỗ nào thích hợp để đi trên giang hồ, tìm một chỗ ở lại mới là đúng. Ta sẽ cố gắng làm việc, tạm thời cứ thu nhận ngươi là được rồi. Lại nói tiếp, năm đó, sư phụ ngươi cũng đã từng đến ‘Tụ Phong trại’, còn từng dạy ta võ nghệ. Khi đó ngươi cũng chỉ là một tiểu oa nhi, sợ là không nhớ được đâu.”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt, trên mặt khó có thể tin.

“Nha, cường đạo, ngươi định mang áp trại phu nhân về đây à?” Lí Ti giục ngựa đến bên cạnh xe ngựa, trêu đùa, “Vậy thì Thẩm tiểu thư kia làm sao bay giờ? Chắc, vất vả lắm mới cướp được một tiểu như con nhà lành, hiện tại lại không cần nữa sao? Ai, xem như ta nhận rõ bộ mặt xú nam nhân của các ngươi...”

Ngân Kiều nhú mày, “Bà mồi! Ta nhớ không lầm, người cướp đi Thẩm tiểu thư kia là ngươi mà! Còn nữa, không phải ngươi trực tiếp đưa nàng tới ‘Khúc phưong’ hay sao? Ta còn chưa nhìn thấy nàng đâu!”

“Nha, kích động như vậy làm gì? Hóa ra lúc trước ta trực tiếp tiến bước Thẩm tiểu thư, khiến ngươi ghi hận đến giờ a.” Lí Ti cười âm hiểm.

“Đi!” Ngân Kiều quát một roi sang, nói, “Đừng có lấy ta ra làm trò đùa. Ngươi nhớ kỹ, làm mới nhiều quá, cẩn thận chính mình cũng không gả đi được!”

Lí Ti thoải mái tránh đi một roi kia, cười nói: “Nha, không cần cái tên hái hoa tặc như ngươi quan tâm.”

Hai người này vừa náo loạn, bầu không khí âm đạm liền biến thành hư không. Tiểu Tiểu cũng không tự giác mà nở nụ cười,

Đúng vậy, giang hồ không thích hợp với nàng. Cái “Tụ Phong trại” kia nghe qua cũng khá được a, có lẽ, sau khi tất cả kết thúc, nàng thật sự có thể...

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu nàng, giây tiếp theo, nàng lại nhớ đến Liêm Chiêu, nhớ đến hấn còn chưa mở miệng nói ra câu trả lời...

Bên tai còn vang lên thanh âm cười đùa của Ngân Kiều và Lí Ti, Tiểu Tiểu lại cảm thấy lòng mình lạc lõng, có chút bất đắc dĩ nổi lên. Bất giác trong lúc đó, mấy người đã đi tới sơn lĩnh.

Lần đầu tiên Tiểu Tiểu đến Thần Nông thế gia, là đi bằng đường thủy, xuống thuyền liền đi vào cửa chính. Mà lần này, do đi đường bộ, lại vì phải né tránh truy binh nên chọn đường nhỏ yên tĩnh. Hiện tại, đang đứng trên “Bách Thảo lĩnh” tiếng tăm lừng lẫy của Thần Nông thế gia.

Giờ Thìn canh ba, mặt trời chói chang, nắng hè gay gắt, chiếu lên cây cỏ khiến chúng có chút héo rũ, lộ ra một tia tiêu điều.

Tiểu Tiểu cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra nguyên nhân. Nàng nhìn khắp mọi nơi, nhìn thảo được khắp núi. Tiếng chim hót ve kêu, vó ngựa vang vang, cùng với thanh âm chuông bạc trên cổ chân nữ tử Nam Hải, quanh quẩn bên tai.

“Dừng xe!” Tiểu Tiểu đột nhiên hô lên một tiếng.

Ngân Kiều ghìm ngựa, không hiểu.

Tiểu Tiểu đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh. Không sai, rất không thích hợp. Nàng nhớ rõ ràng, trên Bách Thảo lĩnh này, người hái thuốc nối đuôi nhau không dứt. Mà hôm nay, một người cũng không xuất hiện, thật quá quý dị.

Tiểu Tiểu đang định giải thích, đột nhiên từ dưới đất vươn lên một bàn tay người xanh đen, tiện đà, một cỗ Hành Thi chui ra, hú lên quái dị, đánh về phía mọi người.

A a a a a! Không phải chứ, đây chẳng lẽ là ứng với câu “Thần Nông thế gia Bách Thảo lĩnh, hàng đêm quỷ khóc đến bình minh” trên giang hồ kia sao? Ban ngày ban mặt, quá tà môn a!

Mọi người ào ào rút binh khí ra, ứng chiến.

Tiểu Tiểu luống cuống chân tay tìm xem có cái gì có thể làm vũ khí không, khẩn trương nhìn tình hình trước mặt.

Hành Thi xuất hiện, liền đại biểu cho việc trong Thần Nông thế gia có người sử dụng “Thao thi cổ”. Theo lý thuyết, Lăng Du tình thông cổ độc đã mất mạng ở Tê Vũ sơn trang, trưởng lão Ba Kích Thiên của Thần Nông thì lại giống như vô cùng khinh thường hành vi thao túng thi thể này. Làm sao ở nơi này lại có thể xuất hiện máy thứ này chứ?

Tiểu Tiểu cơ hồ là lập tức nghĩ ngay ra đáp án. Lúc trước trên Đông Hải, nàng cũng từng gặp phải Hành Thi. Hiện tại, người có thể làm những việc này, chỉ có thể là phệ tông chủ Thần Nông Thạch Mật. Nói cách khác, Thạch Mật đã trở về Thần Nông thế gia?!

Nghĩ như vậy, tình thế hiện tại có vẻ không mấy khả quan. Chưa nói tới chuyện Thạch Mật và Ngụy Khai cấu kết, nguyên trung thành với triều đình, cũng từng tự mình truy kích nàng. Mà còn, chính nàng đã từng đâm chết một con “Trường sinh cô”, có thể nói là đã kết thành thù hận. Nếu Thạch Mật trở về Thân Nông thế gia, chiếm lại được quyền lực của mình, vậy thì chuyện càng thêm phiền toái...

Tiểu Tiểu đang nghĩ như vậy, chỉ thấy mấy cỗ Hành Thi bắt đầu leo lên xe ngựa. Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, trực tiếp nhắc chân, cố gắng đá mấy cỗ Hành Thi này xuống.

Tuy rằng Hành Thi không biết đau, lại là người đã chết, nhưng đám Ngân Kiều cũng đã gặp phải mấy lần rồi, cho nên ứng phó với chúng cũng dần trở nên quen tay. Chỉ một lát sau, liền giải quyết hết sạch đám Hành Thi này.

Lúc này, sương trắng dày đặc từ trên mặt đất bốc lên, mấy cỗ Hành Thi đã ngã xuống lại bò lên một lần nữa, lung lay thoáng động hướng về phía mọi người đi đến.

“Thối, không dứt được!” Ngân Kiều hừ lạnh một tiếng, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thả người tấn công.

Lúc này, một kinh lực hùng hậu xé rách không khí bay đến, mấy cỗ Hành Thi bị đánh bắn ra, vô số tiểu trùng màu trắng từ trong cơ thể Hành Thi thoát ra, rơi trên mặt đất, vụn vụn gãy dựa.

Chỉ nghe thấy người xuất chương kia mở miệng, nói: “Chư vị, nơi này nguy hiểm, xin hãy rời đi ngay.”

Nghe thấy thanh âm này, Tiểu Tiểu lập tức phản ứng lại, hô to một tiếng: “Ba trưởng lão!”

Không sai, người tới, chính là một trong bảy thượng thất quân, Ba Kích Thiên.

Ba Kích Thiên nghe được thanh âm kêu gọi kia, quay đầu lại. Lúc nhìn thấy Tiểu Tiểu, trên vẻ mặt liền hiện lên ý cười, “Hóa ra là Tà cô nương.” Khi hắn nói chuyện, vẫn nghiêm túc xuất chương, đánh bại vô số Hành Thi. Hắn bứt ra, lui đến cạnh xe ngựa, nói: “Tà cô nương, vì sao ngươi tới đây?”

“Ta đến cầu y. Ba trưởng lão, rốt cục đã phát sinh chuyện gì vậy?” Tiểu Tiểu vội vàng hỏi.

Ba Kích Thiên lắc đầu, nói: “Trước tiên phải rời khỏi nơi này đã, sau đó ta sẽ giải thích cho cô nương...”

Mọi người nghe vậy, không ham chiến nữa, bỏ lại Hành Thi ở phía sau, đi theo Ba Kích Thiên rời khỏi Bách Thảo Lĩnh.

.....

Phía nam, cách Bách Thảo Lĩnh vài dặm, có một thôn xóm nhỏ.

Lúc đám người Tiểu Tiểu đi vào mới phát hiện, trong thôn này nơi nào cũng nhìn thấy người bị thương, tiếng rên rỉ. Ai oán khóc lóc vang lên không dứt. Tình hình cực kỳ thảm.

Ba Kích Thiên đưa mọi người vào trong một gian phòng, sắp xếp xong xuôi, mới chậm rãi giải thích. Lúc này mọi người mới biết, hóa ra sau trận đánh với Đông Hải, Thạch Mật và tiếm chủ Hi Viễn đã quay lại Thân Nông thế gia. Thạch Mật vốn là tông chủ đã bị phế bỏ, lại bị trưởng lão truy nã, vốn tưởng rằng nàng về là chui đầu vào lưới, không ngờ, nàng có được “Tam Thi Thần Châm” và “Tứ Dẫn”, uy lực kinh người. Vài vị trưởng lão liên thủ, nhưng cũng không địch lại. Lại cộng thêm việc nàng quy thuận triều đình, được Thần Tiêu phái trợ lực, và quan quân địa phương hiệp trợ, nên chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lại một lần nữa khống chế Thân Nông thế gia. Người nào không phục nàng, hoặc là bị thương, hoặc bị giam giữ. Vận khí tốt, trốn thoát được, hiện tại đều ở lại trong thôn nhỏ này, tìm kiếm cơ hội sống mới.

Khi Ba Kích Thiên nói chuyện, cũng không than thở. Thân hình hắn thẳng tắp, giữa mi mày mang theo sự bình thản, mà trong sự bình thản kia lại lộ ra uy nghiêm, làm cho người ta cảm thấy kính phục.

“Đây là việc nhà của Thân Nông, cũng không muốn làm phiền đến chư vị, tại nơi này, ta xin hướng chư vị bồi tội.” Ba Kích Thiên ôm quyền hành lễ, “Đúng rồi, mới vừa rồi, Tà cô nương nói muốn cầu y?”

Tiểu Tiểu gật đầu, nói rõ ngọn nguồn.

Ba Kích Thiên nghe xong, liền đi đến một bên, giúp Ôn Túc bắt mạch.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu, thờ dãi: “Mình Lôi chương là chương lực âm hàn, người bị trúng chương sẽ bị cắt đứt tâm mạch, không thể sống sót. Gân mạch của sư thúc ngươi đã đứt đoạn, lại còn trúng kỳ độc, có thể chống đỡ được tới bây giờ, là nhờ dựa vào một cỗ chân khí cực mạnh trong cơ thể. Chuyện tới nước này, ta chỉ có thể giữ lại mệnh cho hắn. Nhưng nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn, còn cần có người giúp hắn nối lại gân mạch. Hiện nay, có thể có được y thuật như vậy, chỉ có tông chủ tiền nhiệm của phái ta...”

Tiểu Tiểu kinh hãi, “Thạch Mật?”

“Đúng là Thạch Mật.” Ba Kích Thiên nói, “Luận về y thuật, trong Thân Nông hiện nay không có ai bằng nàng. Chỉ là, muốn nàng ra tay cứu người, chỉ sợ...”

Tiểu Tiểu trầm mặc, bắt đầu cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Ngân Kiều thấy thế, nói: “Nha đầu, chúng ta cũng đã dùng hết sức. Đây là thiên mệnh, ngươi buông tay đi,,,”

Tiểu Tiểu chỉ có thể gật đầu.

Ba Kích Thiên vỗ vỗ bả vai Tiểu Tiểu, nói: “Ta cô nương, ta là y giả, tất nhiên sẽ tận lực giúp hấn giữ lại mạng sống. Phải xem tạo hóa của trời đất, biết đâu sau này lại có cơ hội xoay chuyển tình trạng.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, gật đầu, “Cám ơn ngươi, Ba trưởng lão!”

Ba Kích Thiên cười, nói: “Vậy trước hết, mời chư vị đi ra ngoài, đợi ta giúp bệnh nhân truyền chân khí.”

Mọi người đều không nói hai lời, tự mình rời đi nghỉ ngơi.

Tiểu Tiểu ngồi trước cửa, ngẩng đầu, nghĩ ngợi.

“Uy...”

Đột nhiên, có người mở miệng, nói chuyện với nàng.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt âm trầm của Lạc Nguyên Thanh.

“Lạc cô nương...”

Lạc Nguyên Thanh đưa mắt nhìn ra xa, “Ngươi...” Nàng muốn nói lại thôi, do dự hồi lâu, mới tiếp tục nói, “Tình cảm của ngươi đối với Ôn Túc rốt cục là như thế nào?”

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, trả lời: “Hắn là sư thúc của ta...”

“Hắn không phải là sư thúc của ngươi! Không phải ngươi đã biết rồi sao? Hắn là người đã giả trang sư thúc để tiếp cận ngươi!” Lạc Nguyên Thanh thốt ra, lại cảm thấy bản thân nói lỡ.

Tiểu Tiểu nhìn nàng, không nói chuyện.

Lạc Nguyên Thanh nói: “... Ở trong lòng hấn, ngươi không phải là sư đệ...”

Tiểu Tiểu cúi đầu, kéo kéo vạt áo của bản thân, “Lạc cô nương, rốt cục là ngươi muốn nói cái gì?”

Lạc Nguyên Thanh nóng nảy, nói: “Ta thật sự không hiểu, hấn vì ngươi mà ăn ‘Thất Sát’, vì ngươi phản bội sư môn, hiện tại mạng lại chỉ như chỉ mảnh treo chuông. Vậy mà ngươi còn coi hấn là sư thúc?”

Tiểu Tiểu trầm mặc.

Lạc Nguyên Thanh càng thêm vội vàng xao động, nói: “Ngươi là ngọc thật hay là vẩn giả bộ hồ đồ?!”

Tiểu Tiểu nâng đầu, môi khẽ nhúc nhích, muốn nói cái gì đó. Bỗng nhiên, ngửi thấy một hương thơm thấm vào ruột gan.

Trong thôn có người kinh hô kêu lên, “Bé khí! Là hương độc!”

Tiểu Tiểu lập tức che lại miệng mũi. Trong thôn, không biết từ khi nào đã bị làn sương trắng nhàn nhạt bao trùm lấy. Chỉ thấy, trong làn sương mù mông lung kia, một nữ đồng trên dưới mười tuổi nhẹ nhàng đi tới. Quần áo thời Đường màu vàng nhạt, kết hợp với chiếc nơ màu lục nhạt, không thể nói hết nét tươi đẹp động lòng người. Trên tay nàng cầm một chiếc đèn cung đình. Làn sương trắng kia chính là tràn ra từ trong chiếc đèn này, ẩn ẩn lộ ra yêu dị. Mà nàng, đúng là nữ đồng cầm đèn đi bên cạnh Thạch Mật, Bì Từ.

Lúc Tiểu Tiểu đang kinh ngạc, Lạc Nguyên Thanh ở bên cạnh lại mềm yếu ngã xuống.

“Lạc cô nương!” Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống đất, khăn trương vô cùng.

Lúc này, có người vọt tới, che lại vài cái huyết đạo trên người Lạc Nguyên Thanh, sau đó đem một bình sứ đưa cho Tiểu Tiểu, nói: “Độc này có tác dụng tiêu tán nội lực, uống thuốc này vào, sau đó ngưng thần tĩnh khí!”

Tiểu Tiểu gật đầu thật mạnh. Nàng có thể cảm thấy, không có nội lực, có lẽ cũng là một chuyện tốt. Ít nhất, hiện tại, nàng không bị ảnh hưởng chút nào.

Lúc này, Ngân Kiều và Lí Ti cũng chạy ra. Nhìn thấy tình hình trước mắt, Ngân Kiều rút “Tội Tuyệt Ngân Mang” từ trong lòng, bắn nhanh ra, tấn công về phía Bì Từ.

Mà ngay trong giây phút đó, có người bật nhảy lên, ngăn lại ngân châm, che ở phía trước Bì Từ.

Tiểu Tiểu liếc mắt một cái liền nhận ra người nọ. Cái thứ không biết là hình xăm hay vết bớt kia, che đi hơn nửa khuôn mặt của hắn, thoát nhìn vô cùng đáng sợ và dữ tợn. Hình dáng đặc thù như vậy, muốn quên cũng khó! Người này, chính là người ngày đó xuất hiện bên cạnh Thạch Mật, Quỷ Cữu.

Ngân Kiều cũng không quan tâm người tới là ai. Hắn rút nhuyễn kiếm bên hông ra, nhảy lên tấn công.

Bình khí của Quỷ Cữu chính là cương trào (Móng sắt). Tuy rằng không tính là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng trong lúc hắn ra tay, cũng không hề cho bản thân mình một lối thoát, chiêu chiêu tàn nhẫn, đều là tư thế liều mạng. Mặc dù Ngân Kiều có nhiều kinh nghiệm giang hồ, cũng không tránh được có chút kinh sợ, ra tay cũng bắt đầu do dự.

Mà lúc này, trong làn sương trắng dày đặc kia, xuất hiện vô số Hành Thi, như một con sóng lớn tiến vào thôn trang, cuốn lấy mọi người.

Mùi thơm chung quanh càng ngày càng đậm. Tất cả mọi người đều cảm thấy tứ chi vô lực, không thể chống đỡ nổi.

Ngân Kiều chỉ cảm thấy kinh lực trong cơ thể dần dần tiêu tán, lực bắt tông tâm, dần dần không thể ngăn lại thế tấn công của Quỷ Cữu. Nhìn thấy mũi cương trào nhọn hoắt kia đã đến sát gằm, lại không có chút sức lực nào né tránh.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông đó, cánh cửa phòng phía sau lưng Tiểu Tiểu đột nhiên bị đánh vỡ ra. Ba Kích Thiên từ đó xuất hiện, đánh ra một chưởng.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy dòng khí quanh mình phát sinh biến hóa, kinh lực sắc bén cương lãnh vô hình vô dạng, lại đánh thẳng tới, bức Quỷ Cữu tránh ra.

“Hi hi. ‘Hàng Khí Lưu’ của Thần Nông quả nhiên lợi hại. Đáng tiếc, nó mạnh hết đà*, không đủ để gây sợ hãi.” Bi Từ cười, cất cao giọng nói, “Cung nghênh tông chủ.”

(* Nó mạnh hết đà: Có ý nghĩa là sa cơ lỡ vận, thế suy sức yếu)

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tiểu chỉ thấy mấy nữ đồng nâng đèn từ từ mở ra một con đường, tất cung tất kính cung nghênh Thạch Mật đi lên. Mi mắt Thạch Mật sụp xuống, hai tay đặt trước bụng. Trên người nàng mặc một bộ quần áo màu xanh đậm, lộ ra khí chất xinh đẹp thời Đường, cùng với đó là vẻ thanh lãnh cao quý.

Thạch Mật đứng lại, ngược mắt, “Ba Kích Thiên, đã trốn thì nên cúi đầu làm việc... Đến Bách Thảo Linh cứu người, là muốn khiêu khích bản tọa sao?”

Ba Kích Thiên chấp tay sau lưng, nói: “Bách Thảo Linh vốn là kho dược của Thần Nông, dùng để ban ơn cho dân chúng. Ngươi niêm phong Linh thi thời, lại còn đặt Hành Thi ở đó, giết hại tính mạng người khác. Sao ta có thể ngồi nhìn?”

Bi Từ nghe vậy, nói: “Làm càn! Tông chủ niêm phong Linh, là để phòng thảo dược bị trộm mất. An trí Hành Thi, là vì chống đỡ kẻ thù bên ngoài! Cái gì gọi là giết hại tính mạng người khác!”

Ba Kích Thiên nhíu mày, “Tiểu nha đầu, uống cho ngươi, thân là một trong Cửu Sử đứng hàng trung phẩm, lại không có nửa điểm nhân tâm của người làm thầy thuốc. Quả thực là bôi nhọ thanh danh Thần Nông!”

“Hừ!” Bi Từ tiến lên một bước, “Nhân tâm của người làm thầy thuốc là như thế nào? Thần Nông chữa bệnh khắp thiên hạ, nhân đức trải rộng. Năm năm trước còn không phải bị nhân sĩ giang hồ tập kích, suýt chút nữa diệt môn?” Nàng cắn răng, nói, “Không phải là Thần nông không chịu cứu người thiên hạ, mà là người thiên hạ đáng chết, lẽ trời không tha!”

Ba Kích Thiên lắc đầu, nhẹ thở dài một tiếng, “Thạch Mật a... Ngươi cũng có suy nghĩ như vậy sao?”

Về mặt Thạch Mật vẫn lãnh đạm như cũ. Nàng mở miệng, nói: “Bản tọa đã không còn tình cảm như vậy nữa rồi.”

“‘Viêm Thần Giác Thiên’, vô hi vô bị; Ngũ hành điên đảo, thần uy khôn cùng.” Ba Kích Thiên dùng khẩu khí bi thương nói một đoạn khẩu quyết như vậy.

“Viêm Thần Giác Thiên”... Tiểu Tiểu đã từng nghe đến loại nội lực này rồi. “Viêm Thần Giác Thiên” là thái dương nội lực của Đạo Tông. Nghe đồn, ngày xưa trên giang hồ, nội lực tối thượng “Thái Nhất Tâm Quyết” bị phân thành hai dòng: Một là “Viêm Thần Giác Thiên” của Thái Dương nội lực, hai là “Huyền Nguyệt Tâm Kinh” của thái âm nội lực. “Viêm Thần Giác Thiên” này là loại nội lực cương mãnh, không giống bình thường. Những người tu luyện vừa phải kiên cố thất tình lục dục, lại còn phải ức chế luồng nội tức mãnh liệt này. Dần dần trở thành “Vô hi vô bị”... .

Thạch Mật nói: “Ba Kích Thiên, tuy ngươi là nhất lưu cao thủ của ‘Hàng Khí Lưu’, nhưng muốn giao thủ với ‘Viêm Thần Giác Thiên’ của bản tọa, cũng không thể chiếm được chút tiện nghi nào. Bản tọa nề tình đồng môn, nếu như ngươi giao ‘Thiên quan’ ra, bản tọa sẽ tha cho tính mạng của mọi người nơi này.”

Ba Kích Thiên cao giọng cười, “‘Thiên quan’ là thánh vật trong phái. Cho dù phải hi sinh tính mạng, ta cũng không thể giao nó cho ngươi! Thạch Mật, khỏi từ hồi sinh, nghịch thiên làm việc, ngươi còn chưa tỉnh lại sao!”

Thạch Mật nhíu mày, “Bản tọa nói rồi, hắn chưa chết!”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thần châm tối đen tản ra bốn phía, ẩn giấu bên trong sương mù, cực kỳ đáng sợ.

Tiểu Tiểu cảm thấy sợ hãi, trong lòng lạnh lẽo. Nàng ngẩng đầu, nhìn Ba Kích Thiên, chỉ thấy mi mắt của hắn nhú lại, hô hấp hơi dần dập, trên mặt rõ ràng có vẻ mệt mỏi.

Chẳng lẽ... Nàng liếc vào căn phòng phía sau. Mới vừa rồi, Ba Kích Thiên truyền khí cứu mệnh Ôn Túc, chỉ sợ chân khí đã bị hao tổn. Hiện tại, sao có thể là đối thủ của Thạch Mật?

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, không khỏi vron tay, kéo lấy tay áo của Ba Kích Thiên.

“Trưởng lão...”

Ba Kích Thiên nhìn nàng, cười cười, cất bước đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô hỉ vô bi

Ba Kích Thiên nhìn nàng, cười cười, cất bước đi lên.

~~~~~
“Bỉ Từ, Quỷ Cữu. Lui ra.” Thạch Mật nhàn nhạt mở miệng.

Bỉ Từ và Quỷ Cữu vốn đang đứng bên người Thạch Mật, nghe thấy mệnh lệnh này, liền khom người lui xuống.

Trong nháy mắt, thần châm tối đen đầy trời chấn động, như độc xà vron tới từ bốn phía, tùy cơ di động. Biểu cảm của Thạch Mật từ đầu đến cuối vẫn là bình thản lạnh lùng, nhưng dưới sự bình thản này lại là mạch nước ngầm chảy xiết, giống hệt như thần châm đang rục rịch kia, ẩn chứa nguy hiểm.

Ba Kích Thiên hít sâu một hơi, tay trái chấp lại sau lưng, tay phải đẩy ra một chưởng. Lúc hắn ngưng khí, vẻ mặt dần trở nên lạnh nhạt, lộ ra uy nghiêm.

Thạch Mật mở miệng, nói: “Ba Kích Thiên, bốn tọa cho ngươi thêm một cơ hội, ‘Thiên Quan’ đang ở nơi nào?”

Ba Kích Thiên lại cười to một tiếng, không trả lời lại.

Thạch Mật vron tay, thần châm chuyển động theo sự chỉ đạo của Từ Dẫn, tấn công về phía Ba Kích Thiên.

Ba Kích Thiên nhảy người lên đón nhận, quanh thân có một dòng khí không thể nhìn thấy. Tuy rằng thể công của thần châm rất mạnh nhưng lại bị dòng khí kia nhiễu loạn, không thể tới gần người.

Đào mất một cái, Ba Kích Thiên đã xông qua trận thế thần châm, đi đến trước mặt Thạch Mật.

Thạch Mật cũng nghiêm túc, trực tiếp xuất chưởng đón đánh.

Trong lòng Ba Kích Thiên biết chân khí của mình bị hao tổn, không thể đánh bừa, liền nghiêng người tránh đi một chưởng kia, thối lui vài bước, từ trong không khí đánh ra một chưởng.

Thạch Mật thấy hắn ra tay, lập tức nhảy lên tránh đi. Dòng khí vô hình kia đánh trúng đám Hành Thi phía sau nàng, kinh lực kia mạnh mẽ, đánh tan mấy cỗ Hành Thi đó.

Lúc Tiểu Tiểu nhìn thấy một màn này, trong lòng đột nhiên lại có một loại bi thương không rõ.

Chiêu thức của Ba Kích Thiên không hề lưu tình. Trước đây, chưởng lực của hắn chỉ để bức cổ trùng ra thôi, mà hiện tại, hắn lại có thể đánh tan mấy cỗ thi thể, rõ ràng là đã dùng hết sức. So với hắn, thoát nhìn Thạch Mật lại có vẻ thản nhiên lạnh nhạt, dường như khá thành thạo.

“Tông chủ.” Quỷ Cữu phía sau Thạch Mật mở miệng, ngữ điệu hơi khản trương.

Thạch Mật đứng vững thân mình, trong tay cầm mấy cây thần châm, sau đó, đâm lên trên ngực mình.

Ba Kích Thiên nhìn hành động này của nàng, mày nhăn lại, nhẹ giọng nói: “Thần châm khai huyết...”

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Thạch Mật đã lại tấn công một lần nữa. Chỉ thấy, tốc độ của nàng nhanh gấp mấy lần, thân hình đột nhiên nhanh như gió, không thể nắm bắt.

Thần châm khai huyết. Lúc Tiểu Tiểu luyện tập điểm huyết, cũng từng nghe sư phụ nói qua. Trong “Châm Thạc Lưu” của Thần Nông, có một loại dùng châm để kích thích huyết đạo, sau đó đem tiềm năng vốn có của cơ thể mở ra, tăng cường tốc độ và sức mạnh của tuyệt kỹ, gọi là “Khai huyết”. Không ngờ, vậy mà nàng có thể tận mắt nhìn thấy...

Trong thần sắc của Ba Kích Thiên có chút trầm trọng, nhưng hắn vẫn có thể đè lại sự sốt ruột lo lắng đó, vững vàng ra chiêu.

Chỉ là, kể từ đó, sức lực của hai bên bắt đầu cách xa. Thứ Thạch Mật sử dụng vốn là thần châm, luyện thành “Viêm Thần Giác Thiên”, hiện tại lại còn dùng cả “Khai huyết”, quả nhiên là mạnh không thể đỡ.

Làm thế nào mới tốt đây... Tiểu Tiểu cố gắng để bản thân mình tỉnh táo lại. Rốt cục phải làm như thế nào, mới có thể vãn hồi lại hoàn cảnh xấu này. Nhất định phải có cách. Trên đời này không có người nào là vô địch, bằng không, lúc trước, trong Tê Vũ sơn trang, Ba Kích Thiên làm sao có thể chế phục Thạch Mật... Rốt cục, khi đó và hiện tại có gì khác biệt?

Trong đầu Tiểu Tiểu đột nhiên hiện lên một vài hình ảnh. Lúc đó, trong Tê Vũ sơn trang, sự lạnh lùng vốn có của thạch Mật đã từng sụp đổ. Đó là ánh mắt hàm chứa tức giận, cũng có sâu đậm bi thương khó có thể nhận ra.

“Viêm Thần Giác Thiên”, vô hi vô bi; Ngũ hành điên đảo, thần uy khôn cùng —— Nội tức của Đạo tông, dựa theo sự tu luyện nội đan của đạo gia. Mà người nào có tình cảm đều sẽ bị hao tổn chân khí, nhanh chóng yếu đi. Cái gọi là “Thất tình lục dục” lại càng là điều tối kỵ trong tu luyện nội đan. Giận thương can, hi thương tâm, ưu bi thương phế, sợ thương thận*. Nếu có thể kiềm được thất tình lục dục, có thể điên đảo ngũ hành, lấy được trường sinh...

(*: Giận dữ thì hại gan, vui vẻ hại tim, ưu sầu và đau khổ hại phổi, hoảng sợ hại thận)

Chỉ là, trên thế gian này, tuyệt không có người nào không có tình cảm. Nếu Thạch Mật muốn khởi tử hồi sinh, chính là đã mang trong mình một chấp niệm. “Viêm Thần Giác Thiên” là Thái Dương nội lực, cực kỳ cương mãnh, rất dễ dẫn tới tự đã thương thân mình. Kiềm “Thất tình lục dục” sợ chỉ là phương pháp tu luyện, mà không phải cách chân chính để tiêu diệt tâm ma. Như thế xem ra, chỉ cần phá vỡ được “Thất tình lục dục”, Thạch Mật tất nhiên không thể chống đỡ được!

Mới vừa rồi, Ba Kích Thiên cố ý nhắc đến người Thạch Mật muốn cứu kia, chỉ sợ cũng vì có tính toán như vậy. Nhưng khác với lúc ở Tê Vũ sơn trang, Thạch Mật vẫn chưa bởi vì như vậy mà tức giận. Xem ra, ngay cả “Giận” cũng đã kiềm được rồi. Hi, giận, ưu, tư, bi, khùng, kinh, thứ nào mới là nhược điểm của nàng đây?

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, đứng thẳng người, nhìn cuộc chiến trước mắt, hít sâu một hơi, cất cao giọng nói: “Không cần đánh nữa! Ba trưởng lão, không cần đánh nữa! Chẳng lẽ ngài còn chưa hiểu rõ sao. Muốn khởi tử hồi sinh có gì sai chứ! Tại sao không thể giao ‘Thiên Quan’ ra đây...”

Ba Kích Thiên nghe thấy mấy câu đó, nhíu mày, nhưng cũng không để ý tới nữa. Thạch Mật cũng mất điếc tai ngơ, tiếp tục cuộc chiến.

“Ta biết...” Tiểu Tiểu đi lên phía trước, tiếp tục nói, “Ba trưởng lão, ngài dùng tài năng của mình dẫn khí cứu mệnh sư thúc của ta, chính là vì có tâm từ bi. Chẳng lẽ ngài còn không hiểu rõ sao?! Chẳng lẽ, ngài không có người nào mà mình không muốn mất đi sao?”

Trong thanh âm của Tiểu Tiểu, mang theo bi thương, “Ta cũng muốn cứu sư thúc a... Lúc ở Đông Hải, khi ta bị đồng môn oan uổng, chỉ có mình hắn nguyện ý tin tưởng ta. Khi ta bị phạt lên Vân Nhai suy ngẫm, là hắn cùng ta đợi ở đó một đêm. Từ khi sư phụ qua đời đến nay, không còn có ai đối xử tốt với ta như vậy... Ta bị trúng độc, lại trôi dạt đến đảo vắng. Hắn vì cứu ta mà ăn vào độc dược của Nam Hải. Hơn nữa lại còn vì ta mà phản bội sư môn, thân trúng Minh Lô chương, nguy trong sớm tối...”

Tiểu Tiểu nói xong, nhưng cảm xúc đã đè nén rất lâu nơi đáy lòng lại bị gọi lên, trong lúc nhất thời lệ rơi đầy mặt, thanh âm nghẹn ngào chưa xót, làm cho người nghe rung động.

“Người đã chết, thì cái gì cũng không còn... Cười cũng được, khóc cũng được... Rốt cục cũng không thể nhìn thấy nữa...” Nàng khóc, nói: “Cái gì gọi là sinh tử do mệnh... Làm sao có thể thấu suốt được chứ! Ta muốn cứu hắn, cho dù phải làm như thế nào cũng muốn cứu hắn, bắt ta làm gì cũng được, ta chỉ muốn hắn còn sống a!”

Trong lòng Ba Kích Thiên vô cùng nghi hoặc và mờ mịt, nhưng trong khoảng khắc đó, chiêu thức của Thạch Mật lại đột nhiên lộn xộn. Sắc mặt của nàng tái nhợt không chịu nổi, mi mày trong lúc đó, ẩn chứa đau đớn.

“... Ta muốn cứu hắn...” Tiểu Tiểu nắm chặt hai tay, bả vai khẽ run, khóc lóc hô lên, “Chẳng lẽ nghĩ như vậy cũng sai sao... Muốn lưu lại phần trí nhớ này, chẳng lẽ là sai sao!”

Thạch Mật mạnh mẽ thối lui vài bước, đồng tử co rút lại, toàn thân khẽ run, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

“Tông chủ!” Quý Cữu thấy thế, thả người bay lên, che ở phía trước nàng.

Hô hấp Thạch Mật dần dần trở nên dồn dập. Nàng không tự chủ khụy chân xuống, mặc dù vô cùng cố gắng bình ổn lại cảm xúc, nhưng dù thế nào cũng không thể làm được. “Tứ Dẫn” trong tay vút sang một bên, thần châm quanh đó chuyển động hỗn loạn, không nguy hiểm nữa.

Tiểu Tiểu nhìn mọi thứ tước mắt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không rõ tư vị. Rất nhiều người từng khuyên bảo nàng, buông tay với Ôn Túc, mặc cho số phận. Nhưng mà, nàng thật sự có thể buông sao. Lời nói kia, vốn chỉ để kích thích Thạch Mật, nhưng khi chính miệng nàng nói ra, lại khiến chính nàng hoảng sợ... Trong lòng nàng, làm sao không phải là nghĩ như thế chứ...

“Tư*”... Tất cả chuyện xưa nhớ lại, lúc này biến thành đao nhọn sắc bén, vô tình đã thương lòng người. Mà càng đè nén, càng cho rằng mình đã quên, thì đau đớn kia lại càng sâu nặng. Tưởng niệm như vậy càng không thể ức chế. Đứng ở vị trí của người khác, chỉ cần hơi suy nghĩ, liền có thể hiểu được đối phương tuyệt vọng bị thương tới nhường nào. Cái loại suy nghĩ gọi là “Chấp niệm” này, hóa ra thế lương như thế, vô lực thoát khỏi.

(*Tư: nghĩ, suy nghĩ, nhớ, hoài niệm, tưởng niệm, mạch suy nghĩ)

“Không sai...” Trong thanh âm của Thạch Mật, có một tia xao động, “Ta không sai... Dựa vào cái gì mà Phi Linh nhất định phải chết... Ta không sai!”

Ba Kích Thiên thở dài một hơi, thoáng nhìn qua Tiểu Tiểu, khẽ gật đầu. Sau đó khởi chương tấn công.

Quý Cửu lập tức ra tay ngăn cản. Bì Tử đứng bên cũng rút bội kiếm nhỏ dùng làm cột trụ cho đèn cung đình kia ra, nghênh đón. Nhưng mà hai người này căn bản không phải đối thủ của Ba Kích Thiên, chỉ trong mấy chiêu, đã bị đánh văng ra.

Ba Kích Thiên nhìn Thạch Mật đang quỳ dưới đất thờ dõc, cau mày, một chương đánh xuống.

Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Lúc này, thần châm trôi nổi ở bốn phía đột nhiên hành động, đánh úp về phía Ba Kích Thiên. Loại biến hóa này khiến cho người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Mặc dù Ba Kích Thiên nhanh nhẹn trốn tránh, cánh tay vẫn bị thần châm đâm vào, mất đi khả năng sử dụng.

Tiểu Tiểu trợn mắt, liền nhìn thấy một đám quan binh, cầm thương giục ngựa chạy đến. Đi đầu, đúng là tiem chủ Hi Viễn.

Một tay Hi Viễn cầm lấy “Tứ Dẫn” kia, thần châm chịu sự khống chế của “Tứ Dẫn”, vô cùng linh động. Hi Viễn ngược mắt, nói: “Đối địch với tông chủ của Thần Nông, chính là đối địch với triều đình!” Ánh mắt của nàng chậm rãi đảo qua mọi người, dừng lại trên người Tiểu Tiểu, sau đó lập tức lại hướng về phía Ba Kích Thiên, “Trưởng lão, kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Giao ‘Thiên Quan’ ra, quy thuận triều đình, vinh hoa phú quý, hưởng mãi không hết.”

Ba Kích Thiên hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời.

Hi Viễn xuống ngựa, nói: “Một khi đã vậy, cũng đừng trách ta vô tình!” Nàng nâng tay, dẫn châm, ánh mắt lạnh lùng, nhìn mọi người, “Mỗi khắc trôi qua ta sẽ giết một người, cho đến khi nào người thay đổi chủ ý mới thôi.”

Sự tức giận của Ba Kích Thiên hiện lên trên hai mắt, nhưng thần châm trong cơ thể chịu sự khống chế của Tứ Dẫn, len vào trong huyết mạch, khiến hắn không thể ngưng khí. Đột nhiên mấy cây ngậm châm màu đen kia chậm rãi di động, đánh úp về phía Ngân Kiều và Lí Ti ở một bên.

Tiểu Tiểu không hề suy nghĩ, trực tiếp nhảy lên vọt qua, che ở phía trước hai người.

Hi Viễn không ngờ nàng lại hành động như vậy, thần châm đã động, không kịp sửa đổi.

Thần châm màu đen giống như mưa rào, từ trên hạ xuống. Tiểu Tiểu dùng tay che đầu lại, “Tiêm Tú Bách La” trên người che chở chỗ yếu hại, không thể chết. Thần châm đâm vào tứ chi, cũng không quá đau đớn, nhưng khi vào trong huyết mạch lại khác. Đau đớn khiến nàng hừ lên một tiếng. Nàng buông cánh tay, nhìn Hi Viễn trước mặt, dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Hôm nay, tại nơi này, nếu có bất kỳ ai chết, bí mật về ‘Cửu Hoàng’ sẽ vĩnh viễn là bí mật...”

Hi Viễn lạnh lùng trả lời, “Tà cô nương, niệm tình người là đệ tử của ‘Quý Sư’, ta mới đối với người nhường nhịn nhiều lần. Hiện tại xem ra, không thể khách khí tiếp được!”

Hi Viễn vươn tay, “Tứ Dẫn” trong tay ần ần hiện ra thanh quang lạnh liệt. Trong nháy mắt kia, thậm chí cảm thấy trong tứ chi của Tiểu Tiểu bắt đầu di động. Trong lúc nhất thời, đau đớn quét qua, khiến nàng quỳ gối.

“Tà cô nương, người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng có trách ta...”

Lời Hi Viễn còn chưa dứt, đã thấy một đạo bạch quang nhanh như chớp bắn đến. Nàng phản ứng cực nhanh, lập tức thao túng thần châm ngăn lại. Nhưng bất ngờ là, thần châm bị bạch quang kia đánh văng ra, lập tức mất đi động thể, phân tán khắp nơi. Mà sau đó, bạch quang kia cắm ngay ngắn ở chính giữa “Tứ Dẫn” trong tay nàng. Hi Viễn chăm chú nhìn, chỉ thấy đạo bạch quang kia hóa ra chỉ là một mũi tên màu trắng.

Hi Viễn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía mũi tên phóng tới. Chỉ thấy cách đó không xa, có mấy kỵ nhân mã dừng lại. Liêm Chiêu giục ngựa đứng phía trước, tay trái nắm một trường cung thuần trắng, ngón tay phải còn đang dừng trên dây cung.

“Có thể phá vỡ phòng ngự của ‘Sao Nam Đầu Diên Thọ’, quả nhiên chỉ có thể cùng là binh khí ‘Cửu Hoàng’...” Hi Viễn nói, “‘Sương Thiên Lãm Nguyệt’, quả nhiên chỉ có ở trên tay Liêm công tử mới có thể phát huy được tất cả uy lực.”

Liêm Chiêu buông cung tiễn, khi ánh mắt chạm đến Tiểu Tiểu, ần chứa tức giận. Hắn liền dùng cái loại ần nhẫn tức giận này, mở miệng nói: “Tiêm chủ, Tà Tiểu Tiểu đã quy thuận triều đình. Người xuống tay nặng như thế, là có dụng ý gì?”

Hi Viễn nghe thấy mấy lời đó, kinh hãi, “Quy thuận triều đình?” Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, có chút khó tin.

Liêm Chiêu nói: “Biết rõ thân phận của nàng, lại còn đánh nàng bị thương đến mức này... Tiêm chủ, thành ý hợp tác của người dành cho ta ở đâu?”

Hi Viễn suy tư một lát, phúc thân, nói: “Liêm công tử nói quá lời. Mới vừa rồi chỉ là ngộ thương mà thôi, Hi Viễn tuyệt đối không hề có ý định mạo phạm. Nếu Liêm công tử đã đến, nơi này liền giao lại cho Liêm công tử xử lý.”

Liêm Chiêu nghe thấy thế, phát tay. Đám binh sĩ đứng quanh đó đều buông binh khí trong tay xuống, lui mở ra. Hắn không nói một lời, xoay người xuống ngựa, chậm rãi đi về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn hắn từng bước lại gần, không cách nào ngăn lại nước mắt. Sương độc chung quanh dần dần tản đi, ánh mặt trời lại sáng lên chói mắt, đem tất cả mọi cảnh tượng trước mặt nàng nhòa đi.

Liêm Chiêu đi đến trước mặt, cúi đầu nhìn nàng. Tay chân của nàng đều bị thần châm gây thương tích, máu hơi hơi nhuộm ra. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt giống như suối, không thể ngừng lại. Hắn chưa bao giờ thấy nàng ni non như thế, tâm càng thắt chặt lại, chậm rãi biến thành ảo não và tự trách. Đáng ra hắn nên đoán được, bằng thân phận của đám người Ngân Kiều, nhất định sẽ không đi đường lớn. Hắn vội vã đuổi theo, lại quên mất vấn đề truy tìm tung tích nàng. Hắn cũng quá tin tưởng, Thần Nông thế gia là mục tiêu cuối cùng của nàng. Cho dù trên đường không gặp được, thì cũng sẽ không có sai lầm gì quá lớn xảy ra. Chỉ là, hiện tại, hắn thực sự hối hận. Chỉ cần hắn đến sớm hơn một chút, biết được vị trí cái thôn này sớm hơn một chút, thì cảnh tượng này sẽ không xảy ra.

Hắn quỳ một gối xuống, vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt nàng, khắc chế xúc động muốn ôm lấy nàng trong lòng, mỉm cười, nói: “Không có việc gì...”

Tiểu Tiểu thả lỏng người, trong chớp mắt đó, không chịu nổi đau đớn trên người, ngã xuống.

Liêm Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ngay sau đó, mang theo một tia ngưng trọng, nhìn cảnh hỗn độn trong thôn xóm.

“Đưa mọi người về Thần Nông thế gia.” Hắn mở miệng, hạ lệnh, trong giọng nói mang theo một tia ngưng trọng.

Binh lính tuân lệnh, lập tức bắt đầu hành động.

Hi Viễn nhìn Liêm Chiêu đến gần, mỉm cười tiến lên, đang chuẩn bị nói gì đó. Liêm Chiêu lại ngắt lời, nói: “Có gì muốn giải thích, trở về Thần Nông thế gia rồi nói sau.”

Hi Viễn phát hiện, giọng nói của hắn không vui, liền không mở miệng nữa. Nàng nhìn theo bóng hắn rời đi, sau đó dùng ánh mắt vô cùng phức tạp, nhìn mũi tên màu trắng trên mặt đất kia.

“Quả nhiên bị người đoán trúng...” Nàng cúi đầu tự nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không thể tránh được

Từ khi sư phụ qua đời đến nay, đây là lần đầu tiên Tiểu Tiểu mơ thấy người.

Trong mộng, nàng lặng lẽ đi theo sư phụ trên con đường núi nở đầy hoa đào. Sư phụ nói xong cái gì đó, chỉ là, nàng không nghe rõ được câu nào.

Hoa đào đầy trời, dưới ánh trăng tàn ra ánh sáng mờ mờ, đẹp đến mức khiến cho người ta không thở nổi. Nàng đứng dưới tán hoa đào, cánh hoa là tả bay xuống, rơi trên đầu vai.

Giờ phút này, sư phụ đột nhiên rơi xuống lòng đất, nàng thất kinh muốn giữ chặt người lại, trên mặt đất đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều rất nhiều cỏ trùng. Nhưng nàng vẫn bất chấp hoảng sợ, cuồng loạn lấy tay đẩy đám trùng này ra, liều mạng muốn đào ra một thứ gì đó.

Bên người nàng, có một người nhìn không rõ mặt mũi đang đứng, càng không ngừng nói: “Phục sinh người chết, là vi phạm thiên đạo...”

Nàng mặc kệ, tiếp tục cố gắng đào ra. Cuối cùng, rốt cục nàng cũng lấy được, nhưng thứ xuất hiện từ trong bùn đất, lại là Ôn Túc...

Nàng liền vì thế mà tỉnh lại...

Nàng mở to mắt, liền nhìn thấy một bàn tay chắn ngang trước mắt nàng. Tinh tế, tròn trịa, mềm mại, trắng nõn, hiển nhiên là tay của nữ tử.

“Nha, ngại tình.” Thanh âm nói chuyện rất ôn nhu, giống như đã từng quen biết.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nhìn thoáng qua, có chút kinh ngạc nói: “Thẩm tiểu thư?”

Ngồi ở đầu giường giúp nàng lau mồ hôi, đúng là Thẩm Diên.

Về mặt Thẩm Diên thân thiết, nói: “Nghe ngại nói mấy lời vô nghĩa kia, miệng vết thương còn đau không?”

Bây giờ Tiểu Tiểu mới nhớ tới đủ loại chuyện xảy ra lúc trước. Nàng bị “Tam Thi Thần Châm” đánh trúng, sau đó, Liêm Chiêu xuất hiện, ngăn chặn lại tất cả, sau đó...

Nàng ôm chăn, chậm rãi ngồi dậy. Sau đó liền phát hiện, quần áo trên người đã bị cởi hết, trên tay và chân còn có vài điểm đỏ, không thể nói rõ là đau, chỉ là có chút run run thôi.

Thẩm Diên thấy nàng mờ mịt, liền cười nói: “Châm đã được lấy ra hết rồi. Ta giúp ngại thay quần áo nhé.” Nàng nói xong, đứng dậy, cầm lấy quần áo ở bên cạnh.

Tư duy của Tiểu Tiểu có chút không theo kịp. Nàng nhìn quanh bốn phía. Đây là một gian phòng bày biện khá mộc mạc. Vài vệt ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trên đầu giường nàng.

“Thẩm tiểu thư, sao ngại lại ở chỗ này?” Cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại trên người Thẩm Diên.

Thẩm Diên cười, nói: “Ta vốn là đi theo phường chủ của Khúc phường tới “Túy Khách Cư” tìm các ngại. Không ngờ muộn mất một bước, lại vừa vặn gặp được Liêm đại ca, cho nên cùng đi đến đây.”

Tiểu Tiểu gật gù đầu, vẫn không hiểu gì mấy như cũ. Nàng sờ sờ trán, nhắm hai mắt lại.

Thẩm Diên ôm quần áo đi đến bên giường, nói: “Tà cô nương, ngại mặc quần áo trước đã. Ta đi báo cho Liêm đại ca.” Nàng nói xong, mỉm cười rồi đi.

Tiểu Tiểu nhìn theo nàng xuất môn, đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Thẩm tiểu thư... Những người khác đâu?”

Nàng hô lên, nhưng lại không truyền được tới tai Thẩm Diên.

Nguy rồi! Vậy mà lại bị giấc mộng kia dọa cho choáng váng! Hiện tại không phải lúc để an tâm a! Ngân Kiều đâu? Lí Ti đâu? Còn cả Lạc Nguyên Thanh, Ba Kích Thiên... Hiện tại đang ở nơi nào a? Ôn Túc... Trên người hắn còn mang thương tích, nếu có gì xảy ra...

Nàng nghĩ đến đây, cổ nhấc tay chân tê mỏi, nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng xuống giường.

“Tà cô nương, thân châm ảnh hưởng đến sự vận hành khí huyết. Ngươi nên nằm xuống giường nghỉ ngơi, không nên đứng dậy.”

Lúc nghe thấy thanh âm kia, Tiểu Tiểu quá sợ hãi, gần như kêu lên.

Thạch Mật đứng ở cửa phòng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng như nó vốn có. Phía sau nàng, vẫn là Bì Tử cầm đèn đi theo, tư thế mườì phần.

“Tông... Tông chủ...” Tiểu Tiểu cứng ngắc nhìn nàng, không biết có nên chui vào trong chăn nằm cho tốt không nữa.

Thạch Mật chậm rãi đi đến bên giường, vươn tay, giúp nàng xem mạch, nói: “Nếu ngại có nội lực, có thể tự mình điều tức. Hiện tại, huyết mạch không thông, khôi phục hơi chậm. Bồn tọa kê cho ngại mấy thang thuốc, ngại uống xong, sẽ nhanh khỏe hơn.”

Tiểu Tiểu hoảng sợ gật đầu, chỉ cảm thấy quý dị. Theo lý mà nói, lúc trước nàng còn dùng lời nói kích thích Thạch Mật, phá “Viên Thần Giác Thiên” của nàng. Hiện tại, Thạch Mật lại quan tâm đến thương thể của nàng như vậy... Chẳng lẽ, là vì có liên quan đến Liêm Chiêu? Nhưng mà, Thạch Mật là người dễ dàng thương lượng như thế hay sao?

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy Thạch Mật nói: “Kinh mạch của lệnh sư thúc*, bồn tọa đã nói xong rồi...”

(* Lệnh sư thúc: Cách xưng hô tôn trọng trong giao tiếp)

Tiểu Tiểu vốn đang suy tư, liền bị câu này làm cho ngáy ngẩn cả người.

“Chỉ là, trên người hắn còn trúng kỳ độc ‘Thất Sát’. Muốn trị khỏi ‘Thất Sát’, cần thêm một chút thời gian nữa. Thân thể hắn suy yếu, vừa rồi lại phải nổi mạch, càng thêm hao phí thể lực, sợ là khó mà chống đỡ nổi. Theo bồn tọa thấy, cần có người giúp hắn vận công điều tức, nhưng phải hợp với quy tắc truyền nội công mới được.” Thạch Mật vẫn không cho là đúng, tiếp tục nói, “Nội lực của Đông Hải và Nam Hải đều theo dòng Thái Âm, chính là lựa chọn tốt nhất. Nếu như ngại thật sự muốn cứu hắn, vậy thì đi tìm Nam Hải xin tương trợ đi.”

Tiểu Tiểu nghe mà choáng váng. Tình huống gì đây? Thạch Mật không chỉ không trả thù nàng, còn cứu Ôn Túc?! Tại sao?!

Lúc này, Thạch Mật nhọt nhọt nở nụ cười, nói: “Ngươi đã có tâm không tiếc cái gì để cứu hần, vậy thì phải làm thêm mấy chuyện đó chắc cũng không có gì khó chứ?”

Tiểu Tiểu đột nhiên hiểu ra một điều. Lúc trước nàng dùng lời nói kích thích Thạch Mật, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Thạch Mật hoàn toàn không hề phát hiện ra đó là kích thích?! Vì khiến cho Thạch Mật “Tur”, nàng đã nói ra rất nhiều chuyện về Ôn Túc, tuy rằng những lời đó cũng không hoàn toàn là giả... Chẳng lẽ, Thạch Mật đã vì thế mà cảm động lây, cho nên... Cho nên... Cho nên cho rằng nàng và mình là người cùng cảnh ngộ có thể thấu hiểu lẫn nhau???

(*Tur: nghĩ, suy nghĩ, nhớ, hoài niệm, tưởng niệm, mạch suy nghĩ)

Tiểu Tiểu hoàn toàn cứng ngắc, nói không nên lời.

Ý cười của Thạch Mật còn vương trong ánh mắt. “Hần đang ở ngay trong sương phòng cách vách.” Nàng nói xong, xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu đứng trên giường, một lát sau, rung rung cảm thán. Chuyện xấu... Dưới tình huống nào đó, phải làm cho đương sự không hiểu sai về nó mới là chuyện xấu a...

Ngay tại giây phút đó, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng chậm chạp vang lên.

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Liêm Chiêu đứng ở trước cửa, lông mày và lông mi sụp xuống, mở miệng nói: “Ngươi vẫn luôn không khóa cửa a...”

Câu nói kia, lại khiến Tiểu Tiểu thất thần. Khóa cửa... Chuyện này, rốt cục đã là lần thứ bao nhiêu hần nhắc nhở nàng rồi?

Liêm Chiêu đi vào, mở miệng hỏi: “Mới vừa rồi ta nhìn thấy Thạch Mật, nàng đi tìm ngươi?”

Tiểu Tiểu gật đầu.

“Nàng... Không làm gì ngươi chứ?”

Tiểu Tiểu lắc đầu.

Liêm Chiêu giống như là nhẹ nhàng thở ra, nhưng tại một khắc đó, lại không nghĩ ra lời muốn nói. Hần trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng, nói: “Chuyện của Thần Nông thế gia, là tranh đấu giang hồ, triều đình không tiện nhúng tay. Ba Kích Thiên và đám người Ngân Kiều hiện tại đang bị giam trong địa lao của Thần Nông, tạm thời không bị nguy hiểm đến tính mạng...”

Tiểu Tiểu biết đây là chuyện không thể tránh được. Với lập trường của Liêm Chiêu, làm như vậy là đúng rồi.

“Hiện tại, ngươi...” Liêm Chiêu nhìn nàng, cẩn thận hỏi, “Còn nguyện ý quy thuận triều đình không?”

Tiểu Tiểu không biết nên trả lời như thế nào. Quy thuận triều đình, tất nhiên là có thể đảm bảo an toàn cho bản thân. Nhưng còn đám người Ngân Kiều và Ba Kích Thiên thì sao? Hiện tại, làm như vậy, không phải là phản bội bọn họ sao? Dưới tình hình này, dùng sự quy thuận của bản thân để đổi lấy bình an cho bọn họ, cũng tuyệt đối không thể được a...

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Đột nhiên, Liêm Chiêu nói như vậy.

Tiểu Tiểu ngược mắt, đã thấy hần cười, trong ánh mắt có ôn như thấm thiết.

“Liêm Chiêu...” Nàng vội vàng đứng dậy, muốn nói gì đó, nhưng mà, rốt cục lại chẳng nói lên lời.

Liêm Chiêu cười, nói: “Ta quá nóng vội rồi, thật xin lỗi. Ngươi đói bụng chưa, ta đi bảo phòng bếp làm chút thức ăn, lát nữa sẽ đưa tới. Ta cáo từ trước, chuyện quy thuận... Sau này nói sau.”

Trong lòng Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy bị đè nén, cái loại khó chịu này khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng đột nhiên không biết nên làm thế nào mới đúng.

Nhìn thấy Liêm Chiêu sắp đi ra khỏi cửa, nàng cường chế áy náy và bất đắc dĩ, mở miệng nói: “Liêm Chiêu, ta... Sự thúc của ta...”

Liêm Chiêu không quay đầu, chỉ bình tĩnh nói: “Nhẫn cốt, còn cả hành lý của ngươi, ta đặt trên bàn...”

Hần nói xong, đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn mặt bàn. Trên bàn, đặt một cây đàn tam huyền, quyển sách và hành lý. Còn có cả chiếc nhẫn cốt khắc gia huy Liêm gia kia, đã được lấy ra, đoạn đoạn chính chính nằm ở một bên.

Tiểu Tiểu đi qua, cầm lấy chiếc nhẫn cốt kia, đột nhiên trong lúc đó, lại có một loại xúc động đến muốn khóc. Chiếc nhẫn cốt này, hần đã từng dùng tư thái trịnh trọng như thế nào giao phó cho nàng, còn cười nói với nàng: Đây là tín vật của Liêm gia, giang hồ ta không dám nói, nhưng nếu là người trong quan phủ nhìn thấy cái nhẫn này, sẽ không làm khó dễ ngươi.

Có được chiếc nhẫn cốt này, mặc dù nàng muốn vào địa lao của Thần Nông thế gia gặp người, chỉ sợ cũng sẽ không vương quá nhiều chương ngại.

Nàng đem chiếc nhẫn cốt kia bỏ vào trong tay, ôm trước ngực, chỉ cảm thấy trong lòng có một tia đau đớn. Bọn họ đã càng chạy càng xa... Có lẽ, đã không còn có thể quay lại vị trí ban đầu. Nhưng mà, hẳn cứ giữ lập trường ôn nhu khó hiểu như vậy, càng khiến nàng khó mà buông tay. Có phải nàng vẫn có thể duy trì mộng đẹp hồn nhiên của mình, tiếp tục chờ mong điều gì đó không?

Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, hít thật sâu một hơi. Hiện tại, nàng chỉ có thể làm chuyện mà mình có thể làm!

Nàng bình ổn tâm tình, cầm lấy chiếc nhẫn cốt kia, hạ quyết tâm.

.....

Lúc Liêm Chiêu đi ra khỏi cửa, ý cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất, hai tay nắm chặt, trên mặt còn vương chút thống khổ và bất đắc dĩ.

Hắn đi được một đoạn, liền dừng chân lại, trong đầu, không thể không chế nhớ đến vẻ do dự của nàng. Quy thuận triều đình... Làm sao nàng có thể làm được đây. Không phải ngay từ đầu hắn đã hiểu được đạo lý này rồi hay sao? Chuyện tới nước này rồi, rốt cục hắn còn hi vọng xa vời cái gì nữa đây?

“Liêm đại ca?”

Nghe thấy có người gọi, hắn vậy mà lại phát hoảng. Lúc nhìn thấy người nói chuyện, vất vả lắm hắn mới bật ra được ý cười.

“Thẩm tiểu thư.”

Thẩm Diện cũng bị phản ứng của hắn dọa, nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục sự ôn nhu có lẽ vốn có, “Liêm đại ca, ra nhanh như vậy sao?”

“Àn.” Liêm Chiêu cười, trả lời.

Thẩm Diện phát hiện ra chút gì đó, nói: “Liêm đại ca, có chút chuyện, ngươi nên nói rõ ràng với Tà cô nương, có lẽ sẽ tốt hơn đó.”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, nói: “Không cần.”

“Vì sao lại nói ‘Không cần’?” Thẩm Diện nhíu mày, “Không phải ngươi vì nàng mới tới nơi này sao? Chuyện của Thần Nông thế gia, cũng không phải ngươi muốn thấy à. Ngươi cái gì cũng không nói, chẳng phải sẽ trở thành người xấu hay sao?”

Liêm Chiêu cúi mắt, không trả lời.

Tranh chấp giang hồ, vốn không phân rõ trắng đen đúng sai. Nhưng ngày đó, trong Tê Vũ sơn trang, hắn từng gặp mấy vị trưởng lão của Thần Nông. Những người y già đó thật khiến cho người ta nể phục. Mà Thạch Mật, lại khiến hắn cảm thấy có chút bóng dáng của Lăng Du. Nếu không phải do hoàng mệnh, hẳn tuyệt đối không đồng ý cùng mấy người này thông đồng làm bậy, càng không thể đứng nhìn Thần Nông thế gia bị đảo điên như thế. Chỉ là, ý nghĩ này, đều chỉ là “Nếu không phải” mà thôi. . .

“Liêm đại ca...” Thẩm Diện thấy hắn trầm mặc, gọi một tiếng.

Liêm Chiêu ngước mắt, cười cười, “Không nói mấy chuyện này nữa. Thẩm tiểu thư, ta luôn quên không nói với ngươi. Lúc trước, sau khi từ biệt ở Tê Vũ sơn trang, ta đã phái người đưa Thẩm lão phu nhân ra ngoài, hiện đang an trí ở biệt quán của Liêm gia. Nếu Thẩm tiểu thư muốn gặp, lúc nào cũng có thể tới. Chuyện trong địa cung lúc trước, ta cũng biết một hai điều. Đợi chuyện này xong xuôi, ta sẽ báo cáo lên thánh thượng, trả lại trong sạch cho Tê Vũ sơn trang.

Thẩm Diện nghe thấy thế, hai mắt sáng lên, vẻ mặt cảm động.

“Đa tạ Liêm đại ca.” Nàng phúc thân hành lễ, cảm kích nói.

“Thẩm tiểu thư không cần đa lễ. Chuyện lúc trước, Liêm Chiêu cũng có chút trách nhiệm.” Liêm Chiêu nói, “Đây là nên làm.”

Thẩm Diện nói, “Thật ra, lúc ta nhìn thấy Liêm đại ca ở ‘Túy Khách Cư’, thật sự có chút sợ hãi. Thoạt nhìn, ngươi đã thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Tuy nhiên, trên đường đến đây, ta cũng hiểu ra rất nhiều chuyện.” Nàng nghiêm túc nói, “Ngươi không thay đổi. Chỉ là ta không biết rõ về con người ngươi thôi. Đạo lý này, nhất định Tà cô nương cũng hiểu được.”

Liêm Chiêu ngăn người, “Ta...”

“Tà cô nương cũng giống vậy à.” Thẩm Diện cười nói, “Thật ra, nếu có thể hiểu rõ từng lời của nhau, có thể nhận ra được, tất cả đều chưa từng thay đổi.”

Liêm Chiêu bật cười, nói: “Thẩm tiểu thư mới là người không hề thay đổi à.”

Thẩm Diện bắt giắc đỏ mặt, “Ta?”

“Àn.” Liêm Chiêu cười nói, “Cám ơn.”

Thẩm Diên cúi thấp đầu, nói: “Thẩm Diên cũng không làm chuyện gì đáng để cảm tạ a.”

“Những câu đó là đủ rồi.” Liêm Chiêu nói, “Nghe được những lời này, ta cũng thoáng yên tâm.”

Thẩm Diên nhìn hần, không hiểu vì sao, cảm thấy có chút thương cảm. Nhưng nàng cũng biết, không nên tiếp tục nói về đề tài này nữa. Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Đúng rồi, Liêm đại ca, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Liêm Chiêu gật đầu, “Ngươi nói đi.”

Thẩm Diên cẩn thận tìm từ, nói: “Ngày xưa, lúc ta bị tù đây, là Ngân Kiều và Lí Tí đã ra tay cứu giúp... Ta biết hai người bọn họ là tội phạm quan trọng của triều đình, nhưng mà, ít nhất cũng muốn gặp mặt một lần...”

Liêm Chiêu không đợi nàng nói xong, liền cười đáp lại: “Thẩm tiểu thư, cho dù là tử tù, cũng có thể đi thăm mà. mấy chuyện như vậy, không cần hỏi qua Liêm Chiêu.”

“Đa tạ.” Thẩm Diên cười trả lời.

Liêm Chiêu gật đầu, “Ta còn có việc. Thẩm tiểu thư xin cứ tự nhiên.”

Hần nói xong, liền rời đi.

Thẩm Diên đứng tại chỗ, khe khẽ thở dài một hơi, một lúc sau, mới xoay người rời đi.

.....

Lúc Thẩm Diên đi vào địa lao, quả nhiên không có người nào cản trở. Nàng dè dặt cẩn trọng đi theo binh lính đến một gian ngục thất nhốt đám người Ngân Kiều. Chỉ thấy Ngân Kiều và Lí Tí, Lạc Nguyên Thanh, còn cả Ba Kích Thiên đều bị nhốt ở trong mấy gian ngục thất liền nhau. Bộ dạng tuy có chút chật vật, nhưng nhìn qua cũng không có thương tích gì mấy.

“A, ta còn tưởng là ai chứ. Đây không phải là Thẩm gia đại tiểu thư sao?” Lí Tí nhìn thấy nàng, cười mở miệng.

Nghe thấy câu đó, Ngân Kiều kinh hãi, ngược mắt nhìn về phía ngoài ngục.

Thẩm Diên tiến lên, khấn trương nói: “Mọi người không sao chứ?”

“Ngoại trừ nội lực bị phong tỏa, còn lại thì không có chuyện gì.” Lí Tí đứng dậy, nói, “Xem ra, Thẩm tiểu thư rất khỏe mạnh nha. Quả nhiên công tử con quan với tiểu thư thế gia, thật dễ ở chung nha.”

Mặt Thẩm Diên lập tức đỏ lên, “Ngươi nói bậy bạ gì đó. Ta và Liêm đại ca chỉ là bằng hữu thôi.”

“Nha, Liêm đại ca, cách gọi thật thân thiết nha.” Lí Tí tiếp tục chế nhạo.

“Bà mới, im miệng!” Ngân Kiều đột nhiên hô lên một câu. Hần đứng dậy, đi đến trước song sắt, nhìn Thẩm Diên đang đứng bên ngoài, nói, “Ngươi tới chỗ này làm cái gì?”

Thẩm Diên nhìn thấy hần, ôn nhu có lẽ liền biến mất một nửa, “Ta chỉ đến thăm các ngươi thôi, không được sao?”

“Đây không phải chỗ ngươi nên đến.” Ngân Kiều tức giận nói.

“Ta muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, không cần ngươi quan tâm.” Thẩm Diên không cam lòng yếu thế, nói trả một câu.

Ngân Kiều khoanh hai tay trước ngực, nói: “Ta cũng không muốn quan tâm. Chỉ là sợ nơi này dơ bẩn, ô uế hại của tiểu thư thôi.”

“Đa tạ quan tâm.” Thẩm Diên trả lời, “Thẩm Diên cũng không phải cái đại tiểu thư gì, chỉ là một đệ tử trong ‘Khúc phường’ mà thôi.”

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, Ngân Kiều liền nói không ra lời. Lí Tí lại bật cười, nói: “Lan Lăng nhất túy ba trăm năm.”

Thẩm Diên cười cười, nói tiếp: “Thư cộng thanh mộng tại nhân gian.”

Nghe thấy câu trả lời, Ngân Kiều sững sốt một lát, lập tức liền quay đầu, không mở miệng nữa.

Thẩm Diên thấy hần trầm mặc, có chút bất đắc dĩ, “Thẩm Diên tuy chỉ là một nữ lưu, cũng hiểu được có ân tất báo, thiếu nợ người khác.”

Ngân Kiều không phản bác, vẫn trầm mặc.

“Lại nói tiếp, Thẩm tiểu thư có thể đi vào địa lao, thật sự khiến ta bội phục.” Lí Tí cười nói.

“Ta chỉ xin Liêm...” Thảm Diên dừng một chút, “Liêm công tử mà thôi.”

“Tên chó săn triều đình kia lại hảo tâm như vậy sao?” Ngân Kiều mở miệng, ngữ khí không vui.

“Liêm công tử không phải là chó săn gì đó. Hắn chính trực thuần lương, là nam nhi đỉnh thiên lập địa!” Thảm Diên bất mãn nói.

“Trợ Trụ vi ngược*, còn không phải chó săn?! Nếu hắn thật sự chính trực thuần lương, tại sao lại coi như không thấy chuyện Thạch Mật đào điền Thần Nông thế gia, đã thương người khác, sát hại người vô tội?!” Ngân Kiều tức giận nói.

(*: Trợ Trụ vi ngược: Nổi giảo cho giặc, giúp người xấu làm chuyện ác)

“Làm sao ngươi biết đó là điều hắn muốn?! Hắn là bị buộc phải làm, là bất đắc dĩ không thể không hợp tác với những người đó! Hiện tại, các ngươi bình an vô sự, chẳng lẽ không phải nhờ hắn che chở hay sao?!” Thảm Diên cũng nổi giận, nói.

“Hắn bụng dạ khó lường, chẳng lẽ ngươi muốn ta cảm ơn hắn!”

“Ít nhất cũng không cho phép cho ngươi nói về hắn như vậy!”

“Ngươi... Ngươi che chở cho hắn như vậy, còn nói là không có tâm với hắn?!”

“Cho dù ta có tâm với hắn, cũng là chuyện không liên quan đến ngươi!”

Thảm Diên nói xong câu đó, không khí đột nhiên trở nên xấu hổ.

Lí Ti che miệng cười, nói: “A, cường đạo, ngươi đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo nha. Lúc trước, không phải còn oán giận ta đưa Thảm tiểu thư đi, không cho ngươi gặp mặt một lần sao? Lúc này, sao lại khi dễ người ta như thế?”

“Bà mồi, ngươi đừng lắm miệng!” Ngân Kiều xoay người, lập tức đi đến một bên ngồi xuống, không thèm để ý đến mọi người nữa.

Thảm Diên cũng nghiêng đầu, không nói chuyện nữa.

Đang lúc Lí Ti muốn nói gì đó để giảm bớt không khí căng thẳng. Đột nhiên, một đám binh lính đi tới, mở cửa lao Lạc Nguyên Thanh ra.

Đi đầu, là gia tướng của Liêm gia. Hắn mở miệng, nói: “Lạc cô nương, mời đi ra.”

Lạc Nguyên Thanh không hiểu nhìn bọn họ, đứng lên.

“Tà cô nương có dặn dò, mang ngươi tới gặp nàng.” Gia tướng kia nói thêm một câu.

“Tà cô nương?” Không chỉ Lạc Nguyên Thanh, tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Gia tướng gật đầu, nói: “Mời đi ra thôi. Chậm trễ mệnh lệnh, thuộc hạ cũng có khó xử.”

Lạc Nguyên Thanh nhìn mọi người, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Đoàn người này vừa đi khỏi, Ngân Kiều và Lí Ti liền hai mắt nhìn nhau.

“Các ngươi không cần lo lắng. Tà cô nương tốt lắm. Nàng tìm Lạc cô nương, chắc chắn có quyết định của nàng.” Thảm Diên mở miệng, nói.

Lí Ti nghĩ nghĩ, nói: “Nói cũng đúng. Tà cô nương cũng không phải hạng người hời hợt... Thảm tiểu thư, vậy chuyện sau này, phiền toái ngươi rồi.”

Thảm Diên gật đầu, “Phường chủ cũng đã đi tới nơi này, ít ngày nữa sẽ đến nơi. Chư vị có thể yên tâm.” Nàng nhìn thoáng qua Ngân Kiều, nói, “Ta không tiện ở lâu, đi ra ngoài trước vậy.”

“Uy...”

Thảm Diên còn chưa đi được mấy bước, đã bị Ngân Kiều gọi lại. Nàng nhú mào, xoay người, nói: “Còn có điều gì chỉ giáo?”

Ngân Kiều do dự nửa ngày, mới nói: “Ngươi đừng thân cận với tên tiểu tử họ Liêm kia nữa. Nói thế nào hắn cũng là người trong lòng nha đầu Tiểu Tiểu kia...”

“Ngươi yên tâm. Chuyện chia rẽ uyên ương nhà ngươi ta, Thảm Diên sẽ không làm!” Thảm Diên có chút tức giận, trả lời.

“Ngươi cũng là...” Ngân Kiều không hề sinh khí, nói thêm một câu, “Nếu ngươi thích hắn, ta cũng không có biện pháp nào...”

Thảm Diên ngây ngẩn cả người, đợi đến lúc lấy lại được tinh thần, gò má đã cháy rực đỏ ửng. Nàng cố gắng ổn định nhịp tim của bản thân, lầu bầu nói: “Chuyện này thì liên quan gì tới ta a...”

Nàng nói xong, quay đầu, chậm rãi đi thẳng ra khỏi địa lao.

Lí Ti nhìn Ngân Kiều, nở nụ cười. “Nha, cường đạo a, ngươi đang ghen sao?”

Ngân Kiều không trả lời. Một lúc sau mới nói: “Uy, bà mối, rốt cục ngươi đưa đại tiểu thư kia đến ‘Khúc phùng’ làm cái gì?”

Lí Ti thân nhiên trả lời, “Ha ha, bí mật.. Tuy nhiên, vị tiểu thư này, đã không còn là cái vị yếu đuối lúc trước nữa rồi nha.”

Ngân Kiều nói: “Rất nguy hiểm đó. Nàng không hề có chút võ công nào...”

“Người đừng quá coi thường nữ nhân.” Lí Ti ngồi xuống đất, cười nói, “Mọi mắt mong chờ đi.”

Ngân Kiều chỉ đành trầm mặc, mang theo vài phần tâm tình phức tạp, nhìn ra phía ngoài cửa lao...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Không thể hoài nghi

Tiểu Tiểu dùng nhẫn cốt phân phó binh lính mang Lạc Nguyên Thanh ra, sau đó đưa tới sương phòng Ôn Túc.

Trong phòng đốt hương, mùi thơm ngọt ngào, có tác dụng an thần, giúp ngủ ngon hơn. Khói trắng nhẹ tràn ngập bốn phía. Ánh trăng thanh lãnh chiếu khắp phòng. Mấy con đom đóm từ ngoài cửa sổ bay vào, chọt lóe sáng lên.

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không đốt đèn. Nàng chậm rãi đi đến trước giường, quỳ xuống, nắm lấy cổ tay Ôn Túc.

Mạch đập tuy hơi nhẹ, nhưng đã có xu hướng vững vàng. Đúng như lời Thạch Mật đã nói, gân mạch bị đứt gãy đã được nối lại toàn bộ, còn lại, cũng chỉ là giải độc và khôi phục.

Tiểu Tiểu nắm tay hắn, nhìn dáng ngủ an tường của hắn, trong lòng vui sướng khiến nàng nở nụ cười.

“Sur thúc, hiện tại ta đã biết rõ vì sao Ngân Kiều muốn gọi ta là Tiểu Tảo Bả...” Nàng thấp giọng nói, “Hóa ra, người nào có quan hệ với ta, thật sự đều xui xẻo nha.” Nàng bắt đầu đi thờ dài, nói: “Rốt cục ta cũng phát hiện... Nếu ta gọi ai là ‘sur phụ’, người đó nhẹ thì thương căn động cốt, nặng thì chết oan chết uổng...”

Nàng nói tới đây liền không nói tiếp được nữa. Nàng nắm chặt tay hắn, nói: “Nhất định ngươi sẽ không có việc gì. Ta chỉ kêu ngươi một tiếng ‘Sur phụ’, sẽ không tà môn như vậy đâu, đúng không nhỉ?” Mũi nàng đau xót, trong đôi mắt hiện lên lệ quang, “Ngươi sẽ không có việc gì...”

Nàng khụt khịt cái mũi, bình ổn cảm xúc. Nàng lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp nhỏ. Giải dược của độc hương, Thạch Mật chỉ cho nàng một viên. Chỉ duy nhất một viên này, chứng minh rằng, mặc dù mặt ngoài nàng ta coi nàng là “Đồng bọn”, nhưng họ vẫn đề phòng nàng.

Nàng mở hộp thuốc ra, nhìn viên thuốc bên trong, lập tức đề sát lên mũi ngửi ngửi. Vị thuốc đông y đắng chát, thoáng có chút gay mũi. Nàng không phải thầy thuốc, tất nhiên không có cách chỉ dựa vào mũi thuốc có thể nhận ra đã dùng những dược vật gì. Nàng cau mày, bắt đầu suy nghĩ.

Lúc này, tiếng cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra vang lên. Chợt nghe có người đứng ở ngoài cửa mở miệng, cung kính nói: “Tà cô nương, người đã đưa tới.”

Tiểu Tiểu đứng lên, nói: “Vào đi.”

Binh lính mở cửa, dẫn Lạc Nguyên Thanh vào, hành lễ xong liền rời đi.

Binh lính vừa đi, Tiểu Tiểu liền cúi đầu, suy nghĩ miên man.

Lạc Nguyên Thanh thấy nàng không nói chuyện, liền tự mình đánh giá căn phòng này. Lúc nhìn thấy Ôn Túc đang nằm trên giường, nàng nhíu mày, đi vài bước đến bên giường, nói: “Hóa ra hắn ở trong này, hắn sao rồi?”

Tiểu Tiểu thanh thanh cổ họng, lớn tiếng nói: “Thạch Mật tông chủ đã giúp hắn nối lại gân mạch, việc giải độc ‘Thất Sát’, cũng chỉ là vấn đề thời gian. Tuy nhiên, thân thể sur thúc của ta suy yếu, cần có người truyền chân khí cho hắn. Hiện tại, chỉ có người tu luyện ‘Huyền Nguyệt Tâm Kinh’ mới có thể trợ giúp hắn một tay...”

Lạc Nguyên Thanh nói: “... Hắn ruồng bỏ mình ước, không muốn hợp tác cùng Nam Hải ta, ta... Tại sao phải cứu hắn? Huống hồ, thân ta trúng phải

độc hương, nội lực tan biến...”

“Độc hương không phải vấn đề.” Tiểu Tiểu nói, “Nam Hải và triều đình không có liên quan gì, cùng Thần Tiêu phái cũng không có ân oán, Lạc cô nương chỉ cần đáp ứng điều kiện của ta, ta lập tức sẽ giúp ngươi thoát thân.”

Về mặt Lạc Nguyên Thanh lạnh lùng, “Có thể khiến những binh lính đó nghe lời sai phái, quả nhiên ngươi là người của triều đình!”

“Ta là người bên nào không quan trọng. Ta chỉ hỏi ngươi, đáp ứng hay không đáp ứng?”

Lạc Nguyên Thanh nhìn Ôn Túc, trầm mặc không nói.

“Nam Hải vốn là không có chút quan hệ gì với chuyện hôm nay. Lạc cô nương cũng không muốn bởi vậy mà hủy đi cơ nghiệp bao năm của Nam Hải chứ?” Trong lúc Tiểu Tiểu nói chuyện, đã đẩy giải dược tới, nói, “Viên giải dược này ngươi hãy ăn vào, sau khi chữa cho sư thúc hồi phục, ta sẽ đưa giải dược cho toàn bộ đệ tử Nam Hải.”

Lạc Nguyên Thanh suy nghĩ hồi lâu, vươn tay, nhận lấy hộp thuốc kia, nhưng mà, lúc tay nàng chạm vào hộp nhỏ kia, trong nháy mắt đó, Tiểu Tiểu bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào trong vài bước.

Lạc Nguyên Thanh kinh hãi, đang định chất vấn, lại thấy Tiểu Tiểu nói nhỏ bên tai nàng: “Lạc cô nương, tai vách mạch rừng, nên nhỏ giọng nói chuyện. Viên giải dược này tạm thời không thể cho ngươi, ta muốn mời ngươi vào cùng hội với ta.”

Lạc Nguyên Thanh có chút không hiểu, “Ngươi...” Nàng nghĩ nghĩ, đè thấp thanh âm, “Rất cực ngươi muốn làm cái gì?”

Tiểu Tiểu cảnh giác nhìn khắp mọi nơi, nói: “Ách... Trộm dược.”

Lạc Nguyên Thanh mở to hai mắt nhìn, “Trộm dược?!”

Tiểu Tiểu ôm miệng nàng, ngón trỏ đặt trên môi, “Hừ...” Nàng nhỏ giọng, nói, “Lạc cô nương, việc ngươi phải làm rất đơn giản. Ngươi chỉ cần ở trong này làm bộ chữa thương cho sư thúc của ta là được. Còn ta, sẽ đi trộm dược.”

“Ngươi đi? Vậy chẳng thà đưa viên giải dược đó cho ta, để ta đi!” Lạc Nguyên Thanh nói.

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Lạc cô nương cũng biết dược phòng của Thần Nông ở nơi nào sao? Cũng biết giải dược kia là gì?”

Lạc Nguyên Thanh không trả lời được, chỉ đành trầm mặc.

“Thần Nông thế gia ta đã tới một lần, địa hình cũng biết được đại khái. Mà viên giải dược này, ta cũng phân rõ được các dược vật trong đó.” Tiểu Tiểu nói, “Hon nữa, nếu người trộm dược là ta, cho dù thất bại, cũng không có ảnh hưởng đến tính mạng.”

Lạc Nguyên Thanh nghĩ nghĩ, gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi.”

“Ân.” Tiểu Tiểu cười cười, lại lớn tiếng nói, “Khụ khụ, Lạc cô nương, ngươi quả nhiên thức thời.”

Lạc Nguyên Thanh nghe vậy, cũng lớn tiếng nói: “Nam Hải ta vốn không có quan hệ gì với chuyện này, cũng không cần phải nhúng chân vào.”

Tiểu Tiểu lại hạ giọng, nói: “Hiện tại, ta gọi một tỷ nữ vào đây, điểm huyết nàng, sau đó thay quần áo cho nàng, che giấu tai mắt người khác...”

Nàng còn chưa nói xong, tiếng đập cửa lại vang lên.

Hai người đều kinh hãi, vội phần khẩn trương nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy người xuất hiện ở cửa kia, là Thẩm Diên. Nàng mặc một thân quần áo màu đỏ nhạt, sinh ra vài phần quyến rũ. Trong tay, bưng một chiếc khay, trên khay để một chén thuốc, một hộp thuốc cao và một ít băng vải. Sau khi nàng vào cửa, binh lính và thủ vệ quanh cửa đều khom người, sau đó đóng cửa lại, đi vào trong phòng.

“Ta cô nương, ta đến phòng ngươi đưa thuốc, thấy ngươi không ở đó, liền tìm đến nơi này.” Thẩm Diên buông khay, nhìn căn phòng, “Sao lại không đốt đèn vậy?”

Tiểu Tiểu không nói gì, đang suy nghĩ có nên xuống tay với Thẩm Diên hay không, Lạc Nguyên Thanh lại nở nụ cười, “Không cần lo lắng, người một nhà.”

Tiểu Tiểu không hiểu chút nào, “Người một nhà?!”

Thẩm Diên cũng không hiểu, có chút mờ mịt nhìn hai người kia.

Một lát sau, trong phòng, dưới ánh trăng mập mờ, hiện lên thân hình của ba nữ tử. Mà sau, cửa phòng mở ra, nữ tử mặc quần áo màu đỏ nhạt bưng khay đi ra khỏi cửa, mặt mày buồn xuống, nhẹ nhàng hạ thấp người, đám thủ vệ binh lính chung quanh lập tức khom người hành lễ, sau đó nàng thân nhiên rời đi.

Nàng đi không lâu, trong góc khuất của căn phòng có một thân ảnh, bỗng nhiên lóe lên, biến mất trong bóng đêm.

.....

Đã qua giờ hội (21h – 23h), trong Thần Nông thế gia yên tĩnh phi thường. Nhưng đèn đuốc trong khách phòng lại vẫn không hề tắt.

Trong phòng, Thạch Mật ngồi ngay ngắn trên chỗ ngồi chính giữa đường thượng, vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm. Liêm Chiêu ngồi ở vị trí phó tọa, trên mi mày có một chút mệt mỏi. Mà ngồi dưới sảnh là tiem chủ Hi Viễn đang chau mày lại, vẻ mặt không vui.

Quý Cữu đứng ở trong sảnh, cung kính nghiêm túc nói: “Tả cô nương sau khi đưa Lạc Nguyên Thanh ra khỏi địa lao, liền dùng giải dược làm giao dịch, bức nàng chữ thương cho Ôn Túc. Lạc Nguyên Thanh đã đáp ứng rồi. Hiện tại, hai người đang canh giữ trong sương phòng Ôn Túc.”

“Còn có người khác đi vào không?” Thạch Mật hỏi.

Quý Cữu liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái, nói: “Thẩm Diên từng vào đưa thuốc, đại khái lưu lại khoảng một khắc.”

Liêm Chiêu nghe xong, liền mở miệng nói: “Tiem chủ, nghe mấy lời này, hoài nghi đối với Tả Tiểu Tiểu của ngươi, hẳn là có thể tiêu trừ rồi chứ?”

Hi Viễn vẫn nhú mày như cũ, trầm mặc không đáp.

Liêm Chiêu nói: “Hiện tại, bọn họ nếu không phải là đang chịu thương tích trên thân, thì cũng là mất hết nội lực. Nơi này là Thần Nông thế gia, lại còn có cả binh tướng Liêm gia trấn thủ, tiem chủ có thể yên tâm.” Hắn nói xong, đứng lên, “Giờ giấc cũng không còn sớm, chư vị nên quay về nghỉ ngơi đi.”

Hắn nói xong, dẫn gia tướng rời đi.

Hi Viễn nhìn hắn rời đi, lông mày từ đầu đến cuối vẫn luôn nhíu lại.

Thạch Mật đứng dậy, nói: “Tiem chủ, theo bốn tọa thấy, chỉ cần Ôn Túc còn ở trong này, Tả Tiểu Tiểu quyết không hành động thiếu suy nghĩ. Mấy chuyện này rốt cục cũng vẫn là chuyện của triều đình, cứ giao cho Liêm gia là được. Bốn tọa cũng không muốn nhúng tay quá nhiều.”

Hi Viễn nghe thấy mấy lời này, chỉ đành mỉm cười, “Hi Viễn hiểu được.”

Thạch Mật gật gật đầu, sau đó, cũng mang theo cấp dưới của mình rời đi.

Hi Viễn tự nói, “Ta mới không tin nàng sẽ thành thật như vậy...” Nàng xoay người, phản phó nói, “Quan sát kỹ các nàng cho ta, còn nữa, cả nơi ở của Liêm Chiêu cũng vậy.”

“Đạ.” Thuộc hạ lĩnh mệnh, tản ra bốn phía.

.....

Liêm Chiêu vốn phải về phòng nghỉ ngơi, nhưng giữa đường lại cảm thấy có chút lo lắng, liền đi vòng tới sương phòng của Ôn Túc.

Binh lính ngoài phòng nhìn thấy hắn, hành lễ.

Liêm Chiêu đang định vào nhà, mấy binh lính này có chút khiếp đảm ngăn cản hắn, nói: “Công tử, Tả cô nương có dặn, không để cho người khác quấy rầy, tránh cho việc truyền khí bị ảnh hưởng.”

Liêm Chiêu có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Được.”

Hắn dặn dò thêm vài câu, chuẩn bị rời đi, cuối cùng, lại vẫn mang theo lưu luyến quay đầu, nhìn thân ảnh hiện lên trên cửa sổ.

Nhưng mà, ngay trong lúc đó, hắn lại phát hiện khác thường. Hai thân ảnh ngồi xếp bằng trên giường, chắc là Ôn Túc và Lạc Nguyên Thanh, mà người vươn tay châm trà kia, đáng ra phải là Tiểu Tiểu. Chỉ là, không đúng, thân hình của nàng rõ ràng không phải như thế. Tạm thời không đề cập đến hành động và tư thái tao nhã kia, chỉ nói đến vóc dáng, cũng không hề giống.

Vừa rồi Quý Cữu có nói, ngoại trừ Thẩm Diên, nơi này cũng chưa có ai đi vào đi ra. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, hắn xoay người đi, bước nhanh trở về.

.....

~~~~~ Ta là mẹ ruột của hạt sen phân cách tuyến ~~~~~

(Hạt sen ở đây có nghĩa khác! Mọi người sẽ hiểu tại chương sau. Ta không giải thích trước sẽ mất hay. >.

Tiểu Tiểu thật sự không nghĩ tới, thay quần áo của Thẩm Diên, vụng trộm đi bữa ra, vậy mà lại dễ dàng như vậy. Ha, thật ra, chiêu treo đầu dê bán thịt

chó cũng không phải quá khó học nha!

Càng khiến cho nàng không thể tưởng tượng được là, Thẩm Diên vậy mà lại là người một nhà. Lúc trước, nghe thấy Thẩm Diên nói là cùng Liêm Chiêu đi đến, nàng còn từng lo lắng. Lấy tính cách tốt bụng thuần khiết của đại thiếu thư này, muốn đối nghịch với triều đình, làm chuyện phi pháp, còn khó hơn lên trời. Muốn nàng lừa gạt Liêm Chiêu, khó càng thêm khó. Nhưng hiện thời, nàng lại không chút do dự thay đổi quần áo với nàng, còn nói tỉ mỉ cho nàng biết về toàn bộ địa hình trong Thần Nông thế gia. Thậm chí còn nói, sẽ liên lạc với khúc phượng để tiếp ứng... Oa, quả nhiên là kẻ sĩ ba ngày không gặp đã khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác... Không, là nữ tử ba ngày không gặp. Tóm lại, thật sự rất rung động a...

Tuy nhiên, có ai sẽ không thay đổi chứ. Không phải ngay cả hân cũng đã thay đổi rất nhiều sao? Trở nên thâm trầm lãnh đạm, không còn giống với vẻ thân thiết ấm áp lúc nàng mới quen... Mà còn nàng, có lẽ chỉ có nàng là không thay đổi, từ đầu tới cuối, đều lặp đi lặp lại việc lợi dụng hân, lừa gạt hân. Lúc này đây, sau khi nàng trộm được được xong, có lẽ sẽ không còn cơ hội để vẫn hồi lại nữa...

Sư phụ từng nói, những thứ mình có được trên đời này rồi cũng sẽ biến mất, thứ duy nhất không biến, chỉ có chí nhớ mà thôi. Lúc này, nàng chỉ còn lại phần trí nhớ này, chắc có lẽ cũng đủ để trấn quý cả đời rồi.

Nàng miên man suy nghĩ hồi lâu, mới giật mình nhớ ra còn việc phải làm. Nàng lắc lắc đầu, đem ý niệm cổ quái này vất ra sau đầu. Lập tức đi theo chỉ thị của Thẩm Diên, đến được phòng của Thần Nông thế gia.

Cửa của được phòng, có bốn gã đệ tử Thần Nông canh giữ.

Tiểu Tiểu nhận thấy thời gian còn sớm, liền tìm một cái góc yên lặng để ẩn thân, lẳng lặng ngồi chờ cơ hội ra tay. Nàng ngồi xuống, vươn ngón tay ra, thờ dài.

Bốn người? Lúc nàng không bị thương, có thể đánh được ba người đã là giỏi lắm rồi. Bốn a, làm sao có thể làm được đây? Hơn nữa, lại không thể kinh động đến người khác, vậy thì quá khó khăn rồi? Đánh lên? Có bốn người, không có nhiều khả năng đắc thủ.

Nàng đang suy nghĩ, liền cảm thấy từ cánh tay dâng lên từng đợt tê dại. Nàng không khỏi rung rung, tiền đồ tăm tối a!!!

Nàng mở miệng, không tiếng động nói với chính mình: “Người là đàn tam huyền nữ hiệp Tà Tiểu Tiểu, gặp dữ hóa lành, được thần linh phù trợ, sợ cái gì?” Nàng lại nhìn lên bầu trời, “Sư phụ, nếu người người ở trên trời có linh thiêng, nhất định phải phù hộ cho con a!”

Nàng nhắm mắt lại, yên tĩnh đợi nửa canh giờ. Lúc này mới hít sâu một hơi, thả người một cái, xông ra ngoài.

Hiện tại, nàng chỉ có một phần thắng duy nhất, chính là nhờ vào bộ thủ pháp “Không thể không luyện” kia, và cả công phu điểm huyết của mình. Cách quần áo, nàng không nắm chắc mình có thể tìm đúng vị trí huyết đạo hay không, nhưng đến lúc này, cũng chỉ có thể cố gắng.

Bốn gã đệ tử kia thấy có bóng người phi đến, lập tức phản ứng. Tiểu Tiểu ra tay, chỉ tập trung vào huyết Đại Chủy* sau lưng mấy người này. Thân thủ của nàng linh hoạt, lại đánh bất ngờ, trong nháy mắt đã chế trụ được hai người. Hai người còn lại biết tình thế không ổn, đang chuẩn bị gọi người tới. Nàng bắt lấy cổ tay một người, chuyển thành khóa lấy cổ họng hân. Tên còn lại lo lắng cho tính mệnh đồng bạn, lập tức đi lên cứu giúp. Tiểu Tiểu buông người phía trước ra, xoay người xuất kích, đánh vào huyết Đại Chủy của người sau.

(* Huyết Đại Chủy: Là huyết thứ 14 của mạch Đốc. Huyết này nằm ngay chỗ lõm phía dưới đốt sống cổ số 7)

Nhưng mà, chính lúc này lại xuất hiện khe hở, khiến cho người còn lại có cơ hội mở miệng kêu cứu.

Cánh tay Tiểu Tiểu đã gần như chết lặng, sớm lực bất tòng tâm. Nhìn thấy hân kêu lên, ngoại trừ kinh hoàng, chỉ còn bất lực.

Nhưng mà, chữ “Tới” của người nọ còn chưa phun ra hết, đã thấy một thân ảnh màu đen xẹt qua, nháy mắt đánh hân choáng váng, khiến cho âm thanh kia ngừng ngay ở cổ họng.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, đợi đến lúc nhìn thấy người tới, trong lòng vui sướng và sầu lo lẫn lộn, nhưng lại khiến cho nàng không biết nên vui hay lên buồn.

Một thân hắc y mặc đến cực điểm kia, lại vô cùng quen thuộc. Cái khăn che mặt, vì đề phòng có người nhận ra, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra. Bình khí trong tay, vẫn là thanh trường kiếm quá mức bình thường kia...

Tiểu Tiểu nhìn hân, sững sờ một lát, vất vả lắm mới mở miệng: “Là... Là người a...” Nàng lại nghĩ nghĩ, nói, “Ân công...”

Người nọ gật đầu, ý bảo nàng đi vào được phòng.

Tiểu Tiểu bình ổn tinh thần, lắc mình đi vào được phòng.

Trong được phòng một mảnh tối đen, tình huống đặc thù cho nên không thể đốt đèn. Tiểu Tiểu nhắm mắt một lát rồi mở ra, liền thấy mấy vệt ánh trắng chiếu vào, miễn cưỡng có thể nhìn thấy đồ vật. Các loại hương vị được vật trộn lẫn với nhau, lẫn lộn khứu giác.

Nếu là giải dược, nhất định là thuốc được pha chế sẵn. Nàng không để ý đến mấy ngăn đựng dược liệu, trực tiếp đi đến ngăn tủ đặt rất nhiều bình thuốc. Nàng lấy giải dược kia ra, đặt ở trên mũi, ngửi ngửi, lại cảm thấy một bình sứ khác, ngửi hương vị. Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Mà lúc này, hắc y nhân kia cũng đi vào, cùng nàng tìm.

Lúc phát giác ra hắc đang đi đến bên người, Tiểu Tiểu không tự giác ngừng lại, ngơ ngác nhìn hắc.

Hắc y nhân kia nhận thấy ánh mắt của nàng, cũng ngừng động tác trên tay, quay đầu nhìn nàng.

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau kia, không hiểu sao yên tĩnh tràn ngập bốn phía. Cái loại yên tĩnh này, ẩn trong đó là bất an và xao động cực độ. Chỉ cần nhẹ nhàng chạm nhẹ, sẽ cứ thế mà phá tung tất cả bắn ra. Mà yên tĩnh yếu ớt đó, lại giống như vĩnh viễn không thể đánh vỡ được, nặng nề khiến cho người ta hít thở không thông.

Lúc này, Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy có cái gì đó lướt qua tay nàng. Cái loại cảm giác trơn ẩm lạnh như băng này, khiến nàng nháy mắt run hết cả người. Trong chớp mắt nhìn xuống đó, khi nàng nhìn thấy vật thể kia, không khỏi kinh hô.

Hắc y nhân nhanh tay lẹ mắt, vươn tay che kín miệng nàng.

Tiểu Tiểu rung rung không dám lên tiếng, run run chỉ vào một thứ trên giá tủ.

Nhìn theo ngón tay nàng, đó là một con rắn dài hơn một thước, đầu hình tam giác, hiển nhiên là loại kịch độc. Hắc y nhân nhíu mày, đang định rút đao, sau một lát, lại cố gắng nén lại thanh âm, bật cười.

Hắn vươn tay, nắm lấy con rắn kia, vung vẩy.

Tiểu Tiểu lúc này mới phát hiện, con rắn kia đã chết rồi, chỉ là đồ giả đặt trên giá làm thứ tượng trưng cho dược liệu thôi. Cũng không biết Thần Nông dùng phương pháp gì để bảo tồn, làn da bên ngoài vẫn tươi mới như khi còn sống.

Tiểu Tiểu cũng thở ra một hơi dài, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cái cười này, không thể ngừng lại.

Hai người liền đứng trong căn phòng dược liệu hắc ám này cười vô cùng vui vẻ, cảm xúc phập phồng trong lòng, không cách nào bình ổn. Tiểu Tiểu cười ra nước mắt, nàng nhìn người trước mắt kia, chỉ cảm thấy đáy lòng thoải mái, giống hệt như trong trí nhớ vậy.

Một lúc sau, hai người mới bình tĩnh lại, tiếp tục tìm kiếm thuốc giải.

Ước chừng mất khoảng một khắc, rốt cục Tiểu Tiểu cũng tìm được bình sứ chứa vị thuốc giống hệt kia. Nàng hướng hắc y nhân kia gật gật đầu. Hắc y nhân hiểu ý, kéo nàng, đang định đẩy cửa đi ra ngoài.

Đột nhiên, ám khí lạnh lẽo xẹt qua. Hắn nhanh nhẹn tránh đi, chỉ thấy trên đất, cắm mấy chiếc Phong Mạch châm sáng loáng.

“Tặc nhân lớn mật! Dám trộm dược ở Thần Nông thế gia.” Người phát châm, dĩ nhiên là tiêm chủ Hi Viễn. Lúc nàng nói lời này, tuy có chút tức giận, nhưng trên mặt, vẫn là vẻ hơi đắc ý.

Nàng dẫn theo mấy đệ tử Thần Tiêu phái, lạnh lùng nói: “Bắt cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền ra tay tấn công.

Tiểu Tiểu cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, nhưng ngay lúc đó lại nhận thấy có thứ gì đó được bỏ vào trong tay nàng. Bên tai, vang lên thanh âm quen thuộc, “Đi thôi.”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị một luồng sức mạnh nâng lên, đẩy ra bên ngoài đám người. Lúc hai chân chạm đất, nàng biết không còn thời gian để nàng do dự hay nghi hoặc. Hiện tại, việc duy nhất có thể làm, chỉ có chạy!

Nàng nắm chặt thứ đó trong tay, dùng hết sức lực, chạy trốn. Trong đầu, chỉ còn lại duy nhất hai chữ: Liêm Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Không lời chống đỡ

Thẩm Diên và Lạc Nguyên Thanh ở trong phòng đợi đã hơn một canh giờ, sốt ruột trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Quá lâu rồi...” Lạc Nguyên Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Thẩm Diên gật đầu, “Tuy nhiên, theo lời nói của Tà cô nương, nhất định không có việc gì.”

Lạc Nguyên Thanh cau mày, nói: “Trộm giải được, thả tội phạm quan trọng, cho dù là Liêm gia công tử, cũng không thể lần nào cũng nuông chiều nàng như vậy chứ?”

Thẩm Diên đang định nói gì đó, lại nghe thấy một thanh âm suy yếu lãnh đạm vang lên.

“Vừa rồi người nói cái gì?”

Lạc Nguyên Thanh kinh hãi, ngược mắt liền thấy Ôn Túc đã tỉnh, đang nhú mày nhìn các nàng.

“Nàng đi trộm giải được?” Ôn Túc mở miệng hỏi lại một câu.

Lạc Nguyên Thanh nói: “Nàng phải đi...”

Nàng còn chưa nói hết, Ôn Túc đã bước xuống giường, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lạc Nguyên Thanh chạy đuổi theo, ngăn hãm lại, đè thấp thanh âm, nói: “Người không thể đi ra! Nếu người đi ra ngoài, hành tung của nàng sẽ bị bại lộ!”

Ôn Túc nhìn nàng, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

“Xét đến cùng, những chuyện nàng làm, đều là vì người, không phải sao?” Lạc Nguyên Thanh tiếp tục nói.

Ôn Túc kinh hãi, chậm rãi bắt đầu ý thức được một vài việc. Đau đớn trên người đã giảm bớt, hơi thở cũng thông thuận hơn nhiều. Cho dù nghĩ như thế nào, có thể làm những việc này, chỉ có Thần Nông thế gia. Nhưng mà, bằng thân phận và lập trường của hắn, làm sao có thể mời được Thần Nông ra tay...

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, sao ta lại ở chỗ này?” Hắn không tìm được đáp án, chỉ có thể mở miệng hỏi.

Lạc Nguyên Thanh thở dài, “Ngay từ đầu người nên hỏi việc này trước a.”

Thẩm Diên tiến lên, nói: “Nhị vị đừng đứng trước cửa, cẩn thận...”

Nàng đang định nói: Cẩn thận thủ vệ ngoài cửa phát hiện khác thường. Đột nhiên ngoài phòng ồ ào, lại khiến nàng dừng lời lại.

Ba người còn chưa kịp kinh ngạc, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Người xông vào, dĩ nhiên là Tiểu Tiểu.

“Lạc cô nương, ăn giải được vào!” Tiểu Tiểu đem giải dược ném cho Lạc Nguyên Thanh, vội vàng hô.

Trong lúc nàng nói chuyện, một đoàn binh lính chen chúc chạy đến, vây quanh mọi người.

Lạc Nguyên Thanh không nghĩ ngợi nhiều, mở hộp thuốc, nuốt giải dược vào. Muốn khôi phục nội lực, cần phải có thời gian vận công điều tức. Nàng nhìn đám binh lính đông đảo trước mặt, nhanh chóng cau mày.

Tiểu Tiểu đứng ở ngoài cửa, đã bị một đám binh lính vây quanh, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Ôn Túc thấy thế, hít sâu một hơi, thả người nhảy lên, dựa vào xung lực, đánh bại binh lính đứng phía trước. Hắn đoạt lấy đao của binh lính kia, nhanh chóng chém ngã vài tên khác, chạy ra khỏi vòng vây.

“Ôn Túc!” Lạc Nguyên Thanh nhìn ngậy người, kinh hô một tiếng.

Giờ phút này, Thẩm Diên lại không hề do dự. Nàng cầm lấy chiếc ghế, dùng hết sức lực ném ra ngoài. Sau đó, kéo lấy Lạc Nguyên Thanh, chạy ra.

Lạc Nguyên Thanh giật mình phản ứng lại, cười từ giễu. Nàng học bộ dáng của Ôn Túc, đoạt lấy đao của binh lính, vung đao xông ra ngoài. Mặc dù không có nội lực, chiêu thức và tốc độ cũng không hề bị ảnh hưởng, chỉ là binh lính mà thôi, nàng có thể ứng phó được!

Lúc này, đã có không ít đệ tử của Thần Nông thế gia tụ tập lại đây.

Tiểu Tiểu ra sức xuyên qua đám người. Nàng đã không còn thừa sức lực để công kích, ngay cả phòng thủ cũng phải cố hết sức. Lúc này, Ôn Túc nâng đao vọt vào vòng vây, đứng ở bên người Tiểu Tiểu.

Lúc Tiểu Tiểu nhìn thấy hắn, trên mặt có ý cười, “Sư thúc.”

Ôn Túc gật đầu, cũng không kịp nói điều gì, vài tên binh lính đã tấn công tới. Một tay hắn kéo Tiểu Tiểu ra phía sau, vung đao nghênh đón.

Tiểu Tiểu khẩn trương vô cùng. Lấy thân thể của Ôn Túc, làm sao chịu nổi hành động như vậy.

Quả nhiên, không được mấy người, Ôn Túc liền quỵ xuống trên đất, vô lực thờ đốc.

Tiểu Tiểu ngồi xuống, đỡ lấy hắn, “Sư thúc!”

Ôn Túc lắc đầu, “Ta không sao...”

Binh lính bên cạnh thấy thế, đang định tấn công lên. Lạc Nguyên Thanh lại cầm đao vọt qua, đánh bay mấy người kia, mở miệng nói: “Ta cô nương, mang Ôn Túc đi trước.”

“Ân.” Tiểu Tiểu nghe vậy, nâng Ôn Túc dậy, chuẩn bị thoát đi.

Lạc Nguyên Thanh nắm đao, cảm giác chân khí trong cơ thể đang dần dần khôi phục, trên mặt không khỏi có ý cười.

Nhưng mà, đúng lúc này, một thanh âm không hề có tình cảm vang lên từ bên ngoài đám người.

“Ta cô nương, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Mọi người đều kinh hãi, chỉ thấy Thạch Mật đứng ở bên ngoài đám người, bên cạnh còn có Quý Cữu và Bỉ Tử đi theo. Thần sắc của nàng lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn đám người Tiểu Tiểu.

“Xem ra, Ta cô nương không muốn hợp tác với bản tọa rồi.” Thạch Mật nói.

“Tông chủ, đợi thuộc hạ bắt hết bọn họ, sẽ giao lại cho ngài xử lý!” Quý Cữu khẽ quát một tiếng, trên cổ tay, cương trảo lập tức xuất hiện. Hắn tấn công lên, chiêu thức vô cùng mãnh liệt.

Lạc Nguyên Thanh đón được một chiêu. Nội lực còn chưa khôi phục, cổ tay nàng chịu xung lực từ một kích kia, ầm ầm đau nhức. Nàng biết bản thân tuyệt đối không thể đỡ nổi chiêu thứ hai, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Đang lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, một tiếng bùm vang lên trên không trung, chói mắt, xán lạn như hoa, rực sáng một khoảng trời.

Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy sắc mặt Thẩm Diên tái nhợt, thân thể run rẩy, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi. Nhưng trong tay nàng nắm chặt một ống trúc, hỏa tín trên trời chính là bắn từ đó mà ra.

Thế công chung quanh vì có hỏa tín này mà tạm dừng lại. Ngay trong chớp mắt đó, vài tên binh lính đột nhiên phản chiến, đánh lại đồng bạn của mình. Không chỉ có thế, trong hàng đệ tử của Thần Nông thế gia cũng có người thay đổi lập trường, canh giữ ở trước người Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu khó có thể tin nhìn sự phát triển của tình hình trước mắt, nói không nên lời.

“Các ngươi là phản đồ!” Quý Cữu thấy thế, giận giữ nói.

“Lời ấy sai rồi.” Từ trên cao truyền xuống một tiếng cười trả lời.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hạ Lan Kỳ Phong đứng ở trên nóc nhà, bên cạnh còn có mười mấy người đeo mặt nạ.

“Phường chủ!” Thẩm Diên kinh hi nói.

Hạ Lan Kỳ Phong cười cười, “Diên nhi, lần sau đừng làm vậy nữa nha. Không phải lần nào cũng có người đuổi kịp tới đâu.”

Thẩm Diên cười, phúc thân hành lễ, nói, “Ta đã biết.”

Hạ Lan Kỳ Phong thả người một cái, nhảy xuống khỏi nóc nhà, cười nhìn Thạch Mật, “Tông chủ Thần Nông, hạnh ngộ. Tại hạ là phường chủ ‘Khúc phường’ Hạ Lan Kỳ Phong.” Hắn xoay người, nhìn đám binh lính và đệ tử phản chiến kia, nói, “Đúng rồi, những người này không phải là phản đồ nha...” Trong ánh mắt hắn, hiện lên một tia nhuệ quang, “Bọn họ vốn chính là đệ tử của ‘Khúc phường’ ta.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Thạch Mật lạnh lùng nói xong, liền khởi động Từ Dẫn trong tay. Thần châm tối đen trôi nổi, sát khí bức người.

Hạ Lan Kỳ Phong mỉm cười, vẫy tay. Trong lúc đó, cuộc chiến lập tức triển khai, chung quanh một mảnh hỗn loạn.

Suy nghĩ của Tiểu Tiểu vẫn đang hỗn loạn, đột nhiên có người túm lấy nàng, kéo nàng tới một nơi yên tĩnh, nói: “Tiểu Tiểu!”

Lúc Tiểu Tiểu nhận ra người nọ, vui mừng nhướn lông mày, “Diệp Ly sư tỷ!”

Người tới đúng là Diệp Ly. Nàng cười cười, nói: “Hắc hắc, chính là ta!”

Tiểu Tiểu đang cao hứng, lại nhìn thấy người bên cạnh Diệp Ly. Nàng kinh ngạc không thôi, nói: “Lâm Cháp sư thúc?”

Người nọ, đúng là đệ tử Đông Hải, sư đệ Ôn Túc, Lâm Cháp.

Lâm Cháp gật đầu, xem như chào hỏi. Tieten đã, hắn nhìn Ôn Túc, mở miệng nói: “Sư huynh, huynh sao rồi?”

Ôn Túc nhìn thấy hắn, vẻ mặt dần dần phức tạp. Hắn cúi thấp đầu, trầm mặc không nói.

“Ài, hàn huyền đề sau đi, chúng ta rồi đi trước đã!” Diệp Ly lời kéo Tiểu Tiểu, nói.

Lâm Cháp nghe vậy, đi qua nâng Ôn Túc dậy.

Mọi người đang định rời đi, Tiểu Tiểu chợt thấy trong tay có cái gì đó cắm vào đau nhức. Nàng mở tay ra, trong lòng bàn tay có một chùm chìa khóa. Ngay trong nháy mắt đó, nàng liền hiểu được tác dụng của những chiếc chìa khóa này. Trong cái thời khắc đó, hắn giúp nàng trốn giải được, cho nàng chìa khóa, chỉ để làm một việc...

Trong đầu, một thứ gì đó dần dần khôi phục khiến tim nàng đập thật nhanh, ngực dần nóng lên. Người đó đưa chùm chìa khóa này cho nàng, nói hai chữ kia, hiện tại nghĩ lại, cảm thấy nặng đến cả ngàn cân. “Đi thôi”... Phải dùng bao nhiêu dũng khí, hạ bao nhiêu quyết tâm, mới có thể làm đến mức này chứ?

Nàng ngẩng đầu, nói: “Đám người Tề đại ca còn đang ở trong địa lao. Đây là giải dược và chìa khóa. Còn nữa, ta... Còn một người nữa ta muốn cứu...”

“Ai a?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, nói: “Ân công của ta...”

.....

~~~~~ Phía dưới là thời gian rồi rắm phân cách tuyến ~~~~~

Bên ngoài phòng dược, hắc y nhân kia đã bị bao vây lại, có chạy đằng trời.

Hi Viễn tiến lên một bước, chất vấn nói: “Người là ai?”

Hắc y nhân cũng không trả lời, trường kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ, hiển nhiên là muốn liều đánh.

Hi Viễn đánh giá hắn một phen, “Ồ Đông Hải, từ trên tay Thạch Mật tông chủ, mang Tả Tiểu Tiểu đi, có phải cũng là người?”

Hắc y nhân trầm mặc, tấn công lên.

Trong tay Hi Viễn, Phong Mạch châm lập tức xuất hiện. Nàng ngênh đón, ngăn lại chiêu kiếm, đồng thời vờn tay túm lấy mảnh khăn che mặt của hắc y nhân kia.

Người nọ nhanh nhẹn tránh đi, chiêu thức có chút vội vàng xao động.

“Xem ra ta có biết người.” Hi Viễn hiểu ý, trong ánh mắt mang theo một tia khoái ý, “Ta thật sự muốn nhìn, người có thể trốn được bao lâu!”

Hi Viễn đang định tấn công lần nữa, đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng nổ, hỏa tin chói mắt. Nàng dừng lại thế công, không hiểu.

Ngay trong khoảnh khắc đó, trong đám cấp dưới đứng cạnh nàng, đột nhiên có người phản chiến.

Hi Viễn kinh ngạc không thôi, bên cạnh đã thành một mảnh chiến loạn, không phân rõ đâu là bằng hữu.

Hắc y nhân kia thấy thế rõ ràng cũng ngại ngần cả người, trong lúc nhất thời lại buông lỏng cảnh giác.

Hi Viễn rất nhanh đã phản ứng lại, lúc nhìn thấy khe hở này, không cần nghĩ ngợi, lập tức cầm lấy Phong Mạch châm, đánh úp về phía huyết đạo trên ngực hắc y nhân.

Hắc y nhân giật mình hoàn hồn, vung kiếm đón đỡ.

Ngón tay Hi Viễn dùng sức, đem châm này bắn ra ngoài.

Hắc y nhân thu kiếm, lui lại mấy bước, nghiêng người tránh đi, nhưng cuối cùng vẫn chạm mất nửa phân, trên cánh tay phải đã trúng ba châm.

Hi Viễn thấy thế, lại cầm lấy vài cây Phong Mạch châm, đang định công kích tiếp.

Nhưng mà, một loại thanh âm quỷ dị đột nhiên vang lên ngay trong khoảnh khắc đó, nhiễu loạn tâm trí mọi người.

“Mị Hải Thần Âm!” Lúc Hi Viễn ý thức được điều này, lập tức ổn định chân khí.

Hắc y nhân kia cũng bị thanh âm kia nhiễu loạn nội tức. Hắn cố gắng ổn định tinh thần, rút ba cây Phong Mạch châm trên tay phải ra, xoay người định đi.

Hi Viễn đang định đuổi theo, đã thấy mấy thân ảnh xâm nhập vào cuộc hỗn chiến, cản trở thế tấn công của nàng.

Chung quanh loạn thành một đồng. Hắc y nhân kia đi được vài bước lại nổi lên do dự.

Lúc này, có người kéo lấy cổ tay hắn. Hắn định ra tay công kích, đợi đến khi nhìn thấy người nọ, lại ngơ ngác không hành động nữa.

Tiểu Tiểu lôi kéo tay hắn, còn thật sự nghiêm túc nhìn hắn.

Ngay tại một khắc đó, trong Thần Nông thể gia sáng lên ánh lửa, khói đặc lan tràn, từ rất xa đã nghe thấy tiếng người hô lửa.

Ồn ào náo động và loạn đấu, che lại tầm mắt của mọi người, che đi tất cả tung tích.

.....

Tiểu Tiểu nhân dịp hỗn loạn chạy ra khỏi Thần Nông thể gia. Mặc dù nàng không biết nên chạy theo hướng nào, nhưng cũng không hề ngừng chân lại. Nàng lôi kéo hắn, dùng hết sức lực bỏ chạy. Nàng tình huống cảm giác được từ trên tay hắn truyền đến độ ẩm, còn cả rung động nhẹ nhàng của mạch đập.

Chung quanh, đom đóm bay đầy trời, long lánh như sao, phá tan đi sự tĩnh lặng tối tăm của màn đêm.

Cứ như vậy chạy mãi đi, tới chân trời góc bể... Một khắc kia, nàng không nhận được mà nghĩ như vậy...

Nhưng mà, người phía sau đột nhiên đứng lại, mặc cho nàng lôi kéo thế nào cũng không thể khiến hắn di chuyển nửa bước.

Tâm Tiểu Tiểu trùng xuống, sợ hãi quay người.

Hắn cúi đầu, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau kia, sau đó, ngón tay chậm rãi buông ra.

Tiểu Tiểu cũng chỉ đành buông lỏng tay ra, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hắn trầm mặc một lát, sau khi ôm quyền hành lễ, xoay người cất bước.

Tay Tiểu Tiểu vẫn đứng nguyên ở vị trí đó, ngẩng ngốc nhìn bóng lưng hắn.

Màn đêm tối đen dần dần có chút ánh sáng, hóa thành màu xám thâm trầm. Cảnh vật chung quanh nhờ ánh sáng mà dần dần sáng rõ lên. Đom đóm tập nập bay đi, chui vào trong bụi cây, ần ần sáng lên.

Nàng nghe thấy tiếng hô hấp và nhịp tim đập của bản thân, một đường chạy trốn, hai thanh âm này vô cùng ồn ào, tràn ngập bên tai nàng, khiến nàng không thể an tĩnh suy nghĩ, lại càng không thể bình ổn tâm tình, nhưng lại giống như thúc giục một điều gì đó.

Nàng há mồm, muốn nói gì đó, lại phát hiện bản thân không thể phát ra thanh âm nào. Bóng lưng của hắn trở nên mờ lung trong nắng sớm, càng lúc càng xa. Trong chốc lát, có cái gì đó bị giải phóng ra, thanh âm bị đè nén hồi lâu kia, quanh quẩn bốn phía.

“Liêm Chiêu!”

Bước chân của hắn đột ngột ngừng lại, mạnh mẽ quay người.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy khăn trương như thế. Thân thể không tự giác buộc chặt, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, chỉ còn lại nhịp tim luống cuống bất an đập trong lồng ngực. Nàng nhìn hắn, chờ đợi đáp án cuối cùng.

Hắn tránh đi ánh mắt nàng, do dự một lát, nâng tay, kéo chiếc khăn đen che mặt xuống.

Nàng không hiểu vì sao lại bật cười, thấp giọng gọi một tiếng: “Liêm Chiêu...”

Liêm Chiêu lúc này mới ngước mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng. Một lúc lâu sau, dùng thanh âm gần như bất đắc dĩ, nói: “Tiểu Tiểu.”

Trong trí nhớ, đã rất lâu rất lâu rồi hắn chưa từng kêu nàng như vậy. Tất cả tưởng niệm, liền nhờ vào tiếng kêu kia mà thức tỉnh, cuộn cuộn dâng lên trong đầu.

“Thật sự là người...” Nàng cười, nói.

Thần sắc của hắn vẫn bất đắc dĩ như cũ, thậm chí còn có cả một tia bi thương. Hắn miễn cưỡng gạt bỏ ý cười, gật đầu.

Tiểu Tiểu chậm rãi đi lên phía trước, nhưng mà, đến lúc đi tới trước mặt hắn, hắn lại lui về sau.

“... Truy binh của Thần Nông hơn nửa khắc nữa sẽ đuổi tới. Vậy ta cáo từ trước.” Liêm Chiêu cúi mắt xuống, nói.

“Ngươi phải đi về?” Tiểu Tiểu vội vàng hỏi.

Liêm Chiêu trầm mặc , gật gật đầu.

“Nhưng mà...” Tiểu Tiểu nhìn hấn, nói, “Ngươi... Ngươi trở về sẽ có nguy hiểm...”

Liêm Chiêu trả lời: “Ta thân là đương gia của Thần Tiễn Liêm gia, cho dù như thế nào, ta cũng phải trở về.”

“Nếu ngươi trở về, bị người ta nhìn thấu thân phận, nên làm cái gì bây giờ?” Cảm xúc của nàng vội vàng xao động lên, nói chuyện cũng dần dần kích động. “Trên Đông Hải, là ngươi cứu ta. Sau đó, vụng trộm thả ta ra khỏi thành, giúp ta đánh lui đám Ninja Nhật Bản. Tối nay, trộm giải dược của Thần Nông thế gia, lại còn đưa chìa khóa địa lao cho ta... Việc này, có thể hủy đi tiền đồ của ngươi! Càng có thể khiến ngươi rước lấy họa sát thân a! Cho dù ngươi là người của Thần Tiễn Liêm gia đi nữa, phạm vào tội khi quân, cũng đều là tru di cửu tộc!”

“Nếu ta đi, cũng là khi quân.” Liêm Chiêu mở miệng, bình tĩnh nói.

Tiểu Tiểu không thể phản bác, á khẩu không trả lời được.

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu cười đến ôn nhu, trong thanh âm, mang theo chân thành, “Những điều ta có thể làm vì nàng, cũng chỉ có vậy thôi...”

(Bắt đầu từ đây ta sẽ đôi xưng hô của hai người này)

Tiểu Tiểu gấp đến độ muốn khóc, lại cô tình không biết nên nói cái gì để đáp lại.

“Thật ra, ta đã sớm biết, để nàng rời đi là tốt nhất cho ta.” Trong giọng nói của Liêm Chiêu ẩn chứa nét thoải mái.

Tiểu Tiểu nhìn hấn, không biết hấn muốn nói gì.

Liêm Chiêu thờ dài, ngược mắt, cười mở miệng: “Ta không có khả năng buông tha cho hoàng mệnh mà rời đi, cũng không có khả năng vứt bỏ Liêm gia, từ đây mai danh ẩn tích, lại càng không thể xóa đi thù hận của người nhà, cưới nàng vào cửa... Hiện tại, thậm chí ngay cả việc quang minh chính đại đứng bên cạnh nàng, ta cũng không làm được...”

Tiểu Tiểu ngậm dại, chỉ có thể lẳng lặng nghe.

“Khi nàng nói muốn quy thuận triều đình, ta thật sự rất cao hứng. Tuy nhiên, từ đầu đến cuối đó cũng chỉ là ta đơn phương tình nguyện...” Hấn nói xong, thanh âm trầm xuống, “Chỉ là, tuy rằng ta hiểu rõ những điều này, lại vẫn...”

Hấn không nói thêm gì nữa. Sau khi trầm mặc một lát, hấn mang vẻ mặt thần nhiên, thanh âm cũng trở về vẻ trong sáng.

Hấn thoải mái mở miệng: “Tiểu Tiểu, trời cao biển rộng, không ai có thể khóa được tự do của nàng... Đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm được vì nàng...” Hấn cười cười, “Bảo trọng.”

Hấn nói xong, xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, nhìn hấn rời đi. Trong đầu vẫn là một mảnh trống rỗng, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Xa xa truyền đến tiếng người, giống như đang kêu gọi tên nàng, nhưng nàng lại không muốn để ý đến.

Trời cao biển rộng?

Nàng ngẩng đầu, nhìn nắng sớm đầy trời, trong lòng lại không có một tia vui sướng...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không từ thủ đoạn

Trời cao biển rộng?

Nàng ngẩng đầu, nhìn nắng sớm đầy trời, trong lòng lại không có một tia vui sướng...

.....

“Nha đầu, cuối cùng cũng tìm được người. Người đứng ở đây làm cái gì?”

Bà vai bị người vỗ nhẹ một cái, thanh âm vui mừng của Ngân Kiều vang lên vô cùng rõ ràng.

Tiểu Tiểu quay đầu, ngơ ngác nói không nên lời.

Ngân Kiều nhìn về mặt đầy nước mắt của nàng, hơi kinh hãi, không biết nên nói như thế nào.

Bên cạnh, Lí Ti cũng chạy đến, nhìn thấy tình hình này, lập tức ngược mắt nhìn con đường phía trước. Bốn phía chỉ còn lại tiếng chim chóc kêu vang, ánh mặt trời chói chang, không thấy bóng người. Nàng lập tức cười nói: “A, Tà cô nương, ở lại chỗ này rất nguy hiểm. Chúng ta đi hội họp với mọi người đi.”

Nàng nói xong, kéo tay Tiểu Tiểu, nhìn Ngân Kiều nháy mắt một cái, cất bước đi.

Tiểu Tiểu đã không còn biết gì nữa, ngây ngốc để người ta lôi đi, cái gì cũng không nói.

.....

Khoảng chừng một khắc sau, ba người liền đi đến một sơn thôn tửu quán. Lão bản tửu quán trang điểm vô cùng xinh đẹp, ngồi ở cửa, vừa cắn hạt dưa, vừa ngắm cảnh. Đợi đến lúc nhìn thấy mấy người Ngân Kiều, nàng vui vẻ ra mặt, ném hạt dưa đi, ngênh đón khách quan đi vào, nói là muốn mời mọi người vào uống chén rượu nhạt gì đó.

Ngân Kiều và Lí Ti cũng không chối từ, trực tiếp đi vào.

Lão bản nương đi đến quầy sau của tửu quán, nâng tay. Chỉ thấy một vò rượu nặng hơn mười cân bị nàng không chút phí sức nâng lên. Dưới vò rượu, cũng không có gì lạ, nhưng thấy lão bản nương kia vươn tay đẩy một cái, tấm che trên đất hiện lên, lộ ra một địa đạo.

Ba người đi vào trong địa đạo, đi được một lát liền nhìn thấy một khoảng sáng rộng mở ở phía trước, có một động lớn khác. Dưới đó có một cái sân, ở giữa đào một hồ nước, trồng hoa sen, nuôi cá chép. Đền cung đình treo bốn phía, chiếu khung cảnh xung quanh sáng như ban ngày. Bốn phía của sân, đặt rất nhiều vò rượu, hương rượu tràn ngập, thấm vào lòng người.

Những người bị giam trong địa lao của Thần Nông thế gia đều tụ lại trong sân này. Hoặc là chữa thương, hoặc là nói chuyện, tất cả đều là không khí thoải mái nhân nhã.

Hạ Lan Kỳ Phong nằm nghiêng người trên sập, bên cạnh là mỹ nhân vờn quanh, nói không hết được vẻ phong lưu.

Nhìn thấy đám Ngân Kiều tiến vào, Hạ Lan Kỳ Phong đưa tay nhắc lên một chén rượu, nói: “Chúc mừng các người đến chậm nhất.”

Ngân Kiều bất mãn phản bác một câu: “Tiểu gia ta đây còn chưa muốn chạy đâu! Không phá tan mấy căn phòng ở đó, sao có thể tiêu trừ mối hận trong lòng?!”

Hạ Lan Kỳ Phong cười nói: “Đệ tử của Thần Nông thế gia đông đảo, cứu binh của triều đình lại vừa đến, chúng ta đâu có phần thắng, thấy chuyển biến tốt thì nên thu tay lại mới là thượng sách.”

“Ta thấy người già rồi, làm việc sợ đầu sợ đuôi.”

“Cái này gọi là dè dặt cẩn thận.”

“Không phải giống hệt nhau sao?”

Lí Ti thấy thế, cười thờ dãi, tiến lên hòa giải.

Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, nghe náo nhiệt bên tai, lại cảm thấy lạnh lẽo.

“Cuối cùng người cũng đã trở lại...” Đột nhiên, thanh âm Lạc Nguyên Thanh vang lên.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, chỉ thấy Lạc Nguyên Thanh bước nhanh đi đến trước mặt nàng.

“Nói kiểu gì sư thúc người cũng không để ta vận công chữa thương giúp hần.” Lạc Nguyên Thanh nhanh chóng cau mày, trong giọng nói vô cùng không vui, “Chẳng lẽ muốn ta cầu hần sao?!”

Tiểu Tiểu còn chưa kịp phản ứng lại, tay đã bị kéo đi.

Lạc Nguyên Thanh không nói hai lời, kéo nàng đi ra khỏi sân, quẹo vào một con đường nhỏ. Cuối con đường nhỏ, là một gian thạch thất, bên trong đặt một cái giường, hiển nhiên là dùng cho sinh hoạt hàng ngày.

Trong thạch thất có rất nhiều đệ tử Đông hải tụ tập, đứng đầu là Lâm Cháp.

Ôn Túc nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không biết là đang ngủ hay đang thức.

Lâm Cháp thấy Lạc Nguyên Thanh và Tiểu Tiểu tiến vào, liền mở miệng nói: “Tiểu Tiểu, ngươi đã đến là tốt rồi... Sư huynh, ta không quấy rầy huynh nghỉ ngơi nữa.”

Hắn nói xong, mang theo đám đệ tử rời đi, Lạc Nguyên Thanh cũng không nói gì, xoay người tránh đi.

Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn bọn họ rời đi, lập tức, quay đầu nhìn Ôn Túc.

Ôn Túc mở mắt, ngồi dậy, hắn nhìn Tiểu Tiểu, nhú mày mở miệng, “Sao vậy, khóc thành như vậy?:

Tiểu Tiểu kinh hãi, vươn tay, dùng tay áo chà sát thật mạnh lên mặt.

Ôn Túc đang định bước xuống giường, chân khí trong cơ thể đột nhiên tán loạn một trận. Hắn thấp giọng hừ một tiếng, vươn tay chống lên mép giường, thân thể run rẩy.

Tiểu Tiểu thấy thế, đi qua, nói: “Sư thúc... Để Lạc cô nương giúp ngươi vận công lưu thông khí huyết đi.”

Ôn Túc bình ổn chân khí, ngược mắt nói: “Ta không muốn thiếu nợ nàng ta.”

Tiểu Tiểu thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hô hấp dồn dập, không khỏi lo lắng, “Vất vả lắm ngươi mới...”

Ôn Túc lên tiếng cắt ngang lời nàng, “Tại sao lại cứu ta?”

Tiểu Tiểu không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành ngơ ngác không nói chuyện.

“Thần Nông thế gia chịu ra tay tương trợ, Lạc Nguyên Thanh nói muốn giúp ta truyền chân khí... Tất cả những điều này, đều là ngươi làm đi...” Ôn Túc nói, “Ta, đáng giá sao?”

Tiểu Tiểu nghe thấy mấy câu này, nói: “Sư thúc... Ngươi bị thương, không phải đều do ta làm hại hay sao?”

Ôn Túc trầm mặc.

Tiểu Tiểu cố gắng mỉm cười, nói: “Sư phụ ta nói, nợ cái gì nhất định phải trả. Sư thúc, nếu ngươi có thể để Lạc cô nương chữa thương cho ngươi, coi như ta đã công đức viên mãn.”

Ôn Túc mở miệng, “Ngươi không nợ ta cái gì...” Hắn do dự hồi lâu, mới mở miệng nói, “Quý Sư là vì ta mà chết...”

Tiểu Tiểu nói: “Sư thúc, bằng công phu của ngươi, không thể giết được sư phụ ta...”

“Hắn là vì cứu ta mà chết...” Ôn Túc nói.

Nghe thấy câu đó, Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người.

“Ngày đó, ta và sư phụ vây công Quý Sư. Bằng công phu của hắn, muốn thoát thân cũng không khó.” Lúc Ôn Túc nói chuyện, trong thanh âm rõ ràng có hồi hận khó nhận rõ, “Khi đó, sư phụ đột nhiên lại xuất chiêu đánh ta, ta căn bản không thể tưởng tượng được là Quý Sư sẽ ra tay cứu giúp. Nếu không phải bởi vậy, hắn nhất quyết sẽ không bị sư phụ đã thương...”

Tiểu Tiểu mơ hồ nhớ lại, ngày đó Ôn Tĩnh tấn công nàng và Ôn Túc, nàng từng dùng châm bực lui Ôn Tĩnh, lôi kéo Ôn Túc chạy trốn. Khi đó, Ôn Tĩnh có nói một câu: Giống nhau như đúc. Lúc đó, nàng cũng không hiểu rõ ý nghĩa của câu này, lúc này mới có thể tình tường hiểu rõ.

Vậy câu nói cuối cùng “Đừng bao giờ làm người tốt” lúc lâm chung kia của sư phụ Hiện tại nghĩ lại, có khi đó không chỉ là lời khuyên, chính là... Tự giết?

(Ôi! Đừng! Hông mất hình tượng cao cả của sư phụ rồi! =.=)

“Ngay từ đầu ta chính là con rối do sư phụ bồi dưỡng, cái gọi là tình phụ tử, cuối cùng vẫn là lừa mình dối người...” Ôn Túc nói, “Nếu như ta sớm thanh tỉnh, cũng không cần kéo ngươi vào. Thử ta nợ thầy trò ngươi, đã không thể trả nổi. Hiện tại ngươi còn cứu ta, ngươi bảo ta nên làm thế nào đây?”

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, đáp: “Sư thúc, ta không có chí hướng gì, chỉ biết mọi việc đều nghe theo sư phụ, liền nhất định không sai. Nếu sư phụ cứu ngươi, ta cứu ngươi cũng là đương nhiên thôi, không phải sao?”

Ôn Túc muốn nói lại thôi, cuối cùng trầm mặc.

Tiểu Tiểu tự biết mình cũng đang phiền não, nàng cũng không còn sức an ủi, cố cười cười, mở miệng nói: “Sư thúc, sư phụ ta đã từng nói, người sống trên đời, nhất định phải biết nhận lỗi. Ta đi gọi Lạc cô nương vào đây.”

Nàng vừa định xoay người rời đi, tay lại bị kéo lại. Nàng kinh hãi, không kịp quay đầu, lại nghe hắn nói: “Theo ta đi...”

Tiểu Tiểu giật mình quay đầu, nhìn Ôn Túc.

Ngón tay Ôn Túc dần dần nắm chặt, thanh âm nói chuyện cũng trầm xuống, “Có thể sống được bao lâu, ta không quan tâm. Thị phi giang hồ, chứa nhiều ân oán, ta đã mệt mỏi... Nếu như ngươi nguyện ý, chúng ta cùng nhau đi khỏi nơi này, tìm một nơi không ai biết được chúng ta là ai. Trời cao biển rộng, tự do tự tại...”

Tiểu Tiểu nghe đến mấy câu này, không biết vì sao, trong đầu đột nhiên không ngừng vang lên lời Liêm Chiêu đã nói: Trời cao biển rộng, không ai khóa được tự do của nàng...

Trời cao biển rộng, tự do tự tại... Thứ nàng muốn, thật sự là nó sao?

Ôn Túc chờ nàng trả lời, lại thấy nàng từ đầu tới cuối đều trầm mặc, trong mắt cũng dần dần có ánh nước hiện lên, là chẳng chực khóc. Hắn không tự giác chậm rãi buông tay, nghiêng đầu đi.

Lúc này Tiểu Tiểu mới phản ứng lại, lại vẫn không biết trả lời như thế nào. Nàng cúi đầu, ngơ ngác đứng.

Trầm mặc đè nén không khí.

“Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi ra ngoài trước đi.”

Khi thanh âm giống như tiếng thở dài vang lên, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy như được đại xá. Nàng cúi đầu lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Ôn Túc ngược mắt, nhìn nàng rời đi, trong mắt hiện lên bất đắc dĩ sâu nặng. Hắn nâng tay, khẽ xoa trán, khép hai mắt lại, bình ổn lại nỗi lòng bản thân.

Đột nhiên, có tiếng bước chân tới gần. Hắn ngẩng đầu, đã thấy Lạc Nguyên Thanh đứng ở bên giường, nhú mày nhìn hắn.

Ôn Túc nhìn nàng một cái, không nói một lời.

“Ngươi thật sự muốn đi sao?” Lạc Nguyên Thanh mở miệng, hỏi.

Ôn Túc nhú mày, “Có quan hệ gì với ngươi đâu?”

Lạc Nguyên Thanh nhẹ thở dài một hơi, nói: “Ôn Túc, ta và ngươi cũng đã quen biết sáu năm, ngươi là dạng người gì, ta hiểu rất rõ. Ngươi là đệ tử chân truyền của Đông Hải, trong đám người cùng thế hệ, luận võ công hay mưu trí, không ai bằng ngươi. Đông Hải và Nam Hải nhiều lần giao thủ, cũng chứng tỏ dũng mãnh của ngươi. Cơ nghiệp Đông Hải, ngươi cũng có phần...”

“Ngươi nói những chuyện này để làm gì...” Ôn Túc có chút mệt mỏi mở miệng.

“Cái tên ‘Trọng Âm Song Dao’ này, ở trên giang hồ cũng có phân lượng. Ngươi cho rằng có thể bỏ xuống tất cả?” Lạc Nguyên Thanh tiến lên một bước, nói, “Ôn Tĩnh đã bỏ lại Đông Hải, cùng bọn người Nhật Bản hợp tác. Ngươi thật sự có thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp do mình xây dựng lên bị phá tan trong tay đám hải khấu đó sao?”

“Đủ.” Ôn Túc quát nhẹ một tiếng, “Ta muốn làm thế nào là chuyện của ta.”

Lạc Nguyên Thanh giận giữ nói: “Ngươi cho rằng mọi việc đơn giản vậy sao? Ngươi trên giang hồ sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Triều đình sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Ngươi nhìn bộ dạng hiện tại của ngươi xem, nếu không phải nhờ mặt sư đệ đệ kia của ngươi, Ngân Kiều và Lí Ti đã muốn lấy mạng ngươi từ lâu rồi! Trên giang hồ, nếu không chết, thì không thể buông tay, đạo lý này chẳng lẽ ngươi không hiểu?”

“Đông Hải tan vỡ, không phải là điều ngươi vẫn luôn kỳ vọng hay sao? Sinh tử của ta, cũng có quan hệ gì đến ngươi đâu?” Ôn Túc nói.

Lạc Nguyên Thanh cảm lạnh một khắc, nói: “Ôn Túc, trong lòng ngươi hiểu rõ, Đông Hải và Nam Hải có hải vực rộng lớn, tuy có tranh đấu, nhưng nghiêm túc mà nói, không ai nuốt nổi ai. Hiện tại, các đảo Đông Hải bị người Nhật Bản chiếm cứ, chính là uy hiếp đối với Nam Hải ta. Lúc trước, ta hạ độc, đúng là có vi phạm đạo nghĩa giang hồ, nếu ngươi vì thế mà chết, có thể tổn hại đến thanh danh của Nam Hải ta.” Nàng cẩn thận nói xong, dừng lại một chút, nói, “Ôn Túc, ta sẽ làm một giao dịch với ngươi...”

Ôn Túc trầm mặc, cũng không trả lời.

“Chúng ta kết minh, trao đổi hai nửa ‘Huyền Nguyệt Tâm Kinh’. Ta trợ ngươi đoạt lại Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo. Sau khi xong việc, ngươi đưa cho ta sáu đảo, mở ra tuyến đường an toàn đi vào Đông Hải.” Lạc Nguyên Thanh một hơi nói xong, “Đây là ta làm ăn thua lỗ, có làm hay không, tùy vào ngươi.”

Lạc Nguyên Thanh nói xong, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Ôn Túc cúi đầu, nhìn hai tay mình, cuối cùng không biết có nên nắm chặt lại hay không...

.....

~~~~~ Hiện tại Tiểu Tiểu đang cực kỳ rối rắm phân cách tuyến ~~~~~

Tiểu Tiểu đi ra khỏi thạch thất, chỉ thấy người trong sân đã tụ lại một chỗ, đang thương thảo gì đó.

Hạ Lan Kỳ Phong vẫn nằm nghiêng người trên sạp như trước, đứng trước mặt hắn, là Ba Kích Thiên và đám đệ tử Thần Nông.

Ngư khí của Hạ Lan Kỳ Phong rất thân nhiên, nói: “Ba trưởng lão không cần khách khí. Khúc phùng ta mặc dù không phải cái danh môn chính phái gì, nhưng cũng không chấp nhận được hạng người đùa bỡn mạng người như vậy. Hiện tại, Thần Nông thế gia cùng với Thần Tiêu phái thông đồng làm vậy, lại còn liên thủ với triều đình. Nếu ta vội vàng tiến đánh, không khác gì lấy trứng chọi đá.”

“Ta đã nói rồi, đây là ngưoi sợ đầu sợ đuôi.” Ngân Kiều kinh thường, nói, “Ta đã dùng bồ câu đưa tin, thông tri cho nhân mã của ‘Tụ Phong trại’ chạy đến. Bà mối cũng đã triệu tập người của Huyền Linh Đạo tiến vào. Mọi người hợp lực, còn sợ không thu phục được Thần Nông thế gia hay sao?”

Hạ Lan Kỳ Phong cười cười, “Giang hồ tranh đấu, nhân mã như vậy tất nhiên là đủ. Tuy nhiên, ngưoi đừng quên, binh mã Liêm gia cũng sắp đến. Đối địch với quân đội triều đình, cũng không đơn giản như vậy...” Khi hắn nói chuyện, nhìn thoáng qua Lâm Chấp, “Nhìn kết cục của Đông Hải không phải đã quá rõ ràng hay sao.”

Lâm Chấp nghe vậy, nhủ mi, “Ngày đó Đông Hải đã quá coi thường địch nhân...”

“Nói tóm lại,” Hạ Lan Kỳ Phong đứng dậy, nói, “Nếu muốn đối kháng với Liêm gia, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức. Dù sao Liêm gia cũng là quan viên triều đình, chuyện giang hồ không liên quan gì đến Cửu Hoàng thần khí, hẳn là sẽ không nhúng tay quá sâu. Chúng ta có thể mượn điểm này, tránh đi mũi nhọn là Liêm gia.”

Ba Kích Thiên thoáng suy nghĩ, nói: “Ý của phùng chủ là muốn khiến cho Liêm gia không thể xuất binh.”

“Đúng.” Hạ Lan Kỳ Phong gật đầu, “Hạ Lan có một kế, chỉ là, cần Ba trưởng lão tương trợ.”

Ba Kích Thiên nhủ mày, “Hiện thời ta đã thua dưới tay Thạch Mật, sao có thể trở thành người giúp đỡ?”

Hạ Lan Kỳ Phong cười nói: “Ba trưởng lão chỉ cần nói cho ta biết ‘Thiên Quan’ ở đâu là được.”

“Thiên Quan?” Ba Kích Thiên nhủ mày.

Hạ Lan Kỳ Phong thấy thế, khuyên nhủ: “‘Thiên Quan’ vốn là thánh vật của Thần Nông. Ta biết thỉnh cầu này có chút ép buộc làm khó người khác, nhưng vật ấy Thạch Mật nhất định phải có. Nếu có thể biến nó thành mồi câu, nhất định có thể dụ rấn ra khỏi hang. Huống hồ, tranh đoạt ‘Thiên Quan’ chỉ là việc nhà của Thần Nông, Liêm gia cũng không thể tự tiện điều động quân đội nhúng tay vào việc này. Đến lúc đó, chúng ta sắp đặt mai phục, đem đám người Thạch Mật kia bắt gọn, Thần Nông tự nhiên sẽ thua phục trong túi chúng ta.”

Ba Kích Thiên nghe xong, nói: “Phùng chủ hiểu lắm rồi. Tuy rằng ‘Thiên Quan’ là thánh vật của Thần Nông, nhưng nếu có thể lấy nó để tru diệt phản đồ của phái, sao ta có thể tiếc rẻ. Chỉ là, chỗ cất chứa ‘Thiên Quan’ có thiết lập nhiều cơ quan, ít người có khả năng đặt chân vào. Cho dù ta nói địa điểm kia ra, muốn mai phục, chỉ sợ...”

Lời này vừa nói ra, Hạ Lan Kỳ Phong liền nở nụ cười, “Trưởng lão lo lắng nhiều rồi.” Hắn vươn tay, tay trái kéo Ngân kiều, tay phải kéo Thẩm Diên, nói, “Hai vị này, một vị là cường đạo Ngân Kiều chuyên vào nhà cướp của, suốt ngày ra vào nơi hung hiểm, cũng có huyết thống với bộ tộc trộm mộ ‘Tụ Phong’. Mà vị này, là thiên hạ đệ nhất công tượng, đại tiểu thư của Tê Vũ sơn trang. Cơ quan mật đạo trên đời này, dưới con mắt của Tê Vũ sơn trang, cũng chỉ là trò đùa. Có hai người này, cơ quan xung quanh ‘Thiên Quan’ cũng không đủ làm chúng ta sợ hãi.”

Ngân Kiều và Thẩm Diên nhìn nhau, trong biểu tình đều có một phần xấu hổ.

Ba Kích Thiên nhìn hai người kia, nở nụ cười, “Được. Nếu phùng chủ tự tin như vậy, ta liền bạo gan thử một lần.”

Mọi người đạt được nhận thức chung, ý chí chiến đấu lập tức dâng cao.

Tiểu Tiểu đứng từ xa nhìn, trong lòng lại vẫn một mảnh mờ mịt như trước. Nàng đi đến một góc, ôm đầu gối ngồi xuống, vui đầu vào.

“Tiểu Tiểu, ngưoi ở trong này làm gì vậy?” Thanh âm của Diệp Ly vô cùng khoan khoái. Nàng vỗ vỗ bả vai Tiểu Tiểu, giơ bánh bao trong tay lên, nói, “Có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn nàng, “Diệp Ly sư tỷ...”

“Àn! Chờ mãi mới thấy ngưoi về, ta còn tưởng là ngưoi bị bắt lại rồi chứ. Đúng rồi, ân công của ngưoi đâu?” Diệp Ly ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tiểu, hỏi.

Tiểu Tiểu nghe thấy vấn đề này, lại vui đầu xuống.

Diệp Ly cắn một miếng bánh bao, tự biết mình đã nói sai, liền hỏi sang chuyện khác, nói: “Tiểu Tiểu a, ngưoi thật sự có biện pháp khiến cho Thần Nông

có thể ra tay tương trợ, cứng rắn kéo được sư bá Ôn Túc từ quỹ môn quan trở về. Lại nói tiếp, sư bá Ôn Túc này đại nạn không chết nhất định có hạnh phúc cuối đời a. Bọn tỷ muội trong khúc phường nói với ta, sau khi triều đình vây diệt Đông Hải, Ôn Tĩnh liền rời đi. Hiện tại Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo chia năm xẻ bảy, một vài đảo nhỏ phía Đông Bắc còn bị người Nhật Bản chiếm mất. Lúc trước, phường chủ tới Đông Hải cứu được không ít đệ tử may mắn sống sót. Hiện tại, bọn họ đều muốn tập hợp lại, phục hưng môn phái, đang định đề cử Ôn Túc làm tân đảo chủ đấy!” Diệp Ly quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu, “Người nói có kỳ quái hay không, Ôn Túc rõ ràng là tâm phúc của Ôn Tĩnh, ngày đó cũng là cùng nhau mất tích. Vậy mà đệ tử Đông Hải lại cứ muốn đưa hắn lên làm thủ lĩnh, thật sự là nghĩ thế nào cũng không hiểu...”

“Sư huynh không phải là loại tiểu nhân ti bỉ như Ôn Tĩnh!” Lâm Cháp không biết từ đâu chui ra, bổ vào một câu.

Diệp Ly liền phát hoảng, “Oa, người kích động như vậy làm gì?”

Lâm Cháp cau mày, nói: “Sư huynh đã sớm bắt mắt với tác phong làm việc của Ôn Tĩnh. Nếu không vì sao ngày đó lại hạ thủ lưu tình, để ta sống được đến hôm nay? Ôn Tĩnh lại hạ độc thủ như vậy với sư huynh, càng có thể chứng minh, bọn họ không phải là đồng bọn. Lúc này, đệ tử Đông Hải phân tán khắp nơi, chỉ có duy nhất sư huynh mới có khả năng tập hợp lại mọi người, trọng trấn Đông Hải!”

Diệp Ly nhìn hắn, “Ai, làm sao người biết Ôn Túc sư bá ‘thù hạ lưu tình’? Có thể là hắn không cẩn thận đánh trật thì sao?”

“Người cũng từng là đệ tử của Đông Hải, tốt xấu gì ta cũng là tiền bối của người, nói chuyện tôn kính một chút có được không?” Lâm Cháp bắt mắt.

Diệp Ly tiếp tục ăn bánh bao, mơ hồ không rõ nói: “Người cũng nói là ‘từng’ a.”

Lâm Cháp bắt đầu bắt mắt. Hai người cứ thế, không ai nhường ai đấu võ mồm.

Tiểu Tiểu thức thời xê dịch vị trí sang một bên. Thần Nông thế gia, Thiên Quan, Đông Hải, khúc phường, Tụ Phong trại, Huyền Linh Đạo... Tất cả những thứ này, rơi vào trong tai nàng, sao lại xa lạ và xa xôi đến thế.

Nàng quay đầu, nhìn hồ sen trong viện, cuộc sống của mấy con cá trong ao kia thật an nhàn. Nơi này là phòng được xây dưới đất, không có ngày tháng, có thể trồng được hoa sen, nhất định không hề dễ dàng. Mấy con cá ở trong cái hồ nhỏ xíu này, nói vậy cũng rất vất vả... Tương vọng cho giang hồ, rốt cục vẫn là tốt nhất... Đạo lý này, nàng đã biết từ rất lâu rất lâu trước kia rồi mà. Khoảng cách giữa bọn họ, cuối cùng vẫn là càng ngày càng xa, rồi cũng sẽ biến thành “Trời cao biển rộng”...

Chỉ là, đã biết, vì sao không đi? Vì sao không có cách nào đáp ứng Ôn Túc? Không phải luôn muốn chạy trốn sao? Giang hồ cũng được, ân oán cũng được, chạy đi thật xa, quên hết tất cả, trở lại làm con người tự do tự tại ngày nào... Nhưng mà, từ khi nào thì bắt đầu, từ khi nàng muốn chạy, lại cứ muốn quay đầu lại vậy?

“Đến vực thêm cá, không bằng lui để đan lưới*.” thanh âm của Lí Ti vang lên trên đỉnh đầu.

(*: Ý là có nguyện vọng mà không thực hiện được, thì thà lui một bước để tiến hai bước)

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn nàng.

“A nha, ta chỉ thuận miệng nói thôi, không có thâm ý gì cả...” Lí Ti cảm quát đàn hương phe phẩy, cười nói, “Ai, nơi này cũng chỉ có mình ta là người cô đơn.”

“A?” Tiểu Tiểu không hiểu.

“Nhìn xem, đều đã có đôi có cặp...” Lí Ti dùng quạt đàn hương, chỉ chỉ Diệp Ly và Lâm Cháp, tiện đà có ý vô tình chỉ hướng về phía Ngân Kiều và Thâm Diên đang đứng ở trong viện.

Tiểu Tiểu nhìn theo, nghi hoặc nói: “Tề đại ca và người không phải một đôi sao?”

Lí Ti lập tức bật cười, “Giống sao?” Nàng khép lại cây quạt, nói, “Trước kia ta cũng cảm thấy như thế...”

Lí Ti đột nhiên thay đổi âm điệu, trong giọng nói lại không hề có chút trêu tức.

“Người thấy bộ dạng của ta thế nào?” Lí Ti mỉm cười, hỏi.

Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát một phen. Lí Ti mặc y phục đỏ, màu đỏ càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng, vô cùng xinh đẹp tươi trẻ. Hai mắt nàng trong suốt, khỏe mắt kẻ nhếch, khí chất tỏa ra, dù hoặc khôn cùng. Khi cười cũng có một đôi lúm đồng tiền, càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp. Ánh mắt Tiểu Tiểu di chuyển xuống dưới, chỉ thấy đáng người Lí Ti thướt tha, gầy béo vừa đủ. Người luyện võ, mặc dù thân thể kiều mị, lại không hề có cảm giác nhu nhược.

“Lí cô nương là mỹ nhân vạn người có một.” Tiểu Tiểu trả lời chi tiết.

Lí Ti mỉm môi cười, “Nói đúng lắm. Nam nhân lấy lòng xu nịnh, ta đã nhìn quen rồi. Trước kia, ta chỉ hỏi bọn nam nhân có thể vì ta mà làm cái gì, nếu không làm được, ta liền vứt bỏ, cũng không có nửa phần tiếc nuối. Tuy nhiên, có một ngày, ta lại đặt một người ở lại trong lòng, lại nghĩ, ta có thể vì hắn mà làm được cái gì...”

Lí Ti ngược mắt, nhìn Ngân Kiều và Thẩm Diên, “Hiện tại, thứ hấn muốn, cho dù thế nào ta cũng đều không làm được. Như vậy mà còn không buông tay, thì thật buồn cười...” Nàng nở nụ cười, “Nữ hài tử da mặt mỏng, không thể chịu được người ta cười vào mặt mình a!”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, cũng bật cười, “Lí cô nương thật sự rộng rãi.”

Lí Ti lắc đầu, trong giọng nói có một tia ngạo nghễ, “Ta không hề rộng rãi, chỉ là, ta đã làm hết sức. Cho dù kết quả như thế nào, chỉ cần làm hết sức, thì sẽ không bao giờ hối hận.”

Một khắc kia, Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy chân trời rộng mở, sáng bừng lên. Bởi vì chưa bao giờ tận lực, cho nên sẽ tiếc nuối.

Từ đầu đến cuối, những việc nàng làm, không phải tình thế bức bách thì cũng chính là sai sót ngẫu nhiên. Nàng chưa bao giờ cam tâm tình nguyện làm một việc gì đó. Đạo gia có cái gọi là: Thuận theo tự nhiên. Mà nàng cũng chỉ đứng tại chỗ chờ đợi mà thôi. Chờ người khác làm chút gì đó, chờ người khác buông tha cái gì đó, chờ đợi một kết cục tốt nhất...

Thật lâu trước kia, không phải nàng cũng đã từng lĩnh ngộ được điều này rồi sao? Hạ quyết tâm sẽ không bao giờ chạy trốn nữa, muốn làm gì thì sẽ không bao giờ buông bỏ... Tại sao, quanh quẩn một vòng, nàng lại quên mất vậy?

Khi đó, không phải là nàng đã có lựa chọn rồi sao? Vì hấn làm chút gì đó, mà không phải là chờ hấn làm chút gì đó cho mình...

Tiểu Tiểu “Xoẹt” một cái đứng lên từ trên đất, nhìn đám người trước mặt.

Lí Ti bị nàng làm cho phát hoảng, “Ta cô nương, sao vậy?”

Tiểu Tiểu cũng không trả lời. Yêu hận tình thù, chứa nhiều ân oán, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn rõ. Nói thực ra, trắng đen thị phi, chính tà đúng sai, nàng cũng đâu có hiểu được. Chỉ là, sai thì thế nào? Mà đúng thì thế nào? Nàng chỉ là một tiểu nhân vật, nàng làm cái gì, có thể xoay đổi được vận mệnh của ai? Nàng đứng ở bên nào, có thể có năng lực gì khuấy đảo giang hồ đây?

Nàng sai bước đi tới, thanh thanh cổ họng, la lớn: “Ta muốn quy thuận triều đình! ! !”

Tất cả mọi người trong viện bị tiếng la của nàng làm cho phát hoảng. Hạ Lan Kỳ Phong còn giật mình tới mức đang uống rượu liền phun ra.

Chung quanh một mảnh trầm mặc, hơn nửa ngày không có người phản ứng lại.

Tiểu Tiểu vươn tay, vẫy vẫy, nói: “Cứ thế nhé, ta đi đây!”

Nàng nói xong, dưới chân như được bôi mỡ, bay nhanh ra cửa.

Người trong viện vẫn thất thần như trước.

Một lúc lâu sau, có một thanh âm vang lên: “Ách... Nếu nàng đem chuyện ‘Thiên Quan’ tiết lộ ra ngoài, thì phải làm sao bây giờ?”

Trong nháy mắt, người trong viện liền khôi phục lại.

“Thật sự là không chơi được với tiểu cô nãi nãi này. Ai chạy theo bắt nàng trở về đi?” Hạ Lan Kỳ Phong bắt đầu dĩ mồm miệng.

“Nha đầu chết tiệt kia! Lại dám chơi ta, gia nhập triều đình! ! !” Ngân Kiều nghiêng răng nghiêng lợi, kéo tay áo lên, sau đó lập tức chạy ra bên ngoài đuổi theo.

“Nữ tử thiện biến* kia...” Ba Kích Thiên vô cùng nghiêm túc, nói.

(* Thiện biến: Lương thiện + Biến hóa)

“A, các người đừng trừng a, không liên quan gì đến nô gia!” Lí Ti vô tội biện bạch.

“Rốt cục Tiểu Tiểu cũng thông suốt. Ta thay Liêm gia công tử cáo húng a!” Diệp Ly mang theo cảm động, nói.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Còn không đuổi theo!”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Ta biết mọi người muốn đánh ta... Ta thật ngoan... Cho nên... Mời... Tự nhiên...

Ta biết trong bảy ngày này, có rất nhiều độc giả đại nhân chờ thực sự vất vả, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn thấy cái phúc lợi mà ta nói ở đâu... Quần... Ta nói mọi người này, đó là bởi vì ta xem xét lại, phát hiện ta không có cách nào khiến hạt sen* và Tiểu Tiểu ở lại bên nhau ngay... Quần... Mà trong bảy ngày này, có vô số người nói với ta: Hay là chọn Ôn Túc đi... (Trong đó bao gồm bạn bè vô cùng BH của ta: Nguyệt, cùng với mấy vị lãnh đạo ở văn phòng cách vách... Quần) ... Áp lực a, rất là áp lực a! ! !

(Bây giờ thì bạn đoán được hạt sen là ai rồi chứ. Còn lí do gọi là thể thì thỉnh đọc các chương sau.)

Nhóm đồng chí, trong bảy ngày này, ta thống khổ suy nghĩ, làm thế nào để khiến hạt sen và Tiểu Tiểu ở cùng nhau, đồng thời suy xét, làm thế nào để làm được như lời đã nói “Chương tiếp theo có phúc lợi” ở chương này... Quấn, nhưng mà, cuối cùng cuối cùng thì, ta vẫn không thể làm được... Quả thật bị kịch...

Hơn nữa, chương này phi thường căn bã, khiến ta rơi lệ đầy mặt, không lời chống đỡ...

Hiện tại, ở trước mặt ta có hai vấn đề: Thứ nhất, kịch tình phô diễn quá lớn, thu không lại được. Thứ hai, tư duy có hạn, cại cứ cố gắng ghép lại, vì muốn tác hợp lại một đôi.

Nhưng mà, ta lớn lên chính là Hồ Ly, cho nên, ta đã có chuẩn bị tốt như sau: Thứ nhất, khiêm tốn nhận ý kiến phê bình, cảm kích nhận mọi người đánh trượt, ta có chết cũng không đổi cách suy nghĩ! Nhìn một chương này, mọi người đã biết quyết tâm cô ta có bao nhiêu kiên định rồi chứ! (Quản chúng: Cái loại quyết tâm không ra gì này, sớm buông tha đi, hỗn đản!) Khụ khụ khụ... Cái kia, cuối cùng... Cái đầu và cái đuôi đều đã bị đặt trước... Mọi người muốn đánh muốn giết, thì chọn chỗ khác đi...

Bốn chân chống vó ngã xuống đất nhận trừng phạt đi... 55555...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hạnh phúc vô bờ

Giờ mẹo (5h – 7h) vừa qua, bầu trời đã hoàn toàn sáng rõ, tiếng chim chóc côn trùng kêu vang dần dần yên tĩnh lại.

Liên Chiêu chậm rãi đi tới, chỉ cảm thấy nặng nề, từ tâm đến thân đều trĩu nặng cả lên. Hắn dừng chân lại, do dự, cuối cùng vẫn quay đầu lại.

Phía sau, chỉ còn lại cây cỏ um tùm, hoa dại thưa thớt. Hắn cứ lảng lảng nhìn như vậy hồi lâu, mãi đến khi đau đớn trên cánh tay phải dần dần rõ rệt, mới hồi phục lại tinh thần.

Tối hôm qua giao thủ với Hi Viễn tiêm chủ, từng trúng phải ba cây Phong Mạch châm của nàng. Châm kia vẫn chưa gây tổn thương đến huyết đạo, cho nên hắn cũng không để ý lắm. Mà một đường vệt vàng này, khiến hắn lại càng không chú ý đến thương thế.

Hắn ần ần cảm thấy đau đớn kia không bình thường, liền kéo tay áo lên, chỉ thấy trên cánh tay phải có ba chấm màu xanh đen, da thịt chung quanh đã bị phù thũng, luôn luôn đau đớn.

Hắn lập tức đem chiếc khăn che mặt vừa rồi cời xuống xoắn lại, buộc chặt trên cánh tay. Vừa làm xong tất cả những chuyện này, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, xen lẫn với tiếng bước chân, vệt vàng tới gần. Hắn buông tay áo xuống, dăng lên đề phòng. Chung quanh cũng không có chỗ để ẩn nấp, hắn còn chưa nghĩ ra đối sách, một đội nhân mã đã đuổi tới, vây quanh hắn.

“Liên công tử? Thật sự ngạc nhiên, sao ngài lại ở chỗ này?” Một con ngựa đi lên, Hi Viễn ngồi trên nó, mỉm cười nói với Liên Chiêu.

Liên Chiêu trấn định nói: “Ta tự có đạo lý của ta, người không cần hỏi nhiều.”

Hi Viễn xuống ngựa, giả bộ đánh giá Liên Chiêu một phen, nói: “Liên công tử, bộ y phục dạ hành này thật quen mắt. Lại nói tiếp, mới vừa rồi ở Thần Nông thế gia có một chuyện rất lớn xảy ra. Có người xông vào, thả chạy đám tội phạm quan trọng, lại còn phóng hỏa. Trong đó có một hắc y nhân cũng mặc trang phục y hệt như Liên công tử vậy.”

Liên Chiêu tự nhiên biết trong lời nói của nàng có vấn đề, rõ ràng là trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra miệng. Hắn lại vẫn bình tĩnh như cũ, nói: “Chuyện này ta cũng đã biết. Ta cũng vì truy tung đào phạm mới đuổi đến nơi này. Đáng tiếc, tặc nhân gian xảo, đã biến mất vô tung vô ảnh.” Hắn nói xong, cất bước, “Cứ mà quảng truy tìm, không bằng tạm trời quay về, bàn bạc kỹ hơn.”

“Lời Liên công tử nói rất đúng...” Trong lúc Hi Viễn nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hành động của Liên Chiêu. Đáy mắt nàng lóe lên một tia giao hoạt, đột nhiên ra tay, tóm lấy cánh tay phải của Liên Chiêu.

Liên Chiêu đã sớm có phòng bị, nhanh nhẹn tránh đi. Hắn nhíu mày, “Tiêm chủ đây là có ý tứ gì?”

Hi Viễn thất thủ, lại cũng không giận. Nàng vẫn tươi cười như cũ, nói: “A, Liên công tử đừng hiểu nhầm. Vừa nãy ta có thấy ta của ngài hình như có chút cổ quái, sợ ngài bị thương, nhất thời rút ruột thôi.”

Liên Chiêu nói: “Đa tạ tiêm chủ quan tâm.”

Hi Viễn nói: “Không đối gạt Liêm Công tử, mới vừa rồi trên cánh tay phải của hắc y nhân kia đã trúng ba cây Phong Mạch châm của ta. Ngài cũng biết đấy, ở trong Thần Nông thế gia, mỗi ngày nhìn mấy thứ độc được kia, khó tránh khỏi có chút tò mò. Ta liền bôi lên mấy cây châm này một vài thứ. Chỉ là nhất thời chơi đùa thôi, nên ta cũng không biết mình đã bôi cái gì. Sợ là người trúng châm kia phải chịu khổ sở rồi. Nếu mà bất hạnh mất đi cánh tay, sợ là không thể kéo cung bắn tên được nữa.”

Liêm Chiêu nghe vậy, nhìn nàng, nói: “Tiêm chủ nói những câu này đều có thâm ý, chẳng lẽ hoài nghi ta là hắc y nhân kia?”

“Hi Viễn không dám. Liêm công tử chính là đương gia của Thần Tiễn Liêm gia, là người tâm phúc trước mặt thánh thượng, làm sao có thể làm ra cái chuyện cãi lại thánh mệnh, vụng trộm thả đám tội phạm quan trọng, đại nghịch bất đạo như vậy chứ?” Hi Viễn cúi đầu, nói như thế.

Liêm Chiêu khẽ nhủ mảy, vây quanh hẳn đều là người của Thần Tiêu phái. Ngực khí của Hi Viễn bức người, không hề có chút ý tứ thả lỏng nào. Xem ra, hẳn khó mà thoát thân rồi. . .

“Tiêm chủ nói không sai.” Một tiếng nữ tử trong sáng vang lên. Chỉ thấy mười mấy cung thủ giục ngựa đi đến, đi đầu là Liêm Doanh. Nàng đang ngồi trên lưng ngựa, nhìn xuống Hi Viễn, nói, “Liêm gia ta là người làm quan, trung quân ái quốc, sao có thể làm ra hành động khi quân như thế được?” Nàng nói xong, ánh mắt nhìn thẳng vào Liêm Chiêu.

Trong lòng Liêm Chiêu không yên, thậm chí không thể nhìn thẳng vào ánh mắt của Liêm Doanh. Hắn buông xuống hàng mi, không nói một lời.

“Chư vị bận rộn một đêm, chắc đã mệt mỏi, xin mời về Thần Nông thế gia nghỉ ngơi đã. Chuyện lòng bất phạm nhân cứ giao cho chúng ta đi.” Liêm Doanh nói.

Hi Viễn nhìn đội cung thủ kia, lập tức cười phụ họa, mang theo nhân mã của mình rời đi.

Liêm Doanh nhìn Liêm Chiêu, nói từng chữ từng chữ: “Đương gia, người cũng theo ta trở về đi.”

Liêm Chiêu lúc này mới ngước mắt nhìn nàng, gật đầu.

.....

Ban đêm vì chuyện phòng hòa, Thần Nông thế gia bận rộn hồi lâu, vất vả lắm mới bình ổn lại, liền vội vàng truy kích tù phạm chạy trốn. May mà binh mã Liêm gia đã đuổi tới, mới khiến mọi người đỡ mệt mỏi.

Liêm gia là khách quý, Thần Nông thế gia liền chuẩn bị một cái biệt uyển để mọi người ở đó nghỉ ngơi. Liêm Doanh và Liêm Chiêu sau khi đi vào Thần Nông thế gia, liền sai phái gia tướng tăng tăng canh gác, đem biệt uyển này ngăn cách hẳn với bên ngoài.

Liêm Doanh và Liêm Chiêu đi vào phòng. Gia tướng đóng cửa phòng lại, nghiêm trang đứng ở ngoài cửa.

Liêm Doanh đứng lại trong phòng, quay đầu nhìn Liêm Chiêu, sau đó, bắt lấy cổ tay phải của hắn.

Đau đớn khiến cho Liêm Chiêu hơi hơi nhíu mày.

Liêm Doanh kéo tay áo của hắn lên, lúc nhìn thấy vết thương màu xanh đen kia, trên mặt lập tức hiện lên tức giận, “Quả nhiên là con. . .”

“Cô cô. . .” Liêm Chiêu định giải thích gì đó, nhưng lại bị Liêm Doanh cắt ngang.

“Lần trước những lời con nói với ta, đều là nói dối! Cái gì mà cố gắng trấn an để lợi dụng, khiến nàng quy thuận triều đình. . . Tất cả đều là nói bậy hét!” Liêm Doanh buông tay hắn ra, nói, “Ta là cô cô của con, vậy mà con lại vì nàng ta mà ngay cả ta cũng lừa!”

Liêm Chiêu không lời chống đỡ, chỉ đành trầm mặc.

“Con đối với nàng tình thâm ý trọng như vậy a, ngay cả đám tội phạm kia cũng dám giúp nàng thả ra.” Ngực khí của Liêm Doanh lạnh lẽo như băng, “Liêm gia không tập hợp binh lực, không kể công, không cậy sủng. Có thể sống yên trong triều đều nhờ vào một chữ “Trung”. Hiện tại, con thả chạy tội phạm quan trọng, phạm tội khi quân. Con muốn cả Liêm gia vì đoạn nghiệt duyên này của con mà chôn cùng hay sao?!”

Liêm Chiêu nghe vậy, mở miệng nói: “Tất cả tội trạng, Liêm Chiêu nhất định sẽ tự mình gánh chịu, quyết không dám liên lụy đến người nhà.”

“Giỏi, giỏi cho một phần tình thâm ý trọng!” Cảm xúc của Liêm Doanh đã gần đến mức bi phẫn, “Con vì nàng, ngay cả mạng cũng không cần phải không? Chẳng lẽ con đã quên, mười bảy năm trước Quý Sư đã làm những chuyện gì?! Chẳng lẽ cũng đã quên, dưỡng con vì cái gì mà cả đời này chỉ có thể sống trong bóng tối?!”

“Cô cô, người xông vào Liêm gia là Quý Sư, không phải nàng! Quý Sư đã chết rồi!” Liêm Chiêu nói lớn, mang theo đau đớn kịch liệt phản bác.

Liêm Doanh hơi hơi sững sốt, “Quý Sư đã chết?”

Liêm Chiêu gật đầu, “Mùng ba tháng ba, bị người giết chết. . .” Hắn mở miệng, chậm rãi nói, “Hắn đã chết, chúng ta còn có thể tìm ai báo thù?”

Liêm Doanh nhìn hắn, hình như có chút rối loạn.

“Cô cô, Tiểu Tiểu không có sai... Mười bảy năm trước, nàng còn chưa sinh ra nữa kia. Sao người có thể đem đoạn cừ oán này tính lên đầu nàng được?” Liêm Chiêu tiến lên một bước, nói.

Liêm Doanh do dự một lát, lui lại mấy bước, giận giữ nói: “Ta không tính đoạn tư oán này với con! Con thả chạy tội phạm quan trọng của triều đình, chẳng lẽ cũng là vì tình mà tha thứ tất cả?!”

“Cô cô, Liêm Chiêu cả gan hỏi một câu... Chuyện trong Tê Vũ sơn trang, chẳng lẽ người hoàn toàn không biết gì cả hay sao?” Liêm Chiêu nói, “Thần Tiêu phái, Tiêm Ti tú trang, còn cả tông chủ Thần Nông Thạch Mật. Hành động của những người này, ở trong mắt người, chẳng lẽ là đúng?... Liêm gia phụng hoàng mệnh mới kết minh cùng Thần Tiêu phái, nhưng cũng không thể vì thế mà chính tà bất phân, đối trắng thay đen!”

“Con...” Suy nghĩ trong lòng Liêm Doanh hỗn loạn, không thể phân bác. Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại mang theo tức giận, nói, “Ta khinh thường tranh cãi cùng con. Ta sẽ truyền thư cho đại ca, hết thấy giao lại cho huynh ấy định đoạt! Từ hôm nay trở đi, bình mã Liêm gia nghe theo hiệu lệnh của ta, con không được những tay vào!”

Nàng nói xong, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong lòng Liêm Chiêu cũng rối rắm, miệng vết thương càng lúc càng đau đớn. Hắn vịn tay vào bàn, chậm rãi ngồi xuống, nhanh chóng cau mày.

Lúc này, gia tướng bưng một chiếc khay tới. Trên khay để một cái ống mỡ bằng sừng trâu, còn cả đế nến, băng gạc, kim sang dược và một chén nước trong. Gia tướng buông khay, xoay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Liêm Doanh quay đầu nhìn thoáng qua, nói: “Độc trên cánh tay của con không thể lưu lại, mau chóng hút máu độc ra.”

Liêm Chiêu nghĩ muốn gạt đầu, nhưng cửa phòng đã lạnh tanh đóng lại. Hắn nhìn dụng cụ trên bàn, thờ dài thật sâu.

.....

Liêm Doanh đi ra khỏi cửa, về mặt lạnh băng đi ra ngoài. Vừa ra khỏi biệt uyển, liền nghe thấy tiếng ồn ào.

Trong lòng nàng không vui, càng thêm tức giận. Nàng mang theo gia tướng, đi nhanh đến chỗ phát ra âm thanh. Chỉ thấy bên ngoài biệt uyển, trong phòng khách, trên đại đường, có một người đang đứng. Một đám đệ tử Thần Tiêu chen chúc xung quanh, nhưng không ai chịu tiến lên.

Lúc Liêm Doanh nhìn thấy người nọ, kinh ngạc không thôi.

Đó cũng chỉ là một nữ tử khoảng mười mười sáu tuổi, trên người mặc quần áo đã nhạt màu, gương mặt ửng đỏ. Nàng đứng trong phòng khách, nhìn người vây quanh mình, trên mặt rõ ràng có chút khiếp ý.

Liêm Doanh nhíu mày, bước lên, quát: “Tà Tiểu Tiểu, người thật to gan! Dám đơn thương độc mã đi đến Thần Nông thế gia!”

Tiểu Tiểu gạt mình kinh hãi, lúc nhìn thấy Liêm Doanh, thoáng lùi lại mấy bước, sợ hãi trên mi mày càng sâu.

“Ta...” Nàng cố lấy dũng khí, nói, “Ta... Ta tới để quy thuận triều đình.”

Liêm Doanh cực kỳ không hiểu. Mà lúc này, Hi Viễn và Thạch Mật cũng đã chạy tới. Nhìn thấy tình trạng như vậy, Hi Viễn lạnh lùng nói: “Người cho là chúng ta sẽ còn tin tưởng người nữa sao?”

Tiểu Tiểu nhìn Hi Viễn và Thạch Mật, lại nhìn Liêm Doanh, nghiêm túc nói: “Lần này là thật!”

“Hừ! Người cho chúng ta là trẻ con ba tuổi hả?!” Hi Viễn lấy Phong Mạch châm ra, làm tư thế chuẩn bị công kích.

Nhưng mà, ngay sau đó, Liêm Doanh rút bội đao ra, ngăn trở công kích của nàng.

Mặc dù Hi Viễn có bất mãn, nhưng ngại vấn đề tôn ti, chỉ đành thu lại vũ khí, không lên tiếng nữa.

Liêm Doanh cầm đao, đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, đầu đao chỉ thẳng vào chóp mũi Tiểu Tiểu.

“Hiện tại là người tự chui đầu vào lưới, còn dám nói quy thuận cái gì.” Trong giọng nói của Liêm Doanh, mang theo hận ý lạnh lẽo, “Nợ nần của chúng ta, nên tính toán cho xong đi!”

Trong lòng Tiểu Tiểu sợ hãi, nhưng không thể lui về phía sau một bước. Nàng đứng nguyên tại chỗ, nhìn đầu đao sắc bén kia, nhẹ nhàng lặp lại, “Ta thật sự quy thuận...”

Bộ dáng nàng dè dặt cẩn trọng, khiến Liêm Doanh chần chờ. Mười bảy năm trước... Mười bảy năm trước, nàng còn chưa sinh ra...

Ý niệm này vừa hiện lên, Liêm Doanh liền nhíu mày, cắn chặt răng, lập tức, buông bội đao xuống. Nàng túm lấy bả vai Tiểu Tiểu, không thèm giải thích liền lôi nàng đi.

Tiểu Tiểu bị đau, lại biết không thể phản kháng, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo.

Liên Doanh bước vào biệt uyển, đi đến trước một gian sương phòng, mở cửa phòng ra, đẩy Tiểu Tiểu vào.

Tiểu Tiểu lao đảo vài bước, còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe Liên Doanh lạnh băng mở miệng, phân phó gia tướng, “Khóa chặt cửa phòng, nghiêm chỉnh trông giữ!”

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, nhảy tới cửa, nhưng cửa phòng đã đóng lại. Nàng dùng sức quá mạnh, không thể thu thế, mặt trực tiếp đập vào trên ván cửa. Nàng rung rung xoa xoa cái mũi của mình, ai oán nói: “Đợi chút a... Ta... Ta muốn gặp...”

Nàng còn chưa nói xong cái tên kia, lại kinh hãi cảm thấy phía sau lưng mình có người. Nàng mạnh mẽ xoay người, dán lưng vào cửa phòng. Nhưng mà, lúc nàng nhìn thấy người nọ, hoảng sợ liền tan thành mây khói.

Liên Chiêu ngồi trước cái bàn trong phòng, kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu.

Lưng Tiểu Tiểu chậm rãi rời khỏi ván cửa, sợ hãi mở miệng, cười gọi một tiếng, “... Liên Chiêu...”

Liên Chiêu đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc trên mặt còn chưa tiêu biến, “Làm sao nàng có thể...”

Tiểu Tiểu lập tức lớn tiếng trả lời, “Ta tới quy thuận triều đình!”

Liên Chiêu càng thêm kinh ngạc. Một lúc lâu sau, hắn mới bình ổn cảm xúc, thấp giọng nói: “Lúc này đây... Nàng lại muốn làm cái gì nữa?”

Lúc Tiểu Tiểu nghe thấy câu đó, cảm thấy áy náy xấu hổ vô cùng. Mỗi một lần, nàng đều lấy lý do “Quy thuận” này làm giao dịch, hoặc là cứu người, hoặc là tự cứu. Trong lúc đó, bất tri bất giác, nàng đã làm tổn thương hấn bao nhiêu đây?

Tiểu Tiểu cúi đầu, nói, “Thực xin lỗi...”

Liên Chiêu nhẹ thở dài một hơi, “Lần này... Ta không có biện pháp để giúp nàng...” Hắn cúi đầu, nhìn dụng cụ chữa thương trên bàn, ngữ khí thoáng tối tăm, “Sợ là nàng không đi nổi...”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, “A? Ta không định đi a. Ta thật sự muốn quy thuận triều đình.”

Liên Chiêu liền cảm thấy không hiểu. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, chờ mong mong manh chậm rãi nảy sinh trong lòng, nhưng lại bị lý trí hung hăng đè xuống. Hắn muốn tâm vô tạp niệm, nhưng dường như lại rất muốn biết cái gì đó.

Tiểu Tiểu chậm rãi đi qua, không biết là khiếp đảm hay là vội vàng, khiến tim nàng đập dần dần nhanh lên, nhưng tiết tấu này lại vững vàng đến khó tin.

“Ta...” Nàng hít sâu một hơi, nói, “Ta muốn ở lại bên cạnh người trong lòng, có được không?”

Liên Chiêu không biết bản thân đã nghe được cái gì, kinh ngạc, không thể phản ứng.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân dồn hết lên trên, gò má nóng bừng.

“... Ta biết, ta lừa huynh rất nhiều lần... Huynh...” Tay Tiểu Tiểu nắm chặt vạt áo, thanh âm nói chuyện khẽ run, “Huynh có thể ta thứ cho ta lần nữa, được không?”

Liên Chiêu ngờ ngác nhìn nàng, trong đầu là một mảnh trống rỗng. Nàng đứng ở trước mắt hấn, rõ ràng như thế, khoảng cách giữa hai người chỉ là một bước dài. Tất cả tối tăm và đè nén, hóa thành mừng rỡ như điên, trong nháy mắt đó sôi trào hừng hực, chiếm lấy toàn bộ lý trí.

Nàng lo lắng không yên chờ hấn trả lời, lại chỉ thấy trầm mặc vờn quanh bốn phía. Nàng bất an ngược mắt, đã thấy hấn đột nhiên bước lên một bước, tay trái nhẹ nhàng ôm lấy cổ nàng, hơi hơi nghiêng người, hôn lên môi nàng.

Trong giây phút điện quang hỏa thạch đó, người Tiểu Tiểu cứng lại, suy nghĩ hoàn toàn đình chỉ. Nàng mở to hai mắt, không biết phản ứng thế nào.

Dần dần, nàng lại nghe thấy, tiếng tim đập luống cuống bất an của hấn. Nhiệt độ cơ thể, hô hấp, mạch đập, đều rõ ràng như thế, khiến cho tất cả cảm giác đều trở nên sâu sắc. Lúc này nàng mới phát hiện, môi hấn mềm mại ấm áp như vậy, thậm chí còn hơi hơi run rẩy.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp cảm thụ xong, hấn liền vội vã thôi lui, thanh âm có chút khó khăn, nói, “Thật có lỗi... Đường đột...”

Tiểu Tiểu chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy gò má của hấn đỏ ửng, trong đôi mắt còn hiện lên lệ quang, trong lúc nói chuyện, nước mắt dĩ nhiên hạ xuống, thấm ướt gò má.

Lần đầu tiên nàng biết, một người nam tử, có thể khiến người ta thương tiếc đến thế.

Nàng vươn tay, chạm lên gương mặt hấn, kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hấn. Nước mắt mặn đắng, chậm rãi nhiễm trên đầu lưỡi. Cái loại tư vị này khiến cho trái tim nàng ần ần đau nhức. Nàng nhắm mắt lại, buông bỏ tất cả đề dặt, hôn sâu xuống.

Trong lúc đó, hần kinh ngạc, môi hơi hé mở. Nàng cũng không biết nên làm như thế nào, nhưng theo tâm ý, liếm lên đầu lưỡi hần. Trong khoảnh khắc đó, tưởng niệm như lửa nóng dâng trào, vô pháp khống chế.

Một khắc kia, cảm giác hạnh phúc tràn đầy, khiến Tiểu Tiểu gần như hoa mắt choáng váng. Nhưng mà, đột nhiên trong lúc đó, nàng bị người ta mạnh mẽ đẩy ra. Nàng giật mình cả kinh, trong lòng sinh ra sợ hãi, lo sợ nghi hoặc ngược mắt nhìn Liêm Chiêu.

Một tay Liêm Chiêu đẩy nàng ra, tay kia thì che lại miệng mình. Hần cau mày, ánh mắt có chút buồn bực, mở miệng, "... Nàng... Đây... Đây là chuyện chỉ có thể làm sau khi thành thân..." Thanh âm của hần nghiêm túc vô cùng, hơi thở dồn dập, rõ ràng là kinh hoàng chưa yên.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, một lúc sau, nàng không khống chế được bật cười. Nàng lấy tay vòng lên cổ hần, thực sự ôm lấy hần, nói: "Ta phụ trách..."

Liêm Chiêu cũng bật cười, chần chờ vươn cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Liêm Chiêu..." Tiểu Tiểu mở miệng, "Thật ra, trời cao biển rộng, tự do tự tại, không phải là chí hướng của ta..." Nàng cười, vui vẻ nói, "Ta rõ ràng chỉ muốn lừa gạt một vị lương gia công tử, hần ăn lừa uống mới đúng. Cho nên... Ta sẽ không rời bỏ huynh... Mặc kệ huynh có tha thứ cho ta hay không, ta cũng sẽ không rời đi nữa..."

Cánh tay của Liêm Chiêu dùng sức một chút, cúi đầu đáp: "Ân."

Hai người cứ ôm đối phương như vậy, không ai nói thêm một lời. Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh mặt trời mãnh liệt ngày hè, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên trên người hai người.

Một lát sau, Tiểu Tiểu sợ hãi mở miệng, nói: "Liêm Chiêu... Huynh có thấy là... Ách... hơi nóng không?"

"Ân." Liêm Chiêu trả lời. Hần dừng lại một chút, nói tiếp, "Tiểu Tiểu, thật ra... Nàng dè lên miệng vết thương của ta..."

"A?!" Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng, buông lỏng tay ra, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, không có việc gì chứ?"

Liêm Chiêu cười nhẹ, vỗ về cánh tay phải của mình. Hần lắc đầu, mở miệng nói: "Không có việc gì. Ta tha thứ cho nàng."

Lúc Tiểu Tiểu nghe được câu đó, hơi hơi sùng sốt, sau đó, hạnh phúc tràn đầy dâng lên lập tức nhuộm lên tươi cười của nàng, rạng rỡ tỏa ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không đâu không hiểu

Liêm gia dốc lòng luyện thuật bắn tên, trên tên bôi độc là chuyện thường. Cho nên gia tướng luôn chuẩn bị dụng cụ phòng độc để phòng vạn nhất.

Dùng hóa quán hút độc là phương pháp dùng khi cấp cứu, nhưng nếu muốn giải độc hoàn toàn, vẫn phải sử dụng được vật. Chỉ là, độc bôi trên châm của Hi Viễn vẫn chưa biết là gì, lại không thể vội vàng đi tìm người của Thần Nông thế gia giải độc. Cho nên, đó là việc duy nhất có thể làm bây giờ.

Tiểu Tiểu nhìn hần nhanh nhẹn chưa thương, bản thân mình lại không thể giúp đỡ cái gì, không khỏi có chút mất mát.

Liêm Chiêu thấy nàng nhìn chăm chú, liền mở miệng cười: "Hồi nhỏ ham chơi, từng bị tên độc gây thương tích, cũng suýt chút nữa hỏng luôn cánh tay của mình..."

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tiểu nghe hần kể về chuyện hồi nhỏ của bản thân, liền lập tức nghiêm túc lắng nghe.

"Khi đó, ta sợ hãi, gấp đến độ khóc âm lên. Cha ta lại nói: Mất tay phải vẫn còn tay trái. Nam tử Liêm gia, đâu có ai vì một cánh tay mà rơi nước mắt." Liêm Chiêu bắt đầu cười, "Cha ta còn giáo huấn ta là: Cho dù bị mất một cánh tay cũng phải là mất trên chiến trường. Hiện tại, con tự làm tự chịu, càng không có tư cách khóc."

Tiểu Tiểu nghe mà sùng sốt, "A? Thật sự nói như vậy?"

Liêm Chiêu gật đầu, nói: "Thật sự."

Về mặt Tiểu Tiểu khó có thể tin.

Liêm Chiêu cười nói: "Lần này cũng là do ta tự làm tự chịu, nàng không cần phải để ở trong lòng."

Tiểu Tiểu nhìn hấn, nở nụ cười. Nàng ngồi gần thêm một chút, nói: “Ta giúp huynh che lại vài huyết đạo trên cánh tay nhé.”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Phong bế huyết đạo, cánh tay không thể dùng lực được.”

“Không che huyết đạo, độc sẽ khuếch tán vào trong máu.” Tiểu Tiểu nghiêm túc nói, “Vào lúc này, cũng không cần sử dụng lực.”

Liêm Chiêu nói: “Thân phận của ta đã bại lộ. Chỉ là Hi Viễn thấy tình thế cấp bách mới không vạch trần ta. Ta nghĩ, rất nhanh, nàng ta sẽ có hành động...” Hấn nhìn Tiểu Tiểu, “Hiện tại, tuyệt đối không thể lộ là.”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Nói cách khác, nàng ta sẽ tố giác với triều đình?”

“Sẽ không.” Liêm Chiêu trả lời. Hấn khí định thần nhân, nói, “Tuy nàng ta biết chân tướng, nhưng không có chứng cứ trong tay. Muốn trị ta tội khi quân, nhất định không dễ dàng.”

Liêm Chiêu cười nói: “Hơn nữa, hiện tại, nàng đã quy thuận. Cho nên phần thắng của nàng ta lại ít đi một chút.” Trong mắt mắt hiện lên một chút sát khí, “Nếu ta là nàng, nhất định sẽ tiền trạm hậu tẩu.”

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng. Quả nhiên, so với phân tranh giang hồ, tranh đấu triều đình, tâm cơ càng sâu nặng hơn.

“Ta...” Tiểu Tiểu do dự một chút, cuối cùng vẫn thành thật nói, “Tuy rằng ta quy thuận triều đình, nhưng mà, chuyện về Cửu Hoàng thần khí, ta không biết gì hết...” Nàng nói xong, chớp mắt, nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu cũng không kinh ngạc, không nói cái gì, chỉ hơi cúi đầu, lẳng lặng suy xét.

Tiểu Tiểu nhìn hấn, nở nụ cười. Hấn đây là đang thay nàng phiền não sao?

Liêm Chiêu phát hiện ánh mắt nàng, ngẩng đầu cười nói: “Việc này nàng không cần lo lắng. Nàng chỉ cần quy thuận, chuyện còn lại cứ giao cho ta.” Hấn nói xong, lại hiện sầu lo, mở miệng nói, “Tiểu Tiểu... Nàng thật sự suy nghĩ kỹ rồi chứ? Một khi quy thuận triều đình, nàng cũng sẽ không thể quay lại cuộc sống ngày trước được nữa. Bằng hữu ngày xưa, đều sẽ biến thành địch nhân... Huống hồ, sự thúc của nàng, hấn...”

Hấn vẫn không thể hỏi hết, chỉ trầm mặc.

Tiểu Tiểu vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thuận theo tâm ý chạy tới đây quy thuận, bị mấy lời này của Liêm Chiêu nhắc nhở, nàng mới nhớ đến. Quy thuận triều đình, chính là muốn trở thành đối địch với giang hồ. Huống hồ, Ôn Túc cũng thế, Ngân Kiều cũng vậy, đều là tội phạm quan trọng của triều đình. Những mâu thuẫn này không thể điều hòa... Cho dù nàng không có lập trường cũng không thể tùy tiện làm hại đến bên nào. Nguy rồi... Mấy cái này hoàn toàn không nghĩ đến a a ! !

Liêm Chiêu thấy nàng thất thần, liền thay đổi đề tài, nói: “Nàng cũng mệt mỏi cả đêm rồi, lên giường nghỉ ngơi một chút đi...”

Tiểu Tiểu ngược mắt nhìn hấn, trong lòng cảm động càng lúc càng sâu. Ba lần bốn lượt bảo hộ cho nàng, giúp nàng làm chuyện phi pháp. Hiện tại, lại còn thay nàng phiền não về lập trường, thậm chí, còn cẩn thận để ý đến tâm tình của nàng, không muốn nàng lo lắng. Nàng luôn luôn biết, có thể gặp gỡ hấn, là ông trời bị mù. Nếu mà nàng lại cô phụ hấn, nhất định sẽ bị sét đánh chết!

Nghĩ đến đây, nàng kéo tay hấn, kéo hấn đứng lên. “So với ta, huynh càng cần nghỉ ngơi hơn a.”

Liêm Chiêu kinh hãi, nói: “Không cần, ta...”

Tiểu Tiểu không khỏi giải thích, kéo hấn ấn lên giường, nói: “Đại thiếu gia thân thể ngàn vàng, nếu có gì sơ xuất, tiểu nhân không thể tha thứ cho mình a.”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nói: “Tại sao lại gọi ta là ‘đại thiếu gia’...”

Tiểu Tiểu cười, “Ngài vốn chính là đại thiếu gia mà! Tiểu nhân gọi thẳng tên họ ngài, thật sự là quá thất lễ.”

Liêm Chiêu bật cười, “‘Từ Châm’, nàng gọi như vậy là được rồi.”

“Từ Châm?” Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nhưng lập tức suy nghĩ cẩn thận. Lúc nàng rời khỏi Liêm gia, Liêm Chiêu cũng sắp tới thời điểm làm quan lễ. Từ Châm, là tên tự nhi. Liêm Từ Châm, trong lòng nàng yên lặng niệm mấy lần, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nàng cười mở miệng, “Hạt sen*?”

(*: Liêm Từ và Hạt sen đọc giống nhau, đều là liánzǐ. Ha! Các nàng đã biết vì sao ở trên tác giả gọi Liêm Chiêu là Hạt Sen rồi chứ! =.=)

Liêm Chiêu cả kinh, “A?”

“Hạt sen.” Tiểu Tiểu thăm cảm thấy thú vị, lại gọi thêm một tiếng.

Liêm Chiêu không tự giác đỏ ửng hai má, “Đừng gọi như vậy...”

“Hạt sen.” Tiểu Tiểu cười rạng rỡ, ngữ điệu có chút cao lên.

Liêm Chiêu dĩ nhiên có vẻ mặt quần bách, “Đừng gọi như vậy a.”

Tiểu Tiểu cười rất vui vẻ, càng cố gắng ấn hấn xuống giường, nói: “Nằm xuống nghỉ ngơi đi, hạt sen ~”

Liêm Chiêu bị bắt nằm xuống, chân tay có chút luống cuống nhìn Tiểu Tiểu, “Ta...”

Tiểu Tiểu thu lại vẻ trêu tức, dùng thanh âm ôn nhu nhất, nói: “Huynh ngủ đi, ta canh cho.”

Lúc nghe thấy câu đó, Liêm Chiêu chỉ cảm thấy mọi đau đớn trên người đều như tan biến hết. Từ rất lâu đến nay, hấn vẫn luôn không có cách nào bình yên đi vào giấc ngủ, mà giờ phút này, tâm lại bình tĩnh thỏa mãn đến thế. Lúc này, hấn mới phát hiện, bản thân thật sự mệt mỏi. Hấn nhìn nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. Có thể mới khép mắt lại, để bản thân rơi vào giấc ngủ.

Tiểu Tiểu nhìn hấn đi vào giấc ngủ, lẳng lặng nở nụ cười. Nàng nắm tay hấn, cảm giác kia thật sự quá quen thuộc và ấm áp. Rõ ràng là nhất thời xúc động mới đi quy thuận triều đình, rõ ràng là không hề biết tí gì về chuyện Cừu Hoàng thần khí, nhưng mà, giờ phút này, nàng lại cảm thấy kiên định và an tâm đến thế. Lúc tâm buông lỏng, cơn buồn ngủ cũng liền quét qua. Bất tri bất giác, nàng dựa vào mép giường, ngủ mất.

.....

Vài canh giờ sau, Liêm Doanh dẫn theo gia tướng mở cửa tiến vào, liền nhìn thấy một màn này.

Nàng khẽ cau mày, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đang nắm lấy nhau của bọn họ. Hồi lâu sau, nàng khe khẽ thở dài một hơi, ý bảo gia tướng buông đồ ăn xuống, lui ra ngoài cửa.

.....

Đợi đến lúc Tiểu Tiểu tỉnh lại, bản thân đã nằm ở trên giường, ngủ đến mức rối tinh rối mù. Nàng kinh hãi, xoay người một cái đứng lên, lại thấy sắc trời đã tối đen. Nàng nhìn quanh phòng, Liêm Chiêu đang ngồi ở một bên sập, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy nàng đứng dậy, Liêm Chiêu mở mắt, cười nói: “Còn hơn một canh giờ nữa mới tới hừng đông, nàng ngủ thêm một lát đi.”

“A?” Tiểu Tiểu xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đã đến giờ này rồi...”

Liêm Chiêu cười, “Nàng thật sự mệt mỏi.” Hấn đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, kéo nàng tới bên bàn, nói, “Nếu tỉnh rồi, thì ăn một chút đi.”

Tiểu Tiểu nhìn đồ ăn trên bàn, hai mắt liền tỏa sáng. Từ ngày hôm qua đến giờ, nàng còn chưa ăn được cái gì đâu, vừa ngủ dậy, bụng đã sớm đói meo. Nàng cầm lấy đôi đũa, gấp một ngụm đồ ăn thật to nhét vào mồm, lại nghĩ đến cái gì, liền ngẩng đầu nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu mang theo ý cười, nói: “Nhìn ta làm gì? Chuyên tâm ăn đi chứ.” Khi hấn nói chuyện, nâng tay, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nàng, “... Tại sao mãi không béo lên được vậy?”

Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi trả lời: “Béo không dễ trôn a.”

Liêm Chiêu nhú mày, “Nàng còn muốn trôn?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nói: “Không muốn. Vậy ta dưỡng bản thân béo tốt, chứng tỏ lòng trung thành!” Nàng nói xong, nuốt ngụm đồ ăn to dùng kia xuống, vẻ mặt nghiêm túc thành khẩn.

Liêm Chiêu cúi đầu cười khẽ, cầm lấy một đôi đũa khác, giúp nàng gấp đồ ăn.

Lúc này, ngoài cửa liền truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Liêm Chiêu ngừng đũa, lẳng lặng nghe. Tiểu Tiểu cũng dừng nhai nuốt, nín thở chờ đợi.

Đột nhiên, cửa phòng bị mở ra. Ba nam tử khô ngô vọt tiến vào, không nói hai lời, trực tiếp đánh úp về phía Liêm Chiêu và Tiểu Tiểu.

Tay Liêm Chiêu chống xuống bàn, toàn thân đứng lên, đá văng một nam tử đi đầu. Đợi thân hình ổn định, hấn kéo Tiểu Tiểu, lui sang một bên, sau đó lấy trường kiếm tùy thân, tiến lên ứng chiến.

Tiểu tiểu cầm chiếc đũa, kinh ngạc đứng ở một bên. Một lát sau, nàng liền phát hiện khác thường.

“Cẩn thận, là Hành Thi!”

Trong lúc Liêm Chiêu ra chiêu cũng có phát hiện. Hành Thi không biết đau đớn, chỉ có sát ý. Hấn lập tức vùng kiếm, hung hăng chặt đứt đầu Hành Thi.

Nếu muốn chế phục Hành Thi, phương pháp hữu hiệu nhất chính là công kích vào huyết Cường Gian và huyết Thiên Trụ sau đầu. Mà chặt đầu tuy rằng có chút thô thiển, cũng là cách nhanh nhất có thể làm.

Tiểu Tiểu đứng ở một bên há hốc mồm nhìn, cũng không ngờ có một khối Hành Thi đánh tới. Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, nhanh chóng tránh thoát.

Liêm Chiêu nghe tiếng, thả người bay đến trước mặt nàng, một chưởng đánh văng cổ thi thể kia. Nhưng mà, vận công xuất chưởng, không khỏi tác động đến chân khí. Miếng vết thương trên cánh tay phải liền đau đớn mãnh liệt, trường kiếm trong tay cũng lỏng ra, rớt tay.

Tiểu Tiểu thấy thế, giậm chân tại chỗ, nhảy lên, lấy tay chống vào bả vai khối Hành Thi, tung người bay qua đầu nó. Trong khoảnh khắc lướt qua Hành Thi, chiếc đũa trong tay nàng hung hăng đâm mạnh vào huyết Cường Gian và huyết Thiên Trụ. Hành Thi nháy mắt mất khả năng cử động, không di chuyển nữa.

Tiểu Tiểu vững vàng rơi xuống đất, đang định thở phào một hơi. Đã thấy ở cửa xuất hiện một nhóm người, khác hẳn với đám Hành Thi này, lúc này đây, chính là đệ tử của Thần Tiêu phái.

Nàng đang kinh ngạc, Liêm Chiêu lại đã đứng dậy, lấy điều cung và hộp tên trên giường. Hắn kéo cung, bắn tên liên tiếp. Đệ tử Thần Tiêu đứng ở cửa thấy thế, ào ào tránh ra. Liêm Chiêu kéo Tiểu Tiểu, bước nhanh chạy ra ngoài cửa.

Sau khi hai người xuất môn, mới phát hiện thủ vệ và gia tướng Liêm gia đứng ở cửa đã sớm bị sát hại. Những gia tướng còn lại trong biệt uyển cũng đang hỗn chiến với đệ tử Thần Tiêu.

Bình mã Liêm Gia trú ở bên ngoài Thần Nông thế gia, trong biệt uyển cũng chỉ có khoảng năm mươi người. Hành Thi tập kích bất ngờ, hơn nữa, cộng với công kích của Thần Tiêu, căn bản vô pháp chống đỡ.

Tiểu Tiểu lập tức nhớ tới lời Liêm Chiêu nói vừa rồi. “Nếu ta là nàng, nhất định tiền trăm hậu tấu...” Hiện tại, chính là tiền trăm hậu tấu?!

Tiểu Tiểu nhìn đám đệ tử đàng đàng sát khí của Thần Tiêu, lại nhìn Liêm Chiêu. Biểu cảm của Liêm Chiêu ẩn chứa tức giận, nhưng thần sắc lại rất trấn định. Hắn lấy từ trong hộp tên ra một mũi tên dài, chậm rãi kéo cung.

Người xung quanh kiêng kị tài bắn cung của Liêm gia, không người nào dám vội vàng tiến lên.

Nhưng mà, tay Liêm Chiêu nâng lên, trực tiếp bắn mũi tên kia về phía bầu trời.

Tiếng nổ trong trẻo xé rách không gian, vang vọng bốn phương.

Tên nổ?! Tiểu Tiểu kinh ngạc ngửa đầu, nhìn mũi tên dài tan biến vào bóng đêm.

Đệ tử Thần Tiêu chung quang liền biết không ổn, ào ào tấn công lên.

Liêm Chiêu cũng không tiếp tục đánh nữa, chỉ lôi kéo Tiểu Tiểu chạy giữa đám người, tìm kiếm cơ hội tự bảo vệ mình.

Tiểu Tiểu có chút không rõ ý định của hắn, nhưng lại biết, người bên cạnh này đáng giá để tin cậy, có thể an tâm phó thác.

Một lát, đột nhiên có người nhảy vào cuộc chiến, kinh phong sắc bén tách mở đám người đang vây công.

Tiểu Tiểu tập trung nhìn vào, liền cảm thấy kinh ngạc. Cái người tay cầm trường thương, nghiêm nghị đứng thẳng kia, đúng là thiếu chủ của Phá Phong Lưu, Giang Thành.

Giang Thành bức lui đám đệ tử Thần Tiêu, xoay người nhìn Liêm Chiêu, ôm quyền cười nói: “Liêm đại ca tính toán như thần, tiểu đệ may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Liêm Chiêu đáp lễ, nói: “Giang huynh đệ khách khí rồi.”

Lúc hai người đang nói chuyện, một đám binh sĩ xông vào biệt uyển, cũng chỉ mất thời gian uống một chén trà, liền đem thể cục xoay chuyển ngược lại.

Sau khi tất cả bình ổn, sự mờ mịt của Tiểu Tiểu liền được giải đáp.

Giang Thành cười, nói với Liêm Chiêu: “Đúng như Liêm đại ca dự liệu, Thần Tiêu phái thực sự có tâm mưu phản. Nếu không phải lúc trước Liêm đại ca đã an bày tiểu đệ tiếp ứng, chỉ sợ cũng bị những người này ám toán.”

Liêm Chiêu thờ dãi, “Ta cũng chỉ đề phòng vạn nhất, không ngờ chuyện này thật sự phát sinh... Ngày đó, trên Đông Hải, ta và Ngụy Khái đã có hiềm khích. Hi Viễn và Thạch Mật đều là tâm phúc của hắn, nên mới phòng bị. Không ngờ, nhanh như vậy bọn họ đã động thủ... Đúng rồi, cô cô của ta đâu?”

Gia tướng bị thương đứng bên nghe thấy vậy, trả lời: “Công tử, vài canh giờ trước, Thần Nông thế gia tìm được nơi đặt ‘Thiên Quan’. Tông chủ Thạch Mật và tiem chủ Hi Viễn đã xuất phát đi tìm. Tiểu thư vốn không định nhúng tay vào, nhưng tiem chủ nhiều lần khuyên dụ, nên cũng đã dẫn theo hai mươi gia tướng, đi cùng rồi.”

“Thiên Quan?”

Tiểu Tiểu nghe thấy thế, quá sợ hãi. “Thiên Quan”?! Không phải là cái mà lúc trước khúc phường đề phị dùng làm mồi nhử hay sao? Không ngờ, nhanh

như vậy đã bố trí xong rồi. . . Chẳng lẽ là sợ nàng tiết lộ tin tức, cho nên cố ý tiến hành trước thời hạn? Nguy rồi, đó là cạm bẫy a!

Tiểu Tiểu đang định nói ra âm mưu về “Thiên Quan”, lại thấy Liêm Chiêu nói: “Thạch Mật tìm kiếm ‘Thiên Quan’ không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng mỗi lần đều không tìm được. Nhanh như vậy, làm sao đã có thể có tin tức. Rõ ràng có trá.”

“Tiểu thư cũng có nhận định như vậy.” Gia tướng nói, “Chỉ là, đệ tử của Thần Nông đã tra xét rõ ràng, thật sự là ‘Thiên Quan’ không hề nhầm lẫn. Tông chủ Thạch Mật vội vàng muốn lấy được vật đó, cho dù là cạm bẫy, cũng vẫn muốn đi vào.”

“Chuyện giang hồ, Liêm gia vốn không tiện nhúng tay. Cạm bẫy này, là muốn ngăn lại binh lực Liêm gia, cố gắng đối phó riêng với Thạch Mật và Hi Viễn. . . Hiện tại xem ra, Hi Viễn dụ cô cô tiến đến, sợ là có mưu đồ khác.”

Liêm Chiêu vừa dứt lời, một gia tướng đã chạy vội đến, vội vàng mở miệng, nói: “Công tử, đệ tử Thần Tiêu đoạt lấy ‘Sương Thiên Lâm Nguyệt’, hiện đã chạy ra khỏi Thần Nông thế gia!”

Liêm Chiêu nghe vậy, nhú mày, “Phân phó xuống dưới, chinh đốn binh mã, chạy tới chỗ đặt ‘Thiên Quan’!”

“Tuân mệnh!”

Mọi người đều có bận rộn của mình, Tiểu Tiểu lại vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngây ngốc nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu quay đầu, nói với nàng: “Tiểu Tiểu, nàng ở lại chỗ này. . .” Hắn nhìn thấy ánh mắt Tiểu Tiểu, không hiểu nói: “Nàng nhìn ta như vậy làm gì?”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, hoàn hồn nói: “Không, ta chỉ muốn nói là, ta cũng muốn đi cùng!”

Liêm Chiêu lắc đầu, “Rất nguy hiểm.”

Tiểu Tiểu cười, nghiêm túc nói: “Đại thiếu gia vẫn thao võ lược, chẳng lẽ lại không bảo hộ nỏ cho ta? Hay là, sợ ta phản chiến?”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nheo mi cười, “Nếu thiếu phu nhân đã nói như vậy, ta còn có thể ngăn cản sao?” Hắn vươn tay, nói, “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi, nắm chặt tay hắn, nặng nề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chẳng được chẳng mất (Thượng)

Ngày hè, sắc trời nhanh sáng, chưa tới giờ Mẹo, đã có ánh mặt trời nhàn nhạt. Nhưng dưới địa thất của tửu quán nơi sơn thôn này, tự nhiên là không nhìn thấy một tia ánh nắng mặt trời nào.

Lúc Ôn Túc chậm rãi mở to hai mắt, thứ nhìn thấy cũng chỉ là một ánh đèn mỏng manh lay động, khiến hắn hốt hoảng nóng lòng.

Một tiếng “Ta muốn quy thuận triều đình” kia, kiên định thiết thực như thế, quanh quẩn thật lâu bên tai hắn, khiến hắn quên đi đau đớn do thương thế, quên đi khúc mắc giữa Đông Nam Hải, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng đình trệ lại.

Hắn đột nhiên nhớ lại lúc trên hòn đảo vắng kia, nàng nằm ở trong lòng hắn, từng đã nói, “. . . Từ nay về sau, hắn sẽ chỉ vì hoàng mệnh mà tới tìm ta, mà ta, cũng sẽ ngoan ngoãn chặt đứt tâm niệm, an tâm ở lại Đông Hải. . . Ta sẽ nghe lời người nói, ngoan ngoãn hiếu thuận với người, cuối cùng. . . Sẽ không bao giờ chọc giận người nữa. . .”

Nếu thời gian có thể dừng lại ở một khắc kia, vậy thì tốt biết bao nhiêu. Chỉ là, hắn dần dần hiểu được, niệm tưởng của nàng chưa từng bao giờ đứt đoạn. . . Hàng đêm nàng vẫn ra bờ biển ngồi hát. Người mà nàng dùng hết sức muốn bảo hộ, không đành lòng gây tổn hại và cô phụ, chỉ có mình Liêm Chiêu. Mà nếu không phải do hắn cố tình chia rẽ, bọn họ đã sớm kết làm vợ chồng, cũng miễn đi những ngày sau đầy đau khổ này.

Hắn có tư cách gì bảo nàng đi cùng với hắn? Vô nghệ, tín ngưỡng, cuộc sống yên ổn. . . Những thứ hắn vốn có được, đã mất đi từ lâu rồi. Hắn bắt chước cách sống của một người khác trên thế gian này, cho nên tất cả thuộc về hắn đều là hư vô, đến hiện tại, ngay cả tính mạng cũng chỉ như nền tảng trước gió.

Lạc Nguyên Thanh nói không sai. Hiện tại, hắn ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, làm sao có thể an trí cuộc sống tốt đẹp cho người khác chứ.

Chỉ là, hắn không thể không chết chính mình nhớ lại, nhớ lại đủ loại chuyện đã xảy ra trên Đông Hải. Nhớ đến đêm đầy sao đó, vân nhai mù sương, thanh âm của đàn tam huyền. . .

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng dứt bỏ những suy nghĩ này. Một lát sau, hắn đứng dậy, đi ra phía ngoài thạch thất.

Trong sân, chỉ còn lại đám đệ tử của Đông Nam Hải.

Lạc Nguyên Thanh ngồi bên bờ hồ, phờ phạc ừ ừ nhìn cá chép trong ao. Lâm Cháp đứng ở phía xa, đang cùng đệ tử đồng môn của Đông Hải nói gì đó.

Phát hiện Ôn Túc đi ra, Lâm Cháp lập tức ngừng nói chuyện, nghiêng đón.

“Sư huynh...” Lâm Cháp mở miệng gọi một tiếng, lại không biết nên nói tiếp cái gì, liền mất tự nhiên trầm mặc.

Ôn Túc nhìn khắp nơi, nhẹ giọng mở miệng, “Những người khác đâu?”

Lạc Nguyên Thanh đi lên vài bước, nói: “Bọn họ đều đi đối phó với Thần Nông thế gia và Thần Tiêu phái... Còn nữa, tiểu sư đệ của ngươi đã chạy tới quy thuận triều đình rồi...”

Ôn Túc liếc nàng một cái, không nói chuyện, biểu cảm hình như có chút không vui.

Lâm Cháp thấy thế, nói: “Đông Hải chúng ta nói chuyện, ngươi xen miệng vào làm gì.”

Lạc Nguyên Thanh hoàn toàn không tức giận, nhưng đám nữ đệ tử phía sau lại đã rút binh khí sáng loáng, sát khí đằng đằng.

Đệ tử Đông Hải cũng không yếu thế, vũ khí ào ào rút ra khỏi vỏ, người trong hai phái đều ở trong sân này bắt đầu giằng co.

“Hừ! Ngươi cho là cô nương ta thích xen mồm vào hay sao?” Mày liễu của Lạc Nguyên Thanh nhún lại, nói, “Cái gì Thần Tiêu phái với nhà Thần Nông thế gia, Cửu Hoàng thần khí, có quan hệ gì tới ta nào! Ta cũng chỉ chờ hắn gạt đầu một cái! Bằng không, ai mà muốn đứng ở cái chỗ quái quỷ không biết ngày hay đêm này!”

Lâm Cháp có chút nghi hoặc, nhìn Ôn Túc, không hiểu nàng nói gì.

Sắc mặt Ôn Túc lạnh như băng, trầm mặc như cũ.

Lạc Nguyên Thanh tiến lên, nhìn thẳng vào Ôn Túc, “Nói chuyện với ngươi đó! Cùng lắm thì ngươi nói muốn chết đi, ta lập tức dẫn người quay về Nam Hải, từ nay về sau không thêm quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn của Đông Hải các ngươi nữa!”

Ôn Túc cúi mắt, xoay người trở về.

Lạc Nguyên Thanh thấy thế, hô to một tiếng, “Lời ta nói vừa rồi không tính!”

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, đột nhiên, tiếng cười nổi lên khắp bốn phía, đám nữ đệ tử Nam Hải ào ào thu lại binh khí, cười thành một đám.

Lạc Nguyên Thanh mang theo uất giận, hung hăng trừng mắt nhìn về phía những nữ đệ tử này.

Lúc này, trần địa thất đột nhiên hơi hơi chấn động, tiếng người xuyên thấu qua mặt đất, ầm ầm truyền xuống.

“Xem ra, người của ‘Huyền Linh Đạo’ và ‘Tự Phong trại’ đã tới...” Lâm Cháp ngẩng đầu, nhìn lên trần địa thất.

Sau đó, cửa vào của địa thất mở ra, vài tia sáng mặt trời chiếu vào. Một đệ tử Nam Hải nhanh chóng chạy xuống, nói: “Thiếu cung chủ, binh mã Liêm gia đã bắt đầu hành động, đi về phía đặt ‘Thiên Quan’. Nhân mã của ‘Huyền Linh Đạo’ và ‘Tự Phong trại’ đã tiến hết lên ngăn chặn.”

“Không phải đã nói là binh mã Liêm gia sẽ không tham dự vào chuyện tranh đấu giang hồ này hay sao? Tại sao...” Lạc Nguyên Thanh có chút kinh ngạc.

“Đệ tử nghe nói, là mệnh lệnh của Liêm gia công tử. Sợ là hắn đã nhìn thấu kế hoạch của Hạ Lan phùng chủ.” Đệ tử nói.

“Liêm Chiêu này cũng có chút hiểu biết đó. Hạ Lan Kỳ Phong là lão hồ ly, nếu lần này lại thua trên tay Liêm Chiêu, vậy thật sự rất đáng chê cười rồi.” Lạc Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Lâm Cháp nghe được đủ loại chuyện về Liêm gia, không khỏi sinh ra hận ý. Hắn quay đầu, nhìn Ôn Túc đang đứng chân, muốn nói lại thôi.

Ôn Túc lặng lẽ đứng nguyên ở đó. Liêm Chiêu... Đây chính là người hắn luôn luôn muốn giết. Từ lần đầu tiên gặp mặt trên sông Trường Giang kia, hắn lập trăm phương ngàn kế, mấy lần xếp đặt bố cục, nhưng mà đến cuối cùng vẫn không thể giết được hắn... Đây là vận xấu hay là thiên ý? Cho tới nay, người chiếm thế thượng phong, luôn luôn là mình. Kết quả, làm sao lại rơi xuống tình thế như hôm nay?

Đó là tia cảm xúc kịch liệt cuối cùng còn lại trong lòng hắn, đảo loạn nổi lòng vốn đã yên lặng lại. Hắn chỉ cảm thấy thân thể dần dần nóng lên, kéo theo đó là hồ hấp loạn nhịp.

“Lạc Nguyên Thanh...”

Lạc Nguyên Thanh vốn đang cùng đồng môn nói giỡn, bất thình lình Ôn Túc lại mở miệng gọi khiến nàng phát hoảng. Nàng quay đầu, nhìn Ôn Túc, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Thần sắc Ôn Túc lạnh lùng, ngữ khí lại lạnh băng giống hệt ngày thường, “Chuyện lúc trước ngươi nói với ta...”

Lạc Nguyên Thanh không đợi hắn nói xong, hưng phấn nói: “Ngươi đáp ứng rồi?”

Ôn Túc thoáng trầm mặc, nói: “Nhưng trước đó, ta có một thỉnh cầu.”

Lạc Nguyên Thanh vốn định phản bác, nhưng cẩn thận nghĩ lại lời hắn nói, lại kinh ngạc phát hiện, hắn nói là “Thỉnh cầu”, mà không phải là “Điều kiện”... Vì thế, nàng cố gắng cứng rắn nuốt xuống cô lời định nói, mở miệng, “Ngươi nói đi.”

“Giúp ta vận công lưu thông khí huyết, sau đó...” Ôn Túc biến sắc, giữa mi mày, sát khí hiện lên, “Triệt hạ binh mã Liêm gia...”

Lạc Nguyên Thanh nghe xong, trả lời, “Cho dù ta giúp ngươi vận công điều tức, ngươi cũng chỉ có thể chống đỡ được hơn nửa canh giờ...”

“Ngươi chỉ cần trả lời ta, được hay không được?”

Lạc Nguyên Thanh thờ dãi, “Được..” Nàng xoay người, thấp giọng oán giận, “Thật sự là thiếu nợ ngươi mà...”

.....

~~~~~ “Nơi này có mai phục” phân cách tuyến ~~~~~

Đi về hướng nam của Thần Nông thế gia khoảng mười hai, mười ba dặm, có một sơn cốc kín đáo. Trong cốc, hoàng trúc mọc thành từng bụi, xanh um tươi tốt.

Nơi này, mặc dù là địa giới của Thần Nông, nhưng ngày thường ít có người qua lại. Hoàng trúc dày đặc, trong rừng quanh năm tràn ngập sương mù xanh trắng. Lúc gió thổi qua, hoàng trúc lay động, giống như tiếng khóc nức nở nhớ thương. Địa thế trong rừng phức tạp, lữ khách lui tới, nếu ngẫu nhiên bước vào rừng trúc này, đều chỉ có đi mà không có về, làm oan hồn vất vưởng. Vì thế, sau một thời gian, nơi này liền có rất ít người tiếp cận.

Nắng ngày hè chói chang, vậy mà trong rừng lại chỉ có từng đợt từng tia ánh mặt trời nhẹ xuyên thấu, cộng với sương mù, tạo nên một cảm giác vô cùng u ám thâm tịch. Nhưng mà, chính trong cái nơi u ám thâm tịch này, thanh âm bất mãn lại liên tiếp truyền đến.

“Vô liêm sỉ! Nha đầu chết tiệt kia, cái gì không giỏi, cố tình lại luyện được khinh công tốt như vậy! Trái trỏ phải tránh, trơn như cá trạch! Nếu không phải sợ kinh động đến truy binh, cho dù ta có mất đi cả cái danh ‘Ngân Kiều’ này cũng phải tóm cho được nàng! Quả thực là vô cùng nhục nhã!” Ngân Kiều tùy tiện ngồi lên một lùm rễ trúc thô to, vẻ mặt phẫn nộ, “Nha đầu chết tiệt kia, có bản lĩnh thì đừng trở về, nếu như bị ta tóm được, nhất định phải trừng trị ngươi!”

“Uy... Ngươi có thể nghỉ một lát được hay không?” Một bên, Thẩm Diên liếc mắt nhìn hắn, bắt mắt.

“Nghĩ nghĩ cái gì a! Tức chết ta! Quy thuận triều đình?! Vậy mà nàng cũng có thể nghĩ ra?!” Ngân Kiều đứng lên khỏi mặt đất, “Ham hố vinh hoa phú quý, trầm mê nam sắc! Vậy mà nàng cũng có thể làm ra! Ta thực thay nàng mất mặt! !! Tiểu tử Liêm Chiêu kia bụng dạ khó lường, có thể đối xử thật tình với nàng mới là kỳ quái, ta xem nàng có khóc quay về hay không! ! !”

“Ai! Ngươi nói đủ chưa!” Thẩm Diên không nghe nổi nữa. Nàng đứng dậy, “Liêm đại ca đối với Tà cô nương là thật lòng thật dạ, sẽ không bao giờ làm ra cái loại chuyện này!”

“Ta mắng kệ ta, liên quan gì đến ngươi a?!” Ngân Kiều nhún mày.

“Ta nghe không quen, nói tiếp thì, liên quan gì đến ngươi a?!” Thẩm Diên cũng không cam lòng yếu thế.

“Ngươi cũng thanh tỉnh một chút cho ta đi!” Ngân Kiều vươn tay, búng một cái lên trán Thẩm Diên, “Liêm đại ca dài, Liêm đại ca ngắn, ngươi giúp chúng ta rồi, lại còn muốn làm người của cả hai bên hay sao? Ngươi cẩn thận, nếu hắn không bắt được ngươi, lại quay ra trả thù người nhà ngươi đó!”

Thẩm Diên dậm chân, nói: “Liêm đại ca công tư phân minh, sẽ không bao giờ làm ra cái loại chuyện giận chó đánh mèo với người nhà ta đâu! Ngươi đừng có đem hắn gộp lại làm một với ngươi!”

“Ha, hay cho một cái Liêm đại ca. Vậy ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì?! Giống như nha đầu kia, chạy tới quy thuận triều đình đi a!”

“Ngươi là người không hiểu đạo lý!”

“Ngươi định nói đạo lý với cường đạo? Chê cười!”

.....

Hai người âm ỹ, khí thế ngất trời, một đám người đứng xem chung quanh đều hoàn toàn không có ý tưởng.

Diệp Ly cắn một quả đào, mở miệng, “Lí Ti tỷ, bọn họ thật sự biết chúng ta đang mai phục sao?”

Lí Li chậm rãi xoa xoa vỏ quả đào, đáp, “Cứ để thế đi, đợi tới thời điểm thích hợp, ta sẽ giết bọn họ...”

Diệp Ly cả kinh, quả đào trong miệng suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Lí Ti quay đầu, nhìn Diệp Ly, âm hiểm cười, “Nếu muốn yên tĩnh, làm vậy là nhanh nhất, không phải sao?”

Diệp Ly nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi lùi ra xa.

Lúc này, gió thổi qua hoàng trúc, thanh âm xào xạc vang lên, giống như tiếng nước nổ thê lương.

Hạ Lan Kỳ Phong chậm rãi thông thả bước đến, nói: “Được rồi, được rồi, khách nhân đã đến, đừng quá thất lễ a.”

Lời này vừa nói ra, Ngân Kiều và Thẩm Diên liền ngừng tranh cãi, nhìn đối phương một lát, đều tự tránh ra. Đám người vốn đang xem náo nhiệt cũng thu lại vẻ trên tức, lui ra bốn phía, biến mất trong sương mù mung lung của rừng hoàng trúc.

.....

.....

Trong rừng hoàng trúc rậm rạp, ánh sáng nhạt nhòa từ ngọn đuốc chiếu từ xa lại gần. Nữ đồng cầm đèn cung đình đi trước dò đường, không khỏi dừng bước chân, mày nhăn lại chặt chẽ.

“Bỉ Từ, sao vậy?” Phía sau nữ đồng, có người mở miệng nói.

Nữ đồng kia đúng là Bỉ Từ luôn đi bên người Thạch Mật. Nàng nghe vậy, xoay người, nói: “Tông chủ, người xem...”

Phía sau Bỉ Từ, Thạch Mật chậm rãi đi lên, ngược mắt nhìn con đường phía trước, cảm xúc trong đôi mắt, chợt lóe lên.

Lúc này, Hi Viễn và Liêm Doanh cũng đi lên theo, nhìn đến tình trạng phía trước, cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Trên con đường phía trước, thi thể che kín. Có người bị sào trúc nhọn chọc xuyên thân hình, có người bị tên sắt bắn thành tổ ong, cũng có người bị sợi tơ mảnh chia làm hai khối...

“May mà dùng Hành Thi mở đường, bằng không, nằm ở nơi đó, chính là chúng ta...” Hi Viễn mở miệng, có chút sợ hãi, nói.

Thạch Mật không cho là đúng, hồ hững cất bước, dẫm lên thi thể, tao nhã đi về phía trước.

Liêm Doanh cũng chậm rãi đi theo, chỉ cảm thấy trong bụng dần dần khó chịu. Nàng chính là con cháu Liêm gia, trên chiến trường tàn khốc, cũng không phải chưa từng nhìn thấy cảnh này. Chỉ là, hành vi dùng thi thể mở đường như vậy, không hiểu vì sao lại khiến nàng cảm thấy không khỏe. Trong không khí, mùi thối rửa của thi thể hòa lẫn với mùi của “Dẫn cô hương”, chui vào trong khoang mũi, đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng, khiến chúng nhợn nhạo cả lên.

“Tông chủ, người xác định ‘Thiên Quan’ ở chỗ này sao?” Hi Viễn mở miệng, hỏi.

Thạch Mật khẽ gật đầu, cũng không nói chuyện.

“Nếu là cạm bẫy...” Hi Viễn đang muốn hỏi lại, đã thấy Thạch Mật nâng tay, chỉ vào mặt đất phía trước.

Hi Viễn nâng mày nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất nở đầy hoa dại, cũng không thấy có chỗ nào kỳ lạ. Nhưng mà, đợi sau khi Thạch Mật bước qua, nàng lại cảm thấy sợ hãi.

Hoa dại non nót xinh đẹp này, rõ ràng đã bị giẫm nát dưới chân, lại vẫn như cũ, không hề hư hại chút gì, nở rộ như trước.

“Theo truyền thuyết, thời thượng cổ, viêm đế của bộ tộc Thần Nông và hoàng đế của bộ tộc Hiên Viên tranh thân. Viêm đế đại bại, máu tươi thấm vào mặt đất hóa thành nham thạch. Người đời sau lấy khối nham thạch này làm thành giường đá, khi nằm ngủ trên nó, phát hiện giường này có thể khiến cho thân thể con người không bị lão hóa, râu tóc không bạc, kéo dài tuổi thọ. Mà nếu như để thi thể người đã chết lên trên nó, cho dù trải qua trăm năm sau, dung mạo vẫn không hề thay đổi, da thịt không suy tàn. Giường này được gọi là ‘Thiên Quan’...” Đi theo phía sau Thạch Mật, Quỷ Cửu mở miệng, giải thích nói, “Cỏ cây nơi này không tàn, nhất định là do ảnh hưởng từ thần lực của ‘Thiên Quan’...”

Hi Viễn không khỏi sinh ra tán thưởng trong lòng.

Nghi hoặc được giải, mọi người liền tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong rừng trúc, đường đi khúc chiết phức tạp, lại còn bị sương mù che kín tầm nhìn, không phân biệt được phương hướng. Tuy có Hành Thi mở

đường, nhưng càng xâm nhập sâu vào trong rừng, sương mù càng đậm, trong phạm vi mười bước liền không nhìn rõ vật gì. Mọi người tiến lên, vô cùng cẩn thận cất bước.

Đột nhiên, một tiếng động kỳ dị vang lên từ dưới chân, mặt đất trong rừng ầm ầm sụp đổ, Hành Thi mở đường không kịp thoát hiểm, toàn bộ rơi xuống cạm bẫy. Mọi người nguy hiểm tránh thoát, đang định thở dốc. Chợt thấy trong rừng trúc, cây cối đột nhiên di động, tình hình vô cùng quỷ dị, khiến người ta không rét mà run. Vô số ám khí rất nhỏ xen lẫn với lá trúc bắn nhanh đến. Người nào võ công yếu kém liền không thể tránh được việc tập kích bất ngờ như vậy, ào ào bị thương.

Liên Doanh né trái né phải, đột nhiên phát hiện ra điều gì. “Nhật xuất phù tang, nguyệt nhập lõi môn... Cừu cung trận pháp?!” Nàng nghĩ đến đây, lập tức kéo cung, phát hiện trong đám trúc đang di động kia có điểm khác thường. Một gốc trúc thô to từ đầu tới cuối chưa từng lay động. Nàng nói tay nắm dây cung, tên dài bắn ra, thân trúc không chịu nổi xung lực từ mũi tên, vỡ tan ra thành từng mảnh. Đám trúc lập tức dừng di động, ám khí cũng không bắn ra nữa.

Liên Doanh thở ra, đợi đến khi nhìn khắp mọi nơi lại kinh ngạc phát hiện, bên người chỉ còn lại mấy người gia tướng ít ỏi, bao gồm Thạch Mật, Quý Cừu và Bì Tử. Nàng rung mình một cái, thầm cảm thấy đây là điềm xấu. Nàng đang định lấy tên nô ra, gửi thư tín thông báo cho bên ngoài biết, cũng không đề phòng trong rừng đột nhiên có ngân quang chọi lóe, đánh thẳng đến.

Gia tướng bên cạnh thấy thế, thả người nhảy lên, thay nàng chắn lại.

Liên Doanh cả kinh, lúc này mới nhìn rõ ngân quang kia. Nàng nhú mày, “Tội Tuyệt Ngân Quang.”

Chỉ nghe thấy một thanh âm đáp lại, “Chuyện trên giang hồ, Thần Tiễn Liêm gia tội gì nhúng tay vào?”

Sương mù trong rừng dần tan, vô số thân ảnh chậm rãi hiện ra. Chính là Hạ Lan Kỳ Phong dẫn dắt đám đệ tử của khúc phường, vài vị trưởng lão của Thần Nông, còn có Ngân Kiều và đám người Lí Ti.

Liên Doanh cả giận nói: “Tặc nhân lớn mật, dám thiết lập mai phục, quá ti bỉ!”

Ngân Kiều tiến lên một bước, nói: “Ta ti bỉ, nhưng cũng vẫn tốt hơn đám nguỵ quân tử khinh nhờn người đã mất, coi rẻ mạng người các ngươi!”

Hạ Lan Kỳ Phong tiến lên, nhẹ nhàng vươn tay ngăn Ngân Kiều lại, mở miệng nói: “Thần Tiễn Liêm gia là trụ cột triều đình, tội gì lại ở đây dây dưa không rõ với đám người thô kệch chúng ta?”

“Không sai. Hôm nay Thần Nông thế gia ta thanh lý môn hộ, những ai không liên quan xin nhanh chóng rời đi!” Trong đám trưởng lão của Thần Nông, có người tiến lên, nói như thế.

“Làm càn! Tất cả các ngươi đều là bại tướng dưới tay tông chủ, còn dám xuất khẩu cuồng ngôn!” Quý Cừu giận dữ, ám khí trên cánh tay bật ra, cương trảo nhọn hoắt lạnh liệt, sát khí bức người.

Thạch Mật lấy Từ Dẫn và Tam Thi Thần Châm ra, đang định phát động. Đột nhiên, mấy cây thần châm màu đen này lại mất đi lực tác động, suy sụp rơi xuống đất.

“‘Sao Nam Đầu Diên Thọ’ là Cửu Hoàng thần khí, tất nhiên là lợi hại phi thường. Chỉ tiếc, nơi này đã bày cừu cung trận pháp, những cây thần châm này của ngươi hoàn toàn vô dụng tại đây.” Hạ Lan Kỳ Phong nhìn Thạch Mật, thần nhiên cười nói, “Năm đó, viêm hoàng và nhị đế tranh thần. Hoàng đế bị Xi Vũu đẩy vào tuyệt cảnh, may mắn nhờ Cửu Thiên Huyền Nữ tương trợ, truyền thụ cho phương pháp kỳ môn độn giáp, đánh bại Xi Vũu, thống nhất trung nguyên... Tuy rằng, có chút thất lễ đối với chư vị trưởng lão, nhưng thuật kỳ môn độn giáp này, chính là khắc tinh của Thần Nông thế gia các ngươi!”

Thạch Mật cười cười, “Ta nhất định phải lấy cho bằng được ‘Thiên Quan’, có hay không có thần châm cũng vậy!”

Nàng nói xong, lấy ra mấy cây thần châm, tự đâm vào huyệt đạo trên người mình.

“Thần châm khai huyệt...” Ba Kích Thiên đứng ở một bên nhẹ thở dài một hơi, “Thạch Mật, thần châm khai huyệt sẽ để lại di chứng, điều này ngươi rõ hơn ai hết mà...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thạch Mật đã rút thần châm ra, một lời không nói, thả người công kích.

Gió thổi qua, hoàng trúc xào xạc, lại không giấu nổi tiếng rống giận kêu giết, chiến ý sôi trào...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chẳng được chẳng mất (Trung)

Liêm Chiêu dẫn theo binh mã vội vàng đi vào sơn cốc, xa xa chợt nghe thấy tiếng hoàng trúc lay động, xen lẫn với tiếng rống giận kêu giết, khiến người người kinh hãi.

Binh mã đang định đi vào cốc, đột nhiên, một trận nhạc quý dị vang lên, nhiễu loạn tâm thần, đảo điên nội tức.

Mị Hải Thâm Âm? Người Nam Hải? Tiểu Tiểu vươn tay che lại lỗ tai, khẩn trương nhìn quanh bốn phía. Nàng không có nội lực, cho nên cũng không chịu ảnh hưởng quá nhiều, chỉ là màng tai hơi đau mà thôi. Nhưng trong đám gia tướng Liêm gia, những người có nội công thâm hậu đều đã bắt đầu ngưng thần tĩnh khí, không tiếp tục hành động.

Liêm Chiêu ổn định tinh thần, rút ba mũi tên ra, bắn vào khoảng không. Tiếng nổ vang lên, xé rách không khí, tạm thời triệt tiêu hiệu lực của “Mị Hải Thâm Âm”.

Gia tướng phục hồi tinh thần, cẩn thận đề phòng.

Chỉ thấy từ bốn phía, người người trào ra với một số lượng lớn. Nhìn quần áo, chia ra làm bốn phái. Phái ăn mặc giống người theo đạo, là đệ tử của “Huyền Linh Đạo”. Phái dùng Linh Vũ là trang sức, hiển nhiên là “Tụ Phong trại” có liên quan với Ngân Kiều. Còn lại hai phái, một phái đều là nữ đệ tử, tất nhiên chính là Nam Hải Bắc Thần Cung. Mà phái còn lại, Tiểu Tiểu lại vô cùng quen thuộc, nàng cũng đã từng mặc một thân thanh y này, cũng từng học cách cuốn dây sắt lên tay, cũng từng có tư thế cầm trường đao như vậy...

Do lúc trước gặp đủ loại biến cố, cho nên số binh mã mà Liêm Chiêu có thể điều động, tính cả gia tướng thân tín cũng chỉ có hơn trăm người. Mà nhân sĩ giang hồ trước mặt này, ít nhất cũng có tới sáu mươi bảy mươi người. Hướng hồ, trong đó có đủ loại cao thủ, tình thế không hề lạc quan.

Lúc này, có người chậm rãi đi ra từ trong đám người.

Trang phục màu nguyệt bạch, dưới ánh mặt trời chói chang ngày hè, trở nên thanh lãnh như nước. Tóc dài đen thẫm buộc gọn gàng, khiến mi mày hấn càng thêm tuấn tú. Thần sắc lạnh lùng, lộ ra cao ngạo. Đã từng trải qua sinh tử, khiến toàn thân hấn từ trên xuống dưới đều mang theo một loại ý vị mờ mịt như có như không, giống như đã trải qua mấy đời....

“Sư thúc...” Tiểu Tiểu nhẹ giọng mở miệng, giống như tự nói.

Liêm Chiêu liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, rồi lại nhìn về phía đám người kia. Cách đó không xa, hoàng trúc lay động, thanh âm vang lên xào xạc. Hắn mở miệng, nhẹ giọng nói với Tiểu Tiểu: “Thật xin lỗi, ta không thể chờ...”

Tiểu Tiểu kinh ngạc, còn chưa kịp nói cái gì, chợt nghe thấy Liêm Chiêu cao giọng hô: “Bắn tên!”

Binh lính phía sau tuân lệnh, lập tức kéo cung bắn tên. Tên như vũ bão, bắn nhanh về phía những người tiến đến ngăn chặn.

Sắc mặt Ôn Túc bình tĩnh, rút song đao bên hông, chém rớt tên bay tới, thả người nhảy lên, đánh thẳng về phía Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu cả kinh, lập tức xoay người xuống ngựa, tránh khỏi đao phong. Sau đó lập tức rút bội kiếm trên lưng ngựa xuống, tiếp đón chiêu thức của Ôn Túc.

Binh lính đang chuẩn bị bắn tên, một tiếng nhạc quý dị lại vang lên, sơn cốc này có thể vọng âm, khiến “Mị Hải Thâm Âm” kia quanh quẩn chấn động bên tai không dứt, sức tấn công còn mạnh hơn lúc trước. Binh lính bị ma âm kia quấy nhiễu, cung tên trong tay hoãn lại.

Liêm Chiêu dùng kiếm chống đỡ đao phong của Ôn Túc, trầm giọng nói: “Giang huynh đệ, dẫn đội binh mã tiên phong nhập cốc!”

Giang Thành ổn định tinh thần, lên tiếng, dẫn một đám binh lính nhắm phía trước thẳng tiến.

Ôn Túc không hề để ý đến biến hóa này, chỉ chuyên chú tấn công Liêm Chiêu. Giang Thành chính là thiếu chủ nhân của Phá Phong Lưu, nhân mã của ba phái ở đây, ngoại trừ Đông Hải, đều có kiêng kỵ với hắn. Giang Thành tất nhiên là hiểu rõ khúc mắc trong đó, cho nên tay hắn không hề ra sát chiêu, chỉ chăm chăm phi về phía trước. Chỉ sau một lát, đã chạy ra khỏi trận đánh, dẫn binh mã vào rừng trúc.

Liêm Chiêu và Ôn Túc cùng nhau giằng co, “Mị Hải Thâm Âm” cũng làm chân khí của bọn họ đảo lộn. Một lát sau, trên trán hai người đều toát ra mồ hôi, nhưng ai cũng không dám lơ là hạ thấp dù chỉ một chút lực đạo trên tay mình.

Tuy rằng “Mị Hải Thâm Âm” lợi hại, nhưng trừ đệ tử của Nam Hải thì đa số đều bị ảnh hưởng ít nhiều. Lạc Nguyên Thanh thu tay lại, dừng tiếng nhạc kia, nhìn thế cục trước mặt.

Tiểu Tiểu buông lỏng hai tay che tai, nhìn bọn họ, không thể suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Liêm Chiêu mở miệng, nói: “Nhân mã của ta đã vào rừng, ngăn chặn như vậy còn cần thiết nữa sao. Ta khuyên ngươi sớm thu tay lại, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

Ôn Túc lạnh lùng cười, “Hừ. Ngăn chặn cái gì, ta không có hứng thú...” Tay trái của hắn trầm xuống, đao phong đánh ra, chém về phía vai phải của

Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu thấy thế, không nói chuyện nữa, rút kiếm lui lại phía sau, tránh khỏi một kích này.

Ôn Túc vẫn chưa dừng lại, hấn nghiêng người sang một bên, tay phải đánh ra một đao, nhằm thẳng vào cổ tay Liêm Chiêu. Liêm Chiêu chấn kiếm trước ngực, ngăn lại chiêu thức kia, nâng chân phải, đá về phía ngực Ôn Túc. Ôn Túc cũng nghiêng túc, tay trái nhanh chóng đánh ra một đao, chém thẳng về đùi phải của Liêm Chiêu. Trong giây phút điện quang hỏa thạch* (Ngay giây phút đó) đó, Liêm Chiêu thu chân lại, lui kiếm xuống dưới, đỡ lại đao phong kia trong khoảnh khắc, ngay sau đó khởi chương đánh thêm một kích. Ôn Túc cũng không tránh, thu đao lại, nhắc chân đón đánh.

Chương lực va chạm, hai người đều bị đẩy lui lại mấy bước.

Cánh tay phải của Liêm Chiêu run rẩy, ngón tay tê dại, không tập trung được tinh thần, cũng không cảm vững được trường kiếm. Mới vừa rồi bị “Mị Hải Thần Âm” nhiễu loạn chân khí, lại còn xuất chương đón đánh Ôn Túc, khí huyết trong cơ thể đã đảo lộn, dư tộc còn tồn tại, khuếch tán dần ra.

Mà thương thế của Ôn Túc đã sớm làm hấn hao đi hơn nửa tinh lực, dựa vào khoảng thời gian ngắn điều tức lúc trước, chân khí vẫn chưa hoàn toàn ổn định được, cùng Liêm Chiêu tranh đấu vốn đã rất miễn cưỡng. Lúc này, hấn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vô lực, không thể vận công. Nhưng ý chí lại cố tình muốn dùng hết sức chống đỡ, không để hấn buông tha.

Lạc Nguyên Thanh ở một bên nhìn thấy tình cảnh như vậy, đã sớm dời đi tầm mắt, không đành lòng nhìn nữa.

Tâm Tiểu Tiểu lại càng hỗn loạn không chịu nổi. Liêm Chiêu và Ôn Túc, ân oán giữa hai người này, phức tạp khiến nàng rối rắm. Ôn Túc từng nhiều lần hạ độc thủ với Liêm Chiêu, sát tâm hiển nhiên rất rõ ràng. Mà Liêm Chiêu lãnh bình tiêu diệt Đông Hải, đối với Ôn Túc cũng chỉ có địch ý. Nếu bọn họ đã thực sự động thủ, ai có thể hạ thủ lưu tình với ai đây? Mà giờ phút này, nàng rốt cục có lập trường gì để ngăn cản hai người họ đây?

“Tiểu Tiểu...” Liêm Chiêu bình ổn lại hô hấp của bản thân, mở miệng.

Tiểu Tiểu kinh hãi, nhìn hấn.

Liêm Chiêu nói: “Phiền nàng tiến vào rừng trúc, đem chuyện Thần Tiêu làm phản nói cho cô cô.”

Truyền lời? Giang Thành đã vào rừng, tại sao còn muốn vẽ vờ cho thêm chuyện? Nhưng mà, nàng rất nhanh liền hiểu ra. Cho dù là nguyên nhân ra sao, hai người này đều sẽ phải đứng ở thế tranh đấu như vậy. Không đành lòng khiến nàng phiền não thống khổ, tâm ý như vậy, lại chỉ càng khiến cho nàng thêm khó chịu...

Hốc mắt Tiểu Tiểu bỗng chốc đỏ lên, bàn tay nắm lấy cương ngựa run run, “Ta...”

Liêm Chiêu nhìn nàng cười cười, nói: “Nghe lời.”

Tiểu Tiểu cười không nổi, ngược lại lại nhìn về phía Ôn Túc.

Ôn Túc cũng nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Còn không đi.”

Một khắc kia, Tiểu Tiểu dứt lòng, nàng cắn răng, giục ngựa, phóng về phía rừng hoàng trúc.

Không hề có ai ngăn nàng lại, để thân ảnh của nàng dần biến mất trong rừng hoàng trúc dày đặc sương mù mông lung.

Đội nàng đi xa, Liêm Chiêu biến sắc, nói với Ôn Túc: “Ôn Túc, người có quan hệ đến vô số án mạng, nhận hoàng mệnh, hôm nay, ta nhất định phải bắt người về tước nã.”

Ôn Túc cũng cao giọng, nói: “Liêm Chiêu, người công phá Đông Hải, đã thương vô số đệ tử, lại còn nhiều lần phá hủy kế hoạch của ta. Bút trưởng* (ân oán) này, hôm nay ta cùng người thanh toán.”

Liêm Chiêu đổi sang tay trái cầm kiếm, đứng thẳng thân hình.

Ôn Túc xoay tay cầm đao, tay trái sóng vai đặt ở phía trước, tay phải khuất sau, kiếm chắn ngang ngực, tạo thế tấn công.

Mắt hai người đối diện, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, tất cả ân oán tích tụ bấy lâu, bạo phát trong nháy mắt.

.....

Sau khi Tiểu Tiểu phi vào trong rừng trúc, chỉ chạy được mấy bước liền dừng cương ngựa. Trong rừng tràn ngập sương mù, che kín tầm mắt. Nàng không nhìn rõ con đường mình phải đi, một khắc mê mông mơ hồ kia, gút gao cuốn lấy suy nghĩ của nàng.

Đám người Giang Thành đã sớm thất tung thân ảnh, nói như vậy, đã vào được trong rừng.

Trước mặt, bên trong rừng hoàng trúc, nguy cơ trùng trùng. Nếu như muốn bo bo giữ mình, không thâm nhập, mới là thượng sách. Phía sau, là cuộc chiến liêu chết, nếu nàng tham gia, đó là coi thường hai người bọn họ.

Nàng tiến không được, lùi không xong. Còn lại, chỉ có chờ đợi. Chỉ là, nàng nên dùng cái biểu cảm gì để đối mặt với người chiến thắng kia đây?

Nàng đã sớm biết, nếu lựa chọn trận doanh, nhất định phải buông tay với một số thứ, cô phụ một số người. Chỉ là, nàng do dự, chỉ là ý nghĩ ăn sâu bén rễ đó, không thể nào thoát khỏi.

Nàng nhắm mắt lại, hít hâu một hơi. “Đem chuyện Thần Tiêu làm phản nói với cô cô ta”... Những lời này, vốn chỉ là một cái cớ ôn nhu. Mà giờ phút này, lại khiến nàng có thể tìm được phương hướng để bước đi. Cho dù như thế nào, đây cũng là việc duy nhất nàng có thể làm hiện tại. Mặc dù rừng trúc trước mặt vô vàn nguy hiểm, nàng cũng cần phải làm chút gì đó.

Nàng mở to mắt, nhìn thẳng vào chỗ sâu trong rừng trúc, tay phải chậm rãi đưa lên hông, rút đoản kiếm tùy thân ra. Một khắc ra khỏi vò kia, thân kiếm quang hoa lưu chuyển, tựa như trắng lòe khỏi mây, khiến tâm tình nàng cũng dần sáng lên. Nàng giục ngựa đi về phía trước, nhắm thẳng vào chỗ sâu nhất trong rừng hoàng trúc.

Nàng đi được một lát, chỉ thấy thi thể chất đồng vô cùng thê thảm. Những ngọn trúc nhọn hoắt, hố sâu mấy trượng, nhìn qua cũng có thể thấy là vô cùng hung hiểm. Trong lòng Tiểu Tiểu sợ hãi, biết rõ lúc này đây, đám người khúc phường và Ngân Kiều, đều dùng hết toàn lực, mang theo tâm tình quyết thắng tiến hành mai phục. Không phải người chết chính là ta chết, đây mới là tác phong nhất quán trong giang hồ.

Giang hồ và triều đình, rốt cục là ai đúng ai sai. Rốt cục là vì cái gì mà phải đối địch? “Cửu Hoàng thần khí” rốt cục là cái gì? Chẳng lẽ đúng như lời tông chủ Phá Phong Lưu đã nói, chỉ có hủy diệt Cửu Hoàng mới là đúng đắn?

Nàng đang nghĩ như vậy, thình lình trước mặt có một hàng mũi trúc nhọn hoắt đâm từ dưới đất lên, chiến mã nàng cười đã được huấn luyện, liền nháng nửa người lên, tránh được một loạt cơ quan kia. Hành động này của chiến mã, khiến người không am hiểu cười ngựa như Tiểu Tiểu đột nhiên bị quăng ngã xuống. May mà khinh công của nàng không kém, cho nên chỉ cần xoay người một cái, cũng không chịu thương tích gì. Đợi đến lúc cơ quan dừng lại, chiến mã cũng dần bình tĩnh, ngoan ngoãn đứng bên người nàng, chờ nàng lên ngựa.

Tiểu Tiểu nhìn con ngựa kia, vươn tay phải, vỗ vỗ cổ nó, chân thành nói: “Lợi hại.”

Ngựa hừ nhẹ vài tiếng, lắc lắc đuôi, coi như trả lời.

Tiểu Tiểu nhìn quanh bốn phía, sương mù vẫn chưa tiêu tán, ngoài một trượng, không thể nhìn thấy gì. Tốc độ của ngựa lại quá nhanh, nếu như gặp phải cạm bẫy, chỉ sợ không thể kịp thời né tránh. Tiểu Tiểu suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định tự mình đi bộ. Nàng quan sát hai bên một phen, dắt ngựa, đi về phía con đường trải đầy thi thể kia.

.....

Sâu trong rừng hoàng trúc, cuộc chiến đang diễn ra rất say sưa.

Vài vị chưởng lão của Thần Nông đang nghênh chiến với Thạch Mật, nhưng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào. Hai bên giằng co, thế lực ngang nhau.

Một bên, Ngân Kiều và Lí Ti cũng đang đối chiến với Bì Từ và Quỷ Cửu, nhưng ngược lại với bên kia, dần dần chiếm thế thượng phong.

Mọi người trong khúc phường xếp thành một hàng bao vây Liêm Doanh, nhưng không hề động thủ. Liêm Doanh biết bản thân mình thân cô lực mỏng, không có phần thắng, liền đề lại nôn nóng của bản thân, nhìn tình thế phát triển.

Lúc này, tơ hồng trong tay Lí Ti chia ra làm vài luồng, bắn nhanh về phía Bì Từ. Tuổi Bì Từ còn ít, cơ bản cũng đã lộ ra dấu hiệu thua cuộc, biến hóa như vậy càng không thể tránh kịp. Chỉ thấy nàng bị tơ hồng trời chặt hai tay, không thể động đậy.

Quỷ Cửu thấy thế, trong lòng sốt ruột, đang định tiến lên cứu giúp. Cũng không ngờ Ngân Kiều đột nhiên ra tay, ngân châm bắn ra, đâm thẳng vào chân trái của Quỷ Cửu. Thân hình hắn nghiêng một cái, ngã xuống trên đất.

“Thạch Mật! Còn không thúc thủ chịu trói!” Lí Ti cười vang, ngón tay vuốt ve một sợi tơ hồng, “Một tiểu cô nương như thế này, nếu mà mất đi hai tay, sẽ rất đáng thương đó...”

Thân hình Thạch Mật đột nhiên chậm lại, chiêu thức trên tay cũng hơi tạm dừng. Các trưởng lão thấy thế, công kích đột nhiên trở nên sắc bén, khiến cho Thạch Mật phải phòng thủ liên tục.

“Tông chủ! Mặc kệ chúng ta! Mau rời khỏi nơi này!” Bì Từ lớn tiếng hô lên.

Lí Ti nhú mày, ngón tay dùng thêm một phần lực đạo. Tơ hồng lập tức buộc chặt, xiết vào da thịt, trên cổ tay Bì Từ liền chảy ra máu tươi.

Thạch Mật nhú mày, tâm tư chột lóe. Trong giây phút điện quang hóa thạch đó, Ba Kích Thiên tự khí, đánh về phía ngực Thạch Mật.

Thạch Mật vội vàng tránh lui, cũng không kịp đề phòng Vân Hoa đứng phía sau khỏi chưởng, bỏ về phía đầu vai nàng.

Thạch Mật cuống quýt vùng chưởng đón đánh. Hai chưởng va chạm, kinh lực bắn ra, bức nàng lui lại vài bước. Các vị trưởng lão khác thấy thế, lập tức vây lại tấn công.

Thạch Mật đã dùng hết lực đánh cho chiêu trước, lực mới chưa sinh, tất nhiên không chịu nổi mấy chiêu. Chỉ trong chốc lát, liền bị bức tới tuyệt cảnh. Ba Kích Thiên bay người lên, một chưởng tung ra, đánh thẳng về phía nàng.

Mắt thấy chưởng kia sẽ đánh trúng Thạch Mật, một thân ảnh đột nhiên nhảy vào, chắn ngang, đỡ lấy chiêu kia.

“Quý Cữu?!” Thạch Mật thấy rõ người tới, kinh hô ra tiếng.

Giúp Thạch Mật đỡ lại một kích kia, đúng là người vừa bị thương ở chân, Quý Cữu. Hắn sắc ra mấy giọt máu tươi, dĩ nhiên là bị trọng thương đe dọa.

Đám người Ngân Kiều căn bản không dự đoán được Quý Cữu đã bị thương hai chân lại có thể làm ra hành động như vậy, kinh ngạc không thôi, quên cả hành động.

Thạch Mật cũng không hề quan tâm tới cuộc chiến nữa, chuyện chú kiểm tra thương thế của Quý Cữu.

Vài vị trưởng lão đang muốn động thủ, Ba Kích Thiên lại vươn tay ngăn cản, nhũn mày nhìn tình huống trước mặt.

Chỉ thấy Quý Cữu vốn đang hấp hối kia trợn ngược hai mắt, toàn thân co rút run rẩy, bộ dáng vô cùng đáng sợ.

“Thao thi cổ?!” Ba Kích Thiên kinh hãi nói.

“Thao thi cổ” vốn là cổ tròng dùng để thao túng thi thể. Quý Cữu tự hạ cổ này với bản thân mình, mới có thể trong lúc chỉ mình treo chuồng đó cứu lấy Thạch Mật. Nhưng mà, thân thể hắn chưa chết, hiện tại lại bị cổ tròng phản phệ, e rằng sống không bằng chết.

Thạch Mật cau mày, nhanh chóng lấy ra mấy cây thần châm, đâm vào vài đại huyệt trên người Quý Cữu, ý định ép cổ tròng ra. Nhưng mà, thần châm lại bị cơ bắp cứng rắn đẩy ra, không thể cứu chữa. Trong đám trưởng lão có người mở miệng, nói: “Chăn nuôi cổ tròng, độc hại người chết, đó chính là báo ứng.”

Thạch Mật đột nhiên ngừng đầu, gầm lên: “Im miệng!” Nhưng mà, cảm xúc của nàng vừa động, nội tức lập tức hỗn loạn. Nội lực “Viêm Thần Giác Thiên” điên cuồng đảo loạn bên trong cơ thể, khiến toàn thân nàng run rẩy, khoe miệng chảy ra máu tươi.

Ba Kích Thiên thấy thế, tiến lên vài bước, ngồi xuống, nói: “Tội gì chứ...”

“Không cho các ngươi tổn thương tông chủ!” Thanh âm của Bi Từ ở một bên vang lên. Nàng bị tơ hồng trói chặt hai tay, lại liều mạng giãy giụa, khiến tơ cửa sâu vào trong da thịt, máu tươi đầm đìa. Nàng mang theo tiếng khóc, thê lương hô, “Chẳng lẽ muốn cứu người là sai sao? Tông chủ nghĩ muốn cứu người trong lòng là sai sao?! Vì sao các ngươi luôn muốn cản trở vậy? Vì sao!”

Lời nói này, khiến tất cả mọi người im lặng lại.

“Chăn nuôi cổ tròng, thao túng thi thể, đầu là do ta và Quý Cữu gây nên. Trường sinh cổ, cho tới nay, cũng là do Quý Cữu dùng thân mình dưỡng dục. Tông chủ chưa từng làm tổn hại người vô tội, tất cả những chuyện đã xảy ra đều không hề có quan hệ với tông chủ. Các ngươi muốn giết thì cứ giết ta đi! Không cho các ngươi làm tổn thương tông chủ!” Bi Từ khóc vô cùng thê lương, thanh âm đứt quãng, khiến người nghe xé ruột.

Ba Kích Thiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó, xuất chưởng, đánh lên trán Quý Cữu. Trong nháy mắt, kinh khí mạnh mẽ chảy dọc toàn thân Quý Cữu, tất cả cổ tròng đều bị bức ra, rơi vãi đầy đất, vạn vạn chết đi. Quý Cữu chậm rãi bình ổn lại, lâm vào hôn mê.

“Cứu người không hề sai...” Ba Kích Thiên mở miệng nói. Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn xuống Thạch Mật, “Thạch Mật, ‘Thiên Quan’ là thánh vật dùng để bảo tồn thi thể. Người không tiếc tất cả cũng chỉ vì muốn có được ‘Thiên Quan’. Nói như vậy, Phi Linh cũng không còn ở trên nhân thể này nữa rồi...”

Thạch Mật nghe vậy, vẫn trầm mặc như cũ.

“Năm năm trước, Thần Nông bị người vây công, Phi Linh vì bảo hộ sách thuốc của môn phái, không tiếc dùng thần châm khai huyết, tăng cường công lực. Mặc dù thần châm khai huyết có thể kích phát tiềm lực, nhưng lại để lại di chứng to lớn. Từ đó về sau, Phi Linh vô tri vô giác, tuy có hô hấp mạch đập, nhưng cũng không khác với người chết là bao...” Ba Kích Thiên thở dài một hơi, “Thạch Mật a, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không muốn cứu hắn sao? Ta đã dùng hết tất cả phương pháp cũng không có cách nào khiến hắn mở ra hai mắt. Chẳng lẽ ta không đau lòng sao?... Mấy năm trị liệu, từ trên xuống dưới của Thần Nông đều đã chết tâm, chỉ có ngươi vẫn mãi kiên trì. Luận phần tâm ý này, ta không thể nói là ngươi không đúng. Nhưng hôm nay, hắn đã chết! Chẳng lẽ, ngươi còn muốn đi theo con đường của Lăng Du hay sao?!”

Thạch Mật nghe những lời này, vẻ mặt dần dần thống khổ, hơi thở trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ba Kích Thiên nhìn Quý Cữu, lại nhìn Bi Từ, mang theo một chút thê lương và bất đắc dĩ, nói: “Thạch Mật, y già, chỉ có thể cứu người còn sống...”

Thạch Mật nhìn Quý Cữu, cúi đầu, trầm mặc.

Mọi người nhìn thấy tình thế biến chuyển thế này, đều cho rằng việc này đã kết thúc, liền thả lỏng tâm tình. Đúng lúc này, vốn Tam Thi Thần Châm không hề hoạt động, đột nhiên hiện lên, tụ lại thành hình cầu, sau đó bạo liệt bắn ra, đánh úp về phía mọi người chung quanh. Mọi người trốn tránh không kịp, ào ào trúng châm.

Lúc này, đám người mới vừa rời biến mất trong rừng là Hi Viễn và đệ tử Thần Tiêu phái lại đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. Chỉ thấy, trên tay Hi Viễn có sáu miếng nam châm đang di động, tất cả thần châm đều chịu sự khống chế của những nam châm này. Nàng mỉm cười, nhìn đám người bị thương trước mặt.

“Cứu Hoàng thân khí, há lại có khả năng bị hạn chế bởi trận pháp sao...” Hi Viễn cười nói, “Ta cũng chỉ đánh tráo Từ Dẫn khiến chư vị lo là thôi. Thật sự là ngoài dự đoán của ta, chư vị cũng không thông minh như ta đã tưởng.”

Nàng nói xong, không đợi mọi người trả lời, Từ Dẫn trong tay liền động. Thần châm trong cơ thể mọi người bắn ra, tính cả đám thần châm rơi trên đất, cùng nhau bay về phía Hi Viễn. Trên tay nàng có một chiếc hộp nhỏ, nắp hộp mở ra. Những thần châm này đều nhất nhất chui vào trong hộp.

“Đa tạ tông chủ đã đem cách sử dụng thần châm truyền thụ hết cho ta.” Hi Viễn nói, “Vi biểu đạt lòng biết ơn, ta sẽ đưa người đi gặp người trong lòng nhé!”

“Tiêm chủ, người muốn làm gì?!” Liêm Doanh không hiểu, gầm lên.

Hi Viễn nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Uổng công cho ta tưởng rằng Liêm gia là trung lương triều đình, không ngờ, vậy mà lại cấu kết với giang hồ tà đạo, cải lại hoàng mệnh. May mà Ngụy công tử đã sớm đoán được phân ý của Liêm gia các người. “Sương Thiên Lãm Nguyệt” sẽ do Thần Tiêu phái của ta tiếp nhận. Tất cả các hành vi tự tung tự tác của các người, ta nhất định sẽ phái người báo lên thánh thượng, quyết không nhân nhượng!”

Liêm Doanh giận dữ nói: “Thần Tiêu phái các người dám đoạt lấy thần khí, giết hại minh hữu, mới là kẻ mang lòng phản ý!”

“Hừ! Chết đến nơi rồi còn cãi cứng...” Hi Viễn lui ra phía sau một bước, lạnh lùng nói, “Giết!”

Đệ tử Thần Tiêu phái tuân lệnh, vũ khí rút ra khỏi vỏ, hô giết tiến lên.

Nhưng đúng lúc này, một đội nhân mã khác cũng chạy tới.

Đám binh sĩ này đánh tới, liền bức lui đệ tử của Thần Tiêu.

Giang Thành cảm thương, thẳng lưng giục ngựa. “Cuồng đồ lớn mật, giữa ban ngày ban mặt, dám ngang nhiên giết người!”

Hi Viễn nhìn thấy Giang Thành, trong lòng biết là không ổn, đang định chạy trốn. Nhưng giây tiếp theo, lại thấy được trường thương màu ngân bạch trong tay Giang Thành.

Nàng vận công nhảy lên, dùng Từ Dẫn điều khiển Tam Thi Thần Châm, tấn công về phía Giang Thành.

Võ nghệ của Giang Thành không kém, nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn thấp. Huống hồ, thần châm kia tối đen, ẩn vào lớp sương mù trong rừng trúc, mắt thường khó có thể phân biệt. Nhất thời vô ý, liền bị thần châm đâm trúng.

Hi Viễn nhanh chóng đoạt lấy trường thương trong tay hắn, dùng Từ Dẫn thu hồi thần châm, tiện đà bút ra, dẫn theo thủ hạ rời đi.

Binh lính đang định truy kích, đột nhiên đệ tử Thần Tiêu ném ra hơn mười tiểu cầu màu đen. Tiểu cầu rơi xuống đất, lập tức nổ mạnh, ánh lửa phát ra, sương khói tràn ngập, khiến mọi người đều bị sặc.

Đợi đến lúc tinh thần mọi người hồi phục, đã thấy vụ nổ do tiểu cầu kia gây ra khiến cho những cây trúc quanh đó cháy lên, thế lửa lan tràn, vây mọi người lại.

Mới vừa rồi không ít người đã bị thương, đối mặt với tình thế này, dần dần trở nên thúc thủ vô sách. Thế lửa càng mạnh hút hết không khí, tiến sát mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chẳng được chẳng mất (Hạ)

Bên ngoài rừng trúc, cuộc chiến giữa Liêm Chiêu và Ôn Túc vẫn diễn ra rất say sưa. “Tự Phong trại”, “Huyền Linh Đạo” làm nghĩa vụ chủ nhà, Đệ tử của hai Hải thi giằng co cùng binh mã Liêm gia, ai cũng không dám vọng động nửa bước.

Liêm Chiêu và Ôn Túc đánh ra hơn mười chiêu, vẫn không phân thắng bại như cũ. Nhưng hai người đều mang thương tích trong người, cũng không thể chịu đựng được mãi. Hơn mười chiêu trôi qua, đều lộ ra thần sắc mệt mỏi.

Luận thân thủ và nội lực, hiện tại Liêm Chiêu cũng coi như là tương xứng với Ôn Túc. Nhưng về cận chiến thì Liêm Chiêu lại rơi vào điểm bất lợi, trong thức đánh nhau qua lại, dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Thương thế của Ôn Túc mặc dù nặng, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thế công của song đao lại mãnh liệt, chiếm được ưu thế.

Chỉ thấy tay trái hấn nâng đao chém xuống, tay phải nhanh chóng tiếp thêm một chiêu, đâm thẳng vào ngực Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu vùng kiếm đánh văng một đao, đang định xoay người né tránh đao thứ hai, không ngờ cánh tay bị thương đột nhiên nổi lên một trận đau nhức. Trường kiếm trong tay hấn buông lỏng, lực đạo suy giảm. Vốn đao phong đang bị chặn, lại đột ngột chém tới, hấn vội vàng né tránh, thoát được trong nguy hiểm. Hấn không kịp thở dốc, liền đón nhận đao thứ hai của Ôn Túc. Cánh tay phải của hấn vẫn không thể dùng sức như cũ, chắc chắn là không thể chặn chiêu được. Nhưng mà, trong thời khắc nguy cấp đó, hấn buông tha cho né tránh, thả người tiến lên, tay trái túm mạnh lấy tay phải của Ôn Túc.

Đây là nước cờ hiểm trong chiến đấu, chiêu thức không sinh tức tử* (Không sống thì chết). Mọi người chỉ thấy đầu đao của Ôn Túc để trên vai trái của Liêm Chiêu, máu đỏ thấm dần qua lớp quần áo. Giờ khắc này, hấn chỉ cần buông lỏng sức ngay lập tức, đao phong sẽ đâm vào bả vai.

Nhưng mà, trường kiếm trên tay phải Liêm Chiêu cũng đang đặt trên gáy Ôn Túc. Đao trên tay trái của Ôn Túc chống đỡ kiếm của Liêm Chiêu, chỉ hơi sai lầm, cũng sẽ mất đầu.

“Hay cho một cái đầu pháp không muốn sống. Quả thực muốn chết...” Ôn Túc lạnh giọng, nói.

Hồ hấp của Liêm Chiêu mang theo một tia hỗn loạn, nhưng về mặt và ngữ khí vẫn thực bình tĩnh thản nhiên, “Ta sẽ không chết...”

Ôn Túc nhú mày, nhìn đối thủ trước mặt. Bàn tay nắm lấy cổ tay Ôn Túc của Liêm Chiêu tăng thêm một phần lực đạo, trong thanh âm tản ra hào khí không thể coi thường. “Nam nhi Liêm gia chỉ có thể chết trên chiến trường. Ta còn rất nhiều chuyện cần phải làm, tuyệt đối không thể chết trong tay người!”

Ôn Túc nghe thấy thế, lại có hơi chút kinh ngạc.

Lúc này, bên trong rừng trúc, khói bụi sương mù bốc lên, mù mịt cả một góc trời xanh.

Trong đám binh lính có người liếc mắt thấy dị tượng này, kinh hô lên tiếng, nói: “Rừng trúc cháy rồi!”

Liêm Chiêu nghe vậy, không chút do dự nói tay trái ra. Đao phong của Ôn Túc ngay lập tức đâm vào bả vai. Trong cái chớp mắt ngắn ngủi đó, tay trái Liêm Chiêu xuất chiêu, đánh thẳng về phía ngực Ôn Túc. Ôn Túc không cách nào né tránh, cứng rắn chịu đựng một chương kia, bị đẩy lui mấy bước.

Tay phải Liêm Chiêu thu kiếm, ngay sau đó, mũi kiếm liền chỉ vào mi tâm của Ôn Túc.

Ôn Túc nhìn mũi kiếm kia, đang định vùng đao đánh trả, nhưng bất đắc dĩ là thể lực đã cạn, mày hấn nhú lại, hộc ra một ngụm máu tươi.

Đứng bên, Lạc Nguyên Thanh thấy thế, phi thân tiến lên, ra tay đánh thẳng vào Liêm Chiêu.

Binh sĩ phía sau Liêm Chiêu lập tức kéo cung, tên nhanh chóng bay ra, ép Lạc Nguyên Thanh lui lại.

Phiên xung đột này, khiến nhân mã hai bên lại bắt đầu giằng co mãnh liệt.

Liêm Chiêu nhìn Ôn Túc, chậm rãi đem kiếm rời ra, mở miệng nói, “Hiện tại, rừng trúc bị cháy, minh hữu của cả người và ta đều ở trong rừng, nguy hiểm không thể tránh khỏi. Trận đấu này có tiếp tục cũng không còn ý nghĩa. Buông thành kiến, cứu người trước, thế nào?”

Ôn Túc trầm mặc một lát, thu đao, xoay người, tập tễnh đi về phía trận doanh của mình.

Lạc Nguyên Thanh tiến lên vài bước, vươn tay dịu hấn, lại bị hấn nhẹ nhàng đẩy ra.

Liêm Chiêu nhìn bóng lưng hấn, suy nghĩ một lát, cao giọng nói với binh lính: “Phí Luân, Lưu Thắng, các người mang một đội binh mã theo ta phạt trúc nhập lâm* (Chém trúc vào rừng)! Những người còn lại đứng gác ngoài rừng!”

“Dạ!” Binh sĩ lớn tiếng đồng thanh. Lập tức, tiến hành từng bước, bắt đầu vào rừng.

Nhân sĩ mấy phái giang hồ thương nghị, cũng buông tha trận giằng co này, đi vào trong rừng.

Lạc Nguyên Thanh đang định đuổi theo, lại thấy Ôn Túc vẫn đứng tại chỗ, có vẻ đăm chiêu. Nàng thở dài, đi qua, nói: “Công lực của người và Liêm Chiêu tương xứng, hấn cũng chỉ may mắn hơn một chút, người...”

Ôn Túc nhẹ nhàng nâng tay lau máu tươi nơi khóe miệng, trút bỏ vẻ lạnh lùng trên mặt, “Là ta thua...” Hấn ngẩng đầu, nhìn rừng trúc xanh ngắt trước mặt, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, “Ta ngay cả mạng của bản thân cũng không biết quý trọng, làm sao có thể che chở cho tương lai của người khác. Ta luôn luôn châm chọc hấn suy nghĩ nông cạn, xử sự hồn nhiên, kỳ thực, người nông cạn, ngược lại chính là ta...” Ôn Túc cười cười, nói: “Hấn biết mình nên làm cái gì, chỉ mỗi điểm này, đã hơn hấn ta rồi.”

Lạc Nguyên Thanh nói: “Ngươi cũng có chuyện nên làm a. Thống lĩnh đệ tử, khôi phục Đông Hải. Ngươi đã kết minh cùng Nam Hải ta, ta nhất định sẽ tận lực trợ giúp ngươi.”

Ôn Túc quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt có chút phức tạp. Hắn tiện đà nâng tay, đem mái tóc toán loạn buộc lại, ổn định hơi thở, nói: “Vào rừng thôi.”

Hắn nói xong, kiên định cất bước, đi về phía trong rừng.

Lạc Nguyên Thanh cũng vội vàng đuổi theo, đi sát theo sau hắn.

.....

Ở trong rừng, Tiểu Tiểu đi dọc theo con đường có nhiều thi thể chồng chất nhất, cũng không như nàng dự liệu, cơ quan đã phá hết, một đường vô sự. Nàng đi được một lát, lại thấy phía trước có khói bốc lên. Làn khói bụi xám xịt kia, không giống sương mù. Tiếng người, xen lẫn với tiếng thân trúc bị thiêu đốt “Tách tách” không ngừng truyền đến. Trong không khí, mùi cháy khét mãnh liệt truyền đến, gay mũi vô cùng.

Rừng trúc bị cháy?! Trong rừng này sương mù dày đặc, hơi ẩm nặng như thế, làm sao có thể vô duyên vô cớ cháy được? Trừ phi, là có người phóng hỏa.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu kinh hãi, rừng trúc sâu thẳm, cơ quan gần đây. Nếu địch nhân thực sự đang ở trong rừng, so với việc đi vào bắt lấy, phóng hỏa giết người hiển nhiên là thủ đoạn tốt nhất.

Nhưng khúc phùng thiết kế mai phục, Thạch Mật chỉ muốn “Thiên Quan”, Liêm gia không đã thương người vô tội, Giang Thành lãnh binh tiếp ứng Liêm Doanh, hẳn là sẽ không có bên nào làm ra hành động như vậy mới đúng. Rốt cục là ai, lại có thể sử dụng thủ đoạn ngoan độc như vậy.

Tiểu Tiểu cơ hồ nháy mắt nghĩ ra đáp án. Đối với “Thiên Quan” không hề có hứng thú, lại muốn đưa mọi người vào chỗ chết, chỉ có duy nhất là người của Thần Tiêu phái.

Rất nhiều chuyện trong đầu nàng xâu chuỗi lại, vướng víu quấn lấy nhau khiến nàng không rõ.

Nhưng mà, hiện tại đã không chấp nhận cho nàng có thể suy nghĩ nhiều. Nàng xoay người nhảy lên ngựa, nhằm thẳng về phía ngọn lửa kia.

Đợi đến khi tới gần, nhìn thế lửa, nàng không khỏi kinh hoàng. Bằng năng lực của một mình nàng, căn bản vô pháp đi vào, Tiếng người ầm ầm từ trong vòng lửa kia truyền ra, khiến nàng càng thêm khẩn trương.

Làm sao bây giờ? Hiện tại, ra khỏi rừng trúc thông báo cho người khác, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi. Nhưng mà, nên làm như thế nào đây?

Nàng nắm chặt đoản kiếm, nhìn khắp mọi nơi, khẩn trương cùng lo lắng khiến nàng không thể suy xét kỹ càng.

Lúc này, mũi trúc nhọn và hố sâu hiện ra trên mặt đất, khiến nàng đột nhiên nghĩ ra một cách. Thế lửa như vậy, sức người không được, nhưng cơ quan thì không giống thế a.

Nàng xoay người xuống ngựa, đi loạn chung quanh, ý đồ mở ra cơ quan.

Mới vừa rồi, chỗ này xảy ra một cuộc chiến, cơ quan cơ bản đã phát động hết. Trong lòng Tiểu Tiểu càng thêm vội vàng, đang lúc vô vọng, đột nhiên dưới chân truyền đến một động tĩnh rất nhỏ. Nàng cuống quýt né tránh. Chỉ thấy một hàng trúc nhọn hoắt đâm thẳng từ dưới đất lên.

Tiểu Tiểu cũng rất sợ hãi, nhưng lại không hề hỗn loạn mất đi bình tĩnh. Nàng phi thân nhảy lên, hung hăng đạp một cước, đá vào hàng trúc nhọn kia, khiến đám trúc xoay ngược một cái, tấn công về phía ngược lại.

Trúc nhọn sắc bén, rơi vào trong hỏa diễm, chặt đứt mấy khóm trúc đang cháy, mở ra một con đường.

Tiểu Tiểu cầm lấy mấy cành trúc có lá trên đất, dùng nó để dập tắt mấy ngọn lửa nhỏ còn lại, sau đó lập tức nhảy vào trong. Nàng tiếp tục đá loạt trúc nhọn kia, dùng nó mở đường, miễn cưỡng tiến lên.

Nhiệt lượng tỏa ra từ lửa cháy bén vào da thịt, vài sợi tóc cũng bị lửa thiêu cháy. Chỉ sau một lát, nàng đã ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển. Lúc nàng đi được vào trong trung tâm vòng lửa, đã hoàn toàn biến thành bộ dáng mặt xám mày tro vô cùng chật vật.

“Nha đầu...” Ngân Kiều chợt thấy một đợt gió lạnh bay vào, xóa đi hô hấp khó khăn của bản thân. Khi ngẩng đầu, đã thấy Tiểu Tiểu cầm cành trúc đang cháy, đứng trước mặt mọi người.

Tiểu Tiểu nhìn thấy đám người Ngân Kiều, cũng vui vẻ nhướng lông mày lên, “Mọi người không có việc gì thì tốt rồi, nhanh nhanh rời khỏi nơi này thôi!”

Mọi người ào ào đứng dậy, đi theo con đường sống vừa mở ra kia. Một khắc kia, mọi người không hề có kị ai là địch ai là bạn, chỉ cùng nhau chiếu ứng giúp đỡ lẫn nhau.

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhìn thấy Liêm Doanh. Nàng đi lên vài bước, khiếp sợ mở miệng, “Cô...” Nàng không tự giác nói, lại ngừng lại, dùng một chút mới tiếp tục nói, “Ngài không có việc gì chứ. Liêm Chiêu bảo ta tới nói cho ngài, Thần Tiêu phái làm phản...”

Liêm Doanh ngược mắt, có chút vô lực trả lời: “Ta đã biết rồi...” Nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Tiểu, lập tức, dựa vào sự nâng đỡ của gia tướng, rời khỏi đám cháy.

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt đứng, không biết nên tiếp tục làm như thế nào.

Lúc này, ở phía sau đột nhiên ồn ào lên. Chỉ thấy Thạch Mật đứng trong lửa đỏ, tuy không chút sứt mẻ, nhưng quần áo đã có vài chỗ bị cháy.

Tiểu Tiểu nhìn quanh bốn phía, Quý Cữu và Bì Tử đều đã trọng thương, những người còn lại đều đang cố gắng chạy ra, không có ai để ý đến Thạch Mật.

Tiểu Tiểu nhớ đến đủ loại hành động cùng lời nói lúc trước của Thạch Mật, trong lòng không khỏi nổi lên trắc ẩn. Thạch Mật đã từng ra tay cứu Ôn Túc, nhìn thế nào cũng coi như là có ân với nàng. Thiếu nhân tính của người ta, nên trả lại.

Nghĩ đến đây, nàng tiến lên vài bước, kéo Thạch Mật lại, “Tông chủ, mau dừng tay, kéo bị thương!”

Biểu cảm của Thạch Mật vô cùng thống khổ, không hề giống với vẻ lạnh lùng xuất trần ngày xưa, “... Ta còn chưa tìm được ‘Thiên Quan’... Ta không thể để ‘Thiên Quan’ bị thiêu hủy...” Nàng nói xong, trong giọng nói đều tràn ngập bi thương.

“Tông chủ, cứ ở lại chỗ này, người sẽ chết đấy, còn muốn ‘Thiên Quan’ làm cái gì a?!” Tiểu Tiểu vừa dập lửa trên người Thạch Mật, vừa vội vàng khuyên nhủ.

Thạch Mật vẫn chấp nhất như cũ, “Không được... Ta muốn cứu hắn... Cho dù như thế nào, nhất định phải cứu hắn...”

Trong lúc nàng nói chuyện, Bì Tử đã kiên cường chống đỡ thân mình, đi tới, “Tông chủ... Nơi này giao lại cho ta đi, ngài mau rời khỏi đây...”

Thạch Mật nhìn Bì Tử, biểu cảm càng trở nên thống khổ.

Bì Tử mỉm cười, nói: “Mạng của Bì Tử là do tông chủ cứu, cho dù đánh cược tất cả, cũng muốn giúp tông chủ hoàn thành giấc mộng...” Nàng nói xong, bắt đầu đi dập ngọn lửa đang cháy hừng hực kia.

Tại một khắc kia, Tiểu Tiểu đã hiểu ra một vài thứ. Nếu Thạch Mật thật sự là kẻ đại gian đại ác, coi mạng người như cỏ rác, làm sao có thể có được thủ hạ trung thành tận tâm, nguyện ý hi sinh hết cả, trợ giúp nàng hoàn thành giấc mộng như vậy chứ? Trên đời này, chính tà trắng đen, chỉ cần thay đổi lập trường, liền hoàn toàn thay đổi, làm sao có thể phân biệt rõ ràng đâu là đúng đâu là sai chứ?

Tiểu Tiểu nhìn người trước mặt, dứt khoát ra tay, kéo lại Bì Tử đang định đi dập lửa kia. Nàng dùng ngữ khí nghiêm túc, nói với Thạch Mật: “Tông chủ, một người đã chết, thật sự quan trọng như vậy sao? Chẳng lẽ, so với người sống còn quan trọng hơn sao?”

Thạch Mật nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Ta cho rằng người cũng hiểu. Không phải người cũng từng nói muốn hy sinh hết cả chỉ để cứu lấy một người không thể cứu hay sao?”

Trong ánh mắt Tiểu Tiểu hiện lên một tia phiến muộn, chậm rãi nói: “Không sai. Ngày đó, chỉ cần hắn còn một tia sống sót, ta nhất định sẽ không bao giờ buông tay. Nhưng mà, dù vậy, ta cũng không muốn chỉ vì cứu hắn, mà tổn hại đến an nguy của người khác...”

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “... Tông chủ, ngày đó, ở Tê Vũ sơn trang, con trường sinh cổ kia là ta cố tình dẫm chết... So với việc làm người chết phục sinh, chẳng lẽ không nên cứu người còn sống trước hay sao?” Tiểu Tiểu chỉ vào Bì Tử và Quý Cữu ở một bên, nói, “Ta không thể nói là tông chủ đúng hay sai. Nhưng hôm nay, tông chủ hẳn tâm nhìn bọn họ vì ngài mà hy sinh mạng sống sao? Chết ở đây, trong đám cháy này, ngài thật sự sẽ không hối hận sao?”

Tim Thạch Mật hơi hơi đập mạnh và loạn nhịp. Nàng nhìn Bì Tử, lại nhìn Quý Cữu hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh, trầm mặc không nói.

Chính vào lúc này, lúc trước mang người bị thương ra khỏi đám cháy là Ba Kích Thiên vòng trở lại. Hắn nhìn đám người Tiểu Tiểu còn đang đứng trong đám lửa, nhíu mày, “Thế lửa càng lúc càng lớn, không thể ở lại...” Hắn nói xong, kéo Quý Cữu từ trên đất lên, đỡ hắn bước nhanh ra ngoài.

Thạch Mật sững sờ tại chỗ, Ba Kích thiên cũng từng nói... Y giả, chỉ có thể cứu người sống...

Nàng không khỏi rơi lệ. Lệ quang rơi xuống hóa diễm, đủ loại chuyện cũ, hiện lên trong lòng. Cái người tự nguyện dùng thân châm khai huyết, thương tổn đến chính bản thân kia, không phải cũng chỉ vì một mục đích này thôi sao? “Cứu người sống”...

Thạch Mật ổn định tinh thần, thắm hít sâu một hơi, vươn tay, ôm lấy Bì Tử, nói: “Chúng ta rời khỏi nơi này...”

Bì Tử kinh hãi, sau đó lập tức mang theo lệ quang, nở nụ cười.

Thạch Mật lại không hề do dự, bước nhanh ra phía ngoài.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời. Nàng lau bụi bặm bám trên mặt, nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Mọi người vội vàng rời khỏi đám cháy, chỉ chốc lát sau, đã thấy bình mã liền gia cùng một đám nhân sĩ vô lâm đi tới tiếp ứng.

Thương thế trên người Liêm Chiêu không nhẹ, nhưng nhìn thấy mọi người đều bình an thoát hiểm, trên mặt liền hiện lên ý cười ôn hòa, giống như quên hết đau đớn. Hắn xoay người xuống ngựa, liền nhìn thấy Liêm Doanh đang được gia tướng nâng đỡ, lập tức bước nhanh đến trước mặt, thân thiết nói: “Cô cô, người không sao chứ?”

Liêm Doanh lắc đầu, “Ta không sao, chỉ là ‘Sao Nam Đầu Diên Thọ’ và ‘Thần thương Lịch Tuyền’ đều đã rơi vào tay Thần Tiêu... Đáng giận...”

Liêm Chiêu nghe vậy, nói: “Bình an vô sự mới là quan trọng nhất. Chuyện Cửu Hoàng, để từ từ nói sau.”

Liêm Doanh nhìn hắn, muốn nói lại thôi cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Nếu không có Tả Tiểu Tiêu, mạng ta chỉ sợ đã mất trong đám cháy... Con thay ta nói lời cảm ơn...”

Nói xong, Liêm Doanh được gia tướng nâng đỡ, lên ngựa.

Liêm Chiêu nhìn nàng rời đi, tiện đà bước tới, ở trong đám người tìm kiếm hình bóng Tiểu Tiêu. Đợi đến lúc tìm được nàng, ý cười của hắn liền vô pháp kìm chế.

Tóc của nàng bị lửa đốt cháy, hơi hơi vênh lên. Quần áo trên người cũng bị tàn phá không chịu nổi. Trên mặt dính đầy bụi bẩn. Tư thái chật vật như vậy, lại không hề ảnh hưởng đến ý cười rạng rỡ của nàng. Lúc nàng nhìn thấy hắn, liền cười như vậy, vô cùng ngây thơ.

“Ta nghe lời huynh, tìm được cô cô.” Tiểu Tiêu cười, nói.

Liêm Chiêu gật gật đầu, “Cảm ơn...”

Tiểu Tiêu dùng tay áo lau bụi bẩn trên mặt, tiến lên vài bước, do dự mở miệng: “Huynh thắng?”

Liêm Chiêu nhìn nàng, nâng tay, giúp nàng lau đi bụi bẩn trên mặt, nói: “Ta thấy trong rừng có cháy, liền cùng sư thúc của nàng hòa giải, cùng nhau tiến vào rừng cứu người.” Hắn cười cười, “Ta nợ nàng ba mươi ba lượng, chỉ sợ phải chậm một chút mới trả lại cho nàng được...”

“Ba mươi ba lượng?” Tiểu Tiêu có chút không hiểu, nhưng lập tức liền nghĩ ra. Lúc đó, nàng đặt cược ba mươi ba văn tiền, cược Liêm Chiêu có thể chiến thắng Ôn Túc. Khi ấy, Liêm Chiêu cười nói muốn hoàn trả gấp ngàn lần. Cho nên, là ba mươi ba lượng bạc a...

Tiểu Tiêu không khỏi bật cười. Mỗi câu hắn nói, đều không phải tùy tiện nói ra. Mỗi một lời hứa hẹn, đều sẽ thực hiện. Ở chung càng lâu, lại càng phát hiện hắn tốt đẹp. Hôm nay, hắn và Ôn Túc tranh đấu, lại dùng hòa giải để chấm dứt. Cho dù nguyên nhân trong đó là gì, có lẽ, đây chính là kết cục tốt nhất.

“Chúng ta trở về đi.” Liêm Chiêu kéo nàng, nói.

Tiểu Tiêu cười, gật đầu.

.....

Một phen hỗn loạn trong rừng trúc, sau khi mọi người rời khỏi đó, đều đi về phía Thần Nông thế gia. Lúc Tiểu Tiêu và Liêm Chiêu đuổi tới, đã thấy không khí bên trong đại đường Thần Nông thế gia vô cùng quỷ dị, có chút sát khí lạnh lẽo lộ ra.

Chỉ thấy, một đám người bị thương được an trí trong đại đường, đệ tử của Thần Nông thế gia chia ra làm hai phái, đang chần giữ lẫn nhau. Mà những nhân sĩ giang hồ còn lại, lại đang cùng binh sĩ Liêm gia giằng co.

Những người này vốn có lập trường bất đồng, trước trận chiến trong rừng hoàng trúc kia, đều đứng ở thế đối địch, không thể cùng tồn tại. Mới vừa rồi, tạm thời ngưng chiến, là căn cứ vào mục đích cứu giúp đồng bạn. Mà hiện thời, sau khi bình tĩnh lại, tất cả những mâu thuẫn trong đó lại bắt đầu kịch liệt phát ra.

Tiểu Tiêu sợ hãi ngẩng đầu, nhìn Liêm Chiêu.

Thần sắc Liêm Chiêu mỗi một, khi nhìn thấy thế cục như vậy, chau mày, đang định tiến lên, cũng không ngờ có một cơn đau kịch liệt lan khắp toàn thân. Vết đao trên vai trái, độc châm trên tay phải, hai thương thế này giao với nhau, thôi thúc nội tức rối loạn, trong lúc nhất thời, đoạt lấy toàn bộ khí lực của hắn.

Tiểu Tiêu chỉ thấy cả người hắn vô lực ngã xuống. Nàng kinh hô một tiếng, vươn tay ôm lấy hắn. Lúc này mới phát giác, toàn thân hắn nóng như lửa, máu tươi trên vai trái thấm qua quần áo, nhuộm đỏ lồng ngực. Hô hấp của hắn hỗn loạn, giữa mi mày hiện lên một tia hắc khí, hiển nhiên là độc trên cánh tay đã lan khắp toàn thân.

“Liêm Chiêu!” Tiểu Tiêu nóng nảy, trong thanh âm tràn ngập hoảng sợ.

Liêm Chiêu vô lực thở hỗn hển, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Ta không sao...”

Tiểu Tiêu tay chân luống cuống ôm lấy hắn vào trong ngực, nỗi lòng rối loạn.

Liêm Chiêu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, mở miệng, nói: “Ta thật sự không có việc gì...” Hắn đang nói chuyện, suy nghĩ đột nhiên ngừng lại, nặng nề

ngủ.

Binh lính Liêm gia thấy thế, càng thêm tức giận. Mâu thuẫn trong đại đường trở nên hết sức căng thẳng.

“Liêm Chiêu...” Tiểu Tiểu khẩn trương gọi mấy tiếng, cũng không thấy hần tỉnh lại. Bên tai tràn đầy tiếng người ồn ào náo động, nhiều loạn lòng nàng.

Lúc này, Ba Kích Thiên mở miệng, cao giọng nói: “Chư vị, hiện tại không phải là thời điểm để tranh cãi. Người bị thương quan trọng hơn, trước tiên để ta phái đệ tử tiến hành chẩn trị đã...”

“Ba trưởng lão, chẳng lẽ ngươi còn muốn cứu đám chó săn triều đình thông đồng làm bậy với Thần Tiêu phái này sao?” Trong đám trưởng lão của Thần Nông, có người mở miệng, “Còn cả đám người Thạch Mật, chính là phản đồ của Thần Nông ta, không biết nhân nghĩa. Nếu cứu bọn họ, chính là vi phạm đạo nghĩa thiên hạ! Bồi nhọ thanh danh của Thần Nông ta!”

Ba Kích Thiên khẽ nhíu mày, thờ dãi.

Liêm Gia cùng Thần Tiêu kết minh, trước đây cùng nhau đối phó với Thần Nông thế gia. Cho dù lúc này Thần Nông không ra tay cứu giúp, cũng không có gì đáng trách. Nhưng mà...

Tiểu Tiểu cúi đầu, nhìn Liêm Chiêu trong lòng, ngực không khỏi nổi lên tức giận. Rõ ràng Liêm Chiêu không hề muốn đối phó với Thần Nông, hắn đưa cho nàng chìa khóa tù ngục, giúp bọn họ đào tẩu a! Thị phi đúng sai, căn bản không thể chỉ nhìn bề ngoài mà phán đoán đơn giản như vậy. Hiện tại, không có người nào so với nàng rõ ràng hơn, những người trước mặt này, không có ai tội ác tày trời. Nhưng mà, chỉ vì những ân oán không hiểu rõ này, Liêm Chiêu có gì sơ xuất, nàng càng không thể chấp nhận!

Nàng dựa vào một tia không cam lòng trong tâm kia, đứng lên khỏi mặt đất, vươn tay, lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài. Nàng nâng tay, cất cao giọng nói: “Xích Viêm Lệnh của Thần Nông ở đây!”

Mọi người nghe vậy, ào ào quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cầm chặt lệnh bài, nói: “Hề thấy lệnh bài, đệ tử Thần Nông đều phải tuân thủ hiệu lệnh, ra tay cứu người.” Trong thanh âm của nàng, có một tia mát mẻ, “Chỉ tiếc, Thần Nông hôm nay, sợ là ngay cả khối lệnh bài này cũng không nhận đi...”

“Ta cô nương...” Ba Kích Thiên nhìn khối lệnh bài kia, nổi lòng phức tạp.

“Trước đây, ta nghe nói Thần Nông đóng cửa không tiến hành chữa bệnh nữa, trong lòng vẫn luôn không tin. Sau đó, gặp được Ba trưởng lão, càng làm cho ta cảm thấy mấy lời đồn trên phố này đúng là làm thái quá lên. Không ngờ, ngày này giờ này, thật thực cho ta nhìn rõ, Thần Nông thế gia ngay cả thị phi cũng không phân biệt được, thấy chết không cứu.” Tiểu Tiểu xoay ngược bàn tay, ngón tay buông lỏng, mặc cho lệnh bài kia rơi xuống, phát ra tiếng vang đột ngột.

“Ta cô nương, chúng ta niệm tình ngươi có ân với Thần Nông, nhiều lần nhân nhượng, lấy lễ đối đãi. Ngươi đừng có được một tắc lại tiến thêm một thước, hạ nhục thanh danh Thần Nông ta!” Vân Hoa trưởng lão của Thần Nông bước lên một bước, giận dữ nói.

“Ta hạ nhục thanh danh của Thần Nông các ngài?” Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, “Quả thực chê cười!” Nàng nhìn quanh bốn phía, nói, “Từ xưa đến nay, tranh chấp giang hồ, luôn nói là quang minh chính đại, công bằng liêm chính. Mà hiện thời, phương pháp giằng chiến thắng của Thần Nông thế gia lại là thấy chết không cứu. Chẳng lẽ không tính là ti bỉ? Lúc trước, khi chư vị bị nhốt trong rừng trúc, bị người ta phóng hỏa, nếu không phải nhờ binh mã Liêm gia hòa giải đình chiến, ai có thể vào rừng cứu giúp chư vị khỏi nguy nan? Kê chân chính bồi nhọ thanh danh Thần Nông, hắn là chính bản thân các vị đi!”

Vân Hoa bị lời nói này của nàng làm cho á khẩu không trả lời được. Ba Kích Thiên lại hơi hơi nở nụ cười.

Tiểu Tiểu lại quay đầu, nhìn mọi người đang giằng co không dứt, nói: “Hiện thời, Thần Tiêu phái đoạt mất thần khí, sát hại minh hữu, rõ ràng là có âm mưu. Chư vị ở đây đều là người bị hại. Cứu Hoàng thân khi liên lụy sâu rộng, nếu để Thần Tiêu chiếm được, thiên hạ tất loạn, đến lúc đó, ai có thể bảo vệ mình? Chư vị ở trong này tranh chấp, chính mình không hề được lợi, nhưng lại cho Thần Tiêu cơ hội. Đạo lý này, các vị tiền bối võ lâm, không có khả năng không biết chứ?”

Nàng lại quay đầu, nhìn Liêm Doanh, “Thần Tiêu Liêm gia là trung lương triều đình, nếu bởi vì vậy mà bị Thần Tiêu phái áp cho cái tội phản nghịch, càng là bị ai của Đại Tổng. Liêm công tử không phải là hiểu được điểm này, mới cùng nhân sĩ giang hồ hòa giải hay sao?”

Mí mày Liêm Doanh hơi động, quay đầu nhìn Liêm Chiêu vì bị thương nặng mà hôn mê. Nhíu mày, đau khổ suy nghĩ một lát, nói: “Thần Tiêu Liêm gia vốn không hề có ý tham gia vào tranh chấp giang hồ. Tất cả ân oán, đều do Thần Tiêu gây khó dễ. Bằng hữu giang hồ ở đây, chỉ cần không đối địch với triều đình, tội trạng ngày xưa, Liêm gia có thể bỏ qua.”

Nàng nói xong, trong vòng đại đường có một khắc trầm mặc ngán ngùi.

“Đông Hải ta đã cùng Liêm gia hòa giải. Trận tranh đấu hôm nay, Đông Hải tuyệt đối không tham dự.” Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên, đánh vỡ một khắc yên lặng kia.

Tiểu Tiểu đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Ôn Túc khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cục diện trong đại đường.

Dù thế nào Tiểu Tiểu cũng không ngờ được, người đầu tiên nói sẽ buông tha cho việc này lại là Ôn Túc. Không biết vì sao, Tiểu Tiểu cảm thấy hắn có chút khác thường. Cái loại tư thái lạnh lùng ngạo nghễ này, thế nhưng lại mang theo một loại cảm giác tiêu sái vô cùng trác tuyệt. Xa lạ như thế, lại vô cùng quen thuộc, phảng phất giống như ngày đó, lần đầu tiên, phía trên Trường Giang, nàng gặp được hắn vậy.

Phát hiện ánh mắt nàng, Ôn Túc liếc mắt nhìn nàng một cái, cười yếu ớt gật đầu.

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Tiểu đột nhiên có chút cảm động.

“Nam Hải ta đã cùng Đông Hải kết minh, tất nhiên cũng sẽ cùng minh hữu tiến thoái.” Lạc Nguyên Thanh cũng mở miệng, nói.

Hạ Lan Kỳ Phong thấy thế, nở nụ cười, nói: “Người trong ‘khúc phường’ của ta đều vì đối phó với Thần Tiêu phái mới ra tay, căn bản không hề có ý định tranh chấp với triều đình.”

Tiểu Tiểu nghe thấy mấy câu này, mừng thầm trong lòng. Nàng nhìn về phía Ngân Kiều, ánh mắt lóe sáng chờ mong.

Ánh nhìn của Ngân Kiều và nàng giao nhau, hắn hung hăng trừng nàng một cái, nói: “Cũng thế! Hôm nay nể mặt mũi xú nha đầu nhà ngươi, ‘Tụ Phong trại’ ta cũng không tham gia vào cái vũng nước bẩn này!”

Lí Ti bên cạnh nghe vậy, cũng nói: “Ai nha, mọi người đều nói như vậy, ta cũng chỉ có thể dừng tay thôi.”

Tiểu Tiểu không khỏi nở nụ cười, quay đầu nhìn mọi người trong Thần Nông thế gia.

Vài vị trưởng lão quay mặt nhìn nhau, không trả lời.

Ba Kích Thiên lại mang theo ý cười, đi tới vài bước, xoay người nhặt Xích Viêm Lệnh trên đất lên, đưa trả lại cho Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng tiếp nhận, nắm trong lòng bàn tay.

“Hôm nay, nếu không nhờ Tà cô nương xâm nhập rừng trúc, mạng chúng ta đã sớm mất dưới rừng lửa. Phần ân tình này, Thần Nông nhất định ghi nhớ trong tâm.” Ba Kích Thiên cười hiền lành, “Xích Viêm Lệnh chính là tín vật của Thần Nông, nhất định không có đạo lý không tuân theo. Hôm nay, người ở đây, chẳng phân biệt bằng hữu, ta đều sẽ dùng hết sức cứu trợ.”

Tiểu Tiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm quyền, “Đa tạ trưởng lão.”

Ba Kích Thiên lắc đầu, “Là ta phải đa tạ cô nương mới đúng.”

Tiểu Tiểu nắm chặt Xích Viêm Lệnh trong tay, hiểu ra được một chuyện, lại không thể nói rõ ra nó rốt cục là cái gì. Chỉ là, nàng thật sự cảm thấy thoải mái. Giống như là tất cả bụi bặm đều bay biến, từ nay về sau, sẽ không còn cái gì, có thể khiến nàng lo lắng phiền não nữa.

Nàng xoay người, đi tới bên người Liêm Chiêu, nhẹ nhàng xoa trán hắn. Vui sướng trong lòng, nhिêm lên khuôn mặt. Lại nói tiếp, đây là lấy việc công ra làm việc tư a...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Vô sự tự thành

Sau đó mấy người của Thần Nông thế gia đều bận rộn không ngừng. Người bị thương được an trí thích đáng. Binh mã Liêm gia và đại đa số nhân sĩ giang hồ đều rời khỏi Thần Nông thế gia, ra phía phụ cận đóng quân.

Mọi người bắt đầu thương nghị chuyện đối phó với Thần Tiêu phái. Tất cả đều vô cùng ngay ngắn có trật tự, những ân oán từng có cũng tạm thời bị lãng quên.

Tiểu Tiểu thần thanh khí爽 đứng trong phòng luyện thuốc của Thần Nông đun dược, chỉ cảm thấy bản thân dùng việc công làm chuyện tư, thật sự không chỉ một lần. Nàng quạt quạt cây quạt trong tay, còn thiếu chút nữa là hát ra một tiểu khúc.

Lúc này, một đệ tử của Thần Nông, nâng một túi mơ đã phơi khô, đi đến. Nhìn thấy nàng ở đó, liền mang theo ý cười, gọi một tiếng, “Tà nữ hiệp”.

Từ cái ngày nàng “Lấy việc công làm chuyện tư đó”, mọi người cứ nhìn thấy nàng, đều sẽ cung kính gọi một tiếng “Nữ hiệp”. Mặc dù Tiểu Tiểu không có thói quen này, nhưng lại không biết giải thích như thế nào, chỉ đành ngây ngô cười cười đáp ứng, hiện tại cũng đã tập thành thói quen. Nàng gật gật đầu, ánh mắt vẫn dừng lại trên cái sàng đựng mơ khô kia. Chưa xót trong trí nhớ, khiến nàng không khỏi nuốt nuốt nước miếng. Mơ khô của sư phụ, đã

roi trong nước biển, giờ phút này, chỉ có thể nhớ lại...

Đệ tử thấy thế, nói: “Mấy ngày gần đây nắng nóng, trưởng lão phân phó phải bỏ thêm mơ khô trong cháo, để tăng cảm giác thèm ăn của người bị thương. Tả nữ hiệp muốn lấy một chút sao?”

Tiểu Tiểu gật đầu như giả vờ.

Đệ tử kia lúc này lấy giấy dầu ra, giúp nàng gói lại một bao.

Tiểu Tiểu nhận lấy mơ khô, đang định ăn, lại có người đi đến. Đệ tử Thần Nông kia nhìn thấy người tới, cung kính lên tiếng tiếp đón, nói: “Ôn đảo chủ.”

Ôn đảo chủ? Nghe thấy xưng hô như thế, nàng liền phát hoảng, đột ngột quay đầu, đã thấy Ôn Túc đứng ngay ở cửa.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không biết nên nói chuyện với Ôn Túc như thế nào. Nàng mở miệng, sợ hãi gọi một tiếng: “Sư thúc.”

Ôn Túc đi vào trong phòng luyện thuốc, nói: “Giúp hẩn sắc thuốc?”

Tiểu Tiểu tự nhiên hiểu được người hẩn đang nói đến ai. Nàng gật gật đầu, xem như trả lời.

Đệ tử Thần Nông kia buông mơ khô xuống, thoáng sửa sang lại một chút, liền rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Ôn Túc và Tiểu Tiểu, không khí có chút xấu hổ.

Tiểu Tiểu thấy không khí nặng nề, liền mở miệng thay đổi đề tài, “Ách, sư thúc tới lấy được?”

Ôn Túc lắc đầu, “Ta tới tìm người.” Hẩn nói xong, lấy từ trong lòng ra một thứ gì đó, đưa cho Tiểu Tiểu.

Đó là lệnh bài được điêu khắc từ một khối san hô, trên lệnh bài khắc hai chữ triện nhỏ. Tiểu Tiểu nhìn kỹ hai chữ kia: Tứ Hải.

Tiểu Tiểu nhận lấy lệnh bài, có chút không hiểu, “Đây là...”

“Đông Hải hiện đã kết minh với Nam Hải. Đây chính là tín vật của hai bên, ‘Tứ Hải Lệnh’. Người đối với ta có ân cứu mạng, lệnh bài này giao cho người, sau này có lẽ sẽ có tác dụng.” Ngữ khí của Ôn Túc rất ôn hòa, nói như vậy.

Tiểu Tiểu nhìn lệnh bài, tiện đà bất an ngẩng đầu, “Ta...”

“Người quy thuận triều đình là đúng... Hiện tại, ta cũng đã được đề cử là đảo chủ tân nhiệm của Đông Hải. Sau này cũng sẽ cố gắng hợp tác với triều đình, lập công chuộc tội, bảo toàn cho môn hạ và đệ tử.” Khi Ôn Túc nói chuyện, có một tia ý cười bất đắc dĩ, “Thế sự vô thường, mọi chuyện trước đây, cuối cùng đã qua.”

Tiểu Tiểu nghe thấy những lời này, trầm mặc một lát, cười mở miệng: “Sư thúc, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài...”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị Ôn Túc cắt ngang, “Lời này khi cáo biệt hãy nói. Ta còn chưa có đi đâu.”

Cái loại ngữ điệu lạnh băng quen thuộc này, lại khiến Tiểu Tiểu cao hứng từ tận đáy lòng.

Ôn Túc thấy nàng ngây ngô cười, nhũn mảy, nói: “Lúc sắc thuốc, không được phân tâm. Thật sự là một chút tiến bộ cũng không có...” Hẩn nói xong, thở dài, xoay người rời đi.

Tiểu Tiểu vẫn cười như cũ, vui sướng trong lòng lại rõ ràng đến thế. Nàng sắc thuốc xong, chất lấy nước, lúc bung thuốc đến trước phòng Liêm Chiêu, ý cười vẫn dừng lại trên khóe môi như cũ.

Liêm Chiêu đang ngồi trước bàn, bên cạnh có hai gia tướng đang đứng, mấy người đó đang thương thảo gì đó.

Tiểu Tiểu bung thuốc, đang không biết có nên đi vào hay không. Hai gia tướng kia lại chú ý thấy nàng, chấp tay hành lễ, nói: “Thiếu phu nhân.”

Tiểu Tiểu cả kinh, xấu hổ cười cười.

Gia tướng hàn huyên vài câu, liền lui ra ngoài.

Lúc này Tiểu Tiểu mới cất bước vào nhà, đặt bát thuốc xuống, nói với Liêm Chiêu: “Ta không quấy rầy mấy huynh chứ?”

Liêm Chiêu nở nụ cười, “Đã gọi nàng một tiếng ‘Thiếu phu nhân’, vậy thì có cái gì nàng không thể nghe chứ?”

Tiểu Tiểu nghe thấy câu đó, chớp chớp mắt: “Đại thiếu gia, miệng lưỡi trơn tru không thích hợp với ngài...”

Liêm Chiêu cũng không giận, lại càng không phản bác. Hẩn bung chén thuốc kia lên, mang theo ý cười, chậm rãi uống.

Tiểu Tiểu ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn hẩn uống thuốc. Tiện đà nghĩ đến cái gì, nàng lấy bao mơ khô trong lòng ra, cầm lấy một quả, bỏ vào miệng.

Lập tức, nàng rung rung cúi đầu, ngón tay cào lên mặt bàn.

Chua! Đù chua! So với chua xót trong trí nhớ, mơ khô này còn hơn gấp trăm ngàn lần. Không hổ là được phẩm của Thần Nông, căn bản không thể dùng làm đồ ăn vật a!

Hành động này của nàng, khiến Liêm Chiêu rất không hiểu, “Sao vậy?”

Tiểu Tiểu lệ nóng doanh tròn, cầm lấy mơ khô trong tay đẩy tới.

Liêm Chiêu nghĩ nghĩ, cầm một quả, cắn một miếng nhỏ. Sau đó, hẩn che miệng, nhú mày thật sâu.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, vẻ mặt vui sướng nhìn người gặp họa.

Liêm Chiêu liếc nhìn nàng một cái, rót hai chén nước, đưa một chén cho Tiểu Tiểu. Hẩn bụng chiếc còn lại lên, uống nước.

Tiểu Tiểu làm vẻ mặt vô tội, nói: “Đừng có trách ta a. Tuy rằng khó ăn, nhưng cũng không phải độc được gì mà, nga?”

Liêm Chiêu ngược mắt, nở nụ cười, “Cũng không phải quá khó ăn a. Ít nhất khi uống nước vào, thấy ngọt.”

Tiểu Tiểu có chút không hiểu, nàng bụng chén nước nên, nhẹ nhàng uống một ngụm. Vốn nước không hề có vị gì, mơ khô cũng chua xót, nhưng lại có vị ngọt nhẹ nhàng hiện lên.

Trong chớp mắt đó, nàng đột nhiên hiểu ra, lý do sự phụ thích ăn mơ khô này. Trải qua chua xót cùng kham khổ, mới có thể hiểu được ngọt lành. Khó tận cam lai, bốn chữ này, chính là đáp án cuối cùng.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, hai tay ôm chén, chậm rãi uống.

Liêm Chiêu cũng cười, uống nước trong chén.

Lúc này, có người gõ cửa.

Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy Quý Cữu và Bì Tử đứng ở cửa, có chút khiếp ý.

“Hai vị có chuyện gì sao?” Liêm Chiêu mở miệng, hỏi.

Quý Cữu và Bì Tử đi lên, chấp tay nói: “Tả nữ hiệp, Liêm công tử.”

Tiểu Tiểu nghe được ba chữ Tả nữ hiệp kia, chỉ cảm thấy cả người không khỏe.

Quý Cữu và Bì Tử nhìn nhau, đột nhiên quý xuống, trăm miệng một lời nói: “Tả nữ hiệp, chúng ta phụng mệnh tông chủ, từ nay về sau sẽ đi theo bên người ngài.”

Tiểu Tiểu sững sốt, không hiểu chút nào.

Bì Tử ngược mắt, nhìn nàng, nói: “Nữ hiệp có ân cứu mạng với chúng ta. Nếu không phải nhờ nữ hiệp trọng nghĩa nói thẳng, Thần Nông tuyệt đối không thể tha cho tính mạng của tông chủ và chúng ta. Tông chủ có lệnh, từ nay về sau, hai người chúng ta sẽ phụng dưỡng bên người nữ hiệp, trả lại ân đức.”

Tiểu Tiểu kinh hãi, nói: “Ta? Lúc đó ta...” Tiểu Tiểu rồi rầm thật lâu, cuối cùng vẫn không có cách nào nói ra câu “Lúc đó ta thực sự chỉ nghĩ muốn cứu Liêm Chiêu thôi”.

Quý Cữu nói: “Tả nữ hiệp. Tông chủ hiện tại đang ở trên ‘Bách Thảo Lĩnh’ bế quan suy ngẫm. Tông chủ có lệnh này, là muốn mượn lực của nữ hiệp, bảo toàn tính mạng cho hai người chúng ta. Chúng ta không hề có ý phụng dưỡng hai chủ, lại càng không ngại việc chết. Nhưng hậu ý này của tông chủ, lại không dám cô phụ. Mong Tả nữ hiệp cố gắng tiếp nhận hai người chúng ta.”

Tiểu Tiểu nhìn Bì Tử và Quý Cữu quỳ dưới đất không chịu đứng dậy, lại quay đầu nhìn Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu làm vẻ mặt lực bất tòng tâm, dôi tâm mắt, tự mình uống nước.

Tiểu Tiểu hết chỗ nói rồi. Nàng cứng ngắc mở miệng, nói: “Ta đáp ứng là được, các người đứng lên đi.”

“Đa tạ Tả...” Bì Tử đứng dậy, nói, lại phát hiện không ổn, nói, “Đa tạ chủ nhân.”

Chủ nhân?! Tiểu Tiểu sợ ngây người, hơn nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Lúc này, một gã đệ tử của Thần Nông đi tới cửa, nói: “Liêm công tử, Tả nữ hiệp, trưởng lão của tộc phái mờ nhị vị đến đại đường, có việc cần thương lượng.”

Tiểu Tiểu nhờ thế mới lấy lại được tinh thần, đi theo Liêm Chiêu, hướng về phía đại đường.

.....

Bên trong đại đường, mọi người đã tề tựu đông đủ. Mọi người đều đang ở trong Thần Nông thế gia, cho nên liền tạm thời để Thần Nông chủ trì các hạng mục công việc.

Liêm Chiêu và Tiểu Tiểu vừa vào tới đại đường, ánh mắt mọi người liền chiếu thẳng đến.

“Liêm công tử, Tà cô nương.” Ba Kích Thiên ngồi trên đường thượng, cười mở miệng, “Mời ngồi.”

Đội hai người ngồi xuống, Ba Kích Thiên nói: “Đề nghị của Liêm công tử, ta đã thương nghị thỏa đáng rồi. Nếu Liêm công tử nguyện ý cung cấp manh mối về Cửu Hoàng thần khí, ta tự nhiên sẽ tin tưởng thành ý của Liêm công tử. Chuyện kết minh, cứ quyết định như vậy.”

Liêm Chiêu đứng dậy, ôm quyền: “Đa tạ.”

Tiểu Tiểu nhìn Liêm Chiêu, tâm sinh khâm phục. Hóa ra, chuyện hấn cùng gia tướng thương nghị, chính là cùng nhân sĩ giang hồ liên thủ đối phó với Thần Tiêu phái a. Cho đến ngày nay, đây thật sự là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Hạ Lan Kỳ Phong ngồi ở một bên mở miệng, nói: “Ta đã phân phó đệ tử khúc phường truy tìm tung tích của tiêm chủ Hi Viễn, ít ngày nữa sẽ có tin tức.” Hấn khẽ nhún mày, nói, “Sáng nay, đệ tử lại truyền đến một tin tức khác. Trong Anh Hùng Bảo phát sinh biến cố, Tam Anh đều đã chết oan uổng. Hiện thời, chức vị bảo chủ là do trưởng tử Ngụy Khải đoạt được. Hiện thời, Ngụy Khải nắm quyền, hiện đang gắng sức khuếch trương thế lực.”

“Ngụy Khải chính là người của Thần Tiêu phái. Biến cố trong Anh Hùng Bảo, tất có mờ ám trong đó.” Lí Ti mở miệng, nói, “Anh Hùng Bảo và Thái Bình thành vốn có hôn ước, nếu như hai nhà kết minh, chỉ sợ giang hồ đại loạn.”

“Không sai, thành chủ thành Thái Bình tuổi tác không lớn, chỉ sợ ứng phó không nổi.” Hạ Lan Kỳ Phong nói, “Việc cấp bách hiện giờ, chính là mau chóng chạy tới thành Thái Bình, ngăn cản đám hời của hai người này.”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, liền nhớ đến Thạch Nhạc Nhi có bề ngoài động lòng người nhưng tâm cơ thâm trầm kia. Chỉ bằng luận điệu “Công tử Ngụy Gia đều là kẻ bất lương” kia của Thạch Nhạc Nhi. Ngụy Khải muốn cưới nàng, căn bản khó như lên trời a. Người ở đây, đều coi thường Thạch Nhạc Nhi rồi... Ai...

Trong lúc nói chuyện, Hạ Lan Kỳ Phong đã đứng lên, nói: “Thật ra, ta nhờ trưởng lão Ba Kích Thiên triệu tập chư vị, còn có một chuyện khác, muốn thương nghị cùng các vị. Quân long không thể vô chủ. Nhân sĩ giang hồ chúng ta có thói quen tàn bạo, hiện thời cũng không ai chịu phục ai, hưởng hồ lân này lại hợp tác cùng Thần Tiêu Liêm gia, càng liên quan đến triều đình. Ân oán khúc mắc trong đó, cũng không cần ta nói thêm nữa. Hiện tại, phải tuyển ra một vị minh chủ...”

Tiểu Tiểu vừa nghe vừa gật đầu, không sai, trong những người này, có không ít người đã từng là tử địch với nhau. Hiện thời, có thể kết minh, là vì có chung một địch nhân. Muốn nói đến giao tình thực sự, vậy căn bản là không tồn tại a.

“... Người được chọn làm minh chủ, võ công chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất, là nói chuyện có phân lượng, tất cả mọi người đều có thể nghe vào...” Hạ Lan Kỳ Phong nói.

“Hạ Lan, người đang mơ mộng hão huyền hả?” Ngân Kiều vắt chân bắt chéo, nói, “Cho dù là cái lão gia tử võ công cái thế của ‘Phá Phong Lưu’ kia, những lời nói ra, cũng không phải đều xuôi tai. Ở cái chỗ này, ai có năng lực này?”

Hạ Lan Kỳ Phong nhìn Ba Kích Thiên trên đường thượng, giao hoạt cười, nói: “Vậy mà ta lại có được người để chọn rồi, vừa có lập trường công chính liêm minh, lại còn có năng lực khiến mọi người nể mặt ba phần...”

“Có người như thế?” Ngân Kiều đứng dậy, “Vậy người nói ra cho ta nghe một chút, xem ta có phục hấn hay không.”

Hạ Lan Kỳ Phong cười cười, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng, nói, “Nàng chính là người giang hồ xưng là ‘Đàn tam huyền nữ hiệp’, cao đồ của Quý Sư Hàn Khanh, Tà Tiểu Tiểu.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Ngân Kiều, mà tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Tiểu Tiểu lại càng cứng ngắc hoàn toàn, hơn nửa ngày cũng không thể phản ứng lại.

Hạ Lan Kỳ Phong cười vô cùng giao hoạt, “Nếu như ở đây có người nào không phục, cũng có thể hướng nàng khiếu chiến.”

Liêm Chiêu nhìn Tiểu Tiểu, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Ôn Túc sờ sờ cái trán, từ chối cho ý kiến.

Lạc Nguyên Thanh hoàn toàn không nói gì.

Lí Ti nở nụ cười, hứng trí nhìn phản ứng của Ngân Kiều.

Ngân Kiều đã ngây ngẩn cả người, định phản bác, lời nói lại nghẹn ở cổ, chậm chạp không nói nên lời.

Ba Kích Thiên ngồi trên đường thượng, khen ngợi nhìn Tiểu Tiểu, hơi hơi gật đầu.

Tiểu Tiểu xấu hổ vạn phần, đứng dậy, nói: “Ta...”

Nàng còn chưa nói xong, Giang Thành đã mỉm cười đi đến, ôm quyền nói: “Tà cô nương rất xứng đáng, tại đây, Giang Thành xin chúc mừng.”

Tiểu Tiểu càng cương, “Ta...”

Lúc này, Quý Cửu và Bì Tử luôn đứng phía sau đã đi tới trước mặt nàng, quý một gối, cùng kêu lên, nói: “Chúc mừng minh chủ.”

“Ta...” Tiểu Tiểu không biết nên nói gì.

Hạ Lan Kỳ Phong thanh thanh cổ họng, nói: “Xem ra mọi người đều không có dị nghị gì. Tà minh chủ, xin mời ngồi.”

Tiểu Tiểu không hiểu gì cả, bị đẩy lên đường thượng đứng trước một chiếc ghế. Chỉ thấy ghế kia dùng thanh đồng* (Đồng đen) chế thành, không hề có hoa văn nào, lộ ra một loại cảm giác khác biệt trầm hậu uy nghiêm.

Lúc Tiểu Tiểu ngồi lên chiếc ghế kia, chỉ cảm thấy mông như bị ngàn kim châm đốt, lo lắng bất an. Dưới đường, một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Nàng nhìn rồi lại nhìn, suy nghĩ mãi, rốt cục cũng hiểu ra được một đạo lý. Hóa ra, muốn làm minh chủ võ lâm, không cần dựa vào võ công hay trí tuệ, mấu chốt, là... Dựa vào quan hệ.

.....

Editor: Sốc không! Sốc không! Không sốc thì cứ cố gắng giả vờ nhé! Không ta rất ngại vì đã đưa tin trước á!!! >.

~~~~~ Hoan nghênh Thạch Nhạc Nhi phân cách tuyến ~~~~~

Cách xa Thần Nông thế gia ngàn dặm, trong thành Thái Bình, vẫn một mảnh yên tĩnh như trước.

Yên tĩnh như vậy, đúng thật ứng với cái câu nói trên giang hồ kia: Cho dù ngươi có hành vi phạm tội như thế nào, đắc tội với ai, chỉ cần có thể đi vào thành Thái Bình, liền có thể bảo toàn tính mệnh.

Trong Thái Bình thành có ruộng tốt ngàn khoảnh, cây ăn quả đầy đường, trăm súc trăm cầm, hoàn toàn có thể tự cung tự cấp. Ngoài thành, cũng có tường cao khe sâu, dãy núi chắn đường, nghiêm nhiên chính là một nơi dễ thủ khó công. Năm đó, Thái Bình thành đụng chạm tới tục danh của một vị công chúa, liền bị quân đội vây diệt. Giảng co nửa tháng, quân đội cũng chẳng thể tiến công vào thành, chỉ đành triệt binh. Sau này, việc này được truyền ra, càng khiến thế nhân tán tụng. Uy danh của Thái Bình thành càng ngày càng tăng. Nhưng hiện thời, Thạch lão thành chủ qua đời, cháu gái Thạch Nhạc Nhi mười ba tuổi lên kế nhiệm chức thành chủ. Một con nhóc còn chưa dứt sữa, làm sao có thể cai quản Thái Bình thành? Người trong giang hồ đã sớm tràn đầy nghi ngờ với việc này, nhưng dưới uy danh của Thái Bình thành, mọi người cũng không thể không cho vài phần mặt mũi.

Chỉ là, người trong thiên hạ, đều không biết tâm tư của Thạch Nhạc Nhi.

Ngụy Đình tất nhiên lại càng không biết.

Được Thạch Nhạc Nhi cứu, tiến vào Thái Bình thành, đã hơn nửa tháng. Tất cả đều thật yên tĩnh, yên tĩnh khiến hắn cảm thấy hoảng hốt, tưởng như mình chỉ vừa trải qua một cơn ác mộng. Nhưng khác với mộng, hắn hoàn toàn có thể cảm giác được, miệng vết thương trong lòng, vẫn còn rỉ máu, thật lâu cũng chưa khép lại.

Hắn tựa đầu vào cửa sổ, mặc cho ánh mặt trời làm mình hoa mắt.

Đột nhiên, cửa phòng bị hung hăng đá văng ra.

Hắn cũng không kinh ngạc, vẫn duy trì tư thế vốn có thậm chí còn không thèm quay đầu lại.

Vào cửa, là Thạch Nhạc Nhi, phía sau còn có hai huynh muội Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê theo cùng.

Trên người Thạch Nhạc Nhi treo đầy châu ngọc, hai tay chống nạnh, bước đến trước cửa sổ, nói: “Văn Hi ca ca...”

Ngụy Đình vẫn không để ý đến nàng, vẫn mờ mịt nhìn khoảng không như cũ.

“Ngụy Văn Hi!” Thạch Nhạc Nhi hét lớn một tiếng, “Thái Bình thành ta cho tới bây giờ chưa từng nuôi người chỉ biết ăn cơm trắng*. Nếu ngươi còn muốn ở trước cửa sổ đùa giỡn tính khí thiếu gia, thì đừng trách ta đuổi ngươi khỏi cửa!”

(* Ăn cơm trắng: Ý là chả làm gì chỉ biết ăn chơi)

Lúc này Ngự Đình mới quay đầu, nhìn nàng một cái. Sau đó mới đứng dậy, mở miệng nói: “Ngươi muốn ta làm cái gì?”

Thạch Nhạc nhi nhủ thầm, “Ngự Văn Hi, ngươi nên hiểu cho rõ, không phải ta muốn ngươi làm cái gì. Hừ... Chó nhà khóc tang chính là chó nhà khóc tang, một chút cũng không dùng được. Cứu ngươi còn không bằng cứu một con chó, ít nhất nó còn biết vẫy đuôi.”

Nghe thấy mấy câu này, phía sau nàng, hai huynh muội Nhạc gia liền lau một trận mồ hôi lạnh, vạn phần đồng tình nhìn Ngự Đình.

Nhưng về mặt Ngự Đình vẫn bình tĩnh, phảng phất giống như chưa từng nghe thấy gì.

“Ai... Tịch phu nhân cũng thật đáng thương, sinh được đứa con bất hiếu như vậy. Đừng nói là hưởng phúc, đáng thương cho nàng, một nữ tử đã không còn trẻ, còn phải thuê hoa nuôi sống ngươi.” Thạch Nhạc Nhi thường thức ngọc bội bên hông, nói như thế.

Ngự Đình đột nhiên ngước mắt, nói: “Ngươi nói cái gì?”

Thạch Nhạc Nhi thân nhiên trả lời, “Ta đã nói rồi mà, Thái Bình thành không nuôi người rảnh rỗi. Có thể giữ ngươi đến hôm nay, hoàn toàn là nhờ Tịch phu nhân thuê hoa gán nợ...”

“Gán nợ? Ta nợ ngươi cái gì?”

Thạch Nhạc nhi gầy gầy bàn tính hoàng kim của mình, nói: “Ta cứu ngươi từ Anh Hùng Bảo ra, thu lưu ngươi ở Thái Bình thành, tìm người giúp ngươi đá thông kinh mạch bị phong bế, giúp ngươi chữa thương... Tính toán sơ sơ, ít nhất cũng đáng ngàn lượng bạc trắng đi?”

Lời này vừa nói ra, huynh muội Nhạc gia đứng phía sau nàng lại tiếp tục lau một trận mồ hôi lạnh, càng thêm đồng tình nhìn Ngự Đình.

Ngự Đình không nói một câu, chạy ra khỏi cửa, trực tiếp đi đến trước phòng Tịch phu nhân. Hắn đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy Tịch phu nhân đang ngồi trên giường, vô cùng chuyên chú thuê hoa.

“Nương...” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ngự Đình chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên một trận chua xót.

Tịch phu nhân ngẩng đầu, lúc nhìn thấy hắn, mỉm cười, nói: “Văn Hi.”

Ngự Đình tiến lên vài bước, quỳ xuống, nói: “Nương, làm sao mà người...”

Tịch phu nhân cúi đầu hạ cằm, nói: “Chỉ là thuê hoa mà thôi, nương làm được mà.”

Ngự Đình quay đầu, nhìn Thạch Nhạc Nhi, “Rốt cục ngươi muốn ta làm cái gì?”

Thạch Nhạc Nhi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, đem bàn tính đặt lên bàn, hơi hơi gầy gầy, nói: “Thật đáng cười, ngươi có thể làm gì?” Trong giọng nói của nàng tràn đầy khinh miệt, “Cây ruộng trồng trọt, dệt vải thuê hoa, rèn sắt đốn củi... Ngươi có thể làm được cái gì? Ngoại trừ làm tam thiêu gia của Anh Hùng Bảo, ngươi còn có thể làm cái gì?”

Ngự Đình không trả lời được, không cam lòng trầm mặc.

Tịch phu nhân nghe vậy, buông khung thuê trên tay xuống, nói: “Nhạc Nhi, ta thuê hoa rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?”

Thạch Nhạc Nhi nhìn nàng một cái, nói: “Đủ.” Nàng lại nhìn Ngự Đình, “Ngươi cứ tiếp tục dựa vào nương ngươi nuôi dưỡng đi, không quá rầy.”

Nàng nói xong, đứng dậy chạy lấy người. Lúc này, một gã tôi tớ cuống quýt vội lại, nói: “Thành chủ, bảo chủ Anh Hùng Bảo là Ngự Khai đến, còn mang theo sính lễ. Hiện tại, người đã ở trong phòng khách.”

Thạch Nhạc Nhi nhủ thầm, “Ngự Anh Dương, tính toán thì cũng tới ngày nên đến rồi...”

Nàng nói xong, quay đầu, khí thế phi thường nhằm hướng phòng khách đi tới.

Tịch phu nhân liền khăn trương, nhanh chóng nắm chặt tay Ngự Đình, sắc mặt cũng tái nhợt không chịu nổi.

Ngự Đình trầm mặc một lát, an ủi nói: “Nương, không có việc gì...”

Hắn đứng dậy, định đuổi theo, lại bị Tịch phu nhân kéo lại.

Trong mắt Tịch phu nhân, lệ quang đã hiện, ngữ khí ai oán buồn thương “Văn Hi, đừng đi... Anh Hùng Bảo gì đó, nương đều không cần. Chỉ cần chúng ta bình an ở cùng nhau, so với cái gì cũng tốt hơn...”

Ngự Đình trầm mặc, hồi lâu, vẫn nói lỏng tay Tịch phu nhân ra. Hắn cười cười, nói: “Nương, xin cho con lại tùy hứng một lần...” Hắn nói xong, bước nhanh ra ngoài.

Tịch phu nhân nhìn hắn rời đi, tất cả không muốn đều giấu ở trong lòng, cuối cùng vẫn không ngăn cản.

.....

Bên trong phòng khách, Ngụy Khải thần nhiên uống trà trong chén.

Lúc Thạch Nhạc Nhi bước vào, cười vô cùng hồn nhiên, “Anh Dương ca ca!”

Ngụy Khải quay đầu, nhìn thấy nàng, cũng cười, “Nhạc Nhi, nhiều ngày không thấy, muội càng ngày càng đẹp a.”

Thạch Nhạc Nhi có chút e lệ, nói: “Anh Dương ca ca nói như vậy, Nhạc Nhi sẽ thẹn thùng.”

“Ha ha...”

Ý cười của hai người đều vô cùng trong suốt, nói chuyện thân thiện, nhưng cái không khí trong đó lại quý dị phi thường.

“Nhạc Nhi, thật ra, lần này ta đến, là muốn bàn chuyện hôn ước với muội.” Ngụy Khải hàn huyên nửa ngày, mới vào vấn đề.

Thạch Nhạc Nhi nghe vậy, uốn éo đầu, “Anh Dương ca ca thật đáng ghét, người ta còn chưa có cặp kê đâu!”

“A, ta chỉ muốn định việc này đã, miễn cho người khác thừa cơ chen vào...” Ngụy Đình cười cười, nói, “Đúng rồi, Nhạc Nhi, ta nghe nói, vài kẻ phản đồ của Anh Hùng Bảo đã trốn vào trong Thái Bình thành. Chuyện của Thái Bình thành, ta vốn không nên nhúng tay, nhưng mấy người này vô cùng hung ác. Ta sợ Nhạc Nhi muội nhìn đời chưa sâu, sẽ bị người xấu lừa gạt. Nếu bởi vậy mà có gì sơ xuất, ta làm sao có thể nhìn mặt lão thành chủ.”

Thạch Nhạc Nhi nghe được thâm ý trong lời hắn nói, mím môi cười, nói: “Anh Dương ca ca nói đùa rồi. Đến Thái Bình thành của ta làm khách, rõ ràng là Văn Hi ca ca và Tịch phu nhân a. Mọi người đều là người một nhà, sao lại là phản đồ chứ?”

Nghe thấy mấy câu này, thần sắc của Ngụy Khải khẽ biến.

Thạch Nhạc Nhi cười rất ngây thơ, nói: “Thật ra, chuyện của Anh Hùng Bảo, Nhạc Nhi cũng không muốn hiểu rõ. Nhưng mà, ta nghe gia gia nói, Văn Hi ca ca là người danh chính ngôn thuận được chọn cho vị trí bảo chủ. Cho tới nay, Tam Anh và dòng họ đều nhận định như vậy. Làm sao hắn có thể giết Tam Anh, trở thành phản đồ chứ? Anh Dương ca ca, Nhạc Nhi ngu dốt, không hiểu rõ lắm, chi bằng huynh hãy giải thích cho Nhạc Nhi hiểu nha?”

Ngụy Khải nở nụ cười, nói: “Nhạc Nhi, nhân tâm khó dò, trên đời này có rất nhiều thứ không giống với vẻ đơn giản bên ngoài của nó. Giải thích cũng vô dụng, nhìn kết quả không phải càng minh bạch hơn sao? Nhạc Nhi, người trong giang hồ, quan trọng nhất, chính là chọn đúng trận doanh, muội nói xem?”

Về mặt Thạch Nhạc Nhi mờ mịt, “Nhạc Nhi không hiểu lắm.”

Ngụy Khải mỉm cười, nói: “Rồi muội sẽ hiểu.” Hắn vươn tay, sờ sờ đầu Thạch Nhạc Nhi, “Hôm nay ta xin cáo từ trước đã. Chuyện hôn ước, Nhạc Nhi muội nên ngoan ngoãn lo lắng một chút đi.”

Thạch Nhạc Nhi cười gật đầu, “Àn.”

Nàng nhìn Ngụy Khải dẫn theo thuộc hạ rời đi, ý cười vốn có biến thành khinh thường trong nháy mắt, “Hừ, cưới ta? Nằm mơ!”

.....

Ngụy Khải đi đến bên ngoài phòng khách, liền nhìn thấy Ngụy Đình đứng ở nơi đó.

Lúc Ngụy Đình nhìn thấy hắn, liền cảm thấy máu huyết toàn thân sôi trào, kêu gào lên, không để cho hắn bình tĩnh.

Nhưng mà, Ngụy Khải lại chỉ mỉm cười, không hề để ý đến hắn.

Ngụy Đình liều mạng đè nén xúc động của bản thân, trong ánh mắt tràn ngập sát ý lẫn bi thống.

Ngụy Khải chậm rãi đến gần, ánh mắt đã sớm dời đi. Hắn giống như không có việc gì, đi qua bên người Ngụy Đình, thần nhiên cất bước.

Ngụy Đình ngây ngẩn cả người. Hắn luôn luôn cho rằng, Ngụy Khải nhất định sẽ truy đuổi hắn, dồn hắn vào chỗ chết. Nhưng mà, thái độ lúc này của Ngụy Khải lại lạnh nhạt như thế. Giống như trước mặt hắn, chỉ là một con kiến, một ngọn nến tàn, căn bản không đáng để hắn lãng phí tinh lực đối phó. Ngụy Đình cắn răng, đột nhiên xoay người, định đuổi theo. Lại nghe Thạch Nhạc Nhi đứng ở phía sau mở miệng cười, “Đuổi theo thì thế nào, người lấy cái gì để đấu với hắn a? Tam thiếu gia chỉ biết ăn cơm trắng?”

Toàn thân Ngụy Đình cứng đờ, không di chuyển nổi bước chân.

Thạch Nhạc Nhi đi đến bên người hắn, thờ dài, nói: “Ài, Văn Hi ca ca yên tâm, ta sẽ không gả cho Anh Dương ca ca. Cho nên, người cứ an tâm mà sống ở trong Thái Bình thành này đi. Nuôi thêm một con chó, ta cũng không để ý lắm đâu.”

Nàng nói xong, nhẹ nhàng rời đi.

Khi Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê nhìn thấy biểu cảm suy sụp của Ngụy Đình, hai người liền nhìn nhau, vịn phần đồng tình đi đến bên người hắn.

“Ngụy công tử a... Ta thấy, ngươi vẫn nên đi học một nghề nào đó đi.” Nhạc Hoài Khê thành khẩn nói, “Thật ra, ăn nhờ ở đậu, làm công trả nợ, cũng không phải quá khó.”

Nhạc Hoài Giang cũng hưởng ứng nói: “Đúng vậy đúng vậy, thành thói quen là tốt rồi. Cũng chỉ ngàn lượng bạc trắng, không tính là quá nhiều. Chúng ta còn nợ những ba ngàn lượng đó.”

Hai người thấy Ngụy Đình vẫn không phản ứng, chỉ đành ngừng lại đề tài, yên lặng rời đi.

Ngụy Đình ngơ ngác đứng thẳng hồi lâu, mới nặng nề nhấc chân, chậm chạp quay về phòng.

Đêm hôm đó, hắn ở trong phòng ngồi cả một đêm. Trong đầu, vô số hình ảnh hiện lên, không cho hắn một khắc an bình.

Ngoại trừ làm tam thiếu gia của Anh Hùng Bảo, ngươi còn có thể làm cái gì?

Cho tới tận bây giờ, hắn chưa từng để cái vị trí bảo chủ của Anh Hùng Bảo kia vào trong mắt. Nhưng mà, đến hôm nay, hắn rốt cục cũng hiểu được, rời khỏi Anh Hùng Bảo, hắn cái gì cũng không phải. Hắn đã từng khinh bỉ đủ thứ, hiện tại chúng lại trở nên trân quý như vậy. Tam Anh uống mạng, bị đoạt mất đủ thứ, từng câu từng chữ của Tịch phu nhân và Triệu Nhan đã nói, hiện tại, đều nặng nề đâm vào trong tâm linh của hắn. Hắn đã mất đi tất cả, chẳng lẽ, ngay cả phần tôn nghiêm và kiêu ngạo cuối cùng này cũng nhất định phải vứt bỏ sao?

Sắc trời dần sáng, nắng sớm nhân nhật chiếu lên trên người hắn. Hai mắt hắn cuối cùng cũng trút đi mờ mịt và suy sụp, chỉ còn lại ánh nhìn trong vắt sáng rọi hiện lên.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Thạch Nhạc Nhi vừa rời giường, mở cửa đã thấy Ngụy Đình đứng trước cửa.

Thạch Nhạc Nhi thoáng kinh ngạc, đang định mở miệng chê cười, lại nghe Ngụy Đình vô cùng nghiêm túc, nói: “Gả cho ta.”

Thạch Nhạc Nhi ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Ngụy Đình, không thể phản ứng.

“Gả cho ta, trợ ta đoạt lại Anh Hùng Bảo.” Lúc Ngụy Đình nói chuyện, ngữ khí thâm trầm, không hề lỏng lẻo nóng giống như dĩ vãng.

Thạch Nhạc Nhi đột nhiên nở nụ cười, “Được!” Nàng sáng khoái đáp, giống như đã sớm có chuẩn bị, “Tuy nhiên, ta có một điều kiện.” Nàng tạm dừng một lát, nói.

Ngụy Đình gật đầu, “Ngươi nói đi.”

Ánh mắt Thạch Nhạc Nhi vô cùng khôn khéo, “Chuẩn bị trước một phong hưu thư, sau khi trợ giúp ngươi kế vị, hôn ước lập tức giải trừ. Tuy nhiên, sản nghiệp dưới trướng của Anh Hùng Bảo, cùng lợi nhuận hàng năm, ta muốn lấy bảy thành.”

“Bảy thành...” Ngụy Đình nhíu đầu mày, nhưng sau đó lập tức đáp ứng, nói, “Thành giao.”

Thạch Nhạc Nhi vui vẻ nhướn lông mày lên, “Nói không không có căn cứ, viết giấy biên nhận làm chứng đi.”

Một lát sau, bên trong đại sảnh của Thái Bình thành tụ tập đầy người. Trước mặt mọi người trong thành, Ngụy Đình ký xuống tờ bằng chứng kia. Thạch Nhạc Nhi đem bằng chứng thu lại, phát phát tay, Nhạc Hoài Giang liền nâng một cây đao lên, chậm rãi đi tới.

Chuôi đao này dài chừng hai thước ba tấc, rộng khoảng ba tấc, chuôi làm từ hắc đàn. Toàn thân đao tản ra phong cách cổ xưa cứng cáp, không hề có chút trang sức sắc sỡ nào. Nhưng thân đao lại phát ra tính quanh bốn phía, lộ ra bá khí uy nghiêm.

Thạch Nhạc Nhi mở miệng, nói: “Chuôi đao này chính là một trong chín kiện ‘Cửu Hoàng’, ‘Võ Linh Bá Đao’ của Thái Bình thành ta. Vì muốn thể hiện thành ý, chuôi đao này xin giao lại cho Văn Hi ca ca. Ở đây còn có một quyển đao phổ, ngươi nên dốc lòng tu luyện, về sau đối chiến với Ngụy Khải, tất nhiên giúp ích được nhiều điều.”

Khi Ngụy Đình tiếp nhận lấy bá đao, liền cảm thấy có một cỗ tín nhiệm dâng lên từ đáy lòng, biến thành sức mạnh, lan tỏa toàn thân.

Mà lúc này, Thạch Nhạc Nhi cười, nói: “Đội ngươi đoạt lại quyền lực ở Anh Hùng Bảo, hai nhà kết hợp, đẩy thanh thế của Thái Bình thành ta lên. Thời điểm nhất thống giang hồ, sắp tới rồi!”

Lời này của nàng vừa nói ra khỏi miệng, Ngụy Đình liền ngây ngẩn cả người. Mà những người bên trong đại điện, đều chấp tay hành lễ, cao giọng đáp: “Thành chủ anh minh!”

Thạch Nhạc Nhi cười vô cùng đắc ý, Ngụy Đình lại chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, cũng chẳng có tâm tình phản bác.

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Hân, tuy rằng, lúc trước ta có nói sẽ vội vàng kết thúc... Nhưng mà, ta... Ta không vội vàng làm được... Quấn ~~~

Nhân vật trong truyện này thật nhiều a... Học máu, mỗi người lộ mặt đều cần phải viết một đồng lớn gì đó... Quấn ~~~

Kỳ sau xin thiện ý nhắc nhở: Trong quá trình đọc tiếp, khả năng sẽ có mấy điểm khó chịu:

1, Vì cái gì! Cô nàng Triệu Nhan này lại xuất hiện! !

2, Ai. Người này khiến ta không muốn nhớ đến chút gì cả? ? ?

3, Gì? Nhanh như vậy đã hoàn toàn tỉnh ngộ?!

Lúc này, xin mặc niệm mấy câu:

1, Thế giới tốt đẹp như vậy, sao ta có thể nóng nảy như thế, như thế không tốt... Không tốt...

2, Không biết thì quan nó làm gì!

3, Buông bỏ đao kiếm, lập địa thành Phật. Biết sai mà sửa, như vậy rất tốt. Thiện tai thiện tai.

Cám ơn mọi người đã theo dõi! !

Cám ơn mọi người đã nhấn lại! !

Sau một thời gian công tác, nhất định sẽ hồi phục một lần nữa! !

Na Chích: Mọi người nói ta nói vậy, đừng cho rằng ta không biết, cái người XX và người OO kia, các người cứ ngựa cỏ mà xem ta sẽ tẩy sạch đi!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vô cùng xấu hổ (Thượng)

Đi theo hướng tây nam từ Anh Hùng Bảo, qua ba đến năm trấn nhỏ, có một sơn lĩnh vô cùng vắng vẻ. Đây vốn là nơi không có đến nửa vết chân xuất hiện, nhưng nửa tháng trước, trong Anh Hùng Bảo phát sinh biến cố, tam tử khó dạy là Ngụy Đình đã phản nghịch, vì muốn đoạt lấy chức vị bảo chủ, hạ độc mưu hại huynh trưởng khác mẹ là Ngụy Khải. Sau khi kế hoạch bại lộ, lại thông đồng với nhị tử Ngụy Thừa đã bị trục xuất khỏi gia môn, sát hại Tam Anh. Sau khi hai người này thực hiện xong chuyện ác, đã chạy khỏi Anh Hùng Bảo, đi đâu không rõ.

Sau biến cố, chức vị bảo chủ Anh Hùng Bảo liền do trưởng tử Ngụy Khải kế thừa. Anh Hùng Bảo phát động đệ tử, dùng khí thế lật ba thước đất, đi tìm kiếm khắp nơi. Khiến cho ngay cả sơn lĩnh hoang vắng này cũng có thêm nhân khí.

Bên trong sơn lĩnh, cũng chỉ có ít ỏi mấy hộ gia đình. Ân oán giang hồ gì đó đối với bọn họ mà nói, là chuyện xa tận chân trời. So với việc mấy ngày trước có một đôi vợ chồng nhỏ tuổi chạy đến ở nhờ kia, còn không làm cho họ quan tâm bằng.

Nói đến đôi vợ chồng này, cũng vừa vặn đến từ tháng trước. Thê tử kia không biết bị bệnh hiểm nghèo gì, luôn luôn mê man bất tỉnh. Trọng phu cũng chỉ hơn hai mươi, trầm mặc ít nói, nhưng rất thân thiện với mọi người. Từ khi ở nhờ đến nay, đều đem nông cụ đã bị tổn hại hoặc rỉ sắt trong nhà các hộ gia đình ra sửa đổi hoặc làm mới hoàn toàn, coi như trả thù lao.

Sơn dân giản dị, cũng không hỏi đến xuất thân của hai người này, thậm chí quan hệ vợ chồng kia, cũng là do mọi người tự phỏng đoán mà ra.

Trong sơn thôn chất phác này, làm sao có người nào đoán được, đôi vợ chồng ân ái trong tường tường của họ kia, lại là nhị thiếu gia của Anh Hùng Bảo và Triệu Nhan cơ chứ.

Cơ thể Triệu Nhan bị Minh Lôi chương đã thương, may mà một chương kia của Ngụy Khải chưa dùng toàn lực, cho nên cũng không đến nỗi mất mạng. Chỉ là, nàng không có nội lực hộ thể, mặc dù đã qua nửa tháng, vẫn như cũ không thấy dấu hiệu tỉnh lại.

Thôn dân không biết nàng bị bệnh gì, khi hỏi Mạc Doãn, Mạc Doãn cũng chỉ trả lời qua loa có lẽ. Dần dà, thôn dân liền tự mình phỏng đoán, cái gì mà trên đường đi gặp phải cường đạo, rơi xuống sườn núi; cái gì mà di tình biệt lý, dùng cái chết uy hiếp; cái gì mà cảnh nhà sa sút, sống nương tựa lẫn nhau... Đoán như vậy, cũng giúp cho cuộc sống bình thản hàng ngày có thêm không ít lạc thú.

Mấy ngày sau, Triệu Nhan tỉnh dậy, chưa hoàn hồn, đã nghe thấy tiếng trẻ em vui chơi náo động.

Trong đầu nàng có chút mờ mịt, dần dần cũng thanh tỉnh. Chỗ nàng ở, là một gian phòng nhỏ cũ nát, nằm cột trụ trong nhà đã có chút mục. Lúc thần trí nàng thanh tỉnh lại, đau đớn từ vết thương cũng thức tỉnh theo. Nàng chỉ cảm thấy khi mình hít thở, ngực ần ần đau nhức, tứ chi vô lực, hoàn toàn giống như phế nhân. Nhưng mà, trong đôi mắt nàng lại không hề có nét bi thương nào, ngược lại, là mang theo khoái ý.

Nửa ngày sau, Mạc Doãn đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy Triệu Nhan đã ngồi dậy trên giường, đang nghiêng người, nhìn trẻ nhỏ bên ngoài cửa sổ chơi đùa.

Mạc Doãn còn chưa mở miệng, mấy phụ nhân đi theo hần liền hô to gọi nhỏ lên, “A nha! Tỉnh tỉnh! Cuối cùng cũng tỉnh! Mau đến xem a!”

Mấy tiếng kêu to này, kéo mọi người trong thôn tiến lại. Tất cả mọi người tụ tập lại trong căn phòng nhỏ này, hỏi han ân cần với Triệu Nhan. Biểu cảm của Triệu Nhan từ đầu tới cuối đều là lạnh lùng, không hề mỉm cười.

Vất vả lắm mới chờ được mọi người bày tỏ hết cảm xúc vui sướng của bản thân, lui ra khỏi cửa, Mạc Doãn mới có thể đi đến bên giường, vươn tay, chuẩn bị giúp Triệu Nhan bắt mạch.

Triệu Nhan kinh sợ nhìn hần, rụt lui thân mình.

Mạc Doãn thấy thế, nói: “Ta sẽ không đa thương ngươi...”

Triệu Nhan liếc hần một cái, sợ hãi vạn phần. Nàng đang định nói gì đó, lại đột nhiên ho khan lên. Nàng nhanh chóng nhăn mày lại, hô hấp khó khăn, gần như hít thở không thông.

Mạc Doãn thấy thế, lập tức vươn tay đỡ nàng, vận nội lực, khởi chương đẩy vào cơ thể nàng.

Triệu Nhan nhờ vậy mới dừng được cơn ho, suy yếu thờ dốt.

Mạc Doãn đỡ nàng nằm xuống, nói: “Ngươi cứ nghỉ ngơi đi.”

Mạc Doãn không đợi nàng trả lời, liền không nói thêm gì nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Mạc Doãn...” Triệu Nhan đột nhiên mở miệng.

Mạc Doãn đứng lại, quay đầu nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt buồn thương, “Tại sao lại cứu ta? Không phải ngươi rất chán ghét ta sao?”

Mạc Doãn nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, an tâm tĩnh dưỡng.”

Hần đang định rời đi, lại bị Triệu Nhan kéo tay lại.

“Đừng để ta lại một mình...” Nàng mang theo tiếng khóc, “Ta cái gì cũng không có... Ta rất sợ...” Trong lúc nàng nói chuyện, nước mắt tràn lên. Bộ dáng tiều tụy đáng yêu như vậy, khiến người ta đau lòng, “Có phải người cũng sẽ rời bỏ ta không?”

“Ta sẽ không.” Hần trả lời, ba chữ, đơn giản hữu lực.

Triệu Nhan rung rung mỉm cười, nàng nắm lấy tay hần, dấn lên gò má, “Trên đời này, người thật tình đối tốt với ta, chỉ có ngươi...”

Mạc Doãn nhẹ nhàng rút tay mình về, nói: “Không chỉ có ta.”

Triệu Nhan cảm thấy có chút nhục nhã, nàng ôm miệng vết thương, nhú nhú đầu mày. Tệ nhất thay đổi đề tài, suy yếu nói: “Tại sao ông trời lại đối xử với ta như vậy, sao một thân nhân ta cũng không có...” Nàng buồn bã cười, “Đại thiếu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Thiên hạ to lớn, vậy mà lại không có chỗ cho ta dung thân...” Nàng nói xong, thanh âm dần dần nghẹn ngào.

“Việc này, chờ thương thế của ngươi tốt lên rồi nói sau.” Mạc Doãn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai nàng, khuyên giải an ủi nói.

Triệu Nhan lại càng khóc thê lương hơn. Nàng vươn tay, ôm lấy cổ hần, “Dẫn ta đi, cho dù mang ta tới chỗ Thích Hàm cũng được... Ta không muốn lại lo lắng sợ hãi sống qua ngày nữa... Chỉ cần rời khỏi nơi này... Dẫn ta đi đâu cũng được...”

Mạc Doãn nghe nàng khóc nói, trong đầu không tự giác hiện lên một ít hình ảnh. Ngày trước, trong địa cung của Tê Vũ sơn trang, nàng cũng từng ní non như vậy, nhu nhược bất lực như vậy...

Hần mơ hồ phát hiện ra điều gì đó, mềm nhẹ đẩy nàng ra, nói: “Nếu như ngươi thực sự muốn gặp sư phụ, ta tất nhiên sẽ mang ngươi đi gặp hần.” Hần đứng dậy, tránh khỏi ánh mắt của Triệu Nhan, “Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Hần nói xong, hờ hững đi ra cửa.

Triệu Nhan cứng lại tại chỗ, có chút kinh ngạc nhìn hần rời đi.

Ngoài cửa, truyền đến thanh âm vui vẻ của người dân trong thôn.

“Tiểu Mạc a, hay là giết con gà, bồi bổ?”

“Bệnh nhân không thể ăn quá bổ, vẫn nên nấu chút cháo trắng đi!”

Thanh âm này, quanh quẩn bên tai Triệu Nhan, càng khiến nàng tâm phiền ý loạn. Lệ trong mắt nàng hoàn toàn biến mất, ánh mắt sắc bén như đao.

.....

Mà mấy ngày sau, nàng vẫn bị thương như trước, năn ni Mạc Doãn đưa nàng rồi đi. Nhưng Mạc Doãn lại không cho là đúng. Cái loại điếm đàng đáng yêu hợp lại với vẻ lạnh lùng không thêm để ý này, lại khiến cho thôn dân bắt đầu bàn tán một vòng mới.

Điều dưỡng được một vài ngày, Triệu Nhan cũng miễn cưỡng có thể đứng dậy hoạt động. Thôn dân thấy nàng, đều tràn đầy ý cười, có gì ăn ngon, cũng đưa hết cho nàng. Thân thiết như vậy, lại khiến nàng càng thêm nôn nóng.

Nàng tự mình quay đầu đi về phía ngoài thôn, rời xa thanh âm của những người đó. Ngày hè trên sơn lĩnh, oi bức dị thường. Chỉ mới đi được một lát, mồ hôi đã thấm ướt quần áo. Nàng vốn là nữ tử nhu nhược, lại có thương tích trong người, cho nên cũng chẳng còn sức đi lại, liền tìm một bóng cây, ngồi xuống nghỉ tạm.

Nàng vừa ngồi vào chỗ của mình, đột nhiên có một thân ảnh thoáng qua, dừng lại trước mặt nàng.

“Triệu cô nương, rốt cục người cũng tỉnh.” Người tới mang bộ dạng của một kẻ tiểu phu, tuy nhiên khẩu khí nói chuyện lại lộ ra nhuệ khí của kẻ đi trong giang hồ.

Triệu Nhan nhú mày, lập tức nở nụ cười, nói: “Xem ra, là thù hạ của Anh Dương công tử... Lại nói tiếp, gọi hần một tiếng công tử quả thật không thích hợp nữa rồi, nên gọi một tiếng bảo chủ mới đúng.”

Tiểu phu kia gật đầu, “Bảo chủ luôn luôn lo lắng cho thương thế của Triệu cô nương, đặc biệt sai thuộc hạ đi thăm hỏi.”

Triệu Nhan ân ân thờ dài, nói: “Cái hần lo lắng không phải là ta. Hần chỉ lo lắng ta không làm việc theo kế hoạch thôi. Mạc Doãn có cảnh giác với ta, muốn hần nói ra chỗ ở của Thích thị, cần chút thời gian.”

Tiểu phu nói: “Cô nương có thể theo kế hành sự, tất nhiên là không còn gì tốt hơn. Bảo chủ phân phó thuộc hạ, mười ngày sau, nếu như cô nương vẫn không thể hỏi ra nơi ở của Thích thị, thuộc hạ sẽ đến trợ giúp Triệu cô nương. Đến lúc đó, nếu có chút gì mạo phạm, mong cô nương thứ lỗi.”

Triệu Nhan vô lực gật đầu, không nói chuyện nữa.

Tiểu phu kia lấy từ trong lòng ra một chiếc bình sứ, đưa cho Triệu Nhan. “Đây là Nhuyễn cốt tán, Triệu cô nương cứ giữ lại bên người, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Triệu Nhan nhận lấy bình sứ, vẫn trầm mặc như cũ.

Tiểu phu tự giác nhận thấy không còn lời nào để nói, liền cáo từ.

Triệu Nhan lặng lẽ nhìn bình sứ kia, đủ loại chuyện xảy ra trong Anh Hùng Bảo hiện lên rành rành trước mắt. Nàng không tự ức chế được bản thân nhớ đến Tịch phu nhân, nhớ đến nàng vươn tay ra với mình. Rồi khỏi Anh Hùng Bảo... Rồi khỏi Anh Hùng Bảo, nàng có năng lực để đi tới chỗ nào đây. Thiên hạ to lớn, sớm đã không còn chỗ cho nàng dung thân. Nàng đã không còn quay đầu được nữa rồi...

Nàng thu hồi bình sứ, cười đau khổ. Hiện thời, ý niệm duy nhất còn lại trong lòng nàng, chỉ là hủy diệt Thích thị, hủy diệt tên đầu sỏ gây nên sóng gió cho cả cuộc đời nàng!

Trong ánh mắt nàng, hiện lên vẻ âm độc sâu nặng. Nàng vịn lấy thân cây, chậm rãi đứng dậy, bắt đầu quay trở về.

Thời tiết ngày hè thay đổi thất thường, mới vừa rồi mặt trời còn chiếu ngay trên cao, đột nhiên trong lúc đó, trời lại chuyển sang u ám. Giọt mưa lớn như hạt đậu trút xuống, khiến sơn lĩnh tràn ngập sắc nước.

Con mưa đến bất chợt, Triệu Nhan không có chỗ tránh né, chỉ có thể để nước mưa dội ướt toàn thân. Nước mưa rơi xuống trên người, mang theo âm áp, nàng ôm hai tay, hồ hững đi tới. Sơn đạo lấy lợi, dưới chân nàng trượt một cái, ngã bệt xuống đất. Nàng chẳng còn sức đứng lên, cứ như vậy ngồi dưới đất, để bản thân chết vật.

Lúc này, trong cơn mưa bụi, đột nhiên có bóng người xuất hiện.

Triệu Nhan ngẩng đầu, liền thấy Mạc Doãn ướt đẫm giống mình. Vẻ mặt hần vô cùng khẩn trương, lúc nhìn thấy nàng, mày nhăn lại chặt chẽ. Hần ngồi xổm xuống đất, cầm lấy áo toi mặc lên người nàng, tiện đà đưa một tay đỡ lấy nàng, nhanh chóng đi về.

Lúc trở lại trong thôn, người trong thôn đều vô cùng thân thiết xông tới.

Sau khi Mạc Doãn đưa Triệu Nhan trở về phòng, còn có phụ nhân nhiệt tâm đi lên giúp Triệu Nhan lau khô nước mưa.

Đội đổi xong quần áo, tất cả yên tĩnh lại, thôn dân mới tốp năm tốp ba rời đi.

Đội mọi người rời đi, Mạc Doãn mới mở miệng, nói: “Thương thế của ngươi còn chưa tốt, nếu lần sau muốn ra ngoài, nhớ báo với ta một tiếng.”

Triệu Nhan ngồi trên giường, ôn nhu cười, “Àn.”

Mạc Doãn nhìn nàng, trầm mặc một lát, lấy ra một cái bình sứ, đưa cho nàng.

Nhìn thấy bình sứ kia, Triệu Nhan vô cùng sợ hãi. Đây là Nhuyễn cốt tán, thủ hạ của Ngụy Đình mới đưa cho nàng vừa rồi. Vậy mà nàng lại quên mất đi.

“Ta không biết ngươi cần thứ này làm gì, chỉ là, nếu như ngươi muốn đối phó với ta, nói thẳng ra là được.” Mạc Doãn buông bình sứ kia ra, nói.

Hắn nói xong, xoay người định đi.

“Nếu ngươi đã biết ta muốn lừa ngươi, cần gì phải giả nhân giả nghĩa như thế.” Thanh âm của Triệu Nhan lạnh xuống, nói.

Mạc Doãn đứng lại, “Ta thật sự muốn cứu ngươi.”

“Ngươi là đồ điên sao?” Triệu Nhan kéo lớp ngụy trang xuống, trong giọng nói đều là lạnh lùng trào phúng, “Ta đã làm cái gì, trong lòng ngươi đều biết. Ta tốt hay xấu, ngươi cũng biết quá rõ ràng. Nói cái gì mà thật sự muốn cứu ta. Ta phải mạng ngươi, coi thường ngươi, ngươi mới chịu ngừng hay sao?”

Mạc Doãn xoay người, nói: “Cho dù ngươi nói cái gì, ta đều sẽ không ngừng lại.”

Triệu Nhan cười lạnh một tiếng, “Rốt cục Thích Hàm đã cho ngươi cái gì, mà ngay cả tôn nghiêm ngươi cũng không cần?”

Mạc Doãn trả lời, “Tất cả những việc ta làm hôm nay, chẳng phải là mệnh lệnh của sư phụ.”

Triệu Nhan nói: “Cũng đúng, cái loại nam nhân bạc tình bạc nghĩa như hắn, làm sao có thể nhớ đến một nữ nhi như ta...”

“Ngươi và sư phụ, thật ra rất giống nhau.” Mạc Doãn nói.

Triệu Nhan giật dử, “Ngươi nói bậy bạ gì đó?!”

“Những lời nói ra khỏi miệng, cũng không nhất định là suy nghĩ trong lòng.” Mạc Doãn nói, “Sư phụ cũng thế, mà ngươi cũng vậy. Thời gian trôi qua, ngay cả bản thân mình cũng có thể lừa. Triệu Nhan, ngươi biết thứ mà bản thân mình thật sự muốn có, là cái gì sao?”

Trên mặt Triệu Nhan hiện lên nét khinh miệt, “Chả hiểu gì cả. Được, ta nói cho ngươi, cái ta muốn chính là vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực. Ta muốn người trên đời này không ai dám coi thường ta.”

“Thích thị có cơ nghiệp thiên thu, gia tài bạc triệu. Nếu như ngươi muốn vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực, chỉ cần theo ta quay về Thích thị, tất cả liền dễ như trở bàn tay. Thân là đại tiểu thư của Thích thị, có ai dám coi thường ngươi?” Ngữ khí của Mạc Doãn rất bình thường, phảng phất như đang nói một chuyện gì đó cực kỳ đơn giản vậy, “Nếu như ngươi không bỏ xuống được khúc mắc trong lòng, không chịu cùng sư phụ nhận thức lẫn nhau. Lấy dung mạo và tài trí của ngươi, muốn chọn một lang quân như ý, có gì khó. Tịch phu nhân coi ngươi như con ruột, làm sao có thể keo kiệt không cho đồ cưới. Cho dù những thứ đó ngươi không cần, thiên hạ to lớn, chẳng lẽ không tìm được một nơi để ngươi sống yên ổn qua ngày? Cũng như hôm nay, trong sơn thôn này, có ai có thể xem thường ngươi?”

Lời này nói ra, lại khiến Triệu Nhan vô pháp phản bác. Nàng có chút hỗn hển hô: “Không cần ngươi ở đây giáo huấn ta! Muốn sống thế nào là chuyện của riêng ta!”

Mạc Doãn khẽ nhún mày, nhìn nàng. Cái loại ánh mắt này, cũng không hề có ác ý, nếu có, cũng chỉ là thương xót.

Khi Triệu Nhan nhận ra ánh mắt này, trên mặt liền hiện lên oán hận, “Ngươi thương hại ta?”

Mạc Doãn tránh khỏi ánh mắt nàng, nói: “Ta chỉ không muốn nhìn ngươi cứ sai lầm mãi như vậy...”

“Thế nào, ngươi muốn cứu vớt kẻ đầy tội nghiệt như ta? Mạc Doãn, ngươi đừng tự cho mình thông minh! Ta là kẻ tội ác tày trời, nhưng ta thích thú nó, cho nên, ta không cần ngươi cứu!” Cảm xúc của Triệu Nhan dần dần kịch liệt, trong thanh âm tràn ngập thù hận.

Mạc Doãn bình tĩnh nói, “Người trong giang hồ, trên tay ai không có vài ba mạng người. Mà ngươi, ngay cả một người cũng chưa từng giết, còn muốn nói bản thân ‘tội ác tày trời’ hay sao?”

Lời Mạc Doãn nói, vậy mà lại giống như lời đinh (sét) vậy, đâm thẳng vào lòng Triệu Nhan. Nhưng mà, sau đó nàng phản bác càng thêm kịch liệt, “Đúng vậy, so với cái kẻ hạ độc giết chết đứa nhỏ còn chưa xuất thế như ngươi, mấy chuyện ta làm này, căn bản không tính là gì!”

Trong biểu tình của Mạc Doãn hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Nói những lời này, trong lòng ngươi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn sao?”

Triệu Nhan giật mình, nói không nên lời.

“Ngươi hiện tại, cao hứng sao?” Mạc Doãn cúi đầu, hỏi như thế.

Triệu Nhan chỉ cảm thấy có rất nhiều thứ bị một tiếng hỏi này phủ định. Không sai, nàng phản bội Ngụy Đình và Tịch phu nhân, gián tiếp hại chết Tam Anh, muốn trả thù tất cả những kẻ đã từng cô phụ nàng. Nhưng mà, nàng cao hứng sao? Vì sao, trong lòng lại hư không, mãi vẫn không thể lấp đầy như thế. Cho dù làm cái gì, cũng không thể khiến bản thân mình thỏa mãn vậy? Một khắc kia, Triệu Nhan chỉ cảm thấy lòng lạnh như băng. Một thứ gì đó cứng rắn vốn có trong lòng dần dần chậm rãi tan ra, vô pháp khép lại.

“Cút đi...” Nàng run run, nói ra lời nói duy nhất có thể phát ra, “Ngươi cút ra ngoài cho ta!”

Mạc Doãn không nói thêm nữa, rời khỏi phòng nhỏ.

Ngoài phòng, tiếng mưa rơi hòa lẫn với tiếng tranh cãi ầm ĩ, tràn ngập bên tai. Vậy mà Triệu Nhan lại phảng phất như không nghe thấy, trong đầu, chỉ có một câu nói cứ mãi xoay quanh: Thứ ngươi thực sự muốn, là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vô cùng xấu hổ (Trung)

Triệu Nhan một đêm ngủ không ngon, đợi đến lúc tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn. Nàng đứng dậy, chỉ thấy trên chiếc bàn trong phòng đặt một bát cháo trắng và một chén canh thuốc. Nàng chậm rãi đi đến cạnh bàn, nhìn mấy thứ này một lát, lập tức, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng, ánh mặt trời ngày hè chói chang, cơn mưa to hôm qua, cứ như chưa từng phát sinh vậy.

Tiểu hài tử trong thôn đứng trong sân chơi đùa, cánh tay và gò má đều bị phơi thành màu đen hồng, nhưng chẳng ai để ý đến, chỉ vui vẻ nháo loạn. Người có tuổi ở dưới bóng râm của mái hiên nghỉ ngơi, phe phẩy quạt hương hồ*, nói việc nhà. Phụ nhân trong thôn ngồi bên dòng suối giặt quần áo, cười nói vui vẻ

(* Quạt hương bồ)

Nhìn thấy cảnh tượng này, lại làm cho Triệu Nhan cảm thấy hoảng hốt.

Lúc này, nàng nghe thấy thanh âm rền rĩ vang lên, mỗi một tiếng đều bang bang truyền đến.

Nàng theo thanh âm này nhìn lại, chỉ thấy giữa mấy gian nhà cũ nát, có dựng một cái lều, ở giữa đặt một cái lò lửa đơn giản. Mạc Doãn đang hét sức chuyên chú rèn sắt.

Bên người hắn có một vài thôn dân đang đứng, trong đó có một người khiêng cái cuốc, vẻ mặt ưu tư nói: “Tiểu Mạc a, ngươi giúp ta sửa lại cái quốc này đi.”

Người bên cạnh cười nhạo nói: “Ta nói ngươi cũng quá keo kiệt đi. Cái cuốc này đã thành như vậy rồi, ngày khác đi lên trần mua cái mới đi!”

Trên mặt thôn dân kia lộ vẻ khó xử, chỉ nói: “Sửa lại, sửa lại thôi.”

Mạc Doãn ngừng tay rèn sắt, nhận lấy cái cuốc kia, nhìn nhìn, nói: “Chỗ này của ta còn thừa ít sắt vụn, nấu chảy rồi đổ lên, hẳn là có thể dùng thêm một thời gian.”

“Nha, vậy thì cảm ơn ngươi. Buổi tối ta mời ngươi uống rượu!”

Mạc Doãn ngược mắt, nở nụ cười, “Uống rượu? Tẩu tử sẽ không tức giận chứ?”

“Chắc, Tiểu Mạc a, ngươi có cần phải nói ra như vậy không.”

Dứt lời, mấy người đều hoan hỉ nở nụ cười.

Ở trong trí nhớ của Triệu Nhan, Mạc Doãn rất ít khi mỉm cười, hầu hết đều là vẻ lạnh lùng. Nhưng mà, hiện tại hắn lại nở được nụ cười chân thành tha thiết đến thế, tươi cười kia thực sự phát ra từ nội tâm, tuyệt đối không hề giả dối.

Nàng nhìn cái quốc trong tay hần, lo sợ nghi hoặc trong lòng nổi lên.

“Thích thị danh binh, thiên kim khó cầu”, người trong giang hồ, ai ai cũng muốn lấy được binh khí Thích thị. Thân là truyền nhân Thích thị, vậy mà hần lại ở trong này tu sửa nông cụ, còn sửa vô cùng thoải mái. Nàng không hiểu, thật sự không hiểu... Chẳng lẽ, hần không cảm thấy ủy khuất, không cảm thấy khổ sở sao?

Nhưng mà, tươi cười đó của hần chính là đáp án. Cái loại thỏa mãn này, nàng chưa từng bao giờ có được. Nàng làm tất cả, tự cho là mình sẽ có được hạn phúc vô biên, nhưng rốt cục lại bị người ta lợi dụng như một con cò, càng không có nổi một ngày thoải mái thực sự. Cuối cùng, đến thứ mà bản thân mong muốn, cũng không biết rõ...

Trong lúc nàng hoảng hốt, đột nhiên có người va vào nàng. Nàng lao đảo một cái, suýt chút nữa té ngã. Tieten đã thấy, một tiểu cô nương khoảng bốn năm tuổi té lăn trên mặt đất. Đứa nhỏ nơi thôn dã da thịt thô dày, ngã như vậy cũng không bị thương. Tiểu cô nương kia nghiêng ngả đứng lên, vẻ mặt không sao cả. Nhưng mà, ngay sau đó, nàng lại khóc lớn lên, tiếng khóc rất thê lương, dọa Triệu Nhan nhảy dựng.

Nàng cúi đầu, chỉ thấy trên tay tiểu cô nương kia cầm một mảnh lụa. Mảnh lụa kia đã mất đi màu sắc vốn có của nó, bùn đắp đen bẩn bám lên, bên trên thêu hoa văn thô ráp, sợi tơ đã bị bung ra, mơ hồ có thể nhận ra bóng dáng bông hoa mai. Chỉ là, hiện tại, mảnh lụa này đã bị rách một lỗ lớn, sợ là do vừa rồi ngã xuống không cẩn thận bị rách ra. Tiểu cô nương kia nhìn mảnh lụa này, khóc không ngừng.

Mẫu thân của tiểu cô nương nghe tiếng, đi tới nhìn thấy, nói: “Ai a, đã bảo con cẩn thận một chút, hiện tại rách rồi, làm sao bây giờ nha?”

Tiểu cô nương nghẹn ngào khóc, nói không nên lời.

Mẫu thân nàng thấy thế, nói: “Trò về lấy mảnh vải thô đắp vá lại là được mà, đừng khóc.”

“Không cần... Vải thô... Khó coi...” Tiểu cô nương lắc đầu, nói.

Mẫu thân nàng bị những lời này chặn lại, không biết nên dỗ thế nào cho tốt.

Tiểu cô nương kia ngẩng đầu, nhìn Triệu Nhan, vẻ mặt ủy khuất, giống như oán trách tại Triệu Nhan đứng đó làm hại nàng bị té ngã.

Triệu Nhan nhún mảy, xoay người đi, không thèm để ý đến.

Tiểu cô nương kia thấy nàng hờ hững, bỏ lại mảnh lụa, khóc lóc chạy đi.

Mẫu thân của nàng vội vàng đuổi theo dỗ dành, an ủi.

Triệu Nhan nhìn mảnh lụa trên đất, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn cúi người xuống, nhặt nó lên.

Ban đêm, Triệu Nhan tìm châm tuyền, tinh tế thêu hoa lên trên mảnh lụa kia.

Ký ức cũng chậm chậm dội về. Nàng nhớ mang máng, hồi nhỏ, mẫu thân đã tự tay dạy nàng thêu thùa. Khi đó, gia cảnh bản hàn, vải dệt và châm tuyền đều có hạn. Cho nên, thứ mẫu thân truyền thụ, chỉ là tú pháp đơn thuần. Nhưng mà cái loại hoạt động làm sau khi ăn này, lại khiến nàng vô cùng chờ mong.

Mà sau đó, biến cố nảy sinh, nàng trần trọc đi tới Anh Hùng Bảo, Tịch phu nhân cũng dạy nàng thêu thùa. Trong đình đài nơi hoa viên, mỗi một châm mỗi một tuyền, đều là từng đường thêu khiến nàng vô cùng âm áp. Mỗi khi nàng bị ủy khuất, sẽ tránh người khác, tự mình ngồi trong hoa viên thêu hoa. Mỗi đường thêu xuống, nàng liền có thể quên đi rất nhiều chuyện. Những cảm thụ đó, nàng đã quên thật lâu thật lâu rồi...

Dưới ngọn đèn dầu lơ mờ, nàng ngồi thêu hồi lâu, đợi đến lúc thêu xong, đã là vô cùng mệt mỏi. Bất tri bất giác nằm sấp trên bàn ngủ mất.

Lúc Mạc Doãn đi vào nhà, thấy nàng ngủ, liền nhẹ bước chân. Hần đi đến bên cạnh bàn, vừa định ôm nàng lên giường ngủ. Khóe mắt lại liếc đến mảnh lụa kia. Chỗ rách trên mảnh lụa, đã được sửa lại rất tốt. Vì để che giấu đường vá, nàng đã thêu một đóa hàn mai lên trên hoa văn cũ.

Mạc Doãn cầm lấy khăn lụa, không khỏi mỉm cười.

.....

Ngày thứ hai, Triệu Nhan rửa mặt chải đầu xong, vừa ra khỏi cửa, đã thấy một đám phụ nhân trong thôn đang vạ phần chờ mong nhìn nàng.

Triệu Nhan hơi kinh hãi, không rõ ý gì.

Mẫu thân của tiểu cô nương hôm qua tiến lên, trong tay cầm mảnh lụa kia, nói: “Tay nghề của muội muội thật sự là quá tốt! Đám người chúng ta đều đến đây để bái sư. Muội muội sẽ dạy chúng ta thêu hoa chứ?”

Nhóm phụ nhân ào ào hưởng ứng, tình trạng hồ hào như vậy khiến Triệu Nhan xấu hổ phi thường.

“Ai, không phải muội muội chê chúng ta chân tay thô lậu, không chịu dạy đây chứ?” Trong đám phụ nhân có người mở miệng.

Triệu Nhan nghe vậy, lắc đầu, “Không phải...”

“Vậy không phải là tốt rồi sao.” Phụ nhân quay đầu, nhìn Mạc Doãn, “Mạc huynh đệ, người đừng luyến tiếc nha.”

Mạc Doãn căn bản chỉ đứng một bên quan sát, bị nhắc tới như vậy, cũng bắt đầu xấu hổ.

Triệu Nhan nhìn hắn một cái, nói: “Ta và hắn không có quan hệ gì cả.”

Lúc nàng nói ra những lời này, mọi người đều ồ hét lên.

Nàng nhìn Mạc Doãn, trong ánh mắt, có chút khiêu khích.

Mạc Doãn ngẩn người, lập tức mỉm cười.

Mọi người trong thôn lại một lần nữa suy đoán về thân phận của bọn họ, nhưng tất cả đều không quan trọng, có vài thứ đã bắt đầu chậm rãi thay đổi, không còn giống như dĩ vãng nữa.

.....

Từ đó về sau, mấy ngày tiếp theo, lúc Triệu Nhan nhàn hạ, sẽ dạy mấy phụ nhân trong thôn này thêu hoa. Nam tử trong thôn khi xuống núi, đều mang theo ít tranh thêu để bán, cũng có thể đổi được mấy văn tiền.

Mỗi một ngày trôi qua, bình thản đến kỳ lạ, nhưng cái kiểu bình thản này, lại khiến nàng cảm thấy mỹ mãn. Ngày ngày sống trong sơn thôn kham khổ này, lại làm cho tâm người ta an tĩnh lại. Nàng chậm rãi quên đi rất nhiều thứ, mọi chuyện về Anh Hùng Bảo dần trở nên xa xôi, mờ nhạt đến thế, không cách nào nhớ lại.

Vào một ngày, thời tiết có chút mát, gió nhẹ nhàng thổi qua, xóa đi mấy ngày khô nóng trước đó.

Triệu Nhan quy củ ngồi dưới mái hiên, lặng lẽ thêu hoa.

Mạc Doãn đi đến trước mặt nàng, mở miệng nói: “Ta đi theo mọi người lên trên trấn...”

Nghe thấy hắn nói chuyện, Triệu Nhan nâng đầu, “Nga.”

Mạc Doãn do dự một lát, nói: “Người có muốn gì không?”

Triệu Nhan nhìn hắn, thoáng suy nghĩ, “Sơn.”

Mạc Doãn gật đầu, “Được.”

“Tiểu Mạc, còn chưa xong sao! Người còn muốn đi nữa hay không à!” Ở cửa thôn, có người cao giọng hô, ngữ khí trên trời.

“Ai, mọi người đừng giục nữa. Vợ chồng sơn người ta nói chuyện không dễ dàng nha.”

Mạc Doãn nghe vậy, bắt đầu đi thờ dài, xoay người, đi tới đó.

Triệu Nhan cảm châm, không khỏi mỉm cười.

Trên bầu trời, mây bay nhàn nhã, ngẫu nhiên có tiếng chim hót thanh thúy xẹt qua trên đỉnh đầu. Nàng ngừng châm tuyến trong tay, nhìn sơn lĩnh trước mặt, tất cả chiếu vào trong mắt nàng, đều rõ ràng xinh đẹp đến thế. Đường như tất cả mọi vật đều phảng phất sáng lên, tốt đẹp như thế.

Nàng cúi đầu, tiếp tục thêu hình bướm bướm. Nhưng mà, nàng vừa mới hạ châm, lại cảm thấy có một loại không khí quý dị lan tràn khắp bốn phía. Nàng theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đám nam tử mặc cẩm bào đi đến, đàng đàng sát khí.

Châm tuyến trong tay nàng rơi xuống, bên tai vang lên một câu nói: Mười ngày sau, nếu như Triệu cô nương vẫn không thể hỏi ra nơi ở của Thích thị, thuộc hạ sẽ đến trợ giúp cô nương. Đến lúc đó, nếu có chút gì mạo phạm, mong cô nương thứ lỗi.

Hiện tại đã là “Mười ngày sau”? Trợ giúp?

Nàng đứng lên, đang không hiểu gì, đã thấy mấy nam tử này bắt đầu vung đao chém giết. Huyết vũ bắn tung tóe khắp nơi, xóa nhòa cảnh trí trước mắt. Nàng ngây ngẩn cả người, không cách nào chấp nhận chuyện đang diễn ra trước mắt.

Lúc này, đao phong của những người đó chém sát đến một tiểu cô nương. Tiểu cô nương này, nàng biết. Mảnh lụa nàng vá lại kia, chính là thuộc về nàng. Tiểu cô nương kia đã bị dọa sợ, nàng khăn giọng khóc hô, cầu xin cứu trợ.

Trong lòng Triệu Nhan, đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt hỏa. Nàng lấy khí lực không biết từ đâu đến, vọt qua, đẩy nam tử vung đao kia ra.

“Dừng tay...” Nàng run run hô lên, “Dừng tay!”

Nam tử cầm đao kia cùng đồng bạn trao đổi ánh mắt, một đao bỏ về phía Triệu Nhan. Cho dù thế nào nàng cũng không đoán được phiên biến cố này, mà dù có đoán được, thì với một nữ lưu yếu nhược như nàng, cũng chẳng thể nào tránh thoát được.

Trong lúc ánh đao lóe lên đó, cánh tay của nàng bị chém rách một đường, đau đớn khiến nàng lao đảo lùi lại phía sau. Ngay sau đó, nàng chỉ thấy tiểu cô nương kia bị chém, ngã xuống mặt đất, máu tuôn như suối. Tiểu cô nương vẫn còn hô hấp, nàng ní non, vuron tay, hướng Triệu Nhan cầu cứu.

Sợ hãi, cứ như vậy quanh quẩn trong đầu, khiến nàng không động nổi một bước, trơ mắt nhìn tất cả xảy ra.

Những người đó tránh nàng, tiếp tục chém giết.

Máu đỏ ảm áp vậy đến, dính ảm quần áo nàng, mùi tanh nồng dán lên da thịt, máu nóng ngấm vào lồng ngực nàng, tất cả đều phảng phất như là trong mộng.

Những người đó tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ sau một lát, liền chỉ còn lại một mình Triệu Nhan ở đó. Nàng suy sụp quỵ xuống giữa mảnh đất tràn ngập thi thể, đột nhiên, hiểu ra được bản thân mình có bao nhiêu buồn cười. Nàng tự cho là làm chuyện xấu xong, sẽ được hạnh phúc cả đời, đem vận mệnh của mọi người giầy xéo trong lòng bàn tay. Nhưng mà, sự thật là, nàng chỉ là một tên tiểu tốt đáng buồn cười bị người ta lợi dụng, có cũng tốt, mà không có cũng chẳng sao. Nàng cái gì cũng không làm được, cứu người cũng vậy, hại người cũng vậy... Chỉ bằng nàng, cái gì cũng không làm được...

Nàng cúi đầu, nhìn bức tranh thêu ướt sũng màu máu. Cho dù nàng làm thế nào, cũng đều trốn không thoát... Ngay từ đầu, con đường nàng chọn, đã không có tương lai...

.....

Lúc đêm vừa xuống, Mạc Doãn và mấy người trong thôn xuống núi đã quay trở lại. Nhưng mà, khung cảnh trước mắt, lại khiến cho mọi người tưởng rằng mình đang rơi vào ác mộng. Cái thôn nhỏ vốn yên bình vui vẻ kia, bị giết hại tàn khốc, thi thể đầy đất, nhìn thấy ghê người. Thôn dân hoảng sợ không cùng, vội vàng xông lên phía trước, tìm kiếm thân nhân của mình.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế vang vọng khắp sơn lĩnh. Mạc Doãn nhìn tình trạng thảm thiết trước mặt, trong lòng nảy sinh niềm xấu. Sắc trời u ám, khiến tầm mắt hẩn mờ hồ, bên tai là tiếng khóc thê lương nhiễu loạn tâm thần hẩn. Cái loại sợ hãi này, còn vượt trên cả kinh nghiệm sinh tử của bản thân...

Hắn đột nhiên nghĩ tới Triệu Nhan, trong lòng không khỏi bắt đầu sợ hãi. Hắn cất bước tiến lên, nhìn từng khối thi thể. Nhưng mà, mỗi lần nhìn vào, tâm hẩn lại rút lại thêm một phần, phần nộ cùng bị thương giao nhau, khiến hẩn khóa chặt lồng mày. Nằm trên mặt đất, mỗi người hẩn đều biết. Sáng nay, đứa nhỏ đó còn ở đây chơi đùa ngoạn nháo, phụ nhân đó còn ngồi kia học thêu hoa... Rốt cục là ai, ngay cả người già phụ nữ và trẻ nhỏ cũng không buông tha, tâm ngoan thủ lạt đến vậy, rốt cục là ai?!

Nhìn một hồi, vẫn không tìm thấy tung tích của Triệu Nhan như cũ. Hắn lo lắng càng sâu, lại giống như phát hiện điều gì.

Nếu chuyện này có liên quan đến Triệu Nhan, như vậy, người đứng sau chuyện này chỉ có một: Ngụy Khải!

Vì muốn tìm bọn họ, hẩn lại có thể hạ độc thủ đến như thế. Đuổi cùng giết tận như vậy, ngay cả một con đường sống Ngụy Khải cũng không lưu lại cho bọn hẩn.

Triệu Nhan đâu? Nàng bị cướp đi, hay vẫn là...

Lúc này, trong thôn có người cầm đèn đi đến, chạm lên bờ vai hẩn, mặc dù giọng nói vô cùng bi thương, nhưng thanh âm vẫn có thân thiết cùng ôn nhu sâu nặng. "Mạc huynh đệ... Nhan nhi không có ở đây, có lẽ đã tránh được một kiếp. Chúng ta đi chung quanh tìm xem... Cố gắng..."

Người nọ nói xong, lại ngẹn ngào đứng lên.

Mạc Doãn nhìn hẩn, bi phần trong lòng lại dần biến thành ảo não. Thôn nhỏ này gặp thảm kịch như vậy, nguyên nhân chỉ có một, là do hẩn và Triệu Nhan đã ở lại nơi này...

Nói không hề phòng bị Triệu Nhan là nói dối. Nếu không như vậy, hẩn đã sớm mang nàng trở lại Thích thị rồi. Mà cũng bởi vì hẩn lưu lại, mới hại hơn người dân vô tội nơi này mất đi tính mạng.

Ân oán giang hồ, hẩn cũng không hề muốn tham gia, chỉ là, hiện tại, chấp nhất của hẩn, lại hại đến người khác. Nghĩ đến đây, trong lòng hẩn tràn đầy chua xót.

Hắn an ủi người dân trong thôn mấy câu, cường chế cảm xúc, nói muốn đi tìm Triệu Nhan, liền rời khỏi cái thôn nhỏ kia. Hắn đi được vào bước, quay đầu ngóng nhìn, rốt cục, có một cỗ hận ý mạnh mẽ dâng lên trong lòng. Hắn xoay người, cuối cùng, biến mất bên trong sơn lĩnh mịt mờ.

.....

Mạc Doãn ở trong bóng đêm nhanh chóng đi được một canh giờ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên sơn lĩnh, tầm mắt hẩn cũng dần thích ứng được với khung cảnh tối tăm như vậy, nhìn được rõ ràng.

Lúc này, chỉ thấy trong sơn lĩnh tối đen này, có vài nam tử chậm rãi tới gần. Người nào người này đều cầm đao, đằng đằng sát khí. Mấy người này nhìn thấy Mạc Doãn, cũng không nói nhiều, trực tiếp vung đao lên tấn công.

Mạc Doãn thấy thế, rút bội đao “Mẫn Yên” ra. Đao rút khỏi vỏ, quang hoa chọi lóe, cắt qua bóng đêm. Hấn vung đao, đón nhận công kích, ánh đao rạng rỡ, xuyên qua đám hắc y nam tử kia.

“Mẫn Yên” là binh khí Thích thị, sắc bén phi thường. Binh khí trong tay mấy nam tử này đều bị chặt đứt, mất đi khả năng chiến đấu.

“Là các ngươi giết chết người trong thôn?” Mạc Doãn trầm giọng, chất vấn hỏi.

Đám người kia tự thấy bản thân không địch lại, trao đổi ánh mắt. Một người sờ tay vào trong ngực, dùng sức ném ra.

Chỉ thấy một trận bột phấn bay ra. Mạc Doãn mau chóng lui lại, bứt ra khỏi đó. Mấy người còn lại nhanh chóng vòng ra phía sau hắn, lại tiếp tục ném ra bột phấn này.

Mạc Doãn cố gắng né tránh, nhưng vẫn bị hít vào một ít như cũ. Chỉ một lát sau, hắn liền cảm thấy ngực nóng như lửa đốt, thân thể không thể sử dụng lực.

Những người đó cũng không công kích nữa, tản ra bốn phía, chỉ chốc lát sau đã biến mất bên trong sơn lĩnh.

Mạc Doãn có chút không hiểu, còn chưa kịp suy xét cái gì, đã cảm thấy trong ngực có một trận đau nhức, sau đó sặc ra mấy ngụm máu tươi.

Hắn chống đao đứng dậy, tiếp tục đi tới, hai chân cũng đã có chút phù phiếm, hai mắt dần dần mung lung không rõ.

Mà ngay lúc đó, hắn đột nhiên nhìn thấy ở phía trước có một thân ảnh bé nhỏ, trong bóng đêm, mờ ảo không thật. Nhưng hắn lại dựa vào sự quen thuộc, liếc mắt một cái liền nhận ra là ai.

Hắn dùng hết khí lực, đẩy nhanh bước chân, rốt cục cũng vượt qua thân ảnh kia. Hắn vươn tay, giữ chặt lấy người nọ, dùng thanh âm khàn khàn vô lực gọi một tiếng: “Triệu Nhan...”

Triệu Nhan đột nhiên bị bắt lấy, hiển nhiên rất kinh sợ. Nhưng khi nhìn thấy người tới, kinh sợ của nàng liền hạ xuống. Chỉ là, nàng lập tức tỏ vẻ lạnh lùng, cố gắng đẩy tay hắn ra, nỗ lực né tránh.

“Ngươi đi đâu...” Mạc Doãn đuổi theo, lại một lần nữa giữ nàng lại.

Lôi kéo này của hắn, tác động đến miệng vết thương của Triệu Nhan. Nàng bị đau, kêu lên một tiếng.

Mạc Doãn hơi kinh hãi, buông tay, đợi khi phát hiện, đã thấy trên tay mình dính đầy máu tươi.

Triệu Nhan ôm miệng vết thương trên cánh tay, mở miệng, trong thanh âm có chút run run: “Ta đi đâu không cần ngươi lo, đừng đi theo ta nữa.”

Mạc Doãn nhìn nàng, chịu đựng đau đớn trong lồng ngực, nói: “Chuyện trong thôn... Ngươi...”

Triệu Nhan nghe thấy thế, đột nhiên nở nụ cười, “Những người đó đều bị ta hại chết, là ta đưa người tới. Ta vẫn luôn giữ liên lạc với Ngụy Khải, bị thương, phản bội, tất cả đều là diễn trò. Hiện tại ngươi đã biết ta là dạng người gì rồi chứ? Rất muốn giết ta đi?”

Mạc Doãn kinh ngạc không thôi, trong lúc nhất thời, nói không nên lời.

Triệu Nhan vẫn cười như cũ, nói: “Ta chính là kẻ ‘tội ác tày trời’. Ta phát rồ, ta là kẻ có thể hại bất cứ người nào, là kẻ có thể làm bất cứ chuyện xấu gì...”

“Vậy thì vì sao ngươi lại trốn...” Mạc Doãn mở miệng, cắt ngang lời nàng.

Triệu Nhan ngậm ngẫn cả người, “Ta không có trốn!”

“Nếu ngươi là đồng lõa hại chết người trong thôn, vậy thì ngươi sẽ ở lại đó giả làm kẻ bị hại! Nếu ngươi giúp Ngụy Khải hại ta, cũng sẽ không tránh né ta!” Thanh âm của Mạc Doãn đột nhiên phóng đại, trong lời nói tỏa ra cảm xúc kịch liệt, “Triệu Nhan, rốt cục là ngươi muốn như thế nào!”

Hắn kêu xong những lời này, liền vô lực không nói cái gì nữa.

Triệu Nhan nhìn hắn, trên vẻ mặt chỉ có lạnh lùng cùng chán ghét, nhưng sâu trong ánh mắt, lại hiện lên hơi nước mơ hồ, nước mắt dần đọng đầy trong khóe mắt, cuối cùng cũng không thể nén được, chảy xuống hai gò má.

“Ta muốn như thế nào...” Nàng mở miệng, “Ta còn có thể thế nào... Ta cái gì cũng không phải! Cái gì cũng không làm được! Ngươi muốn ta thế nào!”

Nàng nói những lời này, rõ ràng mang theo bi thương. Trong lòng Mạc Doãn căng thẳng, chỉ cảm thấy đau đớn, nước mắt và tuyệt vọng của nàng, khó phân thật giả. Chỉ là, nếu như lúc này hắn rời đi, nàng sẽ thật sự không nơi nương tựa. Ngụy Khải sao có thể buông tha cho nàng. Mặc dù lần trước ra tay đã thương chỉ là diễn trò, nhưng còn lần sau thì sao? Ngoại trừ tin nàng, hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Theo ta quay về Thích thị...” Hấn cố gắng nói ra những lời này.

Triệu Nhan vươn tay, lau đi nước mắt, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không đi đâu cả. Thà rằng ta chết ở chỗ này, cũng sẽ không bao giờ cúi đầu trước nam nhân bạc tình bạc nghĩa kia!”

“Sư phụ không hề vứt bỏ ngươi...” Mạc Doãn chậm rãi tiến lên, nói, “Là nương ngươi từ bỏ sư phụ.”

Trong lúc nhất thời, Triệu Nhan không thể xác định được bản thân đã nghe được những gì, nhưng khi phản ứng lại được, nàng liền hung hăng quát: “Ngươi nói vậy! Ngươi muốn dùng cái loại nói dối vớ vẩn này giúp hấn thoát tội, quả thực buồn cười!”

Mạc Doãn chỉ cảm thấy ý thức của bản thân bắt đầu trở nên mơ hồ, đến cả tiếng nói của mình cũng đều cảm thấy mờ mịt, “Ta không hề nói sai... Còn nhớ không... Hồi nhỏ, chúng ta đã từng gặp nhau...”

Hấn còn chưa nói xong, liền ngã xuống đất.

Triệu Nhan kinh hãi, trong đầu hỗn loạn không thôi. Nàng ngây ngốc trong giây lát, định rời đi, dưới chân lại đạp phải thứ gì đó.

Nàng cúi đầu, chỉ thấy dưới chân có một chiếc hộp bằng đồng nhỏ. Nàng do dự một lát, ngồi xuống đất, nhặt hộp nhỏ kia lên, không khỏi cảm thấy cảm xúc ngồn ngán trăm mối.

Son...

Nàng nhẹ nhàng nắm lấy hộp son kia, tinh tâm một lát, tiện đà, vươn tay nâng Mạc Doãn dậy.

Nàng vốn là nữ tử nhu nhược, lại còn bị thương, dùng hết toàn bộ khí lực, mới miễn cưỡng lôi được Mạc Doãn. Nàng mang theo hấn, tập tễnh đi được một đoạn đường, liền nhìn thấy phía trước có một gốc đại thụ, rễ cây um tùm, cỏ cây tươi tốt, rất tốt để ẩn nấp. Nàng cố gắng mang Mạc Doãn đến chỗ rễ cây, nghỉ tạm ở đó.

Nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng thở hổn hển. Miệng vết thương trên cánh tay đã đau đến chết lặng. Nàng xé rách vạt váy, buộc lên miệng vết thương, miễn cưỡng cầm máu. Trong bóng đêm, ầm ầm có tiếng dã thú di chuyển, nàng cũng không dám nhóm lửa, chỉ có thể đè nén sợ hãi trong lòng, ngồi chờ bình minh.

Không biết Mạc Doãn bị thương cái gì, bên ngoài cũng không hề thấy có miệng vết thương, nhưng nhìn chân mày hấn cau lại chặt chẽ, khóe môi dính máu, hấn là bị thương.

Triệu Nhan cúi mắt, nhìn hấn, nhớ đến lời hấn nói vừa rồi: Sư phụ không hề vứt bỏ ngươi... Là nương ngươi từ bỏ sư phụ.

Không có khả năng. Nàng xóa đi cái ý niệm đó. Mẫu thân không có lý do gì để vứt bỏ Thích Hàm. Mẫu thân là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là Thích Hàm bội tình bạc nghĩa, từ bỏ mẫu thân. Người trong thiên hạ đều nói như vậy... Không có khả năng sai...

Lúc này, Mạc Doãn lại ho khan lên, hô hấp khó khăn.

Triệu Nhan do dự hồi lâu, mới vươn tay, đặt nhẹ lên trán hấn. Nóng bỏng khác thường, khiến nàng rút ngay tay lại. Nàng có chút khản trương, lúc này, một giọt sương mai rớt xuống trên mu bàn tay nàng, hơi mát. Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy sương mù trong sơn lĩnh dần dần lan đến, trên lá cây đại thụ, sương sớm bám vào, tụ lại thành từng giọt. Nàng nghĩ tới cái gì, lại xé rách vạt váy một lần nữa, đứng dậy, trèo lên rễ cây um tùm của đại thụ, thu lại sương sớm trên lá. Đôi mảnh vạt ướt đầm, nàng đi xuống dưới, gấp lại cẩn thận, sau đó đặt lên trên trán Mạc Doãn.

Nàng làm xong những chuyện này, lại nghĩ đến cái gì. Nàng tìm một mảnh lá cây, đựng lấy sương sớm, cẩn thận đút vào trong miệng hấn.

Lặp lại vài lần, hô hấp của hấn cũng dần ổn định lại, chỉ là, nhiệt độ cơ thể vẫn nóng bỏng như trước. Triệu Nhan không phải đại phu, chuyện có thể làm cũng đã cố gắng làm hết, còn lại chỉ chờ vào thiên mệnh.

Khoảng chừng đến lúc bình minh, Triệu Nhan đã vô cùng mệt mỏi, ý thức dần dần mờ lung. Nàng mơ hồ cảm thấy có người đi tới, đột nhiên cả kinh tỉnh lại. Chỉ thấy Mạc Doãn đã đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh điều tức.

Đầu nàng nhanh chóng thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn hấn.

Mạc Doãn phát hiện động tĩnh của nàng, mở mắt, nói: “Ta không sao, ngươi nghỉ ngơi đi.”

Triệu Nhan theo bản năng muốn rời đi, nhưng nghi hoặc lại dây dưa trong lòng. Nàng đứng dậy, đi đến bên người Mạc Doãn, nói: “Ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Mạc Doãn hiểu rõ, nói: “Những lời ta nói đều là sự thật. Sư phụ không hề vứt bỏ ngươi, mười mấy năm qua, người luôn muốn tìm lại ngươi... Cái hộp gỗ kia, là do người tự tay chế tạo, lệnh cho ta phải đưa tới cho ngươi làm đồ cưới...”

“Đó chỉ là lời nói một bên của ngươi...” Triệu Nhan cắt ngang, “Toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, Thích Hàm dùng kiếm đâm lấy nương ta, lại đối xử với nương ta vô cùng lãnh đạm. Mà sau, còn bỏ rơi nàng, hủy đi nàng cả đời hạnh phúc.”

“Lời ta nói chỉ là lời nói một bên, vậy thì lời thiên hạ nói, lại không phải sao?” Mạc Doãn trả lời, “Người nói sư phụ hãy đi hạnh phúc cả đời của nương người. Vậy ta hỏi người, mẫu thân trong trí nhớ của người, có thật sự là suốt ngày sầu mi khổ kiếm*?”

(* Sầu mi khổ kiếm Mặt ủ mây chau, đăm chiêu ủ dột)

Triệu Nhan không trả lời được. Đúng vậy, mẫu thân trong trí nhớ của nàng, luôn luôn tươi cười xinh đẹp, trên mặt đều là vẻ thỏa mãn bình thản. Cuộc sống kham khổ nhưng mẫu thân lại chưa từng nhăn mày dù chỉ một lần. Nhờ cái loại tươi cười này, mà lúc nàng còn nhỏ mới không thấy được nghèo khó, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng vui vẻ.

“Thật ra, chúng ta đã từng gặp mặt...” Trong giọng nói của Mạc Doãn, có thêm một tia phiền muộn, “Khoảng chừng mười năm trước, ta theo sư phụ đi dạo chơi, từng gặp được người và mẫu thân người, còn có... Kể phụ người.”

Triệu Nhan có chút mờ mịt.

“Trước đó, ta cũng giống như ‘người trong thiên hạ’ mà người nói, cho rằng sư phụ bỏ rơi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ‘Diễm cơ’.” Mạc Doãn bình tĩnh nói, “Nương người, là một nữ tử không tầm thường. Vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị, ở trong mắt nàng, cũng chỉ là bụi đất. Thứ nàng muốn thật ra rất bình thường, nhưng trên đời này lại có mấy người nhận ra được sự đáng quý của những thứ bình thường đó. Sư phụ chưa bao giờ lọt được vào trong mắt nàng, lại càng chưa bao giờ đi đến được tâm nàng. Nàng chọn kẻ phụ của người, đây là đáp án.”

Không biết vì sao, đoạn trí nhớ mơ hồ kia đột nhiên lại rõ ràng hẳn lên. Giờ phút này, Triệu Nhan có thể tưởng tượng được, hồi nhỏ, nàng nắm tay đệ đệ, vui vẻ chạy như điên. Buổi tối, cầm một đám táo lớn, mang theo một thân bùn đất về nhà. Cha mẹ cũng không quát lớn, chỉ cười cười gọi bọn họ ăn cơm.

Nàng đã quên, nàng không hề bất hạnh từ khi sinh ra. Từ lúc có thể nhớ được, mỗi một ngày, những thứ nàng có được, đều là thứ tốt nhất.

“... Lúc đó, sư phụ muốn mang người đi, nhưng nương người lại dùng nơi ẩn cư bí mật của Thích thị uy hiếp sư phụ, ép hẳn buông tay. Sư phụ bất đắc dĩ, chỉ đành từ bỏ. Sau này, hẳn thay đổi nơi ẩn cư, rồi quay trở lại tìm người. Cũng không ngờ có một con đại hồng thủy, hủy sạch thôn trang, người và nương người đã không còn tung tích...”

Nghe thấy hai chữ hồng thủy này, trong lòng Triệu Nhan đột nhiên tràn đầy khổ sở. Cha mẹ chết trong con hồng thủy; không có tiền chữa bệnh, đệ đệ khác cha bị nạn dân giã chết trên đường; đói khổ lạnh lẽo mà mình phải chịu...

Đoạn trí nhớ đó hàng đêm tra tấn nàng, cắt đứt linh hồn nàng, khiến nàng không phút yên bình. Ngay cả che chở thương yêu của Tịch phu nhân cũng bị chôn vùi xuống dưới đau đớn ấy. Nàng chẳng trách được trời, chỉ có thể oán trách người. Nếu không oán, nàng không biết bản thân làm cách nào mới có thể xoa dịu nỗi thống khổ ấy. Chỉ là, rốt cục là, nàng sai lầm rồi. Hiện tại, nàng không thể không thừa nhận, hủy đi hạnh phúc của nàng, không phải Thích Hàm, mà chính là trận hồng thủy, trận thiên tai vô tình kia...

Nàng nở nụ cười, lại không hề nén được ni non. Nàng cứ như vậy, vừa khóc vừa cười, không cách nào ngăn lại.

Mạc Doãn nhìn nàng, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Đợi nàng bình tĩnh lại, hẳn mới mở miệng: “Là do ta sai. Nếu như ngay từ đầu ta mang người quay về Thích thị, đã có thể tránh được rất nhiều khúc mắc...”

“Ta không trở về được...” Triệu Nhan nghẹn ngào, “Không có nơi nào ta có thể quay về... Vì sao người lại muốn nói cho ta những điều đó... Vì sao hiện tại lại muốn nói cho ta...”

Mạc Doãn than nhẹ, nói: “Chuyện cũ này, là kiếp kị của sư phụ. Cao ngạo như người, sao có thể để cho ta nói ra. Người chỉ bảo ta đưa hộp gỗ cho người. Mang người về Thích thị, để người và người nhận nhau, là chủ ý của riêng ta.”

Triệu Nhan không hiểu, rung rung nhìn hắn, khó hiểu hỏi một câu: “... Vì sao...”

Mạc Doãn cười đến tê lương, “Người thân ly tán, huyết mạch chia lìa, loại sự tình này, ta đã nhìn thấy nhiều lắm. Ngày đó, nếu không phải sư phụ nhận ta làm đệ đệ, ta đã sớm lưu lạc đầu đường, sinh tử khó đoán. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, người và sư phụ, đều là thân nhân của ta. Ta chỉ mong một nhà đoàn tụ, mãi không phân cách.”

Trong chớp mắt đó, thoải mái quấn quanh lòng nàng. Triệu Nhan chỉ cảm thấy đè nén trong ngực bao lâu nay biến mất hoàn toàn. Nước mắt không dừng được, nhưng lại không hề bị thống.

Mạc Doãn nâng tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gò má nàng. Hắn cười, nói: “Theo ta trở về, được chứ?”

Từ bàn tay hắn truyền đến độ ấm, ấm áp gương mặt nàng. Lòng nàng nóng lên, nhưng lại vẫn lo sợ và nghi hoặc như cũ, không dám đáp ứng.

“... Ngươi Khải...” Ánh mắt nàng âm trầm dần, “Hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta...”

Nét mặt Mạc Doãn hơi đổi, “Sau khi trở lại Thích thị, tuyệt đối không có ai có thể làm hại đến một sợi tóc của người.” Khi hắn nói chuyện, trước mắt liền phảng phất hiện lên cảnh sơn thôn bị tàn sát khốc liệt. Bi phẫn, nhiễm lên hai mắt hắn, “Hắn bất nghĩa, ngày sau nhất định sẽ bị trời trừng phạt...”

Triệu Nhan lại cười khổ, “Trên đời... Đâu có trời phạt...”

Mạc Doãn nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai nàng, nói: “Theo ta về Thích thị, tất cả đều sẽ kết thúc.”

Triệu Nhan lại vô pháp cự tuyệt. Nàng lau lau nước mắt, gật đầu.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên thấu qua tán cây, từng đợt từng đợt buông xuống, xua đi màn đêm tối tăm lạnh lẽo. Mà khi đó, không có ai phát hiện ra, cách đó không xa, trong một lùm cây, có mấy nam tử đang ẩn nấp. Sau một lát, mấy tên đó lặng lẽ rời đi, biến mất bên trong sơn lâm.

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Nhóm đồng chí, ta muốn nói, mọi người hiểu lầm Tiểu Mạc rồi a ~~~

Thật ra, trong chương trước đó, Tiểu Mạc nói ra câu kia, không phải là để an ủi a, ta xin phiên dịch cho mọi người hiểu chút a:

Nguyên văn: Người trong giang hồ, trên tay ai không có vài ba mạng người. Mà ngươi, ngay cả một người cũng chưa từng giết, còn muốn nói bản thân ‘tội ác tày trời’ hay sao?

Phiên dịch: Ngươi tưởng mình là ai chứ? Mấy chuyện xấu ngươi làm này cũng có thể gọi là ‘tội ác tày trời’ hay sao? Ngươi khiến cho những tên sát nhân cuồng bạo, giết người xiên thịt, đốt cháy, lấy da,... Làm sao có thể chịu nổi a?

Thật ra, nguyên văn nên là như vậy: “Triệu Nhan, ngươi cho rằng mình rất giỏi hay sao.” Mạc Doãn bình tĩnh nói, “Người trong giang hồ, trên tay ai không có vài ba mạng người. Mà ngươi, ngay cả một người cũng chưa từng giết, còn dám nói bản thân ‘tội ác tày trời’ hay sao?”

Lo lắng đến tính cách hần có thể đối chọi gay gắt với mọi người, cho nên ta xáo đi vài chữ, đem chữ “Dám” đổi thành chữ “Muốn”, như vậy ngữ khí sẽ nhu hòa đi một chút. Nhưng mà... Tiểu Mạc đồng hài tuyệt đối không phải là đang giúp Triệu Nhan thoát tội, chỉ là muốn nói cho Triệu Nhan biết một chân lý: Ngươi chỉ là một tiểu nhân vật bị người ta lợi dụng mà thôi...

Quản... Yêu ghét cay độc, quá tàn nhẫn a...

Cho nên, Triệu Nhan đồng hài của chúng ta mới lập tức phản bác: Ngươi lợi hại nha, ngươi giết tiểu hài tử, ngươi lợi hại là được chứ gì!

Nhìn qua thì, sự tình chính là như thế...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Vô cùng xấu hổ (Hạ)

Xuống núi, ngoài đó vào dặm, có một thị trấn. Mấy ngày trước, Anh Hùng Bảo vì lòng bất đào phạm, đã có một đám người đến, bao trọn mấy khách điểm lớn trong trấn. Mấy ngày liền, không ngừng có nam tử đeo đao kiếm, giục ngựa qua lại, dần dần, dân chúng trong trấn cũng bỏ qua không thèm trách cứ.

Ngụy Khải ngồi trong một gian lầu các của khách điểm, nghe ca nữ hát sướng, trong tay cầm một chén trà xanh.

Mới vừa rồi, nam tử đeo đao kiếm trong sơn lâm kia mới cung kính đi đến trước mặt hần.

Ngụy Khải buông chén trà, nói: “Xem ra, bọn họ rất nhanh sẽ đến chỗ ẩn cư của Thích thị, theo dõi thật chặt cho ta.”

“Dạ.”

Ngụy Khải ngược mắt, nhìn thoáng qua đám ca nữ đang mỉm cười hát sướng kia, nhẹ giọng tự nói với bản thân: “... Nữ nhân, rốt cục vẫn không đáng tin...”

Ca nữ thấy hần nhìn mình, cười càng thêm quyến rũ.

Ngụy Khải cũng cười, vừa định nói gì đó, đã thấy có người vội vàng đi vào, nói: “Bảo chủ, đảo chủ Ôn Tĩnh của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo cầu kiến.”

“Ôn Tĩnh?” Ngụy Khải đứng dậy, hơi hơi kinh ngạc.

“Bảo chủ...” Trong giọng nói của người tới có một tia kinh sợ, “Tiêm chủ đang ở trong tay hần.”

Ngụy Khải nhú mày. Hắn nâng tay, ý bảo ca nữ lui ra. Sau đó, liền chờ Ôn Tĩnh tiến vào.

Lúc Ôn Tĩnh đi vào, trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn thiện như trước đây. Hắn hơi hơi chấp tay, nói: “Ngụy công tử... Không, hiện tại phải là bảo chủ.”

Ngụy Khải cũng đứng dậy, ôm quyền nói: “Ôn đảo chủ khách khí rồi.”

Ôn Tĩnh cười cười, đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Ngụy Khải cũng ngồi xuống, nói: “Vô sự không đến điện tam bảo*, Ôn đảo chủ đã đến, vậy thì xin nói thẳng đi.”

(* : Có nghĩa là không có chuyện gì thì không đến tìm)

Ôn Tĩnh gật đầu, nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy vài tên Ninja Nhật bản đang áp tải Hi Viễn đi đến.

Bộ dạng Hi Viễn thật sự rất suy yếu, ngay cả khí lực để bước đi cũng không có.

“Trên đường lão phu tới chỗ này, gặp được tiêm chủ, trò chuyện với nhau rất vui, cho nên cùng đi tới. Nghe nói bảo chủ có chí thống nhất giang hồ, không biết lão phu có may mắn được hợp tác cùng bảo chủ hay không đây?” Ôn Tĩnh cười nói.

Ngụy Khải nở nụ cười, “Ôn đảo chủ võ nghệ cao cường, lại có Ninja Nhật Bản phụ tá, có thể hợp tác cùng đảo chủ, là vinh hạnh của ta. Đảo chủ xin mời ra khách phòng nghỉ ngơi trước. Việc kết minh, chút nữa sẽ đàm luận sau.”

Ôn Tĩnh đứng dậy, cười nói: “Bảo chủ quả nhiên là người sáng khoái. Ôn Tĩnh xin cáo từ trước.”

Ninja buồng Hi Viễn, đi theo Ôn Tĩnh cùng ra khỏi phòng.

Ngụy Khải cũng không tức không giận. Hắn đứng dậy, giúp Hi Viễn giải huyệt đạo.

Hi Viễn khôi phục được hành động, lập tức cả giận nói: “Ngươi thực sự muốn hợp tác với hắn?!”

Ngụy Khải cười nói: “Tức giận được như vậy, xem ra là không có gì đáng ngại.”

“Ngươi không cần cố gắng nói tránh đi việc về hắn. Từ sau khi Ôn Tĩnh tự thoát ly khỏi Thần Tiêu phái, đã ở khắp nơi đối địch với thiên sư. Ngươi hợp tác với hắn, là muốn phản bội thiên sư sao?!”

Ngụy Khải lại ngồi xuống uống trà một lần nữa, “Sở dĩ ta phải hợp tác với hắn, xét cho cùng, cũng là vì ngươi hành sự bất lực a.”

Hi Viễn nghe vậy, trong lòng cảm thấy có chút không yên. Ngày đó, nàng đoạt được ba kiện thần khí, lại thành công vây khốn mọi người, vốn tưởng rằng đại công cáo thành. Ai ngờ, bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau. Trên đường đến đây, lại bị Ôn Tĩnh phục kích, bên người nàng căn bản không có bao nhiêu binh mã, tất nhiên thất thủ thảm bại.

Nàng nhú mày, nói: “Ôn Tĩnh đa mưu túc trí, ta cũng chỉ là nhất thời sơ ý, mới có thể...”

“Không cần nói nữa, mấy món thần khí kia cũng đã ở trên tay hắn rồi.” Ngụy Khải giễu cợt, “Nữ nhân đúng là nữ nhân, thực sự gặp phải đại sự, ngay cả một điểm dũng được cũng không có...”

“Ngụy Khải ngươi...” Hi Viễn giận dữ, đang định nói gì đó, lại bị Ngụy Khải cắt ngang.

“Tiêm chủ đừng tức giận. Hợp tác với hắn, cũng chỉ là kế sách tạm thời. Thần khí ta sẽ đoạt lại sau. Ngươi cũng mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hi Viễn áp chế lửa giận trong lòng, “Ngụy Khải, ngươi có thể có được ngày hôm nay, đều là do một tay ‘Thiên sư’ đề bạt. Nếu ngươi dám phản bội thiên sư, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Lời Hi Viễn còn chưa nói xong, lại ngay trong giây phút điện quang hỏa thạch đó, cô bị bóp chặt.

“Tiêm chủ, nay đã khác xưa rồi. Ngươi nói chuyện với ta, cần có chừng mực một chút.” Trên tay Ngụy Khải tăng lên một phần lực đạo, “Ngươi cũng chỉ là một tú nữ, không nên hơi một tí là dùng thiên sư để ép ta. Hiện tại, thần khí là do chính tay ngươi đánh mất, ta không giết ngươi, đã là nể mặt mũi thiên sư lắm rồi.”

Hắn nói xong, hung hăng đẩy nàng ra, cất cao giọng nói: “Người đâu!”

Hi Viễn đang định phản kích, đã thấy vài tên đệ tử của Anh Hùng Bảo đi vào, ba chân bốn cẳng bắt lấy nàng.

“Mang tiêm chủ đi xuống nghỉ ngơi.” Ngụy Khải lạnh lùng phân phó.

Hi Viễn giãy dụa, nhưng thương thế trên người chưa lành, không có chút sức lực nào để phản kháng, liền bị đưa xuống.

Ngụy Khải bình ổn nỗi lòng, trên mi mày hiện lên sát ý. Hắn nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch. “Thiên sư, Ôn Tĩnh...” Khi hắn nói chuyện, chén trà trong tay bị bóp nát, rơi xuống đất.

.....

Sau khi Mạc Doãn và Triệu Nhan cùng nhau rời khỏi sơn lĩnh, liền che giấu hành tung, chạy tới chỗ ở của Thích thị.

Thích thị vang dang giang hồ, nhưng lại rất ít người có thể tìm được tung tích của họ. Triệu Nhan vốn tưởng rằng nơi ẩn cư kia nhất định là ẩn mật phi thường, nhưng sau nửa tháng, hai người cuối cùng cũng đến nơi. Hóa ra, nơi đó cũng chỉ cách Thái Bình thành hơn mười dặm, ở trong một khe núi, tuyệt đối không phải là nơi không có ai đi tới. Mà trái ngược với nó, quanh đó còn vô cùng náo nhiệt.

Mạc Doãn dẫn Triệu Nhan đi tới trước cửa một sơn động. Triệu Nhan đi vào trong động, chỉ thấy trong động có chiếc hồ lớn, căn bản không có khả năng có người ở.

Nàng ngược mắt nhìn Mạc Doãn, hình như có chút không hiểu.

Mạc Doãn lại rất bình tĩnh, mang nàng tới phía sau một cột đá trong động.

Sau cột đá là một chiếc thuyền nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ chở được ba người. Mạc Doãn đẩy thuyền nhỏ ra, lại đốt lên một cây đuốc, đưa cho Triệu Nhan.

Triệu Nhan vẫn không hiểu gì như cũ, nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng hắn bước lên thuyền nhỏ.

Mạc Doãn lấy một cây sào dài, bắt đầu chèo thuyền, đi sâu vào trong động.

Triệu Nhan nắm lấy cây đuốc, nhìn chằm chằm một mảnh hắc ám trên con đường phía trước, trong lòng tuy có lo lắng, nhưng bình bình vẫn nhiều hơn. Tiếng nước chậm rãi va vào thành thuyền, ỉ oạp.

Ước chừng đi được nửa canh giờ, con đường phía trước liền sáng bừng lên. Hóa ra, hồ lớn trong động kia là một mảng tối của con sông, đợi tới tận biển mất, men theo đường sông ra khỏi sơn động, liền gặp được một thôn xóm nhỏ, suối chảy róc rách, hoa cỏ xanh tươi. Sắp tới tháng tám, trong không khí lẫn hương hoa quế, chậm rãi thấm nhập lòng người.

Mạc Doãn chống sào, để thuyền nhỏ tự trôi theo dòng nước chậm rãi đi về phía bờ.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên bờ, sau đó, vươn tay, kéo Triệu Nhan lên theo.

Triệu Nhan cũng không kháng cự, nàng vươn tay, mượn lực lên bờ.

Hai người vừa mới đứng vững, vài người trông như thôn dân bình thường liền đi lên đón. Nhìn thấy Mạc Doãn, mấy người mỉm cười, mở miệng nói: “Thiếu đương gia, rốt cục ngươi cũng đã trở lại.”

Mạc Doãn gật gật đầu, quay lại nói với Triệu Nhan: “Ta dẫn ngươi đi gặp sư phụ.”

Thôn dân nhìn thấy Triệu Nhan, trên mặt hiện lên chút trêu tức, “Thiếu đương gia, vị này là?”

Mạc Doãn nhìn Triệu Nhan liếc mắt một cái, giới thiệu chi tiết.

Thôn dân nghe thấy, đều vô cùng kinh ngạc.

Mạc Doãn cũng không giải thích nhiều, lôi kéo Triệu Nhan, đi về phía căn nhà chính trong thôn.

Đợi đến lúc vào đại sảnh, Mạc Doãn kéo Triệu Nhan đến một bên ngồi xuống, nói: “Ngươi chờ một chút, ta đi báo với sư phụ.”

Nhìn hắn cười, Triệu Nhan đã có chút sầu lo, nàng nắm chặt tay hắn, muốn nói lại thôi.

Mạc Doãn ngồi xổm xuống đất, nói: “Ngươi đã đến rồi, còn sợ gì nữa?”

Triệu Nhan chậm rãi buông tay, gật đầu.

Nhìn hắn rời đi, bất an trong lòng nàng cũng dần dần mạnh lên.

Mặc dù theo như lời Mạc Doãn nói, Thích Hàm luôn đi tìm nàng, nhưng mà, khi nhìn thấy, thì sẽ thế nào đây? Nên nói cái gì?... Nếu mà, tất cả đều trái ngược với lời Mạc Doãn đã nói, thì nàng nên làm như thế nào?

Những nghi vấn này lật đi lật lại trong đầu nàng, khiến nàng đứng ngồi không yên. Tay nàng mất tự nhiên túm lấy vạt áo, lập tức, đầu ngón tay chạm vào hộp son trong lòng.

Nàng dè dặt cẩn trọng lấy hộp son ra, đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận tinh tế. Nàng suy nghĩ một lát, mở nắp hộp ra, nhẹ nhàng quệt một chút lên ngón

tay. Nàng mỉm cười, đang định thoa lớp son trên tay lên gò má, lại nghe ngoài cửa có một trận ồn ào.

Triệu Nhan hoảng hốt, vừa đứng dậy. Chỉ thấy vài thôn dân tiến vào, ngã trên đất, thương thế không nhẹ.

Nàng kinh sợ thối lui vài bước, đã thấy có người thân nhiên cất bước, đi vào đại sảnh.

Khi thấy rõ người tới là ai, hộp son trong tay nàng rơi xuống đất, tim liền đập mạnh.

“Nguy Khải!”

Hồ lên cái tên này, không phải Triệu Nhan, mà là Mạc Doãn.

Triệu Nhan kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Mạc Doãn đã đi ra, bên cạnh còn có một người nam tử khác nữa. Nam tử kia mặc quần áo màu yên thanh, nhìn qua cũng chỉ mới ba mươi lăm ba mươi sáu, không để râu. Dáng người hần cao ngất, dung mạo tuấn lãng, trong lúc đó, mặt mày tràn ngập ngạo khí bức người. Xem ra, đây chính là Thích thị đương gia, Thích Hàm.

Thích Hàm nhìn thôn dân bị thương ngã xuống trong phòng, không nói hai lời, rút trường tiên bên hông ra, trực tiếp quật về phía Nguy Khải đang đứng ở cửa.

Nguy Khải liên tục lùi lại mấy bước, tránh được công kích.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trường tiên trong tay Thích Hàm chính là hàng loạt các lưỡi dao nhỏ ghép lại, một kích này, dù chưa đá thương được Nguy Khải, nhưng lại khiến sàn phòng bị đánh tung lên. Mấy tấm đá phiến dày nặng bị đánh bể thành từng khối. Lực đánh của lưỡi dao kia hiển nhiên không tầm thường.

Nguy Khải đứng yên, chấp tay nói: “Thích đương gia, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thích Hàm cũng không đáp lời, đang định còn kích tiếp. Nguy KHaì đứng ở sau cửa đột nhiên xoay người ra, nhìn ra phía sau hần, người trong thôn đã bị thủ hạ của Nguy Khải vây kín, thôn dân đều bị chế phục, vây trong khoảng đất trống của thôn.

“Tại hạ ngưỡng mộ phong thái Thích thị đã lâu, hôm nay hạnh ngộ, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.” Nguy Khải cười vô cùng thân nhiên.

“Nguy Khải ngươi...” Mạc Doãn nhìn tình trạng trước mắt, tâm sinh tức giận.

Nguy Khải liếc mắt nhìn Triệu Nhan một cái, lại nói: “Lần này, cũng nhờ Nhan nhi dẫn bước ít nhiều, bằng không, làm sao tại hạ có thể tìm được chỗ ẩn cư này chứ?”

Khi Triệu Nhan nghe được câu đó, chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, suy nghĩ tán loạn. Nàng ngược mắt, nhìn Mạc Doãn, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Mạc Doãn nghe thấy những lời kia của Nguy Khải, cũng khiếp sợ. Nàng quyết liệt với Nguy KHaì, Nguy Khải xuất chiêu đánh nàng, lại không dùng hết toàn lực. Mà sau đó, không biết từ chỗ nào nàng lấy được nhuyễn cốt tán. Thái độ khác thường của nàng, muốn hần mang nàng quay về Thích thị. Một đêm kia son thôn bị đồ sát, chỉ duy nhất mình nàng bình yên. Hần lại nghĩ đến đêm đó bị người phục kích, sau khi hần hít bột phấn vào, những người đó rõ ràng có cơ hội chiến thắng, lại không hề tiếp tục công kích mà chỉ bỏ chạy. Sau đó, hần liền gặp được Triệu Nhan... Hần bị lừa sao? Tất cả những chuyện kia đều là diễn xuất của nàng?

Hần nhìn thôn dân bị nhốt, lại nhìn về phía Triệu Nhan, muốn hỏi, lại hỏi không được.

“Nhan nhi, hiện tại ngươi muốn ta làm gì đây?” Nguy Khải chậm rãi đi đến bên người Triệu Nhan, nói, “Tuy rằng ta đã đáp ứng ngươi, giúp ngươi san bằng Thích thị, trả thù cho ngươi và nương ngươi. Nhưng mà... Hần dù sao cũng là cha ngươi a...”

Triệu Nhan ngược mắt, nhìn Nguy Khải, muốn nói gì đó. Lại nghe có người lạnh lùng mở miệng.

“Nó không phải là nữ nhi của ta.”

Triệu Nhan đột nhiên quay đầu, chỉ thấy về mặt Thích Hàm lạnh như băng, ánh mắt nhìn nàng, toàn là chán ghét.

Thích Hàm nắm trường tiên trong tay, nói: “Mạc Doãn, ai cho ngươi tự quyết định, mang người ngoài vào.”

Người ngoài...

Trong lòng Triệu Nhan đột nhiên lạnh lẽo, nhớ tới lời Mạc Doãn đã từng nói: Mang ngươi về Thích thị, để người và ngươi nhận nhau, là chủ ý của riêng ta.

Người trước mắt, cho tới tận bây giờ, cũng chưa từng có ý nghĩ muốn nhận lại cốt nhục. Đáng ra ngay từ đầu, nàng đã không nên tin. Không tin, sẽ không thất vọng. Nàng thật sự quá ngu ngốc mới muốn về nhà, lừa gạt và vứt bỏ trên thế gian này, nàng còn chưa hiểu thấu sao?

“Sur phụ...” Mạc Doãn nghe vậy, tâm sinh sốt ruột, đang định giải thích.

“Thích đương gia cần gì phải thế. Mẫu thân Nhan nhi chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Diễm Cơ. Nàng không phải nữ nhi của ngươi, vậy thì ai là nữ nhi của ngươi đây?” Ngự Khôi của Ngự Khai vô cùng chân thành, lại mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Việc này không đến lượt ngươi lo!” Khi Thích Hàm nói chuyện, lại đánh ra một tiên, quét về phía Ngự Khai.

Ngự Khai kéo Triệu Nhan, thả người nhảy khỏi đại sảnh, đứng ở trong thôn.

Thích Hàm đuổi theo ra ngoài, đang định công kích tiếp.

Ngự Khai lại cao giọng, nói: “Thích đương gia, ngươi không nhận nữ nhi cũng không quan trọng, nhưng ngay cả tính mạng của thôn dân không phải ngươi cũng không để ý chứ?”

Thích Hàm nhướng mày, dừng chân lại.

“Nhan nhi, hiện tại ngươi cao hứng chưa?” Ngự Khai cầm lấy cổ tay Triệu Nhan, cúi đầu cười nói.

Triệu Nhan chỉ cảm thấy trên cổ tay có một trận đau nhức, nàng cố gắng giãy ra, lại không sử dụng được nửa phần sức lực.

Thích Hàm thấy hai người thân mật như vậy, thanh âm lạnh lẽo, nói một câu: “Hạ tiện.”

Lúc nghe đến hai chữ kia, Triệu Nhan đột nhiên bình tĩnh lại. Nàng không giãy dụa nữa, ánh mắt vốn sợ hãi lại trở nên sắc bén kinh người.

Nàng đột nhiên nở nụ cười, quay đầu, nhìn Thích Hàm, “Ta hạ tiện, nhưng ta thắng! Thích thị danh chấn giang hồ, còn không phải cũng đều bị hủy trên tay ta!”

Thích Hàm nghe thấy thế, trường tiên trong tay run lên, quét về phía Triệu Nhan.

Ngự Khai buông tay, thối lui sang một bên, mặc kệ không quan tâm.

Mạc Doãn thấy thế, vội vàng rút đao tiên lên, đỡ lấy chiêu thức của Thích Hàm. “Su phụ!”

Thích Hàm thấy thế, càng thêm phần nộ, “Hỗn trướng! Được, tiểu tiện nhân này là do ngươi mang về, vậy ngươi liền cùng nàng nhận lấy cái chết đi!”

Mạc Doãn không dám mạo phạm, chỉ cố gắng phòng thủ.

Tức giận trong lòng Thích Hàm càng tăng, hấn đẩy Mạc Doãn ra, trường tiên đánh ra, công kích mạnh mẽ về phía Triệu Nhan.

Triệu Nhan mỉm cười, không hề trốn tránh. Trong ánh mắt chẳng có chút sợ hãi, chỉ có chế cười.

Mắt thấy trường tiên kia tiến gần sát đến trước mặt, ý cười của nàng càng đậm, trong lòng đã hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng mà, ngay sau đó, có người che ở phía trước nàng. Trong nháy mắt, máu tươi bắn ra, ầm ập nhuộm lên khuôn mặt nàng.

“Mạc Doãn...” Nàng nhìn người trước mắt, thanh âm nghẹn lại.

Trường tiên của Thích Hàm quét qua, kéo theo huyết nhục, một khắc kia, vẻ kinh ngạc của hấn hiện hết lên trên mặt.

Mạc Doãn ngã xuống đất, lại vô lực đứng dậy.

Trong lòng Triệu Nhan chấn động, quỷ thần xuống, “Ngươi...” Nàng muốn trào phúng, lại không nói ra được mấy lời khiến người khác đau lòng kia. Mặc dù trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng lại không nói ra được nửa tiếng ôn nhu. Nàng cứ nhìn như vậy, hoảng sợ, trầm mặc.

Mạc Doãn nhìn nàng, cười khổ, “Ta sai lầm rồi sao...”

Hắn không còn sức lực để nói cái gì nữa, ngất đi.

Triệu Nhan ngây ngẩn cả người, ngơ ngác lại vô pháp phản ứng.

Thích Hàm cũng ngây ngẩn cả người, hấn nhìn trường tiên nhuộm máu, lạnh lùng cao ngạo trong ánh mắt ảm đạm xuống.

Ngự Khai đứng bên hững hờ nhìn biến hóa này, khỏe môi nhắc lên mang theo một nét cười tàn khốc.

“Thích đương gia, cần gì phải thế chứ...” Hắn cười, nói.

Thích Hàm nhìn hấn một cái, trong thanh âm có một tia suy sụp, “Rốt cục ngươi muốn như thế nào?”

Ngự Khai cười tiến lên, nói: “ ‘Cửu Hoàng thần khí.’ ”

Thích Hàm lên tiếng nở nụ cười, hần cảm trường tiên trong tay ném xuống dưới chân Ngụy Khải, khinh thường nói: “Đây là ‘Cửu Hoàng thần khí’.”

Ngụy Khải nhìn trường tiên nhiễm máu kia, nhú mày, “Thích đương gia đừng đùa.”

“Ngươi cũng biết ta là đương gia Thích thị. Vậy ta nói nó là, nó chính là! Tin hay không tùy ngươi!” Thích Hàm hồ hững nói.

Trong lòng Ngụy Khải không vui, nhưng ý cười trên mặt vẫn khôi phục lại. Hần gật đầu, nói: “Nếu Thích đương gia đã nói như vậy, sao ta dám không tin chứ. Chỉ là, ta còn rất nhiều chuyện không hiểu, muốn nhờ Thích đương gia chỉ dạy.” Hần phát phát tay, thủ hạ rút đao, hướng về môn nhân Thích thị, “Phiền Thích đương gia đi theo ta một chuyến...”

Về mặt Thích Hàm vẫn tràn đầy khinh thường như cũ. Hần liếc mắt nhìn Mạc Doãn và Triệu Nhan một cái, chấp tay ra sau lưng, cất bước.

.....

Một canh giờ sau, môn nhân Thích thị đã được đưa tới một phân đà phụ cận của Anh Hùng Bảo, giam giữ lại.

Mà Triệu Nhan lại vẫn được coi là thượng khách như cũ, an trí trong một sương phòng.

Một ngày này, dài lâu quá mức.

Triệu Nhan cảm thấy bản thân đã trải qua rất nhiều chuyện, nhiều đến mức nàng không còn rõ chúng là những gì nữa. Tất cả mọi chuyện, tưởng chừng như mộng. Nàng đột nhiên không rõ, bản thân có thật sự đã từng đến Thích thị, đã từng gặp được người phụ thân sinh thành ra mình hay không... hay tất cả, chỉ là giấc mộng.

Trong lúc nàng hoảng hốt, dường như lại nghe thấy câu nói kia của Mạc Doãn: Ta sai lầm rồi sao...

Nàng che kín đôi tai, khép chặt hai mắt, không muốn suy nghĩ nữa.

Lúc này, có người mở cửa tiến vào, mang theo ý cười, gọi một tiếng: “Nhan nhi.”

Triệu Nhan đột ngột ngược mắt, khi nhìn thấy người đến, nàng chỉ cảm thấy phần nộ, bi thương, căm hận, tuyệt vọng... Tất cả cảm xúc đều bỗng chốc dâng lên, quán quanh trong lòng. Nàng cứ nhìn chằm chằm vào hần, không mở miệng.

“Nhan nhi, ngươi làm sao vậy?” Ngụy Khải cười rất ôn nhu, “Thích thị đã bị ta hủy đi, ta còn cho rằng ngươi sẽ cao hứng chứ.”

Triệu Nhan cố gắng bình ổn tâm tình, mở miệng: “Rốt cục ngươi... Rốt cục ngươi muốn thế nào?”

Về mặt Ngụy Khải tràn ngập nghi hoặc, “Di, hôm nay sao lại có nhiều người cùng hỏi ta một vấn đề giống nhau vậy chứ? Ta muốn thế nào? Thật là kỳ quái, không phải ngươi nói muốn hợp tác cùng ta, muốn ta giúp ngươi trả thù Thích thị hay sao? Giả vờ quyết tuyệt với ta, dụ Mạc Doãn nói ra nơi Thích thị ẩn cư, mấy thứ này, không phải đều là chủ ý của ngươi sao?”

Thân thể Triệu Nhan hoàn toàn lạnh lẽo. Nàng đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện. Hiểu ra như vậy, lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi khôn cùng...

“... Ngươi căn bản không hề hợp tác với ta, ngươi chỉ muốn lợi dụng ta...” Nàng run run, nói.

Ngụy Khải nở nụ cười, “Nhan nhi, lúc trước không phải ngươi đã nói với ta, ngươi có giá trị lợi dụng sao? Bằng không, sao ta phải giữ tính mạng cho ngươi chứ?”

“Không...” Thần sắc của Triệu Nhan trở nên quái dị, “Không... Ta không hề có giá trị lợi dụng... Cho dù không có ta, ngươi cũng có thể làm được tất cả những chuyện hôm nay...”

Ngụy Khải nghe được mấy câu này, đột nhiên vỗ tay, nở nụ cười.

“Nhan nhi, ngươi tự nhiên thông minh ra nha.” Ngụy Khải đến gần vài bước, trong ánh mắt đều là ý cười, “Ta chưa từng thấy người nào tự cho mình là đúng như ngươi, nhìn ngươi, ta liền cảm thấy buồn cười, ha ha...”

“Vậy tại sao ngươi lại muốn giữ ta lại bên người... Rốt cục ngươi có mục đích gì...” Triệu Nhan chống đỡ kiên cường cuối cùng của bản thân, chất vấn.

Trong ánh mắt Ngụy Khải, mang theo tàn khốc, “Triệu Nhan a Triệu Nhan, thật ra, ta luôn luôn nghĩ, nếu không có ngươi ở bên cạnh Tịch phu nhân, có lẽ ta có thể bớt đi không ít sức lực... Lúc trước, là ngươi bảo Tịch phu nhân tìm Liệt Anh làm chỗ dựa vững chắc nhỉ?”

Triệu Nhan hoảng sợ nhìn hần, không nói chuyện.

Ngụy Khải vươn tay, nắm lấy cằm nàng, “Ngươi nói không sai, ta căn bản không cần phải lợi dụng ngươi. Vị trí bảo chủ của Anh Hùng Bảo sớm muộn gì cũng là vật trong tay ta. Ta cũng chỉ muốn đem ngươi làm vật chơi đùa một chút thôi. Về phần Thích thị... Thật ra, chỉ cần ta bắt ngươi, lấy tính mạng ra để áp chế, nhị đệ ngu dốt kia của ta nhất định sẽ khai ra nơi ẩn cư của Thích thị. Ngươi có biết vì sao ta lại muốn phí nhiều tâm tư khổ sở như vậy, bảo ngươi dụ hần mang ngươi về Thích thị hay không?”

Triệu Nhan cố gắng gầy dựa, lại không hề có hiệu quả.

“Bởi vì không đủ...” Ánh mắt Ngụy Khải lạnh như băng hàn, “Căn bản không đủ. Không chỉ tính mạng, ta muốn các ngươi phải hoàn toàn trắng tay, sống không bằng chết... Đây, mới gọi là trả thù...”

Triệu Nhan dùng hết khí lực, đẩy hán ra, thối lui sang một bên.

“Không phải sợ.” Ngụy Khải cười, “Ta sẽ không đả thương ngươi. Nói như thế nào thì ngươi cũng là một thứ khá thú vị để tiêu khiển.”

Hán nói xong, vỗ vỗ tay. Hạ nhân nâng lên một cái hộp gỗ, đẩy cửa tiến vào.

Hán cầm lấy cái hộp gỗ kia, đặt ở trên bàn.

“Mới vừa rồi, ta đã khảo vấn qua môn nhân Thích thị. Hộp gỗ này, xem ra cũng không phải ‘Cửu Hoàng thần khí’ gì đó. Vậy ngươi cứ giữ lấy đi, sau này, còn có thể nhớ lại.” Hán nói xong, cười rồi đi.

Triệu Nhan lại vô lực chống đỡ, suy sụp ngã ngồi xuống. Mọi thứ bên ngoài, nàng không còn sức để để ý tới, trước mắt chỉ còn lại một mảnh u ám.

Ngụy Khải đi ra khỏi cửa phòng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập khoái ý, sung sướng vô cùng.

Mà sau, Hán ngẩng đầu liền nhìn thấy Ôn Tĩnh đứng ở trước đó không xa, đang tràn ngập ý cười nhìn hán.

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên,” Ôn Tĩnh mở miệng, nói, “Hôm nay, lão phu thật sự mở mang tầm mắt a.”

Ngụy Khải mỉm cười, nói: “Đạo chủ quá khen.”

“Là bảo chủ quá khiêm tốn rồi. Có thể sử dụng thủ đoạn như vậy khiến Thích thị tan rã, thật sự có thể nói là không đánh mà thắng.”

“Đâu có.” Ngụy Khải khiêm tốn nói, “Chút tài mọn này, không làm nổi đại sự. Nếu như muốn thành nghiệp lớn, ta còn rất nhiều chuyện phải học đạo chủ.”

“Bảo chủ khách khí.” Ôn Tĩnh nói, “Hiện thời, số Cửu Hoàng thần khí trong tay lão phu, đã có tới sáu kiện. Không biết bước tiếp theo, bảo chủ định đi như thế nào đây?”

Ngụy Khải nhìn Ôn Tĩnh, dịch ý trong ánh mắt lóe lên rồi biến mất. Hán mỉm cười, nói: “Cách nơi này không xa, chính là địa giới của Nhạc Lam kiếm phái. Ta đã sớm muốn diện kiến ‘Lam Kiếm mười bảy thức’ nổi tiếng thiên hạ này rồi, thuận tiện, mời Thái Bình thành ra làm chứng. Đến lúc đó, còn cần đạo chủ tương trợ đây.”

Ôn Tĩnh suy nghĩ một lát, hiểu rõ, “Nói rất hay.”

Ngụy Khải và Ôn Tĩnh nhìn nhau cười cười. Dưới tươi cười kia có quá nhiều thâm trầm, sâu không thấy đáy....

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ khụ... Thật ra ta muốn nói, ta cũng không định viết ra một tiết mục khoa trương giả tạo như vậy, nhưng mà ngoại trừ tiết mục khoa trương giả tạo, ta không thể nghĩ ra được tiết mục nào khác... Quẫn ~~~

Ân, ta phát hiện, những chuyện xưa liên quan đến Anh Hùng Bảo đều rất qua trương giả tạo... Quẫn ~~~

Căn cứ vào việc Triệu Nhan đồng học đã được tẩy trắng, phía dưới là bảng danh mục các hành vi phạm tội của Triệu Nhan đồng học ~~~

1, Hạ mê dược, đem Tiểu Tiểu và Liêm Chiêu đặt lên trên một cái giường...

Tội danh: .... Làm mối?

Hậu quả: Sáng tạo ra cặp đôi vô cùng hài hòa trong bài này... Quẫn ~~~

2, Dụ dỗ Mạc Doãn đi vào hậu hoa viên, vu oan giá họa...

Tội danh: Vu hãm người khác

Hậu quả: Đương sự không thêm truy cứu...

3, Hạ thạch tín, ý đồ độc chết Mạc Doãn.

Tội danh: Có ý định mưu sát chưa thành.

Hậu quả: Đương sự không thêm truy cứu... Quẫn ~~~

4, Tự xưng là nữ nhân bị Ngân Kiều bắt cướp.

Tội danh: Vu hãm tội danh, tạo chứng cứ giả.

Hậu quả: Đương sự tỏ vẻ muốn đi bắt cướp thêm thiếu nữ khác... Quần...

5, Lấy trộm Dẫn cổ hương, nói Thảm Trầm là hung thủ giết hại thiếu nữ, cũng gián tiếp làm cho Thảm Trầm tử vong.

Tội danh: Cố ý đã thương người, nguy tạo chứng cứ giả.

Hậu quả: =. = Bởi vì Thảm Trầm thật sự chính là hung thủ giết hại thiếu nữ, cho nên việc này không đáng truy cứu... Quần...

6, Hạ nhuyển cốt tẩn, cũng lừa Liệt Anh Trương Kế Viễn vào cạm bẫy, gián tiếp làm hấn tử vong.

Tội danh: Cố ý giết người.

Hậu quả: Tội danh thành lập...

Bi kịch a, nhìn trước nhìn sau, sau cả trăm chương, ngẫu (cách xưng hô của tác giả) mới thấy Triệu Nhan đồng học chỉ làm được có duy nhất một việc xấu mà tội danh thành lập... Quần... Hiện tại, mọi người đã hiểu vì sao câu nói lúc trước của Mạc Doãn đồng hài có bao nhiêu đã kích người khác chưa... Quần... Trên thực tế, bởi vì Triệu Nhan đồng hài chỉ là người phối hợp diễn xuất, cho nên không có cách nào hưởng thụ đãi ngộ “Chuyện xấu biến thành chuyện tốt” như Tiểu Tiêu... Quần... Vì muốn thể hiện sự đối lập, cho nên chương sau sẽ tổng kết tất cả những chuyện xấu của Tiểu Tiêu đồng hài ~~~

Cuối cùng, mọi người hỏi, tại sao lại muốn đem Mạc Doãn bán phân phối cho Triệu Nhan, thật sự chính là một đóa XX cắm vào một đóa OO mà.

Ta muốn nói, cho tới bây giờ, ta chưa từng nói rằng giữa bọn họ có JQ. Xin mời xem lý do thoái thác của Mạc Doãn đồng hài:

Nguyên văn: Một ngày làm thầy cả đời làm cha, người và sư phụ, đều là thân nhân của ta. Ta chỉ mong một nhà đoàn tụ, mãi không phân cách

Phiên dịch: Ta nói là người chính là tiểu muội muội đang trong thời kỳ phản nghịch bỏ trốn khỏi nhà của ta, mặc kệ thế nào, cứ đem người về nhà trước rồi hãy nói...

Quần ~~~

Thế giới... Thật hài hòa...

Quần chúng: Cút! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Vô kể khả thi

Mấy ngày liền, giang hồ rung chuyển, sau khi trưởng tử Anh Hùng Bảo Ngụy Khải cầm quyền, bồi dưỡng thân tín, không ngừng khuếch trương thế lực ra bên ngoài. Không ít môn phái giang hồ e sợ địa vị của Anh Hùng Bảo, ào ào quy phục. Mà lúc này, một tin tức khác cũng truyền khắp giang hồ: Thần Tiễn Liêm gia kết minh cùng hai phe hắc bạch nhân sĩ giang hồ, thảo phạt phản tặc Thần Tiêu phái. Nhân sĩ giang hồ trong liên minh bao gồm, một trong ba đại gia lớn là Thần Nông thế gia, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Nam Hải Bắc Thần Cung, Tụ Phong trại, Huyền Linh Đạo, khúc phượng, thậm chí còn có lời đồn, ngay cả thiếu chủ của môn phái thần bí nhất trên giang hồ là “Phá Phong Lưu” cũng ở trong liên minh này. Minh chủ liên minh, chính là người làm giang hồ nổi gió gần đây, “Đàn tam huyền nữ hiệp”. Thanh thế của liên minh này, tất nhiên là vô cùng to lớn, dẫn đến không ít nhân sĩ hắc đạo trên giang hồ xin quy phục. Trong lúc nhất thời, mưa gió giang hồ nổi lên. Mà giống nhau cùng là một trong ba đại gia lớn giang hồ, Thái Bình thành lại không hề có động thái gì.

Khi Thạch Nhạc Nhi nghe được tin tức này, kinh ngạc vô cùng. Kinh ngạc giống thế, còn có hai huynh muội Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê, cùng với đám nhân sĩ có quen biết với Tà Tiểu Tiêu.

“Chỉ mới mấy tháng không thấy, vậy mà Tiểu Tiêu đã biến thành minh chủ...” Nhạc Hoài Giang cảm thán, “Quả nhiên là bí hiểm”

Nhạc Hoài Khê bắt đầu dĩ đến cực điểm, “Sớm biết như vậy, lúc trước nên đi theo Tiểu Tiêu, ai...”

Thạch Nhạc Nhi nhú mày, “Thế nào, các người có cái gì không vừa lòng với ta?!”

Hai người lập tức xua tay, “Không dám không dám.”

Thạch Nhạc Nhi chột nhú mày, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui tiếp tục nhìn người luyện đao trong võ đường.

Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê nhìn nhau, đổi đề tài, nói: “Nguy công tử thật sự là thiên tư hơn người nha. Bộ đao pháp này chỉ luyện có một tháng, đã ra hình ra dáng.”

Người luyện đao dưới võ đường, đúng là Nguy Đình. Cầm trong tay hắc, đúng là một trong các kiện “Cửu Hoàng thần khí”, “Võ Linh Bá Đao”. Đao pháp “Võ Linh Bá Đao” chú trọng sự cương mãnh, nhưng vào trong tay hắc, hợp với “Yên Hành Bộ”, lại tạo ra cảm giác thanh đạm tiêu sái.

Thạch Nhạc Nhi nhìn hắc múa đao, nói: “Nếu là ta, cho ta một tháng, ta cũng có thể đùa giỡn thành như vậy, có gì đáng ngạc nhiên?”

Huynh muội Nhạc gia nghe vậy, liên tục nói phải.

Trong lòng Thạch Nhạc Nhi cũng biết đó là nịnh hót. Nàng chưa bao giờ tập võ, năm đó, lúc lão thành chủ còn trên đời, đã từng muốn truyền dạy võ nghệ cho nàng, lại bị đôi cha mẹ không chịu trách nhiệm kia của nàng cực lực ngăn cản. Phụ thân đã từng nói với nàng: Nữ nhi tội gì phải tập võ, vui vẻ thoải mái sống qua ngày, không phải rất tốt hay sao? Mấy chuyện luyện võ này rất cực khổ, tra tấn nam nhân là đủ rồi.

Hồi nhỏ, nàng cảm thấy phụ thân thật săn sóc. Nhưng hiện thời, nàng hoàn toàn không nghĩ như vậy. Vui vẻ thoải mái sống qua ngày, đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Nếu có võ công, nàng đã sớm phát huy uy danh của Thái Bình thành, thống nhất giang hồ, xưng bá thiên hạ rồi! Hừ!

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng không vui, sắc mặt cũng dần âm trầm lên.

Nàng quay đầu, nói: “Ta đi thu thuế, các người ngoan ngoãn ở đây nhìn cho ta, đừng để hắc nhân hạ.”

Huynh muội Nhạc gia lập tức cung kính đáp ứng, sau đó, cung kính nhìn nàng rời đi.

Lúc này, Nguy Đình đã luyện xong một lần đao pháp, chậm rãi đi về phía bên này, nghỉ ngơi một chút.

“Nguy công tử a, có muốn uống nước hay không nha?” Nhạc Hoài Khê ân cần bưng một ly trà lên, nói.

Nguy Đình cười tiếp nhận, “Đa tạ.”

“Công tử khách khí rồi. Luyện lâu như vậy, chắc mệt mỏi lắm nhỉ, ta giúp ngài đầm bóp lưng?” Nhạc Hoài Khê xoa bóp tay, nịnh nọt nói.

Lúc này Nguy Đình mới cảm thấy không khí quý dị, liên tục cự tuyệt.

Nhạc Hoài Khê cười, nói: “Nguy công tử, đầm một lúc cũng chỉ thu mười văn tiền thôi, cũng không tính là đắt mà.”

Nguy Đình nhìn ánh mắt lóe sáng của Nhạc Hoài Khê, lại nhìn Nhạc Hoài Giang tập mãi cũng thành thói quen đứng bên cạnh, mở miệng hỏi: “Các người... Thật sự nợ ba ngàn lượng?”

Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê nghe thấy thế, đau đớn kịch liệt gật đầu.

“Không biết lúc nào mới có thể trả hết a...” Nhạc Hoài Giang ngửa mặt lên trời cười, nói.

Nguy Đình nhớ tới tờ bằng chứng của mình và Nhạc Nhi, trong lòng càng thêm không hiểu, “Ta vẫn không rõ. Thái Bình thành là đại phái trong thiên hạ, gia sản giàu có, tại sao Thạch Nhạc Nhi lại coi trọng tiền bạc đến thế?”

Nghe thấy thế, hai huynh muội đều nở nụ cười.

“Nguy công tử, có phải người hiểu lầm cái gì rồi không?” Nhạc Hoài Khê cười nói.

“Nhạc Nhi cái gì không sợ, chỉ sợ bị người ta coi thường. Đáng tiếc, hiện tại mỗi ngày nàng đều mặc vàng mang bạc, quá mức phú quý.” Nhạc Hoài Giang cũng cười, “Nguy Khai công tử, người không phải người ngoài, ta liền nói thật cho người biết. Thái Bình thành ruộng tốt ngàn khoảnh, cần cái gì cũng có, đây là sự thật. Chỉ là, thực khách trong Thái Bình thành, đâu chỉ có ba ngàn.”

“Ý của người là...” Nguy Đình hiểu ra điều gì đó, cũng không dám xác nhận.

“Sau khi lão thành chủ qua đời, Thái Bình thành đã sớm tiền thu không bằng tiền chi. Trong thành đều là nhân sĩ giang hồ, có mấy người lại nguyện ý tự mình cày ruộng nấu ăn, tự cung tự cấp? Lúc đó Nguy công tử đến chẳng phải cũng là ăn không trả tiền đó sao?” Nhạc Hoài Khê bổ sung thêm “Lúc Nhạc Nhi kế vị, phòng thu chỉ còn lại có ba trăm lượng bạc, còn chưa đủ để toàn thành tiêu dùng trong nửa năm. Lúc đó, Nhạc Nhi liền giúp người trong thành tính toán nợ nần, còn tuyên bố, nếu như ai không rõ tiền nợ, sẽ đuổi khỏi Thái Bình thành, tự sinh tự diệt.”

“Thật ra, Nhạc Nhi hoàn toàn không cần phải làm như thế. Kiếm tiền nuôi gia đình, là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.” Nhạc Hoài Giang cười nói, “Đúng không, Tiểu Khê?”

Nhạc Hoài Khê gật đầu, “Đúng đó.”

Nguy Đình nghe đến đó, không khỏi mỉm cười.

Nhạc Hoài Giang mang theo ý cười, nói: “Nguy công tử, Nhạc Nhi hợp tác với người, mặt ngoài nói là vì bảy phần tiền lời kia, nhưng thật sự, lần cược này, thái bình trong thành căn bản là biến mất không còn. Trong đó có bao nhiêu lợi ích, bao nhiêu tình cảm, Nguy công tử hẳn là rõ ràng.”

Tươi cười của Nguy Đình vẫn dừng lại trên mặt như trước, bàn tay cầm đao lại nắm chặt. Mặc dù trước kia không hiểu rõ, hiện tại cũng đã hiểu. Những điều hắn đã từng làm, đều thật quá ngây thơ. Trách nhiệm, hắn đã từng coi khinh như giấy cũ, nhưng hiện thời vấn đề đó lại khiến hắn an tâm.

Ba người trò chuyện với nhau thật vui, sau khi nói chuyện xong, lại bắt đầu cùng nhau luận bàn võ nghệ. Trong lúc nhất thời, trong võ trường liền vui vẻ hẳn lên. Mọi người hoàn toàn quên mất chính sự. Hứng trí cao ngất, cùng nhau uống rượu, mong được khoái hoạt. Sau này, việc này bị Thạch Nhạc Nhi biết, tất nhiên là răn dạy không ít, Nguy Đình cũng vào lúc này hiểu ra, tại sao huynh muội Nhạc gia này vốn là cao thủ, lại khúm núm, kính sợ ba phần với Thạch Nhạc Nhi. Nguyên nhân đều từ hai chữ “Tình thân” duy nhất trên thế gian hết sức chân thành kia.

Trái lại, bản thân lại bị huynh đệ phản bội, người thân quyết liệt. Trong lòng hắn càng cảm thấy thế lương, nhưng mà, lúc này, ý niệm của hắn càng hiện rõ, hoàn toàn không còn mê vọng nữa. Hắn muốn chiến thắng một người, thu hồi tất cả những thứ đã mất đi, có được tín nhiệm như vậy, hắn liền có tin tưởng.

Chỉ là, hắn không nghĩ tới, ngày đó lại đến sớm như vậy.

.....

Giữa trưa ngày thứ hai, đệ tử Nhạc Lam Kiếm phái tiến đến truyền tin. Nói là mấy ngày trước, Anh Hùng Bảo hạ chiến thư với Nhạc Lam Kiếm phái, muốn khiêu chiến tuyệt học “Lam Kiếm mười bảy thức” trên giang hồ.

Sau khi Anh Hùng Bảo có bảo chủ mới kế vị, thôn tính không ít môn phái nhỏ, khuếch trương thế lực. Hiện thời, cái gọi là khiêu chiến này, chỉ sợ cũng là muốn tạo áp lực với Nhạc Lam Kiếm phái. Chương môn đương nhiệm của Nhạc Lam Kiếm phái là Nhạc Ân Hắc, đối với việc này vô cùng lo lắng, có chút khủng hoảng ngoài ý muốn. Liền tự quyết định xin huynh trưởng Nhạc Ân Phong trong Thái Bình thành giúp đỡ.

Nghe được tin tức này, Thạch Nhạc Nhi nóng lòng muốn thử. Lập tức triệu tập người trong thành tới đại sảnh, thương nghị việc này.

“Hừ, ta còn tưởng Nguy Khải rất thông minh, thật ra cũng không hơn gì ai. Khiêu chiến với Nhạc Lam, chẳng phải vừa vặn giúp Thái Bình thành ta có có ra tay sao...” Thạch Nhạc Nhi ngồi trên đường thượng, vui vẻ nói, “Lập tức triệu tập nhân mã, trợ giúp Nhạc Lam Kiếm phái.”

Đệ tử truyền tin của Nhạc Lam Kiếm phái nghe vậy, nói: “Thành chủ, việc này không ổn. Anh Hùng Bảo tới khiêu chiến, nếu như bốn phái không ngênh chiến, sau này làm sao có thể sống yên trên giang hồ. Chương môn sai đệ tử đến, không phải là muốn nhờ Thái Bình thành ra tay, chỉ là muốn tìm chương môn tiền nhiệm, cùng nhau đối địch thôi.”

Thạch Nhạc Nhi cười nói: “Ta tới quan sát, vậy là được rồi chứ?”

Đệ tử truyền tin không còn lời nào để nói, chỉ đành đáp ứng.

Thạch Nhạc Nhi quay đầu, nhìn Nguy Đình bên cạnh, “Xem ra, kế hoạch của chúng ta có thể thực hiện trước một chút rồi.”

Thần sắc của Nguy Đình có chút khản trương, hắn nắm chặt chuôi đao bên hông, cảm giác có chút hưng phấn.

Lúc này, ở cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm hùng hậu, “Nhạc Nhi, chuyện lớn như vậy, sao lại không cho ta biết?”

Thạch Nhạc Nhi ngẩng đầu, chỉ thấy một đám người mặc trang phục tiêu sư nhanh chóng đi vào, đi trước, đúng là tổng tiêu đầu của “Tiêu cục Hành Phong”, Lệ Chính Hải.

“Lệ bá bá, làm sao Nhạc Nhi có thể quên mất người chứ.” Thạch Nhạc Nhi đứng lên, cười nói.

Lệ Chính Hải cười vang, lại nhìn Nguy Đình ngồi bên cạnh Thạch Nhạc Nhi, “Không ngờ, nhanh như vậy, con đã định hôn sự rồi. Bá bá thực sự cao hứng thay con a, ha ha ha!”

Nghe nói như thế, Thạch Nhạc Nhi và Nguy Đình đều cứng đờ.

Thạch Nhạc Nhi bất mãn mở miệng, nói: “Lệ bá bá, chúng ta nói chuyện chính sự đi.”

Lệ Chính Hải hất tay ra, nói: “Không cần phải nói. Anh Hùng Bảo từ sau khi Tam Anh qua đời, Nguy Khải nắm độc quyền, diệt trừ đối lập, hoành hành giang hồ, làm việc không hề có chút phong phạm anh hùng. Ta nghe thấy Nhạc Lam Kiếm phái sai người tới tìm con, liền biết là muốn đối phó với Anh Hùng Bảo. Cái này còn có gì để bàn bạc nữa, ‘Tiêu cục Hành Phong’ ta toàn lực ủng hộ, tuyệt không hai lòng!”

Hắn nói xong, tiêu sư phía sau đều hưởng ứng.

Trong đại sảnh, lập tức hào khí tận trời. Mà lúc này, hai huynh muội Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê cũng khoan thai chậm rãi bước vào đại sảnh. Phía sau lưng Nhạc Hoài Giang còn có một chiếc hộp gỗ dài khoảng bốn thước, trong thần sắc có chút nghiêm túc. Hắn đi vào trong đại sảnh, nói với Thạch Nhạc Nhi: “Thành chủ, ta và Tiểu Khê đều là người của Nhạc Lam Kiếm phái, chuyện này, không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Vừa rồi cha ta mới phân phó, nếu Anh Hùng Bảo thật sự muốn khiêu chiến ‘Lam Kiếm mười bảy thức’, vậy liền do ta là Tiểu Khê nghênh chiến. Mong thành chủ thành toàn cho chúng ta phá giới động thủ.”

Thạch Nhạc Nhi cười cười, “Thật hợp ý ta. Lúc này đây, ta muốn làm cho Ngụy Khải thua tâm phục khẩu phục.”

Mọi người thương nghị thỏa đáng, liền cùng nhau rời đi chuẩn bị. Ngày thứ hai, ra roi thúc ngựa, chạy tới Nhạc Lam Kiếm phái.

.....

Nhạc Lam Kiếm phái cách Thái Bình thành không xa, ra roi thúc ngựa, chạy suốt cả đêm, chắc chắn trong vòng ba ngày có thể tới nơi.

Nhân mã Thái Bình thành thanh thế to lớn, tốn nhiều thời gian hơn một chút. Đợi đến lúc đuổi tới, đã tới ngày luận võ. Nhạc Lam Kiếm phái đã sớm sốt ruột không chịu nổi, nhìn thấy bọn họ tới, mới nhẹ nhàng thở ra.

Mọi người vội vàng chạy tới nơi luận võ, đã thấy nơi đó không có một bóng người, thậm chí còn không thấy cả chuông môn Nhạc Ân Hác của Nhạc Lam Kiếm phái.

Mọi người đang cảm thấy nghi hoặc, ngay lúc đó, đệ tử Nhạc Lam Kiếm phái đột nhiên ào ào rút kiếm, tấn công tới.

Tình huống phát sinh đột ngột như vậy, khiến mọi người không kịp phản ứng. Chỉ thấy trong giây phút điện quang hỏa thạch đó, vài tên đệ tử đã đem kiếm đặt lên cổ Thạch Nhạc Nhi.

“Là cạm bẫy...” Lúc Thạch Nhạc Nhi ý thức được, trong lòng chợt lạnh.

“Nhạc Nhi muội muội, hiện tại mới biết, đã quá muộn rồi.”

Lúc nghe thấy thanh âm kia, lông tơ của Thạch Nhạc Nhi dựng đứng lên, kinh sợ khác thường dâng lên trong lòng.

Đệ tử Nhạc Lam Kiếm phái tách ra thành một con đường, Ngụy Khải chấp hai tay sau lưng, chậm rãi tiến lên. Hắn mặc một thân trang phục màu tím đậm, trên viền vạt áo và cổ tay, dùng chỉ bạc thêu lên, nhẹ nhàng tỏa sáng. Vẻ mặt hắn thoải mái nhàn hạ, ý cười ôn nhã, hoàn toàn không có chút lệ khí.

Ngụy Đình nhìn thấy hắn, áp chế không được lửa giận nơi đáy lòng, đang định rút đao. Nhưng mà, cũng trong nháy mắt đó, hắn liền ý thức được tình thế bốn phía, cuối cùng kiềm chế lại xúc động của bản thân.

“Ngụy Khải... Người đã làm gì người của Nhạc Lam Kiếm phái?” Thạch Nhạc Nhi nhẫn nhịn, hạ giọng hỏi.

Ngụy Khải mỉm cười, “Chư vị yên tâm, ta làm sao có thể giết hết bọn chúng chứ.” Ánh mắt hắn chậm rãi rơi xuống trên người huynh muội Nhạc gia, “Nhị vị chính là truyền nhân mang chữ ‘Hoài’ trong tên của Nhạc Lam Kiếm phái nhỉ. Biết được gia tộc gặp nạn, liền tới tương trợ. Quả thật là máu mủ tình thâm, tình nghĩa vô tư.”

“Không phải người đến luận võ hay sao? Tại sao lại dùng cái thủ đoạn này, mau buông Nhạc Nhi ra!” Nhạc Hoài Giang mở miệng, quát lớn.

Ngụy Khải cười nói: “Nhạc Nhi là thê tử chưa qua cửa của ta, ta tuyệt đối sẽ không động đến một sợi tóc của nàng. Tuy nhiên, người của Nhạc Lam Kiếm phái, ta không dám cam đoan.”

“Người muốn thế nào?” Nhạc Hoài Khê nhíu mày, nói.

Ngụy Khải thân nhiên mở miệng, nói: “Nhạc Lam Kiếm phái có thể có được chỗ đứng trên giang hồ, chính là dựa vào ‘Lam Kiếm mười bảy thức’, còn cả, Thích thị danh binh: ‘Lam Kiếm’. Thế nhân chỉ biết Nhạc Lam Kiếm phái có được ‘Lam Kiếm’, lại không biết ‘Lam Kiếm’ là song kiếm, một Son một Phong. Chỉ có song kiếm hợp bích mới có thể phát huy hết tinh túy của ‘Lam Kiếm mười bảy thức’, tung hoành thiên hạ, không người có thể địch.” Hắn nhìn huynh muội Nhạc gia, ánh mắt dừng lại trên hộp gỗ sau lưng bọn họ, “... Cửu Hoàng thần khí, đều do Thích thị tạo ra, lại không hề ghi trên sổ sách về danh binh. ‘Lam’ gồm ‘Son’ và ‘Phong’*, tất nhiên chính là thần khí. Hiện thời, dùng ‘Phong’ trong tay nhị vị, đổi lấy tính mạng toàn phái Nhạc Lam. Giao dịch này thế nào?”

(*: Chữ Lam 嵐 là do chữ Son 山 và chữ Phong 风 ghép lại)

“Hóa ra, người căn bản không hề muốn thu phục Nhạc Lam Kiếm phái. Mục đích cuối cùng của người vẫn là ‘Cửu Hoàng thần khí’!” Thạch Nhạc Nhi đột nhiên tỉnh ngộ, nàng nhìn huynh muội Nhạc gia hô “Không được đồng ý với hắn! Tên Ngụy Khải này là đồ tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, căn bản sẽ không giữ chữ tín! Người mơ tưởng!”

Ngụy Khải cũng không tức giận, “Nhạc Nhi, rời khỏi Thái Bình thành, người cái gì cũng không phải. Có tư cách gì sằng giọng với ta.”

Thạch Nhạc Nhi tức đỏ mặt, nhưng đúng như lời Ngụy Khải nói, tay nàng trói gà không chặt, căn bản không thể phản kháng. Nàng không khỏi cảm thấy ảo não, dùng sức giằng ra. Người dùng kiếm áp chế nàng vốn cũng không dám làm nàng bị thương, nàng động như vậy, ngược lại lại khiến bọn họ khiếp sợ.

Khe hở này, Ngụy Đình nhìn thấu. Hắn rút đao khỏi vỏ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công về phía người áp chế Thạch Nhạc Nhi. Trường kiếm bị đao phong chém nát, vỡ tan thành mảnh nhỏ, dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng. Cảnh tượng hoa mắt kia cũng chỉ là một cái chớp mắt, mà trong cái chớp mắt này, Ngụy Đình đã đem Thạch Nhạc Nhi bảo hộ sau lưng.

“Võ Linh Bá Đao...” Sau khi thấy rõ binh khí trong tay Ngụy Đình, trong giọng nói của Ngụy Khải có chút âm hàn, “Nhạc Nhi, ngươi chọn hắn?”

Thạch Nhạc Nhi đột nhiên được cứu, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tan. Nhưng lúc nghe được câu kia, lại phản ứng lại, nói: “Chọn hắn thì sao, chẳng lẽ lại chọn cái tên tiểu nhân hạ lưu như ngươi sao?”

Mây Ngụy Khải nhú lại, ôn nhả ban đầu mất đi, sát khí lảng lảng ẩn giấu, “Tam đệ, ngươi quả nhiên may mắn. Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều chọn ngươi. Ta bức ngươi đến tuyệt cảnh như vậy, ngươi vẫn có thể xoay người.”

Ngụy Đình nhìn thấy sát khí trong mắt hắn, trong lòng không khỏi thê hàn*.

(* Thê hàn: Thê lương + Lạnh lẽo)

“Ngần người cái gì! Còn không giáo huấn hắn cho ta!” Thạch Nhạc Nhi giậm chân, đẩy Ngụy Đình một cái, nói.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt đó, dưới đất bắn lên vô số lưỡi đao sắc bén, đâm thẳng vào chân mọi người.

Ngụy Đình phản ứng kịp thời, ôm lấy Thạch Nhạc Nhi, tránh thoát trong gang tấc.

Thế công vẫn chưa dừng lại, hơn mười lưỡi đao lại chui từ dưới đất lên, bụi mù bắn lên, khiến hai người mờ mắt. Trong mơ hồ, có vô số thân ảnh xuyên qua, mặc dù mắt không thể nhìn rõ, nhưng tất cả công kích đều là thật. Không ít người không kịp phản ứng, thụ thương.

Trong lúc Nhạc Hoài Giang và Nhạc Hoài Khê đang kinh ngạc, cũng bị tập kích. Chỉ thấy mấy ám khí bộ dáng kì quái bay vút đến, dưới chân lại bị lưỡi đao che kín, trên dưới giáp công, không dễ tránh né.

Nhạc Hoài Giang nhú mày, mở hộp lấy kiếm.

Chỉ thấy trường kiếm kia dài hơn ba thước, trên thân kiếm có hoa văn áng mây trải dài, ngân quang rạng rỡ, tuần lệ vô song.

Hắn thả người nhảy lên, lộn người chúc đầu xuống dưới, xoay tròn huy kiếm. Thân hình kia nhẹ nhàng vô cùng, kiếm quang hiển hiện, ám khí đều bị chém rơi xuống đất. Chỉ thấy hắn dùng mũi kiếm điểm nhẹ lên mặt đất, mượn lực nhảy lên, sau một cái xoay người, ổn định thân hình.

Hắn vừa thở ra một hơi, lại thấy một cổ chưởng lực đánh úp lại.

Nhạc Hoài Khê đứng bên cạnh thấy thế, lập tức ra tay, giúp hắn ngăn cản.

Sau khi tiếp được một chưởng, Nhạc Hoài Khê nhú mày thối lui, hơi thở khẽ run, nói: “Minh Lôi chưởng!”

Người ra tay, đúng là Ngụy Khải. Một chưởng chưa dứt, hắn lại lập tức đánh thêm một chưởng, tấn công về phía Nhạc Hoài Giang.

Nhạc Hoài Giang đang lo lắng cho thương thế của Nhạc Hoài Khê, trong thời gian ngắn, chiêu thức có chút hỗn loạn.

Ngụy Khải đánh một chưởng về phía ngực hắn, Nhạc Hoài Giang khom lưng, khiến một chưởng kia đánh vào không khí. Hắn liên tục lui lại vài bước, ổn định thân mình, lập tức xuất kiếm, chém về phía đầu Ngụy Khải.

Ngụy Khải xoay người, tránh khỏi một kiếm kia. Sau đó đưa lưng về phía Nhạc Hoài Giang, dựa lưng vào phía sau, nâng cao khuỷu tay trái, ngay lập tức tóm lấy cổ họng của Nhạc Hoài Giang. Ngay sau đó, tay phải bắt, túm lấy cổ tay cầm kiếm của Nhạc Hoài Giang. Ngón tay đặt sẵn lên mạch môn, ấn mạnh một cái.

Nhạc Hoài Giang chỉ cảm thấy tay nhói đau, khí lực biến mất, trường kiếm trong tay rớt ra.

Ngụy Khải lập tức đón lấy kiếm, nhanh chóng thối lui.

Lúc Nhạc Hoài Giang hoàn hồn lại, đã thấy Ngụy Khải nắm được trường kiếm, biểu cảm trên mặt chính là tựa tiểu phi tiểu.

“Lam Kiếm kết hợp, thiên hạ vô địch.” Ngụy Khải thân nhiên mở miệng. “Lúc này, chỉ có một bên, các ngươi không xứng là đối thủ của ta!”

Huỳnh muội Nhạc gia nhìn nhau, nhú mày thật sâu...

Cùng lúc đó, một bên, Ngụy Đình che chở cho Thạch Nhạc Nhi, tránh né công kích. Đột nhiên, bên trong đám bụi kia, có một đạo xích quang* (Ánh sáng đỏ) chém qua. Theo bản năng, hắn xoay tay xuất đao, binh khí chạm nhau phát ra thanh âm thanh thúy. Ngụy Đình chỉ cảm thấy đao phong chấn động, nhưng lại khiến cổ tay hắn run lên.

Trong thiên hạ, thứ duy nhất ‘Võ Linh Bá Đao’ không chém đứt được, chỉ có thần binh ‘Cửu Hoàng’.

Xích quang tiến sát, Ngụy Đình cuồng quát ngăn cản, nhưng trong bụi mù khó nhìn, hắc phòng được chiếu này, lại không phòng được chưởng lực âm hàn phía sau. Trong lúc đó, hắc cuồng quát đưa đao ngang ngực phòng hộ. Chưởng lực đánh trúng lưỡi đao, kinh lực bắn ra, khiến tay hắc buông lỏng, “Võ Linh Bá Đao” bị đánh bay ra ngoài, ở trong không trung xoay trong vài vòng, dừng lại bên chân Ngụy Khải.

Ngụy Đình bị bức lui mấy bước, hơi hơi thở dốc.

Lúc này, bụi mù dần dần phiêu tán, Ngụy Đình chỉ thấy một nam tử khoảng chừng đầu năm mươi, tay trái cầm một đôi song đao đỏ sậm, đúng là “Trục Dương” trong “Cửu Hoàng”, tay phải vẫn giữ ở tư thế xuất chưởng. Hắc không phải ai khác, chính là đao chủ tiền nhiệm của Đông Hải Thất Thập Nhị Đao: Ôn Tĩnh. Bên người hắc còn có mười mấy tên Ninja Nhật Bản. Mới vừa rồi, lưỡi đao và bụi mù đều do những nhẵn giả này quấy phá.

Ôn Tĩnh thu chưởng, nhìn về phía Ngụy Khải, “Ngụy công tử, không phải lão phu đã sớm khuyên ngươi, không cần tốn nhiều võ mồm sao.”

Ngụy Khải cười gật đầu, “Đao chủ nói phải.”

Ngụy Khải nhặt lấy “Võ Linh Bá Đao” trên mặt đất, chậm rãi mở miệng: “Giết.”

Tiếng nói vừa dứt, sát khí lập tức hiện lên. Người trong Thái Bình thành mới vừa rồi đều bị đánh bất ngờ, nên có rất nhiều người bị thương, tình thế vô cùng bất lợi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nhạc quý dị đột nhiên bỗng bành lướt qua. Mọi người chỉ cảm thấy một trận choáng váng, nội tức bắt đầu hỗn loạn. Cùng lúc đó, vũ tên màu ngân bạch xé không, bắn thẳng về phía nhân mã của Ngụy Khải và Ôn Tĩnh.

“Mị Hải Thần Âm...” Ôn Tĩnh cuồng quát né tránh, nói ra cái tên này.

Nhưng mà, những thứ đó còn chưa tính. Một mùi thơm nhàn nhạt truyền đến, chỉ thấy một nữ đồng khoảng chừng mười tuổi, tay cầm đèn cung đình, nhanh nhẹn giáng xuống. Một trời lụa mỏng, một đoàn nữ tử theo sát phía sau, nâng lẵng hoa, phiêu nhiên bay tới. Trong lúc nhất thời, cánh hoa đầy trời, thiếu nữ như mây, đẹp không sao tả xiết.

Đoàn nữ tử dừng chân, hơi nghiêng thân mình, cung kính đứng thẳng, cùng hô lên: “Cung nghênh minh chủ!”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ khụ... Vậy, trước tiên ta xin nói, ngàn hô vạn gọi rồi xuất hiện, như vậy mới thể hiện được địa vị cao cao tại thượng a. Ta cam đoan, chương sau tuyệt đối là thời gian võ lâm minh chủ thi triển thần uy đại pháp... Quấn ~~~

Khụ khụ, nói, mọi người hỏi ta vì sao Ngụy Khải cái gì cũng tính trước được... Ta muốn nói, đây là kịch tình cần thiết... Quấn, trên thực tế, dù gian kế của hắc không thực hiện được, thì ngay câu dưới ta liền tìm biện pháp để nó thực hiện được a ~~~ Tóm lại, hắc là người có chỉ số thông minh rất cao, chỉ là vận khí hơi kém một chút thôi... Quấn ~~~

Được rồi! Trở lại vấn đề chính, dưới đây chính là bảng danh mục những chuyện ác đã làm của Tiểu Tiểu ~~~ (Tiểu Tiểu: Ta... Ta... Ta cũng không làm quá nhiều chuyện ác mà...) Ân, bởi vì nữ chủ làm chuyện ác hết lần này đến lần khác, tội lỗi chồng chất, dựa vào từng lần, sau đây sẽ là bảng phân cấp độ cao thấp... Quấn ~~~

1, Trên sơn đạo, thấy Thạch Nhạc Nhi mặc vàng đeo bạc, nổi lên tà niệm, tiến lên cướp bóc.

Tội danh: Chặn đường cướp của.

Hậu quả: Bị nghi làm thành tiến lên cảnh báo, đương sự không thêm truy cứu...

2, Ở trên sơn đạo, gặp phải cướp bóc, ý đồ nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Tội danh: Trộm cướp.

Hậu quả: Khi đang nhân lúc cháy nhà đi hôi của, ngoài ý muốn đánh lui kẻ cướp, đương sự không thêm truy cứu...

3, Hôm sau, ý đồ mưu sát Thạch Nhạc Nhi. (Chương 6 – Quyển 1)

Tội danh: Cố ý giết người.

Hậu quả: Bị nghi làm thành ngăn cản ám khí, đương sự không thêm truy cứu.

4, Trong Anh Hùng Bảo, phóng hỏa lên vào phòng tiêm chủ Hi Viễn, ăn cắp Tiêm Tử Bách La —— thành công!

Tội danh: Vào phòng trộm cướp.

Hậu quả: Phát hiện mật đạo, giải cứu Ngân Kiều, xuyên thủng gian kế của Hi Viễn, đến giờ vẫn chưa được giải quyết... (Nhìn chung chính là đen ăn đen...)

5, Trong Anh Hùng Bảo, có ý đồ bất chính với Mạc Doãn, giết người diệt khẩu.

Tội danh: Cố ý giết người.

Hậu quả: Sai sót ngẫu nhiên phát hiện bên trong đồ ăn có độc, đương sự không thêm truy cứu, còn tỏ vẻ cảm tạ...

6, Tự xưng là cả nhà mình bị Ngân Kiều giết chết, bơ vơ không nhà cửa, và lại mệnh cũng không còn bao lâu, dụ dỗ Liêm Chiêu tương trợ, giúp mình đi tới Thần Nông thế gia trị liệu.

Tội danh: ... Lừa gạt... Câu dẫn lương gia công tử???

Hậu quả: =.= Nói cái gì cũng vô dụng, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, tình thú của vợ chồng người ta... Quần ~~~

.....

Các hành động ác trong quyền một đã tổng kết xong.

Triệu Nhan: =.= So sánh mà xem, ta thật sự rất thiện lương... Tiểu Tiểu quần: =.= Ta không hề cố ý muốn làm người xấu bất thành...

Quần chúng quần: Hồ Ly, người nhìn mà xem, tuyệt đối có vấn đề...

Hồ ly: Quần quần quần...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nói vô căn cứ

Phía sau những nữ tử này, một đội cung thủ giục ngựa đi đến, theo lệ mở đường. Mà sau, chỉ thấy Ngân Kiều, Giang Thành đi trước, Lí Ti, Lạc Nguyên Thanh theo sau, Quý Cữu lại đi sau nữa, dẫn theo một đoàn mười sáu người nâng một đại kiệu bằng lụa mỏng. Đi hai bên kiệu, là Ôn Túc và Liêm Chiêu. Ba Kích Thiên, Hạ Lan Kỳ Phong dẫn theo một đội nhân mã lớn, đi ở cuối cùng. Một đám người, cứ như vậy, chậm rãi đi tới.

Không cần phải nói, trên đại kiệu mười sáu người khiêng kia, đúng là cái người sai sót ngẫu nhiên, mặc danh kỳ diệu, bị đẩy lên làm minh chủ, “Đàn tam huyền nữ hiệp” Tà Tiểu Tiểu.

Đại kiệu này, được làm từ gỗ đàn hương, đủ để năm người nằm lên. Kiệu dùng thủy tinh để làm sàn, trên đó đặt một chiếc bàn thấp khắc hoa, trên bàn bày trí rượu ngon, dưa hấu và trái cây, bếp đồng gỗ đàn hương. Cũng có đệm mềm thêu hoa, để người dùng dựa vào. Tiểu Tiểu mặc một thân trang phục bằng tơ tằm màu xanh ngọc, nghiêng người nằm trên kiệu. Chỉ thấy tóc nàng cắm trầm lưu ly, tai đeo bông tai thủy tinh. Chuỗi ngọc mã não, bạch ngọc khắc làm cúc áo. Trong lòng nhẹ ôm một chiếc đàn tam huyền, ngón tay khẽ vuốt, huyền âm vang lên. Trong cái vẻ phù hoa kia, lộ ra một loại ý vị thâm trầm.

Nhìn thấy tình cảnh này, cho dù là Ngụy Khải, hay Ôn Tĩnh cũng đều bị kinh ngạc mất một lát. Những người khác thì càng choáng váng hơn.

Mà Tiểu Tiểu đang ở trên kiệu lại chỉ cảm thấy cứng ngắc xấu hổ. Ông trời a. Quá khứ tương lai, đâu có mình chủ nào xuất hiện phô trương như nàng chứ? Nàng nhìn lại một thân trang phục xa hoa trên người, lại càng không nói được gì. Đây, đâu thấy tác phong giang hồ gì chứ, rõ ràng là phô bày giàu sang mà. Cái này gọi là gì nhỉ? Cái này gọi là phô trương thanh thế, hù dọa người ta không biết mệt!

Nàng nhìn thế cục trước mặt, trong lòng có chút không yên. Từ Thần Nông thế gia, ngựa không dừng vó, chạy mất nửa tháng, mới đuổi tới phụ cận của Thái Bình thành. Mà, một đường đi đến này, các loại tin tức không ngừng hỗn loạn truyền tới. Nào là Ngụy Khải đi tới Thái Bình thành đưa sính lễ, nào là Triệu Nhan lợi dụng Mạc Doãn làm tan rã Thích thị, nào là Ngụy Khải liên hợp với Ôn Tĩnh tấn công Nhạc Lam Kiếm phái...

Những việc này, cái nào cũng rất quan trọng. Nhưng cổ tình lại do đường xá xa xôi, ngoài tầm tay với, cuối cùng hôm nay mới trong lúc nguy cấp đuổi tới kịp!

“Cuồng đồ lớn mật, nhìn thấy đại giá của mình chủ, còn không hành lễ?” Quý Cữu tiến lên mấy bước, hô lên như thế.

Còn chưa chờ được đám người Ngụy Khải phản ứng lại, lá gan của Tiểu Tiểu liền to lên, kiên trì, dùng giọng nói tràn ngập uy nghiêm mà lại vô cùng ôn nhu, mở miệng nói: “Quý Cữu, không được vô lễ.”

“Dạ.” Quý Cữu nghe lệnh, thối lui đến trước kiệu.

Tiểu Tiểu thanh thanh cổ họng, nói: “Ngụy công tử, biệt lai vô dạng.”

Trong lòng Ngụy Khải không rõ ngọn nguồn sự việc, cũng không dám vội vàng hành động, chỉ đành nói tiếp: “Hóa ra Tà cô nương thực sự đã ngồi lên chức vị mình chủ, thật đáng mừng.”

Tiểu Tiểu mỉm cười, nói: “Tiểu Tiểu vô đức vô năng, may nhờ đồng đạo võ lâm nâng đỡ. Tuy nhiên, nếu ta đã là minh chủ, nhất định sẽ giúp mọi người chủ trì công đạo. Ngụy công tử, ngươi thiết đặt cạm bẫy, giả trang đệ tử Nhạc Lam Kiếm phái, ám toán Thái Bình thành. Loại chuyện vi phạm đạo nghĩa giang hồ này, Tà Tiểu Tiểu ta tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến.”

Ngụy Khải cười lạnh: “Hừ, Tà cô nương, ngươi cấu kết với tà giáo, bụng dạ khó lường. Ta thân là bảo chủ Anh Hùng Bảo, mới không thể ngồi yên nhìn ngươi làm việc ác!” Hắn nói xong, chỉ thấy một đại đội nhân mã anh dũng tiến đến, đứng là nhân mã của Anh Hùng Bảo và các môn phái lớn nhỏ đã quy phục trên giang hồ.

“U mê không tỉnh.” Tiểu Tiểu dùng khí thế mui phần, nói, “Hôm nay, ta sẽ cùng ngươi tính toán hết ân oán từ trước đến nay!” Nàng thân nhiên vung tay lên, nói, “Động thủ!”

Mọi người trong liên minh đã sớm kích động vô cùng, chỉ chờ một câu hạ lệnh này của nàng. Trong lúc nhất thời, song phương bắt đầu hỗn chiến, tình hình kịch liệt, rung chuyển lòng người.

Tiểu Tiểu vung trộm lau sạch mồ hôi lạnh, thở ra. Việc nàng nên làm, đã làm xong rồi. Còn lại, đã là chuyện nàng không có năng lực làm nữa rồi. Nàng nhìn chiến cuộc trước mắt, nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng, cầm lấy một miếng dưa hấu trên chiếc bàn thấp, ăn vào.

.....

Nói đến mọi người trong liên minh, lúc trước đã được Thần Tiêu phái “Chiếu cố”, cho nên trong lòng có một cổ oán khí đè nén đã lâu. Hiện thời, rốt cục cũng tìm được cừu nhân, không nói đến công lý đạo nghĩa, chỉ nhìn phần tư oán kia, đã có thể kích thích ý chí chiến đấu lên rất cao rồi. Mọi người đánh đến hưng trí bùng bùng, vô cùng kinh khủng.

Mà trong lúc đó, tuyệt không có tâm tư như vậy, chỉ có mình Ôn Túc.

Ôn Tĩnh cảm đao đứng đó, nhìn hắn, ánh mắt tựa tiểu phi tiêu, “Trúng phải mười thành công lực Minh Lôi chương dùng, còn có thể sống trên đời, mạng của ngươi cũng thật cứng a.”

Ôn Túc trầm mặc, cũng không nói gì.

“Đồ nghiệp chương như ngươi, lại vẫn dám thống lĩnh Đông Hải, hơn nữa còn muốn đối địch với ta.” Ôn Tĩnh chế cười xong, song đao trong tay không chút lưu tình, đánh về phía Ôn Túc.

Ôn Túc né tránh đi, cũng không đón đỡ.

Nguyên nhân thứ nhất, tất nhiên là bởi vì binh khí trong tay Ôn Tĩnh chính là “Trục Dương”, một trong chín kiện Cửu Hoàng thần khí, binh khí bình thường nếu dám chặn lại, chỉ còn nước bị chém gãy. Nguyên nhân thứ hai, chính là có chút lòng dạ đàn bà. Cũng là vì từ nhỏ đã được giáo huấn là phải “Trung thành”, mà hiện thời, tâm hắn liền trở nên mềm xuống. Tình thân đã từng có hiện thời đều biến thành xiềng xích.

Ôn Tĩnh lại không hề có suy nghĩ như vậy. Kế hoạch bị phá hỏng hết lần này đến lần khác, khiến căm hận trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt. Chiêu thức trên tay hắn càng thêm sắc bén, không chừa lại chút lối thoát nào.

Ôn Túc lại vẫn chỉ lo né tránh như cũ. Ôn Tĩnh thấy thế vung đao chém xuống, nhắm vào bả vai của hắn. Ôn Túc nghiêng người tránh đi. Lúc này, Ôn Tĩnh thu đao, tụ lực xuất chương.

Ôn Túc không thể né tránh, chỉ đành xuất chương, đón đỡ một chương kia của hắn.

Song chương va chạm, Ôn Tĩnh không khỏi kinh ngạc. Nội lực của Ôn Túc, không hề giống lúc trước, có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Nhưng cũng ngay trong lúc đó Ôn Tĩnh liền hiểu được vì sao.

“Huyền Nguyệt Tâm Kinh...” Ôn Tĩnh nhíu mày, nói, “Ngươi thế nhưng lại chiếm được nửa còn lại của Huyền Nguyệt Tâm Kinh!”

Lúc này, Lạc Nguyên Thanh ở một bên tiến lên, nói: “Ôn Tĩnh, Đông Hải và Nam Hải đã kết minh, vận số của ngươi đã cạn, còn không buông khí giới đầu hàng?!”

Ôn Tĩnh nghe vậy, ánh mắt nhìn Ôn Túc càng thêm lạnh lẽo. Hắn không nói hai lời, ngược lại ra tay, tấn công về phía Lạc Nguyên Thanh.

Lạc Nguyên Thanh cũng rất nghiêm túc, lập tức ra tay đón đánh. Mặc dù nàng và Ôn Túc đã trao đổi hai nửa quyền sách Huyền Nguyệt Tâm Kinh, nhưng thời gian tu luyện ngắn ngủi, chỉ bằng công lực hiện tại, muốn đánh thắng Ôn Tĩnh có chút miễn cưỡng. Thêm nữa, thứ trong tay Ôn Tĩnh chính là thần binh lợi khí, càng khiến Lạc Nguyên Thanh có chút không chịu nổi.

Không lâu sau, Lạc Nguyên Thanh liền rơi vào hoàn cảnh xấu. Trong lòng nàng quỳnh lên, chiêu thức xuất ra không khỏi có chút sơ hở.

Ôn Tĩnh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đao phong trong tay chợt lóe hồng quang, đâm thẳng về trái tim nàng.

Lạc Nguyên Thanh không hề có binh khí chống đỡ, chỉ đành đưa tay ra ngăn cản.

Trong lúc chỉ mành treo chuông này, Ôn Túc đã dùng một tay kéo nàng ra, dùng tay đánh mạnh lên cổ tay nắm đao của Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh thu đao, lui lại mấy bước. Lại một lần nữa tụ lực, tấn công lên.

Lúc này Ôn Túc mới rút đao, vùng lên đón đánh.

Lạc Nguyên Thanh đứng vững thân mình, nhìn thấy một màn như vậy, chỉ cảm thấy phiền muộn, không khỏi thở dài nhẹ.

Trong lòng Ôn Túc đã bắt đầu trở nên thoải mái, chiêu thức trong lúc đó cũng không còn nặng nề nữa. Tất cả ân nghĩa, từ lúc hắn trúng phải một chiêu Minh Lôi chưởng dùng cả mười thành công lực kia, đã đoạn tuyệt sạch sẽ rồi. Chấp nhất mấy chuyện cũ trước đây, chính là lo sợ không đâu. Trên đời này, chỉ có thứ còn nắm được trong tay mới là thứ đáng giá để quý trọng. Hiện tại, hắn không thể chết, quyết không nói chuyện tình thầy trò với Ôn Tĩnh nữa.

Trong lúc ra chiêu đó, Ôn Tĩnh cũng cảm thấy Ôn Túc có biến hóa như vậy. Hắn đã từng có ý đào tạo Ôn Túc trở thành người thừa kế duy nhất, ngoại trừ Minh Lôi chưởng, tất cả những tuyệt học hắn đều dốc túi truyền thụ. Mà tuyệt kỹ dùng song đao này, Ôn Túc lại còn có thiên phú, bản thân quyết không phải đối thủ. Hiện thời tương xứng, chỉ là nhờ dựa vào “Trục Dương” trong tay.

Ôn Túc tất nhiên biết không thể đánh trực diện với “Trục Dương”, Ôn Tĩnh ra sát chiêu, hắn quyết không cứng rắn đỡ lại, mà chỉ tận lực né tránh. Lúc ra chiêu, cũng quyết không giao phong với “Trục Dương”, mà chỉ chuyên chú công kích vào cổ tay Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh thấy thế, tay trái thu đao, ngược lại dùng chưởng đánh lại.

Ôn Túc cũng thu đao trên tay trái, xuất chưởng.

Song chưởng tương tác, hai người vẫn tiếp tục giằng co. Nhưng mà, giằng co kia cũng không quá lâu, luận nội lực, Ôn Tĩnh vẫn luôn chiếm thế thượng phong.

Ôn Túc chỉ cảm thấy chân khí không ổn, sức lực bắt đầu tan rã. Trên mặt Ôn Tĩnh dần hiện lên ý cười, thanh đao trong tay phải rực rạch.

Mất thấy mũi đao đỏ sậm nhọn hoắt của “Trục Dương” tiến đến gần, Ôn Túc không thể trốn tránh, bất đắc dĩ nâng đao đón nhận.

Song đao va chạm, thanh đao trong tay Ôn Túc nháy mắt bị chém gãy. Ý cười của Ôn Tĩnh càng tăng, đao thế không dừng lại chút nào, đâm thẳng về phía Ôn Túc.

Lạc Nguyên Thanh đứng một bên quá sợ hãi, đang định tiến lên. Đã thấy một thân ảnh màu hồng nhoáng lên một cái, đi tới sau lưng Ôn Túc.

Ôn Túc kinh hãi khi thấy có người vòng ra sau lưng, còn chưa kịp phản ứng, lại cảm thấy từ trên lưng truyền đến một dòng nội lực. Dòng nội lực kia không phải đánh vào hắn, ngược lại tiến vào trong thân hắn, thông với chưởng lực trên tay, khiến nó bùng nổ ra.

Đang cùng Ôn Túc đối chưởng, Ôn Tĩnh nào có thể dự đoán được biến hóa như vậy. Chưởng lực đột nhiên tăng mạnh khiến hắn bị đánh văng ra. Hắn liên tục lui lại mấy bước, ho nhẹ một tiếng.

Ôn Túc quay đầu, chỉ thấy Lí Ti đứng ở phía sau mình, trên mặt tươi cười kiêu mi, vẻ mặt lại càng thoải mái.

“A, không cần cảm tạ.” Lí Ti cười, giả hoạt nói.

Đang cùng người giao thủ, Ngân Kiều nhìn thấy tình cảnh này, bứt ra, thoát khỏi cuộc chiến, cười nói: “Bà mối, người đây là mượn đao giết người, rất ti bỉ đó!”

Lí Ti che miệng cười nói: “Nô gia khi nào thì nói bản thân mình là chính nhân quan tử?” Trong mắt nàng hiện lên một tia âm hận (âm hiểm + oán hận), nói, “Huống hồ... Hắn có thể mượn đao giết người, vu oan giá họa, vì sao ta lại không thể. Đây cũng chỉ là lấy đạo của ta trị đạo của người thôi.”

Ngân Kiều vỗ tay, “Hay! Ân nói quá hay!”

Lí Ti lại nhìn thoáng qua Ôn Túc, nói:

“Vốn ta cũng không muốn buông tha cho ngươi, tuy nhiên, ngươi cũng coi như đã chết một lần, ta liền cho ngươi chút tiện nghi. Những chuyện đã qua, xóa bỏ. Nhưng mà, ngày sau ngươi còn làm chuyện ác nữa, nhân duyên ta nói nhất quyết không thiếu phần ngươi.” Nàng quay người lại, “Nội tức của Ôn Tĩnh đã bị đả thương, hiện thời đã không còn sức đánh lại, ngươi xem rồi làm đi.”

Nàng nói xong, quay người lại, gia nhập cuộc chiến khác.

Ngân Kiều lắc đầu, cũng thu liễm tinh thần, chuyên chú với cuộc chiến của mình.

Ôn Túc đã có vài phần mờ mịt, hần nhìn Ôn Tĩnh, bàn tay nắm đao dần nói lỏng.

Ôn Tĩnh biết bản thân đã mất đi phần thắng, hần nhú mảy, lui lại phía sau vài bước, nói: “Đi!”

Ninja ở một bên hỗn chiến nghe tiếng, ném đạn khói ra.

Khói này cũng không hề bình thường, Bì Tử vừa thấy, liền kinh hô: “Trong khói có độc, mọi người lùi lại!”

Trong lúc nhất thời, mọi người ào ào lui xuống, tụ lại bên cạnh kiệu của Tiểu Tiểu.

Đội sương khói tan hết, Ngụy Khải, Ôn Tĩnh đã biến mất không còn bóng dáng.

Nhưng đại đội nhân mã lại không kịp đào tẩu, nhìn đến thế cục này, ào ào đầu hàng. Nhưng trong đó, vẫn có người không cam lòng, bí quá hóa liều, tấn công về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu đang ngồi trên kiệu ăn dưa hấu, nhìn thấy có người xông tới, nàng mở to hai mắt nhìn, nhất thời không kịp phản ứng.

Quý Cữu và Bì Tử luôn luôn phụng dưỡng bên cạnh kiệu, nhìn thấy phiên biến hạo này, lập tức chạy lên đón đánh.

Nhưng mấy người này đều dùng tư thế liều mạng, mặc dù võ công yếu kém, khí thế lại không hề yếu. Một người tuy đã bị thương, xông ra được, đánh thẳng về phía cổ kiệu.

Kiệu phu không phải người trong giang hồ, nhìn thấy tư thế đàng đàng sát khí như thế, trợn trợn liền rối loạn. Cổ kiệu lay động, thân hình Tiểu Tiểu nghiêng một cái, vô dưa hấu trong tay văng ra ngoài, ngay ngắn dừng lại dưới chân người nọ.

Đắm phải đi, Tiểu Tiểu liền kinh ngạc nhìn người nọ bất ngờ không kịp đề phòng, dẫm lên miếng vỏ, trượt chân ngã xuống trên đất. Lưỡi đao trong tay văng ra, bay về phía kiệu.

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, cuống quýt vươn tay, tiếp được thanh đao kia vào trong tay.

Đội đến khi mọi người bình ổn được chiến sự, khi nhìn về phía Tiểu Tiểu, chỉ thấy gã đệ tử của Anh Hùng Bảo kia quỳ cả hai tay hai chân xuống trước kiệu. Trên tay Tiểu Tiểu cầm một thanh đao sắc bén, đặt ngang trước ngực, thần sắc trang nghiêm.

Tên đệ tử kia đứng dậy, vẫn muốn đánh tiếp, nhưng lại bị Quý Cữu và Bì Tử chế phục.

Quý Cữu và Bì Tử xoay người, nhìn Tiểu Tiểu, cùng kêu lên nói: “Minh chủ thần võ!”

Tiểu Tiểu nhìn miếng dưa hấu trên đất kia, lén lút đưa bàn tay dính đầy nước dưa hấu kia ra phía sau, chùi chùi. Nàng lại nhìn mấy tên bị chế phục kia, thanh thanh cổ họng, nói: “Ngụy Khải và Ôn Tĩnh không biết nhân nghĩa, chur vị tội gì phải trợ Trụ vi ngược*? Ta thân là minh chủ, chỉ hy vọng giang hồ thái bình, công đạo trường tồn. Nếu chur vị có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, ta cam đoan không đã thương các vị mấy may.”

(* trợ Trụ vi ngược: Nổi giáo cho giặc, giúp người xấu làm việc ác)

Những người đó hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, buông binh khí xuống, bái phục dưới chân kiệu.

Tiểu Tiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc ngược mắt lên, chỉ thấy biểu cảm phức tạp của Liêm Chiêu và Ôn Túc, Ngân Kiều và Lí Tì thì nhin cười đứng bên, những người khác không biết đều là vẻ mặt sùng bái, ngưỡng mộ nhìn nàng.

Tiểu Tiểu đang xấu hổ, Thạch Nhạc Nhi lại bước nhanh chạy tới, nói: “Tiểu Tiểu tỷ tỷ, Ngụy Khải đã đoạt được ‘Vô Linh Bá Đao’ và ‘Lam Kiếm’ rồi. Nếu hần lấy đủ chín kiện thần khí thì nguy rồi!”

Tiểu Tiểu nghe vậy, lập tức phản ứng lại, gào to một tiếng: “Truy!”

.....

Mọi người đuổi theo mãi, lại vẫn không tìm thấy nơi ẩn nấp của Ngụy Khải và Ôn Tĩnh. Sau một hồi thương nghị, liền chạy tới phân đà phụ cận của Anh Hùng Bảo, tìm manh mối.

Công phá phân đà, không hề khiến mọi người tiêu hao chút khí lực nào. Chỉ vì phân đà này đã sớm vườn không nhà trống. Mọi người tìm kiếm một hồi, chỉ tìm được môn nhân Thích thị bị nhốt trong địa lao, còn có Hi Viễn và đám người Triệu Nhan.

Mù quáng tìm kiếm chính là uống phí khí lực, mọi người liền ở lại phân đà này nghỉ ngơi, bàn bạc kỹ hơn.

Tiểu Tiểu thân là minh chủ, lại hoàn toàn không có cơ hội nghỉ ngơi. Chỉ là những chuyện cần nàng xử lý đều không phải chuyện quan trọng gì, chỉ là cứ có gió thổi cỏ lay, tin tức lớn nhỏ gì, mọi người đều sẽ đến thông báo một tiếng. Thông báo đến thông báo đi như vậy, đến tận lúc trời tối, nàng mới miễn cưỡng có thể nghỉ ngơi một chút.

Toàn thân nàng vô lực bước về phía phòng mình, phía sau, Quỷ Cửu và Bì Tử nhắm mắt theo đuôi, cẩn thận phụng dưỡng.

Đã qua tháng tám, vừa vào đêm, gió lạnh mang theo hơi nước, khiến người ta cảm thấy hơi hơi lạnh lẽo. Nàng đi trên hành lang, nhìn ánh trăng mờ ảo, tiệp đà, thấy được Liêm Chiêu.

Chỉ thấy Liêm Chiêu và Giang Thành đứng ở bên ngoài hành lang trong viện, luận bàn võ nghệ. Hai người không dùng binh khí của bản thân, mà dùng trường kiếm luyện tập.

Dưới ánh trăng thanh bạch, Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn Liêm Chiêu luyện kiếm, quên mất hành động.

Trường kiếm giản dị không hề hoa mỹ, kỹ thuật điều khiển cũng không hề hoa mỹ, vô cùng giản dị. Sự quen thuộc dâng lên trong lòng, khiến nàng không khỏi mỉm cười. Còn nhớ rõ, phía trên Đông Hải, bên ngoài cửa thành, trong Thần Nông thế gia, hần mặc một thân hắc y, mang theo trường kiếm, vì nàng mà đến.

Không vì phạm đến lập trường của bản thân, lựa chọn cái phương pháp này để đứng bên người nàng. Bảo hộ, che chở như vậy, cũng đủ để nàng có được một con đường sống. Một người nam nhân, nếu có thể vì nữ nhân mình yêu quý, buông bỏ lập trường, hy sinh tất cả, không thể nghi ngờ chính là vì có tình cảm vô cùng sâu đậm, cảm động trời đất. Nhưng mà, không buông bỏ, không hy sinh, cố gắng dùng phương thức ôn hòa nhất, tìm kiếm một cơ hội để có thể ở bên nhau, làm sao không phải là chân tình chứ.

Mà cũng bởi vì như vậy, mỗi một ngày trong tương lai sau này, nàng cũng không cần phải tự trách mình, cũng sẽ không cảm thấy thua thiệt. Có thể thân nhiên đứng trước mặt hắn, yên tâm thoải mái nhận lấy phần tình cảm này.

Từ nhỏ nàng đã đi theo sư phụ, trong lúc đó mưa dầm thấm đất, liền hiểu được, trên thế gian này, mọi việc không thể cưỡng cầu. Cho nên, bất tri bất giác, chỉ cần gặp phải một chút phiền toái, nàng liền tự động tránh né, lập tức buông bỏ. Tính tình như vậy, không thể nói rõ là xấu hay tốt. Nhưng mà, hiện tại, nàng lại biết, mặc dù muốn ở cùng hắn tuyệt không dễ dàng, nàng cũng sẽ không buông tay. Bởi vì, đáng giá.

Nàng nghĩ nghĩ, cười đến sung sướng.

Phía sau nàng, Quỷ Cửu và Bì Tử thấy thế, trên mặt hiện lên lo lắng.

“Minh chủ, người không sao chứ?” Bì Tử tiến lên, thân thiết dò hỏi.

Tiểu Tiểu đột nhiên hoàn hồn, “A? Không có việc gì không có việc gì...”

Khi nàng lại ngược mắt nhìn vào trong viện lần nữa, Liêm Chiêu và Giang Thành đã ngừng luyện tập. Nhận thấy nàng đến, Giang Thành mỉm cười, sau khi nói mấy câu liền tự động cáo từ.

Liêm Chiêu cầm trường kiếm đưa ra sau lưng, xoay người nhìn nàng.

Tiểu Tiểu thấy thế, ý bảo Bì Tử và Quỷ Cửu rời đi, tự mình đi qua. Nàng đứng lại trước mặt Liêm Chiêu, cười nói: “Đã trễ thế này, còn chưa nghỉ ngơi a?”

Liêm Chiêu nhìn nàng, cũng cười, “Minh chủ sự vụ bận rộn, không phải cũng chưa nghỉ ngơi sao?”

Nghe câu đó, Tiểu Tiểu chớp chớp mắt. Không biết vì sao, nàng lại nghe thấy những lời này có chút dư âm quý dị. Nàng hiểu ra, ai oán nói: “Ài? Cũng không phải do ta tự nguyện a, không biết vì sao, khi ta bị đưa lên làm minh chủ, lại không hề có người nào phản đối nha?”

“Minh chủ nhân đức trái rộng, thần võ anh minh, ai dám phản đối?” Liêm Chiêu trả lời.

“Liêm thiếu hiệp, nghe khẩu khí của ngươi, giống như không thật sự vừa lòng với việc ta làm minh chủ nha.” Tiểu Tiểu xắn tay áo lên, nói, “Được, bản minh chủ sẽ để cho ngươi mở mang tầm mắt, khiến ngươi tâm phục khẩu phục!”

Nàng nói xong, nhanh chóng ra tay, túm lấy bả vai Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu kinh ngạc, nghiêng người tránh đi.

Tiểu Tiểu không ngừng cố gắng, tiệp đà cuốn lấy cánh tay hắn.

Tay phải Liêm Chiêu cầm kiếm, nên chỉ dùng tay trái để ứng phó. Hần ngăn chặn chiêu thức của Tiểu Tiểu, lật tay, chuyển thành túm lấy cổ tay nàng.

Tiểu Tiểu cười đắc ý, bộ “Không thể không luyện” này của nàng cũng không phải chỉ để nhìn không. Cổ tay nàng trượt một cái, thoải mái thoát ra, tiệp đà đưa hai tay lên, cuốn lấy tay trái hắn.

Tay trái Liêm Chiêu bị khóa, lại nhú mày cười nói: “Minh chủ, ta còn có chân đấy.”

Tiểu Tiểu hoảng hốt, chỉ thấy hần giơ chân lên đá về phía giữa lưng nàng. Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, xoay thân mình, tránh đi. Tiệp đà cũng nhấc chân, ngăn lại thế công của hắn.

Liên Chiêu cười, chân hơi nâng lên, khom người xuống. Lực đạo của Tiểu Tiểu vốn không bằng hân, đột nhiên biến hóa như vậy, khiến chân trụ của nàng nghiêng ngã, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Nàng lập tức buông tay, thối lui thân mình.

Liên Chiêu vỗ vỗ bụi đất trên người, trong cười mang theo chút khiêu khích.

Tiểu Tiểu thấy thế, nhương mảy, nàng chà xát hai tay, về mặt ác liệt. Im lặng một lát, nàng nhảy người lên, nhắm về phía Liên Chiêu.

Thần sắc Liên Chiêu rất thản nhiên, vẫn đứng nguyên tại chỗ, chờ nàng tấn công.

Mất thấy đã đến trước mặt hân, Tiểu Tiểu đang cân nhắc nên ra chiêu nào trước. Cũng không ngờ, chân lại đạp phải vật vấy, thân hình bất ổn một cái, trực tiếp ngã về phía trước.

Theo lý thuyết, Liên Chiêu đứng ở phía trước, nhất định sẽ đón được nàng. Nhưng Liên Chiêu lại cố tình nghiêng người một cái, tránh ra.

Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, giây tiếp theo, liền cứng rần ngã lên trên đất.

Nhìn thấy nàng ngã sấp xuống, Liên Chiêu cũng sửng sốt. Hân tiến lên, ngồi xổm xuống đất, vươn tay đỡ nàng lên.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, về mặt ai oán nhìn hân.

Liên Chiêu làm mặt xin lỗi, nói: “Thực xin lỗi... Ta nghĩ là nàng có ý lộ sơ hở...”

“Ta...” Tiểu Tiểu ngồi ở dưới đất, càng thêm ai oán, “Ta cố ý lộ sơ hở?”

Liên Chiêu nhìn biểu cảm của nàng, cuối cùng không nhịn được bật cười, “... Lấy khinh công của nàng, không thể dễ dàng ngã sấp xuống như vậy a...”

“Ai quy định có khinh công thì không thể ngã sấp xuống a?” Tiểu Tiểu xoa đầu gối, bất mãn nói.

Liên Chiêu nhìn cười, vươn tay giúp nàng xoa xoa đầu gối, “Ngã có đau không?”

Tiểu Tiểu nghe vậy, nghiêm túc nói: “Đau, tuyệt đối đau.”

Liên Chiêu bắt đắc dĩ nhìn nàng, nói: “Liên Chiêu biết sai, xin mình chủ cứ trừng phạt.”

“Tốt.” Tiểu Tiểu vươn hai tay, “Trước tiên đưa ta về phòng đã.”

Liên Chiêu hơi hơi xấu hổ, hân nhìn ánh mắt lóe sáng của Tiểu Tiểu, suy tư một lát, lại nhìn khắp nơi, sau khi xác định không có người, mới buông trường kiếm trong tay ra, đột nhiên, có người vọt lại, mở đầu chính là một câu: “Đây là lúc nào rồi mà các người còn ở đây chơi đùa a!”

Tiểu Tiểu và Liên Chiêu đều sửng sốt, ngược mắt, chỉ thấy Thạch Nhạc Nhi buồn bực dậm chân, ngón tay chỉ thẳng vào hai người bọn họ. Hai người nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, về mặt nghiêm túc nhìn Thạch Nhạc Nhi.

Thạch Nhạc Nhi nhăn mày chặt chẽ, nói: “Ngụy Khải và Ôn Tĩnh không biết trốn đi nơi nào! Tiểu Tiểu tỷ tỷ, ngươi là mình chủ, tại sao còn không phái người truy đuổi a!”

Tiểu Tiểu sợ hãi trả lời, “Ách, bởi vì ta không biết bọn họ trốn ở đâu...”

“Không biết thì tìm a! Sao các người ai ai cũng nhàn nhả như vậy a! Chắc, ta vốn tưởng rằng Ngụy Khải chỉ muốn Anh Hùng Bảo và Thái Bình thành thôi, không ngờ, dã tâm của hân to lớn như thế... Bọn họ đã thu thập được tám kiện thần khí, vạn nhất đúng như lời thiên hạ đồn, bọn họ đoạt được thiên hạ, thì nên làm cái gì bây giờ a!” Ngừ khí của Thạch Nhạc Nhi vô cùng vội vàng.

Tiểu Tiểu không biết trả lời như thế nào, trong lòng đồ mồ hôi lạnh. Nhớ tới Thạch Nhạc Nhi từ xưa tới nay đều giả vờ đáng yêu, không ngờ, hôm nay lại bộc lộ bộ mặt hung ác, xem ra, thật là nóng nảy.

Liên Chiêu lại cười, nói: “Nếu thu thập đủ chín kiện Cửu Hoàng thần khí liền có thể thống nhất thiên hạ, làm sao gia phụ phải dẫn thiên quân vạn mã đi chinh chiến sa trường?” Hân nhất trường kiếm lên, nhàn nhả nói, “Cửu Hoàng chung quy cũng chỉ là lời đồn đại, không cần tưởng thật.”

Thạch Nhạc Nhi nhíu mày, “Liên ca ca, thà rằng tin là có, còn hơn không tin.”

Liên Chiêu đáp: “Nhạc Nhi, chuyện giang hồ, ta không hiểu lắm. Nhưng tranh chấp triều đình, ta có biết một chút. Quá khứ hay tương lai, muốn có được thiên hạ, cho dù trong tay nắm thiên quân vạn mã, vẫn cần danh chính ngôn thuận lên ngôi. Lưu Hán Lý Đường, nếu không tự xưng thiên mệnh quy về, sao có thể xưng đế?” Hân chậm rãi nói xong, “Ta không ngại nói thẳng, đương kim thánh thượng, cũng không đem ‘Cửu Hoàng’ để vào mắt. Cái thánh thượng lo lắng, chính là có người dùng uy danh của ‘Cửu Hoàng’, yêu ngôn hoặc chúng*, nhiều loạn triều cương.”

(* Yêu ngôn hoặc chúng: Dùng lời nói không đúng mê hoặc người khác)

“Huỳnh đang nói Thần Tiêu phải?” Tiểu Tiêu hiểu rõ.

Liêm Chiêu gật đầu, “Loạn thần tặc tử, không đủ để gây sợ hãi. Chỉ sợ Thần Tiêu phải lập ra một cái ‘Chân mệnh thiên tử’, đến lúc đó, thật sự sẽ là thiên hạ đại loạn. Tuy nhiên, mặc dù bọn họ có được ‘Cửu Hoàng’, cũng cần thời gian để ủng hộ* (Ủng hộ + tạo lập)tân chủ. Trong khoảng thời gian đó, cũng đủ để chúng ta tìm được bọn họ.”

Thạch Nhạc Nhi nghe xong, suy nghĩ một lát, nói: “Vậy, nếu ‘Cửu Hoàng’ thật sự là thần khí, có thể phát huy được thiên lực kinh người, vậy thì thế nào?”

Liêm Chiêu cười nói: “Từ xưa, Thái Bình thành đã có được ‘Võ Linh Bá Đạo’, đã từng một lần nhìn thấy thần lực phát ra từ nó?” Hắn cầm lấy vô kiếm ở bên cạnh, đút kiếm vào, bình tĩnh nói, “Chỉ có ở trên tay Thạch lão thành chủ, ‘Võ Linh Bá Đạo’ mới có khả năng xưng bá thiên hạ. Cũng như vậy, ‘Thiên Sương Lâm Nguyệt’ phải ở trong tay Liêm gia ta, mới có thể phát huy hết uy lực của nó. Những người khác cho dù có được, cũng chỉ là có được một kiện danh binh. Cái gì mà thiên lực kinh người, căn bản chính là lời nói vô căn cứ.” Hắn nói xong, nhìn sang Tiểu Tiêu, nói tiếp, “Mặc dù có được thần lực khinh thiên, chỉ sợ tạm thời Thần Tiêu phải cũng chưa nắm bắt được trọng điểm. Bằng không, vì sao ba lần bốn lượt muốn tìm Tiểu Tiêu gây phiền toái?”

Tiểu Tiêu nghe xong những lời này liền nở nụ cười. Cho tới nay, “Cửu Hoàng thần khí” người người mơ ước, ở trong miệng hắn bỗng chốc trở nên bình thường như vậy. Hóa ra, hắn luôn luôn đứng ở bên ngoài quan sát, tất cả phần thắng, vẫn nắm trong tay như cũ, chưa từng biến hóa. Tất cả mọi người đều cho rằng nàng biết được bí mật về Cửu Hoàng thần khí, nhưng hiện thời xem ra, người biết được bí mật này, rõ ràng là hắn mới đúng.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tiêu liền cảm thấy bản thân có chút...

“Liêm ca ca, huỳnh nói những lời này hình như đang cười chúng ta ngốc nha.” Thạch Nhạc Nhi nói.

Liêm Chiêu lắc đầu, “Quyết không có ý này.”

Thạch Nhạc Nhi nhún mày, nói: “Vậy nếu huỳnh đã sớm biết vì sao không nói ra a, làm cho người ta lo lắng không công lâu như vậy.”

“Hôm nay ta cũng mới nhìn thấy muội a.”

“Vậy lúc huỳnh vừa thấy ta nên nói ngay a.”

Tiểu Tiêu thấy Thạch Nhạc Nhi nhất quyết không buông tha, liền xen mồm vào, thay đổi đề tài, nói: “Ài, Nhạc Nhi, Văn Hi công tử đâu?”

Thạch Nhạc Nhi nghe thấy cái tên này, mày càng nhăn lại, “Tỷ tìm Ngụy Đình hã, hắn đang ở cùng nhị ca hắn đó.”

Tiểu Tiêu nhờ thế mới nhớ lại, môn nhân Thích thị lúc trước cũng bị Ngụy Khải ám toán, giam giữ bên trong địa lao của phân đà này. Mà Mạc Doãn lại bị thương nặng, hiện tại, đang nhờ gia nhân của Thần Nông thế gia chăm trị.

“A, đúng rồi, nếu có võ lâm minh chủ tương trợ, hắn muốn trở về Anh Hùng Bảo không phải quá đơn giản sao.” Thạch Nhạc Nhi nghĩ đến cái gì, kéo lấy Tiểu Tiêu, “Tỷ tỷ, không bằng, tỷ đi theo ta thương lượng thật tốt chuyện này đi!”

Tiểu Tiêu còn chưa kịp cự tuyệt, đã bị kéo đi.

Liêm Chiêu thấy thế, nghĩ muốn ngăn lại, nhưng lại thật sự không có cơ để ngăn cản. Cuối cùng, chỉ còn bất đắc dĩ.

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Đang đang làm ~~~ Lần trước có nói đến những chuyện ác mà nhân vật chính Tà Tiểu Tiêu của chúng ta làm trong cuốn thứ nhất, như vậy, trong cuốn thứ hai, nàng đã làm những chuyện xấu gì?

Mời xem!

1, Trong ngày hàn thực, định trộm vài thứ trên thuyền.

Tội danh: Trộm cướp.

Hậu quả: Gặp được phản đồ Đông Hải muốn giết người cướp thuyền... Không giải quyết được gì...

2, Lén vào Tê Vũ sơn trang, đem Linh Vũ do Ngân Kiều tặng cắm lên trên tấm biển trong sơn trang.

Tội danh: Vu oan giá họa.

Hậu quả: Đương sự tỏ vẻ có thể tự giải quyết.

3, Lén vào địa cung trong Tê Vũ sơn trang, giẫm chết trường sinh cổ.

Tội danh: Cố ý hủy hoại tài vật.

Hậu quả: Đương sự là kẻ khả nghi thiếp lập cơ quan phi pháp, lừa bán phụ nữ nhi đồng, cố ý giết người, thật sự không giải quyết được gì. Nên tất cả hợp lại, mọi người đều tỏ vẻ: Giảm quá hay.

Tội danh trong quyển hai đã sửa sang xong ~~~~ Nga nha ~~~~ Trên thực tế, trong chuyện này, càng về sau, chuyện xấu mà nữ chủ làm ra càng ít a... Quần ~~~~

(Mọi người: Vốn nên như vậy! !) Khụ khụ, tóm lại, liền là như thế ~~~~ Meo ~~~~

~~~~~

PS: Trong chương trên, có một độc giả đại nhân đã chỉ ra, tại sao tất cả mọi người đều không phát hiện ra âm mưu của Ngụy Khải, dễ dàng trúng chiêu như vậy chứ? Chẳng lẽ là vì muốn để nhân vật chính xông ra mà để chỉ số thống minh của những người phối hợp diễn còn lại đều rớt xuống sao?

Thật ra, ta rất nghiêm túc... Cái kia, tuy rằng có chút gượng ép nhưng ta vẫn muốn thanh minh một chút.

Đầu tiên, chúng ta thoát khỏi thân phận của tác giả và độc giả, đứng ở trong hoàn cảnh đó để nhìn nhận.

Từ khi truyện bắt đầu đến giờ, những người đã từng tiếp xúc thân cận với Ngụy Khải, chỉ có: Tả Tiểu Tiểu, Liêm Chiêu, Mạc Doãn, Triệu Nhan, Hi Viễn, Thẩm Trâm, Lăng Du, Ngụy Đình, Ngân Kiều, Thạch Mật. (Nhạc Hoài Khê cũng từng có vài lần có duyên tiếp xúc, chỉ biết một hai, nên không thể xếp vào. PS: Thạch Nhạc Nhi ẩn tượng xấu với Ngụy Khải cũng vì vậy mà có. Trước đây không hề tồn tại) Mà sau khi tiếp xúc thân mật với hắn, không hề trúng chiêu của hắn, chỉ có: Tả Tiểu Tiểu (Quần, giới giang quá mức, nữ chủ vạn năng...) nói cách khác, trong truyện này, có thể diện kiến thủ đoạn ngoan độc của Ngụy Khải chỉ có tám người này (Thẩm Trâm và Lăng Du đã chết). Những người khác đều chỉ nghe thấy. Tiêu cục Hành Phong, Nam Hải Bắc Thần Cung trên cơ bản cũng có thể nói là không hề biết đến cái người tên Ngụy Khải này.

Mà trong đó, phải chắc chắn chỉ ra một điều đó là, hiểu biết của Ngụy Đình với Ngụy Khải tuyệt đối không đủ sâu. Trên cơ bản, hắn có thể đem hành vi của Ngụy Khải coi thành “Báo thù”. Nhưng mà, thật hiển nhiên, báo thù chỉ là tiết mục hứng thú còn lại của Ngụy Khải. Tìm kiếm Cửu Hoàng thần khí mới là mục đích chính của hắn.

Như vậy, trong truyện này, người biết được mục đích của Ngụy Khải chính là Cửu Hoàng thần khí, chỉ có: Tả Tiểu Tiểu, Liêm Chiêu, Hi Viễn, Triệu Nhan (Người này ở trong Tê Vũ sơn trang hiểu ra việc này, vẫn là nhờ Tiểu Tiểu nói ra. Quần. Như vậy không hề tự biết, chỉ nhờ nhớ lại), Thạch Mật, Hạ Lan Kỳ Phong (Người này tin tức linh thông, sau nhiều lần điều tra biết được). Trọng điểm chính là, Thạch Nhạc Nhi căn bản không biết mục đích của Ngụy Khải chính là Cửu Hoàng thần khí. Từ đầu đến cuối, nàng đều cho rằng, Ngụy Khải chỉ muốn chiếm lấy Anh Hùng Bảo, thôn tính Thái Bình thành, sau đó có được địa vị nhất định trên giang hồ. Bằng không, tuyệt đối không có khả năng mang Cửu Hoàng thần khí đưa cho Nhạc Lam Kiếm phái... Bằng không liền thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Báu vật vô giá

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Tiểu liền tỉnh lại.

Đêm qua, Thạch Nhạc Nhi cùng nàng thảo luận về “kế hoạch đoạt lại Anh Hùng Bảo” đến hơn nửa đêm, cho nên đương nhiên nàng ở lại phòng ngủ qua đêm. Nhưng bất đắc dĩ là, tướng ngủ của Thạch Nhạc Nhi thật sự là không dám khen tặng. Cả một đêm, Tiểu Tiểu không có phút nào ngủ được an ổn.

Nàng chỉ cảm thấy thống khổ bất đắc dĩ. Trong lòng không khỏi than thở, sau này ai cưới phải Thạch Nhạc Nhi, nhất định là thê thảm vạn phần...

Vậy mà Thạch Nhạc Nhi lại tinh thần sáng láng, sau khi rửa mặt chải đầu xong, liền cao hứng phấn chấn kéo nàng đi ăn điểm tâm.

Đêm hôm qua vừa được Liêm Chiêu khai sáng, cho nên đối với chuyện Cửu Hoàng, Thạch Nhạc Nhi cũng không còn quá quan tâm đến nữa. Ngôn ngữ cử chỉ trong lúc đó, lại khôi phục đáng về hồn nhiên trước kia.

Chỉ là, Tiểu Tiểu dù thế nào cũng không thoải mái nổi. Đặc biệt, lúc ăn điểm tâm lại còn phải nghe chuyện công việc, vậy nên càng không thoải mái.

Nàng bụng một chén cháo gạo nếp, nghiêm túc ngồi ở trước mặt Hạ Lan Kỳ Phong nghe hắn nói chuyện.

Hạ Lan Kỳ Phong nhìn bộ dạng như lâm vào đại dịch của nàng, chỉ cảm thấy buồn cười. Hắn mở miệng, nói, “Minh chủ, đêm hôm qua, đệ tử phụ trách việc điều tra của ‘Khúc phương’ đều đã triệu hồi tới, hôm nay liền phái đi các nơi để điều tra. Thằng nhãi Ngụy Khải này giả hoạt phi thường, muốn tìm kiếm hành tung của hắn không phải chuyện dễ. Ta mới vừa cùng vài vị chương môn khác thương nghị qua. Tiêm chủ Hi Viễn và tỷ nữ của Tịch phu nhân là Triệu Nhan đều là thủ hạ của Ngụy Khải, có lẽ sẽ có manh mối. Ta đã phân phó thủ hạ vạn hồi, hắn là rất nhanh sẽ có được kết quả. Người thấy được

không?”

Tiểu Tiểu bắt đầu đi, cái gì được hay không được a. Cái chức mình chủ mà nàng ngồi lên này vốn chỉ là bày ra cho người khác xem, công việc lớn nhỏ đều do mấy người kia thương nghị quyết định. Nàng chỉ cần gật đầu là được. Vì thế, nàng nghiêm túc gật đầu một cái.

Hạ Lan Kỳ Phong nhìn nàng, ý cười càng sâu. “Nhanh ăn cơm đi, mình chủ.”

Nghe câu này, Tiểu Tiểu mới thả lỏng tinh thần, múc một muỗng cháo gạo nếp, đưa vào trong miệng, còn liếc mắt nhìn Hạ Lan Kỳ Phong thêm một cái, giống như lo sợ hấn thay đổi.

Hạ Lan Kỳ Phong cười lắc đầu, bắt đầu đi. Chỉ là, hấn thật sự lại nghĩ đến cái gì, nói: “Đúng rồi, mình chủ, mấy thứ này giao cho ngài đi.”

Tiểu Tiểu cắn thìa, không hiểu nhìn đồ vật trong tay Hạ Lan Kỳ Phong liếc mắt một cái.

Hộp gỗ vuông vức, không hề có hoa văn trang trí, mộc mạc đến cực điểm. Chợt nhìn qua, không hề thấy có gì kỳ lạ. Nhưng chỉ liếc mắt một cái Tiểu Tiểu lại đã nhận ra cái hộp này. Chính là ‘Hàm Vũ’ do chính Thích thị chế tác, bên trong làm từ thép tinh luyện, đao kiếm không phá, nước lửa không xâm. Cũng có cơ quan tinh vi, nếu như không biết phương pháp mở khóa, tuyệt đối không được cố gắng mở ra. Từ xưa đến nay đều dùng để truyền tín hàm cơ mật.

Còn nhớ rõ, lúc trước, lần đầu tiên ở Anh Hùng Bảo nhìn thấy hộp gỗ này. Khi đó, Mạc Doãn dùng thái độ cao ngạo hờ hững xông thẳng vào Kỳ Hóa hội của Anh Hùng Bảo. Mà sau, tất cả mọi người đều cho rằng, trong chiếc hộp này, chứa Cửu Hoàng thần khí. Nhưng Mạc Doãn lại nói với Triệu Nhan rằng: Đây là đồ cưới của người.

Chuyện về Triệu Nhan, nàng cũng có nghe nói sơ qua. Tin tức khúc phường truyền đến, nói là Triệu Nhan dẫn Ngụy Khải đến nơi ẩn cư của Thích thị, đoạt đi một kiện Cửu Hoàng thần khí, còn nhốt Thích thị đương gia Thích Hàm lại. Mà Mạc Doãn cũng bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, hiện thời đang nhận sự trị liệu của Thần Nông thế gia. Nói đến việc này cũng rất phức tạp. Triệu Nhan quả thật đứng là nữ nhi thân sinh của Thích thị đương gia Thích Hàm, lúc trước, chuyện danh đao đôi mỹ nhân kia, hiện thời lại biến thành thảm kịch nhân gian như vậy. Không thể không cảm khái thế sự vô thường, nhân tình thay đổi a...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu không khỏi có chút phiền muộn.

Thạch Nhạc Nhi lập tức nổi lên hứng trí, “Mọi người đồn đại, bên trong hộp gỗ này chứa ‘Tuyệt khí Thích thị’, cũng không biết là cái gì a.”

Hạ Lan Kỳ Phong lắc đầu, nói: “Hộp gỗ này phải giao lại cho đương gia Thích thị mới đúng, chỉ là, hấn kiên quyết không nhận. Mà phương pháp mở hộp, chỉ sợ cũng chỉ mình hấn mới biết.”

“Vậy là mở không ra?” Thạch Nhạc Nhi nhún mày.

Hạ Lan Kỳ Phong nói: “‘Tuyệt khí Thích thị’ này chỉ sợ thật sự không có duyên nhìn thấy.”

Thạch Nhạc Nhi tâm sinh tiếc hận, nàng ôm lấy hộp gỗ, đùa nghịch một chút. Chỉ nghe ‘Cạch’ một tiếng, nắp hộp gỗ đột nhiên mở ra, lộ ra một cái khóa thiên can địa chi đồ*.

(* Thiên can địa chi đồ: Tham khảo lại chương 13 – quyển 4)

Thạch Nhạc Nhi thấy thế, kinh hãi không thôi, “Mở!”

“Còn chưa đâu...” Tiểu Tiểu thốt ra, “Mở được ổ khóa này mới tính.”

Thạch Nhạc Nhi và Hạ Lan Kỳ Phong đồng thời nhìn nàng. Sau một lát, Thạch Nhạc Nhi nở nụ cười, “Sao ta lại quên mất, tỷ tỷ đã đọc qua ‘tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh’, phương pháp mở hộp này, nhất định tỷ tỷ sẽ biết.”

Tiểu Tiểu lập tức hối hận bản thân mình đã nhanh mồm nhanh miệng. Nàng vội vã lắc đầu, nói: “Ta chỉ biết quy trình mà thôi a. Khóa của ‘Hàm Vũ’ cần di chuyển khối thiên can địa chi này vào đúng vị trí của nó mới có khả năng mở ra. Cách di chuyển các thiên can địa chi này thiên biến vạn hóa, tùy lúc có thể thay đổi, làm sao ta có thể biết chứ...”

“Thiên can địa chi... Chẳng lẽ là cừu cung? Bát quái*?” Thạch Nhạc Nhi giờ cái hộp lên, suy nghĩ, “Chẳng lẽ, là canh giờ?”

(* Bát quái: Một nhóm ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng ở thời Cổ đại. Gồm 8 quẻ: Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài. Mỗi quái tượng trưng cho 1 sự vật nhất định. Bát quái lại phối hợp nhau tạo thành 64 quái, dùng tượng trưng cho các loại hiện tượng tự nhiên và hiện tượng nhân gian. Về sau dùng để chiêm bói, bói toán)

Chính trong chớp mắt đó, trong đầu Tiểu Tiểu đột nhiên có cái gì đó thoáng qua. Canh giờ?

Còn nhớ rõ, lần đầu tiên Mạc Doãn nâng hộp gỗ này tới, trước mặt mọi người trong Kỳ Hóa hội, mở miệng nói muốn tìm người. Không có tên họ, không có chân dung, chỉ dựa vào duy nhất một điều là ngày sinh tháng đẻ kia. Mà hộp gỗ này, là đồ cưới của Triệu Nhan...

Tiểu Tiểu cố gắng nhớ lại, nàng nhớ Triệu Nhan lớn hơn nàng một tuổi, bởi vậy, hai chữ đầu tiên trong bát tự* là ‘Bính Thân’... còn sau đó, nàng không

nhớ được...

(* Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”)

Trong lúc nàng suy tư, bất giác tự nói ra, “Bính Thân Bính...”

Thạch Nhạc Nhi nghe vậy, hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đang niệm cái gì vậy?”

Tiểu Tiểu ngược mắt, nói: “Bát tự của Triệu Nhan cô nương là cái gì?”

“Triệu Nhan?” Thạch Nhạc Nhi không hiểu, “Ta đâu có biết.”

Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, “Ồ trong Kỳ Hóa hội Mạc Doãn công tử đã từng nói qua một lần, nhớ không rõ...”

“A? Tỷ nói cái bát tự kia a. Cái đó ta biết, là ‘Bính Thân Bính Thân Ất Dậu Nhâm Ngọ’.” Thạch Nhạc Nhi trả lời, “Ai, lúc đó ta muốn giúp Mạc Doãn tìm người, nên cố gắng nhớ rõ cái bát tự này... Chẳng lẽ người Mạc Doãn muốn tìm lúc đó là Triệu Nhan? Nói như vậy, Triệu Nhan là nữ nhi của đương gia Thích thị?”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, chỉ cảm thấy cổ phiền muộn trong lòng kia lại mạnh mẽ dâng lên. Khúc chiết giữa Triệu Nhan và Mạc Doãn trong lúc đó, ngoại trừ Tiểu Tiểu, rất ít người biết được. Tiểu Tiểu không khỏi nhớ đến tình hình lúc đó, chính mình nói ra hai chữ “Triệu Nhan” kia. Nếu nàng không nói, hiện tại sẽ là quang cảnh thế nào đây?

“Ý của mình chủ là, cái khóa này có thể là bát tự của Triệu Nhan?” Hạ Lan Kỳ Phong hỏi.

Tiểu Tiểu mở miệng, “Có lẽ. Cứ thử xem...”

Nàng lấy hộp gỗ từ trong tay Thạch Nhạc Nhi, đưa tay di động mấy cái khóa kia. Chỉ nghe cơ quan liên tục kêu vang bốn lần, hộp gỗ liền lên tiếng bật mở.

Một luồng ánh sáng từ trong hộp chiếu ra, đâm thẳng vào hai mắt Tiểu Tiểu.

Hạ Lan Kỳ Phong và Thạch Nhạc Nhi nhìn thấy tình trạng này, đều vô cùng kinh ngạc, vội ngo đầu qua, nhìn xem kết quả.

Ánh sáng trong hộp lưu chuyển rồi biến mất, Tiểu Tiểu mở to hai mắt, khi thấy rõ đồ vật trong hộp, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Hạ Lan Kỳ Phong và Thạch Nhạc Nhi cũng kinh ngạc ngây ngốc hết như vậy, sau một lát, Thạch Nhạc Nhi mở miệng, thanh âm vô cùng mờ mịt không hiểu, “Đây là ‘Tuyệt khí Thích thị’?”

Tiểu Tiểu nhìn thứ trong hộp, cảm động và thương cảm cứ luân phiên thay đổi, khiến nàng có chút kích động...

Lúc này, có người nhanh chóng đi đến, vừa vào cửa, nhìn thấy Tiểu Tiểu liền hành lễ, vội vàng nói: “Bẩm minh chủ, mới vừa rồi môn nhân Thích thị gây hỗn loạn, nói là muốn thanh lý môn hộ. Lúc này, họ muốn đi tìm Triệu Nhan. Thuộc hạ không biết ngăn đón thế nào...”

Tiểu Tiểu kinh hãi. Chợt nghe Thạch Nhạc Nhi mở miệng nói: “Triệu Nhan a... Nàng và Ngụy Khải cấu kết với nhau làm việc xấu, không biết nhân nghĩa. Cho dù Thích thị không tìm nàng gây phiền toái, ân oán trong Anh Hùng Bảo, ta cũng muốn tính toán cho xong với nàng ta. Hừ, chết là xứng đáng!”

“Minh chủ, chuyện này, vẫn là ngại nên ra mặt xử lý một chút thì hơn.” Hạ Lan Kỳ Phong mở miệng, nói, “Thích thị là khách, hiện thời ở trong địa bàn của bảo chủ nhiệm nhà người ta tùy ý làm bậy, sẽ gây tổn hại đến uy danh của minh chủ. Huống hồ, Triệu Nhan là manh mối quan trọng...”

Tiểu Tiểu vẫn nhìn hộp gỗ như cũ, khẽ nhủ mày, lập tức nghiêm túc gật đầu một cái.

.....

Mấy ngày này, Triệu Nhan đều nhốt mình trong phòng, ôm gối ngồi ở góc tường, không nói chuyện với ai, cũng không đứng dậy đi lại.

Lúc mọi người công phá phân đà, nhìn thấy tình trạng của nàng như vậy, liền cứ để nàng ở lại trong phòng, rồi phái người trông giữ bên ngoài.

Đội đám người Thích Hàm đi vào, nàng vẫn không nhúc nhích như cũ, thậm chí, ngay cả mi mắt cũng không nâng một chút.

Môn nhân Thích thị nhìn thấy nàng, tình cảm quần chúng liền dâng trào.

“Đương gia! Xin ngài thanh lý môn hộ!”

Mặt Thích Hàm sắc lạnh, không lên tiếng trả lời.

“Đương gia, người còn do dự cái gì. Là chính nàng mở miệng thừa nhận mình dẫn đường cho Ngụy Khải, cơ nghiệp Thích thị chúng ta chính là bị hủy trên tay nàng! Nếu đương gia đã không nhận nàng là nữ nhi, thì còn do dự gì nữa?!”

Tựa hồ Triệu Nhan hoàn toàn không nghe thấy thanh âm quanh mình, nàng lẳng lặng ngồi, thần sắc chết lặng đến cực điểm.

Thích Hàm chau mày, bước lên, nói: “Đứng lên, ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Triệu Nhan cũng không hề để ý.

Thích Hàm giận dữ, “Ta nói với ngươi đó. Ngươi điếc sao?”

Không đợi được phản ứng của nàng, trong biểu tình của Thích Hàm có thêm một chút bi ai.

Môn nhân Thích thị nhìn thấy tình hình như vậy, cũng vô pháp phản ứng. Nữ tử trước mặt bọn họ, đã mất hết hi vọng, sinh tử cũng không thể làm nàng xúc động dù chỉ một chút.

“Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng...” Thích Hàm cao giọng, nhìn xuống Triệu Nhan, “Có phải ngươi dẫn đường cho Ngụy Khải hay không...”

Triệu Nhan lẳng lặng nhắm hai mắt lại, không đáp một câu.

Trong đám môn nhân Thích thị, lảm rảm có tiếng người truyền ra.

Thích Hàm hít sâu một hơi, vung chưởng.

Một chưởng đánh xuống, mắt thấy nó chỉ còn cách đỉnh đầu Triệu Nhan chỉ khoảng nửa tấc, lại cứng rắn ngừng lại. Hắn nhú mày, vung mạnh tay lên, chưởng lực đánh về phía khác, cái bàn trong phòng ầm ầm vỡ tan. Mày Thích Hàm nhấn chặt lại, bàn tay nắm chặt, cực lực đè nén cảm xúc bản thân.

Không khí trong phòng cực kỳ ngưng trọng, không ai dám vội vàng mở miệng, đánh vỡ một khắc yên lặng kia.

Tiểu Tiểu chính vào cái lúc xấu hổ kia, sải bước vào trong phòng.

Môn nhân Thích thị không biết nàng, khi nhìn thấy nàng, cũng không để ý quá nhiều.

Tiểu Tiểu đang định mở miệng. Tuy thị phía sau là Bi Từ đã tiến lên, quát lớn: “Lớn mật, nhìn thấy mình chủ, còn không tránh đường!”

Môn nhân Thích thị xôn xao một trận, một lát sau, tránh ra một con đường.

Tiểu Tiểu đi vào, nhìn thấy cái bàn kia vỡ thành bốn năm mảnh, giống như gỗ vụn, còn có Triệu Nhan đang ôm gối ngồi ở góc tường. Nàng cân nhắc một chút, mở miệng nói: “Chư vị an tâm một chút, chớ nóng, vị Triệu cô nương này là khách nhân của ta...”

Nàng còn chưa nói xong, chợt nghe thấy Thích Hàm nói: “Thích thị thanh lý môn hộ, không nhọc mình chủ quan tâm.”

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Thích Hàm. Mới vừa rồi phiền muộn trong lòng trở nên sâu nặng, dần dần trải ra, khiến nàng muốn thở dài. Trên đời này, có một số người, thích đặt suy nghĩ ở trong lòng, kiên trì cao ngạo của bản thân, cho dù có tình, cũng không nguyện cúi đầu. Chỉ là, chờ người ta hiểu mình, thì sẽ là chuyện gian nan đến nhường nào chứ. Có bao nhiêu người đã bởi vì như vậy, mà hối hận cả đời...

Tiểu Tiểu đang nghĩ nên làm gì tiếp theo, lại nghe Quý Cửu giận giữ nói: “Thích thị! Hôm nay, ngươi cũng chỉ là khách, nói chuyện làm việc nên biết chừng mực một chút!”

Bi Từ nói tiếp: “Không sai. Nếu vẫn còn làm càn, đừng trách chúng ta không khách khí!”

Tiểu Tiểu nghe xong, trong lòng sinh cảm động. Hóa ra, làm mình chủ, ngay cả cãi nhau cũng không cần tự mình động khẩu a... Lợi hại...

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu liền có chút lo lắng, nàng ngược mắt nhìn Thích Hàm, sau một thoáng suy nghĩ, mở miệng nói: “Nói vậy, ngài chính là đương gia Thích thị, tiền bối Thích Hàm sao. Đầu tiên hãy nghe ta nói vài câu được chứ?”

Thích Hàm liếc mắt nhìn nàng, cũng không trả lời.

Tiểu Tiểu nói: “Việc Thích thị, ta cũng nghe qua một chút. Mà ta và Triệu cô nương đây, cũng coi như có chút giao tình...”

“Ngươi muốn nói cái gì, không cần quanh co lòng vòng.” Thích Hàm không kiên nhẫn, nói.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ, vẫn cười như cũ, nói: “Ta chỉ muốn nói, hiểu biết của chư vị đối với Triệu cô nương, chỉ sợ, còn không bằng ta.”

Nghe thấy một câu này, ánh mắt Thích Hàm biến đổi, trầm mặc lặng im.

“Không dối gạt các vị, lúc trước trong Anh Hùng Bảo, là do ta đem thân thể của Triệu cô nương báo cho Mạc Doãn công tử biết.” Lúc Tiểu Tiểu nói ra

chuyện này, trong lòng càng thêm bất đắc dĩ. Nếu lúc trước nàng không nói, có lẽ sẽ tránh được rất nhiều chuyện.

“Ngươi?” Thích Hàm đánh giá nàng một phen, “Làm sao ngươi biết được?”

“Làm sao ta biết được không quan trọng, quan trọng là ta hiểu rất rõ, lúc đó nếu như Triệu cô nương nói muốn quay về Thích thị, Mạc Doãn công tử tuyệt đối không có đạo lý không đáp ứng. Chỉ là, cho tới nay, Triệu cô nương đều cực lực cự tuyệt...” Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Thích Hàm, “Thử hỏi, làm sao giữa đường nàng có thể hồi tâm chuyển ý, muốn quay về Thích thị chứ? Chuyển ý như vậy, Mạc Doãn công tử nhất định sẽ cảm thấy khả nghi, chẳng lẽ nàng lại không biết rõ đạo lý này sao?”

“Cho nên nàng và Ngụy Khải mới cùng nhau diễn khổ nhục kế, lừa gạt thiếu đương gia. Cái này có gì kỳ quái!” Trong đám môn nhân Thích thị, có người mở miệng nói.

“Khổ nhục kế a...” Tiểu Tiểu hiểu rõ, gật đầu, “Buông tha cho phương pháp dễ dàng để có thể quay về Thích thị, sau đó, lại cố gắng dùng khổ nhục kế khiến mình thương cảm động cốt, lừa gạt tín nhiệm một người, chỉ để trở lại Thích thị... Trên đời, liệu có đồ ngốc nào bỏ dễ tìm khó, tự tìm phiền toái như vậy không?” Tiểu Tiểu dừng một chút, lại nói, “Nói lùi lại một chút, cho dù sau khi Triệu cô nương và Ngụy Khải cùng nhau hợp tác, không liệu được chuyện sẽ biến hóa như vậy, nên chỉ chớ thể dùng thủ đoạn phức tạp để trở về Thích thị. Vậy thì vì mục đích gì mà nàng lại muốn quay về Thích thị?”

“Trả thù...” Thích Hàm mở miệng, hồ hững nói ra hai chữ này.

“Trả thù?” Tiểu Tiểu cười nói, “Nếu đã là trả thù, tại sao chư vị vẫn còn an ổn đứng ở chỗ này, mà Triệu cô nương lại có bộ dáng như vậy?”

“Chẳng qua là Ngụy Khải muốn giữ lại tính mạng của chúng ta, để tra hỏi bí mật về Cửu Hoàng thần khí thôi!” Trong đám môn nhân, có người cảm phẫn, hô lên.

Tiểu Tiểu nở nụ cười, “Không sai. Mục tiêu của Ngụy Khải, từ đầu tới cuối chỉ có một, đó là ‘Cửu Hoàng thần khí’. Hiện tại xem ra, hoặc là Triệu cô nương lợi dụng tâm tư muốn tìm ‘Cửu Hoàng thần khí’ của Ngụy Khải, khiến hắn trợ nàng phá hủy Thích thị. Hoặc là, chính Ngụy Khải lợi dụng tâm tư muốn trả thù của Triệu cô nương, để khiến nàng trợ hắn tìm ra Thích thị.”

“Nói đi nói lại, rốt cục ngươi muốn nói gì?” Thích Hàm ngắt lời, nói.

Tiểu Tiểu nói: “Lợi dụng lẫn nhau, mới gọi là hợp tác. Tuy nhiên, Thích đương gia, Triệu Nhan dựa vào cái gì để lợi dụng được Ngụy Khải đây?”

Tiểu Tiểu đi đến trước mặt Triệu Nhan, “Chư vị không chỉ không biết về Triệu Nhan, còn càng không biết về Ngụy Khải. Ngụy Khải căn bản sẽ không hợp tác với bất kỳ kẻ nào. Thần Nông thế gia và Thần Tiên Liêm gia đã từng là minh hữu của hắn, hiện tại cũng đều đã bị hắn phản bội. Triệu cô nương chỉ là một nữ tử yếu nhược không có võ công, lại cũng không có quyền lực hay tài phú gì. Tại sao Ngụy Khải lại có thể bị nàng lợi dụng, giúp nàng báo thù đây?” Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn Thích Hàm, nói: “Huống hồ, biết nơi ẩn cư của Thích thị, không phải Triệu cô nương, mà là Mạc Doãn công tử. Muốn làm Mạc Doãn công tử khai ra, cần gì phải dùng khổ nhục kế phiền toái như vậy, chỉ cần dùng tính mạng của Triệu cô nương để uy hiếp, nhất định sẽ thành công. Không phải sao?”

Tiểu Tiểu nói tới đây, những người có mặt trong phòng đều kinh ngạc không thôi. Lúc này đây, nàng không hề bịa chuyện, tuy có một chút trong đó là suy đoán, nhưng chỉ sợ, so với nó, sự thật cũng không khác đi là bao.

Thích Hàm đột nhiên hiểu ra cái gì, hắn quay đầu nhìn Triệu Nhan, thần sắc dần dần trở nên phức tạp.

“Có phải Triệu cô nương đã bán đứng Thích thị hay không, ta cũng không thể kết luận. Nhưng mà, những hành vi đó của Ngụy Khải, quả thực quá quỷ dị, rõ ràng có rắp tâm khác. Hôm nay, chư vị đều đang nhất thời xúc động, nếu vì thế mà giết chết Triệu cô nương, chỉ sợ sẽ thành hại mình giúp người, tiện nghi cho người khác.” Tiểu Tiểu nói tiếp, “Quả thật, Triệu cô nương đã làm rất nhiều chuyện sai, nơi này, người muốn tìm nàng tính toán sổ sách cũng không ít. Ân oán giang hồ, đều có phương pháp thanh toán của giang hồ, Ta cũng không có ý tham gia vào. Chỉ là, hiện tại, tung tích đám người Ngụy Khải không rõ, Triệu cô nương lại là người có thể biết được manh mối, cho nên chính là khách nhân quan trọng của ta. Chẳng lẽ, đường đường là minh chủ, hôm nay, ngay cả bảo hộ cho một vị cô nương, ta cũng không làm được sao?”

Tiểu Tiểu hăng hái kết thúc bằng một câu hỏi, sau đó thở ra một hơi thật dài. Vừa quay đầu lại, đã thấy Quý Cửu và Bì Tử đang dùng ánh mắt vạn phần kính phục nhìn nàng.

Trong lòng Thích Hàm này sinh do dự, trong lúc nhất thời lại không biết nên làm thế nào. Lúc này, ánh mắt hắn dừng lại trên người Tiểu Tiểu, chỉ thấy, trong tay nàng nâng một hộp gỗ. Tầng khóa thứ nhất đã mở ra, lộ ra cái khóa thiên can địa chi, tổ hợp bát tự trên khóa, hẳn là vô cùng quen thuộc.

Đôi mày nhíu chặt của hắn dần buông ra, kinh ngạc không thôi nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu phát hiện ánh mắt của hắn, mỉm cười, nói: “Thích đương gia, có một số việc không hề giống như mặt ngoài đơn giản của nó, mà cũng có một số việc không hề giống với vẻ phức tạp bên ngoài, đúng không?”

Thích Hàm nhìn nàng, thần sắc dần dần bình tĩnh lại. Hắn trầm mặc một lát, nhìn đám người đứng ở cửa, nói: “Đi.”

Môn nhân Thích thị nghe vậy, cũng không nói gì thêm, tản ra rồi đi.

Trước khi Thích Hàm rời đi, có quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu một cái, hơi hơi gật đầu.

Tiểu Tiểu cười cười, gật đầu đáp lại.

Đội bọn họ rời đi, Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống, nói với Triệu Nhan: “Triệu cô nương...”

“Đây là đồ cưới của ngươi... Nhìn xem đi.” Tiểu Tiểu đem hộp gỗ để lên đầu gối của Triệu Nhan, nói nhưng lời này, sau đó lập tức rời đi.

Triệu Nhan nhìn cái hộp gỗ kia, bất động thật lâu. Trong ánh mắt, hiện lên bốn tổ hợp thiên can địa chi: Bính Thân Bính Thân Ất Dậu Nhâm Ngọ...

Trong đôi mắt nàng, dần dần có chút thần sắc. Ngón tay nàng khẽ run, chạm lên hộp gỗ, sau đó, chậm rãi mở ra.

Trong hộp, đặt một mặt gương làm bằng thanh đồng (đồng đen), mặt kính sáng ngời soi rọi hình ảnh chiếu ngược của khuôn mặt nàng. Khuôn mặt tiểu tụy tái nhợt, không chút ánh sáng, trong ánh mắt, chỉ còn lại bi thương và tuyệt vọng...

Triệu Nhan nhìn bản thân mình trong gương mà lòng đau xót, không khỏi rơi lệ. Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi lên mặt gương. Một khắc kia, nàng không phân rõ đây là ni non của bản thân hay là của người trong kính.

Một mặt gương, cái được gọi là “Tuyệt khê” của Thích thị, dĩ nhiên lại là một mặt gương? Cái này, chính là thứ mà người đó không quản ngàn dặm, muốn tặng cho nàng làm đồ cưới?

Nàng run run, nâng chiếc gương lên, chậm rãi đưa lại gần.

Phía sau gương dùng kiểu chữ Khái tuần lệ khắc lên tám chữ: Kiến nhật chi quang, trường vô tương vong*.

(* Thấy được ánh sáng, mãi không quên nhau)

“Kiến nhật chi quang... Trường vô tương vong...” Nàng nhẹ nhàng niệm một lần, liền hiểu ra. Tương tự trong tám chữ này, không phải cho nàng, mà là, cho mẫu thân nàng...

Tất cả mọi chuyện, đều hiện lên rõ ràng trước mắt. Tất cả thật giả, đến giờ khắc này, nàng đã có thể tỉnh tường nhận ra.

“Sự phụ không hề vứt bỏ ngươi, mười mấy năm qua, người luôn muốn tìm lại ngươi... Cái hộp gỗ kia, là do người tự tay chế tạo, lệnh cho ta phải đưa tới cho ngươi làm đồ cưới...”

Lời Mạc Doãn nói vang lên rõ ràng bên tai.

Tự tay chế tạo, tuyệt khí Thích thị... Phương pháp mở khóa kia, lại đơn giản đến thế. Nàng không thể nghĩ ra, không thể mở được, cũng chỉ vì từ trong đáy lòng nàng đã kháng cự...

Bởi vì không muốn tin, không muốn cúi đầu, cho nên mới không thể hiểu được. Dùng tất cả dè dặt cẩn trọng để nhấn nhủ, lại bị hiểu lầm, vụn vụn, cuối cùng đẩy nó đến một kết cục khác hẳn...

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chiếc bàn bị người đó đánh thành muôn vàn mảnh nhỏ kia, lại hiện lên tươi cười. Nàng ôm gương kia vào ngực, há miệng khóc lên, lại không cách nào dừng lại.

.....

Tiểu Tiểu đi ra khỏi cửa, đi chưa được bao lâu, liền nhìn thấy Thạch Nhạc Nhi và Ngụy Đình. Bên người bọn họ, còn có một người nữa đi theo, đúng là đại tiểu thư trong Tê Vũ sơn trang kia, Thẩm Diên.

Khi Tiểu Tiểu nhìn thấy bọn họ, lại bắt đầu phiền muộn.

Thạch Nhạc Nhi thì thôi đi, nhưng Ngụy Đình và Thẩm Diên đều có thâm cừu đại hận với Triệu Nhan, đừng có nói là, đến trả thù nhé? Ai, thật sự là can cũng không được, không can cũng không được a...

Lúc Thẩm Diên nhìn thấy nàng, hai mắt liền sụp xuống, nói: “Nàng không sao chứ?”

Tiểu Tiểu đi lên vài bước, gật đầu.

Thẩm Diên than nhẹ một tiếng, có chút bi thương nói: “Mặc dù tội ác tày trời, muốn quân pháp bắt tội thân, cũng quá mức thảm khóc...”

Tiểu Tiểu không biết nên nói gì, chỉ đành trầm mặc.

Thẩm Diên miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Làm nhiều việc ác, tự nhiên sẽ có báo ứng. Ân oán khúc mắc, hôm nay, chỉ sợ cũng tính không rõ được nữa rồi...”

Nàng nói xong, hơi hạ thấp người, thân nhiên rời đi.

Tiểu Tiểu không thể ngăn mình thở dài. Ngày đó, Triệu Nhan lập kế hại chết phụ thân Thẩm Trầm của Thẩm Diên, thù giết cha này, tất nhiên là rất sâu

nặng. Nhưng Thảm Trảm lại thật sự là trừng phạt đúng tội, Thảm tiêu thư cũng có ý niệm vì đại nghĩa không quản người thân. Ân oán trong này, thật sự là không còn phân rõ được nữa...

“Uy, Ngụy Văn Hi, không phải ngươi cũng bỏ qua đó chứ?” Thạch Nhạc Nhi đột nhiên mở miệng, nói.

Ngụy Đình lắc đầu, nói: “Nàng giúp đại ca ta cướp lấy Anh Hùng Bảo, gián tiếp hại chết Tam Anh, đây là nợ máu, tất nhiên phải trả bằng máu.”

Tiểu Tiểu nhìn Ngụy Đình, cảm giác đã có gì đó thay đổi. Trên mặt hắn, cái loại biểu cảm ăn chơi trác táng, lông bông xốc nổi đã dần biến mất, thay vào đó là bình thản và ôn trọng hơn.

“... Tuy nhiên, việc này, vẫn nên đợi đoạt lại Anh Hùng Bảo xong rồi hãy thanh toán đi.” Ngụy Đình nói xong, cũng xoay người rời đi.

Thạch Nhạc Nhi thấy thế, khinh thường, “Thế này là thế nào, chơi trò lấy on báo oán à? Đúng là đầu óc bị lừa đá! Chả trách bị Ngụy Khải đùa giỡn đến gần chết!” Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, nói, “Tỷ tỷ nói xem có đúng không?”

Tiểu Tiểu nghe vậy, lập tức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy!”

“Nói đi nói lại, tức nhất vẫn là Ngụy Khải! Có Thần Tiêu phái làm chỗ dựa thì rất giỏi sao! Hai phe hắc bạch giang hồ chúng liên thủ, cũng không tin không đầu lại được hắn!” Thạch Nhạc Nhi cảm giận, nói, “Đợi tới khi tìm được hắn, ta muốn hắn sống không được chết không xong!”

Tiểu Tiểu nghe đến đó, không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Thân là minh chủ, sao nàng lại không có loại quyết đoán này chứ?

Thạch Nhạc Nhi nói xong, kéo tay tiểu Tiểu, “Tỷ tỷ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đi thăm tra tìm chủ đi!”

Tiểu Tiểu bắt đầu đi. Ai, nếu để Thạch Nhạc Nhi đảm đương chức vị minh chủ thì thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Câu đố khó giải

Nếu so sánh chuyện kết thù hận với mọi người, thì Hi Viễn tất nhiên là thắng Triệu Nhan rất nhiều. Lúc trước, giết người trong Anh Hùng Bảo, sau này tiêu diệt Đông Hải, lại sau đó nữa là phản bội Thần Nông thế gia, còn cả phóng hỏa đốt rừng nữa. Phải nói là đắc tội với cả giang hồ lẫn triều đình.

Đợi tới lúc thăm vấn, không ít người yêu cầu nghiêm hình tra tấn, cũng có người tự động xin đến thi hình giết giặc. Tình hình nóng bỏng, khiến Tiểu Tiểu xấu hổ.

Nhưng nhiều người nhiều miệng, cuối cùng vẫn là đề Tiểu Tiểu chủ trì đại cục, bạch đạo do Ba Kích Thiên của Thần Nông thế gia ra mặt, hắc đạo do Hạ Lan Kỳ Phong đi đầu làm gương, mà về triều đình, tất nhiên chính là do Liêm Chiêu làm đại biểu.

Khi Hi Viễn nhìn thấy bốn người này, tuy biểu cảm vẫn là vẻ cao ngạo lạnh lùng, nhưng thần sắc trong lúc đó, cũng vẫn có chút sợ hãi. Thương thế trên người nàng còn chưa lành, không hề có sức phản kháng, thậm chí ngay cả việc tự sát cũng không làm được.

“Tiêm chủ, chúng ta tìm người nói chuyện gì, ta nghĩ người cũng đã biết rõ ràng rồi.” Hạ Lan Kỳ Phong mở miệng đầu tiên, “Ngụy Khải đang ở đâu?”

Hi Viễn hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại.

“Tiêm chủ, tình thế hiện giờ, hẳn là người đã biết rõ. Nếu người có thể nói ra nơi ẩn nấp của hắn, lập công chuộc tội, ta nhất định sẽ dâng tấu lên triều đình, đặc xá cho môn nhân trong Tiêm Tỉ tú trang của người.” Liêm Chiêu nói.

Hi Viễn nghe thấy lời hắn nói, nhướng mày, nói: “Hừ! Đợi thu thập đủ Cửu Hoàng, thiên hạ thống nhất, triều đình trong miệng người liền biến thành hư ảo! Cái gì mà lập công chuộc tội, quả thực buồn cười!”

Liêm Chiêu nghe vậy, cũng không tức giận, chỉ nói: “Nếu như thu thập đủ Cửu Hoàng, lại không thể có được thiên hạ, vậy thì còn chỗ nào cho người sống đây?”

Hi Viễn nói: “Thiên Sư tuyệt đối không tính sai! Người có được Cửu Hoàng, nhất định có được thiên hạ!” Nàng ngược mắt, nhìn mọi người trên đường thượng, “Đây là thiên mệnh, các người không thể xoay chuyển.”

Ba Kích Thiên thờ dài, lắc đầu, không nói một câu.

Hạ Lan Kỳ Phong cười cười châm chọc, “Tiêm chủ, ta chỉ sợ, ngươi không đợi được ngày đó tới a.” Hắn nhẹ nhàng thờ dài, “Ngươi và ta cũng chỉ là phạm nhân, thiên mệnh là chuyện nhỏ, mạng người mới là chuyện lớn. Ngươi nói xem có đúng hay không, tiêm chủ?”

Hi Viễn cười lạnh, “Cho dù ta chết, cũng quyết không phản bội Thiên Sư!”

“Ha ha, chết không đáng sợ. Chỉ là, Nam Hải Bắc Thần Cung ta có một loại độc được so với chết còn đáng sợ hơn, ngươi đã từng nghe qua chưa?”

Hi Viễn không hề sợ hãi, nói: “‘Thất Sát’?” Ha ha ha, chỉ sợ trước khi độc phát, Thiên Sư đã chiếm được thiên cơ, lúc đó đám người phạm phu tục tử các ngươi chỉ còn duy nhất một con đường chết!”

Niềm tin kiên định như vậy, khiến tinh thể trở nên bế tắc.

Trong lòng Tiểu Tiểu thầm cảm thấy khâm phục, không tính đến lập trường, chỉ riêng phần trung tâm này của Hi Viễn đã thực sự khiến người ta thán phục. Thiên sư Vương Văn Khanh, nếu tính toán nghiêm túc, vẫn là sư công của nàng. Có thể dạy dỗ ra đồ đệ như “Quý Sư”, Vương Văn Khanh này, nhất định không đơn giản.

Khoan đã, sao lại nhảy đến Vương Văn Khanh rồi? Không phải đang truy hỏi nơi ẩn nấp của Ngụy Khải hay sao? Cái gì mà thu thập đủ Cửu Hoàng, nhất thống thiên hạ, đề tài nói chuyện có phải đã kéo quá xa rồi hay không? Hơn nữa, Liêm Chiêu đã nói rồi, chỉ bằng chín kiện binh khí, không có khả năng thống nhất được thiên hạ. Mục đích thật sự của Thiên Sư chính là mượn dư luận về Cửu Hoàng, lập ra tân chủ. Nếu hắn đoán sai, thì chỉ còn một con đường duy nhất, đó là Cửu Hoàng thật sự có thần lực. Chỉ tiếc, bí mật trên phương diện này, không ai biết được, bằng không bọn họ cũng không cần vất vả tra khảo nàng như vậy... Ách? Sao nghe qua có chút mâu thuẫn?

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu đột nhiên ngộ ra cái gì. Nàng nhìn Liêm Chiêu, cười một cái, mở miệng nói: “Tiêm chủ, ta có một chuyện không rõ.”

Hi Viễn liếc mắt nhìn nàng một cái, giữa mi mày dần dần sinh ra cảm hận.

“Thật ra, ta luôn cảm thấy quái lạ...” Tiểu Tiểu cười, nói, “Nếu Thiên Sư hiểu rõ thiên ý, tất nhiên là không gì không biết, không đâu không hiểu. Tại sao lại có tình không biết huyền cơ của Cửu Hoàng, còn vì vậy mà ba lần bốn lượt muốn bắt tiểu bối là ta đây về?”

Hi Viễn khinh thường, nói: “Ta đã nói rồi, ‘Quý Sư’ Hàn Khanh là đệ tử Thiên Sư yêu quý nhất. Ngươi là đồ nhi của ‘Quý Sư’, Thiên Sư muốn gặp ngươi, có gì kỳ quái?!”

Tiểu Tiểu cúi mặt, “Cho tới nay, ta có thể bảo toàn được tính mạng, đều là dựa vào việc nắm trong tay bí mật về Cửu Hoàng. Ngày đó, ta đến trận thuyền Liêm gia trộm sơ đồ bày trận, Ngụy Khải muốn ta nói ra bí mật về Cửu Hoàng, còn nói, ta không biết, sư phụ ta nhất định sẽ biết. Nhưng bao lần gặp mặt, ngươi lại đều nói với ta là thiên sư không hề muốn biết bí mật về Cửu Hoàng, chỉ muốn ôn chuyện?” Nàng tiện đà ngẩng đầu, nói, “Ta thấy rõ ràng là Thiên Sư không biết cái gì, hiện tại, ngươi phô trương thanh thế, có tác dụng gì đây?”

Hạ Lan Kỳ Phong ở một bên bật cười, “Ha, đúng vậy, nếu như Thiên Sư không biết bí mật về Cửu Hoàng, cho dù chiếm được thần khí, thì được gì chứ. Nói không chừng, còn muốn đến thỉnh giáo mình chủ chúng ta phương pháp thống nhất thiên hạ đấy.”

“Im miệng! Thánh uy của Thiên Sư, há có thể để cho đám người các ngươi bêu xấu?!”

“Ta không hề bêu xấu Thiên Sư, chỉ muốn nói chuyện thật thôi.” Tiểu Tiểu đứng dậy, “Ngụy Khải hạ độc ở Đông Hải, ngươi dùng châm với ta, hoàn toàn không có chút tình nghĩa đồng môn. Cái gì mà sư phụ ta là đồ đệ Thiên Sư yêu quý nhất, tất cả đều là nói bậy! Ta thấy, vì Cửu Hoàng thần khí, ngay cả đồ nhi của bản thân, hắn cũng coi như chưa từng có mối đúng!”

Lúc này Hi Viễn đã phẫn nộ, nàng nói: “Nói năng bậy bạ! Quý Sư phản bội Thần Tiêu phải nhiều năm như vậy, Thiên Sư chưa từng phái người lùng bắt. Ngày đó, biết được ngươi là đệ tử của Quý Sư, muốn dẫn ngươi trở về bái sư, cũng là đề nghị của Ngụy Khải, có quan hệ gì với Thiên Sư đâu? Về phần khổ đau sau này... Đó là do ngươi trời sinh giáo hoạt, gieo gió gặt bão.”

Tiểu Tiểu nghe xong, liền hiểu hết mọi khúc mắc trong đó. Nàng nở nụ cười, nói: “Nói như vậy, cho tới nay, tất cả mọi hành động của các ngươi, đều là do ‘Ngụy Khải đề nghị’? Vậy cũng chính là, cho tới nay, người hao tâm tổn trí ép ta nói ra bí mật về Cửu Hoàng, cũng không phải là Thiên Sư, mà là Ngụy Khải?”

Hi Viễn thốt ra, nói: “Tất nhiên là thế...”

Nhưng mà, nàng nói xong, lại ngậm ngẫn cả người.

Liêm Chiêu nghe xong lí do thoái thác của hai người, tâm liền hiểu rõ, mở miệng nói: “Nếu Ngụy Khải muốn có được bí mật về Cửu Hoàng, mục đích nhất định chỉ có một, độc ửng thiên hạ*... Hiện giờ, trong tay Ngụy Khải có tám kiện Cửu Hoàng thần khí, hắn có giao lại cho Thiên Sư hay không, không thể biết được.”

(* Độc ửng thiên hạ: Một mình nắm giữ thiên hạ)

Trong lòng Hi Viễn chấn động, có chút giật mình

“Ngụy Khải là người như thế nào, tiêm chủ nhất định hiểu rõ. Ngay cả tay chân của mình hắn cũng có thể hãm hại đến tận mức này, vậy thì hắn nào có thể giống như tiêm chủ ngươi, nguyện mãi trung thành với Thiên Sư chứ?” Tiểu Tiểu bổ sung thêm

Thần sắc Hi Viễn dần dần hiện lên nét sợ hãi. Trong lòng vốn có nghi hoặc, hiện tại càng chậm rãi khuếch đại, nhiễu loạn suy nghĩ của nàng. Đột nhiên, nàng ổn định lại tinh thần, lớn tiếng nói: “Các người không cần châm ngòi ly gián, ta sẽ không bao giờ tin tưởng các người!”

Châm ngòi ly gián a... Tiểu Tiểu hé miệng cười. Đây không phải cái nàng giỏi nhất hay sao?

“Ôn Tĩnh đã từng nói với ta. Năm đó Thần Tiêu phái vì chuyện đoạt Cửu Hoàng thần khí, đã đảo điên Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, giết hại vô số đệ tử của hắn. Đoạn thù hận này, hắn luôn luôn nhớ kỹ, tất cả những việc hắn làm đến nay, cũng đều là vì báo thù. Ngụy Khải hợp tác với hắn, không phải chính là chứng cứ tốt nhất chứng minh hắn có tâm bất trung với Thần Tiêu hay sao?”

Hi Viễn không khỏi nhớ đến chuyện xảy ra trong khách điểm mấy hôm trước đó. Lúc ấy, khi Ngụy Khải nói những lời đó, rõ ràng có gì đó rất lạ thường.

Tiểu Tiểu thấy nàng do dự, nghĩ nghĩ, lại nói: “Tiêm chủ, người còn nhớ hay không, ngày đó, tình hình bên trong tinh thất của Anh Hùng Bảo?”

Hi Viễn có chút không hiểu.

Tiểu Tiểu nói: “Ngày đó, Phương đường chủ phản bội Thần Tiêu phái, ý đồ chiếm lấy Cửu Hoàng thần khí. Dựa theo lời tiêm chủ đã nói, Phương đường chủ ở trong Thần Tiêu phái có địa vị đề hèn. Nhưng mà, hắn lại có ‘Minh Lôi chương’ trong tay. Hiện nay, trên giang hồ, ngoại trừ hắn ra, nắm được loại chương pháp này, cũng chỉ có ba người. Một vị là Thiên sư Vương Văn Khanh, một vị là đạo chủ tiền nhiệm của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo Ôn Tĩnh, người còn lại, chính là bảo chủ Anh Hùng Bảo Ngụy Khải. Bộ chương pháp kia của Phương đường chủ, chỉ sợ...”

Hi Viễn bừng tỉnh đại ngộ, “Ngụy Khải...”

Tiểu Tiểu gật đầu, “Không sai, trong thiên hạ, người có khả năng truyền dạy ‘Minh Lôi chương’ cho Phương đường chủ nhất, chính là Ngụy Khải. Mà ngày đó, mọi chuyện diễn ra trong tinh thất, cũng là do một tay hắn an bày!”

“...” Nỗi lòng Hi Viễn tán loạn, nhưng lại không biết có nên tin hay không.

Lúc này, đột nhiên có người đi đến, mở miệng nói: “Chuyện trong tinh thất của Anh Hùng Bảo thật sự là do một tay Anh Dương công tử bày ra.”

Khi nghe thấy thanh âm này, Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc. Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Triệu Nhan đứng ở trước cửa. Sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, vẻ mặt cũng tiêu tụy vô cùng, nhưng trên mi mày đã có một tia thần nhiên. Nàng lặng lẽ đứng đó, chậm rãi mở miệng, nói: “Ngày đó, trong địa lao của Anh Hùng Bảo, khi hắn nói với hai kẻ cam chịu thua cuộc là Tịch phu nhân và Ngụy Đình việc này, ta cũng có mặt...”

Hi Viễn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Triệu Nhan, “Lời người nói, ta sẽ tin sao?”

Triệu Nhan cười khê, “Không tin? Hừ, không sai, mưu kế sâu xa như vậy làm sao người có thể đoán được chứ? Tuy nhiên, hiện tại, cái này cũng không còn là bí mật gì nữa. Ngày đó trong địa lao, hai người phải nếm đau khổ là Ngụy Đình, Tịch phu nhân, còn cả đệ tử trông giữ phạm nhân trong địa lao của Anh Hùng Bảo đều đã nghe được rõ ràng rành rành. Người duy nhất còn bị lừa, chẳng biết cái gì, cũng chỉ có một mình cái kẻ là mình hữu người thôi...”

Tiểu Tiểu nghe đến mấy câu này, liền mừng thầm trong lòng. Những lời lúc trước của nàng, phần lớn đều là đoán mò, không ngờ, Triệu Nhan lại tới, không chỉ có lời chứng, còn có cả nhân chứng. Bởi vậy, việc nàng châm ngòi ly gián không phải càng thêm xác thực, không có kẻ hở hay sao? Nàng đang nghĩ như vậy, lại nghe Triệu Nhan nở nụ cười...

“Ha ha ha... Thiên Sư thì đã là gì? Trên đời này, chỉ có Anh Dương công tử mới đủ tư cách có được thiên hạ! Luận mưu lược, luận tâm cơ, có ai trong đám các người xứng là đối thủ của Anh Dương công tử? Ha ha ha, tiêm chủ, không phải người rất trung thành tận tâm với Thiên Sư hay sao? Tuy nhiên, từ đầu tới cuối, người đều chỉ nghe theo mệnh lệnh của Anh Dương công tử thôi a. Vì muốn diệt trừ đối thủ, ngay cả Tam Anh hắn cũng có thể giết. Người nói xem, hắn có muốn giết người hay không? Có muốn giết Thiên Sư hay không? Ha ha ha...” Triệu Nhan cười cực kỳ điên cuồng. Nàng nhìn đám người Tiểu Tiểu, nói, “Ta cô nương... Vận khí của người quả thật quá tốt, tuy nhiên, cũng chỉ dừng lại ở đây thôi. Anh Dương công tử rất nhanh sẽ góc đầu trở lại. Cuối cùng, đám người các người cũng chỉ còn nước cúi đầu xưng thần mà thôi! Ha ha ha...” Nàng còn dạo bước cả một vòng trên đại đường, cười nói, “Ta đã nói rồi, người phụ ta, nhất định sẽ thống khổ hơn ta gấp trăm lần... Ha ha ha...”

Tiểu Tiểu nhìn Triệu Nhan, hiểu ra một chuyện. Nàng mở miệng, nói với người đứng hai bên: “Nàng điên rồi. Là ai đã thả nàng ra? Dẫn đi!”

Bì Tử và Quỷ Cữu nghe vậy, lập tức đi lên, kéo Triệu Nhan đang cười không ngừng ra ngoài.

Sau một lát, trong đại đường mới bình tĩnh lại. Liêm Chiêu nhìn vẻ mặt phức tạp của Hi Viễn, thoáng suy nghĩ, nói: “Thánh thượng chiều mộ Thần Tiêu phái về triều, nhưng cho tới nay, cũng chưa từng thấy Thiên Sư ra mặt ngày nào. Tiêm chủ, người xác định, cho tới nay, bản thân thật sự phụng mệnh Thiên Sư làm việc?”

Hi Viễn ngơ ngác nhìn mọi người, không nói một câu.

“Tiêm chủ, nếu ta đoán không lầm. Ngụy Khải đã giả truyền mệnh lệnh của Thiên Sư, lợi dụng Thần Tiêu phái giúp hắn làm việc. Chuyện thành, thiên hạ là của hắn. Chuyện bại, sẽ là Thần Tiêu phái chịu thay hắn tội tạo phản.” Tiểu Tiểu nghiêm túc nói. Nàng quay đầu nhìn Liêm Chiêu, “Ta nói có đúng không?”

Liêm Chiêu bị nàng hỏi, cười yếu ớt, nói: “Không sai. Tiêm chủ, nếu như mọi chuyện đều là thật, việc người bao che cho Ngụy Khải, ngược lại chính là hại đến Thiên Sư và Thần Tiêu phái, bồi hạp hai chữ trung tâm này.”

Hi Viễn cứ định nói lại thôi, nhủ mảy suy nghĩ sâu xa, sau một lúc lâu, mới hiểu ra được gì đó. Nàng mở miệng, vô lực nói: “Trong thành Nam Phong, có một chỗ là phân đà bí mật của Thần Tiêu phái. Có lẽ Ngụy Khải đang ở chỗ này...”

Nghe được mấy lời này, Tiểu Tiêu liền thả lỏng tinh thần.

Hi Viễn ngẩng đầu, lại nói: “... Nếu Thần Tiêu không có quan hệ đến việc này...”

Liêm Chiêu trả lời, “Ta đã nói rồi, chi cần ngươi có thể lập công chuộc tội, ta nhất định sẽ báo cáo thánh thượng. Đặc xá cho những người vô tội.”

Hi Viễn nhò vạy mới gạt đầu, ngồi sững lại trên đất.

.....

Đợi đến lúc đám người Tiểu Tiêu đi ra khỏi cửa, đã thấy Bì Từ, Quý Cừu và Triệu Nhan đang đứng cách đó không xa, nhìn thấy bọn họ đi ra, đều hành lễ.

Triệu Nhan do dự một lát, chậm rãi tiến lên, còn chưa mở miệng. Tiểu Tiêu đã cười nói: “Triệu cô nương, vừa rồi đa tạ ngươi.”

Triệu Nhan hơi kinh hãi, nhẹ nhàng lắc đầu. Lại chần chờ hồi lâu, mới nói: “Tạ minh chủ... Ta... Ta có một chuyện muốn nhờ.”

Mặc dù Tiểu Tiêu không dám xác định, nhưng cũng có thể đoán được tám chín phần, liền vui vẻ gạt đầu, đáp: “Ngươi nói đi.”

Trong mắt Triệu Nhan vạy mà lại hiện lên lệ quang, thanh âm yếu ớt, chỉ nói: “Ta muốn gặp hắn...”

Tiểu Tiêu nhìn nàng, lại nhìn đám người Liêm Chiêu và Hạ Lan Kỳ Phong đứng sau, hơi hơi gạt đầu, liền dẫn Triệu Nhan rời đi.

.....

Phân đà của Anh Hùng Bảo cũng có hình thức giống y hệt như đình viện Giang Nam, cầu kiều nhỏ, hòn giả sơn, cùng với đó là hoa cỏ bốn mùa, nghiêm nhiên có được phong thái dịu dàng phong tình. Trước kia, khi liên minh nhân sĩ giang hồ công phá phân đà này, cũng không tốn nhiều sức lực, cho nên cảnh trí trong đó không hề bị tổn hao chút gì.

Vòng qua một gian thủy tạ, đó là sương phòng dành cho tân khách. Sau khi Thích thị bị phá, môn nhân liền được an trí ở lại trong này. Tất nhiên cũng bao gồm cả Mạc Doãn đang bị trọng thương kia.

Triệu Nhan ôm gương, chậm rãi đi sau Tiểu Tiêu. Việc nàng hợp tác với Ngụy Khải, mọi người đều biết. Người nào nhìn thấy nàng, đều lộ vẻ mặt khinh thường. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng không hề để ý đến những ánh mắt như vậy, nàng dè dặt cẩn trọng, dùng tư thái khiêm tốn nhất có thể, yên lặng bước đi.

Đợi đến khi tới trước cửa phòng Mạc Doãn, Tiểu Tiêu liền đứng lại, nhìn Triệu Nhan, tiện đà chú ý tới bàn tay đang nắm chặt lấy chiếc gương của nàng. Bởi vì dùng sức quá mạnh, ngón tay đã có chút trắng bệch. Tiểu Tiêu đứng đó một lúc lâu, thấy Triệu Nhan vẫn bất động, lúc này mới hiểu ra cái gì đó, nói: “Triệu cô nương cứ tự nhiên, ta cáo từ trước.”

Triệu Nhan nhìn nàng rời đi, lại chần chờ một lúc lâu nữa, cuối cùng không biết có nên gõ cửa hay không. Sau khi giãy dụa đấu tranh, nàng vươn tay, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng không đóng, đáp lại lực đẩy của nàng, chậm rãi mở ra.

Triệu Nhan hơi kinh hãi, chần chờ một lát, mới cố gắng nâng dũng khí, bước vào.

Trong phòng, chỉ có một mình Mạc Doãn. Hắn nằm ở trên giường, không biết là ngủ hay vẫn đang hôn mê.

Triệu Nhan đi đến trước giường, vừa nhìn thấy hắn, lệ đã rơi đầy mặt.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, cố gắng không phát ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Nàng không thể tự ức chế nhớ đến rất nhiều chuyện, nhớ đến lời hắn từng nói: Một nhà đoàn tụ, mãi không phân cách.

Nàng đột nhiên hiểu ra, trước kia mình đã chọn con đường xa đến thế nào. Rõ ràng là có thể dễ dàng đi đến nơi đó như vậy, vậy mà nàng lại cố tình muốn đi đường vòng. Dù loại chuyện xưa, dần dần hiện lên trong đầu, trong thời gian ngắn, khiến nàng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nàng chậm rãi quỳ gối xuống trước giường, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắn, nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: “Ta không có bán đứng Thích thị... Không có dẫn đường cho Ngụy Khải. Ta thật sự muốn đi gặp hắn...” Ngón tay nàng chậm rãi rút về, trước mắt đã là một mảnh mờ hồ, “Ta không có lừa ngươi, ngươi tin tưởng ta... Ta thật sự không có lừa ngươi...”

Dần dần, nàng đã khóc không thành tiếng, rốt cuộc cũng không nói được nữa.

Một khắc kia, tay nàng bị nắm lấy. Nàng rung rung ngược mắt, chỉ thấy Mạc Doãn đã mở mắt, đang lẳng lẳng nhìn nàng.

“Ta không có bán đứng...” Thanh âm của nàng run run thừa thót, vô cùng thê lương.

Mạc Doãn gật đầu, nói: “Ta tin ngươi...”

Triệu Nhan bật cười. Nàng nắm chặt lấy tay Mạc Doãn, không hề nín nỡ, khóc to lên.

Mạc Doãn nhìn nàng, nhợt nhạt cười, trầm mặc.

Lúc Thích Hàm bước vào phòng, liền nhìn thấy một màn này.

Cảm thấy có người tiến vào, Triệu Nhan quay đầu, lúc nhìn thấy Thích Hàm, ni non của nàng liền mất tự nhiên mà dừng lại, trên khuôn mặt, còn ẩn chứa sợ hãi.

Thích Hàm khẽ nhíu mày, tiện đà, thấy được chiếc gương nàng đang ôm trong lòng. Trong lúc nhất thời, tâm hần giống như chiếc hộp gỗ ‘Hàm Vũ’ kia, được mở ra một cách dễ dàng... Hần dùng phương thức khó hiểu nhất, đem tất cả những lời không thể nói ra kia bỏ vào bên trong hộp gỗ. Nếu như nàng không hề mong đợi, tất nhiên không thể nào mở được chiếc hộp gỗ kia ra. Nhưng mà, bản thân chưa từng cho nàng hi vọng, vậy làm sao có thể khiến cho nàng mong đợi trong lòng? Mười bảy năm trước, hần đã sai lầm, lúc này, hần lại sai lầm thêm lần nữa...

Triệu Nhan nhìn Thích Hàm, vẫn không biết làm sao như cũ. Mà lúc này, Mạc Doãn nâng tay, nhẹ nhàng chạm lên bờ vai nàng.

Một khắc kia, giống như được hần trao cho dũng khí. Nàng sợ hãi, dùng thanh âm do dự, thấp giọng gọi: “Cha...”

Thích Hàm chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, hốc mắt cũng đã dần ướt ướt. Hần hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn sang nơi khác, vội vàng gật đầu.

Tất cả khúc mắc, trong nháy mắt bị phá tung. Triệu Nhan cười lên, không còn đau khổ nữa.

Thích Hàm nhìn nàng, nói: “Cố gắng chăm sóc cho hần.”

Hần nói xong, xoay người đi ra ngoài. Đợi đến khi đi xa, ý cười mới dần hiện lên trên khuôn mặt.

Thật ra, rất đơn giản, chỉ cần cúi đầu một chút, nói thêm một câu, tất cả những gì đã mất đi, đều có thể quay về. Có được, thật sự không quá khó.

Hần ngược mắt, cười đến thân nhiên.

Lúc này, hần chợt thấy trong đám cỏ cây núi giả cách đó không xa, có một bóng người mơ hồ trốn tránh. Đợi đến khi nhìn rõ người nọ, hần mở miệng, gọi một tiếng: “Tà minh chủ...”

Nghe tiếng kêu này, Tiểu Tiểu cả kinh, sợ hãi đi ra, “Ách... Thích đương gia...”

Thích Hàm mỉm cười, nói: “Ta nợ minh chủ một nhân tình. Sau này, nếu có việc cần nhờ đến Thích thị, xin cứ mở miệng.”

Tiểu Tiểu nghe hần nói như thế, lập tức lắc đầu, “Thích đương gia nói quá lời, ta cũng không làm cái gì.”

“Có thể mở được hộp gỗ ‘Hàm Vũ’, phân nhân tình này, ta nợ là đúng. Chỉ là, làm sao minh chủ biết được phương pháp mở ‘Hàm Vũ’ vậy?”

Tiểu Tiểu cười nói: “Hồi nhỏ ta đã từng đọc qua tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh, lại đúng dịp đoán trúng huyền cơ trong khóa. Tất cả đều nhờ vận khí may rủi thôi.”

“Tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh?” Thích Hàm có chút không hiểu, lập tức nhớ ra cái gì, hần ngược mắt, hỏi, “Minh chủ và ‘Quý Sư’ Hàn Khanh có quan hệ sâu xa?”

Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, “Đúng là gia sư.”

Thích Hàm nở nụ cười, “Thiên ý...” Hần cao thấp đánh giá Tiểu Tiểu một hồi, nói, “Mười mấy năm trước, ta đã thấy ngươi. Tập tranh ảnh tư liệu về Thích thị danh binh kia cũng là do ta đưa cho ngươi.”

Tiểu Tiểu nghe đến ngây người, vẻ mặt khó có thể tin.

Thích Hàm cũng không giải thích, chỉ nói: “Tiểu nha đầu, sư phụ ngươi hiện đang ở nơi nào?”

Tiểu Tiểu chỉ đành đem chuyện sư phụ đã mất nói qua một lần.

Thích Hàm nghe xong, có chút phiền muộn, “Lấy võ công của hần, ai trong thiên hạ này có thể giết hần... Cũng vậy.” Hần đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Vậy chắc ngươi biết bí mật về Cửu Hoàng nhi. Nếu đã biết, cần gì phải lo lắng như thế?”

“A?” Tiểu Tiểu có chút mù mịt, nghe khẩu khí của Thích Hàm, nhất định là biết được huyền cơ trong Cửu Hoàng. Nhưng mà câu cuối cùng kia, sao lại

vân đạm phong kinh đến thế, khiến cho người ta kinh ngạc.

Thích Hàm phát hiện khác thường, cười cười, nói: “Người không biết?”

Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, thành thật gật đầu.

Trong ý cười của Thích Hàm ẩn chứa đồng tình, “Ta nói cho người biết vậy.”

Loại thời điểm này, dựa theo lời sư phụ đã dạy, nhất định phải trầm tĩnh triệt tiết trả lời rằng: Ta không muốn biết! Tuy nhiên, trải qua nhiều chuyện, hiện giờ, Tiểu Tiểu lại cảm thấy, nếu biết được chân tướng, thật sự có thể giúp cho mọi người không cần lo lắng nữa, cho nên nghe một chút cũng không sao. Hơn nữa, nhìn biểu cảm của Thích Hàm, bí mật này... Đường như cũng không quá quý giá.

Vì thế, Tiểu Tiểu gật đầu, chờ Thích Hàm nói nốt câu sau.

Trong ánh mắt của Thích Hàm, dâng lên một tia khinh miệt, nói: “Trên đời, vốn không có cái được gọi là Cửu Hoàng thần khí.”

Những lời này, khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi.

“Thất diệu gồm có: Nhật, nguyệt, thủy, hỏa, mộc, kim, thổ, còn có sao Bắc Đẩu và Nam Đẩu. Chín cái tên này cũng chỉ là thứ đặt ra cho dễ nghe mà thôi.” Thích Hàm cười lắc đầu, “Trên đời này, bất cứ kiện binh khí Thích thị nào cũng đều có khả năng trở thành Cửu Hoàng thần khí.”

(* Thất Diệu: Mặt trời, mặt trăng và các vì sao đều gọi là diệu, mặt trời, mặt trăng và năm ngôi sao, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hợp thành thất diệu)

Tiểu Tiểu không dám chen vào nói, tiếp tục lắng nghe.

Thích Hàm nói: “Quá khứ cũng như tương lai, có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt chỉ vì danh đao bảo kiếm mà chịu khom lưng cúi đầu. Nhưng chỉ duy nhất những người võ công, địa vị, đức hạnh và tài trí hơn người mới có năng lực có được thần binh của Thích thị ta. Sóng to gió lớn, cái mà người giang hồ gọi là kiệt tác cao nhất của Thích thị: ‘Cửu Hoàng thần khí’, tất nhiên đều do những anh hùng hào kiệt, nhân tài giang hồ chiếm giữ.”

Nghe đến đó, Tiểu Tiểu kinh hãi nói: “Ý của Thích đương gia là, bản thân chính người giang hồ đã sớm là ‘Cửu Hoàng’? Mà cái gọi là ‘Cửu Hoàng thần khí’ chính là chín kiện binh khí của chín người mạnh nhất kia?”

Thích Hàm cười cười, “Cũng không nhất định là chín người mạnh nhất, cũng có thể là chín môn phái mạnh nhất, hoặc là chín đội quân mạnh nhất...”

Tiểu Tiểu cúi đầu, suy nghĩ. Người chiếm giữ Cửu Hoàng? Cho tới bây giờ, là: Thái Bình thành, Anh Hùng Bảo, Thần Nông thế gia, Thần Tiền Liêm gia, Thích thị, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Nhạc Lam Kiếm phái, Phá Phong Lưu...

“‘Người có được Cửu Hoàng, có được thiên hạ’, những lời này cũng không phải là giả. Nếu có thể có được sự tương trợ của người nắm giữ ‘Cửu Hoàng’, muốn thiên hạ có gì không được.” Thích Hàm cười than một tiếng, “Chỉ là, muốn được như thế có biết bao cái khó đây... Có người tính toán cả đời, tự cho là nắm được thiên cơ trong tay, kết quả không phải vẫn chỉ là một giấc mộng hoàng lương thôi sao. Cười người cũng thế. Thật ra, Tà mình chủ này, chuyện ‘Cửu Hoàng’, mặc kệ cũng được.”

Thích Hàm nói xong, liền cáo từ rời đi.

Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, tinh tế nắm nuốt ý tứ trong lời nói kia. “Thái Bình thành” có ngàn khoảnh ruộng tốt, dễ thủ khó công, là tòa thành tuyệt hảo nhất. “Anh Hùng Bảo” tài lực hùng hậu, đệ tử hàng ngàn, muốn chiêu mộ nhân lực lúc nào cũng có thể. “Thần Nông thế gia” có thần y thuốc tốt, cũng có đầy đủ tài nguyên về dược liệu. “Thần Tiền Liêm gia” chính là lương tướng đương triều, binh quyền trong tay. “Thích thị” rèn được thần binh lợi khí, nghiêm nhiên chính là xương công binh. “Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo” lưng đoạn hải vận, còn những chằm cả thủy vận đất liền. “Phá Phong Lưu” có đệ tử trải khắp thiên hạ, dưới trướng còn có “Khúc phương”, “Huyền Linh Đạo”, “Tụ Phong trại”, “Tê Vũ sơn trang” có thể tùy thời truy tung tin tức, đưa ra kỳ nhân dị sĩ. Nhạc Lam Kiếm phái có hơn một ngàn danh binh kiếm thủ tinh nhuệ...

Không nói đến chuyện chín kiện binh khí kia, chỉ riêng tám gia tộc này cũng đã đủ để lay động thiên hạ rồi. Nếu thực sự có người có thể nhất thống “Cửu Hoàng”, tọa ủng thiên hạ tuyệt đối không phải lời nói suông. Chỉ là, Thích Hàm nói đúng, trên đời này, ai có được năng lực này chứ?

Nàng đang suy nghĩ đến đoạn đó, chợt nghe thấy thanh âm của Liêm Chiêu vang lên bên tai.

“Tiểu Tiểu.”

Tiểu Tiểu nghe tiếng, lập tức dừng suy nghĩ, ngẩng đầu cười nói: “Liêm Chiêu!”

Liêm Chiêu đi đến bên người nàng, nói: “Tìm nàng thật lâu. Liên minh đã chuẩn bị xong, chuẩn bị xuất phát tới Nam Phong. Nàng cũng chuẩn bị một chút đi.”

Tiểu Tiểu gật đầu, cười nói, “Vây đi thôi.” Nàng thoải mái ôm lấy tay Liêm Chiêu, nhanh chóng đi về phía trước.

Liêm Chiêu thấy nàng cao hứng, cũng liền cười. Chỉ là, từ này đến giờ đều không nói gì.

Tiểu Tiểu cũng dần cảm thấy khác thường, mở miệng hỏi: “Sao huynh không nói chuyện? Mất hứng sao?”

Liêm Chiêu trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Thánh thượng đã hạ một đạo mật lệnh... Một khi có được tất cả thần khí, liền quét sạch tất cả những đệ tử Thần Tiêu biết được bí mật về Cửu Hoàng. Ta luôn luôn cho rằng Thần Tiêu có tâm mưu phản, đạo mật lệnh này, tất nhiên là không có gì không ổn...” Trong ánh mắt hắn, hiện lên chút ưu tư, “Nhưng như lời nàng nói vừa rồi thì, có lẽ Thần Tiêu phải thật sự muốn về triều. Chỉ hi vọng, mật lệnh này còn có cơ hội xoay chuyển, không cần liên lụy đến người vô tội...”

Tiểu Tiểu nghe xong, hiểu ra được một chuyện. Quân vô hí ngôn, đã nói muốn giết, tất nhiên không có đạo lý thu lại mệnh lệnh đã ban ra. Quả nhiên, chỉ cần dính dáng tới Cửu Hoàng, liền nhất định sẽ xui xẻo...

Đều nói giang hồ ngập máu, nhưng tranh chấp triều đình, mưu đồ quyền thế, so với tranh chấp giang hồ, còn thâm thiết hơn gấp mấy lần. Trong những tầng tầng bạch cốt (xương trắng) kia, lại có biết bao nhiêu người vô tội đây.

Tiểu Tiểu thấy hắn nhíu mày phiền não, liền nắm chặt lấy tay hắn, cười nói: “Ta đây biết điều, sớm quy thuận triều đình, chẳng phải là quá sáng suốt hay sao?”

Liêm Chiêu nghe vậy, cười nhẹ, “Đúng vậy.” Hắn nắm chặt bàn tay nàng, nói, “Ta sẽ bảo hộ cho nàng chu toàn, quyết không để nàng bị một chút tổn thương nào.”

Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng cảm động, ý cười trong mắt càng lờ lờ tỏa sáng

Liêm Chiêu nhìn nàng, cười nhiều hơn, nói thêm một câu, “Tuy nhiên, hiện tại nàng đường đường là minh chủ võ lâm, được mọi người ủng hộ, sợ là không cần đến sự bảo hộ của ta nữa rồi?”

Tiểu Tiểu nói: “A, ai ủng hộ, sao ta lại không biết vậy?”

Liêm Chiêu khoa trương thờ dài, “Ài, mỗi lần có chuyện lớn nhỏ gì xảy ra, Quỷ Cữu và Bì Tử đều thay nàng đứng mũi chịu sào, giải vây hộ. Ngân Kiều và Ôn Túc cũng theo sát phía sau. Thái Bình thành và Anh Hùng Bảo cũng không chỉ đứng nhìn. Hiện tại, ngay cả Thích thị cũng đều bị nàng kéo về dưới trướng... Nếu ta muốn bảo hộ cho nàng, cũng phải nghĩ được biện pháp đi tới đâu tiên mới được.”

Lời này rõ ràng chính là chế nhạo. Tiểu Tiểu nở nụ cười, nói: “Nga, là ghen a.”

Liêm Chiêu cũng không phủ nhận, đáp: “Đúng vậy.”

Hắn đáp như vậy, Tiểu Tiểu lại cứng họng không nói tiếp được gì.

Liêm Chiêu nhìn bộ dạng sùng sốt của nàng, cúi đầu nở nụ cười, “Phản ứng như vậy chính là cam chịu?”

Tiểu Tiểu lầu bầu nói: “Chúng có vô cùng chính xác, không còn cách nào chống chế.”

Liêm Chiêu kéo nàng, nói: “Nếu nàng đã nhận, vậy thì tự giải quyết đi.” Hắn nói xong, cười kéo nàng, đi về phía trước.

Tiểu Tiểu cũng nở nụ cười, lòng tràn đầy sung sướng theo hắn đi.

Chỉ là, trong khoảnh khắc kia, nàng đột nhiên ý thức được điều gì đó... Hiện tại nàng chính là minh chủ võ lâm, thống lĩnh giang hồ, không phải chính là cái người có được sự trợ giúp của người nắm “Cửu Hoàng thần khí” kia sao? Chẳng lẽ?... Không, không có khả năng... Đâu có chuyện mặc danh kỳ diệu như vậy...

Nàng lo lắng chỉ trong chớp mắt, sau đó, liền vứt cái lo lắng khó hiểu này ra sau đầu. Trong lòng, chỉ còn một cái ý niệm duy nhất: Rất nhanh, sẽ kết thúc....

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Nhóm đồng chí!! Ta rốt cục đã về rồi!!

Quần chúng: PIA!!

~~~~~ Sau đây là cảnh bạo lực đầm máu nhi đồng không nên xem ~~~~~

Ta muốn nói, bấy ngày qua, tình hình trong chuyện càng phát triển nhiều lên, mà chuyện thì đã tiến hành được 98% rồi... Quần... Cũng chính là, theo như lời nói bình thường, tình tiết chưa đủ...

Cái đó nha, ta muốn nói, bởi vì ta muốn để lại dự trữ về sau, thiết kế lên một cái kết cục muốn bao nhiêu liền khoa trương giả tạo bấy nhiêu, muốn ghê tởm bao nhiêu có ghê tởm bấy nhiêu. Bản thân ta còn muốn phun ra, cho nên, ta đang rất nỗ lực khiến nó không khoa trương giả tạo ghê tởm như vậy nữa... Quần ~~~

Đương nhiên, nếu mọi người bị kịch tình phía sau làm cho giật mình, thì ta cũng chỉ có thể nói... Ta đã nhắc nhở rồi... Quần ~~~

OK, trở lại chuyện chính ~

Ở đây, ta muốn biểu đạt tâm ý chân thành nhất đối với một vị độc giả.

Bạn trên mạng đã phát biểu về “Chuyện xấu nhiều ma” như sau: Thật ra á, ta luôn cảm thấy, cái gì mà tập hợp đủ Cửu Hoàng thần khí có thể nhất thống thiên hạ, có phải là nói chỉ cần dùng cảm không chế được nhân tâm của người có được Cửu Hoàng thần khí sẽ có được thiên hạ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vô cực đại đạo [thượng]

Sau khi chạy khỏi Nhạc Lam Kiếm phái, Ngụy Khải và Ôn Tĩnh cấp tốc đi cả ngày lẫn đêm, chạy tới Nam Phong. Nhưng trên người Ôn Tĩnh có thương tích, không thể đi xa, cho nên mọi người liền tìm một thôn xóm yên tĩnh nghỉ chân.

Từ trận chiến lần trước, Ôn Tĩnh đã bị nội thương. Bốn ba mấy ngày liền, chưa từng có thời gian nghỉ ngơi cho tốt để chữa lành. Thương thế kia vốn không quá nghiêm trọng, nhưng lại khiến hắn ngày càng sa sút. Hắn thua trong tay Ôn Túc, cho nên lòng mang uất giận, hiện thời lại còn bị thương thế này làm phiền, càng thêm tức giận.

Hắn nhìn chén thuốc trước mặt, lửa giận trong lòng liền nổi lên, hung hăng hất mạnh tay một cái, chén thuốc rơi xuống đất, nước thuốc và cái chén vỡ tan, văng ra khắp nơi, khiến cả căn phòng tràn ngập vị thuốc.

Lúc này, Ngụy Khải gõ cửa tiến vào, trên mi mày hơi có chút ưu tư, nói: “Ôn đảo chủ, mới vừa rồi đám thám tử thủ hạ của ta đã báo lại, liên minh mấy phái đã tập kết đi đến đây, thật sự không thể kéo dài thời gian nghỉ ngơi được nữa... Chỉ sợ không đợi được đảo chủ hồi phục thương thế.”

Ôn Tĩnh nghe vậy, ổn định hơi thở, nói: “Ngụy bảo chủ nói rất đúng, lão phu không dám làm chậm trễ đại sự. Chỉ là, lão phu có một chuyện lo lắng.”

“Chuyện gì?” Ngụy Khải nói.

“Hiện tại, thần khí trong tay ta và người hợp lại, tổng cộng là có tám kiện, vậy thì không thể hoàn thành đại sự. Hơn nữa, bí mật về Cửu Hoàng cũng chưa tìm ra. Lão phu lo lắng, nghiệp lớn của Thiên Sư khó thành a.”

Ngụy Khải nghe xong, cười nói: “Ôn đảo chủ cứ yên tâm đi. Thực không dám dấu diếm, kiện thần khí thứ chín đang ở ngay trong tay Thiên Sư. Thiên Sư hiểu rõ thiên cơ, tất nhiên cũng biết cách sử dụng Cửu Hoàng. Trong thành Nam Phong đã sớm bố trí ổn thỏa pháp trận phát động Cửu Hoàng rồi. Đợi đến được đó, tất cả đều có thể thành công.”

“Thì ra là thế...” Ôn Tĩnh mỉm cười gật đầu.

Ngụy Khải cũng cười, nói: “Ôn đảo chủ, hiện giờ, có thể mời người giao thần khí trong tay ra được không?”

Ôn Tĩnh mở miệng: “Nếu lão phu không đồng ý, vậy thì sao?” Ôn Tĩnh nói xong, nhin không được ho khan mấy tiếng.

Ngụy Khải thấy thế, lạnh nhạt cười, nói: “Ôn đảo chủ, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, vài tên đệ tử của Anh Hùng Bảo liền vọt vào phòng, cùng lúc đó, hắc y Ninja Nhật Bản cũng xuất hiện từ trong hư không, song phương bắt đầu giằng co.

Ôn Tĩnh đứng dậy, thần sắc có chút mệt mỏi, nói: “Ngụy Khải, người định qua cầu rút ván?”

“Đâu có...” Ngụy Khải lắc đầu, nói, “Ta chỉ muốn dạy Ôn đảo chủ chút quy củ giang hồ mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, Ngụy Khải đã xuất chưởng đánh thẳng vào ngực Ôn Tĩnh. Mọi người chung quanh thấy thế, lập tức bắt đầu hỗn chiến.

Ôn Tĩnh miễn cưỡng tránh khỏi một chưởng này, chau mày, không nói một lời.

Ngụy Khải thấy thế càng cười đắc ý hơn nữa, ra tay đều là sát chiêu, không để lại một chút lối thoát nào. Chỉ thấy hắn thu chưởng, giơ chân đá về phía bụng Ôn Tĩnh. Đợi Ôn Tĩnh đưa tay phòng hộ, lại đánh thêm một chưởng về phía đỉnh đầu Ôn Tĩnh.

Trong ánh mắt của Ôn Tĩnh đột nhiên xẹt qua một chút ý cười. Chỉ thấy hắn nháy mắt lui về phía sau, tránh khỏi một chưởng kia, đồng thời, song chưởng đánh về ngực Ngụy Khải.

Ngụy Khải biết Ôn Tĩnh có thương tích trong người, mấy ngày nay không được nghỉ ngơi cho nên càng nặng hơn. Chỉ cảm thấy nắm chắc thắng lợi, cho

nên bất ngờ, không kịp đề phòng, thực sự đã trúng phải hai chưởng kia, liên tục thối lui vài bước.

Nguy Khai sắc ra một ngum máu tươi, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Ôn Tĩnh. Quanh mình, đệ tử Anh Hùng Bảo nhìn thấy biến hóa như vậy cũng nhất thời rối loạn, khiến cho Ninja Nhật Bản chiếm được thế thượng phong.

Ôn Tĩnh chấp hai tay ra sau lưng, đứng thẳng người, trong thần sắc không có chút mối mọt nào. Hắn nhìn Nguy Khai, cười nói: “Nguy bảo chủ, luận tới kinh nghiệm giang hồ, lão phu vẫn cao hơn một chút. Vẫn là để lão phu dạy cho ngươi chút quy củ thôi!”

“Hóa ra, thương thế của ngươi đã sớm khỏi...” Hơi thở của Nguy Khai đã loạn, trong giọng nói tràn ngập ảo não.

Ôn Tĩnh cười cực kỳ hiền lành, “Chuyện này, chỉ sợ không cần lão phu nhiều lời nữa rồi?”

Nguy Khai cắn răng, nâng tay lên đánh về phía chiếc bàn bên cạnh, đẩy nó về phía Ôn Tĩnh. Ôn Tĩnh khinh thường, một chưởng đánh vỡ chiếc bàn kia. Nhưng mà, Nguy Khai lại thừa dịp khe hở này mà phá tan cửa sổ, chạy trốn ra xa.

Trong phòng, Ninja Nhật Bản đã giết chết hết đám đệ tử Anh Hùng Bảo. Ôn Tĩnh thấy thế, nhân tiện nói: “Truy cho ta!”

Ninja tuân lệnh, lập tức chạy ra truy kích.

Ôn Tĩnh nhìn một mảnh hỗn loạn trong phòng, tươi cười dâng lên chút khoái ý. Hắn đẩy cửa đi ra, bên ngoài, đã sớm tụ tập một đám Ninja.

“Thần khí mà Nguy Khai lấy được nhất định đang ở đây, tìm ra cho ta!”

Mệnh lệnh của Ôn Tĩnh vừa hạ xuống, Ninja liền tán ra bốn phía, bắt đầu tìm kiếm.

Nửa canh giờ sau, Ôn Tĩnh nhìn đám thần khí lấy được, ý cười càng sâu.

“Lập tức khởi hành, chạy tới Nam Phong.” Hắn cao giọng hạ lệnh, tiện đà xoay người, cất bước rời đi.

Một lát sau, Ôn Tĩnh và đội nhân mã của hắn liền vội vàng rời đi. Tuy nhiên, trong một khắc kia, không hề có ai chú ý tới, sau khi bọn họ rời khỏi, có một người đứng yên lặng ở cửa thôn kia, mang theo một ý cười phức tạp, nhìn theo bọn họ rời đi...

.....

Nói đến bên này, trong phân đà của Anh Hùng Bảo, mọi người trong liên minh sau khi biết được nơi ẩn trốn của Nguy Khai, lập tức phái đệ tử “Khúc phường” đi trước truy kích. Mà những người còn lại, chuẩn bị một chút, cũng ngay trong hôm đó, đi tới Nam Phong. Trong lúc nhất thời, trong phân đà Hùng Bảo, tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi thường.

Khi Tiểu Tiểu lại một lần nữa ngồi lên đại kiệu mười sáu người khiêng kia, không khỏi thầm than nhẹ một tiếng. Vừa muốn đi ra ngoài, vừa muốn hù người ta, thật sự không dễ dàng a...

Tiểu Tiểu vừa ngồi xuống, đã thấy Thạch Nhạc Nhi cũng trèo lên, thoải mái ngồi ở bên cạnh nàng, mang theo ý cười, ngọt ngào gọi một tiếng: “Minh chủ tỷ tỷ.”

Tiểu Tiểu tất nhiên không thể cự tuyệt, cũng đành mặc kệ nàng.

Thạch Nhạc Nhi cười hi hi, dựa vào bên người nàng, nói: “Làm minh chủ cũng được đấy chứ. Cổ kiệu này, ngồi rất thoải mái nha.”

Tiểu Tiểu cười một tiếng, ánh mắt lại dừng ở bên ngoài kiệu. Đội tiên phong đi trước kiệu vẫn như trước là đội cung thủ của Liêm gia, Liêm Chiêu giục ngựa đi đầu, cúi đầu dặn dò gì đó với gia tướng. Tiểu Tiểu không cần cố gắng nhìn cũng có thể đoán được vẻ mặt hắn, thần sắc tuy rất nghiêm túc, nhưng vẫn giữ được vẻ hiền hậu trong ánh mắt. Không kiêu căng, không ngạo mạn, mới có thể tạo nên một thân quý khí.

Một khắc kia, nàng lại nghĩ tới lời hắn đã nói cách đây không lâu. Muốn tiêu diệt Thần Tiêu phái, là ý chỉ của thánh thượng. Mặc dù, trong đó có ẩn tình, muốn thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra cũng quyết không phải chuyện dễ dàng. Lần đi tới Nam Phong này, cho dù thế nào, cũng đều sẽ liên lụy đến người vô tội. Đối với triều đình mà nói, bí mật Cửu Hoàng gì đó, cũng không quan trọng, cái quan trọng chính là tuyệt đối không được để Thần Tiêu phái tìm ra cái người được gọi là “Chân mệnh thiên tử”...

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy sự việc trầm trọng, chính vào lúc đó, lại nghe thấy một trận hoan hô. Hóa ra, đại kiệu đã được nâng ra khỏi cửa phân đà, đi trên ngã tư đường rồi. Các hương thân phụ lão nghe qua lời đồn về “Đàn tam huyền nữ hiệp”, đối với đủ loại nghĩa cử của nàng cảm thấy khâm phục vạn phần. Đương nhiên, phần lớn cái này cũng nhờ “Khúc phường” dùng hết sức tăng bốc. Tóm lại, dân chúng nhìn thấy võ lâm minh chủ này khí thế phi phàm như vậy, tất nhiên sẽ vây quanh hoan nghênh, còn có cả vỗ tay hoan hô hưởng ứng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Vẫn giống hệt như lần đầu, Tiểu Tiểu cũng không thấy cao hứng. Trái ngược, nàng còn cảm thấy bất an trong lòng càng ngày càng tăng lên. Lời Thích Hàm đã nói cứ đảo quanh trong đầu nàng, không xóa đi được.

Cửu Hoàng, không phải là chỉ chín kiện binh khí kia, mà là, người có trong tay chín kiện binh khí đó. Có được chín người này phụ tá, liền có thể tọa ủng thiên hạ.

Không biết vì sao, rõ ràng chuyện này hoàn toàn không có khả năng liên quan đến mình, nhưng nàng vẫn không nhịn được lo lắng như cũ. Loại lo lắng này cứ như sợi dây thép mảnh quấn quanh, chậm rãi siết chặt. Nàng không tự giác nghĩ đến, nếu bản thân thật sự chính là cái người bất hạnh kia, vậy chuyện sẽ phát triển thành như thế nào đây...

Nàng lắc đầu, không để mình tiếp tục suy nghĩ nữa, khóe mắt liền nhìn thấy Thạch Nhạc Nhi đang vén sa trướng trên đại kiệu ra, nhìn hương thân phụ lão bên đường vẫy tay chào hỏi.

Tiểu Tiểu hơi suy nghĩ, mở miệng nói: “Thạch thành chủ...”

Thạch Nhạc Nhi nghe tiếng quay đầu, nói: “Tỷ tỷ gọi ta là Nhạc Nhi được rồi.”

“Nhạc Nhi...” Tiểu Tiểu gật đầu, nói, “Muội muốn thiên hạ không?”

Thạch Nhạc Nhi nhíu mày, “Thiên hạ? Nhất thống giang hồ ta đã từng quan tâm đến, nhưng còn thiên hạ, ta không có hứng thú.”

“Tại sao?”

Thạch Nhạc Nhi nở nụ cười, “Nhất thống giang hồ, cũng chỉ là có được cái danh minh chủ, hiệu lệnh được các môn phái mà thôi. Có được thiên hạ thì không giống như vậy, còn phải quan tâm đến cả xã tắc. Cái gì mà thời tiết bốn mùa, dân chúng ấm no... Ta chỉ có một cái Thái Bình thành thôi mà đã sắp nôn ra máu bỏ mình rồi. Thiên hạ, ả, thiên hạ to lớn đến cỡ nào, bằng biết bao nhiêu cái Thái Bình thành a! Loại chuyện hao tâm tổn sức, mệt nhọc mà không thu được chút lợi nhuận gì này, cứ để cho hoàng đế làm đi, ta không thêm có hứng thú đâu!”

Thạch Nhạc Nhi nói hết một hơi, tiện đà liếc mắt sang nhìn Tiểu Tiểu, “Tỷ tỷ, tỷ hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ, có liên quan đến bí mật của Cửu Hoàng?”

Tiểu Tiểu nở nụ cười, dùng sức lắc đầu, “Không, ta chỉ tò mò thôi.”

Thạch Nhạc Nhi nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, “Thật sao?”

Tiểu tiểu gật đầu, nói: “Àn. Vừa rồi Thạch thành chủ nói thẳng ra như vậy, nhận xét nghiêm túc như thế, thật sự khiến ta bội phục!”

Thạch Nhạc Nhi nghe xong, cười nói: “Đây là đương nhiên!”

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn phía trước, tự cười nói với bản thân: “Loại chuyện này vẫn nên để cho hoàng đế làm đi...”

Một khắc kia, trong đầu nàng đột nhiên nhớ đến hồi còn nhỏ, sư phụ và nàng cùng nhau đi lên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc. Biển mây mênh mông không cùng, đột nhiên biến thành vạn dặm xanh trong, động và tĩnh, đều đọng lại ở cùng một chỗ, kéo dài vô tận ra trước mắt. Lúc đó, nàng còn nhỏ, nhìn bầu trời không ngừng biến hóa kia, liên tục tán thưởng, chỉ cảm thấy, trên đời này, không còn cái gì đẹp hơn phong cảnh này nữa. Sư phụ nghe thấy lời nàng, cười nói: Trên đời này tất nhiên sẽ có phong cảnh đẹp hơn thế này, chỉ là, trong cả đời người, cảnh sắc có thể nhìn thấy cũng chỉ có hữu hạn mà thôi. Sư phụ nói xong, than nhẹ một tiếng: Thiên hạ này, thật sự quá lớn a...

Thiên hạ, thật sự quá lớn. Mà nhân tâm, lại lớn biết bao nhiêu? Có thể ôm được cả thiên hạ rộng lớn khôn cùng này hay không đây?

Tiểu Tiểu nhắm hai mắt lại, lắc lắc cười. Nàng thật nhỏ, tâm cũng thật nhỏ, dã tâm và lý tưởng tất nhiên cũng thật nhỏ. Sư phụ cơ trí đến mức nào, mới có thể ở lúc còn sống, chỉ một câu đặt cho nàng cái tên này: Tiểu Tiểu...

.....

~~~~~ “Mấy ngày sau” phân cách tuyến ~~~~~

Từ phân đà Anh Hùng Bảo đi theo hướng đông nam, khoảng chừng mất mười ngày là đến Nam Phong.

Nơi này là một ngôi thành nhỏ, dân phong giản dị, phụng thiên kính thần*.

(* Phụng thiên kính thần: Thờ trời, thờ thần)

Trong thành, có một đạo quan, chuyên làm lô đỉnh, tu luyện kim đan. Ngày thường, hương khói không dứt, tín chúng* tấp nập.

(Tín chúng: Người theo đạo)

Theo lý thuyết, Thần Tiêu phái thuộc bùa phái, nổi tiếng với lời pháp. Mà luyện đan, lại thuộc kim đan phái. Tuy là đồng đạo, nhưng hướng đi khác xa nhau. Tất nhiên không ai có thể đoán được, nơi đạo quan này chính là một phân đà của Thần Tiêu phái.

Trung thu vừa qua, gió thu hiu quạnh, ngày dần mát lên. Vừa vào đêm, trên đường đã rất hiếm có người đi lại.

Ban đêm, trăng ẩn trong mây, bầu trời không có một vì sao. Tiểu đạo sĩ trong đạo quan sau khi dẫn đường cho đám khách hành hương cuối cùng xong, sửa sang lại đại đường, đang định đi ngủ, lại nghe thấy một trận âm thanh quái lạ. Hắn cảm thấy kỳ quái, liền xuất môn xem xét.

Chỉ nghe thấy trong bóng đêm thâm trầm, có một thanh âm vang lên, hỏi: “Nghe nói Xung Hư Diệu Đạo tiên sinh đang ở trong đạo quan này tu hành.

Lão phu đường xa đi đến, hi vọng có thể được tiên sinh chỉ điểm một chút. Mong tiểu sư phụ có thể đi thông truyền một tiếng?”

Tiểu đạo sĩ nghe vậy, mở to hai mắt tìm chỗ phát ra thanh âm trong bóng đêm kia, Sau một phen nỗ lực không có kết quả, hắn chỉ đành thành thật trả lời: “Thiên sư đã bế quan, mời thí chủ trở về đi.”

“Bế quan?” Trong bóng đêm, thanh âm này vang lên có chút quỷ dị.

Tiểu đạo sĩ đáp: “Thiên sư bế quan đã lâu, trong thời gian ngắn sẽ không xuất quan, xin thí chủ ngày khác lại đến vậy.”

“Nha...”

Sau một tiếng đáp ứng, trong bóng đêm lại không vang lên tiếng động nào nữa. Tiểu đạo sĩ càng cảm thấy quỷ dị hơn, đang định tiến lên thăm dò, lại cảm thấy trên cổ chợt lạnh, trong khoảnh khắc đó bị tước đi tính mạng.

Lập tức, mấy thân ảnh màu đen chui vào trong đạo quan, tiếng đánh nhau vang lên, nhiễu loạn sự yên tĩnh trong đêm.

Người tới, dĩ nhiên chính là Ôn Tĩnh và đám Ninja Nhật Bản đi theo.

Nhờ bóng đêm che giấu, trận đánh bất ngờ này khiến đệ tử Thần Tiêu trong đạo quan bị giết không kịp trở tay. Thậm chí Ôn Tĩnh còn không phải tự mình ra tay, đã chiếm được thể thượng phong.

Đám đệ tử Thần Tiêu còn lại ào ào lui vào trong phòng luyện đan, giãy dụa sắp chết.

Ôn Tĩnh chấp tay sau lưng, chậm rãi đi đến gần phòng luyện đan, nhìn một đám đệ tử Thần Tiêu, cười đến hiên lãnh.

“Chư vị không cần kinh hoàng. Lão phu tuyệt đối không lạm sát người vô tội, chỉ cần chư vị có thể nói ra nơi cất giấu thần khí ‘Trảm Lung’ và pháp trận Cửu Hoàng. Lão phu tuyệt đối sẽ không thương hại đến chư vị...”

Lời Ôn Tĩnh còn chưa nói xong, vài tên đệ tử Thần Tiêu đã nhảy lên. Về mặt Ôn Tĩnh tràn ngập khinh thường, khởi chương, đánh chết vài tên đệ tử kia. Hắn thở dài, lắc lắc cánh tay, nói: “Tội gì chư vị phải làm thế chứ.”

Đám đệ tử Thần Tiêu kia hoàn toàn không thèm để ý đến lời hắn nói, tiếp tục công kích.

Sau đó, không còn là đánh nhau nữa, mà biến thành hành hạ đến chết.

Ôn Tĩnh vô cùng hứng trí nhìn cảnh trí trước mặt, khoái ý trong mắt càng đậm.

Lúc này, chỉ thấy một tên đệ tử Thần Tiêu bị đoàn đao của Ninja chém thương, lao đảo lui về phía sau, trong lúc nhất thời, không ổn định được thân hình, ngã về phía lò luyện đan. Chỉ thấy lò luyện bị lung lay, nhưng vẫn không lệch khỏi vị trí, mặt đất phía dưới mở ra.

Ôn Tĩnh thấy thế, khoe miệng khẽ nhếch. Hắn xuất chương giải quyết nốt vài đệ tử Thần Tiêu cuối cùng. Sau đó lập tức đi xuống địa thất kia.

Xuống khỏi cầu thang, trước mắt Ôn Tĩnh xuất hiện một gian phòng trống trải. Trong gian phòng kia không có một đồ vật nào cả, chỉ có một chiếc đài cao, dùng cẩm thạch đắp thành ngôi sao chín cánh.

“Pháp trận?!” Ôn Tĩnh vui mừng quá đỗi, bước lên vài bước, tinh tế ngắm nhìn nó.

Chỉ thấy trên chín mũi nhọn của ngôi sao kia, đoan đoan chính chính khắc tên từng kiện Cửu Hoàng thần khí. Mà trên vị trí viết “Trảm Lung” kia, dĩ nhiên đã có một kiện binh khí để lên.

Đó là một cây phát trần, thân phát trần được điêu khắc từ gỗ hắc đàn, từng sợi từng sợi tuyết trắng, nghiêm nghiêm lộ ra khí chất siêu phàm thoát tục.

Về hưng phấn trong thần sắc của Ôn Tĩnh đã hoàn toàn không che giấu được. Hắn kích động run giọng nói: “Mau, đem tám kiện binh khí kia đến đây!”

Ninja nghe lệnh, cung kính dâng lên tám kiện binh khí.

Sao Nam Đẩu Diên Thọ, Bắc Đẩu Sát Qua, Võ Linh Bá Đao, Thiên Sương Lâm Nguyệt, Lịch Tuyền, Trục Dương, Tư Thần, Lam.

Đội những binh khí này được mang lên đặt ngay ngắn trên đài cao, Ôn Tĩnh thối lui vài bước, lòng tràn đầy chờ mong.

Nhưng mà, sau một lúc lâu, pháp trận vẫn như cũ là pháp trận, binh khí vẫn là binh khí, không hề có chút biến hóa nào.

“Tại sao không có phản ứng?” Ôn Tĩnh khó thở, “Ta đã thu thập đủ Cửu Hoàng thần khí, tại sao pháp trận không khởi động?! Tại sao?!”

Lúc này, Ôn Tĩnh lại nghe thấy một trận cười lạnh.

“Ồn đảo chủ, không ngờ, mấy lời nói bậy của ta, thế mà ngươi cũng tin.”

Ôn Tĩnh nghe thấy thanh âm này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Nguy Khái!”

Người tới, đúng là Nguy Khái.

“Ngươi không hề trúng kế?!” Ôn Tĩnh kinh hãi nói.

“Giang hồ, đơn giản chính là ngươi lừa ta gạt. Văn bối may mắn, thắng được lần này.” Nguy Khái chậm rãi từ một gian phòng bí mật khác đi ra. Hắn nhìn binh khí bày đầy trên pháp trận, nở nụ cười nhẹ, nói: “Đa tạ Ôn đảo chủ đã mang thần khí đến nơi này, tiết kiệm không ít công sức cho văn bối đó.”

Ôn Tĩnh nhú mày, “Hóa ra, ngươi gạt ta lấy Cửu Hoàng thần khí ra...”

Biểu cảm của Nguy Khái đột nhiên lạnh lẽo, nói: “Ôn Tĩnh, ngươi và ta đều muốn nắm giữ Cửu Hoàng, nhất thống thiên hạ. Chỉ trách ngươi quá nóng vội và khinh người thôi.” Hắn lạnh lùng nói, “Không ai có thể uy hiếp được ta, cũng không ai có thể cùng ta sở hữu thiên hạ. Ngươi đã từng này tuổi rồi, vẫn nên ngoan ngoãn tới địa phủ hưởng phúc thôi!”

Ôn Tĩnh nở nụ cười, “Oát con miệng còn hôi sữa, ngươi cho là ngươi thắng được lão phu sao?”

Nguy Khái cúi mắt, nhìn hộp huân hương nhỏ trong tay, khối nhẹ quý dị tỏa ra, khiến cho người ta kinh sợ. Chỉ thấy có một đám người xuất hiện ở phía sau hắn. Nhìn kỹ lại, tất cả đều là Hành Thi, bộ dạng dữ tợn, vô cùng khủng bố.

“Ta ấy à...” Nguy Khái mở miệng, hiện lên một chút ý cười, “... Chỉ tin nhiệm người chết.”

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: khụ khụ khụ... Ta sai lầm rồi... Ta... Ta đã trở về... Quẫn ~~~

Thật ra, bài này viết đến đây đã là trạng thái kéo dài rồi, rung rung nhìn trời. Nhưng mà, ta muốn nói cho mọi người biết một chuyện, bởi vì bài này đã có ước định, cho nên kết cục sẽ viết xong vào tháng sáu... Tại sao chương này chuyển biến chậm như vậy, là vì ta cảm thấy vội vàng viết bản nháp kết cục như vậy rất làm người ta buồn nôn, ta luôn luôn cố gắng nghĩ sẽ xoay chuyển nó một chút. Trong đây có rất nhiều độc giả đại nhân, khi ta đã viết xong kết cục khoa trương giả tạo rồi đưa lên, sau đó đều phải sửa, nhưng mà... Nhưng mà cái kết cục kia ngay cả bản thân ta cũng không nhìn được, hơn nữa lại vô cùng có lệ. Quẫn ~~~ cho nên, xin mọi người cho ta chút thời gian, để ta sửa lại cho nó bình thường hơn một chút... Cho nên xin mọi người yên tâm ~~~

Đối với vài lời kịch ta phiên dịch lúc trước của Mạc Doãn chắc các vị vẫn còn nhớ chứ ~ cho nên, dưới đây ta đặc biệt tuyển vài đoạn đối thoại, vì mọi người vạch trần thể giới nội tâm của nhân vật! ! !

READY? GO ~~~

Cảnh tượng quay lại: Thánh thượng làm việc, không đến lượt các ngươi xem vào! Biên cương Đại Tổng mấy năm nay liên tục náo động, dân chúng lầm than. Chư vị võ công cao cường, có thể ra trận giết địch, cứu giúp quốc gia nguy vong, bảo hộ dân chúng khỏi chiến hỏa không?” Ngự khí của Liêm Chiêu, sắc bén như mũi tên xuyên thấu đá, “Nếu Liêm gia thật sự là chó săn, thì vẫn có thể kiêu ngạo với đời. Mà chư vị, căn bản không có tư cách ở trước mặt Liêm Chiêu nói đến chữ ‘Nghĩa’!

Phiên dịch: Không cho các ngươi vu tội đại BOSS! Cả nhà chúng ta phải ra trận đánh giặc bảo hộ hòa bình cho quốc gia. Đám người xã hội đen các ngươi chỉ biết ở trong này gây sóng gió, hiện tại lại còn dám khinh bỉ con em quân đội nhân dân chúng ta?! Ta OO cái đồ XX nhà ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Vô cực đại đạo (Hạ)

“Ta ấy à...” Nguy Khái mở miệng, hiện lên một chút ý cười, “... Chỉ tin nhiệm người chết.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, hơn mười cỗ Hành Thi phía sau đột nhiên đứng đưa tấn công về phía Ôn Tĩnh. Ôn Tĩnh thấy thế, kinh hoàng lúc trước biến mất, vẻ khinh thường hiện lên trên mặt, vùng chưởng đón đánh.

Hành Thi hành động chết lặng, ngay cả người bình thường cũng có thể đoán được bước đi chuyển, sao có thể là đối thủ của Ôn Tĩnh. Chỉ trong chớp mắt, đã có mấy cỗ Hành Thi bị Minh Lôi chưởng đánh trúng, ngã xuống đất không dậy nổi, cũng không còn năng lực để công kích nữa.

Nguy Khái nhìn tình hình phát triển như vậy, cũng không kinh không sợ. Hắn chậm rãi buông “Thao cổ hương” trong tay, mỉm cười nhìn đám Ninja Nhật Bản trước mặt bị Hành Thi cuốn lấy, chậm rãi mở miệng, nói: “Tuy Ôn đảo chủ có một thân võ nghệ cao cường, chỉ tiếc cũng chỉ là nô mạt hết đà. Vận

số Đông Hải đã cạn, chư vị bằng hữu Nhật Bản cần gì phải chôn cùng hân?”

Đám Ninja lần đầu gặp phải Hành Thi, giao chiến liền rơi vào hoàn cảnh xấu, đã có khiếp sợ, lại nghe thấy những lời này của Ngụy Khải, liền nảy sinh ý nghĩ chạy trốn.

Ôn Tĩnh nghe vậy, nói: “Chuyện đã tới nước này, người cho là lão phu còn để ý đến vấn đề bị người của mình xa lánh sao?” Trong lúc hân nói chuyện, tấn công lên, đánh thẳng về phía Ngụy Khải.

Ngụy Khải cũng nghiêm túc, khởi chưởng đón nhận. Hai người lập tức lao vào nhau giao chiến, không phân rõ thân ảnh.

Ngụy Khải và Ôn Tĩnh đều cùng tu luyện Minh Lôi chưởng. Nhưng Ôn Tĩnh dù sao cũng vẫn là người từng trải, nội lực tinh thâm, đối chiến thông dong. Ngụy Khải tất nhiên rơi vào bất lợi. Nhưng nơi này là phân đà của Thần Tiêu, Ngụy Khải lại chiếm được địa lợi*.

(* Địa lợi: Trong thiên thời địa lợi)

Chỉ thấy Ngụy Khải không chút hoang mang, hóa giải sát chiêu của Ôn Tĩnh, đánh trả một chưởng. Ôn Tĩnh tự nhiên xuất chưởng đón đánh. Song chưởng va chạm, Ngụy Khải bị bức lui. Hân ổn định thân hình, lại tao nhã cười, lập tức, quay người lại, rút binh khí vừa rồi mới cắm lên trên pháp trận.

Họa kích “Tư Thần”, vốn là thần khí của Anh Hùng Bảo. Ngụy Khải nắm chặt họa kích, trong một chớp mắt, lập tức đưa kích quét ngang một cái.

Ôn Tĩnh kiêng kị thần khí, liền lui lại mấy bước. Hân dùng tay không, tất nhiên bất lợi, liền cũng sinh ra ý niệm dùng thần khí. Nhưng hiển nhiên là Ngụy Khải nhìn ra tâm tư của hân, chiêu thức từng bước ép sát, không cho Ôn Tĩnh có một khe hở để lấy binh khí.

Cho tới nay, thứ Ngụy Khải sử dụng đều là Minh Lôi chưởng, cũng chỉ có duy nhất một lần trong trận đoạt lấy vị trí bảo chủ Anh Hùng Bảo hân mới sử dụng võ học nhà mình. Nhưng mà, lần đó hân chỉ chuyên tâm cầu bại, căn bản không hề thể hiện ra công phu thực sự. Mà giờ phút này, họa kích trong tay được hân điều khiển lại vô cùng sắc bén bá đạo, hiển nhiên là khổ luyện đã lâu.

Ôn Tĩnh liên tục lui lại vài bước, tránh khỏi mũi nhọn của họa kích. Tuy rằng địa thế kia trống trải, nhưng dù sao cũng là không gian kín, thế công của họa kích dần ép sát, không mất bao lâu, Ôn Tĩnh đã không còn đường thoái lui.

Ngụy Khải đem họa kích đưa ra sau người, ngược lại xuất chưởng, đánh thẳng vào Ôn Tĩnh.

Ôn Tĩnh chỉ đành xuất chưởng đón đỡ.

Song chưởng va chạm, trong lúc đó, Ôn Tĩnh chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực xuyên qua cánh tay, đánh thẳng vào ngực. Dưới cái đau đớn đó, hân lão đảo nghiêng người, lúc này đây, rõ ràng đã thật sự chấn kinh rồi.

“Người...” Hơi thở của Ôn Tĩnh đã loạn, trừng lớn hai mắt, nhìn Ngụy Khải.

Ngụy Khải mỉm cười, nói: “Ôn đảo chủ, xem ra, so về nội lực, ta vẫn cao hơn người một bậc.”

Đau đớn trong ngực Ôn Tĩnh càng ngày càng tăng. Nhìn xuống cánh tay, gân mạch đã sưng phù lên, thật sự khiến cho người ta kinh hãi. Tình trạng như vậy, rõ ràng là do tác dụng của Minh Lôi chưởng. Chỉ là, hân không bao giờ có thể tưởng tượng được, chưởng lực của Ngụy Khải lại có thể thắng hân.

“Không có khả năng...” Ôn Tĩnh cắn răng, nói, “Người... Người là một kẻ hậu sinh, làm sao có khả năng...”

Ngụy Khải nhìn bốn phía, mới vừa rồi, lời hân nói đã khiến tâm lý của đám người Ninja Nhật Bản dao động, hiện tại, Ôn Tĩnh trúng thương. Ninja đã sớm ào ào trốn chạy, không còn tâm lý chiến đấu nữa.

Hân nhìn cục diện dần dần yên tĩnh lại, lẳng lặng nở nụ cười. Hân đưa họa kích ra đặt ngang trước mặt, mở miệng nói: “Người tập võ, nếu như không có thiên phú, vậy cũng chỉ còn con đường cần lực (cần cù nỗ lực). Cần cù bù thông minh, quả nhiên là thế.”

Ôn Tĩnh cùng nhìn về phía họa kích trong tay hân. Trong ba người thừa kế Anh Hùng Bảo, chỉ có tam tử Ngụy Đình là có thiên phú cao nhất, có thể coi là kỳ tài võ học. Còn nhị tử, cũng chỉ là hiếm thấy bình thường. Nửa năm trước, cái người Ngụy Khải này, ở trên giang hồ, cũng chỉ là một tên tiểu bối không có chút tiếng tăm. Mà ngày nay, hân lại có thể chỉ bằng hai chữ “Cần lực” này, đánh bại kẻ là tiền bối như mình. Ngộ lực như vậy, thực khiến cho người ta sợ hãi.

Ngụy Khải nói xong, ngẩng đầu nhìn Ôn Tĩnh, tiện đà vươn tay, gạt mạnh họa kích.

Ôn Tĩnh vốn đã bị Minh Lôi chưởng làm tổn hại đến nội tức, nhưng vẫn cố dựa vào một cỗ oán khí trong lòng, đánh ra một chưởng, đẩy Ngụy Khải ra.

Ôn Tĩnh lão đảo, đi vào trong pháp trận, rút song đao “Trục Dương” ra. Binh khí trong tay, Ôn Tĩnh lập tức có thêm tin tưởng. Nhưng mà, lúc này, Hành Thi lại bắt đầu chuyển động, đánh về phía hân.

Ôn Tĩnh thấy thế, chỉ đành ứng đối. Nhưng thật sự là không địch nổi số đông, dần dần lộ ra bại thế.

Trong lúc đang triển đấu, Ngụy Khải tìm được khe hở, tấn công lên.

Trong lúc đó, Ôn Tĩnh cuống quýt, không kịp tránh thoát, mũi nhọn họa kích kia chọt lóc lên, đâm vào trong ngực hắn. Ôn Tĩnh bỗng chốc cứng người lại. Hắn chậm rãi cúi mắt, nhìn họa kích, bên trong thần sắc đột nhiên hiện lên suy sụp.

Ngụy Khải nói tay, trên mi mày lúc đó tràn ngập khoái ý.

Ôn Tĩnh cứng người, chậm rãi quỳ xuống, máu tươi tràn ra, men theo họa kích, chậm rãi rơi xuống, nhuộm đỏ pháp trận bằng cảm thạch. Ôn Tĩnh cố hết sức ngẩng đầu, nhìn Ngụy Khải.

Ngụy Khải nhìn xuống hắn, vẻ mặt kia dĩ nhiên giống như kẻ làm quân chủ.

Ôn Tĩnh dùng hết khí lực nâng tay, cầm binh khí ném về phía Ngụy Khải.

Ngụy Khải cũng không né tránh, đao phong xẹt qua gương mặt hắn, cắt đứt vài sợi tóc. Ngụy Khải lẳng lẳng nhìn Ôn Tĩnh, mãi đến khi đồng tử Ôn Tĩnh dần dần giãn ra, không còn sinh khí.

Ngụy Khải lạnh lùng cười, lẩm bẩm: “Đi không tiễn, sau này không hẹn gặp lại.”

Trong địa thất đột nhiên an tĩnh lại, Hành Thi đang đưa đứng xung quanh Ngụy Khải, cảnh tượng quỷ dị.

Ngụy Khải đi đến trước mặt Ôn Tĩnh, rút họa kích ra, một lần nữa đặt lại lên pháp trận. Tiếp theo, hắn nhặt thanh đao Ôn Tĩnh đã ném đi lên, để vào. Sau khi thất cả đều được đặt lại, hắn đứng giữa pháp trận, cất cao giọng nói: “Nếu như ngươi có thể thu thập đủ chín kiện thần khí, ta liền đem bí mật về Cửu Hoàng nói cho ngươi.”

Trong lúc hắn nói chuyện, dưới chân đạp mạnh một cái, chín đỉnh ngôi sao trong pháp trận hạ xuống, vách tường địa thất chậm rãi nâng lên, lộ ra một ngục thất. Ngục thất kia dùng thép tinh luyện để chế ra. Mỗi thanh thép đều rộng bằng một miệng bát, vô cùng thô to. Chỉ thấy, ngục thất kia được bài trí như một gian tầng phòng, án thư, giường ngủ, cái nào cũng có. Trong ngục thất có một người đang ngồi, chỉ thấy tóc hắn bạc trắng, thân mặc vân bào, là trang phục của người tu đạo. Thân hình hắn mảnh khảnh, ngồi khoanh chân trên gối, mặc dù đang ở trong ngục thất, lại tỏa ra khí chất thần nhiên.

Ngụy Khải nhìn đạo nhân kia, tiếp tục nói: “Hiện tại, ta đã mang tất cả thần khí đến đây, ngươi có thể nói đáp án cho ta chứ, Thiên Sư?”

Người trong lao ngẩng đầu, vẫn là hạc phát đồng nhan*, hoàn toàn không có chút sắc thái tuổi già nào. Hắn không phải ai khác, đúng là chương môn của Thần Tiêu phái, Xung Hư Diệu Đạo tiên sinh, Vương Văn Khanh!

(* Hạc phát đồng nhan: tóc bạc mặt hồng hào, già nhưng vẫn tráng kiện)

Wương Văn Khanh nhìn Ngụy Khải, lạnh nhạt cười, tiện đà, nâng tay đánh đàn.

“Xem ra, cuối cùng ngươi vẫn không đoán ra được bí mật về Cửu Hoàng, cuối cùng cũng vẫn cần quay lại nơi này của bản đạo.” Cùng với tiếng đàn, Vương Văn Khanh mở miệng nói.

Ngụy Khải nhìn hắn, trầm mặc.

Wương Văn Khanh lắc đầu, than một tiếng, nói: “Luôn có người cả đời tính toán, cho rằng bản thân hiểu rõ thiên mệnh, chỉ tiếc, tất cả đều là vô căn cứ. Bên trong mọi việc, sớm đã có an bày...”

Nghe thấy thế, Ngụy Khải nhủ mày, nói: “Thiên Sư cần gì phải cố làm ra vẻ huyền bí.”

Wương Văn Khanh đề dây lại, dừng tiếng đàn, cười nói: “Ngày đó ngươi ám toán bản đạo, lại không hạ sát thủ. Nhất định là muốn mượn tên bản đạo để hiệu lệnh Thần Tiêu, và cũng để lấy được bí mật về Cửu Hoàng. Tính thế hôm nay, nếu bản đạo đem bí mật này nói ra, chẳng phải là chỉ còn con đường chết?”

Ngụy Khải nghe hắn nói như vậy, mày nhíu càng chặt, nói: “Ta đã có được Cửu Hoàng thần khí, tất nhiên có tư cách tọa ửng thiên hạ! Đây là thiên mệnh quy về! Thiên Sư tội gì phải nghịch thiên mà đi?!”

Wương Văn Khanh nâng tay, bấm đốt ngón tay tính toán, nói: “Người có Cửu Hoàng, có được thiên hạ. Thật sự là thiên mệnh quy về. Chẳng qua, hôm nay người có được thần khí, lại không phải là ngươi.”

Ngụy Khải nghe vậy, nhìn khắp mọi nơi. Trong địa thất, ngoại trừ hắn, chỉ có một đám Hành Thi và cái kẻ chết không nhắm mắt Ôn Tĩnh kia, không còn ai khác. Trong lòng hắn không hiểu, lại nhìn về chín kiện binh khí đặt trên pháp trận kia.

Wương Văn Khanh buông tay xuống, tiếp tục đánh đàn, lại nói: “Bí mật này, nói cho ngươi cũng không sao...”

Ngụy Khải mạnh mẽ xoay người, nhìn về phía Vương Văn Khanh. Trên vẻ mặt, có thêm một chút khản trương.

Wương Văn Khanh mang theo ý cười lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Ngươi nghe cho rõ...”

.....

~~~~~ Dưới đây là thời gian luận đạo phân cách tuyến ~~~~~

Vào tảng sáng, trên bầu trời chỉ có duy nhất một ngôi sao mai, rạng rỡ tỏa sáng. Vạn vật câu tịch, chỉ đợi một tia nắng sớm hiện lên.

Khi tới được phân đà của Thần Tiêu trong thành Nam Phong, Tiểu Tiêu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ngôi sao mai kia. Trong lúc đó, không khí tươi mát, thấm nhập huyết mạch, khiến nàng cảm thấy có một tia hàn ý.

Nhân mã đi trước thấy liên minh đã đến, liền từ chỗ ẩn nấp quanh đạo quan hiện thân, tiến lên, đem chuyện Ôn Tĩnh đánh bắt ngờ hôm nay thuật lại một lần, lại báo thêm hành tung của Ngụy Khải. Mọi người nghe xong, liền muốn xông lên tổng tiến công.

Hạ Lan Kỳ Phong lại nói: “Mặc dù Ôn Tĩnh đánh bắt ngờ, nhưng lần thảo phạt phân đà này chắc chắn cũng vẫn bị tổn thất nghiêm trọng. Mà Ngụy Khải phản bội Thần Tiêu, nhất định bên người không còn nhiều cấp dưới. Bất hai người này không cần huy động nhiều người, cứ lưu người lại thủ vệ bên ngoài, đề phòng viện quân.”

Tiểu Tiêu vốn chỉ là minh chủ trên danh nghĩa, cho nên nếu Hạ Lan Kỳ Phong đã mở miệng, người xung quanh không ai phản đối, nàng liền sáng khoái đáp ứng. Một lát sau, mọi người liền chọn được vài người đi vào đạo quan. Người đứng đầu Thần Tiêu Liêm gia, liên minh Đông Nam Hải, Anh Hùng Bảo, Thái Bình thành, Tụ Phong trại, Huyền Linh Đạo, Nhạc Lam Kiếm phái, cùng vài tinh anh, do chính minh chủ tự mình dẫn đường, đi vào bên trong. Bên ngoài, để lại Hạ Lan Kỳ Phong và Ba Kích Thiên trông giữ, không chế đại cục.

Giờ này khắc này, Tiểu Tiêu vậy mà lại có cảm giác không thể thoái thác. Nàng hạ kiệu, nhìn đạo quan trước mặt, trong lòng bình tĩnh, hoàn toàn không hề e ngại.

Đúng như lời Hạ Lan Kỳ Phong đã nói, bên trong đã không còn nhiều đệ tử Thần Tiêu. Trên đường ngẫu nhiên có ngăn trở cũng đều là Hành Thi. Bì Từ tùy thị bên người Tiểu Tiêu, một tắc cũng không rời. Nàng cầm đèn đi ở phía trước, mùi hương trong đèn, đuổi Hành Thi đi. Một đường đi vào này, tự nhiên không có nửa điểm khó khăn.

Mọi người tiến vào đã được một lát, vẫn như cũ không thấy Ôn Tĩnh và đám người Ngụy Khải. Đang lúc mọi người cố gắng tìm kiếm, bỗng nhiên, tiếng đàn nhẹ nhẹ, từ sâu phía bên trong đạo quan truyền ra.

Tiểu Tiêu nghe tiếng, không khỏi thất thần.

Một bên, Ôn Túc cũng nhíu mày, có chút dăm chiêu. Ngụy Đình cũng cảm thấy tiếng đàn quen tai, sau khi suy nghĩ, kinh ngạc mở miệng: “Tà minh chủ, này...”

Tiểu Tiêu nhìn theo phương hướng tiếng đàn truyền đến, nhẹ giọng nói: “Cảm thán nghìn đời phong vân biến hóa, chiến tranh bốn biển, máu đỏ chiến giáp. Mưu đồ bá nghiệp, đặc ý một lúc, chớp mắt tóc đã bạc. Mọi tính toán cũng không ngăn nổi thành bại trong phút chốc, cảm thán một đời cũng chỉ như khói hoa. Tình rượu, mộng cũng đã tàn, nửa đời chìm nổi, hỏi ai vướng bận.”

Khúc nhạc này, là khúc sư phục thường hay đàn nhất, Nghe qua thì cảm thấy tràn ngập bất đắc dĩ, nhưng nghe một thời gian dài, lại cảm thấy có chút thoải mái, dí dỏm. Mà một khúc này cũng là khúc nàng quen thuộc nhất, nhưng lại đàn kém nhất. Những suy nghĩ bên trong đó, chỉ sợ cả đời này nàng cũng không học được.

Mà hôm nay, một khúc này dùng đàn cổ điển tấu, thiếu đi thanh âm thâm lương của đàn tam huyền, lại có hơn một phần thanh lãnh biến ảo.

Nàng ổn định tinh thần, bước nhanh về hướng tiếng đàn phát ra.

Trong đạo quan, có một gian phòng luyện đàn. Mọi người đi vào trong phòng, liền nhìn thấy lò luyện rồi khỏi vị trí, một cái bí đạo rõ ràng hiện ra trước mắt.

Tiểu Tiêu nghi hoặc trong lòng, đang định dẫn đầu đi xuống bí đạo, lại bị Liêm Chiêu ngăn lại. Liêm Chiêu nhìn nàng, cười nhẹ một cái, đi ở phía trước nàng.

Tiểu Tiêu ngăn người, nhưng lập tức liền cười, thành thành thật thật đi theo hần.

Bí đạo cũng không dài, cầu thang cũng chỉ có hơn mười bậc, sau khi đi xuống cầu thang, tiếng đàn càng thêm rõ ràng. Có ánh sáng mờ nhạt ẩn hiện, dẫn mọi người đi vào trong một gian địa thất.

Chỉ thấy bên trong gian địa thất kia, chật kín Hành Thi. “Khu cô hương” trong tay Bì Từ dần dần khuếch tán, Hành Thi ào ào ngã xuống. Đợi mọi người nhìn thấy rõ tình cảnh bên trong, đều bị kinh ngạc. Pháp trận kia bày kín “Cửu Hoàng thần khí”, Ôn Tĩnh quỳ trên đất, chết không nhắm mắt, Ngụy Khải trầm mặc đứng đó, đưa lưng về phía mọi người, còn cả lão già đang thân nhiên đánh đàn trong ngục thất nữa...

“Sư phụ...” Khi Ôn Túc nhìn thấy Ôn Tĩnh, liền thất thanh gọi. Hần chạy nhanh đến trước thi thể kia, quỳ một gối xuống, trong lòng nhất thời ngổn ngang trăm mối. Trải qua nhiều chuyện, cái gọi là tình cảm đã sớm không còn. Nhưng mà, giờ này khắc này, hần không biết nên vì ân tình mười mấy năm đường đục kia mà bi thương, hay vẫn là cảm thấy may mắn vì không phải tự tay mình giết chết hần...

Tiểu Tiêu nhìn tình cảnh này, trong lòng nổi lên bi thương. Bên tai, tiếng đàn nhẹ nhẹ, quán lấy suy nghĩ của nàng. Nàng chậm rãi ngước mắt, nhìn lão già ngồi trong ngục thất kia, mở miệng: “Thiên sư... Vương Văn Khanh?”

Tiếng đàn im bật, Vương Văn Khanh bên trong ngực thất ngẩng đầu, nhìn Tiểu Tiểu, lạnh nhạt cười.

“Là nàng...” Ngụy Khai đột nhiên mở miệng, tiện đà xoay người lại.

Một khắc kia, nhìn thấy hắn, Tiểu Tiểu không tự chủ được lui lại một bước. Từ trước tới nay, trên mặt Ngụy Khai, vẫn đều là ý cười. Mà giờ phút này, trên mặt hắn chỉ còn lại hận ý. Lạnh lẽo tựa băng, sắc bén như đao, phảng phất như là có thể đâm thẳng vào xương thịt.

“Thiên mệnh quy về...” Trong ánh mắt Ngụy Khai, đều là sát khí, “Ta không tin!”

Hắn nói xong, nhảy dựng lên, rút họa kích trong pháp trận ra, tấn công về phía Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, Liêm Chiêu ở bên cạnh đã tiến lên nghênh đón. Mọi người thấy thế, ào ào ứng chiến.

Ôn Túc ở một bên nghe tiếng đánh nhau, thoáng nhắm mắt, nâng tay, khép lại hai mắt Ôn Tĩnh. Sau đó, lập tức đứng dậy, gia nhập cuộc chiến.

Võ công của Ngụy Khai không kém, nhưng đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, cũng không thể chiếm được chút tiện nghi nào. Mà trong lúc hắn ra chiêu, tất cả đều vô cùng luống cuống, sơ hở chồng chất. Chỉ không lâu sau, liền rơi xuống thế hạ phong.

Cuộc chiến hỗn loạn, nhưng Tiểu Tiểu lại có một cảm giác xa cách kỳ quái. Nàng chỉ thấy bên người thật yên tĩnh, trong cái yên tĩnh kia, tiếng đàn lại vang lên, uyển chuyển quanh quẩn ở bên tai.

“Tiểu cô nương, người tên là gì?”

Tiểu Tiểu nghe thấy vô cùng rõ ràng là Vương Văn Khanh đã hỏi như vậy.

“Tà Tiểu Tiểu.” Tiểu Tiểu bình tĩnh trả lời.

“Tiểu Tiểu,” Vương Văn Khanh gọi một tiếng, dừng một lát, hỏi, “Người có từng nghĩ muốn chiếm được thiên hạ kia không?”

Vương Văn Khanh vừa dứt lời, chợt nghe Ngụy Khai quát: “Không có khả năng! Người trong thiên hạ ai cũng có thể, chỉ có nàng là không!”

Tiểu Tiểu quay đầu, chỉ thấy trên người Ngụy Khai đã sớm thụ thương, không còn sức lực để ngoan cố chống lại. Nhưng hận ý trong mắt hắn lại càng lúc càng mãnh liệt, dọa nàng khiếp đảm.

Trong địa thất, đột ngột an tĩnh lại. Bên trong tiếng đàn nhẹ nhàng, chỉ còn lại duy nhất thanh âm của Vương Văn Khanh.

“Người có được Cửu Hoàng, có được thiên hạ. Thái Bình thành, Anh Hùng Bảo, Thần Nông thế gia, Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo, Nhạc Lam Kiếm phái, Phá Phong Lưu, Thần Tiêu phái, Thần Tiễn Liêm gia, Thích thị. Có được chín gia tộc này tương trợ, cầu thiên hạ có khó gì...”

Người trong địa thất nghe được những lời này, tâm sinh mờ mịt, hai mắt nhìn nhau.

Ngụy Khai đột nhiên điên cuồng cười rộ lên. “Người có được Cửu Hoàng, có được thiên hạ... Hóa ra, ta vẫn luôn bị lừa. Thiên sư quả đúng là thiên sư, hay cho một chiêu bày mưu tính kế. Người nói cho ta nơi cất giữ chín kiện binh khí này, chỉ là vì muốn kéo dài thời gian.” Hắn nhìn Ôn Tĩnh, lại ngược mắt nhìn Tiểu Tiểu, “Chỉ thiếu một chút... Rõ ràng ta đã nắm tất cả trong tay. Thiên sư, người nói ta cả đời tính toán, vậy người không phải sao?! Hiện giờ, người có thể có được thiên hạ cũng không phải là người! Mà là vị ‘Tà minh chủ’ này... Ha ha ha...”

“Thế nhân nông cạn. Mượn lực Cửu Hoàng, làm quân chủ một phương, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Đây là ước muốn thấp kém.” Vương Văn Khanh cười nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Cả đời này bản đạo đều đang đợi một người có thể thống nhất được thiên hạ. Tiểu cô nương, người hiểu được ý của ta sao?”

“Đừng có nói bậy!” Liêm Chiêu tiến lên một bước, trách mắng. “Thiên sư, ngài là người tu đạo. Hôm nay lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, không phải đã làm thất vọng ân sủng của tiên đế sao?!”

Vương Văn Khanh đánh giá qua Liêm Chiêu, nói: “Trường cung, hộp tên, vị này hẳn là công tử của Thần Tiễn Liêm gia. Nhận bổng lộc vua, trung quân ái quốc. Quả nhiên là trụ cột đương thời. Nếu bản đạo đoán không sai, người hẳn đang phụng mệnh thánh thượng, muốn tới tru sát bản đạo.”

Liêm Chiêu nhú mày, trầm mặc.

“Không, không chỉ có bản đạo, tất cả đệ tử thuộc Thần Tiêu phái chỉ sợ cũng không thể tránh được một kiếp này.” Vương Văn Khanh vô cùng thản nhiên, trong giọng nói hoàn toàn không có chút ngại ý, “Gạt bỏ căn nguyên tai họa, cũng có triều cương. Trên phương diện này, thánh thượng thật sự là làm rất tốt, Nhạc nguyên soái cũng có thể trăm, bản đạo tự nhiên cũng có thể.”

“Lớn mật!” Về tức giận của Liêm Chiêu hiện lên trên mặt, ngữ khí cũng càng trở nên nóng vội.

Vương Văn Khanh nở nụ cười, nói: “Liêm công tử, lời bản đạo vừa nói, người cũng nghe thấy rồi đó. Giờ này ngày này, người có được ‘Cửu Hoàng thần khí’ không phải là bản đạo. Bản đạo nhiều nhất cũng chỉ là một trong Cửu Hoàng.” Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Nếu như Liêm công tử thật sự muốn diệt trừ tai họa, vậy phải giết cái người có thể thống lĩnh Cửu Hoàng kia mới đúng.”

Liêm Chiêu cảm thấy căng thẳng trong lòng, quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu. Sát ý trên mặt sục sôi, trở thành mê vòng trống rỗng.

“Không có khả năng...” Sau khi trầm mặc, hắn lại mở miệng, nói ra bốn từ vừa rồi Ngụy Khải đã nói.

“Thuật chiêm tinh của bản đạo, chưa bao giờ sai. Cứu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất.” Vương Văn Khanh nhìn quét qua từng người, “Hôm nay, chư vị có thể tề tụ ở đây, đủ loại nhân duyên trùng hợp, đều là do thiên mệnh cho phép. Những ảo diệu trong đó, hẳn chư vị cũng phát hiện ra được rồi chứ?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người đều hơi hơi biến hóa.

Đến được tới đây, mọi chuyện phát sinh, giống như trùng hợp, lại giống như do chính con người làm ra. Cái này không thể giải thích là vận tốt hay vận xấu, chẳng lẽ, đúng là hai chữ “Thiên mệnh”?”

Wương Văn Khanh nhìn mọi người kinh ngạc nghi hoặc, trên khuôn mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ. Hắn mở miệng, nói: “Liêm công tử, ngươi cũng là một trong Cửu Hoàng. Nếu vị tiểu cô nương này thật sự muốn thống nhất thiên hạ, ngươi nên đứng chỗ nào đây?”

Liêm Chiêu chỉ cảm thấy suy nghĩ của bản thân hỗn loạn. Hắn nhìn Tiểu Tiểu, hô hấp ngừng lại, toàn thân đều cứng ngắt.

Tiểu Tiểu nhìn hắn. Nhớ tới điều mà trước lúc xuất phát nàng đã mặc danh kỳ diệu lo lắng. Quả nhiên... Ứng nghiệm...

Nhớ tới lời Liêm Chiêu từng nói: ... Đương kim thánh thượng, cũng không đem ‘Cửu Hoàng’ để vào mắt. Cái thánh thượng lo lắng, chính là có người dùng uy danh của ‘Cửu Hoàng’, yêu ngôn hoặc chúng, nhiễu loạn triều cương... Loạn thần tặc tử, không đủ để gây sợ hãi. Chỉ sợ Thần Tiêu phái đưa ra một cái ‘Chân mệnh thiên tử’, đến lúc đó, thật sự sẽ là thiên hạ đại loạn.

Mà hiện thời, nàng đóng vai nhân vật, vừa đúng là “Chân mệnh thiên tử” được Thần Tiêu phùng ra?... Cái này cũng quá châm chọc đi...

Lúc này, Ngân Kiều đột nhiên quát lớn: “Xử tiểu tử!” Hắn túm chặt lấy Liêm Chiêu, trợn mắt nói, “Ngươi dám động đến một sợi tóc của nha đầu kia xem!”

Lí Ti thấy thế, nói: “Ai u, cường đạo, đầu ngươi hư thật rồi sao. Làm sao hắn có thể làm vậy a!”

“Cũng không hẳn nha, vạn nhất quân pháp bất vị thân thì sao?” Một bên, Nhạc Hoài Khê chen đầu lên, nói một câu.

“Không cho phép bất kỳ kẻ nào động đến chủ nhân!” Bỉ Tử và Quỷ Cửu trảm miệng một lời, nói.

“Tất cả đều là người một nhà, trước đừng cãi cọ.” Ngụy Dinh thấy thế, khuyên nhủ.

“Ai là người một nhà với chó săn triều đình hả?! Kết minh đều là do nể mặt mũi nha đầu kia!”

“Cái này không phải mấu chốt a!”

.....

Không biết vì sao, trong khoảng thời gian ngắn, tình huống bên trong địa thất lại trở nên vô cùng hỗn loạn. Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, nhìn đám người có thể là nhân vật nắm giữ “Cửu Hoàng” kia, nhin không được bật cười.

Nhân tâm khác nhau, Tả Tiểu Tiểu nàng thật sự làm rất nhiều việc sai sót ngẫu nhiên, cũng mặc danh kỳ diệu ngồi lên vị trí minh chủ võ lâm này. Nhưng mà, cũng không có nghĩa tất cả mọi người ở đây đều nghe theo hiệu lệnh của nàng. Không nói đến người khác, chỉ riêng Liêm Chiêu, nhất định sẽ không. Muốn hắn làm ra cái chuyện mưu nghịch phạm thượng, thì có biết bao khó khăn a? Nói không chừng, thật sự sẽ quân pháp bất vị thân nha! Chắc, nếu bởi vậy, liên minh nhất định tan rã. Đến lúc đó, nàng giúp ai thì tốt đây a? A nha nha, sao lại quay lại điểm ban đầu rồi?

Nàng nghĩ nghĩ, cười ra tiếng.

Mọi người nghe tiếng cười kia, đều yên lặng lại, nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu dừng lại ý cười, nhìn Vương Văn Khanh, nói: “Thiên sư, ngươi thật sự cảm thấy ta có thể thống nhất thiên hạ?”

Wương Văn Khanh nhìn nàng, hơi nheo lại ánh mắt, không nói chuyện.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ nói: “Thật ra, ta ấy, không có bản sự (khả năng) gì. Nữ hiệp gì chứ, hoàn toàn là hiểu lầm. Võ lâm minh chủ sao, chỉ là trên danh nghĩa. So võ công thì cũng chỉ có một bộ tiểu bát, tuy nhiên cũng thua trên tay rất nhiều người. Còn lại, chỉ có thể hù người. Chỉ là, người bị ta hù vài lần, lần sau liền sẽ không tin nữa.” Nàng nói tới đây, liếc mắt nhìn Ngân Kiều một cái, “Còn nữa, chính là hát rong... Tuy nhiên, đàn tam huyền cảm còn không bằng sư thúc, hát cũng không hay bằng Lí cô nương...”

Ôn Túc và Lí Ti đều sửng sốt, tiện đà cũng không biết nên nói như thế nào.

“Tóm lại...” Tiểu Tiểu cười cười, “Ta cảm thấy bản thân không thể có được thiên hạ... Hẳn là hiểu lầm...”

Wương Văn Khanh thờ dãi một hơi, nói: “Tiểu cô nương, ngươi thật sự không muốn nhất thống thiên hạ?”

Tiểu Tiểu hỏi lại, “Vi sao thiên sư muốn nhất thống thiên hạ?”

Vương Văn Khanh muốn nói lại thôi, sau khi suy nghĩ một lát, nói: “Tiểu cô nương, lấy tuổi ngươi, hẳn cũng đã từng chính mắt nhìn thấy chiến loạn rồi chứ?”

Tiểu Tiểu gật đầu.

“Phân tranh trên đời, cũng như nhật nguyệt, lúc mạnh lúc yếu, Giang Hà (Trường Giang, Hoàng Hà) đầy vơi, một vòng luân quần. Chỉ nói riêng triều đại chúng ta, loạn Tĩnh Khang mặc dù đã qua, nhưng cường địch vẫn còn, tranh chấp không dứt. Việc này, Thần Tiên Liêm gia hẳn còn rõ ràng hơn bản đạo.”

Nghe thấy lời này, Liêm Chiêu không khỏi phì cười.

“Mới vừa rồi bản đạo cũng có nói, lợi dụng ‘Cửu Hoàng’, làm quân chủ một phương, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Đây chỉ là ước muốn thấp kém.” Trong giọng nói của Vương Văn Khanh, đột nhiên có thêm một tia nhuệ khí, “Nếu như mượn lực Cửu Hoàng, có thể nhất thống tứ hải, từ đây về sau, quốc gia không còn phân cách, cũng không còn chiến loạn, thế nhân mãi mãi thái bình. Đây, mới là đại đạo quy về. Tiểu cô nương, ngươi hiểu được ý bản đạo chứ?”

Tiểu Tiểu cúi đầu, trong lòng hiểu rõ. Nếu như không có sự phân chia giữa Kim và Tống, có lẽ, cũng không có loạn Tĩnh Khang. Quốc thù cũng không còn là quốc thù, gia hận cũng không còn là gia hận nữa. Thiên hạ thống nhất, thế gian liền có thể được hưởng thái bình thực sự.

Nàng là cô nhi. Hồi nhỏ, sư phụ từng nhắc qua với nàng, người nhất được nàng trên Chu Tiên trấn. Một năm kia, Nhạc nguyên soái bị mười hai đạo kim bài triệu hồi, quân Kim phản công, dân chúng không kịp chạy thoát, chịu khổ tàn sát. Cha mẹ ruột của nàng, có lẽ cũng đã chết trên chính chiến trường đó.

Nàng ngây ngốc được sư phụ thu dưỡng, vô ưu vô lự bình an lớn lên. Nhưng mà, trong thiên hạ, đứa nhỏ như nàng có nhiều lắm, trong đó có bao nhiêu đứa có được vận khí tốt như nàng, có thể gặp gỡ sư phụ? Suy bụng ta ra bụng người, ai không hy vọng thiên hạ thái bình, rời xa chiến hỏa?

“Đại đạo” như vậy, so với bảo vệ quốc gia, so với trừ bạo an dân, so với bất kỳ cái gì, đều “Đại” hơn nhiều lắm... “Đại” khiến người ta không thể phản bác.

Một khắc kia, mọi người ở đây, thậm chí ngay cả Liêm Chiêu, đều nảy sinh nghi hoặc này trong lòng.

“Thiên sư, nếu ta chính là người kia.” Tiểu Tiểu lại đột nhiên nói như vậy.

Vương Văn Khanh nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

“Thiên sư nói không sai, nếu được như thế, thì thật sự có thể tiêu trừ chiến loạn. Chỉ là...” Tiểu Tiểu hít một hơi, nói, “... Hôm nay, nếu ta đáp ứng yêu cầu này, chính là công khai đối địch với triều đình. Tất cả mọi người nơi này sẽ biến thành khâm phạm. Trước khi thiên hạ thái bình, sẽ phải lâm vào phân tranh trước. So sánh với “Đại đạo” mà nói, hy sinh như vậy thật sự không tính là gì. Chỉ là, ta chỉ là một kẻ phạm nhân, so với việc mưu cầu đại đạo thiên hạ thái bình kia, ta lại chỉ hi vọng, có thể giữ chặt được mọi thứ trước mắt.”

Nàng dừng một chút, cười nói: “Thiên hạ vi đại, vạn vật vi tiểu. Lấy tiểu vi tiểu, phương tiểu vi đại*. Ta gọi là ‘Tiểu Tiểu’, vậy thì làm sao làm được ‘Đại sự’ đây?”

(*: Thiên hạ to lớn, vạn vật nhỏ bé. Nhỏ thì làm việc nhỏ, nhiều nhỏ gộp lại sẽ thành lớn)

Vương Văn Khanh nhìn nàng, sau một hồi lâu trầm mặc, chậm rãi nở nụ cười, “Vô vi*...”

(* Vô vi: Không có chí hướng)

Hắn nói xong hai chữ này, liền mỉm cười đánh đàn, không nói thêm một câu nào nữa.

Tiểu Tiểu cũng không nói chuyện, chỉ là cảm thấy, bản thân trong lúc đó, dường như đã hiểu ra được rất nhiều chuyện. Sư phụ buông tha cho Cửu Hoàng, lý do rời bỏ Thần Tiên, tựa hồ nàng cũng đã bắt đầu chậm rãi hiểu được. Mà hiểu được như vậy, lại khiến lòng nàng cảm thấy thỏa mãn, vui sướng.

Nàng cười, nhìn về phía mọi người, nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi!”

Mọi người nghe xong lời nàng vừa nói, vốn là một mảnh trầm mặc. Nhưng sau khi nghe được câu này của nàng, tất cả mọi người đều dần hiện lên ý cười.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đi ra ngoài đi. Nghe các người nói chuyện, nghe đến mức bao tử của ta phát đau.” Thạch Nhạc Nhi nhanh chóng cau mày, bắt mắt nói.

Nàng xoay người, kéo lấy tay Tiểu Tiểu, cất bước đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu nhìn Liêm Chiêu liếc mắt một cái, bất đắc dĩ.

Chính vào lúc này, một đệ tử “Khúc phường” chạy nhanh đến, có chút kinh sợ, nói: “Minh chủ! Bên ngoài có một đại đội binh mã triều đình, đã vây kín đạo quan rồi.”

Tiểu Tiểu cả kinh, lại nghe thấy tiếng đàn đột ngột đình chỉ.

Vương Văn Khanh chậm rãi đứng lên, “Quả nhiên là đến...”

Tiểu Tiểu không hiểu, đến? Ai đến?

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Ha ha, ta là Hồ Ly, ta lại đã về rồi!!

Quần chúng: Dẫm! Giẫm chết người!!

~~~~~ Được rồi, ta để mọi người dẫm một lát phân cách tuyến... ~~~~~

Khụ khụ... Tin tưởng, đến lúc này, bị sét đánh ngay người không chỉ có Ngụy Khải, còn có cả một nhóm chư vị đại nhân đang đọc văn chứ nhỉ.

Thuận tiện nói thêm một câu, phía sau chính là hoàng đế xuất chương.

Cái gì? Sét mạnh?... Ai, đây chính là kết quả do ta và mọi người thảo luận nửa này mới ra a. Mọi người hình như đều tỏ vẻ: Không phải chỉ là hoàng đế thôi sao? Sét mạnh hơn nữa ta cũng đã nhìn qua rồi...

Quần, vì thế ta mặt dày, viết ra như vậy ~~~ ha ha ha ~~~

Quần chúng: Còn có thể dẫm nữa không?

~~~~~ Được rồi, ta để mọi người dẫm một lát phân cách tuyến... ~~~~~

Vì phòng ngừa mọi người hiểu nhầm, ngây ngốc trong gió, tựa như ảo mộng... Ta cần phải nói cho mọi người biết, kịch tình phía dưới sét đánh càng mạnh hơn, càng thêm khoa trương giả tạo, càng thêm mặc danh kỳ diệu... Khụ khụ...

Nhưng mà, ta thật sự nghiêm túc muốn thuyết minh, đây chính là thành quả do ta nỗ lực suy nghĩ suốt một tháng đó... Bị kịch a...

Thuận tiện còn một vấn đề nữa cần nhắc tới, chính là: Một tháng này không phải vì việc xuất bản mà ngừng viết. Nếu vì xuất bản mà ngừng viết, ta sẽ báo cáo với mọi người. Điểm RP ấy ta vẫn phải có, mọi người phải tin tưởng ta a!

Quần chúng: Dẫm a a a a!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cái người vô tội

Vương Văn Khanh chậm rãi đứng lên, “Quả nhiên là đến...”

Tiểu Tiểu không hiểu, đến? Ai đến?

Tiểu Tiểu còn chưa nghĩ tiếp được, liền phát hiện không khí quanh mình quỷ dị. Tại giây phút đệ tử “Khúc phường” kia thông báo xong, địch ý trong địa thất này liền tập trung vào một người: Liêm Chiêu.

“Liêm công tử, ngươi đừng có nói với ta, đại đội binh mã ngoài kia có quan hệ với ngươi nhà.” Ngân Kiều khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt khinh thường, nói.

Liêm Chiêu nhìn mọi người, ánh mắt cũng tiện đà dừng lại trên người Tiểu Tiểu, bình tĩnh nói: “Đem tin tức báo cho triều đình biết, thật sự là ta.”

Ngân Kiều nhú mày, đang định động thủ, Liêm Chiêu lại nói: “Đây là chức trách của ta, không phải chư vị quên rồi chứ?”

“Ý của Liêm công tử là, đại đội binh mã kia không phải vì chúng ta mà đến?” Lí Ti mỉm cười, hỏi.

“Không phải.” Liêm Chiêu trả lời, không chút do dự.

Tiểu Tiểu thở ra, vừa yên tâm. Vương Văn Khanh lại cười cười, nói: “Liêm công tử, xin hỏi, hiện tại người dẫn binh đến đây, là ai?”

Liêm Chiêu bị hỏi như vậy, thế nhưng lại nghẹn lời. Binh mã Liêm gia đều do hắn điều hành, không có mệnh lệnh của hắn, tất nhiên sẽ không tới đây. Nếu là do triều đình nhận được tin tức của hắn mà tiến đến, vậy thì binh mã được sai đến sẽ chính là của huyện phủ gần đó. Người thống lĩnh là ai, hắn thật sự hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng có thể hạ lệnh, cũng chỉ có đương kim thánh thượng. Chỉ là, nếu chỉ là vì Thần Tiêu, binh mã dưới trướng hắn cũng đã đủ dùng, tại sao còn muốn điều động thêm binh mã? Trừ phi...

“Xem ra Liêm gia trung quân ái quốc, ở trong mắt của thánh thượng, vẫn không được coi trọng a.”

Lúc Vương Văn Khanh nói xong câu đó, thần sắc của Liêm Chiêu cũng không còn bình tĩnh như lúc trước nữa.

“Vì củng cố chính quyền, thiên hạ an bình, kết cục dành cho Liêm lại có thể là cái gì đây?” Trong giọng nói của Vương Văn Khanh tràn ngập áp bách, nhục khí trong đôi mắt khiến cho người ta không thể nhìn gần.

Trong lòng Tiểu Tiểu chợt lạnh. Thâm ý trong lời nói của Vương Văn Khanh nàng cũng hiểu được vài phần. Đương kim thánh thượng đã sớm hạ quyết tâm, truy tra Cửu Hoàng, quét sạch Thần Tiêu. Mà Liêm Chiêu đúng là đang làm việc theo mệnh lệnh này. Trước đây, Ngụy Khải và Hi Viễn đều có ý xấu trong tâm, mỗi lần đều muốn đẩy Liêm gia vào chỗ chết, mượn đao giết người. Mà sau, Liêm gia kết minh cùng nhân sĩ giang hồ, cùng nhau đối phó với Thần Tiêu. Mọi chuyện trong đó, mặc dù Liêm Chiêu luôn lấy triều đình làm lập trường, nhưng khúc mắc phức tạp trong đó, trắng đen lẫn lộn, sao có thể phân rõ. Cho nên khi lọt vào trong tai hoàng thượng, khó tránh khỏi có điều khả nghi. Mà theo như lời bên trong mật lệnh, “Hết là người biết được bí mật về Cửu Hoàng”, có lẽ cũng không chỉ giới hạn trong chỉ riêng Thần Tiêu phải.

Nếu đại đội binh mã bên ngoài kia thật sự là do hoàng thượng hạ lệnh mà đến, như vậy, bọn họ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Tiểu Tiểu nhìn Liêm Chiêu, trong lòng lo lắng không thôi.

Mới vừa rồi Thiên Sư nói nàng có thể nhất thống thiên hạ, nàng cũng chỉ coi như đàm luận băng quơ. Nhưng hiện thời, xem ra đại đội binh mã bên ngoài không phải chỉ đến làm bộ, nếu thật sự tạo phản, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết. Mà hiện tại, Vương Văn Khanh chỉ thẳng mũi nhọn vào Liêm Chiêu, tất cả lời nói của hắn, đều chỉ có một mục đích: Lợi dụng tình hình hiện tại, bức Liêm Chiêu đi vào khuôn khổ. Nếu đương kim thánh thượng có thể trảm Nhạc Phi, vậy cũng có thể diệt cả Thần Tiêu Liêm gia. Đạo lý này, Liêm Chiêu nhất định cũng hiểu.

Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, đang định đi lên, nói cái gì đó. Lại nghe Liêm Chiêu mở miệng, nói: “Quân muốn thân chết, thân không thể không chết. Nếu có một ngày, thánh thượng vì ổn định xã tắc mà muốn tiêu diệt Liêm gia ta... Liêm gia nhất định sẽ tuân mệnh.”

Liêm Chiêu đứng trước mặt Vương Văn Khanh, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Sự kiên định trong giọng nói không hề nhiễm một tia tạp chất, làm cho người ta cảm thấy mơ hồ.

Wương Văn Khanh nhìn hắn, không nói một câu.

Liêm Chiêu cười nhẹ, nói: “Chuyện như vậy, Nhạc nguyên soái làm được, Liêm gia làm được, mà thiên sư lại không làm được... Không phải sao?”

Lời này của Liêm Chiêu vừa phát ra, Vương Văn Khanh liền trầm mặc. Hắn theo bản năng, đưa mắt nhìn sang Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu lại đang xuất thần nhìn Liêm Chiêu.

Wương Văn Khanh hơi hơi nhắm mắt, liền nhớ đến rất nhiều chuyện. Nhiều năm trước, cái người tướng lĩnh kia dứt khoát khai hoàn hồi triều, hoàn oan mà chết. Là ngu, là trung, trước đây không thể phân rõ. Sau này, lại càng không phân rõ được nữa. Còn có, người ái đồ (đồ đệ yêu quý), buông tha cho tất cả, tuyệt nhiên rời đi... Hắn luôn cho rằng, có thể hiểu được thiên hạ đại đạo của hắn, cũng chỉ có người đệ tử thông minh hơn người kia. Nhưng mà, hắn lại chỉ để lại hai chữ “Hoài Nhon” kia, từ đó về sau không còn tung tích... .

Nhân*, cái chữ cổ hủ này... Hiện tại, những người trước mắt này, giảng đạo với hắn, chẳng lẽ cũng là “Nhân”?

(*: Chữ “Nhân” ở đây là chữ nhân 仁 này. “Nhân” trong đạo lý làm người, phải thế mới gọi là người. Yêu người không lợi riêng mình gọi là nhân. Chứ không phải chữ nhân 人 này)

“Nói đến nói đi, nhiều lời vô nghĩa như vậy, ý tứ của các ngươi ta xem như cũng hiểu được. Hiện tại, tuy rằng đại đội binh mã bên ngoài kia không hướng về chúng ta mà đến, nhưng nếu biết chúng ta chính là “Cửu Hoàng”, chúng ta liền nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Là vậy đi!” Ngân Kiều hừ lạnh một tiếng, nói, “Họ Liêm. Ngươi muốn trung quân ái quốc, là chuyện của ngươi. Ta đây còn chưa muốn chết trong tay hôn quân kia đâu!”

“Các ngươi sẽ không chết...” Liêm Chiêu xoay người, nói với Ngân Kiều, “Chỉ cần không có người tiết lộ, bí mật về ‘Cửu Hoàng’ sẽ mãi mãi là bí mật.” Hắn nhìn binh khí trong pháp trận, “Đem mấy kiện binh khí này dâng lên, có lẽ có thể lừa dối.”

“Hừ. Liêm Chiêu, lão hoàng đế đã phái binh mã đến, chính là đã không còn tín nhiệm Liêm gia nữa rồi. Ngươi cho rằng hắn sẽ tin lời ngươi nói sao?” Ngân Kiều nhanh chóng cau mày, nói, “Chẳng lẽ ngươi muốn ta ngoan ngoãn đi ra ngoài, cùng hôn quân kia giảng đạo lý?”

“Ngân Kiều, hiện tại nếu như ngươi có ý định mưu nghịch, mới thật sự chính là tìm đường chết!” Liêm Chiêu rút trường cung màu trắng trên pháp trận ra,

chỉ thẳng vào Ngân Kiều, nói.

Ngân Kiều giờ nhuyển kiếm trong tay lên, cũng quay ra chỉ Liêm Chiêu, lạnh lùng nói: “Lời nói dối của ngươi, cũng chỉ là ‘Có lẽ có thể’. Ngươi dựa vào cái gì mà muốn chúng ta cùng đặt cược vào cái ‘Có lẽ’ này của ngươi? Xét cho cùng, nếu như ngươi không báo tin tức cho triều đình biết, liền sẽ không có cục diện ngày hôm nay. Ngươi và ta vốn đã bất đồng, cũng đừng giả vờ mình hữu gì nữa!”

Mắt thấy hai người rơi vào cục diện bế tắc, mọi người xung quanh cũng không biết nên đứng về bên nào. Bên ngoài thì bị binh mã triều đình vây khốn, thế cục này quả thật là thiên thoái lưỡng nan. Cho dù quyết định như thế nào, đều là phiêu lưu không nhỏ. Một khắc yên tĩnh kia, ần ần xao động không yên, khiến cho người ta bất an.

“Ta cược.”

Tiểu Tiểu đột nhiên mở miệng, nói.

Nàng bước đi, đến bên cạnh Liêm Chiêu, cười vô cùng thoải mái.

“Nha đầu, lấy thân phận của ngươi hôm nay, nếu có chút sai lầm, cũng không phải là có thể đùa giỡn được đâu!” Trong thanh âm của Ngân Kiều ẩn chứa tức giận.

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn Liêm Chiêu, cười, không nói chuyện. Liêm Chiêu cũng nhìn nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Giờ khắc này, mặc dù vẫn yên tĩnh như vậy, nhưng không khí lại khác trước rất nhiều.

Ngân Kiều nhìn Tiểu Tiểu, chậm rãi buông nhuyển kiếm trong tay xuống, nhíu mày thờ dãi.

Thế cục đang hoãn lại, đột nhiên lại có một người đệ tử của “Khúc phường” chạy vào trong địa thất, khẩn trương nói: “Minh chủ, bên ngoài, binh mã triều đình đã bày ra tư thế chiến đấu, phường chủ thỉnh chư vị đi ra ngoài, cùng nhau thương nghị đối sách.”

Tiểu Tiểu nghe vậy, nhìn Liêm Chiêu gật đầu. Lập tức nói với mọi người: “Mọi người cầm lấy thần khí nhà mình, đi ra ngoài thôi.”

Mọi người không do dự nữa, đang định cầm lấy binh khí trong trận. Đột nhiên, Ngụy Khải vốn đang bị chế phục, nhảy dựng lên, đánh văng người bên cạnh ra, nhảy ra xa một trượng.

Mọi người thấy thế đều kinh hãi. Mà trong giây phút điện quang hỏa thạch đó, Ngụy Khải tung quyền, đánh về vách tường bên cạnh. Trong lúc đó, vách tường vỡ vụn, một chiếc khóa chìm hiện lên. Ngụy Khải kéo lấy chiếc khóa, chỉ thấy trần địa thất này âm âm hạ xuống mấy chiếc lưới sắt, vây lấy mọi người.

Tất cả phát sinh quá nhanh, mọi người đều bị nhốt trong lưới sắt, nhất thời không thể ứng đối.

Trên người Ngụy Khải có thương tích, sau khi làm xong chuyện này, thân hình liền lão đảo, không khỏi phải dựa vào tường thở dốc. Nhưng mà, hắn lại lập tức đứng thẳng lên, nhìn mọi người, mỉm cười.

Bên trong ý cười kia, cất giấu sát ý sắc bén như đao, khiến lòng người lạnh ngắt.

Ngụy Khải nhanh chóng xoay người, thả người bay ra khỏi địa thất.

“Đừng chạy!” Ngụy Đình thấy thế, không khỏi kinh hô. Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, bay nhanh xoay người, rút “Võ Lệnh Bá Đao” trên pháp trận ra, hung hăng chém một đường lên lưới sắt. Lưới sắt kia lại giống như gỗ mềm, dễ dàng bị chém đứt.

Hắn nhảy ra khỏi lưới sắt, đuổi theo. Mọi người cũng chạy sát theo sau, ra khỏi địa thất.

Tuy rằng Ngụy Khải bị thương, nhưng võ công vẫn cao hơn người luyện võ bình thường một bậc. Huống hồ, lúc này, Ngụy Khải không hề có chút tâm cầu thắng nào, chiêu thức trong lúc đó đều là tư thế liều chết mà đánh. Những người canh giữ bên trong đều không ngăn được hắn, không ít người còn bị thương.

Đợi tới lúc mọi người truy tới, Ngụy Khải đã chạy ra được bên ngoài rồi.

Bên ngoài, ánh sáng từ những cây đuốc chiếu sáng màn đêm. Mọi người trong liên minh đang giằng co với binh mã triều đình. Lúc trước, những người Liêm Chiêu mang theo, đều là gia tướng, khí thế hoàn toàn không thể so sánh. Đại đội binh mã kia, tầm chắn đặt phía trước, cung thủ đứng sau, từng hàng bộ binh cầm thương san sát, cuối cùng là trận địa kỵ binh mạnh mẽ. Trận thế kia, khiến cho người ta nhìn mà sợ.

Ngụy Khải lung tung đánh ra mấy chiêu, tránh khỏi đám người đang cản hắn lại, Dùng hết khí lực, thả người nhảy lên, đứng ở giữa phần đất mà binh mã triều đình và người trong liên minh đang giằng co.

Hắn ổn định hơi thở, tiện đà cao giọng quát: “Cửu Hoàng chân chính, không phải chín kiện binh khí. Mà là, người có được chín kiện thần binh kia. Có được chín người này phụ tá, người có thể nhất thống thiên hạ, là Tà Tiểu Tiểu!”

Hắn nói liền một hơi xong những lời này, cuối cùng thế lực không còn chống đỡ được nữa, ngã xuống trên đất.

Song phương giằng co, vốn đang lặng ngắt như tờ. Những lời nói này, Ngụy Khải lại dùng toàn bộ sức lực hô ra, cho nên mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Vì thế, trong lúc nhất thời, xôn xao thật nhỏ dần dần lan ra.

Khi đám người Tiểu Tiểu đuổi tới cửa đạo quan, liền nghe thấy những lời nói này. Sát ý cùng bi thương trong giọng nói kia, quanh quẩn thật lâu bên tai.

Rốt cục Tiểu Tiểu cũng đã hiểu được cái câu: Đồng quy vu tận.

Ngụy Khải nói những lời này ra khỏi miệng, cũng chỉ muốn có được một kết cục. Tất cả mọi người có liên quan đến Cửu Hoàng ở nơi này, đều phải chết.

Nàng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ cùng bi thương. Tại sao sau bao phiên biến hóa, mọi chuyện vẫn không thể tránh khỏi cái kết cục như vậy. Nàng nhìn mọi người, vẻ mặt ai ai cũng đều trở nên cực kỳ phức tạp, định ý vốn đã thả lỏng, lại một lần nữa dâng lên.

Tiểu Tiểu nhìn sang Liêm Chiêu, chỉ thấy trong ánh mắt Liêm Chiêu hoảng sợ đan xen. Cái loại vẻ mặt này, nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

“Chuyện tới nước này, cũng đừng quan tâm tới lừa dối gì nữa! Rõ ràng phải mở đường máu!” Ngân Kiều mở miệng, nói như thế.

“Đúng vậy đúng vậy!” Nhạc Hoài Khê nghe vậy, lập tức hưởng ứng, “Ra ngoài chém giết, sau đó lui vào Thái Bình thành, tạo phản cho bọn hán xem! Đúng không, Nhạc Nhi?”

“Thạch thành chủ, vạn lần không thể. Tạo phản là tử tội!” Giang Thành mở miệng, nói.

“Không tạo phản chẳng phải cũng chết sao?” Lạc Nguyên Thanh rốt cục cũng không kiềm chế được nữa, nói.

Thạch Nhạc Nhi dù sao cũng còn nhỏ tuổi, gặp phải tình hình này, không biết nên quyết định như thế nào. Nàng do dự mãi, cuối cùng nhìn về phía Ngụy Đình.

Ngụy Đình lại hơi hơi lắc đầu.

“Cơ nghiệp trăm năm của Thái Bình thành, nếu thật sự tạo phản, chỉ sợ là bị hủy hoại trong chốc lát.” Lí Ti thời dài, nói.

Chính trong lúc mọi người đang tranh chấp đó, Hạ Lan Kỳ Phong của “Khúc phùng” và Ba Kích Thiên của “Thần Nông thế gia” dẫn theo mọi người trong liên minh, cũng lui về phía đạo quan.

Hạ Lan Kỳ Phong nhanh chóng bước vào bên trong, nhìn thấy Tiểu Tiểu, liền vội vàng hỏi: “Minh chủ, lời Ngụy Khải nói, là sự thật?”

Tiểu Tiểu chỉ còn cách gật đầu thừa nhận.

Hạ Lan Kỳ Phong nghe xong, hung hăng cắn răng, “Sao lại biến thành như vậy. Nếu tin tức này truyền đến tai hoàng đế, ta thấy khắp chân trời góc bể này, cũng không có chỗ cho chúng ta đặt chân!” Hắn nói xong, vô tình cố ý liếc mắt nhìn sang Liêm Chiêu.

“Ài, hoàng đế không ở đây, lời Ngụy Khải nói cũng không nhất định sẽ truyền tới tai hắn a!” Thạch Nhạc Nhi nghĩ đến cái gì, nói.

“Không.” Lúc này Liêm Chiêu mới mở miệng, chậm rãi nói, “Thánh thượng người đã biết...”

“Tại...” Tiểu Tiểu không hiểu, đang định hỏi. Nhưng nhìn theo ánh mắt Liêm Chiêu, phía sau ánh đao kích loang loáng được ánh đuốc phản chiếu kia, phía sau hàng hàng binh mã, có một chiếc xe liễn*.

(* Xe liễn)

Xe liễn kia tầng tầng sa trường, dưới ánh lửa, nhìn không rõ sắc thái. Nhưng thấy hai bên chiếc xe liễn kia, có hai hàng thiếu nữ mặc hoa phục cầm quạt tùy thị, xa xa trước đó có một gã hoạn quan. Có thể ở trong đội binh mã, lộ ra tư thế này, Tiểu Tiểu thật sự nghĩ không ra người thứ hai.

Đương kim thánh thượng, Tiểu Tiểu không quen. Nhưng mà, Nhạc nguyên soái chết, lại là chuyện ai ai cũng biết. Thủ đoạn của vị hoàng đế này, vô cùng rõ ràng. Chuyện tới nước này, ai có thể vẫn hỏi được thế cục này?

Lúc này, mọi người chợt nghe hoạn quan kia mở miệng, nói: “Đám nghịch tặc các ngươi, hợp tác với tà giáo Thần Tiêu, dùng ‘Cửu Hoàng thần khí’ làm gốc, yêu ngôn hoặc chủng, quái lực loạn thần, nguy hại xã tắc...”

Lời nói của hoạn quan kia, cho dù không nghe, Tiểu Tiểu cũng có thể đoán được nội dung. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tiểu Tiểu...” Lúc này, Liêm Chiêu mở miệng.

Tiểu Tiểu nhìn hắn, chờ câu tiếp theo.

“Thiên sư nhìn rõ thiên cơ, Ngụy Khai lòng dạ thâm sâu, Thần Tiêu phải không có khả năng không lưu lại đường lui cho bản thân. Bên trong đạo quan này, nhất định có bí đạo, có thể chạy ra bên ngoài. Nàng dẫn mọi người vào trong điều tra, ta giúp nàng kéo dài thời gian.”

Lúc này, hoàng sợ trong ánh mắt Liêm Chiêu đã biến mất không còn, trên nét mặt lại khôi phục dáng vẻ ôn nhuận thân nhiên như trước. Chỉ là, Tiểu Tiêu lại nhìn thấy sự khác thường bên trong đó. Trong cái sự bình thản này, có một loại tâm ý dứt khoát quyết tuyệt, khiến nàng không thể không lo lắng.

Tiểu Tiêu giữ chặt cánh tay hắn, kinh hoàng nói: “Huynh làm thế nào để kéo dài thời gian, nói cho ta biết? Huynh làm thế nào để kéo dài thời gian?”

Biểu tình của Liêm Chiêu có chút loạn. Hắn ngược mắt, nhìn mọi người quanh đó. Suy nghĩ thêm một chút, lập tức dùng thanh âm nhẹ như thì thầm, nói: “Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất. Chỉ cần trong Cửu Hoàng có một người có lòng khác biệt, không phải nàng sẽ không có được thiên hạ hay sao. Liêm gia là trung lương bao đời, hoàng thượng sẽ tin.”

“Ngay cả Nhạc Phi hắn cũng có thể giết! Hắn sẽ tin ai?!” Tiểu Tiêu cầm lấy cánh tay hắn, lớn tiếng hô lên, “Nếu giết một người có thể khiến hắn an tâm, người kia nhất định phải là ta!”

Trong khoảng khắc đó, ánh mắt Liêm Chiêu nhiễm nét sầu bi, “Nàng vô tội... Chỉ có mình nàng là vô tội!”

Hốc mắt Tiểu Tiêu không khỏi nóng lên. Vô tội... Hai chữ này dùng trên người nàng, tại sao lại khiến lòng nàng đau như thế.

Liêm Chiêu vươn tay, đặt lên vai nàng, nói: “Ta đã nói rồi, nếu có một ngày, thánh thượng vì ổn định xã tắc, muốn tiêu diệt Liêm gia, Liêm gia nhất định tuân mệnh. Giác ngộ như vậy, Liêm Chiêu đã sớm có. Mà nàng vô tội, nàng không nên hy sinh...”

“Nếu mà không có bí đạo thì sao? Nếu mà không có bí đạo thì sao?” Tiểu Tiêu hô lên.

Liêm Chiêu trầm mặc, lại không trả lời. Hắn nhẹ nhàng đẩy Tiểu Tiêu ra, tiện đà liếc mắt nhìn Ôn Túc một cái.

Ôn Túc kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền gạt đầu.

Nhận được câu trả lời như vậy, Liêm Chiêu không còn do dự nữa, bước nhanh ra khỏi đạo quan.

“Liêm Chiêu!” Tiểu Tiêu đang định đuổi theo, lại bị Ngân Kiều giữ chặt.

“Nha đầu, nghe lời.” Trong giọng nói của Ngân Kiều hiện lên nét bất đắc dĩ.

Tiểu Tiêu gầy dựa không được, trước mắt, bóng lưng Liêm Chiêu dần dần mờ hồ dưới làn nước mắt. Một khắc kia, tất cả mọi chuyện cũ liền hiện hết lên trong trí nhớ. Lần đầu gặp mặt trong khách điểm, rồi đến trò khôi hài khi nàng rơi xuống từ trên nóc nhà lọt vào phòng hắn, trong Anh Hùng Bảo hắc đơn phương tình nguyện định hôn ước, ở Tê Vũ sơn trang cùng nhau đột nhập địa cung, bên trong Liêm gia hắn ôm mèo con hỏi nàng thích ăn gì, trên Đông Hải hắn lãnh binh tiến đến chỉ vì muốn cho thả nàng rời đi... Tất cả mọi thứ, rành rành hiện lên trước mắt, bóp chặt tim nàng.

Trải qua biết bao khúc chiết, bọn họ mới có thể sống vai đứng cạnh bên nhau. Mà khi nàng cho rằng từ nay về sau đều có thể như thế, cái gọi là “Thiên mệnh” kia, lại hiện ra đùa giỡn lấy nàng. Chỉ vì cái lời nói cô căn cứ “Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất” kia, mà những thứ nàng có được đều mất đi hết thấy sao?! Nếu hiện tại nàng thật sự là cái người xấu làm ra chuyện mưu nghịch phạm thượng, có phải sẽ an tâm chấp nhận biến hóa như vậy hay không?

Nhưng mà, nàng nên làm như thế nào? Cho tới nay, cái người “Vô tội” là nàng, nên làm như thế nào?

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người a... cái kia... Ta... ta không biết nên nói gì cho phải nữa... Mò hôi ~~~

Bởi vì vốn định viết tình tiết đơn giản đi một chút, ngược lại lại kéo dài thêm. Tuy rằng, cho dù có biện minh như thế nào, cũng đều là lấy cớ. Nhưng mà, vì xây dựng nên sự cao trào cuối cùng này, ta thật sự đã rất khổ tâm đó.

Tuy rằng, ta nói phía sau này sẽ rất khoa trương giả tạo, nhưng mà, ta thành khẩn nói cho mọi người... Ta không hề muốn tạo sét đánh các người...

(Quần chúng: == Còn không phải là do người bức!)

Tiểu Tiêu không có khả năng làm công chúa, cũng không có khả năng là nữ nhi của Nhạc Phi, lại càng không có khả năng khi nàng xuất hiện hoàng thượng sẽ thích ngay! Cái này không phải rất không phù hợp với phương châm tình yêu cần tích lũy dần tình cảm của ta hay sao! ==

(Quần chúng: ...)

Hắc hắc, thật ra, đọc đến đoạn này mọi người cũng đã biết. Viết ra tiết mục khoa trương giả tạo là hy sinh bản thân cứu vớt lấy người kia như vậy! Chẳng lẽ cái này, còn không phải là khoa trương giả tạo hay sao?

A ~~~ bởi vì rất khoa trương lại giả tạo cho nên tự bản thân Hồ Ly cũng cảm thấy nên cúi đầu xin lỗi. Nhưng ta muốn nói, khi mọi người đọc đến kết cục cuối cùng, thì sẽ biết vì sao ta muốn sửa lại thành như vậy... Quần ~~~

Nhìn thấy có vài độc giả đại nhân bởi vì ta kéo dài như vậy đã bắt đầu tiến vào tình trạng bạo phát... Vậy thì, Hồ Ly kính xin được giúp ngài phụng trà bóp vai, giúp ngài giảm bớt mệt mỏi. Thật ra, so với XX, XX và XX, hổ của ta thật sự không tính là quá sâu. Hổ của bọn họ còn dùng thời gian bằng năm để tính a! ! !A a a a ! ! !

Chính mình không thích thì đừng ép người khác cũng phải thế. Tin tưởng ta, lần sau ta nhất định sẽ nhanh! Thật sự!

Cuối cùng cuối cùng, ta muốn nói...

Đọc truyện muốn hài hòa muốn hay ho thì phải có tình yêu! ! ! Cảm ơn mọi người! ! !

(Quần chúng: Có thể giảm chứ?)

Quần ~~~ Vậy, trước tiên xin nói trước, không cho giảm mặt...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Dân lành vô hại

Nhưng mà, nàng nên làm như thế nào? Cho tới nay, cái người “Vô tội” là nàng, nên làm như thế nào?

.....

~~~~~ Phía dưới là thời gian cho tất cả diễn viên trong vở kịch lộ mặt ~~~~~

Liêm Chiêu nắm chặt trường cung, chậm rãi đi về hướng quân đội đang đứng. Gia tướng thấy hấn tiến lên, cũng nhanh chóng bước theo sau.

Mọi người trong liên minh tránh ra một con đường, để Liêm Chiêu đi đến phía trước đại đội binh mã.

“Lớn mật!” Hoạn quan đứng trước xe liễn kia hét lớn một tiếng, một tiếng này, khiến tất cả đám cung thủ đứng đầu đồng loạt kéo cung, tên đã lên dây, hết sức căng thẳng.

Liêm Chiêu thần nhiên quỳ xuống, đem trường cung thuần trắng kia đặt ở trước đầu gối, cúi đầu hành lễ, nói: “Mặt tướng Liêm Chiêu, tham kiến hoàng thượng. Ngộ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoạn quan biến sắc, thoáng lui lại phía sau, nghiêng người về phía xe liễn xin phân phó, tiện đà nói: “Liêm Chiêu, hoàng thượng lệnh cho người truy tra nghịch tặc mưu phản, người lại cùng với đám cường đạo giang hồ này thông đồng làm bậy, phạm tội khi quân. Người có nhận tội không?”

Liêm Chiêu vẫn cúi đầu như trước, nói: “Mặt tướng biết tội.”

“Đã biết tội, vậy lui ra sau chờ xử lý đi.” Hoạn quan nghiêm mặt, nói.

“Mặt tướng còn có việc cần bẩm tấu, khẩn cầu hoàng thượng nghe mặt tướng nói một lời.”

Hoạn quan lại cúi người, nghe phân phó trong xe liễn, tiện đà nói: “Chuẩn tấu.”

Liêm Chiêu dừng lại một chút, tiếp tục mở miệng, nói: “Mặt tướng phụng mệnh truy tra nơi thất lạc ‘Cửu Hoàng thần khí’, không thể kịp thời bẩm báo với hoàng thượng, là mặt tướng thất sách.” Khóe mắt hấn nhìn đến Ngụy Khải đang nằm ngã trên đất, “Mới vừa rồi, người đứng đây kêu gọi, chính là bảo chủ Anh Hùng Bảo, Ngụy Khải. Người này lòng lang dạ thú, có ý cướp lấy Cửu Hoàng, xưng bá võ lâm. Lời nói và việc làm, đều có tư tâm, không thể tin tưởng nhiều. Những người nắm giữ ‘Cửu Hoàng’, phần lớn đều ở trong giang hồ, xưa nay nhân văn đã hạc, không hỏi chính sự, lại càng không có ý định mưu phản.”

Khi Liêm Chiêu nói những lời này, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Trong xe liễn, cũng không có phản ứng, mặc dù hoạn quan nghiêng người lắng nghe, lại mãi vẫn không có chỉ thị gì.

Liêm Chiêu nhắm mắt, hít sâu một hơi, nói: “Nếu như muốn có được thiên hạ, cần mượn lực từ ‘Cửu Hoàng’, thiếu một thứ cũng không được. Mặt tướng cũng chính là một trong ‘Cửu Hoàng’ trong miệng Ngụy Khải. Liêm gia bao đời trung lương, thế sống chết giữ gìn giang sơn Đại Tống, tuyệt không hai lòng phụng dưỡng quân chủ. Mặt tướng nguyện lấy cái chết chứng minh, cầu hoàng thượng thành toàn.”

Hoạn quan kia khi nghe được những lời này, vẻ mặt cũng có chút thay đổi. Bên trong xe liễn, lại thủy chung im hơi lặng tiếng.

Liên Chiêu cũng không vội vàng, không có trả lời, hần liền yên tĩnh quỳ ở đó, lẳng lặng chờ.

Hoạn quan lại nóng nảy, nhẹ giọng xin ý chỉ trong xe liễn. Sau đó, yên lặng lắng nghe một lát, mày nhíu lại, đứng dậy, đang muốn mở miệng.

Bỗng nhiên, mấy kỵ nhân mã chạy như bay tiến đến, đội đến trước đội quân, một người xoay người xuống ngựa, quỳ gối trên đất. Lúc nhìn kỹ lại, đúng là Liên Doanh.

“Mặt tướng Liên Doanh, tham kiến hoàng thượng!” Liên Doanh quỳ xuống, cất cao giọng nói.

“Cô cô?” Liên Chiêu thoáng kinh hãi.

Liên Doanh nhìn mắt một cái, tiếp tục nói: “Hoàng thượng, Liên gia bao đời nay đều nguyện trung thành với triều đình, nam chinh bắc chiến. Chỉ có chiến trường, mới là nơi nam tử Liên gia có thể ngã xuống. Khẩn cầu hoàng thượng biếm Liên Chiêu xuống thành lính hầu, cho nó được chết ở trên chiến trận. Toàn gia Liên gia nguyện cùng lĩnh tội.”

Liên Chiêu nghe xong những lời này, liền kinh sợ. Nhưng sau một lát, kinh sợ kia tiêu tán, hóa thành căm kích. Hần cơ hồ đều đã quên, so với việc nguyện chết nhận tội, hi sinh trên sa trường mới chính là vinh quang mà hần biết. Thanh danh Liên gia, chính là dựa vào một điểm này.

Hần ngừng đầu, nói: “Hoàng thượng anh minh, khi quân phạm thượng, là tội do mình Liên Chiêu gây nên, không hề có quan hệ đến Liên gia. Mọi tội lỗi, xin để một mình Liên Chiêu gánh vác.”

“Im miệng.” Liên Doanh đột nhiên tức giận. Nàng đề thấp thanh âm, nói với Liên Chiêu, “Nếu con làm chuyện phi pháp, mưu đồ gây rối, Liên gia đã sớm xóa tên con ra khỏi dòng họ. Lúc này, con không làm thất vọng trung nghĩa Liên gia, cho dù bị con liên lụy, thì có là gì?”

Liên Chiêu nhìn Liên Doanh, lại nói không nên lời.

Hoạn quan trước xe liễn thấy thế, than nhẹ một tiếng.

Đúng lúc này, lại có một đội nhân mã nữa tiến tới. Đi đầu, chính là bộ hạ cũ của Nhạc Phi ngày xưa, hiện thời đang nhận chức tri phủ, Diệp Chương. Lúc trước, hần phụng mệnh truy bắt dư nghiệt Đông Hải, hiện thời, lại hiện thân nơi trấn nhỏ trong thành Nam Phong này. Chỉ thấy phía sau hần có một đám triều thần, nhìn thấy xe liễn, liền ào ào quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

Diệp Chương mở miệng, nói: “Liên gia bao đời trung lương, lập nhiều chiến công. Chuyện ‘Cửu Hoàng’, quả thật là quái lực loạn thần, lời nói vô căn cứ. Hoàng thượng sao có thể vì loại truyền thuyết nơi phố phường này, hủy đi rường cột quốc gia? Hoàng thượng thánh minh!”

Liên Chiêu nhìn thấy hần, càng thêm kinh ngạc không thôi.

Lúc này, trong quân đội, không ít người đã buông lỏng dây cung, hạ thấp đao kiếm, chậm rãi quỳ xuống.

Một khác kia, không khí trở nên ngưng trọng, khiến người ta khó thở. Quân* trong xe liễn, vẫn yên tĩnh như trước, một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh.

(*: Cách gọi hoàng đế)

Xa xa đó, lời nói kia, cũng không thiếu một từ lọt vào trong đạo quan.

Tiểu Tiểu đứng ở cửa đạo quan, nhìn cảnh tượng diễn ra cách đó không xa. Nước mắt nàng không hiểu vì sao, lại không ngừng được.

Lúc này, Ngân Kiều đi đến phía sau nàng, trong thanh âm ẩn chứa một tia vui sướng, nói: “Nha đầu, tin tiểu tử họ Liên kia quả nhiên không sai. Bên trong kia quả thật có bí đạo...”

Ngân Kiều nói xong, đã thấy Tiểu Tiểu xoa xoa nước mắt, nở nụ cười.

“Nha đầu, người...” Hần phát hiện cái gì, cẩn thận hỏi.

“Tề đại ca, ta thực ngốc, ta đều đã quên. Ta đã quy thuận triều đình...” Tiểu Tiểu cười, nói như vậy.

Ngân Kiều nhíu mày, “Nha đầu...”

Tiểu Tiểu nhìn những người đứng trước mặt mình: Ngân Kiều, Ôn Túc, Lí Tì, Nhạc Hoài Khê...

“Các người đều đã từng nói, Liên Chiêu là chó săn triều đình, sẽ không vì ta mà trả giá bằng cả chân tình. Đúng là, ở trong lòng hần, trung nghĩa triều đình mãi mãi vẫn xếp hàng thứ nhất. Chỉ là, hôm nay, hần lại vì ta mà phạm tội khi quân, vì ta nhận tội, mà ta vậy mà lại không có can đảm để bước lên đứng bên cạnh hần... Như vậy, không phải rất không có đạo đức hay sao?” Tiểu Tiểu nói, “Thật ra, ta mới là người không hề trả giá bằng cả chân tình...”

Nàng nói xong, xoay người bước ra bên ngoài.

Ngân Kiều kinh hãi, vuron tay ngăn nàng lại.

“Nha đầu, chẳng lẽ ngươi đã quên, hấn làm như vậy làm muốn tranh thủ thời gian, để ngươi rời đi hay sao? Nếu ngươi hiện thân, liền cô phụ tâm ý này của hấn, ngươi nhần tâm sao?”

Nàng cúi thấp đầu, “Sur phụ có từng nói với ta, giúp nhau lúc hoạn nạn, không bằng tương vong cho giang hồ. Lời sur phụ nói, cho tới bây giờ ta đều không bao giờ quên. Chỉ là, lúc này đây, ta muốn nghe theo tiếng lòng của bản thân. Cùng chung phú quý, sẽ chia hoạn nạn, nếu như là thật lòng yêu mến, mấy chuyện này cũng rất đơn giản.”

Nàng nhìn Ngân Kiều không chịu buông tay xuống, nói: “Ta không muốn sống tạm một lúc, rồi hối hận cả đời.”

Ngân Kiều còn muốn nói gì nữa, cánh tay lại bị đẩy ra.

Hắn ngược mắt, khi nhìn thấy rõ người đẩy ra kia, lại không nói được cái gì.

Ngươi nọ, đúng là Ôn Túc.

Ôn Túc buông tay, nói với Tiểu Tiểu: “Đi thôi.”

Tiểu Tiểu nhìn hấn, không biết nên trả lời như thế nào.

“Ngươi và ta đều không muốn làm ra chuyện bản thân mình sẽ hối hận nữa, đúng không?” Ôn Túc lạnh nhạt cười, ngược mắt, nhìn Liêm Chiêu, “Hấn coi nhẹ ngươi, cũng coi nhẹ ta. Chuyện này, cũng đủ để hấn hối hận rồi.”

Tiểu Tiểu nghe xong, nở nụ cười. Nàng gật gật đầu, không do dự nữa, nhanh chân chạy ra ngoài.

.....

Phía trước quân đội, không khí ngưng trọng dị thường. Hoàn toàn yên lặng, chỉ còn tiếng “Tách tách” vang lên từ việc thiêu đốt cây đuốc. Tâm tình mỗi người đều dựa theo thanh âm kia, lúc lên lúc xuống, không có một khắc an bình.

Lúc này, có người chạy vội đến, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, vọt tới trước đội quân, “Bùm” một tiếng quỵ xuống.

Khi Liêm Chiêu nhìn thấy rõ người nọ, liền vô cùng kinh hãi.

Tiểu Tiểu quỵ rất mạnh, đầu gối có chút đau nhức, tuy nhiên, nàng cũng không hề bận tâm đến nó. Nàng nhìn quân trong xe liễn kia, nói: “Thảo dân tham kiến hoàng thượng!”

Mọi người nghe thấy thanh âm kia, đều kinh hãi.

Hoạn quan cũng cả kinh, nói: “Ngươi là người phương nào?”

Tiểu Tiểu thành thành thật thật trả lời: “Thảo dân chính là Tà Tiểu Tiểu...” Nàng nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu, “Ách, ta... Thảo dân là lương dân!”

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, quanh đó nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Liêm Chiêu kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, có chút không biết làm sao.

Về mặt Tiểu Tiểu rất bình tĩnh, nàng suy nghĩ một lát, lại nói: “Hoàng thượng, thảo dân nguyện ý dùng cái chết chứng minh trong sạch!”

Liêm Chiêu nghe thấy câu đó, giật mình cả kinh, lập tức, liền hồi phục tinh thần. Hấn vuron tay, giữ chặt lấy cánh tay Tiểu Tiểu, nói: “Tiểu Tiểu, trước mặt thánh thượng, không thể nói vậy!”

Tiểu Tiểu nhìn hấn, lại không đáp lời, tiện đà nói với quân trong xe liễn kia: “Hoàng thượng minh giám, nửa năm trước, thảo dân cũng chỉ là một nha đầu với hai bàn tay trắng, lưu lạc giang hồ. Có thể ngồi lên vị trí minh chủ võ lâm này, quả thật là sai sót ngẫu nhiên. Trước ngày hôm nay, đến chính bản thân thảo dân cũng không biết mình là cái người có được ‘Cửu Hoàng’ kia. Thảo dân chỉ là một người bình thường, lòng không chí lớn, chỉ hy vọng ăn no mặc ấm, bình bình an an sống qua ngày. Nếu thật sự muốn nói có ước nguyện gì đó, vậy cũng chỉ là... Ách...” Nàng lắp bắp, nói không ra, liền dè dặt cân trọng liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái, sau đó mới tiếp tục nói, “Làm thiếu phu nhân của Thân Tể Liêm gia.”

Liêm Chiêu nghe đến đó, đã không biết nên phản ứng như thế nào nữa rồi. Trong lòng hấn ngũ vị tạp trần, trong lúc nhất thời, không biết nên giận hay nên cười. Chỉ là, vui sướng nhần nhạt như vậy lại không chịu không chế của lý trí, khiến hấn quên đi tình cảnh của bản thân, quên đi rằng, nữ tử bên cạnh này đang nói những lời hoang đường đến cỡ nào.

“Cho nên...” Tiểu Tiểu nghĩ xong, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn, “Cho nên, hôm nay, nếu như trách tội người liên quan tới ‘Cửu Hoàng’, toàn gia Liêm gia cùng lĩnh tội, thảo dân cũng muốn xin nhận lấy một phần.”

Tiểu Tiểu nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, nàng quay đầu nhìn Liêm Chiêu, đắc ý nở nụ cười.

Liên Chiêu nhìn nàng, không tự giác, cũng lộ ra tươi cười.

Lúc này, bên trong liên minh, cũng phát sinh biến hóa.

Giang Thành cầm “Thần mâu Lịch Tuyền” trong tay, tiến lên vài bước, cung kính quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thảo dân Giang Thành, tham kiến hoàng thượng. Thảo dân cũng là một trong ‘Cửu Hoàng’...” Hắn nhìn Liên Chiêu và Tiểu Tiểu, tiếp tục nói, “Thảo dân thuở nhỏ đã lập chí báo đáp quốc gia, tuyệt đối không có tâm mưu nghịch phạm thượng. Xin hoàng thượng minh giám.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, đệ tử liên quan đến “Phá Phong Lưu” cũng thuận thế quỳ xuống.

Đám người Hạ Lan Kỳ Phong, Ngân Kiều và Lí Ti đều trực thuộc “Phá Phong Lưu”, nhìn thấy biến hóa như vậy, không khỏi hai mắt nhìn nhau. Nhưng mà, sau một lát, Ngân Kiều cũng hung hăng thở dài, quỳ xuống. Lí Ti và Hạ Lan Kỳ Phong liếc mắt nhìn nhau, cũng y dạng nghe theo.

Ôn Túc liếc mắt nhìn Lạc Nguyên Thanh, lập tức buông song đao trong tay, cũng cúi người quỳ xuống, nói: “Thảo dân là đạo chủ tân nhiệm của Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo Ôn Túc, là người sở hữu ‘Cửu Hoàng thần khí’ Trục Dương. Toàn phái Đông Hải xúc phạm quốc pháp, môn hạ đệ tử đều là người mang tội. Lúc trước thảo dân đã hạ lệnh cho môn hạ đệ tử quy thuận triều đình, nguyện ý lập công chuộc tội. Mong hoàng thượng minh giám.”

Lạc Nguyên Thanh thấy hắn quỳ xuống, mặc dù trên mặt có chút không hiểu, nhưng cũng không nói hai lời, quỳ xuống theo.

Trong lúc nhất thời, giống như phản ứng dây chuyền, vốn liên minh giang hồ đang giằng co với quân đội, liền ào ào quỳ xuống, miệng hô vạn tuế, biểu đạt trung tâm. Mặc dù luôn luôn không thích Tổng thị, nhưng “Thần Nông thế gia” cũng hạ thấp tư thái, toàn phái cung kính.

Hoạn quan trước xe liếc nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh thán. Lúc này, hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trong xe liễn mở miệng gọi hắn một tiếng, giống như đã có quyết định.

Hoạn quan chậm rãi lui ra phía sau, đang định tới gần xe liễn. Đột nhiên, một cỗ kinh phong đánh úp lại, hơn mười cây đuốc chột tắt.

Binh mã triều đình quân kỷ nghiêm minh, tự nhiên không hề xôn xao, nhưng tình hình quý dị này, lại khiến mọi người nâng cao đề phòng.

Hoạn quan phát hiện cái gì, hô lớn: “Hộ giá!”

Binh mã đang định điều quân hành động, lại nghe “Xoẹt” một tiếng. Chỉ thấy, sa trưởng trên xe liễn bị chém đứt một nửa, lộ ra một góc hoàng bào của người trong liễn.

Phiên hành động này nhanh chớp nhoáng, chỉ như gió xẹt qua mắt mọi người.

Tiểu Tiểu chợt thấy trước mắt có một con gió lạnh xẹt qua. Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu đang đứng phía trước. Lúc này, mọi người đều đã quỳ xuống, trên đất, chỉ còn lại mình hắn đứng thẳng, có vẻ hết sức cao ngạo. Huống hồ trong tay hắn còn nắm chặt nửa đoạn sa trưởng trên xe liễn. Người này, không phải ai khác, đúng là tông chủ “Phá Phong Lưu”, phụ thân Giang Thành, người được gọi là kẻ có võ công đệ nhất thiên hạ, Giang Tịch.

“Lão gia tử!” Ngân Kiều và Lí Ti đều sợ hãi kêu lên.

“Thích khách lớn mặt!” Hoạn quan trước liễn kia hét lớn một tiếng, “Mau bắt hắn lại!”

Tiếng nói của hoạn quan vừa dứt, binh mã lập tức hành động. Cũng một khắc kia, trong bóng đêm, đột nhiên xuất hiện rất nhiều thân ảnh màu xám, mặt đeo mặt nạ tiến đến.

Tiểu Tiểu nhớ được, sư phụ từng nói. “Phá Phong Lưu” chính là đại phái lớn nhất giang hồ, đệ tử trải khắp thiên hạ. Mặc dù không có trụ sở chính, nhưng một khi đã có lệnh triệu tập, vậy thì số lượng kia nhất định không thể khinh thường.

Giang Tịch ném nửa khối sa trưởng trong tay ra, lạnh lùng nhìn đại đội binh mã trước mặt.

Một kích vừa rồi, tấn công nhanh như chớp, trong lúc người ta không kịp phát hiện, cắt đứt sa trưởng trên xe liễn. Tất cả mọi người đều hiểu được, một khắc kia, nếu Giang Tịch muốn lấy đi tính mạng của người trong liễn, cũng dễ như trở bàn tay. Đây rõ ràng chính là uy hiếp.

“Hôn quân, người làm gì lão tử cũng không muốn xen vào. Tuy nhiên, lão tử cũng coi như là người có liên quan đến ‘Cửu Hoàng’. Nếu người ép lão tử tạo phản, người chịu khổ đầu tiên lại chính là người.” Giang Tịch khinh thường, nói như thế.

“Cha, người đừng xằng bậy!” Giang Thành nghe vậy, cả kinh nói.

“Cái đồ hỗn trướng nhà ngươi, nếu không phải nhìn thấy mạng người sắp đi tong, lão tử mới lười quản ngươi!” Giang Tịch lúc này rống trở lại.

“Làm càn!” Hoạn quan thờ gấp, “Còn không bắt lấy thích khách!”

Binh mã hai bên lập tức hành động, tấn công về phía Giang Tịch.

Giang Tịch lại lơ đãng, chỉ thấy thân hình hần mau lẹ như chớp, chiều thức nhẹ nhàng như gió. Bỗng nhiên, trong lúc đó, hần chạy ngược về phía đội binh sĩ. Nhưng mà, cái đó còn chưa tính. Hần vọt người, nhảy lên không trung, đánh ra một chưởng. Chưởng lực kia mạnh mẽ, đánh gãy mấy cây kiếm cùng kích. Mà ngay sau chuỗi động tác lưu loát như mây bay nước chảy này, hần vững vàng đứng trên xe liễn, hai tay chấp sau lưng, ngạo nghễ nhìn xuống.

Tiểu Tiểu nhìn mà choáng váng. Tất cả mọi người cũng nhìn mà choáng váng.

Đây chính là tâm pháp nội lực “Thái Nhất Tâm Quyết” mạnh nhất trên giang hồ, trên đời này, người luyện thành môn võ công này, đã ít lại càng ít. Mà Giang Tịch, chính là người duy nhất hiện nay có thể sử dụng được tuyệt kỹ này, là đệ nhất thiên hạ hàng thật giá thật.

Tiểu Tiểu đang kinh thán, đã thấy Liêm Chiêu nhanh chóng cầm lấy cung tiễn, đứng dậy, bắn một mũi tên về phía Giang Tịch.

Giang Tịch nhủ mảy, nói: “Không biết trời cao đất rộng!”

Tên bạc bay vùn vụt, kinh lực phi phạm, nhưng mà, lại bị Giang Tịch dễ dàng tiếp được ở trong tay.

“Xú tiểu tử, hoàng đế muốn giết ngươi, ngươi lại còn muốn hộ giá. Ngu trung như vậy, lão tử đây không nhìn được! Để lão tử giết chết tên hoàng đế này, đỡ phải nhìn ngươi vờ ngơ ngẩn!” Giang Tịch nói xong, ném tên bạc lại, xoay người, đánh một chưởng về phía người trong xe liễn.

Khoảng cách kia, chưởng lực kia, mọi người quanh đó, ai cũng không có năng lực xoay chuyển thể cục. Trong lúc chỉ mảnh treo chuông đó, đột nhiên, có một chưởng lực khác cắt ngang trời, đánh về phía sau lưng Giang Tịch.

Giang Tịch phát hiện sát khí, nhanh chóng xoay người, tiếp một chưởng kia.

Hai cổ chưởng lực cường ngạnh va chạm, kinh phong bắn ra, thổi tung tay áo đám người chung quanh. Bên trong kinh phong, có hai thân ảnh nháy mắt tán ra, đứng ở hai phương. Mọi người nhìn rõ, chỉ thấy người đánh ra một chưởng lăng không, hóa giải tình thế nguy hiểm kia, chính là người lúc trước bị giam trong ngục thất ở đạo quan, thiên sư Vương Văn Khanh!

Chỉ thấy tay trái Vương Văn Khanh cầm một cây phát trần, tay phải để sau lưng, trên người mặc vân bào phiêu nhiên, vẻ mặt trầm tĩnh an tường, quả nhiên là phong thái tiên phong đạo cốt, thoát tục xuất trần.

“Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Thiên sư, thất kính.” Khi Giang Tịch nhìn thấy rõ bộ dáng người tới, sự bá đạo trong khẩu khí chợt giảm vài phần, nói như thế.

Wương Văn Khanh nghe hần nói như vậy, mỉm cười gật đầu, “Nhiều năm không gặp, nội lực ‘Thái Nhất Tâm Quyết’ của Giang huynh đệ càng thêm tinh thâm, bản đạo cam bái hạ phong.”

“Đừng ra vẻ khách sáo với ta. So với ngươi, ta chỉ là hậu bối. Hai chữ ‘huynh đệ’ này, ta không nhận nổi. Về phần nội lực...” Giang Tịch lắc lắc tay phải, “‘Minh Lôi chưởng’ của Thiên sư cũng không kém bao nhiêu.”

Wương Văn Khanh cười cười, tiện đà ngẩng đầu, nhìn về phía quân trong xe liễn.

Giang Tịch phát hiện tầm mắt của hần, cười mở miệng nói: “Thế nào, Thiên sư cũng đến hộ giá?”

Wương Văn Khanh nói: “Giang huynh đệ, bản đạo chỉ là có chút lời cuối muốn nói với hoàng thượng.”

Giang Tịch hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi muốn nói, hần chưa chắc đã nguyện ý nghe đâu. Ta khuyên Thiên sư vẫn đừng nên cản trở ta làm việc thì hơn.”

Wương Văn Khanh lắc đầu, cười nói: “Bản đạo cũng từng ra vào cửa cung, thánh thượng là quân chủ như thế nào, bản đạo biết rất rõ. Bản đạo và tiên đế chính kiến bất đồng, nhưng thánh thượng lại hiểu được tâm bản đạo, bằng không, vì sao lại còn triệu bản đạo về triều, vì sao lại dùng phương thức phô trương như vậy tới gặp bản đạo chứ?”

“Wương Văn Khanh, ngươi thật to gan, dám xem miệng vào việc hoàng gia...” Hoạn quan nghe vậy, quát to.

Nhưng mà, lời hần còn chưa nói hết, đã thấy trong xe liễn vươn ra một bàn tay, ý bảo hần im lặng.

Bàn tay kia thon dài trắng nõn, chỉ có cổ tay áo thêu tơ vàng hình rồng kia thể hiện giá trị của con người chủ nhân nó.

Hoạn quan thấy thế, thối lui ra xa xe, khom người không nói.

Wương Văn Khanh xoay người, cũng không quý lạy, chỉ ôm quyền hành lễ nói: “Bản đạo tham kiến hoàng thượng.” Nói xong, hần tự đứng thẳng lên, nói, “Hoàng thượng tự mình tiến đến, chắc là ưu phiền vì chuyện ‘Cửu Hoàng’. Bản đạo nguyện vì hoàng thượng phân ưu giải hạn, khẩn cầu hoàng thượng có thể đối mặt trò chuyện với bản đạo.”

Đối mặt trò chuyện với nhau? Lúc Tiểu Tiểu nghe thấy câu đó, kinh ngạc đến mức ngay cả cằm cũng rớt xuống. Thiên sư không hổ là Thiên sư, một lần mở miệng liền dùng “Đối mặt”, này, này, lá gan cũng quá lớn đi. Người trong xe liễn kia, là hoàng đế đó a.

Nhưng mà, hoạn quan kia nghe xong phân phó trong liễn, liền nói: “Cung thỉnh Thiên sư.”

Vương Văn Khanh hơi hơi gật đầu, tiện đà quay đầu, liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, mỉm cười. Lại nhìn sang Liêm Chiêu, lúc này mới cất bước, đi về hướng xe liễn.

Vương Văn Khanh lên xe liễn, hoạn quan liền thay hán vén sa trướng lên, mời hán đi vào.

Một khắc kia, lúc thân ảnh Vương Văn Khanh biến mất trong xe liễn, chung quanh liền yên tĩnh lại, vạn vật nơi đạo quan phẳng phát giống như đọng lại. Tất cả mọi người vẫn duy trì tư thế cũ, không dám vọng động một chút nào. Ngay cả Giang Tích cũng chỉ lẳng lẳng thẳng lưng đứng đó, nhìn tình hình trước mắt phát triển.

Tiểu Tiểu không biết bản thân đã quý bao lâu, đợi bao lâu. Chỉ là, khi bóng đêm thâm trầm dần dần tan biến, không khí thanh lãnh dần dần biến thành sương mù, từng đợt từng đợt nắng sớm xuyên thấu làn mây, chiếu xuống, Tiểu Tiểu lại sinh ra một cảm giác giống như thương hải tang điền.

Nàng dụi dụi hai mắt, khi ngẩng đầu lên lần nữa, bỗng nhiên nghĩ được từng đợt hương hoa quế. Đúng vậy, hiện thời, đã là cuối thu.

Nửa năm trước, nàng nhìn đồ đồ quyen nở khắp núi, mang theo vèn vèn ba văn tiền, chán bị đi ăn cướp, đâu có thể nghĩ đến sẽ thấy quanh cảnh hôm nay. Nhân sinh lên xuống vô thường, thế sự xoay vần, nhưng vô luận là đau khổ hay vui buồn, chung quy cũng phải trải qua thì mới biết được. Năm nay, việc nàng trải qua, có lẽ còn hơn cả một đời người.

Nàng quay đầu, nhìn Liêm Chiêu quý gối bên cạnh. Liêm Chiêu phát hiện ánh mắt nàng, cũng quay đầu. Hán vươn tay, nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng nói: “Lạnh sao?”

Tiểu Tiểu nghe vậy, cười lác lác đầu.

Hóa ra, có được thâm tình sâu nặng trong giờ khắc này, cũng đủ để sánh ngang với thiên trường địa cửu. Dù, cái Tả Tiểu Tiểu nàng mong muốn có được, có thể có được, đến hôm nay, đã đủ vừa lòng.

Lúc này, sa trướng trên xe liễn nhẹ nhàng vén lên, Vương Văn Khanh chậm rãi bước xuống.

Nắng sớm chiếu xuống, lung linh như dát bạc quanh người hán. Hán cất bước đi xuống, phiêu nhiên như tiên. Xuyên qua đám người, trực tiếp đi tới trước mặt Tiểu Tiểu.

Hán cúi đầu, mỉm cười nhìn Tiểu Tiểu, nói: “Thiên hạ to lớn, vẫn không có ai hiểu được đại đạo trong lòng ta...”

Hán nói xong, cao giọng nở nụ cười.

Tiếng cười kia, tràn ngập bất đắc dĩ và phiến muộn, dần dần, lại yên bình trở lại.

Vương Văn Khanh thu hồi ý cười, thì thầm: “Thân ta đã già, từng bản phi thực, chặt chẽ tục phục*, rời khỏi hồng trần.”

(* Từng bản phi thực, chặt chẽ tục phục: Ta không hiểu ??? Ai biết thì bảo ta hộ nhé. Bản tiếng trung đây: 松板非真, 牢牢俗服)

Hán vừa dứt lời, thờ dài một tiếng, lại không còn hành động.

Tiểu Tiểu không hiểu ngẩng đầu nhìn hán, hồi lâu, trong đám đệ tử Thần Tiêu có người mở miệng: “Chúc mừng thiên sư phi thăng.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đệ tử Thần Tiêu đều mở miệng hành lễ nói: “Chúc mừng thiên sư phi thăng.”

Phi thăng...

Tiểu Tiểu nhìn Vương Văn Khanh, trong lòng có một loại cảm xúc khó diễn tả bằng lời. Chỉ là, có một tia bi thương không rời đi được, cứ quanh quẩn trong lòng.

Lúc mọi người còn đang cảm thán chuyện Vương Văn Khanh cách thế (chết), chợt nghe hoạn quan đứng trước xe liễn kia cất cao giọng nói: “Tả Tiểu Tiểu tiếp chi.”

Tiểu Tiểu kinh hãi, “Ta?”

Hoạn quan cũng không để ý đến phản ứng của nàng, trái lại tự nói: “Tả thị Tiểu Tiểu, có tài có đức, văn võ song toàn. Bảo vệ chính đạo vô lâm, biểu dương công nghĩa giang hồ, nổi danh thiên hạ, nhận được khen ngợi nhân gian. Nay ngự phong lâm ‘Vô lâm minh chủ’, vì để khen ngợi đức hạnh này...”

Về mặt Tiểu Tiểu mờ mịt, hoàn toàn không hiểu bản thân đang nghe được cái gì.

Hoạn quan lại tiếp tục nói: “Nay trong triều đình có Liêm Chiêu là con cả của chính thị đại phu, văn thao vũ lược, tuổi trẻ tài cao. Quả là gia ngẫu thiên thành (một đôi trời sinh). Do đó tứ hôn, chọn ngày hành lễ.”

Hoạn quan nói xong, mặt không biểu cảm nói: “Tạ ơn đi.”

Tiểu Tiểu hoàn toàn cứng ngắc, nửa ngày cũng không phản ứng lại được.

“Tạ chủ long ân.” Liêm Chiêu mở miệng, đáp.

Tiểu Tiểu nhìn hấn, vẫn là vô cùng mờ mịt như cũ.

“Tả minh chủ?” Hoạn quan đợi Tiểu Tiểu một hồi, cuối cùng không kiên nhẫn nhắc nhở.

Tiểu Tiểu lấp bắp, gật đầu nói: “Tạ... Tạ chủ long ân.”

Hoạn quan nghe thấy câu này, gật gật đầu. Tiễn đà cao giọng hô: “Hoàng thượng khỏi giá!”

Cùng với giọng nói, binh lính ào ào thu binh khí, vây quanh xe liễn, chậm rãi rời đi.

Tiểu Tiểu cứ giữ vẻ mặt mờ mịt như vậy nhìn mọi chuyện phát sinh trước mắt, mãi đến khi Liêm Chiêu ghé vào lỗ tai, nhẹ nhàng gọi, “Tiểu Tiểu, đứng lên đi.”

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn Liêm Chiêu, “Này... Đây là...”

Trong biểu tình của Liêm Chiêu có một tia bất đắc dĩ, hấn lắc lắc đầu, cũng không đoán được nguyên do, chỉ nói: “Trước cứ đứng lên đi đã.”

Về mặt Tiểu Tiểu ai oán, nói: “Ách... Thật ra... Chân ta tê...”

Liêm Chiêu bật cười, vươn tay nâng nàng dậy.

Tiểu Tiểu vừa đứng thẳng, chợt nghe có người hô lên: “Chúc mừng minh chủ!”

Vì thế, thanh âm này liền lan rộng ra, liên tục vang lên.

Tiểu Tiểu đứng trong nắng sớm ngày thu, nghe đến tiếng tai thanh âm “Chúc mừng minh chủ” kia, cảm xúc trong lòng ngổn ngang trăm mối. Nên nói cái gì, nên làm cái gì, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra, nàng cũng không rõ. Chỉ là, tất cả, cuối cùng cũng đã kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Không thù không oán

Nửa tháng sau, Tiểu Tiểu ngồi trên gác xép của một quán rượu ở trong thành Lâm An, nhìn người đến người đi trên đường, không nhận được thờ dài.

Ngày ấy, nàng được phong làm minh chủ võ lâm, liền từ Nam Phong chạy tới Lâm An chờ ý chỉ. Liêm Chiêu thì vào cung, dâng tấu nói rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện về “Cửu Hoàng thần khí” cho hoàng thượng. Tính toán, cũng đã mấy ngày, còn chưa thấy hấn quay về. Nhưng mà hoàng đế lại có ý tưởng mới, muốn minh chủ võ lâm tân nhiệm là nàng này đi tuần phủ, biểu dương thánh ân.

Mấy việc này sao lại quái lạ như vậy a... Đầu năm nay, sao nói đi nói lại vẫn thấy quý dị như vậy chứ?

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi lại thờ dài.

Diệp Chương đến tuyên chỉ thấy thế, cười nói: “Tả minh chủ, mọi chuyện tốt đẹp như vậy, sao lại thờ dài?”

Tiểu Tiểu hoàn hồn, nói: “Ách... Diệp đại nhân, ta không sao. Ngài đừng gọi ta là Tả minh chủ a.”

“Ngươi là người được hoàng thượng ngự phong làm minh chủ võ lâm, bản quan gọi như vậy, có gì không ổn?” Diệp Chương cười vô cùng thoải mái.

Tiểu Tiểu chỉ có thể thờ dài, “Ta... Ta đến bây giờ vẫn không rõ, tại sao hoàng thượng lại...”

“Lại phong ngươi làm minh chủ, lại còn tứ hôn?” Diệp Chương cười, đứng lên, nhìn dòng người đi lại trên đường. Đây không phải dân chúng bình thường, mà đều là nhân vật đại biểu cho các môn phái võ lâm.

“Huyền cơ trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có thiên sư và hoàng đế mới biết.” Diệp Chương hơi hơi cau mày, nói.

“Rốt cục bọn họ đã nói cái gì đây?” Tiểu Tiểu nghiêm túc suy nghĩ.

Diệp Chương lắc đầu, “Thiên sư nắm rõ thiên cơ, tâm tư của hần, trong thiên hạ này ai có thể đoán được. Tuy nhiên, tình thế hiện tại, hoàng đế quyết định như vậy, cũng là có tình có lý.”

Có tình có lý??? Tà Tiểu Tiểu nàng, ai, lúc trước bị mọi người trong liên minh đẩy lên làm minh chủ, cũng không hiểu gì cả, hiện tại, vậy mà vẫn là ngự phong. . . Mọi người đều đang đùa cái gì vậy a. . .

Diệp Chương nhìn biểu cảm của nàng, lại nhìn không được, bật cười, “Tà minh chủ a, tin tưởng ta, ngươi xứng đáng.” Hần dừng một chút, tiếp tục nói, “Tình thế ở Nam Phong ngày đó, ‘Chiêu an’ là sách lược tốt nhất.”

“Chiêu an?” Tiểu Tiểu chớp chớp mắt.

Diệp Chương gật gật đầu, “Nếu Tà minh chủ chính là cái người có được Cửu Hoàng, không chỉ có địa vị vô cùng cao trên giang hồ, mà ở trong dân gian cũng có danh vọng to lớn, vội vàng ra tay, chỉ sợ sẽ chọc giận Cửu Hoàng, ngược lại bất lợi cho xã tắc. Huống hồ ngày đó, phần lớn Cửu Hoàng đều biểu lộ lòng thành, nguyện ý quy thuận triều đình. Cân nhắc lại, chiêu an, không phải càng dễ không chế cục diện hơn sao?”

Tiểu Tiểu nghe xong cũng cảm thấy có chút đạo lý. Nhưng vẫn cảm giác có gì đó không đúng, “Ách, Diệp đại nhân, ta cả gan hỏi một câu, đương kim thánh thượng. . .”

“Quả thực đương kim thánh thượng làm việc rất quyết tuyệt, chỉ là. . . Tình hình ngày đó không giống trước đây a.” Diệp Chương thở dài, “Tông chủ Phá Phong Lưu, võ công đệ nhất, phóng tầm mắt ra khắp thiên hạ này, ai có thể địch lại. Tuy rằng đánh không lại thiên quân vạn mã, nhưng muốn ở trong thiên quân vạn mã, lấy đi tính mạng của một người, lại không phải là việc khó. Lúc đó, nếu thiên sư không ra tay, chỉ sợ thật sự khó có thể xong việc. Thiên sư cứu giá, liền cho bản thân cũng như cho thánh thượng một cơ hội.”

Tiểu Tiểu cẩn thận nhớ lại tình hình lúc đó, nghĩ lại, nếu hoàng thượng thật sự giết chết Giang Thành, Giang Tịch nhất định sẽ báo thù cho con. Lấy số lượng đệ tử của ‘Phá Phong Lưu’, nếu thực sự tạo phản, quả thực không phải việc tốt, Thiên sư ra tay, hoàng đế liền thiếu hần một món nợ nhân tình, cũng có bậc thềm để bước xuống.

Diệp Chương nhìn vẻ mặt bùng tình đại ngộ của Tiểu Tiểu, cười cười, nói tiếp: “Tuy nhiên, xét đến cùng, thiên sư phi thăng, mới khiến hoàng thượng bỏ được viên đá nặng trong lòng, chúng ta mới có thể bình an vô sự.”

“Phi thăng. . .” Tiểu Tiểu có chút sầu bi. Phi thăng chính là cách nói dễ nghe trong đạo giáo, thiên sư, chỉ sợ là vì muốn thành toàn cho mọi người, mới dùng tính mạng làm giao dịch với hoàng thượng đi. Không sai, cho tới nay, cái hoàng đế lo lắng, không phải là đám giang hồ lỗ mãng bọn họ, mà chính là vô số tin đồ của “Thần Tiêu phái” a.

Thiên Sư cuối cùng đã nói: Thiên hạ to lớn, vẫn không có ai hiểu được đại đạo trong lòng ta. . .

Hiển nhiên, hần đem cái “Đạo” nhất thống tứ hải, giải trừ biên giới kia của mình nói cho hoàng đế nghe. Nhưng mà, hoàng đế lại không muốn nghe theo. Hoàng đế không muốn đem quân Bắc phạt, chỉ cầu an phận một phương, đây là điều mọi người đều biết. Chỉ là, nàng vẫn không rõ, nếu đã nắm chắc có thể khôi phục quốc thổ, vì sao không làm? Là hoàng đế thật sự ngu ngốc vô năng, hay vẫn là quyền lực chính trị khó hiểu, không phải một kẻ thường dân như nàng có thể thấu được?

Tiểu Tiểu nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy càng thêm mờ mịt. Nàng lắc lắc đầu, dứt bỏ đoạn suy nghĩ này.

Diệp Chương nói: “Thật ra, sau khi chiêu an, Tà minh chủ cũng không chịu thiệt a. Hoàng thượng tứ hôn, vậy thì hôn sự của ngươi và Liêm Chiêu không ai được phép ngăn cản. Đây chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

Tiểu Tiểu vừa nghe đến chuyện này, mặt “Xoẹt” một cái, đỏ bừng.

“Ta. . . Hần. . .” Nàng lắp bắp, nói không ra lời.

Diệp Chương nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc nói: “Tà minh chủ, có một số việc, ngươi vẫn nên suy nghĩ trong lòng. Thánh thượng tứ hôn, chính là dùng Liêm gia để kiềm chế ngươi, sau đó là áp chế ‘Cửu Hoàng’. Sau này, thánh thượng nhất định sẽ gắng sức làm suy yếu thực lực của ‘Cửu Hoàng’, đoạn tuyệt hậu họa. Liêm gia đứng mũi chịu sào, sau này, Tà minh chủ làm việc, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Tiểu Tiểu nghe xong những lời này, vẻ mờ mịt trong thần sắc liền biến mất vô tung, kiên định nơi đáy mắt rạng rỡ sinh sôi. Cái loại vẻ mặt này, hoàn toàn khác với vẻ mặt tinh thần ban nãy, ân ân lộ lộ ra khí thế phi phàm.

Diệp Chương cười khê, hần nhìn canh giờ, nói: “Tà minh chủ, đã đến thời điểm xuất phát.”

Có thể này Tiểu Tiểu mới nhớ ra còn có chuyện tuần phủ. Nàng bắt đầu đi đứng dậy, đi xuống lầu.

Dưới lầu, đã sớm tụ tập đầy đủ sai dịch triều đình và nhân mã các nơi trên giang hồ, nhìn thấy nàng xuống lầu, cùng hô lên: “Tà minh chủ!”

Tiểu Tiểu cả kinh, mang theo vài phần xấu hổ, phát phát tay.

Đội đến khi ra cửa, đã thấy đội ngũ nghi thức bên ngoài được chuẩn bị đầy đủ. Bốn gã sai dịch mặc hoa phục, khiêng một tấm biển rộng chừng mười thước, đứng trước đội ngũ. Trên tấm biển kia được thánh thượng tay ngự bút, viết to bốn chữ: Minh chủ vô lâm.

Tiểu Tiểu nhìn tấm biển, hoàn toàn vô ý tưởng.

“Minh chủ, thỉnh lên ngựa.”

Tiểu Tiểu nghe tiếng, quay đầu. Quý Cữu dắt ngựa, mang theo ý cười nhìn nàng.

Lúc trước nàng đều ngồi trên kiệu, nhưng “Vô lâm minh chủ” chú ý nhất là chữ “Vô”, cho nên cưỡi ngựa là tuyển chọn tốt nhất. Chỉ thấy, con ngựa kia cao tuấn kiện mỹ, toàn thân tuyết trắng, không có một tia tạp sắc, trắng đến chói mắt. Vì hôm nay tuần phổ, chiếc yên và dây cương trên con ngựa này đều được đặc chế, khóa khóa đều dùng ngọc bích chế thành, cũng có dây tua màu xanh ngọc, hoa mỹ vô cùng.

Tiểu Tiểu đánh giá con ngựa một phen, lại đánh giá lại cách ăn mặc của bản thân, trong lòng liền cảm thấy chênh lệch. Đây... Đây là làm ra cho người cưỡi sao?

“Minh chủ, nhanh chóng lên ngựa nha.” Bì Từ thấy nàng bất động, nhẹ gọi một tiếng.

Tiểu Tiểu nhờ vậy mới hoàn hồn, chuẩn bị lên ngựa.

“Chắc, thật là loạn thất bát tao.”

Nàng vừa bước lên bàn đạp, chợt nghe thấy có người khinh thường nói ra câu này. Nàng quay đầu, liền nhìn thấy tông chủ “Phá Phong Lưu”: Giang Tịch.

“Nhìn cái gì.” Giang Tịch bất mãn, nói, “Tiểu nha đầu ngươi có tài đức gì, vậy mà cũng có thể làm minh chủ vô lâm, vô lâm đương thời, thật sự là càng ngày càng tùy tiện, chả hiểu ra sao cả!”

Tiểu Tiểu nghe thấy hắn nói như vậy, không khỏi cũng cảm thấy đồng ý.

“Cha, người nói ít vài câu đi!” Giang Thành tiến lên, ngăn cản nói.

“Lão tử nói sai rồi sao?” Giang Tịch vẫn bất mãn như cũ.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, Tiểu Tiểu vẫn duy trì tư thế lên ngựa, một lúc lâu sau, đột nhiên cười nói: “Giang tiền bối, thật ra, ngài đã rời khỏi trấn nhỏ kia, tại sao không nhân cơ hội này trọng xuất giang hồ nha?”

Giang Tịch nhìn nàng, nhíu mày.

“Thiên hạ vô đạo, liền sinh ra đạo. Vô lâm suy nhược, liền trọng trấn vô lâm. Văn bối cũng muốn nhìn một chút, giang hồ trong lòng Giang tiền bối, rốt cục là có bộ dáng gì.”

Tiểu Tiểu nói xong, trèo lên lưng ngựa, nhìn Giang Tịch cười ngọt ngào. Lập tức xuất phát, đi tuần phổ.

Giang Tịch nhìn nàng rời đi, sắc mặt vốn đang căng thẳng đột nhiên thả lỏng, hắn mang theo ý cười, nhẹ giọng nói: “Nha đầu kia, thật ra cũng khá thú vị...”

.....

Tiểu Tiểu ngồi trên lưng ngựa, nhìn dân chúng từ khắp các nẻo đường hoan hô, bên tai vang lên từng tiếng “Minh chủ vô lâm”, nhưng lại khiến nàng cảm thấy buồn cười.

Rốt cục cái gì là đúng? Cái gì là sai? Cái gì là mạnh? Cái gì là yếu? Xem ra, cuối cùng cũng không phân rõ được nữa rồi!

.....

Tuần xong toàn thành, đã là chạng vạng. Tiểu Tiểu nặng nề thở ra, cau mày, vươn tay xoa xoa thắt lưng đau nhức của bản thân.

Đợi đến khi nàng ngược mắt, lại vì người xuất hiện trước mặt mà mỉm cười.

Liên Chiêu đứng ở cuối phố, dường như chờ đợi đã lâu. Hắn mặc một thân lục y, không đeo binh khí, nhưng vẫn mang theo anh khí lẫm lẫm, khiến người khác không dám nhìn gần. Chỉ là, trên khuôn mặt hắn, vẫn là vẻ ôn lương mà nàng quen thuộc, giống hệt như ngày đầu gặp mặt.

Bì Từ và Quý Cữu thấy cảnh tượng trước mắt, nhìn nhau cười, tiện đà phân phó mọi người lui xuống.

Một lát sau, cuối phố chỉ còn lại Liên Chiêu và Tiểu Tiểu.

Liên Chiêu tiến lên, vươn tay, cười nói: “Mệt mỏi sao?”

Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu. Nàng nắm chặt tay hắn, mượn lực xuống ngựa, sau đó đáng thương hề hề nói: “Ta còn tưởng rằng tuần phổ rất uy phong

chứ, hóa ra thật sự rất khó a!”

Liêm Chiêu vươn tay dắt ngựa, cười nói: “Về sau để nàng ngồi kiệu đi tuần.”

“Được.” Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi trả lời.

Hai người không khỏi nhìn nhau mỉm cười.

“Đi một chút nhé.” Liêm Chiêu kéo nàng, nói.

Tiểu Tiểu gật đầu, đi theo hắn.

Trên đường, từng tầng từng tầng lá rụng, vàng óng ánh, theo nhịp bước chân, tiếng xào xạc vang lên. Trong không khí, hương hoa quế phiêu tán, mùi thơm ngọt ngào nồng hậu, phảng phất như thấm vào thân thể, lấp đầy từng tác xương cốt.

Tiểu Tiểu không tự giác dâng lên ý cười, dựa vào gần Liêm Chiêu.

Liêm Chiêu cũng cười, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Tiểu Tiểu đang cảm thấy hạnh phúc, lại bị một nỗi sầu lo nhỏ nhỏ quấy nhiễu. Nàng suy nghĩ một lát, vẫn mở miệng nói: “Liêm Chiêu... Mới vừa rồi ta nghe Diệp đại nhân nói, sau này hoàng thượng nhất định sẽ làm suy yếu thế lực ‘Cửu Hoàng’... Huỳnh...”

Liêm Chiêu nghe thấy nàng nói như vậy, gật gù đầu, “Àn... Lần này sau khi tiến cung diện thánh, ta cũng có biết ít nhiều. Sau này, số lần xuất chinh của Liêm gia, sợ là càng ngày càng nhiều.”

Lúc Liêm Chiêu nói những lời này, trong giọng nói có chút trầm trọng.

Tiểu Tiểu hiểu được, đem chiến tướng đẩy ra biên cương, chính là khái niệm không muốn trọng dụng. Nàng không khỏi có chút phiền muộn. Chiến trường không phải trò chơi, sinh tử khó giữ. Nhưng nàng cũng biết, đối với Liêm gia mà nói, nam nhi thân tử sa trường, mới là vinh quang lớn nhất. Nàng không thể thay đổi được gì, cái có thể làm, chỉ là nghiêng người, nhẹ nhàng ôm hắn.

Hành động của nàng khiến Liêm Chiêu có chút e lệ. Nhưng rất nhanh, hắn cười rộ lên, cánh tay ôm lấy nàng chặt thêm một phần, nói nhỏ: “Ta đáp ứng nàng... Mỗi một lần, đều chiến thắng quay về...”

Những lời này chính là hứa hẹn, mà hắn hứa hẹn, nhất định sẽ thực hiện. Tiểu Tiểu cười, ở trong ngực hắn, gật đầu.

Một lát sau, Liêm Chiêu nói lỏng vòng tay, mang theo vẻ ưu sầu, nói: “Đúng rồi, Tiểu Tiểu, cô cô ta muốn gặp nàng.”

Tiểu Tiểu hơi hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng đã hiểu ra vài phần. Nàng nhìn Liêm Chiêu, trịnh trọng gật đầu.

.....

Bên ngoài thành Lâm An không xa, có một hồ nước, bên hồ liễu rủ. Thu đến, gió thổi qua, lá liễu bay lên, giống như kim tuyến, triền miên phơ phất. Tịch dương lười biếng chiếu lên hồ nước, ánh sáng phản lại cùng màu lá rụng.

Ngày thường, nơi này du khách tấp nập, nhưng lúc này, lại yên tĩnh phi thường.

Tiểu Tiểu và Liêm Chiêu vừa đi đến bên hồ, xa xa đã thấy Liêm Doanh.

Liêm Doanh thấy bọn họ đến, liền nghênh đón. Khi nhìn thấy Tiểu Tiểu, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước.

“Người đi theo ta.” Nàng mở miệng, nói với Tiểu Tiểu.

Trong lòng Tiểu Tiểu căng thẳng, liếc mắt nhìn Liêm Chiêu một cái.

Tuy rằng Liêm Chiêu cũng rất khấn trương, nhưng vẫn gật đầu với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu ổn định tinh thần, đuổi theo bước chân Liêm Doanh.

Nàng đi được vài bước, chỉ thấy dưới cây liễu bên hồ, có một người đang đứng. Không phải ai khác, chính là dưỡng nữ của Liêm Chiêu, Chu Thần Ngạn.

“Người chung quy cũng là đệ tử của Quý Sư.” Liêm Doanh chậm rãi nói, “Là oán là cừ, cũng cần phải kết thúc.”

Tiểu Tiểu nghe xong, hít sâu một hơi, đi lên. Nàng đã sớm có chuẩn bị, trong lòng liền không còn sợ hãi.

Liêm Chiêu nhìn nàng bước qua đó, khẽ nhíu mày, thần sắc cực kỳ khấn trương.

Nghe tiếng chân bước, Chu Thần Ngạn xoay người, cười nói: “Ta cô nương.”

Tiểu Tiểu nhìn vết sẹo trên mắt hấn, trong lòng căng thẳng. Nàng sợ hãi mở miệng, “Cô*...” Vừa nói được một chữ, liền dừng lại, không biết nên xưng hô như thế nào.

(*: Chắc định gọi là cô nương. Ta cũng không rõ lắm, trong bản convert cũng chỉ có chữ này! =.=)

Chu Thần Ngan cũng không để ý. Hấn nhẹ nhàng nâng tay, chạm lên cây liễu bên người.

“Thời tiết này, lá liễu lay động, tịch dương phản chiếu, là thời điểm tuyệt nhất. Trước kia, ta thường tới nơi này chơi thuyền thả câu...” Lúc Chu Thần Ngan nói chuyện, trong ngữ điệu ẩn chứa vui sướng.

Tiểu Tiểu lại phiền muộn. “Trước kia”... Lá liễu lay động, tịch dương phản chiếu, cảnh trí như vậy, đối với hấn mà nói, cũng chỉ có thể nhớ lại mà thôi.

Chu Thần Ngan buông tay, nhàn nhạt nói: “Người cùng ta đánh mấy chiêu đi.”

Tiểu Tiểu kinh hãi. Hai mắt Chu Thần Ngan đã mù, quyết định như vậy không khỏi quá...

Nhưng mà, Chu Thần Ngan lại vô cùng thần nhiên, triển khai tư thế.

Tiểu Tiểu biết, nếu lại trốn tránh, ân oán liên vĩnh viễn là ân oán, mãi mãi không hóa giải được nữa. Hôm nay, cho dù kết quả thế nào, nàng cũng đều phải vì tương lai của bản thân đánh một trận.

Tiểu Tiểu cũng triển khai tư thế.

Chu Thần Ngan đợi một lát, ra tay công kích.

Tiểu Tiểu nâng tay phòng vệ, nâng chân đá về phía dưới lưng hấn.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Tiểu Tiểu, tuy rằng hai mắt Chu Thần Ngan đã mù, lại dễ dàng phòng vệ khỏi công kích của nàng. Thậm chí, còn dư lực. Võ công như vậy, tuyệt đối không kém.

Tiểu Tiểu tự biết mình không thể thua, liền vận sức, khóa lấy cổ tay hấn.

Chu Thần Ngan hơi ngừng lại, cánh tay vừa thu lại, tránh người ra.

Tiểu Tiểu nghiêng người một cái, chui vào trong lòng hấn, dùng tay tóm lấy cổ họng hấn.

Mắt thấy chiêu này nhất định đắc thủ, lại cố tình bị hấn dễ dàng ngăn lại. Trong lúc Tiểu Tiểu kinh ngạc, tay liền bị bắt lấy. Ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy Chu Thần Ngan nâng tay, đánh thẳng vào hai mắt nàng.

Nàng kinh hô ra tiếng, nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, cái tay kia, lại chỉ nhẹ nhàng che trước mắt nàng.

“Sợ sao?” Chu Thần Ngan mở miệng, mang theo ý cười, hỏi.

Tiểu Tiểu nói không nên lời, chỉ gật đầu.

“Biết sợ hãi, sẽ có lòng trắc ẩn.” Chu Thần Ngan chậm rãi nói xong, “Quý Sur đã chết, đứng ở nơi này, là mình chủ võ lâm Tả Tiểu Tiểu...”

Độ ấm từ lòng bàn tay truyền đến hai mắt, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, lệ liền rơi xuống.

Chu Thần Ngan thu tay. Trước mắt Tiểu Tiểu sáng ngời, khi mở mắt ra, ánh chiều tà của tịch dương chiếu xuống, cùng với lệ quang, lờ lờ tỏa sáng.

Chu Thần Ngan mỉm cười, xoay người rời đi.

Liên Doanh thấy hấn đi tới, bước lên đón, đỡ lấy cánh tay hấn.

Chu Thần Ngan cười, đặt tay lên tay nàng, nói: “Đi thôi.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn hấn, trong ánh mắt chứa muôn vàn cảm xúc, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Hồi lâu, nàng ngẩng đầu, nhìn Tiểu Tiểu, cuối cùng mang theo tươi cười, gật đầu.

Trong lòng Tiểu Tiểu tràn ngập cảm động, nhưng lại không nói được ra lời.

Đội vợ chồng hai người đi xa, Liên Chiêu mới tiến lên, đi tới trước mặt Tiểu Tiểu. Hai mắt hấn ôn nhuận, trong ý cười nhiễm thủy sắc, ôn nhu nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Nước mắt Tiểu Tiểu vừa ngừng, không biết vì sao lại chảy xuống. Nàng ghen ngào nửa ngày, mới nói được một câu: “Trúng gà...”

Liêm Chiêu hơi sững sốt, nhưng rất nhanh, hần cười, gạt đầu.

“Ân. Trúng gà.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Kết thúc

Vừa qua tháng chín, tiết trời dần mát. Tranh đấu trên giang hồ chậm rãi bình ổn lại.

Thời kỳ này, các loại tin tức hỗn loạn, khiến cho người ta phải chép miệng.

Thí dụ như tam tử Ngụy Đình của Anh Hùng Bảo trọng trấn, đoạt lại ngôi vị bảo chủ. Trong dòng họ có người chất vấn hấn hăm hại thù hạ, mưu sát Tam Anh. Ngụy Đình đối với chuyện này không có một lời giải thích, cũng không làm sáng tỏ, để mặc dòng họ nhục mạ. Nhưng dù vậy, Ngụy Đình được Thái Bình thành tương trợ, lại có vô lâm đồng đạo ủng hộ, ngôi vị bảo chủ không thể lay động, thanh âm phản đối cũng dần tan, cuối cùng biến mất không thấy.

Lại thí dụ như sau khi Thích thị mất đi nơi ẩn cư, liền chuyển vào sống trong Thái Bình thành. Thành chủ Thái Bình thành vốn không đáp ứng, nhưng do lời đồn đãi “Thích thị danh binh, thiên kim khó cầu.” này, sau nhiều lần tính toán, cuối cùng cũng vẫn đồng ý. Nữ nhi của đương gia Thích thị là Triệu Nhan từng kết thù oán với một số môn phái trên giang hồ, nhưng dưới uy danh Thái Bình thành, ai cũng không dám vội vàng trả thù.

Lại thí dụ như, sau khi Đông Hải và Nam Hải kết minh, lập tức mở rộng đường biển, đem mấy đảo bị Nhật Bản cướp đi đoạt trở về. Hơn nữa, được triều đình cho phép, hải vận cùng thủy vận đều chiếm được độc quyền, trong lúc nhất thời nổi bật có một không hai, hùng bá trên biển.

Lại thí dụ như, “Phá Phong Lưu” thu nạp “Huyền Linh Đạo”, “Tụ Phong trại” và “Khúc phùng”, một giáo phái mới xuất hiện trên giang hồ. Giáo phái này thế lực to lớn, trước nay chưa từng có. Nhưng làm việc rất thần bí quý dị, thậm chí ngay cả tên giáo cũng không có, nhân sĩ giang hồ gọi chung là “Thánh giáo”.

Còn một chút tin tức khác, cũng không phải tin tức giang hồ.

Đó là Tê Vũ sơn trang lúc trước được nhắc đến trong thảm án giết hại thiếu nữ, sau này án sai được sửa lại, hiện thời, Thẩm gia do đại tiểu thư Thẩm Diên cầm quyền, trọng chính bách công*, uy danh đứng đầu. Mà trên phố còn có lời đồn, nàng và giang hồ đại đạo Ngân kiều có giao tình rất lớn. Ở giữa có đủ loại khúc mắc, không muốn cho người khác biết.

(* Trọng chính bách công: Mạnh tay thay đổi sửa chữa lại các loại nghề thủ công)

Mà tin tức rung động nhất, chính là vào mừng tám tháng mười một này, trưởng tử Liêm Chiêu của Thần Tiễn Liêm gia, cưới mình chủ võ lâm Tả Tiểu Tiểu vào cửa.

Ngày hôm đó trên giang hồ, phàm là người có danh hào đều chạy tới kinh thành Lâm An xem lễ, cục diện oanh động, khiến người xem phải mở mắt.

Tiểu Tiểu báii thiên địa xong, khi ngồi trong tân phòng, bên tai vẫn còn quanh quẩn tiếng người hỗn loạn khắp nơi như cũ,

Nàng cúi đầu, trái lại tự cười.

Lần đầu gặp gỡ, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có được kết cục như vậy. Mà sau, trải qua bao chuyện, nàng càng buông tha cho mộng tưởng này. Nhưng hôm nay, mộng đẹp của nàng vậy mà đã trở thành hiện thực. Hơn nữa, vẫn là dùng trạng thái hoàn mỹ nhất để thực hiện. Chắc, tình huống hiện tại của nàng, có tính là danh lợi song thu, đoàn tụ sum vầy không đây?

Nàng nghĩ đến đây, suýt nữa thì cười ra tiếng.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới một chuyện vô cùng nghiêm túc.

Nhớ tới, lúc trước nàng và Liêm Chiêu bị người ta ám toán, khi đó nàng ăn nói bừa bãi, hần đều tin luôn không hề nghi ngờ, hiển nhiên là đối với việc nam nữ hiết rất ít a... Còn cả cái câu “Đây là chuyện chỉ có thể làm sau khi thành thân” kia...

Tiểu Tiểu nhú mày, trong đầu, không hiểu vì sao, liền hiện lên tình cảnh ngày xưa.

Trước kia, mỗi khi sư phụ về đông cung đồ đem bán lấy tiền, nàng liền ngồi cạnh hỗ trợ, hoặc là mài mực, hoặc là xấp xếp mọi thứ. Nhưng mà, dù nói thế nào sư phụ cũng không chịu cho nàng về giúp.

Tò mò mỗi người đều có, nàng tất nhiên cũng không nghe lời như vậy.

Vì thế, vào một ngày, nàng cảm bức tranh mà nàng cảm thấy vẽ tốt nhất, đặc ý đào dật đưa cho sư phụ xem.

Sư phụ phun trà tại chỗ.

Hồi lâu, người mới phục hồi tinh thần, vịn phần bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu Tiểu Tiểu, nói: Tiểu Tiểu a... Loại tranh này, vẽ sau vẽ cho một mình trượng phu của con xem là được rồi, biết không?

Trên miệng thì nàng đáp ứng, nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Tóm lại, học được cái gì, cũng luôn hữu dụng.

Luôn hữu dụng... Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, dứt khoát kéo khăn voan xuống, đứng dậy đi đến bên bàn, tìm lấy văn phòng tứ bảo*.

(* Văn phòng tứ bảo: Bút, nghiên, giấy, mực)

Nàng trải giấy, đổ nước, mài mực... Sau đó không chút do dự hạ bút, dựa vào ấn tượng trong trí nhớ, vẽ phác thảo ra...

Nàng mang theo ý cười giảo hoạt, cẩn thận họa xong người nam tử, đang định vẽ nốt nữ tử, đột nhiên, cửa phòng bị người đẩy ra. Vài tên hán tử cao lớn thô kệch vọt vào, vẽ mặt vội vàng.

Bi Tử mặc một thân quần áo hồng nhạt vội vàng chạy tới, mang theo xin lỗi, nói: “Minh chủ, bọn họ nói có chuyện gấp, cứng rắn xông tới, thuộc hạ không ngăn được...”

Tiểu Tiểu sợ ngây người, cầm bút, nhìn mấy người kia.

Một người trong đó mở miệng nói: “Minh chủ cứu mạng!”

Tiểu Tiểu ngẩn người, không rõ ý tưởng.

Người nọ tiếp tục nói: “Chúng ta là đệ tử bang Hải Long, vì ngưỡng mộ phong thái minh chủ, đặc biệt đến Lâm An xem lễ. Không ngờ môn hạ đệ tử sơ ý, nổi lên xung đột với Đông Hải Thất Thập Nhị Đảo... Trong lúc đánh nhau, đệ tử vô ý, hủy mất đại lễ mà Đông Hải chuẩn bị cho minh chủ. Hiện thời... Đệ tử Đông Hải tuyên bố, muốn tiêu diệt Long Hải bang chúng ta, nhân mã đã tụ ở trên đường, kính mong minh chủ ra mặt, cứu giúp huynh đệ chúng ta một mạng.”

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ, “Nhưng mà ta...”

Tên còn lại thấy thế, nói: “Minh chủ, nếu không phải cùng đường, chúng ta làm sao dám xông vào sân phòng của ngài. Chính là Đông Hải kia khí thế kiêu ngạo, làm việc tàn nhẫn. Hơn nữa còn kết minh với Nam Hải, lại có triều đình làm chỗ dựa. Trong thiên hạ, chỉ có minh chủ mới có năng lực hóa giải mọi chuyện. Xin ngài nhất định phải cứu chúng ta a!”

Tiểu Tiểu càng thêm bất đắc dĩ, “Máu chốt là ta...”

Mấy người kia thấy nàng do dự, liền quỳ xuống, khẩn cầu nói: “Minh chủ! ! !”

Tiểu Tiểu triệt để bất đắc dĩ.

Lúc này, Liêm Chiêu nghe tin đi tới, nhìn thấy tình trạng như vậy, biểu cảm càng thêm bất đắc dĩ.

Tiểu Tiểu nhìn hán, một mặt vô tội.

“Minh chủ! ! ! Nếu như minh chủ không đáp ứng, chúng ta cũng chỉ còn con đường chết, hiện thời, liền tự sát...” mấy người kia bị phần dị thường, nói như thế.

Tiểu Tiểu quá sợ hãi. Đây...

Liêm Chiêu nghe vậy, nặng nề thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tiểu, nàng đi đi, ta chờ nàng trở về...”

Hán vừa thốt lên câu kia xong, mấy tên đại hán liền tiến lên, nâng Tiểu Tiểu đi, bước ra ngoài.

“Đợi chút, ta...” Trong tay Tiểu Tiểu còn cầm cây bút, vẽ mặt hoảng sợ. Nàng nhìn thoáng qua bức họa trên bàn, vội vàng nói với Liêm Chiêu, “Đồ này nhất định phải cất cẩn thận, không được cho người khác nhìn thấy a!”

Liêm Chiêu tuy không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, đồng ý nhận lời.

Mấy tên đại hán kia trước khi rời đi, liếc mắt lườm bức họa kia vài lần, giống như hiểu ra cái gì.

.....

Vài ngày sau, giang hồ đồn đãi, mình chủ võ lâm Tả Tiểu Tiểu vẫn thao vũ lược, là kỳ tài đương thời, trong ngày thành thân đã sáng tạo ra một bộ tuyệt thế võ công, cũng đã vẽ nó ra thành một tập bí tịch gồm tranh ảnh tư liệu. Bí tịch kia hiện thời đang được giấu trong Thần Tiễn Liêm gia, theo truyền thuyết, nếu có thể luyện thành môn võ công trên bản bí tịch kia, liền có thể xưng bá giang hồ, nhất thống thiên hạ.

Sau khi lời đồn đãi xuất hiện không lâu, đương gia Liêm gia là Liêm Chiêu đã có lời, nếu có ai dám can đảm mơ ước bản bí tịch này, đến một người giết một người, đến hai người giết hai người.

Vì thế, bí tịch trong truyền thuyết lại càng thêm chân thật, nhân sĩ giang hồ hưng trí càng thêm cao ngất.

Tiểu Tiểu thật vô tội, Tiểu Tiểu thật bất đắc dĩ.

Tóm lại, truyền thuyết trên giang hồ không thể tin a...

Nhưng mà, truyền thuyết mới vẫn như trước không ngừng xuất hiện, truyền thuyết cũ cũng dần phai nhạt, cuối cùng trôi đi trong lời đàm tiếu nơi phố phường...

.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Đương đương đương ~~~ Phía dưới là thời gian ngoài lề!!

~~~~~ Hậu truyện, thực bất quái ~~~~~

Mọi người nhất định muốn biết sau này mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào sao?

Hiện tại liền để Hồ Ly ta phát huy tinh thần bất quái vô địch, cùng với đó là thể hiện bản sự của mình, vì mọi người kể chuyện. Quẫn quẫn!!

1, Liêm gia —— “Liêm Chiêu... Mới vừa rồi ta nghe Diệp đại nhân nói, sau này hoàng thượng nhất định sẽ làm suy yếu thế lực ‘Cửu Hoàng... Huynh...”

—— “Ân... Lần này sau khi tiến cung diện thánh, ta cũng có hiểu được chút ít. Sau này, số lần xuất chinh của Liêm gia, sợ là càng ngày càng nhiều.”

Như vậy, kết quả kết cục của Liêm gia sẽ như thế nào đây?

~ Lấy tư liệu trong giới giải trí bất quái xuống đặc biệt cung cấp ~

~ 99% mọi người không biết lịch sử thật sự của Trung Quốc ~

Địa chỉ tra cứu: <http://www.tianya.cn/publicforum/content/funinfo/1/1333196.shtml>

Triều Tống bị mọi người lên án là “Quân sự yếu đuối”, nhưng chiến tranh với bên ngoài tỷ lệ thắng lại vượt quá 70%; mà thời điểm được coi là quân sự cường thịnh nhất chính là triều Đường, đối với chiến tranh với bên ngoài lại là thắng ít thua nhiều.

Đánh giá: Hóa ra lịch sử chúng ta học trước kia đều là gạt người.

PS: Bởi vì, triều Đường ra chính sách dân tộc sai lầm, ngựa sinh ra đều rơi vào tay Man tộc, khiến cho triều Tống từ đầu tới cuối chỉ có thể dùng huyết nhục của bộ binh để ngăn cản thiết kỵ Man tộc đánh sâu vào, cho nên thắng lợi của triều Tống đều là một trận thành danh, chứ không phải là tiêu diệt từng trận nhỏ. Nếu trong thời kỳ đó, tỷ lệ triều Tống chiến thắng trong chiến tranh thấp hơn 60%, vậy liền cơ bản là mất nước.

~~~ Bởi vậy, Liêm Chiêu sẽ thực hiện được lời hứa, “Ta sẽ vì nàng chiến thắng quay về.” ~~~

2, Đông Hải —— “Toàn phái Đông Hải xúc phạm quốc pháp, môn hạ đệ tử đều là người mang tội. Lúc trước thảo dân đã hạ lệnh cho môn hạ đệ tử quy thuận triều đình, nguyện ý lập công chuộc tội. Mong hoàng thượng minh giám.”

~~~ Như vậy Đông Hải sẽ thế nào đây? ~~~

Mời xem... Theo lời đại thẩm đưa đồ...

Vào thời Tống, mậu dịch nơi hải ngoại của Trung Quốc phát triển cực kỳ phồn vinh. Vì để tăng mạnh và khuếch đại việc quản lý mậu dịch trên biển, triều Tống không chỉ chú trọng về quan lại tiền triều chuyên quản chợ thuyền, còn cho phép mở khu chợ thuyền riêng, đem cơ cấu này thiết lập không chỉ ở riêng Quảng Châu mà còn khuếch đại tới Hàng Châu, Minh Châu, Tuyền Châu và Mật Châu, ở Tú Châu, Ôn Châu và Giang Âm cũng thiết lập chợ nổi. Mậu dịch hải ngoại phồn vinh cũng cung cấp cho triều Tống một khoản tài chính to lớn, theo lịch sử ghi lại, năm đầu Nam Tống thu từ chợ nổi Tuyền Châu nhiều nhất là trên 200 triệu lượng bạc, ước chiếm 5% tổng thu tài chính hàng năm của Nam Tống. Bởi vậy, có thể thấy được, trình độ phồn vinh của mậu dịch hải ngoại.

Tại đoạn thời kỳ này, mậu dịch hải ngoại Trung Quốc xuất khẩu chủ yếu là những thương phẩm sau: Tơ lụa, gốm sứ, giấy, cùng các sản phẩm thủ công

ngiệp khác. Mà thương phẩm Trung Quốc nhập khẩu chủ yếu là: Hương liệu loại xa xỉ.

~~~~~ Nga nha, cho nên, hoàng đế bồi dưỡng Đông Hải cũng rất có căn cứ a ~~~~~

3, Bách công đứng đầu —— Tê Vũ son trang lúc trước được nhắc đến trong thảm án giết hại thiếu nữ, sau này án sai được sửa lại, hiện thời, Thảm gia do đại tiểu thư Thâm Diên cầm quyền, trọng chính bách công, uy danh đứng đầu.

~~~~~ Bách công đứng đầu, sau khi sửa lại án sai, sẽ thế nào đây ~~~~~

Mời vào xem địa chỉ phía trên.

Thời kỳ Nam Tống, tiền lương thuê công nhân còn cao hơn tiền lương trả cho tri phủ. Tri phủ triều Tống bình thường thuộc tam phẩm hoặc tứ phẩm, lương một năm được hơn 400 xâu tiền, ít nhất tương đương với 15 vạn nhân dân tệ hiện nay.

Thời kỳ Nam Tống, guồng quay sợi tiên tiến nhất của Trung Quốc có hơn 1800 linh kiện, trong đó có kỹ thuật là hiện đại hóa guồng quay đến giờ cũng vô pháp đạt tới.

~~~~~ So, cuộc sống của Thâm tiểu thư rất dễ chịu ~~~~~

4, Cuối cùng cuối cùng! !

Tại sao hoàng đế không hề đáp ứng đại đạo của thiên sư đây?! Chẳng lẽ Nam Tống thật sự cái gì cũng tồi tệ sao?!

Cũng vậy, xin mời vào xem địa chỉ phía trên! 99% mọi người không biết lịch sử thật sự của Trung Quốc! ! !

Nam Tống sở dĩ luôn luôn an phận, đều không phải vì người thống trị không muốn thu hồi cỏ thỏ, mà là vì thanh âm phản đối của người dân quá lớn. Càng khiến cho người ta không hiểu được là, dân chúng sở dĩ phản đối chỉ là vì lo lắng sau khi thu hồi cỏ thỏ, triều đình nhà Tống nhất định sẽ gia tăng thuế thu nhập ở Giang Nam để khôi phục khu vực đã bị tộc Nữ Chân phá hủy nghiêm trọng.

Thời kỳ giữa và hậu Nam Tống, dân cư Trung Quốc chiếm 15% dân số thế giới, tổng sản lượng kinh tế lại chiếm 75% toàn cầu; ngày nay dân cư Trung Quốc chiếm 21% dân số toàn cầu, tổng sản lượng kinh tế lại chỉ chiếm gần 4% sản lượng toàn cầu.

Bổ sung 1: Thời kỳ diệt vong của Nam Tống, Nhật Bản “Ăn chay toàn quốc” khóc thương cho sự diệt vong của Đại Tống.

Bổ sung 2: Nam Tống năm Khai Hi thứ hai (1206) tài chính trung ương đạt tới 8000 triệu lượng bạc, lúc đó dân cư cả nước ước chừng 7000 vạn. Từ triều Thanh đến năm 1900, biến thành 8000 vạn lượng bạc, dân cư đã lên tới 4 triệu. Mà thời Nam Tống, một xâu tiền có giá trị gấp hai lần một lượng bạc cuối triều Thanh. Quan trọng hơn là thuế suất triều Tống thấp hơn triều Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phiên ngoại 3: Nhất niệm xả thân

Trung Nguyên tháng bảy, bầu trời trong vắt không một gợn mây. Đầu thu, trong gió mang theo một hơi mát, mon trốn lên mảnh đất đầy những vết thương này. Cỏ nhỏ nằm sát mặt đất theo gió khẽ rung, mặc cho đã trải qua biết bao trận đấu khốc liệt. Không biết từ nơi nào vang lên một khúc sáo, quần quanh trong gió, du dương uyển chuyển, tựa như tiếng trời.

Nơi chân trời, bụi mờ bay lên. Tiếng vỗ ngựa, cần nắt tiếng sáo, cỏ nhỏ kinh sợ chấn động.

Đó là một con khoái mã, một ngày chạy tám trăm dặm, nhanh như lưu tinh* (sao băng), bỗng nhiên chạy qua, chỉ còn lại bụi trần.

Phía trước không xa, là doanh trướng quân Tống.

Khoái mã kia đi vào trong doanh, khoảnh khắc kia giống như đá rơi vào nước, khơi dậy hàng ngàn bọt sóng. Nhưng mà, doanh trướng chủ soái kia lại vẫn thủy chung yên tĩnh, nhưng loại yên tĩnh này lại cứ như sự yên tĩnh trong tâm con lốc, lộ ra nguy hiểm.

“Nếu mặt tướng nhớ không lầm, đây là đạo kim bài thứ mười hai rồi?”

Trong trướng, đột nhiên có người mở miệng, nói.

Người đang yên tĩnh ngồi trong trướng kia hơi kinh hãi, trên khuôn mặt phong sương hiện lên một tia hiểu rõ, hần ngừng đầu, nói: “Hàn tham tướng, bốn

soái đã hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào trướng.”

Từ trong góc tối của trướng, có một người chậm rãi đi ra. Đó là nam tử tuấn lãng ước chừng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, tại quân doanh này, không mặc chiến giáp, mà lại là văn bào. Trên xiêm y màu đen kia, mây trắng thêu lên, lộ ra một tia lạnh lùng, hòa với sát khí nhát nhẽo nơi đáy mắt hắn.

“Mặt trướng không hề xông vào, trước khi kim bài đưa tới, mặt trướng đã ở trong trướng của nguyên soái.” Hắn mở miệng, thanh âm nói chuyện cũng không có chút sợ hãi.

Nguyên soái trong trướng nhìn hắn một cái, nói: “Hàn tham trướng, ngươi nằm vùng lâu như vậy, tại sao không tập kích bốn soái?”

Nam tử mặc văn bào kia thân nhiên cười, lại không trả lời.

Nguyên soái cười cười, suy nghĩ một lát, nói: “Hiện tại ngươi tiến đến, là vì ‘Thần mâu Lịch Tuyền’ đi?”

“Nguyên soái quả nhiên là người sáng khoái...” Nam tử kia nói, “Dù sao khi ngươi quay về Lâm An thì đầu cũng rớt, thần mâu ở lại bên người ngươi cũng không có tác dụng...”

Hắn còn chưa nói xong, nguyên soái liền cắt ngang lời hắn, nói: “Vậy nếu bốn soái nhất định phải chết, sao Hàn tham trướng không nói mục đích của Xung Hòa đạo nhân cho bốn soái biết, cũng là hóa giải nghi hoặc trong lòng bốn soái.”

Nghe đến câu này, nam tử kia khẽ chau mày, trầm mặc không nói.

“Mấy năm này, mặc dù ngươi đi theo bốn soái chinh chiến, nhưng mấy lần đều tự ý rời khỏi quân doanh. Trên giang hồ có chút nhân ngôn toái ngữ (lời đồn), bốn soái cũng không phải hoàn toàn không hay biết. Chỉ là, bốn soái chưa từng bao giờ hỏi đến chuyện của ngươi, cũng không trị tội ngươi, ngươi có biết là vì sao không?”

“Ta nhận sự tiến cử của thiên sư, nguyên soái đã sớm biết ta có dị tâm, cho nên không muốn đã thảo kinh xà. Liền giữ ta lại bên người để tiện giám thị, kịp thời ứng biến.” Nam tử kia không cần nghĩ ngợi, đáp, “Hon nữa, ta là lương trướng (trướng giỏi), nguyên soái cũng có tâm trọng người tài.”

Nguyên soái nghe vậy, lúc này nở nụ cười, “Trả lời hay. Không thẹn với cái tên ‘Quý Sư’.”

Nam tử kia lắc đầu, “Chỉ là, nguyên soái không có khả năng làm quân chủ, cũng lại không nhận biết được nhân tâm. Đạo giữa ngươi là ta vốn đã bất đồng.”

Nguyên soái đứng lên, khoanh tay lại, đi vài bước tới gần nam tử kia, “Hàn huynh đệ, ngươi theo ta chinh chiến mấy năm, mấy năm ở chung này, chẳng lẽ không tính là bằng hữu?”

Nam tử kia không đáp lời, chỉ trầm mặc.

Nguyên soái cười nói: “Hôm nay đại thể của ta đã mất, nếu ngươi muốn đoạt ‘Lịch Tuyền’, quá dễ dàng. Mà ngươi lại chậm chạp không chịu động thủ, chẳng lẽ không phải là vì hai chữ ‘bằng hữu’ này sao?”

Nam tử kia ngược mắt nhìn hắn, hồi lâu, mới mở miệng nói: “Ngươi đã biết đại thể của bản thân đã mất, chỉ còn đường chết... Tại sao không phản?”

Thần sắc nguyên soái bình tĩnh thân nhiên. Hắn quay đầu, nhìn mười hai đạo kim bài trong tay, cái nào cũng chỉ có một mệnh lệnh: Khai hoàn hồi triều.

Thấy nguyên soái không đáp, nam tử kia lại lạnh lùng nói: “Chỉ cần ngươi theo ta rời đi, cùng thiên sư mưu tính đại đạo, liền có thể tránh khỏi cái chết, cái này có gì khó để do dự?!”

Nguyên soái ngẩng đầu, thanh mắt cười, nói: “Vậy không phải ta đã ứng với lo lắng của thánh thượng, phản trướng mưu nghịch hay sao?”

“Ngu trung!” Nam tử kia chau mày lại, giận giữ nói, “Ngươi vì hôn quân kia nam chinh bắc chiến, kết quả lại như thế nào? Hắn vì cùng cố chính quyền, người nào cũng có thể giết được! Đến lúc này rồi, ngươi còn muốn ‘Trung tâm đền nợ nước’ nữa sao!”

Nguyên soái nói: “Vừa rồi ngươi cũng đã nói, ta không có khả năng làm quân chủ, lại không nhận biết được nhân tâm, thật ra, ta càng không biết mưu tính chính quyền. Thánh thượng lo lắng cũng không phải không có căn cứ. Ta nam chinh bắc chiến, đều không phải là vì giúp thánh thượng cùng cố chính quyền, mà là để thu hồi non sông, khôi phục quốc uy, bảo hộ dân chúng... Ta đình thiên lập địa, không thẹn với lương tâm. Nay đã đủ rồi.”

Nam tử kia nhìn hắn, đột nhiên bật cười.

“Nông cạn.” Hắn nói xong câu này, biến sắc, nói, “Sát phạt không dừng, ngươi nói đó là khôi phục quốc uy, bảo hộ dân chúng. Vậy những vong hồn ngã xuống dưới đao của ngươi, chẳng lẽ không phải là người đang cố gắng giữ gìn quốc uy, che chở dân chúng? Nếu như ngươi sinh ra làm người Kim, hôm nay ngươi sẽ nói ra những lời này sao?... Nguyên soái, thế cục thiên hạ, đều có xu hướng quy về làm một. Nếu có một ngày, trên đời này không còn phân chia Kim Tống, vậy thì mười mấy năm chinh chiến kia của ngươi, lại tính là gì? Dưới ngòi bút của sử quan, ngươi há có thể được coi là anh hùng?!”

Thần sắc nguyên soái có chút ưu sầu, lại nói: “Thế cục thiên hạ, đều có xu hướng quy về làm một... Ta đã từng nghe nói ‘Cửu Hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất’, chẳng lẽ Xung Hòa đạo nhân kia muốn tìm Cửu Hoàng thần khí, là vì muốn nhất thống thiên hạ?”

Nam tử kia bình ổn tâm tình, trả lời: “Không sai. Nếu như trên đời này không phân chia quốc gia nữa, liền sẽ không còn chiến loạn. Có thể này mới có thể để cho thế nhân vĩnh viễn thái bình. Đây mới là đại đạo.”

Nguyên soái trầm mặc một lát, nói: “Không sai... Nếu như không phân Kim Tống, quốc thù sẽ không còn là quốc thù, hơn mười năm chinh chiến này của ta cũng trở thành vô nghĩa. Chỉ là, trước kia thống nhất, lại cần hy sinh biết bao người nữa đây?” Khi hắn nói chuyện, nhìn thẳng vào nam tử kia, ánh mắt trầm tĩnh như Phật, “Hàn huynh đệ, chỉ nói đến việc người vì muốn có được ‘Cửu Hoàng thần khí’, ở trên giang hồ đã giết hại vô số, những người đã chết này, có biết được cái gọi là ‘Đại đạo’ của người hay không?”

Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, “‘Đại đạo’ thành, chính là sự nghiệp to lớn, kinh hải thế tục, công cái thiên thu. Cũng là xu thế tất yếu, những hy sinh kia, ngày sau, bên trong lịch sử, cũng chỉ là bụi trần.”

“Cũng chỉ là bụi trần...” Nguyên soái nói, “Hay cho một cái ‘Đại đạo’. Chẳng lẽ người đã quên, bên trong thiên địa, còn cần một chữ ‘Nhân’?”

(Nhân trong ngoặc này là nhân từ, nhân nghĩa, không phải chữ nhân mang nghĩa là người)

Nam tử kia trả lời: “‘Nhân’? Mãi mãi hòa bình, chính là nhân từ! Nguyên soái cũng không biết đến cái đạo lý thiên địa bất nhân, thánh nhân bất nhân, nhân từ bất nhân hay sao?”

“Nhưng người và ta không phải thiên địa, không phải thánh nhân, mà là người!” Nguyên soái cường chế thanh âm, nói. Giọng nói kia tràn ngập bi phẫn, phảng phất như sắp từ trong lồng ngực bạo phát ra vậy.

Nam tử kia cũng không chùn bước, nói: “Đối với người mà nói, bảo hộ người Tống, giết chết người Kim, chính là ‘Nhân’?”

Nguyên soái thoáng bình tĩnh lại, nói: “Ta không phải người tu đạo, chỉ là một kẻ phạm phu tục tử, ta không nhìn được xa như vậy, lại càng không hiểu được cái gì là ‘Đại đạo’. Ta chỉ là một người bình thường, một người còn lòng trắc ẩn, còn có tâm huyết. Hiện thời, người Kim đoạt mất non sông ta, giết hại huynh đệ ta, nhục nhã tử muội ta, ra trận giết địch, với ta, chính là ‘Nhân’! Nếu như hôm nay ta vì ‘Đại đạo’ trong miệng người, mà quên đi quốc thù gia hận, bỏ đi chí nguyện mãi mãi trung tâm đền nợ nước, thì ta ngay cả một nam nhân cũng không phải! Huống hồ, thiên địa vì đại, vạn vật vì tiểu, ta chỉ là một phạm nhân, há có thể điều mây khiến gió, xoay chuyển đại thế. ‘Đại đạo’ của Xung hòa Từ có khả năng thành công hay không, trong lòng người không phải cũng rất rõ ràng sao?!”

Nam tử kia bị những lời này làm cho á khẩu, không trả lời được, hắn ngậm ngút đứng ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn nguyên soái.

Nguyên soái cũng nhìn hắn, trong thần sắc có phần nộ cũng có bi thống, khiến toàn thân hắn run rẩy.

“Vậy tại sao người lại triệt binh...” Không biết trầm mặc mất bao lâu, nam tử kia mở miệng, nói.

Nguyên soái sững sờ.

Trên mặt nam tử kia hiện lên vẻ đau đớn kịch liệt, tiếp tục nói: “Người triệt binh, dân chúng nơi này liền không thể trốn được sự giết hại của quân Kim, ‘Nhân’ của người, ở nơi nào?”

Nguyên soái nghe vậy, lão đảo lui lại mấy bước, ngã ngồi lên ghế.

Nam tử kia tiến lên vài bước, còn muốn nói thêm gì đó, đã thấy hốc mắt nguyên soái đỏ lên, lệ dâng trong mắt, nhưng lại chậm chạp không rơi.

Nam tử kia nhìn lại lời muốn nói, xoay người, chuẩn bị rời đi.

“‘Thần mâu Lịch Tuyền’ ta đã phó thác cho người kia, hiện tại đã đến Chu Tiên trấn. Nếu người muốn, liền đi lấy đi...” Nguyên soái đột nhiên mở miệng, trong lời nói, có chút vô lực.

Nam tử kia cũng không trả lời, càng không quay đầu lại, thả người, nhảy ra khỏi doanh trường.

Nguyên soái dựa lưng vào trên ghế, thở dài một tiếng, cười khổ nói: “‘Đại đạo’... Ta sợ là không đợi được tới một ngày như vậy...”

.....

.....

Ra khỏi doanh trại hơn mười dặm, có mấy kỵ nhân mã, đang di chuyển.

Đi đầu, là một nam tử khoảng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, mặc dù mặt mày ôn thiện, nhưng một thân nhung trang lại lộ ra uy phong凛凛. Hắn giục ngựa, đi lên phía trước, trong tay cầm một cây trường thương bằng thép tinh luyện, dưới ánh mặt trời lóe lên sắc cầu vồng.

Lúc này, tiếng vó ngựa, nhanh chóng lại gần.

Nam tử đi đầu kia nghe được thanh âm này, ghim ngựa xoay người. Đã thấy cách đó không xa, bụi đường bay lên, trong朦胧 lung kia, mơ hồ có một thân ảnh xuất hiện. Trong lúc lơ mơ đó, bộ dạng kia dần hiện rõ, đó là một người mặc trang phục màu đen, sắc mặt tái nhợt.

Đội đến khi kỵ nhân mã kia đến gần, có người nhận ra, quay đầu nói với người đi đầu: “Giáo úy, là Hàn tham tướng.”

Người tới, đúng là người lúc trước ở trong trường của nguyên soái. Hắn ghìim ngựa, cũng không chào hỏi, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Giao ‘Lịch Tuyền’ cho ta.”

Giáo úy kia nghe vậy, liếc mắt nhìn trường thương trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên. Hắn nắm chặt trường thương, nói: “Hàn tham tướng, ‘Lịch Tuyền’ là do nguyên soái phó thác cho ta, nhất định không thể giao cho người.”

Về mặt nam tử kia lạnh lẽo như băng. Hắn lấy đoản kiếm tùy thân ra, kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, kéo theo một thanh âm vang vọng, mãi không tiêu tan.

“Nguyên soái đã giao lại ‘Lịch Tuyền’ cho ta. Diệp Chương, nếu như ngươi vẫn cố cản trở, đừng trách ta không niệm tình chiến hữu.”

Giáo úy không chút ngần ngại, hắn lạnh lùng nói: “Hàn Khanh, ngươi vì ‘Cửu Hoàng thần khí’, ấn núp bên người nguyên soái bao năm như vậy. Càng thiếu đi tư cách đứng trong quân doanh, gây loạn giang hồ, lạm sát người vô tội. Nguyên soái làm sao có thể đem ‘Lịch Tuyền’ phó thác lại cho ngươi?! Hôm nay, cho dù phải liều cả tính mạng này, ta cũng quyết không để ‘Lịch Tuyền’ rơi vào trong tay ngươi!”

Nam tử kia thấy không cần nhiều lời nữa, trên lưng ngựa, thả người nhảy lên, một kiếm đâm thẳng vào cổ họng giáo úy.

Giáo úy cũng nghiêm túc, đưa ngang trường thương chặn lại kiếm phong. Nhưng một kiếm này, kinh lực mạnh mẽ, ép hắn ngã khỏi ngựa.

Giáo úy xoay người một cái, đứng lên, không chút do dự dùng một chiêu “Hồi mã thương”.

Nhưng chiêu thức đó, lại bị nam tử kia thoái mái ngăn lại. Tiếp một chiêu này, nam tử kia cũng không thối lui, trực tiếp sử dụng kiếm ngăn lại trường thương, đột kích tiến lên.

Trong lúc đó, binh khí va chạm, tiếng ma sát bén nhọn vang lên rền rĩ, khiến người ta kinh sợ.

Giáo úy thấy chiêu này của hắn, cuồng quát lui bước. Nhưng kiếm phong tiến gần, trong lúc hắn cuồng quít, theo trực giác muốn vút trường thương đi. Nhưng ý niệm phải bảo hộ trường thương mạnh mẽ, hắn đành cắn răng một cái, thu mạnh thương lại, vận lực lên khuỷu tay.

Thương vừa thu lại, đầu thương đã đụng phải kiếm phong, nhưng do không chịu nổi lực đạo kia, bung ra khỏi thương.

Nam tử kia thấy thế, hơi kinh hãi. Nhưng thấy khuỷu tay của giáo úy buông xuống, hắn liền thu kiếm lại, tay trái đánh ra một chưởng.

Ngay trong giây phút điện quang hỏa thạch đó, không hiểu vì sao, trong lòng hắn lại chần động. Trong lúc do dự, chưởng lực kia thu lại mấy phần lực, đội đến khi đánh trúng giáo úy kia, đã sớm mất đi sát lực.

Giáo úy bị đánh ngã xuống đất, đau đến mức không thể đứng dậy.

Trận tranh đấu này, bắt đầu cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh. Những binh lính đi theo quanh đó, lúc này mới kịp phản ứng lại, ào ào xuống ngựa, rút binh khí ra, che ở phía trước giáo úy.

Nam tử kia đứng lại, theo bản năng nhìn tay trái bản thân, tiện đà ngước mắt, nhìn thần sắc khẩn trương của những binh lính này.

“Ngăn ta sẽ chết, thức thời liền rút ngay!” Hắn thu tâm lại, lạnh lùng nói.

Trong tay giáo úy, vẫn gắt gao nắm lấy trường thương không đầu kia như cũ. Hắn bị phản nói: “Ta quyết không đem ‘Lịch Tuyền’ giao lại cho ngươi! ‘Lịch Tuyền’ là tín vật của nguyên soái, thấy ‘Lịch Tuyền’ như thấy nguyên soái... Ngày khác, ‘Lịch Tuyền’ này sẽ là bằng chứng cho việc huynh đệ chúng ta bảo vệ quốc gia... Kẻ tiểu nhân bất nhân bất nghĩa như ngươi, căn bản không tư cách có được ‘Lịch Tuyền’!” Trong lúc nói chuyện, nước mắt đã dâng đầy trong đôi mắt giáo úy. Đau đớn trên nét mặt kia, cũng không đến từ thương tích do trúng chưởng, mà là từ những bi thương rất sâu, rất sâu, bên trong lòng hắn.

Nam tử kia nở nụ cười, “Bất nhân bất nghĩa? Bất nhân bất nghĩa?... Ha ha, bất nhân bất nghĩa, là cái vị nguyên soái bị kim bài của hôn quân kia triệu hồi, chuẩn bị khai hoàn trở về kia cơ!”

Giáo úy dựng trường thương lên, cố gắng chống đỡ thân thể, đứng lên từ trên đất, hắn mở miệng, thanh âm khê run, “Không khai hoàn, tất cả tướng sĩ nơi này đều trở thành phản tặc... Nếu đã là phản tặc, sao có thể nói đến chuyện thu phục non sông. Nếu đã là phản tặc, sao có thể nói đến chuyện bảo vệ quốc gia? ‘Phản tặc’, lại làm sao có thể bước lên chiến trường? !... Kẻ được gọi là ‘Quý Sư’ như ngươi, hãy nói cho ta biết, giờ này khắc này, nên làm như thế nào hả? Nguyên soái nên làm như thế nào hả?”

Nam tử kia hơi giật mình. Trước mắt đột nhiên hiện ra hình ảnh nguyên soái đỏ hốc mắt. Không phải bất nhân, không phải ngu trung... Chỉ là, cho dù đau thấu tâm can, không hề đành lòng, muôn vạn không muốn. Đó cũng là cái duy nhất hắn có thể lựa chọn.

Giáo úy kia nhìn trường thương trong tay, nghẹn ngào, “Nguyên soái hồi triều, dừ nhiều lành ít. Nhưng có ‘Lịch Tuyền’ này, tinh thần nguyên soái sẽ mãi bất diệt. Rồi cũng sẽ có một ngày, ta dùng khả năng của mình giúp nguyên soái sửa lại án sai... Không có hạ nhục trung lương Đại Tổng...”

Trong lúc hắn nói chuyện, vài tên binh lính đi theo cũng cúi thấp đầu, khóc nức nở.

Nam tử kia không nói thêm một câu nào nữa. Hắn lẳng lặng đứng, nghe tiếng khóc cực lực đè nén kia. Lúc này mới hiểu được, cái gì gọi là xé ruột xé gan.

Gió bắc thê lương thổi qua, thổi lên bụi đất, mang tiếng khóc thê lương tuyệt vọng kia, từ từ đi xa.

Đột nhiên, thanh âm khác thường từ dưới đất truyền đến.

Nam tử kia nghe tiếng cúi đầu, chỉ thấy bên trong đầu thương vừa bị dỡ xuống kia, có giấu một tờ giấy, gió đập vào một góc tờ giấy, tiếng lay động vang lên.

Hắn thoáng suy nghĩ, cúi người cầm lấy đầu thương. Hắn nhấc tờ giấy kia ra, mở rộng. Chỉ là liếc mắt một cái, thần sắc của hắn liền hóa thành kinh ngạc.

Trên mảnh giấy kia, giấy trắng mực đen, viết bốn chữ “Cửu Hoàng thần khí”. Bên dưới, là tên chín kiện binh khí và chỗ thất lạc nó. Nhưng có vài món binh khí, lại hoàn toàn khác với hiểu biết của hắn, có vài món, đã sớm tuyệt tích thế gian.

Hắn kinh ngạc vô cùng, vội vàng nhìn xuống dưới. Phía dưới, chữ nhỏ mạnh mẽ, viết như thế: Mừng năm tháng năm, buổi trưa lau thương, trong đầu thương đột nhiên phát hiện ra vật này, liệt kê “Cửu hoàng”. Nhưng trong chín kiện này, sớm đã có vài kiện tuyệt tích thiên hạ, không thể tìm thấy. Nói đến xu thế hiện nay, có được Cửu Hoàng, nhất thống thiên hạ, cái lời nói này đúng là vô căn cứ. Từ xưa đến nay, người có được nhân tâm, mới có thể có được thiên hạ. Thế nhân vì chuyện đoạt ‘Cửu Hoàng’ mà giết hại lẫn nhau, không phải chính là bất nhân, người bất nhân sao có thể có được nhân tâm? Lại sao có thể có được thiên hạ? Cửu hoàng hiện thế, thiên hạ thống nhất. Đúng là lời đồn nơi phố phường, không thể tin tưởng. Hi vọng người sau này hiểu được, kết bút.

Trong chớp mắt đó, hắn ngộ đạo, và cũng chính trong khoảng khắc đó, hắn hiểu ra được nhiều thứ. Trên đời này, căn bản không có “Cửu Hoàng thần khí”, thử hắn tìm, cũng chỉ là ảo ảnh hư vô. Chín kiện binh khí làm sao có thể có được thiên hạ? Hắn chinh chiến nhiều năm như vậy, mà lại nhìn không thấu đạo lý này. Cái hắn gọi là “Đại đạo”, “Nhân từ” rốt cục ở chỗ nào?

Hắn không khỏi lo sợ không yên, ngược mắt nhìn chung quanh, lại giống như mất đi phương hướng, tìm không thấy con đường để bước đi. Hắn ném đầu thương, lui lại mấy bước, cuối cùng xoay người, chạy thoát khỏi đó.

.....

Giữ quân lại năm ngày, quân đội Nhạc gia khai hoàn hồi triều.

Một ngày kia, dân chúng ngăn lại, khóc rống, thanh âm bi thương rung động một vùng trời. Gió bắc lạnh lẽo nức nở, nỗi đau xé ruột.

Ít ngày sau, quân Kim đưa quân quay về, đoạt lại Trung Nguyên.

.....

Mấy ngày sau, hắn đứng trên chiến trường không người quét dọn, im lặng không nói.

Thi thể, hắn đã nhìn quen lắm rồi. Chỉ là, thi thể nơi này, còn có rất nhiều dân chúng không kịp chạy trốn. Đó là những tính mạng oan uổng vô tội, cho dù bên trong lịch sử, hy sinh như vậy cũng đã nhìn quen lắm. Nhưng vào lúc này, hắn lại cảm thấy cô tịch, bi thương.

Nhân.

Năm ngày giữ quân, là cái “Nhân” duy nhất mà nam tử đỉnh thiên lập địa kia có thể làm được. Mà hắn, lòng mang “Đại đạo”, “Nhân từ”, lại có thể làm được cái gì? “Cửu Hoàng” cũng chỉ là trò cười, tất cả những gì hắn làm, những người hắn giết, tất cả những hy sinh từ trước tới nay, lại tính là gì đây?

Hắn bước đi không một mục đích trên chiến trường tĩnh mịch, mê mang, hiện lên trên mắt, khiến vẻ mặt hắn dần chết lặng.

Không biết đi được bao lâu, đột nhiên dưới chân vướng phải một cái thi thể, hắn thoáng lao đảo, đợi đến khi đứng vững được, lại tự giễu nở nụ cười. Tiếng cười kia, ở trên chiến trường, lại cô tịch đến thế.

Hắn gập người xuống, cười đến mức ho lên, đợi khi bình ổn lại, ý cười của hắn hóa thành đau đớn thấu xương, không thể nào kiềm chế.

Hắn chậm rãi ngược mắt, đang định đứng thẳng thân mình. Trong khoảnh khắc đó, hắn nhìn thấy một đứa nhỏ.

Đó cũng chỉ là một tiểu oa nhi khoảng chừng hai ba tuổi, nhìn quần áo, có vẻ là nữ hài. Nàng cứ như vậy, im lặng ngồi bên trong đám thi thể, nhìn hắn. Trên người, trên mặt nàng, dính đầy máu khô, ở trên mảnh đất này càng thêm thê thảm. Nàng cứ ngồi như vậy, nhìn hắn.

Nhìn ánh mắt nàng, hắn không khỏi thất thần.

Đó là ánh mắt vô cùng thẳng thắn, không hề sợ hãi. Dưới lớp máu tươi và nước bùn, cái loại trong suốt này, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Nàng còn chưa tới tuổi có thể lý giải được tất cả mọi thứ. Ở trong mắt nàng, quốc thù sát phạt, quyền thần tranh đấu, đế vương tàn khốc, đều không có ý nghĩa gì. Nàng thậm chí, còn không hiểu từ vong.

Ở trong chiến tranh, có biết bao nhiêu đứa nhỏ như vậy đã mất đi tính mạng. “Đại đạo” đối với bọn chúng mà nói, có là cái gì...

Hắn và đứa nhỏ kia nhìn nhau thật lâu, rốt cục, hắn chậm rãi quỳ thấp người xuống, do dự nâng tay, xoa lên đầu đứa nhỏ.

Một khắc kia, trong mắt đứa nhỏ đột nhiên ứa lệ. Từng giọt từng giọt nước mắt to tròn trong suốt rót xuống từ trên gò má, thấm vào trong mảnh đất tràn ngập đau thương này. Mà sau, tiếng nỉ non yên lặng kia, đột nhiên biến thành tiếng gào khóc không còn dè dặt.

Thanh âm kia, phảng phất như chiếc búa đánh tan thuở hồng hoang, giống như một đạo thiên lôi xé tan mây mù. Chiến trường tĩnh mịch này, phảng phất giống như bị tiếng khóc này bùng tỉnh, trong cái chớp mắt đó, truy đuổi, giết chóc, đau đớn, thù hận, tuyệt vọng... Tất cả mọi thứ đều như sống lại, chiếu vào trong mắt hắn, khắc vào lòng hắn.

Hắn ôm đứa nhỏ kia vào lòng, cũng không dám dùng một chút lực nào.

Đó là Tiểu Tiểu, yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi sinh mệnh. Nhưng mà, hắn lại tình tường cảm giác được, hô hấp ấm áp và tiếng tim đập kiên định của đứa nhỏ này.

Hắn rốt cục cũng tin tưởng, hắn không phải thiên địa, cũng không phải thánh nhân. Hắn là người. Là người, còn có lòng trắc ẩn. Mà lòng trắc ẩn như vậy, cuối cùng cũng có thể dạy cho hắn hiểu, cái gì là “Nhân”.

Đứa nhỏ kia khóc lóc hồi lâu, rốt cục cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Hắn nâng tay, giúp nàng lau nước mắt, dùng tiếng nói ôn nhu nhất từ lúc bản thân chào đời tới nay, hỏi: “Con tên là gì?”

Đứa nhỏ kia khóc đỏ hai mắt, nhìn hắn, y y nha nha nói, không hiểu được lời hắn.

Hắn thoải mái ôm lấy nàng, đứng thẳng thân mình.

“Vậy ta gọi con là Tiểu Tiểu...” Hắn còn chưa nói xong, đứa nhỏ kia đã dựa vào đầu vai, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt cổ áo hắn.

Hắn không hiểu vì sao lại cười, nhưng mà, cũng không ngăn tiếng cười lại nữa.

Ánh mắt của hắn, đảo qua chiến trường này một lần cuối cùng. Mà sau, hắn cất bước, vĩnh viễn cách xa huyết tinh cùng giết chóc kia.

Một ngày kia, “Quý Sư” ở trên giang hồ, mai danh ẩn tích.

.....

Bao nhiêu năm sau, trên giang hồ xuất hiện một nữ hiệp với cái tên Tà Tiểu Tiểu. Nàng luôn có một nghi vấn: Tại sao sư phụ nàng lại muốn gọi là “Tà Hoài Nhon” chứ? Tà Hoài Nhon, làm người xấu... Cái này rốt cục là do cao nhân nào đặt cho, ai...

~~~~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~~~~

Tác giả có chuyện muốn nói: Trịnh trọng đưa ra chương này, dành riêng cho những người vì nhiều lý do không còn là anh hùng của anh hùng.

Cũng dành riêng cho nhóm độc giả đại nhân muốn hiểu biết về bối cảnh thân thế của Tiểu Tiểu.

Đương nhiên cũng là để dành cho nhóm người có tình yêu thương tràn ngập nhiệt tình với sư phụ!

Và cũng là để cống hiến cho những đồng hành nào yêu thích chính nghĩa!

(Quần chúng: Có phải người còn muốn nói “Duy chỉ không cống hiến cho nhóm người yêu cầu xem H? Người dám nói ra nhất định phải chết! ! !)

(Hò Ly: Ta không dám nói...)

Khụ khụ, chuyện này tới đây là hoàn toàn kết thúc. Ta nói a, kỳ thực, nhân vật linh hồn trong này là Nhạc...

(Quần chúng: A đất! Sét đến đánh chết người đi!)

Khụ khụ, tóm lại, đến hôm nay, truyện này coi như trọn vẹn. Cảm ơn mọi người đã theo dõi lâu như vậy.

Bởi vì có sự theo dõi và những lời nhắc lại của mọi người, ta mới có kiên trì quyết tâm và có đủ động lực để viết xong. Có người nói, viết văn là chuyện vất vả và vô cùng tịch mịch. Trong truyện này, có người cung cấp tên tuyệt thế võ công cho ta, có người cống hiến tính danh nhân vật cho ta, có người đưa ra sáng kiến thay đổi. Lúc ta viết sai lỗi chính tả, có người sửa hộ, lúc kịch tình của ta xuất hiện lỗi, có người chỉ ra. Nhân vật tan vỡ dưới ngòi bút của ta, có người chỉ trích. Lúc ta không biết, chuyện xưa đã phát triển như thế nào, có người nhiệt tình đưa ra thảo luận.

Cho nên ta muốn nói “Chuyện xấu nhiều ma” không phải là một mình ta viết, mà là mọi người cùng nhau viết! Mà hôm nay có được HE, là kết quả nỗ lực của toàn bộ cộng đồng chúng ta.

Tiếc nuôi duy nhất, chính là kết cục cuối cùng ta lại tự mình viết ra (Thoát ly quần chúng a...), có vẻ vội vàng hơi hợt. Ở trong này, ta muốn nói với mọi người một tiếng: Thật xin lỗi.

~~~~~ Thở lộ kích thích kết thúc, phía dưới là thời gian đọc thoải kích thích ~~~~~

Có người hỏi, vì sao người không V?

Ta trả lời: Một năm kia, ta thật ngốc thật hồn nhiên.

Ta càng viết JJ càng ngốc càng hồn nhiên.

Nhưng mà, sau này, JJ không ngốc không hồn nhiên nữa ...

Ta thật may mắn, ở ta và JJ đều có lúc thật ngốc thật hồn nhiên, nhờ vậy ta chiếm được sự theo dõi của mọi người.

Vì thế, ta có thể ở trong cái không ngốc không hồn nhiên của JJ, tiếp tục thật ngốc thật hồn nhiên.

Thật ra, trong hiện thực, ta thực đòi truy, thực bạo lực.

Hiện thực tàn khốc, nhìn vào mà ta muốn nôn. Viết văn, là vì muốn trốn tránh hiện thực, tô điểm cho hiện thực thêm đẹp, giúp hiện thực thăng hoa.

Cho nên, để chúng ta cùng nhau cầm lấy một đóa hoa trắng nhỏ, ở trong mảnh đất xanh mượt này, nâng váy, người truy ta đuổi nói một câu: Vì mảnh đất này tràn ngập tình yêu và công lý ~~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Xấu Nhiều Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.